Đọc Thầm

Contents

Đọc Thầm **4**
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu 4
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Julien 1 9
3. Quyển 1 - Chương 2: Julien 2 12
4. Quyển 1 - Chương 3: Julien 3 15
5. Quyển 1 - Chương 4: Julien 4 20
6. Quyển 1 - Chương 5: Julien 5 24
7. Quyển 1 - Chương 6: Julien 6 27
8. Quyển 1 - Chương 7: Julien 7 31
9. Quyển 1 - Chương 8: Julien 8 34
10. Quyển 1 - Chương 9: Julien 9 37
11. Quyển 1 - Chương 10: Julien 10 41
12. Quyển 1 - Chương 11: Julien 11 44
13. Quyển 1 - Chương 12: Julien 12 48
14. Quyển 1 - Chương 13: Julien 13 51
15. Quyển 1 - Chương 14: Julien 14 55
16. Quyển 1 - Chương 15: Julien 15 59
17. Quyển 1 - Chương 16: Julien 16 63
18. Quyển 1 - Chương 17: Julien 17 66
19. Quyển 1 - Chương 18: Julien 18 70
20. Quyển 1 - Chương 19: Julien 19 74
21. Quyển 1 - Chương 20: Julien 20 79
22. Quyển 1 - Chương 21: Julien 21 82
23. Quyển 1 - Chương 22: Julien 22 86
24. Quyển 1 - Chương 23: Julien 23 90
25. Quyển 1 - Chương 24: Julien 24 93
26. Quyển 1 - Chương 25: Julien 25 96
27. Quyển 1 - Chương 26: Julien 26 99
28. Quyển 1 - Chương 27: Julien 27 103
29. Quyển 1 - Chương 28: Julien 28 106
30. Quyển 1 - Chương 29: Julien 29 111
31. Quyển 1 - Chương 30: Julien 30 115
32. Quyển 1 - Chương 31: Julien 31 120
33. Quyển 2 - Chương 1-1: Đọc To 126
34. Quyển 2 - Chương 1-2: Humbert Humbert 1 130
35. Quyển 2 - Chương 2: Humbert Humbert 2 135
36. Quyển 2 - Chương 3: Humbert Humbert 139
37. Quyển 2 - Chương 4: Humbert Humbert 4 143
38. Quyển 2 - Chương 5: Humbert Humbert 5 146
39. Quyển 2 - Chương 6: Humbert Humbert 6 150
40. Quyển 2 - Chương 7: Humbert Humbert 7 155
41. Quyển 2 - Chương 8: Humbert Humbert 8 160

42. Quyển 2 - Chương 9: Humbert Humbert 9 . . . 165
43. Quyển 2 - Chương 10: Humbert Humbert 10 . . . 168
44. Quyển 2 - Chương 11: Humbert Humbert 11 . . . 173
45. Quyển 2 - Chương 12: Humbert Humbert 12 . . . 177
46. Quyển 2 - Chương 13: Humbert Humbert 13 . . . 182
47. Quyển 2 - Chương 14: Humbert Humbert 14 . . . 187
48. Quyển 2 - Chương 15: Humbert Humbert 15 . . . 191
49. Quyển 2 - Chương 16: Humbert Humbert 16 . . . 195
50. Quyển 2 - Chương 17: Humbert Humbert 17 . . . 200
51. Quyển 2 - Chương 18: Humbert Humbert 18 . . . 204
52. Quyển 2 - Chương 19: Humbert Humbert 19 . . . 207
53. Quyển 2 - Chương 20: Humbert Humbert 20 . . . 211
54. Quyển 2 - Chương 21: Humbert Humbert 21 . . . 215
55. Quyển 2 - Chương 22: Humbert Humbert 22 . . . 219
56. Quyển 2 - Chương 23: Humbert Humbert 23 . . . 223
57. Quyển 2 - Chương 24: Humbert Humbert 24 . . . 227
58. Quyển 2 - Chương 25: Humbert Humbert 25 . . . 232
59. Quyển 3 - Chương 1-1: Đọc To (2) . . . 236
60. Quyển 3 - Chương 1-2: Macbeth 1 . . . 240
61. Quyển 3 - Chương 2: Macbeth 2 . . . 244
62. Quyển 3 - Chương 3: Macbeth 3 . . . 249
63. Quyển 3 - Chương 4: Macbeth 4 . . . 253
64. Quyển 3 - Chương 5: Macbeth 5 . . . 257
65. Quyển 3 - Chương 6: Macbeth 6 . . . 261
66. Quyển 3 - Chương 7: Macbeth 7 . . . 265
67. Quyển 3 - Chương 8: Macbeth 8 . . . 270
68. Quyển 3 - Chương 9: Macbeth 9 . . . 273
69. Quyển 3 - Chương 10: Macbeth 10 . . . 277
70. Quyển 3 - Chương 11: Macbeth 11 . . . 281
71. Quyển 3 - Chương 12: Macbeth 12 . . . 285
72. Quyển 3 - Chương 13: Macbeth 13 . . . 290
73. Quyển 3 - Chương 14: Macbeth 14 . . . 295
74. Quyển 3 - Chương 15: Macbeth 15 . . . 300
75. Quyển 3 - Chương 16: Macbeth 16 . . . 303
76. Quyển 3 - Chương 17: Macbeth 17 . . . 308
77. Quyển 3 - Chương 18: Macbeth . . . 311
78. Quyển 3 - Chương 19: Macbeth 19 . . . 315
79. Quyển 3 - Chương 20: Macbeth 20 . . . 318
80. Quyển 3 - Chương 21: Macbeth 21 . . . 322
81. Quyển 3 - Chương 22: Macbeth 22 . . . 326
82. Quyển 3 - Chương 23: Macbeth 23 . . . 330
83. Quyển 3 - Chương 24: Macbeth 24 . . . 334
84. Quyển 3 - Chương 25: Macbeth 25 . . . 339
85. Quyển 3 - Chương 26: Macbeth 26 . . . 343
86. Quyển 3 - Chương 27: Macbeth 27 . . . 347
87. Quyển 3 - Chương 28: Macbeth 28 . . . 351
88. Quyển 3 - Chương 29: Macbeth 29 . . . 354
89. Quyển 3 - Chương 30: Macbeth 30 . . . 357
90. Quyển 4 - Chương 1-1: Đọc To 3 . . . 362
91. Quyển 4 - Chương 1-2: Verkhhovenxki . . . 366
92. Quyển 4 - Chương 2: Verkhhovenxki 2 . . . 370
93. Quyển 4 - Chương 3: Verkhhovenxki 3 . . . 374
94. Quyển 4 - Chương 4: Verkhhovenxki 4 . . . 377
95. Quyển 4 - Chương 5: Verkhhovenxki 5 . . . 381

96. Quyển 4 - Chương 6: Verkhhovenxki 6 . . . 385
97. Quyển 4 - Chương 7: Verkhhovenxki 7 . . . 390
98. Quyển 4 - Chương 8: Verkhhovenxki 8 . . . 394
99. Quyển 4 - Chương 9: Verkhhovenxki 9 . . . 398
100. Quyển 4 - Chương 10: Verkhhovenxki 10 . . . 402
101. Quyển 4 - Chương 11: Verkhhovenxki 11 . . . 407
102. Quyển 4 - Chương 12: Verkhhovenxki 12 . . . 410
103. Quyển 4 - Chương 13: Verkhhovenxki 13 . . . 415
104. Quyển 4 - Chương 14: Verkhhovenxki 14 . . . 418
105. Quyển 4 - Chương 15: Verkhhovenxki 15 . . . 421
106. Quyển 4 - Chương 16: Verkhhovenxki 16 . . . 425
107. Quyển 4 - Chương 17: Verkhhovenxki 17 . . . 429
108. Quyển 4 - Chương 18: Verkhhovenxki 18 . . . 434
109. Quyển 4 - Chương 19: Verkhhovenxki 19 . . . 437
110. Quyển 4 - Chương 20: Verkhhovenxki 20 . . . 442
111. Quyển 4 - Chương 21: Verkhhovenxki 21 . . . 446
112. Quyển 4 - Chương 22: Verkhhovenxki 22 . . . 450
113. Quyển 4 - Chương 23: Verkhhovenxki 23 . . . 454
114. Quyển 4 - Chương 24: Verkhhovenxki 24 . . . 457
115. Quyển 4 - Chương 25: Verkhhovenxki 25 . . . 461
116. Quyển 4 - Chương 26: Verkhhovenxki 26 . . . 465
117. Quyển 4 - Chương 27: Verkhhovenxki 27 . . . 468
118. Quyển 4 - Chương 28: Verkhhovenxki 28 . . . 472
119. Quyển 4 - Chương 29: Verkhhovenxki 29 . . . 476
120. Quyển 4 - Chương 30: Verkhhovenxki 30 . . . 480
121. Quyển 4 - Chương 31: Verkhhovenxki 31 . . . 484
122. Quyển 4 - Chương 32: Verkhhovenxki 32 . . . 488
123. Quyển 4 - Chương 33: Verkhhovenxki 33 . . . 493
124. Quyển 4 - Chương 34: Verkhhovenxki 34 . . . 498
125. Quyển 4 - Chương 35: Verkhhovenxki 35 . . . 502
126. Quyển 4 - Chương 36: Verkhhovenxki 36 . . . 506
127. Quyển 4 - Chương 37: Verkhhovenxki 37 . . . 510
128. Quyển 4 - Chương 38: Verkhhovenxki 38 . . . 515
129. Quyển 5 - Chương 1-1: Đọc To 4 . . . 521
130. Quyển 5 - Chương 1-2: Edmond Dantès 1 . . . 523
131. Quyển 5 - Chương 2: Edmond Dantès 2 . . . 527
132. Quyển 5 - Chương 3: Edmond Dantès 3 . . . 531
133. Quyển 5 - Chương 4: Edmond Dantès 4 . . . 535
134. Quyển 5 - Chương 5: Edmond Dantès 5 . . . 539
135. Quyển 5 - Chương 6: Edmond Dantès 6 . . . 543
136. Quyển 5 - Chương 7: Edmond Dantès 7 . . . 547
137. Quyển 5 - Chương 8: Edmond Dantès 8 . . . 551
138. Quyển 5 - Chương 9: Edmond Dantès 9 . . . 556
139. Quyển 5 - Chương 10: Edmond Dantès 10 . . . 559
140. Quyển 5 - Chương 11: Edmond Dantès 11 . . . 563
141. Quyển 5 - Chương 12: Edmond Dantès 12 . . . 566
142. Quyển 5 - Chương 13: Edmond Dantès 13 . . . 571
143. Quyển 5 - Chương 14: Edmond Dantès 14 . . . 575
144. Quyển 5 - Chương 15: Edmond Dantès 15 . . . 579
145. Quyển 5 - Chương 16: Edmond Dantès 16 . . . 583
146. Quyển 5 - Chương 17: Edmond Dantès 17 . . . 587
147. Quyển 5 - Chương 18: Edmond Dantès 18 . . . 590
148. Quyển 5 - Chương 19: Edmond Dantès 19 . . . 594
149. Quyển 5 - Chương 20: Edmond Dantès 20 . . . 599

150. Quyển 5 - Chương 21: Edmond Dantès 21 . . . 603
151. Quyển 5 - Chương 22: Edmond Dantès 22 . . . 607
152. Quyển 5 - Chương 23: Edmond Dantès 23 . . . 610
153. Quyển 5 - Chương 24: Edmond Dantès 24 . . . 614
154. Quyển 5 - Chương 25: Edmond Dantès 25 . . . 619
155. Quyển 5 - Chương 26: Edmond Dantès 26 . . . 624
156. Quyển 5 - Chương 27: Edmond Dantès 27 . . . 628
157. Quyển 5 - Chương 28: Edmond Dantès 28 . . . 632
158. Quyển 5 - Chương 29: Edmond Dantès 29 . . . 636
159. Quyển 5 - Chương 30: Edmond Dantès 30 . . . 639
160. Quyển 5 - Chương 31: Edmond Dantès 31 . . . 643
161. Quyển 5 - Chương 32: Edmond Dantès 32 . . . 647
162. Quyển 5 - Chương 33: Edmond Dantès 33 . . . 652
163. Quyển 5 - Chương 34: Edmond Dantès 34 . . . 657
164. Quyển 5 - Chương 35: Edmond Dantès 35 . . . 661
165. Quyển 5 - Chương 36: Edmond Dantès 36 . . . 663
166. Quyển 5 - Chương 37: Edmond Dantès 37 . . . 667
167. Quyển 5 - Chương 38: Edmond Dantès 38 . . . 670
168. Quyển 5 - Chương 39: Edmond Dantès 39 . . . 674
169. Quyển 5 - Chương 40: Edmond Dantès 40 . . . 679
170. Quyển 5 - Chương 41: Edmond Dantès 41 . . . 683
171. Quyển 5 - Chương 42: Edmond Dantès 42 . . . 688
172. Quyển 5 - Chương 43: Edmond Dantès 43 . . . 691
173. Quyển 5 - Chương 44: Edmond Dantès 44 . . . 696
174. Quyển 5 - Chương 45: Edmond Dantès 45 . . . 698
175. Quyển 5 - Chương 46: Edmond Dantès 46 . . . 702
176. Quyển 5 - Chương 47: Edmond Dantès 47 . . . 706
177. Quyển 5 - Chương 48: Edmond Dantès 48 . . . 712
178. Quyển 5 - Chương 49: Edmond Dantès 49 . . . 716
179. Quyển 5 - Chương 50: Đọc To 5 . . . 720
180. Quyển 5 - Chương 51: Đọc To (kết Thúc) . . . 725
181. Quyển 5 - Chương 52: Ngoại Truyện 1 . . . 728
182. Quyển 5 - Chương 53: Ngoại Truyện 2 . . . 732
183. Quyển 5 - Chương 54: Ngoại Truyện 3 . . . 736
184. Quyển 5 - Chương 55: Ngoại Truyện 4: Cuộc Sống Lông Mèo Bay Lung Tung . . . 739
185. Quyển 5 - Chương 56: Ngoại Truyện 5 . . . 743

Đọc Thầm

Giới thiệu
Biên tập: YếnĐộ dài: 180 chương + ngoại truyệnThể loại: Đam mỹ, trinh thám, tình địch trở thành tình nhân, niên thư

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/doc-tham

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu

Chân thật, sự chân thật tàn khốc này – Trích "Đỏ và đen".

Vùng phía bắc đại lộ Nam Bình khu Hoa Thị Yến Thành, hệt như một con yêu quái trang điểm nửa mặt vậy.

Con đường hai chiều rộng rãi thẳng tắp chia cả Hoa Thị ra làm đôi, khu đông là một trong các trung tâm mua sắm chủ yếu phồn hoa nhất thành phố, khu tây thì là nội thành cũ kỹ bị lãng quên, nơi tụ tập của dân nghèo thành thị.

Từ khi khu đông mấy năm liên tiếp đội giá trên trời, nội thành xưa cũ chờ cải tạo cũng được ăn theo, tiền đền bù giải tỏa như thuyền lên theo nước, dọa các công ty phát triển chạy mất dép, dựng lên một hàng rào tư bản trong ngõ nhỏ chật chội nghèo khó.

Người dân trong những ngôi nhà ọp ẹp cả ngày ảo tưởng có thể nhờ căn phòng lụp xụp hơn chục mét vuông này để phất lên chỉ trong một đêm, trên tinh thần đã hưởng thụ trước cảm giác hơn người ta khi "nhà đền bù giải tỏa sẽ được mấy trăm vạn".

Đương nhiên, các phú ông trăm vạn trong khu ổ chuột này vẫn phải ngày ngày xỏ dép lê xếp hàng đổ bô.

Đêm đầu hạ còn se lạnh, đôi chút nóng bức tích tụ từ ban ngày mau chóng tan tác, các quán nướng nhỏ chiếm đường phi pháp ở khu tây lục tục dọn hàng, người dân hóng mát cũng về nhà hết từ lâu rồi, thi thoảng có bóng đèn đường cũ điện không ổn định chớp tắt, ắt hẳn là do đám nhà trọ gần đó kéo trộm điện.

Mà ở khu phồn hoa cách một con đường, cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu…

Chập tối, trong một quán cà phê sát đường ở khu mua sắm phía đông, nhân viên phục vụ mới tiễn một nhóm khách lớn rốt cuộc có cơ hội thở ra một hơi dài, song không đợi cô đưa ngũ quan cười đến cứng đơ về vị trí cũ, cái chuông nhỏ treo trên cửa thủy tinh lại reo.

Phục vụ đành phải một lần nữa trưng ra nụ cười mỉm tám cái răng đúng tiêu chuẩn: "Chào mừng quý khách."

"Một ly Vanilla Latte ít đắng, cảm ơn."

Khách là một thanh niên cao ráo, để tóc dài gần chạm vai, mặc âu phục vừa thoải mái vừa nghiêm túc, đeo kính gọng kim loại, gọng kính nhỏ đè trên sống mũi cao thẳng. Anh ta cúi đầu tìm ví tiền, mái tóc dài cong vào cằm che khuất non nửa khuôn mặt, dưới ánh đèn mũi và môi như trát một lớp men nhợt nhạt, thoạt nhìn có khí chất lãnh đạm đặc biệt cấm dục.

Ai chẳng thích cái đẹp, nhân viên phục vụ không khỏi nhìn anh ta vài lần, đoán sở thích của khách mà trả lời: "Anh có muốn đổi thành Vanilla không đường không?"

"Không, nhiều đường vào." Khách đưa tiền lẻ, ngẩng đầu lên, nhân viên phục vụ vừa vặn chạm phải ánh mắt anh ta.

Có lẽ do phép lịch sự, khách nở một nụ cười, khóe mắt sau kính hơi cong lên, nụ cười dịu dàng lại có phần mờ ám chỉ khoảnh khắc đã xuyên thấu qua sự đứng đắn giả dối trong vẻ nghiêm túc vừa rồi.

Bấy giờ cô phục vụ mới phát hiện, tuy ngoại hình vị khách này rất đẹp, nhưng không phải là cái đẹp đàng hoàng đứng đắn, mắt hơi đào hoa, mặt cô tự dưng hơi nóng lên, vội vàng tránh ánh mắt khách, cúi đầu ghi order.

May mà lúc này có người đến giao hàng, phục vụ vội tìm chút việc cho mình làm, cao giọng gọi người giao hàng ra đằng sau kiểm tra với hóa đơn.

Giao hàng là một cậu trai trẻ tầm trên dưới hai mươi tuổi, tràn trề thanh xuân. Dưới ánh chiều tà chiếu vào quán, làn da ngăm đen, cậu ta cười khoe hàm răng trắng tinh, tràn đầy sức sống mà chào hỏi: "Chào người đẹp, hôm nay khí sắc chị không tệ, chắc đắt hàng lắm nhỉ?"

Phục vụ nhận lương tháng, chẳng trông mong quán làm ăn tốt, nghe lời nịnh nhầm này, dở khóc dở cười xua tay: "Cũng được, em mau đi làm việc đi, lát ra chị rót cho ly nước đá."

Thiếu niên giao hàng mừng rỡ reo một tiếng, giơ tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, thái dương cậu ta có một vết sẹo nhỏ hình trăng khuyết, trông giống một Bao Thanh Thiên dán lệch đạo cụ.

Trong lúc phục vụ pha cà phê cho khách, cậu trai giao hàng đã nhanh nhẹn đọc hết một lần bảng kê hàng hóa, giao hàng xong, cậu ngả lên quầy chờ nước uống, câu được câu chăng mà hỏi: "Người đẹp ơi, chị có biết 'khách sạn Thừa Quang' nằm ở tòa nhà nào không?"

"Khách sạn Thừa Quang?" Phục vụ cảm thấy hơi quen tai, tạm thời chưa nhớ ra, thế là lắc đầu, "Chị không rõ lắm, em hỏi làm gì?"

"À..." Thiếu niên giao hàng cúi xuống gãi đầu, "Không có gì, em nghe nói hình như bên đó đang tuyển người giao hàng."

Phục vụ hơi cẩu thả, không chú ý động tác nhỏ do chột dạ này, vừa đậy nắp ly giấy vừa thuận miệng nói: "Để chị hỏi người khác xem – Của anh đây tiên sinh, cẩn thận nóng đấy."

Khách mua cà phê chắc rỗi lắm, đưa mắt nhìn cậu trai giao hàng kia, uể oải xen vào một câu: "Khách sạn Thừa Quang không nằm trong tòa nhà thương mại, mà ở khu giải trí tư nhân đằng sau. Sao, họ còn tuyển người giao hàng à? Có cần tôi tiện đường dẫn anh đến không?"

Phục vụ rốt cuộc nhận thấy khác thường, hoài nghi ngẩng đầu nhìn cậu thiếu niên giao hàng: "Khu giải trí tư nhân?"

Thiếu niên kia thấy lời nói dối bị vạch trần, làm mặt quỷ rồi cầm ly nước đá và bảng kê hàng hóa chạy đi như một làn khói.

Đằng sau khu mua sắm trung tâm đèn điện sáng trưng phía đông, là hàng loạt vùng xanh hóa và cảnh quan nhân tạo, đi vào một kilômet, có thể lờ mờ nhìn thấy nhà cửa xa hoa ngạo mạn ở chính giữa khu cảnh quan trùng điệp – họ nhất định xây nhà ở đây, bởi vì bản thân "yên tĩnh" không hề đáng tiền, "yên tĩnh giữa ồn ào" mới đáng tiền.

Các khu đốt tiền phong cách khác nhau vây tầng tầng bên ngoài cảnh quan, lấy "phong cách" làm trục, đắt tiền ở bên trong, rẻ tiền nằm sát đường.

Trong đó, nơi đắt nhất tốt nhất "phong cách" nhất, chính là "khách sạn Thừa Quang".

Chủ của nơi đây chẳng những lắm tiền, về mặt học làm sang cũng rất có trình độ, sân xây sửa rất phục cổ, trông y hệt trung tâm bảo vệ văn vật vậy. Mới hoàn thành chưa lâu, để khoe khoang, ông chủ còn đặc biệt mời một đám bạn bè không phú thì quý đến tạo tiếng. Có kẻ đến xã giao, có người bàn chuyện làm ăn, một số đơn thuần đến cổ vũ, còn có không ít tới góp vui, định dùng mặt và cơ thể làm vé vào cửa. Bãi đậu xe đậu đầy xe sang đủ các kiểu, dựng lên một đài danh lợi chiêng trống vang trời.

Khi Phí Độ đi bộ tới, hắn đã uống hết một ly cà phê ngọt phát ngán. Cách rất xa đã nghe thấy tiếng nhạc và tiếng người, hắn tiện tay nhét cái ly giấy không vào thùng rác ven đường, nghe có người ở cách không xa huýt tiếng sáo lạc điệu: "Chủ tịch Phí, ở đây này!"

Phí Độ nghiêng đầu, trông thấy một nhóm người đứng ở không xa, đều là phú nhị đại chơi bời lêu lổng, tay thanh niên cầm đầu ăn vận cực kỳ mốt, đeo một đống linh tinh lên người, chính là một trong số hồ bằng cẩu hữu của hắn, Trương Đông Lai.

Phí Độ cất bước đi tới: "Chế nhạo tôi?"

"Ai dám chế nhạo ông?" Trương Đông Lai tùy tiện bá vai Phí Độ, "Tôi thấy xe ông đến từ sớm, tôi chờ ông ở đây cả buổi rồi, ông đã đi đâu thế? Mà ông ăn mặc kiểu gì vậy, mới ký hiệp định thương mại song phương với tổng thống Mỹ à?"

Phí Độ không thèm ngẩng lên: "Ông cút đi."

Trương Đông Lai biết điều ngậm miệng một phút, kiềm chế đã đến cực hạn: "Không được, ông thế này trông gớm quá, y như dẫn cha theo vậy, lát làm sao tán gái đây?"

Phí Độ dừng chân, trước tiên giơ một ngón tay kéo kính xuống, tiện tay giắt lên cổ áo Trương Đông Lai, sau đó cởi áo khoác âu phục, xắn tay áo sơ mi, bắt đầu cởi khuy.

Hắn cởi bốn khuy liên tiếp, lộ ra một dải hình xăm to không biết tên ở ngực, sau đó vò xù tóc, túm tay Trương Đông Lai tới, tháo ba cái nhẫn to hơn cả đồ cài áo của tên này đeo lên tay mình: "Thế này được chưa, con trai?"

Dù Trương Đông Lai tự thấy kiến thức rộng rãi, cũng bị vụ biến thân tại chỗ siêu màu mè này làm lóa mắt.

Phí Độ làm trùm trong đám phú nhị đại này, bởi vì những tên khác ngẩng đầu lên có cha già, đều còn là "thái tử". Mà công tử Phí từ nhỏ mất mẹ, mới trưởng thành thì cha lại gặp tai nạn giao thông thành người thực vật, hiện giờ đã "đăng cơ" sớm, cao hơn đám kia một bậc.

Hắn có cả đống tiền, lại không ai quản giáo, lẽ đương nhiên trở thành máy bay chiến đấu trong đám con nhà giàu này – may là hắn không có hứng thú đóng vai "kỳ tài buôn bán", trên việc đàng hoàng xem như theo quy theo củ, không rỗi việc đầu tư lung tung, chỉ đơn thuần dựa vào hai chữ "chơi bời" mà phá của, trong một lúc cũng chẳng phá hết được.

Nhưng gần đây chẳng biết uống lộn thuốc gì mà hắn ta đã một thời gian không ăn chơi lêu lổng, giống như muốn "rửa tay chậu vàng" rồi.

Phí Độ hai tay đút túi, đi về phía trước vài bước: "Đã nói rồi, hôm nay tôi đơn thuần là đến cổ vũ, mười hai giờ sẽ đi."

Trương Đông Lai: "Chán ông quá Phí gia à."

Một đám con nhà giàu tụ tập, chưa đến sau nửa đêm đã đi, có khác gì căn bản không tới?

Phí Độ không nói gì.

Trương Đông Lai hỏi: "Tại sao vậy?"

"Tôi đang nghiêm túc theo đuổi bà xã tôi," Phí Độ dửng dưng nói, "Vừa chơi bời vừa theo đuổi, có thích hợp không? Làm vậy có vẻ thiếu đẳng cấp."

Trương Đông Lai nhìn áo sơ mi và mái tóc dài bị gió đêm thổi bay của hắn, trừ buông thả ra thực sự cũng chẳng cảm thấy có đẳng cấp gì, rảo hai bước đuổi theo, nói: "Ông khùng à, ném bỏ rừng rậm um tùm, nhất định phải tìm một gốc vừa già vừa nghèo…"

Phí Độ đột nhiên quay đầu lại, lãnh đạm nhìn Trương Đông Lai.

Ở hắn có khí chất mâu thuẫn kỳ lạ, lúc cười toàn thân là hoa đào, một khi đanh mặt thì cảm giác nghiêm túc sắc bén đó lại có thể dán lên không khe hở, ánh mắt cơ hồ hơi dọa người.

Trương Đông Lai khựng lại, không tiếp tục được. Hắn tự tát mặt mình một phát: "Chết, nói sai rồi, hôm khác nhất định phải nhận lỗi với chị dâu mới được."

Hai chữ "chị dâu" tự dưng lấy lòng Phí Độ, khuôn mặt đanh lại dịu đi, hắn ta khoát tay, xem như "rộng lượng" cho qua chuyện vừa rồi.

Trương Đông Lai trợn mắt nhìn trời, cảm thấy chúa công đã bị yêu cơ mê hoặc, quốc sắp không thành quốc rồi.

Phí gia nói được làm được, vừa đến mười hai giờ liền như cô bé Lọ Lem nghe thấy tiếng chuông, đúng giờ rời khỏi.

Hắn xuyên qua đám yêu ma quỷ quái lúc nhúc, vòng qua một tên bại não giơ Champagne khen ngợi hắn, tới cánh rừng nhỏ tìm Trương Đông Lai.

Trương Đông Lai đang trao đổi vấn đề hài hòa sinh mệnh với một người đẹp, cả hai thảo luận say sưa, không nhìn thấy ai khác.

Tên bại não lè nhè nói: "Thăng quan phát tài cha chết, Phí gia, anh mới thật sự là người thắng cuộc!"

"Cảm ơn, cha tôi còn chưa chết đâu." Phí Độ lịch sự gật đầu một cái, rồi thò đầu hỏi Trương Đông Lai, "Đang bận hả?"

Trương Đông Lai cũng là một tên bừa bãi không biết xấu hổ, huýt sáo hỏi: "Phí gia, chơi chung không?"

"Không," Phí Độ không dừng bước, "Đợi lát nữa ông thấy cơ thể gợi cảm của tôi, nhất thời không cầm được bắn sớm, truyền ra mất mặt lắm, phải chứ người đẹp? Thôi tôi đi đây."

Nói xong, hắn mặc xác Trương Đông Lai ở phía sau om sòm, nhanh chóng đi theo con đường đá, chẳng hề loạng choạng, không giống bị chuốc rượu cả một buổi tối chút nào.

Đợi đến bãi đậu xe, hắn đã cài khuy lại, theo đúng luật gọi người lái thay, dựa lên một gốc hòe to chờ đợi.

Yến Thành cuối xuân đầu hạ luôn thoang thoảng mùi hoa hòe, hương thơm ấy thường từ trong xó xỉnh bay ra, như có như không, tùy tiện một làn khói xe ô tô cũng có thể che phủ, nhưng nếu lắng đọng một lúc không ai quấy rầy, nó lại tự bay ra lần nữa.

Trong tiếng nhạc xập xình của khách sạn Thừa Quang đằng xa pha lẫn tiếng cười đùa và huyên náo, Phí Độ quay đầu lại híp mắt nhìn thoáng qua, thấy một nhóm các cô gái trẻ đang chơi trò chơi với mấy ông "thịt tươi già" bụng phệ.

Giờ này, ngay cả khu đông Nam Bình, hầu hết cửa hiệu đều đã đóng kín, chân quân tử lẫn ngụy quân tử đến phát danh thiếp tạo quan hệ cơ bản sẽ rút trước mười hai giờ, những kẻ ở lại đều hiểu ngầm lẫn nhau, chuẩn bị tham gia khâu "tửu trì nhục lâm" kế tiếp.

Phí Độ ngắt một nắm hoa trắng nhỏ, thổi bụi đất rồi bỏ vào miệng thong thả nhai. Hắn buồn chán mở danh bạ, ngón tay dừng chốc lát trên "Cảnh sát Đào", đột nhiên ý thức được đã khuya rồi, thế là lại thôi.

Hắn lặng lẽ đứng một lúc, thảnh thơi huýt sáo với vị ngọt hoa hòe trong miệng, dần dần thành làn điệu.

Mười phút sau tài xế tới, thận trọng lái chiếc xe giương nanh múa vuốt của công tử Phí chạy từ từ trên đại lộ Nam Bình.

Phí Độ ngả lên ghế lái phụ nhắm mắt nghỉ ngơi, phần mềm ứng dụng trong di động đang phát một đoạn đọc truyện, giọng nam trong veo đều đều đọc: "… Julien trả lời: 'Tôi có một số kẻ địch giấu mặt.'…"

Tài xế là một sinh viên vừa học vừa làm, khá hận đời, cho rằng Phí Độ không phải phú nhị đại ăn chơi đàng điếm thì là diễn viên hạng bét đã sửa nát mặt, đột nhiên nghe đoạn đọc truyện này, không khỏi sửng sốt nhìn lướt qua hắn.

Lúc này, đối diện có một chiếc xe bật đèn chiếu xa, suýt nữa mù mắt tài xế, cậu ta chửi thầm một tiếng "Đồ điên", xoay vô-lăng theo bản năng, chiếc xe bật "đèn pha" lướt qua nhanh như chớp.

Tài xế còn hơi lóa mắt, không thấy rõ đó là xe gì, không thể chọn câu chửi thầm thích hợp giữa "Có tiền thì giỏi lắm à" và "Nghèo hèn ngu dốt thì đừng lái xe", cảm thấy khá tiếc nuối. Sau đó nghe "Bộp" một tiếng, cậu ta nghiêng đầu nhìn, thì ra là chiếc di động người thuê cầm hờ trong tay trượt xuống.

Câu chuyện vẫn còn tiếp tục: "… 'Một con đường không hề vì ven đường mọc kín bụi gai mà đánh mất vẻ đẹp của nó, người lữ hành vẫn tiến về phía trước, để đám bụi gai đáng ghét ở lại nơi ấy chết héo đi'…"

Phí Độ ngủ không biết trời trăng gì, hóa ra hắn ta dùng chương trình này để ru ngủ mình.

Tài xế mặt không biểu cảm thu ánh nhìn về.

Chậc, quả nhiên vẫn là hạng bao cỏ bề ngoài vàng ngọc bên trong rỗng tuếch.

Trong đêm khuya, tài xế trẻ tuổi vừa nghĩ ngợi lung tung vừa vững vàng lái thẳng trên đại lộ Nam Bình. Mà sau khi họ đi xa, chiếc xe vừa nãy khiến cậu ta chói không mở nổi mắt tắt đèn lớn, yên ắng rẽ đi, quen đường quặt vào khu tây yên tĩnh.

Gần một giờ sáng, bóng đèn đường chớp tắt suốt nửa đêm hoàn toàn đi đời nhà ma, một con mèo hoang tuần tra lãnh địa nhảy lên tường.

Đột nhiên, nó "Ngoao" một tiếng, lông toàn thân xù hết lên.

Ánh trăng yếu ớt chiếu lên mặt đất, rọi sáng mặt một người, người này dạng chân nằm dưới đất, khuôn mặt sung huyết sưng phù cơ hồ không nhận ra hình dáng ban đầu, chỉ thấy được thái dương có một vết sẹo nhỏ hình trăng khuyết, trên trán dán một mẩu giấy trắng bị xé chẳng theo quy tắc nào, giống như quỷ họa phù trấn thi vậy.

Người đã chết hẳn.

Con mèo hoang xù lông sợ quá hụt chân trước, không cẩn thận trượt khỏi bức tường lè tè, nó lăn tròn ngay tại chỗ, cắp đuôi chạy thẳng một mạch không dám quay đầu lại.

—

Chú: "… Julien trả lời: …" và "… "Một con đường…" đều đến từ Đỏ và đen, tác phẩm của tiểu thuyết gia người Pháp Stendhal.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Julien 1

Tám giờ sáng tại Tổng cục công an Yến Thành.

Người của các phòng đã bắt đầu lục tục đến, Tiểu Tôn nhân viên hậu cần của phòng hành chính ngáp một cái, ôm một bình nước mới vào văn phòng cục trưởng, mở cửa mới phát hiện cục trưởng Trương đã pha xong ly trà thứ nhất, đang gọi điện thoại với vẻ mặt nghiêm trọng.

Cục trưởng của họ đã ngoài năm mươi, rất gầy, là một ông già cổ hủ tính nóng như lửa. Ông già này đi đâu cũng phải tự mang nước trà, bình thường sử dụng một chiếc di động không thông minh nạp pin một lần dùng cả nửa tháng, hằng ngày đi làm tuyệt đối không mặc thường phục, một năm bốn mùa mấy bộ đồng phục đổi nhau, trán hằn một nếp nhăn rất sâu, như con mắt thứ ba của Nhị Lang thần, đó đều là do ông già "nhìn ai cũng không vừa mắt" tích lũy tháng ngày mà ra, nụ cười hiếm như đá nở hoa vậy.

Chiếc điện thoại bàn cũ mèm trong văn phòng tiếng hơi to, Tiểu Tôn quỳ xổm xuống xé lớp bọc ngoài bình nước, nghe thấy đầu dây bên kia có người om sòm nói: "Lãnh đạo, tôi biết chuyện này bây giờ xảy ra ở khu vực tôi quản lý, quả thật là tôi không làm tròn trách nhiệm, nhưng…"

Tiểu Tôn ngó hai đầu mày khó tách ra của cục trưởng Trương, bụng nghĩ: lại xảy ra chuyện gì rồi?

Yến Thành đang tổ chức một hội nghị quốc tế vô cùng quan trọng, hiện tại người lãnh đạo lẫn phóng viên các nước trên thế giới đều có mặt ở đây, không ít công ty trường học cho nghỉ, xe riêng trong toàn thành phố nhất loạt hạn chế theo biển số chẵn lẻ, cả Bộ an ninh đều căng thẳng cao độ. (Đại khái biển số chẵn đi ngày chẵn, biển số lẻ đi ngày lẻ)

Tiểu Tôn nhìn thấy cục trưởng từ cổ trở lên bắt đầu sấm chớp đì đùng, cố ý hạ thấp giọng, gắng hết sức hòa hoãn nói: "Phía bắc đại lộ Nam Bình, cách hội trường chính chưa đầy ba cây số, hôm trước họp tôi đã nói, tháng này bất luận thế nào cũng đừng để xảy ra chuyện, tốt nhất là cả quầy hàng lưu động ven đường cũng dẹp hết đi, mà chú cho tôi hẳn một vụ án mạng, Lão Vương, chú hoàn thành nhiệm vụ 'vượt mức' đấy."

"Nhưng lãnh đạo à, đó là nửa đêm…"

"Thông báo tăng cường tuần tra ban đêm một tháng trước đã gửi xuống các đơn vị, chú còn muốn yêu cầu phần tử tội phạm cũng giữ nguyên giờ làm việc tám tiếng à?"

"Vâng vâng, không phải tôi trốn tránh trách nhiệm, nhưng sếp cũng biết, phía tây khu Hoa Thị vốn phức tạp, dân ngoại lai lại đông…"

Cục trưởng Trương kiên nhẫn nói vớ vẩn với người phụ trách phân cục khu Hoa Thị năm phút, phát hiện bên kia chẳng những không biết hối lỗi, còn "anh nói qua tôi nói lại" mà viện cớ. Ông bất thình lình nổi cơn tam bành không báo trước, hậu tích bạc phát gầm lên: "Tôi biết cái đếch! Khu tây không phải khu trực thuộc của chú? Không phải địa bàn của chú? Bây giờ chú nói phức tạp, thế mẹ kiếp trước đây chú đã làm gì!" (Hậu tích bạc phát: tích nhiều dùng ít, nguyên là Quân tử hậu tích nhi bạc phát)

Tiểu Tôn và phân cục trưởng đầu dây bên kia nghe tiếng gầm này đều câm như hến.

Cục trưởng Trương bưng ly trà lên uống một hớp hạ hỏa, không gạt kỹ bã trà, phun lá trà về ly "Phụt" một phát.

Tiếp đó, ông giơ "Nhất Dương Chỉ", mổ cò trên bàn phím đóng bụi ra hai chữ "siết cổ", ảnh chụp màn hình các bản tin trong hệ thống mạng nội bộ lập tức ùn ùn bay ra.

Rạng sáng hôm nay, trong hẻm nhỏ khu tây Hoa Thị phát hiện một xác chết nam trông rất dữ tợn. Vụ này thoạt tiên bị đăng lên mạng như một tin giật gân bản địa, song trên mạng có quá nhiều những chuyện giật gân hơn, nên mới đầu chẳng hề gây chú ý. Nhưng lãnh đạo phân cục Hoa Thị chỉ sợ xảy ra chuyện vào thời

điểm nhạy cảm, đã làm một việc ngu xuẩn – muốn lặng lẽ ém vụ này xuống, thoạt đầu xóa đi, sau đó giấu đầu hở đuôi nói là phát hiện xác dân vô gia cư chưa rõ nguyên nhân cái chết.

Không ngờ bọn du thủ du thực phát hiện thi thể sớm nhất ngứa tay, chụp ảnh hiện trường rõ nét, đăng lên theo một cách rất được mọi người ưa thích, phối hợp với thái độ giấu giấu giếm giếm của phân cục trước đó, đám dân thành thị chen chúc trên tàu điện ngầm giờ cao điểm phát huy liên tưởng phong phú, khiến chuyện bé bằng cái rắm xôn xao dư luận, ngay cả thị chính cũng đặc biệt gọi điện thoại tới hỏi.

Cục trưởng Trương đeo kính lão, mở bài đăng trước khi bị xóa có lượt xem cao nhất, tiêu đề "Nội thành dường như xuất hiện băng cướp siết cổ". Hiển nhiên cách nói này ai cũng thích, lại thêm hình ảnh rành rành, vừa mở ra, một tấm ảnh chụp thi thể không hề làm mờ gây chấn động mạnh đã lù lù trên màn hình.

Cục trưởng Trương: "…"

Ông cảm thấy vừa rồi mình đã gầm sớm, song tuổi tác đã lớn, giọng không lên cao hơn nổi, đành phải dùng âm lượng bình thường: "Tôi cảm thấy chú ở hệ thống chúng ta thật uổng phí tài năng, đáng ra phải cho chú làm ở công ty quảng cáo mới đúng, hiệu quả tuyên truyền tuyệt lắm."

"Đều do đám ôn con chỉ sợ thiên hạ không loạn đó, đi chụp ảnh chung với người chết, anh nói có thất đức không? Lãnh đạo cứ yên tâm, mấy đứa đó tôi tóm hết rồi, ảnh và bài đăng cũng đang xóa, tuyệt đối có thể khống chế được!"

Cục trưởng Trương dựa lưng lên ghế, không ngừng xoa ấn đường: "Hiện giờ quan trọng nhất là tranh thủ thời gian phá án, có hung thủ bắt hung thủ, có phạm nhân tóm phạm nhân, xóa bài… Chú là quản lý mạng à? Phải mau chóng xử lý chuyện này, quản kỹ miệng cấp dưới. Lát tôi điều vài người từ Cục công an thành phố tới chỉ đạo kỹ thuật cho các chú, Vương Hồng Lượng, trong vòng một tuần, nếu không cho tôi một kết quả thuyết phục, chú hãy tự viết báo cáo mà cút đi!"

Cục trưởng Trương nạt vào mặt phân cục trưởng rồi cúp máy, Tiểu Tôn vội vã bỏ cái bình không qua một bên, cầm quyển sổ nhỏ tùy thân, dự cảm có thể ông già cục trưởng có chuyện muốn nói.

Quả nhiên, cục trưởng Trương đưa tay ra hiệu: "Đi gọi người của đội hình sự tới đây."

Tiểu Tôn ngẩng đầu lên: "Cục trưởng, gọi hết tới ạ?"

Cục trưởng Trương trầm ngâm giây lát, ánh mắt tập trung vào màn hình tinh thể lỏng trước mặt – khuôn mặt xác chết trên ảnh đã sưng phù xấu xí, ngũ quan vặn vẹo, nhưng vẫn có thể nhận ra nó thuộc về một thanh niên, nạn nhân há miệng, tựa hồ hơi kinh ngạc, thất thần quay về màn ảnh.

"Tìm Lạc Văn Chu, kêu cậu ta dẫn người đích thân đi một chuyến." Cục trưởng Trương nói, "Vụ án chưa hẳn quá phức tạp, bảo cậu ta là chờ qua tháng này tôi sẽ xử lý lão già Vương Hồng Lượng đó, cậu ta biết phải làm thế nào."

Tiểu Tôn: "…"

Ánh mắt cục trưởng Trương lướt qua cặp kính lão, nghi hoặc nhìn cậu.

"Cục, cục trưởng," Tiểu Tôn miễn cưỡng mỉm cười, "Đội trưởng Lạc… anh ấy, còn chưa đến đâu."

Lạc Văn Chu là một ông lớn ngày ngày đi làm sát giờ, chỉ cần không phải trực, quy định tám giờ rưỡi vào làm, tám giờ hai mươi chín phút anh ta cũng tuyệt đối chưa xuất hiện ở chỗ ngồi.

Hôm nay còn gặp ngày xe bị hạn chế, Lạc Văn Chu không muốn chen chúc trên xe công cộng, bèn moi dưới tầng hầm nhà họ ra một con ngựa sắt "nhị bát(1)" dư sức vào viện bảo tàng, tự mình hì hục sửa một phen, rồi lắc lư đi ra đường.

Khuôn mặt anh ta rất anh tuấn, cơ hồ có nét thanh xuân, song trên thần thái và khí chất lại có thể nhận ra đây là một người đàn ông trưởng thành. Anh ta đeo tai nghe, xắn tay áo sơ mi, dưới sơ mi thoải mái vừa người lộ ra đường cong cơ thể như ẩn như hiện, đôi chân dài cưỡi con "nhị bát" sườn ngang kiểu cũ cũng có thể chống đất. Trên tay lái bên trái treo một mớ bánh kếp, bên phải treo sáu bảy ly sữa đậu nành, Lạc Văn Chu thả lỏng hai tay đặt lên tay lái quá tải nghiêm trọng, đúng giờ đạp vào cổng Cục công an thành phố.

Vừa vào cổng, Lạc Văn Chu liền nhìn thấy bảo vệ đang chặn một em gái giao hoa.

“Không cho vào – Tại sao không cho vào? Cô bé à, đây là Cục công an, không phải Hoa Quả sơn, được chưa? Bưu phẩm thống nhất đặt ở phòng nhận gửi để kiểm tra ghi vào sổ.”

“Hoa tươi làm sao để trong phòng nhận gửi được? Chẳng héo rũ à?” Cô gái giao hoa quay đầu lại nhìn thấy Lạc Văn Chu liền chỉ, “Không cho tôi vào, thế cái người giao cơm kia sao lại được vào?”

Bảo vệ: “…”

Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên, nhìn cô gái kia cười khoe nguyên hàm răng trắng: “Tại vì anh chàng giao hàng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong.”

Bảo vệ rất đỗi sầu lo cho hình tượng của Cục công an thành phố: “… Chào buổi sáng đội trưởng Lạc.”

“Chào buổi sáng, anh đã ăn chưa? Chưa ăn thì tự lấy đi.” Lạc Văn Chu chống một chân xuống đất, “Hoa của ai vậy người đẹp? Để anh mang vào cho.”

Cô gái giao hoa rất ngượng ngùng, luống cuống lật một tấm thiệp nhỏ: “A… Tặng một tiên sinh tên, tên là Đào Nhiên của đội hình sự.”

Đúng tám giờ rưỡi, Lạc Văn Chu đúng giờ đi vào văn phòng, ném bó hoa lên bàn Đào Nhiên: “Của ông này…”

Anh vừa mới nói vài chữ, cục trưởng đã gấp gáp phái người đến tóm, Lạc Văn Chu đành phải nuốt phần sau lại, vỗ mạnh bàn Đào Nhiên một cái: “Chờ tôi trở lại.”

Cả đội hình sự đều giật mình, đồng loạt ngây ra như phỗng nhìn bó hoa tươi mát trước mặt cảnh sát Đào, như thể dưới cuống hoa giấu một quả bom hẹn giờ vậy.

Nữ cảnh sát Lang Kiều lấy kính lúp và bao tay dùng một lần trong ngăn kéo ra, cẩn thận nhô người qua từ bàn làm việc cách một vách ngăn, ngắm nghía bó hoa một vòng, sau đó lôi ra một tấm thiệp bằng giấy cứng thơm nức mùi nước hoa.

Trước những ánh nhìn chăm chú của mọi người, cô gái dũng cảm này mở thiệp ra với sắc mặt nghiêm trọng, chỉ thấy trên đó dùng chữ Khải cực kỳ ngay ngắn viết: “Gió quá lớn, tay chân tôi đều lạnh ngắt, mà lòng tôi lại rất ấm áp. Nhưng tôi không rõ vì nguyên nhân gì mà lòng luôn rất mềm. Phải ở gần anh, thì tôi mới không đến nỗi khó sống.”(2)

“Ký tên là ‘Phí’,” Lang Kiều nói, “Phí gì?”

Đào Nhiên giật lại: “Đừng nghịch nữa, đưa anh.”

“Té ra là bạn gái tặng, em còn tưởng sếp Lạc muốn thổ lộ với anh trước mặt mọi người chứ.”

Đồng nghiệp xung quanh nhao nhao vuốt ngực, liên tục không đồng thanh “Làm sợ muốn chết”. Kế đó, đám ế đông đảo khôi phục sức chiến đấu bằng tốc độ ánh sáng, lao tới xâu xé đồ ăn sáng Lạc Văn Chu mang đến, đồng thời làm hết chức trách mà giơ cao lá cờ lên án “phần tử lạc loài”.

“Đội phó, chừng nào rời đoàn, đã làm báo cáo chưa? Tổ chức đồng ý chưa?”

“Đào Đào chẳng hòa vào không khí chung gì hết, chán ngắt.”

“Đội phó Đào, lương tháng này tôi còn thừa ba mươi bảy đồng sáu, không có tiền mua thức ăn cho chó đâu, anh xem mà làm đi.”

“Đi đi đi,” Đào Nhiên cất thiệp, lại tìm một chỗ kín giấu hoa, “Bạn gái ở đâu ra? Đừng có nói lung tung.”

Một bó vật chứng to đùng lộ ra trước bàn dân thiên hạ, mà tên này còn muốn nói dối, mọi người nghe vậy tức khắc ùa lên như ong vỡ tổ, định bao vây chặn đánh đội phó.

Lúc này, Lạc Văn Chu khi nãy vội vàng rời khỏi một lần nữa mở cửa bước vào, vỗ khung cửa: “Khu Hoa Thị xảy ra một vụ án mạng, chọn hai người đi cùng tôi một chuyến, nhanh lên.”

—Nhị bát là một loại xe đạp có sườn ngang tương tự xe đạp nam bây giờ, phổ biến vào những năm 60-70 thế kỷ trước.“Gió quá lớn…” trích trong “Tương hành thư giản” của Thẩm Tòng Văn.

3. Quyển 1 - Chương 2: Julien 2

Gần đại lộ Nam Bình là khu bị ảnh hưởng nặng từ giờ cao điểm, ùn tắc từ sáu giờ rưỡi sáng đến tận mười giờ khuya.

Thành phần trí thức về khu mua sắm trung tâm ở khu đông và các xe máy đi đầy đường thường đụng đầu trong ngõ hẹp, nếu thêm một chiếc xe buýt chậm như rùa chặn ngang, là có thể tạo thành cuộc gặp thế kỷ "một kẻ cũng chạy không nổi".

Tình hình giao thông ở khu tây càng phức tạp hơn, đường chỗ rộng thì rộng quá, chỗ chật lại chật quá, thò ra thụt vào y như răng chó vậy. Người dân địa phương xây dựng lung tung thành phong trào, ngõ cụt đâu đâu cũng thấy, xe cơ giới vào nhầm như lũ sâu bọ mắc mạng nhện – phải liều mạng tả xung hữu đột mới có thể gặp lại ánh mặt trời.

Lạc Văn Chu thò đầu ra ngoài cửa sổ, cho còi cảnh sát hụ một tiếng, hô to: "Này anh đẹp trai, bọn tôi đang thi hành công vụ, không qua được, phiền anh dời con xế xịn trước cửa đi được không?"

Trong sân ngôi nhà mái bằng kế bên đi ra một ông cụ, môi xệ xuống nhìn anh một cái, run rẩy đẩy chiếc mobility scooter vào sân.

Con mobility scooter dành cho người già ở bên trái dán "chuyên dùng đón cháu", bên phải dán "càng giục càng chậm thích thế đấy", đang đi còn "Gâu" một tiếng, Lạc Văn Chu sửng sốt đẩy kính râm trên mũi lên, cúi đầu nhìn thấy đằng sau chiếc xe nhảy ra một con chó to lông vàng.

Con chó đi đến cạnh xe cảnh sát, nhìn anh một cái, công nhiên giơ chân sau quay vào bánh xe.

Lạc Văn Chu huýt sáo một tiếng, hiền lành nói: "Đái đi cưng, đái xong anh xẻo chim kẹp bánh ăn luôn."

Cách ăn này thật sự mới lạ, con chó chưa nghe bao giờ, lập tức bị mùi lưu manh thâm niên của cảnh sát Lạc dọa sợ, "Ẳng" một tiếng cắp đuôi trốn mất tăm.

Lang Kiều giơ cái laptop cứng ngắc lên che mặt: "Sếp Lạc, anh có chú ý tới ghế sau còn một người phụ nữ thanh niên chưa kết hôn không – Bên phân cục gửi tư liệu hiện có đến rồi đây."

"Đồng chí phụ nữ này hãy chọn thông tin khách quan nói vắn tắt." Lạc Văn Chu thong thả lái xe cảnh sát ra khỏi hẻm nhỏ đã được dọn thoáng đi, "Bỏ qua phần ước đoán chủ quan, lão già Vương Hồng Lượng đó chỉ biết nịnh bợ, phân cục Hoa Thị thượng bất chính hạ tắc loạn, đều chẳng nên hồn gì."

"À, nạn nhân tên Hà Trung Nghĩa, nam, mười tám tuổi, đến từ vùng khác, là nhân viên giao hàng của một chuỗi quán cà phê. Gáy thi thể có vết lõm, nguyên nhân cái chết là ngạt thở… cũng chính là bị siết cổ chết, bước đầu phỏng đoán hung khí là một thứ tương tự mảnh vải mềm. Thời gian tử vong trong khoảng tám đến mười một giờ đêm qua, tình hình cụ thể còn phải chờ pháp y tiến thêm một bước xác nhận – A, đúng rồi, thi thể được phát hiện ở phía sau phòng trọ của nạn nhân không xa, cho nên lập tức xác nhận được danh tính."

Lạc Văn Chu lái xe rất giỏi, cơ hồ dùng thao tác cấp milimet chui qua ngõ hẹp cực kỳ nguy hiểm, còn có thời gian xen vào hỏi: "Lời đồn băng cướp siết cổ thì từ đâu mà có?"

"Nghe nói là vì nạn nhân bị cướp sạch tiền bạc, điện thoại di động mất, ví cũng moi hết vứt kế bên, nhưng cũng chưa chắc có phải là do hung thủ lấy hay không." Lang Kiều nhanh chóng xem mail, "Đúng rồi, người báo án nói là, có một tờ giấy che trên mặt thi thể, trên có một mẩu băng keo, vừa vặn dính lên tóc nạn nhân, mặt hướng vào trong viết chữ 'tiền'."

Đào Nhiên tắt hướng dẫn: "Phía trước rẽ phải là đến."

"Ừm," Lạc Văn Chu gõ vô-lăng, "Vụ án này do phân cục phụ trách, không chuyển lên cục, hai người có biết chúng ta đến để làm gì không?"

Lang Kiều hỏi thử: "Chỉ đạo giám sát?"

Lạc Văn Chu: "Em có biết trong quá khứ 'chỉ đạo giám sát' đều do ai làm không?"

Lang Kiều choàng tỉnh ngộ: "Thái giám!"

Đào Nhiên trên ghế lái phụ quay đầu lại lườm cô một cái.

"Đầu óc phụ nữ thanh niên thôn các em chỉ đến thế này thôi à?" Lạc Văn Chu nhếch mép như bị đau răng, "Tránh ra đi, anh đang nói chuyện nghiêm túc – Cục trưởng Trương chỉ vài năm nữa sẽ nghỉ hưu, mấy cục phó tuổi tác đều xấp xỉ ông ấy, số còn lại hoặc lý lịch không đủ, hoặc vùi đầu vào kỹ thuật như chủ nhiệm Tăng, chẳng ai phù hợp, cho nên đến lúc đó rất có thể sẽ đề bạt một số người từ phân cục các khu lên."

Lạc Văn Chu né một đống rác ven đường, hạ thấp giọng: "Cục trưởng muốn dẹp hết loại Vương Hồng Lượng ngay trong nhiệm kỳ của mình, để tránh mai kia có một kẻ giá áo túi cơm đến lãnh đạo Cục công an thành phố – nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta chuyến này là gì, đã hiểu chưa?"

Anh vừa dứt lời, xe cảnh sát đã rẽ vào ngã tư.

Đó là một khoảng đất trống do những tòa chung cư cũ kỹ và nhà mái bằng thò ra thụt vào tạo thành, vô cùng hoang vắng, vừa vặn nằm sau một dãy nhà kho nhỏ do dân tự phát xây, cỏ dại um tùm, ít ai qua lại, góc tường còn có nước đọng, nồng nặc mùi hôi lâu năm.

Cảnh sát đã phong tỏa nơi này, pháp y đang bận rộn ra vào kiểm tra hiện trường.

Vương Hồng Lượng người phụ trách phân cục Hoa Thị đích thân đóng tại hiện trường để chờ nhóm Lạc Văn Chu.

Ông ta là một người đàn ông trung niên hói xuống tận trán, hai hàng lông mày sầu khổ thưa thớt cơ hồ không thấy rõ, mồ hôi nóng chảy ròng ròng, đích thân ra đón, cầm tay Lạc Văn Chu lắc ba cái: "Kinh động lãnh đạo trên cục còn bắt các vị cất công đi một chuyến, tôi thật sự áy náy quá."

Lạc Văn Chu hòa nhã cười nói: "Với thằng em đây mà ông anh còn khách sáo à?"

Vương Hồng Lượng chỉ giỏi kết thân, làm việc thì qua loa, nghe anh ta nói vậy lập tức tiện đà sửa lại xưng anh gọi em, lại còn thao thao bất tuyệt kể khổ với "chú em" mới nhận.

Lạc Văn Chu lấy ra một hộp thuốc, đốt một điếu đưa Vương Hồng Lượng, đồng thời dùng mắt ra hiệu cho Đào Nhiên, để anh dẫn Lang Kiều đi xem hiện trường trước.

"Người quen gây án, chắc chắn là người quen gây án." Vương Hồng Lượng tán phét với Lạc Văn Chu hết một điếu thuốc, bấy giờ mới nói đến công việc, đôi mắt ti hí xoay tròn, "Chú em xem nơi này, đường sá chồng chéo, người ngoài vào căn bản không tìm ra phương hướng, đánh rắm trong nhà mà hàng xóm cũng có thể ngửi ra buổi trưa mình ăn gì, thì người ngoài làm sao dám tùy ý hành hung? Chú Lạc, chú là chuyên gia, chú cảm thấy có đúng thế không?"

Thời điểm nhạy cảm như thế này, Vương Hồng Lượng không muốn nhìn thấy nhất chính là trong khu vực mình quản lý xuất hiện tội phạm cướp của giết người lảng vảng, thế nên ra sức muốn đẩy sang "người quen gây án, ân oán cá nhân".

Lạc Văn Chu không tiếp tục chủ đề này, tháo kính râm xuống giắt ở cổ áo, nheo mắt nhìn sang pháp y bận rộn, thuận miệng đáp đại cho có: "Em chỉ là một đứa con ông cháu cha kiếm miếng cơm ăn, nào dám đóng vai chuyên gia ở chỗ ông anh?"

"Ai mà không phải là kiếm miếng cơm ăn?" Vương Hồng Lượng thở dài nhún vai, "Đi thôi, chúng ta cũng qua đó xem thử đi."

Thế là "tổ kiếm cơm hai người" mới thành lập sóng vai đi vào hiện trường, thấy một thanh niên đeo kính tóc húi cua nước bọt tung tóe giới thiệu tình hình cho Đào Nhiên và Lang Kiều. Cậu thanh niên nọ vóc người rất cao, mặt đầy mụn thanh xuân, tư thế đứng thẳng đờ và cứng nhắc, hệt như một tấm ván quan tài cưa thành hình người, tốc độ nói nhanh phát sợ.

"Đây là người mới của bọn anh Tiểu Tiêu, Tiêu Hải Dương," Vương Hồng Lượng chỉ cậu ta giới thiệu, "Là sinh viên xuất sắc, lúc thi đầu vào điểm viết xếp thứ nhất. Tiểu Tiêu, đây là đội trưởng Lạc ở trên Cục công an thành phố."

Tiêu Hải Dương theo bản năng ưỡn ngực ngẩng đầu, làm động tác tương tự với "nghiêm", khuôn mặt căng thẳng gật đầu một cái, kiệm lời chào Lạc Văn Chu: "Đội trưởng Lạc."

“Không cần khách sáo,” Lạc Văn Chu cười, “Em nói tiếp đi.”

Tiêu Hải Dương vừa rồi còn kiệm lời như bị câu này ấn nút phát, lời nói như mưa to trong khoảnh khắc đổ ra khỏi miệng, dìm ngập nhóm người trước mặt: “Trên cơ thể người chết không có vết bầm do giãy giụa tạo thành, nhưng gáy có dấu vết bị đánh, bước đầu phán đoán nạn nhân bị hung thủ đánh ngất từ đằng sau, rồi dùng một mảnh vải siết cổ ngạt thở mà chết, sau khi chết bị lục lấy hết tiền của, trên trán che một mẩu giấy. Do nạn nhân bị siết cổ chết trong trạng thái hôn mê, hiện trường không để lại dấu vết vật lộn, những thứ như dây thừng siết cổ, hung khí đập đầu đều chưa tìm được, trước mắt cũng không có chứng cứ xác thực cho thấy nơi đây chính là hiện trường vụ án, báo cáo hết!”

Mới đầu còn tốt, câu cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì mặt Vương Hồng Lượng lập tức xanh xám: “Không có chứng cứ mà nói lung tung cái gì vậy? Nơi đây không phải hiện trường vụ án thì nơi nào mới phải, chẳng lẽ đây còn có thể là một vụ án vứt xác? Tại sao phải vứt xác ở đây, có ích lợi gì? Chú không được thuận miệng phỏng đoán làm nhiễu loạn nghe nhìn!”

Tiêu Hải Dương mù mờ nhìn ông ta: “Em chỉ nói có khả năng này…”

Vương Hồng Lượng còn muốn mắng tiếp, bị Lạc Văn Chu giơ tay ngăn cản: “Trẻ con mới đi làm đều tương đối nhiều ý kiến, nghe một chút cũng rất thú vị.”

Anh ngẩng đầu nhìn lướt qua hoàn cảnh bốn phía, cả khu tây Hoa Thị mang đến cảm giác xám xịt, dây điện chằng chịt nặng trĩu đè trên đầu, cắt nát bầu trời trong xanh hiếm gặp của Yến Thành, đầy áp lực.

“Hỏi thăm xung quanh thêm, biết đâu có người nghe thấy cái gì,” Lạc Văn Chu nói, “Ngoài ra, tôi cảm thấy phương hướng lớn phân cục trưởng Vương nắm cực kỳ chuẩn, chúng ta khoan nghĩ đến tình huống cực đoan, cứ điều tra từ hướng người quen gây án trước. Ông anh thấy như vậy có được không?”

Chú em Lạc mặc dù đến không có ý tốt, nhưng tác phong làm việc nói chuyện còn hợp ý Vương Hồng Lượng, song phương ăn nhịp với nhau, cực tiết kiệm công sức trao đổi.

Kế tiếp là điều tra và thăm viếng không nghỉ, đây đều là việc của cảnh sát phân cục, không liên quan gì tới “chỉ đạo kỹ thuật”, nhiệm vụ chủ yếu của họ là về văn phòng phân cục ngồi uống trà, theo dõi tiến độ công việc, chờ bắt thóp Vương Hồng Lượng bất cứ lúc nào.

Đào Nhiên lại nhỏ giọng nói với Lạc Văn Chu: “Sếp, các ông đi đi, tôi còn muốn theo họ đi quanh một chút.”

Đào Nhiên tên nghe nho nhã, mặt mũi cũng thanh tú, chưa từng nạt nộ ai, cũng chưa bao giờ nói tục chửi thề, đối xử với đồng chí và kẻ địch đều hòa nhã như nhau, thoạt nhìn cực dễ nói chuyện, song Lạc Văn Chu từ khi mới tốt nghiệp đi làm vẫn hợp tác với anh ta, thật sự quá hiểu người này.

Ở Đào Nhiên có sự tích cực và cố chấp không hợp với thời đại, những việc khác anh đều chẳng mấy quan tâm, dù sao thì trời sập đã có Lạc Văn Chu gánh, nhưng trên vụ án, chỉ cần có một tẹo điểm đáng ngờ, anh đều truy tra đến cùng – bất kể có phải do anh phụ trách hay không.

Lạc Văn Chu: “Nạn nhân bị đánh ngất từ đằng sau, nếu thật sự là cướp thì không cần quay lại siết cổ chết, khả năng ân oán cá nhân là rất lớn, Vương Hồng Lượng cơ bản phán đoán không sai – Ông còn vấn đề gì nữa?”

Xác chết đã đưa vào túi đựng xác, bị pháp y khiêng đi, Đào Nhiên nói nhỏ: “Là giày – nơi này không ai quét dọn, không lưu ý sẽ dính đầy bùn, nhưng vừa rồi tôi vén túi xác lên nhìn qua thi thể, thấy đôi giày của cậu bé đó rất sạch.”

Lạc Văn Chu hơi nhướng mày.

“Đương nhiên, cũng có khả năng là nạn nhân sống ngay gần đây nên tương đối quen thuộc hoàn cảnh.” Đào Nhiên nói, “Nhưng tôi vẫn cảm thấy cậu nhóc bốn mắt của phân cục nói đúng, không thể loại trừ khả năng nơi đây không phải là hiện trường đầu tiên. Ngoài ra, tờ giấy dán trên đầu nạn nhân cũng rất kỳ lạ, Văn Chu, ngộ nhỡ việc này không đơn giản như vậy, tôi sợ phân cục trưởng Vương vội vã qua loa, không chịu điều tra kỹ.”

“Việc này còn cần sợ à,” Lạc Văn Chu thở dài, “Rõ ràng là lão muốn qua loa cho xong chuyện.”

Chỉ cần có một đối tượng hoài nghi, Vương Hồng Lượng lập tức có thể đóng dấu tuyên bố ra ngoài, nói đây là vụ án do ân oán cá nhân, không phải "sát thủ siết cổ" như tin giật gân trên mạng, không hề hấp dẫn, chẳng đến mấy hôm mọi người chán rồi sẽ quên đi. Chờ vụ này qua, họ lại có thể nói "phân cục khu Hoa Thị tổ chức thành công sự kiện nào đó có cống hiến lớn cho thành phố ta".

Về phần vụ án, tìm vài cảnh sát trẻ từ từ điều tra, tra ra thì bắt, tra không ra thì ém xuống, không khéo cuối cùng lại bỏ vậy luôn.

Phong cách làm việc của Vương Hồng Lượng luôn như thế, không thì cục trưởng Trương cũng chẳng đặc biệt muốn trị ông ta.

Đào Nhiên nói: "Bất kể là vì sao, một cậu bé từ nơi xa xôi đến chỗ chúng ta, chết nơi đất khách quê người, chúng ta phải cho người ta một sự công bằng."

Lạc Văn Chu nghiêng đầu, nhìn vào mắt anh ta hai giây.

Đào Nhiên lại vội bổ sung một câu: "Tôi chỉ không yên tâm đi theo xem thôi, cam đoan không gây thêm rắc rối."

Lạc Văn Chu cười: "Dù sao thì nhiều năm qua rắc rối ông gây ra đều do tôi ôm, mà cũng chẳng thấy ông lấy thân báo đáp gì hết."

Đào Nhiên không để ý, cười mắng một câu: "Ông biến đi."

Nói xong anh dợm bước muốn đi, Lạc Văn Chu gọi giật lại: "Khoan đã, người buổi sáng tặng hoa cho ông là Phí Độ phải không?"

Đào Nhiên không mấy để ý nói: "Trừ cậu ta ra thì còn có thể là ai?"

Lạc Văn Chu đút hai tay vào túi, nhìn mũi chân mình một cái, giống như cúi đầu tìm chuyện để nói: "Nếu tôi bảo ông 'cách xa tên nhãi đó ra', có phải là hơi bao đồng không?"

"Không phải chứ, ông còn cho là thật à?" Đào Nhiên cười, "Cậu ta luôn đùa giỡn như vậy. Đừng nói tôi không cong, cho dù tôi cong thành quả bóng…"

Lạc Văn Chu nhẹ nhàng cắt ngang: "Nếu ông cong, còn đến lượt tên nhóc ấy xum xoe?"

Đào Nhiên sửng sốt, song không chờ anh hiểu được điều gì từ câu này, Lạc Văn Chu lại tiếp: "Không phải tôi nói hắn ăn chơi đàng điếm, cũng không phải tôi nói hắn không ra gì… Không phải là như vậy. Cảm giác Phí Độ gây cho tôi luôn không tốt lắm, ông hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi hiểu." Đào Nhiên gật đầu, anh mảnh khảnh thư sinh, nhìn thật sự quá dễ bắt nạt, bởi vậy đi làm luôn mặc đồng phục, ánh dương buổi sáng xuyên qua bức tường lè tè và dương xỉ, nhẹ nhàng mạ lên anh, "Bảy năm qua tôi vẫn nhìn cậu ta, Phí Độ là một cậu bé ngoan, ông không cần quá đề phòng – Tuy rằng hiện tại quả thật uốn hơi quá tay, hoạt bát quá mức."

Lạc Văn Chu không lên tiếng.

Đào Nhiên lại chuyển sang chuyện khác: "Hơn nữa không biết là ai muốn tặng ít quà cũng ngại không để lại tên, lần ấy mất công mua máy chơi game ở nước ngoài, còn kêu tôi…"

"Cút đi," Lạc Văn Chu cắt ngang với khuôn mặt không biểu cảm, "Lo làm việc của ông đi, đừng lắm lời nữa!"

4. Quyển 1 - Chương 3: Julien 3

"Tớ cũng xem tin tức đó rồi, nghe nói rất gần chỗ chúng ta phải không?"

"Qua đại lộ Nam Bình đi thêm chút nữa là đến, thỉnh thoảng lúc về nhà ba mẹ không muốn qua cầu, tớ toàn phải vòng qua đó, trước kia đã cảm thấy lộn xộn, không ngờ… Oái!"

Hai cô gái thuộc thành phần trí thức trốn việc ở trong phòng uống nước mải mê tán dóc, không để ý đằng sau có người đang nghe trực tiếp, một cô run tay suýt nữa cống cả ly nước nóng cho sàn nhà.

"Cẩn thận." Phí Độ đỡ ly nước trong tay cô, đặt sang một bên, "Lần tới đừng rót nước nóng thế nữa, tay em mềm như vậy, lỡ phỏng thì phải làm sao?"

Phí Độ thường ngày không hay nói lớn tiếng, cũng toàn nói tiếng người bình thường, song lời nên là tiếng người một khi qua miệng hắn, lập tức có thể biến đổi ra đôi chút cảm giác thân mật bí ẩn, thường xuyên khiến người ta tự đa tình. May mà hắn bình thường nói xong là đi ngay, chừa lại cho người ta đủ thời gian để ảo tưởng tan biến.

"Chủ tịch Phí, anh làm em sợ muốn chết!" Mấy cô nhân viên trong phòng uống nước mới đầu bị dọa giật nảy mình, vừa thấy là hắn lập tức lại thả lỏng. Bởi vì so với chủ tịch Phí nói một không hai năm xưa, Phí công tử được hưởng toàn bộ quyền thừa kế di sản cơ bản là một vật biểu tượng đáng mến.

Hắn không đưa những thói xấu ăn chơi trác táng riêng tư đến công ty, sự "chững chạc" ngoài mặt cơ bản cũng xem như biểu diễn thích hợp, bình thường không hay dùng quyền lực quyết định sách lược, cũng không thực hiện nghĩa vụ công việc. Thỉnh thoảng trêu các nhân viên nữ vài câu, song thông thường cực kỳ có chừng mực, nghiêm khắc tuân theo nguyên tắc "thỏ không ăn cỏ gần hang", tuyệt đối không vi phạm.

Phí Độ dùng khăn giấy lau sạch nước nóng tràn ra rồi mới trả ly lại, thuận miệng hỏi: "Các em vừa rồi đang nói chuyện gì vậy?"

"Bọn em đang nói khu tây đối diện, hôm qua mới xảy ra một vụ cướp của giết người, hình như bây giờ vẫn chưa bắt được thủ phạm. Hay lát nữa phòng nhân sự bọn em gửi mail nhắc nhở mọi người lúc đi làm và ra về nhớ chú ý an toàn nhé?"

"Được," Phí Độ nghiêm trang nói: "Nếu căng quá thì chúng ta nghỉ, chờ bắt được kẻ xấu rồi lại đi làm, công việc đâu có quan trọng bằng sự an toàn của các em đúng không?"

Hai cô gái trẻ biết rõ hắn đang nói linh tinh mà vẫn mở cờ trong bụng, vui vẻ quay về làm việc.

Một lát sau, Phí Độ quả nhiên nhận được mail do phòng nhân sự gửi.

Hắn bỏ chocolate hạt dẻ vào hơn nửa ly cà phê, định dùng đường dầm hết lượt mỗi một phân tử hạt dẻ, sẵn cũng đang rỗi, thế là vừa khuấy vừa mở đoạn phim đính kèm mail.

"Nửa đêm hôm qua, sau dãy nhà dân khu tây Hoa Thị thành phố ta, đã xảy ra một vụ án đặc biệt nghiêm trọng, tính đến trước mắt, bên phía cảnh sát còn chưa đưa ra bất cứ phát ngôn gì. Được biết, người chết họ Hà, sống ở khu nhà trọ ngay gần hiện trường…"

Đoạn phim đến từ một trang mạng nổi tiếng rất được ưa thích, lời cảm thán giả vờ nghiêm túc mới được hai ba phút, bên ngoài ống kính đột nhiên truyền đến một trận ồn ào lớn tiếng.

Ống kính lắc lư lập tức chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn chuyển dời tiêu điểm, chĩa vào một quán ăn vặt.

Một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề có thể là chủ quán đang cau mày trợn mắt đẩy một thiếu niên: "Thằng ranh con, mày không biết tính hay lương tâm bị chó ăn rồi? Vài đồng bạc cũng tham, tham để làm gì? Cầm về nhà cho mẹ mày mua quan tài chắc?"

Kế bên có mấy người già vô công rồi nghề đang ăn hoành thánh ở quán nhỏ chiếm đường phi pháp, nhóm người này tương đối nhiều chuyện, vừa ăn vừa uống còn không bỏ lỡ cao đàm khoát luận, quay về ống kính làm nghĩa vụ giải thích.

"Thằng nhóc đó mua bánh nướng anh chị biết không? Người ta bảo nó bỏ tiền ở đó, tự lấy tiền thối trong giỏ tiền lẻ, việc này không phải đều cần tự giác sao? Nó đưa người ta mười đồng, lại muốn lấy mười lăm đồng trong giỏ, tôi vừa rồi đã nhìn thấy hết."

"Ăn năm đồng lấy thêm năm đồng, khá lắm, chẳng mấy mà giàu to."

"Phải đánh nó – còn trẻ đã trộm cắp, mai mốt chẳng phải sẽ buôn ma túy giết người? Trị an ở vùng này như thế nào, trời tối mọi người đều không dám tùy tiện đi ra ngoài, tôi thấy đều do đám cặn bã xã hội đến từ vùng khác này gây hại."

"Phản ánh bao nhiêu lần cũng chẳng ai quan tâm, giờ thì chết người rồi đó, à mà tôi nói đến đâu rồi nhỉ?"

Đội cổ động viên trung lão niên một khi om sòm thì hiệu quả không hề nhỏ, mâu thuẫn nhanh chóng trở nên gay gắt.

Ngọn lửa trên đầu chủ quán bùng cao đến hai mét hai, thế rồi ra tay luôn. Thiếu niên ăn trộm hai tay ôm đầu co mình lại, lộ ra cổ và vành tai đỏ muốn nhỏ máu, không hé răng một tiếng, chỉ biết trốn.

Lúc này, có mấy người gần đó nhìn không nổi, tiến lại muốn tách chủ quán và thiếu niên ra, không ngờ cũng bị cuốn vào vòng chiến.

Xung đột chớp mắt biến thành cuộc đại chiến bất phân trắng đen của dân bản xứ khu tây và dân trọ vùng khác.

Hiện trường có thể nói là lông gà bay tứ tung, ống kính bị đẩy nghiêng ba bốn lần, Phí Độ khuấy xong cà phê, cảm thấy cuộc xung đột "ba con chuột bốn con mắt" này cực kỳ nhàm chán, hoàn toàn không đáng thưởng thức, đang định tắt đi.

Đột nhiên, trong đoạn phim có người hô một tiếng: "Cảnh sát đến!"

Chỉ thấy sau một trận hỗn loạn, mấy người mặc đồng phục cảnh sát khó khăn chen vào, ba chân bốn cẳng muốn tách đám đông đánh nhau loạn xạ ra, kết quả là nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển quần chúng nhân dân, một cảnh sát trẻ còn rơi cả kính.

Phí Độ nhìn thấy một hình bóng quen thuộc ở trong đó, tay đang định đóng cửa sổ lập tức khựng lại.

Buổi chiều, trong phân cục Hoa Thị, Vương Hồng Lượng viện cớ "họp" bỏ chạy mất tăm.

Lạc Văn Chu chắp tay sau lưng, khom người tiến đến trước mặt Đào Nhiên dòm dòm: "Lần trước chúng ta hỗ trợ các anh em đội phòng chống ma túy truy bắt bọn buôn ma túy, nổ súng hai mươi phút cũng không ai bị 'thương nặng' thế này nhỉ. Tôi biết ngay mà, cứ rời khỏi tầm mắt tôi là mấy người nhất định phải có chuyện, tối về đừng quên đi bệnh viện chích ngừa chó dại đấy."

Cằm cảnh sát Đào không biết bị Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của vị anh hùng nào cào chảy máu.

Trong phân cục rất lộn xộn, quần chúng tham gia ẩu đả tập thể ý chí chiến đấu dâng cao, lên đồn cũng chưa chịu thôi. Trong tiếng chửi lộn xen lẫn tiếng mấy công an nhân dân ngàn câu như một "ngồi xuống" "im lặng nào", lượng từ ngữ thiếu thốn đến là tội. Người điều động từ mấy đồn công an trong khu vực hoang mang đứng thành một hàng ở bên cạnh, không biết mình nên làm gì.

Lúc đi vào Lạc Văn Chu giơ tay đập mạnh cửa, dáng vẻ còn hùng hổ hơn mà áp đảo hai quân đang đối chọi. Mọi người đều bị tiếng rầm này kinh động, cùng quay đầu lại nhìn anh.

Lạc Văn Chu dựa cửa, "Là những ai ra tay đánh cảnh sát?"

Không ai lên tiếng.

"Không ai nhận, cảm thấy pháp luật không trách số đông." Lạc Văn Chu gật đầu, "Thế thì được, nhốt hết lại, đừng quên báo cho người nhà đến nộp tiền bảo lãnh, không có người nhà thì tìm lãnh đạo đơn vị. Tôi nghe nói có người còn dính đến chiếm đường trái pháp luật và kinh doanh không giấy phép phải không? Khéo quá, phải, phạt, thật, nghiêm, sau này tôi cũng sẽ cho các đồng nghiệp ở đồn công an gần đây đặc biệt quan tâm đến những người có tiền sự các vị."

Anh chưa dứt lời, một người đàn ông trung niên độ ngoài năm mươi đã la lên: "Anh nói ai có tiền sự? Dựa vào đâu nói chúng tôi đánh cảnh sát? Anh có chứng cứ không? Không chứng cứ tùy tiện bắt giam, tôi nói cho anh biết, tôi bị bệnh tim đấy!"

Lạc Văn Chu giọng không cao lên, mí mắt cũng không nâng lên, "Có biết thiết bị ghi chép chấp pháp là gì không? Thất học!"

Lang Kiều đúng lúc đi tới đưa cho Lạc Văn Chu một tập tài liệu đánh máy, anh tiện tay nhận lấy xem lướt qua, đầy ẩn ý nhìn người trung niên dẫn đầu gây sự: "Khéo quá!"

Nói xong, anh lấy di động ra bấm số: "A lô, hiệu trưởng Hàn, cháu là Văn Chu đây… Không có không có, chuyện linh tinh thôi – Trong trường dì có một bảo vệ tên Vu Lỗi đúng không ạ?"

Người đàn ông trung niên gây sự thoạt đầu sửng sốt, sau đó khuôn mặt thoắt cái trắng bệch, trông như muốn lên cơn đau tim thật.

Lạc Văn Chu giơ di động, mỉm cười với ông ta: "Dì tra giúp cháu, 'Vu' hai ngang một dọc, 'Lỗi' ghép từ ba cục đá, nam, năm mươi ba tuổi – Cũng không có việc gì, ông chú này càng già càng dẻo dai, đánh nhau với người ta, bị đồng nghiệp ở đồn công an bên này bắt, bắt về ông ta nói mình bị bệnh tim, nếu lỡ phát bệnh ở chỗ chúng cháu, truyền ra không phải lại thêm một rắc rối sao? Bọn cháu bây giờ gánh không nổi trách nhiệm đâu, dì Hàn, cháu cầu xin dì tranh thủ thời gian phái một người đến bảo lãnh ông chú trứng mỏng này ra ngoài đi."

"Tôi… tôi, tôi tôi chỉ đang giữ gìn sự an toàn cho hàng xóm láng giềng trong khu!" Lạc Văn Chu còn chưa gọi điện xong, người tên Vu Lỗi rõ ràng đã luống cuống, "Tôi chỉ phòng vệ chính đáng."

Lạc Văn Chu buồn cười: "Chú có biết thế nào là 'phòng vệ chính đáng' không?"

Vu Lỗi giơ tay chỉ mấy gã trai trẻ đứng tách riêng ra: "Tôi chỉ phòng vệ chính đáng, trong đám chúng nó có hung thủ giết người đêm qua! Tôi đều nghe thấy hết!"

Lạc Văn Chu: "…"

Không ai ngờ được, một vở hài trị an tự dưng biến thành tách ra thẩm vấn.

Đội cảnh sát hình sự ra ngoài điều tra lập tức bị gọi hết về, khẩn cấp lấy lời khai nhân chứng.

"Theo lão lưu manh tên Vu Lỗi kia nói, đêm qua sau khi tắt đèn đi nghỉ, ông ta nửa ngủ nửa tỉnh nghe thấy tiếng cãi nhau, hai nam, đều là giọng miền khác, dùng từ địa phương quá nhiều, cãi gì thì ông ta không hiểu lắm, nhưng cảm giác nên là người quen." Lang Kiều vén mái tóc dài ra sau lưng, "Chúng ta đã chứng thực, nhà Vu Lỗi này rất gần nơi phát hiện thi thể, khoảng cách chưa đầy năm mươi mét, ông ta ở nhà cấp bốn, mở cửa sổ sau nhà chắc sẽ nghe thấy."

Lạc Văn Chu: "Khoảng mấy giờ?"

"Không xác định, nhưng ông ta nói mình đi ngủ lúc chín giờ, bình thường không bị bệnh mất ngủ, nếu nửa ngủ nửa tỉnh… vậy không vượt qua chín giờ rưỡi, phù hợp với thời gian tử vong suy đoán. Ngoài ra, còn có vài người ở gần khác cũng nói loáng thoáng nghe thấy, chỉ là khu này buổi tối thường có chuyện say rượu đánh nhau, chẳng lạ lùng gì, nên họ không để ý lắm, cũng không lo chuyện bao đồng đi kiểm tra."

"Sếp Lạc." Đào Nhiên dán băng keo cá nhân trên cằm, thò đầu vào, "Ở đây có một người, ông tới xem thử đi."

Trong phòng thẩm vấn, Tiêu Hải Dương dùng băng keo trong dán mắt kính lại, một thiếu niên rất gầy gò ngồi đối diện.

"Cậu bé này tên Mã Tiểu Vĩ, tự nhận đã tròn mười tám, nhưng tôi thấy cậu ta giống vị thành niên hơn, vụ ẩu đả mang tính quần thể buổi trưa hôm nay chính là do cậu ta trộm năm đồng gây ra." Đào Nhiên nói, "Cậu ta là bạn cùng phòng của nạn nhân Hà Trung Nghĩa, rất có thể là người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân."

Lạc Văn Chu gật đầu, mở cửa đi vào.

Mã Tiểu Vĩ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn anh một cái, có lẽ đội trưởng Lạc tạo áp lực quá lớn, vẻ mặt cậu thiếu niên hơi hoảng sợ.

Tiêu Hải Dương: "Không sao đâu, em nói tiếp đi."

Mã Tiểu Vĩ xoắn hai tay lại, lí nhí như muỗi kêu: "Anh… Hà Trung Nghĩa là người tỉnh H, là đồng hương của một người bạn cùng phòng khác, nhưng quê họ không ở chung một nơi, nghe nói tỉnh H rất lớn, quê anh Trung Nghĩa hình như hơi xa hơn. Anh ấy năm ngoái mới đến, là người rất tốt, rất hướng ngoại, sống chung cũng siêng, thường xuyên quét dọn vệ sinh… Chưa, chưa từng gây thù oán với ai."

Tiêu Hải Dương lại hỏi: "Vậy em có biết cậu ta ở vùng này còn bà con bạn bè nào không?"

Mã Tiểu Vĩ hơi cúi xuống, không biết nghĩ tới điều gì, lập tức lắc đầu: "Không, không biết, chưa gặp bao giờ."

Lạc Văn Chu xen vào: "Tám đến mười giờ đêm qua, em ở chỗ nào?"

Mã Tiểu Vĩ vẫn không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: "… Ở, ở nhà."

"Ở nhà làm gì?"

"Không… không làm gì cả, chỉ… xem ti vi."

Lạc Văn Chu: "Một mình?"

Mã Tiểu Vĩ giống như ý thức được ý anh là gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Không sao đâu cậu bé," Lạc Văn Chu kéo ghế ngồi xuống trước mặt Mã Tiểu Vĩ, ôn hòa cười nói, "Đây là tổ trọng án, chỉ phụ trách án hình sự, trộm năm đồng tiền chưa đủ để bắt giam, em đừng căng thẳng."

Mã Tiểu Vĩ cơ hồ ngồi không nổi.

Lạc Văn Chu lập tức lại đổi giọng: "Nhưng hình như nếu ăn trộm nhiều lần dạy mãi không sửa, không cần đến 'số tiền lớn' cũng phải vào tù, hẳn em không phải mới lần đầu tiên nhỉ?"

Mã Tiểu Vĩ đột nhiên cứng đờ, trên khuôn mặt tái xanh trống rỗng.

Lạc Văn Chu gõ nhẹ bàn: "Em ở nhà xem ti vi một mình? Những người ở chung đâu?"

"Anh Hà Trung Nghĩa hôm qua tan ca về thay quần áo rồi đi luôn, anh Triệu… chính là đồng hương của anh Hà Trung Nghĩa, vài hôm trước đã về quê chịu tang, còn có mấy người bạn làm cùng đã đi đánh bài, chỉ, chỉ có một mình em, nhưng không, không phải em…"

"Chưa ai nói là em." Lạc Văn Chu cắt ngang lời biện giải lộn xộn, "Có người dân sống quanh đó phản ánh lúc ấy nghe thấy gần hiện trường vụ án có người cãi nhau, dựa theo khoảng cách từ chỗ các em ở đến hiện trường, thì em nên nghe thấy, lúc ấy em có nghe thấy gì không?"

Mã Tiểu Vĩ ra sức cắn môi.

"Nghe thì nói nghe, không nghe thì nói không nghe, vấn đề này cần suy nghĩ lâu vậy à?"

"Có, có thể nghe thấy một chút, ti vi mở hơi…"

Lạc Văn Chu: "Khoảng mấy giờ?"

Mã Tiểu Vĩ buột miệng: "Chín giờ mười lăm phút."

Cậu bé vừa thốt ra câu này, Tiêu Hải Dương cúi đầu hí hoáy ghi chép và Đào Nhiên bàng thính ở cửa đều nhìn tới.

Lạc Văn Chu nheo mắt: "Không phải em vừa nói 'có thể nghe thấy một chút' à? Sao bây giờ lại nhớ chính xác thời gian như vậy?"

Mã Tiểu Vĩ: "…"

"Tiểu Mã, em phải nói thật," Đào Nhiên dịu giọng nói, "Làm sao em biết là chín giờ mười lăm? Rốt cuộc là em nghe thấy hay lúc ấy em ở gần hiện trường? Em biết được chuyện gì?"

Lạc Văn Chu không cho Mã Tiểu Vĩ thời gian phản ứng, lập tức tiếp lời: "Nếu hôm nay không nói chuyện này cho rõ ràng, em sẽ bị hiềm nghi là kẻ gây án!"

"Anh tin không phải là em," Đào Nhiên với anh ta một đóng phản diện một đóng chính diện, "Không phải em làm thì không cần sợ, biết gì cứ nói hết ra, đây là vụ án liên quan đến mạng người, em phải phân biệt được nặng nhẹ đúng không?"

Mã Tiểu Vĩ theo bản năng ném ánh mắt cầu xin giúp đỡ tới anh.

Lạc Văn Chu đập bàn: "Nhìn ai đó? Mau khai ra đi!"

"Không phải em… em nghe, nghe thấy," Mã Tiểu Vĩ sắp khóc, "Lúc chín giờ mười lăm, em nghe dưới lầu có người cãi vã, giọng hơi quen tai, bèn xuống xem thử…"

"Em đã nhìn thấy cái gì?"

"Không có gì cả." Mã Tiểu Vĩ mở to mắt, "Em không nhìn thấy ai, ngay cả bóng ma cũng không có, giống như những gì vừa nghe thấy đều là ảo giác, đèn, đèn đường còn hỏng, em… em…"

Lạc Văn Chu cười giễu một tiếng: "Cậu bé, em kể chuyện ma cho bọn anh đấy à?"

Mã Tiểu Vĩ vành mắt đỏ hoe, rất đỗi sợ hãi nhìn anh, tia máu cơ hồ bò lên tròng mắt.

Mấy người họ hỏi tới hỏi lui, thẩm vấn đến gần tối hết giờ làm, khiến Mã Tiểu Vĩ muốn suy sụp, mà thiếu niên ấy cũng chẳng khai ra thông tin gì hữu dụng, chỉ kể đi kể lại câu chuyện ma đêm khuya dở tệ kia.

"Em cảm thấy không giống cậu ta làm." Ra khỏi phân cục, Lang Kiều nói, "Cậu bé này tố chất tâm lý chẳng ra làm sao, vừa dọa là khai hết, bị chúng ta hỏi như vậy, nếu thực sự có chuyện gì, chắc chắn không giấu được lâu… Nhưng mà câu chuyện ma đó lại rất kỳ lạ."

Lạc Văn Chu "Ồ" một tiếng.

Đào Nhiên: "Sao?"

"Cũng không nhất định," Lạc Văn Chu nói, "Cậu ta khai có thể chỉ là một phần sự thật, hẳn còn che giấu việc khác – Thôi để mai tính tiếp, hai người đi đâu, về cục trước hay là…"

Anh còn chưa dứt lời, đã bị một tiếng huýt sáo cắt ngang.

Tổ ba người giám sát cùng ngẩng đầu lên, thấy một chiếc SUV cao tới hai mét đậu ngay lề đường, một người dựa nghiêng lên xe: "Cảnh sát Đào vất vả rồi, tôi có thể đưa anh về nhà không?"

5. Quyển 1 - Chương 4: Julien 4

Người đó vóc dáng cao gầy, mặc sơ mi đen, quần tây phẳng phiu, tay đút túi, đôi chân bắt chéo rất thả lỏng, mái tóc dài rơi lên vai, chỉ cần có người nhìn hắn, ánh mắt hắn đảo qua lập tức sẽ đong đầy nét cười, như là tặng miễn phí không lấy tiền vậy.

Lang Kiều ngần này tuổi mà vẫn chưa từng gặp đàn ông cố tình làm dáng trước cổng Cục công an: "Đội phó Đào, bạn anh à?"

Đào Nhiên giống như hơi đau răng.

Lang Kiều cực kỳ nhạy bén, lập tức ý thức được bầu không khí hơi bất thường, mù mờ hỏi: "Sao thế?"

Đào Nhiên đang định đi tới nói chuyện, Lạc Văn Chu vẫn im lặng không lên tiếng đột nhiên túm khuỷu tay anh, hất cằm nhìn người kia: "Phí Độ, cậu đến đây làm gì?"

Phí Độ thu đôi chân dài lại, nâng mí mắt lên nhìn anh ta một cái: "A, xin lỗi, tôi không biết mảnh đất này mang họ Lạc."

Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm nheo mắt, Phí Độ nhìn anh ta như cười như không, Lang Kiều hoàn toàn không hiểu gì hết tự dưng cảm thấy một luồng sát khí giương cung bạt kiếm.

Giây lát sau, Phí Độ mỉm cười hết sức gợi đòn, thu ánh mắt về trước, quay sang Đào Nhiên: "Lên xe đi Đào Nhiên, còn không đi là đội trưởng Lạc sẽ dán giấy phạt tôi đó."

Đào Nhiên còn chưa kịp đáp thì Lạc Văn Chu đã lãnh đạm cắt ngang: "Tôi nói hết giờ làm rồi à? Hai người lập tức theo tôi về cục, phải mau chóng tìm cục trưởng Trương báo cáo tiến triển, còn phải mở thêm một cuộc họp thảo luận về vụ án."

Lang Kiều: "…"

Không phải mới nói "ngày mai tính tiếp" à!

Phí Độ uể oải thở dài: "Cấp trên đến kỳ mãn kinh thật sự là một trong những thảm kịch trần gian. Thôi thế này đi, anh Đào với chị hoa khôi cảnh sát xinh đẹp ngồi xe tôi, tôi đưa anh chị về cục, vất vả một ngày rồi, tốt xấu gì cũng ngồi cái xe rộng rãi để duỗi chân chứ."

"Thế này còn chê chưa đủ rộng? Cậu Phí ạ, vậy cậu tuyệt đối đừng thử xe áp tải, xe đó cam đoan cho cậu ngay cả tay cũng duỗi không nổi."

"Cảm ơn anh nhắc nhở – Đào Nhiên, tôi đã đặt chỗ ở quán cơm Tây gần đơn vị các anh, cho dù tăng ca thì cũng phải ăn cơm trước chứ?"

"Đầy tớ nhân dân chúng tôi không ăn cơm, tội phạm giết người chưa bắt được, còn mặt mũi nào mà ăn cơm?"

Đến bây giờ Lang Kiều vẫn chưa rõ mình đã đắc tội ai.

Đào Nhiên hoàn toàn không thể xen vào rốt cuộc hết nhịn nổi: "Được rồi, hai người có thôi đi không!"

Lạc Văn Chu cười gằn một tiếng, quay người bỏ đi: "Đi theo tôi – Lang Mắt To nhìn cái gì mà nhìn? Muốn nhìn mặt trắng nhỏ về nhà tự nhìn mình, đừng ở đây làm mất thời gian!"

"Chậc, người đẹp, có muốn cân nhắc đổi nghề đến công ty tôi không?" Phí Độ nghiêng đầu rất "tổng tài bá đạo" nói với Lang Kiều, "Chị đẹp thế này đi làm cảnh sát phí của trời quá, tôi sẽ trả lương gấp năm cho chị."

Đào Nhiên quay đầu lại lườm hắn: "Cậu cũng nói bớt lại vài câu đi!"

Phí Độ nhìn thẳng anh một cái, hết sức "ngoan ngoãn" gật đầu, đồng thời đương nhiên lại đổ thêm dầu: "Được rồi, nể anh vậy."

Lạc Văn Chu: "Đào Nhiên, sao còn lề mề thế!"

Hai ông lớn không ai đắc tội được, cảnh sát Đào đành phải trợn mắt với bầu trời đêm vô tội, rảo bước đuổi theo Lạc Văn Chu.

Đi vài bước, anh vô thức quay đầu lại, quả nhiên, nhìn thấy Phí Độ không hề nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng mình. Thấy anh quay đầu lại, Phí Độ giống như sớm đoán được màn này, thoắt chốc nở nụ cười, đặt ngón tay lên môi mình, sau đó nhẹ nhàng bắn tới anh.

Đào Nhiên: "…"

Nếu như thế giới cũng có giải thưởng cho hạng công tử ăn chơi, nhất định Phí công tử có thể giành được giải Nobel.

Lạc Văn Chu lái xe cảnh sát thành tàu Hằng Nga 3, lao dọc lủi ngang là là mặt đất bay về cục, mà con SUV trông cồng kềnh kia vẫn có thể thong dong bám đuôi.

Lang Kiều nhịn cả buổi, không nhịn được lắm lời một câu: "Cái cậu thịt tươi nhỏ đó là ai vậy? Lái xe giỏi thật."

Đào Nhiên quay đầu lại ném cho một ánh mắt khó hiểu, bảo cô đừng nói lung tung, song đã muộn.

Lạc Văn Chu qua kính chiếu hậu nhác thấy Phí Độ đậu xe ở cổng Cục công an, trực tiếp gọi điện cho đội cảnh sát giao thông cách vách: "Có một người đậu xe trái quy định ngay trước cổng cục, các anh em mau dán giấy phạt đi, tên oắt đó giàu lắm, cứ dán nhiều vào."

Lát sau, một cảnh sát giao thông trẻ thấp thỏm gọi điện lại: "Đội trưởng Lạc, em dán rồi, em bảo anh ta là 'Đậu xe trái quy định, phạt hai trăm đồng'."

Lạc Văn Chu: "Sao rồi?"

Cậu cảnh sát trẻ nói: "À, anh ta đưa em một ngàn, nói muốn đậu thêm tám trăm đồng nữa."

Lạc Văn Chu: "…"

Lang Kiều dè dặt nhìn anh: "Sếp, có họp nữa không?"

Lạc Văn Chu: "Nói thừa!"

Song Lạc Văn Chu không thể giam chân Đào Nhiên mãi, thành quả công việc một ngày của họ rất rõ rệt, thực sự không còn nhiều việc để phải tăng ca.

Phí Độ dùng biên lai phạt xếp thuyền, bật điều hòa, thoải mái dựa lên ghế, ngồi giữa mùi nước hoa xịt xe, ung dung phát đi phát lại một bài hát tiếng Anh, đến lần thứ tám thì Đào Nhiên ra.

Đào Nhiên là người không mấy chú trọng, xách cặp táp cũ rích, mái tóc bù xù, giày cũng không biết mấy ngày rồi không đánh, cằm dán băng cá nhân, trên mặt còn đượm vẻ mệt mỏi sứt đầu mẻ trán, quả thật không phải là hình tượng lam nhan họa thủy. Anh tiến lại gõ cửa kính xe Phí Độ: "Ngài vẫn chưa di giá à?"

Phí Độ hạ kính xuống, bài "You raise me up" lặp đi lặp lại gấp rút lao qua khe cửa sổ, bay "vút" vào trong bóng đêm, du dương tan ra.

Đào Nhiên nghe bài hát này, chẳng biết làm sao sắc mặt lại thay đổi, song không chờ anh nói gì, Phí Độ đã điềm nhiên tắt nhạc.

"Đoạn phim các anh can ngăn ẩu đả bị đăng lên mạng, tôi vừa vặn xem được," Phí Độ xuống xe, chỉ băng cá nhân trên cằm Đào Nhiên, "Tôi hơi lo lắng cho anh, anh không sao chứ?"

Đào Nhiên cười khổ – xử lý chục vụ quần chúng ẩu đả cũng chẳng mệt bằng kẹp giữa Lạc Văn Chu và Phí Độ.

"Được rồi, lần tới tôi tránh xa ông già mãn kinh đó còn không được sao," Phí Độ cầm cặp giúp anh, "Anh muốn lái xe hay muốn ngồi xe?"

"Làm ơn đi, 'ông già mãn kinh' đó cùng lứa với tôi." Đào Nhiên mở cửa xe vào ghế lái, "Sao cậu lại đổi xe rồi?"

"Không phải anh chê mấy chiếc xe kia đều quá ồn ào à," Phí Độ không hề để ý vòng qua ghế lái phụ, "Tôi bèn mua chiếc nữa, chiếc này vừa rẻ vừa vững, về sau sẽ chuyên dùng để đón anh."

Tay Đào Nhiên đang thắt dây an toàn khựng lại, sau đó anh nhìn Phí Độ, nghiêm túc nói: "Tôi mà có tiền lương cao hơn, trách nhiệm ít hơn, thì đã cưới vợ từ lâu rồi, nói không chừng bây giờ con cũng biết đi rồi."

"Tôi biết," Phí Độ dùng khuỷu tay chống cửa kính, nghiêng đầu cười với anh, "Anh xem đám nhóc theo đuổi ngôi sao đó, từ sáng đến tối phí tiền bạc phí thời gian, mà người ta cũng chẳng có mục đích gì, chỉ mong mình vui vẻ. Tôi đối tốt với anh cũng là hưởng thụ lớn nhất của tôi, anh đã thương tôi ngần ấy năm, thôi thì cứ nhịn tôi đi."

Đào Nhiên: "…"

Phí Độ: "Đào Nhiên, tôi mời anh ăn cơm nhé."

"Nhìn thấy cậu là tôi no rồi." Đào Nhiên dùng một tay ấn đầu Phí Độ, "Kêu ai là 'Đào Nhiên' đó? Đừng có mà không biết lớn nhỏ với tôi."

"Tôi…" Một câu bày tỏ tình cảm ra đến môi Phí Độ, lập tức lại đột nhiên đổi điệu, "Đây là cái quỷ gì vậy!"

Thì ra anh cảnh sát Đào Nhiên tác phong đơn giản, cặp đeo chắc phải sản xuất từ thời nhà Thanh, thật sự lâu năm rồi không sửa, dây kéo thường xuyên tự bung ra tùy tâm trạng, Phí Độ không chú ý, cũng không phân rõ đầu đuôi, sơ ý để cặp chúi đầu xuống, một tập hồ sơ rơi ra, mấy tấm ảnh lộn xộn rơi xuống đùi, khuôn mặt thi thể dưới ánh sáng lờ mờ trông đặc biệt dữ tợn.

Phí Độ lập tức rùng mình, nếu không phải đã thắt dây an toàn thì chắc hẳn đã nhảy bật lên, "Ảnh này chụp người chết hả? Sao khó coi quá vậy?"

"Đó là tài liệu quan trọng, đừng tùy tiện đụng vào, mau cất đi cho tôi."

Phí Độ thẳng cổ một cách cứng ngắc, kiên quyết không chịu cúi đầu đối mặt với người chết trên đùi: "Không, không được, tôi sợ máu."

"Không có máu đâu." Đào Nhiên mệt mỏi thở dài, "Đến cả Lạc Văn Chu quỷ kiến sầu cậu còn không sợ, thì sợ gì người chết?"

Phí Độ sờ soạng nhét ảnh và tài liệu rải rác vào túi đựng hồ sơ, dùng một tay che mắt, thận trọng liếc thử, quả nhiên không thấy máu, bấy giờ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhón từng tờ tài liệu vương vãi như thể gỡ mìn, bỏ chúng lại chỗ cũ.

Nhiệm vụ gian khổ khiến Phí Độ đàng hoàng được năm phút, lát sau hắn đột nhiên hỏi: "Bị giết à?"

Đào Nhiên đáp một tiếng: "Ừ, nhưng còn đang điều tra, tình tiết vụ án không thể tiết lộ."

Phí Độ "À" một tiếng, quả thật không hỏi thêm. Hắn bỏ túi đựng hồ sơ về vị trí cũ, đóng lại lần nữa, cúi đầu nhờ ánh sáng mờ nhạt nghiên cứu dây kéo hỏng, thuận miệng nói: "Tội nghiệp."

Đào Nhiên: "Hửm?"

"Tràn trề khát khao đi gặp một người, không ngờ người ta cảm thấy hắn chết thì tốt hơn." Phí Độ ngắm nghía khóa kéo một hồi, bắt tay vào sờ mó.

Đào Nhiên sửng sốt: "Sao cậu lại nói thế?"

"À," Phí Độ nói, "Không phải các anh đã chụp riêng áo ngoài của nạn nhân sao, nhãn mác trên đó vẫn chưa cắt."

"Đã điều tra về bộ quần áo ấy, nó được bán trong một cửa hàng nhỏ gần đó, chủ cửa hàng và camera đều chứng thực, quả thật là do nạn nhân tự mình đến mua."

"Tôi đâu nói là hung thủ mặc lên, chẳng lẽ giết người còn cần bỏ thêm một bộ quần áo?" Phí Độ bật cười, "Quần áo mới chưa cắt nhãn mác đã mặc đi ra ngoài, rất có thể là giá khá đắt, vượt qua mức chi tiêu của hắn, lại vì một vài trường hợp cần phải mặc, cho nên hắn muốn mặc một lần rồi trả, một số sinh viên không mấy dư dả lúc mới bắt đầu phỏng vấn sẽ làm như vậy đấy – Hắn thuận tay trái à?"

Đào Nhiên khựng lại, anh đã tới phòng trọ của Hà Trung Nghĩa một chuyến, mau chóng nhớ lại vị trí của đồ đạc: "Không phải."

Phí Độ nhún vai: "Dấu mòn của giày bên trái rất rõ – tình huống tay và chân thuận không cùng một bên đương nhiên cũng có, nhưng tôi cảm thấy khả năng lớn hơn là, đôi giày này đi mượn."

Thế nhưng, dựa theo lời khai của ông bảo vệ kia, người Hà Trung Nghĩa gặp trước khi chết nên là nam giới thân quen, quá nửa là đồng hương, thậm chí có khả năng là họ hàng – không thì đã chẳng sử dụng tiếng địa phương.

Lúc này vừa vặn đã đến nơi, Đào Nhiên dừng xe: "Ý của cậu là… khi còn sống nạn nhân cố ý ăn mặc đẹp, rất có thể người cậu ta gặp là một cô gái?"

"Cũng không nhất định, tuy rằng tốn tâm tư mượn quần áo và giày, nhưng cách ăn mặc thiên về trang trọng, tôi thấy giống đi phỏng vấn xin việc, hoặc gặp một người hắn rất kính trọng hơn. Nếu là đi gặp con gái, cô gái đó hẳn cũng là lần đầu gặp mặt qua sự giới thiệu của người khác." Phí Độ kéo khóa mở cặp rồi lại đóng vào, thử lôi nhẹ, quả nhiên không bung nữa, hắn đưa cặp cho Đào Nhiên: "Đầu dây kéo bị lỏng, tôi siết lại cho anh rồi – Ví dụ như nếu tôi đi gặp anh, tôi sẽ không đóng nguyên bộ, mà chỉ xịt thêm một ít nước hoa."

Mắt Phí Độ màu hơi nhạt chứ không phải thuần đen, ở trong tối đặc biệt rực sáng. Lúc hắn chăm chú nhìn ai, đôi mắt luôn như có chuyện muốn nói, khiến người ta không tự chủ được chìm vào đó.

Tiếc thay, đội phó Đào bị mù.

Anh chỉ rất nghiêm túc cân nhắc giây lát theo lời Phí Độ, hơi suy tư hỏi: "Vậy cậu cảm thấy sau khi giết chết một người, dán tờ giấy trên trán lại có ý nghĩa gì?"

Phí Độ tẻ ngắt thu ánh nhìn về: "À, có thể là phòng ngừa xác chết vùng dậy."

Đào Nhiên: "…"

"Cũng có thể là giết người xong hối hận, vô thức bắt chước động tác của người khác bày tỏ sự tôn trọng và nỗi bi thương dành cho người chết."

Đào Nhiên suy nghĩ một chút, hỏi tiếp: "Nếu không phải che cả khuôn mặt thì sao? Ví dụ như chỉ là một mẩu giấy nhỏ dính vào tóc người chết, che mỗi một đoạn từ trán đến giữa đôi mắt."

"Trán? Người lớn dạy dỗ con cháu, kẻ cường thế ức hiếp kẻ nhược thế, phạt thú cưng... đều đánh vào trán – còn có khả năng là đại diện cho một nhãn hiệu, chỉ có đồ bán trong cửa hàng mới dán, mà trên tờ giấy viết gì vậy?"

"Tiền."

Phí Độ nhướng mày, đôi mày dài cơ hồ vào tới tóc mai, trông có sự tuấn mỹ lạnh lùng.

"Thế nào?"

"Không biết, một chữ quá ít, giải đọc quá mức dễ nhầm lẫn." Phí Độ cười, "Đào Nhiên, đến nhà anh rồi."

Đào Nhiên định thần lại, lúc này mới ý thức được mình đã thảo luận quá nhiều với hắn. Anh mở cửa xe muốn đi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, lại quay đầu hỏi: "Cậu ăn cơm chưa, lên chờ một lúc, tôi nấu cho bát hoành thánh."

Phí Độ rõ ràng sửng sốt, ánh mắt tích tắc né tránh: "Anh mời tôi lên nhà anh? Không sợ tiến triển quá nhanh à?"

Mặc dù hắn nói rất mờ ám, song người lại ngồi nguyên trong xe không nhúc nhích.

"Không muốn vào thì cứ nói, dù sao cũng chẳng thiếu miệng cậu." Đào Nhiên giữ cửa xe, hơi khom lưng, "Giơ tay ra."

Phí Độ mù mờ chìa tay, Đào Nhiên móc ra một nắm gì đó nhét vào tay hắn: "Lúc muốn hòa vào biển rộng, cách tốt nhất là cậu hãy thay quần áo, tự mình xuống bơi vài vòng, thay vì ôm cứng phao cứu sinh mà ngâm chân ở bên bờ – Cậu không hề muốn bẻ cong anh, đừng làm ẩu nữa, anh về đây, lái xe chậm thôi."

Phí Độ im lặng nhìn Đào Nhiên đi vào khu lầu trọ hơi cũ, cúi đầu nhìn thứ anh đưa cho mình. Đó là tấm thiệp tặng kèm hoa buổi sáng, mùi nước hoa vẫn chưa bay hết, và một nắm kẹo sữa.

Kẹo sữa là một nhãn hiệu rất xưa, đã nhiều năm không còn thấy bán, Phí Độ vẫn cho rằng nhà máy đóng cửa rồi, chẳng biết Đào Nhiên kiếm ở đâu ra...

Hoặc có thể là kẹo đã hết hạn hồi xưa ăn còn thừa, dù sao cũng là hàng rời không thấy ngày sản xuất.

Phí Độ bóc một viên ra ăn – kẹo rẻ tiền ngày xưa, vị rất tệ, lại còn dính răng, may mà đủ ngọt.

Hắn mở nhạc, tiếp tục phát đi phát lại bài hát khiến Đào Nhiên nhíu mày, im lặng ngồi đó một lúc.

Cho đến khi ăn hết cả nắm kẹo, hắn mới dậy đổi sang ghế lái, vừa cử động, hắn phát hiện còn một tấm ảnh rơi trên xe.

Đó là một tấm ảnh thẻ rất nhỏ, rơi vào kẽ hở của ghế, lúc nhặt không nhìn thấy.

Phí Độ bật đèn trong xe, cầm tấm ảnh thẻ thuộc về người chết lên. Khác với thi thể mặt xanh nanh vàng khi nãy, lần này, hắn đã thấy rõ mặt mũi người chết.

Phí Độ nhìn chằm chằm vết sẹo hình trăng khuyết trên trán người thanh niên ấy, từ từ nhíu mày.

6. Quyển 1 - Chương 5: Julien 5

Sáng sớm hôm sau, Lạc Văn Chu về cục trước, nói chuyện với cục trưởng Trương một lúc, mới cùng Đào Nhiên đến phân cục khu Hoa Thị. Vừa đậu xe xong, Lang Kiều đã tới trước liền ra đón.

Lang Kiều đưa hai ly cà phê, nhỏ giọng nói: "Sao giờ các anh mới đến, Mã Tiểu Vĩ bị bắt rồi, họ nhận định cậu bé bị tình nghi gây án, sáng sớm hôm nay đã trực tiếp nhét vào xe cảnh sát giải về, xe của cánh truyền thông mạng bám theo suốt dọc đường, vừa mới bị đuổi đi xong."

Đào Nhiên nghe thế sốt ruột: "Cái gì!"

Lạc Văn Chu đè vai anh lại: "Là bắt theo đúng trình tự?"

Lang Kiều thở dài, thì thào rất khẽ: "Đội trưởng, lão già Vương Hồng Lượng đó đang dõi chặt, không thể xảy ra sơ suất thế này đâu."

Lạc Văn Chu trầm giọng hỏi: "Chứng cứ là gì?"

"Là di động." Lang Kiều mau chóng nói, "Việc này đặc biệt kỳ lạ, di động của nạn nhân Hà Trung Nghĩa nằm ở chỗ bạn cùng phòng Mã Tiểu Vĩ – Bên phía chính quyền nói là, đêm qua cảnh sát phụ trách vụ án ở phân cục nhận được tin báo, nói nhìn thấy Mã Tiểu Vĩ cầm một chiếc di động mới trông giống của nạn nhân Hà Trung Nghĩa đánh mất, phân cục lập tức cho triệu Mã Tiểu Vĩ đến, tìm được chiếc di động kia, còn kiểm tra được vân tay của Mã Tiểu Vĩ và nạn nhân trên đó."

Lạc Văn Chu cau mày.

Đào Nhiên hỏi tới cùng: "Là ai báo? Làm sao người báo nhận ra Mã Tiểu Vĩ cầm là di động của Hà Trung Nghĩa?"

"Nghe nói loại di động đó là kiểu mới ra, còn là của hãng đắt tiền, chỗ họ rất ít người dùng, cái của Hà Trung Nghĩa hình như là do họ hàng tặng, lúc mới cầm về mọi người đều đã xem qua, có ấn tượng rất sâu."

"Là ai báo, vì sao mà báo, những điều này đều không quan trọng, cho dù đám Vương Hồng Lượng xông vào lục soát, sau đó cũng có thể bịa ra một người tố cáo," Lạc Văn Chu khoát tay, "Mấu chốt là chiếc di động đó, cầm di động của nạn nhân, cũng không có nghĩa là Mã Tiểu Vĩ chính là hung thủ, bằng chứng này không đủ chặt chẽ – Có phải Mã Tiểu Vĩ còn nói chuyện gì không nên nói hay không? Có người tra tấn ép cung không?"

"Anh đoán đúng rồi," Lang Kiều nhìn ngó xung quanh như ăn trộm, thấy không có ai mới tiếp tục, "Tra tấn ép cung chắc chưa đến mức đâu. Để được đi làm sớm, nhóc con đó đã khai man tuổi, đêm qua em đã nhờ người tra thử, cậu nhóc đã sửa giấy tờ, thực tế năm nay mới mười sáu tuổi, chắc vừa bị dọa đã khai hết. Người ta hỏi di động ở đâu ra, cậu ta quanh co một lúc sau đó nói là nhặt được."

"Còn là nhặt ở hiện trường," Lạc Văn Chu lắc đầu, "Lại hỏi nhặt khi nào? Có phải cậu ta còn nói, là khoảng chín giờ mười lăm, nghe tiếng cãi nhau xuống lầu xem thử thì nhặt được?"

Lang Kiều nhún vai.

Trong tình huống có nhân chứng vật chứng thời gian địa điểm, nói mình chạy đến hiện trường "nhặt" di động giữa lúc vụ án xảy ra.

Hung thủ là ai?

Tôi không nhìn thấy.

Lạc Văn Chu không nói gì nổi, đưa tay cọ mạnh cằm mình: "Rất nhiều năm rồi anh chưa gặp 'hung thủ' nào thành thật như vậy."

Lang Kiều còn chưa kịp đáp, đã thấy Vương Hồng Lượng hăm hở đi tới: "Hôm qua tôi đi mở một cuộc họp về vấn đề an ninh trong khu, chỉ vắng mặt có một lúc, mà sao mới về đã nghe cấp dưới nói bắt được nghi phạm rồi? Các lãnh đạo trẻ trên cục đúng là chuyên nghiệp, xem hiệu suất này!"

Sắc mặt Lạc Văn Chu vốn hơi sầm xuống lại gượng ra sự ấm áp, anh đáp lại một nụ cười không chê vào đâu được: "Anh Vương chỉ giả vờ khách sáo, trong lòng chẳng biết phải ghét đám đến tranh công bọn em cỡ nào."

Vương Hồng Lượng cười tít cả mắt, hai chiếc răng cửa nguy nga từ hai bên môi nhô ra: "Đều là vì nhân dân phục vụ, công lao công liếc gì chứ?"

Song lão khoe thành tích chưa dứt lời, Lang Kiều đã đột ngột xen vào: "Phân cục trưởng Vương, vụ án này vẫn chưa đủ chứng cứ nhỉ? Hung khí chưa tìm được, Mã Tiểu Vĩ cũng không nhận là mình làm, trong đây còn rất nhiều điểm đáng ngờ, ông xem phần sau có còn công việc gì cần bọn tôi hỗ trợ không?"

Lang Kiều là "mắt đèn pha" hàng thật giá thật, chủ nhiệm Tăng Quảng Lăng chuyên gia pháp y trên cục đã tự mình giám định, nói mắt cô còn to hơn mắt "Tiểu Yến Tử" trong phim. Để tránh khóe mắt có nếp nhăn, Lang Kiều không chịu cười tùy tiện, trường hợp đặc biệt không thể không cười, hầu hết cũng chỉ động miệng còn khóe mắt vẫn đơ nguyên, dần dà luyện được công phu ngoài cười trong không cười, tuy rằng bản chất là một kẻ ngốc, nhưng thoạt nhìn đặc biệt sang chảnh.

Bình thường thẩm vấn phạm nhân, đóng vai mặt đen và một số hung thần ác sát, cô đều có thể một mình gánh hết ngon ơ.

Lang Kiều miệng nói là "hỗ trợ", giọng điệu lại như gây sự, dùng đôi mắt to hãi người lạnh lùng trừng Vương Hồng Lượng, khiến hai cái răng cửa to kềnh "vì nhân dân phục vụ" của phân cục trưởng phải co về trong miệng.

Vương Hồng Lượng biến sắc: "Tiểu Lang, cô có ý gì đây?"

"Ôi trời, Tiểu Kiều Nhi, sao chẳng biết nói chuyện gì vậy?" Lạc Văn Chu giơ tay cản lại, che Lang Kiều ở đằng sau, quát cô một câu không nặng không nhẹ, sau đó từ trên cao nhìn xuống Vương Hồng Lượng, mỉm cười giả dối, "Phân cục trưởng, mấy bữa nay bọn em cũng chưa giúp đỡ được gì, công việc về sau có gì cần tới, anh cứ việc phân phó."

Vương Hồng Lượng rất kiêng dè anh ta, không tiện trở mặt, lập tức làm bộ không hiểu lời này là tốt hay xấu, hừ một tiếng quay người bỏ đi.

Lang Kiều chống nạnh liếc bóng lưng lão: "Em nghe nói đơn tố cáo lão già này nhét đầy cả hộp giày, mà sao lão còn kênh kiệu như thế."

Lạc Văn Chu ngậm một điếu thuốc, liếc cô nàng: "Lỡ lần này không thể cách chức lão, em không sợ mai kia lão trèo lên đầu, kiếm chuyện với em à?"

"Hừ!" Lang Kiều trợn mắt, "Cùng lắm thì nghỉ làm, về sau dựa vào nhan sắc kiếm ăn."

"Con gái con đứa đừng có mà không biết xấu hổ." Nụ cười thoáng qua trên mặt Lạc Văn Chu, anh lại nói, "Cậu bé Mã Tiểu Vĩ kia, hoặc là hung thủ, hoặc là thiếu đầu óc. Cá nhân tôi nghiêng về giả thuyết thứ hai, bởi vì nếu là tôi giết người, sau đó tôi nhất định sẽ nghĩ ra một câu chuyện hợp tình hợp lý, cho dù nói mình 'ở nhà xem ti vi không nghe thấy gì hết', cũng tốt hơn là kể chuyện ma cho cảnh sát. Tính tới bây giờ, vẫn chưa phát hiện một tẹo dấu vết nào của hung thủ ở hiện trường, kẻ này to gan thận trọng, bình tĩnh tàn nhẫn, có ý thức phản điều tra rõ ràng, tôi không tin hắn có thể ngu ngốc như vậy."

"Tôi cũng cảm thấy không phải." Đào Nhiên bằng dăm ba câu thuật lại một lần những lời tối hôm qua Phí Độ nói lúc ở trên xe, "Như vậy xem ra, cần phải tra từ các mối quan hệ cá nhân của Hà Trung Nghĩa, ví dụ như chiếc di động kia rốt cuộc là ai tặng, tôi cảm thấy có lẽ có thể hỏi thử người cho mượn giày."

Lạc Văn Chu nghe xong "Ồ" một tiếng, chần chừ nói: "Ông nói giày là đi mượn? Nhận định này rất…"

Đào Nhiên: "Đây không phải là nhận định của tôi."

Lạc Văn Chu thoạt đầu sửng sốt, sau đó lại như tâm linh tương thông với Đào Nhiên, tích tắc đã biết xuất xứ của những lời này, phút chốc nhíu mày: "Phí Độ? Tôi đã bảo ông rồi, tốt nhất là đừng cho tên nhóc đó tiếp xúc với những chuyện này."

"Tôi biết, hôm qua là ngoài ý muốn thôi." Đào Nhiên ngắn gọn cắt ngang đề tài này, lại hỏi, "Ông cảm thấy lối suy nghĩ này thế nào?"

"Có thể, cứ thử bắt đầu điều tra từ đôi giày kia xem," Lạc Văn Chu quyết định, "Đào Nhiên tiếp tục đi theo vụ án này, Lang Kiều, em chú ý tổ chuyên án bên phía Mã Tiểu Vĩ, Mã Tiểu Vĩ có không ít điểm đáng ngờ, xem cậu ta còn biết chuyện gì. Ngoài ra, hãy đề phòng các thủ đoạn nhỏ của cấp dưới Vương Hồng Lượng, tôi đi trấn áp Vương béo, có gì cần cứ gọi điện liên lạc bất cứ lúc nào – Đi thôi, các anh chị trai xinh gái đẹp, hôm nay tăng ca không có tiền nhé."

Trong lòng Lang Kiều có cả một ngọn núi tò mò, chờ Lạc Văn Chu vừa đi, cô vội vàng đuổi theo Đào Nhiên: "Đội phó, cậu chàng đẹp trai hôm qua rốt cuộc là ai vậy? Tại sao sếp Lạc nói không cho cậu ta tiếp xúc với vụ án?"

Đào Nhiên: "Đương nhiên không tiện để cậu ta tiếp xúc rồi, cậu ta có phải cảnh sát đâu."

Lang Kiều không chịu bỏ qua: "Thế tại sao vừa nghe nói đó là ý kiến của cậu ta, sếp lại lập tức gật đầu? Người đó là Conan à?"

Đào Nhiên thở dài, quay đầu nhìn cô, Lang Kiều gắng sức mở to đôi mắt vốn đã rất có cảm giác tồn tại, lấp lánh nhìn anh.

Đào Nhiên: "Chớp ra nếp nhăn rồi."

Lang Kiều vội vàng dùng ngón tay căng mắt lên.

Đào Nhiên dừng một chốc, đơn giản nói: "Phí Độ là người… báo án trong một vụ trước kia anh và Văn Chu cùng nhau xử lý, đó là chuyện từ bảy năm trước."

Khi ấy Lạc Văn Chu và Đào Nhiên đều mới tốt nghiệp, toàn là thanh niên miệng không râu làm việc chẳng vào đâu. Đặc biệt là Lạc Văn Chu, xuất thân con cháu cán bộ, lúc trẻ cực kỳ kiêu căng, bảy không phục tám khó chịu, tự nhận là tài hoa hơn người, xếp hạng nhất thế giới – còn hạng hai là cái ông già nước Anh tên Sherlock Holmes kia.

Mỗi ngày anh ta đều cảm thấy mình không phải đang đi làm, mà là đi cứu vớt hệ ngân hà, làm việc rất linh tinh, mới đầu thực tập ở cơ sở, cho đi hòa giải mâu thuẫn trong khu, anh ta có thể biến nó thành một cuộc chiến đấu.

Chập tối hôm ấy vừa vặn phải bắt một băng cướp chạy khắp nơi, liên quan nhiều vùng, người ở trên cục, dưới các phân cục thậm chí đồn công an đều bị điều động hết, chỉ còn Lạc Văn Chu và Đào Nhiên hai thanh niên bị các tiền bối bảo là "thành sự không đủ bại sự có thừa" ở lại trực.

"110 tiếp nhận, nói trong khu vực bọn anh quản lý có một đứa trẻ báo án, cậu bé cuối tuần nghỉ học về nhà, phát hiện thi thể mẹ mình. Cậu bé đó chính là Phí Độ, lúc ấy còn đang học trung học."

Lang Kiều sửng sốt.

"Sau đó, bọn anh điều tra ra quả thật là mẹ cậu ta tự sát, Văn Chu tự mình đi nói, nhưng cậu ta không tin… Từ đó về sau, hai người họ liền hơi xung khắc." Trong khi nói chuyện, Đào Nhiên đã tới cửa phân cục, "Hẳn em đã nhận ra, nhà họ tương đối giàu có, cha là con người của công việc, đi công tác quanh năm, gia đình xảy ra chuyện cũng phải mấy ngày mới về. Phí Độ hồi nhỏ hơi lầm lì, đổi mấy bảo mẫu đều không khá hơn, bình thường chỉ một mình ở trong căn phòng từng có người chết. Đây là vụ án nghiêm túc đầu tiên qua tay hai người bọn anh, ý nghĩa khác biệt, thành thử cả hai đều không quên được, đôi lúc thấy cậu bé ấy không ai quan tâm thật sự tội nghiệp, ngày lễ ngày tết anh bèn đón về ở vài ngày. Đoạn thời gian ấy cậu ta tiếp xúc tương đối nhiều với bọn anh, dần dà, bọn anh phát hiện cậu bé này có thiên phú đặc biệt."

Lang Kiều: "Thiên phú gì?"

Đào Nhiên dừng một thoáng, nói nhỏ: "Phạm tội."

Lang Kiều lập tức chú ý tới, anh dùng từ "phạm tội" thay vì "suy luận" hay "điều tra" nọ kia, song không đợi cô gặng hỏi, Đào Nhiên đã kết thúc câu chuyện, phất tay chào cô, rồi rảo bước đi.

7. Quyển 1 - Chương 6: Julien 6

"Đào… Đào Đào đội phó!"

Đào Nhiên quay đầu lại, trông thấy Tiêu Hải Dương bốn mắt "miệng vòi" cực tốt của phân cục lao như bay tới.

Tiêu Hải Dương hôm qua bị gãy kính mà chưa có thời gian thay đôi mới, cặp kính cong vẹo rơi xuống má. Cậu ta thở không ra hơi đứng trước mặt Đào Nhiên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng, thở hồng hộc mấy hơi, Đào Nhiên nhìn mà khó thở theo.

Mặt Tiêu Hải Dương căng như mới kéo da xong, cậu chùi mồ hôi trong lòng bàn tay lên quần, nâng cặp kính ngắc ngoải ngay lại. Sau đó cậu hắng giọng, lấy điện thoại di động trong túi ra bật phần ghi chú: "Đội phó Đào, em có một chuyện muốn báo cáo anh."

Đào Nhiên tốt tính chờ cậu ta thở đều lại: "Đừng vội, có chuyện gì từ từ nói."

"Là thế này, hôm qua lúc đi thăm khu tây, em phát hiện khu họ ở rất lộn xộn, tính lưu động và tính thời vụ đều rất mạnh, người ở trọ đổi công việc dọn đi đều là chuyện thường ngày, thay vì nói là nhà cho thuê, kỳ thực nơi ấy giống một quán trọ dài hạn có điều kiện không tốt hơn. Bởi vậy, quan hệ giữa người với người không hề thân thiết, trừ khi là đồng hương chăm sóc lẫn nhau. Hôm qua các đồng nghiệp bận rộn một ngày, mà chẳng được mấy tin tức hữu dụng."

Đào Nhiên gật đầu cổ vũ: "Ừ."

"Nhưng trong những người ở chung với Hà Trung Nghĩa, có một người đến từ cùng một tỉnh, tên…" Tiêu Hải Dương lật bản ghi nhớ, "Tên Triệu Ngọc Long, quan hệ với nạn nhân rất tốt, nghe nói công việc giao hàng của Hà Trung Nghĩa chính là do ông ta giới thiệu. Mã Tiểu Vĩ nói mấy hôm nay ông ta có việc về quê rồi."

Đào Nhiên hơi ngạc nhiên nhướng mày, đây chính là người anh muốn liên lạc.

Tiêu Hải Dương: "Tối qua em đã tìm đến người phụ trách của chuỗi quán cà phê kia, hỏi cách liên lạc với Triệu Ngọc Long này. Sau khi nghe chuyện, ông ta đồng ý lên chuyến xe đường dài cuối cùng trong đêm, khẩn cấp quay về Yến Thành, em đã hẹn hôm nay gặp."

Đào Nhiên hơi đăm chiêu nhìn cậu: "Anh tưởng rằng hiện giờ trọng điểm điều tra của phân cục tập trung vào Mã Tiểu Vĩ."

Tiêu Hải Dương căng thẳng, vô thức kéo kéo vạt áo trong: "Em… em cứ cảm thấy nhân vật thần bí tặng điện thoại cho nạn nhân hơi có vấn đề, bây giờ đã nhận định Mã Tiểu Vĩ là hung thủ thì không ổn, còn rất nhiều điểm đáng ngờ… Chuyện này em cũng nói với đội trưởng bọn em rồi… Anh ấy bảo em, đừng có luôn tự cho là đúng, không dưng đi gây chuyện."

Đào Nhiên nghe đến đó thì sắc mặt sầm xuống, nụ cười ôn hòa biến mất: "Em hẹn mấy giờ?"

"À," Tiêu Hải Dương nhìn đồng hồ, "Nếu xe đường dài không bị muộn thì chỉ một tiếng sau."

Đào Nhiên quyết đoán: "Anh đi theo em!"

Khi các cảnh sát hình sự cơ sở đội cái nắng chang chang đi khắp hang cùng ngõ hẻm, Phí gia đang ngồi dựa lên cái ghế xoay bằng da mềm trong văn phòng mình.

Hắn dùng một ngón tay khẽ chống trán, trên màn hình laptop ở bàn làm việc kế bên là cuộc đời ngắn gọn và chẳng có gì đáng nói của Hà Trung Nghĩa. Phí Độ lục danh bạ, gọi tới một số điện thoại.

"A lô, anh Thường, là em đây." Phí Độ nghe đầu dây bên kia nói gì đó, cúi đầu cười, "Vâng, nói ra ngại quá, quả thật em có chút việc muốn nhờ anh giúp."

Chưa đầy nửa tiếng, Phí Độ đã thuận lợi có được thứ hắn muốn – tất cả băng ghi hình của các camera xung quanh vào đêm khách sạn Thừa Quang khai trương.

Vào giờ nghỉ trưa, Phí Độ hâm một bình sữa có đường trong lò vi sóng ở phòng uống nước, thuận miệng khen dáng cô thư ký, dặn cô phải ăn uống đàng hoàng đừng giảm cân nữa, sau đó khóa trái cửa phòng làm việc, đeo tai nghe, phát đi phát lại bài hát trên xe, rút ra một tờ giấy A4.

Hắn dùng cách vẽ trừu tượng chỉ mình hắn hiểu phác họa một bản đồ địa hình đơn giản, sau đó xoay bút, suy tư chốc lát, nhẹ nhàng khoanh mấy vòng trên đó, viết "20:00-21:30"; ngay lập tức, ngòi bút dừng khựng, lại đổi "20:00" thành "20:30".

Phí Độ lựa ra một vài từ đống băng, ghép lại, chọn đoạn từ tám giờ rưỡi đến chín giờ rưỡi, bật tua nhanh.

Mấy tổ hình ảnh đồng thời lướt qua vun vút trên màn hình, hắn lười nhác dựa lưng lên ghế, chút tinh khí thần toàn thân như tập trung cả vào mắt, chăm chú nhìn màn hình không dời đi.

Lúc này, Lạc Văn Chu cắp một cái cặp táp, đeo đôi kính râm bảnh tỏn, đi dạo quanh vùng đầu mối giao thông khu Hoa Thị, thỉnh thoảng vẫy tay gọi taxi đi qua trên đường, tiếc rằng chạy tới đều không phải là xe trống. Thấy thế, đặc sản khu Hoa Thị – một dàn xe dù đậu ven đường nhao nhao mời chào.

"Anh đẹp trai đi xe không?"

"Anh đẹp trai à, đi đâu vậy?"

"Giá rẻ mà còn nhanh hơn taxi!"

Lạc Văn Chu săm soi kiểm duyệt đội quân xe dù, cuối cùng đứng lại trước một thanh niên tóc húi cua.

Thanh niên kia hết sức thông minh, lập tức niềm nở mở cửa xe: "Anh lên xe đi, anh đi đâu?"

Lạc Văn Chu không lên tiếng, nghiêng người ngồi vào xe.

Thanh niên tóc húi cua bật điều hòa, vững vàng lái ra khỏi đoàn xe: "Anh đẹp trai à, anh còn chưa cho em biết muốn đi đâu?"

"Cậu cứ lái về phía trước đi." Lạc Văn Chu tháo kính râm, ánh mắt sắc bén nhìn tài xế kia qua kính chiếu hậu, tài xế sửng sốt, tự dưng hơi bất an.

"Ở chỗ tôi có một tập tài liệu tố cáo nặc danh," Đi một đoạn rồi, Lạc Văn Chu thong thả mở cặp, lấy ra một bản photo, tiện tay lật lật, tài xế lập tức tái mặt, suýt nữa quẹt trúng chiếc xe kế bên, gặp một tiếng còi thật dài, Lạc Văn Chu không hề đổi sắc, "Tôi không phải là người của phân cục các cậu, đừng hoảng, cứ lái tiếp đi, tôi có mấy câu muốn hỏi cậu."

Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương thuận lợi gặp được Triệu Ngọc Long đồng hương của Hà Trung Nghĩa, ba người cùng tới một quán mì nhỏ.

Triệu Ngọc Long đã qua tuổi trung niên, vất vả làm việc nhiều năm ở Yến Thành, mặc dù vẫn khó có chỗ đứng, nhưng so với đám thanh niên va vấp khắp nơi thì trông vẫn có thể diện hơn nhiều. Trên mặt ông ta đượm vẻ mệt mỏi do ngồi ô tô đường dài mười mấy tiếng liền, ra sức chớp mắt vài cái, bọng mắt to chực rơi xuống: "Tôi thật sự không ngờ thằng bé có thể gặp chuyện – Anh cảnh sát, tôi hút điếu thuốc được không?"

Trong quán mì không ai thi hành lệnh cấm thuốc, chỗ nào cũng thấy đàn ông phì phèo nhả khói, Triệu Vân rít mạnh vài hơi, lau mặt: "Trung Nghĩa là một đứa trẻ đàng hoàng, rất nhiều người hễ rỗi lại bài bạc bi-a, nó thì chưa bao giờ tham gia, chỉ ngoan ngoãn đi làm dành dụm tiền, nói là muốn gửi về nhà cho mẹ chữa bệnh, nó không trộm cắp không cướp giật không bài bạc, càng không gây sự, sao lại là nó gặp chuyện chứ – Hai vị muốn hỏi gì, chỉ cần tôi biết, tôi nhất định không giấu giếm."

Đào Nhiên đánh giá Triệu Ngọc Long, phát hiện tuy ông ta ăn cơm dùng đũa tay phải, nhưng cầm thuốc, cầm quai tách trà đều bằng tay trái – Ngày trước người lớn sợ trẻ con "đánh nhau" trên bàn ăn, sẽ sửa những đứa dùng tay trái, tình huống này rất thường thấy.

Đào Nhiên lấy trong ví ra một tấm ảnh chụp đôi giày người chết đi: "Tôi muốn hỏi một chút, đôi giày này là ông cho Hà Trung Nghĩa mượn à?"

Triệu Ngọc Long cúi đầu nhìn, vành mắt suýt nữa đỏ lên, mất hồn mất vía gật đầu: "Là của tôi, nó… nó đi đôi giày này sao?"

"Đúng, đôi giày này cực kỳ quan trọng," Đào Nhiên nói, "Ông có biết tại sao cậu ta muốn mượn đôi giày này không?"

Triệu Ngọc Long hơi mù mờ, suy nghĩ một thoáng: "Nó nói là muốn đến một nơi rất sang trọng gặp người ta, tên… tên là Quang gì đó… cao ốc hay khách sạn Thừa Quang gì đó?"

Tiêu Hải Dương chợt ngồi thẳng dậy: "Khách sạn Thừa Quang!"

"Đúng đúng," Triệu Ngọc Long nói, "Chính là cái tên này."

"Đi gặp ai? Có việc gì?"

Triệu Ngọc Long lắc đầu: "Nó không nói, tôi hỏi, mà thằng bé ấy rất quyết đoán, miệng cũng kín."

Tiêu Hải Dương vội vàng hỏi tới: "Triệu tiên sinh, Hà Trung Nghĩa có một chiếc điện thoại mới, đúng không?"

"A, đúng là có một chiếc," Triệu Ngọc Long nói, "Chiếc màu trắng phải không? Nó bình thường cũng không nỡ dùng, vẫn sử dụng cái cũ, điện thoại mới chỉ thỉnh thoảng lấy ra ngắm, màn hình ngược lại dán trước mấy lớp."

Tiêu Hải Dương: "Ông có biết chiếc di động đó là của ai cho không?"

Triệu Ngọc Long từ từ nhíu mày.

Đào Nhiên hỏi: "Thế nào?"

"Mới đầu nó bảo là đồng hương tặng, lúc ấy tôi đã cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì trước kia chưa từng nghe nó đề cập có người quen nào ở đây, tôi sợ nó không biết đề phòng lại gặp phải kẻ xấu. Khi không mua tặng món đồ đắt tiền như vậy, chẳng phải là không dưng lấy lòng?" Triệu Ngọc Long búng tàn thuốc, "Tôi gặng hỏi mãi không thôi, nó mới nói, là một ngày nọ lúc giao hàng, đã xảy ra một chút xung đột, bị người ta đánh vài cái, nó không đánh trả, sau đó không biết là bên kia hối hận hay là thế nào, mà tặng quà xin lỗi."

Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương nhìn nhau – chuyện này hôm trước đến chưa hề nghe nói.

Chuyện xảy ra xung đột sau đó đối phương lại xin lỗi thì có gì đáng phải giấu giếm?

Nếu là thật, tại sao Hà Trung Nghĩa không nói rõ, còn nói dối là người quen tặng?

Hà Trung Nghĩa ở cùng nhiều người như vậy, mà không ai nhận ra cậu ta bị đánh, chứng tỏ lúc ấy xung đột tay chân không nghiêm trọng lắm, thế tại sao đối phương "xin lỗi", đồng thời còn tặng món quà đắt tiền?

Đột nhiên, vụ án giết người tưởng chừng như điều tra quan hệ cá nhân của người chết một chút là có thể tìm ra hung thủ tự dưng trở nên rắc rối.

Triệu Ngọc Long không biết nguồn gốc chính xác của chiếc di động thần bí kia, nhưng đã cung cấp đại khái thời gian xảy ra xung đột, Đào Nhiên với Tiêu Hải Dương đành phải lần theo manh mối này, đến công ty Hà Trung Nghĩa làm nhân viên giao hàng tìm kiếm dấu vết để lại.

Buổi chiều, sắc trời vốn trong xanh vạn dặm đột nhiên quay ngoắt đi, ánh dương kiêu ngạo bị mây đen không biết từ đâu đến bủa vây như tứ diện Sở ca, trong tiếng gió nặng nề mang theo hơi ẩm, xem chừng sắp có một trận mưa rào bất thình lình.

Lạc Văn Chu xuống xe ở gần cổng trạm tàu điện ngầm, nhưng chưa đi, giơ tay đè cửa xe nhìn quét qua bốn phía, một chiếc xe bánh mì vốn đậu ở giao lộ khi ánh mắt anh lướt qua đột nhiên chuyển động, chậm rãi lái đi như có tật giật mình. (Xe bánh mì là một loại ô tô trông giống cái bánh mì)

Lạc Văn Chu hơi khom lưng, cách cửa kính xe mở một nửa, ghé tai tài xế nói: "Có người theo dõi cậu, hãy cẩn thận, nếu có bất kỳ tình huống gì, hãy tìm tôi bất cứ lúc nào."

Tay tài xế xe dù ngồi điều hòa mát rượi vẫn nhễ nhại mồ hôi, nhanh chóng gật đầu.

Lạc Văn Chu nhìn gã ta một cái thâm sâu, quay người đi đến trạm tàu điện ngầm, vừa qua kiểm tra an ninh, di động liền đổ chuông.

"Đào Nhiên, thế nào rồi?" Anh vừa nói vừa quẹt thẻ vào trạm, sau đó đột nhiên dừng chân, "Cái gì? Ông lặp lại một lần nữa cái tên đó xem."

Cửa sổ văn phòng Phí Độ không gài kỹ bị gió thổi đóng "Rầm" một tiếng, mấy tờ giấy bay vù xuống đất, lúc này, bàn tay cầm hờ chuột đột nhiên cử động.

Phí Độ dừng hình ảnh trong một camera, phóng to sau đó lùi lại, phát hiện thời gian vào khoảng tám giờ năm mươi buổi tối.

Đó là một camera nằm tận bên ngoài, hầu như không còn trong phạm vi khách sạn Thừa Quang, quay một con đường đá nhỏ.

Do gần nước nên dù là đầu hạ thì muỗi vẫn rất nhiều, sau khi trời tối người đi qua rất ít, dẫu thỉnh thoảng có người cũng đều vội vã cả – mà một cái bóng do do dự dự lại lảng vảng rất lâu dưới ánh đèn đường kia.

Trên màn hình chỉ có thể nhìn thấy người kia mặc vét trông tuềnh toàng và không hợp, vóc dáng không cao, hơi gầy, đứng nguyên tại chỗ, hút mấy điếu thuốc liền. Hắn ôm chặt trong tay một cái túi giấy, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một hướng trong chốc lát; hồi lâu sau, hắn tựa hồ nhận được một cuộc điện thoại, nói mấy câu với đầu dây bên kia, bấy giờ mới gấp gáp ra khỏi phạm vi của ống kính.

Phí Độ xem đi xem lại đoạn phim này mấy lần, không xác định đó có phải là người chết mình có duyên gặp mặt một lần hay không. Hắn cầm chìa khóa xe, tắt máy tính đi ra ngoài.

Bốn mươi phút sau, Phí Độ đi tới khu mua sắm trung tâm của khu Hoa Thị.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời ngày càng âm u hơn, lấy ô trong cốp sau, đi bộ đến khu cảnh quan gần khách sạn Thừa Quang.

Phí Độ cảm nhận phương hướng cực tốt, hầu như không đi vòng, tìm đến vị trí của camera kia.

Hơi nước trong không khí đã trĩu nặng chực rơi, hắn cẩn thận ngắm vị trí camera một chút, nhớ lại hướng người trong màn hình vẫn dõi nhìn, quay người lại – cuối con đường nhỏ, vừa vặn có thể lờ mờ trông thấy khách sạn Thừa Quang.

Ánh mắt Phí Độ tập trung vào thùng rác kế bên – trên tảng đá dụi thuốc lá trơ trọi mấy mẩu đầu lọc.

Nơi đây ít người tới, thùng rác cũng sạch, hầu như không có ai vứt cái gì vào, nhân viên vệ sinh chừng mươi bữa nửa tháng mới đến dọn dẹp một lần, Phí Độ lấy một chiếc khăn tay lụa trong túi, cẩn thận nhón mấy mẩu đầu lọc kia lên.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông.

Phí Độ thong thả gói kỹ mấy mẩu đầu lọc, rồi mới lấy di động ra, vừa thấy hiển thị cuộc gọi, hắn chưa nói đã cười trước: "Sao vậy, anh đột nhiên nhớ tôi, một ngày không gặp như cách ba thu à?"

Giọng Đào Nhiên tương đối nghiêm túc: "Tối hôm kia, cậu có ở khách sạn Thừa Quang không?"

"Có," Phí Độ khựng lại, "Sao vậy?"

"Ở cùng một người tên Trương Đông Lai à?"

8. Quyển 1 - Chương 7: Julien 7

Lang Kiều xách cái ô đã gấp lại, rảo bước lao vào tòa nhà của Cục công an, để lại một loạt dấu chân ướt sũng.

Lúc lên lầu, sàn nhà trơn làm cô trượt, suýt nữa cắm đầu xuống đất, cô vội chật vật nắm tay vịn, ngẩng đầu lên vừa vặn trông thấy Lạc Văn Chu từ tầng văn phòng cục trưởng đi xuống.

Lạc Văn Chu nhìn cô một cái, vẻ mặt nghiêm trọng hiếm thấy.

Lang Kiều giơ tay vê một ít tóc mái dán trên trán: "Sếp, rốt cuộc làm sao vậy? Anh nghiêm túc thế làm em hơi sợ."

"Hôm nay Đào Nhiên với cậu nhóc bốn mắt của phân cục, lần theo manh mối do bạn cùng phòng của Hà Trung Nghĩa cung cấp, suy đoán ra trước khi chết có thể Hà Trung Nghĩa đã tiếp xúc với một nhân vật thần bí," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Nghe nói người đó do một vài nguyên nhân, từng xảy ra xung đột với Hà Trung Nghĩa trong lúc nạn nhân làm việc, sau đó đã tặng chiếc di động kia cho nạn nhân để xin lỗi."

Lạc Văn Chu dáng cao chân dài, đi rất nhanh, Lang Kiều phải chạy chậm mới theo kịp. Nghe anh nói như thế, cô cảm thấy óc sắp bốc hơi lên theo mái tóc ướt nhẹp, ngơ ngác lặp lại: "Có chút xung đột? Liền… liền tặng di động? Thế em ngày ngày xảy ra xung đột với người ta trên tàu điện ngầm, sao đó giờ chẳng ai tặng em hết?"

Lạc Văn Chu hiếm khi không tiếp tục câu nói đùa của cô: "Nhóm Đào Nhiên lại lần nữa điều tra cửa hàng nạn nhân làm việc, đi thăm một vòng theo tuyến đường giao hàng, cuối cùng tìm được nhân chứng mục kích trước một quán cà phê – nhân chứng nói, vài ngày trước khi Hà Trung Nghĩa giao hàng xong chuẩn bị rời khỏi, quả thật xảy ra xung đột tay chân với người ta ở không xa cửa quán, camera trong quán vừa vặn quay được biển số xe của người đó."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến bên ngoài phòng thẩm vấn, cách tấm thủy tinh một mặt, nhìn thấy một thanh niên ngồi đối diện Đào Nhiên.

Người kia khoảng ngoài hai mươi, tóc nhuộm màu vàng nâu, mặc hàng hiệu lòe loẹt, trông có vẻ đang cố hết sức kiềm chế, lửa giận sắp phun ra khỏi thất khiếu.

"Đúng, tôi có đánh thằng nhãi này, thì sao? Tôi từng đánh rất nhiều người, nhưng việc này thật sự không liên quan đến tôi. Không tin anh hỏi Phí Độ xem, hôm đó có phải tôi đi chung với hắn ta không? Cảnh sát Đào tôi nói cho anh biết, nếu không phải nể mặt Phí gia, các anh bắt tôi thế này, mẹ kiếp… tôi đã…"

Lang Kiều mù mờ nhìn gã thanh niên ngông cuồng bên trong: "Đây là nghi phạm thứ hai? Tại sao lại đặc biệt dẫn hắn về cục?"

"Đêm nạn nhân gặp chuyện, cậu ta từng nói muốn đến một nơi tên là 'khách sạn Thừa Quang', người bên trong cùng ngày vừa vặn ở ngay đó." Lạc Văn Chu thở dài, "Người này tên Trương Đông Lai, là con trai một doanh nhân rất có danh vọng ở bản địa."

"À, phú nhị đại." Lang Kiều chớp chớp mắt, "Vậy thì sao?"

Lạc Văn Chu: "Hắn còn là cháu cục trưởng Trương."

Lang Kiều: "…"

Không chờ cô khởi động lại bộ não treo máy, một cảnh sát nhân dân trực ban chạy tới, nhỏ giọng nói với Lạc Văn Chu: "Đội trưởng Lạc, có một người họ Phí đến, nói muốn tìm đội phó Đào."

Phí Độ lịch sự cảm ơn một nhân viên trực ban rót nước cho hắn, nhận lấy uống một hớp rồi bỏ qua một bên – cà phê họ rót cho hắn lại là loại hòa tan, có mùi dầu vừng quỷ dị.

Hắn đánh giá qua cách trang trí bên trong Cục công an, cảm thấy gu thẩm mỹ thật sự tệ quá, lại còn cẩu thả, giọt sơn trên góc bàn còn đó, chắc vừa mới sơn, ngửi kỹ hãy còn mùi.

Lạc Văn Chu từ bên ngoài đi vào, thấy Phí Độ đang nghiêm túc ngắm nghía hoa văn trên bàn, mày cau lại, ánh mắt vô cùng ưu sầu – Nếu không phải cái bàn đó rỗng ruột, đội trưởng Lạc cơ hồ cảm thấy dưới đó giấu xác chết.

Phí Độ nâng mí mắt lên thấy là anh, hình như cũng không bất ngờ lắm, đơn giản gật đầu một cái: "Ngồi đi."

Lạc Văn Chu: "…"

Tên nhãi này coi nơi đây là nhà hắn!

Phí Độ dùng thìa nhựa khuấy cà phê vị dầu vừng, hỏi: "Đào Nhiên đâu?"

"Đang bận." Lạc Văn Chu rút một cây bút, mở quyển sổ ghi chép ra, không một câu chào hỏi dư thừa, đi thẳng vào vấn đề, "Buổi tối ngày hai mươi, cũng chính là hôm kia, cậu ở cùng Trương Đông Lai à? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời."

Phí Độ dựa lên ghế, hơi ngửa đầu, đôi chân dài bắt chéo xiêu vẹo, tư thế ngồi tuy không đẹp mấy, nhưng tự dưng khiến người ta cảm thấy chỗ đó không đặt được hắn.

Hắn nhìn Lạc Văn Chu như cười như không, hỏi ngược: "Đội trưởng Lạc, tôi là nghi phạm à?"

Lạc Văn Chu lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phí Độ chẳng hề để ý mà nhún vai: "Vậy tốt nhất là anh hãy khách sáo một chút, tôi không phải nghi phạm, hình sự triệu đến cũng không có tính cưỡng chế, tôi mất vui là có thể đi bất cứ lúc nào."

"Ồ," Lạc Văn Chu bỏ bút xuống, "Còn phải dỗ dành cho cậu vui trước hả? Được rồi, cậu nói đi, dỗ như thế nào, bây giờ tôi nên hát một bài, hay ra ngoài mua cho cậu gói kẹo?"

Phí Độ tối hôm qua mới bị cảnh sát Đào cho kẹo: "…"

Bên ngoài mưa rào gió giật đập cửa sổ ầm ầm, bên trong hai người ngứa mắt lẫn nhau im lặng ngồi đối diện.

Một lát sau, có thể chính Lạc Văn Chu cũng cảm thấy mình hơi ấu trĩ, phì cười một tiếng, anh rút gói thuốc ra, gõ nhẹ góc bàn, đang định đốt.

"Coi chừng," Phí Độ kế bên không ai hỏi cũng tự nói, "Gần đây tôi hơi viêm họng."

Lạc Văn Chu ngoài cười mà trong không cười: "Nếu cậu bị câm, thì thế giới hòa bình sẽ không còn xa nữa."

Thế nhưng anh vẫn bỏ bật lửa xuống, cầm điếu thuốc chưa đốt xoay qua kẽ tay vài vòng: "Trương Đông Lai nói tầm 8 giờ tối hôm kia, hắn ở cửa khách sạn Thừa Quang đón cậu, tận đến nửa đêm cậu mới đi, trong khoảng thời gian này cậu đều có thể làm chứng cho hắn."

"Tôi đến từ trước 8 giờ, 0 giờ 10 phút rời khỏi. Hai thời điểm quả thật đều chào hắn," Phí Độ nhàn nhạt nói, "Các hoạt động chủ nhà sắp xếp rất 'phong phú', nếu nói hắn ở suốt trong phạm vi tầm nhìn của tôi, đó là không hợp logic, có nói anh cũng chẳng tin."

Lạc Văn Chu ngứa tay xé điếu thuốc: "Tại sao, không phải các cậu luôn ăn chơi với nhau à?"

Phí Độ chống khuỷu tay lên bàn, hơi nhô ra trước, mùi nước hoa bị mưa gột qua mang theo hơi ẩm nhè nhẹ thốc vào mặt: "Bởi vì tôi không thích dùng chung bồ với thằng khác – Đội trưởng Lạc, anh còn hỏi vấn đề nhàm chán và giả ngây thơ như vậy, thì tôi chỉ đành chào tạm biệt."

"Thật không ngờ cậu còn rất chú trọng," Lạc Văn Chu không nhướng mày lên, như giải quyết việc chung mà giễu cợt một câu rồi tiếp tục, "Nói cách khác, cậu không thể chứng minh ngày hôm ấy ở khách sạn Thừa Quang Trương Đông Lai không giết người."

"Tôi không thể, nhưng có người có thể, nếu cần, tôi có thể kêu những người tối hôm đó từng tiếp xúc với hắn đến đây trong vòng hai tiếng, mỗi cô một cái túi xách chắc đủ tiền đi lại rồi."

Lạc Văn Chu chọc ngòi bút lên bàn: "Cậu đang ám chỉ, các cậu định dùng giao dịch tài sắc để ngụy tạo nhân chứng?"

"Sao thế, mấy cô người mẫu làm chứng giả, các vị tinh anh còn lo lắng mình thẩm tra không ra à?" Phí Độ lắc đầu, "Không, tôi chỉ đang nói cho anh biết tại sao Trương Đông Lai không thể là hung thủ."

Phí Độ lại dựa lên ghế, tạo khoảng cách với Lạc Văn Chu, kéo dài giọng điệu biếng nhác của riêng hắn, nói, "Nếu là Trương Đông Lai, tự mình ra tay hiển nhiên là không sáng suốt, hắn hoàn toàn có thể tìm người bắt nạn nhân về, giam cầm phi pháp cũng được, bí mật giết chết cũng thế, dù sao khu tây khắp nơi đều là dân cư lưu động, mỗi ngày đều có vô số người không từ mà biệt, một người từ đây biến mất, sẽ chẳng có ai phát hiện, cho dù báo cảnh sát cũng chẳng ai để ý."

Lạc Văn Chu nghe ngôn luận không coi luật pháp ra gì, bàn tay không kiềm được ngứa ngáy, rất muốn xách tên khốn họ Phí lên đập cho một trận, khó khăn lắm mới nhịn được, ngòi bút chọc thủng giấy, "soạt" một phát, để lại một lỗ đầy giận dữ: "Kẻ sát nhân lúc ra tay giết người thường là không 'sáng suốt'."

"À, ý anh nói là kích động giết người." Phí Độ dừng một thoáng, "Trên xác chết ngoại trừ một phát bị đánh ngất, còn vết thương đánh đập nào khác không?"

Lạc Văn Chu: "Là cậu hỏi tôi hay tôi hỏi cậu?"

"Xem ra đáp án là 'không'," Phí Độ nói bằng giọng điệu tương đối bình tĩnh, "Kích động giết người, cảm xúc của hung thủ theo kiểu bùng nổ, lửa giận chớp mắt tăng lên đỉnh điểm, sau đó thường cũng là trút ra hết như bùng nổ. Một nạn nhân té xỉu dưới đất không thể phản kháng, đầu nên bị đập nát bét như quả dưa hấu thối mới đúng – siết cổ chết?"

Hắn chống khuỷu tay lên thành ghế, đầu ngón tay chống cằm, nở nụ cười: "Siết chết đối phương, là một cách giết người theo kiểu hưởng thụ, khe nhỏ chảy dài, đôi khi thậm chí sẽ có một chút hứng thú 'phương

diện kia'. Một người khát khô cổ, sẽ chịu ngồi xuống thong thả 'thưởng trà' sao? Cá nhân tôi cảm thấy quá trình này không tự nhiên lắm."

Lạc Văn Chu sầm mặt: "Cậu cho rằng giết người là 'thưởng trà'."

"Chỉ là một cách so sánh," Phí Độ tránh nặng tìm nhẹ mà nhún vai, "Trương Đông Lai sẽ không giết người, cho dù giết người, hắn cũng sẽ không vứt xác, cho dù vứt xác, cũng sẽ không vứt đến ngõ hẻm khu tây bản thân hoàn toàn không quen thuộc, đây là phân tích theo góc độ lý tính. Xét trên khía cạnh trực giác – tên hèn nhát Trương Đông Lai bùn loãng không thể trát tường đó, nổi điên lên cùng lắm là chửi đổng, chứ không có gan giết người."

Bắt đầu từ khi họ Phí ngồi đó, chỉ có câu cuối cùng nghe còn tương đối giống tiếng người.

Trương Đông Lai là con của anh trai cục trưởng Trương, cha mẹ lớn tuổi mới đẻ hắn, điều kiện gia đình lại không tệ, được chiều chuộng vô cùng, thành thử vừa yếu ớt vừa bỏ đi, Lạc Văn Chu từng gặp hắn vài lần, quả thật không cảm thấy hắn có lá gan và tố chất tâm lý này.

Về phần những chuyện khác, chỉ có thể dựa vào cảnh sát kiểm chứng, hỏi Phí Độ cũng chẳng được gì. Lạc Văn Chu đóng sổ, đứng dậy chuẩn bị đi.

"Này." Phí Độ ở phía sau đột nhiên mở miệng gọi anh lại.

Lạc Văn Chu quay đầu lại, một vật be bé bay tới, anh chụp lấy theo bản năng, phát hiện Phí Độ ném cho một cái USB.

Phí Độ nói: "Trong một vụ án hình sự, có vài tình huống dễ bị công chúng chú ý. Thứ nhất, quy mô rất lớn, ví dụ như khủng bố tấn công, đây là tin thời sự; thứ hai, thủ đoạn đặc biệt quỷ dị tàn nhẫn, hoặc là sự kiện có chứa sắc thái truyền thuyết đô thị như sát thủ liên hoàn, đây là tìm kiếm cái lạ; thứ ba, nạn nhân thuộc về quần thể ít nguy hiểm, ví dụ như học sinh và dân đi làm sống theo quy luật, giai cấp trung sản an phận thủ thường, đây là nỗi sợ mang tính quần thể khi thay mình vào nạn nhân; thứ tư, đánh trúng mâu thuẫn xã hội chất chứa đã lâu, ví dụ như sự kiện liên quan đến tinh anh xã hội có công quyền, đặc quyền, thiếu đạo đức, đây là một đề tài nói chuyện – vụ án này của các anh chẳng dính tới cái nào, nhưng ngay từ đầu đã gặp sự chú ý không bình thường."

Tiếng sấm rền sắp sửa hết loáng thoáng vang lên ở nơi cực kỳ xa xôi, thêm cho lời hắn nói một âm cuối kéo dài.

"Sự chú ý khác thường ngắn ngủi qua đi, theo lý thuyết mọi người sẽ mau chóng hết hứng thú, thế nhưng lúc này, Trương Đông Lai lại bị kéo vào." Phí Độ đứng dậy, đi tới gần Lạc Văn Chu, lúc lướt qua anh, hắn nói khẽ, "Là trùng hợp hay có người đang chỉnh các anh?"

Ánh mắt Lạc Văn Chu tập trung lại.

"Không cần cảm ơn, tôi là vì Đào Nhiên thôi." Phí Độ xách ô đi thẳng không nhìn anh nữa.

"Phí Độ." Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Là tuần sau đúng không? Tròn bảy năm rồi, cậu cũng nên bắt đầu lại đi."

Phí Độ không để ý, giữ nguyên bước chân đều đều, chẳng hề quay đầu lại.

9. Quyển 1 - Chương 8: Julien 8

Vương Hồng Lượng đang độ tráng niên, song rượu chè gái gú nửa đời, dẫn đến trông hơi có vẻ chưa già đã yếu, mỡ má thoải mái chảy xệ tới ngang cằm, nhìn rất giống một con chó Shar Pei ủ mưu lật đổ toàn nhân loại.

Lão nhô ra phía trước, vừa quan sát Mã Tiểu Vĩ bị tạm giam, vừa phun khói thuốc mù mịt phân cục như Nam thiên môn.

Mã Tiểu Vĩ quá gầy gò, gầy đến cơ hồ có vẻ trẻ con tội nghiệp, dẫu ở một mình thì cả người vẫn căng thẳng, đôi mắt muốn thoát khỏi vành mắt giống như không cách nào ở lâu một chút, đảo dọc đảo ngang lên trời xuống đất.

Vương Hồng Lượng nghiêng đầu nhìn thẳng cậu bé, mở miệng hỏi người bên cạnh: "Nói như vậy, họ xám xịt dẫn người về cục rồi?"

Đứng bên là người phụ trách đội hình sự của phân cục, người này lúc phá án không hề có cảm giác tồn tại, chỉ huy cơ bản toàn theo đuôi, kết luận cơ bản dựa vào lãnh đạo, y hệt một cái loa truyền lệnh. Hắn cầm cái gạt tàn kế bên hứng tàn thuốc cho Vương Hồng Lượng: "Tiêu Hải Dương báo cáo như vậy."

"Không ngờ, việc này anh thật không ngờ, quả tình không giống thật gì cả – chú nói trên thế giới làm sao lại có chuyện trùng hợp đến thế?" Vương Hồng Lượng cười ha ha, mắt tít lại, thành một con chó Shar Pei nông nô vùng lên hát ca, "Chẳng trách thầy bói nói năm nay mặc dù có va vấp nhưng anh luôn có thể gặp quý nhân hóa dữ thành lành, lá bùa bình an xin bằng ba vạn đồng cũng hơi có tác dụng. Tiêu Hải Dương kia trừ thành sự không đủ bại sự có thừa ra, vậy mà cũng có thể có chút tác dụng."

Người kế bên cung kính hỏi: "Phân cục trưởng, vậy anh thấy bây giờ nên làm thế nào?"

"Lạc Văn Chu ra tay quá nhanh," Vương Hồng Lượng giơ tay vuốt đỉnh đầu lưa thưa, "Nếu không chỉ bằng chuyện người hiềm nghi lớn là họ hàng của lãnh đạo cục, là có thể khiến họ cút khỏi mắt anh rồi."

Nói đoạn, lão đi vài vòng tại chỗ, khoát tay: "Không sao, cứ nhường cho họ. Lạc Văn Chu cũng không sợ người ta mắng họ thiên vị trái pháp luật, thì anh sợ cái gì? Hiện giờ đã xuất hiện nghi phạm thứ hai, vừa vặn cho thấy vụ án này còn phức tạp hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng. Vốn là một vụ án giết người vứt xác – đều do lời khai gây lầm đường của quần chúng xung quanh làm rối hướng điều tra, tạp âm họ nghe thấy căn bản không liên quan đến vụ án. Khách sạn Thừa Quang cũng thế, nơi khác cũng thế, chỉ cần không phải 'khu tây', thì cứ mặc cho họ tra. Chúng ta toàn lực hỗ trợ trên cục làm việc."

"Phân cục trưởng can đảm cẩn trọng," Người phụ trách đội hình sự của phân cục nịnh bợ cười theo, lại nói, "Hôm sau anh nhớ phải giới thiệu cho em nơi xin bùa nhé, thật là linh quá mà."

"Được, tới đó cứ nói tên anh là sẽ rẻ hơn rất nhiều." Vương Hồng Lượng vỗ vai cấp dưới, "Con người ta, đến tuổi này rồi, sẽ phát hiện rất nhiều việc không tin không được, những việc như thăng quan phát tài đều phải xem số – Đúng rồi, không phải nói người nhà nạn nhân sắp đến à, cứ đưa lên cục luôn đi."

Lão nói xong đi ra ngoài, đột nhiên lại nhớ tới điều gì, quay đầu nhìn Mã Tiểu Vĩ, ẩn ý nói: "Chú xem thằng bé này, thoạt nhìn chẳng bắt mắt, kỳ thực nhìn kỹ thì tướng mạo lại thật là may mắn, trán đầy đặn, cằm vuông vắn."

Cấp dưới không hiểu gì hết.

"Cho nên," Vương Hồng Lượng cười, "Nó mạng lớn!"

Khi cả phân cục Hoa Thị đang nghiên cứu thần học, Cục công an Yến Thành lại bao trùm dưới áp suất thấp nặng trĩu.

Đào Nhiên ra khỏi phòng thẩm vấn, mệt mỏi vịn tường thở một hơi dài, bởi vì nghe đồn Trương Đông Lai này hồi nhỏ sốt hỏng cả não, lớn lên thành một tên ngốc không hơn không kém, trong một phút nhất định phải tha thứ cho hắn tám lần, mới có thể tiếp tục cuộc nói chuyện – may mà là Đào Nhiên tốt tính, chứ đổi thành người khác đã lật bàn lâu rồi.

Lạc Văn Chu đứng chờ ở cửa, đang vô thức xoay USB qua lại nơi kẽ tay. Tiêu Hải Dương bàng thính thẩm vấn hình như hơi sợ anh, vẫn giữ khoảng cách nhất định ở đằng xa.

Lạc Văn Chu ngẩng lên: "Thế nào?"

"Trương Đông Lai nói hôm đó có thể hắn đã uống ít rượu, thấy một thanh niên lêu lổng bám lấy em gái mình, liền cho là lưu manh, nhất thời kích động xông tới đánh, sau đó hắn không nhớ là đã đánh kẻ nào, cho hắn xem ảnh nạn nhân, hắn chỉ nói hơi quen mắt, không xác định. Hơn nữa theo hắn nói, hắn không hề xin lỗi ai, cũng chưa hề tặng điện thoại cho ai – Câu sau tôi nghĩ là thật, tên đó đến bây giờ cũng không

cảm thấy mình đánh người có gì là không đúng." Đào Nhiên bóp mũi, "Đúng rồi, có phải Phí Độ mới đến không?"

"Đã đi rồi," Lạc Văn Chu đáp một tiếng, tiếp đó nhớ tới điều gì, lại trừng mắt nhìn Đào Nhiên, "Tên nhãi ranh đó, càng ngày càng khốn nạn, đều do ông chiều hư."

Đào Nhiên: "…"

Anh cứ cảm thấy câu trách móc này nghe kỳ kỳ thế nào ấy.

Lạc Văn Chu ném USB cho anh: "Đi tra thử xem, có thể trong này có vài thứ dùng được."

Đào Nhiên mù tịt nhận lấy: "Đây là cái gì?"

"Không biết, nhưng tôi đoán là băng theo dõi trong ngoài khách sạn Thừa Quang." Lạc Văn Chu cách màn hình quan sát nhìn Trương Đông Lai đang cáu kỉnh một cái, "Tôi thấy em gái hắn rồi, một cô gái rất bình thường, ông gọi điện thoại xác nhận xem Trương Đông Lai có nói thật không, để tôi đi nói một tiếng với cục trưởng."

Song Lạc Văn Chu lần thứ hai đến văn phòng cục trưởng, lại không thấy cục trưởng đâu.

Một người đàn ông đậm chắc ngẩng đầu lên, ôn hòa gật đầu chào anh: "Đến rồi?"

Người này tuổi tác xấp xỉ cục trưởng Trương, trên mày phải có một vết sẹo, chém từ trán xuống mí mắt, nhưng trông vẫn rất hiền lành chứ không hề hung ác.

Lạc Văn Chu hơi bất ngờ: "Cục phó Lục?"

Cục phó Lục tên Lục Hữu Lương, là trợ thủ của cục trưởng Trương, xuất thân cảnh sát hình sự. Trong những năm các loại kỹ thuật chưa hoàn thiện, ông từng tham gia phá rất nhiều vụ án lớn, bắt vô số tội phạm cùng hung cực ác, là một trong các truyền kỳ của Cục công an Yến Thành, kẻ thiếu đứng đắn hơn tới trước mặt ông cũng đều phải bớt bớt lại.

"Ừm, có chuyện gì tạm thời nói với chú đi, Lão Trương muốn tránh hiềm nghi – Các cháu đó, thật sự không nên dẫn người về làm gì. Ai có hiềm nghi, cứ mang đi tại chỗ, điều tra tại chỗ, dẫn về là có ý gì? Định bao che, hay giấu đầu lòi đuôi?" Cục phó Lục thở dài, giơ tay chỉ chỉ Lạc Văn Chu, "Văn Chu, con người cháu cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi suy nghĩ quá nhiều, tuổi còn trẻ mà khôn khéo quá mức."

Lạc Văn Chu thần sắc không thay đổi, thoáng nhìn ra bên ngoài, ánh mắt đảo qua hành lang vắng tanh, sau đó cẩn thận đóng cửa lại: "Chú Lục."

Cục phó Lục sửng sốt.

"Dưới lầu có một cảnh sát phân cục, tên Tiêu Hải Dương," Lạc Văn Chu hạ giọng xuống cực thấp, "Lúc ban đầu báo cáo vụ án cho chúng cháu, cậu ta đã nói 'Không thể loại trừ khả năng không phải hiện trường đầu tiên', khi ấy cháu cảm thấy lời này nghe hơi thiếu tự nhiên, bởi vì có phải hiện trường đầu tiên hay không, chúng ta phải căn cứ theo pháp y và vật chứng để phán đoán, trong tình huống không có đặc thù rõ ràng, chưa kết thúc việc lấy chứng cứ, rất ít người vừa đến đã thảo luận nơi đây rốt cuộc là hiện trường hay nơi vứt xác. Vương Hồng Lượng cũng kịp phản ứng, lập tức quát cậu ta trước mặt cháu, cháu không để tâm lắm, chỉ cảm thấy có thể cách tư duy của Tiêu Hải Dương này không giống với người bình thường."

Cục phó Lục trầm giọng nói: "Chú không hiểu ý cháu lắm."

"Cục trưởng bảo cháu đi điều tra Vương Hồng Lượng," Lạc Văn Chu nói, "Cháu mới nhận được nội ứng tố cáo, hoài nghi Vương Hồng Lượng có cấu kết với băng buôn ma túy khu Hoa Thị."

Cục phó Lục cau mày: "Khu Hoa Thị chính là điển hình phòng chống ma túy."

"Đúng thế, chú không thấy lạ việc họ ở đâu ra lắm nội ứng bắt là trúng như vậy?" Lạc Văn Chu nhanh chóng nói: "Người tố cáo nói, họ có một mạng lưới buôn ma túy 'chính quyền đặc biệt cho phép', không gia nhập tổ chức này, một khi bước vào phạm vi khu Hoa Thị, sẽ lập tức bị tóm."

Cục phó Lục: "Chứng cứ đâu?"

"Đang tìm kiếm," Lạc Văn Chu nói, "Lại nói về vụ án mạng này, hôm qua bọn cháu ngoài ý muốn có được lời khai của quần chúng xung quanh, nói là khoảng trước sau chín giờ, nghe thấy gần địa điểm xảy ra án mạng có người cãi nhau, sau đó Vương Hồng Lượng cấp tốc bắt một thiếu niên dường như có xuất hiện ở hiện trường lúc vụ án xảy ra. Cậu bé đó rất gầy, ánh mắt rời rạc, nói năng lộn xộn, lúc nào cũng sợ hãi, lời khai trăm ngàn chỗ hở, nhưng bất kể thẩm vấn thế nào, cậu ta đều khăng khăng nói không nhìn thấy ai khác ở hiện trường – hiện tại bọn cháu quả thật có chứng cứ, hoài nghi có thể là nạn nhân sau khi chết bị vứt xác – như vậy lại có vấn đề, nếu tiếng cãi vã người dân gần đó nghe thấy không liên quan gì tới vụ án giết người này, tại sao thiếu niên bị coi là nghi phạm kia mới đầu không dám lời ngay nói thật? Tại sao cậu cảnh sát Tiêu Hải Dương từ ban đầu đã giấu đầu hở đuôi ám chỉ nơi đó không phải hiện trường đầu tiên? Liệu có khả năng là ngay từ đầu cậu ta đã biết nơi đó chưa từng xảy ra vụ án giết người hay không?"

Cục phó Lục không nhịn được đứng dậy, đi vài vòng tại chỗ.

"Chú Lục," Lạc Văn Chu nói, "Đầu mối trong này vừa nhiều vừa tạp nham, rất nhiều việc đều cực kỳ mờ ám, cháu hoài nghi đây là hai vụ án lồng vào nhau. Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương kia cực kỳ trùng hợp tra tới Trương Đông Lai, nếu lúc ấy cháu không lập tức dẫn người về, rất có thể Vương Hồng Lượng sẽ mượn đề phát huy, ép cục trưởng Trương và chúng ta dừng tham gia. Cậu bé bị bắt nói không chừng sáng sớm mai sẽ chết trong phân cục vì 'hút ma túy quá liều', hết thảy lời khai đều có thể quy kết là say thuốc nói bậy nói bạ, nghi phạm giết người là một tên phú nhị đại kiêu căng."

Cục phó Lục hỏi: "Cháu định làm thế nào?"

"Tạm thời liệt Trương Đông Lai vào đối tượng hoài nghi trọng điểm," Lạc Văn Chu nói, "Chỉ cần chúng ta ngoài mặt dời tầm nhìn khỏi khu tây Hoa Thị, tách hai vụ án lồng vào nhau ra, rất có thể Vương Hồng Lượng sẽ thuận nước đẩy thuyền, chuyển giao vụ án mạng cho chúng ta."

Đội kỹ thuật hình sự tăng ca điều tra đoạn phim Phí Độ cung cấp, Lạc Văn Chu về đến nhà thì đã là nửa đêm, vừa mở cửa liền nghe thấy "meo" một tiếng, một con mèo cỏ Trung Hoa nhô đầu ra.

Lạc Văn Chu giơ chân nhẹ nhàng lôi nó vào nhà: "Meo cái gì mà meo, tao cũng còn chưa ăn đây… hửm?"

Anh phát hiện trong hộp thư ở cửa có một bưu kiện mới, cầm lên xem, thấy bên trên chữ Khải quen thuộc viết: "Người nhận: Lạc Văn Chu."

Lạc Văn Chu mở bưu kiện, bên trong là một cái túi đựng vật chứng dán kín, đựng mấy mẩu đầu lọc thuốc lá.

10. Quyển 1 - Chương 9: Julien 9

Lạc Văn Chu cầm túi lên dốc ngược nhưng không còn thứ gì khác. Đúng lúc này, điện thoại rung, một tấm ảnh được gửi tới, chụp một con đường đá nhỏ hẻo lánh, có nước và cỏ cây, u tĩnh chật hẹp, chính giữa trơ trọi một cái thùng rác, bên dưới có một tin nhắn, không xưng tên họ gì, chỉ hai chữ: Thuận tiện.

Lạc Văn Chu hơi suy tư nhìn tấm ảnh một lúc, ngài mèo bên cạnh lại bực mình.

Ngài mèo tên "Lạc Một Nồi", là một con mèo trung lão niên bảy tuổi, mặt tròn mắt to, khôn khéo gian xảo – mỗi tội tính hơi khó chịu.

Lạc Một Nồi thoạt đầu giơ chân khều khều chân Lạc Văn Chu, uốn éo mông đi tới góc nhà, rất đỗi lên án mà ngồi xổm dưới đất, chỉ cho tên công nhân hốt phân thấy chậu đựng thức ăn trống trơn.

Nào ngờ tên ngốc kia chỉ liếc nó một cái, chớ hề xúc động!

Lạc Một Nồi bị ăn bơ phẫn nộ lắm, hùng hổ xông lên, đứng thẳng bằng chân sau, ôm chân Lạc Văn Chu mà ngoao ngoao cắn xé ống quần.

Lạc Văn Chu khom lưng, nắm gáy xách Lạc Một Nồi lơ lửng bốn chân: "Ranh con mày chán sống phỏng?"

Lạc Một Nồi móng vuốt lủng lẳng, kêu ngoao ngao, đắc ý thè lưỡi nhìn anh.

Lạc Văn Chu trợn mắt, buông lỏng tay, con mèo liền dễ dàng giãy ra, ưu nhã lộn người, bốn chân chạm đất, mau chóng như ý nguyện có được thức ăn dư dả và thêm một hộp đồ ăn cho mèo.

Lạc Một Nồi hài lòng phát hiện đạo lý "dưới côn bổng ra hiếu tử" quá đúng, quả nhiên người xưa không lừa mèo, không cắn là tên hốt phân không chịu nghe lời.

Lạc Văn Chu lóng ngóng ngồi xổm xuống răn con mèo một lúc, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cúi đầu thoáng nhìn cái đuôi to Lạc Một Nồi dựng thẳng lên – tổ tông này là năm đó Đào Nhiên đi chợ sáng mua về cho Phí Độ, Phí Độ mới đầu tựa hồ rất thích, nhưng ôm về chưa được mấy hôm chẳng biết lại chán gì, mà bất luận thế nào cũng không chịu nuôi nữa.

Đào Nhiên quê ở nơi khác, lúc mới đi làm chưa mua được nhà, ở trọ khắp nơi, không chắc ngày nào sẽ phải chuyển nhà, nuôi chó mèo không tiện, đành phải gửi ở nhà Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu ghét mèo, ghét chó, ghét thiếu niên nhi đồng dưới mười sáu tuổi, ghét đến muốn nổi điên, thề thốt đưa ra thông điệp cho Đào Nhiên: Trong vòng một tháng nếu không tìm được nhà kế, anh sẽ nấu cái cục phiền toái bốn chân này thành một nồi.

Kết quả là, thoáng cái đã bảy năm trôi qua, nhà kế vẫn chưa tìm được, Lạc Văn Chu từ một kẻ ăn thịt hùng hùng hổ hổ rớt xuống thành công nhân dọn phân nhẫn nhục chịu đựng, Lạc Một Nồi lại từ lương thực dự trữ biến thành chủ nhà. (Nhà kế là nhà chồng, nhà kế tiếp sau nhà mẹ đẻ)

Việc đời quả thật khó đoán trước.

Lạc Văn Chu nghĩ chuyện con mèo một lúc, đột nhiên đứng dậy, tìm được nửa cái bánh mì ăn còn thừa trong tủ lạnh, quay người ra khỏi nhà.

Ngoài đường đã không còn kẹt xe lắm, đội trưởng Lạc chỉ hận không thể mỗi ngày đi về sát giờ lại chạy về cục, trừ những người phải trực, vừa vào văn phòng anh liền phát hiện có người còn đang dụi mắt xem đi xem lại camera.

Lạc Văn Chu dừng bước, thở dài: "Tôi biết ngay ông còn chưa về mà."

Đào Nhiên vươn vai: "Về cũng chẳng có việc gì làm – sao ông cũng đến đây?"

"Thấy ông cô đơn một mình, đêm hôm khuya khoắt tăng ca quá tội nghiệp, tôi bèn đến tặng ấm áp." Lạc Văn Chu lắc lư đi tới, ngồi trên bàn làm việc của đối phương, "Chiến sĩ thi đua, ông có phát hiện gì không?"

"Camera của khách sạn Thừa Quang đều ở bên ngoài, nhân viên kỹ thuật của chúng ta mới kiểm tra các đoạn phim từ tám đến mười hai giờ đêm ngày hai mươi. Camera bên ngoài tổng cộng có bốn lần quay được rõ nét Trương Đông Lai, căn cứ đặc trưng tướng mạo mà lần theo, toàn bộ hành trình hắn có chừng bốn mươi phút không ở trong phạm vi camera cũng không ở bên trong câu lạc bộ, nhưng 'bốn mươi phút' này là con số cộng lại, mỗi lần hắn rời khỏi thời gian đều tương đối ngắn. Tình huống chủ động tránh camera chỉ có hai lần, một lần là khoảng mười giờ, hắn với một cô gái rời khỏi mười mấy phút, có cố ý ngẩng đầu tìm vị trí camera, còn một lần là gần mười hai giờ, sau nửa đêm camera trong sân khách sạn bị tắt nên không biết hắn trở về khi nào."

Lạc Văn Chu xoa cằm: "Mười mấy phút?"

Đào Nhiên rất nghiêm túc gật đầu: "Đúng, có điều nếu tìm được cô gái đó, hẳn có thể làm nhân chứng."

Lạc Văn Chu lắc đầu: "Chậc, nhanh thật."

Đào Nhiên: "…"

Không đợi anh có phản ứng, Lạc Văn Chu lại chuyển sang chuyện khác, hệt như một chính nhân quân tử mà hỏi: "Có quay được Hà Trung Nghĩa không?"

"Không, buổi chiều hôm nay họ lựa ra hơn hai mươi ống kính dường như có Hà Trung Nghĩa, nhưng đều không quay được mặt, một số còn cách khá xa, khi nãy tôi xem đi xem lại, cảm thấy không cái nào giống cả. Ông nói nếu hung thủ giết Hà Trung Nghĩa ở khách sạn Thừa Quang, hắn sẽ sơ ý để bị quay được sao?"

"Mấy cửa ra vào đều không quay được, cũng có khả năng là chính Hà Trung Nghĩa tự tránh camera." Lạc Văn Chu đứng dậy, đi vài vòng sau lưng Đào Nhiên, "Nhưng nếu thật sự không có cái gì, Phí Độ sẽ không đặc biệt đem tới."

Đào Nhiên: "Hơn bốn tiếng, lắm ống kính như thế, một mình cậu ta làm sao xem hết được? Có thể chỉ để chúng ta tham khảo thôi?"

Lạc Văn Chu lắc đầu, một lát sau anh chợt nhớ tới điều gì: "Ông mới nói gì, camera trong sân sau mười hai giờ liền tắt?"

"Ừ, đúng thế, chỉ có chỗ gần bãi đậu xe và trên mấy con đường nhỏ bên ngoài khu giải trí là vẫn bật."

"Tắt camera, chắc là sợ quay được trò hề của một đám ma men, bật lên thì là vì bảo đảm an toàn," Lạc Văn Chu chống tay lên lưng ghế của anh, "Camera trong sân hẳn đều lắp ở những chỗ khách thấy được, nếu muốn họ có thể tránh đi rất dễ dàng, nhưng bên ngoài đề phòng có người lai lịch bất minh xông vào, đôi khi sẽ lắp camera trong chỗ kín… Ông bật các đoạn phim từ mấy camera mở suốt đêm xem."

Đào Nhiên không đợi anh ta nói xong đã mở ra.

Lạc Văn Chu bật di động, nhìn qua tấm ảnh mới nhận được: "Có camera nào lắp trên một con đường đá nhỏ gần dòng nước không?"

Đào Nhiên hơi nghi hoặc: "Quả thật có một."

Camera biểu hiện tám giờ đúng, trong màn hình yên lặng tối đen, theo họ tua nhanh, bóng đen chặn giữa ống kính "nhảy" đi, hiện ra màn ảnh – thì ra là một con chim.

Bốn góc camera đều đen thui, chỉ mỗi khoảng nhỏ chính giữa có hình ảnh, thỉnh thoảng bị con chim chui vào chui ra chặn mất, khả năng là một camera ẩn trong hốc cây. Gần tám giờ năm mươi, một bóng người lảo đảo xuất hiện kế thùng rác dưới camera, Đào Nhiên lập tức bấm dừng.

Người nọ hẳn là vì hút thuốc mới chạy tới thùng rác, không hề nhận thấy trên cây có camera.

"Từ từ, người này… hình như thực sự hơi giống!" Đào Nhiên quan sát cẩn thận một lát, kế đó thở dài, "Nếu đầu lọc còn, kiểm tra ADN một chút là có thể xác định, thế nhưng trận mưa to buổi chiều… cho nên bây giờ vẫn là – Ông cười cái gì?"

Lạc Văn Chu lấy ra cái túi đựng đầu lọc thuốc lá: "Kiểm tra đi."

Đào Nhiên giật mình: "Làm sao ông… ông từ đâu…"

"Suỵt – nhỏ thôi." Lạc Văn Chu giơ một ngón tay lên môi anh ta, thì thào rất khẽ, "Một gã thanh niên rất đáng ghét gửi cho tôi."

Đào Nhiên trông càng giật mình hơn: "Hai người đình chiến rồi à?"

Lạc Văn Chu ấn gáy Đào Nhiên, vặn đầu anh ta về nguyên vị: "Gần đó có manh mối khác không?"

"À, ông chờ một chút." Nói đoạn Đào Nhiên lấy ra một tấm bản đồ đã đánh dấu, "Con đường này chỉ có hai hướng, một bên là khách sạn Thừa Quang, một bên là khu vực công cộng, sau khi rời khỏi hiển nhiên người này không đi về hướng khách sạn Thừa Quang, mà đi sang bên kia… Ra ngoài là đường cái, có một bến xe công cộng."

"Tôi thích khu vực công cộng," Lạc Văn Chu mỉm cười, "Có thể điều tra bất cứ lúc nào, không cần đôi co với đám lắm tiền kia."

Hai người lập tức ra khỏi Cục công an, chạy đến đội cảnh sát giao thông gần bến xe.

Bóng đêm đen kịt, sương sớm sắp rơi, Lạc Văn Chu tắt điều hòa trong xe, mở cửa kính đón gió.

Lạc Văn Chu: "Bất cứ manh mối gì tối nay tra được, khoan hãy nói ra ngoài, kể cả đồng sự trong đội."

Đào Nhiên ngớ ra: "Sao thế?"

“Không thế nào cả, tôi đoán không đến mấy hôm nữa, phân cục sẽ gửi báo cáo xin bàn giao,” Lạc Văn Chu nói, “Đến lúc đó ông tập trung vào vụ án Hà Trung Nghĩa, những chuyện khác đều không cần để ý. Trước khi tra được hung phạm chính xác, có thể cho Trương Đông Lai ‘hiềm nghi’ thêm vài ngày, để hắn nhớ lâu cũng tốt.”

Đào Nhiên nhận thấy một chút nghiêm túc khác lạ từ lời anh ta nói, không nhịn được nghiêng đầu nhìn.

Khóe mắt Lạc Văn Chu hơi cong lên: “Cô nam quả nam, ông còn nhìn tôi như vậy, tôi sẽ thành cầm thú đó.”

“Trêu chọc tôi không mất phí nhỉ?” Đào Nhiên khoát tay hết sức hào phóng, “Đúng rồi, lâu lắm không thấy ông đi ra ngoài với ai, cái người lần trước cùng đánh bi-a đâu?”

Lạc Văn Chu nói: “À, đi du học rồi, đi Italy học tiếng Trung.”

Đào Nhiên suýt nữa chết sặc nước bọt: “Làm gì kỳ cục vậy?”

Lạc Văn Chu nhún vai với khuôn mặt không biểu cảm, một tay đặt trên vô-lăng, một tay đặt lên cửa kính xe mở hé: “Nào có lắm việc bình thường? Hơn nữa, ba tôi vẫn chưa rút lui, tuy rằng ông ấy không nói gì, nhưng ảnh hưởng nhìn chung không tốt lắm, qua một hai năm chờ ông ấy lui về tôi lại tính chuyện tìm một người nghiêm túc, mà thực ra sống một mình quen rồi cũng rất tốt – Ông già đó đi làm thành nghiện, thật không tài nào hiểu nổi, tôi đây muốn về hưu lâu rồi.”

Đào Nhiên thở dài: “Hãy biết đủ đi, người nhà ông suy nghĩ đã rất thoáng rồi.”

Lạc Văn Chu nghe lời này lập tức hỏi: “Nhà ông giục cưới rồi à?”

Đào Nhiên: “Giục cũng chẳng có.”

Lạc Văn Chu nhìn anh một cái: “Tôi là xu hướng tiểu chúng, vấn đề của ông lại là gì?”

Đào Nhiên suy nghĩ một chút, trả lời ngắn gọn mà hùng hồn: “Nghèo.”

Lạc Văn Chu không nhịn được phì cười.

“Cười cái gì, lương của tôi chỉ đủ trả góp tiền nhà, nghèo là sự thật khách quan.” Đào Nhiên không mấy để ý vò cái đầu như tổ quạ, “Có điều có thể gom góp đủ tiền cọc, tốt xấu gì cũng có tư cách đi xem mắt, tôi cảm thấy đời này tàm tạm rồi, không nhất định phải cưới được nữ thần.”

Lạc Văn Chu dùng đèn xe soi biển chỉ đường, phát hiện cách mục đích không còn xa, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt đường phía trước: “Ông còn có nữ thần cơ à?”

“Cô bạn lớp bên hồi cấp 3, trông giống Triệu Nhã Chi,” Đào Nhiên nói, “Rất nhiều năm không liên lạc, có thể đã lấy chồng rồi, mà dù chưa cưới cũng chẳng đến lượt tôi – Sắp đến rồi, để tôi gọi điện thoại cho các anh em trong ca.”

Năm phút sau, Lạc Văn Chu đậu xe, Đào Nhiên đang định xuống, thì Lạc Văn Chu đột nhiên quay đầu sang nói: “Tôi hỏi ông một chuyện rất nghiêm túc.”

Đào Nhiên không hiểu gì hết: “Chuyện gì?”

“Giả sử – tôi nói là giả sử, ông là nữ,” Lạc Văn Chu nói, “Tôi với Phí Độ ông muốn gả cho ai?”

Đào Nhiên: “…”

Lạc Văn Chu: “Giả sử.”

Đào Nhiên suy nghĩ rất lâu mới cho ra kết luận: “Nếu tôi là nữ, hiện tại chắc không có thời gian để ý hai người, mà đang cả ngày sầu lo làm sao thú nhận với mẹ chuyện tôi đồng tính.”

Lạc Văn Chu: “Không đồng điếc gì cả, phụ nữ chết sạch rồi.”

Đào Nhiên: “Thế những…”

“Những người đàn ông khác cũng chết sạch hết rồi.” Nói đến đây, chính Lạc Văn Chu không kìm được bật cười trước, “Chỉ có hai người bọn tôi.”

Hơn sáu mươi triệu nhân khẩu tan thành khói bụi trong dăm ba câu của Lạc Văn Chu, Đào Nhiên khóe miệng giật giật, cuối cùng chán đời đáp: "Thế chắc cũng là ông thôi."

Dù rằng Lạc Văn Chu cố gắng nhịn, nhưng vẫn không nhịn được lộ ra nụ cười gian manh như vừa ăn trộm gà: "Chọn tôi, ông chắc chứ?"

Đào Nhiên bấm ngón tay tính, nói: "Chỉ có thể chọn ông, Phí Độ hình như còn hai tháng nữa mới đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn… Ông làm gì thế?"

Lạc Văn Chu như giành được thắng lợi lớn, dựa ghế phá lên cười.

Đào Nhiên hoàn toàn không hiểu anh ta đang đắc ý gì, nghĩ lại chốc lát liền nổi hết da gà, lắc đầu xuống xe.

… Không nhìn thấy Lạc Văn Chu đê tiện ghi âm đoạn này lại.

Chỉ cần không phải địa bàn tư nhân như khách sạn Thừa Quang, người của Cục công an xem camera vẫn rất tiện.

Camera của trạm xe buýt không quay được người giống Hà Trung Nghĩa đến gần khách sạn Thừa Quang lúc nào, nhưng cho hai người một niềm vui bất ngờ – khoảng chín giờ, quay được người kia từ con đường nhỏ đi ra, còn đi thẳng đến trạm, chờ vài phút sau đó lên xe buýt số 34.

Trong lúc đó người này có ngẩng đầu nhìn bảng trạm, đủ để Lạc Văn Chu và Đào Nhiên nhận ra, đó chính là Hà Trung Nghĩa.

Lúc này, một phòng khám tư vấn tâm lý đã đến giờ nghỉ, người khách cuối cùng đứng dậy, lịch sự chào tạm biệt bác sĩ tư vấn, lấy ra một hộp chocolate đóng gói xinh xắn: "Vất vả cô Bạch rồi, em cảm thấy vị này chắc cô sẽ thích, bèn mang đến cho cô nếm thử."

Bác sĩ tư vấn đã thành thói quen, vị khách tên Phí Độ này rất giỏi lấy lòng, lời ngon tiếng ngọt không mất tiền, chưa từng tùy ý đến muộn kéo dài, cũng chưa từng mất khống chế cảm xúc, thường xuyên mang vài món quà nhỏ xinh xắn lại không quá đắt đến, ngay cả lao công trong phòng khám cũng biết hắn, cô còn chưa kịp cảm ơn, đã thấy di động của khách rung hai cái.

Bác sĩ tư vấn nuốt lại lời định nói, mỉm cười ra hiệu hắn cứ tự nhiên.

Phí Độ làm động tác xin lỗi, thấy điện thoại có hai tin nhắn mới.

Tin thứ nhất cực kỳ ngắn gọn: "Cảm ơn."

Tin thứ hai có tập tin âm thanh, nhắn là: "Quà đáp lễ."

Phí Độ áp loa điện thoại vào tai.

"Giả sử, ông là nữ, tôi với Phí Độ ông muốn gả cho ai… Những người đàn ông khác cũng chết sạch hết rồi, chỉ có hai người bọn tôi."

"Thế chắc cũng là ông thôi."

"Chọn tôi, ông chắc chứ?"

"Phí Độ hình như còn hai tháng nữa mới đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn…"

Phí Độ: "…"

11. Quyển 1 - Chương 10: Julien 10

Bác sĩ tư vấn ngắm kỹ Phí Độ, có một chớp mắt, cô phát hiện trên mặt cậu trai trẻ tuổi này thoáng qua biểu cảm nổi nóng xen lẫn không thể đối đáp, khiến hắn trông trẻ trung tươi tắn hơn bình thường, điều này khiến cô hơi ngạc nhiên.

Phí Độ mấy năm trước được người ta giới thiệu đến chỗ cô Bạch, bác sĩ tư vấn cũ là sư đệ cô, chuyên về thanh thiếu niên có vấn đề, trước đó hắn từng đổi bao nhiêu bác sĩ tư vấn thì không thể biết được, có lẽ chính Phí Độ cũng chưa chắc nhớ nổi, thoạt nghe hắn quả thực là một kẻ cứng đầu khó giải quyết.

Giới thiệu bệnh nhân đến đây, sư đệ đương nhiên đã trao đổi trước với cô, điều đầu tiên cô phải nắm rõ, chính là vấn đề chủ yếu cậu bé này cần tư vấn là gì, và vì sao khiến cả quá trình không tiếp tục được.

"Kỳ thực em không biết cậu ta có vấn đề gì," Sư đệ nói, "Cậu ta rất phối hợp, chị muốn cậu ta nói cái gì, cậu ta sẽ nói cái đó, em từng thử trò chuyện về những vấn đề như thời thơ ấu thiếu sự quan tâm, mẹ bất ngờ qua đời vân vân, mỗi một việc cậu ta đều không lảng tránh, thái độ vô cùng thành khẩn, thậm chí đôi khi chị không tiếp tục được chủ đề, cậu ta còn cực kỳ quan tâm mà dẫn dắt chị. Chị Bạch, chị hiểu rồi chứ?"

Cô Bạch lập tức hiểu được ý nằm ngoài lời của sư đệ – bệnh nhân không phối hợp.

Cô Bạch hành nghề mười mấy năm, từng gặp đủ kiểu người bệnh không phối hợp, có người lúc làm thang Likert đã bắt đầu bịa lung tung; có người bị gia đình ép tới, khăng khăng cho rằng mình không có vấn đề; còn có người tự nhận là rất hiểu, ngược lại trêu đùa bác sĩ tư vấn. Đây chính là một quá trình đấu trí đấu dũng.

Bác sĩ tư vấn không phải vạn năng, luôn gặp phải một số người do đủ các nguyên nhân mà đến cuối cùng cũng chẳng cách nào tạo thành mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau với bác sĩ tư vấn, cả quá trình tư vấn sau cùng sẽ thất bại. Những bệnh nhân này hoặc được giới thiệu cho người khác, hoặc dần dần từ bỏ tư vấn tâm lý, không đến nữa.

Phí Độ, không hề nghi ngờ, là trường hợp đặc biệt trong đặc biệt.

Hắn thuộc về loại từ khi làm thang Likert đã bắt đầu bịa đặt, còn bịa không chê vào đâu được, trong quá trình nói chuyện cũng tương đối khéo miệng, rất ít lảng tránh, thoạt nhìn thậm chí tạo cảm giác hắn có sự cởi mở "không có việc gì không thể nói ra". Lúc tuổi còn nhỏ hơn một chút hắn đã cực kỳ giỏi tự khống chế, đụng tới chủ đề rất nhạy cảm cũng không biểu hiện ra tính phòng ngự và tính công kích với bác sĩ tư vấn, tình cảm phản hồi trước sau luôn tương đối tích cực.

Vấn đề duy nhất chính là quá tích cực.

Người khỏe khoắn mạnh mẽ hơn, gặp phải nỗi đau cắt da cắt thịt cũng không thể trước sau luôn giữ vững sự bình tĩnh lý trí nội tâm – còn AI vĩ đại chỉ cần nạp điện là được, chẳng cần tư vấn tâm lý. (AI: Artificial Intelligence – trí tuệ nhân tạo)

Cô Bạch dùng vô số phương pháp cũng không thể xây dựng cách trao đổi tư tưởng hữu hiệu giữa bác sĩ với bệnh nhân, đành phải thẳng thắn thừa nhận: "Trình độ chuyên môn của cô chỉ thế này, có thể sẽ không giúp được em, nếu như em vẫn cho rằng mình cần trợ giúp, cô sẽ thử giới thiệu cho em bác sĩ tư vấn giỏi hơn."

Không ngờ Phí Độ lại từ chối, và sau hơn một tháng trị liệu không hiệu quả, "kẻ ngốc lắm tiền" lại còn tăng gấp đôi phí tư vấn, mua hai tiếng cuối cùng mỗi tối thứ Tư thời gian làm việc của cô Bạch, mỗi lần đến hắn còn rất ngọt ngào tặng kèm một câu "chỗ cô làm em rất thoải mái, trợ giúp rất nhiều cho em" – nếu không phải cô Bạch tự thấy mình đáng tuổi mẹ tên nhóc đó, không khéo cũng phải tự đa tình hoài nghi tiểu hoa hoa công tử này đến để tán tỉnh mình.

Trong sinh hoạt thường ngày không có nhiều việc để tán gẫu, Phí Độ sẽ mượn một ít sách ở chỗ cô, tuần kế lại đến trả, sau đó trò chuyện một lúc với cô về những quyển sách hắn mượn đọc. Hắn giống như không phải đến tư vấn, mà là đến đây học nghiên cứu sinh vậy. Dần dần, cô phát hiện mặc dù hiệu quả rất ít, nhưng cách này đôi khi có thể khiến hắn hơi biểu lộ suy nghĩ chân thật, tuy rằng một khi bị hỏi lên đầu mình, hắn lại rất giảo hoạt né đi.

Hắn như một người sống trong tòa thành đóng kín, bốn phía đều là tường đồng vách sắt, chỉ chừa một ô cửa sổ trong suốt, để hắn im lặng nhìn trộm người bên ngoài, phải cực kỳ yên tĩnh mới có thể khiến hắn cẩn thận đẩy hé cửa sổ ra một xíu.

Cô Bạch thận trọng đánh giá Phí Độ, hỏi hắn: "Bạn em à?"

"Một trò đùa dai lấy oán trả ơn." Phí Độ khẽ nghiến răng, bỏ điện thoại vào túi áo, "Thôi em đi trước đây, tuần sau lại đến quấy rầy cô."

Cô Bạch như thường lệ tiễn hắn ra cửa.

Phí Độ một tay vịn cửa, một tay phất hờ phía sau, ý bảo cô dừng bước, chợt nhớ đến điều gì, lại nói: "Đúng rồi, cô Bạch, tuần sau chắc sẽ là lần cuối cùng em đến đây, em cảm thấy nên báo trước một tiếng với cô thì tốt hơn, tiện cho cô đến lúc đó có thể dành thời gian cho người khác."

Cô Bạch sửng sốt, vô thức hỏi: "Em cảm thấy vấn đề của mình đã giải quyết rồi? Về sau không cần đến nữa sao?"

Phí Độ gật đầu: "Vâng, gần đây em cảm thấy mình đã có thể dần dần bước ra khỏi chỗ cũ, cũng đang thử cách sống mới, rất cảm ơn cô nhiều năm qua đã giúp đỡ."

Cô Bạch cười khổ: "Nhưng cô còn chưa biết 'chỗ cũ' của em là chỉ cái gì."

"Em biết là đủ rồi," Phí Độ cười, "Lần sau trò chuyện tiếp."

Sáng sớm hôm sau, đợt hạn chế biển số toàn thành phố bị khắp nơi phàn nàn còn đang tiếp tục ở Yến Thành.

Một người lại cưỡi con xe đạp ghẻ kêu lọc cọc, bộ dạng như người giao cơm, ống quần còn dính mấy sợi lông mèo, lấy hình tượng này oan gia ngõ hẹp với tình địch lái xếp hộp sang trọng-

Người khác không biết, nhưng đội trưởng Lạc mặt dày quen rồi, tố chất tâm lý tương đối ổn định. Anh đạp con ngựa sắt ra khí thế của tàu sân bay, dùng "thắng chân" dừng xe ven đường, hất cằm bảo Phí Độ: "Ê đồ khoe của, lại đến tặng ấm áp cho các đồng chí đội cảnh sát giao thông à? Để lát anh kêu họ bán sỉ cho chú mày một xấp hóa đơn phạt VIP."

Chủ tịch Phí thong dong mở miệng trả đòn: "Đưa em gái của bạn đến phối hợp với cảnh sát điều tra cũng phải xơi hóa đơn phạt? Đội trưởng Lạc, quý cục thật là 'cổng nha môn, mở chữ bát, có lý không tiền đừng vào'."

Nói xong, hắn còn ngắm nghía cổng cục từ trên xuống dưới, bốn chữ "chậc, nghèo thấy ớn" sáng loáng trên khóe mắt đuôi mày.

Lạc Văn Chu nhìn ra sau hắn, thấy một đôi nam nữ thanh niên bước xuống xe, cô gái vành mắt đỏ hoe, nhìn kỹ thấy mặt mũi hơi giống Trương Đông Lai.

Lạc Văn Chu nghiêng người bước xuống "tàu sân bay kiểu nhị bát": "Trương Đình?"

Trương Đông Lai có một cô em gái ruột tên là Trương Đình. Lạc Văn Chu không quen cô gái này lắm – dù sao thì con gái người ta có nề nếp, không như ông anh lì lợm, do đua xe trái phép mà từng bị nhốt trong đồn công an.

Trương Đình đang định trả lời, thanh niên bên cạnh đã kéo cô lại.

Người đó tiến lên một bước, đưa danh thiếp cho Lạc Văn Chu, tranh mở miệng trước Trương Đình: "Chào anh cảnh sát, tôi là luật sư, được mời phục vụ cho đương sự Trương Đông Lai, tôi muốn biết sơ qua về tình hình điều tra vụ án."

Lạc Văn Chu cau mày, ánh mắt lướt qua mặt luật sư. Lúc anh không nói không cười, mặt mày có sự lãnh đạm ngạo mạn.

Lạc Văn Chu chưa cầm danh thiếp mà nhìn Phí Độ một cái trước. Phí Độ dựa cửa xe cúi đầu nghịch di động như việc chẳng liên quan đến mình. Lạc Văn Chu lại lướt qua luật sư, chuyển sang Trương Đình: "Chuyện mời luật sư, cô có nói với gia đình chưa? Chú cô có biết không?"

Trương Đình ngớ ra.

Lạc Văn Chu không đợi cô trả lời, một tay cầm danh thiếp của luật sư, ngoài cười trong không cười mà nói: "Đến thật kịp thời, còn chưa vượt qua 24 tiếng đâu."

"Tình hình thế này, luật sư tham gia càng sớm càng tốt, đúng không?" Luật sư không cam chịu yếu thế đáp lại một nụ cười giả dối, "Chúng tôi là vì bảo vệ quyền lợi cơ bản của đương sự."

Lúc này, đằng sau vang lên một tiếng chào yếu ớt: "Chào buổi sáng đội trưởng Lạc."

Lạc Văn Chu quay đầu lại, trông thấy Tiêu Hải Dương ôm một tập hồ sơ đứng ngay cổng – hôm trước cậu ta được Đào Nhiên dẫn về cục, hôm nay lại còn rất tự giác, tự mình đến đây.

"Đúng lúc quá," Vừa thấy cậu ta, Lạc Văn Chu liền nở nụ cười, giơ tay chỉ phía sau mà bảo luật sư, "Anh tìm 'người phụ trách' vụ án mà nói – là người đó, anh tới đi."

Tiêu Hải Dương tự dưng bị Lạc Văn Chu ném một luật sư vào đầu, còn chưa kịp phản ứng đã bị luật sư quấn lấy hỏi nguyên một tràng, ngơ ngác nói: "Đội… đội phó Đào đâu?"

Lạc Văn Chu ung dung mỉm cười: "Nhà Đào Nhiên có chút việc nên hôm nay xin nghỉ rồi. Tiểu Tiêu, dù sao vụ án này bây giờ còn do các em phụ trách, em nói là rõ ràng nhất."

Đuổi Tiêu Hải Dương và luật sư đi rồi, Lạc Văn Chu mới sầm mặt quay sang Phí Độ: "Đây là mấy ý?"

Phí Độ nhướng mày: "Không biết nha, tôi chỉ là một tài xế 'chưa đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn' tiện đường đưa họ tới đây thôi."

Lạc Văn Chu lườm hắn, ánh mắt đảo qua Trương Đình lo lắng bên cạnh, lấy di động ra, chạm vài cái, mở một tấm ảnh Hà Trung Nghĩa: "Tôi nói ngắn gọn, cô có gặp người này bao giờ chưa?"

Trương Đình bất ngờ chưa kịp chuẩn bị gặp một khuôn mặt người, sợ quá rụt lại, trốn ra sau lưng Phí Độ theo bản năng.

Phí Độ giơ tay chặn cổ tay Lạc Văn Chu: "Anh có thể khách sáo một chút với con gái không?"

"Trương Đình," Lạc Văn Chu nhìn thẳng Trương Đình, giọng nói nhẹ mà nghiêm khắc, "Người này đêm hôm trước đã bị giết, anh trai cô hiện đang bị tình nghi, đây là vụ án liên quan đến mạng người, mỗi một câu làm chứng của cô đều rất quan trọng, cô trốn sau lưng người không liên quan là muốn làm gì?"

Trương Đình run rẩy nắm tay áo Phí Độ.

"Không sao," Phí Độ hơi khom lưng, ghé vào tai cô nói, "Đình Đình, em cứ nói thật đi, đội trưởng Lạc và anh có ý kiến giống nhau, đều cho rằng anh trai em không thể dính dáng đến việc này."

Chắc là do nhận được sự an ủi từ hắn, Trương Đình chần chừ chốc lát rồi cầm chiếc điện thoại trên tay Lạc Văn Chu, cả buổi chưa bình tĩnh lại, cắn sắp trụi móng tay ngón cái mới do dự gật đầu: "Ảnh chụp hơi khác… nhưng hẳn đã gặp, em thực tập ở trung tâm thương mại, có một hôm xuống lầu mua trà sữa, đụng phải một người kỳ lạ."

Cô chỉ tấm ảnh trên di động của Lạc Văn Chu: "Chính là người này, anh ta kéo em lại, hỏi có phải em biết một người tên là 'Phùng Niên Ca' hay không."

12. Quyển 1 - Chương 11: Julien 11

Lạc Văn Chu nhìn thẳng vào mắt cô: "Họ Phùng, tên đầy đủ là 'Phùng Niên' hay 'Phùng Niên Ca'?"

"Em không rõ… em chỉ nghe âm này, anh ta hơi dùng tiếng địa phương, em không biết là chữ nào, cũng không biết chữ cuối là xưng hô hay là tên." Trương Đình mất bình tĩnh nói, "Lúc ấy sắc trời không còn sớm, anh ta đột nhiên nhảy ra, cười đặc biệt nịnh nọt, còn nói mấy câu kỳ lạ, hơi giống bị thần kinh, bên cạnh lại không có ai đi cùng, em hơi sợ, liên tục nói 'không biết', muốn vòng qua anh ta mà đi…"

Lạc Văn Chu hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Một thời gian trước," Trương Đình nói, "Lúc đó vẫn có một kẻ tinh thần bất bình thường nghiện khoe hàng lảng vảng gần công ty, rất nhiều người nói từng gặp hắn, sếp cũng không dám để bọn em tăng ca. Nhưng hôm ấy em vừa vặn có chút việc chưa làm xong phải ở lại một lúc, khi đó dưới lầu rất vắng người, em vốn đã hơi sợ… không thì em cũng chẳng bảo anh hai đến đón."

Phí Độ nhớ tới cậu trai giao hàng gặp trong quán cà phê, đột nhiên hơi khó hiểu, thế là không nhịn được xen vào: "Tiếp đó thì sao, người kia bám lấy em à?"

Trương Đình gật đầu: "Em trông thấy anh hai đến, muốn vòng qua anh ta sang đường, nhưng không biết vì sao anh ta cũng đuổi theo em. Lúc ấy em hơi hoảng, căng thẳng chạy vài bước, nói to một câu 'Anh là ai, tôi không biết anh', anh hai em bọn họ nghe thấy, có thể cảm thấy anh ta là một tên lưu manh, liền ra tay."

Lạc Văn Chu: "Hà Trung Nghĩa – người trên ảnh có đánh trả không?"

"Không ạ," Trương Đình hơi cúi xuống, hình như có phần không đành lòng, "Anh ta chỉ ôm đầu trốn, bấy giờ em mới phát hiện thì ra anh ta trông còn rất nhỏ, có thể là em đã quá nhạy cảm, liền vội vàng kéo anh hai lại."

Phí Độ lại hơi ngước mắt lên: "Anh hai em… bọn họ? Còn ai nữa?"

Trương Đình nói: "Là bạn trai em lái xe tới, hôm đó anh hai em uống hơi nhiều."

Phí Độ "À" một tiếng, sau đó trên mặt hắn lộ ra vẻ mất mát cứ như thật: "Sao con gái tốt đều có bạn trai hết rồi, ai ra tay nhanh như vậy?"

Vào lúc thế này mà hắn lại còn phá rối kiểu đó, Lạc Văn Chu nhíu mày, nhưng không bắt hắn câm miệng.

Nghe câu nói đầy mờ ám này, Trương Đình hơi đỏ mặt: "Chính là Triệu Hạo Xương của Vinh Thuận, không phải anh cũng quen à?"

"Luật sư Triệu của công ty luật Vinh Thuận?" Phí Độ giống như vô tình lướt qua cô nhìn Lạc Văn Chu một cái, "Khó trách lần này luật sư đến kịp thời như vậy."

Lạc Văn Chu lại hỏi: "Sau đó thì sao, cô còn gặp Hà Trung Nghĩa này không?"

Trương Đình lắc đầu, nhìn Lạc Văn Chu lấp bấp: "Đội trưởng Lạc, anh hai em không thể giết người."

Lạc Văn Chu vẻ mặt dịu đi nói với Trương Đình: "Nếu anh cô thực sự không có vấn đề, chúng tôi sẽ không vu oan cho cậu ta. Dù chúng tôi thực sự bất chấp lí lẽ, muốn chọn đại một người vu oan, cũng không thể chọn lên đầu họ hàng của cục trưởng chứ? Cô yên tâm, anh cô đã không thể giết người, thì cậu ta ở đây cũng sẽ không sao."

Trương Đình nghe lọt, song cũng chẳng có tác dụng gì – bởi vì ông anh Trương Đông Lai lì lợm kia thực sự không phải là một ngọn đèn cạn dầu, miệng nói "không thể" nhưng kỳ thực trong lòng cô cũng không chắc lắm.

"Hãy vào cho họ lấy lời khai trước." Lạc Văn Chu nói, "Tôi gọi Lang Kiều đến, cô cứ nói thật là được, không sao đâu."

Anh chưa dứt lời, Phí Độ đã nhấc chân đi ở đằng trước Trương Đình, vẫy tay gọi cô, giọng dịu dàng như dỗ em bé vậy: "Đừng sợ, anh đi cùng em."

Nhìn dáng vẻ lon ton đi theo chăm sóc em người ta, hệt như hắn mới là "em rể", Lạc Văn Chu rất ngứa mắt với cuộc sống thối nát của giai cấp tư sản rỗi việc đi theo con gái giết thời gian này, muốn cười khẩy lại sợ kích thích Trương Đình lần nữa nên chỉ đành thôi.

Phí Độ cùng Trương Đình đi vào Cục công an, trong lúc lấy lời khai, hắn cầm cái ly giấy ngồi chờ bên ngoài.

Một lát sau, Lạc Văn Chu đi tới ngồi cạnh: "Đám người các cậu, một lời không hợp là muốn mời luật sư, khiến bọn tôi rất bị động."

"Đâu phải tôi đề nghị mời luật sư," Phí Độ nói, Lạc Văn Chu đang ngạc nhiên vì hắn cũng biết dùng tiếng người giải thích một câu, hắn lại nhanh chóng bồi thêm một câu chẳng giống tiếng người lắm, "Nếu Trương Đông Lai thực sự giết người, tôi muốn cứu hắn cũng không cần phải tìm loại luật sư vô dụng này, tôi sẽ cho các anh một hung thủ khác."

Lúc nói chuyện với Đào Nhiên, Phí Độ luôn luôn khỏe mạnh tuân thủ pháp luật tích cực hướng lên, lúc nói với anh thì luôn luôn khốn nạn tối tăm coi trời bằng vung, dù sao bên kia đều không coi là thật, cũng không biết hắn ta khi nào nói nhảm, khi nào nói thật.

"Tin tưởng tiền bạc là vạn năng," Lạc Văn Chu vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lại uể oải, thái độ xen giữa đùa giỡn và nghiêm túc, "Luận điệu của đồng chí này rất nguy hiểm."

"Không vạn năng, chỉ bởi vì tiền của anh chưa đủ nhiều," Phí Độ thần sắc không thay đổi, chuyển chủ đề, "Đào Nhiên đâu?"

"Nhờ có chủ tịch Phí chỉ đường," Lạc Văn Chu nói, "Dù rằng cách chỉ đường còn chờ bàn lại, không thể làm bằng chứng trình lên, tôi đành phải phái anh ta đi tìm chứng cứ dùng được, chứ không lát nữa luật sư các cậu kéo tới ép chúng tôi thả người, chúng tôi có thả không?"

Đoạn này anh nói không rõ ràng, giống như đang dùng ám hiệu, nếu tai vách mạch rừng chắc cũng chẳng hiểu gì hết, Phí Độ lại biết anh đang nói chuyện mấy mẩu đầu lọc – đầu lọc thuốc lá mặc dù được hắn kịp thời nhặt về, suy cho cùng là thứ lai lịch bất minh, dù Lạc Văn Chu sẵn lòng tin tưởng hắn, tòa án cũng không tin, cảnh sát đành phải lần theo manh mối này đi tìm dấu vết khác.

"Dù tôi không chạm vào, các anh cũng chẳng kịp lấy về, đến lúc đó ngay cả người kia rốt cuộc có phải nạn nhân hay không cũng chẳng xác định được," Phí Độ nhún vai, "Có người từng nói với tôi rằng, 'Hết thảy xảy ra trên thế giới đều sẽ để lại dấu vết', có điều bắt được hay không, thì phải dựa vào vận may của song phương, lần này vận may của các anh có tốt không?"

Lạc Văn Chu phút chốc sửng sốt, vẻ thăm dò, trêu chọc trên mặt và sự đối chọi gay gắt mơ hồ lập tức không còn sót lại tẹo nào, có một chớp mắt, khóe miệng anh thậm chí hơi căng lên.

Lạc Văn Chu vô thức sờ tìm thuốc lá trong túi, nhớ tới điều gì đó, lại cất đi.

Cả hai tức thì im lặng, không ai nhìn ai, chỉ ngồi song song cách chừng một mét, như hai người xa lạ chẳng quen biết nhau.

"Cửa sổ đều khóa kỹ, tất cả các phòng đều không có dấu vết bị xâm nhập, hệ thống an ninh tiên tiến nhất lúc bấy giờ hoàn toàn không bị chạm vào." Lạc Văn Chu đột nhiên mở miệng, giọng anh rất thấp, mà tốc độ lại rất nhanh, giống như những lời này đã học thuộc lòng, có thể như vè đọc nhanh nói ra không sai một dấu chấm câu.

"Lúc ấy bà trang điểm, thay quần áo, thậm chí bật nhạc, hiện trường mang đến cảm giác nghi thức nào đó. Trên cái bàn bên cạnh có để di thư, qua giám định, bút tích quả thật thuộc về chính người chết, người viết lá thư này có khuynh hướng trầm cảm rõ ràng, điều này cũng phù hợp với việc bà hằng ngày dùng thuốc chống trầm cảm. Bản thân người chết là người trưởng thành, không hề có thương bệnh nặng dẫn đến cơ thể không tự chủ được, trong cơ thể không kiểm tra ra loại thuốc nào đủ để gây hôn mê, trên người cũng không có bất cứ dấu vết chống cự nào – đây là toàn bộ chứng cứ lúc ấy chúng tôi thu thập được, cậu là người báo án, tiếp xúc với hiện trường sớm hơn chúng tôi, trừ khi cậu muốn nói, lúc ấy cậu đã che giấu chứng cứ gì, nếu không đây là một vụ tự sát không thể nghi ngờ."

Phí Độ không lên tiếng, tư thế ngồi trông rất thả lỏng – hai chân bắt chéo, thân trên hơi đổ về phía trước, một tay đặt tùy ý trên đầu gối, một tay cầm cái ly giấy không còn hơi nóng, ngón tay thuôn thuôn gõ miệng ly theo tiết tấu nào đó, giống như trong không khí quanh quẩn khúc nhạc người khác không nghe thấy.

"Lúc ấy tôi nói với cậu, 'Hết thảy xảy ra trên thế giới đều sẽ để lại dấu vết, chỉ cần nó là chân thật, không có dấu vết gì ủng hộ cho suy nghĩ của em, dù em tin tưởng như thế nào, đó cũng là xoáy vào bế tắc trong suy đoán cá nhân'. Phí Độ, có thể cậu có trực giác nào đó, nhưng bọn tôi không thể làm việc dựa vào trực giác, trực giác của tôi còn suốt ngày nói tôi có thể trúng năm trăm vạn kìa." Ánh mắt Lạc Văn Chu dừng thoáng chốc trên các ngón tay Phí Độ, kế đó anh dùng ngữ khí khách quan gần như lạnh lùng mà nói, "Hơn nữa cậu biết không, ở nước ngoài vẫn có một loại lý luận, nói rằng nếu một người muốn tự sát, có thể người ấy sẽ đột nhiên dùng cách nào đó giãi bày với thân nhân – điều bà ấy giãi bày, lúc đó cậu cũng nghe thấy rồi."

Các ngón tay Phí Độ phút chốc khựng lại.

Lạc Văn Chu giơ tay rút cái ly giấy khỏi tay hắn, đặt sang một bên: "Nếu cậu muốn nói chuyện vụ án đó, tôi đến bây giờ vẫn giữ nguyên phán đoán của mình – nhưng bất kể là phán đoán của ai, đều không còn quan trọng, người chết bảy năm, kết luận đóng nắp quan tài, chứng cứ liên quan đã chôn vùi, tôi nói một

câu hơi khó nghe, bà ấy đầu thai lần nữa cũng lên tiểu học rồi. Người sống có thể nhớ mãi không quên, đó là gửi gắm tình cảm, nhưng u mê không tỉnh ngộ, thì thật là vô nghĩa."

Phí Độ giữ nguyên tư thế ngồi ban đầu không hề nhúc nhích, như đã thành một pho tượng rồi.

Lúc này, Trương Đình và luật sư sóng vai đi ra, ánh mắt Phí Độ bấy giờ mới nhích khẽ, sinh ra đôi chút sức sống.

"Tôi không chấp nhận kết luận này của anh, cảnh sát Lạc." Phí Độ mở miệng.

Nghe câu này Lạc Văn Chu không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ nhún vai.

Phí Độ chỉnh lại vạt áo, đứng dậy đón Trương Đình, cúi đầu nhìn về phía Lạc Văn Chu, trên mặt hắn không có một tẹo tươi cười, ánh mắt thậm chí hơi u ám: "Nhưng lời khuyên của anh chưa hẳn không có đạo lý."

Lạc Văn Chu giật mình, thế nhưng Phí Độ nói xong câu này lại lần nữa đeo lên tấm mặt nạ đầy phong độ, đi cùng Trương Đình, không trao đổi gì thêm.

Phí Độ vừa mở cửa xe cho Trương Đình, liền nhìn thấy một chiếc xe công của cảnh sát đậu lại trước cổng cục, tài xế xuống xe trước, chỉ vào trong cục nói gì đó, kế tiếp một người phụ nữ trung niên gầy đét lảo đảo chui ra, bà há miệng, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa hoang mang.

Các ngón tay bà ấn chặt trên cửa xe, cái quần vải hoa buông xuống đôi chân tong teo như hai que củi, run rẩy khe khẽ.

Tài xế với tay đóng cửa, nửa đỡ nửa đẩy mà dẫn bà vào Cục công an Yến Thành.

Người đàn bà nắm chặt tay người bên cạnh như túm phao cứu mạng, run run rẩy rẩy đi vài bước, bỗng nhiên bà chầm chậm ngồi xổm xuống, nức nở một tiếng như không thở nổi, dừng lại chốc lát, rồi gào khóc như tâm thần. Những người đi ngang qua chẳng ai buồn dừng chân, một số thậm chí móc điện thoại ra.

Phí Độ hơi nhíu mày, nghe thấy luật sư đang lải nhải với Trương Đình: "Cái gọi là 'hiềm nghi lớn' của họ căn bản chẳng có chứng cứ gì ủng hộ, cô Trương, cô cứ yên tâm, tôi sẽ ở lại đây canh, đợi đến giờ họ nhất định sẽ phải thả người thôi!"

"Mẹ Hà Trung Nghĩa bị nhiễm trùng đường tiểu, quanh năm lọc thẩm tách, nhà chỉ có mình cậu ta là nguồn kinh tế," Lang Kiều đi bên cạnh Lạc Văn Chu nói rất nhanh, tiếng khóc của người đàn bà ấy có sức xuyên thấu cực mạnh, vang vọng khắp trong cục, Lang Kiều tựa hồ không đành lòng lắm mà nhíu mày, "Bà ấy khóc như thế có chịu được không? Vốn đã bị bệnh rồi, mong lát đừng xảy ra thêm chuyện gì."

Lạc Văn Chu chưa kịp trả lời.

Một cảnh sát khác của đội trinh sát hình sự chạy chầm chậm tới: "Sếp, phân cục Hoa Thị gửi báo cáo, lấy cớ hung phạm bị nghi ngờ vứt xác, hiện trường vụ án không rõ, quyền quản lý của phân cục có hạn, muốn chuyển vụ án '520' cho chúng ta."

"Sếp ơi, truyền thông Yến Thành đang chờ điện thoại, muốn biết tin tức chúng ta đã bắt được nghi phạm có phải là thật hay không."

"Đội trưởng Lạc, luật sư Trương Đình dẫn đến luôn miệng nghi ngờ trình tự bắt giữ, chúng ta giam giữ Trương Đông Lai không đủ chứng cứ, giờ có thả người không?"

"Sếp…"

Lạc Văn Chu giơ tay đè xuống, ngăn lại mọi người đang đua nhau nói.

Anh nghe điện thoại giữa tiếng khóc loáng thoáng của mẹ Hà Trung Nghĩa: "Đào Nhiên, nói đi."

"Văn Chu, tôi lấy được băng theo dõi của tuyến số 34 rồi."

13. Quyển 1 - Chương 12: Julien 12

"Khoảng chín giờ mười phút, Hà Trung Nghĩa lên xe số 34 ở trạm 'phía đông đại lộ Nam Bình', tầm hai mươi mấy phút sau, số 34 tới trạm 'ngã tư Văn Xương', Hà Trung Nghĩa xuống xe, camera gần ngã tư quay được bóng lưng nạn nhân, vài phút sau nạn nhân ra khỏi phạm vi camera, không theo được nữa."

Lạc Văn Chu sinh ra và lớn lên ở Yến Thành, vừa nghe địa danh đã nắm được vị trí đại khái.

"Đường Văn Xương ở phía đông nam khu mua sắm trung tâm của Hoa Thị – nói cách khác, sau khi rời khỏi khách sạn Thừa Quang, nạn nhân chẳng những không về nhà, còn đi xa hơn về hướng ngược lại.

"Hiện giờ tôi đang ở ngay ngã tư Văn Xương," Đào Nhiên giơ di động, nói thật to giữa tạp âm giao thông ồn ào, "Thế nên, ít nhất trong khoảng thời gian từ chín giờ đến chín giờ rưỡi, Hà Trung Nghĩa không ở khu tây, tiếng cãi vã lúc ấy láng giềng xung quanh nghe thấy cũng không liên quan đến vụ án mạng. Mã Tiểu Vĩ quá oan, Vương Hồng Lượng làm gì mà phải vội vội vàng vàng bắt cậu bé? Ai không biết còn tưởng là cảnh sát giết người muốn tìm người gánh tội thay."

"Đội trưởng Lạc." Lúc này, một cảnh sát hình sự chạy tới, đưa cho Lạc Văn Chu một chồng tài liệu, "Đồng nghiệp bên pháp y gửi báo cáo tới, kết luận thời gian tử vong của nạn nhân Hà Trung Nghĩa trong khoảng chín đến mười giờ tối ngày hai mươi."

"Chín đến mười giờ," Lạc Văn Chu nhận lấy lật xem, không trả lời nghi vấn của Đào Nhiên, "Dựa theo kết luận này, khả năng Hà Trung Nghĩa ngộ hại sau khi xuống xe không lâu là rất lớn."

Chắc Đào Nhiên đã tìm đến một nơi yên tĩnh, tạp âm trong điện thoại nhỏ hơn: "Khoảng chín giờ, bữa tiệc trong khách sạn Thừa Quang vừa vặn kết thúc, Trương Đông Lai đi ra ngoài, lần đầu tiên bị camera ngoài sân quay đến mặt. Hắn ở ngoài sân một lúc rồi trở vào trong, chín giờ bốn mươi lăm phút camera ngoài sân lại quay được hắn, hắn cùng một cô gái ra ngoài nói chuyện, sau đó dắt nhau ra cánh rừng nhỏ."

Lạc Văn Chu thở dài: "Tôi thấy Trương thiếu gia sắp xếp hành trình dồn dập như thế, hẳn là bận rộn đến không có thời gian giết người đâu."

"Nếu Trương Đông Lai không có anh em sinh đôi, hắn quả thật có thể gột sạch hiềm nghi, vậy chúng ta có cần thả người không?"

Lạc Văn Chu không trả lời, chỉ hỏi: "Ông còn tra được gì nữa?"

"Còn có một bản lịch sử cuộc gọi," Đào Nhiên nói, "Tôi nói ông nghe, chuyện này rất kỳ lạ – lúc chờ người ở bên ngoài khách sạn Thừa Quang, không phải nạn nhân đã gọi một cuộc điện thoại sao? Tôi lấy số từ bạn cùng phòng của cậu ta đi tra thử lịch sử cuộc gọi. Buổi tối ngày hai mươi, Hà Trung Nghĩa đã nói chuyện mấy lần với một số điện thoại không đăng ký."

"Ồ?" Lạc Văn Chu nhướng mày, "Kỳ lạ chỗ nào? Không phải chúng ta đã suy đoán nạn nhân với hung thủ phải quen biết nhau sao?"

Đào Nhiên nói: "Kỳ lạ không phải là mấy cuộc điện thoại này – khoảng chín giờ năm mươi tối hôm đó, di động của Hà Trung Nghĩa nhận được một tin nhắn đến từ một số ảo khó mà truy tìm khác, nội dung là 'địa điểm tính tiền đổi sang bãi đất trống Tam Giác Vàng, ngày hai mươi tháng Năm' – Ông nói câu này có nghĩa là gì? Tính tiền? Tính tiền gì? Tính với ai? Bãi đất trống 'Tam Giác Vàng' lại là cái gì? Tôi cứ cảm thấy cái tên này hơi..."

Lạc Văn Chu đột nhiên mở miệng cắt ngang: "Tạm thời hãy bỏ qua việc này, đường Văn Xương bên ấy là đoạn đường trung tâm của khu nội thành cũ, rất đông đúc, hơn chín giờ cũng chưa phải là muộn, ông dẫn vài anh em đi quanh đó hỏi thử, xem liệu có ai từng gặp nạn nhân không."

Đào Nhiên sửng sốt, còn chưa kịp nói gì thì Lạc Văn Chu đã vội vàng cúp máy. Anh không nhịn được nhìn điện thoại nhíu mày – Trước đó, Đào Nhiên cho rằng Vương Hồng Lượng chỉ là con thiêu thân đơn thuần, muốn đùn đẩy trách nhiệm và ngồi không ăn bám, bởi vậy phải đề phòng lão ta làm chuyện trái pháp luật cản trở điều tra, tốt nhất là có thể tìm cái cớ đá lão xuống.

Đến bây giờ Đào Nhiên mới mơ hồ ý thức được, trong vụ án này sợ rằng không chỉ có chính trị.

Đội trinh sát hình sự trên cục hành động vô cùng nhanh nhẹn, chưa đến một giờ sau tất cả đã vào vị trí, chia làm bốn đường, bắt đầu cầm ảnh cận mặt nạn nhân Hà Trung Nghĩa đi khắp nơi hỏi thăm.

Công việc này thường là một trong các hoạt động hằng ngày của cảnh sát hình sự, không làm không được, cực kỳ lê thê và buồn chán, khổ như rải truyền đơn ven đường vậy. Họ phải giải thích vô số lần cùng một chuyện với vô số người, có thể tra ra manh mối hay không thì phải xem vận may.

Do mắt người không phải là camera, không thể lưu lại mỗi một người đi qua.

Mà thành phố này quá lớn, ai cũng quanh đi quẩn lại trong dòng chảy đi sớm về khuya – hàng xóm phần lớn chỉ biết nhau sơ sơ, trên giao thông công cộng chỉ có một loạt đầu cúi thấp, mọi người xuyên qua màn hình bằng bàn tay, có thể xem trò cười bên kia đại dương, hóng tin lạ trên nam bắc cực, tham gia thảo luận tất cả các sự kiện hấp dẫn lớn nhỏ trong chín trăm sáu mươi vạn ki-lô-mét vuông, mỗi giờ mỗi giây đều bận rộn vô cùng, dĩ nhiên chẳng rảnh rỗi nhớ đến một kẻ làm thuê con con ăn mặc lỗi thời.

Do cậu ta thật sự quá bình thường, quá vô vị, chẳng đáng nhìn một cái, cũng chẳng đáng được tồn tại ngắn ngủi trong trí nhớ của ai.

Bất kể là sống hay chết.

Lần này thì cảnh sát đã dùng hết vận may, nhóm Đào Nhiên đội cái nắng chang chang đi hỏi khắp nơi tận đến khi mặt trời xuống núi mà vẫn chẳng thu hoạch được gì.

"Đội phó, bên phía bọn em đều nói chưa từng gặp."

"Đội phó Đào, bọn em đến đường phía tây, xem hết camera của các cửa hàng dọc phố, anh đoán thế nào – không có."

"Có một ông cụ nói có thể từng gặp, em hỏi nạn nhân đi hướng nào, kết quả là ông ấy chỉ cho em một công trường xây dựng."

Đến đây thì, sau khi xuống xe Hà Trung Nghĩa đã đi đâu và ngộ hại ở nơi nào, manh mối đã đứt.

Cậu thiếu niên chưa đến hai mươi này, tới Yến Thành rộng lớn không đầy một năm, trong đoạn phim câm của camera, đi hơn nửa vòng trung tâm thành phố, kế đó mất đi tung tích, chết ở một xó xỉnh chẳng ai hay biết.

Mà người đã chết nhưng thi thể vẫn không chịu nghỉ ngơi, lại Càn Khôn Đại Na Di một cách ly kỳ, lặn lội đường xa trở về khu tây Hoa Thị – đến từ đâu, quay về đó, không ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố của khu vực phồn hoa.

Đào Nhiên cũng vô kế khả thi, đành phải giải tán ngay tại chỗ một nhóm cảnh sát hình sự bị nắng gắt nướng chảy mỡ, báo cáo ngắn gọn với Lạc Văn Chu tiến độ công việc thất bại.

"Bên phía tôi chắc cũng chẳng có tiến triển gì," Đào Nhiên nói, "Tôi thấy ta nên một lần nữa quay lại phân tích nạn nhân… Ông đang ở bên ngoài à?"

Hình như Lạc Văn Chu đang ở trên xe của ai, bởi vì điện thoại truyền đến tiếng radio thông báo tình hình giao thông, họ đang dùng cách Brute Force liệt ra "mỗi một chỗ không tắc trên toàn thành phố" vào giờ cao điểm buổi chiều. (Brute Force là cách thử tất cả các dãy số để tìm ra số đúng)

Lạc Văn Chu ậm ừ đáp một tiếng, dừng một thoáng, tắt radio: "Hoặc cũng có thể nghĩ cách lần theo tuyến Trương Đông Lai này."

"Trương Đông Lai?" Đào Nhiên nói suốt một ngày rát hết cả họng, đầu óc cũng hơi chậm chạp, ngơ ngác hỏi một câu, "Không phải hắn cơ bản đã gột sạch hiềm nghi rồi à?"

"Trương Đình nói, Hà Trung Nghĩa từng chặn mình lại hỏi thăm một nhân vật thần bí họ 'Phùng', nếu lúc ấy Hà Trung Nghĩa không nhận nhầm người, vậy rất có thể nhân vật thần bí này từng đi cùng anh em Trương Đình; thứ hai, tôi không biết ông có chú ý tới không, lúc Hà Trung Nghĩa rời khỏi khách sạn Thừa Quang, vừa vặn xấp xỉ thời gian Trương Đông Lai ra ngoài sân lần đầu tiên, khi đó Trương Đông Lai hiển nhiên không định rời khỏi khách sạn Thừa Quang, thế nên hắn đi ra ngoại trừ cho thoáng khí thì còn vì nguyên nhân gì khác?"

Đào Nhiên thoạt đầu sửng sốt, kế đó lập tức ngộ ra: "Bữa tiệc kết thúc có người phải đi trước, hắn ra tiễn – Ý ông là, trong nhóm người lúc ấy ra về rất có thể có kẻ Hà Trung Nghĩa muốn gặp?"

"Cộng mười điểm, không tiền thưởng – Còn có chiếc di động khả nghi kia, hôm qua sở dĩ chúng ta tra lên đầu Trương Đông Lai, chính bởi vì nó. Với tính tình khốn nạn của tên Trương Đông Lai ấy, chắc cũng chẳng biết bốn chữ 'tặng quà xin lỗi' viết thế nào, nhưng nếu điện thoại không liên quan tới hắn, rốt cuộc là người tặng điện thoại mạo danh Trương Đông Lai, hay nạn nhân đã nói dối bạn mình? Tại sao nạn nhân lại nói dối như thế?"

Lạc Văn Chu nói một hơi đến đây thở hồng hộc, lại dặn: "Như vậy, ông về trước đi, ngày mai đến sớm một chút, nhân còn chưa tới 48 giờ, thẩm vấn Trương Đông Lai lần nữa, tôi sẽ kêu Lang Kiều dẫn một tổ nhỏ đi điều tra về Hà Trung Nghĩa."

Trước khi anh ta cúp máy, Đào Nhiên đột nhiên nói: "Có phải bây giờ ông đang ở khu tây Hoa Thị không?"

Lạc Văn Chu đang ngồi trong xe dù khựng lại, như cười như không mà nói: "Trên thế giới chỉ có vợ tôi mới có thể tra hỏi chỗ tôi ở, Đào Đào, ông xác định mình muốn hỏi?"

"Ông đang điều tra Vương Hồng Lượng?" Đào Nhiên phớt lờ câu nói nhảm của anh ta, hạ thấp giọng xuống, "Tôi không muốn thăng quan phát tài, không quan tâm cục trưởng Trương định trị Vương Hồng Lượng kiểu gì, cũng không muốn biết ai là cục trưởng nhiệm kỳ kế tiếp, nhưng nếu có ai làm trái pháp luật phạm tội, bất kể hắn có thân phận thế nào, bắt hắn đều thuộc về chức trách của chúng ta."

"Chức trách của ông hiện giờ là bắt được hung thủ giết Hà Trung Nghĩa," Lạc Văn Chu bật cười, "Được rồi, nhãi ranh hỏi lắm quá, tôi cho ông biết – Vương Hồng Lượng rốt cuộc có vấn đề hay không, hiện giờ vẫn chỉ là hoài nghi, chỉ bằng một tờ đơn tố cáo đã chụp mũ 'phần tử phạm tội' cho lão, dù lão là 'Địa Trung Hải' cũng không tránh khỏi quá qua loa. Tôi đánh tiền chiến trước, một khi có chứng cứ quả thật chỉ vào lão, thì các ông cứ chờ tăng ca đi, tôi sẽ không gạt các ông ra ngoài đâu." (Địa Trung Hải là một nhân vật phản diện trong truyện)

Lạc Văn Chu cúp máy, quay đầu nhìn tay tài xế xe dù đang ngồi ngay ngắn.

Tay tài xế này không chịu nói tên đầy đủ, chỉ tự xưng là "Tiểu Chấn", ở gã có sự căng thẳng không tin tưởng tất cả động vật hai chân trên thế giới, ánh mắt qua kính chiếu hậu chạm phải Lạc Văn Chu lại vội vàng tránh đi, giả vờ không quan tâm nội dung cuộc điện thoại.

Lạc Văn Chu nói: "Đây là vụ án tôi đang điều tra, tra xong là có thể xét tình hình cụ thể để công bố chi tiết cuộc điều tra, có điều bây giờ còn chưa tra xong, nên phiền cậu giữ bí mật cho."

Ánh mắt Tiểu Chấn lóe lóe: "Anh nói chuyện gì, tôi đâu có hiểu."

Lạc Văn Chu xuyên qua kính râm nhìn chằm chằm gã tài xế trẻ tuổi: "Lần trước cậu bảo, chị cậu bị Vương Hồng Lượng và nhóm buôn ma túy hại chết, nhưng tôi đã tra thử, phát hiện chị cậu từng bị bắt vì bán dâm, sau đó chết do sử dụng ma túy quá liều. Trần Chấn, việc này liên quan đến lãnh đạo công an một khu vực và đông đảo cấp dưới, chỉ nghe lời nói một phía của cậu, chúng tôi không thể nào lập án điều tra được."

Khi anh nói toạc ra tên đầy đủ của Trần Chấn, gã thanh niên ấy đạp thắng, đậu xe ven đường.

Lạc Văn Chu mặt không đổi sắc: "Đậu xe trái quy định, bị phạt tôi không xin cho đâu."

Trần Chấn sắc mặt trắng bệch, sự nhục nhã và phẫn nộ trên mặt đan vào nhau, gã trừng mắt nhìn Lạc Văn Chu: "Chị tôi không phải là loại người như vậy."

Lạc Văn Chu không hề bị lay chuyển, giơ tay gõ cửa kính xe, nhấn từng chữ: "Chứng – cứ."

"Chị tôi chưa kịp nói gì với tôi," Trần Chấn nói, "Khoảng thời gian ấy chị cả đêm không ngủ yên, mỗi ngày đều giống như đang sợ hãi điều gì, tôi hỏi thì chị nổi giận, không cho tôi xen vào việc của mình, tôi… tôi nghe lén chị gọi điện cho một người…"

Lạc Văn Chu: "Cho ai?"

Trần Chấn cúi đầu lau mắt, nhanh chóng lắc đầu.

Lạc Văn Chu rút một tờ khăn giấy bên cạnh đưa cho gã: "Vậy cậu có từng nghe nói về 'bãi đất trống Tam Giác Vàng' chưa?"

Trần Chấn sửng sốt.

Trong tòa nhà Phí Thị, thư ký gõ cửa phòng làm việc của Phí Độ: "Chủ tịch Phí, luật sư Triệu của Vinh Thuận đến."

Phí Độ gật đầu: "Có hẹn trước rồi, mời anh ta vào."

Thư ký từ khi đi theo ông sếp Phí Độ này thì chưa từng phải tăng ca, cũng chưa từng thấy sếp tiếp khách trên công việc vào giờ này, không khỏi cảm thấy rất lạ.

Cô tươi cười mời khách vào văn phòng của Phí Độ, rót trà, trộm đánh giá một phen, phát hiện luật sư Triệu này ăn mặc cầu kỳ, cao lớn anh tuấn, mặt mũi lại có mùi bơ sữa đặc biệt, kết hợp tạo thành khí chất ngây thơ riêng biệt.

Thư ký xưa nay biết tay nhà giàu họ Phí này nam nữ đều không kị, đặc biệt thích kiểu tính tình điềm đạm ngây thơ, không quá chủ động, lập tức "bừng tỉnh ngộ", nhưng chưa kịp ngộ xong thì đã gặp ánh mắt như cười như không của Phí Độ. Cô le lưỡi, vội vàng nhặt lên sự chuyên nghiệp của nghề "tổng quản đại nội", mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng mà lui ra.

Vinh Thuận là công ty tư vấn pháp luật họ thuê cho các hạng mục đặc biệt, Phí Độ chống cằm, làm bộ làm tịch nghe luật sư Triệu nước bọt tung tóe giải thích tỉ mỉ mấy xấp giấy tờ, sau đó không hề nể nang ngắt lời: "Đình Đình thế nào rồi?"

Luật sư Triệu sững sờ, tựa hồ không liệu được cái tên dốt nát chỉ giỏi phá tiền cha mẹ này ngay cả làm bộ cũng không chịu làm bộ nhiều, song nhanh chóng kịp phản ứng, mặt không đổi sắc bỏ tài liệu chuẩn bị đã lâu xuống: "Nghe người bạn chuyên về luật hình sự của tôi nói, cảnh sát không đủ chứng cứ để bắt giữ, anh Trương chắc ngày mai là được thả, không có việc gì, Đình Đình cũng chỉ sợ bóng sợ gió một phen, cảm ơn anh đã quan tâm."

"Tôi quan tâm không chỉ là Đình Đình," Phí Độ cười mờ ám, cười ra ngàn ngôn vạn ngữ, ngoài miệng lại không nói gì, "Xem ra vào lúc quan trọng, quen biết nhiều thanh niên anh tuấn tài giỏi như luật sư Triệu thật sự rất hữu dụng – anh nể mặt ở lại ăn một bữa cơm đi?"

Luật sư Triệu hơi nhíu mày, tựa hồ định từ chối, song Phí Độ không chờ giải thích đứng dậy luôn, làm động tác "mời".

Phí Thị là khách hàng lớn nhất của Vinh Thuận, thời gian song phương hợp tác còn dài hơn thời gian Phí Độ nắm quyền, họ luôn là khách sộp của Vinh Thuận, Triệu Hạo Xương không tiện làm mất mặt hắn, dù không muốn lắm nhưng vẫn đành phải đứng dậy.

"Không biết anh bình thường có kén ăn không, tôi bảo họ tùy tiện chuẩn bị một chút," Phí Độ đi đằng trước, tựa hồ lơ đãng nói, "Đúng rồi, Hạo Xương, anh quê ở đâu, là người bản địa à?"

Đây vốn là câu chuyện gẫu cực kỳ dễ tiếp lời, nhưng Triệu Hạo Xương đột nhiên á khẩu, cho đến khi Phí Độ cảm thấy không thích hợp, ngạc nhiên quay đầu lại, Triệu Hạo Xương mới tránh ánh mắt hắn, ậm ừ "Ừm" một tiếng, không nói phải cũng không nói không phải.

14. Quyển 1 - Chương 13: Julien 13

Ngày hai mươi bốn tháng Năm, đã bốn ngày kể từ khi Hà Trung Nghĩa cậu thiếu niên ở khu tây Hoa Thị bị sát hại.

Lạc Văn Chu đeo bao tay, lật xem một quyển album cũ – đây là anh lấy từ chỗ tay tài xế xe dù.

Trần Chấn với chị gã là chị em sinh đôi, người địa phương, do ông bà nội nuôi nấng lớn lên. Sau đó hai ông bà lần lượt qua đời, người chị Trần Viện thi vào đại học, Trần Chấn thành tích không tốt, bèn bỏ học sớm đi làm kiếm tiền.

Cô gái trên ảnh cực kỳ thanh tú, ảnh nào cũng cười tít mắt, khoe hai cái răng nanh nhỏ không đối xứng lắm.

Đây là thứ duy nhất Trần Viện để lại, cô chết một cách thần bí, do nguyên nhân cái chết chẳng mấy đẹp mặt, cảnh sát lấy cớ hoài nghi cô tham gia buôn ma túy, nhiều lần lục soát đồ đạc cá nhân, chiếc máy tính hàng second hand và điện thoại di động đều không thể giữ lại.

Lạc Văn Chu lật một lần từ đầu đến cuối quyển album, dừng lại ở một tấm như ảnh kỷ niệm hoạt động đoàn thể hồi đại học, trên đó có một cô bé cực kỳ thân mật với Trần Viện, phía sau dùng bút chì viết ngày tháng và ghi chú: "Tham gia câu lạc bộ trà nghệ với Tiểu Thôi, cảm ơn vì có bạn."

"Tiểu Thôi." Lạc Văn Chu mở lịch sử cuộc gọi mình tra được – trước khi chết khoảng nửa tháng, Trần Viện từng gọi cho một người tên "Thôi Dĩnh".

Lúc này, Lang Kiều gõ cửa văn phòng anh, dở chết dở sống vẫy tay: "Sếp ơi, ra xem não tàn này, vé vào cửa mười đồng, không tàn không lấy tiền."

Tập thể đội hình sự Cục công an Yến Thành đã được thấy chỗ bất phàm của Trương thiếu gia, người này mười câu có đến chín câu là nói nhảm, bị tạm giữ ở Cục công an 48 tiếng đã hút cạn bộ óc vốn ít ỏi của hắn ta, bên trong hộp sọ rỗng tuếch chẳng biết còn lại gì, trình độ trí lực của những lời nói ra khiến người ta xúc động vô cùng.

"'Phùng Niên Ca'? Chưa nghe bao giờ, tôi không quen ai họ Phùng cả. Người này là nam hay nữ? Hay anh nói đại khái trông thế nào đi, cũng có thể từng ngủ với tôi rồi mà không nhớ tên thôi."

"Buổi tối ngày hai mươi trong khách sạn Thừa Quang có người tôi quen không? Tôi đều quen hết… Cái gì, có những ai? Ôi trời, các chú cảnh sát, các ông cảnh sát! Tối hôm đó tôi bị họ chuốc một cân rượu trắng, không biết bao nhiêu ly rượu vang, còn pha nửa Champagne, ba loại hợp lại, có thể nhớ mình là ai là giỏi lắm rồi, làm sao tôi nhớ nổi lúc ấy có những ai chứ!"

"Gần đây không mâu thuẫn với ai hết, tôi thân thiện lắm. Hả? Đánh người ta cũng tính luôn? À, thế thì khó nói đây… Đánh thì đánh, ai trả thù được tôi? Cũng không hỏi xem tôi là ai!"

"Nói bao nhiêu lần rồi, cái điện thoại đó thực sự không phải do tôi tặng, trừ người yêu ra tôi chưa từng tặng quà cho ai hết, vả lại cũng không thể tặng một cái điện thoại cùi bắp chứ, đúng không? Làm vậy là chế nhạo ai?"

Ngoại trừ ăn xài và ngủ, cuộc sống hằng ngày của Trương thiếu gia rất lộn xộn, việc lớn việc nhỏ đều như mây khói thoảng qua, chẳng giữ trong lòng, trạng thái tinh thần có thể nói là "thoát tục".

Lạc Văn Chu đứng ngoài nghe một lúc, đưa ra lời bình khẳng định dành cho Trương Đông Lai: "Tên nhãi này, hồi nhỏ nhất định bị cha ném nhiều lắm."

Đào Nhiên dùng sự kiên nhẫn của toàn thế giới, nghĩ mọi cách hỏi tới hỏi lui từ các góc độ, song chẳng tìm được thông tin gì hữu dụng từ trí nhớ thường xuyên format của Trương Đông Lai.

Thời gian nhoáng cái đã đến, luật sư do Trương Đình mời chặn trước cổng Cục công an thành phố, dùng lý lẽ ép đội hình sự thả người.

"Tôi bó tay thật rồi." Đào Nhiên thở ra hai hơi dài, bất lực nhún vai nói với Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu nghĩ ngợi một thoáng, hơi hất cằm: "Không đủ chứng cứ, thả đi."

"Đội trưởng Lạc!"

"Sếp!"

Lang Kiều túm Lạc Văn Chu lại: "Sếp, hôm qua mẹ Hà Trung Nghĩa gào khóc ở bên ngoài, đã bị kẻ hiếu sự quay được, hiện giờ rất nhiều người nghe gió tưởng mưa đều đang chờ xem kịch, anh cứ thế thả hắn ra, bên ngoài sẽ đồn thành thế nào?"

"Trương Đông Lai có thể thả ra," Đào Nhiên thoáng suy nghĩ, đề nghị, "Dựa theo thời gian tử vong và hành tung của nạn nhân trước khi bị hại, hắn có chứng cứ ngoại phạm tương đối rõ ràng…"

"Không, những chuyện khác khoan đề cập tới, cứ nói là không đủ chứng cứ," Lạc Văn Chu ngắt lời, "Chi tiết cuộc điều tra không được công bố ra ngoài, cứ thả người trước đi."

Lang Kiều nghe anh chuyên quyền độc đoán không nhịn được nói: "Sếp, anh bị lây bệnh từ Trương Đông Lai à? Cách cửa sổ cũng lây được, phải liệt bại não vào loại bệnh truyền nhiễm cao thôi."

Lạc Văn Chu cốc đầu cô: "Em lắm lời quá, coi chừng khóe miệng có nếp nhăn đó."

Đào Nhiên lại trầm ngâm chốc lát, hơi suy tư nói: "Ông định…"

"Ừm, bắt đầu từ bây giờ, bất kỳ ai cũng không được tiết lộ tiến độ điều tra và tình tiết liên quan, cứ nói với họ là 'không đủ chứng cứ, không thể trả lời, chúng tôi đang điều tra lại các mối quan hệ từ nhỏ đến lớn của nạn nhân'," Lạc Văn Chu gật đầu với Đào Nhiên, sau đó không mặn không nhạt nói, "Đây là kỷ luật, ai tiết lộ tôi xử lý, giải tán."

Cậu thanh niên làm thuê chết một cách li kì, nghi phạm là cháu cục trưởng Cục công an thành phố, sắp sửa phóng thích vì "không đủ chứng cứ" – tin tức này còn om sòm hơn bọn Lang Kiều lo lắng, thủ tục phóng thích Trương Đông Lai còn chưa xong, trước cổng cục đã bị các loại truyền thông thực thể lẫn truyền thông mạng cắm điểm.

Điện thoại của đội hình sự hệt như đường dây nóng, nối tiếp nhau đổ chuông, ngay cả cục phó Lục tạm thay cục trưởng Trương cũng bị kinh động, đặc biệt gọi Lạc Văn Chu đến hỏi.

Cục phó Lục cách cửa sổ thoáng nhìn đám người bị chặn ở ngoài phòng thường trực, vẻ mặt khá nặng nề hỏi Lạc Văn Chu: "Cháu xác định mình xử lý được?"

Lạc Văn Chu cười chẳng hề để ý: "Cháu làm việc chú còn không yên tâm ạ?"

Cục phó Lục lườm anh: "Muốn thả dây câu cá, cũng cẩn thận đừng để tuột – mấy ngày tới lãnh đạo thành phố nhất định sẽ gây áp lực, chú gánh giúp cháu vài hôm, cháu xem mà làm."

"Cảm ơn chú," Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút, lại hơi hạ giọng, "Bên phía Vương Hồng Lượng chú cũng yên tâm, mấy năm nay chỉ là không ai tra lên đầu lão ta thôi, cháu không tin có ai có thể một tay che trời."

Cục phó Lục mím môi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh: "Chỉ cần có thể chứng minh tình hình tố cáo là thật, bất kể rễ lão to cỡ nào, sau lưng có ai che chở, chỉ cần chú và Lão Trương còn, nhất định có thể xử lý được lão – cháu cũng phải cẩn thận, nghe chưa."

Lúc Lạc Văn Chu xuống lầu, vừa vặn đụng mặt "đoàn bạn bè thân thích" của Trương Đông Lai.

Để giảm ảnh hưởng xã hội, nhà họ Trương không phái ai tới đón, chỉ cho Trương Đình ra mặt, muốn cố gắng không gây chú ý.

Ai ngờ sự việc không như mong muốn, con cái đều là nợ nần, đám hồ bằng cẩu hữu của Trương Đông Lai không biết từ đâu nghe nói việc này, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, kéo nhau tới Cục công an. Một loạt xế xịn đậu trước cổng cục, một đoàn trai thanh gái lịch lấp lánh lên sân khấu, chẳng biết họ đến biểu diễn hay đến cho mất mặt đây.

Luật sư xắn tay áo tiến đến kéo Trương Đông Lai, Triệu Hạo Xương thì đi theo Trương Đình không rời một tấc – đôi thanh niên nam nữ này đứng giữa đám bạn bè xấu mặt của Trương Đông Lai, có vẻ sạch sẽ thoát tục, thuần lương giản dị vô cùng.

Phí Độ dĩ nhiên cũng có mặt, nhưng lần này tay nhà giàu này lại như một người ngoài cuộc đơn thuần, cảm giác tồn tại rất thấp mà đi bên cạnh Trương Đình. Khi Lạc Văn Chu nhìn thấy hắn, hắn ăn vận như hạng cầm thú áo mũ chỉnh tề, đeo tai nghe, ôm một cái "PSP" rất cũ chăm chú chơi game.

Lạc Văn Chu vốn tính đóng gói lũ yêu ma quỷ quái này ném ra, song nhìn cái máy chơi game cũ rích đầy vết xước của Phí Độ, vẻ mặt anh đột nhiên dịu đi. Anh lại phá lệ không mở miệng gây sự, gần như hòa nhã yên lặng mà chậm rãi đi đến bên cạnh Phí Độ, đồng thời hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng – cho dù nhìn thấy tên nhóc này chơi game bạo lực đẫm máu hạn chế độ tuổi, anh cũng quyết định phải giữ nguyên cảm xúc ổn định.

Nào ngờ chuẩn bị cả buổi, Lạc Văn Chu thò đầu nhìn, thì thấy trên cái máy chơi game cũ chạy một đám "mắt đèn pha" khờ khạo – vị "tổng tài bá đạo" này lại đang hừng hực khí thế chơi trò "Patapon".

Lạc Văn Chu: "…"

Ngay trong lúc Phí Độ qua quan trảm tướng, Trương Đông Lai om sòm rốt cuộc ra đây. Hắn vừa đi vừa cuốn gió theo, còn chưa ra khỏi Cục công an đã đắc ý lớn tiếng tuyên bố: "Hôm nay tới đây đều là anh em sống chết có nhau của tôi, sau này có chuyện gì cứ nói một tiếng, tôi nhất định vì anh em mà cắm dao vào sườn – cắm đầy, cắm thành một cái hộp đựng dao!"

Quân đoàn mắt to của Phí Độ vốn tiến lui thỏa đáng, bị tiếng quát đẫm máu này làm rối loạn tiết tấu, nhịp trống sai, tức khắc binh bại như núi lở.

Lạc Văn Chu nhịn đến khi hắn "game over" mới rì rì mở miệng: "Đó giờ tôi vẫn nghĩ hoài không hiểu một điểm, ấy là tại sao cậu phải nhập bọn với đám Trương Đông Lai."

Phí Độ liếc nhìn anh, thong thả nhét máy chơi game vào túi: "Bởi vì tôi cảm thấy hắn sống đặc biệt triết học."

Lạc Văn Chu không nhận ra câu này là nghĩa tốt hay nghĩa xấu.

Phí Độ vẫy tay chào Trương Đông Lai đang chạy tới, quay đầu cho Lạc Văn Chu một nụ cười giả dối, rồi đi tìm Đào Nhiên nói chuyện.

Đoàn thiếu gia này nghênh ngang rời khỏi Cục công an, dùng móng chân cũng có thể nghĩ ra cánh truyền thông cắm điểm bên ngoài cao trào cỡ nào.

Lang Kiều như đã nhìn thấy đề tài hot nhất tuần tới, không nhịn được dùng tay che mắt, nhỏ giọng nói với Đào Nhiên: "Em cũng không dám nhìn luôn."

Đào Nhiên: "Đừng nhìn nữa, làm việc đi."

Ngay khi đám thiếu gia mới đi tới cửa, một bóng người đột nhiên nhảy ra, bất ngờ lao vào giữa bọn Trương Đông Lai.

Người này bé loắt choắt, tóc khô vàng, chính là mẹ Hà Trung Nghĩa.

Mấy tên phá của dẫn đầu mù mờ nhìn người đàn bà ăn mặc buồn cười một lát, có kẻ nhỏ giọng hỏi: "Ai vậy?"

Mẹ Hà Trung Nghĩa khô khốc đảo đôi mắt giăng đầy tia máu qua khuôn mặt mấy người kia, môi run run, họng phát ra âm thanh mơ hồ như mèo con: "Là ai hại chết con tôi?"

Bà phát âm không rõ, giọng địa phương lại rất nặng, hỏi đi hỏi lại ba bốn lần người ta mới hiểu bà đang nói gì.

Trương Đông Lai sắc mặt hơi sầm xuống, cảm thấy xui xẻo, nói: "Việc đó ai mà biết? Dù sao cũng không phải là tôi."

Nói xong, hắn cúi đầu tránh ánh mắt người đàn bà ấy, dẫn đầu cất bước đi ra ngoài, sượt qua vai bà. Đoàn bạn bè thân thích theo sát bước chân hắn, tản ra hai bên như tránh ôn dịch, cố hết sức né người đàn bà ấy.

"Tinh thần bà này không được bình thường đúng không?"

"Nói nhỏ thôi, bà ta cũng rất đáng thương."

"Tự dưng bị nhốt thì không đáng thương à?"

"Nói cho mà nghe, ông đây còn oan hơn Đậu Nga, ông đây căn bản không biết con trai bà ta…"

Người đàn bà ngơ ngác đứng tại chỗ, ngỡ ngàng nhìn người đi qua mình mà không hề xúc động: "Ai hại chết con tôi? Các người… các người không thể đi…"

Thấy đám người kia sắp biến mất khỏi mắt mình, bà ta quýnh quáng túm lung tung, không cẩn thận quấn trúng tóc một cô gái.

Cô gái lập tức thét lên như bị giẫm trúng đuôi, giật tóc lại che trước ngực, nhảy bật lên trốn sau lưng bạn, gã thanh niên bên cạnh theo bản năng giơ tay cản lại: "Bà làm gì đó, điên à!"

Người đàn bà đụng vào cánh tay rắn chắc của gã thanh niên, ngã ngồi xuống đất, vừa vặn xô vào người Phí Độ đi ra cuối cùng.

Phí Độ vốn đang chào tạm biệt Đào Nhiên, bị xô trúng giật cả mình, hoảng hốt lui nửa bước.

Không chờ hắn có phản ứng, người đàn bà ấy như bắt lấy phao cứu mạng, giơ đôi móng gà liều mạng túm ống quần giá không rẻ của hắn, nói lộn xộn: "Các người không thể đi, các người không thể đi! Các người phải trả lại công bằng cho tôi… Các người không thể đi…"

Mấy cảnh sát muốn đến kéo ra, tay thanh niên đẩy ngã bà ta cũng cau mày đi tới: "Phí gia…"

Phí Độ nằm không cũng trúng đạn, cau mày nhìn người đàn bà lao vào mình, lúng túng vỗ vai bà: "Dì có muốn đứng dậy trước không?"

Người đàn bà chợt ngẩng đầu lên, vừa vặn gặp ánh mắt Phí Độ, bà gào khóc thảm thiết, nước mắt nước mũi chảy dài, thực sự chẳng đẹp đẽ gì. Nỗi đau quặn tim đã biến bà thành một vũng bùn.

Phí Độ đột nhiên sững sờ, không biết xuyên qua ánh mắt bà nhìn thấy ai.

Hắn khom lưng, rất đỗi dịu dàng nắm đầu vai người đàn bà ấy, đỡ đứng dậy, sau đó khoát tay nói với bọn Trương Đông Lai: "Các ông đi trước đi."

15. Quyển 1 - Chương 14: Julien 14

"Em ghét nhất là phân tích nạn nhân," Lang Kiều dẩu môi, gác một cây bút giữa mũi và môi, "Đôi khi nạn nhân vô duyên vô cớ bị làm hại, trong lòng em phải mất một thời gian rất dài không nghĩ thông chuyện này. Anh nói dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà một người khỏe mạnh, chỉ vì số không tốt mà phải rơi vào kết cục như thế? Dựa vào đâu mà một người cố gắng sống, vất vả bao nhiêu năm, cuối cùng lại bị một tên cặn bã tự dưng chui ra kết thúc vội vàng? Nhưng nếu bản thân nạn nhân không vô tội, hoặc là bị trừng phạt đúng tội, em lại cảm thấy đáng đời hắn, chúng ta điều tra hung thủ cho hắn ngược lại giống như đang trợ Trụ làm việc ác, em… úi cha!"

Lạc Văn Chu cuộn tròn tập hồ sơ gõ gáy Lang Kiều, đập nát trường thiên đại luận của cô.

Lang Kiều ôm đầu: "Anh đánh em làm gì, em nói đều là nhân chi thường tình, cảnh sát cũng là người mà!"

Lạc Văn Chu: "Có muốn lĩnh lương không?"

Lang Kiều: "… Muốn."

"Muốn thì lo làm tốt việc của mình đi, ở đâu ra lắm cảm nghĩ thế?" Lạc Văn Chu lôi một tấm bảng trắng ra, ở bên dưới tấm ảnh cậu thiếu niên trán có hình trăng khuyết kia, viết các thông tin cơ bản như "Hà Trung Nghĩa, nam, mười tám tuổi, nhân viên giao hàng, người tỉnh H".

Sau đó anh dựa vào ưu thế chiều cao, rời mắt khỏi tấm bảng, xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt của phòng làm việc, thoáng nhìn Phí Độ đang bầu bạn với bà Hà ở bên ngoài.

Bà Hà chẳng biết có phải đã nghe ai nói lung tung gì hay không, cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng đối với việc Cục công an phóng thích Trương Đông Lai, tựa hồ nhận định mình sắp sửa không cửa khẩn cầu, khóc lả đi, cơ hồ không thể đứng thẳng nổi, được Phí Độ dìu về.

Có thể là bắt lấy phao cứu mạng theo bản năng, hoặc nhận định Phí Độ chung một bọn với Trương Đông Lai, cho nên "không thể để hắn chạy", khi trong đầu trống rỗng, bà Hà vô thức túm chặt góc áo hắn.

Như trong phim, Phí Độ bị ép ở lại, vì thế mới có màn ở bên ngoài cửa sổ này.

Phí Độ dù sao cũng là trai trẻ, muốn hất một con ma ốm chưa cao đến ngực mình cũng dễ dàng, song ngoài dự đoán, hắn không hề nổi nóng, chỉ lẳng lặng ngồi bên bầu bạn với người đàn bà vừa già vừa xấu này.

Lúc này, bà Hà đã định thần lại khỏi tình trạng suy sụp kiệt sức, khôi phục đôi chút thần trí, Lạc Văn Chu nhìn thấy Phí Độ kéo một tay bà, khom lưng nhỏ giọng trò chuyện gì đó. Không biết hắn dùng lời ngon tiếng ngọt gì mà bà dần dần bình tĩnh lại, thậm chí có thể thỉnh thoảng gật đầu lắc đầu trả lời.

"Mã Tiểu Vĩ được thả rồi à?" Lạc Văn Chu nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi.

Đào Nhiên bỏ điện thoại xuống: "Không, tin tức bên phân cục nói là, Mã Tiểu Vĩ ở chỗ họ lên cơn nghiện, công an tìm được không ít tép ma túy trong nhà cậu bé, nên tiện thể tạm giam luôn."

Lạc Văn Chu: "Chúng ta có thể gọi cậu bé tới hỏi một chút không?"

Đào Nhiên nhún vai: "Không được, họ nói là trạng thái của cậu bé cực kỳ mất ổn định, lỡ như xảy ra chuyện gì, phân cục không gánh nổi trách nhiệm, nếu thật sự muốn hỏi, chúng ta phải phái người xuống phân cục hỏi."

Vương Hồng Lượng tựa hồ đã quyết định, tuyệt đối không cho họ tiếp xúc riêng với Mã Tiểu Vĩ, vì thế, lão cho thiếu niên ấy đãi ngộ của văn vật trong viện bảo tàng – chỉ cho người ta nhìn qua lớp kính, muốn mang đi hả, không có cửa đâu.

Lúc này, hai cảnh sát trong đội hình sự khiêng một thùng giấy vào: "Sếp, bọn em đem hết đồ đạc cá nhân của Hà Trung Nghĩa về rồi, tra xong vừa vặn trả cho người nhà luôn, khả năng có thứ dùng được."

Đồ đạc cá nhân của Hà Trung Nghĩa không nhiều lắm, có vài bộ quần áo – phần lớn là quần áo làm việc nơi giao hàng thống nhất phát cho nhân viên – một phần vật dụng hằng ngày rất cơ bản, trong hộp đựng di động không nỡ vứt đi còn có một quyển nhật ký.

Nói là nhật ký, thực ra chẳng có nội dung gì, cơ bản là sổ chi tiêu và sổ ghi nhớ.

Ngoại trừ làm nhân viên giao hàng, hẳn Hà Trung Nghĩa còn thường xuyên làm vài công việc bán thời gian ngắn hạn, luôn có vài khoản thu nhập nhỏ rải rác, thu nhập tháng gom góp lại có thể vượt qua thành phần trí thức tầm trung.

Sổ chi tiêu ghi rất tỉ mỉ, ngay cả mua hai đồng rưỡi bữa sáng cũng có trong đó, Lạc Văn Chu lật vài tờ, đột nhiên khựng lại: "Tờ giấy lúc ấy dán trên đầu nạn nhân trông thế nào, cho tôi xem."

Bên cạnh lập tức có người lục ra tấm ảnh chụp đặc tả đưa cho anh.

Chỉ thấy chữ "tiền" đó viết nguệch ngoạc, là "nét chữ trẻ con" xấu xí, nét móc bên phải rất to, chiếm gần hết nửa chữ, trông cực kỳ mất cân đối – giống hệt cách viết chữ "tiền" của Hà Trung Nghĩa trong sổ.

"Chữ này là nét bút của chính nạn nhân." Đào Nhiên sửng sốt, "Khoan đã, tôi nhớ tối hôm ấy lúc xuất hiện ở khách sạn Thừa Quang, Hà Trung Nghĩa có xách một cái túi giấy, chẳng lẽ trong cái túi ấy kẹp tờ giấy? Cái túi giấy sau đó không thấy đâu, bên trong có cái gì?"

Lạc Văn Chu xem lướt qua quyển sổ của Hà Trung Nghĩa: "Liệu có khả năng là tiền mặt không? Mọi người xem chỗ này."

Ngoài cửa sổ, Phí Độ gật đầu rất đồng ý: "Khoản tiền khám chữa bệnh này quả thật không nhỏ, nhưng cậu ta lúc ấy mới đến Yến Thành nhỉ, vừa bắt đầu đi làm thì đào đâu ra nhiều tiền thế?"

Bà Hà giọng khản đặc nói nhỏ: "Nó nói là tiền lương xí nghiệp ứng trước."

"Xí nghiệp?" Phí Độ không quen từ này lắm, ngớ ra một thoáng mới hiểu, "Ý dì nói là chỗ cậu ta làm thuê?"

Bà Hà cơ thể không khỏe, là một phụ nữ nông thôn rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chẳng biết gì về quan hệ thuê mướn lao động ngắn và khổ cực của những người làm việc chân tay – rất nhiều người làm ngày nào lấy tiền ngày đó, ông chủ và người làm thuê đều rất nghi ngờ đối phương sẽ chạy bất cứ lúc nào, ông chủ chịu ứng trước cho người làm thuê, cơ bản đều là đang làm từ thiện.

Cho dù ông chủ tích đức hành thiện, sẵn lòng giúp người cần gấp, ứng trước một hai tháng tiền lương đã là rất tốt rồi, mà số tiền bà Hà dùng để chữa bệnh lại xấp xỉ tiền lương mấy năm của một nhân viên giao hàng.

Khoản nợ tình nghĩa lớn như vậy, bán sức lao động chắc chắn là tuyệt đối không thể báo đáp được, bán mình nghe còn hợp lý hơn.

Mà chủ tịch Phí đối với nam sắc cũng khá có tâm đắc khách quan nhớ lại Hà Trung Nghĩa có duyên gặp mặt một lần, cho rằng chỉ xét nhan sắc thì thiếu niên đó thật sự không đáng giá này.

Vậy số tiền lúc ấy rốt cuộc là ai cho vay? Tại sao ngay cả mẹ ruột cậu ta cũng không nói thật?

Trên sổ chi tiêu của Hà Trung Nghĩa có ghi khoản nợ "mười vạn đồng chẵn", mà chẳng ai biết khoản nợ thần bí này đến từ đâu. Thế là, trên cục điều động toàn thể cảnh sát hình sự, mất hơn nửa ngày, hỏi hết những người ở chỗ làm lẫn xung quanh Hà Trung Nghĩa, mà tất cả đều vẻ mặt mù tịt, chẳng những không thừa nhận từng cho vay tiền, còn đều bày tỏ ngay cả chuyện cậu ta vay tiền cũng không hay biết gì.

Lúc Lạc Văn Chu và Đào Nhiên quay về Cục công an, thấy bà Hà đã co ro trên mấy cái ghế ngủ thiếp đi, Phí Độ không biết mượn ai một tấm chăn mỏng đắp cho bà.

Đào Nhiên đi tới, hạ giọng hỏi: "Sao bà ấy lại ngủ ở đây?"

"Tôi nói dẫn đi ở khách sạn, mà dì ấy không chịu, nhất định muốn canh tới khi các anh bắt được hung thủ." Phí Độ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đào Nhiên đầu mướt mồ hôi, hắn nhíu mày, lấy khăn giấy trong túi đưa anh, "Anh bình thường cũng vất vả thế này à? Nhìn đau lòng quá."

Đào Nhiên còn chưa kịp trả lời, Lạc Văn Chu kế bên đã lạnh tanh nói: "Cảnh sát nhân dân phải thế, đau lòng thì cậu nộp thêm thuế, bớt gây sự đi. Cơ mà chủ tịch Phí này, tổng tài bá đạo các cậu không phải đều trăm công nghìn việc à, sao tôi thấy cậu lúc nào cũng rảnh rỗi vậy?"

Phí Độ mỉm cười: "Tôi nuôi một đám người chuyên ngành quản lý, không phải để họ bốc phét. Thật sự rất cảm ơn cảnh sát Lạc đã nhọc lòng cho sự an toàn của tiền bạc nhà tôi, thực ra không cần đâu, dù cho tôi ném hết gia sản đi, số tiền tiêu vặt còn lại gửi ngân hàng lấy lời, cũng nhiều hơn tiền lương cả đời anh."

Đào Nhiên: "…"

Hai tên bại não này quả nhiên hòa bình không hơn ba phút, mẹ kiếp lại tới nữa.

Anh mỗi tay một tên, tách hai con gà trống chọi ra, một tay kéo Lạc Văn Chu vào phòng làm việc, một tay chỉ Phí Độ cảnh cáo.

Phí Độ không lấy làm giận, hết sức mờ ám nắm ngón tay anh.

Lạc Văn Chu nổi trận lôi đình: "Cái tên này…"

Đào Nhiên đóng cửa văn phòng, hết sức bất lực nói: "Lát hết giờ làm, hai người có thể hẹn nhau ra ngoài đánh một trận cho thoải mái."

Lạc Văn Chu nhạy bén nghe ra một chút ý ở ngoài lời: "Ồ? Hôm nay tan tầm ông có việc à?"

Đào Nhiên quay người lại nhìn anh ta: "Tôi đi xem mắt."

Lạc Văn Chu ngẩn người.

Đào Nhiên vỗ vai bạn: "Người anh em này đến tuổi rồi, không thể làm quý tộc độc thân với ông nữa."

Lạc Văn Chu thoáng nhìn mặt đất, trầm ngâm chốc lát, sau đó mỉm cười, chỉ Đào Nhiên mà nói: "Tên phản đồ này, chẳng nói tiếng nào đã bán tổ chức, 'đoàn đi tìm chết' vĩnh viễn bất diệt bọn tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu."

Đào Nhiên nghĩ một thoáng: "Để tôi hối lộ ông, mai mốt tôi có con, nó sẽ nhận ông là cha nuôi."

"Đừng," Lạc Văn Chu xua tay, "Một Lạc Một Nồi là tôi chịu đủ lắm rồi, tôi không ham làm 'cha', tương lai của tổ quốc phải dựa vào đám trai thẳng các ông đi cố gắng thôi – Được rồi, ông có việc cứ đi trước đi, phí thời gian ở đây cũng chẳng tìm ra manh mối gì, nếu hung thủ vẫn đi theo Trương Đông Lai chú ý tiến triển vụ án, tôi đoán mấy hôm tới hắn sẽ có hành động, chúng ta vừa tra vừa chờ."

Đào Nhiên lắc đầu, thu dọn đồ đạc định đi, Lạc Văn Chu ở đằng sau đột nhiên gọi giật lại.

"Ông phản tổ chức, tôi thực sự còn có chút cảm giác thất tình," Lạc Văn Chu lẩm bẩm một câu, "Đúng rồi, nô lệ nhà cửa, ông có muốn mượn xe đi không?"

Đào Nhiên: "Ông biến đi!"

Tối đó, Trương Đông Lai từ chỗ Trương Đình nghe kể lại cả quá trình mình ra vào nhà giam, cảm thấy luật sư có công rất lớn, sau khi về nhà dùng lá bưởi tắm rửa, cùng ngày liền muốn mời riêng luật sư đi ăn cơm.

So với đồng nghiệp chuyên phục vụ luật pháp phi tố tụng cho các khách hàng lớn, luật sư hình sự mạo hiểm cao, áp lực lớn, còn chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, thật sự rất khó gặp vụ án đương sự ngốc tiền nhiều còn không phức tạp thế này, nếu không phải có mối quan hệ bạn học với Triệu Hạo Xương, sợ rằng chuyện tốt kiểu này thật sự chẳng tới lượt hắn, thế là luật sư vui vẻ đến chỗ hẹn.

Trương Đông Lai khách sáo dúi cho luật sư một cái bao đỏ, vốn nói phải lái xe đưa luật sư về, kết quả là mới ra khỏi nhà hàng liền gặp một đại mỹ nữ dáng chuẩn chín cái đầu, cô nàng hết sức thân quen chào Trương Đông Lai, còn lên xe một cách tự nhiên. (Dáng 9 đầu: chiều cao gấp 9 lần đầu)

Luật sư tự thấy bám theo người ta làm kì đà không ổn lắm, thức thời ngồi xuống ghế sau, hơn nữa bày tỏ chỉ cần cho mình đến trạm tàu điện ngầm gần nhất là được.

Trên xe, mỹ nữ với Trương thiếu gia không biết xấu hổ chuyện trò rôm rả, khiến quần chúng ngồi xem như ngồi trên chông, luật sư da mặt không dày, đành phải vờ như mình là không khí, dựa ghế nghịch di động. Khi đi ngang qua một ngã tư, Trương Đông Lai đạp thắng hơi gấp, luật sư hơi đổ về phía trước, đúng lúc này, khóe mắt hắn liếc thấy trong góc xe tựa hồ có thứ gì.

Luật sư vốn cho là thứ gì đó trên ghế bị thắng gấp rơi xuống, tính tiện tay nhặt lên, hắn khom lưng, lại đột nhiên ngây người.

Hắn nhìn thấy đó là một chiếc cà vạt sọc màu xám bạc, phần đuôi còn đeo cái mác hàng hiệu, may rất hoàn hảo, nhưng hình như từng bị người ta vặn, đã biến dạng, cuộn thành một cục như cá muối, kẹt trong kẽ của hàng ghế sau.

"Nạn nhân có vết đánh ở gáy, chết do ngạt thở, hung khí là một vải mảnh mềm, khăn lụa, cà vạt, thừng mềm vân vân đều có khả năng…"

Luật sư vốn uống ít rượu, kết quả là tích tắc ấy, cồn "phụt" một phát bốc hơi qua lỗ chân lông.

Đúng lúc này, Trương Đông Lai giống như cuối cùng đã nhớ ra ghế sau còn có một sinh vật, vừa khởi động xe vừa quay đầu lại nhìn hắn: "Luật sư Lưu, sao anh khom lưng thế? Quá chén hay dạ dày khó chịu?"

Luật sư cuống quýt ngồi thẳng dậy, máu toàn thân nối nhau xộc lên đỉnh đầu, tứ chi lạnh ngắt, tai ong ong, gượng mỉm cười: "Tôi… Tôi hơi chóng mặt."

Trương Đông Lai nhìn luật sư qua kính chiếu hậu, chẳng biết có phải do ánh sáng hay không, luật sư Lưu cứ cảm thấy mặt mũi hắn ta có sự nham hiểm không nói thành lời.

May mà Trương Đông Lai không để tâm, chỉ ngó một cái rồi lại mau chóng chuyên tâm tán tỉnh người đẹp bên cạnh. Luật sư Lưu cứng đờ giữ nguyên tư thế ngồi, bật camera của điện thoại, lén chụp chỗ phát hiện cà vạt, sau đó từ từ giơ chân ra, dùng mũi chân khều cà vạt, nhờ cặp che khuất, cách tay áo nhanh chóng cất cái cà vạt kia vào cặp của mình.

Đương khi tay hắn chưa kịp lấy ra, Trương Đông Lai lại bất ngờ nhìn qua kính chiếu hậu: "Là trạm phía trước sao luật sư Lưu?"

Luật sư suýt nữa đứng tim, hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ, ấp úng gật đầu.

Trương Đông Lai nhướng mày: "Sao mặt anh nhiều mồ hôi thế, điều hòa mở quá cao à?"

Cô nàng trên ghế lái phụ phụng phịu: "Không thể thấp hơn nữa, người ta sợ lạnh."

Nếu không phải còn một cô gái ngốc không rõ chân tướng ở bên cạnh ngắt lời, luật sư Lưu cảm thấy mình nhất định đã sợ phát điên rồi. Hắn không biết mình lăn xuống xe như thế nào, Trương Đông Lai khách sáo thò đầu ra ngoài cửa sổ: "Luật sư Lưu, anh ổn thật chứ? Thật sự không cần tôi đưa về nhà à?"

Luật sư cố gắng kéo cơ mặt: "Thật sự không cần."

May mà Trương Đông Lai bị sắc đẹp mờ lòng, không hề thật tâm muốn đưa một gã đàn ông tướng ngũ đoản về nhà, được xác nhận liền lập tức đạp chân ga lao vút đi.

Một trận gió đêm thổi qua, lúc này luật sư Lưu mới phát hiện lưng mình đã ướt đẫm.

16. Quyển 1 - Chương 15: Julien 15

Đào Nhiên vừa ra khỏi cổng, liền nhìn thấy Phí Độ đút tay vào túi, canh trước cổng chờ mình.

Đám "chim gõ kiến" loạn xị bát nháo bên ngoài còn chưa tan đi, Cục công an mới bị ép phóng thích một phú nhị đại rất khả nghi, Phí Độ có thể nhìn thấy áp lực lơ lửng trên đầu đội trinh sát hình sự, bởi vậy chuẩn bị chờ lâu dài. Nào ngờ Đào Nhiên bữa nay ra về rất tích cực, hấn thoáng sửng sốt, Đào Nhiên đã mở miệng trước: "Phí Độ, lại đây một chút, anh có mấy câu muốn nói với em."

Phí Độ chớp chớp mắt, nhìn về phía người đàn bà co mình trên ghế: "Bà ấy làm thế nào?"

Đào Nhiên nghe thế hơi khó xử.

"Không sao," Lạc Văn Chu đi ra, dựa cửa, gật đầu với Đào Nhiên, "Chờ bà ấy tỉnh dậy tôi sẽ hỏi thử, trước cổng có nhà khách, bình thường nhân viên nội bộ đi công tác đều ở đó, vừa an toàn vừa rẻ, nếu bà ấy muốn thì tôi bảo người thuê phòng bên đó, không muốn thì kêu nhân viên trực ban kê cái giường đơn giản cho bà ấy cũng được."

Đào Nhiên chần chừ: "Việc này không hợp quy định đâu?"

"Tôi nói một câu là xong." Lạc Văn Chu khoát tay, "Đi nhanh đi, chẳng ai nhọc lòng nhiều như ông cả."

Phí Độ nghe vậy ngạc nhiên hỏi: "Sao thế, Đào Nhiên, buổi tối anh có việc à?"

Đào Nhiên không trả lời, chỉ nói: "Đi theo anh."

Lạc Văn Chu nhìn Đào Nhiên kéo Phí Độ ra một bên, do khi nãy hai người đã giao chiến một trận, nên tạm thời quên mất cái máy chơi game chứa đựng đầy tình cảm kia.

Anh dùng ánh mắt xoi mói quét một vòng bóng lưng Phí Độ, cảm giác mỗi một đường kim mũi chỉ trên người hấn đều hiện rõ hai chữ "đỏm dáng", thả vào phim chiến tranh tình báo, chẳng cần hóa trang đã là hình tượng Hán gian kinh điển rồi.

Tiếc thay, đỏm dáng hơn lại có tác dụng gì đâu? Chẳng phải cũng bị bỏ rơi như ai.

Lạc Văn Chu bỗng nhiên cảm thấy hơi hả hê khi "cùng bệnh thương nhau", hào hứng đứng lì trước cửa văn phòng không chịu đi, chỉ hận cổ không thể dài thêm ba thước, để xem toàn bộ quá trình nhị thế tổ nếm mùi thất bại từ khoảng cách gần.

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên quen nhau đã rất nhiều năm, dãi nắng dầm mưa, từng cùng nhau tìm kiếm trẻ lạc đường, chiến thắng tội phạm cùng hung cực ác, cùng nhau lập công, cũng từng viết kiểm điểm với nhau, mối quan hệ không hề hời hợt.

Đào Nhiên mặc dù nghèo rớt mồng tơi nhưng là người tốt, hơn nữa tốt kiểu lặng lẽ hiến dâng, thời gian dài khó tránh khỏi sẽ khiến cái vị "giới tính nam thích nam" bên cạnh sinh ra suy nghĩ không an phận. Có điều về mặt xu hướng tình dục, Đào Nhiên và Lạc Văn Chu "đạo bất đồng bất tương vi mưu", anh thẳng đến đội trời đạp đất, cưỡng cầu không khỏi thất đức, bởi vậy Lạc Văn Chu kịp thời thắng lại, chỉ thỉnh thoảng trêu ghẹo có chừng mực cho sướng miệng thôi.

Đào Nhiên đáp lại thì trước giờ đều là không xấu hổ không giận dữ không để ý, rất thoải mái. Mà một số tưởng tượng đẹp sở dĩ đẹp, cần có một quá trình lên men giữ kín không nói ra, nếu phơi dưới nắng chói chang không che không đậy, rất dễ bị tia tử ngoại tiêu độc sát khuẩn.

Mà lúc này, Đào Nhiên bày tỏ rõ ràng mình sắp bước lên một giai đoạn khác của cuộc đời, Lạc Văn Chu cũng biết điều dời thứ tình cảm bị tia tử ngoại tiêu độc vô hại này đi, ngoại trừ chút bụi mù tiếc nuối cũng chẳng tạo thành gợn sóng quá lớn, ngược lại có phần thoải mái như dưa chín cuống rụng vậy.

Cho dù rất nhiều tay viết tình cảm thạo đời đều khuyến cáo mọi người rằng, "không được khoe khoang bạn sống tốt, bởi vì người ta chắc gì muốn thấy bạn sống tốt", Lạc Văn Chu vẫn cảm thấy, bên cạnh anh luôn có mấy người như vậy, ý nghĩa tồn tại chính là "nhìn thấy người ấy sống tốt là mình vui rồi" – dẫu người kia sau khi lên như diều gặp gió sẽ ngày càng xa mình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người như Đào Nhiên đời này kiếp này muốn lên như diều gặp gió, sợ rằng cũng chỉ còn một cách là mua vé số thôi.

Phí Độ có sự nhạy bén kỳ dị, thường chỉ cần một ánh mắt là hắn đã biết đối phương đại khái muốn nói gì, lúc này bị Đào Nhiên kéo ra một bên, hắn tựa hồ đột nhiên có dự cảm, đứng thẳng lên, đôi mắt hoa đào nhìn lung tung cũng thu về, thoạt nhìn lại hơi giống người đứng đắn.

Đào Nhiên suy nghĩ, không biết nên bắt đầu từ đâu – đành phải nói từ đầu.

Anh giơ tay áng chừng, nói với Phí Độ: "Lúc anh gặp em lần đầu, em mới cao bằng này, ôm cặp co ro trong xe anh, khi anh lần thứ ba gọi điện cho ba em, vẫn bận máy không liên lạc được, em ngẩng đầu nhìn anh một cái… Lúc ấy anh liền nghĩ, mình phải lo cho cậu bé này."

Phí Độ chớp nhẹ hàng mi, nhìn Đào Nhiên.

Hình tượng của hắn hiện giờ thực sự đã một trời một vực với cậu bé đáng thương "ôm cặp co ro trong xe", Đào Nhiên ho khan một tiếng: "Chỉ chớp mắt đã lớn thế này rồi."

Đương khi anh không biết nên nói gì, Phí Độ chợt mở miệng, gọi một tiếng "anh trai" lâu rồi không nghe.

Đào Nhiên sửng sốt, liền nghe Phí Độ nói: "Có phải em đã làm phiền anh quá nhiều hay không?"

Đào Nhiên không ngờ hắn có thể "hiểu chuyện" đến mức này, cơ hồ thấu tỏ mọi việc đến đoán trước được, nhất thời hơi á khẩu.

Phí Độ lại bỗng nhiên bật cười, hắn thoáng cân nhắc từ ngữ, cực kỳ quan tâm mà nói: "Mấy hôm trước em còn đang nghĩ, một hai năm nữa, nếu anh phải kết hôn, đến lúc đó có vợ có con, em sẽ không thể luôn bám lấy anh bất kể có việc hay không – bác sĩ tâm lý của em nói, bạn bè đi vào gia đình hoặc dọn nhà rời xa, người thân tuổi tác lớn dần, sinh ly tử biệt vân vân, đều không phải tai nạn, mà là quy luật tự nhiên như nắng mưa vậy, khách quan và vĩnh tồn, bản thân chúng không hề có hàm nghĩa gì, sa vào quá độ, cũng giống như thương xuân buồn thu quá độ, chẳng có ý nghĩa gì. Thế giới đang thay đổi, người đang thay đổi, mình cũng đang thay đổi, từ chối thay đổi và chia ly là trái với quy luật khách quan – huống chi từ lâu em đã nói, em không muốn truy cầu kết quả gì ở anh, bất kể thế nào, anh đều là anh của em."

Những lời muốn nói bị hắn cướp hết, ngay cả một dấu chấm câu cũng không còn, thật sự chẳng còn gì để bổ sung, Đào Nhiên đành phải hỏi một cách nhạt nhẽo: "… Em đi bác sĩ tâm lý à?"

Phí Độ nhướng mày: "'Giai cấp tư sản' bọn em định kỳ hẹn bác sĩ tâm lý, không phải là mốt như tụ tập thưởng thức nước khoáng năm 82 à?" (Câu này nhại theo rượu vang năm 1982, nghe nói rượu vang năm này rất hiếm và đắt)

Đào Nhiên giống như các nhân viên công ty Phí Độ – biết rõ hắn nói nhảm mà nghe vẫn thoải mái cực kỳ.

Phí Độ: "Là đột nhiên có người trong lòng, hay chuẩn bị đi xem mắt?"

Đào Nhiên: "Đi xem mắt."

Khóe miệng Phí Độ giật nhẹ, trông như nuốt xuống đánh giá "quê một cục" suýt nữa buột ra, sau đó hắn thở dài: "Được rồi, anh định đi thế nào? Không mặc bộ này đi luôn chứ? Có cần em cho mượn xe không?"

Nô lệ nhà cửa Đào Nhiên trong vòng mười phút gặp đả kích hai lần liền, dở khóc dở cười: "Hai người đủ rồi nha, bàn trước lời thoại rồi phải không?"

Phí Độ vô thức theo lời anh ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn gặp ánh mắt Lạc Văn Chu, sau đó biểu cảm của hai người đồng thời biến thành một lời khó nói hết, cùng nhìn đi chỗ khác.

Đào Nhiên đi rồi, nhưng Phí Độ không đi theo, hắn đợi mãi đến khi Lạc Văn Chu trước mặt hắn gọi công an trực ban tới, sắp xếp thỏa đáng cho bà Hà, bấy giờ mới nhẹ nhàng nhét một tấm danh thiếp vào tay bà, rồi cất bước rời khỏi.

Lạc Văn Chu không biết mình uống nhầm thuốc gì – có thể là cảm thấy Phí Độ quay người đi trông thật quạnh hiu, hoặc do là đồng minh thất tình, sinh ra một chút cảm thông với cái tay nhà giàu thành tinh kia, anh nhất thời kích động mở miệng gọi Phí Độ lại: "Này, tối hôm nay không có ai ăn cơm với cậu nhỉ?"

Phí Độ hít sâu một hơi, quay người lại, bóng lưng cơ hồ có phần "lục căn thanh tịnh" vừa rồi tức khắc bị miệng lưỡi độc ác phun sạch: "Hiếm khi giống với loại 'người già neo đơn' các anh, trăm năm khó gặp một lần."

Lạc Văn Chu nhìn hắn như thế, lại bắt đầu ngứa tay, chỉ hận không thể xuyên về năm giây trước để cho mình một bạt tai – cho mày lắm miệng!

Song đã đến nước này, bật lại không khỏi có vẻ hẹp hòi, thế là Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm nói: "Hôm nay cậu trấn an người nhà nạn nhân hộ bọn tôi, không để bà ấy nói lung tung với cánh truyền thông, xem như đã giúp bọn tôi, tôi có thể thay mặt đội hình sự giữ cậu lại ăn bữa cơm."

Phí Độ dừng bước, hơi ngạc nhiên.

Thực ra Lạc Văn Chu chỉ thuận miệng khách sáo, không ngờ chủ tịch Phí chịu hạ mình ở lại… Chính như Phí Độ cũng không ngờ tới, cái gọi là "giữ cậu lại ăn bữa cơm" của đội trưởng Lạc lại là ý nghĩa trên mặt chữ – địa điểm chính là căng tin Cục công an.

Phí Độ hiếm khi im lặng đứng ở cửa căng tin, ngửi mùi thức ăn không biết tên bên trong, nhìn trần nhà xanh xanh đỏ đỏ, lại dòm sàn nhà bóng nhẫy dầu mỡ, ánh mắt lướt qua ghế nhựa ba màu đỏ vàng lam, cuối cùng dừng ở một bức tranh trang trí trên tường.

Trên tranh viết: "Thực bất yếm tinh, khoái bất yếm tế". (Gạo giã trắng, thịt thái mỏng, đại khái là ăn uống phải cầu kỳ tinh tế, xuất xứ từ Luận ngữ)

Phí Độ nhìn cái câu khoác lác không biết ngượng này mà hết hồn, cảm thấy căng tin Cục công an với Lạc Văn Chu đều không biết xấu hổ y như nhau.

Những khi không muốn nấu cơm, Lạc Văn Chu thường mua đại một ít ở căng tin mang về nhà, lúc này anh quen thuộc đi tới trước ô cửa kêu cơm, thuận miệng khách sáo hỏi Phí Độ: "Có kén ăn không?"

Phí Độ thì không hề khách sáo trả lời: "Có – tôi không ăn hành sống, không ăn tỏi chín, gừng chín hay sống đều không ăn, không ăn chua, không ăn cay, không ăn mỡ heo, không ăn thân thực vật, không ăn cà tím cà chua có vỏ, động vật không ăn đầu gối trở xuống, cổ trở lên và nội tạng."

Lạc Văn Chu: "…"

Phí Độ thản nhiên nhìn lại không né tránh, suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung: "Còn không ăn lòng đỏ trứng chín quá, đậu hũ nước chua… À, loại thạch cao thì có thể miễn cưỡng."

Lạc Văn Chu chưa bao giờ gặp loại linh trưởng còn khó hầu hơn Lạc Một Nồi, cảm giác mình phải dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng nuốt lại một câu "Vậy chú mày cút ra ngoài ăn cứt đi".

Đội trưởng Lạc dùng luôn cả sự kiên nhẫn nửa đời sau của mình, gọi thức ăn qua ô cửa, nói đầu bếp đừng bỏ cái này đừng cho cái kia, đi cho tên khốn "Phí Một Nồi" ăn trước.

Kết quả là Phí Độ nhìn một bàn thức ăn, chọn chọn lựa lựa, cuối cùng chỉ lấy cái bánh bao ngọt nhân mật, gặm với táo chiên caramen.

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật giật: "Cậu không nói hải sản cũng không ăn."

"Tôi có ăn," Phí Độ chẳng buồn nâng mí mắt lên, trả lời, "Nhưng không muốn bóc vỏ."

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi, một lần nữa sâu sắc hiểu được tính cách thánh phụ của Đào Nhiên – nhịn suốt bảy năm mà chưa bóp chết tên này.

Lạc Văn Chu gõ bàn: "Cậu nói với Đào Nhiên là lời thật lòng?"

Phí Độ không lên tiếng, liếc nhìn anh nửa giễu cợt, giống như anh vừa hỏi một câu ngu xuẩn.

"Thái độ gì thế, thấy cậu thất tình tội nghiệp tôi mới giữ lại mời một bữa cơm," Lạc Văn Chu rút ra một đôi bao tay ni-lông dùng một lần, xem như mình đang cho mèo ăn, bóc vỏ món tôm chiên, "Hôm nay tại sao cậu ở lại?"

Phí Độ thoáng dừng đũa, rồi vẫn gắp món tôm đã bóc vỏ, làm trao đổi đồng giá, câu tiếp theo không kèm súng ống: "Không vì sao cả – các anh hoài nghi hung thủ là người bên cạnh Trương Đông Lai, vẫn chú ý động thái của cảnh sát, nên thả hắn ra để câu cá à?"

Lạc Văn Chu: "Cậu có ý kiến khác?"

"Suy nghĩ của tôi cũng tương tự vậy," Phí Độ nói, "Thực ra nếu ngay từ đầu các anh đã ra tay từ nạn nhân, hẳn không khó tìm được kẻ đó. Hắn nên là người quen cũ của nạn nhân, có lẽ đã thay tên đổi họ, nhưng trong xã hội mỗi người một giấy chứng minh này, muốn sửa không để lại dấu vết là không thể. Không ai nghĩ đến không ai tra thì thôi, chỉ cần bên trong hệ thống các anh muốn tra, thì hắn sẽ mau chóng lộ mặt, nên hắn sẽ liều mạng chuyển dời tầm nhìn của các anh."

Lạc Văn Chu: "Cậu cho rằng nạn nhân trước khi đến Yến Thành đã quen hung thủ, mà không phải là lén lút làm chuyện gì đó không thể công khai cho kẻ nào."

"Khoản tiền chữa bệnh cho mẹ hắn," Phí Độ nói, "Mười vạn đồng đó hắn gửi về lúc mới đến Yến Thành chưa đầy một tháng, nếu tôi muốn làm chuyện gì phạm pháp, tôi sẽ không cho một kẻ không biết gốc gác như vậy gia nhập. Tổ chức tội phạm kiếm tiền như thế, bậc cửa nhất định phải cao hơn kỳ thi công chức của quý cục."

Lạc Văn Chu tự động lờ đi câu cuối: "Thế nếu cậu ta có một đồng hương thần bí, giới thiệu vào một tổ chức tội phạm thì sao? Có thể người giới thiệu và hung thủ không hề là một."

"Người mẹ nói Hà Trung Nghĩa – tên này phải không? Hà Trung Nghĩa ngoại trừ một ông anh tên 'Triệu Ngọc Long', từng giới thiệu việc làm cho hắn, thì chưa từng nhắc đến ai khác." Phí Độ nói, "Đi ra ngoài, gặp một đồng hương biết rõ gốc gác, hắn sẽ nhắc tới với gia đình."

Lạc Văn Chu: "Cho dù họ cùng làm chuyện trái pháp luật?"

"Đặc biệt là khi họ cùng phạm pháp." Phí Độ nói, "Hắn biết không an toàn, nên sẽ vô thức tìm kiếm cảm giác an toàn, nói với người nhà và chính mình rằng 'tôi làm cùng ai đó', đây là một loại an ủi mang tính bổ khuyết – tại sao anh nhất định cho rằng có một 'tổ chức' có lẽ có như thế?"

Lạc Văn Chu dừng đũa, nhìn mép bát của mình đắn đo chốc lát: "Tôi không thể nói quá rõ – bởi vì đêm nạn nhân ngộ hại, điện thoại nhận được một tin nhắn thần bí mập mờ, địa điểm ngộ hại rất có thể ở khu đông, lại bị vứt xác tới khu tây Hoa Thị đi xe mất hơn nửa tiếng, mà bọn tôi vừa vặn nhận được một số mật báo về khu tây này."

Phí Độ phút chốc nhíu mày, rốt cuộc vẻ mặt hơi lộ ra sự bất ngờ.

Lúc này, điện thoại của Lạc Văn Chu thình lình đổ chuông, là số lạ không có trong danh bạ.

Lạc Văn Chu nghe máy: "A lô?"

Đầu dây bên kia là tạp âm rất nhỏ, kèm theo tiếng thở hồng hộc của một người.

Lạc Văn Chu: "Xin hỏi ai vậy?"

Anh đang hoài nghi là điện thoại chọc phá, thì trong di động đột nhiên bùng ra một tiếng la gấp gáp: "Cứu mạng! Cứu…"

Sau đó cúp máy.

17. Quyển 1 - Chương 16: Julien 16

Tiếng cầu cứu ngắn và chói tai xuyên qua điện thoại phá tan sự yên tĩnh của căng tin, đến cả Phí Độ ngồi đối diện cũng nghe thấy, Lạc Văn Chu gọi lại nhưng không được.

Mặc dù chỉ có một tiếng song Lạc Văn Chu vẫn nhận ra đó là tay tài xế xe dù tên Trần Chấn.

Trần Chấn tố cáo Vương Hồng Lượng, bởi vì gã từng nghe lén điện thoại của Trần Viện, cộng thêm một phần phỏng đoán nghe rất giống bắt gió bắt bóng của chính gã, trước sau chẳng đưa ra được bằng chứng cụ thể nào.

Không biết là Trần Viện sợ liên lụy người nhà mới không để lại gì, hay Vương Hồng Lượng sau khi giết người diệt khẩu mượn danh nghĩa "quét sạch ma túy" để tịch thu tất cả manh mối. Tóm lại, Lạc Văn Chu chỉ lấy được từ chỗ Trần Chấn một quyển album cũ của chị gã.

Lúc chia tay, Lạc Văn Chu có thể cảm thấy được rõ rệt sự không cam lòng của gã thanh niên ấy, đặc biệt dặn gã một câu: "Chuyện không có chứng cứ, cậu không được nói lung tung, càng không được một mình đi tìm chứng cứ, nhớ ra chuyện gì cứ gọi điện cho tôi bất kỳ lúc nào – dù cậu mạo hiểm tìm ra chứng cứ, có thể cũng vô dụng thôi, chưa chắc bọn tôi sẽ cảm thấy nó hữu dụng."

Lạc Văn Chu tự thấy câu này từ tình đến lý đều thấu hết, đủ để tay Trần Chấn kia chịu ngồi yên, ai ngờ mới chưa đầy một ngày mà gã đã xảy ra chuyện.

Lạc Văn Chu lập tức đẩy đĩa tôm bóc vỏ tới trước mặt Phí Độ: "Cậu cứ ăn đi, ăn xong tự dọn dẹp bát đĩa, tôi có chút việc phải đi trước một bước."

Phí Độ không nói được cũng không nói không được, hắn chậm rì rì chọc một hộp hồng trà chanh bằng giấy, uống một ngụm, cảm thấy vừa chua vừa đắng, thật sự chẳng phải cho người uống, liền vứt đi, hơi suy tư nhìn theo bóng lưng Lạc Văn Chu vội vàng rời khỏi.

Lạc Văn Chu có phương thức liên lạc của Trần Chấn, song số máy khi nãy lại hoàn toàn xa lạ, anh vừa nhanh như chớp phóng xe tới khu Hoa Thị, vừa gọi điện cho cục phó Lục.

"Chú Lục, là cháu đây, khẩn cấp, cháu hiện tại không kịp xin phê duyệt, chú có thể nghĩ cách tìm người định vị hai số điện thoại cho cháu không."

Cục phó Lục ngoài giờ làm tự dưng nhận được cuộc điện thoại này, nhưng cũng không ngạc nhiên: "Số nào, cháu đang ở đâu?"

Lạc Văn Chu nhanh chóng đọc số của Trần Chấn và số điện thoại lạ ban nãy.

Cục phó Lục đầu bên kia vội vàng ghi lại, trước khi anh cúp máy hỏi: "Tình hình của cháu hiện giờ thế nào, có thể đảm bảo bản thân an toàn không?"

"Kẻ hèn này họ An tên Toàn." Lạc Văn Chu nở nụ cười không rõ lắm, lập tức xoay mạnh vô-lăng, vòng qua cầu trên đại lộ Nam Bình, lao thẳng đến khu tây.

Tối nay trời đột nhiên oi bức không hề báo trước, mùa hạ đang ùa đến, thỉnh thoảng có con chim lao qua biển xe đầy nguy hiểm, cơ hồ dán sát mặt đất, dự báo một trận mưa to sắp kéo tới.

Kẹt xe chiều thứ Sáu thường kéo dài rất lâu, may mà hôm nay là ngày cuối hạn chế xe theo biển chẵn lẻ, khu mua sắm trung tâm cuối tuần đang nóng lên, "màn trời" lộ thiên khổng lồ trải ra màn hình led lóa mắt, đám đèn đêm đó bám riết theo mọi người qua lại, xuyên qua đường cái rộng lớn, xuyên qua xe Lạc Văn Chu, cho đến khi anh quẹo hẳn vào đường phố chằng chịt khu tây mới chịu thôi.

Cục phó Lục làm việc vừa nhanh nhẹn vừa đáng tin, không bao lâu đã có nhân viên kỹ thuật gọi lại cho Lạc Văn Chu – di động của Trần Chấn định vị gần phố Tây Quan Cảnh ở khu tây, vị trí số điện thoại lạ rất gần gã, đăng ký tên thật, thuộc về một người phụ nữ tên "Ngô Tuyết Xuân".

"Ngô Tuyết Xuân," Lạc Văn Chu hơi bất ngờ, "Là một người có tên có họ?"

"Đúng, chính là tên này," Nhân viên kỹ thuật cho anh một câu trả lời khẳng định, "Đội trưởng Lạc, chờ một chút tôi gửi chứng minh thư của người này vào di động cho anh."

Hướng dẫn cho thấy anh đã đến gần "phố Tây Quan Cảnh", Lạc Văn Chu giảm tốc độ – sở dĩ anh dám nửa đêm chạy tới đây một mình, là vì chắc chắn Vương Hồng Lượng không dám làm gì mình.

Loại hèn như Vương Hồng Lượng, hay lừa trên nạt dưới, kiêu căng và cung kính rõ ràng, tự động chia người làm ba bảy loại. Ở chỗ lão, có người là con kiến chẳng đáng nhắc tới, bóp chết thì thôi, có người dẫu hận hơn thì cũng chỉ có thể bịt mũi nịnh bợ.

Tuy bản thân Lạc Văn Chu chẳng là cái thá gì, nhưng được cái ba anh vẫn chưa về hưu.

Nếu Trần Chấn gặp nguy hiểm trong quá trình gọi điện cầu cứu anh, thế nhất định đối phương đã biết sự tồn tại của anh rồi, số điện thoại kia đã đăng ký tên, rất dễ truy tìm, Vương Hồng Lượng phải lập tức hiểu được rằng Lạc Văn Chu tìm đến chỉ là vấn đề thời gian.

Dựa theo lẽ thường, Vương Hồng Lượng hiện tại sẽ chủ động liên lạc, thử thái độ của anh, tìm cách âm thầm giải quyết.

Song lão ta đến bây giờ vẫn chưa gọi.

Lạc Văn Chu lập tức ý thức được – bất luận tối nay đã xảy ra chuyện gì, rất có thể Vương Hồng Lượng còn chưa biết, không chừng là do kẻ dưới tự chủ trương.

Rất nguy hiểm, nhưng đây tuyệt đối là một cơ hội.

Điện thoại của Lạc Văn Chu reo một tiếng, chứng minh thư của Ngô Tuyết Xuân được gửi tới, anh đậu xe ngay đầu phố Quan Cảnh.

Phố Quan Cảnh là đường đi bộ tập trung nhiều chức năng trong một như quán nướng lộ thiên, chợ đêm và "chăm sóc sức khỏe" – ở đây chỉ có thể đi bộ, bởi vì chỗ nào cũng có quầy hàng chiếm đường phi pháp, ngoại trừ "chó cưỡi thỏ", các loại xe cơ giới khác căn bản không vào được. (Chó cưỡi thỏ là một loại xe nông dân dùng)

Trong không khí toàn mùi thịt nướng, một người đàn ông vạm vỡ cởi trần xào ốc đồng rào rào trong chảo sắt, nhân viên phục vụ đặc biệt "mặt bự phấn" đứng ở góc đường, hai công việc đều không để lỡ, mùi nước cống bốc lên từng đợt, không xa còn có mấy người đang công khai vét dầu dưới cống.

Lạc Văn Chu đảo mắt qua bốn phía, suýt bị đám đông làm ngạt thở, đứng tại chỗ cân nhắc chốc lát, rồi cất bước đi tới một chỗ tập kết xe dù.

Đám tài xế xe dù sớm cho mình "tan ca", đang tụ tập đánh bạc, một người trung niên bài khá đỏ chửi thề đập bài lên mui xe, cười khoe hàm răng vàng khè cọc cạch: "Mẹ kiếp, thế nào, có phục không, chung tiền mau!"

Nói đoạn giơ tay xin bạn điếu thuốc, bạn chưa kịp đưa thì phía sau lại đột nhiên giơ ra một bàn tay, đưa một điếu thuốc, còn châm hộ cho.

Mấy tài xế xe dù đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy một anh chàng vai rộng chân dài, rất bổ mắt.

Chính là Lạc Văn Chu.

"Các anh em, cho tôi hỏi thăm chút việc." Lạc Văn Chu khách sáo phát thuốc hết một vòng, tươi cười nói, "Hôm qua xe tôi bị hạn chế, tôi đi xe một người anh em, không cẩn thận đánh rơi hợp đồng mới ký trên xe. Hợp đồng chỉ vài tờ giấy, đối với người khác là chẳng đáng một xu, nhưng tìm không ra thì tôi đến phải tự sát tạ tội – tôi không để các anh giúp suông đâu, ai nhìn thấy nói cho tôi biết, tôi xin hậu tạ."

Lạc Văn Chu nói được làm được, tuyệt đối không lằng nhằng, nói đến đây, anh không vội đặt câu hỏi, mà mở ví đưa mỗi người một tờ tiền mặt đỏ chóe trước: "Phiền giúp tôi truyền tin ra, tôi nhất định sẽ không quỵt nợ."

Anh rất giỏi nghề lừa gạt – cung cấp chi tiết loại xe và kiểu dáng, biển số lại cố ý lập lờ nước đôi, chỉ nói hai chữ cái trước và một số cuối, còn lại bỏ qua, sau đó miêu tả diện mạo tài xế.

Tài xế xe dù có tổ chức và địa bàn phân chia riêng, chút xíu thông tin này đã đủ để họ đua nhau bàn bạc ra một kết luận: "Có phải tên oắt con Trần Chấn kia không?"

Lạc Văn Chu đúng lúc ngậm miệng, ánh mắt do dự qua lại giữa mấy người kia, trông mù mờ cứ như thật vậy.

Trước tiền thưởng, đám tài xế mau chóng tan chiếu bạc, im lặng chui vào ngõ nhỏ thông thoáng. Lạc Văn Chu tự đốt một điếu thuốc, còn chưa hút xong đã có được tin tức mình muốn – có người nói nhìn thấy xe Trần Chấn đậu ven đường, cho anh địa điểm chính xác và số điện thoại của gã.

Số điện thoại tất nhiên không gọi được, Lạc Văn Chu nhanh chóng thanh toán tiền mặt, để người kia dẫn mình đến chỗ Trần Chấn đậu xe – đó là một bãi đậu xe lộ thiên bên ngoài phố Quan Cảnh, đã quy hoạch chỗ đậu xe nhưng không ai trông. Con xe second hand cũ rích của Trần Chấn lẻ loi nằm ven đường, người đến người đi bên cạnh, mà chủ xe lại không thấy bóng dáng đâu.

Bãi đậu xe có duy nhất một camera theo dõi, không biết bị đứa ranh con nào đập nát một nửa, hiển nhiên là xác đã lạnh rồi.

Chắc người cung cấp manh mối hơi áy náy khi cảm thấy mình kiếm tiền quá dễ dàng, thế là xung phong đi chung quanh hỏi thăm về hướng đi của Trần Chấn chủ xe.

Lạc Văn Chu đi quanh xe Trần Chấn một vòng, phát hiện ngoài cửa xe bên ghế lái rơi đầy tàn thuốc, người lúc ấy đứng ở đây khi giẫm thuốc đã để lại một dấu chân phiền muộn.

Lạc Văn Chu đứng ở chỗ dấu chân, lưng dựa cửa xe, nhìn bốn bề.

Trần Chấn phớt lờ cảnh cáo của anh, lén hành động, ắt hẳn là trong trạng thái máu nóng lên đầu. Vậy gã một mình đứng ở chỗ này, hút mấy điếu thuốc liền, lại là đang làm gì? Là đột nhiên do dự đối với hành động của mình?

Hay là… đang đợi ai?

Lúc này, người khi nãy lấy tiền chạy chầm chậm về, nhỏ giọng nói với Lạc Văn Chu: "Tôi thấy không bằng anh dán tờ giấy lên xe, để nó nhìn thấy tự liên lạc lại đi. Tôi mới nghe người bán quần áo bên kia nói, cô ta có ấn tượng với Trần Chấn, tên oắt đó đứng đây cả buổi một cách kỳ lạ, sau đó đi tới cao ốc Hồng Phúc rồi."

Lạc Văn Chu: "Cao ốc Hồng Phúc?"

"Đó đó!" Người báo tin giơ tay chỉ, ngay đối diện chỗ Trần Chấn đậu xe là một trung tâm giải trí sáng rực ánh đèn, cửa treo bảng lớn "Bi-a, đánh bài, mát xa, KTV", một loạt xe đậu trước cửa.

Lạc Văn Chu lặng lẽ gửi tin nhắn "Cửa đông phố Quan Cảnh khu tây Hoa Thị tòa nhà Hồng Phúc xin chi viện" cho cục phó Lục, dăm ba câu đuổi người báo tin đi, dạo một vòng quanh cao ốc Hồng Phúc, sau khi nắm hết hoàn cảnh xung quanh, anh vò xù đầu rồi nghênh ngang đi vào.

Trong đại sảnh lót đá cẩm thạch dày, vài bóng đèn bên dưới bộ đèn treo lớn kiểu Tây bị hỏng, có vẻ hơi tối, vài thanh niên chơi bời lêu lổng trông như du côn tuần tra hút thuốc trong này, vừa thấy có người đến liền lén thả ra những ánh mắt đánh giá.

Lạc Văn Chu đều vờ như không thấy, đi thẳng tới lễ tân, giơ tay gõ bàn: "Cho tôi đặt một phòng, lát có bạn tôi tới."

Kế đó, anh lại tiện tay cầm menu thức uống bên cạnh lên, ánh mắt đảo nhanh qua danh sách các loại rượu đắt hơn ngoài thị trường năm phần, giống như không hề nhận ra mà gọi cả đống.

Lễ tân không ngờ trên trời rơi xuống một vị khách sộp ngu ngốc lắm tiền như vậy, liên tục ghi order: "Tiên sinh, phiền anh nói chậm một chút…"

Lạc Văn Chu chợt dừng lại.

Lễ tân nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy "khách" nhìn thẳng mình, ánh mắt mờ ám có thâm ý khác, hạ giọng hỏi: "Chỗ các em thấp nhất bao nhiêu có thể chỉ định 'nhân viên phục vụ'?"

Lễ tân khựng lại, sau đó mỉm cười "rất hiểu", cũng hạ thấp giọng, nhẹ nhàng lấy album từ dưới bàn đẩy tới: "Anh có thể xem ảnh trước."

Trong album là ảnh "tả thật nghệ thuật" một màu chụp cực kỳ thiếu nghệ thuật, toàn là mặt xà tinh trát cả tấn phấn, một thứ mùi ướt át dở quê dở phố thốc vào mặt.

Lạc Văn Chu lật album từ đầu đến cuối hai lần, cố ý ra vẻ nóng nảy: "Ảnh này trông gớm đến mẹ cũng không nhận ra, các em có loại nào bình thường hơn không?"

Lễ tân đang định trả lời, lại thấy Lạc Văn Chu hơi nghiêng về phía trước, anh giống như diễn không nổi nữa, sốt ruột không kìm được mà "lộ rõ bộ mặt thật", hỏi: "Chỗ các em có một người tên Ngô Tuyết Xuân không?"

18. Quyển 1 - Chương 17: Julien 17

"Ngô… Ngô Tuyết Xuân?" Nụ cười của lễ tân đột nhiên cứng đờ lại.

Lạc Văn Chu nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén hé sự mờ ám vừa giả vờ ra một đường nhỏ, trầm giọng hỏi: "Thế nào?"

Lễ tân tựa hồ bị ánh mắt anh dọa, không tự chủ được dời tầm nhìn đi, kế đó lại cố ép mình bình tĩnh, nhìn Lạc Văn Chu cười ngọt ngào: "Không có, là thế này, nhân viên phục vụ chỗ bọn em bình thường đều dùng tên tiếng Anh, anh đột nhiên nói tên thật, em chưa kịp nhớ ra… Ngô Tuyết Xuân, Ngô Tuyết Xuân hình như là 'Linda' phải không?"

Cho dù Lạc Văn Chu lúc này đang ở hang hổ, nghe thế vẫn không nhịn được lắm miệng một câu: "Văn hóa xí nghiệp chỗ các em đúng thật là đủ Tây."

Lễ tân ánh mắt lóe một cái, lại đẩy album vào tay anh: "Tiên sinh, hôm nay Linda không khỏe, anh có muốn xem lại người khác không? Hay anh đã biết cô ấy từ trước?"

Lạc Văn Chu ngả ra sau, từ trên cao nhìn xuống cô lễ tân kia một lúc, lạnh lùng hỏi ngược lại: "Sao, gọi một nhân viên phục vụ còn phải tra hộ khẩu cơ à?"

Lễ tân vội nhỏ giọng xin lỗi, nhanh nhẹn sắp xếp phòng, để người ta dẫn Lạc Văn Chu vào, chẳng biết có phải là ảo giác hay không, các ánh mắt tập trung vào anh hình như nhiều hơn.

Chờ anh đi xa, lễ tân mới thở phào một hơi, lấy bộ đàm thương dụng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Người các anh nói đã tới rồi, ở trong phòng 'Phù Dung Thành'."

Trong bộ đàm vọng ra một trận ồn ào, sau đó một giọng nam hỏi: "Bao nhiêu người?"

"Chỉ, chỉ một." Lễ tân mím môi, bàn tay mướt mồ hôi lạnh, suýt nữa không cầm được thứ màu đen kia, "Các anh lần, lần sau có thể đừng bắt em làm việc này không, em…"

Cô còn chưa dứt lời, bên kia đã loáng thoáng truyền tới một tiếng chửi đổng: "Bà nó, chỉ có một đứa, đúng là chê mạng dài mà, sớm biết vậy đã chờ ở cửa trùm bao bố bắt đi giết chết cho rồi, khỏi tốn công!"

Bộ đàm bị đối phương cúp đi trong tiếng chửi rủa.

Lúc này, một cô gái mặc váy trắng bị hai người vừa lôi vừa đẩy vào, trước ngực đeo thẻ công tác tên "Linda", chính là Ngô Tuyết Xuân.

Ngô Tuyết Xuân đi qua, bất lực thoáng liếc lễ tân, hai người nhìn nhau một cái, lại mau chóng dời đi.

Lạc Văn Chu đi chưa được mấy phút, Phí Độ đã chẳng muốn ăn nữa. Hắn ra khỏi căng tin Cục công an, lúc ra vừa vặn nhìn thấy bà Hà đã dậy, một cảnh sát trực ban khô hết cả miệng thuyết phục bà ra ngoài ở nhà khách. Bà Hà trợn mắt, sắc mặt vàng bủng như nghệ, túm góc áo mình, không lên tiếng cũng không gật đầu.

Những chuyện bên ngoài bà đều không hiểu, bởi vậy bà luôn nghi ngờ người khác muốn gạt mình, luôn không nơi giúp đỡ.

Người quanh năm sống trong hoàn cảnh tương đối khép kín, ít tiếp xúc với bên ngoài, thường sẽ có sự khiếp đảm và ngu xuẩn thiển cận này. Với người đàn bà ốm đau rất nhiều năm này mà nói, con trai là chỗ dựa duy nhất, là vòng bảo vệ và liên hệ duy nhất của bà với thế giới hối hả này.

Phí Độ cách cửa thủy tinh đánh giá bà một lúc, cảm thấy bà như một con ốc sên không còn vỏ.

Hắn không quấy rầy bà Hà, rảo bước rời khỏi Cục công an, đi tới khu tây Hoa Thị.

"Phù Dung Thành" là phòng nằm trong góc, Lạc Văn Chu vừa vào liền cảm thấy không thích hợp lắm – bởi vì nơi đây không tối như các phòng khác, anh nhìn quét căn phòng một vòng, phát hiện một chút huyền cơ trong một góc.

Ban nãy khi đi quanh cao ốc Hồng Phúc, Lạc Văn Chu đã phát hiện, do vấn đề kiến trúc nên bốn góc tòa nhà này có mấy cửa sổ không đóng kín – xem ra phòng này có một.

Phòng KTV không mở cửa sổ, dùng vải chặn ánh sáng dán lên giấy dán tường, có thể là đã lâu năm, thành thử chỗ dán hơi hở, đèn đường rọi vào một tẹo.

Lạc Văn Chu tựa hồ chẳng hề để ý mà nhìn lướt qua, mau chóng thu tầm mắt về, tiện tay bật nhạc, nhìn xung quanh như tìm kiếm thiết bị cảnh báo khói.

Dường như không thấy gì khác lạ, Lạc Văn Chu lấy thuốc ra tự châm cho mình một điếu.

Anh một tay cầm bật lửa, một tay tự nhiên che lửa, nhờ động tác này để xòe một tờ giấy giấu trong bàn tay.

Khi cô bé lễ tân kia đưa album lần thứ hai, đã nhờ album che lấp để nhét một tờ giấy vào tay anh.

Trên giấy có một hàng chữ viết vội bằng bút bi: "Có người đang chờ chặn đường anh."

Lạc Văn Chu hơi ngoài dự tính.

Anh đương nhiên biết có người chờ chặn đường mình. Trần Chấn gọi điện thoại xin giúp đỡ, đối phương nhất định đoán được anh sẽ đến, bởi vậy lúc ở cửa Lạc Văn Chu cố ý nhắc tới "Ngô Tuyết Xuân", dứt khoát nghênh ngang xông thẳng vào, biểu hiện vừa lão luyện vừa không cao minh, anh để mình thoạt nhìn cực kỳ đề phòng, nhưng lại là sự đề phòng chẳng hiểu cái gì cả.

Như vậy kẻ nấp sau màn mới cảm thấy nắm chắc thắng lợi, sẽ không chó cùng rứt giậu, thậm chí tự cho là thông minh vờn nhau với anh.

Lạc Văn Chu định dùng mình dụ địch xâm nhập, rồi chơi trò bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau.

Nhưng anh không ngờ, một lễ tân không quen biết lại ngầm giúp mình.

Như thế xem ra, sắp xếp cho anh ở phòng "Phù Dung Thành" có cửa sổ ẩn, hiển nhiên cũng là cô gái kia ra tay – lỡ như xảy ra chuyện gì, phòng có cửa sổ, anh sẽ có đường chạy trốn.

Lạc Văn Chu vê cằm, trong lòng sinh ra vô vàn cảm khái.

Anh nghĩ: "Ngoại hình đẹp trai vẫn khá có lợi."

Lúc này, cửa phòng bị đẩy vào từ bên ngoài, Lạc Văn Chu thản nhiên bỏ bật lửa xuống, nắm tờ giấy trong tay, ngẩng đầu nhìn.

Một cô gái mặc váy trắng đứng ở cửa, mái tóc dài từng nhuộm có vẻ hơi tối màu, trang điểm đặc biệt đậm, cô nở nụ cười, nũng nịu chào anh: "Chào tiên sinh, em là Linda."

Lạc Văn Chu: "…"

Mắt mũi người này đều giống như bị ủi phẳng sau đó dùng đồ trang điểm tổ chức lại, anh thật sự không nhận ra cô nàng rốt cuộc có phải là Ngô Tuyết Xuân hay không.

Mấy nhân viên phục vụ đi vào theo, bày rượu anh gọi lên bàn.

Lạc Văn Chu gật đầu nói với cô gái kia: "Ngồi đi."

Linda rất có tinh thần phục vụ, sau khi vào phòng không nhàn rỗi, vừa chủ động bắt chuyện với Lạc Văn Chu, vừa nhanh nhẹn bày rượu ra bàn, Lạc Văn Chu đang định búng tàn thuốc, cô đã tinh mắt bưng gạt tàn đến trước mặt anh chờ hứng, rất khôn khéo hỏi: "Anh đẹp trai à, gọi nhiều rượu như vậy, khách nhất định nhiều lắm nhỉ? Có cần gọi thêm mấy chị em nữa tới không?"

Giọng cô nghe rất nũng nịu, lại không tự chủ được hơi có giọng mũi, nhìn gần mới thấy trong mắt cô có một tầng tia máu – tựa hồ vừa khóc xong, chỉ sợ khuôn mặt dày phấn này là để che giấu mũi và vành mắt đỏ hoe.

Lạc Văn Chu khựng lại, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, thoáng đánh giá trái phải, động tác rất giống Đăng Đồ Tử, biểu cảm lại hết sức nghiêm túc, giống như định tìm ra từ khuôn mặt này một chút tương tự với cô gái trên chứng minh thư. Một lúc lâu, không biết anh nhìn ra điều gì tâm đắc, đang tính lấy tay về mở miệng nói chuyện, Linda lại đột nhiên nắm cổ tay anh.

Lạc Văn Chu hơi nheo mắt.

Linda mượn tay anh chưa lấy về hẳn, làm động tác đẩy giống như thật, sẵng giọng: "Anh à, đừng, hôm nay em đến đây, chỉ có thể hầu rượu thôi."

Nói đoạn cả người yếu đuối ngã về sau, vừa vặn đụng trúng một chai rượu trên bàn trà, chai rượu lắc lư muốn đổ, trên khuôn mặt trang điểm đậm ấy thoáng qua sự căng thẳng.

Thế nhưng, tích tắc ấy Lạc Văn Chu đột nhiên giơ tay, vững vàng lướt qua cô mà giữ bình rượu lại, một giọt cũng chưa bắn ra.

Linda ngây người.

Lạc Văn Chu thở dài không ra tiếng, anh dĩ nhiên đoán được trong phòng có máy nghe trộm, không ở dưới bàn trà thì là gầm sofa – hiện tại xem ra, hẳn là ở dưới bàn trà, động tác muốn làm bộ như ngoài ý muốn, dùng rượu bắn ra phá máy nghe trộm của cô gái này thật sự quá rõ ràng.

Lạc Văn Chu nhìn Linda, một câu hai ý nghĩa: "Con gái làm việc phải cẩn thận, không được lóng ngóng."

Linda cho rằng anh không hiểu ý mình, trên khuôn mặt không giỏi che giấu lập tức lộ ra vẻ lo lắng, Lạc Văn Chu lại thong thả đặt chai rượu về chỗ cũ, giống như tán gẫu mà hỏi: "Em làm ở đây đã bao lâu, có bạn trai chưa?"

Linda mù mờ nhìn anh, vô thức trả lời: "Hơn một năm, chưa có."

Lạc Văn Chu nhìn thẳng vào mắt cô: "Chưa từng suy nghĩ?"

Linda gật đầu.

"Sớm muộn cũng phải nghĩ," Lạc Văn Chu cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp dọc mép bàn, hạ giọng hỏi, "Bình thường có chơi thân với cậu con trai nào không?"

Anh có đôi tay thuôn thuôn, lúc gõ ở bên cạnh theo quy luật rất thu hút ánh mắt, Linda vô thức thoáng nhìn, phát hiện ngón tay anh không hề gõ một chỗ, mà trên dưới trái phải… hình như là một chữ "Trần"!

Anh biết trong phòng này có theo dõi và nghe trộm!

Trong mắt Linda – Ngô Tuyết Xuân phút chốc ngấn nước, cô cố nén cảm xúc, cân nhắc nói: "Có… có một, là hàng xóm cũ, em đi làm về bị người ta quấy rối, cậu ấy từng giúp em, cũng luôn rất quan tâm em… Nhưng có ích gì đâu? Em là người của nơi này, trong lòng cậu ấy nhất định rất hận em."

Lạc Văn Chu: "Hận em?"

Ngô Tuyết Xuân không hề nói "ghét", mà dùng "hận".

Câu này đã nói ra mối quan hệ của cô và Trần Chấn, cùng với cô là "người nơi này", quả thật cũng biết một chút nội tình "nơi này", không chừng còn liên quan tới cái chết của Trần Viện.

Lạc Văn Chu dừng lại một chút, dịu giọng hỏi: "Cậu nhóc đó còn ở 'vùng này' không?"

Ngô Tuyết Xuân gật đầu: "Em không mặt mũi nào gặp cậu ấy, chỉ cần cậu ấy bình an, là em thỏa mãn rồi."

Lạc Văn Chu thở phào một hơi, xem ra Trần Chấn chỉ tạm thời bị nhốt, cô gái này thông minh hơn anh tưởng.

Anh nhẹ nhàng dựa lưng lên sofa, lại hỏi: "Cậu ta làm nghề gì?"

Ngô Tuyết Xuân đón người đến tiễn người đi quen rồi, giỏi xem sắc mặt, vừa thấy ngôn ngữ tứ chi thoáng thả lỏng của anh liền hiểu, Lạc Văn Chu đã hiểu ám hiệu vừa rồi, câu tiếp theo hình như là đang hỏi mục đích Trần Chấn đến cao ốc Hồng Phúc.

Ngô Tuyết Xuân cố kiềm chế sự kích động muốn nhìn về hướng camera, sắp xếp lại ngôn ngữ, đáp nhỏ: "Em không biết, chắc là bận, nghe nói trong nhà có một 'đứa trẻ', mấy bữa trước đi khỏi nhà, họ đang tìm kiếm khắp nơi. Nghe đâu 'đứa trẻ' đó sau giờ tan học từng đến đây, hình như còn có bạn trai không đàng hoàng, vài ngày trước cậu ấy còn tới hỏi em."

"Thiếu niên nhi đồng mất tích," Lạc Văn Chu hỏi, "Sao không báo cảnh sát?"

"Vô ích thôi, không ai quan tâm cả." Ngô Tuyết Xuân nghe hai chữ "cảnh sát" toàn thân liền cứng đờ, ngập ngừng một câu, sau đó dường như nhớ tới chuyện gì, lại bổ sung, "Trên vở bài tập của đứa trẻ đó có viết một địa danh, cũng ở gần đây, cậu ấy ở rất xa, từng đến hỏi thăm em."

Trần Chấn là tới hỏi thăm về "bãi đất trống Tam Giác Vàng".

Thiết bị theo dõi và nghe trộm truyền trọn vẹn cuộc chuyện gẫu câu được câu không của họ đến tai một số người.

Trong một căn phòng xa hoa trên tầng hai ngập ngụa mùi rượu và một thứ mùi kỳ lạ, mấy người cả trai lẫn gái rõ ràng thần trí đã không còn tỉnh táo đang hút ma túy, để mau chóng tan đi, họ bắt đầu múa may quay cuồng.

Vài người đàn ông làm thành một vòng ngồi trên sofa, xuyên qua màn ảnh và tai nghe theo dõi Lạc Văn Chu, cầm đầu là đội trưởng chi đội trinh sát hình sự chính thức khu Hoa Thị. Mấy người họ tương đối tỉnh táo, không hề chạm vào ma túy, chỉ uống ít rượu, hoàn toàn không để ý tới động Bàn Tơ sau lưng.

Một kẻ trong đó chỉ màn hình nói: "Họ Lạc này với ả kia dùng dằng hơn mười phút rồi, mà sao vẫn chưa nói nhảm xong?"

Chi đội trưởng bình tĩnh nói: "Chú không nhận ra à, hắn đang gần xa thăm dò tung tích tên nhãi kia, hiện giờ biết người chưa chết, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

"Làm sao anh biết?"

"Chắc chắn thằng lỏi đó chưa tiết lộ gì với hắn," Chi đội trưởng Hoàng làm ra vẻ đang bày mưu tính kế, "Chỉ cần họ Lạc biết trong đây có chuyện gì, hắn sẽ không dám lỗ mãng xông vào một mình… Mà ả kia đúng là ăn cây táo rào cây sung, qua một thời gian nghĩ cách xử lý ả đi."

"Sếp, vậy chúng ta xử lý họ Lạc này thế nào? Ngày mai báo cáo phân cục trưởng Vương à?"

"Phân cục trưởng Vương? Phân cục trưởng Vương lớn tuổi chùn tay, hôm nay chú báo cáo lên, không khéo ngày mai ông ta sẽ mang tiền mặt đến nhà hắn cầu xin võng khai nhất diện. Cho dù họ Lạc này biết điều, lên một thuyền với chúng ta, về sau cũng phải hiếu kính hắn không ít, cứ thế kéo dài mãi, chi bằng kết thúc hết đi." Chi đội trưởng cười âm hiểm, "Nhưng không thể xử lý hắn ở đây, khu tây mới xảy ra một vụ, hiện tại quá nhạy cảm, chúng ta phải yên lặng hơn."

"Ý anh là…"

"Giữ thằng lỏi họ Trần lại, chờ vụ này qua đi, dùng nó làm mồi câu hắn ra," Chi đội trưởng Hoàng liếm môi, "Trên đường tới, nếu vô tình gặp một tên tội phạm trước kia hắn từng bắt là thú vị rồi, dù sao ngành chúng ta vốn khá nguy hiểm – tiền đề là thằng lỏi đó nghe lời. Tiêm cho nó chưa?"

Một kẻ bên cạnh lập tức đứng dậy: "Tiêm rồi, để em đi xem thử."

Chi đội trưởng Hoàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt khinh ghét né một cô bé hút ma túy đến thần trí mơ màng quấn lấy, chậm rãi hớp một ngụm rượu, nghĩ bụng: gọi là "tinh anh" trên cục thì ra chỉ có chút xíu trình độ

này, vừa vào cửa chưa thử mấy câu đã lòi hết đuôi, toàn bộ hành trình đều nằm trong tầm theo dõi, xem ra ngành nghề nào cũng như nhau, có thể trèo cao hay không thì phải xem cha.

Vẻ mặt hắn đầy nham hiểm, uống một hớp rượu, nhìn Lạc Văn Chu vẫn câu được câu không đối ám hiệu với ả điếm kia, trong lòng trỗi lên sự hận đời không nói rõ được.

Đúng lúc này, kẻ vừa ra ngoài đột nhiên hoảng hốt lao vào: "Chi chi chi chi đội trưởng, nó… nó… nó…"

Chi đội trưởng bực bội ngẩng đầu lên, thấy thủ hạ kia sắc mặt trắng bệch, như thể bị sét đánh, nói năng lộn xộn: "Chết… chết rồi!"

Chi đội trưởng Hoàng nhíu mày: "Mẹ kiếp đồ con bò, nói cũng không rõ, cái gì chết rồi?"

"Cái… cái kia…" Thủ hạ chỉ tới hướng nhốt Trần Chấn, đầu lưỡi xoắn lại.

Chi đội trưởng Hoàng chợt hiểu ra, da đầu ngứa ran, đứng bật dậy khỏi sofa, ném ly rượu kia vào mặt thủ hạ, gầm lên: "Chết rồi! Ai cho bọn mày động vào nó?"

Thủ hạ vẻ mặt như đưa đám, rượu ướt hết mặt: "Không… không ai động tới nó, chỉ tiêm cho nó một mũi, chỉ một chút, một chút à sếp, lượng đó nếu tiêm cho đám chó này, chúng nó nhất định không có phản ứng, ai ngờ được nó có thể chết? Mẹ kiếp thằng này là trứng mỏng à?"

Hút chích ma túy quá liều sẽ chết, nhưng rốt cuộc bao nhiêu tính là quá liều, thì phải xét từng người – có người ăn hạt lạc uống hớp sữa cũng có thể dị ứng dẫn đến tử vong, dĩ nhiên cũng có kẻ đụng vào ma túy là chết, nhưng đó đều là số ít tình huống cực đoan, chẳng ai ngờ rằng Trần Chấn một gã trai trẻ khỏe mạnh lại yếu ớt như thế.

Trong đầu chi đội trưởng Hoàng "ong ong", thình lình, hắn quay đầu lại, hung tợn nhìn Lạc Văn Chu trong camera, nói như độc thoại: "Lần này lớn chuyện rồi, phải giữ hắn lại."

19. Quyển 1 - Chương 18: Julien 18

Đám tỉnh táo nghe những lời kinh người này, tất cả đều há hốc miệng nhìn hắn ta.

Chi đội trưởng Hoàng chẳng để ý tới ai, nôn nóng cúi đầu đi vài vòng trong phòng.

Lúc này, có kẻ nhỏ giọng nói một câu: "Nhưng đó là người trên cục…"

Đám người này lơ là nhiệm vụ, làm việc trái pháp luật, bao che tội phạm, lại nhận tiền hối lộ, tay đương nhiên chẳng sạch sẽ gì cho cam. Nhưng cầm tiền ngậm miệng là một chuyện, tự mình ra tay giết người lại là chuyện khác, đại đa số ở đây thậm chí chưa từng nhúng vào việc gì cụ thể, chỉ cần mắt nhắm mắt mở, ngồi chờ lấy tiền bịt miệng là được, hằng ngày vẫn đi làm như thường, lĩnh lương như cũ, cùng lắm là thêm ít thu nhập màu xám, thỉnh thoảng ra vào một số "chỗ ăn chơi" xã giao, không ai tự nhận là hạng cùng hung cực ác – huống chi rất bị tam quan của Vương Hồng Lượng ảnh hưởng, họ cũng nhất trí cho rằng, chết mấy ả điếm và vài thằng lưu manh thì thôi, chứ còn ra tay với đồng nghiệp? Thế thì quá mức rồi.

Một đôi mắt phàm mọc dưới trán, lúc nhìn thẳng hay nhìn lên, thường cảm thấy mình nhìn thấy là người.

Lúc nhìn xuống thì thường cảm thấy mình nhìn thấy là động vật, là gia súc – những người không quyền không thế, nước chảy bèo trôi, giãy giụa cầu sinh, già yếu bệnh tàn, phần lớn thuộc về loại này.

Con người nhìn động vật, cho rằng chúng cũng biết ấm no nóng lạnh, song cũng chỉ thế mà thôi, cho nên chết thì chết. Dù sao chăng nữa, thành ngữ chỉ nói "mạng người tày trời", còn mạng khác thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ông trời cả.

Chết một Trần Chấn là sai sót ngoài ý muốn, chết một Lạc Văn Chu lại là chuyện lớn – mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có tâm lý này, độc mỗi chi đội trưởng Hoàng hùng tâm báo đảm, lại là một nhân vật không tầm thường.

"Sếp, việc này không được, thực sự không được đâu." Lại có kẻ mở miệng, "Theo em thấy, thằng kia chết rồi thì thôi, chúng ta xử lý thi thể đi, Lạc Văn Chu đó sống không thấy người chết không thấy xác, hắn còn có thể làm thế nào?"

"Làm thế nào? Hắn biết thằng lỏi đó mất tích ở đây," Chi đội trưởng Hoàng cắn chặt hai hàm, lời nói như gằn ra khỏi kẽ răng, "Hôm nay hắn không công quay về, ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao? Chú ngày ngày không làm gì khác, hai mươi bốn giờ đến đây cắm điểm chờ hắn à? Chú có thể cam đoan mọi người nơi này đều kín miệng? Mua bán là mua bán, bây giờ để chết người, đừng nói là hắn, việc hôm nay dù chú nói với phân cục trưởng Vương, ông ta cũng chưa chắc muốn bảo vệ chú!"

Người kia lúng túng mở miệng: "Đều… đều là người nhà với nhau…"

"Mẹ kiếp người nhà với nhau mới đáng sợ! Buổi tối ngày hai mươi, vì sao một người chết tự dưng xuất hiện ở 'chỗ đó'? Các chú lúc ấy đều có mặt, ai đã nhìn thấy? Dù là thằng chó nào giết người vứt xác, sao lại trùng hợp thế, ném thi thể ngay đó? Giống như… như cố ý 'đánh dấu' chúng ta vậy!" Chi đội trưởng Hoàng tự khiến chính hắn rùng mình, hắn dùng sức nuốt nước bọt, "Còn cả thằng nhãi khi nãy, tự nhiên chui ra nghe ngóng về 'chỗ đó', các chú ai nói xem, làm sao nó biết? Nếu không phải vừa hay có thiết bị theo dõi nghe thấy, nếu không phải anh vừa vặn có mặt, ngày mai còng trong túi quần các chú không chắc đang còng trên tay ai đâu! Một thằng nhãi lái xe dù, từ khi nào, rốt cuộc làm sao quen với đội hình sự trên cục, hả? Các chú biết không? Đều không biết, mẹ kiếp các chú biết cái đếch gì!"

Không biết là ai tắt nhạc, số hút chích còn mơ màng, số tỉnh táo lại đều lặng ngắt như tờ.

"Giữa '520' và việc hôm nay ắt có liên quan, trong chúng ta cũng nhất định có nội ứng." Chi đội trưởng Hoàng nhìn chằm chằm hình ảnh trong camera, hít sâu một hơi, gằn từng chữ, "Vốn định khống chế thằng ranh họ Trần, cho nó ít 'lợi', moi vài thứ từ nó… Thôi, đã ép đến bước này, thì chỉ đành lỗ mãng, các chú nói đi, có dám không?"

Mới đầu không ai trả lời.

Hắn ta thở dài nặng nề: "Được, đám bỏ đi các chú, thích làm sao thì làm, bây giờ cứ đi tự thú đi, không chừng sẽ được xử lý nhẹ đấy."

Lúc này, kẻ mới bị hắt rượu vào mặt mở miệng: "Thằng lỏi kia là em tiêm!"

Chi đội trưởng Hoàng quay đầu liếc nhìn hắn.

"Em, em… em toi rồi!"

"Là chú tiêm. Lúc ấy đánh nhau với thằng nhãi đó có những ai? Chờ nó hoảng loạn chạy bừa, người nấp bên cạnh dùng gậy đánh ngất là ai?" Chi đội trưởng hơi nhếch khóe môi không rõ lắm, ánh mắt đảo qua đám lính, "Kẻ trói là ai? Canh cửa là ai… À, nói đến canh cửa, anh trái lại muốn hỏi, Tiểu Tống nói rõ ràng chỉ tiêm một ít, sao lại chết người, hả?"

Mấy người nối tiếp nhau cúi đầu xuống, không lên tiếng.

"Ai tự thấy không liên quan có thể đi được rồi," Chi đội trưởng Hoàng mỉm cười, "Chỉ là sau khi ra ngoài phải giữ kín – miệng mình."

Ai cũng có miệng, người có miệng chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, thì chính là nội gian.

Không ai muốn thừa nhận trước kẻ thủ đoạn độc ác này rằng mình là "nội gian".

Cuối cùng, không ai lên tiếng nữa.

"Lúc ra tay hãy cẩn thận." Chi đội trưởng Hoàng mặt không biểu cảm nói, "Đội trưởng Lạc khi điều tra vụ án giết người '520' ở khu tây, bất hạnh đụng trúng con nghiện nổi điên, hi sinh vì nhiệm vụ."

Lạc Văn Chu xem đồng hồ, đã hơn hai mươi phút kể từ khi anh gọi chi viện, tường cách âm dày không ngăn được tiếng nhạc như dỡ nhà ở phòng bên, anh ngồi đối diện một cô gái công việc không mấy đẹp mặt, kế bên là một bàn rượu mất hơn nửa tháng lương.

Không biết có phải là điều hòa trong phòng quá lạnh hay không, ngọn gió tà chẳng rõ từ đâu thổi tới quét qua cổ, Lạc Văn Chu tự dưng có chút dự cảm không tốt lắm, thế là anh cầm cái gạt tàn to nặng trên bàn lên ngắm nghía, hỏi Ngô Tuyết Xuân: "Anh thấy em cũng còn trẻ, làm việc gì mà chẳng được, em có muốn đổi nghề không?"

Ngô Tuyết Xuân lắc đầu, không lên tiếng, chỉ vén tay áo lên cho anh xem, trên cánh tay gầy gò có mấy lỗ kim, còn có vết bầm do cách tiêm không đúng, da cô rất trắng, khiến vết bầm trông càng ghê người, cắm sâu khó nhổ.

Lạc Văn Chu: "…"

Trong trường hợp này, tựa hồ anh nên như một người anh trai, ôn hòa nói vài câu khuyên nhủ khích lệ, như thế sẽ phù hợp với phép lịch sự hơn. Nhưng có một số cảnh ngộ tàn khốc vô cùng, nếu thay mình vào đó, Lạc Văn Chu tự thấy cũng chẳng có lựa chọn cao minh hơn người ta, nói những lời đó cũng giống bảo người bệnh nan y "uống nhiều nước" vậy, rõ là chỉ giỏi nói miệng.

Anh không biết nói gì, bởi vậy đành phải ngậm miệng.

Đúng lúc này, tiếng "phá tường kim loại nặng" sát vách vừa vặn phát đến khoảng cách giữa hai bài hát, thoáng dừng lại, lỗ tai Lạc Văn Chu khôi phục tri giác đột nhiên nghe thấy bên ngoài vọng vào tiếng bước chân dồn dập.

Anh không kịp suy nghĩ, đã phản ứng theo bản năng, buột miệng hỏi Ngô Tuyết Xuân: "Trần Chấn ở đâu?"

Ngô Tuyết Xuân nghe anh thình lình hỏi ngớ ra, cũng buột miệng đáp: "Trong phòng chứa đồ phía tây tầng hai."

Cô vừa dứt lời đã bị Lạc Văn Chu dùng một tay xách cả người lên, anh đẩy cô tới cửa sổ: "Chạy đi."

Ngô Tuyết Xuân lui mấy bước liền, bị giày cao gót làm trẹo chân, tận đến lúc này cô vẫn hơi lơ mơ, do dự vịn tường đứng vững lại, mở miệng nói: "Em…"

Cô vốn định nói "Em không sao, em là người của họ, họ sẽ không làm gì em", thế nhưng nguyên một câu dài này chưa bắt đầu, đã bị Lạc Văn Chu cắt ngang không giải thích: "Bảo chạy thì chạy đi, cởi giày ra, đừng nhiều lời."

Anh vừa dứt lời, cửa phòng đã bị đạp tung, mấy gã thanh niên xanh xanh đỏ đỏ chẳng rằng chẳng nói xông vào, mang theo mùi rượu nồng nặc và mùi hôi đặc biệt, sau khi vào không nói một tiếng trực tiếp ra tay luôn.

Lạc Văn Chu quay lại cầm cái gạt tàn đắt tiền trên bàn, đồng thời khóe mắt đảo qua ánh sáng lóe lên, anh giơ gạt tàn ra trước chặn, kim loại sượt qua thủy tinh "két" một tiếng, một con dao bổ dưa hấu vừa vặn đâm vào đáy gạt tàn, kế đó trượt đi.

Lạc Văn Chu đập gạt tàn vào cổ tay kẻ cầm dao, đè tay hắn hất ra sau, lên gối thúc vào bụng hắn.

Kẻ cầm dao suýt bị đánh phọt cả mật, lập tức tuột tay, Lạc Văn Chu thuận tay cướp dao, túm mái tóc vàng nện hắn vào bức tường bên cạnh, khom người tránh thoát một tay đấm khác lao tới, cầm một chai Remy Martin chẳng biết là thật hay giả trên bàn, như một cái chảo to trơn nhẵn, đập vào gáy đối phương.

Mấy tay đấm này đều là du côn không biết tìm từ đâu tới, mặt như quỷ sống, xem chừng đều dùng ma túy. Lạc Văn Chu có kinh nghiệm ẩu đả đầu đường phong phú, tuổi trẻ khỏe mạnh, rèn luyện đúng giờ, mỗi ngày ăn bánh kếp đều phải thêm một quả trứng, cho nên thực lực cách xa, tẩn hết đám con nghiện này.

Anh quay đầu lại, thấy Ngô Tuyết Xuân sau khi bị quát quả nhiên nghe lời, cởi giày chạy ra cửa sổ, thế là hít sâu một hơi, lao đến phòng chứa đồ ở tầng hai – tại sao gió êm sóng lặng lâu như thế, giờ đột nhiên lại gây chuyện?

Lúc này, anh đã không kịp nghĩ nhiều, lao lên tầng hai, lòng đầy bất an, một ý nghĩ vô nguyên do đột nhiên thoáng qua: Có phải Trần Chấn đã xảy ra chuyện gì hay không?

Đám côn đồ bị anh đánh bay phía sau gầm gừ hò nhau muốn đuổi theo, một nhân viên phục vụ đem rượu tới sợ quá hét lên một tiếng, nép sát vào tường, Lạc Văn Chu đẩy anh chàng đó ra, nhìn thấy dấu hiệu của phòng chứa đồ: một tấm bảng loang lổ viết "người ngoài dừng bước".

Lạc Văn Chu lui nửa bước, bay lên đá cửa, cửa gỗ chấn lại đau rần chân, anh lập tức lại đổi chân, đạp mạnh một phát, lần này chân xuyên qua cửa, anh đã đạp thủng một lỗ.

Lạc Văn Chu đẩy mạnh cửa, nhìn thấy một người nằm bên trong không nhúc nhích: "Trần Chấn!"

Anh vốn định bước tới xem thử, nhưng chân hơi tê đã ngăn trở anh giây lát. Và trong giây lát này, bộ não mới vì đánh nhau mà nóng quá từ từ hạ nhiệt theo nhịp thở chậm lại, Lạc Văn Chu đột nhiên kịp nhận ra – không đúng, anh thẳng thừng hỏi Ngô Tuyết Xuân chỗ nhốt Trần Chấn, lúc ấy phía sau camera nhất định có kẻ đang theo dõi, tại sao họ không chuyển Trần Chấn đi?

Ý nghĩ này lóe lên, Lạc Văn Chu không chút nghĩ ngợi lui ngay lại, cùng lúc đó, kẻ nằm dưới đất đột nhiên nhảy lên, cầm dao đâm tới gáy anh. Lạc Văn Chu đang trong trạng thái hết sức đề phòng, lập tức dùng dao bổ dưa chặn lại, hất cổ tay tên kia ra, túm bả vai đập hắn lên cái kệ kế bên.

Thế nhưng đối phương cũng rất có kinh nghiệm, co vai giảm sức va chạm, mượn sức bật từ cú va chạm này thụi vào sườn anh. Lạc Văn Chu tức thở, dao suýt tuột tay, nghiêng người đầy nguy hiểm tránh thoát đối phương tóm lấy, anh túm tay hắn vặn nửa vòng, một chân đá vào sau đầu gối hắn.

Tên đó hét lên một tiếng thảm thiết quỳ rạp xuống đất, Lạc Văn Chu rốt cuộc cũng nhờ ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa thấy rõ kẻ tóm trong tay là ai. Anh không biết họ tên kẻ này, nhưng từng thấy hắn đi theo Vương Hồng Lượng rồi.

Lạc Văn Chu túm tóc bắt hắn ngẩng đầu lên: "Trần Chấn ở đâu?"

Kẻ bị anh đạp quỳ – chính là chi đội trưởng Hoàng, ngước lên nhìn thẳng Lạc Văn Chu, không hề biết hối cải, ngược lại hơi mỉm cười: "Đang chờ mày ở phía trước."

Lạc Văn Chu hiểu được ý ở ngoài lời, đồng tử phút chốc co lại, cùng lúc đó, đằng sau vang lên tiếng gió, anh theo bản năng nghiêng người, giơ cánh tay che đầu và mặt. Chỉ nghe "Choang" một tiếng, một chai rượu cơ hồ lướng bại câu thương với cánh tay trái của Lạc Văn Chu, đám người chờ đánh lén phía sau ùa lên, có kẻ cầm dao, kẻ cầm chai rượu, kẻ cầm gậy gộc xích sắt, xông hết tới anh.

Lạc Văn Chu chật vật tránh trái né phải, nhanh chóng bị đánh bầm dập.

Thực ra trước khi đi anh đã xin mang súng, nhưng chưa đến lúc nguy hiểm cho tính mạng, anh không dám lấy ra – bởi vì anh không dám chắc đám chó săn của Vương Hồng Lượng chịu ngoan ngoãn tuân thủ "năm điều lệnh cấm", đám này hiện giờ cho rằng anh không phòng bị, có thể dùng vũ khí lạnh giải quyết, cũng không muốn gây ra động tĩnh lớn ở khu náo nhiệt, nên mới chịu đánh nhau với anh.

Anh một thân một mình, đánh nhau vẫn tốt hơn dùng súng, huống chi cách cao ốc Hồng Phúc không xa là phố xá sầm uất, trong cảnh hỗn loạn thực sự cướp cò ngộ thương thì vấn đề sẽ nghiêm trọng.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát chói tai đột nhiên vang lên, cả đám người đồng thời khựng lại, duy chỉ có Lạc Văn Chu phản ứng cực nhanh, giơ tay ấn mặt một tên chó chặn đường xuống, nhắm xương sụn mũi hắn đấm một phát từ dưới lên, sau đó mau chóng né một nhát dao một cú đá, nhảy ra hành lang – anh biết tiếng còi cảnh sát này nhất định là giả, đường phố khu tây không dễ đi, còn chưa đầy nửa tiếng, chi viện anh gọi không thể đến nhanh như vậy.

Lạc Văn Chu sợ có mai phục nên không đi thang bộ, lao vào nhà vệ sinh trong góc ngoặt, trực tiếp kéo cửa sổ nhảy xuống.

Lúc này, lưng anh bị trúng một nhát dao, các vết chém và vết bầm lớn nhỏ còn lại thì không cần nói, tay trái không giơ lên nổi, chẳng biết có phải gãy xương rồi hay không. Hai tiếng trước anh còn tính toán hung thủ vụ án "520" sẽ cắn câu Trương Đông Lai, nhàn nhã ngồi trong căng tin "cho mèo ăn", không ngờ hai tiếng sau đã xuyên vào phim hành động rồi.

Cảnh ngộ đời người, quả thực thất thường y như con Lạc Một Nồi vậy.

Bỗng nhiên, phía sau có người gọi: "Anh ơi, bên này!"

Lạc Văn Chu quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Tuyết Xuân chân trần đang ra sức vẫy mình, da đầu ngứa ran: "Không phải anh đã bảo em chạy đi à, sao em còn ở đây?"

"Còi cảnh sát vừa rồi là em ném ra đó," Ngô Tuyết Xuân nói, "Anh không quen nơi này, để em dẫn anh ra ngoài. Mà anh tìm được Trần Chấn chưa?"

Lạc Văn Chu còn chưa kịp trả lời, đám kia đã đuổi tới: "Ở đằng đó, bắt lấy nó!"

Lạc Văn Chu kéo Ngô Tuyết Xuân, theo tiếng chỉ đường lộn xộn đi tới một bức tường thấp sau tòa nhà, may là Ngô Tuyết Xuân vóc dáng mảnh mai, Lạc Văn Chu hai tay nâng cô lên đặt trên tường, sau đó tự mình nhanh nhẹn trèo qua.

Khi hạ đất, tay trái bị dùng quá mức không hề khách sáo từ râm ran đau chuyển thành đau buốt tim, Lạc Văn Chu cau mày rên khẽ một tiếng, gió lạnh chập tối thổi, áo sơ mi ướt sũng máu sau lưng thật sự là lạnh thấu tim.

Ngô Tuyết Xuân nhờ đèn đường thấy rõ sự nguy hiểm nhuộm máu này của anh, sợ hết hồn, suýt nữa thét lên thành tiếng.

Lạc Văn Chu: "Chạy đi đâu?"

Ngô Tuyết Xuân run rẩy chỉ một hướng, ngay lập tức bị anh kéo chạy như điên.

"Không sao," Lạc Văn Chu thuận miệng an ủi cô một câu, "Anh chưa bị hủy dung đâu."

Ngô Tuyết Xuân: "…"

Hai người lao qua mấy con hẻm, rẽ tới rẽ lui thế mà nhìn thấy đường cái, trái tim căng thẳng của Lạc Văn Chu lúc này mới nhẹ nhõm, anh nói với Ngô Tuyết Xuân đang thở hồng hộc: "Em theo anh về cục trước, sau đó…"

Lời anh nói ngừng bặt lại.

Chỉ thấy các quầy hàng vốn náo nhiệt hai bên đường đều né xa tám trượng, người đi đường trốn biệt hết, mấy chiếc mô tô nổ máy "grừm grừm" chặn kín lối, đã cung kính chờ đợi từ lâu.

Lạc Văn Chu liếc nhìn đồng hồ – tính thời gian, kéo dài thêm một lúc là chi viện sẽ đến.

Thế là anh che chở Ngô Tuyết Xuân sau lưng, ngọt xớt cười nói với mô tô cầm đầu: "Người anh em, có chút hiểu lầm với tôi à, mình tâm sự đi?"

Ai ngờ kẻ cầm đầu không hề có tật xấu "nhân vật phản diện chết vì nói nhiều", từ sau mũ bảo hiểm bắn ra ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng Lạc Văn Chu, sau đó hắn rồ ga, mô tô nhảy chồm lên, lao tới họ.

Lạc Văn Chu không còn lựa chọn nào khác, đành phải cầm khẩu súng lục trong túi quần.

Đương khi anh vẫn chưa lấy súng ra, thì đột nhiên, tiếng động cơ ô tô còn inh ỏi hơn tiếng "grừm grừm" của mô tô gầm thét lao tới.

Đám mô tô không ngờ nơi này còn có thể xuất hiện một tên bại não cuồng đua xe, cuống quýt tránh né theo bản năng, chớp mắt đã bị xô dạt ra, một chiếc xe thể thao xinh đẹp tựa rắn độc như một tia chớp thình lình xuất hiện, thuần thục bay tới, vừa vặn quẹt vào bánh sau một chiếc mô tô trên đường, cả người lẫn mô tô kia bay thẳng đi.

Bên trong cửa kính xe hạ xuống một nửa lộ ra một khuôn mặt nghiêng bị mái tóc dài che khuất, người vừa tới không nhìn thẳng Lạc Văn Chu, chỉ ngắn gọn nói: "Lên xe."

20. Quyển 1 - Chương 19: Julien 19

Phí Độ từ trên trời giáng xuống, Lạc Văn Chu và đám du côn đều hết hồn, song tình thế nguy cấp, đội trưởng Lạc hảo hán không lắm lời để bị bất lợi, quyết đoán nhét Ngô Tuyết Xuân vào xe trước, bản thân nhảy lên ghế lái phụ, không đợi anh ngồi vững, bốn cửa sổ mở rộng đã tự động đóng lại từ từ, xe lao vọt đi.

Lạc Văn Chu suýt bị đập dẹp trên ghế: "Sao tôi thấy cảm xúc của cậu không ổn định lắm… Này!"

Mặc dù Phí Độ không nhìn anh, nhưng mùi máu tươi không dời đi theo tầm nhìn, vẫn ào ào bay tới.

Tăng tốc đã đủ chóng mặt rồi, mà túi máu di động kế bên càng khiến người ta xây xẩm hơn, cả hai chồng lên nhau, chủ tịch Phí sau khi anh tuấn bay qua đã lao thẳng tới cột điện một cách cực kỳ không anh tuấn.

Lạc Văn Chu hét lạc cả giọng, Phí Độ thì thái dương lồi gân xanh, trong lúc chỉ mành treo chuông hắn xoay vô-lăng đầy nguy hiểm.

Chỉ sợ cây cột điện thoát nạn còn chưa kịp thở phào, đã thấy chiếc xe kia lại chồm lên đáp xuống – chủ tịch Phí không cẩn thận lại xông lên vỉa hè rồi.

Lạc Văn Chu thắt dây an toàn bằng tốc độ nhanh nhất, cảm giác mình vừa ra long đàm lại vào hổ huyệt – không chết vì du côn chém, chỉ sợ phải chết vì cái vị tự sát thủ đường phố Phí Độ này.

Lạc Văn Chu la lên: "Lái xe thấy gớm quá!"

Phí Độ ngay cả thở mạnh cũng không dám, vì vừa thở đã thấy mùi: "Ai kêu anh ngồi trên, tôi sắp nôn ra rồi đây này!"

Lạc Văn Chu: "…"

Gặp nam thanh niên đẹp trai lai láng như này cũng có thể buồn nôn, chứng bệnh khỉ gió gì thế?

Phí Độ túa mồ hôi lạnh, quả thực sắp không nhìn rõ đường, rốt cuộc không duy trì nổi phong độ, bị Lạc Văn Chu ép ra một câu chửi tục: "Mẹ kiếp tôi sợ máu, anh mau che lại cho tôi nhờ!"

Lạc Văn Chu sửng sốt – anh vẫn cho rằng Phí Độ "sợ máu" là đùa thôi, bởi vì anh nhớ hồi nhỏ hắn không có bệnh này.

Lúc này, Ngô Tuyết Xuân ghế sau đã nhanh nhẹn đưa lên một chiếc áo khoác Phí Độ ném ở đó, Lạc Văn Chu giũ áo ra khoác trái lên người: "Chậc, tôi còn say xe đây, cậu… Ôi đệch, bọn này điên rồi à?"

Lạc Văn Chu vốn muốn hỏi hắn "Sao lại đến nơi đây", ai ngờ vừa thoáng nhìn kính chiếu hậu, liền phát hiện mấy chiếc mô tô kia đuổi tới rồi!

Mặc dù hiện giờ không phải là ban ngày ban mặt, nhưng cũng ở trên đường cái của xã hội pháp trị, bọn này đúng là táo tợn quá.

Bọn chi đội trưởng Hoàng không ngờ nguyên một đám người ở trong hang ổ của mình lại không thể chặn được một Lạc Văn Chu, nhưng kéo cung không thể quay đầu lại, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể hoặc không làm hoặc làm đến cùng, phát rồ cho trót.

Một người bình thường tự thấy mình "tầm thường", từ "có trí tuệ thỏa hiệp với hiện thực" đến "hạng liều mạng", có lẽ thật sự chỉ cần ba bước thôi.

Theo lý thuyết, xe thể thao cao cấp không nên bị một đám mô tô vây đuổi chặn đường, nhưng tình hình giao thông thực tế xưa nay đã như vậy, đặc biệt là khu tây Hoa Thị thành phố nông thôn kết hợp, giao thông phức tạp, "đường dài và khó đi", một số chỗ tên lửa đến cũng chạy không lại con mobility scooter "chuyên dùng đón cháu" của mấy ông cụ.

Phí Độ vốn không quen nơi này, mở hướng dẫn là không kịp, trời lại tối, hắn chỉ có thể dựa hết vào cảm giác – kế bên còn có một nguồn ô nhiễm khiến cảm giác của hắn mất nhạy hơn một nửa.

Chuyến này thực sự nguy hiểm vô cùng.

Phí Độ tay chân lạnh lẽo, ngay cả nhịp tim cũng bắt đầu thất thường, dạ dày như muốn tạo phản, rục rịch trào lên, tay giữ vô-lăng trắng bệch, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hãy nói với tôi rằng anh không đến một mình."

Lạc Văn Chu chẳng biết là mất máu quá nhiều hay là thế nào, đã thực sự hơi say xe, để không kích thích tài xế mất ổn định thêm, anh không chút do dự nói: "Tôi không đến một mình, có chi viện… Chi phí sửa xe của cậu không cần bọn tôi trả chứ?"

Đang nói chuyện thì Ngô Tuyết Xuân thét lên một tiếng, thì ra là một chiếc mô tô lao như bay lên, cầm gậy sắt đập mạnh vào cửa kính xe của Phí Độ.

Cửa kính xe ngắc ngoải chưa vỡ, nhưng nứt luôn ra thành hình mạng nhện.

Lạc Văn Chu thấy gay to: "Con xe cùi của cậu đúng là chỉ được cái mã ngoài, dư tiền chẳng thà mua xe chống đạn đi."

Phí Độ liếc nhìn kính chiếu hậu, xoay vô-lăng, khéo léo ủi kẻ múa may gậy ra ven đường, mô tô phản ứng không kịp, bánh trước trượt lên vỉa hè, hắn cố gắng muốn giữ thăng bằng nhưng vẫn ngã chổng vó cả người lẫn xe.

Lúc này Phí Độ mới bịt mũi mở miệng: "Tôi đâu phải Tổng thống, cần chống đạn của ai?"

Trong hai người nhất định có một kẻ là quạ đen thành tinh, Phí Độ chưa dứt câu đã nghe thấy cửa kính sau "đoàng" một tiếng, Lạc Văn Chu dựng ngược lông tơ, có phản ứng trước tiên: "Đám chó này lại dám dùng súng, em gái mau nằm xuống!"

Ngô Tuyết Xuân không hề nhiều lời ôm đầu co người lại, cùng lúc đó, một mô tô khác lao tới bên cạnh, giơ tay lộ ra họng súng đen ngòm, bắn luôn bất chấp đúng sai.

May sao trên thế giới không hề có nhiều phần tử xấu mười hạng toàn năng, tay này bắn súng như đùa, cơ bản là bắn đại – có điều bắn nhiều cũng phải trúng một hai phát, một viên đạn xuyên qua cửa sổ bên ghế lái phụ, Lạc Văn Chu nghiêng người che cho Phí Độ, đồng thời đè hắn xuống, viên đạn sượt vai bắn lên thủy tinh chắn gió đằng trước.

Phí Độ không hề có cảm tưởng với khoảnh khắc kinh hồn này, não hắn thật sự đã sắp đơ luôn vì mùi máu tanh, không rảnh để cảm với tưởng gì sất, bận đủ điều còn bớt ra một tay, hết nhịn nổi cầm nước hoa xịt xe lên, nhìn cũng không buồn nhìn, xịt đầy mặt đầy đầu Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu tự dưng rước lấy cả người thơm phức, thật chỉ muốn quỳ lạy tinh thần lắm chuyện không biết sợ của chủ tịch Phí.

Phí Độ nhắm một con đường nhỏ không người, lại lần nữa đạp chân ga, không cho mô tô nổ súng kia đường đuổi theo.

Sau đó, hắn vừa rẽ vào thành công đã thắng lại cái két – cuối đường, ba bốn mô tô chờ sẵn như cắm điểm.

Tiếng gầm rú từ phía sau truyền đến, họ bị tiền hậu giáp kích, chặn trong con đường nhỏ.

Phí Độ mặt không biểu cảm nhìn quét một vòng, sắc mặt lạnh đến đáng sợ, hắn giữ cần tăng tốc sau vô-lăng, động cơ không ngừng phát ra tiếng nổ hung bạo, chiếc xe như một con thú khổng lồ bị chọc giận, chồng chất vết thương đứng đó, chuẩn bị cắn chết người bất cứ lúc nào.

Phí Độ nhẹ nhàng nói: "Nếu tôi lần lượt cán chết bọn này, sẽ tính là phòng vệ quá tay chứ?"

Tạp âm động cơ quá lớn, Lạc Văn Chu chỉ nhìn thấy đôi môi không một chút máu mở ra khép vào, một chữ cũng chưa nghe rõ, nhưng tự dưng hiểu được biểu cảm của Phí Độ, tim anh đập mạnh một phát, anh vô thức túm lấy tay Phí Độ đang đặt trên cần.

Bàn tay ấy giá ngắt, rắn chắc, ẩn chứa sức mạnh lạnh băng, như kim loại xỉn màu nào đó.

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát lần thứ hai vang lên, đèn chớp nháy đỏ xanh chiếu sáng hơn nửa bầu trời.

Chi viện rốt cuộc tới rồi.

Lạc Văn Chu dốc hết sức lực bình sinh mới gỡ được tay Phí Độ ra. Tiếng động cơ theo đó từ từ nhỏ đi, trong chiếc xe thể thao thủng lỗ chỗ nhất thời lặng ngắt như tờ.

Nhóm chi viện rất đáng tin cậy, lập tức khống chế hiện trường, nhanh nhẹn tước vũ khí mấy tên thuộc băng phóng xe quá tốc độ, lại còn cân nhắc chu đáo, xe cấp cứu ở ngay đằng sau.

Lang Kiều dẫn đầu chạy tới, vịn cửa xe, thở không ra hơi: "Sếp, các anh không sao chứ? Làm em sợ muốn chết!"

Lạc Văn Chu cười với cô, còn chưa kịp nói gì thì Phí Độ đã thất thểu lăn xuống xe, không nói một lời đi ra ven đường mà nôn.

Lạc Văn Chu đang dặn Lang Kiều những công việc kế tiếp, thì bị cục phó Lục đích thân tới cắt ngang, nhét vào xe cấp cứu. Anh tự thấy ông già này chuyện bé xé ra to, bởi vì mấy vết xước nhỏ này hoàn toàn chẳng tính là gì, bị tống lên xe cấp cứu còn chưa chịu thôi, vịn cửa xe chỉ huy: "Trần Chấn có lẽ còn sống, tôi cảm thấy bọn chúng không có lý do gì để lập tức giết cậu ta, hãy đến cao ốc Hồng Phúc tìm hết một lượt. Còn nữa, phải lập tức tới phân cục hỏi Mã Tiểu Vĩ, phải đưa cậu bé ra trước khi Vương Hồng Lượng được tin, mẹ kiếp, có thể bọn chúng bây giờ đã nhận được tin rồi… được được, tôi xong ngay đây bác sĩ, để tôi nói nốt điểm cuối cùng…"

So ra thì "bạn chung phòng bệnh" của anh ngoan ngoãn hơn – dù rằng chủ tịch Phí ngay cả một sợi lông cũng chưa rụng, sau đó hắn nôn đến chết đi sống lại một cách lạ kỳ, tự nôn đến mất nước kiệt sức.

Tối nay dài lâu như một thế kỷ, đối với một số người mà nói, mỗi một giây đều bị kéo dài vô hạn.

Phân cục Hoa Thị rất yên ắng, Tiêu Hải Dương đang trực nắm chặt di động, đồng nghiệp ngủ say như chết, cậu cẩn thận tránh khỏi tầm mắt mọi người, đến nơi nhốt Mã Tiểu Vĩ.

Trên di động có một tin nhắn: "Bọn tôi bị bắt rồi, lập tức thông báo phân cục trưởng Vương, xử lý Mã Tiểu Vĩ, cấp tốc!"

Mã Tiểu Vĩ đã co mình ngủ, không biết đang gặp ác mộng gì, thỉnh thoảng còn hơi co giật, khuôn mặt chưa hết nét trẻ con kia gầy muốn biến dạng, y như một con khỉ vậy.

Tiêu Hải Dương lách vào, cẩn thận quay đầu lại nhìn một cái, giơ tay nắm bả vai Mã Tiểu Vĩ.

Mã Tiểu Vĩ nửa đêm bừng tỉnh, sợ hết hồn, há miệng muốn kêu lại bị Tiêu Hải Dương dùng một tay bịt kín miệng, cậu thiếu niên sợ hãi trợn to mắt-

Lạc Văn Chu ở trong bệnh viện xử lý xong các vết thương trên người, tự thấy thân thể khỏe gấp bội, còn có thể đánh ngã cả một đội bóng tiểu lưu manh. Anh bèn đi thăm Phí Độ, thấy vị kia đang truyền nước, thoi thóp nằm đó nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng biết ai mới là người bị đâm đây.

Lạc Văn Chu đi tới đạp nhẹ chân hắn: "Người khác sợ máu đều trực tiếp ngất xỉu, mà sao cậu y như có bầu vậy?"

Phí Độ không mở mắt, chỉ rên rỉ một câu: "Tránh xa tôi ra."

"Sạch sẽ hết rồi," Lạc Văn Chu thoải mái ngồi xuống cạnh hắn, "Chẳng mấy khi mời cậu ăn bữa cơm, mà nôn hết rồi."

Phí Độ mặt không biểu cảm nói: "Tôi cảm thấy không có gì đáng để tiếc cả."

Lạc Văn Chu nghĩ về cái căng tin xập xệ chỗ đơn vị họ, cảm thấy hắn nói có lý, lại hỏi: "Cậu tìm đến bằng cách nào vậy?"

Lần này thì Phí Độ giả chết không lên tiếng.

Thế là Lạc Văn Chu lại đá phát nữa: "Cậu không bám theo tôi đó chứ? Cậu bám theo tôi làm gì?"

Đối với phép khích tướng cấp thấp thế này, Phí Độ bình thường toàn cao quý lạnh lùng ném cho anh ta một ánh mắt "tên đần này lại vô cớ gây sự", sau đó nhẹ nhàng đi qua. Song lúc này hắn thật sự quá khó chịu, dạ dày cồn cào, đau muốn xoắn lại, mũi như còn thoang thoảng mùi máu tươi không xua đi được, mở mắt liền xây xẩm, bên cạnh còn có một tên khốn "đến tuổi mãn kinh" không cho yên tĩnh, vì thế trong cơn giận dữ hắn buột ra một tiếng cười khẩy.

Lạc Văn Chu: "Vậy cậu tới đó làm gì?"

Phí Độ dựa lên cái gối trắng tinh của bệnh viện, cau mày, dùng hết sự kiềm chế từ thuở chào đời, cố nhịn không chửi thề: "Tôi đi xem nơi bình thường Hà Trung Nghĩa ở."

Nơi Hà Trung Nghĩa ở quả thật không xa con đường sau cao ốc Hồng Phúc, và hai đường quả thật cũng có chỗ tương tự. Lạc Văn Chu đợi cả buổi không thấy đoạn sau, nhìn Phí Độ một cái, đột nhiên ngộ ra: "Sau đó cậu không lạc đường chứ?"

Phí Độ nghe vậy, không nói một lời quay đầu đi, vờ như vừa có một phát rắm thoảng qua tai.

Lạc Văn Chu ngạc nhiên nhìn chút xíu ngượng quá hóa giận này, cảm thấy Phí Độ để lộ ra một tẹo khí phàm nhân, hắn lần đầu tiên vì chân thật mà có vẻ hơi dễ thân.

Lạc Văn Chu vội vàng dẹp hết sự bỉ ổi, sẵn chút "nhân khí" còn nóng hổi này, hỏi tới: "Cậu là vì dì kia, mới đi xem nơi khi còn sống Hà Trung Nghĩa từng ở à?"

Chốc lát sau Phí Độ mới thấp giọng nói: "Nơi ấy vừa lụp xụp vừa hẻo lánh, vàng thau lẫn lộn, gần đó có nhà vệ sinh công cộng, những khi trời âm u cả khu đều hôi rình, hoàn cảnh tệ hơn nhà trọ chỗ khác rất nhiều. Người sống ở đó đều muốn rẻ, kẻ phải gồng gánh gia đình, kẻ trên có cha mẹ già dưới có con thơ, kẻ thì nhà có người bệnh – bản thân ở bên ngoài chịu khổ, để dành tiền cho gia đình. Còn có một số dân cờ bạc và con nghiện, nghèo rớt mồng tơi, bất đắc dĩ mới ở đó."

"Hà Trung Nghĩa không hút chích, theo bạn bè nói thì cũng chưa từng tham gia đánh bạc, bình thường bớt ăn bớt dùng." Lạc Văn Chu cọ cằm, "Cậu ta ghi sổ mỗi ngày, rất chi tiết, hơn nữa trước tất cả thu nhập đều là dấu trừ…"

"Là đang để dành tiền trả nợ." Phí Độ mở mắt, "Hơn nữa, có lẽ chủ nợ thần bí này từng tỏ ý 'tao cho mày tiền, mày không thể nhắc với ai về tao'."

Lạc Văn Chu nhíu mày, theo họ đào sâu tình hình cuộc sống của Hà Trung Nghĩa, có nhìn kiểu nào cũng cảm thấy cậu ta không thể liên quan gì tới mạng lưới buôn ma túy, việc này chẳng những không rõ ràng sáng tỏ, ngược lại càng khó hiểu hơn.

Anh bóp ấn đường: "Thôi, dù sao chuột đều bắt được rồi, có liên quan hay không, đến lúc đó thẩm vấn khắc rõ."

Phí Độ ậm ừ "Ừm" một tiếng, một lần nữa nhắm mắt lại, không muốn để ý đến anh ta.

Hai người im lặng một lát, Lạc Văn Chu đột nhiên quẹt mũi, nhân bầu không khí "hữu hảo" vừa chung hoạn nạn, anh mở miệng hỏi: "Có chuyện này tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu – vụ án nhà cậu năm ấy là kết quả do tôi, Đào Nhiên, pháp y – còn có cả pháp y và cảnh sát kỳ cựu sau đó đặc biệt mời đến để đề phòng bọn tôi phán đoán sai lầm… một nhóm người cùng kết luận, tại sao cậu chỉ chĩa mũi dùi vào mình tôi?"

Phí Độ cười xì một tiếng.

"Không sao, cậu cứ nói thật đi," Lạc Văn Chu vờ khách sáo một câu, "Tôi không giận đâu."

Phí Độ nghe câu này, quả nhiên không khách sáo nữa, nói thẳng: "Bởi vì cái vẻ ngu xuẩn cảm thấy thiên hạ đều mù, chỉ mình có đôi mắt tia X-quang, chỉ mình nhìn thấu hết thảy của anh, rất đáng ghét."

Lạc Văn Chu: "…"

Nghe vẫn rất tức.

Đúng lúc này, di động rung, Lạc Văn Chu cúi đầu nhìn, sắc mặt tức khắc trở nên quái dị, chút tức giận trong lòng tan thành mây khói ngay tắp lự.

Anh nhịn một lúc, mới yếu ớt nói: "À… ừm…"

Phí Độ nhìn anh ta mà không hiểu gì hết.

"Đồng nghiệp của tôi nói xe cậu… hỏng rất nghiêm trọng, hơn nữa có khả năng là căn bản không thể sửa ở trong nước."

Phí Độ: "Đúng vậy, thì sao?"

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi, vứt luôn thể diện, một lèo phun ra câu kế tiếp: "Họ nói chi phí sửa chữa thật sự quá cao, không khác gì mua xe mới, tiền quỹ làm việc nghĩa và tiền treo thưởng của bọn tôi nhiều năm cộng lại cũng chẳng đủ – hay bọn tôi tặng cậu một lá cờ thưởng được không?"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nói xong lập tức hối hận, rất muốn xách ngược đồng nghiệp gửi tin nhắn lên dốc hết nước trong đầu ra – ý kiến khỉ gió dùng bộ phận nào nghĩ ra vậy!

Phí Độ ngớ ra sau đó chợt bật cười – không giả cũng không dối, là thật sự không nhịn được cười.

Lạc Văn Chu vừa xấu hổ vừa dở khóc dở cười.

Nhưng không chờ anh "cảm xúc lẫn lộn" xong, điện thoại lại đổ chuông, lần này là Lang Kiều.

Giọng Lang Kiều cực kỳ nghiêm túc: "Đội trưởng Lạc, đã tìm được Trần Chấn, cậu ta chết rồi."

Thần sắc thả lỏng của Lạc Văn Chu chợt sầm xuống, anh ngồi thẳng dậy: "Cái gì?"

"Còn nữa, một nghi phạm trước khi bị bắt đã gửi một tin nhắn, kêu người ta xử lý Mã Tiểu Vĩ. Người của chúng ta đã khẩn cấp chạy tới, chẳng biết có còn kịp không."

Lang Kiều dăm ba câu cho anh hai tin xấu nhất, vừa cúp máy thì một cuộc điện thoại khác theo sát tới – là Đào Nhiên hiếm khi xin nghỉ.

Lạc Văn Chu lơ đãng nói: "Đào Nhiên, tôi có chút việc phải xử lý, ông đợi lát nữa…"

"Đội trưởng Lạc, luật sư của Trương Đông Lai mới liên lạc với tôi," Đào Nhiên nói rất nhanh, "Nói rằng anh ta phát hiện một chiếc cà vạt khả nghi ở trên xe Trương Đông Lai."

21. Quyển 1 - Chương 20: Julien 20

"Cảnh sát Đào, nếu lỡ kết quả kiểm tra chứng minh là tôi quá nhạy cảm, có thể phiền anh giữ bí mật giúp tôi không?" Đây là cuộc điện thoại thứ ba luật sư Lưu gọi cho Đào Nhiên, trọng tâm tư tưởng vẫn là "tôi hận không thể xuyên về nửa tiếng trước để chặt cái tay gọi điện cho anh đi".

Đào Nhiên không thể làm gì ngoài thở dài, cảm thấy luật sư Lưu này sợ rằng hơi suy nhược thần kinh thật.

Luật sư Lưu tiếp tục lải nhải: "Bằng không về sau tôi thực sự không cách nào tiếp tục nghề này được nữa. Anh nói chuyện tôi đang làm gọi là gì đây? Tuyệt đối không thể nói với người khác, tính mạng bản thân và gia đình tôi nằm trên tay anh đó."

Đào Nhiên đành phải lần thứ ba cam đoan, chỉ thiếu mỗi giơ tay lên trời thề độc, luật sư lo trước lo sau bên kia cuối cùng miễn cưỡng đồng ý, lập tức đưa cà vạt đến Cục công an xét nghiệm.

Đuổi được vị này rồi, Đào Nhiên cực kỳ áy náy quay đầu lại nở nụ cười với cô gái ngồi ghế sau: "Thật ngại quá."

Anh đang xem phim thì bị luật sư Lưu quấy rầy, lúc ấy phim vừa vặn chiếu đến đoạn nam nữ chính trở mặt – khiến con gái người ta cũng phải đi ra giữa tiếng lên án nhau tèm lem nước mắt nước mũi, đối với một cuộc xem mắt thì đây thật sự là mở đầu không hề may mắn chút nào.

Nhưng cô gái ấy không nói gì, cũng có thể là đang chửi thầm trong bụng, chỉ là giỏi kiềm chế nên không biểu hiện ra thôi, cô lại còn rất biết cảm thông nói: "Nếu bạn bận thì không cần đưa mình về đâu – bác tài, phiền bác dừng giúp cháu ở chỗ trạm tàu điện ngầm đằng trước là được, sau đó bác đưa cậu ấy đi trước đi."

Tai Đào Nhiên hơi đỏ lên – hoàn toàn là xấu hổ: "Thế này không… không ổn…"

"Không sao, bọn mình cũng thường xuyên bị bắt tăng ca cuối tuần." Cô nói, "Vả lại, bọn mình tăng ca chỉ là làm thuê cho ông chủ, các bạn thì là vì sự an toàn của xã hội – mình cũng nhìn thấy trên mạng vụ án phú nhị đại giết người đó rồi, các bạn phải nhanh nhanh phá án nhé."

Đào Nhiên hơi cà lăm: "Không, không không nhất định là phú nhị đại, còn… còn… chưa xác định hung thủ."

Đang nói chuyện thì taxi đã tới trạm tàu điện ngầm, tài xế cười ha hả dừng xe, chờ cô gái vẫy tay tạm biệt Đào Nhiên.

Trước khi đi, cô gái sực nhớ tới điều gì, quay đầu lại nói: "Mình rất vui khi có thể gặp bạn học cũ ở thành phố khác, có điều cách hai ta gặp mặt hơi xấu hổ."

Nếu mặt đất có lỗ nẻ, Đào Nhiên nhất định không ngần ngại nhảy xuống luôn.

Thân ở nơi đất khách quê người, xác suất xem mắt gặp bạn trung học là bao nhiêu? Xác suất bạn trung học là đối tượng thầm mến năm xưa lại là bao nhiêu?

Đương nhiên, điều này cũng chẳng đáng để vui mừng, cho dù anh được đi xem mắt với Audrey Hepburn, giờ phút này anh vẫn phải bỏ người ta lại để về tăng ca.

Cho đến khi nhìn cô bạn ấy đi vào trạm tàu điện ngầm, trí lực bị quấy nhiễu nghiêm trọng mới lại trở về mức trung bình, đội phó Đào thở dài ra một hơi, lắc lắc mớ cháo trong đầu, cố gắng để chúng biến lại thành óc bình thường, một lần nữa tập trung vào vụ án.

Tài xế taxi đứng ngoài nhìn, cho ra kết luận: "Chàng trai, tôi thấy cậu có hi vọng rồi đó."

Đào Nhiên cười khổ một tiếng: "Bác ơi, đến phía trước quay đầu, đi Cục công an."

Bác tài người đàn ông trung lão niên này xem kịch vui không chê to chuyện, đối với mắc míu tình cảm nam nữ và "sự kiện phú nhị đại giết người" đều cảm thấy rất hứng thú, rất muốn tóm Đào Nhiên lại tám một phen. Mãi đến lúc này, Đào Nhiên mới hơi hối hận khi đã từ chối đề nghị cho mượn xe của hai tên bạn khốn nạn. Để ông chú lắm lời ngậm miệng, anh đành phải giả bộ buồn ngủ, đeo tai nghe, mở đại một app có âm thanh, bịt tai lại.

Tiếng đọc sách trong điện thoại dưới nhạc nền thong thả tiến vào tai anh: "… 'Nếu tôi miệt thị chính bản thân tôi', Julien lạnh lùng trả lời, 'Thì tôi còn lại gì đây?'…"

Đây là một kênh đọc sách cực kỳ tiểu chúng – trong này chẳng có mấy bộ sách bán chạy, hầu hết là danh tác cũ rích, bình thường sẽ phát đại một vài tản văn thôi miên, chỉ có người dùng gửi bản thảo làm "người đọc mẫu" mới được yêu cầu.

"Người đọc mẫu" phải gửi bài cảm nhận dài cho tác phẩm, được biên tập lựa chọn, đài mới phát quyển anh ta yêu cầu, và sau khi phát xong sẽ chia sẻ bài cảm nhận ấy với các thính giả khác.

Đào Nhiên không quá chăm chú lắng nghe nội dung, chỉ nhờ tiếng nhạc trong đây chặn tạp âm, sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Taxi nhanh chóng chạy lên đường phụ, sắp sửa tới Cục công an, Đào Nhiên đang chuẩn bị tắt đài, thì nghe bên trong nói đến phần kết thúc: "Như vậy, 'Đỏ và đen' của Stendhal tác gia nổi tiếng người Pháp, chúng tôi chỉ phát đến đây, tiếp sau xin được chia sẻ bài cảm nhận của người đọc mẫu quyển này: bạn thính giả có ID 'Người Đọc Diễn Cảm'."

ID này như một tiếng sấm ghim Đào Nhiên lại tại chỗ-

Tối thứ Sáu vốn nên tuyệt vời và thả lỏng, cả thành phố đang đón chào cuối tuần, riêng Cục công an lại đều đang tăng ca và trên đường đi tăng ca.

Sau khi nhận được hai cuộc điện thoại của Đào Nhiên và Lang Kiều, Lạc Văn Chu trong bệnh viện ngồi không yên, ý kiến này vừa vặn nhất trí với Phí Độ – chủ tịch Phí thì không có việc gì, chủ yếu là hắn chê bệnh viện công đông người điều kiện kém thôi.

Hai người hiếm khi nhất trí ý kiến, sức hành động tăng gấp đôi, Phí Độ lập tức gọi điện kêu trợ lý đưa xe đến, Lạc Văn Chu thì lại lần nữa quá giang xe.

Lúc này đã gần mười giờ, Lang Kiều gửi Weixin cho Lạc Văn Chu báo cáo tiến triển mới nhất, anh xem xong, một lúc lâu không nói gì.

Chẳng biết bao lâu sau, anh mới thình lình mở miệng: "Pháp y bước đầu phán đoán, Trần Chấn chết vì ma túy quá liều một lần duy nhất."

Khi ở bệnh viện nghe Lạc Văn Chu đơn phương "tán dóc", Phí Độ đã nắm được đại khái tiền căn hậu quả vụ con xế cưng của mình bị hỏng, đã rõ "Trần Chấn" này là ai.

Xung quanh không có mùi máu tươi, độ ấm trong xe thích hợp, Phí Độ mới dùng bữa khuya do trợ lý mang đến, vững vàng đậu xe trước vạch ngựa vằn chờ đèn đỏ, cũng nhân thời gian đèn đỏ cầm sữa chuối bên cạnh lên uống mấy ngụm, sữa chuối giúp tâm trạng thoải mái, hắn đáp một câu: "Nghe hơi kỳ lạ – giống như không văn minh lắm."

Lạc Văn Chu nghe hai chữ "văn minh" này, không khỏi lườm hắn một cái: "Tôi không dám có yêu cầu cao như vậy với phần tử phạm tội."

Phí Độ nói: "Kẻ xấu hơn không phải lúc nào cũng chịu bí quá hóa liều, ví dụ như mấy kẻ muốn đuổi tận giết tuyệt anh, cuối cùng biến thành xả súng trên đường cái, là vì đã lộ mặt trước anh, anh chạy thoát thì họ chết chắc – do sợ hãi kết quả mới trở nên điên rồ, đây là có quan hệ nhân quả, sẽ không tùy tiện đảo ngược, kẻ điên thật sự rất khó sống lâu dài trong xã hội."

Về điểm này thì Lạc Văn Chu khá tán đồng với anh hùng sở kiến của hắn, bởi vì Ngô Tuyết Xuân từng xác nhận Trần Chấn "an toàn", nếu lúc ấy cô không nói dối, chứng minh ít nhất lúc cô gặp đám phân cục còn chưa muốn giết người. Huống chi, nếu ngay từ đầu đối phương đã muốn giết Trần Chấn, giết anh, căn bản sẽ không cho phép anh nói nhảm với Ngô Tuyết Xuân lâu thế.

Nhưng mà Trần Chấn chết vì ma túy quá liều, kiểu chết này nghe cũng không giống sự cố ngoài ý muốn.

"Tiêm ma túy có khả năng là họ làm, có điều kẻ quanh năm tiếp xúc với ma túy mà cũng không nắm chắc liều lượng, lỡ tay làm chết người, thì rất là khó hiểu." Phí Độ thong thả nói, "Nếu là tôi bị hiềm nghi bao che băng đảng buôn ma túy, một người lạ mang theo vấn đề nhạy cảm xông vào hỏi thăm lung tung, tôi tuyệt đối sẽ không tùy tiện giết hắn."

Lạc Văn Chu nghe giọng điệu như thảo luận thời tiết này thì da đầu liền ngứa ngáy, song vừa ngứa anh còn vừa hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Bước đầu tiên, khống chế hắn, điều tra lai lịch của hắn, tra xem hắn can dự sâu chưa, và sau lưng có ai sai sử không, sau đó dùng các thủ đoạn như ma túy, bạo lực, đe dọa, uy hiếp vân vân hủy hoại ý chí hắn. Chờ biết người chết chỉ mới bắt đầu tiếp xúc với anh, không hẳn là nội ứng của anh, cũng chưa dám hoàn toàn tin tưởng anh, hơn nữa gia cảnh đơn giản, không thân không thích, tôi sẽ tiến hành bước thứ hai." Phí Độ dùng giọng nói mùi sữa chuối tiếp tục, "Bước thứ hai, dùng một ít ma túy ép hắn nghiện, hơn nữa trong lúc tinh thần hắn mơ màng, lặp đi lặp lại bơm vào đầu hắn là anh bán đứng hắn, tẩy não hắn, để hắn tin anh với đám người kia là cùng một giuộc. Cứ như vậy, hắn sẽ rất dễ dàng tràn ngập tuyệt vọng, cho rằng thế giới này không có cái gọi là 'công bằng', và đối với người như hắn mà nói, muốn sống thì chỉ có thể học cách thỏa hiệp."

Lạc Văn Chu nhìn hắn một lúc, bình luận: "Thật là quá thất đức."

Phí Độ không để ý, nói tiếp: "Bước thứ ba, hắn đã nghiện, lại bắt đầu cho hắn chút lợi, cho hắn biết bọn tôi không đáng sợ, còn rất đỗi nhân văn mà quan tâm hắn – thế là đủ. Thực hiện hai tầng khống chế trên tinh thần và sinh lý đối với một người, về sau người này sẽ cho tôi dùng, chờ tới khi các anh nghĩ hết mọi cách cứu hắn ra, tôi chỉ cần bảo hắn rằng, song phương chúng ta do phân chia không đều sinh ra một chút mâu thuẫn, đang chỉnh nhau, hắn sẽ mang theo nỗi hận đối với anh, biến thành một cây đinh cắm trong các anh."

Có lẽ là vì bầu không khí giữa họ vừa mới hơi dịu đi, hoặc vì trong xe tràn ngập mùi sữa chuối làm người ta không nghiêm túc nổi, Lạc Văn Chu lần đầu tiên không nổi trận lôi đình khi nghe ngôn luận kỳ cục của hắn, anh im lặng một lúc, đột nhiên nói: "Nếu một ngày kia cậu phạm pháp, có thể thật sự sẽ rất phiền toái cho bọn tôi."

Phí Độ không đưa ra ý kiến, kết quả là ngay lập tức lại nghe Lạc Văn Chu tiếp tục: "Nhưng cậu chỉ thuận miệng nói, hơn nữa chỉ nói với tôi, không thực hiện, cũng không đi khắp thế giới mở 'lớp huấn luyện giết người không để lại dấu vết', để chúng tôi ngoài công việc thỉnh thoảng có thể nghỉ phép, yêu đương, cho nên tôi vẫn phải thay mặt tổ chức cảm ơn cậu."

Phí Độ: "…"

Phản ứng này sao không giống với bình thường gì vậy?

Lạc Văn Chu lại tự mình gật đầu, rất đỗi hiền hậu nói: "Nên tặng cậu thêm một lá cờ thưởng, còn gì khác không, cứ nói ra cho chúng tôi tham khảo."

Thế là Phí Độ ngậm chặt miệng, tận khi đến Cục công an Yến Thành, cũng chẳng thèm thốt ra thêm một dấu chấm câu với anh ta.

Trước cổng Cục công an, Lạc Văn Chu vừa bước xuống xe, một chiếc xe cảnh sát liền phóng tới đậu kế, xe chưa dừng hẳn Lang Kiều đã lao xuống: "Sếp, không thấy Mã Tiểu Vĩ đâu cả!"

"Đừng la hét," Vết thương sau lưng mới khâu lại, Lạc Văn Chu còn hơi bán thân bất toại, anh lấy hộp thuốc ra ngậm một điếu, thủng thỉnh nói, "Không thấy người là chuyện tốt."

Lang Kiều trợn đôi mắt cực to càng thêm to, mở miệng, nhưng còn chưa nói gì, thì đột nhiên ánh mắt cô lướt qua Lạc Văn Chu, nhìn không xa đằng sau anh: "Đó, đó là…"

Lạc Văn Chu theo lời cô quay đầu lại, thấy bên kia đường xuất hiện một bóng người nhỏ gầy e dè, thò đầu nhìn về hướng Cục công an, lại một người đi tới, dẫn cậu ta qua đường.

Lang Kiều: "Mã Tiểu Vĩ với cái cậu bốn mắt vòng kiềng kia!"

Tiêu Hải Dương cuối cùng đã thay cặp kính gãy, gọng hình vuông hơi cứng nhắc khiến cậu già đi mấy tuổi, cậu dẫn Mã Tiểu Vĩ đến trước mặt Lạc Văn Chu: "Đội trưởng Lạc."

Lạc Văn Chu hình như cũng không bất ngờ khi thấy cậu, ôn hòa gật đầu: "Đến rồi? Vào đi."

Cục công an chẳng có tí tẹo không khí cuối tuần, kẻ khám nghiệm tử thi, kẻ kiểm tra cà vạt, kẻ lấy lời khai nhân chứng và thẩm vấn phạm nhân – đội hình sự và tổ pháp y bận rộn qua lại mọi nơi, bà Hà ở nhờ phòng trực ban không tránh khỏi bị quấy rầy, hơi có gió thổi cỏ lay sẽ trông chờ mà thò đầu nhìn.

Khi đoàn người dẫn Mã Tiểu Vĩ vào, vừa vặn trông thấy bà Hà loanh quanh trong hành lang. Bà nhìn thấy Lạc Văn Chu, lại ném ánh mắt rất đỗi nghi ngờ sang Mã Tiểu Vĩ.

Lạc Văn Chu nói với Mã Tiểu Vĩ: "Đó là mẹ Hà Trung Nghĩa."

Mã Tiểu Vĩ vốn bước chân lờ đờ đột nhiên dừng lại, hoảng sợ nhìn bà.

Người đàn bà ốm yếu và cậu thiếu niên tiều tụy nhìn nhau, một lúc lâu, có lẽ cậu thiếu niên khiến bà nhớ tới con mình, bà Hà hỏi thử Mã Tiểu Vĩ: "Cháu… cháu biết con dì à?"

Mã Tiểu Vĩ chợt lui lại nửa bước.

"Trung Nghĩa nhà dì là cậu bé ngoan, cháu biết nó, có phải không?" Bà Hà run rẩy tiến lại một bước, tha thiết nhìn Mã Tiểu Vĩ, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, bà nghẹn cổ, hít một hơi dài, "Là ai hại chết nó? Hả? Cháu ơi, cháu cho dì biết đi, rốt cuộc là ai hại chết nó?"

Mã Tiểu Vĩ vành mắt đỏ hoe, thình lình quỳ thụp xuống không hề báo trước.

"Cháu, là cháu!" Cậu bé gào khóc, "Cháu có lỗi với anh Trung Nghĩa, có lỗi với dì… có lỗi…"

22. Quyển 1 - Chương 21: Julien 21

Đây đã là lần thứ hai Mã Tiểu Vĩ ở Cục công an nói mình dính líu đến vụ giết người, cậu thiếu niên kinh thế hãi tục này khóc còn to hơn người nhà nạn nhân, cơ hồ đập đầu xuống đất, hai cảnh sát bên cạnh vội chạy tới đỡ Mã Tiểu Vĩ dậy, lôi đi trong tiếng than khóc của bà Hà.

Lạc Văn Chu không ngờ mình chỉ giới thiệu một câu mà dẫn đến sự cố như vậy, đầu căng lên gấp đôi, dự cảm đêm nay sẽ mất ngủ, đành phải mau chóng gửi tin nhắn cho quản lý khu nhà, năn nỉ người ta đi cho Lạc Một Nồi tội nghiệp vừa đói vừa rét một nắm thức ăn.

Lang Kiều đang định dẫn Phí Độ đi lấy lời khai, Lạc Văn Chu chợt ngẩng đầu gọi hắn lại.

"Này," Lạc Văn Chu nói trống không, "Cảm ơn nhé!"

Phí Độ không nghĩ tới miệng chó của người này còn phun ra được ngà voi, hơi bất ngờ, bước chân khựng lại, trưng ra phong độ như Tổng thống diễn thuyết khi nhậm chức, cực kỳ nghiêm túc gật đầu: "Không cần khách sáo."

Lạc Văn Chu mày cao mày thấp tiễn bóng lưng người mẫu của hắn, tự dưng nhớ tới loài chó Poodle vênh váo, rất muốn đuổi theo nhét vào tay hắn một cây "gậy văn minh". Có điều, hai người choảng nhau suốt

bảy năm, mãi đến vừa rồi mới nhìn thấy ánh bình minh đình chiến, Lạc Văn Chu cũng không muốn rỗi hơi kiếm chuyện, bèn dẫn xuống đủ loại kỳ tư diệu tưởng tài hoa lan tràn, quay người lại vỗ vai Tiêu Hải Dương: "Em đi theo anh."

Tiêu Hải Dương im lặng theo anh đến một phòng thẩm vấn riêng, căng thẳng nâng kính, nhìn Lạc Văn Chu không né tránh: "Em bây giờ không phải lấy thân phận cảnh sát hiệp trợ phá án để nói chuyện, đúng không?"

Lạc Văn Chu giơ tay mời cậu: "Ngồi đi, vậy em cảm thấy thân phận mình là gì?"

Tiêu Hải Dương cũng không khách sáo, theo lời ngồi thẳng đờ: "Em là người hiềm nghi hay là nhân chứng ạ?"

Lạc Văn Chu cười, theo thói quen dựa ghế bắt chéo chân, vết thương sau lưng lập tức phản đối, xông về thần kinh cảm giác đau mà hét lên một tiếng, khiến anh suýt đau đến méo mặt ngay tại chỗ. Lạc Văn Chu cố giữ vững bình tĩnh, bán thân bất toại mà ngồi ngay ngắn, mở miệng hỏi như chuyện phiếm: "Đi làm mấy năm rồi?"

Tiêu Hải Dương: "Hai năm… một năm rưỡi."

"À, vừa qua thời gian thực tập chưa bao lâu nhỉ?" Lạc Văn Chu gật đầu, nhớ lại chốc lát, tiếp tục, "Lúc anh còn nhỏ, ba anh vốn muốn anh thi trường quốc phòng, nhưng khi ấy anh chưa qua thời kỳ nổi loạn, ba nói hướng đông cứ đi hướng tây, anh bảo 'Con không đến Sahara nghiên cứu đạn đạo đâu', sau đó chạy về trường điền bừa. Khi đó anh bị phim cảnh sát truy bắt tội phạm của Hong Kong ảnh hưởng rất sâu, luôn cảm thấy cảnh sát đều là Lương Triều Vĩ với Cổ Thiên Lạc, thế là vào nhầm ngành này."

Tiêu Hải Dương cực kỳ nghiêm túc tiếp một câu: "Sahara không thuộc lãnh thổ Trung Quốc."

Lạc Văn Chu: "…"

Cậu thanh niên này thật biết nói chuyện.

Có thể chính Tiêu Hải Dương cũng ý thức được điều này, tư thế ngồi căng thẳng hơn: "Anh nói tiếp đi."

Lạc Văn Chu cảm thấy Tiêu Hải Dương e rằng cũng chẳng biết "thả lỏng" là gì, thế là từ bỏ cố gắng về mặt này, nghiêm túc hỏi thẳng: "Em rốt cuộc là đồng nghiệp lập công, nhân chứng hay người hiềm nghi, đều phải xem kết quả điều tra kế tiếp – em đã có chuẩn bị tâm lý, cũng chuẩn bị nói thật tất cả những gì em biết, đúng không?"

Tiêu Hải Dương gật đầu.

"Được," Lạc Văn Chu nói, "Anh hỏi từ chuyện trước mắt nhé, tối nay vì sao em đưa Mã Tiểu Vĩ đến đây?"

"Bởi vì có người muốn giết cậu bé diệt khẩu." Tiêu Hải Dương trả lời không cần nghĩ ngợi, đoạn cậu lấy trong túi quần ra một chiếc điện thoại di động đã dùng túi vật chứng đựng cực kỳ thỏa đáng, đưa cho anh, "Đêm nay em trực cùng một đồng nghiệp khác, đây là di động của anh ta, lúc tin nhắn đến anh ta đang ngủ."

Lạc Văn Chu cách cái túi trong suốt lướt nhanh qua nội dung tin nhắn, rất giống Lang Kiều nói, thế là bỏ qua một bên: "Không dưng tại sao em lại xem tin nhắn của người khác?"

Tiêu Hải Dương nói: "Em đang giám sát anh ta."

Chàng trai này tốc độ nói rất nhanh, không hay cười, lúc nói chuyện với người ta ngôn ngữ cơ thể luôn là căng thẳng, thỉnh thoảng có động tác nhỏ như đẩy kính siết tay, chẳng hề giống người trưởng thành "trải đời", ngược lại hơi giống nam sinh trung học trổ mã đến tứ chi không nhịp nhàng.

Lạc Văn Chu nhìn cậu ta, cảm thấy nếu chia cho cậu trai này một nửa sự láu cá của Phí Độ, chắc cả hai đều sẽ bình thường.

"Vậy tại sao em phải giám sát anh ta?"

Tiêu Hải Dương mím môi: "Em có thể nói từ đầu không?"

Lạc Văn Chu gật đầu, Tiêu Hải Dương hít sâu một hơi, cân nhắc chốc lát, mở đầu một cách cặn kẽ: "Bầu không khí chỗ bọn em không giống trên cục lắm, không phải trường hợp quan trọng hoặc có sự kiện gì lớn, thì bọn em thường không gặp phân cục trưởng Vương, ông ta có chỉ thị gì, đều thông qua chi đội trưởng Hoàng – à, đó là người phụ trách chi đội trinh sát hình sự phân cục Hoa Thị, tên đầy đủ là Hoàng Kính Liêm – đến truyền đạt."

"Mối quan hệ của chi đội trưởng Hoàng với đội phó rất bình thường, nhưng trong phân cục có mấy đồng nghiệp khác là thân tín và 'đối tượng bồi dưỡng trọng điểm' của anh ta, đôi khi có việc, anh ta sẽ trực tiếp kêu người của mình đi làm, người khác có lúc cũng không biết họ đang làm gì, đội phó cơ bản bị mất quyền, chẳng quản được chuyện gì."

"Em vẫn cho rằng chi đội trưởng Hoàng chọn lựa nòng cốt công việc theo cá nhân mình thích, cũng không để ý lắm, vì dù sao thì từ nhỏ đến lớn tiểu đoàn thể kiểu này đều không liên quan gì đến em. Cho đến một ngày kia, đồn công an trực thuộc báo lên một vụ án – họ phát hiện xác một cô gái. Vừa vặn là thời gian ca đêm, hôm đó là em trực, em vốn đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, không ngờ bị đồng nghiệp ngăn cản… Chính là chủ nhân chiếc di động đó, anh ta nói hôm sau nhà có việc, hỏi em có thể đổi ca không. Bọn em thay ca cho nhau là rất bình thường, em không nghĩ gì nhiều, đồng ý ngay, cuối cùng là chi đội trưởng Hoàng dẫn đồng nghiệp đó đi điều tra."

"Hoàng Kính Liêm lúc ấy cũng có mặt?" Lạc Văn Chu hơi khựng lại, hỏi tới, "Cô gái bị chết tên là gì?"

Tiêu Hải Dương: "Trần Viện."

Lạc Văn Chu hơi nheo mắt: "Tại sao em nhớ rõ thế, Trần Viện có chỗ nào đặc biệt với em à?"

"Em nhớ được hầu hết những gì từng xem qua, bây giờ em còn có thể đọc lại biển số chiếc xe cảnh sát các anh chạy đến hiện trường vụ '520', anh cần…"

"…" Lạc Văn Chu dở khóc dở cười, phong cách của cậu nhóc bốn mắt này quả thật không hợp với phân cục Hoa Thị, anh vội vàng xua tay, "Không cần, anh tin, em mau nói tiếp đi."

Tiêu Hải Dương dừng một thoáng, sau đó quay lại chuyện kia: "Có điều nạn nhân ấy quả thật hơi đặc biệt. Lúc đó có một tấm ảnh thi thể gửi đến, khi chết cô gái mặc áo ren và váy ngắn, mặt trang điểm đậm – áo mặc ngược. Có một loại khuy áo nữ nằm sau lưng, nếu không có cổ áo thì rất dễ nhầm lẫn trước sau, chỉ khi mặc lên người mới cảm thấy cổ và nách trở xuống không cân. Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên của em chính là, quần áo của nạn nhân rất có khả năng là sau khi chết mới bị thay, nếu là như vậy, đây có thể là một vụ giết người. Khi thay ca với đồng nghiệp em cũng đặc biệt nhắc họ về điểm này…"

Lạc Văn Chu dùng ngón tay gõ nhẹ bàn, không nói xen vào, anh cũng từng xem tài liệu vụ án Trần Viện rồi, anh nhớ rõ quần áo trên xác chết không có gì khác thường, cái áo có khuy nằm sau lưng kia cũng không hề mặc ngược.

"Khi em biết kết quả điều tra vụ án này đã là mấy ngày sau, bọn chi đội trưởng Hoàng kết luận vụ này là 'gái mại dâm chết do sử dụng ma túy quá liều'. Em đi hỏi đồng nghiệp kia, cái áo mặc ngược giải thích thế nào, anh ta né tránh một lúc, chỉ nói là em nhìn nhầm rồi." Nói đến đây, Tiêu Hải Dương dừng một lúc lâu, "Em không giữ lại tấm ảnh kia, lúc ấy chỉ gấp gáp nhìn thoáng qua, khả năng nhìn nhầm không phải là hoàn toàn không có – nhưng buổi chiều cùng ngày, tài khoản của em tự dưng được chuyển thêm hơn hai ngàn đồng, ghi chú là 'tiền thưởng'. Tiền lương của bọn em không tính là cao, mọi người nuôi gia đình sống tạm bợ, áp lực cuộc sống đều rất lớn, thỉnh thoảng có tiền thưởng, nhất định sẽ chúc mừng tập thể, bầu không khí cả đội đều khác hẳn. Thế nhưng lần đó căn bản không ai nhắc tới, gần ra về chi đội trưởng Hoàng mới đặc biệt tìm em đến, đề cập mấy việc thường ngày em làm, nói em làm việc chăm chỉ có trách nhiệm, khoản tiền này là anh ta xin phân cục trưởng Vương thưởng riêng, dùng để khích lệ cá nhân 'tiên tiến' mới tham gia công tác. Em cảm thấy lý do này rất khiên cưỡng, không hề động tới khoản tiền đó, bởi vì em hoài nghi nó là 'tiền bịt miệng'."

Lạc Văn Chu vừa nghe là hiểu ngay, đó là tiền bịt miệng trắng trợn: "Nhưng em không có chứng cứ, báo cáo kết án vụ Trần Viện xử lý rất sạch sẽ, không có sơ hở gì."

Tiêu Hải Dương hai má căng lên, tựa hồ khá không cam lòng mà gật đầu.

Lạc Văn Chu thở ra một hơi: "Sau đó thì sao? Hôm ấy tại hiện trường vụ án, tại sao em ám chỉ cho bọn anh nơi phát hiện thi thể không phải là hiện trường đầu tiên?"

"Em cảm thấy có thể đám chi đội trưởng Hoàng có vấn đề gì, sau khi qua cân nhắc, quyết định giữ kín chuyện tiền thưởng lúc ấy," Tiêu Hải Dương hơi hất cằm, chỉ Lạc Văn Chu chiếc điện thoại trong túi vật chứng kế bên, "Em tìm cơ hội cài vi-rút vào di động của đồng nghiệp này, lén bật GPS, mỗi ngày theo dõi hành tung anh ta."

Lạc Văn Chu: "…"

Tiêu Hải Dương vội vàng giải thích: "Em biết việc này là trái pháp luật, nhưng lúc thực tập huấn luyện rất nhiều môn em đều đậu vừa sát, theo dõi điều tra họ là không thực tế, nhất định sẽ lập tức bị phát hiện, nên em chỉ có thể làm như vậy thôi."

"Không, anh chỉ không ngờ em còn là một nhân tài," Lạc Văn Chu cười cười, "Em phát hiện gì?"

"Sau giờ làm anh ta thường xuyên ra vào một số tụ điểm ăn chơi, ngoài ra, mỗi tháng đến ngày bội số của năm – tức các ngày như mùng năm, mùng mười, mười lăm, hai mươi, chỉ cần không trực, anh ta đều ở địa điểm hoạt động cố định, bao gồm khu vực gần dải đất trống phát hiện xác Hà Trung Nghĩa, và mấy chỗ tương đối hẻo lánh khác. Em từng lén đến thăm một hai nơi trong đó, không tra được gì, song có một lần giả làm người vùng khác hỏi đường, một bà cụ sống gần đó cảnh cáo em buổi tối không được đến nơi ấy, bà nói bên đó 'đôi khi có hút chích ma túy'."

Lạc Văn Chu: "Nói cách khác, đêm hai mươi tháng Năm, em dựa vào GPS, xác định đồng nghiệp vừa vặn xuất hiện ở nơi xảy ra vụ án Hà Trung Nghĩa."

"Anh ta sau giờ làm đi cùng đám chi đội trưởng Hoàng, em hoài nghi lúc ấy đám chi đội trưởng Hoàng đều có mặt, mãi đến gần mười một giờ, di động mới biểu hiện rời khỏi," Tiêu Hải Dương nói, "Đội trưởng Lạc, em nghĩ nếu là người mình giết người, nhất định sẽ chuyên nghiệp hơn, không thể tùy tiện vứt xác ở đó, thậm chí ngày hôm sau để to chuyện đến không thể vãn hồi. Sau đó, sự xuất hiện của Mã Tiểu Vĩ đã chứng thực một phần phỏng đoán của em – lúc ấy đám chi đội trưởng Hoàng đang tham gia giao dịch nào đó ở địa điểm phát hiện xác chết, trong quá trình này có lẽ đã xảy ra cãi vã, bị người dân xung quanh nghe thấy, Mã Tiểu Vĩ cũng có mặt, song họ đều không nhìn thấy xác chết xuất hiện như thế nào."

Lạc Văn Chu nghe xong gật đầu, không bình luận, chỉ đột nhiên hỏi: "Buổi tối ngày hai mươi em ở đâu?"

"Em trực trong phân cục, ca đêm, có ghi chép và camera theo dõi." Tiêu Hải Dương không đổi sắc, không hề vì câu chất vấn không nhẹ không nặng này của Lạc Văn Chu mà phật ý, hết sức bình tĩnh nói, "Anh hoài nghi em là người vứt xác à? Không phải em đâu. Tình hình giao thông khu tây rất phức tạp, nếu có thể thần không biết quỷ không hay vứt xác ở đó, đầu tiên phải cực kỳ quen thuộc cảnh vật xung quanh, kế tiếp phải có phương tiện giao thông. Em mới lấy bằng không lâu, còn chưa có xe."

Lạc Văn Chu vẻ mặt thản nhiên, chẳng biết có tin hay không, lại hỏi: "Vậy em… có nghe nói về 'bãi đất trống Tam Giác Vàng' bao giờ chưa?"

"Mã Tiểu Vĩ nói, 'bãi đất trống Tam Giác Vàng' chính là mảnh đất hoang phát hiện xác Hà Trung Nghĩa, là một trong các địa điểm họ thường xuyên giao dịch, cái tên này chỉ có ai thường xuyên tham gia giao dịch mới biết, nghiêm cấm truyền ra ngoài." Đào Nhiên bước chân vội vã rời khỏi phòng thẩm vấn, ném sổ ghi chép lên bàn, nói với Lang Kiều: "Tên khốn Lạc Văn Chu này, việc lớn như thế mà hắn không nói một tiếng, tự mình âm thầm đi điều tra, hắn nghĩ hắn là đội trưởng Mỹ chắc?"

Lang Kiều tò mò hỏi: "Vậy Hà Trung Nghĩa thật sự là do Mã Tiểu Vĩ giết?"

"Anh cảm thấy không giống, Mã Tiểu Vĩ nói, sau khi nghiện ma túy, cậu ta thường xuyên giật gấu vá vai, mọi người xung quanh đều biết chuyện này, bình thường không để tiền trong nhà. Mã Tiểu Vĩ để ý điện thoại mới của Hà Trung Nghĩa, tiện tay dắt dê, định cầm đi giao dịch, nào ngờ hôm ấy Hà Trung Nghĩa tan ca về không biết làm sao lại nhớ tới chiếc di động đó, không tìm được, thế là chất vấn vài câu, Mã Tiểu Vĩ như bị quỷ ám, chối bay chối biến, cuối cùng hai người chia tay trong không vui – Tiểu Kiều cho anh chai nước trước đi, cả đêm không nghỉ ngơi rồi." Đào Nhiên nhận chai nước khoáng, một hơi uống hết nửa chai, lúc này mới thở mạnh ra, "Đêm ấy Mã Tiểu Vĩ dùng di động của Hà Trung Nghĩa đổi lấy ma túy, vốn đắc

ý dương dương muốn chờ Hà Trung Nghĩa trở về, để cậu ta soát đồ của mình, xem cậu ta còn nói gì được, kết quả là Hà Trung Nghĩa không về, còn vừa vặn chết ở chỗ đó."

"Mã Tiểu Vĩ cho rằng Hà Trung Nghĩa không biết làm sao mà vừa vặn nhìn thấy cậu ta bán di động, vì đòi lại đồ của mình mà bị người ta đánh chết?" Lang Kiều đảo mắt, mau chóng hiểu ra, "Sau đó do người dân đánh nhau, chúng ta có được lời chứng ngoài ý muốn, để che giấu sự thật, Vương Hồng Lượng dùng chiếc di động ấy vu oan cậu bé? Thế rốt cuộc Hà Trung Nghĩa là do ai giết?"

Đào Nhiên chưa kịp nói, di động đột nhiên đổ chuông, đến từ điện thoại bàn của đội pháp y. Anh vội vàng nghe máy: "A lô, thế nào rồi?"

Bên kia nói gì đó, Lang Kiều không nghe rõ, chỉ thấy sắc mặt Đào Nhiên càng lúc càng nghiêm túc, sau đó anh cúp máy hỏi cô: "Phí Độ đi rồi à?"

23. Quyển 1 - Chương 22: Julien 22

Lạc Văn Chu đúng lúc đẩy cửa tiến vào, vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, cho đến khi nghe thấy câu này của Đào Nhiên, anh mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Lại sao vậy?"

Đào Nhiên không có thời gian lằng nhằng vấn đề chủ nghĩa anh hùng cá nhân với "đội trưởng Lạc Trung Quốc", nhíu mày nói: "Trên cà vạt luật sư Lưu đem tới có dấu vân tay của Trương Đông Lai, bước đầu phán đoán phù hợp với dấu siết trên cổ nạn nhân, còn dính vài vết máu – lúc Hà Trung Nghĩa bị siết cổ chết, cổ hơi trầy da. Nếu như tăng ca, kết quả ADN sớm nhất ngày mai sẽ có, bên pháp y nói, khả năng cái cà vạt này chính là hung khí là rất lớn."

Lạc Văn Chu im lặng nghe anh nói hết, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã gần 0 giờ rồi.

"Đuổi theo," Anh nói, "Tôi đoán Phí Độ chưa đi, có đi thì cũng vừa mới đi, sẽ đuổi kịp thôi."

Phí Độ quả nhiên chưa đi.

Sau khi lấy lời khai xong, hắn lại đến ngồi một lúc với bà Hà.

Có lẽ là do luôn có người bầu bạn, hoặc do thấy Cục công an đêm khuya còn đèn đóm sáng trưng, bà Hà như trông thấy một tia hi vọng, cảm xúc ổn định hơn không ít, thậm chí có thể chủ động chuyện trò vài câu với Phí Độ: "Lúc cậu chưa đến, tôi hình như nhìn thấy cái người buổi chiều… tên là gì nhỉ?"

Bà đang nói tới luật sư Lưu, nhưng nhất thời không nhớ nổi người này làm gì, ấp úng một lát, trong đầu vẫn là một đống hồ nhão, bèn bỏ qua luôn, hỏi: "Họ tìm được chứng cứ mới rồi à?"

Bà Hà ngồi ghế dựa thoải mái, chủ tịch Phí thì chưa chắc thoải mái, hai chân không có chỗ để, mà thiếu gia này không chịu co lại mất hình tượng, đành phải xếp qua một bên bằng một tư thế ngay ngắn không mấy dễ chịu, chẳng bao lâu đã bắt đầu tê chân, hắn không nhịn được dùng tay đấm đấm: "Khả năng là thế – chờ bắt được hung thủ rồi, dì có tính toán gì, về nhà ạ?"

Bà Hà cụp mắt xuống, nhưng không trả lời, chỉ liếc nhìn bàn tay hắn đang đấm chân: "Cậu không phải là cảnh sát nhỉ? Muộn quá rồi, mau về nhà đi."

Trừ tê chân ra, Phí Độ trái lại không thấy mệt, đối với đám thanh niên ăn chơi mà nói, giờ này mới là lúc bắt đầu cuộc sống về đêm, chính là lúc hắn tràn trề tinh thần nhất.

Tiếc rằng hôm nay không có mỹ nhân, làm bạn bên cạnh chỉ có một người phụ nữ trung niên gầy đét. Song Phí Độ đối xử với phụ nữ trung niên và đại mỹ nhân đều là thái độ như nhau, hắn đã đi qua hàng vạn bụi hoa, ít nhiều tu luyện được cảnh giới không bị sắc đẹp mê hoặc.

"Không sao, cháu ngồi với dì một lúc," Phí Độ nói, "Mẹ cháu mất sớm, lúc còn sống mẹ cũng luôn phải uống thuốc điều trị, không thể đi làm, ba cháu công việc bận rộn, quanh năm vắng nhà, cháu khi ấy đang đi học, trường xa nhà, đành sống ở gần trường cùng một người giúp việc, một tuần mới về thăm mẹ một lần."

Bà Hà hơi ngại ngùng đánh giá Phí Độ: "Một chàng trai đẹp thế này, nhất định là mẹ cậu thích vô cùng, ngày ngày trông cậu về nhà – làm mẹ, nếu bản thân không có bản lĩnh gì, điều duy nhất có thể mong chờ mỗi ngày, chỉ còn lại lũ trẻ mà thôi."

Phí Độ nghe thế, mặt không đổi sắc nở nụ cười: "Vâng."

Hắn vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy Lạc Văn Chu và Đào Nhiên mỗi người một khuôn mặt tăng ca sầm sì đi tới, Đào Nhiên cách vài bước vẫy tay gọi hắn.

Phí Độ chậm chạp bước lại, cười nhe tám cái răng với Đào Nhiên: "Anh, đi xem mắt thế nào?"

Phí Độ rất có chừng mực, nói đổi liền đổi cả xưng hô lẫn ngôn ngữ cơ thể, nói không gây phiền toái là không gây phiền toái, lắc mình hóa thành một cậu em trai thân thiết mà không quá trớn.

"Đừng nói nữa." Đào Nhiên một lời khó nói hết, khoát tay, nhìn bà Hà đang mỏi mắt trông chờ một cái, ra hiệu Phí Độ đi theo, "Qua đây một chút, bọn anh có mấy việc cần xác nhận với em."

"Sao vậy ạ?" Phí Độ vừa đi vừa uể oải nói, "Anh rốt cuộc đã phát hiện ra làm cảnh sát không có tương lai rồi à? Em đã nói từ lâu rồi, tiền bán bánh quẩy trong quán ăn dưới lầu công ty em còn cao hơn lương của đội trưởng các anh mà."

Đội trưởng Lạc chẳng hé răng một tiếng cũng có thể bị hắn tận dụng triệt để châm chọc một câu, oan đến đói bụng, tức tối kêu một cảnh sát trực ban tới, nhét cho một nắm tiền lẻ: "Đến cửa hàng hai mươi bốn giờ kia mua ít bánh quẩy về đây."

Bà Hà thò đầu nhìn theo bọn Phí Độ đi xa, bà ngồi trong một góc, nước mắt đã khô, kết thành một tầng màng trong suốt trên mắt, phản chiếu thành phố lạnh lùng và bóng đêm lạnh lùng.

Bỗng nhiên, điện thoại của bà đổ chuông, đó là loại từ lâu đã bị đông đảo điện thoại thông minh đào thải khỏi thị trường, chỉ có chức năng nghe gọi.

Bà hơi run run, vội vàng nghe máy: "A lô?"

Đầu dây bên kia có tiếng "rè rè", sau đó một âm thanh quái dị truyền đến: "Bà nhìn thấy tay luật sư kia chưa? Hắn vốn nhận tiền nói chuyện giúp đám thiếu gia đó, không chịu nổi lương tâm lên án, mới nửa đêm nửa hôm đến tố cáo, cảnh sát hiện giờ đã biết rõ ai là hung thủ rồi. Bây giờ họ nhất định rất bận nhỉ? Chứng cứ chính xác, là không dễ che giấu – giờ bà đã chịu tin tôi chưa?"

Bà Hà đôi môi khô khốc run rẩy, thì thào: "Anh rốt cuộc là ai?"

"Tôi là người giúp bà," Âm thanh cổ quái ấy nói, "Chuyện bên ngoài quá phức tạp, bà căn bản không hiểu. Họ đối với bà tốt, là sợ bà đi nói lung tung, bởi vì hung thủ có gốc to, họ không dám bắt."

Bà Hà từ từ trợn to hai mắt.

Âm thanh cổ quái kia hỏi: "Bà chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Lúc này, Đào Nhiên dẫn Phí Độ vào thẳng phòng làm việc của mình, lấy ra mấy tấm ảnh, trực tiếp chỉ cái cà vạt sọc màu xám bạc trên đó: "Loại cà vạt này em thấy bao giờ chưa?"

Phí Độ nhìn lướt qua: "Hàng đổ đống ngoài đường, ai cũng mua được."

Đào Nhiên: "Trương Đông Lai có không?"

Phí Độ sửng sốt, nụ cười đùa giỡn trên mặt phút chốc tan đi quá nửa: "Ý anh là gì?"

Lạc Văn Chu đứng ngoài nhìn, phát hiện tay này thật là nhạy bén, tiếc rằng không dùng vào việc đàng hoàng: "Chính là ý mà cậu nghĩ."

Phí Độ hơi chần chừ, cầm tấm ảnh nhìn kỹ một lúc: "Hiệu này hắn quả thật có một cái, nếu em nhớ không lầm thì là Trương Đình tặng, bởi vì phong cách này nhìn là thấy không giống gu của Trương Đông Lai, bình thường hắn cũng chỉ đeo một chút khi vất vưởng trong công ty ba hắn, có một lần bị người ta nhìn thấy, còn cười nhạo rất lâu. Có điều, Lão Trương này mặc dù chẳng ra gì, còn rất thương Trương Đình, suốt ngày phàn nàn cũng không nỡ vứt đi – cái cà vạt này có vấn đề gì?"

"Cái cà vạt này phát hiện ở kẽ ghế trong xe Trương Đông Lai, có vân tay của hắn, nghi là hung khí," Đào Nhiên hạ giọng nói, "Bây giờ em giúp bọn anh vài việc – buổi tối ngày hai mươi tháng Năm ở khách sạn Thừa Quang, cái cà vạt này có ở trên người Trương Đông Lai không?"

"Không có," Phí Độ nói, "Trong camera hắn đã quay được."

Đào Nhiên lại hỏi: "Ngày hai mươi là ngày đi làm, liệu có khả năng là ban ngày hắn đeo, buổi tối tháo ra để trong xe hoặc túi quần không?"

"Điều đó thì em không biết," Phí Độ khẽ cau mày, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi, "Trên cà vạt chỉ có dấu vân tay của mình Trương Đông Lai à?"

Đào Nhiên vẻ mặt mập mờ, Phí Độ giỏi xem sắc mặt đã biết được đáp án.

Hắn im lặng đứng một lúc, nét cười như ăn vào khóe mắt đuôi mày cùng đọng lại, kế đó chậm rãi mở miệng: "Trương Đông Lai không thể là hung thủ, nếu trên cà vạt chỉ có dấu vân tay của một mình hắn, chứng minh hung thủ lúc lấy được cái cà vạt này, đã tính toán vu oan giá họa cho hắn, bất kể là ăn trộm hay nhặt được."

Hắn nói chuyện chậm rãi, giọng điệu không khác gì bình thường, nhưng Đào Nhiên tự dưng lại cảm thấy được cơn giận của hắn.

Bắt đầu từ khi Đào Nhiên gọi điện hỏi bằng chứng ngoại phạm của Trương Đông Lai, Phí Độ vẫn tỏ ra thờ ơ như người ngoài cuộc, ngay cả hai lần sau đó đến Cục công an với Trương Đình, cũng chỉ đơn thuần là đi cùng, là đi ngang qua, hoàn toàn là dáng vẻ "bạn nhậu".

Hắn chưa từng đỏ mặt tía tai biện bạch cho Trương Đông Lai, thậm chí không chủ động hỏi họ rốt cuộc điều tra thế nào rồi, Trương Đông Lai có triệt để xóa sạch hiềm nghi hay chưa.

"Anh không ngờ em sẽ tức giận vì Trương Đông Lai, anh cho rằng…" Đào Nhiên khá bất ngờ, cân nhắc cách diễn đạt, "Em với hắn không thân đến mức ấy chứ? Anh thấy em hôm trước hình như chẳng mấy để tâm."

"Em không tức giận, chỉ cảm thấy có một số kẻ không khỏi quá đáng lắm rồi," Phí Độ nghiêng đầu cười với anh, nhìn như ôn hòa và bình tĩnh, sau đó lại lỡ miệng, "Cho em một ly dầu vừng vị cà phê uống cho tỉnh táo."

Đào Nhiên: "…"

Chủ tịch Phí "không tức giận" sắc mặt thản nhiên, hoàn toàn không ý thức được mình nói sai gì.

Cho đến khi Phí Độ cau mày, vẻ mặt căm thù uống cạn một ly cà phê hòa tan, hắn mới từ từ thở ra một hơi: "Lúc phóng thích Trương Đông Lai các anh nói không đủ chứng cứ, kỳ thực khi đó các anh đã có chứng cứ hắn không bị hiềm nghi, phải không?"

Đào Nhiên sửng sốt.

Lạc Văn Chu kế bên lại gật đầu: "Đúng – ADN trên mấy mẩu đầu lọc cậu gửi quả thật là của Hà Trung Nghĩa, chúng tôi tra theo manh mối này, phát hiện nạn nhân lên xe buýt rời khỏi khách sạn Thừa Quang đến nơi khác, và ngộ hại ở đó, lúc ấy Trương Đông Lai còn ở trong khách sạn Thừa Quang tìm hoan mua vui, bằng chứng ngoại phạm tương đối chắc. Lúc phóng thích hắn không nói rõ điểm này, bởi vì tôi có dự cảm, hung thủ nhất định đang chú ý chặt chẽ vụ án này, bọn tôi lấp lửng thả Trương Đông Lai, chắc chắn hắn sẽ có động tác bước kế tiếp, quả nhiên, hắn đưa cái cà vạt này tới."

"Chú ý chặt chẽ vụ án, có thể thần không biết quỷ không hay nhét hung khí vào xe Trương Đông Lai mà không bị hoài nghi, hung thủ nên là một trong chúng tôi, những người tới đón Trương Đông Lai 'ra tù', trừ Trương Đình và luật sư Lưu ra, tối đó chúng tôi lại vừa khéo đều ở khách sạn Thừa Quang," Phí Độ duỗi đôi chân dài, nửa dựa nửa ngồi trên bàn làm việc của Đào Nhiên, "Trong đó chú ý vụ án nhất, dính dáng nhiều nhất nên là tôi, tôi có hiềm nghi lớn không?"

"Không lớn." Lạc Văn Chu trả lời ngay không chút nghĩ ngợi, "Khi nãy cậu còn lạc đường trong ngõ hẻm khu tây, vứt xác ở đó là hơi khó cho cậu."

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nói: "Được rồi chứ chủ tịch Phí, tôi biết cậu 'tài đức có đủ', ăn được bánh quẩy, cờ thưởng đang may rồi, đừng cáu kỉnh nữa, nói tiếng người đi."

Đào Nhiên nhìn đây lại ngó kia, hơi kinh hãi, hoàn toàn không biết trong thời gian một bữa cơm mình xin nghỉ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phí Độ mặt không biểu cảm nhìn anh ta một hồi, có thể trong bụng đang lặng lẽ xé Lạc Văn Chu thành tám mảnh, lúc này mới miễn cưỡng giữ phong độ, nghiêm mặt nói: "Trừ tôi ra, nắm rõ tình hình điều tra vụ án nhất nên là luật sư của Trương Đông Lai, vụ cà vạt có khả năng là hắn tự biên tự diễn, có điều hắn trước đây chưa từng tiếp xúc với Trương Đông Lai, rất khó lấy được cà vạt của Lão Trương trước khi giết người để làm hung khí – luật sư Lưu trực tiếp báo cho Trương Đình, Trương Đình càng phù hợp với các điều kiện trên, hơn nữa từng có tiếp xúc mật thiết với nạn nhân Hà Trung Nghĩa, các anh cần đi điều tra qua về bằng chứng ngoại phạm của Trương Đình đêm xảy ra vụ án."

Hắn dừng một thoáng: "Còn có người thứ tư, Triệu Hạo Xương bạn trai Trương Đình, là người tư vấn pháp luật có chút danh tiếng, chuyên về sáp nhập công ty, luật sư Lưu là do hắn giới thiệu cho Trương Đình, hôm nay hắn đến cùng Trương Đình, đêm xảy ra vụ án hắn cũng có mặt ở khách sạn Thừa Quang, hơn nữa rời khỏi ngay sau tiệc tối-"

Lạc Văn Chu: "Cậu xác định hắn rời khỏi ngay sau tiệc tối?"

Phí Độ mờ ám nhếch môi: "Không thì sao, anh sẽ tham gia hoạt động 'đêm khuya' trước mặt anh vợ tương lai à?"

Lạc Văn Chu: "…"

Tên nhóc con!

Phí Độ: "Có thể cho tôi biết sau khi rời khỏi khách sạn Thừa Quang, Hà Trung Nghĩa đại khái đã đi đâu không?"

Đào Nhiên và Lạc Văn Chu liếc nhìn nhau, thấy Lạc Văn Chu hơi gật đầu, anh mới nói: "Nạn nhân xuống xe buýt gần ngã tư Văn Xương, sau đó bọn anh không tìm thấy tung tích nữa."

Phí Độ lấy một hộp danh thiếp bằng da trong túi quần, lục ra một tấm danh thiếp-

Công ty luật Vinh Thuận (Yến Thành)

Triệu Hạo Xương (đối tác cấp hai)

Địa chỉ: tầng ba trung tâm Kim Long, số 103 đường Văn Xương, khu An Bình, thành phố Yến Thành.

Đào Nhiên đứng bật dậy: "Chính là hắn!"

Lạc Văn Chu lại khẽ cọ cằm, có dự cảm việc này chưa chắc thuận lợi như trong tưởng tượng.

"Không vội," Anh nói, "Chúng ta không có đủ chứng cứ, giữa Hà Trung Nghĩa xuống xe ở ngã tư Văn Xương và một luật sư làm việc ở đường Văn Xương là hung thủ không có quan hệ logic – còn gì khác không?"

"Lúc Hà Trung Nghĩa mới đến Yến Thành, có một nhân vật thần bí đã cho hắn mười vạn đồng," Phí Độ nói, "Nếu người đó là Triệu Hạo Xương, cho thấy có lẽ họ trước kia có mối liên hệ nào đó, đối với một người lần đầu đi làm xa nhà mà nói, có khả năng Triệu Hạo Xương từng đến quê hắn, hãy đưa ảnh tay này cho mẹ Hà Trung Nghĩa xem."

Lạc Văn Chu cầm di động lên gọi cho Lang Kiều: "Mắt to, mẹ Hà Trung Nghĩa còn đang chờ kết quả à? Nếu vẫn chưa nghỉ ngơi, em mời bà ấy đến văn phòng một chuyến."

Lang Kiều nhanh nhẹn vâng một tiếng.

Mười lăm phút qua đi, Lạc Văn Chu đã sắp xếp lại tất cả manh mối, mà Lang Kiều vẫn chưa đưa người đến, anh ngẩng đầu lên, mí mắt không tự chủ được giật một cái.

Lúc này, Lang Kiều thở không ra hơi hộc tốc chạy vào: "Sếp ơi, mẹ Hà Trung Nghĩa không có trong cục, không biết đã chạy đi đâu rồi!"

24. Quyển 1 - Chương 23: Julien 23

"Kỳ lạ, em đã tìm hết mấy toilet, mà không ai thấy bà ấy đi lúc nào… Ôi, sếp ơi, làm sao đây?"

"Mở camera, đi tìm," Lạc Văn Chu còn chưa sắp xếp lại mạch suy nghĩ, hơi lạnh ra từ trực giác đã trườn lên cột sống, "Nhanh lên!"

Lang Kiều hơi sửng sốt, ngay lập tức quay đầu chạy đi.

Camera mau chóng bật lên, có thể nhìn thấy rất rõ bên trong, Phí Độ đứng dậy đi chưa bao lâu thì bà Hà liền nghe điện thoại. Chẳng biết bên kia nói gì, mà dăm ba câu đã khiến bà hóa đá. Cuộc điện thoại kéo dài chừng hai phút, sau đó bà Hà thừ người ra một lúc, lại đứng dậy đi quanh tại chỗ chốc lát, liên tục dõi nhìn về hướng Phí Độ đi, mà không đợi được người.

Bà hơi thất vọng cúi đầu, sau đó tựa hồ hạ quyết tâm gì, yên ắng rời khỏi Cục công an.

Camera quay đến cổng Cục công an, bước chân bà Hà không mảy may chần chừ, bà nhanh chóng băng qua đường cái, đến ngã tư rẽ vào, rồi mất đi tung tích.

Không cần Lạc Văn Chu phân phó, Lang Kiều đã dẫn người đuổi theo đến ngã tư ấy, chia nhau đi tìm.

"Tôi vừa đi hỏi Tiêu Hải Dương," Đào Nhiên rảo bước tới nói, "Sau khi đón người ở nhà ga, phân cục lập tức theo chỉ thị của Vương Hồng Lượng, đưa thẳng đến chỗ chúng ta. Từ lúc đến đây bà ấy chưa đi đâu, không rành rẽ Yến Thành lắm, nhưng camera ở cổng cho thấy, sau khi ra cổng bà ấy thậm chí không hề có động tác nhìn trái nhìn phải, trực tiếp băng qua đường rẽ luôn, tôi cảm thấy bên kia nhất định có người đang chờ sẵn."

Lạc Văn Chu: "Mở hết các camera trên những con đường gần đó, tra hết các xe và người đi bộ qua trong khoảng thời gian này."

"Khó lắm, gần đây hạn chế xe theo biển chẵn lẻ," Đào Nhiên thở dài, "Xe bị hạn chế chỉ có từ 0 giờ đến 3 giờ mới đi được, rất nhiều người do các nguyên nhân bất đắc dĩ phải đi đêm, đường phố không yên tĩnh như mọi khi, sợ rằng phải tra rất lâu, không có việc gì thì thôi, lỡ đâu…"

Lạc Văn Chu chẳng rằng chẳng nói đi vài vòng, đột nhiên bước chân khựng lại, trí nhớ cuối cùng đã đuổi kịp chân – anh rốt cuộc nghĩ ra nỗi bất an tràn ngập trong lòng khi nãy đến từ đâu.

"… Để hắn tin anh với những người đó là cùng một giuộc."

"Hắn sẽ rất dễ dàng tràn ngập tuyệt vọng, cho rằng thế giới này không có cái gọi là 'công bằng'."

"Thế là đủ, thực hiện hai tầng khống chế trên tinh thần và sinh lý đối với một người."

Kẻ gọi điện thoại cho bà Hà, phải làm sao mới có thể thuyết phục một người đàn bà nhát gan đêm hôm khuya khoắt ra khỏi Cục công an?

Bà cảm thấy người đó đáng tin tưởng hơn cảnh sát hình sự của Cục công an ư?

Hay là… bà hoàn toàn không tin tưởng cảnh sát?

Bà cũng cho rằng thế giới này không hề có cái gọi là "công bằng", mới thất vọng bỏ đi, dùng cách của mình đi tìm "công bằng" mà bà muốn ư?

Anh chợt nghiêng đầu nhìn Phí Độ.

Phí Độ cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống che mặt, sơ mi màu đen khiến phần da để lộ ra ngoài nhợt nhạt khác thường, hệt như ma cà rồng chưa bao giờ ra nắng, trong một chớp mắt, Lạc Văn Chu nghĩ: "Tại sao hắn ta hiểu những kẻ đó đến vậy?"

Khi hắn không đi chung với đám phú nhị đại ngu ngốc, khi hắn chỉ có một mình, hắn suy nghĩ những gì?

Lúc này, Phí Độ chợt mở miệng như độc thoại: "Thế mà tôi không nhận ra."

Lạc Văn Chu: "Cái gì?"

“Tôi hỏi bà ấy ‘sau khi bắt hung thủ có tính toán gì’, bà không trả lời, chỉ bảo tôi về nhà sớm-“

Bà còn nói: “Làm mẹ, nếu bản thân không có bản lĩnh gì, điều duy nhất có thể mong chờ mỗi ngày, chỉ còn lại lũ trẻ mà thôi.”

Người đàn bà ấy, hầu như không có khả năng lao động, là một người đau bệnh bỏ đi, có phải bình sinh cũng chỉ còn một đứa con trai để trông đợi hay không?

Bây giờ con cũng chẳng còn, quãng đời còn lại bà phải làm thế nào – còn có thể làm thế nào?

Phí Độ như tự giễu, khẽ bóp xương mày từ hai bên vào giữa, nghiêng đầu, khóe môi nhanh chóng nhếch lên, là nụ cười giả chua chát, hắn lại lẩm bẩm rất khẽ một lần nữa: “Thế mà tôi… thế mà tôi ngay cả ý bà ấy là gì cũng không nhận ra.”

Đào Nhiên nhạy bén cảm thấy hắn không bình thường lắm, vội hỏi: “Em không sao chứ?”

Phí Độ nhìn anh một cái, điềm nhiên hỏi ngược: “Không sao ạ, sao anh lại hỏi như vậy?”

Đào Nhiên nói: “Lúc xảy ra một vụ án, tầm nhìn của bọn anh thường tập trung vào nạn nhân và nghi phạm, quả thật thường xuyên lơ là người nhà nạn nhân, đặc biệt là khi bận rộn, đây đều là nhân chi thường tình, việc quan trọng bây giờ là phải tìm được bà ấy đang ở đâu.”

Phí Độ trấn tĩnh gật đầu: “Ừm, đúng.”

“Liệu có phải bà ấy còn cảm thấy con trai là do Trương Đông Lai giết, chúng ta làm việc thiên tư thả cháu cục trưởng hay không?” Đào Nhiên hỏi, “Vậy liệu bà ấy có đi tìm Trương Đông Lai không? Có cần gọi điện đến nhà họ Trương không?”

“Gọi điện nhắc nhở Trương Đông Lai chú ý một chút, nhưng tôi cảm thấy sẽ không đâu,” Lạc Văn Chu một tay ấn huyệt thái dương, không biết làm sao đụng trúng vết bầm, rùng mình, “Bà ấy đi tìm Trương Đông Lai thì giải quyết được gì? Giết Trương Đông Lai đền mạng à? Với vóc người Trương Đông Lai, dù đứng yên cho đâm, bà ấy cũng chưa chắc có sức đâm, khả năng lớn nhất là người ta báo cảnh sát, lại lần nữa đưa về chỗ chúng ta. Làm thế là vô ích, ông thử nghĩ theo góc độ của hung thủ xem, hắn đêm hôm khuya khoắt không ngủ, không thể chỉ để dẫn mẹ Hà Trung Nghĩa đi dạo một vòng ngoài đường.”

Lúc này, Phí Độ ít lời ở bên cạnh cầm một cây bút lên.

“Nếu kẻ dẫn bà ấy đi chính là hung thủ,” Phí Độ nhanh chóng viết ngày “20/5” trên giấy, “Như vậy đầu tiên, hung thủ giết Hà Trung Nghĩa, là nhất thời nảy ý hay âm mưu đã lâu?”

Nói xong, không chờ người khác đáp, hắn đã tự trả lời: “Tôi nghiêng về hắn là ‘nhất thời nảy ý’ – bởi vì tối hôm ngộ hại, Hà Trung Nghĩa còn hỏi thăm vị trí cụ thể của ‘khách sạn Thừa Quang’.”

Lạc Văn Chu hỏi: “Làm sao cậu biết?”

“Lúc ấy tôi gặp Hà Trung Nghĩa trong quán cà phê hắn giao hàng, vừa vặn nghe thấy. Xin lỗi, không phải tôi cố ý giấu giếm, chỉ là khi đó tôi còn tưởng rằng đây là một chi tiết có thể bỏ qua.”

Lạc Văn Chu không truy cứu, gật đầu: “Có lý, nếu hung thủ sớm muốn giết Hà Trung Nghĩa vào tối hôm đó, không thể nào ngay cả địa chỉ cũng không nói rõ.”

Đào Nhiên không biết hai người vì sao anh một lời tôi một câu nói đến việc này, hơi mù mờ, đang định mở miệng thì Lạc Văn Chu khoát tay: “Phân tích đơn giản về người hiềm nghi thôi.”

“Camera cho thấy, Hà Trung Nghĩa nghe điện thoại, sau đó rời khỏi khách sạn Thừa Quang, chạy tới đường Văn Xương, giống như là có người hẹn hắn. Lúc này, chắc hẳn hung thủ đã biết hắn ở bên ngoài khách sạn, vậy trong điện thoại họ sẽ nói gì?”

Phí Độ hơi nhắm mắt lại, dùng cán bút gõ nhẹ mặt bàn: “Em không bị ai nhìn thấy, không bị camera quay được, chỉ muốn nói mấy câu với anh-“

“Do nguyên nhân nào đó, hung thủ quyết định giết Hà Trung Nghĩa.” Lạc Văn Chu nói, “Theo suy luận vừa rồi, đã là hắn nhất thời nảy ý, thế khả năng sớm chuẩn bị sẵn hung khí là không lớn – khả năng lớn nhất là, tên đần Trương Đông Lai kia sau khi tháo cà vạt không biết tiện tay ném ở đâu, vừa vặn bị hung thủ nảy

sát tâm nhìn thấy, hắn đột nhiên lóe lên một chủ ý rất tuyệt. Như vậy vấn đề thứ hai, tại sao hắn phải hẹn nạn nhân đến nơi đây – đường Văn Xương?"

Đào Nhiên suy nghĩ một chút: "Nếu hung thủ là Triệu Hạo Xương, đường Văn Xương là nơi đi làm, hoàn cảnh quen thuộc dễ ra tay."

"Nơi hắn quen thuộc chắc hẳn không chỉ có mỗi đường Văn Xương, nếu chỉ vì cảm giác an toàn, gần nhà hắn không phải càng tốt hơn?" Lạc Văn Chu thong thả khoanh tay, nhìn thẳng vào mắt Phí Độ, anh phát hiện ánh mắt hắn cực kỳ lạnh, lạnh băng như một đống chất vô cơ tạo thành, anh không dời đường nhìn đi, nhìn thẳng Phí Độ mà hỏi, "Ý kiến của cậu là gì?"

"Tôi đào một cái hố, thả một con cừu thế tội xuống đó, bây giờ đương nhiên tôi phải kéo mình lên-" Phí Độ nói, "Vì chứng cứ ngoại phạm."

Đào Nhiên không phải đội trưởng Trung Quốc càng bị chém càng có tinh thần, cũng không phải thanh niên trai tráng có thể ngày nắp đêm ra, đến sau nửa đêm trên sinh lý đã rất buồn ngủ, trong cái đầu bị nhét cả đống tin tức loạn cào cào: "Chậm thôi chậm thôi, chứng cứ ngoại phạm này tính thế nào? Chúng ta rõ ràng từ camera tra được Hà Trung Nghĩa đi đến đường Văn Xương…"

Lạc Văn Chu châm một điếu thuốc, thoạt tiên quay đi hít sâu hai hơi, tiếp đó giơ tay ra, cố hết sức cho khói bay ra ngoài cửa, giọng không rõ lắm: "Đào Nhiên, ông quên rồi à, camera chúng ta tra được là 'ngoài ý muốn'."

Đào Nhiên giật mình.

Đúng rồi, Hà Trung Nghĩa đêm đó cẩn thận tránh camera, nhưng không ngờ đã đánh giá thấp sự sợ chết của đám nhà giàu, ngoại trừ camera công khai, trên con đường nhỏ bên ngoài khách sạn Thừa Quang còn gắn mấy camera ẩn.

Quay được cậu là một camera ngụy trang thành tổ chim trong hốc cây.

Cậu và hung thủ đều không biết hình ảnh này vĩnh viễn bị ghi lại, mà cảnh sát cũng chính từ ống kính ngoài ý muốn ấy mới tìm đến trạm xe buýt, thậm chí tìm được hướng đi của Hà Trung Nghĩa.

Khu đông Hoa Thị rất nhiều loại camera, công cộng, giao thông, cửa hàng, cá nhân… chẳng thiếu gì, nếu không phải biết trước một người lúc nào đi đường đó, lần lượt tra hết là không khả thi.

"Hắn có thể chọn một người bạn, tìm đại một cái cớ, ví dụ như 'đã uống rượu', để ngồi nhờ xe người khác về công ty, đồng thời cố ý tìm chút việc kêu một hoặc vài cấp dưới đến tăng ca – ở công ty luật đây là chuyện bình thường, không ai cảm thấy khác lạ. Là đối tác cấp hai, hắn có văn phòng riêng, hắn có thể nhân khi người khác bận mà lặng lẽ trốn đi, dùng cà vạt của cừu thế tội giết Hà Trung Nghĩa, giấu kỹ xác chết rồi trở về văn phòng, vờ như vừa đi toilet." Phí Độ vẽ một vòng tròn hoàn chỉnh trên giấy, "Như vậy, hắn sẽ có một bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo, 'cùng ai đó quay về công ty, sau đó ở công ty tăng ca suốt', nếu không phải các anh vừa vặn tìm được Hà Trung Nghĩa, thế bằng chứng này của hung thủ cơ hồ là không bắt bẻ được."

"Thi thể Hà Trung Nghĩa xuất hiện ở khu tây Hoa Thị, nghi phạm lớn nhất Trương Đông Lai cùng ngày ở khu đông Hoa Thị," Lạc Văn Chu lập tức hiểu được ý nằm ngoài lời của hắn, "Hung thủ tung đòn sát thủ cà vạt này, vì bằng chứng ngoại phạm 'không bắt bẻ được' của hắn, bước tiếp theo, hắn là hắn muốn thủ tiêu mẹ Hà Trung Nghĩa người có thể làm lộ thân phận hắn, đồng thời tiếp tục nhấn mạnh suy nghĩ 'vụ án giết người này xảy ra ở khu Hoa Thị' – cho nên rất có thể hung thủ này sẽ dẫn mẹ Hà Trung Nghĩa đến khu Hoa Thị!"

Anh vừa dứt lời, Đào Nhiên đã bắt đầu liên lạc với nhóm cảnh sát ra ngoài tìm kiếm bà Hà: "Các tổ chú ý, cuộc tìm kiếm từ giờ lấy khu Hoa Thị làm chính – Phí Độ, khu tây hay khu đông?"

Phí Độ trầm ngâm giây lát: "Khu đông."

Lạc Văn Chu ngẩng lên: "Vì sao?"

"Như vậy càng gây chấn động mạnh hơn cho thị giác, càng có thể bức bách các anh bắt Trương Đông Lai một lần nữa, còn có…" Phí Độ nhẹ nhàng nói, "Trực giác của tôi."

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên đồng thời đứng dậy.

Phí Độ lặng lẽ ngước nhìn lên: "Tôi có thể đi cùng không?"

Lạc Văn Chu thoáng do dự: "Đi."

25. Quyển 1 - Chương 24: Julien 24

Vương Tú Quyên, nữ, dân tộc Hán, 48 tuổi, tốt nghiệp tiểu học, là mẹ của nạn nhân Hà Trung Nghĩa trong vụ án "5-20".

Chồng bà mười năm trước chết trong một tai nạn ngoài ý muốn, mà bản thân bà do bị bệnh nặng, cơ bản không có khả năng lao động, bình thường dựa vào chút ít tiền đan giỏ và vài đồng tiền cho thuê hai mẫu ruộng để sống, trước khi đến Yến Thành, nơi xa nhất mà bà từng đến chính là bệnh viện tỉnh.

Từ thuở chào đời lần đầu tiên đến Yến Thành, chính là sinh ly tử biệt với đứa con trai độc nhất.

Ngoài ra, hết thảy liên quan đến bà, cơ bản cũng chẳng có gì đặc biệt đáng nhắc tới.

Về phần trong sinh mệnh có hoặc không có hỉ nộ ai lạc, chẳng có gì để khen này, phải chăng từng có kỳ vọng và khát khao gì, thì không ai biết được.

"Tiếp tục điều tra những chiếc xe khả nghi đi qua gần Cục công an – định vị được di động chưa?"

"Đội trưởng Lạc, điện thoại di động của bà ấy nằm trong thùng rác không xa cổng Cục công an."

Lạc Văn Chu cầm bộ đàm lên, mở miệng lại bỏ xuống, không biết nói gì – cũng phải, một Yến Thành rộng lớn, với bà mà nói, ngoại trừ nhân vật thần bí lừa bà đi, thì chỉ còn những kẻ lừa dối và chào hàng mới gọi đến số của bà.

Anh hơi nôn nóng nhấn chân ga: "Vì sao? Động cơ của hung thủ là gì? Nhất thời nảy ý giết một người có thể có lắm hậu chiêu thế sao? Nói thật, hiện giờ tôi hơi hoài nghi suy luận của cậu rồi – Ngoài ra, nếu hung thủ chính là Triệu Hạo Xương này, tại sao hắn lại vứt xác ở khu tây? Nếu muốn giá họa cho Trương Đông Lai, vứt ngay trước cổng khách sạn Thừa Quang chẳng tốt hơn à?"

Người bên cạnh không tiếp lời, Lạc Văn Chu liếc qua, phát hiện Phí Độ đang thất thần, xuyên qua kính trước chăm chú nhìn mặt đường không chớp mắt, ngoại trừ ngón tay liên tục gõ đầu gối theo nhịp 4/4, cả buổi không hề nhúc nhích.

Lạc Văn Chu không khách sáo giơ tay đẩy hắn: "Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy!"

Phí Độ: "…"

Chủ tịch Phí từng này tuổi mà chưa từng có ai dám ra tay sờ cái đầu quý giá của hắn – sờ thì cũng đành, còn sờ kiểu "bợp đầu một phát" chứ.

Nhất thời hắn tựa hồ không biết nên có phản ứng gì, quay đầu nhìn chằm chằm tên loài người to gan lớn mật này, ánh mắt hơi đáng sợ.

Lạc Một Nồi ngày nào cũng dòm lom lom âm mưu muốn mưu sát anh, bởi vậy Lạc Văn Chu chẳng thèm để ý chút "xạ tuyến" này, vẫn tiếp tục: "Kẻ đem xác chết đến vứt ở khu tây và hung thủ giết Hà Trung Nghĩa, liệu có khả năng căn bản không phải là một người hay không?"

Đầu mày Phí Độ nhích khẽ, Lạc Văn Chu đang cho rằng hắn lại thất thần lần nữa, thì hắn kiệm lời như vàng mà mở miệng: "Có."

Lạc Văn Chu: "Khả năng nào cao hơn?"

"Phải xem còn manh mối khác hay không," Đồng hồ sinh học đảo ngược trên người Phí Độ giống như đã đi vào quỹ đạo – rốt cuộc hơi buồn ngủ, hắn cúi đầu bóp mạnh mũi mình, "Dựa theo tình hình tôi biết mà xét, thì hai khả năng đều thuyết phục."

"Tình huống kẻ vứt xác và hung thủ không phải là một, có quá nhiều khả năng," Lạc Văn Chu nói, "Vậy thì khoan thảo luận khả năng này, nếu kẻ vứt xác chính là hung thủ, thế logic khi vứt ở khu tây là gì?"

Phí Độ mở mắt ra, đôi mắt hai mí vốn kích cỡ vừa phải biến thành dày hơn hai tầng, nặng trịch đè trên hốc mắt.

Hắn suy nghĩ một chút, giọng nói nhẹ và bình thản: "Lúc trước đã suy đoán, hung thủ và Hà Trung Nghĩa hẳn là quen biết nhau. Cảnh sát các anh phá án, thông thường sẽ lập tức điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cho nên hắn rất có thể sẽ nguy hiểm. Đặc biệt là một số thứ hắn cẩn thận che giấu, trong quá trình này có thể sẽ bị quật lên – Tại sao vứt xác ở khu tây? Anh có thể nghĩ ngược lại, nếu người phát hiện xác chết không phải đám cuồng chụp ảnh tự sướng, thì… rất có khả năng sẽ không bị phát hiện."

Có thể cậu ta sẽ như Trần Viện, dẫu thi thể phơi ra trước mặt mọi người, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Phí Độ dừng một chút, lại tiếp: "Mà lỡ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bức 'tường lửa' thứ nhất mất tác dụng, xác chết vẫn bị phát hiện, cảnh sát bắt đầu dựa theo lối suy nghĩ bình thường đi điều tra vụ án này, thì dựng bức tường lửa thứ hai – chính là Trương Đông Lai. Trương Đông Lai gần đây từng xảy ra xung đột với nạn nhân, thuộc về 'quan hệ xã hội tầng cạn', các anh điều tra sơ là ra, mà một khi người này có hiềm nghi lớn, cảnh sát sẽ tập trung trọng điểm điều tra vào hắn, kế đó dừng lại, giảm tốc độ đào xới các mối quan hệ xã hội khác của nạn nhân. Do thân phận đặc biệt của Trương Đông Lai, bất kể các anh điều tra hay bao che hắn, làm không tốt đều lỗ đầu, cãi vã là đã cho các anh chịu đủ, rảnh đâu mà đi tra xem một gã trai nông thôn còn quen biết ai khác?"

Lạc Văn Chu im lặng – quả thật họ điều tra theo lối suy nghĩ này.

Phí Độ hơi cựa quậy giống như ngồi lâu không thoải mái, lơ đãng nhìn cảnh vật vụt qua ngoài cửa sổ, cầu vượt uốn lượn bị đèn đường thành hàng phác họa ra toàn cảnh xinh đẹp, khu đông Hoa Thị phía xa đã bắt đầu có dấu hiệu đèn đóm rực rỡ thâu đêm, chẳng biết có phải ảo giác của hắn hay không, đêm hôm nay, màn hình led khổng lồ trên "màn trời" khu đông còn sáng hơn mọi khi.

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái, đột nhiên hỏi: "Cậu không có chuyện gì chứ?"

Phí Độ mặt không biểu cảm hỏi ngược lại: "Tôi thì có thể có chuyện gì?"

Lạc Văn Chu suy nghĩ thoáng chốc, thẳng thắn chỉ ra: "Vậy sao cậu đột nhiên hòa nhã với tôi như thế?"

Phí Độ á khẩu một lát: "Xin lỗi đội trưởng Lạc, tôi không biết anh thích kiểu thô bạo hơn."

Sau đó, hai người đồng thời im lặng, đều cảm thấy câu này hình như hơi kì kì.

Phí Độ nghĩ bụng: mày ăn no rửng mỡ à?

Lạc Văn Chu thì chậm nửa nhịp, một lát sau mới có phản ứng, tên nhóc kia thế mà thuận miệng trêu chọc anh một câu!

Còn dùng giọng điệu móc mỉa để trêu!

"Tính toán tâm lý của cảnh sát phá án, lừa người đi ngay trong Cục công an, nếu không cân nhắc khả năng gây án theo đội, tôi cảm thấy kẻ này nhất định đã có tiền án." Phí Độ nghiêng đầu, chăm chú nhìn khu đông Hoa Thị không ngừng tới gần, làm bộ mất trí nhớ mà đổi đề tài.

"Tiền án thế nào?"

"Không bị ai phát hiện – chỉ có tội ác chôn dưới đất, mới có thể thúc đẩy sự ngạo mạn tự luyến và điên cuồng này."

Một hàng dài xe cảnh sát lao vào khu mua sắm trung tâm, nhanh chóng tách ra mấy đường, trọng điểm điều tra gần khách sạn Thừa Quang, quảng trường trung tâm và những nơi Hà Trung Nghĩa từng giao hàng.

"Gặp ma rồi," Tiếng Lang Kiều từ trong bộ đàm bị quấy nhiễu nghiêm trọng truyền ra, "Chủ tịch Phí cũng ở đó phải không? Tôi nói, chỗ các cậu bình thường đêm hôm khuya khoắt cũng lắm cú đêm như này hả?"

Phí Độ cũng không hiểu gì cả, ngoại trừ dãy phố quán bar và các câu lạc bộ đằng sau, bình thường vào giờ này đã yên tĩnh rồi, dù là cuối tuần cũng rất ít náo nhiệt đến thế.

"Văn Chu," Đào Nhiên tiếp lời, "Các anh em tra camera phát hiện một chiếc xe khả nghi, trên có nhãn hiệu, chắc là của công ty cho thuê xe tư nhân tương đối không chính quy. Vừa rồi họ đã đi tìm người phụ trách công ty này, phát hiện kinh doanh rất không chính quy, chứng minh thư đăng ký với người khác nhau cũng không nhận ra-"

"Chứng minh thư đăng ký là của ai?"

"Hà Trung Nghĩa." Đào Nhiên thở dài, "Khoảng mười lăm phút trước, chiếc xe ấy chạy vào khu mua sắm trung tâm của khu đông…"

Bốn phía không hề báo trước bùng lên một trận ồn ào, chợt cắt ngang Đào Nhiên.

Lạc Văn Chu đậu xe ven đường, xuống xe, nhìn thấy trên "màn trời" đột nhiên rực rỡ sắc màu, sau đó bung ra một cái đồng hồ đếm ngược khổng lồ: năm phút.

Bản thân "màn trời" chính là một màn hình led khổng lồ, một nửa ở trên tòa cao ốc bên cạnh, như một tấm thảm trải xuống, ở độ cao cách đất chừng ba tầng lầu hình thành một hành lang dài song song với mặt đất, hai mặt trên dưới đều có hình ảnh – bất luận là ở quảng trường trung tâm, hay trên các tòa nhà cao tầng bốn phía, đều có thể nhìn thấy màn ảnh trải ra.

Trong bộ đàm có người giải thích: "Sếp, nghe nói hội trường bên đó tối nay diễn thử lễ bế mạc, đài ngắm cảnh trên cao ốc thương mại là địa điểm ngắm cảnh tốt nhất, tất cả màn hình led bên này cũng sẽ tiếp sóng thực tế."

"Kệ xác họ," Lạc Văn Chu nói, "Mấy khu vực trọng điểm điều tra thế nào rồi?"

"Gần khách sạn Thừa Quang không có gì cả, hỏi mấy bảo vệ đều nói là không nhìn thấy, camera không mở được, họ bảo là thuộc về cá nhân, chúng ta muốn tra thì phải đem lệnh tới."

"Trên quảng trường quá đông, bọn em đang lần lượt hỏi từng người."

"Mấy quán cà phê đều đóng cửa, quanh đây không có ai – bọn em đi lại một vòng trên tuyến đường bình thường nạn nhân giao hàng."

"Đội trưởng Lạc, tạm thời vẫn chưa tìm được chiếc xe đó, bọn em đang mở rộng phạm vi tìm kiếm."

Lạc Văn Chu bị trút một đống báo cáo lộn xộn vào tai, anh nhanh chóng sắp xếp ra nặng nhẹ khẩn chậm, đang định mở miệng bố trí, lại thấy Phí Độ đột nhiên ra khỏi xe, chăm chú nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn trời bằng ánh mắt cực kỳ đáng sợ – đã là bốn phút bốn mươi giây.

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Sao vậy?"

"Dùng cách tự sát dẫn đến chú ý, động tĩnh phải cực kỳ lớn, thường là ở địa điểm mang tính đánh dấu hoặc là nơi lưu lượng người rất đông," Phí Độ từ từ mở to mắt, "Trước mắt bao người, làm sao mới có thể khiến cho người khác vừa nhìn thấy, vừa không kịp ngăn cản?"

Lạc Văn Chu ngẩng phắt đầu lên, thương khu trung tâm của khu đông cao ốc chọc trời san sát như bát úp, nhìn từ dưới lên cơ hồ hơi quáng mắt, trên nền đồng hồ đếm ngược có hình pháo hoa bùng lên rơi xuống, rực rỡ sắc màu mà không ngừng giảm dần thời gian vốn đã eo hẹp.

"Ở nơi đây nhà siêu cao tầng đã có tới bảy tám tòa, cao ốc bình thường căn bản đếm không xuể…" Lạc Văn Chu nắm vai Phí Độ, "Bà ấy sẽ ở trên đỉnh tòa nhà nào?"

Sắc mặt Phí Độ khó coi như bị quét một lớp sơn trắng bệch vậy.

Lạc Văn Chu lập tức ý thức được mình đã hỏi một câu vô lý – Phí Độ đâu phải thần tiên.

Anh cầm bộ đàm lên, cất bước chạy tới cao ốc thương mại nổi bật nhất: "Các tổ chú ý, lập tức bắt đầu tra tất cả các tầng thượng cao ốc!"

Phí Độ trỗi lên một cảm giác mãnh liệt, khi đồng hồ đếm ngược kết thúc, nhất định sẽ xảy ra chuyện đáng sợ.

Trong một chớp mắt, hắn hoang mang đứng tại chỗ.

Lạc Văn Chu đã mất tăm, ngay cả cửa xe cũng chẳng kịp đóng. Nhưng không đầy năm phút, họ có thể tìm được gì đây?

Nhất thời, khuôn mặt ngấn lệ và mỉm cười của một người đàn bà nhấp nháy qua lại trước mặt hắn, thành bóng lóe trên mặt nước, nó từ từ kéo dài, hiểm ác kết nối với đầu kia thời gian xa xôi, kéo đến mùa hè năm ấy, trong căn phòng lớn xa hoa mà cô độc-

Lúc này, một tiếng thắng chói tai gọi thần trí hắn quay lại, đội cảnh sát vốn đến bên phía khách sạn Thừa Quang tìm kiếm không có kết quả chạy tới. Đào Nhiên dẫn một nhóm người lao ra, vừa nhanh chóng nói gì đó vào bộ đàm, vừa chỉ huy mọi người chia nhau ra hành động.

Đồng hồ đếm ngược còn bốn phút tròn, ba phút năm mươi chín giây-

Phí Độ đột nhiên cầm di động lên, mau chóng bấm một số: "Là tôi đây, quyền sở hữu hành lang 'màn trời' là thuộc trung tâm thương mại à? Tìm giúp tôi giám đốc Lý của họ, mau!"

Khu quán bar đèn đóm sáng rực như ban ngày, không ít khách tìm hoan mua vui nghe có trò biểu diễn ánh đèn kéo nhau bưng rượu cocktail đủ mọi màu sắc đến quảng trường trung tâm, vui vẻ hò la theo đồng hồ đếm ngược. Các đồng chí cảnh sát sứt đầu mẻ trán qua lại tất cả cao ốc trong ánh đèn hoa lệ – chờ thang máy đã hoàn toàn không kịp, chỉ có thể đi lối cầu thang thoát hiểm lên sân thượng. Chạy đến tầng trên cùng thở không ra hơi rọi đèn pin tìm kiếm một phen, không có, lại quay xuống tìm tòa nhà tiếp theo…

Người đàn bà ấy đứng ở trên cao, kẻ đưa bà tới đã rời khỏi, có lẽ hắn đang nhìn bà từ nơi nào đó chăng?

Bà cảm thấy người kia hơi quen, song không truy đến cùng hắn rốt cuộc là ai, chút quen thuộc này ngược lại trấn an bà.

Dù đã vào hạ, gió trên sân thượng đêm khuya vẫn lạnh, bà nhìn bên dưới một cái, trong thị giác từ góc nhìn xuống, những màn hình led và ánh đèn laser chớp tắt không ngừng của khu mua sắm trung tâm khiến bà hoa mắt chóng mặt.

"Phải tốn bao nhiêu điện nhỉ?" Bà nghĩ ngợi vẩn vơ.

Lúc ở nhà, để tiết kiệm điện, trời vừa tối là bà ra sân ngồi, rửa mặt cũng toàn nương ánh trăng mà mò mẫm, có thể không bật đèn thì sẽ không bật, bà chưa từng tận mắt thấy bóng đêm phô trương như thế.

Bà lại nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn hình lớn một cái: một phút năm giây, một phút bốn giây…

Thế là bà cố gắng khom lưng, nhặt một tấm bảng dưới đất, mặt ngoài tấm bảng viết đầy "oan tình" của bà, phía trong có hai sợi dây vải chắc chắn, để bà đeo trên lưng như cánh vậy.

Bà không biết ngã xuống từ nơi cao thế này, liệu tấm bảng ấy có vỡ ra không, nên bà còn giấu một bức di thư trong túi quần – đều là người kia đánh máy sẵn giúp – về phần trên đó viết gì, bà chỉ có thể xem qua đại khái, vài ba chữ đọc viết học hồi nhỏ đã quên gần hết rồi.

Cột phút của đồng hồ đếm ngược mau chóng biến thành "0", số giây thì đang chóng vánh giảm bớt.

Bà cắn răng, mang đôi cánh trầm oan, bước một chân qua lan can bảo vệ-

26. Quyển 1 - Chương 25: Julien 25

Đồng hồ đếm ngược còn bốn mươi lăm giây, đột nhiên, cả "màn trời" thình lình đứng lại, tiếp đó, trước những ánh mắt chăm chú mù mờ của mọi người, một tấm ảnh thiếu niên được thay vào.

Cậu ta khoảng mười chín tuổi, ngoại hình rất bình thường, hơi đen, khi đối mặt với ống kính, tư thế đứng rất câu nệ, nhưng miệng lại cười toe toét, không che không giấu lộ ra hàm răng trắng.

Ánh mắt người đàn bà trên tầng thượng bất ngờ gặp tấm ảnh cũ rạng rỡ này, bà lập tức khựng lại, một chân trong một chân ngoài lan can, "cánh" sau lưng bị gió đêm thổi bay phất phới.

Bà nhìn thấy, tất cả những người chờ buổi diễn thử lễ bế mạc ở quảng trường trung tâm cũng nhìn thấy, Lạc Văn Chu mới kiểm tra xong một tòa nhà đang chạy ra ngoài, nghiêng đầu trông thấy bên ngoài đã thay đổi chóng mặt, trượt chân suýt nữa lăn xuống cầu thang.

Một viên cảnh sát bên cạnh giật mình: "Đội trưởng Lạc, quyền trực tiếp là người ta mua mà, còn có thể đột nhiên đổi luôn hả? Thật là, thật là phung phí quá!"

"Đừng nói nhảm!" Lạc Văn Chu không dừng bước, cầm bộ đàm lên, "Tổ 1 trả lời, tìm được chiếc xe kia chưa? Chú ý tất cả các giao lộ, một khi chủ xe lộ diện, lập tức bắt giữ. Gửi loại xe và biển số cho Phí Độ, kêu cậu ta nhân tiện chiếu lên màn hình lớn, khuyến khích mọi người báo cảnh sát."

Cùng lúc đó, trong phòng điều khiển của tòa cao ốc trung tâm thương mại, một nhóm nhân viên đang bận tối mặt.

"Máy quay phim xong chưa?"

"Máy xử lý video đâu?"

"Đèn đèn đèn… này, cẩn thận cái dây đó!"

Giữa tiếng ồn ào, Phí Độ cố nén sự kích động muốn đi tới đi lui, ép mình đứng yên trong một góc không hề nhúc nhích.

Đôi giày da chẳng biết dính một vết bẩn từ khi nào đang gõ nhẹ mặt đất, giống như trong thế giới của hắn trước sau luôn có một ca khúc nhịp 4/4 thong thả, bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cách mọi âm thanh xung quanh.

Đột nhiên, ngọn đèn trước mặt sáng lên, Phí Độ ngẩng đầu.

"Chủ tịch Phí, thiết bị vào vị trí rồi!"

Người đàn bà trên tầng thượng tham lam nhìn tấm ảnh cậu thiếu niên, không biết đã bao lâu.

Kể ra cũng thật là kỳ diệu, cậu ta rõ ràng tướng mạo bình thường, đi trên đường chẳng ai thèm nhìn, mà vào mắt bà lại đáng yêu không tả được.

Cằm vuông ngốc nghếch đáng yêu, đôi mắt rất xa nhau đáng yêu, lông mày lưa thưa đáng yêu, ngay cả hai cái răng cửa cách nhau hơi xa cũng đáng yêu nốt, nhìn một vạn năm cũng không đủ.

Tiếc rằng không thể nữa rồi.

Ý nghĩ này vừa sinh ra, ký ức liền như thủy triều dâng lên thong thả mà không thèm phân bua, ánh sáng trong mắt bà như một dải đá ngầm nhỏ cố chấp không tỉnh ngộ, dần dần bị nhấn chìm nghỉm.

Bà ngẩng đầu lên, chùi mắt, nhớ lại – Trung Nghĩa đã mất rồi.

Bà cắn răng chuẩn bị bước nốt chân còn lại, trong lòng trông mong sang thế giới bên kia còn có thể đoàn viên.

Đúng lúc này, hình ảnh trên "màn trời" đột nhiên mất đi, một đoạn phim khác chen ngang.

Phông dựng qua loa là một bức tường trắng bệch, vài luồng sáng từ các góc độ khác nhau chiếu lên, hơi chói mắt, một chàng trai trẻ mặc sơ mi đen xuất hiện giữa màn hình, chắc là thiết bị bố trí hơi gấp nên pixel và kích cỡ không hề phù hợp, thành thử cả người hắn bị kéo hơi biến dạng.

Đó là chàng trai trước lúc đi bà vốn định chào từ biệt, mà không đợi được.

Người trên "màn trời" nhẹ nhàng nâng microphone, mở miệng: "Chào dì, đến bây giờ cháu vẫn chưa nhận được bất cứ tin tức nào liên quan đến dì, đối với cháu thì đây chính là tin tốt, cháu muốn thử dùng cách này để nói vài câu với dì, nếu may dì nghe thấy, cháu muốn xin dì cho cháu hai phút, hãy nghe cháu nói mấy câu."

Vương Tú Quyên hơi sợ hãi nhìn màn hình đột nhiên xuất hiện người, trong lòng hoang mang không chủ kiến, đành vô thức gật đầu một cái, sau đó mới nhớ ra là hai người không ai nhìn thấy ai.

Lạc Văn Chu đang đi qua quảng trường trung tâm, tai nghe bên trái nghe các tổ báo cáo tiến độ, bên phải chú ý cảnh vật xung quanh, nhất tâm nhị dụng phân phó: "Tìm vài người giữ gìn trật tự chỗ quảng trường trung tâm, không đủ người thì nhờ các anh em bảo vệ giúp một tay, đừng để người vây xem nói lung tung quấy nhiễu cảm xúc của bà ấy-"

Lúc này, Phí Độ trên màn hình lớn mở miệng: "Dì, nếu mẹ cháu còn sống, chắc cũng xấp xỉ tuổi dì."

Lạc Văn Chu nghe câu này vô thức ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhưng nhìn thì nhìn, bước chân không dừng lại, anh mau chóng đi qua quảng trường, chạy tới tòa nhà kế tiếp: "Tổ 3, tầng thượng mấy tòa cao ốc sát đường có camera, có thể trực tiếp mở, đừng lãng phí thời gian. Đào Nhiên, ông bên đó chú ý sơ tán lối đi, tổ 4 theo tôi đến tòa cao ốc đôi khu đông, có mấy tầng đang thi công, trọng điểm điều tra."

Giọng nói hơi trầm thấp của Phí Độ như bóng với hình đuổi theo bước chân gấp gáp của anh: "… Cháu về nhà chăm hơn Trung Nghĩa một chút, dù sao thì cậu ấy cũng phải vất vả dành dụm tiền cho dì chữa bệnh, còn cháu lúc ấy chỉ là một học sinh ăn không ngồi rồi. Mỗi cuối tuần, mẹ đều thay hoa tươi trong bình, xốc lại tinh thần chuẩn bị sẵn các món cháu thích ăn, quét dọn phòng cháu, đem chăn ra phơi. Mẹ không thích ở với người giúp việc, cho nên những việc này đều phải tự mình hoàn thành – dì cũng phơi chăn cho Trung Nghĩa chứ?"

Vương Tú Quyên khó lòng chịu nổi phát ra một tiếng nức nở thật dài, lập tức bị cuốn theo gió.

Mà làn gió nức nở từ trên nóc tòa nhà cao tầng xoay tròn xuống, thổi qua thái dương lấm tấm mồ hôi của Lạc Văn Chu, tựa như một tiếng thở dài thoáng qua.

"Nhưng một ngày kia, cháu tràn đầy chờ mong về đến nhà, mở cửa ra, lại phát hiện bình hoa ở cửa chỉ có một nắm cành khô lá úa, tất cả rèm cửa kéo kín, trong nhà có mùi chết chóc. Khi cháu lo sợ đi tới phòng mẹ, lại phát hiện chờ cháu không phải chăn đã phơi, mà là thi thể mẹ." Nói đến đây, Phí Độ dừng một thoáng, "Không lâu trước dì mới nói với cháu, 'Mẹ cháu chắc chắn mỗi ngày đều trông cháu về nhà', nhưng khi đó công an thụ lý vụ án bảo cháu rằng, mẹ tự sát ngay đêm trước hôm cháu về – cháu mỗi tuần đều cố định thời gian về nhà, mẹ cháu vẫn biết điều đó."

"Mẹ, con vẫn rất muốn hỏi mẹ một câu, người mẹ thế nào lại nhắm đúng thời gian, cố ý để thi thể mình lại cho con? Con mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao để mẹ thương, làm sao để mẹ vui – làm sao dành dụm đủ tiền chữa bệnh cho mẹ, trả hết tiền người ta cho vay để mổ… Nợ còn chưa trả xong, con bây giờ một mình ở trong hầm đá không về nhà được, mẹ định bỏ mặc con ở đây ư? Nếu các người đều nhẫn tâm như thế, tại sao trước kia còn tỏ ra rất quan tâm chúng con?"

Vương Tú Quyên từ từ ngồi xổm xuống bằng động tác bước qua lan can.

Phí Độ dừng chốc lát, một lần nữa đặt tay lên microphone, trong lòng đếm thầm đến năm.

Cùng lúc đó, góc màn hình phát dòng chữ thông tin về loại xe và biển số của chiếc xe thần bí kia. Vương Tú Quyên trình độ văn hóa có hạn, đối với chữ nghĩa cực kỳ không nhạy bén, nhưng người qua đường vây xem lại đều nhìn thấy, nhao nhao cầm di động lên gửi cho bạn bè.

"Đội trưởng Lạc, đội thi công tòa cao ốc đôi nói họ đang nhân cuối tuần kiểm tra hệ thống điện, thời gian tắt điện là hơn một tiếng."

Lưng Lạc Văn Chu đã ướt sũng mồ hôi, được trải qua một lần cảm giác của lão Liêm Pha đội gai chờ phạt, chỉ hận không thể chia tay với lưng mình, để cột sống ôm ngũ tạng lục phủ tách ra ở riêng, bỏ trốn mất dạng luôn đi.

Anh ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc đôi cao tít, cắn răng nói: "Lên đó."

Phí Độ im lặng một lúc, kế đó lại dịu giọng, tách mình và Hà Trung Nghĩa mới cố tình hợp làm một ra: "Dì, hung thủ vẫn chưa bắt được, dì còn chưa nắm được tình hình gì, lơ mơ đi xuống đó, dì định ăn nói thế nào với Trung Nghĩa? Cháu muốn cầu xin dì lần nữa, bất luận dì bây giờ đang ở đâu, dì có thể mau chóng đến

quảng trường hay không? Bọn cháu đều đang tìm dì, chúng ta cùng đi bắt hung thủ, chờ bắt được hắn, dì còn phải đưa Trung Nghĩa về nhà, cháu cũng muốn được bầu bạn với dì thêm một lúc."

"Dì có thể cho cháu cơ hội một lần nữa vờ như nhìn thấy mẹ mình hay không?"

Vương Tú Quyên rốt cuộc gào khóc thật to.

Bà khóc ba hồn ra khỏi bảy phách, muốn để tráng chí dũng sĩ bỏ mình ở thành phố này trôi theo nước mắt, một lần nữa yếu đuối thành người đàn bà hoảng sợ không biết đường đi khi vừa đến Yến Thành, thậm chí khi từ trên cao nhìn xuống, bà đột nhiên cảm thấy chân hơi nhũn ra.

Vương Tú Quyên nhìn đi chỗ khác, nhưng nhất thời vẫn chưa đứng dậy được, bà thử nắm lan can, muốn rút cái chân đã bước ra, song đúng lúc này, biến cố xảy đến-

Hàng rào phòng hộ nhìn chắc chắn vậy mà chỉ dựng hờ ở đó, Vương Tú Quyên không hề đề phòng, vừa túm lấy thì lan can gãy đã nhẹ nhàng bay đi, bà mất trọng tâm ngã ngửa ra sau.

Vương Tú Quyên trợn to hai mắt, trong đầu "Ong" một tiếng.

Trong lúc chỉ mành treo chuông, một bóng người phóng tới, bắt được cái chân bị kẹt trên hàng rào bị xô hở ra, bà giãy giụa theo bản năng, mắt cá chân gầy teo suýt trượt khỏi tay người kia.

Hai tay Lạc Văn Chu bị sức nặng cơ thể người kéo mạnh, cái lưng mới khâu lại lập tức toác ra, cả người như bị chia làm đôi, anh dựa hết vào ý niệm túm bà lại, quát: "Đừng nhúc nhích!"

May mà anh không lên đây một mình, những người đi theo lập tức lao tới, ba phút sau, vài người ba chân bốn cẳng lôi Vương Tú Quyên đã không còn ý thức lên.

Lạc Văn Chu bình thường luôn cảm thấy mình có thể lên trời đại chiến ba trăm hiệp với Tôn Ngộ Không bất cứ lúc nào, mà lần này lại thoát lực đến suýt nữa đứng không nổi, anh lảo đảo lui về sau vài bước, ném phăng hình tượng ngồi luôn xuống đất, thở hồng hộc như thiếu oxy, chờ nghe thấy một câu: "Đội trưởng Lạc, người còn sống!"

Cơ thể căng cứng của anh mới thả lỏng.

Vừa thả lỏng, Lạc Văn Chu phát hiện máu và mồ hôi sau lưng đã hòa vào nhau, đau méo mặt: "A… đệch, sắp tàn phế thật rồi…"

Lúc này, bộ đàm truyền ra tiếng Lang Kiều: "Sếp, vừa có một cặp báo nhìn thấy xe của kẻ hiềm nghi ở công viên, đèn trong xe sáng, chỉ sợ hung thủ còn ở bên trong, họ không dám tới gần!"

Lạc Văn Chu: "Công viên? Ở đâu?"

"Cách quảng trường trung tâm chừng một cây số, buổi tối rất ít người qua lại, trừ dã uyên ương ra thì cũng chẳng còn ai đến đó."

"Không đúng, không thể vắng vẻ như vậy," Trong đau đớn khó chịu nổi, Lạc Văn Chu nhắm mắt lại, "Phối hợp với đội thi công sửa chữa, bảo họ mở nguồn điện dự phòng khẩn cấp của tòa nhà một chút, bật tất cả camera, các góc chết của camera thì phái người tới canh – Tên hung thủ này phái luật sư nghe ngóng tình hình điều tra, lại trực tiếp lừa người đi từ Cục công an, anh không tin chưa nhìn thấy kết quả mình muốn, hắn đã chịu dừng lại trốn đến nơi không người."

27. Quyển 1 - Chương 26: Julien 26

Những tòa cao ốc có tường ngoài màu sắc lạnh lẽo đó thẳng tắp đầy áp lực, trong đại sảnh thường lót gạch sáng bóng soi gương được, lễ tân và bảo vệ sẽ chú ý tới mỗi một người đi vào đây.

Mỗi tòa nhà đều có thang máy riêng – các thang máy có các quy định, có cái không thể lên, có cái không thể xuống, có cái phân chia tầng chẵn tầng lẻ, có cái phải quẹt thẻ mới sử dụng được, chúng có quy tắc tự thành một thể, thường khiến người lạ hoang mang, kế đó sinh ra ngăn cách đối với "quốc gia" nho nhỏ xa lánh người này.

Nhưng tòa cao ốc đôi này lại khác, dẫu nó đã nhiều lần sửa chữa cải tạo, hắn vẫn nắm rõ như lòng bàn tay – hắn từng thực tập ở đây nửa năm, sau đó vẫn không thể ở lại, bởi họ thà nhận một du học sinh "trường xịn" chỉ rành pháp luật Âu Mỹ.

Hiện giờ, hắn đâu còn như ngày xưa, đám pháp vụ trưng cho đẹp kia chỉ có thể xem hợp đồng cơ bản, gặp những vụ yêu cầu độ chuyên nghiệp cực kỳ cao thì họ vẫn phải mời hắn về làm cố vấn. Trong tòa nhà này, sinh viên thực tập Tiểu Triệu năm đó đã lắc mình hóa thành "thầy Triệu".

Nhưng hắn vẫn thuộc nằm lòng mỗi một hành lang, mỗi một cầu thang ẩn trong tối. Dẫu không cúp điện, hắn cũng nắm chắc tránh được camera.

Đáng tiếc thiên thời địa lợi nhân hòa đủ hết mà vẫn bị người ta phá rối.

Khi hắn trà trộn trong đám đông, chuẩn bị xem một màn "biểu diễn" rực rỡ trên "màn trời", lại bị Phí Độ giữa đường cắt ngang, hắn phẫn nộ, gần như lập tức xác định đây là trò dựa thế lăng xê thủ đoạn ti tiện – có thể là cho hồ bằng cẩu hữu chỗ dựa, hoặc căn bản có mục đích kinh doanh.

Những người này nắm giữ số tài sản và tài nguyên xã hội hắn khó tưởng tượng nổi, cho dù toàn là hạng bị thịt, cho dù một bản báo cáo bình thường cũng có thể khiến họ buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài – chỉ cần thỉnh thoảng dựa vào sự cố gắng của vô số người chuyên nghiệp, làm bộ đưa ra vài kết luận hiển nhiên, họ sẽ lập tức được tâng bốc thành "tuổi trẻ tài cao".

Một viên cảnh sát dẫn mấy bảo vệ hộp đêm đến hỗ trợ giữ trật tự: "Các vị, xin đừng đứng gần nhà cao tầng, chúng tôi còn đang tra nóc nhà, nơi đây có tính nguy hiểm nhất định, xin hãy phối hợp được chứ? Cảm ơn, thật ngại quá, đều là vì sự an toàn của mọi người…"

Đám đông theo lời từ từ di chuyển, không ai chú ý tới một chàng trai trắng trẻo lịch sự quay người biến mất vào bóng tối.

Cảnh sát đến sơ tán đám đông, cho thấy họ đã sắp tra đến nơi này, mà bà già ngu ngốc kia còn chưa nhảy xuống.

Hắn không biết bà ta đến thời điểm lại sợ hãi, hay bị màn biểu diễn thấp kém của tay mặt trắng kia che mắt, theo lý thuyết hắn đã dự tính tốt – trên tầng thượng tòa nhà A chỉ có một hướng quay mặt ra quảng trường trung tâm, hắn đặc biệt giở trò trên lan can phòng hộ, dù đến lúc ấy bà ta do dự, lan can lỏng lẻo kia cũng sẽ quyết định thay.

Sự sắp xếp của hắn đáng lý không sơ hở tẹo nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Hắn nhất định phải quay lại xem thử.

Hắn tính toán sơ qua, rất giảo hoạt, không vào tòa nhà A, mà vòng sang đầu kia tòa nhà B, lẻn vào từ cửa hông của một quán cà phê dưới tòa nhà văn phòng, quen đường thuộc lối đi lên lối thoát hiểm chuyên dành cho chuyển phát và giao cơm, chạy một mạch lên tầng tám – giữa hai tòa nhà có một hành lang bắc ngang trời, vừa khéo nối với cầu thang thoát hiểm tầng tám.

Cửa ra vào hành lang giữa trời có camera, nhưng không sao, một bên hành lang có tường dây leo, đằng sau có khe hở một người qua lọt, là góc chết của camera. Dù biết tòa cao ốc đôi cúp điện lặng ngắt như tờ, tất cả camera đều không dùng được, hắn vẫn quyết định cẩn thận hết cỡ.

Vụ cúp điện này quả thật là món quà vận mệnh tặng hắn.

Trong lòng hắn đắc ý, bước chân nhanh nhẹn chui qua tường thực vật, không chú ý gió mình tạo ra khiến bức tường thực vật lắc lư.

Tường thực vật thành dải che khuất camera, thế nên hắn không lưu ý đến, theo phiến lá rung khẽ, camera giám sát vốn im lìm đột nhiên xoay một góc cực nhỏ-

Lạc Văn Chu đi xuống cùng nhân viên cấp cứu, đưa Vương Tú Quyên lên một chiếc xe cứu hộ. Quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Đào Nhiên và mấy cảnh sát hình sự giải một gã khuôn mặt thanh tú lên xe cảnh sát, kẻ từng có duyên gặp mặt một lần kia nhận thấy ánh nhìn của anh, đôi mắt thù hận phẫn nộ lập tức xoáy tới.

Đào Nhiên đưa tay ra hiệu, giơ túi vật chứng lên, bên trong có một bộ bao tay.

Lạc Văn Chu gật đầu, ngậm một điếu thuốc, đánh giá kẻ bị bắt từ trên xuống dưới.

Hắn phẫn nộ gầm lên: "Tôi chỉ trở về lấy tài liệu, các anh dựa vào đâu mà tùy tiện bắt người? Các anh có chứng cứ không? Cảnh sát phá án không được thì bắt người vô tội gánh tội thay à? Buông ra, đám dã man này, làm nhăn quần áo của tôi các anh đền không nổi đâu!"

"Ôi chao, quý giá," Lạc Văn Chu ngậm điếu thuốc nói, "Hù chết tôi rồi, xem ra quỷ nghèo này phải mượn ba Phí ít tiền trước mới được."

Nhìn hắn bị tống vào xe cảnh sát, Lạc Văn Chu cho hắn một nụ hôn gió: "Bái bai."

Chưa dứt lời, một bàn tay đã giơ tới, không chút khách sáo rút điếu thuốc khỏi miệng anh.

Lang Kiều đã phai hết lớp trang điểm, lộ ra vành mắt thâm quầng do chạy ngược chạy xuôi hơn nửa đêm, trên khuôn mặt chẳng còn gì ngoài mắt, cô thuận tay ném điếu thuốc vào thùng rác cách vài bước, chỉ xe cấp cứu đằng sau: "Anh cũng lên đó cho em!"

Lạc Văn Chu: "…"

"Anh xem cái bộ dạng xanh xanh đỏ đỏ của mình đi," Lang Kiều tức giận chỉ trích, "Mau lên xe, ngày mai ngoan ngoãn nằm trong bệnh viện, đừng có quay về."

Lạc Văn Chu thở dài: "Khuê nữ, còn chưa thành nhân đã muốn đoạt quyền của phụ hoàng rồi?"

Lang Kiều tức sùi bọt mép, dùng móng tay nhọn chọc anh ta: "Anh…"

"Thôi, đừng om sòm nữa," Lạc Văn Chu cắt ngang, "Biết cái cậu Phí kia đi đâu không?"

Lang Kiều ngớ ra, vô thức ngẩng đầu nhìn "màn trời", trên "màn trời" đã chiếu buổi diễn thử lễ bế mạc bình thường, lúc này đang tiến vào phần kết, ánh đèn sáng đến chói mắt, nhưng so với hiện trường phim cảnh sát hình sự ban nãy, ánh đèn biểu diễn hiển nhiên kém thú vị hơn, quần chúng vây xem đều buồn chán cập nhật mạng xã hội.

"Không biết, không nhìn thấy, anh tìm cậu ta…" Lang Kiều xoay cổ tìm một vòng, quay đầu lại thì Lạc Văn Chu đã biến mất tăm.

Lạc Văn Chu tiện tay lấy cái áo khoác không biết ai để trong một chiếc xe cảnh sát, khoác lên người che đi vết máu. Gọi điện cho Phí Độ, đường dây thông nhưng không ai nghe. Thế là Lạc Văn Chu sải bước đi đến trung tâm thương mại, vào phòng điều khiển, nhìn thấy một nhóm nhân viên đang ăn bữa khuya, hỏi mới biết Phí Độ đã đi rồi.

Anh hỏi rõ hướng đi đại khái của Phí Độ, lập tức đuổi theo, vừa đi vừa gọi điện thoại, cuối cùng, rốt cuộc mang máng nghe thấy tiếng chuông "You raise me up" đằng sau tòa nhà.

Lạc Văn Chu đi tìm theo tiếng nhạc, phát hiện ở đó có một hoa viên nhỏ bị bụi cây vây quanh, bên trong có bàn ghế đá, ngẩng đầu lên có thể trông thấy một góc "màn trời", không có đèn đường.

Phí Độ ngồi trên một cái đôn đá, cũng không ngại bẩn, dựa lên bàn đá, di động đặt kế bên, tiếng chuông như nhạc phát ở nơi công cộng.

Lạc Văn Chu tắt điện thoại đi tới: "Để tôi chọn nhạc cho cậu nghe hả?"

Phí Độ chẳng thèm để ý đến anh, nhắm mắt giống như đang ngủ.

Lạc Văn Chu thân trên cứng ngắc, ngồi xuống cách hắn vài bước: "Sao cậu không đi gặp bà ấy?"

Phí Độ uể oải mở miệng: "Không phải cứu được rồi sao?"

"Hung thủ tháo lồng lan can phòng hộ trên sân thượng," Lạc Văn Chu nói, "Chỉ thiếu một chút."

Tay Phí Độ gõ nhịp phút chốc dừng lại, hắn mở mắt nhìn anh, lại vừa vặn gặp ánh mắt Lạc Văn Chu.

Sắc mặt Lạc Văn Chu rất tiều tụy, khi anh ngồi xuống, lưng cứng đờ mất tự nhiên, trông hơi bán thân bất toại.

Thế nhưng, trong mắt anh chẳng biết từ đâu chiếu ra hai luồng sáng, hơi bập bùng, không hề phỏng người.

Có một chớp mắt, Phí Độ cảm thấy cái người cũng coi như quen thân này hơi xa lạ.

Lạc Văn Chu rõ ràng mặt mày anh tuấn, dáng người vẫn rất đẹp, nhìn không ra tuổi, nói anh ba mươi có người tin, nói anh hai mươi chắc cũng có người tin – song Phí Độ biết, khi thực sự ngoài hai mươi, anh trái lại không phải như thế này.

Lúc ấy Lạc Văn Chu là một thiếu gia chân chính, rất chảnh, nói chuyện thường ra vẻ thông minh, cực kỳ không nể nang, bởi vậy tướng do tâm sinh, luôn có mùi bơ sữa huênh hoang ương ngạnh.

Mà lúc này, bề ngoài anh như một pho tượng đá bị năm tháng mài giũa, đường nét vốn mờ trở nên rõ nét, linh hồn nổi bên ngoài lại lắng đọng xuống, từ nơi sâu hơn nhìn qua lại gần như dịu dàng.

Lạc Văn Chu hơi đổi tư thế ngồi: "Những lời ban nãy cậu nói trên màn trời, là thật à?"

Phí Độ dửng dưng nhướng mày: "Đương nhiên không phải, tôi chỉ đang lẫn lộn những chuyện mình và bà ấy từng trải qua, thử tạo thành kết nối tình cảm với bà ấy thôi."

Lạc Văn Chu chần chừ chốc lát – anh không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện nghiêm túc với Phí Độ, luôn không cẩn thận tiến vào phần công kích nhân thân nhau, cả buổi trời anh cũng chưa cân nhắc ra ngôn từ thích hợp, đành phải trước sau như một có gì nói đó.

Lạc Văn Chu: "Năm ấy tôi từng điều tra ba cậu."

Chuyện này chẳng lạ gì, một người phụ nữ im ắng chết trong nhà, con trai độc nhất khăng khăng rằng bà không tự sát, để bảo đảm thì trừ pháp y và chứng cứ ra nhất định cũng phải điều tra những người xung quanh, bởi vậy Phí Độ hơi mất kiên nhẫn nhìn anh một cái, rất muốn anh đừng thừa lời nữa.

"Trong quá trình này, tôi phát hiện có một nhóm người khác cũng đang theo dõi điều tra ông ấy, bắt về hỏi mới phát hiện là một đám thanh niên không nghề ngỗng tự xưng 'thám tử tư', là cậu bỏ tiền ra thuê nhỉ?"

Phí Độ đã hết sạch kiên nhẫn, đứng dậy muốn đi.

"Còn có một lần, cậu làm bài tập ở nhà Đào Nhiên, để lại mấy tờ giấy nháp chưa dùng, trên có dấu hằn, sau đó tôi dùng bút chì đồ lại, phát hiện là một tờ lịch trình của ba cậu. Lúc ấy đã là hơn hai năm sau khi mẹ cậu gặp chuyện không may, tôi liền nghĩ, hơn hai năm qua cậu vẫn theo dõi ba mình sao?" Lạc Văn Chu không để ý thái độ của hắn, lẳng lặng nói, "Có một dạo tôi từng cảm thấy chuyện này khiến người ta sởn gai ốc, sau đó ba cậu lại gặp chuyện bất trắc…"

Phí Độ nghe đến đó dừng chân, hắn vừa vặn đi đến cạnh Lạc Văn Chu, đột nhiên mỉm cười không thành tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn Lạc Văn Chu, ánh mắt hơi nguy hiểm hỏi: "Anh hoài nghi là tôi ra tay?"

Lạc Văn Chu gặp ánh mắt có thể bay ra hoa đào bất cứ lúc nào từ chính diện, không nhịn được sinh ra cảm khái – ngoại hình tên này đúng là không làm hổ mặt người nhìn.

Phí Độ hơi khom lưng, giơ một ngón tay lên trước môi, nói nhẹ như thì thầm: "Rất có thể chính là tôi, đội trưởng Lạc à, anh nghĩ xem, ông ta chết cũng vậy, biến thành người thực vật cũng vậy, tôi đều là người thừa kế duy nhất của khối tài sản khổng lồ, chỉ cần…"

Hắn còn chưa dứt lời, Lạc Văn Chu đột nhiên phá ngang tiến trình làm bộ làm tịch này. Anh giơ tay túm cổ áo Phí Độ, kéo thấp cổ hắn xuống, sau đó vỗ gáy hắn một phát.

Bàn tay ấy quá nóng, Phí Độ cảm thấy như bị một que sắt đánh, kinh ngạc lui nửa bước.

Lạc Văn Chu: "Tôi đang nói chuyện đàng hoàng, sao cậu đáng ghét quá vậy?"

Phí Độ định thần lại, phẫn nộ kéo lại cổ áo mình – rốt cuộc là ai đáng ghét đây!

Kết quả Lạc Văn Chu nói câu tiếp theo: "Nhưng tôi đột nhiên cảm thấy, cậu vì cứu một người đàn bà vốn không quen biết mà chịu phanh ngực mình ra trước đám đông, thì không nên là một kẻ nguy hiểm, tôi định xin lỗi cậu vì những thành kiến và hoài nghi mấy năm nay."

Phí Độ ngẩn người, song không chờ nụ cười khẩy thành hình, đột nhiên cổ áo trĩu xuống, Lạc Văn Chu nặng nề đổ về phía trước, vừa khéo nhào lên người hắn.

Phí Độ tức khắc cảm thấy như bị một tấm chăn điện nóng hổi bao lấy, hắn sững sờ, sau đó thử dùng mu bàn tay chạm lên trán Lạc Văn Chu, nóng hầm hập như sắp bốc khói vậy.

Phí Độ lại nắm vạt áo khoác của anh, vén lên xem thử, lập tức quay đầu đi – lại buồn nôn rồi.

Hắn giữ nguyên tư thế quỷ dị này một lúc, dạ dày cồn cào mãi mới chịu yên lại, mặt không biểu cảm dòm lom lom Lạc Văn Chu, như đang cân nhắc nên hầm hay rán miếng thịt ba chỉ này.

Sau đó, chắc cảm thấy người này da dày thịt cứng, quá già, Phí Độ hết sức ghét bỏ "chậc" một tiếng, khom lưng làm mấy tư thế, vừa không muốn cõng cũng không muốn bế, thử lôi thắt lưng anh vác lên vai, lại phát hiện tay này hơi nặng.

Phí Độ ném Lạc Văn Chu ngất xỉu lên ghế đá kế bên, cầm di động sắp hết pin gọi Đào Nhiên.

"A lô, 110 à?" Giọng điệu hắn không hề dễ nghe, "Tôi nhặt được một ông cụ, hình như sắp đi bán muối rồi, nộp thế nào đây?"

28. Quyển 1 - Chương 27: Julien 27

Lạc Văn Chu chán ngán nằm trên giường bệnh, do có "tiền án" vượt ngục nên bị xếp vào đối tượng canh chừng trọng điểm, loáng thoáng nghe thấy Đào Nhiên nói chuyện với bác sĩ, lát sau bác sĩ đi rồi, cửa phòng bệnh mở "Két" một tiếng, tiếng bước chân giày da đế mềm truyền đến.

Lạc Văn Chu không quay đầu lại, bắt đầu đọc lời thoại: "Nếu anh không qua khỏi, em nhất định phải… sớm tìm người tốt gả đi, gả cho người khác rồi, cũng đừng bạc đãi Một Nồi, Một Nồi số khổ, là đứa trẻ từ nhỏ đã không có mẹ…"

Đào Nhiên như nuốt phải lông gà, ho khụ khụ một tràng.

Lạc Văn Chu nghe tiếng hơi khang khác, vội vàng nghiêng đầu nhìn, thấy cục phó Lục chắp tay sau lưng đứng kế bên.

Cục phó Lục hòa ái trả lời: "Em cũng muốn lắm chứ, nhưng em già khú rồi, chẳng ai thèm lấy nữa!"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh vội vàng đàng hoàng chống giường bò dậy: "Cục phó Lục."

Lục Hữu Lương đặt cặp xuống, thoải mái ngồi bên cạnh, vò mái tóc cắt cụt ngủn của mình, chỉ đỉnh đầu mà nói: "Nhìn thấy không, lũ ranh con, chỉ một đêm tóc chú đã bạc hơn một nửa rồi."

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên một ngồi một đứng, đều không dám hó hé gì.

"Sáng sớm hôm nay, chú bị cấp trên kêu đến hỏi, sau đó lại vội vàng đi gặp Vương Hồng Lượng," Lục Hữu Lương thở dài, "Lão già Vương Hồng Lượng này, túm tay áo chú khóc lóc kể lể, nói mình quản lý giám sát không nghiêm, phụ trách nhiệm lãnh đạo giao phó, còn xin tổ chức đừng xử lý nhẹ mình, quả thật…"

Trước mặt lớp trẻ, Lục Hữu Lương là một lãnh đạo mẫu mực, rốt cuộc nuốt lại câu chửi đổng đằng sau.

Ông nặng nề lắc đầu: "Đám người Hoàng Kính Liêm kia đã khai gì chưa?"

"Hai tổ đang thay phiên thẩm vấn," Đào Nhiên nói, "Xem bọn họ có thể ngậm miệng bao lâu. Ngoài ra bọn cháu đã xin đi thanh tra tài sản cá nhân của Vương Hồng Lượng, nhưng tính đến trước mắt, sợ rằng lão đã chuyển hết tài sản đi rồi, bề ngoài không có vấn đề gì cả."

"Tra đến cùng cũng phải tóm được đuôi lão, vụ này chứng cứ nhất định phải chắc, xử lý nhất định phải nghiêm, nếu không sẽ chẳng ăn nói được với ai."

Lạc Văn Chu nghe câu này đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Chú Lục, cục trưởng Trương thì sao?"

Phân cục xảy ra vụ bê bối lớn như vậy, cục trưởng Trương mới là cấp trên thật sự quản lý bất lực, Trương Đông Lai lại dính dáng vào một vụ án giết người khác.

Việc này không cần nói cũng biết, Lục Hữu Lương thở dài, dùng tay ấn vai Lạc Văn Chu.

Ông quay đầu lại hỏi Đào Nhiên: "Vụ án Hà Trung Nghĩa kia thì sao, giữa hai việc rốt cuộc có liên quan gì?"

Đào Nhiên không như Lạc Văn Chu, với ai cũng dám cợt nhả, trước mặt cục phó Lục ít nhiều hơi căng thẳng, vô thức dựa tường đứng thẳng: "Rạng sáng hôm nay bắt được nghi phạm Triệu Hạo Xương, soát được một bộ bao tay trong túi quần hắn, bao tay dính vụn sắt và sơn, ắt hẳn nghi phạm đeo bao tay này đi giở trò với lan can trên sân thượng tòa cao ốc đôi. Nhưng hắn rất giảo hoạt, chỉ thừa nhận mình quả thật có phá lan can để 'đùa dai', những việc khác toàn bộ thề thốt phủ nhận. Ngoài ra, hắn còn nói đêm hai mươi tháng Năm hắn có bằng chứng ngoại phạm."

Lục Hữu Lương hỏi: "Không phải các cháu có chứng cứ chính xác cho thấy nạn nhân tối hôm hai mươi đã xuất hiện ở đường Văn Xương sao?"

"Camera chỉ quay đến nạn nhân xuống xe ở ngã tư Văn Xương, sau đó mất đi tung tích," Đào Nhiên nói, "Mà đồng nghiệp của Triệu Hạo Xương nói hắn ở công ty tăng ca suốt, chúng ta không thể vì nạn nhân đi qua gần công ty hắn mà nói hắn giết người được. Hiện tại chuyện chúng ta có trong tay đoạn camera này còn chưa tiết lộ cho Triệu Hạo Xương – hắn là luật sư, mặc dù không chuyên về luật hình sự, nhưng rất thông minh, rất có thể sẽ lập tức nhận ra át chủ bài của chúng ta chỉ có thế, đến lúc đó ta sẽ bị động."

Lạc Văn Chu cười khổ, cảm giác hai tên y quan cầm thú Phí Độ với Triệu Hạo Xương này thật là tâm linh tương thông, suy nghĩ bằng chứng ngoại phạm giống hệt nhau: "Bên phía Vương Tú Quyên có thể xác nhận không?"

"Nạn nhân Vương Tú Quyên nói người đêm đó đón mình đeo kính râm và khẩu trang, đầu đội tóc giả, quần áo cũng thay, đặc trưng bên ngoài khó có thể xác nhận." Đào Nhiên dừng lại, "Chúng ta cho xem ảnh Triệu Hạo Xương, bà ấy cũng không có ấn tượng gì, tình hình bên phía công ty cho thuê xe cũng chẳng khác là mấy. Tóc giả và áo khoác nghi phạm dùng tìm thấy trên chiếc xe bị bỏ lại, không lấy được dấu vân tay. Bước tiếp theo nên có sách lược gì, ông có định sử dụng 'máy phát hiện nói dối' không?"

"Có thể chuẩn bị," Lạc Văn Chu suy nghĩ một thoáng, "Nhưng không vội, có một điểm đáng ngờ chúng ta còn chưa rõ, vụ án Hà Trung Nghĩa và vụ án của phân cục rốt cuộc có liên quan gì?"

Đào Nhiên còn chưa kịp nói gì, di động đột nhiên rung hai cái.

Lục Hữu Lương và Lạc Văn Chu cùng nhìn anh, Đào Nhiên ngẩng đầu lên: "Có một tin xấu và một manh mối không biết có hữu dụng hay không – tin xấu là, kiểm tra ADN cho thấy, vết máu dính trên cà vạt của Trương Đông Lai quả thật thuộc về nạn nhân Hà Trung Nghĩa."

Lục Hữu Lương vẻ mặt khá nghiêm trọng đứng dậy.

Lạc Văn Chu: "Manh mối thì sao?"

"Manh mối là Vương Tú Quyên vừa nhớ ra người trên ảnh, nói hắn trông rất giống cậu bé tên 'Triệu Phong Niên' ở thôn họ năm xưa, có điều thay đổi nhiều quá nên bà nhất thời chưa nhận ra."

Triệu Phong Niên – anh "Phùng Niên".

Lạc Văn Chu lập tức đứng dậy, đứng nửa chừng suýt nữa gãy thắt lưng: "A… Có, có người nói với tôi, hung thủ rất có khả năng có tiền án, lập tức đi điều tra mọi chuyện từ 'Triệu Phong Niên' đến 'Triệu Hạo Xương', trọng điểm xem xung quanh hắn có cái chết bất thường hay không, thứ đến là vụ án bỏ dở!"

Lục Hữu Lương lặp lại hai chữ "có người", nhíu mày: "Lại nói, chú nghe bảo chủ xe ngày hôm qua 'vì nghĩa quên mình' sau đó lại mua 'màn trời' khu đông Hoa Thị năm phút bằng đúng giá tiếp sóng buổi diễn thử lễ bế mạc, lâm thời can thiệp vụ Vương Tú Quyên tự sát? Quyền tiếp sóng phải mất bao nhiêu tiền?"

"Cậu ta nói quyền tiếp sóng buổi diễn thử chẳng đáng bao nhiêu," Đào Nhiên trả lời rất thành thật, "Còn chưa đắt bằng xe của cậu ta đâu."

Cục phó Lục tức thì cảm thấy mấy tên tóc đen ưu tú sót lại trên đầu mình lại có xu hướng tự hành mỹ bạch.

"Đội hình sự các cháu…" Ông áng chừng số tiền nghe nói, huyết áp hơi lên, đắn đo hỏi, "Các cháu hiểu tình hình chứ, có phải có nữ đồng chí nào gặp phiền phức gì trên 'đời sống tình cảm cá nhân' hay không?"

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên nhìn nhau, không nói được gì.

Lục Hữu Lương nghiêm túc nhớ lại một lần các nữ thanh niên đội cảnh sát hình sự, hỏi không chắc lắm: "Không phải Tiểu Lang chứ?"

Nói xong, chính ông cũng cảm thấy đồ ngốc Lang Kiều kia chẳng vời được tổng tài bá đạo, lại nhìn Lạc Văn Chu, nhớ tới một số "bí mật" đến nay cũng tương đối không thể chấp nhận, đột nhiên trợn mắt, chỉ anh ta mà hỏi: "Không phải tên nhóc này mời tới chứ?"

Lạc Văn Chu lập tức la lên: "Oan, thiên cổ kì oan!"

Cục phó Lục chưa kịp thở phào, đã thấy Lạc Văn Chu chớp chớp mắt, nhớ lại một chút, rồi làm bộ làm tịch gật đầu: "Nhưng nghe có vẻ cháu cũng không thiệt – chậc, tiếc rằng hắn quá khốn nạn, ở với tên đó một ngày có thể bị tức chết tám lần, thôi dẹp đi."

Lục Hữu Lương không ngờ anh ta không biết xấu hổ đến thoải mái như vậy, tức tới mức huyết áp vọt thẳng lên một trăm tám, không nói gì nổi mà chỉ Lạc Văn Chu: "Thời gian khẩn cấp nhiệm vụ quan trọng, ai để xảy ra chuyện vào giờ phút then chốt, cứ cẩn thận cho tôi!"

Chờ Đào Nhiên tiễn lãnh đạo tức giận đi, quay về phòng bệnh, lại phát hiện Lạc Văn Chu đang lén lút mở cửa sổ hút thuốc.

"Ở đâu ra đấy?"

"Móc trong túi ông già họ Lục." Lạc Văn Chu nói, "Này, có phải là anh em của nhau không? Lát tôi còn phải chạy, ông yểm hộ tôi nhé."

Huyệt thái dương Đào Nhiên giật giật: "Ông lại muốn làm gì nữa?"

"Trần Viện – chính là chị gái cậu trai lái xe dù, nửa tháng trước khi chết một cách ly kỳ, đã gọi điện cho một cô bạn rất lâu rồi không liên lạc, tôi cảm thấy cuộc điện thoại đó không bình thường lắm, muốn đi tìm cô ta để hiểu thêm về tình hình."

Đào Nhiên bất đắc dĩ nói: "Ông nhất định phải đi ngay hôm nay?"

Lạc Văn Chu búng tàn thuốc: "Càng nhanh càng tốt, áp lực trong cục lớn quá."

Đào Nhiên cau mày đánh giá bộ dạng của đội trưởng, định lải nhải vài câu, nhưng lại cảm thấy nói cũng phí lời, đành phải thỏa hiệp: "Được, cô gái đó tên là gì, làm nghề gì?"

"Thôi Dĩnh, là nghiên cứu sinh năm hai của Đại học Chính Pháp Yến Tây." (Đại học Chính Pháp tức Đại học Chính trị Pháp luật)

Đào Nhiên sửng sốt: "Đại học Chính Pháp Yến Tây? Trần Viện đã chết chẳng lẽ cũng học trường này?"

Lạc Văn Chu: "Sao thế?"

"Triệu Hạo Xương chính là tốt nghiệp Đại học Chính Pháp Yến Tây!" Đào Nhiên mau chóng nói, "Năm ngoái hình như còn nhận lời mời của thầy hướng dẫn, trở về dạy môn thực tiễn xã hội một thời gian!"

Lạc Văn Chu dụi thẳng tàn thuốc lên bệ cửa sổ: "Đệch, đi!"

Lúc này, trong một phòng bệnh khác, Lang Kiều không chớp mắt nghe bà Hà Vương Tú Quyên nói chuyện.

Phí Độ ở bên cạnh đeo bao tay dùng một lần gọt táo – theo lý hắn không nên ở đây, chỉ là Vương Tú Quyên tìm chết không thành, lại bị dọa hết hồn, tỉnh lại cảm xúc vẫn bất ổn, thành "đứa trẻ già" cần "người giám hộ" có mặt mới nói được vài câu hoàn chỉnh.

Phí Độ liền trở thành "người giám hộ" tạm thời.

Lang Kiều hỏi nhỏ: "Thế Hà Trung Nghĩa có nhắc đến chuyện gặp Triệu Phong Niên ở Yến Thành không ạ?"

Bà Hà khẽ lắc đầu.

"Về Triệu Phong Niên này, dì còn nhớ gì không? Dì mới đầu không nhận ra hắn, là do hắn đã rất nhiều năm không về thôn ạ?"

Bà Hà nhìn Phí Độ một cái.

Phí Độ không xen vào, cười cười khích lệ, cắt táo đã gọt thành miếng nhỏ, bỏ lên đĩa giấy dùng một lần, lại cắm hai cây tăm, đặt giữa hai người phụ nữ: "Trời nắng vật khô, bổ sung Vitamin."

"Nó không về, nhà không còn ai nữa." Bà Hà chậm rãi nói, giọng hơi khàn khàn.

"Nhà họ vốn có một người cha què, một người mẹ câm, trừ nó ra thì còn đẻ ba đứa nữa – hai gái, một trai. Gia cảnh khó khăn, chẳng dễ gì bồi dưỡng ra một sinh viên, mọi người đều nói vận tốt sắp đến, ai ngờ mùa đông năm nọ, nửa đêm, trong thôn có một thằng ngốc bị người nhà nhốt ngoài cửa, không chỗ đi, vừa lang thang vừa đốt lửa sưởi ấm, bất cẩn đốt cháy đại thụ trước cửa nhà họ Triệu. Lúc ấy vừa vặn gió to thổi 'vù vù', mọi người đều ngủ say, không ai chú ý, thằng ngốc không hiểu chuyện, không biết cầu cứu… Đại thụ cháy gãy từ chính giữa đổ xuống đè sập nhà, cả nhà già trẻ… trừ đứa con cả Phong Niên khi ấy vắng nhà thoát nạn, còn lại đều chết hết, thảm lắm."

29. Quyển 1 - Chương 28: Julien 28

Trừ "học việc nhà nông" hồi nhỏ nhà trường tổ chức, Lang Kiều chưa từng rời khỏi thành phố, nghe đến đó, cô nhất thời không thể hiểu nổi, không nhịn được hỏi tới: "Không phải, ý dì là… Một cái cây trước cửa nhà họ Triệu cháy, đổ xuống thiêu chết cả nhà? Chẳng lẽ cả nhà họ ở trong một phòng?"

"Nhà họ cất không tốt," Bà Hà lí nhí giải thích, "Quê tôi lạc hậu, tôi nhớ… sau khi có Trung Nghĩa, mới phổ biến xây nhà gạch ngói. Nhà họ đàn ông không làm việc được, con cái lại đông, bình thường ăn uống tiểu tiện cũng chẳng chú ý nổi, làm gì có tiền xây? Họ vẫn ở nhà cũ, mùa đông tuyết vừa rơi là phải lập tức quét sạch, kẻo không mái nhà sẽ sập."

"Chẳng dễ dàng gì nuôi cho thằng cả học xong, cả nhà đều có chỗ trông cậy rồi, hai vợ chồng mừng vô cùng, nói lần này con trai đi làm trên thành phố, có tiền, gia đình dựa vào nó, xây nhà mới được rồi, đứa út vừa điếc vừa câm và hai đứa con gái cũng có chỗ cậy nhờ. Lúc ấy vừa vặn mới dỡ xong nhà kề, hai đứa con gái không có chỗ ở, trải chiếu ngủ trong phòng cha mẹ, đại thụ cháy đổ làm sập xà nhà, hai vợ chồng lập tức bị đè chết, hai đứa con gái đều còn nhỏ, một bị đè vào chân, một không nghe thấy, có thể là đầu óc cũng hơi chậm, nó cuống lên, chỉ biết lôi em ra, kết quả là chính mình cũng không chạy được, đứa út chưa đầy hai tuổi càng không cần nói tới."

Lang Kiều ngớ người một lúc lâu, vội vàng mở sổ ra ghi chép: "Vừa vặn là cháy lúc sửa nhà, lúc ấy Triệu Hạo Xương – Triệu Phong Niên ở chỗ nào? Yến Thành ạ?"

Bà Hà suy nghĩ cả buổi: "Không, hình như là đặc biệt vì chuyện nhà cửa mà về quê… Nhưng hôm ấy nó không có mặt, lên thị trấn gặp giáo viên hay sao đó. Ôi, nếu nó có mặt thì tốt rồi, gia đình này, không phải còn nhỏ thì là tàn tật, nếu có một đứa con trai khỏe mạnh ở đó, đâu đến mức gặp kết cục như vậy?"

Câu chuyện quỷ dị này khiến Lang Kiều nổi da gà: "Thế… làm sao biết là tên ngốc kia làm ạ?"

"Thì nó ở ngay bên cạnh, tay cầm một hộp diêm, người chữa cháy chạy tới sớm nhất phát hiện nó còn ở đó thờ ơ đốt lá cây chơi. Hỏi có phải nó đốt không, nó liền cười hì hì, còn gật đầu."

"Chuyện này sau đó xử lý thế nào?"

"Còn có thể thế nào? Cứ như vậy thôi. Một thằng ngốc chẳng biết gì, có thể làm gì nó? Thằng ngốc đó cha mẹ mất cả, anh trai chị dâu đều coi là gánh nặng, chị dâu đi khắp nơi khóc lóc om sòm, nói nhà mình không có tiền, không chịu trách nhiệm, kêu họ bắt nó đi xử bắn. Đồn công an trên thị trấn còn phái người xuống, thấy là một tên ngốc cũng chẳng có biện pháp gì, chụp mấy tấm ảnh rồi đi."

Lang Kiều buột miệng nói: "Làm sao có thể không chịu trách nhiệm, người không có khả năng điều khiển hành vi xâm phạm tính mạng tài sản người khác, người giám hộ không nên gánh vác trách nhiệm bồi thường tương ứng sao?"

Bà Hà mù mờ mà sợ hãi nhìn lại cô, không hiểu cô đang nói chuyện kì lạ gì.

Lang Kiều nhìn bà chốc lát, đột nhiên ý thức được mình đã nói một câu ngu xuẩn, xấu hổ đến mức nhất thời không biết phải nói gì.

Lúc này, Phí Độ vẫn không lên tiếng cực kỳ đúng lúc xen vào một câu: "Dì nhớ Triệu Phong Niên là người như thế nào chứ? Quan hệ với Trung Nghĩa ra sao?"

"Ra sao thì không nhớ, chỉ nhớ toàn thôn có mỗi thằng cả nhà họ Triệu là có tương lai nhất, bọn Trung Nghĩa từ nhỏ đều thích chạy quanh nó. Kỳ thực người ta chín chắn căn bản không muốn dẫn bọn nhóc đi chơi, thường xuyên thuận miệng đuổi khéo đi, chỉ có lũ ngốc ấy suốt ngày 'anh Phong Niên nọ anh Phong Niên kia'." Bà Hà nói đến đây, không biết nhớ tới chuyện gì mà vành mắt đột nhiên đỏ lên, bên cạnh đưa tới một tờ khăn ướt, bà nhận lấy lau lung tung trên mặt một lúc lâu, "Thằng con cả nhà họ Triệu rất có tri thức hiểu lễ nghĩa, lúc ở nhà không hay đi đâu, chỉ một mình ở trong phòng đọc sách. Thỉnh thoảng ra đồng phụ giúp gia đình, gặp người quen trong thôn, đều chào một câu chứ không nói nhiều, là một đứa trẻ ít lời."

Phí Độ hơi suy tư gật đầu: "Sau đó Triệu Phong Niên này không trở về nữa."

"Không ai biết nó đi đâu, không ngờ nó ở trong thành phố còn đổi tên, thay đổi nhiều như vậy…" Bà Hà nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, chầm chậm mở to hai mắt, bà giống như vừa tỉnh khỏi giấc mơ mà định thần lại, "Người hôm qua lái xe dẫn tôi đi chính là thằng cả nhà họ Triệu ư? Điều này… Không nhận ra! Sao… Sao nó không nói gì với tôi? Có phải nó có liên quan đến vụ án của con tôi hay không?"

Phí Độ thở dài, hơi nghiêng về phía trước, nói bằng ngữ điệu cực kỳ thong thả: "Còn đang điều tra dì ạ. Lúc ấy tại sao dì lại đi cùng hắn, hắn đã nói những gì?"

"Nó nói… Nó là người chuyên lo kiện tụng thay người ta, một đồng nghiệp họ Lưu vừa vặn được kẻ lắm tiền kia thuê làm trạng… trạng – chính là cái người đêm qua đến Cục công an ấy."

Phí Độ: "Luật sư Lưu."

"Đúng, luật sư, nó nói luật sư Lưu kia có trên tay bằng chứng hung thủ giết người, bởi vì thật sự lương tâm bất an, đã bí mật đến Cục công an tố cáo. Nhưng có chứng cứ cũng vô ích, hung thủ là nhân vật có máu mặt, cảnh sát không dám xử lý, con tôi nhất định phải chết oan… Tôi cuống lên, hỏi phải làm thế nào. Nó nói, xã hội này, muốn giải oan, thì phải bất chấp giá nào-"

Lúc nhận được điện thoại của Lang Kiều, Đào Nhiên đang làm tài xế, chở đội trưởng Lạc bị thương nhẹ không rời hỏa tuyến đến Đại học Chính Pháp Yến Tây.

"Em đã tìm người điều tra, Triệu Hạo Xương lúc mới tốt nghiệp không có tiền thuê nhà, từng ở khu tây Hoa Thị hơn nửa năm, điều này có thể giải thích vì sao hắn rành địa hình khu tây. Ngoài ra, em đã xác nhận với luật sư Lưu, anh ta nói, Triệu quả thật rất quan tâm vụ án Trương Đông Lai, lúc Trương Đông Lai chưa được thả, hắn quan tâm còn tường tận hơn Trương Đình." Lang Kiều thở hồng hộc một hơi, lại tiếp, "Hơn nữa luật sư Lưu còn nói rất khẳng định, chuyện cà vạt liên quan đến kế sinh nhai của mình, trừ cảnh sát ra, ngay đến vợ mình anh ta cũng chưa tiết lộ một chữ, Triệu Hạo Xương tuyệt đối không thể biết được."

Điện thoại trên xe không cần nhấc lên, Lạc Văn Chu ở bên cạnh cắt ngang cô: "Hắn có thể giảo biện nói đám có quyền thế đều như vậy, hoặc cứ nói là hắn bịa ra để lừa Vương Tú Quyên, 'bất chấp giá nào' cũng không nhất định là bảo bà ấy tự sát, chỉ nói bà ấy đến kêu oan trước đám đông – quá chung chung, có cái nào chắc hơn không?"

"Vẫn chưa, có điều chuyện nhà hắn năm đó cũng rất kỳ lạ, nếu việc này rơi vào một người dân trong thôn bình thường, cuối cùng không giải quyết được gì, em tin, nhưng Triệu Hạo Xương lúc ấy đã đi làm, hắn sẽ chịu bỏ qua sao? Em thấy hắn khống chế dư luận rất có tài mà."

"Mau chóng đánh một báo cáo, làm thủ tục, mượn hồ sơ lưu vụ án nhà họ Triệu năm đó ở đồn công an thị trấn họ." Lạc Văn Chu nghĩ một chút, "Chiếc điện thoại di động hắn mua cho Hà Trung Nghĩa có thể lần lại không?"

Lang Kiều thở dài: "Hàng buôn lậu, không lần lại được."

Lạc Văn Chu: "Thế mười vạn đồng lúc trước thì sao?"

Bên cạnh Lang Kiều có một giọng nói chậm rì rì xen vào: "Trong một số hạng mục sáp nhập tương đối rắc rối phức tạp, tư vấn pháp luật 'đáng tin' thường xuyên có thu nhập màu xám, đôi khi có thể chính là tiền mặt đơn giản, anh tra không ra đâu."

Lạc Văn Chu: "…"

Rõ ràng là một câu rất khách quan, sao từ miệng ai đó nói ra lại giống khiêu khích vậy?

Lạc Văn Chu: "Thế chủ tịch Phí có cao kiến gì?"

Đầu dây bên kia hồi lâu không lên tiếng, Lạc Văn Chu cho rằng hắn tùy tiện bơm đểu một câu xong đi luôn rồi – việc này Phí Độ làm được – đúng lúc này, Phí Độ đột nhiên nói: "Sáng sớm nay tôi gọi điện cho Trương Đông Lai, hỏi hắn còn nhớ cà vạt đã đi đâu không, kết quả là hắn căn bản không biết cà vạt đã mất, cả buổi mới nhớ ra, nói hôm khách sạn Thừa Quang tụ họp, hắn quả thật ban ngày đi làm, buổi tối để tham gia hoạt động đã thay quần áo ở công ty, bộ cũ cũng vứt ở đó. Cà vạt to thế không thể nhét vào túi quần, nếu hắn vứt lúc thay quần áo, vậy có lẽ cách lý giải của tôi lúc trước có sai lầm, khi Triệu Hạo Xương lấy cà vạt, chắc hắn còn chưa biết Hà Trung Nghĩa chờ mình ở bên ngoài khách sạn, cũng không biết hắn sẽ dùng cái cà vạt này giết chết một người. Vậy động cơ hắn làm như thế rất đáng suy nghĩ."

"Ý cậu là, hắn chỉ trộm một cách đơn thuần."

"Với thu nhập của hắn, món đồ nhỏ xíu không đáng tiền kiểu này không đến mức phải trộm cắp," Phí Độ nói, "Không chừng chỉ là lưu giữ kỷ niệm cái gì."

Lạc Văn Chu rùng mình: "Lưu giữ đồ của Trương Đông Lai?"

"Nếu tôi nhớ không lầm, đó là lần đầu tiên Trương Đông Lai lấy thân phận cá nhân đưa hắn đến nơi xã giao như khách sạn Thừa Quang." Phí Độ nói, "Trò chuyện vài câu với mẹ Hà Trung Nghĩa, tôi đột nhiên cảm thấy tính cách người này tựa hồ hết sức khép kín, có lẽ hắn sẽ có vài cách kỷ niệm đặc biệt, các anh có cần đi tra thử không?"

"Nhị Lang, nghe thấy chưa? Xin lệnh khám nhà Triệu Hạo Xương." Lạc Văn Chu nhanh chóng quyết định, nghe Lang Kiều đầu bên kia vâng một tiếng, tức tốc cúp máy, quay đầu lại cảm khái với Đào Nhiên, "Thiêu chết cả nhà hắn là một tên ngốc, Trương Đông Lai 'siết cổ' đồng hương hắn cũng chẳng khá hơn tên ngốc chỗ nào. Cuộc đời luật sư Triệu tuổi trẻ tài cao đều nằm trong sự sát hại của các loại đại ngốc."

Đào Nhiên mấp máy môi, không lên tiếng.

Lạc Văn Chu: "Đội phó Đào, ông lại có cao kiến gì?"

"Không có," Đào Nhiên chần chừ rất lâu, "Không phải chuyện này… tôi chỉ… đột nhiên có một suy nghĩ không thể tưởng tượng được."

"Thượng tấu đi, không hù chết được trẫm đâu."

Đào Nhiên nhân thời gian chờ đèn đỏ nghiêng đầu nhìn anh ta: "Ông nói, liệu có người ngay từ khi chúng ta còn chưa phá án, đã biết hung thủ là ai hay không?"

"Nói thừa," Lạc Văn Chu nói, "Chính ông giết người ông không biết? Còn cần cảnh sát vạch ra cho biết?"

Đào Nhiên hỏi: "Ngoại trừ hung thủ thì sao?"

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Đào Nhiên, ông muốn nói gì?"

Lúc này, đèn xanh sáng, tài xế xe sau sốt ruột bóp kèn thúc giục họ, Đào Nhiên mím môi, quay đầu nhìn đường, lái xe đi.

"Không có gì," Anh nói, "Quên đi, tôi nghĩ ngợi lung tung thôi. Tôi cảm thấy tôi có thể đi viết tiểu thuyết được rồi – viện nghiên cứu sinh của Đại học Chính Pháp Yến Tây ở ngay phía trước rồi."

"Ừ," Lạc Văn Chu lấy ra một cái bìa đựng hồ sơ, "Để tôi thử gọi điện cho Thôi Dĩnh trước."

Các tư liệu của cô gái đó như ảnh, khoa, số điện thoại vân vân đầy đủ hết, Lạc Văn Chu mới bấm số, liền nhìn thấy mấy thanh niên từ cửa sau viện nghiên cứu sinh đi ra, một cô gái trong đó vừa vặn lấy di động ra khỏi túi xách, tựa hồ hơi do dự trước số điện thoại lạ.

Đào Nhiên từ xa thoáng nhìn mấy sinh viên kia, lại ngó ảnh trong bìa đựng hồ sơ, đột nhiên dùng khuỷu tay huých Lạc Văn Chu: "Ông xem, cô gái đó có giống người ông muốn tìm không?"

Đang nói thì cô gái ấy nghe máy, đồng thời điện thoại của Lạc Văn Chu truyền ra một tiếng chần chừ: "A lô?"

"Là cô ta," Lạc Văn Chu lập tức xuống xe, từ không xa không gần gọi một tiếng, "Này, Thôi Dĩnh, bên đây, nhìn sang phải-"

Đám thanh niên bên cạnh thấy cô gái trên đường bị một anh chàng đẹp trai xa lạ gọi, đều bắt đầu trêu chọc. Thôi Dĩnh vẻ mặt mù mờ quay đầu sang, lập tức, cô nhìn bảng xe cảnh sát, thoáng chốc tái mặt, hệt như gặp ma, sau đó bất thình lình quay người bỏ chạy!

"Tình huống này là sao?" Lạc Văn Chu vừa chạy theo vừa hỏi Đào Nhiên, "Cô gái này nhìn thấy ông liền sợ hãi quay đầu bỏ chạy, toi ông rồi, Đào Nhiên à, ông nhất định phải cô độc suốt đời."

Đào Nhiên nghiến răng: "Sợ ông thì có!"

Lạc Văn Chu không hề định tìm một cô gái kết bạn qua ngày, bởi vậy chẳng hề có áp lực. Hai người phối hợp ăn ý, một đuổi một chặn, sắp sửa bắt kịp Thôi Dĩnh rồi, cô ta lại như không muốn sống nữa, trực tiếp nhảy xuống đường cái, một chiếc taxi vừa vặn chạy đến, tiếng thắng chói tai chọc thủng không trung.

Đào Nhiên nhanh tay lẹ mắt túm gáy cô lôi mạnh về, kéo Thôi Dĩnh ra ven đường, taxi thắng gấp sượt qua cô, gió dữ thổi mái tóc dài bay ra sau.

Tài xế còn chưa thôi sợ hạ cửa xe xuống chửi như tát nước, Đào Nhiên cũng tức thở, chỉ đành phải liên tục xua tay xin lỗi.

Hai mươi phút sau, hai người Đào Nhiên và Lạc Văn Chu đưa Thôi Dĩnh đến một quán nước sáng sủa sạch sẽ.

"Nơi này được chứ? Chỗ do chính cô chọn, ngoài cửa sổ người đi đầy đường, cô la lên một tiếng là có thể dẫn nửa thành phố đến. Cô bây giờ còn có thể gửi tin nhắn đến bạn bè người thân, cho họ biết cô đang ở đâu," Lạc Văn Chu bực bội đập thẻ công tác lên bàn, "Số hiệu cảnh sát của tôi, cô có thể chụp ảnh đăng lên Weibo – không được trực tiếp đăng hình thẻ lên, hoặc là làm mờ, hoặc 'sốp' một chút cho tôi."

Thôi Dĩnh: "…"

Đào Nhiên gọi mấy ly nước, sợ Thôi Dĩnh quá cảnh giác nên không đụng vào, nhờ phục vụ đặt luôn xuống trước mặt cô: "Tại sao cô phải chạy?"

Thôi Dĩnh cúi đầu không lên tiếng.

"Cô sợ xe cảnh sát… hay sợ cảnh sát?" Đào Nhiên nhẹ nhàng hỏi, thấy cô vẫn không mở miệng, anh hạ giọng nói, "Có lẽ nên là một tin tốt, Vương Hồng Lượng phân cục trưởng khu Hoa Thị tối qua bị bắt rồi."

Thôi Dĩnh sửng sốt, rốt cuộc dè dặt ngước lên.

Lạc Văn Chu gõ bàn: "Cô nói lý lẽ được không? Này, cô gái, phiền cô nâng kính cho ngay, nhìn cho thật kỹ, cô gặp kẻ xấu nào đẹp trai thế này chưa? Nếu tôi muốn phát tài, tôi đã dựa vào mặt tung hoành thiên hạ từ lâu rồi, còn cần liều mạng đi phạm pháp?"

"Đừng nghe anh ta nói lung tung." Đào Nhiên nói, "Cô gái, tôi không biết làm thế nào cô mới chịu tin chúng tôi…"

Thôi Dĩnh đột nhiên nhỏ giọng nói: "Có phải còn một kẻ họ Hoàng không?"

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên liếc nhìn nhau.

Cô ta quả nhiên biết chuyện gì đó!

"Hoàng Kính Liêm," Lạc Văn Chu nghiêm túc lại, mở tấm ảnh chụp khi hắn bị tạm giam trong di động, "Bị tình nghi lạm dụng chức quyền, buôn ma túy, mưu sát và nhiều tội danh khác. Tối qua tôi bắt, hiện tại sau lưng tôi còn một 'dải lụa' quang vinh đây."

Thôi Dĩnh vô thức muốn mở miệng nói gì, sau đó lại ngậm chặt, rất đỗi nghi ngờ nhìn Lạc Văn Chu và Đào Nhiên, cố gắng muốn dùng kinh nghiệm có hạn phán đoán hai người này rốt cuộc là thật sự bắt Vương Hồng Lượng, hay chỉ bịa chuyện, chụp bừa vài tấm ảnh như thật để lừa mình.

Cô thậm chí không nhận ra thẻ công tác của Lạc Văn Chu là thật hay giả.

"Cô gái," Đào Nhiên nói, "Cô biết Trần Chấn chứ? Cậu ta là em trai Trần Viện, đêm qua Trần Chấn chết rồi, chúng tôi đã bắt đám hung thủ đó, lại do thiếu chứng cứ mà không làm gì được kẻ đứng sau, cô muốn trơ mắt nhìn kẻ xấu nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?"

Thôi Dĩnh khó khăn cắn môi, chần chừ rất lâu mới nói: "Tôi… tôi không biết, để tôi hỏi thầy tôi."

"Tại sao phải hỏi người khác?"

"Ở… Ở chỗ thầy."

Đào Nhiên sửng sốt, hỏi tới: "Cái gì ở chỗ thầy? Chẳng lẽ Trần Viện đã đưa cho cô thứ gì?"

Lúc này, Lạc Văn Chu dùng khuỷu tay huých anh.

Lạc Văn Chu giơ tay ra bảo Thôi Dĩnh: "Mời, cô có thể gọi ngay tại đây."

Thôi Dĩnh lấy di động ra, tìm tên "thầy Triệu" trong danh bạ, gọi hai lần, cô ngạc nhiên nói: "Không ai nghe…"

Dĩ nhiên không ai nghe máy, người ngồi trong nhà giam một đêm rồi.

Lạc Văn Chu làm bộ làm tịch lấy ra một quyển sổ nhỏ: "Thế này đi, cô cho chúng tôi phương thức liên lạc của thầy cô, chúng tôi đi tìm anh ta nói chuyện."

Thôi Dĩnh hơi do dự.

"Hai tuần trước khi chết Trần Viện đã gọi điện cho cô, tôi nghĩ cô ấy đã nói gì với cô, cũng đều là chuyện trước sau đoạn thời gian đó, tra xem giáo viên cô từng tiếp xúc có những ai, người nào họ Triệu là rất dễ dàng, hỏi cô chẳng qua muốn bớt việc thôi." Lạc Văn Chu nói, "Dù sao cô cũng tiết lộ nhiều như vậy rồi."

Thôi Dĩnh bối rối giây lát, quả nhiên bị anh thuyết phục.

"Tên Triệu Hạo Xương, là đàn anh của chúng tôi, nhận lời mời đến hướng dẫn môn thực tiễn, dẫn dắt tôi ba tháng," Cô gái kinh nghiệm sống chưa nhiều nói, tiếp đó cô lại đọc một dãy số điện thoại, "Đây là phương thức liên lạc của thầy."

Lạc Văn Chu đánh giá cô một lát, đột nhiên nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, sau khi tốt nghiệp Trần Viện không tiếp tục học nghiên cứu sinh mà đi tìm việc làm luôn, chắc thầy cô không biết cô ấy nhỉ?"

Thôi Dĩnh không ý thức được anh đang thăm dò, lắc đầu: "Không biết."

"Tôi hiểu rồi, cô ấy giao cho cô một thứ quan trọng hơn tính mạng, vì sợ bị người ta tìm ra, ngay cả em trai cũng không cho biết manh mối gì," Lạc Văn Chu nói, "Cô cảm thấy thứ này quá đáng sợ, không biết làm gì với nó, bèn đi tìm một người cô tin cậy, gửi mấy thứ này ở chỗ người đó – đại khái là như thế phải không?"

Thôi Dĩnh vẻ mặt trốn tránh, không lên tiếng.

Lạc Văn Chu: "Tin tưởng như vậy, hẳn thầy cô rất đẹp trai nhỉ?"

Mặt Thôi Dĩnh thoắt cái đỏ bừng.

Một bên là cảnh sát không tin tưởng, một bên là đối tượng thầm mến, nếu lại cho cô biết Triệu Hạo Xương đã bị bắt, Thôi Dĩnh có phản ứng thế nào thì càng không cần phải nói.

Lạc Văn Chu âm thầm thở ra một hơi dài. Vậy phải làm thế nào? Dùng sắc đẹp dụ dỗ sao?

Anh nhìn Thôi Dĩnh nơm nớp lo sợ, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ-

30. Quyển 1 - Chương 29: Julien 29

Nhất định khi còn sống Trần Viện đã biết bất cứ vật phẩm cá nhân nào của mình cũng trốn không thoát, thậm chí họ hàng thân thuộc xung quanh đều sẽ bị theo dõi – khu tây xảy ra chuyện Hà Trung Nghĩa, mấy ngày nay đứng trên đầu sóng ngọn gió, Vương Hồng Lượng căng thẳng, ngay cả Trần Chấn hoàn toàn không biết gì cũng có người bám theo, huống chi là Trần Viện lúc ấy can dự còn sâu hơn?

Một cô gái không ai giúp đỡ như cô, rốt cuộc làm sao trốn được thiên la địa võng của Vương Hồng Lượng, lén đi truyền tin cho Thôi Dĩnh?

Đám Vương Hồng Lượng có điều tra sâu về những người từng liên lạc với Trần Viện hay không thì tạm thời chưa biết, nhưng ít nhất họ với Thôi Dĩnh tạm thời không việc gì, tại sao lại thế?

Chỉ có hai khả năng, hoặc đám rùa Vương Hồng Lượng kia đều thiếu đầu óc, hoặc bọn họ tự cho là đã tìm được thứ mình muốn.

Lúc trước Trần Viện đã dùng cách nào đó đưa thứ kia đến chỗ Thôi Dĩnh, không bao lâu sau Trần Viện chết, đám Vương Hồng Lượng cũng tương đối im lặng, không động tới Thôi Dĩnh – điều này chứng minh gì?

Ánh mắt Lạc Văn Chu lạnh đi.

Có hai khả năng: thứ nhất, cô gái chưa trải đời nhiều, vừa thử đã biết nông sâu trước mắt này, đã bán đứng Trần Viện.

Thứ hai, Thôi Dĩnh hoảng sợ đem sự việc phó thác cho một người mình rất tin tưởng – cũng chính là Triệu Hạo Xương.

Triệu Hạo Xương bất kể là vì lý do gì, đã bán Trần Viện cho Vương Hồng Lượng.

Lúc này, một cuộc điện thoại đến từ Cục công an gọi vào di động của Đào Nhiên, Đào Nhiên im lặng nghe một lúc, cúi đầu đánh chữ trên điện thoại cho Lạc Văn Chu xem.

"Ngô Tuyết Xuân ở bệnh viện vừa lấy lời khai xong, cô ta tố cáo đám Hoàng Kính Liêm bảo kê cho băng buôn ma túy, tham dự chia hoa hồng, nhưng cô ta chưa từng gặp Vương Hồng Lượng."

Lạc Văn Chu hơi nhíu mày.

Đào Nhiên đánh chữ rất nhanh: "Về phần Trần Viện thì được gọi là 'tiên nhi', Ngô Tuyết Xuân nguyên nói là: trên Hoàng còn một kẻ không lộ diện, hắn chê gái trong đó bẩn, bình thường chỉ thích chơi gái bên ngoài, gặp ai khó 'dạy dỗ' sẽ dùng ít thuốc, chơi chán thì người cũng xong đời, đến lúc đó sẽ ném tới chỗ họ."

"Ngô Tuyết Xuân nói trong đám Hoàng Kính Liêm có kẻ thích quay phim, dựa theo lời khai, chúng ta đã lục soát được một số đoạn phim trên máy tính kẻ kia, hầu hết là cảnh tụ tập hút chích dâm lạc, trong đó có một đoạn quay đến Trần Viện, pháp y căn cứ vào hình ảnh phán đoán, rất có thể lúc đó cô ấy đã chết rồi."

Lạc Văn Chu ném cho Đào Nhiên một ánh mắt nghi vấn – Hoàng Kính Liêm khai chưa?

Đào Nhiên lắc đầu.

Lạc Văn Chu im lặng xoay hộp thuốc lá vài vòng, đột nhiên mở miệng: "Bảo họ gửi đoạn phim đó qua đây."

Anh đột nhiên chuyển từ thái độ bông đùa sang nghiêm túc, khiến Thôi Dĩnh hoảng sợ.

Thôi Dĩnh rất đậm chất sinh viên, tóc dài, đeo cặp kính thanh tú, có thói quen cắn ống hút, lúc mở to mắt nhìn, trong mắt có sự ngây thơ không hiểu việc đời.

Người ngây thơ ngồi ở đây sợ hãi uống nước, người không ngây thơ thì đã chết rồi.

“Gửi tới cho cô ấy xem,” Lạc Văn Chu không pha trò như vừa rồi, đưa tay đẩy thức uống trên bàn sang một bên, “Thôi Dĩnh, tôi không muốn vòng vo nữa, bây giờ tôi thành thật nói cho cô biết, thầy Triệu của cô đã bị bắt rồi.”

Thôi Dĩnh trợn mắt: “Cái…”

Di động của Đào Nhiên rung nhẹ, một đoạn phim được gửi đến, Lạc Văn Chu nhận tập tin, mở ra đẩy thẳng đến trước mặt Thôi Dĩnh. Trên hình ảnh rất tối, lũ ma quỷ múa may quay cuồng, gào thét inh ỏi, người trong đoạn phim vung tay múa chân, nhìn phát chóng mặt.

Một gã đàn ông từ sau một cánh cửa nhỏ lảo đảo đi ra, hướng về ống kính vẫy tay gọi: “Mọi người xem, con này hình như tiêu rồi.”

Chưa dứt lời hắn đã điên điên khùng khùng tự phá lên cười, kiểu cười si dại này là biểu hiện của hút chích quá liều điển hình. Kế đó hắn khom lưng, lôi một cô gái toàn thân trần truồng từ bên trong cánh cửa phía sau ra.

Thôi Dĩnh không biết đây là loại phim cấp hạn chế gì, vô thức muốn quay đi, nhưng bị Lạc Văn Chu nhìn chằm chằm: “Triệu Hạo Xương bị tình nghi dính dáng đến nhiều tội như mưu sát, vứt xác, dụ dỗ bắt cóc.”

Cổ tay Thôi Dĩnh nổi lên một lớp da gà.

Tiếp đó, ống kính đột nhiên gần lại, giữa âm nền, kẻ cầm máy quay phim cười hì hì uốn éo nói: “Tránh ra cho tao quay, tránh ra cho tao quay đi.”

Ống kính vừa lên xuống theo sát thi thể Trần Viện, vừa không ngừng quay mặt và vùng kín của cô, Thôi Dĩnh bịt miệng, trông như sắp nôn đến nơi.

Cùng lúc đó, Lạc Văn Chu đập bàn: “Cô xem cho rõ, Trần Viện chính là chết như vậy đấy.”

Thôi Dĩnh đứng bật dậy.

Lạc Văn Chu: “Cô ấy tin tưởng cô, đem bí mật rất quan trọng giao cho cô, mà cô lại sang tay cho một tên cặn bã! Để cô ấy rơi xuống kết cục này.”

“Không, không phải…” Thôi Dĩnh yếu ớt lắc đầu.

Lạc Văn Chu không thèm nể nang hỏi ngược lại: “Không phải hắn bán đứng Trần Viện vậy chẳng lẽ là cô? Cô có muốn giải thích không, tại sao cô ấy gọi điện cho cô chưa được mấy hôm đã chết?”

Đào mặt trắng vạn năm lặng lẽ tiến vào trạng thái: “Ông đừng hù cô ấy – Cô gái à, Trần Viện không đến hai tuần sau lần cuối cùng liên lạc với cô đã bất ngờ bỏ mạng, điểm này đồng nghiệp của tôi không lừa cô. Tình cảm của hai người tốt chứ?”

Thôi Dĩnh lảo đảo ngã ngồi xuống: “Các anh nói bậy, thầy Triệu không phải loại người như vậy…”

Đào Nhiên nhẹ nhàng hỏi: “Thế hắn là loại người nào?”

“Thầy rất chín chắn, cũng rất bình tĩnh… Thầy, thầy nói với tôi, dưới thái dương không có việc gì mới mẻ, thầy không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, hiện thực vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, những kẻ may mắn trở thành động vật ăn thịt, sẽ không hề thương xót mà chia nhau xé xác con mồi…”

“Có thể đi săn sài lang, chỉ có hổ báo, làm một con thỏ thì chỉ có thể chờ, chờ thời cơ thích hợp, hoặc là tự mình trở thành hổ báo.” Thôi Dĩnh nghẹn ngào nói, “Thầy bảo đám cảnh sát đó đều là rác rưởi, thầy không thể cùng một giuộc với bọn chúng.”

Cô nói ra miệng rồi mới ý thức được hai người trước mặt cũng là cảnh sát, vội vàng ngừng bặt, nghẹn ngào không lên tiếng.

Đào Nhiên: “Cô tin chúng tôi chứ?”

Thôi Dĩnh ra sức vê góc áo.

“Thầy Triệu của cô bây giờ đã là hổ báo,” Lạc Văn Chu lạnh lùng nói, “Vụ nhảy lầu chưa thành ở khu đông Hoa Thị đêm qua đăng đầy trên mạng xã hội, cô không thấy à?”

Đào Nhiên tiếp lời: "Triệu Hạo Xương giết người, còn vứt xác đến nơi gọi là 'bãi đất trống Tam Giác Vàng' – nhìn phản ứng của cô thì hẳn là cô biết nơi này?"

Thôi Dĩnh hít một hơi, trông như cứng đờ rồi.

Đào Nhiên hạ giọng thấp hơn: "Thế nào?"

"Lúc… lúc đùa với tôi thầy từng nói, nếu giết người, cẩn thận tránh bọn chúng, ném ở địa điểm bọn chúng giao dịch, là đám rác rưởi đó nhất định không dám điều tra…"

"Thôi Dĩnh," Lạc Văn Chu trầm giọng hỏi, "Cô rốt cuộc đã cho Triệu Hạo Xương xem cái gì?"

"Một đoạn phim," Thôi Dĩnh hoảng hốt nói, "Chỉ có một đoạn phim thôi."

Nói đoạn cô cắn răng lôi một sợi dây đỏ giấu trong cổ, trên cột bùa hộ mệnh hình xương gà, cô bẻ khúc xương nhỏ đó ra từ chính giữa, bên trong là một cái USB bỏ túi.

Trong lúc Lạc Văn Chu cảm khái cô bé ngốc này có chút đồ lại đi mang trên người, Lang Kiều dẫn người đến nhà Triệu Hạo Xương.

Nơi đó sáng sủa sạch sẽ, gu thẩm mỹ trong cách trang trí nghiêng về Tây hóa, có cửa sổ sát đất lớn và tủ rượu, nằm trên một tòa cao ốc lớn ở đoạn đường sầm uất, tầm mắt nhìn được khắp nơi.

Thoạt nhìn trong nhà hắn không có thứ gì kỳ lạ, chính là một nhà trung sản thành thị điển hình.

Cảnh sát lục soát hết lượt, cuối cùng xác định không có đường hầm hay két sắt bí mật, nó sạch sẽ như phòng mẫu của khách sạn vậy.

"Không có gì hết," Lang Kiều đứng trong phòng khách lấy ánh sáng rất tốt, chống nạnh gọi điện cho Lạc Văn Chu, "Tủ, kệ… gầm giường đã lục soát hết, là nhà bán bình thường, lúc bên phát triển giao nhà mấy trăm căn đều giống nhau, không thể mở riêng cho mình hắn một căn phòng bí mật được. Tổng cộng chỉ hơn một trăm mét vuông, bọn em đã tra từng tấc, trừ khi nhà họ có cánh cửa thần kỳ, không thì không thể giấu thứ gì. Sếp, em đã tra rồi, ngoại trừ nơi này, Triệu Hạo Xương không đứng tên bất động sản nào khác, nếu thật như cậu Phí kia đoán, hắn sẽ để thứ biến thái như vậy trên địa bàn của người khác sao?"

"À, đúng," Lang Kiều dừng một chút, lại bổ sung, "Tài liệu liên quan đến vụ phóng hỏa năm xưa cũng gửi tới rồi, không có gì hữu dụng cả, một phần là thời gian lâu quá rồi, một phần là lúc ấy người dân trong thôn đều nói do một kẻ ngốc làm, cũng không điều tra kỹ, chỉ có vài tấm ảnh chụp hiện trường và người phóng hỏa thôi."

Thằng ngốc trên ảnh quả thật tướng mạo thiếu linh hồn đoản trí tuệ, mặc áo bông rách bươm, bao tay chỉ còn một chiếc, bẩn đến không nhìn nổi, phải nhìn rất kỹ mới nhận ra vài bông hoa li ti.

Lạc Văn Chu dừng một thoáng: "Chờ một chút, đồng ý cuộc gọi video đi."

Lang Kiều sửng sốt, nhấn ok, thấy đầu kia hướng về một màn hình máy tính. Toàn đội hình sự trong Cục công an Yến Thành – kể cả cục phó Lục, đều vây xung quanh.

Trên máy tính đang chiếu một đoạn phim được quay bằng máy quay siêu nhỏ, ban đầu chĩa vào nền màu đen lờ mờ, sau đó vang lên một tiếng thét, một cô gái trẻ tóc tai bù xù lao đến giữa màn ảnh, ánh mắt rời rạc, sắc mặt trắng bệch, cô liều mạng vươn một tay về phía trước, vừa như khát khao vừa như chống cự.

Lúc này, ngoài hình ảnh có người nói: "Thôi đủ rồi, cho nó đi."

Máy quay từ từ đổi góc độ, quay kẻ vừa nói – chính là Vương Hồng Lượng, bên cạnh còn có Hoàng Kính Liêm, đang khom lưng thấp giọng nói gì đó với lão!

Cả văn phòng toàn là tiếng hít thở khẽ.

Cục phó Lục đập bàn: "Lần này lão chạy không thoát rồi!"

Máy quay một lần nữa chĩa vào cô gái kia, đi lên vài bước, tiếp đó, một cái đĩa lướt qua ống kính, một đôi tay cầm ống tiêm trên đó-

Giây lát sau, cô gái nôn nóng không yên thở ra một hơi dài, rúm lại vài cái như co giật, sắc mặt thả lỏng, lộ ra đường nét thanh tú xinh đẹp.

Cô nằm sấp trên một cái sập nhỏ không hề nhúc nhích, đối mặt với người bên này màn ảnh rất lâu.

Bỗng nhiên, ống kính lắc lư, hình như là người sau ống kính bị ai đẩy một phát, Hoàng Kính Liêm đi vào màn ảnh, thúc giục: "Đi mau, đừng ở đây cản trở."

Hắn đẩy người sau ống kính ra cửa, ống kính mới có cơ hội xoay một góc độ, lại lần nữa quay vào phòng.

Vương Hồng Lượng ngậm một điếu thuốc bước tới cạnh cô gái nửa mất đi ý thức kia, vuốt ve vai cô, sau đó tựa hồ rất cảm khái mà ngẩng đầu cười, quay về ống kính nói, "Nhìn chán loại này rồi, cứ như ngày ngày ăn cháo vậy, ngán chết đi được."

Người sau ống kính cuống quýt lui vài bước, "Cạch" một tiếng cửa phòng đóng lại, đoạn phim kết thúc.

"Cô gái bị tiêm ma túy trong đoạn phim này đã chết rồi, nguyên nhân cái chết vẫn là dùng ma túy quá liều, cách kết án giống hệt vụ Trần Viện." Lạc Văn Chu châm một điếu thuốc, "Đoạn phim này là do Trần Viện quay, không lâu sau, cô ấy cũng bị chôn vùi trong hồ sơ theo một cách tương tự, cứ như đã quay trước kết cục cho mình vậy."

"Lúc còn đi học, Trần Viện thường xuyên đi làm kiếm thêm chi phí sinh hoạt, nghỉ tương đối nhiều, thành tích cũng bình thường. Khi tốt nghiệp cô ấy không qua được kỳ thi tư pháp, do điều kiện gia đình mà cũng không thể tiếp tục học chuyên sâu như bạn bè, ban đầu đến công ty luật thử, nhưng do thiếu tư chất liên quan, đãi ngộ công việc cũng không mấy lý tưởng. Để mau chóng giảm bớt gánh nặng gia đình, cô đã tìm một công việc bán hàng tiền lương khá cao, thời gian làm việc cũng tương đối tự do, muốn tạm thời chuyển tiếp, chờ đậu kỳ thi tư pháp năm sau rồi lại đi tìm công việc chính thức."

"Công ty cô ấy làm bán các loại rượu Tây nhái, Hồng Phúc là một trong các khách hàng lớn. Ở nơi đây cô quen biết đám người Hoàng Kính Liêm, do khí chất nổi trội hơn người, bị Hoàng Kính Liêm vừa ý, Hoàng lừa cô uống một ly rượu bỏ thuốc, thành 'tiên nhi' theo như lời Ngô Tuyết Xuân."

"Một nữ sinh viên từng học pháp luật chính quy." Cục phó Lục thở dài.

"Trần Viện vốn định tự sát, song đến lúc ấy lại không cam lòng – đây là di ngôn cô ấy để lại cho bạn mình là Thôi Dĩnh," Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Cô ấy lợi dụng trang web bán hàng của công ty, đặt hàng cho Thôi Dĩnh, nhét các loại chứng cứ thu thập được vào thùng đựng rượu vang gửi đi. Trong đó bao gồm đoạn phim này, tên của mấy điểm giao dịch, ám hiệu tương ứng và một lá thư."

"'Không ai có thể cứu tớ, nhưng tớ phải đòi một sự công bằng cho mình', đó là câu đầu tiên cô ấy viết trong thư." Lạc Văn Chu dừng một thoáng, "Đây là tất cả những gì Thôi Dĩnh biết."

"Ngoài ra-" Lạc Văn Chu chuyển sang di động, "Lang Kiều, em còn nghe máy không?"

"Có đây sếp, có việc anh cứ nói đi."

"Thôi Dĩnh từng đem chuyện này tiết lộ cho Triệu Hạo Xương, Triệu Hạo Xương nghe nửa chừng liền cắt ngang, bảo cô ta không được nói trong điện thoại, hẹn đến một xưởng rượu nhỏ ở ngoại thành. Trên đường về anh đã hỏi thăm, chủ xưởng rượu đó cho thuê đất tập thể làm club, từng xây dựng phi pháp và còn sang lại một phần nhỏ quyền sở hữu nhà đất-"

"Cho em địa chỉ," Lang Kiều nghe huyền âm biết nhã ý, đứng thẳng dậy, vung tay gọi mọi người xung quanh, "Đi theo em!"

Nắng gắt giữa trời, giàn nho thành dải hơi rũ xuống, hoa hòe lác đác đã tàn úa gần hết, ủ rũ cúi đầu, một loạt "biệt thự mini" im ắng giấu mình trong một góc không ai chú ý, xanh hóa vẫn chưa hoàn thành, có vẻ nhà quê của thành thị và nông thôn kết hợp.

Một nhóm cảnh sát đẩy người quản lý sợ hãi ra, mở một cánh cửa trong đó, chia nhau lục soát.

"Ở đây có tầng hầm!"

Lang Kiều dẫn đầu nghiêng người men theo cầu thang chật chội đi xuống, mùi ẩm thấp thốc vào mặt, cô bật đèn tường, ngẩng đầu nhìn, lập tức sững sờ ra đó.

Lạc Văn Chu nhận được điện thoại của Lang Kiều, không nói gì, tâm sự nặng nề ngậm điếu thuốc đi ra cửa.

Hai vụ án, một tuần làm việc liên tục, tính đến bây giờ, tình tiết vụ án rối rắm đã rõ hơn một nửa, thậm chí tìm được chứng cứ có sức thuyết phục, nhưng không biết vì sao mà lo ngại trong lòng anh ngày càng nặng hơn.

Đào Nhiên đi tới hỏi: "Ông lại nghĩ gì thế?"

Lạc Văn Chu không muốn nói nhiều, chỉ thuận miệng đáp bừa: "Nghĩ Phí Độ."

Đào Nhiên kinh ngạc: "Hả?"

Không chờ Lạc Văn Chu mở miệng, đã nghe thấy bên cạnh có người hỏi: "Nghĩ tôi? Ngạc nhiên thật, đội trưởng Lạc có gì phải làm à?"

31. Quyển 1 - Chương 30: Julien 30

So với cảnh sát Đào một đêm không về nhà, đội trưởng Lạc mới trốn khỏi bệnh viện, cách ăn mặc của chủ tịch Phí chắc đủ để tham dự một buổi lễ long trọng.

Người này lại thay quần áo mới, vẫn khéo léo xen giữa nghiêm túc và nhàn nhã, cấm dục và trầm tĩnh, mái tóc dài chỗ nên phồng thì phồng, chỗ nên xẹp thì xẹp, không rối chút nào, hắn còn đeo đôi kính không độ gọng kim loại của hạng đạo đức giả, lại còn đổi cả nước hoa.

Đêm hôm trước vì tìm Vương Tú Quyên, Phí Độ gần như thức suốt đêm, nghe nói sáng sớm lại đến bệnh viện cùng Vương Tú Quyên lấy lời khai, chẳng biết hắn đào đâu ra thời gian ở nam bán cầu để làm đỏm.

Dù Lạc Văn Chu đó giờ đều tự tin mình đẹp trai đệ nhất thiên hạ, trước sự đối lập rõ ràng như thế, anh cũng rất muốn ra tay tẩn cho cái tên bảnh tỏn trước mắt một trận – đặc biệt là tên bảnh tỏn kia còn xấu xa xuyên qua đôi kính nhìn anh.

Lạc Văn Chu hắng giọng thật to, đổi sự ngượng quá hóa giận muốn "chửi đổng" thành "tiên phong đạo cốt" "không có việc gì phải giấu giếm".

Anh nghiêm trang nói: "Người của tôi đã tìm được một chỗ bí mật của Triệu Hạo Xương, phát hiện vài thứ dưới hầm, tám chín phần mười khớp với suy đoán của cậu. Tôi chân thành cảm thấy cậu rất thánh, cậu Phí ạ, không hổ là biến thái chuyên nghiệp hai mươi năm."

Đào Nhiên kế bên hết sức đau răng nói: "Tôi hiện tại hơi xấu hổ, không biết hai người có đồng cảm không."

Lạc Văn Chu bị phá đám không vui đút tay vào túi, hỏi Phí Độ: "Sao cậu lại tới nữa, quý công ty sắp đóng cửa à?"

"Tôi đi một chuyến giúp mẹ Hà Trung Nghĩa, hỏi về tiến độ điều tra," Phí Độ gõ gõ mặt đồng hồ trên cổ tay, "Ngoài ra, xét thấy anh đã già cả hồ đồ, tôi xin nhắc nhở đội trưởng Lạc một chút, bây giờ là đúng sáu giờ tối thứ Bảy, bất kể là ngày hay thời gian, đều đã hết giờ làm rồi."

Lạc Văn Chu: "…"

"Anh," Phí Độ quay sang Đào Nhiên, "Cho dù là tự nguyện tăng ca, người khác cũng nên bày tỏ lòng cảm kích với sự vất vả của anh, đây không phải là phép lịch sự tối thiểu sao? Ông chủ quên cuối tuần, quên giờ về đều là cặn bã, em cảm thấy mức độ xấu xa của loại người này chỉ thua quên phát lương thôi – may mà lương của anh không phải do anh ta phát."

Cổng thành cháy, trong ao chỉ một con cá Đào Nhiên – cá Đào mặt không biểu cảm dập chiến hỏa trên người: "… Chúng ta hãy nói chuyện Lang Kiều có phát hiện gì đi."

Lang Kiều da đầu hơi ngứa ngáy, đứng trên cầu thang, phá lệ dùng bàn tay chưa rửa xoa mạnh mặt hai cái.

Bố trí dưới hầm giống như một thư viện kiểu cũ, kê mấy hàng tủ gỗ lớn cao đến nóc nhà, trên tủ có từng ô vuông nhỏ, trong mỗi một ô vuông đều đặt bình thủy tinh trong suốt, trong bình trưng bày đủ thứ, phía dưới treo nhãn, viết ngày tháng và sự kiện.

Một thứ mùi mốc meo lạnh lẽo không cách nào tả rõ thốc vào mặt, Lang Kiều dựng hết lông tơ.

Trong một chớp mắt, cô cảm thấy mấy cái bình đó giống như loại dùng ngâm tiêu bản trong phòng thí nghiệm vậy.

Nhưng khiến cô nổi da gà còn chưa phải là mấy cái tủ lớn này, mà là một cây đèn đặt dưới đất bị vây giữa các tủ.

Thân đèn tạo thành hình dạng một thân cây, tạo hình cực kỳ quỷ dị – đế đèn là một gốc "cây" sắp gãy từ chính giữa, trong "thân cây" rỗng ruột có lắp đèn, khi bật lên, từng luồng sáng rực tỏa ra từ chỗ sắp gãy trên "thân cây". Tất cả "cành cây" vươn ra đều trụi lủi, trên "cành cây" trụi lủi gắn từng bóng đèn dài nhỏ, nhìn từ xa như bị một ngọn lửa hừng hực bao vây.

Nhóm điều tra viên theo thứ tự ghi lại vật phẩm và nhãn trên kệ.

Triệu Hạo Xương rất có trật tự, từ trái sang phải là trình tự thời gian nghiêm ngặt, cái sớm nhất ghi chú "đại học", dựa theo thời gian ghi lại thì chắc là ngày Triệu Hạo Xương – Triệu Phong Niên mới đậu đại học, lần đầu tiên ngồi xe lửa đi khỏi tỉnh H.

Lên đại học quả thật đáng để kỷ niệm, có điều người ta thường giữ lại giấy báo trúng tuyển, riêng Triệu Hạo Xương một mình một kiểu, hắn lưu giữ một cây xúc xích.

Lúc cảnh sát lấy nó xuống, vỏ xúc xích đã qua nhiều năm còn chưa rách tẹo nào.

Thứ khó lòng tưởng tượng không chỉ có vậy, còn không ít thứ chẳng tài nào hiểu nổi khác, trong thời gian đại học, hắn lưu giữ rất nhiều món lặt vặt như là tất, găng tay, ổ cứng di động vân vân, sự kiện và nhãn trên vật cất giữ hoàn toàn chẳng ăn nhập, khiến người ta không hiểu gì cả.

"Kiều Nhi," Một đồng nghiệp tương đối nhanh nhẹn bắc thang trèo lên tủ giai đoạn đầu, vừa lần lượt lấy bình thủy tinh và nhãn ngày tháng trên cao xuống ghi lại, vừa hỏi, "Em xác định mớ phế phẩm này hữu dụng sao – chén dùng trong trà đạo một cái, viết 'thực tập'… Còn đây lại là cái gì?"

Anh ta dừng lại, cầm bình kế tiếp lên ngắm nghía một lúc lâu: "Nhãn viết 'giải thoát', vật kỷ niệm là… một miếng giẻ lau?"

Lang Kiều ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử co lại: "Đưa em!"

Cô cách bao tay cẩn thận nhận lấy cái bình trong suốt kia, trong lòng "thịch" một phát, rùng mình giữa tầng hầm lạnh lẽo ẩm ướt – đó là một cái bao tay bẩn dính đầy mỡ, dưới ánh đèn, cáu bẩn lâu năm vẫn đang phản quang, có thể lờ mờ nhìn thấy nền hoa li ti.

Trong số ảnh scan do công an xử lý vụ án phóng hỏa ở thị trấn nhỏ năm đó gửi đến, bao tay của thằng ngốc kia chỉ có một chiếc!

"Tiểu Lang," Trên cái kệ bên phải có người gọi, "Em đến xem cái này nữa!"

Tối thứ Bảy, Triệu Hạo Xương đã trải qua một ngày một đêm khó qua ở Cục công an.

Người ưa nhìn hơn, bị giày vò một đêm, râu và nhờn trên mặt cũng đủ để hủy hoại vẻ đẹp.

Triệu Hạo Xương trông hơi nhếch nhác, song hắn vẫn giữ nguyên tư thế ngồi của mình với khuôn mặt không biểu cảm, khi nhìn thấy Lạc Văn Chu cầm bìa đựng hồ sơ đi vào, thậm chí khá kiêu căng hất cằm lên.

"Chào luật sư Triệu, trước tiên tôi xin giản đơn nói hai điểm, thứ nhất, 24 giờ còn chưa tới, chúng ta còn có thể trò chuyện thêm vài câu, thứ hai, không ai cấm anh mời luật sư, không ai tra tấn ép cung anh, càng không ai ngược đãi anh đúng chứ – dĩ nhiên, nếu anh khăng khăng nói căng tin cục ảnh hưởng khẩu vị, tôi cũng chẳng có biện pháp, chúng tôi thật sự không có dự toán chi phí công cho gọi thức ăn ngoài – luật sư Triệu không có ý kiến gì với việc này chứ?"

Lạc Văn Chu còn chưa ngồi xuống đã một hơi cướp sạch phần mở đầu của Triệu Hạo Xương.

Triệu Hạo Xương khóe mắt giật giật, giống như bị thái độ này chọc giận, cố kiềm chế không biểu lộ ra, cố ý ngạo mạn nói với Lạc Văn Chu: "Nhìn anh hơi quen, xin lỗi quên mất anh là ai, xưng hô thế nào?"

Lạc Văn Chu sửng sốt, kế đó chẳng những không tức giận, ngược lại cười thành tiếng. Sau đó, anh uể oải điều chỉnh tư thế ngồi, không để bụng mà trả lời: "Tôi ấy hả, xem anh thông minh thế kia, hay là anh đoán thử xem."

Triệu Hạo Xương ngồi quá lâu khiến cả người hơi cứng, ảnh hưởng đến nụ cười khẩy vốn nên thành thạo, hắn nhếch môi không tự nhiên lắm: "Không cần thiết, tôi cảm thấy duyên phận của hai ta sẽ không sâu lắm đâu."

Lạc Văn Chu xoay bút một vòng: "Anh đêm hôm khuya khoắt lẻn vào tòa cao ốc đôi ở khu đông Hoa Thị, phá lỏng hàng rào an toàn của tầng thượng tòa nhà A, suýt nữa dẫn đến một vụ..."

Anh còn chưa nói xong, Triệu Hạo Xương đã mất kiên nhẫn cắt ngang: "Tôi đã nói rồi, tôi không hề biết có người vừa vặn muốn nhảy lầu vào buổi tối hôm đó, hơn nữa vừa vặn ở chỗ đó, anh nói tôi phá hoại của công, nguy hại an toàn công cộng – OK, tôi thừa nhận, tôi xin lỗi, tôi có thể viết kiểm điểm, phạt tiền cũng không thành vấn đề. Anh cảnh sát, không phải ai cũng được nhận lương trả bằng tiền đóng thuế, những người đi làm bọn tôi luôn có áp lực rất lớn, đôi khi để relax, có thể quả thật không chú ý được tố chất, về sau tôi sẽ tiếp thu bài học kinh nghiệm này, được chứ? Cảm ơn, lời tương tự, các anh đừng mỗi lần đổi người đều lặp lại."

Lạc Văn Chu nghe trường thiên đại luận này, mỉm cười nói: "Tôi đi làm ngần ấy năm, rất ít được gặp nghi phạm ngông như luật sư Triệu."

Triệu Hạo Xương lạnh lùng nói: "Vị cảnh sát không biết họ gì này, phiền anh chú ý từ ngữ một chút, anh dựa vào đâu mà nhận định tôi là 'nghi phạm'?"

Lạc Văn Chu thôi cười, khoanh tay trước ngực, "Tôi còn vài việc muốn thỉnh giáo luật sư Triệu."

Triệu Hạo Xương dừng một chút, ánh mắt nán lại chốc lát trên ngôn ngữ cơ thể anh, hết sức "rộng lượng" gật đầu, làm động tác "mời".

"Thứ nhất, vị phu nhân hôm qua suýt rơi từ sân thượng xuống sau khi xem ảnh đã nhận ra anh, bà ấy nói anh vốn tên là 'Triệu Phong Niên', vừa khéo là đồng hương, phải không?"

Triệu Hạo Xương nghe ba chữ "Triệu Phong Niên", hơi thở rõ ràng nặng nề hẳn, khuôn mặt nhợt nhạt cứng như một tảng đá, ánh mắt độc ác hung tợn xoáy vào Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu chẳng hề sợ hãi, bình thản nhìn lướt qua hồ sơ nói: "Dựa theo lời khai của bà ấy, chúng tôi đã điều tra qua về gia cảnh của luật sư Triệu, phát hiện anh sinh ra trong một thôn nhỏ tương đối xa xôi thuộc thị xã T tỉnh H, từng dùng tên 'Triệu Phong Niên', cha mẹ đều là người tàn tật làm nghề nông, dưới còn có ba em, là xuất thân cùng khổ."

Anh cứ nói một câu là thần sắc Triệu Hạo Xương lạnh thêm một phần.

Thế mà lúc này Lạc Văn Chu còn ngẩng đầu nhìn hắn, cảm khái: "Như vậy xem ra, luật sư Triệu thật sự không dễ dàng gì, chỗ các anh một năm cũng chẳng đậu được một hai sinh viên đại học nhỉ? Càng đừng nói đậu trường trọng điểm, còn bảnh bao thế này – hơn nữa tôi phát hiện luật sư Triệu nói hoàn toàn không nghe ra giọng địa phương, ở nhà nói chuyện anh cũng toàn dùng giọng Tây à?"

Hai tay Triệu Hạo Xương đặt trên bàn không khống chế được run rẩy, trông như định trực tiếp đứng dậy đấm Lạc Văn Chu ngã lăn ra sàn vậy.

"A, tôi quên," Lạc Văn Chu còn cố tình đổ dầu vào lửa, "Nghe nói anh đã nhiều năm không về quê, như thế là không tốt đâu luật sư Triệu à, bà con bồi dưỡng anh chẳng dễ dàng gì, sao có thể quên cội nguồn được?"

Triệu Hạo Xương đấm mạnh bàn, cắt ngang Lạc Văn Chu, hắn chưa đứng dậy thì mông đã rời khỏi ghế, cả người nghiêng về phía trước, như một mãnh thú chuẩn bị lao tới – sau mấy nhịp thở, Triệu Hạo Xương không biết dùng bao nhiêu sức lực dằn lửa giận lại, ngồi xuống lần nữa.

"Thế à? Trùng hợp quá, tôi không biết." Trong mỗi một chữ của Triệu Hạo Xương đều như có tiếng nghiến răng trèo trẹo, "Tôi xa nhà đã rất nhiều năm, những người đó đều không còn nhớ lắm. Ngoài ra, anh cảnh sát ạ, tôi hoàn thành đại học bằng khoản vay hỗ trợ học tập và học bổng, tiền đi đường là tự mình dành dụm, không hề làm phiền ai 'bồi dưỡng' tôi, về phần tôi có về quê hay không, các anh không khỏi quản rộng quá rồi?"

Lạc Văn Chu: "Giữ gìn thuần phong mỹ tục và trật tự xã hội cũng là một trong các công việc của chúng tôi."

Triệu Hạo Xương nhếch môi: "Thì ra các anh là cư ủy hội có biên chế, chẳng trách lắm án lớn án nghiêm trọng không giải quyết được như vậy."

"Tôi nhận phê bình," Lạc Văn Chu chọc giận đối phương thành công, nhún vai chẳng hề để ý, lại đổi chủ đề, "Nói đến án lớn án nghiêm trọng, cũng vừa khéo có một việc muốn thỉnh giáo luật sư Triệu."

Anh rút một tấm ảnh trong hồ sơ, đặt trước mặt Triệu Hạo Xương: "Cô gái này tên Trần Viện, mấy tháng trước chết do sử dụng ma túy quá liều, là bạn cùng trường với anh."

Hình như Triệu Hạo Xương trong cơn thịnh nộ không ngờ đến sự vòng vèo lắt léo này, khô khốc nói một câu: "Tiếc quá."

"Nguyên nhân cái chết rất kỳ lạ, trước khi chết hai tuần, cô ấy từng liên lạc với một người bạn đại học tên Thôi Dĩnh, đem một số chứng cứ quan trọng tố cáo phân cục trưởng khu Hoa Thị tham gia phạm tội gửi cho Thôi Dĩnh," Lạc Văn Chu nhìn thẳng vào mắt hắn, "Chúng tôi mới đi gặp cô gái này, cô ta đã nộp lên những chứng cứ này, còn nhắc tới anh."

Triệu Hạo Xương đảo mắt cực nhanh, bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt, tựa hồ đang mau chóng nhớ lại sơ hở của mình.

Lạc Văn Chu: "Thôi Dĩnh nói cô ta từng chia sẻ câu chuyện của Trần Viện cho anh, anh cản cô ta tố cáo, có chuyện này chứ?"

"Có." Triệu Hạo Xương cấp tốc nghĩ ra cách ứng đối, hơi ngồi thẳng lên, "Tôi quả thực đã xem đoạn phim đó, thật là sởn gai ốc, nhưng tôi nên đi đâu tố cáo đây? Cấp cao hơn ư? Anh cảnh sát ạ, ngay cả tôi bây giờ ngồi đối diện anh, tôi cũng không biết anh có phải hạng sâu mọt mặt người dạ thú hay không, lỡ như anh là một bọn với đám đó thì sao? Tố cáo chẳng phải là chui đầu vào lưới? Dân đen chúng tôi năng lực có hạn, chỉ có thể bo bo giữ mình, có gì không đúng à?"

"Không có," Lạc Văn Chu hỏi, "Sau khi biết chuyện này anh đã làm gì?"

"Tôi đã đến tận nơi điều tra," Triệu Hạo Xương nói, "Nhưng không dám thâm nhập lắm, bởi vì có một lần tôi giả vờ lái xe đi ngang qua, bị mấy kẻ trông như buôn ma túy chú ý rất lâu. Khi đó tôi ý thức được đây là một chuyện rất nguy hiểm, vì thế cảnh cáo Thôi Dĩnh tuyệt đối không được nói ra, chúng tôi chỉ có thể làm như chuyện này chưa từng xảy ra."

Lạc Văn Chu hơi hạ giọng, "Thôi Dĩnh nói, lúc trước anh từng bảo rằng, nếu giết người sẽ vứt ở địa điểm giao dịch ma túy khu Hoa Thị, như vậy họ ngay cả điều tra cũng sẽ không điều tra – có việc này chứ?"

Khóe mắt Triệu Hạo Xương giật theo tính thần kinh, hồi lâu sau hắn mới hít sâu một hơi: "Tôi đối xử với Thôi Dĩnh không tệ, cô ta là đàn em khoa tôi, tôi cũng luôn cố gắng bảo vệ cô ta, tôi không biết tại sao cô ta phải nói như thế, đây rõ ràng chỉ là một câu nói đùa, có thể tôi từng nói, hoặc là không – chẳng qua một câu nói đùa cũng có thể coi là thóp để bị tố cáo, bị vu oan… Tôi thật không biết mình đang sống ở xã hội văn minh đương đại hay trong văn tự ngục thời Đại Thanh…"

Hắn còn chưa dứt lời thì Lạc Văn Chu đã cắt ngang: "Buổi tối ngày hai mươi tháng Năm, anh đã ở đâu?"

Triệu Hạo Xương tiếp chiêu ngay không cần suy nghĩ: "Trước tiên cùng bạn đến khách sạn Thừa Quang, sau đó bạn tôi đưa tôi về công ty tăng ca, mãi đến gần khuya mới rời khỏi."

"Công ty anh ở đâu?"

"Đường Văn Xương…"

"Chúng tôi đã lấy được đoạn phim quay tuyến xe buýt số 34," Lạc Văn Chu lại lần nữa không cho hắn nói hết lời, vặn hỏi, "Hà Trung Nghĩa nạn nhân vụ án 520 khoảng từ chín đến mười giờ tối hôm ấy xuống xe ở ngã tư Văn Xương, ngay sau đó bị sát hại, để đánh lạc hướng, hung thủ đã vứt xác đến khu tây Hoa Thị – vừa vặn là một điểm giao dịch ma túy, về điểm này, anh có lời gì muốn nói?"

Bên ngoài camera phòng thẩm vấn, Đào Nhiên thấp giọng nói: "Hắn vừa bắt đầu đã bị chọc giận, sau đó không ngờ tới Thôi Dĩnh sẽ 'bán đứng' hắn, khi nãy đã hơi mất khống chế, lúc đội trưởng Lạc nhắc tới đoạn phim trên tuyến xe buýt số 34 rõ ràng hắn đã luống cuống."

Phí Độ nâng kính: "Anh, anh cho em vào có hợp quy củ không?"

"Không sao," Đào Nhiên nói, "Cục phó Lục đặc biệt cho phép, ông ấy đang bận đối phó Vương Hồng Lượng, bằng không còn muốn đích thân gặp em cơ."

Phí Độ suy nghĩ một chút, không có hứng thú gì với việc gặp một ông chú trung lão niên mặt mày nhăn nheo, thế là chẳng thèm để ý mà quay đầu nhìn Triệu Hạo Xương.

Chỉ thấy Triệu Hạo Xương mới đầu biến sắc, cả người như cứng đờ, song chỉ giây lát sau hắn tựa hồ lại ý thức được điều gì, mỉm cười khá giảo hoạt.

"So với người bình thường thì hắn dễ bị chọc giận hơn, cũng dễ cảm thấy xúc phạm hơn, nhất là khi người khác uy hiếp hắn," Phí Độ lắc đầu, "Nhưng như vậy cũng có thể nhịn, còn giữ được lý trí cơ bản, đúng thật là một nhân tài. Nếu không phải vì việc này, em sẵn sàng trả giá cao mời hắn làm tư vấn pháp luật thường niên."

"Hắn xuống xe ở ngã tư Văn Xương," Triệu Hạo Xương chậm rãi lặp lại câu này, "Sau đó thì sao? Trong quá trình sau khi xuống xe đến khi hắn bị sát hại đã xảy ra những gì, anh căn bản không biết đúng không?"

Lạc Văn Chu từ từ thu lại "vẻ vô lại vờ vịt", sắc mặt trở nên khó coi.

"Các anh cái gì cũng không có," Triệu Hạo Xương nhẹ nhàng dựa ghế, "Một câu nói đùa, một đoạn phim chẳng đâu vào đâu, mà đã muốn lừa tôi tự thú?"

Lạc Văn Chu không nói tiếng nào, sự im lặng khó chịu nổi bao trùm phòng thẩm vấn nho nhỏ, anh giống như đã thành Kiềm lư kỹ cùng rồi.

Triệu Hạo Xương khó tự kiềm chế mà bật cười, giống như lại "nhớ ra" tay cảnh sát vô kế khả thi trước mắt là ai.

"Đội trưởng Lạc, các anh phá án không khỏi bớt xén công đoạn quá." Hắn chìa cổ tay lộ ra cái đồng hồ đắt tiền nạm kim cương, gõ gõ bảo Lạc Văn Chu, "Cách hai mươi bốn tiếng không còn bao lâu, tôi thấy các anh cũng không còn việc gì khác, vậy tôi có thể đi trước không? Nếu không thể, thì cho tôi một cái giường cũng được, tôi muốn nằm một lúc."

Lạc Văn Chu tự dưng không thích động tác gõ mặt đồng hồ này, chẳng rằng chẳng nói nhìn hắn chằm chằm.

Biểu cảm này giải trí hết cỡ cho Triệu Hạo Xương, hắn dằn cơn giận thành công, song không dằn được sự dương dương tự đắc lúc này: "Tôi cho anh một lời khuyên, đội trưởng Lạc ạ, không phải mọi người đều sẽ bị thủ đoạn tra hỏi cũ rích cũ rác của các anh thẩm vấn ra cái gì, đừng quá tự mãn."

Nói xong hắn đứng dậy, làm bộ làm tịch chỉnh lại vạt áo.

"Triệu Phong Niên," Lạc Văn Chu rốt cuộc nhẹ nhàng nói, "Đừng quá tự mãn, tầng hầm ở số 12 'làng rượu Phong Tình' trấn Bắc Nhị Thập ngoại ô phía tây, còn mở mắt chờ anh trở về đấy."

Nụ cười trên mặt Triệu Hạo Xương cứng đờ lại.

Lạc Văn Chu dùng ngón trỏ gõ bàn hai cái: "Có thể giải thích một chút tại sao chiếc di động cũ nạn nhân Hà Trung Nghĩa từng dùng lại ở trong nhà anh không?"

32. Quyển 1 - Chương 31: Julien 31

Cửa phòng thẩm vấn theo tiếng mở ra, hai viên cảnh sát hình sự mặt không cảm xúc đi vào, một trái một phải ấn Triệu Hạo Xương xuống ghế, còng tay sáng loáng "cụp" một phát còng cổ tay kim cương chói lóa, còng và dây đồng hồ kim loại hợp với nhau, tăng sức mạnh một cách quỷ dị.

Hoa mỹ, lạnh lẽo và sắc bén.

Phí Độ đứng ngoài xem bỗng nhiên nheo mắt bình luận một câu: "Còng tay của các anh chế tạo cực kỳ có mỹ cảm, có thể tặng em một bộ làm kỷ niệm không?"

Đào Nhiên nhất thời chưa kịp phản ứng: "Em cần còng tay làm gì?"

Phí Độ quay đầu nhìn anh, sau đó tựa hồ tự thấy lỡ lời mà ngậm miệng, chỉ híp đôi mắt hoa đào lại đầy ẩn ý.

Đào Nhiên nghĩ cả buổi mới muộn màng hiểu được lờ mờ. Là một người đàn ông truyền thống trong cuộc đời chỉ có tăng ca và trả tiền nhà, đội phó Đào thật sự không tán thưởng nổi trò tửu trì nhục lâm của giai cấp tư sản, nhìn dáng vẻ đó của Phí Độ cảm thấy cực kỳ ô nhiễm mắt, thế là chính trực quở mắng một câu: "Còn nói lung tung nữa thì ra ngoài đi."

Phí Độ ho một tiếng, ngồi ngay ngắn thu lại thần thông "tiếng sóng như cũ", không lên tiếng nữa.

Còng tay lạnh ngắt khiến Triệu Hạo Xương rùng mình, hắn định thần lại, vẫn chưa chịu bỏ cuộc mà biện giải: "Khoan đã, nhà cửa gì…"

Lạc Văn Chu lạnh lùng ngắt lời hắn: "Định nói ngôi nhà đó không phải của anh? Luật sư Triệu, camera của làng rượu Phong Tình thì không nói như vậy đâu."

Triệu Hạo Xương rốt cuộc không kìm nén được vẻ bối rối trên mặt, còng tay "leng keng" một tràng.

Lạc Văn Chu thưởng thức vẻ mặt hắn, lại thủng thỉnh bồi thêm một câu: "Hơn nữa, là ai nói với anh, sau khi Hà Trung Nghĩa rời khỏi trạm xe buýt ngã tư Văn Xương, chúng tôi không tìm được tung tích cậu ta?"

"Không, không… không thể…"

"Anh bị hiềm nghi rắp tâm mưu sát, cố ý vứt xác, sợ người nhà nạn nhân nhận ra mình, còn toan tính dụ ép một người phụ nữ vô tội vô tri tự sát trước đám đông, phá lan can sân thượng, năm lần bảy lượt can dự việc điều tra, mưu toan lừa cảnh sát, vu oan giá họa cho người khác – Triệu Hạo Xương, những việc này hiện giờ chứng cứ xác thực, anh còn lời gì để nói?" Lạc Văn Chu nói đến đây, bỗng nhiên đảo mắt qua Triệu Hạo Xương, khóe môi nhếch lên đầy vô lại, đột nhiên lộ ra sự khinh miệt trào phúng như công tử, ổn chuẩn ác chọc thẳng vào tim Triệu Hạo Xương.

Lạc Văn Chu nói: "Vất vả phấn đấu nhiều năm, gây dựng sự nghiệp, suýt nữa một bước lên trời, chỉ một bước không cẩn thận, liền trượt chân thành tội phạm giết người. 'Số mệnh có cuối cùng tất có, số mệnh không thì đừng cưỡng cầu', Triệu Phong Niên à, tôi thấy anh thật tội nghiệp."

Triệu Hạo Xương giống như bị đâm một nhát vào ngực, đột nhiên mất khống chế, điên cuồng gào lên: "Đây mà là chứng cứ xác thực gì? Các anh quay được tôi giết người? Tra ra vân tay và ADN của tôi trên chiếc di động kia? Vân tay của Trương Đông Lai rành rành trên cà vạt, chẳng lẽ không phải là chứng cứ trực tiếp? Cái nào vững cái nào yếu? Anh dựa vào đâu mà nói là tôi! Chỉ bởi vì Trương Đông Lai là họ hàng của cục trưởng các người? Chỉ bởi vì nhà hắn giàu? Ngụy tạo chứng cứ, vu oan giá họa không phải là nghề của cảnh sát các người sao, ai biết cái di động đó có phải là các người…"

Triệu Hạo Xương một hơi gào xong, đột nhiên thấy rõ ánh mắt thoáng giễu cợt và chế nhạo của Lạc Văn Chu, hắn đột nhiên hoàn hồn, trong đầu lập tức "Uỳnh" một tiếng, tất cả máu chảy tứ tán, điên cuồng lao tới tứ chi cứng ngắc.

Lạc Văn Chu chống hai khuỷu tay trên bàn, hơi nghiêng về phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tia máu của hắn: "Vân tay của Trương Đông Lai rành rành trên cà vạt? Luật sư Triệu, anh còn giỏi hơn pháp y của chúng tôi đấy, họ còn phải dùng máy móc so đối cả buổi, anh thì chỉ dựa vào ước đoán chủ quan đã biết rồi."

Triệu Hạo Xương ngây ra như phỗng, mồ hôi lạnh lặng lẽ ngấm ra mái tóc bóng loáng, bị gió lạnh của điều hòa ẩm ướt thổi, hắn rùng mình một cái.

Lạc Văn Chu cười xì một tiếng, giống như con mèo vờn chuột chán chê rồi, mất đi hứng thú với Triệu Hạo Xương, đẩy ghế đứng dậy, uể oải gật đầu với hai cảnh sát đứng canh: "Nghi phạm – lần này có thể gọi là nghi phạm rồi chứ luật sư Triệu – Sự thật phạm tội đã thành lập, còn lại đều là vấn đề chi tiết, không mấy khó khăn, các chú cứ thẩm vấn đi, anh không lãng phí thời gian với hắn ta nữa."

Nói xong anh liền đi ra ngoài, đúng lúc này, Triệu Hạo Xương giật mạnh còng tay, trong tiếng quát của cảnh sát canh chừng, hắn vừa giãy giụa dữ dội vừa la lên: "Khoan đã, tôi là… tôi là phòng vệ chính đáng!"

Lạc Văn Chu cơ hồ hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Triệu Hạo Xương, đột nhiên cảm thấy "thể diện" thì ra giống như một lớp da giấy mỏng tang, dốc hết tâm cơ vất vả tạo ra, cuối cùng xé là rách, cái xác thảm hại bên trong dễ dàng giật gấu vá vai – Lúc nhóm Đào Nhiên xử lý vụ quần thể ẩu đả ở khu Hoa Thị, lão mù luật om sòm nhất mở miệng cũng là câu này, luật sư Triệu Hạo Xương sáng chói với bảo vệ tiểu học Vu Lỗi trong cơn hoảng loạn thế mà lại quy về một đích!

"Tôi không nghe nhầm chứ?" Lạc Văn Chu hơi nghiêng ra trước, "Luật sư Triệu, anh, một tinh anh trong nghề từng nhận giáo dục pháp luật chính quy, nói tình huống này là 'phòng vệ chính đáng'? Có phải cây gậy lúc ấy anh đánh Hà Trung Nghĩa đã bật ngược lên đầu chính anh không vậy?"

Triệu Hạo Xương sắc mặt xanh mét, thù hằn và hung ác nhìn Lạc Văn Chu, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: "Hà Trung Nghĩa tham gia buôn ma túy, nhiều lần quấy rầy tôi, tôi thật sự không còn biện pháp gì, ép đến nước này, thì chỉ có thể ra tay."

"Hà Trung Nghĩa tham gia buôn ma túy?" Giọng Lạc Văn Chu trầm xuống, "Làm sao anh biết?"

Triệu Hạo Xương đặt đôi tay bị còng lên đùi, run rẩy không dừng được, hắn siết chặt nắm tay, móng tay bấm mình chảy máu, nhưng hình như hoàn toàn không phát hiện: "Tôi có chứng cứ, tôi có chứng cứ! Tôi biết các anh muốn điều tra vụ án Trần Viện, tôi là nhân chứng quan trọng! Tôi có thể phối hợp điều tra, nhưng các anh phải hứa giảm nhẹ cho tôi."

Lạc Văn Chu thoáng nhìn ống kính camera, cách thiết bị, vừa vặn đối với ánh mắt Phí Độ bên ngoài.

Phí Độ khoanh tay trước ngực, nhô người ra phía trước, khá hứng thú "Ồ" một tiếng.

Đào Nhiên: "Thế nào?"

"Hắn thoạt đầu tự cho là giành được toàn thắng, sau đó lập tức trải qua đả kích trí mạng, hoảng loạn, nổi giận, thậm chí không cẩn thận bị các anh trá cung, dẫn đến thua trắng, vậy mà có thể mau chóng nhận rõ tình thế, điều chỉnh cảm xúc, bắt lấy nhu cầu của các anh để đưa ra giao dịch," Phí Độ thấp giọng nói, "Thật sự khiến người ta nghĩ đến con rết trong đầm lầy."

Loài côn trùng trăm chân, chết không cứng xác.

Lạc Văn Chu lại ngồi xuống đối diện Triệu Hạo Xương: "Anh nói đi."

Triệu Hạo Xương hít sâu một hơi: "Tôi cần lời hứa của anh, một cái khăn sạch và một ly cà phê."

Trong phòng thẩm vấn chỉ toàn lừa gạt, đấu trí đấu dũng, Lạc Văn Chu cân nhắc qua, cảm thấy "lời hứa" của mình chẳng đáng một xu, thế là hào phóng gật đầu: "Được."

Chốc lát sau, bên ngoài đưa vào một cái khay sứ xinh xắn, đặt khăn ướt, khăn ăn, cà phê thơm phức, còn cho thêm bánh kem và một nhành hoa tươi ngậm sương sớm, Lạc Văn Chu ngửi mùi là biết, nhất định là tên ôn con họ Phí kia làm.

Thư ký và viên cảnh sát bên cạnh nhìn nhau – đồng thời bất bình, Tết âm lịch họ trực cũng không có đãi ngộ thế này!

Vẻ mặt Triệu Hạo Xương dịu đi, theo cành hoa kia, hắn giống như nhặt lại một chút tôn nghiêm, tôn nghiêm ấy giúp hắn thẳng sống lưng, nói tiếng người.

"Cuối năm ngoái, tôi làm tư vấn pháp luật, dẫn một đội đến khu đông Hoa Thị gặp khách hàng. Hôm ấy do chuẩn bị uống rượu nên không lái xe, lúc tan cuộc tôi tìm taxi gần đó, kết quả là bị bám theo." Triệu Hạo Xương thong thả ăn xong, uống một ngụm cà phê, thở nhẹ ra một hơi, nhắm mắt lại, "Mandheling à, vị nồng quá."

"Kẻ bám theo anh là Hà Trung Nghĩa à?"

"Ừ, hắn nhận ra tôi, bám theo vòi tiền," Giọng Triệu Hạo Xương đã ổn định lại, ánh mắt khi nãy liếc lung tung không dao động nhìn lại Lạc Văn Chu, "Tống tiền, đòi mười vạn."

Lạc Văn Chu đánh giá Triệu Hạo Xương – người này mã ngoài đẹp, có thể nói là cao lớn cân đối, khoác lên lớp da tinh anh xã hội, thực sự không giống như có thể bị Hà Trung Nghĩa nhỏ con uy hiếp: "Anh cho?"

"Cho, các anh nên tra ra được," Triệu Hạo Xương hơi mím môi, ở trong phòng tạm giam một đêm, trên khuôn mặt nhợt nhạt xuất hiện quầng thâm, khiến hốc mắt có vẻ hõm sâu, hết sức u ám, "Cha mẹ tôi đều là người tàn tật, tính cả tôi thì tổng cộng đẻ bốn đứa con, hai đứa đều có vấn đề. Bắt đầu từ khi tôi lên trung học, gia đình không cho tôi nổi một xu, tôi nhặt xác ve, khiêng vác cho người ta, giúp giáo viên trong trường làm việc lặt vặt, nửa đêm lên núi hái quả dại, gom lại mang lên chợ thị trấn bán… Việc gì tôi cũng từng làm, chính là để có thể học tiếp, để một ngày kia xuất sắc hơn người."

"Nhưng anh có biết người trong thôn nói thế nào không? Họ nói chúng tôi là gia đình 'câm'. Sau đó tôi học xong cấp ba, thi đậu đại học, bấy giờ những người đó mới nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khác, nhà tôi một dạo đông như trẩy hội, đi ra đi vào, đều là đến chào mời đám gái quê ngu xuẩn nhà mình."

"Nhưng khi tôi lên năm ba, em út ra đời, nam đinh thứ hai cha mẹ tôi ước mong, kết quả sinh ra giống con em gái thứ hai, bẩm sinh thiểu năng câm điếc, đó là một cơn ác mộng. Từ đó về sau, chúng tôi lại thành 'gia đình thiểu năng' trong miệng cả thôn, đây là di truyền, tương lai con tôi rất có khả năng cũng sẽ như vậy, anh hiểu chứ? Tôi vừa mới có khởi sắc trong sự nghiệp, thậm chí có bạn gái, tôi rất yêu cô ấy, tôi không thể mặc cho lũ chuột dưới cống ngầm đó nói bậy bạ trước mặt cô ấy, đành phải dùng tiền đuổi hắn đi."

Lạc Văn Chu cúi đầu lắc một điếu thuốc ra khỏi hộp, ngậm vào miệng, từ sau làn khói trắng cực trong đánh giá Triệu Hạo Xương: "Chuột dưới cống ngầm?"

Triệu Hạo Xương tố chất tâm lý tuyệt vời, đến nông nỗi này rồi mà còn không né không tránh nhìn thẳng vào mắt Lạc Văn Chu: "Cảnh sát Lạc, anh là người gốc Yến Thành nhỉ? Vậy chắc chắn anh không biết, mùi vị một mình xa nhà, ở trong dãy nhà trọ khu tây rồi. Tôi chưa bao giờ dám đi chơi với bạn học, lúc đi học liều mạng kiếm học bổng, sau khi đi làm tăng ca không nghỉ ngơi, chỉ để có thể dành dụm thêm ít tiền cho gia đình – cha mẹ căn bản không biết tôi ở bên ngoài sống thế nào, chỉ biết suốt ngày đòi tiền tôi, do vấn đề của đứa út, họ thậm chí còn định mạo hiểm tuổi cao đẻ thêm một đứa ném cho tôi nuôi, lời ong tiếng ve, áp lực người trong thôn gây cho họ, cuối cùng đè hết lên lưng tôi."

"Nhà tôi sắp hút khô tủy xương tôi rồi, nhưng tôi vẫn không hề oán hận, hi vọng họ ở trong thôn có thể sống tốt hơn, thậm chí đặc biệt xin nghỉ phép về giúp đỡ xây nhà mới. Ai ngờ trên đường tôi chẳng qua đi thị trấn một chuyến, mà khi trở về, nhà tôi đã gặp chuyện ngoài ý muốn, cháy thành một đống đổ nát, cha mẹ, các em mất hết, không một ai chạy thoát… Tôi đau lòng tưởng chết, thế mà trong thôn vào lúc này lại truyền ra lời đồn, nói vụ cháy đó liên quan đến tôi!"

Nói đến trọng điểm rồi.

Lạc Văn Chu vẻ mặt hờ hững hỏi lại: "Ồ, thế có liên quan với anh không?"

Triệu Hạo Xương mím chặt khóe miệng, đột nhiên giận dữ: "Câu này mà anh cũng hỏi được, anh là súc sinh à?"

Lạc Văn Chu bắt chéo chân, không sợ hãi không tức giận đánh giá Triệu Hạo Xương từ trên xuống dưới, cho đến khi hắn sắp không nhịn được nữa, anh mới thủng thỉnh búng tàn thuốc, cười nhàn nhạt: "Được rồi, anh thuần khiết vô tội, thân thế thê thảm, tiếp tục nói về Hà Trung Nghĩa đi."

"Tôi rời quê, thay tên đổi họ, cho rằng mình rốt cuộc thoát khỏi cái nơi quỷ quái mông muội đó rồi, ai ngờ thái bình chẳng được mấy năm, tên rác rưởi họ Hà đó lại tìm tới tôi. Hắn nói hắn không phải mới lần đầu tiên nhìn thấy tôi, còn gặp bạn gái tôi rồi, hắn uy hiếp nói nếu tôi không đưa tiền, hắn sẽ đem bệnh sử di

truyền của nhà tôi và cái gọi là chân tướng vụ cháy nói cho Trương Đình biết." Triệu Hạo Xương nói đến đây, thái độ vốn khá bình tĩnh sôi trào lên như thể nước sôi, thù hận nồng nặc thậm chí át cả mùi cà phê, thốc vào mặt như thực thể, "Họ đã hủy hoại nửa đời trước của tôi, còn muốn hủy nốt nửa đời sau của tôi, tất cả cố gắng, kỳ vọng của tôi, đều sẽ hóa thành bọt nước ở nơi lũ sâu bọ tởm lợm này bò qua, dựa vào cái gì chứ!"

Lạc Văn Chu: "Cho nên anh quyết định giết người?"

"Không," Ngực Triệu Hạo Xương phập phồng mạnh, "Tôi chỉ muốn nhân nhượng cho yên chuyện, tôi thậm chí cho hắn mười vạn đồng tiền mặt, chỉ cầu hắn đừng nhắc tới tôi trước mặt người khác, nhưng hắn vẫn không hài lòng, năm lần bảy lượt dây dưa không thôi, tôi thậm chí chuẩn bị sẵn sàng bị hắn tống tiền lâu dài, mua hẳn một số điện thoại không đăng kí tên, để hắn có thể liên lạc."

"Tôi nhận lời thầy hướng dẫn năm xưa, về trường cũ dạy thực tiễn ngoại khóa cho đàn em, quen biết Thôi Dĩnh, cô bé ấy tính tình điềm đạm, rất ỷ lại, chuyện gì cũng tìm tôi hỏi. Một ngày nọ cô bé vội vội vàng vàng liên lạc với tôi, giống như đã xảy ra chuyện gì lớn, tôi nghe vài câu, nhận thấy bất thường, lập tức ngăn cản cô bé nói qua điện thoại, hẹn đến… đến một chỗ riêng tư."

"Cô ta cho anh xem thứ Trần Viện gửi cho mình."

"Tôi vô cùng kinh hãi, nhưng để bảo vệ Thôi Dĩnh, tôi bắt buộc cô bé không được nói ra. Hôm ấy trở về trằn trọc khó ngủ, xuất phát từ lương tri, tôi quyết định lợi dụng sự quen thuộc của mình với khu tây đi nghiệm chứng những chứng cứ này là thật hay giả." Triệu Hạo Xương nhẹ nhàng nói, "Kết quả tôi nhìn thấy Hà Trung Nghĩa và một… người trẻ tuổi rõ ràng bé loắt choắt ở cùng nhau. Tôi ngồi gần đó theo dõi đến chập tối, trông thấy gã thiếu niên kia lén đến gần phố Quan Cảnh, vừa vặn là một địa điểm giao dịch ma túy Trần Viện nhắc tới trong thư, gã ta vậy mà là một con nghiện!"

Nghe miêu tả thì hình như là Mã Tiểu Vĩ.

Triệu Hạo Xương tựa hồ đã bình tĩnh lại, uống một ngụm cà phê to: "Tên nhãi nghiện ma túy đó mang hàng mua được về nhà, tôi đi theo, nhìn thấy gã về 'nhà', bật đèn, bóng người chiếu lên cửa sổ, Hà Trung Nghĩa kia đang chia nhau ma túy với gã! Hắn còn lật lọng đi quấy rầy Trương Đình, còn bị tôi bắt tại trận!"

"Cái lần anh nhìn Trương Đông Lai ra tay đánh người?"

"Trương Đông Lai đánh hắn, hắn quả thật không dám đánh trả, nhưng mắt cứ nhìn tôi chằm chằm," Triệu Hạo Xương trầm giọng nói, "Hắn muốn trả thù, tôi biết, tôi sợ, sau đó tôi một lần nữa cúi đầu trước hắn, cho hắn thứ hắn muốn."

"Chiếc di động kia." Lạc Văn Chu nói.

"Hắn năm lần bảy lượt bóng gió với tôi, nói nhìn thấy người khác dùng, cảm thấy rất hâm mộ."

Lạc Văn Chu nhàm chán cầm một cây bút mực nước, xoay tới xoay lui trên đầu ngón tay, dùng cán bút gõ bàn: "Được rồi, coi như cậu ta từng quấy rầy Trương Đình, nhưng anh chỉ nhìn bóng trên cửa sổ đã biết cậu ta hút ma túy, anh có mắt thấu thị…"

"Tôi đã nói là tôi có chứng cứ mà!" Triệu Hạo Xương cường thế cắt ngang, "Tôi có đặt hai cái camera siêu nhỏ ở 'bãi đất trống Tam Giác Vàng'!"

Lạc Văn Chu trong phòng thẩm vấn và nhóm Đào Nhiên bên ngoài đều sửng sốt – lúc kiểm tra hiện trường thế mà họ không hề phát hiện.

"Dĩ nhiên không phải đặt ở hiện trường, nếu không đã sớm bị đám rác rưởi kia phát hiện rồi," Triệu Hạo Xương tựa hồ nhận ra anh đang nghĩ gì, ánh mắt hơi khinh thường, "Khu tây đường nhỏ chồng chéo phức tạp, một số nơi anh cảm thấy là đường thông, kỳ thực chặn ngay giữa, một số nơi anh cảm thấy rất kín đáo, kỳ thực từ một góc độ của một tòa kiến trúc đằng xa có thể thấy rõ rành rành – tôi đem một camera lắp trên cửa sổ ngoài nhà trọ của Hà Trung Nghĩa, cái còn lại lắp trên nóc nhà vệ sinh công cộng gần đó."

Viên thư ký bên cạnh toát mồ hôi, quả thực ghi không kịp.

Lạc Văn Chu: "Anh đã quay được gì?"

"Quay được vài lần quá trình giao dịch ở 'bãi đất trống Tam Giác Vàng', đôi lúc chỉ có bọn buôn ma túy, đôi lúc có đám cảnh sát biến chất các người tuần tra xung quanh, bảo kê cho chúng."

Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới: "Đoạn băng đó đang ở đâu?"

"Bên dưới cây đèn đặt dưới đất trong tầng hầm nhà tôi có két sắt, các anh có thể tra," Triệu Hạo Xương thẳng thắn nói, "Tra xong các anh sẽ biết tôi nói là sự thật, Hà Trung Nghĩa rất cẩn thận, thường để bạn hắn ra mặt, nhưng camera buổi tối ngày hai mươi quay được hắn nhờ người ta đem chiếc di động tôi mua đi giao dịch – hắn trên di động của hắn vẫn còn một tin nhắn, là thông báo lâm thời đổi địa điểm giao dịch."

Lạc Văn Chu đánh giá hắn bằng ánh mắt khác thường, đột nhiên hỏi: "Trên trán Hà Trung Nghĩa có một tờ giấy, trên viết chữ 'tiền', tối hôm đó lúc đi tìm anh cậu ta có xách một cái túi giấy, nhân viên kỹ thuật của chúng tôi phân tích, tờ giấy ấy là xé từ trên chiếc túi giấy dán lên đầu cậu ta, việc này là do anh làm à?"

"Phải." Triệu Hạo Xương nhướng mày, "Hắn theo dõi tôi đến tận khách sạn Thừa Quang, còn lấy danh nghĩa trả tiền mặt dày mày dạn muốn gặp tôi – trong túi giấy kia có hai vạn đồng, cảnh sát Lạc, tôi hỏi anh, ngoại trừ buôn ma túy, một gã trai đến từ vùng khác đào đâu ra hai vạn đồng?"

Lạc Văn Chu có phần không đáp nổi.

"Tôi lại hỏi anh, một con nghiện tống tiền anh đột nhiên muốn trả tiền, anh sẽ có cảm giác gì? Anh sẽ vui vẻ nhận lấy, cảm thấy hắn cải tà quy chính sao? Hắn nhất định là mưu toan muốn có nhiều hơn! Trả anh hai vạn, chính là muốn moi từ túi anh ra hai mươi, hai trăm vạn! Đám chân đất mắt toét tham lam này, trừ tiền ra thì còn biết cái gì?" Hốc mắt hõm sâu của Triệu Hạo Xương như hai cái giếng, cơ hồ không có ánh sáng, bên trong dập dềnh tràn đầy sự tăm tối lạnh thấu xương, "Tôi là vì bảo vệ bản thân, cũng là trừ hại cho dân, anh cảnh sát, khi lũ sâu mọt và đám ăn hại các anh không có hành động, tôi có tội lỗi gì?"

"Luật sư Triệu dạy phải lắm," Lạc Văn Chu bình tĩnh hòa nhã gật đầu, "Có thể cho tôi mật mã két sắt không? Chúng tôi đi xác minh chứng cứ phạm tội của Hà Trung Nghĩa."

Một cảnh sát bên cạnh lập tức tiến lên đưa giấy bút, Triệu Hạo Xương cười khẩy, thoải mái viết mật mã.

Lạc Văn Chu lập tức gửi cho Lang Kiều đang ở "làng rượu Phong Tình", năm phút sau nhận được tin nhắn xác nhận của cô.

"Cảm ơn," Lạc Văn Chu đứng dậy, cười nói với Triệu Hạo Xương, "Luật sư Triệu, tôi chỉ còn hai câu cuối cùng, anh có thể hạ mình nghe một chút không?"

Triệu Hạo Xương bị buộc phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Thứ nhất," Lạc Văn Chu giơ một ngón tay, "Báo cáo khám nghiệm tử thi Hà Trung Nghĩa cho thấy, cậu ta chưa từng đụng vào ma túy, về chiếc di động kia, lời khai của nhân chứng cũng cho biết, là bị bạn cùng phòng ăn trộm."

Triệu Hạo Xương cau mày, đang toan mở miệng phản bác thì Lạc Văn Chu đã giơ ngón tay thứ hai.

"Thứ hai, anh đã có thể thần thông quảng đại lắp camera siêu nhỏ trên cửa sổ ngoài phòng trọ của Hà Trung Nghĩa, tại sao không lắp luôn trong nhà, quay cậu ta từ sáng đến tối, ngay cả ăn uống tiểu tiện cũng quay hết, cậu ta rốt cuộc nghiện hút hay buôn ma túy, không phải nhìn qua là biết ngay sao?"

Triệu Hạo Xương phút chốc ngớ ra.

"Anh quá thông minh rồi, luật sư Triệu." Lạc Văn Chu nở một nụ cười, "Bắt được hạng khốn nạn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ như anh, kẻ hèn này vui mừng khôn kể, cảm thấy dùng hết thời gian ăn chơi vào tăng ca cũng đáng. Về phần lời hứa của tôi… ngại quá, tôi cũng là một kẻ khốn nạn, chỉ có trước mặt bà xã tôi mới thành thật, còn anh hả, dẹp đi."

Lạc Văn Chu nói xong, chẳng thèm nhìn cái mặt họa bì đàng hoàng của hắn, đi thẳng ra khỏi phòng thẩm vấn.

Đào Nhiên nhất thời chưa kịp phản ứng: "Ý anh ta là gì?"

"Thông qua hình ảnh, là có thể truy ngược phương vị của camera," Phí Độ không chớp mắt nhìn Triệu Hạo Xương suy sụp, "Hắn căn bản không quan tâm Hà Trung Nghĩa phải chăng vô tội, phải chăng thật sự dính dáng với đám Mã Tiểu Vĩ, từ khi Hà Trung Nghĩa tự đa tình, năm lần bảy lượt muốn liên lạc, Triệu Hạo Xương đã không định để người này sống sót."

Đào Nhiên trợn mắt: "Ý em là hắn đem đoạn phim quay trộm trên cửa sổ ngoài phòng Hà Trung Nghĩa nặc danh gửi cho Vương Hồng Lượng!"

"Tuy rằng không biết Hà Trung Nghĩa vì sao thoát được vụ này, nhưng điều này quả thật phù hợp với cách làm của Triệu Hạo Xương." Phí Độ từ xa nhìn thấy Lạc Văn Chu khoác áo, có chút bán thân bất toại ngậm thuốc đi tới, liền quay lại gật đầu chào Đào Nhiên, "Anh, những việc khác em cũng không quan tâm nữa, em đi trước đây."

Nói xong hắn nâng kính thong thả đi ra ngoài, lúc ngang qua Lạc Văn Chu, hắn tò mò nhìn tư thế đứng cứng ngắc của đội trưởng Lạc, hết sức lịch sự thăm hỏi một câu: "Nhìn anh tựa hồ hơi đau cơ hông nhỉ, cao tuổi rồi phải chú ý thân thể chứ."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh vừa bực mình vừa buồn cười, đồng thời tự dưng cảm thấy Phí Độ hôm nay tựa hồ hơi cởi mở hơn bình thường – chắc là do một lần nữa moi ra vết thương bưng bít lâu năm đến mưng mủ, làm thế có thể đau đớn hoặc đầm đìa máu, nhưng rồi sẽ có cơ hội khép miệng.

"Tôi hỏi chuyện này," Lạc Văn Chu nói, "Cậu đoán cả nhà Triệu Hạo Xương có phải là do hắn giết hay không?"

Phí Độ tuyệt đối không chịu phối hợp nói chuyện đàng hoàng, giễu cợt trả lời: "Đội trưởng Lạc, lừa gạt, vừa đấm vừa xoa cả buổi trời, mà anh không hỏi ra nhà họ Triệu là do ai giết à?"

Lưng đau vô cùng, đứng thẳng không nổi, thế là Lạc Văn Chu không chút khách sáo đè vai Phí Độ, coi hắn là cây gậy hình người: "Tôi lại cảm thấy không giống, mặc dù Tiểu Kiều Nhi nhà tôi nói hắn giữ lại một cái bao tay của kẻ phóng hỏa, chắc chắn lúc ấy có mặt ở hiện trường, nhưng tôi cảm thấy cùng lắm là hắn thấy chết không cứu thôi. Thông thường mà nói, phạm tội là có một quá trình thăng cấp, tay mới rất ít ai vừa bắt đầu đã có thể có trật tự, mưu kế thỏa đáng giết cả nhà mình."

Phí Độ khựng lại.

Lạc Văn Chu nhún vai: "Tôi không có ám chỉ cậu đâu, tôi đã xin lỗi rồi mà."

Phí Độ mặt không biểu cảm nói: "Anh đè tóc tôi rồi."

Nói xong hắn nghiêng đầu tránh cái chân chó của Lạc Văn Chu, dè bỉu phủi phủi vai mình, đoạn thoải mái đi mất.

"Đội trưởng Lạc!" Một cảnh sát chạy tới, "Hoàng Kính Liêm nhìn thấy chứng cứ liền sững sờ, khai hết mọi chuyện của đám Vương Hồng Lượng rồi!"

Lạc Văn Chu quay phắt lại.

"Còn có vụ án Trần Viện, Hoàng Kính Liêm nói, nguyên nhân là lúc ấy hắn nhận được một bưu kiện, mở ra phát hiện bên trong là một đoạn phim quay cả quá trình giao dịch, họ nhận định có nội gian, lập tức bắt đầu tra, tra được Trần Viện giấu camera trên người, mới…"

Lạc Văn Chu ngẩn ra.

Có lẽ là camera của Triệu Hạo Xương lắp quá kín, đám Hoàng Kính Liêm để sót, hoặc Hoàng Kính Liêm căn bản không ngờ đến người quay trộm sẽ dùng camera cố định chờ họ tra, cho nên phản ứng đầu tiên chính là điều tra nội gian, cô gái vô tội ma xui quỷ khiến thành kẻ chết thay cho Hà Trung Nghĩa.

Mà cậu thiếu niên lỗ mãng không biết xem sắc mặt người ta cuối cùng cũng không tránh được đôi mắt đến từ đầm lầy.

"Thẩm vấn tiếp đi," Lạc Văn Chu vươn vai một cách khó khăn, "Xem rốt cuộc là ai buổi tối ngày hai mươi gửi tin nhắn kia cho Hà Trung Nghĩa."

"Vâng!"

Viên cảnh sát đến báo cáo quay người chạy đi.

Lạc Văn Chu đứng tại chỗ một lúc, trầm tư chốc lát, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh tựa hồ có một thứ mùi, thoang thoảng, từng luồng lướt qua chóp mũi, chợt chui vào nơi sâu hơn, là mộc hương mùi thơm dai dùng cho nam, ngửi lâu khiến ngực hơi ngưa ngứa.

Lạc Văn Chu tìm kiếm xung quanh, cuối cùng giơ ngón tay mình lên khẽ ngửi thử, phát hiện lại là dính từ người Phí Độ.

"Chậc," Lạc Văn Chu mất hứng vê ngón tay, vừa tìm được xuất xứ thì anh không còn ngứa, cũng không cảm thấy dễ ngửi nữa, "Xịt lung tung làm khỉ gì, lãng phí hormone của ông đây."

33. Quyển 2 - Chương 1-1: Đọc To

Trải qua một cuối tuần lên men, vụ nhảy lầu không thành ở phía trên màn trời mới sáng sớm thứ Hai đã om sòm như một vụ đánh bom, Phí Độ còn chưa đi ra bãi đậu xe đã bị hai nhóm người bao vây chặn đường, bấy giờ hắn mới phát hiện, hắn đã bỗng chốc nổi tiếng trên mạng rồi.

Chủ tịch Phí bưng nửa ly "sương mù London" đã nguội ngắt, ở trong phòng làm việc suy tính một lúc, cảm thấy tiền không thể bỏ uổng, người cũng không thể nổi suông, thế là vẫy tay gọi thư ký tới, phân phó cô nhân vụ này bảo phòng marketing lấy danh nghĩa công ty làm một bản kế hoạch đặc biệt về ý thức trách nhiệm xã hội của doanh nghiệp.

Thư ký cầm sổ chép lia lịa ý tưởng đột ngột của hắn, trước khi đi, cô ngập ngừng cả buổi, vành mắt đỏ lên, mới dè dặt hỏi: "Chủ tịch Phí, những chuyện anh nói trên màn trời đều là thật ư?"

"Hả?" Phí Độ tiện tay lật bản nhật trình của mình, nghe thế ngẩng đầu lên, nở nụ cười chế nhạo pha lẫn dung túng, "Dĩ nhiên là không, có chuyên gia can thiệp tự sát ở đằng sau nhắc tuồng, trong trường hợp như thế sẽ không để tôi tùy tiện phát triển – sao cái gì em cũng tin là thật vậy, dễ thương quá đấy."

Sắc đỏ trên vành mắt thư ký lập tức chạy xuống mặt, cô xì một tiếng, quay lưng bỏ đi.

"Này, chờ đã," Phí Độ cười tít mắt gọi cô lại, "Hôm nay công ty có tiệc tùng gì cần tôi bán sắc đẹp không?"

Thư ký bị phí hoài một bầu tình mẹ trợn mắt lên: "Không, chúng ta tạm thời chưa cần dùng tài sản vô hình quý giá này."

"Vậy thì tốt," Phí Độ lập tức cởi áo khoác âu phục, đóng sổ lại, "Thế tôi ra ngoài một chuyến, có việc gì cứ gọi điện cho tôi."

Nửa tiếng sau, Phí Độ đã đón bà Hà ra khỏi bệnh viện, cả hai cùng đến Cục công an.

Vương Tú Quyên dù sao cũng bị bệnh nặng, lại thêm tuổi không còn trẻ trung gì, trải qua đau đớn đứt ruột như vậy, bị bắt ở lại bệnh viện theo dõi một cuối tuần, mới miễn cưỡng xuất viện, muốn đi đón di thể Hà Trung Nghĩa về.

Cái chết của cậu thiếu niên tha hương cứ thế lôi ra một vụ án lớn hủ bại buôn bán ma túy chấn động cả nước, Cục công an Yến Thành không thể không cùng ban thanh tra kỷ luật thành lập tổ liên hợp, tăng ca suốt một ngày một đêm.

So sánh mà nói, vụ Hà Trung Nghĩa bị giết ngược lại không nhiều người chú ý. Chỉ có Lạc Văn Chu Đào Nhiên và Lang Kiều mấy người tiếp nhận vụ án từ đầu phụ trách luôn công tác kết thúc.

Thi thể Hà Trung Nghĩa đã được trang điểm lại, trông không còn đáng sợ như khi mới bị phát hiện ven đường, trên mặt là sự an tường do thợ trang điểm gượng ép ra.

Triệu Ngọc Long và mấy đồng nghiệp của Hà Trung Nghĩa khi còn sống đều tự phát đến hỗ trợ, Mã Tiểu Vĩ cũng lộ mặt dưới sự giám sát của Tiêu Hải Dương và một công an nhân dân khác.

Không biết là do áp lực hay là thế nào, Trương Đông Lai ăn vận nghiêm túc xuất hiện trên đường, từ xa nhìn thấy Vương Tú Quyên được Phí Độ đỡ, lão đại này không được tự nhiên lắc lắc đầu, cùng tay cùng chân đi tới, gượng gạo gật đầu chào bà Hà, mở miệng nói: "Dì à, con trai dì thực sự không phải do cháu hại chết đâu."

Tướng tá hắn cao to, Vương Tú Quyên hơi sợ hãi lui nửa bước.

Trương Đông Lai lại vắt hết óc suy nghĩ: "Nhưng cháu quả thật từng đánh cậu ta…"

Phí Độ lườm hắn một cái lạnh như băng, Trương Đông Lai xấu hổ quẹt mũi, ngậm miệng không dám nhiều lời, đưa tay làm động tác mời bà Hà.

Bà Hà Vương Tú Quyên rất nhỏ gầy, mỗi lần Phí Độ nói chuyện với bà đều phải hơi khom lưng, có vẻ hết sức dịu dàng. Hắn dùng một ánh mắt đuổi Trương Đông Lai đi, lại ghé tai bà Hà nói: "Nếu dì thật sự không ổn, các thủ tục còn lại cháu có thể giúp dì."

Vương Tú Quyên khó khăn lắc đầu, sau đó bà vùng ra khỏi tay Phí Độ, thất tha thất thểu đi vài bước, đột nhiên nhớ tới điều gì, quay đầu lại hỏi: "Trung Nghĩa nhà tôi đã phạm lỗi lầm gì ư? Có phải nó đã làm chuyện xấu gì hay không?"

Phí Độ cúi xuống chăm chú nhìn bà, hồi lâu sau hắn nói khẽ mà kiên định: "Không có đâu dì ạ."

Triệu Hạo Xương vô cùng giảo hoạt, trốn tránh tài tình, rất giỏi thay đổi khái niệm, nghe trần thuật của hắn xong, khiến người ta cảm thấy cả xã hội là một vũng bùn lớn, chỉ có mình hắn một đóa sen trắng gần bùn không hôi chịu đủ hãm hại vẫn nở rộ.

Chỉ có dựa vào manh mối nhóm Lang Kiều tìm kiếm ở bên ngoài, cộng thêm Lạc Văn Chu vừa lừa vừa trá, mới có thể moi ra vài lời thật từ miệng hắn, chắp vá ra ngọn nguồn rách tả tơi.

Hà Trung Nghĩa mang theo hi vọng và áp lực, từ sơn thôn nhỏ xa xôi đến Yến Thành sầm uất, cậu nhìn thấy ngựa xe như nước và trai thanh gái lịch khắp nơi, các thiếu niên thiếu nữ cùng trang lứa thanh xuân phơi phới ra vào sân trường, người đi trên đường ai cũng có thể tiến thẳng vào ống kính đường phố.

Mà cậu mới đến, không quen không thân, chỉ có thể ở nhà trọ tệ nhất, mỗi ngày đạp bùn lầy với mùi cống thoát nước qua lại giữa công việc và nhà trọ, xung quanh không phải người trung niên già nua thì là một đám thanh niên không học hành, bài bạc gái gú nghiện ngập, hạng cặn bã nào cũng có.

Cậu thì mỗi ngày bấm ngón tay tính toán khoản tiền trên sổ, bớt ăn bớt dùng, một phút cũng không nỡ lãng phí, luôn muốn làm nhiều hơn để có thể sớm trả hết nợ, chữa bệnh cho người mẹ đau ốm, thỉnh thoảng tưởng tượng một ngày kia mình có thể sống yên ổn ở thành phố này.

Cậu từ nhỏ đã sùng bái một người, mặc dù tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa với đối phương, chưa từng cho bất cứ ai biết về sự tồn tại của anh ta, song vẫn không nhịn được muốn đến gần. Anh Phong Niên tránh cậu như tránh tà, Hà Trung Nghĩa suy đi nghĩ lại, cảm thấy có thể vẫn là do mình quá nghèo. Ngày ngày vất vả ngược xuôi ở Yến Thành rộng lớn, có ai là dễ dàng đâu? Dĩ nhiên không muốn một người bà con nghèo suốt ngày đến vòi tiền mình rồi. Cậu đành phải cẩn thận giữ liên lạc cơ bản, thỉnh thoảng thăm hỏi người kia, sau đó liều mạng dành dụm tiền.

Thăm hỏi là cần thiết, cho dù người ta chẳng thèm để ý tới cậu – bởi vì đã mượn tiền người ta, thì không có đạo lý cắt đứt liên lạc từ đây.

Khó khăn lắm cậu mới gom đủ khoản tiền đầu tiên. Hai vạn đồng chẵn, chẳng đủ cho đám thiếu gia mua một chai rượu, nhưng đã là khoản tiền để dành lớn nhất từ thuở cha sinh mẹ đẻ, cậu phải cực kỳ cẩn thận mà cất kỹ, không dám khoe khoang, cũng không dám để bất cứ ai nhìn thấy, bởi vì bên cạnh luôn có bạn cùng phòng tay chân không sạch sẽ. Tiền để trong tay mình không an toàn, Hà Trung Nghĩa luôn muốn trả sớm cho yên tâm, nhưng không dễ liên lạc với anh Phong Niên, bất đắc dĩ cậu đành phải tìm tới Trương Đình – cậu từng tình cờ gặp cô ở cạnh anh Phong Niên.

Hà Trung Nghĩa lấy hết dũng khí đến tìm cô nói chuyện, lắp bắp hi vọng hỏi thăm được hướng đi của anh, không ngờ ngược lại làm cô gái sợ.

Bởi vì người lạ thái độ niềm nở không hề đáng sợ, đáng sợ chỉ có nghèo hèn và mất mặt.

Phản ứng mạnh của cô gái khiến cậu bị một trận đòn nhừ tử, việc này cũng không hề gì, thế nhưng người kia ở ngay bên cạnh nhìn, bình tĩnh can ngăn, đầu cũng không ngẩng lên mà khuyên can, giống như chưa bao giờ gặp cậu vậy. Cho đến giây phút ấy, Hà Trung Nghĩa mới muộn màng nhận ra, có lẽ anh Phong Niên thật sự không hề muốn có một đồng hương như cậu.

Họ không phải người thân, cũng không phải bạn bè, hóa ra mình càng giống một giọt bùn hơn, bắn lên sơ mi trắng tinh không dính một hạt bụi của người ta, không sao giặt sạch được. Dẫu rằng đối phương sau đó cực kỳ lấy lệ tặng cậu một chiếc điện thoại di động mới.

Hà Trung Nghĩa nghĩ, chờ trả hết nợ nần rồi thì sẽ không liên lạc nữa.

Có một lần lúc đi giao hàng, từ xa nhìn thấy anh Phong Niên với bạn bè đang chuyện trò vui vẻ, lần này cậu chủ động tránh họ, không tới cho người ta ghét, tình cờ nghe nói họ định đến một nơi tên là "khách sạn Thừa Quang" góp vui.

Thi thể Hà Trung Nghĩa đắp vải trắng được khiêng ra. Vương Tú Quyên tích tắc hốc mắt ứ máu, đầu gối mềm nhũn quỵ xuống, mọi người vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới muốn đỡ bà dậy.

Dòng lệ đùng đục giàn giụa chảy xuống khóe mắt, ngấm ướt tóc mai hoa râm, bà túm tay áo một người bên cạnh: "Tôi dạy nó phải tốt với người ta, làm người phải thật thà, là tôi dạy sai rồi ư?"

Chẳng ai trả lời được câu hỏi này, họ đành phải nhất trí giữ im lặng.

Trình độ văn hóa của Vương Tú Quyên có hạn, cơ bản đọc không hiểu giấy tờ giám định, Đào Nhiên đành phải chờ cảm xúc của bà hơi ổn định rồi mời ngồi xuống, đọc từng dòng, giải thích từng câu từng chữ, giải thích xong một câu, Vương Tú Quyên liền đờ đẫn gật đầu một cái.

Bà không hề gào khóc, chỉ im lặng ngồi đó, nước mắt chảy mãi không thôi.

Trương Đông Lai cúi đầu lê bước đến cạnh Phí Độ, mũi chân hẩy hẩy hòn đá nhỏ dưới đất, vò đầu bứt tai nói: "Phí gia, Đình Đình nhờ tôi hỏi… Khụ, mẹ kiếp chuyện này là thế nào! Chú tôi vì việc này mà bị thuyên chuyển, phải lui về tuyến hai sớm, nhà tôi năm nay gặp hạn Thái Tuế à?"

Phí Độ cách vài bước nhìn Vương Tú Quyên, đột nhiên hỏi: "Ông tìm được cái cà vạt sọc xám kia chưa?"

Trương Đông Lai ngớ ra: "Cái gì?"

"Không cần tìm nữa, cái cà vạt đó bây giờ đang ở Cục công an," Phí Độ nói, "Trên đó có vết máu của nạn nhân Hà Trung Nghĩa và vân tay của ông, có người nhặt được trên xe ông sau đó báo cảnh sát."

Trương Đông Lai há hốc miệng trố mắt ra một lúc lâu, đầu óc rỉ sét rốt cuộc "cót két" chạy xong cung phản xạ dài lê thê, lờ mờ hiểu Phí Độ nói gì. Hắn ngây ra như phỗng giơ tay vuốt mớ tóc lộn xộn ra sau đầu, phun ra một tiếng cảm khái ngắn gọn mạnh mẽ: "Đù!"

Phí Độ vỗ vai hắn: "Bảo Đình Đình đừng nghe ngóng nữa, kịp thời dừng lại đỡ tổn thương đi."

"Khoan, chờ đã," Trương Đông Lai hơi choáng váng vẫy tay, "Ông nói là… tên đó, lấy trộm cà vạt của tôi giết người, còn muốn vu oan cho tôi? Ý ông là vậy hả?"

Phí Độ nhìn hắn một cái không bình luận gì.

"Không phải, không thể nào? Tôi đối xử với hắn – Triệu Hạo Xương, còn chưa đủ tốt à? Công ty luật Vinh Thuận cùi bắp đó dựa vào cái gì mà có thể hợp tác với nhà ông? Còn không phải đều do tôi giới thiệu! Đình Đình dẫn hắn về nhà, ba mẹ tôi cũng không có ý kiến gì, coi hắn như con rể chiêu đãi chu đáo – tôi đã làm chuyện gì cản trở hắn?"

Phí Độ thoáng suy nghĩ, trả lời: "Thở."

Trương Đông Lai: "…"

Trương Đông Lai dùng bộ não có hạn suy nghĩ một lúc lâu, vẫn khó tin nổi, lẩm bẩm: "Không thể nào, tôi vẫn cảm thấy… tay Lạc Văn Chu đó rốt cuộc tin được không? Làm sao hắn có thể…"

"Nếu tay Lạc Văn Chu đó không tin được, hiện giờ kẻ sát nhân bị giam giữ chờ ra tòa chính là anh đấy." Lạc Văn Chu không biết đến phía sau hai người từ khi nào, chỉ chỉ Trương Đông Lai, "Cậu ấm, hãy có đầu óc một chút đi."

Trương Đông Lai hơi sợ anh, vừa thấy Lạc Văn Chu thì chân cẳng đã quéo lại, lúc này nói xấu sau lưng bị chính chủ nghe thấy, ngay cả rắm cũng chẳng dám đánh nhiều, sợ hãi chạy mất tăm.

Lạc Văn Chu thong thả đi tới bên cạnh Phí Độ, chắp tay đứng nhìn cuộc sinh ly tử biệt cách đó không xa: "Bà ấy về sau phải làm thế nào?"

"Ông chủ tòa nhà thương mại thừa cơ ăn ké," Phí Độ nói, "Muốn dẫn đầu lập 'quỹ người già nông thôn neo đơn', đã đưa ra bản phác thảo, chắc hẳn có thể đài thọ phí điều trị và phí sinh hoạt của bà ấy về sau. Nhưng mà…"

Nhưng mà, tiền có thể cho được, người lại không thể trở về.

Người khác có thể quan tâm bà về mặt vật chất, nhưng không ai có thể trả cho bà một đứa con.

"Đúng rồi," Lạc Văn Chu lấy mấy tấm ảnh từ bìa đựng hồ sơ ôm trước ngực, "Cho cậu xem một thứ."

Trên ảnh là một cây bút máy đựng trong túi vật chứng, cách ống kính cũng có thể cảm nhận được chất liệu, trên nắp bút khắc chữ "Phí": "Một trong các món đồ Triệu Hạo Xương lưu giữ, quen mắt không, có phải của cậu không?"

Anh vốn chờ mong trông thấy một chút kinh ngạc trên mặt hắn, ai ngờ Phí Độ chỉ nhìn lướt qua, chẳng hề bất ngờ nói: "Thì ra ở chỗ hắn, mất hôm Giáng Sinh năm ngoái."

Lạc Văn Chu: "…"

Ngày tháng giống hệt Triệu Hạo Xương ghi, ai không biết khéo còn tưởng là Phí Độ tặng hắn ta.

"Lúc không tìm được đồ đạc, tôi thường nhớ lại một chút trạng thái tâm lý trước sau là đại khái biết đã để ở đâu," Phí Độ nhún vai, "Vẫn không tìm ra, thì chỉ có khả năng là bị người ta lấy rồi – có điều hôm đó nhân viên và khách hàng ra vào văn phòng tôi rất nhiều, vì sợ gây ra không vui, tôi cũng không làm to chuyện."

Lạc Văn Chu: "Cậu không muốn biết nhãn là gì à?"

Phí Độ nhún vai, đường nhìn dừng ở phía sau tấm ảnh chụp cây bút – ống kính hơi xa hơn, chụp một góc cây đèn đặt dưới đất trong tầng hầm nhà Triệu Hạo Xương, chiếc đèn cây như tiêu bản lặng lẽ phát sáng, tựa ánh mắt dõi đến từ thời không xa xôi, vĩnh viễn đi theo gã thanh niên nông thôn đã thay tên đổi họ năm ấy.

"Không muốn lắm," Phí Độ nói, "Tòa án xét xử xong cũng khỏi phải trả lại, đã dính mùi khét, tôi không cần nữa."

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho Vương Tú Quyên, Phí Độ không chào người khác, một mình lặng yên rời khỏi, lái xe đi thẳng đến vùng ngoại thành.

Mới qua hoàng hôn, trời hơi âm u, trong nghĩa địa bóng bia lắc lư, lũ quạ chờn vờn, mùi bùn đất ẩm ướt bốc lên khỏi mặt đất, người chết yên nghỉ chăm chú nhìn người sống qua lại.

Phí Độ cầm một bó hoa bách hợp, quen đường thuộc lối đạp bước chân năm thứ bảy đến trước một bia mộ hơi cũ. Người phụ nữ trên bia sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt u buồn, phủ lên một tầng mỹ cảm yếu ớt, vĩnh viễn không phai màu mà nhìn hắn.

Phí Độ nhìn bà một lúc, đoạn hắn xắn tay áo, dùng vải mềm lau một lượt bia mộ, sau đó hắn đặt một nụ hôn khẽ lên hai ngón tay rồi ấn lên tấm bia, lần đầu tiên mỉm cười thoải mái trước mặt bà.

Giống như rốt cuộc đẩy cỗ quan tài đè trong lòng hắn ra, thả vào phần mộ để không, tất cả kết thúc.

Lạc Văn Chu ở đằng xa nhìn hắn rời khỏi rồi mới rón rén đi tới như ăn trộm, đặt xuống một bó cúc trắng, cúi chào người phụ nữ trên bia.

Anh và chủ nhân ngôi mộ trao đổi trong im lặng một lúc, đang chuẩn bị đi thì đột nhiên trên mặt lành lạnh, vùng ngoại thành lại đổ mưa không hề báo trước.

Lạc Văn Chu không mang ô, "Chậc" một tiếng, đang tính dùng tay che đầu đội mưa chạy đi, vừa giơ tay lên thì một bóng đen đã xòe ra trên đầu.

Lạc Văn Chu giật mình quay đầu lại – Phí Độ không biết trở về từ khi nào, đang giơ ô, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn anh.

34. Quyển 2 - Chương 1-2: Humbert Humbert 1

Lấy một ví dụ tương đối không thích hợp, trạng thái tâm lý của Lạc Văn Chu lúc này chắc cũng chẳng khác mấy Triệu Hạo Xương khi lần đầu nghe nói bí mật của mình ở "làng rượu Phong Tình" bị phát hiện.

Anh như bị sét đánh, cả người lẫn "tang vật" cùng bị tóm gọn – bó hoa trắng tròn xoe còn đang vươn cành trong mưa.

Lạc Văn Chu lắp bắp giải thích một câu: "Tôi… a… ơ… tôi kỳ thực chỉ tiện đường đến thăm."

Cứ đi theo tuyến đường này, sợ rằng đội trưởng Lạc vĩ đại muốn trốn sang Bắc Triều Tiên.

Không cần Phí Độ mở miệng giễu cợt, chính Lạc Văn Chu cũng nhận ra câu lý do lý trấu này rất có "phong phạm Trương Đông Lai".

Giờ này phút này, đừng nói da mặt anh chỉ có độ dày của phàm thai nhục thể, dẫu có đắp Trường Thành lên mặt cũng chẳng ngăn được ánh mắt khiến người ta không thể trốn của Phí Độ. Lạc Văn Chu hoảng hốt tránh ánh nhìn của hắn, ứng phó lung tung vài câu, lập tức tính vắt giò lên cổ bỏ chạy cho nhanh.

"Mẹ con cậu trò chuyện đi," Lạc Văn Chu nói, "Mai tôi còn phải đi làm, tôi đi trước đây."

Vừa nói anh vừa sải bước muốn lao vào màn mưa, còn chưa kịp cảm nhận thiên nhiên "tưới tắm", ngay lập tức, chiếc ô to màu đen trên đầu lại đuổi theo như bóng với hình.

Chân Phí Độ không nhúc nhích, hắn chỉ hơi giơ tay ra, nửa bả vai nhanh chóng bị mưa to làm ướt, kết một tầng hơi nước như có như không trên người.

Sau đó hắn lặng lẽ hỏi: "Thì ra hoa này là do anh đặt?"

Bảy năm qua, mỗi lần Phí Độ đều đến nghĩa địa trước sau ngày giỗ, có lúc hắn đến hơi muộn, thường gặp một bó hoa trắng nhỏ "gu" tệ, nghĩa địa mỗi ngày bao nhiêu người ra vào, quản lý lỏng lẻo, hỏi cũng không trả lời được.

Có vẻ không có ác ý, Phí Độ cũng không để bụng lắm, nhưng hắn từng cân nhắc rất nhiều khả năng, mà chỉ riêng không ngờ sẽ là Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu hết sức xấu hổ "Ừm" một tiếng, lại nhìn ngang nhìn dọc mà nói: "Đến cũng đến rồi, chỉ tùy tiện mang một ít – Cậu… à ừm, không phải đã đi rồi à?"

Phí Độ dùng ánh mắt càng khó hiểu hơn nhìn thẳng anh mà hỏi ngược: "Sao anh biết tôi đã đi rồi?"

Lạc Văn Chu: "…"

Tốt lắm, anh cảm thấy trạng thái tâm lý của mình lại vô cùng gần Triệu Hạo Xương khi lỡ lời.

Phí Độ đường hoàng nhét cái ô to nặng trịch vào tay anh, khom lưng nhặt tấm khăn lụa rơi cạnh bia mộ: "Tôi quên mang cái này đi."

Lạc Văn Chu bị thiếu gia ủy thác trọng trách che ô, nhất thời đi không được, ở cũng xấu hổ, đành phải theo sau Phí Độ, nhìn ngó khắp nơi giả vờ thưởng thức phong cảnh.

Di ảnh hoặc trang nghiêm hoặc trang trọng của chủ nhân các ngôi mộ chỉnh tề xếp xung quanh đổ dồn ánh mắt vào anh, màn mưa đằng xa nối liền không trung xám xịt với ngọn núi nhỏ vùng ngoại ô, sóc trên núi cũng chui về hốc cây đóng cửa không tiếp khách – ánh mắt Lạc Văn Chu không điểm dừng đảo quanh một lúc lâu, rốt cuộc chỉ có thể cam chịu trước số phận mà dừng ở Phí Độ sinh vật sống duy nhất trong không gian be bé do ô căng ra.

Lạc Văn Chu ngạc nhiên phát hiện, chỉ cần sinh vật sống đừng suốt ngày mở miệng coi rẻ đạo nghĩa pháp luật, thì ra là một mỹ nam dáng người cao gầy, bả vai cân đối. Sơ mi màu xám đậm phẳng phiu vừa vặn, ướt một mảng nhỏ dán sát lên hông, nhìn từ đôi mắt thích "nam", cơ hồ có thể nói là "sắc tướng", cực kỳ đẹp mắt vừa lòng.

Bỗng nhiên, Phí Độ quay người lại, Lạc Văn Chu không kịp tránh chạm nhẹ ánh mắt hắn, không khỏi nín thở. Song anh nhanh chóng định thần lại, lôi thần hồn lầm đường lạc lối ngắn ngủi trở về, ho nhẹ một tiếng: "Anh trò chuyện vài câu với chú được chứ?"

Trên mặt Phí Độ rốt cuộc lộ ra cái vẻ ngoài cười trong không cười mà Lạc Văn Chu quen thuộc: "Đội trưởng Lạc, gặp ai anh cũng tự thân như vậy à?"

Sự trào phúng đã lâu không gặp này rốt cuộc xua tan bầu không khí căng thẳng vừa rồi, Lạc Văn Chu tự dưng thở phào nhẹ nhõm, chỉ bậc đá nhỏ phía dưới bia mộ: "Đợi một lúc đi, muốn về còn phải xuống núi trước, mưa to thế này dễ xảy ra nguy hiểm lắm."

Phí Độ ngồi trên bậc đá không ừ hữ gì.

Lạc Văn Chu giơ cây ô carbon nặng trịch, cảm thấy tạo hình của mình giống một cây nấm nở bung, anh quay đầu lại hơi khom lưng chào người phụ nữ trên bia, sóng vai ngồi cạnh Phí Độ.

Cảm giác Phí Độ mang đến cho người ta – ít nhất là cho Lạc Văn Chu, thường như đôi kính gọng kim loại thi thoảng hắn đeo trên mũi, nhìn rất tinh xảo, kỳ thực im lặng lộ ra sự lạnh lẽo không hợp lẽ thường.

Song lúc này đây, bị nhốt chung dưới một chiếc ô, anh lại ngạc nhiên phát hiện nhiệt độ cơ thể của người này không hề thấp chút nào.

Cơn mưa nặng hạt chớp mắt đã rơi khắp, hơi nóng ẩn mình đi, hơi lạnh ẩm ướt thốc vào mặt, càng làm bật lên sự ấm áp của cơ thể bên cạnh.

"Tôi thỉnh thoảng sẽ đến thăm," Lạc Văn Chu mở miệng trước, "Dù gì đây cũng là vụ án mạng đầu tiên tôi xử lý."

Phí Độ: "Cho nên ấn tượng khắc sâu?"

"Ừ," Lạc Văn Chu ngắn gọn gật đầu, im lặng một lúc lâu lại nói, "Nhưng không phải ấn tượng khắc sâu đối với mẹ cậu."

Phí Độ không mấy để ý nói: "Đội trưởng Lạc có xác chết kiểu nào mà chưa thấy, đương nhiên…"

Lạc Văn Chu: "Tôi mãi không quên được cậu."

Phí Độ dừng khựng lại, suýt nữa bị sặc, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn Lạc Văn Chu, hoài nghi anh ta uống nhầm thuốc.

Lạc Văn Chu không chú ý mình đã nói một câu rất có ý nghĩa khác, các ngón tay hơi chai chầm chậm vuốt cán ô, chăm chú nhìn đá phiến bằng phẳng trước mắt: "Tôi nhớ hôm đó thời tiết cũng không đẹp lắm, tôi và Đào Nhiên vừa gọi điện thoại xin chỉ thị từ tiền bối, vừa chạy hết tốc lực tới nhà cậu. Do chưa rõ tình hình, chúng tôi sợ lỡ đâu là vụ án giết người cướp của, hung thủ chưa đi xa, cậu lại không chịu rời khỏi, một cậu bé ở đó sẽ gặp nguy hiểm."

Phí Độ tựa hồ hơi xúc động, thu lại cái vẻ như cười như không gợi đòn.

"Lúc chạy đến, cậu cũng ngồi trên bậc đá trước cửa bằng chính tư thế này," Lạc Văn Chu nói, "Sau đó nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn chúng tôi, tôi mãi không quên được ánh mắt ấy."

Đó là một ánh mắt trong veo cơ hồ thẫn thờ, như kìm nén rất nhiều cầu cứu và kỳ vọng chưa từng nói ra miệng – dù rằng thái độ của cậu thiếu niên kia lúc ấy là kiềm chế và giấu kín.

"Cậu khiến tôi nhớ đến một câu chuyện sư phụ tôi từng kể."

"Đó là chuyện khi ông ấy còn trẻ, có lẽ cậu còn chưa ra đời đâu – Lúc ấy có một vụ án trẻ em mất tích, trước sau mất tích mấy đứa trẻ, đều là bé gái trên dưới mười tuổi, tan học không về nhà, cứ thế biến mất mà thần không biết quỷ không hay. Khi đó kỹ thuật và trình độ điều tra đều có hạn, cơ bản chưa biết ADN là cái gì, xác định danh tính người chết đều dựa vào biện pháp ngu ngốc là nhóm máu và đặc trưng do gia đình cung cấp. Vụ án này cuối cùng bỏ dở, sáu bé gái mất tích không tìm được một, cha một nạn nhân trong số này không chịu nổi kích thích đã suy sụp, sau đó tinh thần vẫn không được bình thường lắm."

Phí Độ không xen ngang, ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe.

"Ông ta chạy qua chạy lại Cục công an cả trăm chuyến song không có bất cứ kết quả gì, mà án đâu chỉ riêng một vụ này, chậm chạp không có đột phá, mọi người chắc chắn phải chuyển dời tầm mắt, thế là họ phái một cảnh sát kỳ cựu tương đối giỏi ăn nói đi đuổi người cha bám riết không thôi này, người đó chính là sư phụ tôi. Tiếp xúc nhiều, sư phụ tôi tội nghiệp ông ta, đôi khi sẽ khuyên ông ta nhìn về phía trước, nếu thật sự không vượt qua được khúc mắc con cái, chi bằng nhân còn trẻ đẻ thêm một đứa. Ông ta không nghe, không ai tra giúp liền tự mình điều tra, mấy tháng sau, một ngày nọ ông ta đột nhiên chui ra, túm sư phụ tôi nói đã tìm được kẻ hiềm nghi rồi."

Nói đến đây Lạc Văn Chu dừng lại, nghiêng đầu nhìn vào mắt Phí Độ.

Khóe mắt Phí Độ đã hoàn toàn phát triển, vẫn thấp thoáng dáng vẻ thời thiếu niên, song bên trong lại khác biệt rất lớn. Ánh mắt hắn không biết từ khi nào bắt đầu trở nên uể oải, cũng thường xuyên nửa mở nửa nhắm, đôi lúc hắn nhã nhặn lịch sự mỉm cười với người khác, kỳ thực ánh mắt còn chưa đúng tiêu cự, đầy vẻ dửng dưng, đôi mắt quật cường trong veo thậm chí còn có chút cố chấp năm ấy, đã chẳng còn sót lại một tẹo dấu vết nào.

Chúng tựa hồ chỉ tồn tại trong lòng Lạc Văn Chu, là một ảo giác tự đa tình của chính anh vậy.

Anh chăm chú nhìn Phí Độ mà ngẩn ra quá lâu, Phí Độ không nhịn được lắm miệng chọc cho anh buồn nôn, ánh mắt không tốt đẹp gì đảo qua mũi và môi Lạc Văn Chu, hạ giọng nói: "Đội trưởng Lạc, phiền anh già rồi đừng giả ngây thơ nữa, anh không biết hành vi nhìn chằm chằm người ta thời gian dài này, thông thường là đang đòi hôn à?"

Lạc Văn Chu thân kinh bách chiến, không dễ bị buồn nôn, anh định thần lại, lập tức mặt không đổi sắc trả đòn: "Yên tâm đi, có đòi cũng chẳng đến lượt chú em đâu, nhãi con."

Hai người đồng thời nhạy bén cảm thấy một cuộc chiến tranh lại đang manh nha, song nơi đây không có Đào Nhiên hòa giải, bốn bề màn mưa kín lối, cả hai chỉ có một chiếc ô, trú cũng chẳng có chỗ trú, đành phải dùng đến lý trí, nhẫn nhịn lui một bước – cùng ngậm miệng quay đầu đi.

Cả buổi trời, Phí Độ mới hơi nhướng mày, bực dọc nói: "Vụ án trẻ em mất tích thì liên quan gì đến tôi?"

"Sư phụ miêu tả cho tôi ánh mắt ông ta lúc đó, nói ánh mắt người cha ấy như một cái hang lạnh buốt, bên trong có hai luồng khát khao rừng rực, thiêu đốt hồn phách – lúc nhìn thấy cậu, chẳng biết làm sao tôi lại nhớ đến câu này."

Phí Độ nghe vậy, nhướng mày lên thật cao, chế nhạo một tiếng: "Anh, hoặc là mắt kém, hoặc là trí tưởng tượng quá phong phú. Sau đó thì sao?"

"Người ông ta nói là một giáo viên trung học khá có danh vọng, thầy giáo ấy là người tốt nức tiếng xa gần, từng nhận giải thưởng công ích giúp người làm vui, còn từng là chiến sĩ thi đua." Lạc Văn Chu nói, "Mặc dù cảm thấy ông ta hơi điên rồi, sư phụ tôi vẫn theo lời đi điều tra thử."

Phí Độ: "Âm thầm?"

"Đó là một giáo viên, nếu lan truyền lời đồn gì, dù ông ấy vô tội thì đời này cũng xong rồi. Sư phụ tôi chỉ dám âm thầm điều tra, tra mãi chẳng được gì, sư phụ càng nghi ngờ là người cha kia tinh thần có vấn đề,

hai người chia tay trong không vui, sư phụ tôi cũng không quản nữa. Nhưng không lâu sau… đã xảy ra một vụ án mạng. Người cha kia dùng dao cắt dưa hấu đâm chết thầy giáo mình hoài nghi."

Phí Độ "Ha" một tiếng: "Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không dùng dao đâm ai, mua hung thủ mới là phong cách của chúng tôi."

Lạc Văn Chu không để ý sự khiêu khích: "Đáng sợ nhất là, khi họ tiến hành điều tra người chết, phát hiện quần áo của các cô bé mất tích và một bé gái ngất xỉu dưới tầng hầm nhà ông ta."

Lạc Văn Chu dừng chốc lát, nương màn mưa, anh rất thong thả thở ra một hơi dài, nhớ tới lời ông cảnh sát già kia dặn đi dặn lại: "Nếu có người nhìn con bằng ánh mắt như vậy, cho thấy người ta kỳ vọng vào con, bất luận kết quả là gì, tuyệt đối đừng phụ sự kỳ vọng đó."

Phí Độ nghe câu chuyện như truyền thuyết đô thị này lại không xúc động gì, chỉ tò mò hỏi: "Anh còn có sư phụ cơ à?"

"Bậc tiền bối dẫn dắt chúng tôi lúc mới vào nghề," Lạc Văn Chu nói, "Không biết Đào Nhiên có từng nhắc đến chưa – mấy năm trước ông ấy đã hy sinh trong lúc bắt phần tử tội phạm rồi."

Phí Độ chần chừ một lúc, cau mày nghĩ: "Ba năm trước à?"

"Làm sao cậu biết?"

"Bởi vì tôi không có ấn tượng gì," Phí Độ nói, "Ba năm trước ba tôi mới gặp chuyện, vừa vặn là lúc đủ mọi việc quấn thân, chỉ có khoảng thời gian đó không sao liên lạc được với Đào Nhiên."

Lạc Văn Chu nghe đến đó, không biết dây nào bỗng nhiên bị chập, buột miệng hỏi: "Cậu thật sự thích Đào Nhiên à?"

Phí Độ ngồi với tư thế rất thả lỏng, hai chân bắt chéo, các ngón tay đặt trên đầu gối, nghe vậy khóe mắt cong lên, chế nhạo hỏi: "Sao, Đào Nhiên cũng chuẩn bị tìm người kết hôn rồi, mà anh còn muốn đánh nhau một trận với tôi à?"

Lạc Văn Chu khá bất đắc dĩ, lập tức lắc đầu cười, đột nhiên cảm thấy hai người hơi có vẻ như gặp lại một nụ cười xóa hết ân thù. Anh đang vô thức mò tìm hộp thuốc trong túi, lại khó khăn nhịn xuống cơn thèm, Phí Độ bên cạnh liền mở miệng: "Cứ hút đi."

Lạc Văn Chu ngạc nhiên hỏi: "Không phải cậu viêm họng à?"

Phí Độ nhún vai: "Không có, tôi chỉ tùy tiện kiếm chuyện không cho anh dễ chịu thôi."

Lạc Văn Chu: "…"

Quả nhiên vẫn là một tên khốn nạn!

Anh không nhịn được giơ tay đấm Phí Độ một phát, ai ngờ Phí Độ là một chân quân tử tuân theo "động khẩu bất động thủ", vai bất ngờ trúng một đòn không nhẹ không mạnh, tư thế ngồi vốn tao nhã thả lỏng chợt mất thăng bằng, cặp chân dài đang vắt lên rơi xuống, hắn cuống quýt giơ tay chống đất, bùn dính đầy tay thật thảm hại.

Lạc Văn Chu chẳng những không xin lỗi, hình như còn cảm thấy rất thú vị, thoải mái phá lên cười.

Phí Độ: "…"

Tên dã man này!

Hai người hiếm được yên ổn ngồi bên nhau rất lâu, đến khi thấy mưa nhỏ dần, Lạc Văn Chu trả ô lại cho Phí Độ: "Đào Nhiên trang hoàng nhà mới xong rồi, tuần này sẽ dọn đến, tới lúc ấy vừa hay lại ngồi với nhau."

Phí Độ không lên tiếng, mặt không cảm xúc liếc anh ta, Lạc Văn Chu tự dưng cảm thấy hắn với Lạc Một Nồi rất giống nhau, đều là loại "liếc xuống phàm trần" khi "cả thế giới đều là chó điên, chỉ mình ta cao quý", nhất thời lại tìm được niềm vui mới, anh vừa không nhịn được cười, vừa ôm đầu chạy vào dưới màn mưa lất phất.

Đến đây, trầm oán như bụi mù tan hết, chân tướng giống như nước chảy đá lộ.

Công tác kết thúc tiến hành bận mà không rối, sau khi tổng hợp lời khai của đám người Vương Hồng Lượng, cảnh sát hoàn toàn loại bỏ khả năng Hà Trung Nghĩa dính vào ma túy, tin nhắn thần bí kia rốt cuộc không thể hỏi ra xuất xứ chính xác, thế là bị nhận định thành màn tự biên tự diễn của "ảnh đế" Triệu Hạo Xương cùng với hai camera siêu nhỏ tìm được gần đó.

Mặc dù hắn ta kiên quyết không chịu thừa nhận.

Mã Tiểu Vĩ bị tạm giam vài ngày, sau đó được đưa vào trại cai nghiện cùng nhóm người Ngô Tuyết Xuân, chuẩn bị liều mạng tìm đến một cuộc đời mới.

Lạc Văn Chu tự mình đưa hai người lên xe, trước khi đi, Ngô Tuyết Xuân nhìn anh thật lâu, Lạc Văn Chu gật đầu chào cô, rồi lại thuận tay sờ cái đầu cạo trụi lủi như quả kiwi của Mã Tiểu Vĩ: "Đại nạn không chết, sau này phải sống thật tốt nhé."

Xe rẽ bụi lao đi, Lạc Văn Chu đứng ven đường hút một điếu thuốc, một mình thở dài, tạm thời nuốt xuống hai cái xương mắc trong họng – cái chết của Trần Chấn liệu có phải như Hoàng Kính Liêm nói, chỉ là ngoài ý muốn hay không?

Mà tay tài xế xe dù luôn không chịu tin ai, lúc ấy trong sự canh phòng nghiêm ngặt của Vương Hồng Lượng, làm sao gửi thành công đơn tố cáo chuẩn bị qua loa đến Cục công an?

Gã không sợ Cục công an rắn chuột một ổ với những người đó à?

Theo cái chết của Trần Chấn, những việc này cuối cùng vẫn không cách nào truy ngược.

Mã Tiểu Vĩ rời đi dùng da đầu ghi nhớ độ ấm trong lòng bàn tay anh cảnh sát trẻ, im lặng ngồi trên xe, nhìn biển quảng cáo nhanh chóng vụt qua hai bên đường.

Lúc chờ đèn đỏ, một chiếc xe con không mấy đặc biệt dừng kế bên, cửa kính xe lóe sáng, từ từ hạ xuống, trong khe hở rộng bằng hai ngón tay thoáng xuất hiện một màn hình di động, dán loại màng phòng hai bên xem trộm, chỉ có từ góc của Mã Tiểu Vĩ mới vừa vặn thấy rõ một hàng chữ trên đó, viết rằng – Em làm tốt lắm.

Mã Tiểu Vĩ trợn mắt, rùng mình một cái, không chờ cậu bé nhìn rõ bàn tay giơ di động kia, cửa sổ đã đóng lại, chiếc xe rẽ qua một hướng khác ở ngã tư phía trước.

Một tuần sau, Phí Độ tạm biệt trị liệu tâm lý nhiều năm, Đào Nhiên thì rốt cuộc đã có nền móng ở thành phố này, dọn vào nhà mới, một đám đồng nghiệp bạn bè tưng bừng đi ăn "tân gia".

Nhà mới trông rất khá, nhưng kỳ thực tuổi đã sắp lên hàng "băm", là loại chung cư cao tuổi bề ngoài đẹp đẽ mà bên trong cũ nát.

"Đội phó Đào, em bảo này, chỗ cửa vào nên đặt một cái đồng hồ phục cổ vươn ra, cái loại đồng hồ trong nhà ga châu Âu ấy, vừa có thể xem giờ, nhìn vừa có cảm giác đặc biệt, chỗ khúc quanh này treo một loạt bình thủy tinh trồng thực vật sinh thái, bếp đặt dụng cụ nhà bếp tươi mát theo kiểu rừng rậm…" Lang Kiều là người thích trang hoàng nội thất chỉ giỏi nói miệng, vừa vào cửa đã đi khắp nơi chỉ trỏ, cho đến khi cô thò đầu vào bếp, đúng lúc nhìn thấy Lạc Văn Chu đưa lưng lại, một tay đang bưng một nồi nước xốt đã nấu xong, cô giật nảy mình, "Ối mẹ ơi, sếp à, sao lại là anh?"

"Không phải anh thì là ai, đội phó Đào nhà em? Em muốn ăn mì thay cơm à?" Lạc Văn Chu khinh bỉ nhìn cô, "Tránh ra, không giúp cũng đừng ở đây vướng chân vướng tay."

Lang Kiều vội vã nhường đường, nhìn anh rưới nước xốt nóng lên một đĩa rau, mùi thơm lập tức tỏa ra, cô nuốt nước bọt, rất muốn bốc một miếng nếm thử, bị Lạc Văn Chu như có mắt sau lưng đập văng tay đi.

Lang Kiều: "Sao bình thường toàn thấy anh chạy xuống căng tin vậy?"

"Không thì sao?" Lạc Văn Chu cầm dao, cắt lát hành tây vừa nhanh vừa đều, ném hết vào nồi cà ri gà trên bếp, "Một mình về nhà nấu một bữa tiệc Mãn Hán, sau đó ăn với mèo, anh bệnh chắc?"

Mắt Lang Kiều thoắt cái sáng rỡ: "Đúng rồi, nhà anh còn có mèo! Sếp à anh thật đúng là đồng nghiệp tốt, mau cho em xem bé miu miu nhà anh đi!"

"Em thẳng lưỡi ra mà nói," Lạc Văn Chu bị quấy rầy không chịu nổi, bực bội vặn nhỏ lửa nồi cà ri, lấy điện thoại trong túi quần, mở app theo dõi thú cưng, "Tự mình xem đi, có thể không ở trong ổ đâu. Anh nói thôn các em có thể đổi vật tổ không? Sùng bái cái gì chẳng được, lại đi sùng bái lũ mèo, sở thích thấp kém quá!"

Lang Kiều thành kính nhận điện thoại bằng hai tay, kết quả là vừa kết nối với camera, trên màn hình liền xuất hiện một cái mặt mèo to đùng.

Lạc Một Nồi từ xa nhìn chằm chằm ống kính một lúc, không biết nhìn ra cái gì, tiếp đó quý ngài này nhảy lên bệ cửa sổ, ngay trước mặt Lạc Văn Chu và Lang Kiều, tàn nhẫn vô mèo đạo sát hại một chậu hoa treo trên cửa sổ.

Lạc Văn Chu trơ mắt nhìn nó vừa cào vừa cắn, sử dụng đoạt mệnh liên hoàn trảo giật chậu hoa xuống đất, chậu hoa bằng gốm và thực vật cùng ngọc nát hương tan.

Lang Kiều: "…"

Phong cách của con mèo này cũng thật là ngầu ghê.

Cô lúng túng trả di động: "Ừm… anh hãy nén bi thương đi?"

Lạc Văn Chu thân là người chủ một gia đình, hiện giờ đã có phần muốn bỏ nhà đi rồi.

Đúng lúc này, Đào Nhiên thò đầu vào: "Phí Độ có nói chừng nào đến không, cậu ta tìm được chỗ không?"

Lạc Văn Chu nhìn ra cửa sổ nhà bếp, vừa vặn trông thấy một chiếc SUV kềnh càng chói mắt bên dưới – một con "Một Nồi" khác đã giá đáo, anh liền đau đầu: "Đã đến dưới lầu, tôi nhìn thấy xe rồi."

Dựa theo phong tục địa phương, mừng tân gia là phải mang một ít nồi niêu xô chậu và đồ điện gia dụng làm quà, Phí Độ nghĩ tới phòng làm việc nồng nặc mùi dầu vừng ở Cục công an, bèn mua máy pha cà phê tự động kiểu bơm ép.

Thùng giấy lớn cao tới một mét thực sự không nhẹ gì cho cam, vì Đào Nhiên, Phí gia hiếm khi chịu làm việc tốn thể lực, vác cái thùng cồng kềnh này tới thang máy…

Sau đó, hắn cùng một cái thang máy đình công và mấy ông cụ dắt chó đi dạo không leo nổi thang bộ thô lố mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu, hắn muộn màng ý thức được điều gì đó, lấy di động ra: "Anh, nhà anh ở tầng mấy?"

"Tầng mười hai," Đào Nhiên đầu dây bên kia cười ha ha nói, "Hôm nay thang máy hỏng, em đi bộ vài bước đi."

Phí Độ: "…"

Hắn cúi đầu nhìn cái thùng tổ tướng kia, cảm thấy giống như mình đã "rếp" Lạc Văn Chu.

35. Quyển 2 - Chương 2: Humbert Humbert 2

Thợ sửa chữa thong thả đến muộn, liên tục ngáp ngắn ngáp dài, thoạt nhìn rất khó để thang máy lập tức đầy máu sống lại, vài người vốn còn chờ đợi cũng dần dần mất kiên nhẫn bỏ đi.

Máy pha cà phê trọng lượng thực mười hai kí, thêm hộp giấy đóng gói cũng ngót nghét mười lăm kí, khá là nặng.

Song Phí Độ mặc dù hơi ít rèn luyện, dẫu gì vẫn còn trẻ trung, là một gã trai muốn gì có đó, ôm mười mấy kí đi lên lầu thực ra cũng không thành vấn đề lắm, vấn đề là nên dùng tư thế nào-

Thùng giấy hình khối khả năng là một trong các phát minh phản nhân loại nhất, bất kể là cõng là ôm là xách hay là vác, đều tương đối khó coi, chủ tịch Phí tưởng tượng mấy tư thế liền, đều không thể đạt thành

hòa thuận trên thẩm mỹ với chính mình. Nhưng kiện hàng rườm rà là tự mình mua, dù nhàu hết sơ mi cũng phải khiêng, Phí Độ bất đắc dĩ cùng cái thùng giấy kia thô lố mắt nhìn nhau một lát, quyết định bất chấp giá nào, vác nó đặt lên đầu vai không dính một hạt bụi – may là lúc này bên cạnh chỉ có một ông lão về hưu chửi bới om sòm và con chó rụng trụi lông.

Đương khi hắn cam chịu trước số phận, cất bước đến cầu thang bộ, sau lưng đột nhiên có người mở miệng hỏi: "Anh muốn lên tầng mấy, có cần giúp một tay không?"

Phí Độ quay đầu lại, nhìn thấy hai mỹ nhân một lớn một nhỏ.

Đại mỹ nhân trông khoảng ngoài hai mươi, nhìn giống nữ minh tinh nào đó, rất là bổ mắt, dắt theo một bé gái khoảng hơn mười tuổi. Bé gái tết tóc công chúa, mặc một cái váy hoa nhí xinh xắn, vừa cầm cây kem chậm rãi liếm, vừa tò mò nhìn Phí Độ.

Phí Độ chỉ cần nửa giây đã quyết đoán ném thùng xuống, sau đó hắn lấy ra phong độ quay người là có thể đi diễn tuồng, gật đầu cười hỏi đối phương: "Tôi cản đường à? Thật sự xin lỗi."

"Không sao không sao, tôi không định đi bên này, chỉ là thấy thứ anh ôm rất nặng," Đại mỹ nhân nói, hơi chần chừ quay đầu thoáng nhìn thang máy, "Trời nóng thế này mà hỏng thang máy, bên quản lý cũng thật là – hay anh chờ một lát đi thang máy đi, không chừng lát là xong ngay thôi."

Phí gia một công tử ăn chơi có thâm niên cầu còn không được, vui đến quên cả thời gian, để bé gái ngồi trên thùng của hắn, đứng trong hành lang tường loang lổ tán phét với đại mỹ nhân.

"Năm phút là phải lên đến rồi," Đào Nhiên nhìn Lạc Văn Chu bưng cà ri gà thơm nức mũi ra, nhìn đồng hồ, "Sao Phí Độ vẫn chưa lên?"

Lạc Văn Chu đâu vào đấy chỉ huy đám đàn em sắp bàn, mở một cái nồi đất hầm chân giò riu riu: "Không biết, khéo mọc rễ nảy mầm dưới lầu rồi cũng không chừng."

Anh vừa nói vừa rút một cái thìa múc nửa thìa nước nếm thử, cảm thấy mùi thơm đủ rồi nhưng vị còn thiếu một chút: "Nhà ông có đường phèn không?"

"Không có," Đào Nhiên vừa thay giày vừa trả lời, "Để tôi xuống lầu xem thử cậu ta sao rồi, tiện thể mua một bịch lên luôn, ông cần loại nào?"

Lạc Văn Chu nhíu mày: "Trèo lên lầu cũng cần người đón, chiều thành thiếu gia thật rồi."

Đào Nhiên tốt tính nở nụ cười, ai ngờ anh vừa sắp ra cửa liền nhìn thấy Lạc Văn Chu mặt mày sầm sì đi theo.

"…" Đào Nhiên lấy làm lạ hỏi, "Ông đi đâu thế?"

"Tôi đi mua đường phèn," Lạc Văn Chu nói, "Ông không biết mua loại nào đâu."

Đào Nhiên tự dưng nhìn thấy một chút giấu đầu hở đuôi từ trên mặt anh ta.

Lạc Văn Chu: "Ông nhìn cái gì?"

Đào Nhiên nghĩ nghĩ: "Gần đây hình như mối quan hệ của ông với Tiểu Phí tốt hơn không ít nhỉ?"

Lạc Văn Chu dừng bước, sau đó xỏ dép lê, khoát tay như ông lớn: "Ai tốt với hắn? Đấy là tôi không thèm chấp nhặt với tên khốn nạn đó thôi."

"Tên khốn nạn" chủ tịch Phí trong tiếng "binh binh bốp bốp" khí thế ngất trời của thợ sửa chữa, đang tự do phô bày sự phong lưu phóng khoáng hắn tu luyện nhiều năm với cô gái xinh đẹp.

Lạc Văn Chu người nồng nặc mùi cà ri, còn đang ở trên cầu thang bộ, cách rất xa đã bị giai cấp tư sản vạn ác này làm hại mắt, rất ngứa mắt với cái bộ dạng đó của Phí Độ, bụng nghĩ tên này từ sáng đến tối không lo làm việc đàng hoàng, không phải tán phét thì là khiêu khích, may là nhà có ít tiền, không thì đi ăn mày cũng chẳng tìm được tổ chức.

Lạc Văn Chu bực tức đi tới, một câu châm chọc "Đôi chân đó mọc làm cảnh hả, đi cầu thang bộ có thể mệt chết à" vừa ra tới môi, thì bỗng nhiên nghe thấy Đào Nhiên phía sau hít sâu một hơi, suýt nữa nghỉ nghiêm ngay tại chỗ, hơi run run nói: "Thường… Khụ, Thường Ninh?"

Đại mỹ nhân lập tức quay đầu lại, thoạt tiên sửng sốt, sau đó nhoẻn miệng cười: "A, Đào Nhiên, sao bạn cũng ở đây?"

Phí Độ và Lạc Văn Chu không hẹn mà cùng dừng lại tại chỗ, ánh mắt đều nhịp qua lại giữa hai người, ngửi thấy một chút mùi không bình thường từ cách xưng hô của họ.

Đào Nhiên thoáng cái đỏ bừng tai, tích tắc quên trời quên đất quên luôn huynh đệ thủ túc.

Tay chân anh cứng đờ thành một bộ bài cùng chất phối hợp không nhịp nhàng, y hệt bán thân bất toại nhích đến trước mặt cô gái, lắp bắp mở miệng: "Tôi, tôi về sau ở đây, mới, mới dọn đến. Bạn… bạn làm sao…"

"Thật vậy ư? Mình cũng ở đây!" Thường Ninh cười lộ lúm đồng tiền be bé, "Hai ta có duyên quá! Bạn xem, mình không lừa bạn chứ, tiểu khu bọn mình ở xuống tàu điện ngầm là đến, rất tiện."

Đào Nhiên thoạt đầu bị hai chữ "có duyên" đánh cho ngũ mê tam đạo, sau đó bị ép nhớ lại buổi xem mắt thất bại lần ấy, lập tức xấu hổ muốn độn thổ, lưỡi xoắn lại: "Đúng vậy… a, không đúng, khụ, thật sự xin lỗi, lần trước không đưa bạn về nhà…"

Đội trưởng Lạc và chủ tịch Phí bị bỏ quên nghe đến đó đã biết thân phận cô gái này.

Biết là một chuyện, tận mắt gặp lại là chuyện khác, hai người vô thức liếc nhìn nhau, tư tưởng tình cảm đều hơi phức tạp.

Đối tượng anh tranh tôi đoạt, bực bội lẫn nhau bao nhiêu lâu, thẳng như Định Hải Thần Châm vậy.

Mà cây "gậy Kim Cô" này đang mắc "bệnh ngốc của trai thẳng" khi đối mặt với người tình trong mộng. (Gậy Kim Cô là gậy Như Ý Kim Cô của Tôn Ngộ Không, Định Hải Thần Châm cũng là nó)

Hai tình địch lâu năm cùng im lặng đứng ngoài sóng vai nhìn, chính giữa cách một món đồ điện gia dụng có cân nặng gây xúc động.

Bên ngoài cây xanh rợp bóng, thời tiết nóng bức, ve kêu ra rả-

Tình cảnh này có thể nói là "hai kẻ tình địch nhìn liễu thắm, một cây chày gỗ bay lên trời". (Lưỡng cá tình địch vọng thúy liễu, nhất căn bổng chùy thượng thanh thiên, nhại thơ Đỗ Phủ, câu gốc là Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu, nhất hàng bạch lộ thượng thanh thiên, hai con hoàng oanh hót trong liễu biếc, một hàng cò trắng bay lên trời xanh)

Chỉ có bé gái ngồi trên thùng giấy không bị ảnh hưởng, "rột rột" nhai hết vỏ bánh bên ngoài cây kem, rồi giơ bàn tay nhỏ xíu ra hỏi Phí Độ: "Anh ơi, anh có khăn giấy không?"

Ba phút sau, Đào Nhiên rốt cuộc thành công mời người tình trong mộng đến nhà mình làm khách, Thường Ninh hơi do dự, cuối cùng vẫn gật đầu. Thế là đội phó Đào như Phạm Tiến trúng cử, vui đến quên cả đường về, quên luôn hai vị kia, ân cần dẫn Thường Ninh và bé gái lên lầu.

Còn lại hai gã đàn ông bị sự thật lạnh như băng giễu cợt trợn mắt nhìn nhau.

Lạc Văn Chu: "Tâm trạng tôi hiện giờ có chút phức tạp."

Phí Độ thu tầm nhìn về, cực kỳ ra vẻ tổng tài hất cằm chỉ cái thùng bên cạnh mình, ra hiệu cho "đàn em" tới muộn ôm lên, bản thân đút hai tay vào túi, khoan thai cất bước đi.

Lạc Văn Chu: "…"

Chẳng biết có phải là ảo giác không, anh cứ cảm thấy Phí Độ ngày càng không khách sáo với mình.

Lạc Văn Chu cuối cùng vẫn nhịn nhục vác máy pha cà phê lên, song mặc dù thân thể rất thành thật, miệng vẫn nói "không được", nhìn bóng lưng Phí Độ mà cười khẩy một tiếng: "Có chút xíu đồ cũng không vác lên được, có phải thận hư không hả anh bạn trẻ?"

Phí Độ nghe thế, đứng trên mấy bậc thang quay người lại nhìn xuống: "Sao, anh muốn thử à?"

Lạc Văn Chu: "…"

Không biết là bị màn vừa rồi kích thích đến mức cần đổi gấp một mục tiêu hay là thế nào, Phí Độ đột nhiên thấy biểu cảm không thể đối đáp của Lạc Văn Chu rất thú vị. Hắn nhìn Lạc Văn Chu ôm vật nặng, trong lòng nổi lên chút bỡn cợt, nhìn thẳng vào mắt anh, đồng tử hơi nhạt màu chứa hình ảnh Lạc Văn Chu thu nhỏ lại, chợt tới gần.

Lạc Văn Chu thích "nam" là trời sinh, theo bản năng lui lại một bước, đạp lên bậc thang phía dưới.

Phí Độ cười khẽ, không nói gì, chỉ giơ một ngón tay gõ nhẹ trên thùng giấy đựng máy pha cà phê, "cộp cộp" hai phát, như gõ vào tim người, vô cùng mập mờ, mờ ám khó tả, một luồng điện nhỏ lủi lên cột sống Lạc Văn Chu theo tính sinh lý, mồ hôi rịn ra.

Thế mà kẻ đầu sỏ gây tội ghẹo xong liền chắp tay sau lưng ngông nghênh đi luôn lên lầu.

Lạc Văn Chu: "…"

Tên khốn!

Đào Nhiên và Lạc Văn Chu xuống lầu một chuyến, nhặt về một nữ thần và một tổng tài bá đạo "thận hư".

Rốt cuộc quên mua đường phèn, món giò đường phèn chỉ có thể thay bằng đường trắng.

"Nữ thần" Thường Ninh là một trí thức thành phố, mới được công ty điều đến chi nhánh Yến Thành không lâu, độc thân, tạm thời ở nhờ nhà cô, bé gái dẫn theo là em họ con cô, tên "Thần Thần", cha mẹ Thần Thần vắng nhà, đành phải gửi con nhờ Thường Ninh trông hộ.

Khách vừa đến, đám thanh niên độc thân rỗi việc trong phòng khách lập tức sôi sùng sục, có người trêu bé gái, có người ghẹo Đào Nhiên, khiến Đào Nhiên đỏ mặt tới mang tai, đột nhiên nghĩ ra chiêu dẫn họa thủy về đông, chỉ Phí Độ mà nói với Lang Kiều: "Đúng rồi, không phải em mang cờ thưởng đến rồi à, người đang ở đây, mau tặng đi."

Lang Kiều được nhắc nhở, lập tức chạy như bay ra cửa, lấy một cuộn cờ thưởng đỏ rực, giũ ra "Soạt" một tiếng, cả phòng khách lập tức đổi phong cách, bị ánh hào quang của cờ thưởng mới vào bao phủ sáng rực.

Phí Độ: "…"

Thế còn chưa hết, Lang Kiều trịnh trọng nhét lá cờ vào tay hắn, lại lấy ra một tờ giấy khen hai màu vàng đỏ: "Đồng chí Phí Độ, cục trưởng Lục của chúng tôi bảo, trước hết tặng cái này cho đồng chí, để đội trưởng Lạc thay mặt nói vài câu, chờ xong vụ án Vương Hồng Lượng, sếp nhất định sẽ đích thân tổ chức cho đồng chí một đại hội biểu dương nữa – Đội trưởng Lạc, anh nói hay em nói thay?"

Lạc Văn Chu đang đấu với dầu muối tương giấm, không rảnh phân tâm, ở trong nhà bếp "xèo xèo" la lên một câu: "Em nói gì – Đào Nhiên, máy hút khói dầu sao đột nhiên tắt rồi, có phải cúp điện không?"

Phí Độ chỉ sợ cô cảnh sát xinh đẹp này tuôn một tràng "giá trị quan trung tâm" thao thao bất tuyệt, vội vàng lấy cớ kiểm tra công tắc nguồn điện mà bỏ trốn mất dạng: "Để tôi đi xem."

Lang Kiều chưa thỏa mãn chớp chớp mắt: "Tổng tài bá đạo còn biết làm chuyện thế này cơ à?"

Phí Độ thời thiếu niên thường ru rú trong nhà trọ của Đào Nhiên, làm bạn với đống đồ gia dụng second hand, Đào Nhiên sống tuềnh toàng và tiết kiệm, thứ có thể sửa tuyệt đối không thay, cũng không cho phép Phí Độ bỏ tiền mua, dần dà Phí Độ vì anh mà có được kỹ năng của thợ sửa chữa.

Hệ thống mạch điện trong chung cư cũ chưa từng sửa, bên trong còn đeo cầu chì cũ rích, vừa mở nắp đồng hồ, mùi khét liền thoang thoảng bay ra – cầu chì cháy đứt rồi.

Đào Nhiên vừa chuyển nhà chắc chắn chưa chuẩn bị, Phí Độ đành phải xuống lầu tìm cửa hiệu bán đồ điện.

Trước khi đi, hắn bị Thần Thần em Thường Ninh gọi lại: "Anh ơi, hồi nãy em quên mua sách bài tập rồi, em có thể đi cùng anh không?"

Phí Độ dẫn cô bé trốn khỏi một phòng thanh niên ầm ầm, đi một vòng dưới lầu, mau chóng mua xong các thứ cần thiết. Sau đó hắn mua hai cái bánh su kem trong quán nhỏ sát đường, ngồi trên ghế đá của tiểu khu, chia nhau với Thần Thần.

"Người lớn thật là quá ồn ào." Thần Thần bình luận như bà cụ non, "Anh em mình đợi lát nữa hãy lên."

Phí Độ vừa định thuận miệng trêu cô bé một câu, đột nhiên cảm thấy hơi khác thường, vô cớ có cảm giác bị nhìn trộm.

36. Quyển 2 - Chương 3: Humbert Humbert

"Tôi yêu em, tôi là một con quái vật, nhưng tôi yêu em." (Lolita)

Ghế đá kê quanh một hồ sen đã cạn khô từ lâu, một tượng đồng dựng thẳng giữa bùn lầy và cành khô lá úa, tượng đồng tạo hình trừu tượng, điêu khắc cái gì thì mắt thường cơ bản chẳng nhận ra, song có một mặt mài sáng bóng, có thể nhìn thấy bóng người bóp méo trên đó.

Mới vừa rồi, Phí Độ vô tình ngước lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt phản chiếu trên tượng đồng.

Tượng đồng dù gì cũng không phải là gương, bóng rất mờ, ngay cả đối phương là nam hay nữ là già hay trẻ cũng không thấy rõ lắm. Nhưng chẳng biết là vì sao, vừa gặp đôi mắt ấy, trong lòng Phí Độ tự dưng căng thẳng, miếng bánh su kem hương thảo mới nuốt xuống nghẹn ngay ngực, hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, tìm kiếm khắp nơi cái bóng trên tượng đồng-

Tiểu khu cũ kỹ này bốn phía không có tường vây, mấy tòa nhà nằm cạnh nhau tự thành một nhóm, biên giới nhập nhằng với đường cái xe cộ tấp nập, gần đó có một trạm xe buýt, do trước đây quy hoạch không thích hợp nên đã lấn vào tiểu khu, không ít người xếp hàng ngoài lùm cây, từng tốp đến rồi đi, mấy quán nhỏ ven đường khá đắt hàng, lúc này vừa vặn là gần trưa, trước mấy quán ăn vặt đã có người đứng xếp hàng.

Đám đông hối hả, có dân của tiểu khu mặc áo ngủ ra đây, có người qua đường hoạt động ở khu vực bên ngoài, có chủ xe hơi coi đường trong tiểu khu thành đường tắt, có kẻ ăn cơm, xếp hàng, còn có chuyển phát và giao cơm qua lại…

Chủ nhân đôi mắt ấy cực kỳ cảnh giác, đã yên ắng ẩn vào biển người, Phí Độ không tìm được một chút dấu hiệu khả nghi nào.

Hắn lập tức đứng dậy, bảo Thần Thần: "Đi, anh em mình về nhà thôi."

Thần Thần không hề có ý thức nguy cơ, thất vọng "A" một tiếng dài, tiếc nuối nhìn các quán ăn vặt dọc đường. Sau đó cô bé liếm bơ sữa dính trên ngón tay, đảo mắt, đưa ra yêu cầu đầy chính đáng: "Em còn tiền tiêu vặt, vừa rồi anh mời em ăn su kem, hay bây giờ đến em mời lại đi? Em còn muốn ăn vị matcha."

"Hôm khác đi," Phí Độ ôn hòa mà không giải thích gì đẩy đầu cô bé, "Sắp ăn cơm trưa rồi."

Thần Thần bị ép đứng dậy theo hắn: "Nhưng em không thích ăn cơm, em còn có rất nhiều món không thích ăn."

"À, thực ra anh cũng vậy," Phí Độ hết sức thẳng thắn thừa nhận bệnh vương tử của mình, sau đó lại nói, "Nhưng chờ em lớn lên là được, lớn lên thích ăn cái gì mua cái đó, không còn ai phát hiện em kén ăn nữa."

Thần Thần ngẩng đầu trợn mắt nhìn hắn không biết phải nói gì, cảm thấy những người lớn này đều không biết xấu hổ, lúc này em bỗng nhiên thấy rõ vẻ mặt Phí Độ, lập tức sửng sốt.

Trẻ giai đoạn trước thanh xuân chưa lớn hẳn cũng không còn nhỏ, đã có một chút suy nghĩ của riêng mình, cơ bản có thể hiểu sắc mặt người lớn. Thần Thần vốn cho rằng câu vừa rồi của Phí Độ là nói đùa, ngẩng đầu lên mới phát hiện hắn đang hơi cau mày, sắc mặt có phần nghiêm túc quá.

Cô bé không khỏi căng thẳng theo, nắm áo Phí Độ: "Anh ơi, sao vậy?"

Trong lúc nói chuyện, hai người đi qua một chung cư, cửa sổ hành lang tầng một vừa vặn mở ra ngoài, bày ra một đường cong, Phí Độ thản nhiên để cô bé đi đằng trước mình, liên tục cúi đầu trò chuyện, đi đến đây thì hắn bất thình lình ngước nhìn lên.

Bắt được một đôi mắt như bóng với hình trên cửa sổ trong suốt!

Người đó đeo kính râm và khẩu trang, bịt kín hết mặt. Phí Độ đè vai Thần Thần, nhanh chóng quay đầu lại, cùng lúc đó, ở phía sau họ tầm hai trăm mét, một người chui tọt vào lùm cây kế bên, chớp mắt đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa, Phí Độ chỉ thấy một cái bóng còng lưng và mái tóc hoa râm.

Một người già?

Thần Thần không biết đã xảy ra chuyện gì, sợ hãi nhìn hắn.

Đôi mắt lạnh lẽo của Phí Độ xuyên qua cặp kính trên mũi, quét qua đám đông không xa, hắn mở miệng hỏi: "Em bình thường đi học có ai đưa đón không?"

"Có… có ạ," Thần Thần nói nhỏ, "Ba mẹ ở nhà thì ba mẹ sẽ đón em, nếu ba mẹ đi vắng thì chị sẽ dẫn em đi tàu điện ngầm, nếu chị cũng tăng ca thì em ở lại trường một lúc, ở trường có giáo viên chuyên phụ trách."

Phí Độ hơi suy tư gật đầu, lại hỏi: "Ở xung quanh có bao giờ gặp ông lão nào kỳ lạ không?"

Thần Thần nhớ lại chốc lát, lo ngại lắc đầu.

Hai anh em mau chóng đi vào chung cư, kiến trúc cũ màu xám nhạt chặn ánh nhìn đến từ trong tối, không biết bao lâu sau, một ông lão lưng còng từ sau tấm bảng trạm xe buýt chầm chậm đi ra.

Ông lão bịt mặt, đeo một cặp kính râm to, tay còn cầm một cây gậy, giống như một người thị lực kém, dùng gậy dò dẫm trên mặt đất.

Mọi người xung quanh đều đeo tai nghe, phần lớn hờ hững bấm di động, không lưu ý tới bước chân loạng choạng của ông lão.

Cặp kính tối màu là yểm hộ tuyệt vời, mặt trời không thể xuyên qua, đôi mắt tham lam lại có thể.

Đôi mắt ấy đi qua đường sá xa xôi, xuyên thời gian và không gian, chăm chú nhìn không rời mắt khỏi chỗ khi nãy bé gái kia đứng.

Chiếc váy hoa nhí của cô bé như tỏa ánh sáng, kẹp tóc thạch anh làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo, là sắc sáng duy nhất của cả thế giới trong phạm vi tầm nhìn, tích tắc ánh vào đáy mắt hình ảnh non nớt ấy liền bốc cháy hừng hực, để lại hình dáng tầng cấp rõ ràng trên võng mạc.

Nhưng trái cấm có quái xà đáng sợ canh chừng, lão nhớ tới ánh mắt gã đàn ông bên cạnh cô bé, lại sợ sệt trốn vào bóng tối, sợ hãi và khát khao hội tụ thành sự hãi hùng đặc biệt, lão khát khô mím môi, dựa mạnh lên một thân cây phía sau, ngực phập phồng dữ dội, thần hồn điên đảo giữa sự hãi hùng.

Như một người chết đuối hoặc uống thuốc độc vậy.

Chỉ sau một bữa su kem, thang máy đã sửa xong, Phí Độ bấm tầng mười hai, cùng Thần Thần bước vào thang máy.

Thần Thần dè dặt hỏi: "Anh à, ban nãy làm sao vậy?"

Phí Độ khựng lại, song không dỗ dành em: "Nhìn thấy một người rất khả nghi – sau này hãy nhớ, lúc ở một mình với người lớn, em phải tự mình chú ý nhiều hơn."

"Em biết ạ, khai giảng là em lên lớp 6 rồi, có phải con nít lớp 1 đâu," Thần Thần bắt chước giọng điệu của người lớn, bẻ ngón tay liệt ra, "Phải giữ khoảng cách với người lạ, không ăn đồ người lạ cho, người lạ nhờ giúp đỡ, thì lễ phép bảo họ tìm cảnh sát…"

"Người không lạ càng phải cẩn thận," Phí Độ cốc đầu em, "Không được lên xe người lớn một mình, cũng không được ở một mình với người lớn nào đó ở nơi không có ai khác – ví dụ như bây giờ, em đi cùng anh cũng rất không an toàn, nếu anh là người xấu thì sao?"

Thần Thần ôm đầu, trợn mắt nhìn ông anh tự xưng là người xấu: "Hả?"

“Bao gồm giáo viên trường em, lẫn các ông lão và bà lão thoạt nhìn hành động không tiện lắm, nhớ chưa?”

Thần Thần không khỏi rùng mình, lúc này, thang máy đến tầng mười hai, cửa sắt theo tiếng mở ra, cô bé nhỏ giọng hỏi: “Tại sao ạ? Anh ơi, em hơi sợ.”

“Biết sợ là chuyện tốt, bởi vì thứ tốt đẹp giống như đồ sứ vậy,” Phí Độ giơ tay chặn cửa thang máy, ra hiệu cho cô bé ra ngoài trước, “Đối với chúng mà nói, nguy hiểm nhất thường không phải lũ mèo chạy lung tung trong nhà.”

“Thế thì là cái gì ạ?”

Phí Độ chăm chú nhìn vào mắt em, nhẹ nhàng nói: “Là bản thân đồ sứ không ý thức được mình dễ vỡ.”

Lạc Văn Chu đang ở trước đồng hồ điện, ngậm điếu thuốc dựa tường chờ đợi.

“Hai anh em mua cái cầu chì mất nửa năm cơ à?” Lạc Văn Chu lấy đèn pin và tua-vít hai cạnh ra bỏ xuống một bên, “Còn chưa chịu về thì cá trong ngăn đá cũng sẽ vượt ngục bỏ trốn thôi.”

Thần Thần như tìm kiếm cảm giác an toàn, cất bước chân nhỏ xíu chạy vào nhà.

Phí Độ nhận tua-vít từ tay Lạc Văn Chu, hết sức thành thạo mở nắp đồng hồ điện, lấy cầu chì đứt ra, sau đó dùng cầu chì kiểu cũ quấn vài vòng hai đầu dây, vặn nhẹ, cũng không cần kìm, trực tiếp dùng đầu tua-vít cứa đứt một đoạn ngắn dây cầu chì, hắn kéo thử, bảo đảm gắn chắc rồi mới bật cầu dao điện.

Trong ngôi nhà phía sau truyền đến một tiếng “Tít”, tủ lạnh và điều hòa đồng thời đầy máu sống lại, cả quá trình không hơn một phút, điếu thuốc Lạc Văn Chu ngậm còn chưa kịp đốt.

Lạc Văn Chu nhìn hắn, đột nhiên giật mình phát hiện, Phí Độ đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi thiếu niên, thành một người đàn ông rồi.

Ánh mắt anh nhìn Phí Độ thường xuyên phân liệt – khi đối đầu gay gắt, Lạc Văn Chu cảm thấy Phí Độ là tai họa nguy hiểm, tính tình khốn nạn, không coi pháp luật ra gì, có thể nổ bất cứ lúc nào, thêm cái miệng gợi đòn, đặc biệt không biết nói tiếng người.

Mà khi khó được tâm trạng tốt, anh lại luôn nhớ tới cậu thiếu niên yếu ớt co mình trước cửa biệt thự năm ấy, đôi khi sẽ lo lắng cho hắn, đôi khi cũng sẽ không tự chủ được quan tâm quá mức – là sự quan tâm không hề có tạp niệm theo kiểu anh trai vậy.

Nhưng không biết có phải do khiêu khích quá trớn của Phí Độ ở cầu thang bộ khi nãy hay không, bỗng nhiên, thị giác chia đôi của Lạc Văn Chu lại hơi muốn hợp làm một, chênh lệch và sai lầm sửa lẫn nhau, cuối cùng ra một chút tỉnh táo khách quan – Phí Độ không phải kẻ phản xã hội nguy hiểm, cũng không phải cậu bé đáng thương. Hắn đầu tiên là một người đàn ông, thứ đến là một anh chàng trẻ tuổi cực kỳ ưa nhìn, biết lý biết lẽ, còn vờ đứng đắn một cách lộ liễu, ôm tỳ bà che nửa mặt viết “hoan nghênh đến ngủ bất cứ lúc nào” khắp toàn thân.

Lạc Văn Chu nghĩ, nếu hắn không phải Phí Độ, mà chỉ là một người xa lạ thoáng gặp trên đường hoặc quán bar, chắc sẽ là loại khiến người ta phải nghĩ ngợi vẩn vơ rất lâu.

Nhưng mà… Tại sao phải có tiền đề “nếu hắn không phải Phí Độ” này?

Lạc Văn Chu băn khoăn suy nghĩ sự đời, thậm chí lúc ăn cơm cũng hơi lơ đãng. Bàn ăn nhà Đào Nhiên không đủ chỗ, rất nhiều món không bày được, đành phải bưng thẳng lên chia, Lạc Văn Chu không để ý, múc một miếng “chân giò đường trắng” to vào cái đĩa trên tay Phí Độ, bỏ vào rồi mới nhớ, đoạn này thuộc về “đầu gối trở xuống”, cậu ấm đó không ăn.

Động tác của Lạc Văn Chu khựng lại, không đợi anh nói gì, đã thấy Phí Độ dùng đầu đũa chọc nhẹ một cái, cau mày trợn mắt nhìn khoanh giò kia một lát, sau đó vẻ mặt ghét bỏ gắp vào bát mình, biểu cảm y hệt con Lạc Một Nồi yêu nước ngửi thấy mùi thức ăn nhập khẩu vậy.

Lạc Văn Chu: “…”

Quả nhiên, “đầu gối trở xuống” với “viêm họng” gì đó, đều là tên khốn này làm trò mèo thôi.

Trừ nhóm người của Cục công an, Phí Độ và Thường Ninh đều thuộc kiểu người hướng ngoại giỏi ăn nói, họ mau chóng hòa vào bầu không khí, nhìn không giống người ngoài chút nào. Lang Kiều còn chó mọc sừng giả làm dê, xách hai chai rượu vang tới, trừ vị thành niên ra, mỗi người rót một ly, nhiệt liệt chúc mừng đội phó Đào gia nhập đại quân chó nô lệ nhà cửa.

Lang Kiều nhạy bén nhìn thấy mũi tên một chiều to đùng giữa Đào Nhiên với Thường Ninh, trước mặt Thường Ninh, cô ngẫu hứng tổ chức miệng một buổi "tán dương đội phó Đào", nói từ Đào Nhiên yêu nghề kính nghiệp thế nào đến anh yêu cuộc sống yêu động vật nhỏ ra sao, lại phân loại mà liệt kê đội phó Đào nhiều năm qua vì bảo vệ đám "chạy vặt" đông đảo, đã làm đủ loại đấu tranh vượt mọi gian khổ với đội trưởng Lạc quỷ kiến sầu, cuối cùng trước ánh nhìn lom lom của Lạc Văn Chu ngoài cười mà trong không cười, cô lại đổi sang chuyện khác, tâng bốc Đào Nhiên thành người được bao nhiêu mỹ nữ theo đuổi, khiến Đào Nhiên sợ quá vội vã chắp tay khẩn cầu vị nữ thí chủ này đừng vô cớ hủy hoại sự trong sạch của người ta.

"Anh Đào thật sự rất kiên nhẫn," Phí Độ đúng lúc xen vào giảm bớt bầu không khí xấu hổ, "Mai kia có con nhất định cũng là người cha mẫu mực, hồi nhỏ em đã gây ra không ít phiền toái cho anh ấy."

Đào Nhiên đỏ mặt tới mang tai xua tay liên tục.

Thường Ninh tò mò nhìn hắn.

Phí Độ nhấp một ngụm rượu vang: "Mẹ em mất sớm, lúc ấy anh Đào vừa vặn là cảnh sát xử lý vụ án mẹ em. Khi đó cha em chẳng quan tâm em, anh theo nghĩa vụ trông nom em một thời gian – kỳ thực em lúc đó cũng mười mấy tuổi rồi, dù không ai lo cũng chẳng chết đói nổi, nhưng ở chỗ anh ấy em mới biết thế nào là 'sống ra sống'. Chị à, chị đừng thấy anh ấy luôn đối phó lung tung mà lầm, thực ra khi chăm sóc người ta, cái gì anh ấy cũng có thể nghĩ thay người khác."

Thường Ninh nghe xong đám người này đua nhau chào hàng Đào Nhiên, những điểm khác chưa có cảm giác, trước tiên cảm thấy đội phó Đào rất được quý mến, không nhịn được nghiêng đầu cười với Đào Nhiên.

Tửu lượng Đào Nhiên vốn chỉ hơn "một ly là gục" chút xíu, bị chuốc hơn nửa ly rượu vang, đầu đã lâng lâng, lại bị tình nhân trong mộng như cười như không liếc một cái, hoàn toàn đánh mất khả năng suy nghĩ, ngượng ngùng đến mức nói năng lung tung: "Không có không có, thực… thực sự không có mà, Tiểu Phí Độ khi đó cũng không phải chỉ một mình anh trông nom, mọi người đều quan tâm em, ngay cả sư phụ anh sau khi nghe chuyện cũng thường xuyên hỏi mấy câu… Còn có ai đó – Văn Chu, em đừng thấy anh ta bình thường không nói mà lầm, thật ra anh ta đã lén đi thăm em mấy lần, máy chơi game của em còn là anh ta nhờ anh…"

Lạc Văn Chu nghe thấy không ổn, vội vàng ở dưới bàn đá anh ta một phát, song đã không kịp.

Sự thăng bằng chẳng còn lại mấy của Đào Nhiên tan thành tro bụi dưới cú đá này, cả người nghiêng đi, xô đổ thùng giấy đựng mấy thứ đồ lung tung còn chưa kịp sắp xếp ở kế bên.

Các loại sách chuyên ngành, sách giải trí, bìa đựng hồ sơ, sổ ghi chép rơi tung tóe dưới đất.

Phí Độ và Lạc Văn Chu mỗi người giữ một góc bàn, đều cứng đờ người.

Lang Kiều vô tâm vô tư dùng khuỷu tay huých Lạc Văn Chu: "Thật hay giả vậy, sếp, anh từng làm việc này à, xấu hổ quá đi."

Lạc Văn Chu: "…"

Biết xấu hổ cô còn làm um lên!

Anh cố chịu ánh nhìn nặng trịch của Phí Độ, ho một tiếng, giấu đầu hở đuôi đứng dậy đi dọn cái thùng giấy Đào Nhiên xô đổ.

"Thật kém quá, rượu vào là nói bừa." Lạc Văn Chu gượng gạo lảng sang chuyện khác, nhặt một quyển sổ ố vàng lên giũ bụi, "Ơ, sao quyển sổ cũ của sư phụ lại ở chỗ ông vậy?"

Anh chưa dứt lời, một bức tranh chân dung bằng bút chì liền rơi ra, trên đó vẽ một người đàn ông, ngũ quan cân đối, nho nhã lịch sự, trong đôi mắt nhìn thẳng ngoài giấy lại mơ hồ đè nén thứ đen kịt nào đó.

Trên bức tranh có ghi ngày tháng, là hơn hai mươi năm trước, còn viết chú giải ở một góc.

"Ngô Quảng Xuyên – vẫn chưa tìm được thi thể sáu bé gái."

37. Quyển 2 - Chương 4: Humbert Humbert 4

Lang Kiều còn chưa om sòm xong, đang định thừa thắng xông lên, cùng một nhóm đồng nghiệp tiếp tục bao vây tiêu diệt Lạc Văn Chu, nào ngờ mới thò đầu ra, liền vừa vặn gặp ánh mắt trong bức tranh rơi dưới đất, bị dọa men say cũng bay hết ra theo lỗ chân lông.

Trong hệ thống công an có nhân viên kỹ thuật chuyên vẽ tranh mô phỏng, trong đó không thiếu cao thủ, đem so sánh thì kỹ thuật vẽ của bức chân dung này thuộc về trình độ của người mới học. Nhưng rất kỳ lạ, thần vận người trong tranh sống động bất ngờ, khuôn mặt như từng được phác họa vô số lần trong lòng người vẽ, không nhịn nổi nữa mới mượn ngòi bút kém cỏi để vẽ ra giấy.

Lang Kiều: "Đây là cái gì?"

Đào Nhiên bị Lạc Văn Chu đá ngã đã hơi tỉnh táo lại, ý thức được mình đã lỡ lời, anh vịn sofa đứng dậy ra ngoài rửa mặt, sau đó quay về dọn dẹp đống đồ dưới đất với Lạc Văn Chu: "Là chuyện ở Liên Hoa Sơn nhỉ? Ông già nhắc cả đời."

"Liên Hoa Sơn" không phải một ngọn núi, mà là địa danh ở ngoại ô phía bắc Yến Thành, ngày xưa thuộc về thị trấn bên dưới Yến Thành, mười mấy năm trước đã bị nhập vào Yến Thành, trở thành một khu khai phá.

Trong trang kia của quyển sổ, trừ bức tranh sống động ấy ra thì còn kẹp vài tấm ảnh cũ ố vàng, dùng băng keo trong dán lên giấy, thời gian quá lâu rồi nên vừa đụng vào đã rơi.

Chúng có một số là ảnh sinh hoạt rất mờ, còn có tác phẩm của tiệm chụp ảnh đặc sắc thời bấy giờ – đều là phông nền cối xay gió Hà Lan, chiếu sáng khoa trương, nụ cười của thiếu nữ trên ảnh hơi gượng, giống như tạo dáng phơi nắng thời gian quá dài.

Tổng cộng sáu tấm ảnh.

Mấy thứ như là ảnh cũ, nói đến rất kỳ lạ. Tất cả ảnh để vài chục năm đều bạc màu, ố vàng như nhau, nếu người trên ảnh hạnh phúc mỹ mãn, thì dấu tích cũ ố vàng sẽ có vẻ dư vị dài lâu, năm tháng bình an, nhưng nếu người trên ảnh về sau gặp bất trắc, người ta nhớ lại giọng nói dáng hình người này lúc ấy, luôn có thể nhìn thấy một chút âm u quỷ dị, giống như những oán phẫn và không cam của chủ nhân đều bám trên hình ảnh trạng thái tĩnh, số mệnh đang tỏ rõ điều gì.

"Là Dương lão à?" Lang Kiều hỏi, "Sao ông ấy lại quản việc của khu khai phá?"

"Thời bấy giờ Cục công an có một chính sách, ai chưa đầy ba mươi lăm tuổi đều phải xuống cơ sở rèn luyện – đến đồn công an hoặc đến mấy huyện lúc ấy, nhóm sư phụ anh đến Liên Hoa Sơn hơn nửa năm." Lạc Văn Chu cẩn thận nhón rìa tấm ảnh kẹp lại vào sổ, "Mới đi chưa bao lâu, thì gặp vụ án đó – có thể em cũng chưa nghe nói đâu, lúc đó cả anh còn chưa đến tuổi đi học mà."

"Ban đầu có một người đàn ông đến báo án, nói con mình mất tích." Đào Nhiên giở quyển sổ, ngoại trừ ảnh và tranh, hầu hết nội dung trên sổ đều là viết tay, nét chữ của ông cảnh sát già tương đối đẹp, thanh tú lại mạnh mẽ, có hình có thể, trên tờ trước tấm ảnh viết hai chữ "Quách Hằng", dưới cái tên gạch đậm ba đường, "Đúng, người báo án chính là Quách Hằng này, mất đứa con gái mười một tuổi, nhũ danh là 'Phỉ Phỉ'."

Lạc Văn Chu nghe đến đó, bàn tay đặt trên một quyển tài liệu giảng dạy dày cộp khựng lại, bực bội ngẩng đầu nhìn Đào Nhiên: "Ông uống say khướt như thế mà còn nhớ cô bé đó tên gì?"

Đào Nhiên cúi đầu tránh ánh mắt anh ta: "Nghe ông già nhắc suốt bao nhiêu năm, đầu đuôi ngọn ngành tôi có thể đọc thuộc lòng."

Thường Ninh bình thường công việc bận rộn, thời gian xem ti vi cũng ít, khó được nghe người của đội hình sự kể chuyện từ khoảng cách gần, không khỏi tò mò gặng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Khi đó cha mẹ nuôi con hầu hết không chú ý như bây giờ, mười một mười hai tuổi đã là choai choai rồi, bình thường đến trường hoặc sang nhà bạn chơi, đều chỉ nói một tiếng với phụ huynh rồi đi, người lớn cũng không đi quanh chúng từ sáng đến tối."

"Nhưng mà cô bé Quách Phỉ này thuộc về loại cực kỳ ngoan ngoãn nề nếp, đến trường về nhà đều có giờ cố định, về muộn năm phút cũng đưa ra được lý do chính đáng, học tập chưa bao giờ cần gia đình nhọc lòng, hôm mất tích cũng không có gì đặc biệt. Bạn học nói, ngày đó sau khi tan học Quách Phỉ về nhà đúng giờ chứ không nán lại trường, đường từ trường về nhà khoảng mười lăm phút, cô bé mất tích chính trong khoảng mười lăm phút này. Sư phụ tôi và mọi người đi tới đi lui mấy chục lần con đường thường ngày cô bé đi, hồi đó trên đường chưa có nhiều camera như bây giờ, nhưng đường cô bé về nhà không có chỗ nào đặc biệt 'khuất' cả, lúc ấy đang là mùa hè, chạng vạng cũng không tối lắm, rất nhiều người qua lại, theo lý thuyết, một cô bé lớn như thế bị người ta dẫn đi trên đường, cho dù hơi có một chút khác lạ, cũng không thể hoàn toàn không ai chú ý tới."

"Thế nhưng, đi hỏi cả một vòng lớn, mà không thu hoạch được gì. Họ lục tung khu vực gần trường, mà cả một sợi tóc cũng chẳng tìm ra – không phải Sherlock Holmes có một câu nói nổi tiếng sao, 'Loại trừ tất cả những điều không thể, điều còn lại dẫu khó tin hơn thì cũng là sự thật', cho nên lúc ấy có người nói, hoặc là người quen gây án, hoặc là cô bé tự bỏ nhà đi."

"Theo giả thuyết người quen gây án, cảnh sát điều tra hết lượt, giáo viên nhân viên của trường, bạn bè người thân nhà họ Quách, thậm chí cửa hàng văn phòng phẩm, siêu thị mini cô bé thường đi… Tổng cộng triệu đến hơn trăm người, nhưng đều chẳng có kết quả gì."

Nói đến đây Đào Nhiên dừng một thoáng: "Đương khi cuộc điều tra rơi vào bế tắc, Quách Hằng cha cô bé đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, bắt máy không ai nói gì, chỉ nghe thấy có tiếng một bé gái kêu gào khàn cả giọng, mẹ cô bé vừa nghe liền ngắt đi, cảnh sát lập tức dựa vào số điện thoại tìm được vị trí – là một buồng điện thoại rất hẻo lánh."

Lang Kiều lấy làm lạ hỏi: "Không có camera ạ?"

"Không có, buồng điện thoại đó nằm cạnh bãi rác, nhìn giống như vứt đi, rất nhiều người đều không biết nó còn dùng được," Lạc Văn Chu nói, "Bên cạnh buồng điện thoại tìm được một ít máu, trùng với nhóm máu của Quách Phỉ, nhưng lúc ấy không thể kiểm tra ADN, không cách nào xác nhận rốt cuộc có phải cô bé đó hay không, cũng không có dấu vân tay."

Trong phòng khách nhà Đào Nhiên nhất thời không ai nói gì.

Một lúc lâu, Phí Độ vẫn không lên tiếng mới xen vào hỏi: "Không còn cú điện thoại nào khác? Không sách nhiễu, cũng không đòi tiền chuộc?"

"Không có," Đào Nhiên nói, "Sau cú điện thoại đó, kẻ bắt cóc không còn liên lạc với gia đình cô bé. Không đòi tiền, cũng không hề đưa ra yêu cầu gì."

Phí Độ bưng ly rượu lắc nhẹ, ngửi mùi rượu thoang thoảng như có như không, giống như đựng trong ly không phải rượu vang đỏ mua đại ở siêu thị, mà là Romanée Conti vậy.

"Thế thì lạ thật," Hấn nói, "Nghe như kẻ bắt cóc không phải nhằm vào đứa trẻ, mà là để tra tấn người lớn trong nhà – cha mẹ nạn nhân làm nghề gì?"

"Bản thân Quách Hằng là một giáo viên trung học, mẹ thì là công chức, gia cảnh lúc ấy nhìn không tệ, nhưng cũng chỉ là tầm trung, họ đều là người bình thường mỗi tháng nhận lương cố định, nếu nói giàu có thì cũng không thể. Hai vợ chồng đều được học hành, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, trên công việc không có dã tâm lớn, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt, không tồn tại tranh chấp lợi ích, cũng loại trừ khả năng ngoại tình."

Gia đình bình thường, cha mẹ bình thường, bé gái bình thường – thậm chí cũng không phải là một cô bé xinh xắn, sống theo nề nếp cũ. Như bất cứ một ai đi trên đường, chẳng có gì để khen chê, dù cảnh sát quật ba thước đất cũng chẳng quật ra câu chuyện gì đặc biệt.

Dân ngạn nói "ruồi nhặng không châm trứng lành", nhưng cảnh sát đã nhiều lần điều tra hết những người có quan hệ với nhà họ Quách, thậm chí việc riêng tư cá nhân cũng cầm kính lúp mổ xẻ một lượt, phát hiện

cô bé Quách Phỉ với gia đình chính là một quả "trứng lành".

Thời gian đang trôi qua, kẻ bắt cóc im lặng cũng không lên tiếng nữa, bất luận là cảnh sát hay người nhà nạn nhân đều biết, cơ hội tìm lại cô bé là rất mong manh, kết cục tốt nhất là bị bán đến một nơi hoang vu hẻo lánh, nhưng khả năng lớn hơn là…

Tại sao kẻ bắt cóc lựa chọn cô bé này, cảnh sát hoàn toàn không có manh mối gì.

Giống như hắn tung xúc xắc ngẫu nhiên trên đường, trúng ai thì trúng vậy.

Vô duyên vô cớ.

Trên thế giới này không có ai là an toàn cả.

Lang Kiều hỏi: "Thế… còn năm đứa bé khác thì sao ạ?"

"Vụ án Quách Phỉ mất tích bị đứt tất cả manh mối, không có biện pháp gì, đành phải bỏ dở. Sau đó sư phụ được điều về thành phố – lúc ấy là ở đội trinh sát hình sự phân cục khu Tỉ Đài, trong khu vực lại xảy ra một vụ án trẻ em đi lạc, vẫn là bé gái, mười hai tuổi, cũng là trên đường tan học thần không biết quỷ không hay mất tích, kẻ bắt cóc vẫn không hé môi một tiếng, đáng sợ nhất là, hai ngày sau khi cô bé mất tích, gia đình cũng nhận được một cuộc điện thoại với tiếng một đứa trẻ gào khóc."

"Sư phụ lập tức ý thức được bất thường, báo cáo tình hình lên cấp trên, người phụ trách khu Tỉ Đài lúc bấy giờ quyết định báo lên Cục công an thành phố, kết quả phát hiện cả Yến Thành, bao gồm các huyện khu xung quanh, đã xảy ra tới sáu vụ án trẻ em mất tích tương tự."

"Bảy vụ," Lạc Văn Chu bổ sung một câu, "Gia đình cô bé cuối cùng may mắn sống sót hoàn cảnh đặc biệt, không có cha, mẹ là bợm rượu, cả ngày chơi bời, con mất tích mấy ngày cũng không biết, căn bản không báo cảnh sát. Chuyện này do Cục công an dẫn đầu, điều động người từ các khu, thành lập tổ chuyên án, sau đó Lão Dương cũng nhờ cơ hội này mới được điều lên cục – nhưng không có tiến triển, giữa mấy bé gái mất tích không hề có điểm chung gì, ngoại trừ…"

Lạc Văn Chu nói đến đây, đột nhiên nhớ tới điều gì, ánh mắt dừng ở Thần Thần cắn ống hút nghe chăm chú không chớp mắt, ngừng lại một lúc, sau đó gượng gạo sửa lời: "Ngoại trừ cách gây án của kẻ bắt cóc đều không khác nhau lắm."

"Sau khi nghe chuyện, cha Quách Phỉ đã xin nghỉ không lương dài hạn, chuyên môn chạy lên thành phố, muốn chờ một kết quả từ tổ chuyên án, tiếc rằng cuối cùng vẫn thất vọng." Đào Nhiên hết sức trân trọng cất quyển sổ của ông cảnh sát già vào hộp giấy để lại ngay ngắn, "Sau đó tổ chuyên án cũng giải tán, chỉ còn gia đình nạn nhân và sư phụ người phụ trách ban đầu là vẫn nhớ về vụ án này. Hơn nửa năm sau, Quách Hằng đột nhiên tìm đến sư phụ, nói mình đã tra được người hiềm nghi, là một giáo viên tên Ngô Quảng Xuyên – chính là người trên tranh. Ngô Quảng Xuyên là giáo viên của 'trung học Cẩm Tú', Cẩm Tú là trường cấp hai tư thục sớm nhất lúc bấy giờ, học nội trú, chiêu sinh toàn thành phố, học phí cao, chất lượng dạy học cao, không ít phụ huynh khu ngoại thành cảm thấy trung học địa phương tệ, đều đưa con đến Cẩm Tú, khi Quách Phỉ mất tích, Ngô Quảng Xuyên vừa vặn nằm trong đội chiêu sinh của trường đến khu Liên Hoa Sơn."

Thường Ninh nín thở: "Là ông ta sao?"

"Ngô Quảng Xuyên năm ấy ba mươi sáu tuổi, ly hôn sống một mình, quả thật có điều kiện gây án, Lão Dương từng âm thầm theo dõi, còn dùng vài thủ đoạn phi pháp, nhưng đều chẳng tra được gì. Ngô Quảng Xuyên này tính tình ôn hòa, quan hệ xã hội không tệ, là một người tốt nổi tiếng xa gần, công việc thường xuyên tiếp xúc với trẻ nhỏ, cũng chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn. Lão Dương theo dõi một thời gian, cảm thấy không phải người này, nhưng Quách Hằng như bị quỷ ám, khăng khăng khẳng định Ngô Quảng Xuyên chính là kẻ bắt cóc, sau đó Lão Dương rút đi, Quách Hằng tự mình cầm một con dao bổ dưa hấu tìm tới đâm Ngô Quảng Xuyên."

Lang Kiều "A" một tiếng: "Chết rồi?"

"Ừ, đưa đến bệnh viện thì đã tắt thở, họ phát hiện bé gái mất tích thứ bảy dưới tầng hầm nhà Ngô Quảng Xuyên, cùng với quần áo của sáu cô bé trước – quần áo đều bị cắt thành từng sợi, trên có vết máu phù hợp

với nhóm máu của các nạn nhân. Vụ án bắt cóc trẻ em liên hoàn năm ấy cứ thế được phá, nhưng quần áo thì ở đó, mà người không tìm được, sống không thấy người chết không thấy xác, kẻ hiềm nghi chết rồi chẳng còn ai để đối chứng." Lạc Văn Chu đứng dậy vươn vai, "Quách Hằng cố ý giết người, cũng xử rồi. Lão Dương vẫn canh cánh trong lòng việc này, ông luôn cảm thấy là mình phán đoán sai lầm mới dẫn đến bi kịch về sau, thành thử nhắc suốt cả đời – không nói chuyện này nữa, xương cốt người hiềm nghi cũng lạnh rồi, ăn cơm thôi."

Mọi người ở nhà Đào Nhiên quậy tung đến tận chiều, người đi taxi với tàu điện ngầm đều về hết, ai tự lái xe tới thì ở lại giúp Đào Nhiên dọn dẹp nhà mới, tiện thể tỉnh rượu, Thường Ninh và Thần Thần cũng về nhà rồi.

Đào Nhiên sau đó lại bị chuốc mấy ly, lúc rửa bát đứng không vững, "toái toái bình an" một cái, bị Lạc Văn Chu đuổi đi. (Chữ toái – vỡ với tuế – năm đồng âm, ngày Tết thường kiêng làm rơi vỡ bát chén vì như thế là xui xẻo, nên nếu lỡ tay làm vỡ bát người ta sẽ nói toái toái bình an – tuế tuế bình an, mong năm nào cũng được bình an)

Đội trưởng Lạc nhanh nhẹn rửa sạch một đống bát đĩa, lúc quay về phòng khách nhìn thấy Phí Độ đang đưa lưng lại lật xem qua quyển sổ của ông cảnh sát già.

Hắn giống như có mắt sau lưng, hỏi Lạc Văn Chu: "Ban nãy có phải anh đã nói thiếu một câu không, các bé gái mất tích nhất định có một điểm chung – là quần áo à?"

Lạc Văn Chu dựa tường phòng khách, bật cười: "Làm sao cậu biết, cậu không phải là hung thủ đầu thai đó chứ?"

"Anh nhìn Thần Thần một cái, sau đó nuốt lại lời muốn nói," Phí Độ quay người lại, "Quần áo tìm được dưới tầng hầm nhà Ngô Quảng Xuyên kia, không phải đều là váy hoa nhí chứ?"

Lạc Văn Chu vừa nhìn thấy hắn liền nhớ đến cái máy chơi game chết tiệt kia, khá mất tự nhiên tránh né ánh mắt hắn: "Cậu có thể dạy trẻ em đề phòng người lạ, đề cao cảnh giác, nhưng không thể khiến cô bé sợ mặc váy hoa nhí, nếu không còn cần chúng tôi làm gì?"

"Ồ," Phí Độ nhẹ nhàng gật đầu, "Đội trưởng Lạc nói đúng."

Lạc Văn Chu hiếm được nghe vài câu nói tốt từ miệng hắn, nhìn cái gật đầu này mà gan run lên, quả nhiên, một giây sau, dự cảm xấu trở thành sự thật.

Phí Độ lẳng lặng hỏi: "Ngoại trừ hoa và máy chơi game ra… còn cái gì nữa?"

38. Quyển 2 - Chương 5: Humbert Humbert 5

Khách khứa đã đi hết, Đào Nhiên chắc cũng ngủ đến dị thứ nguyên rồi. (Dị thứ nguyên là một không gian khác)

Trong phòng khách lấy ánh sáng tốt thoang thoảng mùi rượu, chua chua ngọt ngọt. Phí Độ tắt điều hòa, mở cửa sổ, dùng máy pha cà phê mới tặng pha một ly cà phê đặc kiểu Ý, mùi thơm ưu sầu ở góc bàn bốc lên hơi nóng.

Lạc Văn Chu bị gió nóng mùa hè thổi vào đầu, im lặng chốc lát, sau đó anh vẩy nước trên tay, dùng bàn tay lạnh ngắt ấn trán mình, thở dài rất đỗi bất đắc dĩ: "Cậu thiếu niên à, cậu có thể khéo léo một chút không? Khăn quàng đỏ từ nhỏ đã dạy chúng ta làm việc tốt không để lại tên, cậu vạch trần ra như thế, mỹ cảm ở đâu, hả?"

Phí Độ không trả lời, cả người như đã đông lại, "đứng đắn rởm" cơ hồ như thật.

Lạc Văn Chu nhìn hắn, đột nhiên ý thức được người xấu hổ không chỉ riêng mình – với trí nhớ siêu phàm của chủ tịch Phí, chắc hẳn còn nhớ cảnh hắn vừa cầm cái PSP cũ rêu rao chơi game ở Cục công an, vừa ra vẻ thông minh khiêu khích mình.

Lạc Văn Chu chân thành đặt mình vào hoàn cảnh người khác, thế mình vào Phí Độ, tưởng tượng thử tình cảnh ấy, cảm giác lông tơ cả người dựng hết lên.

Vừa nghĩ như thế, trong ánh mắt anh không tự chủ được thêm "kính lọc" xù lông, nhìn lại chủ tịch Phí, liền cảm thấy bất luận là đôi môi mím thành một đường, các ngón tay mất tự nhiên nắm lại bên người, hay ánh nhìn che giấu sau cặp kính, đều có vẻ vô cùng không thoải mái.

Lúc bản thân không thoải mái, thường càng tô càng đen, càng nói càng sai, song nếu như phát hiện đối phương cũng không thoải mái như mình, bệnh trạng có thể không chữa tự khỏi chỉ trong chớp mắt.

Lạc Văn Chu bỗng nhiên bật cười, chậm chạp đút tay vào túi quần.

Anh cúi đầu ngậm một điếu thuốc, mí mắt cụp xuống, lại ngước lên, nhìn Phí Độ một cái từ dưới lên, do miệng đang bận, lời ra từ kẽ răng có giọng mũi: "Làm gì thế? Rốt cuộc đã phát hiện 'chú Động Tân' bị cưng ăn hiếp nhiều năm là người tốt? Không sao bảo bối à, không cần căng thẳng như vậy, Lôi Phong sống bọn anh sẽ không tùy tiện để người ta lấy thân báo đáp đâu." (Lôi Phong là một người tốt chuyên giúp đỡ người khác)

Ngũ quan Phí Độ như một tấm mặt nạ vẽ lên, so được với tường đồng vách sắt, đặc biệt là khi tinh thần căng thẳng, khống chế biểu cảm và ngôn ngữ cơ thể gần như tinh chuẩn, tuyệt đối không để lộ một tẹo cảm xúc.

So với hắn thì hạng chỉ giỏi nói dối như Triệu Hạo Xương quả thật có thể nói là "lòng dạ không sâu".

Phí Độ không đáp lại câu nói đùa của Lạc Văn Chu, hắn trầm ngâm chốc lát, quay người bưng ly cà phê vừa pha, lớp dầu mỏng nổi trên mặt theo động tác của hắn dợn ra gợn sóng rất nhẹ. Phí Độ không bỏ một viên đường, hắn giống như đã mất đi vị giác, im lặng uống hết hơn nửa ly.

Phí Độ ban nãy đã uống vài ly rượu, không chịu ăn cơm đàng hoàng, lúc này cơ bản là bụng gần rỗng, tổ hợp gây hại của cồn và cà phê đặc lập tức tạo thành "máy tăng huyết áp", khiến tim đẩy rất nhiều máu vào mạch máu. Nhịp tim lộn xộn đột nhiên tăng lên khiến hắn hơi khó chịu, bàn tay rịn mồ hôi lạnh.

Lạc Văn Chu nhíu mày: "Đừng có uống cái đó nữa…"

Phí Độ áp lòng bàn tay lên cái ly sứ ấm áp, khóe miệng nhếch lên, ngoài cười trong không cười cắt ngang: "Quả thật, loại người chuẩn bị mua hung giết người, xử lý cha mình bất cứ lúc nào như tôi, có thể giữ nguyên trạng thái hiện giờ không méo mó, đã là hiếm thấy, không thể không kể đến công chăm sóc năm này qua tháng nọ của đội trưởng Lạc."

Lạc Văn Chu cảm thấy sự căng thẳng không nói thành lời từ câu này, anh còn chưa kịp nếm ra mùi vị, thì Phí Độ đã một ngụm uống nốt số cà phê còn lại, chắc là đắng quá, hắn nhíu mày, giữa cổ và cằm ngẩng lên có một đường cong sắc bén.

Sau đó hắn bỏ ly xuống, gật đầu, quay lưng đi ra ngoài: "Thôi tôi về trước đây, giúp tôi chào Đào Nhiên một tiếng."

"Này," Lạc Văn Chu vô thức dặn một câu, "Mới uống rượu đừng lái xe."

Phí Độ không thèm để ý.

Lạc Văn Chu: "Có nghe thấy không?"

Phí Độ thần sắc hờ hững kéo tay nắm cửa, giống như không nghe.

Thấy hai lần động khẩu không thành công, Lạc Văn Chu đành phải động thủ, tóm cánh tay Phí Độ, rất có kỹ xảo mà lôi quặt ra sau, dùng cách bình thường bắt phạm nhân, vặn ngược tay hắn lôi xuống khỏi cửa.

Phí Độ: "…"

"Nói chuyện cũng không nghe," Trước ánh mắt kinh ngạc của Phí Độ, Lạc Văn Chu một tay ấn gáy hắn, một tay vặn tay hắn, "áp giải" hắn đến cái ghế nằm cách ba bước, "Ngồi xuống đợi một lúc, tôi gọi người lái thay cho."

Tận đến lúc này Phí Độ mới hoàn hồn giãy ra khỏi tay anh, tốc độ nói cũng nhanh hơn vài phần: "Đội trưởng Lạc, anh có thể hơi tiến hóa từ trạng thái người tối cổ lên người văn minh không?"

Lạc Văn Chu không để ý, ngón tay vốn đặt trên gáy Phí Độ dời đi mấy tấc, dừng ở động mạch cổ: "Khó chịu đúng không, tôi đã nói, tôi nhớ hình như từng xem ở đâu, thấy bảo cà phê với rượu không thể uống chung mà."

Phí Độ: "…"

Hắn bị phát pháo nổ sau đuôi ngựa của Lạc Văn Chu "chấn" đau cả tai.

Lạc Văn Chu nhìn hắn: "Tôi chưa từng nghĩ nhiều như vậy – đối xử với cậu không tốt cũng không được, tốt cũng không được, cậu còn khó hầu hơn Từ Hy lão phật gia ấy."

Phí Độ: "… Thất kính, không biết ngài kỳ thực họ Lý."

Lạc Văn Chu búng gáy hắn một phát, cầm di động ra ngoài gọi tài xế lái thay.

Chủ nhà Đào Nhiên không hay biết gì về phen đấu khẩu âm thầm này, anh bị mấy ly rượu vang hạ gục, nằm đến tận khi tà dương trải khắp nơi, mới khát khô cổ bò dậy.

Không có gì bất ngờ xảy ra, khách khứa đã đi hết, trước khi đi còn sắp xếp gọn gàng nhà cửa ngổn ngang giúp anh.

Đào Nhiên rửa mặt trong nhà mới, nhìn thấy trên tủ lạnh dán hai tờ giấy, một tờ là của Lạc Văn Chu, nói thức ăn còn thừa đều cất trong tủ lạnh, khi nào dậy tự hâm, tờ còn lại là của Phí Độ, tương đối dài, Đào Nhiên dụi mắt cả buổi mới thấy rõ hắn viết gì.

Phí Độ nói lúc dẫn Thần Thần đi mua sách, hắn có cảm giác bị theo dõi, không xác định có phải nhằm vào Thần Thần hay không, cũng có thể là thần kinh hắn quá nhạy cảm, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, nhờ Đào Nhiên buổi tối có thời gian thì đến "số 1101" chung đơn nguyên thăm phụ huynh Thần Thần, nhắc nhở họ chú ý sự an toàn trong kỳ nghỉ hè cho con, đừng quên mang theo ít quà, tiện thể cảm ơn đại mỹ nữ buổi trưa đã "nể mặt". (Đơn nguyên là đơn vị phân chia trong chung cư, một đơn nguyên có nhiều hộ, thường dùng chung cầu thang)

Mấy tên hiếu sự này, ngay cả số nhà người ta cũng hỏi rồi.

Đào Nhiên không khỏi bật cười.

Kế đó, nụ cười của anh dần dần cứng đờ, anh xem lại lần nữa mấy câu Phí Độ miêu tả kẻ nghi là theo dõi, vô thức xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài – trong tiểu khu cũ cây cối phong phú, tùng bách tươi tốt và bụi cây kết bè kết đội, nhìn từ trên lầu xuống không có gì cả.

An bình và yên tĩnh.

Đào Nhiên đi đến cạnh cái tủ nhỏ, lại lần nữa mở quyển sổ của ông cảnh sát già.

Trên bìa trong có một tấm ảnh thẻ cũ, chụp khi chủ trước quyển sổ còn trẻ, tóc húi cua, mặt chữ quốc, nghiêm trang quay về ống kính, bên cạnh tấm ảnh rồng bay phượng múa viết tên ông – Dương Chính Phong.

Mấy trang về "vụ án bắt cóc trẻ em liên hoàn ở Liên Hoa Sơn", Dương lão dùng bút đỏ khoanh một chút, Đào Nhiên biết điều này có nghĩa là trong lòng sư phụ vụ án vẫn chưa kết thúc. Trên trang giấy ghi lại cuộc theo dõi và nghe trộm phi pháp của ông đối với Ngô Quảng Xuyên năm đó, thời gian dài đến nửa tháng, mỗi ngày cơ bản đều là "không có gì khác lạ".

Trong đây còn có vài đoạn chữ nhỏ: "Đồng nghiệp Ngô Quảng Xuyên chứng thực, trong lúc chiêu sinh ở Liên Hoa Sơn, người này đã nằm viện hai ngày vì bị cảm nặng, vừa khéo là thời gian nạn nhân Quách Phỉ mất tích, tình hình liên quan đã xác nhận với phía bệnh viện, còn nghi vấn đối với thời gian gây án của Ngô Quảng Xuyên."

Đào Nhiên rót cho mình một ly nước nóng, chậm rãi sắp xếp lại mạch suy nghĩ rối tung – nghe nói Ngô Quảng Xuyên cao hơn một mét tám, là một người đàn ông cao to, bé gái cần ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt. Một cô bé giai đoạn trước thanh xuân đã bắt đầu dậy thì, có ý thức giới tính, hơn nữa bắt đầu nhạy

cảm, một người đàn ông trưởng thành xa lạ, dù có thân phận là giáo viên, sợ rằng cũng cần tiếp xúc nhiều lần hoặc thời gian dài mới có thể giành được lòng tin.

Ngô Quảng Xuyên nằm viện có cơ hội và thời gian không?

Đào Nhiên mải mê suy nghĩ, ngón tay buông lỏng, quyển sổ khép ngược lại, lộ ra một tờ giấy nhỏ kẹp ở trang cuối. Là nét chữ của chính Đào Nhiên, viết một kênh radio, phía sau ghi chú "Nửa đêm, Đọc truyện đêm khuya".

Dương Chính Phong chết từ ba năm trước, bị một tên tội phạm truy nã đâm.

Ông dần lớn tuổi, chức dần cao, nhiều năm trước đã từ cảnh sát hình sự tuyến một chuyển lên cương vị quản lý, theo nguồn tin của Lạc Văn Chu nói ông sắp được đề bạt lên cục phó, họ vốn xoa tay chờ đánh chén một bữa của ông già đó.

Lúc xảy ra chuyện thậm chí không phải là thời gian đi làm – lúc ấy để đưa con đi học đại học ở vùng khác, Dương Chính Phong xin nghỉ phép hai tuần, xong xuôi ông định dùng ngày nghỉ cuối cùng làm một người chồng nội trợ, sáng sớm đã đi chợ, khi qua một đường hầm, nhìn thấy một kẻ lang thang vẻ mặt thần kinh. Kẻ lang thang trông rất nôn nóng, người qua đường nào nhìn hắn, hắn đều hung ác trừng mắt nhìn lại, Dương Chính Phong nhạy bén phát giác vài động tác nhỏ của tên này rất giống động tác chuẩn bị trước khi tấn công, liền để ý, nhìn kỹ lại thì nhận ra hắn là một tội phạm truy nã cấp A, nổi điên đâm chết cả nhà hàng xóm bốn người sau đó bỏ trốn.

Trạng thái tinh thần của kẻ hiềm nghi rõ ràng không ổn định, Dương Chính Phong không dám tùy tiện hành động, âm thầm liên lạc đồng nghiệp. Nhưng khổ một nỗi, có một bà cụ vừa vặn dắt chó đi qua, chú chó con khả năng là cảm thấy nguy hiểm, sủa hắn như điên, thoáng cái kích thích hắn, tay tội phạm truy nã lập tức hét to một tiếng, không biết lấy từ đâu ra một con dao, lao tới bà cụ, Dương Chính Phong bất đắc dĩ chỉ có thể xông lên-

Dương Chính Phong bị tên hung thủ điên khùng đâm mười mấy nhát.

Hôm ấy vừa vặn là Đào Nhiên trực, anh chạy đến hiện trường sớm nhất, kịp gặp mặt Dương lão lần cuối.

Nhưng kỳ lạ là, di ngôn của Dương Chính Phong vừa không hỏi bắt được tội phạm hay chưa, cũng không phải gửi gắm vợ con, ông cầm tay Đào Nhiên lặp đi lặp lại một câu: "Bật… 88.6… mười hai giờ năm phút… 88.6…"

Chương trình trên kênh FM 88.6 lúc mười hai giờ năm phút chính là "Đọc truyện đêm khuya", sau đó chương trình ngừng phát sóng, trở thành một app di động cực kỳ tiểu chúng, mỗi ngày đều đều đọc sách, nội dung cực kỳ tẻ nhạt, Phí Độ tình cờ nghe một lần ở chỗ anh, còn cười nói dùng nó làm thần khí ru ngủ.

Khi trực đến lẫn lộn ngày đêm, thỉnh thoảng hơi khó ngủ, Đào Nhiên sẽ nghe kênh đọc sách lạ lùng này, anh vẫn hoài nghi mình đã hiểu sai di ngôn của sư phụ, cho đến một lần tình cờ nghe thấy ID "Người Đọc Diễn Cảm".

Đào Nhiên mở di động sắp hết pin, bật app "Đọc truyện đêm khuya", mở bài cảm nhận "Đỏ và đen" anh lưu, tác giả chính là "Người Đọc Diễn Cảm".

Câu đầu tiên viết: "'Như vậy, tôi ngồi ăn cơm cùng bàn với ai' – vấn đề này, là chỗ kinh hồn của nhân vật."

Mà vô cùng trùng hợp là, Triệu Hạo Xương hung thủ vụ án giết người vứt xác "520", từng kết thân với nhà họ Trương, thay thế đồng nghiệp giành được một cơ hội tuyệt vời, cũng dựa vào những nguồn lợi này thành công thăng lên phía cộng tác cấp hai, để kỷ niệm chuyện này, hắn trộm cây bút máy của Phí Độ người chủ công ty trong cuộc hợp tác, dán một cái nhãn kỷ niệm, trên viết là "tôi ngồi ăn cơm cùng bàn với ai".

Chuyện này không cách nào giải thích với người khác, nói ra người ta sẽ chỉ cảm thấy anh chìm trong vụ án thời gian quá dài đến mức hơi suy nhược thần kinh, nhìn thấy cái gì đều cảm thấy có Déjà vu. Nhưng vấn đề là, Đào Nhiên không phải mới lần đầu tiên cảm thấy Déjà vu tương tự, hơn nữa mỗi lần đều là cùng một ID.

Sư phụ trước khi chết nắm tay anh nói thật sự là một chương trình đọc sách tẻ ngắt sao?

Liệu có phải lúc ấy anh đã nghe nhầm, một mực tự ám thị "chương trình này có vấn đề", thế cho nên lâu dần thật sự thần hồn nát thần tính, lôi mỗi một sự trùng hợp ra hoài nghi một lần?

Đào Nhiên làm cảnh sát hình sự hơn bảy năm, biết kỳ thực tình huống thế này rất thường thấy, nếu con người ta tự mình nghi thần nghi quỷ, thì ký ức cũng sẽ lừa dối – có bao nhiêu nhân chứng mục kích gặp phải tội phạm bạo lực, nhưng sau đó ngay cả nghi phạm là nam hay nữ, là cao hay thấp cũng không nhớ?

Nhiều năm qua, anh vô số lần lật từ đầu đến cuối quyển sổ của ông cảnh sát già, muốn tìm ra một chút manh mối, làm rõ di ngôn chân chính của sư phụ rốt cuộc là gì, thế nhưng đã đọc thuộc lòng cả quyển sổ, mà anh vẫn chưa tìm được manh mối nào ngoài chương trình kia.

Đào Nhiên hít sâu một hơi, lắc đầu tự giễu, cảm thấy không chừng mình cũng cần tìm thầy phụ đạo tâm lý trong cục để tâm sự.

Đúng lúc này, góc phải phía trên app xuất hiện dấu hiệu cập nhật, Đào Nhiên vô tình cúi đầu nhìn thoáng qua, đồng tử phút chốc co lại, chỉ thấy tiêu đề cập nhật là – "Người quanh quẩn ở đó ơi, anh đã tìm được viên dạ minh châu mình đánh mất chưa? – Đọc lại 'Lolita', gửi bài cảm nhận: Người Đọc Diễn Cảm."

39. Quyển 2 - Chương 6: Humbert Humbert 6

Căn phòng ấy quá lớn, hơi người có hạn không lan được đến đây, tản ra mùi chết chóc nặng nề.

Đó là sự chết chóc mà mặt trời, hoa tươi lẫn ánh đèn đều không thể xua tan.

Hắn trù trừ đứng ở cửa.

Theo lý mà nói, đây là nhà hắn, thế nhưng mỗi lần hắn bước đến chỗ cửa vào không bám một hạt bụi này, mặt hướng về ánh dương xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào khắp phòng, trong lòng hắn đều chứa đựng nỗi sợ hãi.

Lúc này, tiếng nhạc mơ hồ từ trên lầu văng vẳng truyền xuống, giọng nữ du dương đang ngâm nga lặp lại đoạn điệp khúc, hắn mơ màng chốc lát, giống như lờ mờ biết sắp xảy ra chuyện gì, chầm chậm cất bước đi vào trong.

Xúc cảm của ánh dương rọi lên người hắn trở nên rất kỳ dị, âm u ẩm ướt, lạnh lẽo, không giống ánh dương, mà giống gió giữa mưa bão hơn, thổi qua cánh tay bên ngoài đồng phục mùa hè, làm nổi lên một lớp da gà mỏng.

Hắn đi lên tầng hai, tiếng nhạc mỗi lúc một rõ hơn, giai điệu quen thuộc ấy chèn trong ngực hắn như xương mắc cổ, hắn hơi khó thở, đột nhiên dừng chân, muốn bỏ chạy.

Song khi hắn quay đầu lại, hắn mới phát hiện tất cả phía sau mình đều đã tan vào bóng tối, hết thảy đều như định trước, bố trí sẵn sàng, trước mặt hắn chỉ có một con đường, một hướng đi.

Bóng tối không đâu không có mặt từ bốn phương tám hướng bủa vây tới, ép hắn lui lên cầu thang chật hẹp, ép hắn mở cánh cửa kia-

"Uỳnh" một tiếng, hắn cảm thấy có thứ gì đó nổ tung ngay bên tai, sau đó hắn cúi đầu nhìn thấy người đàn bà ngã dưới đất.

Cổ bà ta vẹo đi một cách mất tự nhiên, người đã có màu xanh xám cứng đờ, mắt lại trợn to – giống như thân thể đã chết rồi mà linh hồn vẫn còn sống vậy.

Bà ta nhìn hắn chằm chằm, khóe mắt chảy ra hai dòng lệ máu, lạnh lùng hỏi: "Tại sao con không cứu mẹ?"

Hô hấp chợt nghẽn lại, hắn lui phắt về phía sau.

Người đàn bà ấy lảo đảo đứng dậy, giơ một bàn tay đã sinh ra vết ban của xác chết về phía hắn: "Cái gì con cũng cảm thấy, mà tại sao con tránh mẹ? Tại sao con không cứu mẹ?"

Bàn tay ấy bị cuốn lấy bởi bóng tối thổi quét đến, bóng tối như có sinh mạng, xâm chiếm bà không chút thương tình, bà không ngừng phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết và chất vấn, ra sức vươn tay về phía hắn, rồi lại không ngừng bị kéo vào bóng tối.

Hắn theo tiềm thức kéo bàn tay lạnh buốt phủ đầy ban kia lại, nghe gào thét chói tai, cảm giác mình đang không ngừng rơi xuống. Đột nhiên, phía sau có thứ gì đó túm hắn lại, lưng hắn áp vào một cơ thể rắn chắc mà ấm áp, một đôi tay vòng qua hắn, giơ lên che mắt.

Hắn ngửi thấy trên bàn tay khớp xương rõ ràng kia thoang thoảng mùi thuốc, ngay lập tức, một tia sáng phút chốc bùng ra từ kẽ tay-

Phí Độ choàng tỉnh dậy.

Hắn đang ngồi trong thư phòng nhà mình, lật xem một bản kế hoạch khá buồn tẻ, xem nửa chừng thì ngủ gục.

Lúc này đang là buổi chiều, một làn gió lạnh cuốn theo hơi ẩm lùa vào cửa sổ, bên ngoài không biết từ khi nào gió nổi mây đùn, chuẩn bị đổ một trận mưa to, thì ra những tiếng nổ và ánh sáng mạnh lóe lên trong mơ chính là sấm sét, di động ở bên cạnh đổ chuông không ngừng, trên màn hình hiển thị đã có ba cuộc gọi nhỡ – thảo nào hắn nằm mơ cũng nghe thấy bài hát ấy.

Phí Độ hít sâu một hơi, vừa đứng dậy đi đóng cửa sổ, vừa cầm di động lên: "A lô?"

Tiếng Trương Đông Lai la hét đâm vào tai: "Ban ngày ban mặt, Phí gia, ông lại nằm trên mình người đẹp nào không xuống được, tôi gọi mấy cuộc mà ông đều không nghe!"

"Sấm to quá, không nghe thấy." Phí Độ còn hơi nặng đầu, day ấn đường, "Sao thế?"

Trương Đông Lai: "Mưa to gió to thái dương to, bảo bối à, đi chơi đi!"

Phí Độ đi đến cạnh cửa sổ, cảm giác hơi nước trong không khí như sắp phun ra, thực vật bên cửa sổ đều hơi cúi đầu: "Mưa bão thế này đi đâu chơi?"

Trương Đông Lai nói: "Bên khu sinh thái Tây Lĩnh mới mở một trường đua xe việt dã khủng lắm, họ đặc biệt có một 'đường đua tử thần', chỉ mở lúc thời tiết xấu, càng bão táp càng kích thích – Nói thế nào nhỉ? Hải âu ơi, để bão táp dữ dội hơn đi!"

Phí Độ nghe xong, chỉ cảm thấy giọt bùn cũng theo những câu này bắn vào vành tai, vẻ mặt hờ hững: "Tìm chết à?"

"Ông nghe ông nói kìa, y như cụ già, chẳng có tí tẹo sôi nổi của thanh niên đương đại. Cuộc đời người ta, ăn rồi nhìn rồi, thì còn có thể làm gì? Không phải còn lại tìm chết cho vui à?" Trương Đông Lai nói hùng hồn đầy lý lẽ, "Ông không thích đua xe thì khỏi đua, đến lộ mặt cái là được. Tôi nói cho ông biết, trường đua này có một câu lạc bộ, kéo một đoàn nghệ thuật nhỏ tới, đủ các loại người đẹp có khí chất, có đại mỹ nữ tóc đen dài thẳng mượt, còn có thanh niên văn nghệ kéo đàn, không cùng đẳng cấp với đám mặt xà tinh kia, hoàn toàn phù hợp với gu khó tính của ông, cơ hội khó gặp, ông mau tới đây đi, đừng có rỗi việc ở nhà say mê một lão già nữa – không phải người ta cũng đi tìm đối tượng rồi sao?"

"Tin tức của ông nhạy đấy," Phí Độ cười xì một tiếng, hắn là một ông tổng lớn lên trong nhà ấm, không hề muốn làm một tên ngốc sôi nổi, chơi trò tìm chết dưới mưa to, vốn định từ chối, lời cự tuyệt đã ra đến môi, "Tôi không…"

Lúc này, Phí Độ dựa nghiêng lên cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy thư phòng ánh sáng u ám, không biết làm sao lại nhớ đến giấc mơ đảo điên khi nãy… và đôi tay có mùi thuốc lá kia.

Cách bữa cơm tân gia nhà Đào Nhiên đã hơn một tháng, Phí Độ trước kia suốt ngày đi quấy rầy cảnh sát Đào bây giờ ngay đến một cuộc điện thoại cũng không gọi, thứ nhất là biết Đào Nhiên đã có người trong lòng, không tiện làm phiền quá, thứ hai là mỗi khi trông thấy cái máy chơi game chết tiệt kia, hắn lại cảm thấy cả người khó chịu.

Hôm nay càng chết người hơn, còn bị ác mộng quấy rầy.

"Được rồi," Phí Độ lập tức sửa lời, "Ông cho tôi địa chỉ đi."

Bước vào cuối tháng Bảy, mùa mưa Yến Thành cũng sắp sửa kết thúc, song mưa dầm dề chẳng những không định chấm dứt, ngược lại càng điên cuồng hơn.

Lạc Văn Chu sau khi ra về hai tiếng đã quay trở lại, anh bỏ xe trước cổng Cục công an, không lấy ô mà trùm thẳng mũ áo khoác lên đầu, đội mưa chạy vào.

"Đội trưởng Lạc, phòng họp trên tầng hai, nhanh lên!"

Lạc Văn Chu giũ áo khoác ướt sũng, lộ ra ba vết máu trên mu bàn tay, rảo bước chạy lên tầng hai, hơi thở tắc trong ngực lúc này mới thở ra: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

"Không biết, tôi cũng vừa mới đến thôi," Đào Nhiên gấp ô qua loa, "Tay ông làm sao thế?"

Lạc Văn Chu bực bội gãi vết thương đã cầm máu trên mu bàn tay: "Bóng đèn nhà tôi hỏng, tôi đang thay giữa cảnh tối như hũ nút, thì ông già đột nhiên gọi điện đòi mạng, khiến tôi không cẩn thận giẫm trúng đuôi tổ tông kia – cục trưởng Lục!"

Nhắc ông già, ông già lập tức đến ngay.

Lục Hữu Lương nhanh chóng vẫy tay gọi hai người, lao vào phòng họp như một cơn gió, Lạc Văn Chu và Đào Nhiên vội vàng đuổi theo.

"Hôm nay là ngày cuối diễn ra trại hè chiêu sinh của trường trung học Thập Lục trong thành phố, trường tổ chức cho các em học sinh tham gia trại hè đi tham quan khu di chỉ người vượn cổ ở Tây Lĩnh, thuê một chiếc xe buýt cỡ trung, trên xe trừ tài xế còn có một giáo viên dẫn đội và mười tám học sinh tiểu học khai giảng là lên năm cuối. Khoảng năm giờ chiều, buổi tham quan kết thúc, cả đoàn lên xe trở về, vốn dự tính bảy giờ đến trường, kết quả là bây giờ cả xe lẫn người cùng mất liên lạc." (Năm cuối tiểu học là lớp 6)

Đêm hôm khuya khoắt kinh động đội trinh sát hình sự trên cục, chắc chắn không phải tai nạn giao thông. Lạc Văn Chu và Đào Nhiên liếc nhìn nhau, không ai nói xen vào, cục trưởng Lục giơ tay đẩy cửa phòng họp, mọi người bên trong đang định đứng dậy, Lục Hữu Lương phất tay: "Cứ kệ tôi, tiếp tục nói đi!"

Máy chiếu trong phòng họp theo đó thay đổi, một tấm bản đồ cảnh thật khổng lồ được trải ra.

"Biển số xe mất tích là NLXXXX của Yến Thành, đến từ công ty cho thuê xe Hằng Thông, tài xế Hàn Cương, nam, bốn mươi mốt tuổi, lái xe mười lăm năm, cô giáo Hồ Linh Linh, nữ, ba mươi hai tuổi, là giáo viên của trường trung học Thập Lục, người địa phương Yến Thành. Chiếc xe này lúc năm giờ năm phút xuất phát từ cổng sau viện bảo tàng Tây Lĩnh, vào quốc lộ là tầm sáu giờ, mấy phụ huynh được biết do thời tiết xấu bất ngờ nên đoạn quốc lộ tạm thời bị chặn, đã gọi điện thoại xác nhận với cô giáo, tin tức nhận được là đã vòng qua rồi, nhưng tình hình giao thông không tốt lắm, dự tính thời gian đến trường sẽ muộn hơn kế hoạch từ một tới hai tiếng."

"Khoảng bảy giờ bốn mươi, phụ huynh lại gọi điện, muốn biết họ đi đến đâu rồi, nhưng điện thoại của cô giáo Hồ Linh Linh đã tắt máy. Lúc này phụ huynh vẫn chưa ý thức được có vấn đề, tiếp đó lại gọi điện cho con, nghe thấy có tiếng trẻ em khóc, tiếng gào thét và tiếng đàn ông chửi rủa, không đợi ông ta hỏi rõ có chuyện gì, bốn giây sau điện thoại đã bị cúp."

"Phụ huynh lập tức báo cảnh sát, trên xe có mấy em học sinh mang theo di động có hệ thống định vị trẻ em, song kết quả định vị cho thấy chúng nằm rải rác ở một chân núi, phỏng đoán khả năng là bị bắt vứt đi. Nhưng còn có giày thể thao của một em gắn chip GPS, thể hiện vị trí của họ hiện tại đã lệch khỏi tuyến đường định trước, đến vùng núi phía nam huyện Tây Lĩnh, và vẫn đang đi tiếp."

"Kẻ bắt cóc là người trên xe hay giữa đường gặp cướp?" Lạc Văn Chu hỏi, "Có chủ động liên lạc với bên ngoài không, đưa ra yêu cầu gì?"

"Trước mắt vẫn chưa."

"Lạc Văn Chu," Cục trưởng Lục ngẩng đầu lên, "Chuyện này liên quan đến mấy huyện khu thành phố ta, các ngành và đội đặc công cần phối hợp chặt chẽ, để cháu sắp xếp chung, trực tiếp báo lên chú, cháu làm được không?"

Lạc Văn Chu sửng sốt, nhất thời anh có thể cảm giác được rõ ràng mấy ánh mắt tập trung vào mình, may là tố chất tâm lý tuyệt vời, anh không hề biến sắc, điềm nhiên gật đầu: "Vâng."

"Hết thảy lấy an toàn tính mạng bọn trẻ làm chính, cấp tốc!"

Mưa ngày càng to, không hề có vẻ sắp nhỏ đi.

Bé gái ngồi cạnh cô giáo, chiếc váy hoa nhí trên người đã bị mưa bên ngoài tạt ướt, nhưng em không dám đóng cửa sổ.

Em nghe thấy tiếng cô Hồ van xin: "Anh ơi, anh muốn cái gì? Mọi thứ trên xe, tiền bạc, anh cứ lấy tùy ý, chúng tôi tuyệt đối không lắm miệng, nhất định không nói với ai… Ở chỗ tôi còn có phương thức liên lạc của một số phụ huynh, nếu anh có khó khăn gì, tôi cũng có thể lập tức liên lạc với họ…"

"Câm miệng." Gã đàn ông ngồi cạnh tài xế lạnh lùng ngắt lời cô, trong tay lóe ánh dao, "Tôi bảo làm gì thì cô cứ làm như vậy, làm gì mà lắm lời thế! Lái tiếp đi!"

Cô giáo trẻ vẻ mặt cầu xin ngẩng đầu lên, nhìn tài xế qua kính chiếu hậu, chờ mong người trung niên nắm vô-lăng này có thể nghĩ ra cách gì.

Song tài xế chỉ đáp lại cô một ánh mắt sợ hãi, kế đó né tránh ánh nhìn của cô, tên cướp nói gì nghe nấy.

Chiếc xe chở đầy học sinh sau khi thay đổi tuyến đường, trên một con đường nhỏ lầy lội, gặp phải một chiếc xe con chết máy ven đường.

Đoạn đường ấy rất hẹp, bị đối phương chặn cứng ngắc như vậy, xe buýt không qua được, tài xế và cô giáo buộc lòng phải xuống nói chuyện với chủ xe. Chủ xe là một thanh niên, trông hơi nhếch nhác song rất biết điều, ba người lớn hợp lực đẩy chiếc xe chết máy ra, vất vả mở đường, cô Hồ còn chưa kịp đứng thẳng dậy, thì đã bị gí dao vào lưng.

Cần gạt nước phát ra tiếng "két két" như quá tải, xe buýt đã hoàn toàn lái vào vùng núi Tây Lĩnh, xa gần không một bóng người, một luồng sấm sét đánh xuống, chiếu sáng khuôn mặt trắng bệch của tên cướp.

"Chạy đến bãi đất trống phía trước," Hắn nói, "Sau đó dừng xe."

Chiếc xe ngoan ngoãn dừng ở vị trí chỉ định, tiếng động cơ vừa tắt, thì bốn phía càng yên tĩnh, bầu không khí cũng càng khủng bố hơn.

Cô giáo vô cùng lo lắng, cô nghe thấy học trò nhỏ bên cạnh không khống chế được phát ra tiếng nức nở, vội vàng bịt miệng em, liều mạng lắc đầu ra hiệu cho lũ trẻ xung quanh giữ trật tự, không được chọc giận tên cướp, đồng thời âm thầm hít sâu mấy hơi, cô cố gắng dằn sự hoảng loạn và sợ hãi xuống, lặng lẽ cho tay vào ba lô.

"Cô," Tên cướp kề con dao phay lên cổ tài xế, giơ tay chỉ Hồ Linh Linh, tay cô giáo cứng đờ trong ba lô, ánh mắt lạnh như băng của kẻ kia ghim vào người cô, "Đừng trốn đằng sau giở trò, ra đằng trước."

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Linh Linh chạm đến thứ muốn tìm, cô rút tay ra, lặng lẽ nhét thứ đó vào tay học trò trong lòng, sờ tóc cô bé đó một cái.

Học trò nhỏ trợn mắt, cô giáo không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu về hướng ngoài cửa sổ, sau đó chậm rãi đứng dậy, giơ hai tay ra, đi lên phía trước theo yêu cầu của tên cướp.

Cô bé mặc váy hoa nhí nắm chặt thiết bị báo động phòng thân cô giáo nhét vào tay mình, giấu sau lưng.

Ở nơi cách chỗ này không đầy ba cây số, đám nhà giàu quậy điên rồi ướt sũng quay vào nhà, mới đầu vốn nói đua ô tô việt dã, chạy nửa chừng chê không đã liền đổi thành mô-tô việt dã, gầm rú lao một vòng, lạnh buốt cả tim.

Phí Độ cởi khuy áo ở cổ, ném mũ bảo hiểm đi, nhận một cái khăn lông, vuốt mái tóc ướt nhẹp ra sau đầu, không thể không thừa nhận, cách giải trí tìm đường chết quả thật cực kỳ thư giãn.

"Anh Phí hôm nay không đi chứ?" Cô nàng xinh đẹp đưa khăn chống cằm nhìn hắn, mùi nước hoa "Báo Săn" pha lẫn mùi ẩm ướt thốc vào mặt, đậm đặc và lạnh lùng, phối hợp với dòng máu sôi trào lên sau khi

đua xe dưới mưa, thêm khí chất văn nhã của cô nàng đó, quả thật là sự hấp dẫn tương phản đặt làm đúng theo khẩu vị của hắn.

Trương Đông Lai kế bên cười như một con chó, Phí Độ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai sắp xếp.

Kỳ thực ngủ lại một đêm cũng không ảnh hưởng gì, nhưng Phí Độ nhìn cô gái đó, tự dưng chẳng hứng thú nổi, cứ cảm thấy sự hoang dại của báo săn hơi thiếu một chút, giống như một người rất muốn ăn ớt hiểm địa ngục, mà người ta lại bưng lên cho hắn một đĩa bò bí-tết rắc ít tiêu đen vậy.

Trong lòng hắn hơi ngứa ngáy, hắn muốn hương vị nào đó đậm hơn, không có cũng không định tạm bợ, thế là hào hoa phong nhã mỉm cười: "Không được, sáng sớm mai công ty có chút việc phải đến sớm, lát nữa anh sẽ về thành phố luôn."

Cô nàng hơi thất vọng: "Khó khăn lắm mới đến một chuyến, trời tối như vậy, đường lại không dễ đi, anh về bây giờ rất nguy hiểm."

"Nguy hiểm hơn lái mô-tô việt dã chạy giữa bùn đất dưới mưa to không? Thực ra hôm nay anh vốn không định đến đâu, kết quả là có dự cảm thôi thúc, cảm thấy mình không đến thì sẽ tiếc nuối suốt đời." Phí Độ cúi đầu nhìn cô ta, lời ngon tiếng ngọt không mất tiền mua, "Gặp em rồi, mới biết dự cảm của anh quả nhiên chuẩn, không uổng chuyến này, hôm nay dù gặp mưa đá cũng đáng."

Cô nàng kia bị hắn nhìn đỏ mặt, không thể tiếp lời.

Phí Độ bưng một bát canh gừng, đang định uống xong rồi về, thì chủ câu lạc bộ đi ra: "Phí gia, muốn đi cũng đợi lát nữa hẵng đi, anh mới nghe nói bên này phong tỏa đường rồi, có tên điên bắt cóc một xe học sinh tiểu học đi tham quan, không biết đã chạy đi đâu, đã điều động cả đặc công rồi."

Phí Độ sửng sốt.

Tên điên bắt cóc học sinh tiểu học canh ngay cửa duy nhất trên xe, hai tay lăm lăm hai con dao, không hề sợ hãi nhắm vào hai người trưởng thành trên xe, ném một cái di động loại đập đá kiểu cũ cho cô Hồ: "Bây giờ tôi muốn cô gọi điện thoại cho bọn họ."

Cô Hồ nhìn bé gái mặc váy hoa nhí, lại quay đầu nhìn tài xế hèn nhát co rúm người, chầm chậm nhận điện thoại và tờ danh sách học sinh, gọi cho một phụ huynh: "A lô… tôi… tôi là cô giáo Hồ Linh Linh, xe chúng tôi nửa đường bị một tên cướp… A!"

Tên cướp dùng mũi dao đâm vào gáy cô, đau đớn dữ dội pha lẫn mồ hôi lạnh cùng kéo dây thần kinh của cô giáo.

"Đừng lắm lời, cứ bảo với họ là tôi cần tiền, họ góp nhau hay làm gì cũng được, mau chóng kiếm đủ năm trăm vạn, trước khi trời sáng đưa đến nơi tôi chỉ định, chuẩn bị xong tôi sẽ lại gọi điện thoại thông báo cho họ đem tiền đến đâu. Nếu họ muốn báo cảnh sát thì cũng tùy thôi, dù sao đám nhãi này đang nằm trong tay tôi, nhìn thấy xe cảnh sát là tôi sẽ ra tay, thấy một chiếc xe cảnh sát tôi sẽ chọn một đứa làm thịt, chạy không được thì tôi sẽ nổ chiếc xe này, cho các cô nếm thử mùi vị làm chim sẻ nướng!"

Điện thoại tắt phụt, Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên.

"Sếp, có thể định vị đại khái, cơ bản khớp với tín hiệu GPS trong giày của em học sinh kia, chúng ta đi thế nào đây?"

Lạc Văn Chu trầm ngâm chốc lát: "Tình hình cá nhân của tài xế và cô giáo điều tra thế nào rồi?"

Lang Kiều ngớ ra: "Không phải nói là nửa đường gặp cướp…"

Lạc Văn Chu: "Cướp đi một mình làm sao biết trong xe toàn là trẻ con? Cho dù biết, cho dù trong tay có vũ khí, làm sao hắn dám tự tin một mình đối phó được hai người trưởng thành?"

Lang Kiều hoảng sợ, đúng lúc này, Đào Nhiên gọi điện tới: "Đội trưởng Lạc, bọn tôi đang ở nhà tài xế Hàn Cương, hắn đã bán không ít đồ gia dụng, nghe hàng xóm xung quanh nói thì có khả năng là nghiện cờ bạc rồi."

Lạc Văn Chu nhíu mày.

Tim Hồ Linh Linh đập cực nhanh, tên cướp đang ở trước mặt cô múa may diễu võ dương oai, lưỡi dao trong tay hắn lên xuống trước mắt.

"Không thể tiếp tục như vậy." Cô nghĩ, lại lần nữa nhìn cô bé mặc váy hoa nhí, học trò nhỏ như đã hiểu ánh mắt cô, thân thể be bé co lại cạnh cửa sổ, đột nhiên ném máy báo động ra ngoài.

Tiếng còi báo động chói tai nổ ra bên cạnh xe, tên cướp cầm dao sững sờ tại trận, ngay tích tắc này, Hồ Linh Linh chợt lao lên người hắn, cả hai cùng lăn ra cửa xe mở hé, cô bất chấp đau nhức khi lưỡi dao lạnh buốt cứa thân thể, la lên bảo tài xế kia: "Lái xe! Mau lái xe!"

40. Quyển 2 - Chương 7: Humbert Humbert 7

Lũ trẻ trong xe rối lên, có đứa thét "thầy ơi mau lái xe", còn có đứa khóc kêu "cô ơi", tên cướp cầm dao đôi mắt ứ máu, đâm vào bụng Hồ Linh Linh. Cả đời Hồ Linh Linh sống đến bây giờ bình bình yên yên, không tai không bệnh, chưa bao giờ biết trên thế giới còn có đau đớn như vậy, tay chân thoát lực, cả người co tròn lại theo bản năng, cô chỉ nhìn chiếc xe đậu bên cạnh, hi vọng xe có thể nhân lúc này đóng cửa lại, trốn thoát an toàn.

Chìa khóa cắm trên xe không có gió tự lắc lư, tên cướp giống như quên giật nó ra, tài xế nắm cần điều khiển, chỉ cần ấn nút là có thể đóng cửa xe, hắn lái xe lâu năm, tay lái lụa, chỉ một giây đồng hồ là có thể lao vút khỏi con đường núi trống trải…

Nhưng hắn không làm thế.

Tài xế Hàn Cương vẻ mặt hoảng sợ, nhưng chỉ ngồi trong buồng lái không nhúc nhích, quát tên cướp: "Mau dừng tay!"

Lúc này Hồ Linh Linh đã không nói nên lời, cuống đến độ vành mắt đỏ lên, liều mạng lắc đầu ra hiệu cho Hàn Cương, muốn kêu hắn không cần lo cho mình, sau đó cô nghe thấy câu tiếp theo của tay đàn ông trung hậu hiền lành ấy: "Không phải đã nói chỉ cần tiền à, con mẹ nó mày giết chết người, đến lúc đó làm sao kết thúc!"

Hồ Linh Linh rốt cuộc ý thức được điều gì, cảm giác ớn lạnh thấu xương bò lên cột sống.

Chính vào lúc này, không ai chú ý tới, tấm màn trong góc xe lay nhẹ, cô bé mặc váy hoa nhí vừa rồi nhân lúc hỗn loạn chui vào bức màn, nhờ màn xe che khuất, trèo lên cửa sổ để mở, như chú mèo con tay chân khẳng khiu, im ắng chui qua cửa sổ nhảy xuống đất.

Tên cướp bị Hàn Cương cắt ngang ý đồ hành hung, khá bất mãn ném dao cho tay tài xế ấy, khom lưng túm tóc Hồ Linh Linh lên, đấm đá túi bụi cho hả giận.

Ánh mắt mọi người đều bị màn tàn nhẫn này thu hút, bước chân bé gái cũng bị mưa gió gào thét và tiếng kêu thảm thiết của cô giáo át đi, đêm tối không trăng không sao thành bạn của em, em tránh đèn xe, liều mạng chạy như điên.

Vùng núi đường gập ghềnh, không cột mốc chỉ đường, không ánh đèn, không sinh vật, núi đá lắc lư và cây cối xiêu vẹo đều như quái vật nấp trong bóng tối, em không nhận ra phương hướng, cũng không dám quay đầu lại, nghe tiếng bước chân mình cũng hãi hùng, luôn cảm thấy con quái vật cầm dao đang đuổi theo đằng sau.

Không ai dạy em gặp phải tình huống này ở vùng hoang vu thì nên làm thế nào, em chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước-

Đột nhiên, trước mặt lóe lên ánh đèn xe, cô bé hoảng sợ vô cùng, giờ này phút này người và quỷ đều khiến em sợ hãi, trong lúc cắm đầu chạy bừa, em vấp phải một tảng đá ngã bay đi, rốt cuộc không cẩn thận kêu ra tiếng.

Tiếng thắng xe vang lên cạnh đó, tai ong ong, cơ thể em cứng ngắc.

Lúc này, em nghe thấy một giọng nói rất giòn giã và non nớt: "Ba, là động vật nhỏ à? Là dê ạ?"

Giọng nói non nớt này bừng tỉnh cơn ác mộng kỳ quái, trái tim hoảng sợ đến độ tê dại của cô bé trốn chạy chợt đập mạnh, em nghe thấy tiếng bước chân sột soạt, mở to mắt, nhìn thấy một người đàn ông che ô đi tới trước mặt.

Người này lịch sự mà sạch sẽ, nhất định không phải người xấu.

Cô bé nức nở nói: "Chú ơi cứu mạng!"

Chiếc váy chi chít hoa nhỏ dính bùn loang lổ, đầu gối trầy, móng chân be bé bị đá làm tróc lên, máu chảy ròng ròng, người đàn ông quan sát em một chút, rồi cực kỳ dịu dàng bế em lên.

Sự phòng bị kiên cố của cô bé trước mặt một đứa trẻ khác đã bị đập nát, trong tình huống sợ hãi tột độ, em không hề lý trí tin tưởng người xa lạ đột nhiên xuất hiện giữa vùng núi hoang vu này.

"Có kẻ xấu cướp xe chúng cháu, hắn có dao, còn đâm cô giáo cháu, ngay phía trước, chú…"

Người đàn ông bước chân cực nhẹ, như sợ kinh động cái gì, bàn tay cầm ô giơ một ngón trỏ lên.

"Suỵt-" Ông ta nói, "Ngoan nào, đừng sợ, để con gái chú làm bạn với cháu."

Cô bé nhìn theo ánh mắt ông ta, bên trong cửa kính xe hạ xuống nửa chừng lộ ra khuôn mặt một thiếu nữ, độ mười hai mười ba tuổi, buộc tóc hai chùm, đôi má đẫy đà, đôi mắt giảo hoạt mà xinh xắn, môi là màu đỏ anh đào lóng lánh, giống như dùng trộm son của người lớn.

Cười tươi như hoa.

Trong câu lạc bộ xe việt dã đèn đóm sáng rực, đám con nhà giàu đều đang cầm di động, bắt đầu nghe ngóng tin tức.

"Tôi không quen khu quanh đây lắm," Phí Độ đứng trước bản đồ khu Tây Lĩnh, quay đầu lại hỏi chủ "câu lạc bộ tìm chết", "Quanh đây trừ nơi này ra, còn thôn tụ cư hoặc nơi hoạt động nào khác không?"

"Tây Lĩnh năm đó quy hoạch là vườn hoa đằng sau của Yến Thành, chủ yếu nhắm vào giải trí," Chủ câu lạc bộ nói, "Toàn là các hạng mục chiếm diện tích, trừ chúng ta ra, gần đây còn có làng rượu kèm sân golf và câu lạc bộ cưỡi ngựa, mấy thôn ban đầu đều dời lên thị trấn để 'lên lầu' – có điều xem thời tiết hôm nay, thì khả năng hai chỗ đó đều chẳng có ai cả."

"À," Phí Độ gật đầu, "Lát nữa nếu cảnh sát gọi điện thoại, anh để tôi nghe cho."

Trên đầu chủ câu lạc bộ đầy dấu chấm hỏi: "Gọi điện thoại? Cảnh sát tại sao gọi…"

Hắn ta còn chưa dứt lời thì điện thoại của lễ tân đã đổ chuông, cô gái vừa vặn chơi piano bên cạnh bớt ra một tay, nhấc điện thoại uể oải áp lên tai: "A lô, câu lạc bộ việt dã Tây Sơn… ông chủ, người này xưng là cảnh sát!"

Cảnh sát hành động cực nhanh, lúc này đã tới gần chỗ tên cướp.

Nhìn từ trên vệ tinh, chỗ tên cướp chọn rất nhỏ, bốn phía đều là đất trống, một khi đội đặc công tới gần sẽ rất dễ bị phát hiện, mà trên loại xe buýt cỡ trung này đều có màn, tên cướp nắm trong tay một đám trẻ con, hắn chỉ cần trốn trên xe kéo màn thì tay súng bắn tỉa cũng chẳng có cách gì.

Thời gian đang trôi qua từng phút từng giây, cảnh sát thử gọi số điện thoại ban nãy nhưng đã tắt máy, tên cướp này có ham muốn khống chế cực mạnh, nhất định cần hắn chủ động liên lạc.

Sau mười giờ đêm, mưa rốt cuộc nhỏ dần rồi tạnh hẳn, nhóm Đào Nhiên ngay đêm ấy chạy tới nhà tài xế Hàn Cương một trong những người hiềm nghi, lục soát hết lượt.

"Hàn Cương trước kia lái xe tải, kết quả dính vào thói 'bài bạc', một năm thua mười mấy vạn, còn vì đánh bài trễ nải công việc mà bị đội xe khai trừ, dẫn đến vợ con ly tán. Sau đó hắn đàng hoàng được một thời gian, nhờ người tìm công việc lái xe thuê, an phận vài năm, rồi không biết thế nào mà lại chơi mạt chược, bị đội lừa bạc để ý, thua táng gia bại sản chưa nói, còn nợ bọn cho vay nặng lãi hơn một trăm vạn."

"Chẳng trách phải làm liều," Lang Kiều ấn tai nghe, "Tên còn lại thì sao, có manh mối gì không anh? Ngoại trừ là ma bài bạc thì Hàn Cương hình như đến cả phòng tạm giam cũng chưa vào, dù muốn phạm tội, chưa chắc vừa bắt đầu đã dám mạnh tay như vậy, kẻ chủ mưu bày ra vụ này nhất định có tiền án."

"Có một," Đào Nhiên nói, "Anh đã gửi ảnh cho bọn em, kẻ này tên Hàn Thành Chính, nam, hai mươi chín tuổi, là bà con xa của Hàn Cương, từng hai lần vào tù vì tội dùng dao cướp của và cố ý gây thương tích, gần đây mới được thả, đến Yến Thành tìm việc, thường xuyên tới chỗ Hàn Cương ăn chực. Tên này nói là tìm việc, kỳ thực sau khi đến đây vẫn chơi bời lêu lổng, mấy lần xảy ra xung đột với người ta, thường vác dao phay đi khắp nơi, hàng xóm xung quanh đều tránh hắn – chập tối hôm qua Hàn Thành Chính đi thuê một chiếc xe con cà tàng, sáng sớm đã xuất phát, không biết đi đâu, quá nửa chính là tên cướp kia."

"Mẹ kiếp không biết là ngưu tầm ngưu mã tầm mã hay vật họp theo loài đây," Tiếng Lạc Văn Chu từ tai nghe truyền ra, "Hàn Cương từng kết hôn? Có con không? Con bao nhiêu tuổi, trai hay gái?"

"Con trai, chín tuổi, đã cùng vợ cũ dọn đi xứ khác, do Hàn Cương nghiện cờ bạc nên vợ cũ không cho con liên lạc với hắn. Công ty cho thuê xe có hợp đồng dài hạn với trung học Thập Lục, mỗi lần trường có hoạt động gì hắn đều đến, thành thử quen hết các thầy cô thường tổ chức hoạt động, giáo viên cũng coi hắn là nửa nhân viên nhà trường. Người này bình thường trung hậu thật thà, tính tình ôn hòa, cũng thích trẻ con, không ai ngờ tới hắn sẽ làm chuyện như vậy."

"Biết rồi, tổ đàm phán chú ý," Lạc Văn Chu dừng thoáng chốc, nhanh chóng sắp xếp ra một trật tự, "Khi tên cướp gọi điện lần đầu tiên, xem phản ứng của cô giáo lúc đó, hẳn là còn chưa biết Hàn Cương thông đồng với tên cướp, giữa cô giáo và tài xế tồn tại lòng tin nhất định, bởi vậy chưa đến tình huống đặc biệt, có thể Hàn Cương cũng không muốn bị lộ. Rất có thể là hắn bị bọn cho vay nặng lãi bức bách mới làm chuyện này, đối với các em học sinh cũng nên có sự thông cảm nhất định. Mà tên còn lại hẳn là kẻ chủ đạo trong vụ bắt cóc tống tiền lần này, có tiền án, là kẻ tái phạm hết thuốc chữa, chuyện gì cũng làm được, hai tên này hiện giờ lợi ích nhất trí, nhưng quan hệ không thể quá bền vững, có thể tách ra…"

"Sếp ơi," Lang Kiều đột nhiên cắt ngang anh, "Điện thoại! Tên cướp gọi điện thoại tới!"

Lạc Văn Chu: "Các ngành chú ý."

Một câu nói ra, tất cả bày trận sẵn sàng chờ đợi, mọi người lũ lượt đeo tai nghe, tổ đàm phán đã vào vị trí.

Thời gian cuộc điện thoại thứ hai và cuộc điện thoại trước vừa vặn cách nhau một tiếng, nhân viên đàm phán bắt máy, song nói chuyện không phải cô giáo khi nãy, mà là một giọng nam rất hung hãn: "Tiền đã chuẩn bị xong chưa?"

Lòng mọi người đều chùng xuống.

Đàm phán viên dừng một chút: "Cô giáo lúc nãy đâu?"

Trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng đàn ông thở hồng hộc, đàm phán viên lại bổ sung một câu: "Mấy phụ huynh chúng tôi đã góp được hơn ba trăm vạn tiền mặt, vợ tôi đang cầm tiền chạy đến đây, số còn lại nhất định sẽ mau chóng gom đủ, thiếu thì chúng tôi còn có thể đi mượn, nhưng anh không thể lật lọng làm ai bị thương!"

Gã đàn ông đầu bên kia cười: "À, các người đã ngoan ngoãn đi chuẩn bị tiền rồi, không báo cảnh sát?"

Viên cảnh sát của tổ đàm phán ngẩng đầu lên, im lặng dùng ánh mắt xin chỉ thị, Lang Kiều bên cạnh ấn tai nghe, mau chóng viết mệnh lệnh của Lạc Văn Chu trên bảng vẽ: "Kẻ tái phạm, nói thật."

"Báo… báo rồi," Viên cảnh sát đàm phán nói bằng giọng hơi hoảng loạn, "Trước khi anh liên lạc chúng tôi đã… anh… anh không nói là không thể…"

"Ồ, thế cảnh sát đâu?"

"Công an huyện Tây Lĩnh nói phải xin chỉ thị trên Cục công an thành phố, Cục công an thành phố nói ít nhất phải một tiếng nữa họ mới đến được, chúng tôi thật sự không chờ nổi, chỉ có thể xoay tiền trước để có hai chuẩn bị, anh… anh nhất thiết đừng hại lũ trẻ."

Tên cướp đầu bên kia nghe thế khá đắc ý: "Tôi đã sớm bảo các ông rồi, trông chờ đám bỏ đi đó là vô dụng."

Chắc do nghe nói tiền đã sắp đến nơi, tên cướp nghĩ một chút, giọng hơi dịu hơn: "Được rồi, cho ông nói chuyện với thằng con ông, nó tên gì?"

Bên cạnh đưa tới một tờ giấy, đàm phán viên liếc nhanh một cái: "Trần Hạo, tôi là cha Trần Hạo, xin anh cho tôi nói với nó một câu."

Bên kia cười khẩy một tiếng, chốc lát sau tiếng bé trai nức nở truyền tới: "Ba ơi, ba ơi!"

Mấy cảnh sát của tổ đàm phán bên cạnh dùng tay ra hiệu với nhau – cậu bé đã bị sợ hãi, nhưng nghe chừng tạm thời chưa bị tổn thương thân thể.

"Hạo Hạo, đừng sợ, con đang ở chung với các bạn khác à?" Đàm phán viên nối tuyến muốn xác định sự an toàn của các con tin khác, "Con phải dũng cảm, phải làm gương cho các bạn khác, đúng không?"

Cậu bé mơ hồ đáp một tiếng, nhưng không đợi trả lời, tên cướp đã giật điện thoại: "Đừng nhiều lời, nghe cũng nghe thấy rồi, mẹ kiếp đừng làm chuyện dư thừa, bọn tôi không cần đưa cơm, không cần đưa nước, đừng hy vọng để cảnh sát thừa cơ trà trộn vào, mau chuẩn bị tiền đi, có tiền thì con ông sẽ toàn mạng."

Đàm phán viên nhíu mày, lắc đầu với đồng nghiệp xung quanh, Lang Kiều rút tờ kế hoạch "nghĩ cách phái người tới gần", giơ tay ra hiệu làm "kế hoạch hai".

"Khoan đã, có thể… có thể cho tôi nói một câu với giáo viên trên xe không, thằng bé sợ hãi quá – tùy tiện giáo viên nào cũng được!"

Nghe cách nói "tùy tiện giáo viên nào cũng được", đầu bên kia cười khẩy một tiếng cổ quái.

Sau đó, một giọng nam trầm thấp mà hơi rụt rè truyền đến: "A lô."

Là Hàn Cương!

"Thầy, tôi… tôi là ba Trần Hạo," Đàm phán viên hạ giọng, để tiếng mình nghe có vài phần khẩn cầu moi tim moi gan ra, "Tôi biết là rất ích kỷ, nhưng thầy… thầy có con không? Thầy có thể hiểu được không?"

Bên kia im lặng một lúc: "… Tôi có."

"Thầy, xin thầy bất kể thế nào đều trông chừng lũ trẻ cho tốt, chuyện tiền bạc chúng tôi sẽ cố hết sức nghĩ cách, táng gia bại sản cũng không hề gì, chỉ cần lũ trẻ không sao. Đều là bậc cha mẹ, thầy nhất định biết tâm trạng của người làm phụ huynh chúng tôi, tôi biết hoàn cảnh của thầy cũng rất khó khăn… con thầy chắc cũng cỡ tuổi Hạo Hạo nhỉ? Thầy hãy nghĩ đến nó, chúng tôi không thể đến hiện trường, chỉ có thể cầu xin thầy trông chừng giúp, bị sợ hãi một chút cũng không sao, nhưng tuyệt đối đừng để bị thương, tôi cầu xin thầy đấy!"

Lần này, Hàn Cương im lặng một lúc lâu hơn, giọng nói bỗng trở nên mất ổn định: "Tôi… tôi sẽ cố hết sức…"

Hàn Cương chưa dứt lời, sườn núi đằng xa đột nhiên vọng đến một trận gầm rú, nhạc Heavy Metal như tiếng bom nổ trong bóng đêm yên tĩnh không gì che chắn, ánh đèn lóa mắt sáng lên, ngay sau đó là tiếng huýt sáo và tiếng gào thét.

Tên bắt cóc tống tiền lập tức nổi điên, cầm dao lên giật lấy điện thoại: "Là ai, cảnh sát sao? Các người giở trò! Không cần mạng bọn nhãi này nữa à!"

Đầu dây bên kia hoảng loạn giải thích: "Không, không…"

Cùng lúc đó, một giọng nữ ngọt phát ngán thông qua loa truyền đến: "Các baby đừng sợ, lên xe đi, ban nãy 'đường đua tử thần' cũng chạy được, chẳng lẽ các anh chàng đẹp trai này còn có thể để các cưng xảy ra chuyện sao?"

Tiếng huýt sáo xuyên qua loa tưởng chừng muốn lật tung mặt đất trong phạm vi mười dặm, tia laser rực rỡ rọi khắp núi, trong ánh đèn, mấy chiếc xe thể thao độ lại kiêu ngạo khoe dáng trên núi, cái bóng khổng lồ của cửa xe như muốn bay lên bị ánh đèn đầy kỹ xảo chiếu lên sườn núi không xa.

Hàn Cương túm tay cầm dao của tên bắt cóc: "Gần đây có một câu lạc bộ việt dã, trước khi đến không phải đã điều tra rồi à, mày bình tĩnh nào!"

Tên bắt cóc điên tiết: "Tránh ra! Làm sao bọn chúng vừa vặn đến đây trùng hợp thế được?"

Đàm phán viên la lên trong điện thoại: "Chúng tôi thật sự không biết, các anh có thể đổi chỗ, tiền lập tức đến ngay rồi, xin đừng làm hại lũ trẻ. Thầy ơi! Thầy ơi! Thầy ơi!"

Ba tiếng "thầy ơi" liền như một cây kim sắc lẻm, cắm vào thần kinh Hàn Cương.

Bọn trẻ con đôi lúc không phân biệt được nhân viên nhà trường và nhân viên thuê bên ngoài, nhất là những đứa còn nhỏ, gặp người lớn trong trường đều gọi thầy cô, những đứa trẻ đó bình thường cũng gọi hắn như vậy.

Hàn Cương dùng cả hai tay đè đồng lõa lại, gấp gáp nói vào tai hắn: "Nghe thấy chưa, tiền sắp đến rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, mày nhất định phải gây thêm rắc rối vào lúc này sao? Mày ngẩng đầu nhìn xem, đó có giống xe cảnh sát không, bọn nó chạy đường núi, căn bản không định tới đây, mấy cái bóng đã dọa mày vãi đái, thì còn làm ăn được gì!"

Tên bắt cóc nhìn theo ánh mắt hắn, tựa hồ bị thuyết phục, bàn tay cầm dao thoáng thả lỏng.

Hàn Cương: "Ban nãy chạy mất một đứa nhãi, nơi đây vốn đã không an toàn, để tao đi lái xe, đổi chỗ khác."

Tiếng quần ma loạn vũ của đám phú nhị đại đua xe bám theo như bóng với hình, cảm giác tồn tại rất mạnh. Tiếng động cơ xe thể thao gầm rú vòng quanh đường núi ầm ầm không ngừng, mặc dù khoảng cách rất xa, và không hề có vẻ muốn tới gần, nhưng cơ hồ bao vây địa điểm dừng xe buýt, nhịp trống của khúc nhạc nhảy đập từng hồi vào ngực hai kẻ tống tiền, chúng không thể không rút khỏi bãi đất trống ban đầu, lái đến hướng duy nhất rời xa tạp âm.

Tiếng Lạc Văn Chu vang lên trong tai nghe của Lang Kiều: "Chiếc xe mục tiêu đã bị ép vào phạm vi ngắm bắn, hãy nghĩ cách để chúng dừng lại."

Trên xe buýt, di động chưa kịp tắt máy trong tay tên bắt cóc tống tiền đột nhiên đổ chuông, vị phụ huynh vừa rồi lời nói lộn xộn: "Tiền tới rồi, tiền mặt, nhưng chỉ có hơn ba trăm vạn, số còn lại chúng tôi vẫn đang nghĩ cách xoay…"

Tiếng nhạc càng lúc càng xa, mà nhịp trống lại càng lúc càng nhanh, kích thích thần kinh, khiến người ta ngày càng hoảng sợ hơn.

Tên cướp cầm dao gầm lên: "Không được, một xu cũng không thể thiếu!"

Hàn Cương đạp thắng: "Vậy cũng được rồi, hai ta chia năm năm, mỗi người hơn một trăm vạn cũng không ít rồi, đừng kéo dài tới khi cảnh sát đến!"

"Tao muốn năm trăm vạn!"

Đàm phán viên đầu bên kia: "Chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, thầy ơi, thầy hãy nghĩ đến con mình, đó đều là trẻ con mà thầy, tôi cầu xin thầy!"

Gân xanh gồ lên thái dương Hàn Cương.

"Không có năm trăm vạn, tao sẽ giết sạch lũ nhãi con này, dù sao bố mày cũng từng ngồi tù rồi, vào thêm một chuyến cũng chẳng nhằm nhò gì."

Hàn Cương vớ lấy con dao phay khi nãy tay đồng lõa ném cho: "Bố mày không muốn ngồi tù!"

Hai gã đàn ông thở hồng hộc như trâu chọi, một lúc lâu, tay bắt cóc trợn mắt, lạnh lẽo nhìn thẳng Hàn Cương: "Chú, chú hối hận rồi phải không?"

Hàn Cương mặt như khúc gỗ không lên tiếng, quả thật đã hối hận rồi.

Tên bắt cóc đột nhiên cười âm trầm, giơ tay đưa điện thoại cho hắn: "Được, nghe lời chú, chúng ta một vừa hai phải."

Hàn Cương chần chừ giây lát, mặt không biểu cảm nhận điện thoại: "Vậy thì, các ông tìm một người mang đến, phải một người, tốt nhất là nữ, địa điểm là…"

Hắn còn chưa dứt lời, trước mắt đột nhiên lóe ánh sáng lạnh lẽo, tiếng lũ trẻ thét lên bên tai, Hàn Cương nghiêng người theo bản năng, song không thể hoàn toàn tránh được, lưỡi dao của đồng lõa đã đâm vào bụng hắn.

Hàn Cương hét lớn một tiếng, dưới cơn đau nhức hắn phản kháng theo bản năng, lao mạnh lên người đối phương. Tên cướp lui về sau một bước, lưng đập vào cửa xe, nổi điên vặn chuôi dao, đúng vào tích tắc này, hắn phơi ra trên cửa thủy tinh không có màn, bị cơ thể Hàn Cương đè chặt lên.

Một viên đạn xuyên qua cửa sổ, trúng ngay gáy hắn-

Tiếng còi cảnh sát và tiếng xe cấp cứu ẩn nấp vang vọng bầu trời đêm.

Nửa tiếng sau, Lạc Văn Chu thu dọn hiện trường, đi tới sườn núi khi nãy tiếng nhạc rung trời. Cách rất xa anh đã nhìn thấy Phí Độ dựa lên một chiếc xe, khuy áo sơ mi cởi ra, từ ngực đến bụng, hình xăm và thân thể đen trắng rõ ràng, đuôi tóc vuốt ra sau đầu còn đang nhỏ nước.

Khỏi cần đạo cụ và phông nền, chỉ bằng chính hắn đứng đó, tự dưng đã mang đến cảm giác tửu trì nhục lâm rồi.

Mục đích đến của Lạc Văn Chu vốn quang minh chính đại, kết quả là lúc này ánh mắt đảo qua lồng ngực bán lõa của hắn, anh đột nhiên vô cớ xấu hổ, họng hơi ngứa ngáy ho khan một tiếng: "Hôm nay cảm ơn các cậu."

Phí Độ nhận nửa ly Champagne trên tay cô nàng bên cạnh, từ xa giơ ly lên: "Không cần khách sáo, biểu diễn theo bản sắc thôi."

Lạc Văn Chu: "…"

Tự dưng nhìn hắn lại không vừa mắt rồi.

"Đội trưởng Lạc," Lúc này, Lang Kiều gọi điện tới, cắt ngang bầu không khí cổ quái, cô thở không ra hơi mà nói, "Thiếu mất một em học sinh!"

41. Quyển 2 - Chương 8: Humbert Humbert 8

"Bé gái mất tích Khúc Đồng, mười một tuổi, lúc ấy vốn ở trên xe, vì muốn dẫn đi sự chú ý của tên cướp giúp cô giáo, đã ném máy báo động ra ngoài cửa sổ, sau đó nhân khi hỗn loạn trèo qua cửa sổ bỏ trốn, hiện giờ không biết đã chạy đi đâu."

"Điều mấy con chó cảnh sát trong huyện Tây Lĩnh tới," Lạc Văn Chu nghe xong phản ứng lại tương đối bình tĩnh, "Không sao, một đứa bé chạy không xa được đâu, tìm vài người giỏi ăn nói tới trấn an phụ huynh. Nói thật, nếu lúc ấy cô bé không chạy, tên bắt cóc định thần lại biết máy báo động do em ném, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng, tôi thấy đứa trẻ này còn rất thông minh đấy."

Phí Độ quay đầu lại, từ xa huýt sáo một tiếng gọi đám hồ bằng cẩu hữu, trong đám người rảnh rỗi chơi bời lêu lổng này, hắn là nhất hô bá ứng. Đám nhà giàu đầu tiên đua mô-tô trong mưa, nước trên người đều còn chưa khô, kế đến lại tham gia hành động giải cứu con tin, tuy chỉ là một đạo cụ, ngay cả tên cướp tròn hay méo cũng chưa nhìn thấy, nhưng cũng xem như đã chơi hết sự kích thích của nửa cuối năm, nghe hắn gọi liền ùa lên: "Phí gia, còn chuyện gì nữa?"

"Cục công an," Phí Độ dùng ba chữ khái quát cao độ cuộc đời kinh thiên vĩ địa của anh chàng đẹp trai trước mặt, sau đó nói, "Trên chiếc xe kia đã lạc mất một bé gái mười một tuổi, lát tôi đăng ảnh lên nhóm bạn bè, buổi tối rỗi việc thì hỗ trợ tìm xem."

"Được, không thành vấn đề!" Trương Đông Lai khó được thẳng lưng trước mặt Lạc Văn Chu, cợt nhả gật đầu, "Chào đội trưởng Lạc, có việc gì cứ nói một tiếng, đều là người một nhà cả!"

Lạc Văn Chu hờ hững đánh giá tay này, nghe nói Trương thiếu gia sau lần trước gây họa đã bị gia đình nhốt vào phòng tối hơn hai tháng, trước mắt khả năng là mới "mãn hạn phóng thích", hắn mặc áo ghi-lê không tay, trên quần mỗi bên một lỗ thủng to, kiểu tóc mới cạo như mào gà, một đám "lông dài" lòe loẹt lỉa chỉa trên đầu, gáy còn cạo thành chữ gì đó.

Lạc Văn Chu ngạc nhiên hỏi: "Trên đầu chú em là cái thể loại gì vậy?"

Trương Đông Lai vội vàng đứng nghiêm, báo cáo: "Một chữ 'nhẫn'."

Lạc Văn Chu không khỏi hơi kính nể – thì ra bộ dạng này của Trương thiếu gia là kết quả của từng nhẫn nhịn.

"Anh yên tâm đi đội trưởng Lạc, tôi rành bên này lắm," Trương Đông Lai nói, "Chỗ chúng tôi là cái chảo nhuộm lớn của giai cấp tư sản, trừ xa xỉ hủ bại ra thì tuyệt đối không có hồng thủy mãnh thú nào khác, trong phạm vi năm mươi cây số, động vật hoang dã có tính công kích nhất là sóc con, chắc chắn không có nguy hiểm gì đâu!"

Quả thật cũng phải, Tây Lĩnh thế hệ này vốn sang chảnh, thêm cơn mưa to kia khiến càng ít người đi lại, một bé gái trong cơn hoảng sợ có thể chạy bao xa đây?

Khi mới nghe tin này, không ai quá lo lắng, tất cả công tác đều đang tiến hành đâu vào đấy – Hàn Thành Chính phát rồ bị cho vào túi đựng xác lôi đi, xe cấp cứu đưa cô Hồ bị thương nặng và kẻ bắt cóc Hàn Cương thoi thóp đi, các em học sinh hoảng sợ được phụ huynh đi cùng kết từng nhóm rời khỏi, tập thể đi nhận kiểm tra thân thể và phụ đạo tâm lý, chó cảnh sát điều động cũng mau chóng vào vị trí.

Mấy tiểu đội cứu hộ chia nhau hành động, Trương Đông Lai chẳng biết kiếm đâu ra đống xe mui trần đủ mọi màu sắc, bên trong tập thể phát bài hát chủ đề của bộ phim hoạt hình "Dê Vui Vẻ và Sói Xám", hỗ trợ đến các con đường lớn nhỏ gần đó tìm người.

Nhân viên chuyên nghiệp và hàng rởm mạnh ai nấy làm, chẳng ai ảnh hưởng ai, càng củng cố cho nhau… mỗi tội khắp nơi đều là từng đợt "Đừng thấy tôi chỉ là một con dê", nghe hơi phiền lòng.

Phí Độ vịn cửa xe, gật đầu nói với Lạc Văn Chu: "Đi, đến chỗ cô bé chạy trốn xem thử."

Lạc Văn Chu không khách sáo quá giang xe, thuận tay trỏ trỏ vạt áo trước của hắn, mở miệng bằng giọng điệu rất "cụ ông phong kiến": "Mặc quần áo đàng hoàng xem nào – đêm hôm khuya khoắt các cậu tụ tập ở chỗ này quậy phá gì vậy?"

Phí Độ uể oải kéo vạt áo lại, cũng chẳng nhìn xem khuy áo đúng hay không, cài đại vài khuy – hiệu quả còn không bằng phanh luôn, bởi vì vạt áo trước ướt đẫm vẫn chưa khô: "Đua xe."

Lạc Văn Chu: "Đua xe mui trần?"

"Mô-tô, còn ngã hai chiếc, trước khi các anh phong tỏa đường, mới có một xe cấp cứu lôi đi một tên ngã gãy xương," Phí Độ đạp nhẹ chân ga, hiếm khi dùng ngữ khí vui vẻ không châm chích mà chế nhạo một câu, "Dĩ nhiên, có thể đối với người trung lão niên thì quả thật hơi kích thích."

Lạc Văn Chu cúi đầu thoáng nhìn đôi giày dính đầy bùn trên chân hắn, đột nhiên bi ai phát hiện, có thể mình đã đến trung niên thật rồi – bởi vì đã không thể hiểu nổi đám thanh niên này rốt cuộc buồn chán đến mức độ nào.

"Tay anh sao thế?" Phí Độ vô tình liếc thấy "ba sọc" trên tay anh, "Ai mà nóng vậy?"

Lạc Văn Chu chăm chú nghe các đội cứu hộ báo cáo tiến độ, thuận miệng trả lời: "Em trai cậu."

Phí Độ chẳng hiểu gì cả.

"Biết rồi, chú ý những chỗ gồ ghề nhấp nhô, trẻ con trải qua việc này ít nhiều sẽ có phản ứng bật lại, không chừng sẽ trốn vào đâu đó." Lạc Văn Chu nói xong bỏ bộ đàm xuống, quay sang Phí Độ, "Cậu thấy đây có giống vết cào của loài linh trưởng không? Thật thiếu thường thức – quên cái con mèo lông tạp chết tiệt Đào Nhiên cho cậu rồi à? Lũ nhóc con các cậu, cái gì cũng chỉ mới mẻ được hai hôm, còn cần một người theo sau thu dọn cho."

Phí Độ thoạt đầu ngớ ra, sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, đôi mắt hoa đào nửa hé nửa nhắm chợt mở to.

Bóng đêm gầm rít lao qua hai bên cửa sổ, hắn một hồi lâu không tiếp lời, cho đến khi nhìn thấy phía trước đèn đóm sáng trưng, đã tới gần hiện trường lúc ban đầu cô bé đào tẩu, Phí Độ mới mở miệng không rõ ý tứ lắm: "Nhiều năm như vậy, anh vẫn còn nuôi à?"

"Không thì sao, cho cậu à? Cậu muốn thì mau ôm đi đi, tuyệt đối đừng đưa về cho tôi nữa," Lạc Văn Chu vừa nhớ tới Lạc Một Nồi là đau tay, không tự chủ được lại giơ tay lên gãi gãi, "Đậu xe xa một chút, không chừng cô bé kia có thể để lại dấu chân, đừng làm mất."

Phí Độ theo lời đậu xe hơi xa: "Anh… khụ, có cần chích ngừa không?"

Lạc Văn Chu nghe câu hỏi bình thường này lại hết sức kinh hãi – còn kinh hãi hơn Lạc Một Nồi đột nhiên chạy tới vừa hôn vừa dụi mình, khiến đầu lưỡi hơi xoắn lại: "Không, không… không cần, lần trước chích còn chưa hết hạn."

Một năm mười hai tháng, đội trưởng Lạc có mười một tháng rưỡi đều trong "trạng thái vô địch", bác sĩ tiêm vắc xin ngừa dại đề nghị anh làm luôn "thẻ năm", từ bán lẻ thành bán sỉ luôn cho rồi.

Kinh hãi qua đi, Lạc Văn Chu lại không nhịn được ngứa miệng buột ra một câu: "Cậu đột nhiên hiếu thuận như vậy khiến tôi hơi sợ."

Phí Độ thu lại vẻ khác lạ trên mặt, lại ngân dài giọng điệu rất đáng ghét của hắn, như cười như không nói: "Quan tâm mẹ góa con côi người già yếu, là trách nhiệm của mỗi người. Chậc, đêm dài đằng đẵng, phải làm bạn với mèo, nghĩ thôi cũng cảm thấy thê lương."

Không biết là do quần áo Phí Độ quá xốc xếch, hay chính Lạc Văn Chu tự mình cảm thấy tốt đẹp đến độ hơi tẩu hỏa nhập ma, anh cứ có cảm giác ánh mắt Phí Độ khi ba hoa liếc qua có chút dụ dỗ, phối hợp với một tiếng "đêm dài đằng đẵng" hừ mũi ra, thật sự rất khiến người ta nghĩ ngợi vẩn vơ, thế nên miệng không cẩn thận hơi quá trớn.

"Sao nào," Lạc Văn Chu thuận miệng lưu manh ghẹo một câu, "Chỉ an ủi miệng thôi à?"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu: "…"

Câu nói đùa quá trớn này vừa dứt tiếng, thì hai người đồng thời im lặng, trong chiếc xe thể thao chật hẹp, bầu không khí cực kỳ khó miêu tả.

Lạc Văn Chu chỉ hận không thể nuốt lại y nguyên câu nói vừa buột miệng phun ra, anh im lặng chốc lát, ho khan một tiếng, không mấy cao minh chữa lại một câu: "Sau này ngày lễ ngày tết đừng quên ôm hộp bánh đến thăm ba."

Phí Độ cười miễn cưỡng: "Có cần tiện thể thắp ba cây nhang không?"

Nói xong, hai người ăn ý đồng thời xuống xe, định quên đi sự xấu hổ vừa rồi trong chiếc xe thể thao vô tội.

Lạc Văn Chu đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu lại hỏi Phí Độ: "Nhắc mới nhớ, tôi nhớ lúc ấy cậu rất thích con mèo kia, sao sau đó nói gì cũng không chịu nuôi vậy?"

Phí Độ một tay vịn cửa xe, động tác khựng lại, ngọn đèn đằng xa phút chốc lia qua trán và mặt mày, những đường cong giống như điêu khắc thành đó như được dày công thiết kế.

"Thú cưng?" Thoáng chốc sau, Phí Độ điềm nhiên nói, "Tôi không thích nuôi thú cưng, rất phiền phức, khi đó không tiện nói trước mặt Đào Nhiên, vả lại…"

Hắn ngẩng đầu, hơi nhướng một bên đuôi lông mày: "Không chừng tôi còn có sở thích hành hạ động vật nhỏ đến chết đấy? Không khống chế được bản thân, lại sợ không thể ăn nói với Đào Nhiên, chỉ đành tránh xa, đội trưởng Lạc, anh cảm thấy cách nói này có hợp lý không?"

Lạc Văn Chu ngẩn người, trực giác bảo rằng câu này của Phí Độ không phải câu đùa ác, không đợi anh phân tích ra điều gì giữa những câu chữ, trong tai nghe đã vang lên tiếng đội viên cứu hộ: "Đội trưởng Lạc, tìm được máy báo động cô bé ném và vài dấu chân rồi."

Khi cô Hồ bị đâm, mưa đã dần dần nhỏ bớt, vết bánh xe buýt dừng lại không hoàn toàn bị nước cuốn trôi đi – lúc ấy tài xế ở đầu xe, tên bắt cóc bị cô Hồ đẩy ra ngoài cửa, nếu cô bé muốn chạy, chỉ có thể nhảy xuống từ đuôi xe, trốn về hướng tránh được đèn xe, dựa theo suy đoán này, đội viên cứu hộ nhanh chóng tìm được mấy dấu chân nhỏ.

Chó cảnh sát lần theo tung tích lao đi.

Mọi người đều cảm thấy vận may không tệ, đoạn đường chỗ tên bắt cóc tống tiền chọn lâu năm không sửa chữa, bùn đất lầy lội, Khúc Đồng để lại không ít dấu vết, lần theo tung tích nhất định có thể mau chóng tìm được.

Thế nhưng, mãi đến sau nửa đêm mà vẫn chưa có một tin tức gì của Khúc Đồng.

Cha mẹ Khúc Đồng trông chờ nhìn cảnh sát và nhóm chủ xe tự phát hỗ trợ tìm người qua lại, mỗi lần có người đi qua, ánh mắt người mẹ đều như đèn cảm ứng – hơi có gió thổi cỏ lay là sáng lên theo, sau đó lại lần lượt tắt ngấm theo nhân viên cứu hộ đi khỏi.

"Đội trưởng Lạc, anh lại đây xem cái này."

Lạc Văn Chu đi qua đoàn người, mấy con chó cứu hộ dừng lại cùng một chỗ, thè lưỡi ngồi chồm hổm, anh thuận tay đẩy cái đầu chó bên cạnh ra, ngồi xổm xuống, trên tảng đá sắc lẻm còn dính vết máu mờ mờ, một sợi dây xăng-đan bằng da quấn trên đó.

"Đã cho phụ huynh xem, xác nhận đây là vật trang trí trên xăng-đan của Khúc Đồng." Nhân viên cứu hộ bên cạnh nói, "Phía sau có dấu chân trẻ con, chỗ này có mấy vết trượt rất dài, phỏng đoán phải chăng cô bé chạy tới đây thì bị vấp ngã? Chỗ này còn có dấu chân người lớn và vết bánh xe, em đoán đại khái một chút, nhìn cỡ số 41 hay 42, khả năng nam giới là khá lớn."

Lạc Văn Chu trầm ngâm một lát: "Ý chú là, có người vừa vặn lái xe qua đây, đưa cô bé đi."

"Rất có thể, chó đã không đánh hơi được gì nữa."

Lạc Văn Chu nhờ nguồn sáng trong tay đồng nghiệp, nhìn quét một vòng xung quanh.

Dấu chân lộn xộn, cú ngã của cô bé khiến mặt đất lầy lội sau cơn mưa trở nên ngổn ngang, thoạt nhìn rất khó suy đoán nơi đây từng xảy ra chuyện gì.

"Đội trưởng Lạc, em cảm thấy đây nên là tin tốt, trời mới mưa, nơi này lại là vùng núi, bùn đất chảy ra, có thể ẩn chứa nguy hiểm – có người qua đường cứu cô bé đi, dù tốt dù xấu thì hôm nay cũng không cần qua đêm giữa vùng hoang vu."

Sắc mặt Lạc Văn Chu vẫn rất nặng nề, anh không lên tiếng, một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu: "Được, chú ý bảo vệ hiện trường, báo cho nhân viên kỹ thuật đến xem thử, xem có thể từ dấu vết phán đoán ra cô bé lúc ấy có tự nguyện đi theo người ta hay không. Còn nữa… Chuẩn bị đăng tin tìm người, chú ý chặt chẽ gần đây có ai nhặt được trẻ lạc sau đó báo cảnh sát hay không."

"Vâng!"

"Đi liên hệ với viện bảo tàng hôm nay các em học sinh đến," Lạc Văn Chu tâm sự nặng nề ngậm điếu thuốc, cẩn thận nhớ lại xem mình có quên gì không, lại bổ sung, "Tra một chút về khách tham quan viện bảo tàng, cả các camera trên quốc lộ gần đó nữa."

Đội viên cứu hộ bên cạnh không hiểu: "Hả?"

"Xem có xe nào đi qua," Lạc Văn Chu nói nhỏ, "Đặc biệt chú ý chủ xe là nam giới đi một mình, anh đột nhiên cảm thấy việc này không được lạc quan lắm."

Vùng hoang vu ít ai qua lại, trên đường đột nhiên lao ra một cô bé nhếch nhác, bảo gần đó có kẻ cướp xe họ, người bình thường sẽ có phản ứng thế nào?

Người bình thường đại khái không có gan đấu với kẻ cướp cầm dao, cũng chưa hẳn dám cho đứa trẻ kia lên xe mà không qua xác nhận, dù sao thì trên xã hội thường xuyên lưu truyền chuyện lợi dụng trẻ em phạm tội. Cho nên, hoặc là thờ ơ bỏ đi vờ không nhìn thấy, hoặc sẽ hỏi rõ tình hình, sau đó lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát xác nhận chiếc xe buýt bị bắt cóc ở huyện Tây Lĩnh, tất cả điện thoại báo cảnh sát trên toàn huyện đều lập tức được chuyển tới anh, tại sao từ khi cô bé một mình chạy trốn đến hiện tại, đã mấy giờ trôi qua, mà vẫn chưa có tin tức gì?

Cô bé mất tích phủ bóng tối lên cuộc giải cứu.

Thoáng cái đã ba ngày, cảnh sát không thu hoạch được gì, người thần bí đưa bé gái đi trước sau vẫn chưa có tin tức, mà bất kể là điều tra bên phía viện bảo tàng, hay mấy thương gia nhận lời hỗ trợ lưu ý gần đó, đều không có tin gì hữu dụng truyền đến.

Chập tối ngày thứ ba, cha mẹ Khúc Đồng đến Cục công an Yến Thành, mang theo một cái USB.

"Không biết là ai bỏ, cũng không biết bỏ khi nào… Ngay trong thùng sữa, con chưa tìm được, mấy hôm nay chúng tôi cũng chẳng thiết lấy," Cha Khúc Đồng vành mắt đỏ hoe nói, "Dồn mấy ngày, sáng sớm nay người giao sữa gõ cửa hỏi, chúng tôi mới nhớ mở thùng sữa… liền rơi ra thứ này."

Lang Kiều cách bao tay nhận cái USB be bé kia: "Bên trong có cái gì ạ?"

Cô vừa dứt lời, mẹ Khúc Đồng lại đột nhiên không kìm được, nghẹn ngào gào khóc.

"Bên trong là… là một đoạn ghi âm."

Mười lăm phút sau, Lục Hữu Lương cau mày nghe xong đoạn ghi âm. Đoạn ghi âm chỉ chưa đầy một phút, mới đầu là tiếng thét hoảng sợ tột cùng của một bé gái, sau đó là giãy giụa dữ dội, mấy chục giây sau, tiếng thét và tiếng giãy giụa dần dần nhỏ đi, cho đến khi không còn một tiếng động, cuối cùng "Coong" một tiếng, giống như một cái hộp sắt đựng đầy chuông bị lắc mạnh, tiếng rung như đập vào lòng người, "Ong" một cái bị kéo dài – rồi đoạn ghi âm tắt phụt.

Khóe mắt Lục Hữu Lương giật một cái, ông chậm rãi châm một điếu thuốc.

"Cục trưởng Lục," Lạc Văn Chu mở miệng trước tiên, "Hiện tại trong tay chúng ta có quá ít manh mối, vốn cháu không nên nghĩ ngợi lung tung, nhưng nghe Lão Dương nhắc về Liên Hoa Sơn hơn nửa đời, ấn tượng thật sự quá sâu sắc, cháu phải tìm chú xác nhận một chút. Vụ án hơn hai mươi năm trước, chúng cháu đều chỉ nghe thuật lại, chú là người duy nhất tự mình trải qua, chú cảm thấy đoạn ghi âm này có giống cuộc điện thoại lúc ấy kẻ bắt cóc gọi cho người nhà nạn nhân không? Liệu có phải là án bắt chước vụ án năm đó?"

Lục Hữu Lương từ từ phun ra một vòng khói, cả buổi không lên tiếng.

Không biết bao lâu sau, ông mới sầu muộn mở miệng: "Chuyện đó ngày xưa rất ồn ào, đến bây giờ còn có thể tìm được bản tin dài lê thê trên báo chí lúc ấy. Hồi đó do thiếu ý thức bảo mật, một số chi tiết như là 'cha mẹ nạn nhân nhận được điện thoại khủng bố', đều từng công bố ra ngoài, nhưng mà…"

Mọi người rất ít nhìn thấy biểu cảm nghiêm trọng như vậy trên mặt cục trưởng.

"Chú nhớ cô bé mất tích sớm nhất – chính là trong vụ án Liên Hoa Sơn, có một chi tiết," Lục Hữu Lương nói, "Cha nạn nhân vụ án đó lúc phối hợp điều tra từng nhắc tới một chi tiết, ông ta nói nghe thấy tiếng hộp bút trong điện thoại. Ngày xưa có một dạo từng chuộng hộp bút bằng sắt, phụ huynh cô bé mất tích nói, bé để dành một mớ chuông tròn nhỏ màu sắc rực rỡ, bỏ trong hộp bút bằng sắt, thỉnh thoảng lấy ra lắc nghe tiếng, người lớn trong nhà cảm thấy phiền, còn từng quát mắng… Trong điện thoại truyền ra chắc chắn là tiếng lắc hộp bút, cũng bởi vì thế ông ta mới khẳng định, tiếng bé gái bên trong nhất định là con mình."

Lang Kiều ngồi một bên ghi chép biên bản họp khẽ rùng mình.

Đây là một chi tiết quá nhỏ, hơn nữa do lúc ấy không thể lưu lại bằng chứng âm thanh, chỉ là một đoạn lời khai của phụ huynh nạn nhân, phụ huynh trong sự nôn nóng và lo âu, trạng thái tinh thần không ổn định, khả năng nghe nhầm là rất lớn, tính chân thật khó mà nói được, bởi vậy chỉ có thể dùng để tham khảo.

Trong quyển sổ ghi chép của Dương Chính Phong không hề nhắc đến, ngay cả Lạc Văn Chu và Đào Nhiên cũng không biết.

Cảnh sát đương nhiên sẽ không công bố chi tiết nhỏ chưa biết thật giả thế này, như vậy…

42. Quyển 2 - Chương 9: Humbert Humbert 9

"Theo suy luận này," Lang Kiều trưng vành mắt thâm sì to gần bằng mắt, u ám nói, "Hoặc là Ngô Quảng Xuyên từ nhà xác bò ra, hoặc là vụ án năm đó chúng ta đã nhầm người, hung phạm hơn hai mươi năm sau lại lần nữa chui ra gây án."

"Một người thành công gây ra sáu vụ án, cảnh sát ngay cả bóng quỷ cũng không bắt được, còn phối hợp tìm kẻ chết thay cho hắn, dù là người bình thường cũng phải đắc ý thành biến thái, huống chi là biến thái thật, hắn sẽ chịu im lặng nhiều năm như vậy sao?" Lạc Văn Chu nói, "Nếu thực sự là năm đó đã nhầm hung phạm, hơn hai mươi năm qua đủ để hắn lấp đầy cái hố vạn người rồi."

Lang Kiều quay đầu: "Đội trưởng Lạc, nghe anh nói em sợ quá."

"Nghe em nói anh cũng rất sợ." Lạc Văn Chu xoay cán bút trong lòng bàn tay, "Thôi bất kể thế nào, anh đã cho người đến nhà Khúc Đồng cắm điểm, điều tra kẻ bỏ USB trước."

"Không phải em nói chứ, vụ này quá khó điều tra," Lang Kiều nói, "Em mới hỏi rồi, nhà Khúc Đồng ở trong một tiểu khu cũ, tiền nhà một tháng ba mươi ngày còn luôn có người kéo dài không chịu đóng, cơ bản là trạng thái 'cửa nhà tôi mở suốt', tháng trước mới mất cắp xong. Anh nghĩ xem, có người lấy đồ trong nhà còn chẳng bắt được, nói chi vứt đồ vào."

Đào Nhiên hỏi: "Manh mối khác thì sao?"

"USB là loại rẻ tiền phổ biến nhất, loại giống hệt vậy trên mạng có thể tìm ra mấy trăm trang, chùi rất sạch, không có lấy nửa dấu vân tay. Nội dung ghi âm thì bên kỹ thuật đang gấp rút phân tích, nhưng kẻ hiềm nghi có ý thức phản điều tra rõ rệt," Lạc Văn Chu dừng lại, lắc đầu, "Kết quả sợ rằng không lạc quan."

Khả năng có manh mối là rất nhỏ, khả năng cô bé còn sống cũng rất nhỏ.

Bảy mươi hai giờ vàng đã qua, đoạn ghi âm gửi cho cha mẹ cô bé cũng càng giống một "tổng kết" dương dương tự đắc hơn – tao còn ở đây, tao vẫn là người chiến thắng, bọn mày không bắt được tao đâu.

"Kỳ thực còn một hướng," Đào Nhiên ở bên cạnh trầm ngâm một lát, lại nói, "Đêm xảy ra vụ án, xung quanh sẽ có ai đi qua? Lúc ấy chúng ta đã tra camera của mấy điểm du lịch, công viên cùng với đường chính xung quanh, nếu người đưa cô bé đi là đúng lúc lái xe ngang qua, hắn rất khó không để lại dấu vết. Thế nhưng tận đến hôm nay chúng ta cũng chưa tìm được manh mối gì từ đường này, vậy liệu có khả năng, kẻ này vẫn theo dõi Khúc Đồng – hoặc mục tiêu của hắn là một cô bé không khác lắm trên chiếc xe đó, kết quả là vừa vặn đụng phải cướp."

Lang Kiều nghe thế đã hiểu được ý anh: "Ý anh là, theo dõi và bám đuôi không phải chỉ một lần là xong!"

Các học sinh ngày cuối trại hè đi chơi ngoại ô, nhưng trước đó vẫn hoạt động gần trường học nội thành, nếu kẻ bắt cóc thần bí kia bám theo một trong số đó, ở nội thành hắn che giấu tung tích sẽ khó khăn hơn, camera giao thông, cư dân thường trú xung quanh rất có thể sẽ chú ý tới hắn!

Lang Kiều lập tức đứng dậy: "Em đi bố trí."

"Anh đã bố trí rồi," Lạc Văn Chu khoát tay, "Em cứ ngồi xuống trước đi. Hôm ấy khi tra xong nơi xảy ra vụ án mà không tìm được nhân vật khả nghi, anh đã cho người điều tra một lần hành trình trước đó của mấy em học sinh nữ lớp ấy. Trong mười tám học sinh có mười một nữ đều xấp xỉ tuổi Khúc Đồng, trong đó đặc trưng ngoại hình tương tự có sáu, cho dù đặt trọng điểm lên sáu em này, tra mỗi ngày đi đâu gặp ai, cũng liên quan hơn trăm người. Qua kiểm tra hiện trường, chúng ta chỉ biết người này đi giày số 42, quá ít thông tin, người này là nam hay nữ là già hay trẻ cũng chưa thể khẳng định, trừ khi chính hắn có biểu hiện rất khả nghi, chỉ xét trước mắt thì hiển nhiên không có."

Lục Hữu Lương ngồi nghe không nhịn được thở dài, tự thấy dù là đích thân ông chỉ đạo cũng không thể chu toàn hơn, nhưng có lúc thời cơ và vận may thật sự là thiếu một cũng không được.

"Kẻ bắt cóc năm xưa là trực tiếp gọi điện thoại đến nhà nạn nhân, hiện tại biết chúng ta có thể lần theo dấu vết, liền đổi thành cách gửi không để lại dấu vết gì, đúng là rất tiến bộ." Lang Kiều thở dài, "Có phải đây là đạo cao một thước ma cao một trượng không?"

Lạc Văn Chu dừng một lúc, lại nói: "Cháu nhớ các nạn nhân năm ấy vẫn sống không thấy người chết không thấy xác, cuối cùng rốt cuộc dựa vào đâu để nhận định Ngô Quảng Xuyên chính là nghi phạm vụ bắt cóc liên hoàn? Chỉ vì mấy bộ quần áo trẻ con dính máu trong tay hắn?"

"Không phải, hồi đó phá án không quy phạm lắm, nhưng cũng chưa thiếu quy phạm đến thế," Cục trưởng Lục nói, "Ngoại trừ mấy bộ quần áo bị cắt vụn, nguyên nhân nhận định nghi phạm chính là Ngô Quảng Xuyên chủ yếu là bé gái thứ bảy, trên người cô bé có chứng cứ bị xâm phạm, hơn nữa sau khi tỉnh lại cũng tố cáo Ngô Quảng Xuyên. Cô bé đó tên là gì? Hình như họ Tô, Tô…"

"Tô Tiểu Lam." Đào Nhiên nói, "Trong sổ của sư phụ cháu có đề cập tới, là học trò của nghi phạm Ngô Quảng Xuyên."

"Đúng, là người này," Cục trưởng Lục suy nghĩ cả buổi, thật sự chẳng nhớ nổi, đành phải thở dài, "Ôi, thời gian trôi qua đã quá lâu, tuổi cao đầu óc không tốt, không ít chuyện chẳng còn nhớ rõ, các cháu mở hồ sơ mà xem đi."

Lạc Văn Chu dùng mũi chân đá Lang Kiều không có mắt, Lang Kiều kịp phản ứng, vội vàng vâng một tiếng, chạy đi làm thủ tục.

Cục trưởng Lục đích thân chỉ tên, hồ sơ vụ án cũ mở ra rất nhanh, bản ghi chép tỉ mỉ khách quan hơn sổ của Dương lão rốt cuộc phủi đi bụi bặm hai mươi năm, lại lần nữa lộ ra dưới ánh mặt trời.

"Đúng, chính là cô bé này." Cục trưởng Lục rút ra một tấm ảnh trong đó.

Do đương sự còn sống, hơn nữa sợ rằng không muốn bị quấy rầy, trong quyển sổ tay cá nhân của Dương lão không hề lưu giữ ảnh của cô.

Nạn nhân thứ bảy Tô Tiểu Lam là một cô bé rất xinh xắn, mắt hạnh, khóe mắt dài xếch lên, lúc chụp ảnh cô bé trang điểm nhẹ, môi hồng răng trắng, chống cằm quay mặt về ống kính, lại có vẻ trưởng thành sớm một cách kỳ dị.

"Lúc ấy Tô Tiểu Lam là học sinh của trung học Cẩm Tú, khi vụ án xảy ra đang học lớp 8."

Lang Kiều lấy làm lạ hỏi: "Không phải nói hoàn cảnh gia đình cô bé đó rất tệ, mất tích mấy ngày phụ huynh cũng không biết ạ, làm sao có thể học được trường tư lúc bấy giờ?"

"Cô bé là học sinh năng khiếu múa, giáo viên đội múa tiểu học rất thích, trực tiếp đề cử đến Cẩm Tú, hồi đó học sinh năng khiếu của Cẩm Tú đều được giảm miễn các chi phí phụ. Song thứ nhất là vì hoàn cảnh gia đình khác biệt, thứ hai cũng do đội múa hay phải tập luyện, Tô Tiểu Lam toàn nghỉ học, dần dà không hợp với bạn cùng trang lứa, cũng không có bạn bè gì ở trường, Ngô Quảng Xuyên là giáo viên chủ nhiệm năm lớp 7, hắn lợi dụng điểm này, nhiều lần dụ dỗ, uy hiếp, xâm phạm cô bé."

"Thế thì lạ thật," Đào Nhiên không nhịn được xen vào, "Nếu Ngô Quảng Xuyên bắt cóc và sát hại sáu bé gái, vì sao chỉ riêng để cô bé này sống sót?"

"Khi đó chú mới vào nghề, chỉ là chân sai vặt ở tổ chuyên án, không tham gia nhiều," Cục trưởng Lục nhớ lại chốc lát, "Hung thủ đã chết rồi, tra hỏi động cơ là không thể, mọi chuyện đều là phỏng đoán của các tiền bối khi viết tổng kết sau đó, nguyên nhân đại khái có hai – thứ nhất, chuyện Tô Tiểu Lam với Ngô Quảng Xuyên qua lại chặt chẽ, có rất nhiều người xung quanh biết, một khi Tô Tiểu Lam xảy ra chuyện, cảnh sát rất dễ dàng tìm tới hắn, cho nên đối với hung thủ mà nói, Tô Tiểu Lam là một mục tiêu rất mạo hiểm. Lúc ấy thậm chí có tiền bối đưa ra một lý luận, cho rằng sáu bé gái khác rất có thể đều là thay thế phẩm của Tô Tiểu Lam."

"Nguyên nhân thứ hai thuần túy là phỏng đoán của các chú – không như các nạn nhân khác, tình hình gia đình Tô Tiểu Lam đặc biệt, hung thủ không thể thông qua cách gọi điện thoại để tra tấn người nhà, nếu quá trình gọi điện thoại này có ý nghĩa và mục đích đặc thù đối với hung thủ, thế hắn không cách nào đạt được cảm giác thỏa mãn này ở Tô Tiểu Lam."

Cả quá trình nghe tựa hồ không có vấn đề gì, nhân chứng vật chứng đủ hết, trên logic và động cơ tâm lý cũng giải thích được. Vấn đề duy nhất chính là, hung thủ vụ án hai mươi năm trước đã lên chầu trời, vậy là ai đưa Khúc Đồng đi?

Sẽ còn ai biết chi tiết hộp bút và chuông?

Sợ rằng chỉ có gia đình nạn nhân vụ án Quách Phỉ… Cùng với các cảnh sát già năm xưa từng phụ trách vụ án này, bao gồm cục trưởng Lục.

Trước mặt cục trưởng Lục, mấy người trong phòng họp nhỏ nhất thời đều im lặng.

Ngược lại là cục trưởng Lục khá thản nhiên, chủ động phá tan sự im lặng, đứng dậy vỗ vai Lạc Văn Chu: "Việc này nên để cháu phụ trách đi, có vấn đề gì thì tìm Lão Tăng báo cáo, chú tạm thời tránh đi. Lúc nữa chú sẽ viết rõ hành trình mấy ngày nay của chú, những người khác từng phụ trách vụ án sợ rằng các cháu không dễ điều tra lắm, chú sẽ giúp các cháu nói một tiếng trước, tránh để đến lúc đó họ cảm thấy mất mặt không chịu phối hợp."

"Còn phải hỏi gia đình nạn nhân vụ án Liên Hoa Sơn, cũng có khả năng người nhà đã nói gì với ai," Lạc Văn Chu thoải mái lật qua đoạn xấu hổ này, "Còn cả Tô Tiểu Lam, cô ta đi theo Ngô Quảng Xuyên thời gian dài nhất, rất có thể sẽ biết được chuyện gì – chia ra ba đường, Đào Nhiên ông tiếp tục lần lại hành trình của mười tám em học sinh kia trước khi vụ án xảy ra, để phòng vạn nhất, bé trai cũng không được bỏ sót. Tiểu Lang phụ trách dẫn người điều tra quanh nhà Khúc Đồng, camera trong hàng quán thượng vàng hạ cám gần đó cũng không được sót, còn lại tôi sẽ nghĩ cách."

Các việc còn lại đều dễ đắc tội người ta – bất kể là điều tra bậc tiền bối trong ngành, hay đi tìm nạn nhân năm ấy.

Đào Nhiên định nói gì đó, bị Lạc Văn Chu khoát tay cắt ngang: "Mau đi đi, đừng nhiều lời, hơn hai mươi năm rồi, chứng cứ đã chôn vùi, nhân chứng cũng đều không còn, hi vọng có kết quả là rất xa vời, điều tra bên phía ông mới là trọng tâm nhất, lỡ đâu cô bé đó còn sống thì sao."

Đã nói đến mức này, Đào Nhiên không dám trì hoãn thêm, đành phải cùng Lang Kiều một trước một sau đi điều tra.

Lục Hữu Lương xé một hộp thuốc mới, từ trên bàn đẩy tới cho Lạc Văn Chu: "Nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ giữ lại cho mình, tác phong này cháu giữ vững không tệ."

Lạc Văn Chu: "Nếu cháu đi, cùng lắm là bị sỉ nhục, còn hai người bọn họ không khéo có thể bị đuổi thẳng ra – đương nhiên, chịu sỉ nhục xong có thể điều tra ra kết quả hay không, thì phải mượn mặt mũi của chú."

"Các anh em năm xưa, người thì đi, người thì mất, làm trọn vẹn hết một đời, hầu hết đều đã về hưu, hiện tại Lão Trương cũng bị điều đi rồi." Cục trưởng Lục nói, tự dưng hơi phiền muộn, "Chỉ còn mình chú, dẫn dắt đám khỉ con các cháu, cũng không còn được mấy năm nữa."

"Về hưu không tốt ạ?" Lạc Văn Chu cười, "Cháu nằm mơ cũng muốn về hưu, mỗi ngày ngủ no thì thôi, muốn đi đâu chơi thì đi, hàng tháng lĩnh lương hưu, suốt ngày dẫn bạn già đi du lịch thế giới, ra đường ngồi tàu điện ngầm, bọn nhãi đều phải nhường chỗ."

Lục Hữu Lương rất muốn bồi dưỡng anh ta, tuy rằng Lạc Văn Chu hơi trẻ quá, nhưng may là ông hãy còn vài năm chứ cũng chưa lập tức rút ngay, đốt cháy giai đoạn một chút, chưa hẳn không thể thành tài. Nghe phen ngôn luận bùn loãng không thể trát tường này, cục trưởng Lục tức suýt hộc máu, kế tiếp lại nghĩ tới lời đồn không mấy hay ho của Lạc công tử, ông càng phiền lòng hơn, chỉ Lạc Văn Chu mà nói: "Ngay cả 'bạn trẻ' cũng không có, câm miệng đi, còn không chịu nói tiếng người thì xéo ra cho bố mày nhờ."

Lạc Văn Chu ngậm điếu thuốc, kẹp tập hồ sơ cũ, biết điều chuẩn bị cuốn xéo, đi tới cửa thì cục trưởng Lục gọi lại.

"Vụ án này cháu có ý kiến tổng thể gì không?"

Lạc Văn Chu một tay giữ tay nắm cửa phòng họp, dừng chân: "Năm ấy có hai vấn đề chưa được giải quyết, thứ nhất, thi thể các cô bé mất tích đã đi đâu, thứ hai, động cơ Ngô Quảng Xuyên gọi điện thoại cho gia đình nạn nhân. Cháu từng nói chuyện về vụ này với người ta, có một người bạn nói, nghe không giống hung thủ nhằm vào đứa trẻ, mà là nhằm vào người lớn – điều này thật sự không giống với đặc trưng tâm lý bình thường của kẻ ấu dâm… Ngoài ra, cháu luôn cảm thấy hai vụ án mặc dù có liên hệ, nhưng chưa hẳn là do cùng một người làm."

"Sao cháu lại nói thế?"

Lạc Văn Chu: "Gọi điện thoại và đích thân chạy đến nhà nạn nhân là hai việc khác nhau, một là trốn sau màn, một là không nhịn được tự mình lên sân khấu, cách sau mạo hiểm hơn, tội phạm cũng ngông cuồng hơn, không đơn giản chỉ là phản điều tra như Lang Kiều nói."

Cả Yến Thành như một dòng sông, sau mấy chục năm gạn lọc, cơ bản đã có thể nhìn thấy bùn dưới đáy sông, tựa hồ liếc qua là thấu, trong suốt và an toàn, nhưng luôn có chỗ nước xiết, luôn có mạch nước ngầm.

Xác suất còn sống của cô bé mất tích Khúc Đồng ngày càng mong manh, mà đối với vô số bạn bè cùng trang lứa, đây chỉ là một kỳ nghỉ hè bình thường, bị lớp học bù và lớp ngoại khóa chẳng có gì hay ho lấp đầy, chờ đợi thời thanh xuân ngái ngủ trong tiếng ve kêu ra rả.

Thần Thần đeo bảng vẽ sau lưng, đứng gần trạm xe buýt ở cổng sau cung thiếu niên chờ phụ huynh đến muộn, buồn chán lấy máy tính bảng ra chơi. Đột nhiên, một cái bóng che trước mặt, Thần Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy một ông già mù lưng còng đến gần, như cố ý như vô tình quay mặt sang mình.

Thần Thần tự dưng cảm thấy hơi bất an, nhớ tới những lời hôm đó cái anh mời ăn su kem nói, vội vàng cẩn thận né đi vài bước, tới gần đám đông chờ xe buýt, đồng thời âm thầm chú ý đối phương.

Đúng lúc này xe buýt vào trạm, những người vừa chen chúc xếp hàng lũ lượt lên xe, quanh trạm xe không còn một bóng, chỉ còn lại em và ông "mù" kia.

Đột nhiên, ông già mù gõ gõ mặt đất, cất bước đi tới. Trong chớp mắt Thần Thần dựng ngược lông tơ, quay người chạy vào cung thiếu niên, đến lối rẽ không cẩn thận đụng vào người ta, đối phương "Úi cha" một tiếng, những thứ ôm trong lòng rơi đầy xuống đất.

Đó là một cô bạn trông hơi lớn hơn em, mặc váy hoa nhí, buộc tóc hai chùm.

Thần Thần vội xin lỗi: "Xin, xin lỗi."

Cô bạn kia nhìn em một cái, cũng không nổi giận, vừa ngồi xổm xuống nhặt sách vở của mình, vừa hỏi: "Sao bạn lại chạy?"

Thần Thần vội nhặt phụ: "Bên kia có một người kỳ lạ, mình hơi sợ."

Cô bạn kia nghe thế, nhìn theo ngón tay em chỉ: "Làm gì có ai, ở đâu?"

Thần Thần quay đầu lại, trạm xe buýt vắng tanh, một người cũng không có.

Cô bạn kia nhìn Thần Thần: "Bạn học lớp mấy rồi?"

"Khai giảng là mình lên lớp 6."

"À, thế mình lớn hơn bạn một tuổi." Cô bạn kia một tay kẹp sách, một tay rất tự nhiên kéo Thần Thần, "Bạn đang sợ đúng không, hay mình chờ ở đây với bạn một lúc nhé."

Thần Thần cầu còn không được.

"Mình đang học lớp nhiếp ảnh mùa hè ở đây." Cô bé rũ rèm mi dài, nhìn Thần Thần cười: "Mình là Tô Lạc Trản."

43. Quyển 2 - Chương 10: Humbert Humbert 10

Trong hai mươi năm, Liên Hoa Sơn đã trải qua một đợt sửa sang như thay da đổi thịt, hoàn toàn thay hình đổi dạng. Đường phố và kiến trúc đầu đuôi nối liền, phong cách "hiện đại hóa" thống nhất nhất trí, còn có khí thế hơn thành phố, chỉ có cây cối ven đường vẫn chưa kịp rợp bóng, hơi lộ ra một chút gấp gáp dưới dáng vẻ tươi đẹp.

Lạc Văn Chu lái xe đi vài vòng mới tìm được hiệu sách không hút mắt kia.

Một người đàn ông lưng còng đeo kính lão ngồi bên trong trông quầy báo. Người này nói là trung niên cũng đúng, mà nói là lão niên cũng đúng, nếu chỉ nhìn mặt thì ước chừng vẫn chưa đến tuổi về hưu, nhưng cả người lộ ra sự già nua nặng nề, giống như đang kéo dài hơi tàn vậy.

Đang là lúc trưa nắng nóng nhất, mặt đường bị thái dương nướng chảy mỡ, Lạc Văn Chu đẩy kính râm lên đầu, đi đến trước quầy báo: "Cho một chai nước ngọt ướp lạnh."

Chủ quầy sách báo nghe tiếng, úp quyển sách đang đọc dở xuống, cúi người chọn một chai nước ngọt bám đầy sương trắng đưa anh.

Lạc Văn Chu bước đến dưới ô che nắng của quầy báo, mở nắp tu một hơi hết hơn nửa chai.

Anh đã tăng ca đấu trí đấu dũng với những người cùng nghề lão luyện cả một ngày, mượn tên cục trưởng Lục, lấy cớ hỏi về bản án cũ, gần xa thăm dò đối phương có chỗ nào khả nghi hay không. Mọi người đều xuất thân từ cùng một hệ thống, thăm dò cũng chung một chiêu, anh qua tôi lại, như hiện trường cung đấu trong phim truyền hình, thực sự rất mệt não.

Lúc này Lạc Văn Chu cũng đơ hết đầu, ánh mắt đờ đẫn mà uống một hơi lạnh thấu tim, thừ người dựa vào dưới ô che nắng.

Chủ quầy báo thấy anh tạm thời chưa định đi ngay, thò đầu ra hỏi: "Này, anh bạn trẻ, tôi còn kem đây, có ăn không?"

Lạc Văn Chu xua tay: "Uống một bụng tức, ăn không nổi đâu, cho cháu đứng đây nghỉ một lúc."

Chủ quầy báo nói "Được", lại kéo cái ghế nhựa chân cao cho anh: "Ngồi đi, nắng nóng vầy cũng không dễ dàng gì – chú em làm nghề gì thế?"

Lạc Văn Chu đặt chai nước trên đầu gối, khẽ lắc lư: "Cháu là cảnh sát."

Chủ quầy báo bước một chân lên bậc cửa nhỏ của tiệm, nghe hai chữ "cảnh sát" thì cả người cứng đờ, một lúc lâu mới quay đầu, tháo kính lão gấp lại, khóe miệng run nhè nhẹ, hạ giọng nói: "Tôi đã thôi bị quản thúc, chính quyền cũng phê chuẩn rồi."

"Cháu biết," Lạc Văn Chu nói, "Chú Quách, cháu không có ý gì khác, cháu chỉ muốn nói chuyện với chú một chút về vụ án Phỉ Phỉ hai mươi năm trước."

Chủ quầy báo chính là Quách Hằng.

Quách Hằng giết Ngô Quảng Xuyên, lập tức vào tù do tội cố ý giết người, sau được giảm án, hai năm trước mãn hạn phóng thích, công việc dĩ nhiên đã mất. Hai mươi năm trôi qua, cảnh mất mà người cũng chẳng còn, cha mẹ thân nhân người thì đi, người thì qua đời, vợ cũng đã ly hôn trước lúc ông ta ra tay giết người, ông ta chẳng còn ai thân quen, một mình cô độc quay về Liên Hoa Sơn đã hoàn toàn đổi khác… làm vài công việc lặt vặt kiếm sống.

"Không có gì để nói cả," Quách Hằng sầm mặt, "Người đã chết hơn hai mươi năm, hung thủ hại nó là tôi tự mình tiễn lên đường, phán tôi cũng bị phán rồi, tù tôi cũng ngồi rồi, chính là thế đấy, anh còn muốn biết cái gì nữa?"

Lạc Văn Chu thử dịu giọng xuống: "Là thế này, cháu cũng không phải là rỗi việc cố ý đến khơi lại vết sẹo của chú, bọn cháu hiện đang gặp phải một vụ án, cũng là bé gái mất tích, có bằng chứng cho thấy có thể liên quan đến chuyện năm đó…"

Quách Hằng lạnh lùng hỏi: "Liên quan gì?"

"Bé gái, mười một tuổi, lúc mất tích mặc váy hoa nhí, ngày thứ ba sau khi mất tích, nghi phạm gửi một đoạn ghi âm cho cha mẹ, bên trong ngoại trừ tiếng bé gái kêu khóc, còn có một đoạn tạp âm, giống như có người lắc một cái hộp sắt đựng chuông." Lạc Văn Chu biết đối phương tràn đầy đề phòng, bởi vậy cố hết sức chân thành nhìn thẳng vào mắt Quách Hằng, bỏ đi tất cả miêu tả không liên quan, nói rõ sự việc một cách ngắn gọn nhất, "Tiền bối trải qua vụ án năm ấy nói, tình huống này giống hệt khi Phỉ Phỉ ngộ hại, cho nên cháu muốn hỏi chú một chút…"

Anh còn chưa nói xong, Quách Hằng đã châm biếm cắt ngang: "Là thẩm vấn tôi chứ gì? Hung thủ chết rồi, người nhớ việc này chỉ còn lại cảnh sát và tôi, đương nhiên, có chuyện xấu gì không thể là cảnh sát làm, vậy thì chỉ có thể là kẻ có tiền án tôi đây."

"Không chỉ chú, cháu đã đến thăm hết lượt các cảnh sát từng tham gia vụ án đó," Lạc Văn Chu nói, "Không hoài nghi gì, chỉ muốn nắm được lúc ấy…"

Quách Hằng bất thình lình bùng nổ cảm xúc, quát vào mặt Lạc Văn Chu: "Năm đó tôi đi khắp nơi tìm người nói vụ án này, các người không ai nghe, không ai muốn hiểu, bây giờ người tôi cũng đâm rồi, tù tôi cũng ngồi rồi, các người lại tìm đến cửa! Con gái tôi chết hơn hai mươi năm rồi, tôi không muốn nhắc tới nó, không muốn nhắc! Mẹ kiếp trước đây các người đã đi làm gì!"

Lạc Văn Chu mở miệng, nuốt lại biện giải suýt nữa buột ra, sau đó xuống giọng nói: "Cháu xin lỗi."

"Anh đi đi, đi! Cút!" Quách Hằng túm vai anh, đẩy ra ngoài, "Tôi không có gì để nói cả, nếu các anh cảm thấy tôi khả nghi, thì cứ việc tới bắt, dù sao ngồi tù trước lạ sau quen, những chuyện khác xin lỗi không thể trả lời. Lần tới trước khi đến nhớ đưa giấy tờ ra, nếu sớm biết anh là cảnh sát, ngay cả giọt nước bọt tôi cũng chẳng bán cho."

Lạc Văn Chu: "Chú Quách…"

Quách Hằng hai mắt đỏ ngầu, thái dương lồi gân xanh: "Cút!"

Tính tình Lạc Văn Chu thật sự không thể coi là ôn hòa, song lúc này dù nổi điên lên thì anh cũng chẳng làm gì được.

Mặt trời chói chang đổ ập xuống đầu phun lửa vào anh, anh ngậm miệng, dùng lưỡi đếm một lượt từ đầu đến cuối số răng trong miệng mình, sau đó cúi đầu móc ví, lấy ra một tấm ảnh kẹp bên trong, đưa tới trước mặt Quách Hằng.

"Cô bé này tên Khúc Đồng," Lạc Văn Chu nói, "Khai giảng sẽ lên lớp 6, học rất giỏi, tham gia trại hè chiêu sinh của trường trung học Thập Lục sớm một năm, bình thường đặc biệt hiểu chuyện, liên tục là trung đội trưởng, hôm nay đã là ngày thứ năm mất tích. Chú Quách, năm ngày là khái niệm gì? Cháu nghe nói năm đó chú đã nghiên cứu rất nhiều vụ án bắt cóc trẻ em, vậy hẳn là chú biết, cơ hội tìm lại cô bé này đã rất xa vời."

Tầm nhìn của Quách Hằng từ từ tập trung vào tấm ảnh Khúc Đồng.

Hai người đàn ông cách hai mươi năm, đứng giằng co ở đầu đường một buổi giữa hè, không biết qua bao lâu, lồng ngực phập phồng mạnh của Quách Hằng dần dần ổn định lại.

"Nhưng một ngày chưa thấy thi thể, chúng cháu một ngày chưa thể bỏ cuộc," Lạc Văn Chu nói, "Lũ trẻ năm đó sống không thấy người chết không thấy xác quá tội nghiệp, chúng cháu không thể để chuyện Quách Phỉ tái diễn. Thế nhưng, hiện tại chúng cháu thật sự không có manh mối nào khác, chỉ có thể cầu chú giúp đỡ, chẳng lẽ cũng phải chờ tên khốn này gây xong bảy vụ án, để lại dấu vết mới kết thúc?"

Thần sắc Quách Hằng hơi thay đổi.

Cô bé trong ảnh nghiêng đầu cười với ông, lộ ra cái răng nanh hơi lệch. Không biết là trùng hợp hay là thế nào, nhìn kỹ đường nét của Khúc Đồng với Quách Phỉ năm xưa lại hơi giống nhau.

Giọng Lạc Văn Chu hòa hoãn lại: "Cháu chỉ hỏi mấy câu xong sẽ đi ngay, tuyệt đối không quấy rầy chú đâu."

Quách Hằng nhìn anh một cái, mím môi im lặng một lúc, rồi quay người đi vào quầy sách báo. Lạc Văn Chu vội vàng đuổi theo: "Chuyện mớ chuông trong hộp bút năm ấy chú có nói với ai khác không?"

"Có," Quách Hằng vừa rồi kích động quá mức, giọng còn hơi khàn khàn, "Từng nói với cảnh sát phá án, sau khi các anh bỏ cuộc, bạn bè người thân giúp tôi tiếp tục truy tra cũng đều biết một số tình tiết."

Lạc Văn Chu: "Chú có thể cho cháu một danh sách không ạ?"

Quách Hằng nhìn anh một cái, đương khi Lạc Văn Chu cho rằng ông ta lại muốn lên cơn, người đàn ông ấy chỉ co tròn trên ghế, mệt mỏi dùng tay chùi mặt: "Giáo viên chủ nhiệm của Phỉ Phỉ, bà con lúc ấy làm việc ở Cục viễn thông… Ừm, mấy người vệ sinh quanh bãi rác gần buồng điện thoại kia, có thể đều biết đôi chút, khi ấy quá hỗn loạn, có một số lời tôi lặp lại rất nhiều lần với rất nhiều người, chẳng nhớ rõ nữa."

"Thế chúng ta sắp xếp lại thứ tự," Lạc Văn Chu lấy ra quyển sổ bằng bàn tay, ngồi trên cái ghế cao ban nãy, "Lúc ấy chú bắt đầu truy tra từ đâu, làm sao tra được Ngô Quảng Xuyên?"

Ánh mắt Quách Hằng lướt qua anh, dừng ở một tấm gương nhỏ treo trên cửa quầy sách báo, trong gương chiếu ra khuôn mặt và mái tóc hoa râm già nua, khiến ông chợt ý thức được thời gian trôi qua. Ông nhìn Lạc Văn Chu một cái – nếu cô bé năm xưa còn sống, có thể còn hơn tuổi chàng thanh niên này.

"Cảnh sát điều tra mãi không có tiến triển gì, tôi sốt ruột, không nhịn được tự mình tra. Tôi chạy đến trạm xử lý rác kia mấy chuyến – chính là nơi hung thủ gọi điện thoại. Hồi đó rác thường xuyên xử lý trễ, rất hôi, xung quanh không có hộ gia đình nào, cũng không có xe buýt, nếu muốn đi thì phải lái xe, hơn nữa từ thị trấn tới đây còn qua một trạm thu phí, khi đó trên đường chưa có nhiều xe như bây giờ, những xe nào đi qua đâu, cảnh sát đều tra hết, nếu có vấn đề thì đã tra ra lâu rồi. Cho nên lúc ấy tôi nghĩ, kẻ bắt cóc con gái tôi liệu có phải là người đến từ bên ngoài không? Bởi vì từ nội thành đến Liên Hoa Sơn có một quốc lộ, để tránh núi phải đi vòng nửa vòng, vừa vặn sẽ qua gần đó, mặc dù không có đường song có một sườn dốc lớn, tôi đã tự mình đi xem, xe không xuống được nhưng người lớn bình thường có thể từ phía trên đi xuống."

Lạc Văn Chu: "Chú nói là, lúc ấy kẻ bắt cóc Quách Phỉ đưa cô bé rời khỏi Liên Hoa Sơn, trên đường không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, dừng xe trên quốc lộ, trèo qua nửa ngọn núi, dẫn theo đứa trẻ hắn bắt, chạy đến gần bãi rác kia gọi điện thoại – Tại sao hắn phải làm như vậy?"

Quách Hằng cười hơi trào phúng: "Tôi từng đưa ra ý kiến này với cảnh sát phá án lúc đó, giọng điệu họ hỏi tại sao cũng giống y hệt anh."

"Không phải," Lạc Văn Chu sắp xếp lại mạch suy nghĩ, "Dựa theo suy luận của chú, kẻ bắt cóc là người vùng khác – Ngô Quảng Xuyên quả thật là người vùng khác, hơn nữa theo điều tra, ông ta cũng không ở lại Liên Hoa Sơn lâu, thế làm sao ông ta rành bãi rác mà cả dân địa phương cũng không đến? Ông ta bắt cóc là một đứa trẻ choai choai mười mấy tuổi, chứ không phải trẻ sơ sinh nặng vài kí, nửa đường bỏ xe trên quốc lộ, dẫn một đứa trẻ lớn như vậy leo núi đến một nơi không quen thuộc thực hiện hành vi phạm tội, là quá mạo hiểm, làm sao ông ta biết gần đó không có người mót rác và nhân viên bãi rác đi qua? Điều này không hợp logic."

Quách Hằng: "Logic của anh đã bắt được tội phạm?"

Lạc Văn Chu nhất thời á khẩu.

"Cảnh sát cũng nói với tôi là không thể, họ còn thành lập tổ chuyên án, tôi nghĩ, tổ chuyên án chắc chắn cao minh hơn mình, cứ để người ta đi điều tra, tôi chờ đợi là được, kết quả… hà! Tôi thật sự hết cách, đành phải một lần nữa điều tra tiếp theo lối suy nghĩ 'không thể' này, tôi đến khu vực gần trường Phỉ Phỉ, hỏi hết các khách sạn, quán trọ, giáo viên của bọn trẻ cũng giúp tôi rất nhiều – vị giáo viên ấy năm xưa là sau khi về hưu được mời trở lại, tuổi rất cao, đã mất rồi, không phải người các anh muốn tìm đâu."

Lạc Văn Chu: "Trong quá trình này, chú tra được Ngô Quảng Xuyên lúc bấy giờ chiêu sinh ở Liên Hoa Sơn. Cháu nghe nói lúc ấy ông ta nằm viện, tại sao chú lại hoài nghi là ông ta?"

"Cẩm Tú lắm tiền nhiều của, các giáo viên chiêu sinh lái mấy chiếc xe tới, lúc đến họ đi cùng nhau, làm xong nhiệm vụ, có người đi trước do nhà có việc, có người do đến hang động đá vôi bên Liên Hoa Sơn chơi mà về sau, có người do bị bệnh phải về giữa chừng, chia thành mấy nhóm, tôi tìm một nhà trọ rẻ nhất gần Cẩm Tú, theo dõi từng người." Quách Hằng nói, "Ban đầu không hoài nghi Ngô Quảng Xuyên, nhưng có một lần lúc đi quanh gần đó, tôi bắt gặp một đứa trẻ lén lút bám theo hắn."

Lạc Văn Chu lập tức ngồi thẳng dậy.

"Một cậu bé mặc đồng phục Cẩm Tú, nói là trong lớp có một bạn nữ toàn vô cớ trốn học, cậu bé là lớp trưởng, bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến để nắm sơ tình hình. Cô bé trốn học cũng không về nhà, cậu bé rõ

ràng từng nhìn thấy cô bạn ấy tan học đi tìm thầy Ngô này, nhưng lúc đi tìm ông thầy đó hỏi, đối phương lại không thừa nhận."

"Tôi cảm thấy không thích hợp lắm, anh có thể hiểu chứ? Nếu bản thân anh có đứa con gái lớn như vậy nói mất là mất, anh cũng sẽ nhạy cảm với mọi chuyện."

"Chú đem việc này nói với một viên cảnh sát lúc ấy đã được điều lên Cục công an thành phố."

"Họ Dương, từng làm ở Cục công an Liên Hoa Sơn, tôi chỉ biết mình ông ta," Quách Hằng nói, "Nhưng ông ta không tin tôi."

Lạc Văn Chu không biện giải thay sư phụ mình, chỉ hỏi tiếp: "Sau đó thì sao ạ?"

"Tôi chỉ có thể tự mình điều tra, cậu bé của Cẩm Tú kia cũng giúp đỡ tôi không ít, có một lần cậu ta đột nhiên dùng máy nhắn tin gọi tôi, tôi chạy đến, vừa vặn trông thấy Ngô Quảng Xuyên kéo một cô bé, cô bé liên tục giãy giụa, bị hắn lôi đi…" Cách nhiều năm, mà nói đến chuyện khi ấy, Quách Hằng vẫn siết chặt nắm tay, một lúc lâu mới khó khăn tiếp tục, "Tôi để cậu bé báo tin đi trước, bản thân bám theo tới nhà Ngô Quảng Xuyên, nhìn thấy tên khốn đó kéo cô bé kia về nhà, ở cửa nhà mình làm rất nhiều… động tác tởm lợm. Tôi…"

Hồ sơ vụ án ghi lại, Quách Hằng lúc ấy đóng giả làm người thu tiền điện, gõ cửa nhà Ngô Quảng Xuyên, sau đó dùng dao đâm.

Lạc Văn Chu: "Cậu bé ấy tên là gì ạ?"

"Họ Hứa," Quách Hằng nghĩ một lúc, "Hình như là… Hứa Văn Siêu."

Lạc Văn Chu chào tạm biệt Quách Hằng, xe còn chưa lái đi đã gấp rút truyền tin cho Đào Nhiên, để anh ta mời Tô Tiểu Lam và Hứa Văn Siêu năm ấy học lớp 7 trường trung học Cẩm Tú đến, rồi lao như bay về thành phố.

Cùng ngày, Phí Độ cũng vừa vặn ra khỏi thành phố.

"Phí tiên sinh đã hẹn trước từ hôm qua ạ?" Nhân viên tiếp tân vừa lật xem quyển sổ ghi chép, vừa trộm đánh giá vị khách bổ mắt.

Viện an dưỡng này dựa núi kề biển, có vườn hoa đầy cảm giác nghệ thuật, mặc dù là nơi chữa bệnh, nhưng trong đại sảnh tiếp khách tuyệt đối không ngửi thấy một tẹo mùi thuốc của bệnh viện và mùi hôi của người bệnh, bốn bề sáng sủa sạch sẽ, nhân viên tiếp tân xinh đẹp nói chuyện nhỏ nhẹ, bên cạnh là tiếng sóng biển thong thả và khúc dương cầm.

Thoạt nhìn, thật sự hệt như một trang viên nghỉ ngơi ven biển vậy.

"Phòng 407 khu bệnh nặng, mời vào trong, nhân viên của chúng tôi sẽ dẫn anh vào."

Phí Độ gật đầu, thuận tay chọn một cành bách hợp ngậm sương sớm trong bó hoa mang theo, cắm vào bình hoa của lễ tân: "Cảm ơn, tôi cảm thấy đóa hoa này rất hợp với em."

Nói xong, hắn bỏ lại cô gái hai má ửng đỏ, đi vào trong.

Ở khu bệnh nặng cơ bản là người đã mất khả năng hoạt động, có sự u tĩnh riêng biệt, nhân viên y tế qua lại bước chân vội vã, bóng cây dày trải khắp nơi. Phí Độ lĩnh thẻ thăm bệnh, đi tới phòng 407, một bác sĩ đã chờ sẵn ở đó, thân quen chào hỏi: "Anh Phí, tôi đoán hôm nay anh sẽ đến."

"Vừa vặn mấy ngày nay rỗi," Phí Độ đặt hoa bên giường của người đàn ông kia, "Thế nào rồi?"

"Trên tổng thể rất ổn định," Bác sĩ nói, "Có điều đã ba năm rồi, khả năng tỉnh lại là không lớn, người nhà cần chuẩn bị tâm lý sẵn sàng."

Phí Độ không có biểu cảm gì mà đáp một tiếng, nghiêng đầu đánh giá sơ qua người trên giường bệnh, khách sáo trả lời: "Tôi biết, làm phiền bác sĩ nhọc lòng nhiều."

Bác sĩ đụng phải ánh mắt hắn, tự dưng giật mình, trong một tích tắc, anh ta cảm thấy ánh mắt do dự lạnh lùng của gã thanh niên này không hề giống đang nhìn cha mình, thậm chí không giống nhìn người sống –

hắn giống như đang đánh giá một bộ trang sức không hợp ý lắm, trông hơi hờ hững như có hay không đều được.

Bác sĩ đã âm thầm tưởng tượng trong đầu vở kịch "sóng gió gia tộc" và "soán vị đoạt quyền", không dám lắm miệng nữa, chào Phí Độ rồi vội vàng đi mất.

Phí Độ nhã nhặn lịch sự nhìn theo bác sĩ rời khỏi, chắp tay sau lưng đi quanh giường bệnh vài vòng. Người đàn ông trung niên trên giường bệnh vô tri vô giác nằm ở đó, bị một đống máy móc chữa bệnh nhìn hoa cả mắt bao vây, hiển nhiên được chăm sóc không tệ, tóc chưa bạc một sợi, nhìn kỹ ngũ quan cực kỳ giống Phí Độ, song khí chất lại hoàn toàn khác hẳn, dù ông ta nằm đó không hề nhúc nhích, cũng mang đến cảm giác sắc bén âm trầm như đá cẩm thạch lạnh lẽo vậy.

Cuối cùng, Phí Độ đứng lại ở góc phòng, chỗ đó có một quyển lịch nhỏ, chắc là y tá sơ sót, ngày vẫn là từ mấy hôm trước.

Hắn giở tờ lịch đến ngày chính xác – ngày cuối cùng của tháng Bảy, là sinh nhật hắn, mà hai người đẻ hắn, một nằm ở viện an dưỡng, một nằm dưới đất.

Phí Độ nghiêng người, ngắm nghía ông ta chốc lát bằng ánh mắt khó tả rõ, đột nhiên giơ tay tới ống thở.

Trong căn phòng yên tĩnh, máy móc chữa bệnh phát ra âm thanh có quy luật.

Trên mặt gã trai trẻ mới vừa rồi còn tặng hoa cho một cô gái không có lấy một tẹo ấm áp.

44. Quyển 2 - Chương 11: Humbert Humbert 11

Phí Độ chợt cười, quay đầu tặng một nụ hôn gió đến camera của phòng bệnh: "Hù anh thôi."

Hắn khom lưng rút một tấm các trên cái bàn nhỏ kế bên – đây là phục vụ đặc sắc của viện an dưỡng tư nhân giá cao, đối với những người nhà bệnh nhân không thể trao đổi thì một mình đơn phương lảm nhảm không khỏi khó mà nhẹ lòng, thế nên viện an dưỡng chuẩn bị sẵn bút và các bên cạnh, người nhà có thể viết vài lời trên đó, gửi gắm tình cảm hữu hình hơn.

Phí Độ dùng ánh mắt hơi giễu cợt nhìn quét người đàn ông trên giường bệnh, viết không có mở đầu cũng chẳng có kết thúc: "Hi vọng ông có thể kiên trì thêm vài năm."

Viện an dưỡng tư nhân giá cả không rẻ, chi phí một mình ông ta nằm ở đây có thể nuôi mấy bác sĩ y tá.

Dù sao chăng nữa, một số người đến tận cuối đời, chắc cũng chỉ có mấy năm vô tri vô giác nằm trên giường bệnh là xem như có thể mang lại lợi ích cho người xung quanh.

Ngoài cửa sổ nắng chói chang như đổ lửa, trong phòng bệnh bật điều hòa bốn mùa nhiệt độ ổn định, dưới bóng râm liên miên, lại còn có vẻ hơi lạnh.

Phí Độ gửi gắm xong tình cảm "nhìn thấy ông chịu khổ là tôi vui rồi", giống như hoàn thành nghi thức mỗi năm một lần, một mình lái xe trở về thành phố.

Từ viện an dưỡng ven biển đến Yến Thành, dù không kẹt xe cũng mất hơn bốn tiếng, Phí Độ đã hẹn trước với cô Bạch, chập tối đến chỗ cô lấy một quyển sách – hắn đã chính thức kết thúc cuộc tư vấn tâm lý theo quy luật dài đến mấy năm, song vẫn giữ tình bạn với cô Bạch, vẫn thường xuyên đi mượn một số sách cô giới thiệu về đọc.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lái xe đường dài cả ngày, thăm một người thực vật, lại đi mượn một quyển sách về bệnh tâm thần, cầm về nhà đọc đến nửa đêm, xong rồi đi ngủ, đây là toàn bộ kế hoạch cho sinh nhật lần thứ hai mươi hai của hắn.

Phí Độ thường ngày chỗ nào đông vui là đến, nhưng những người chơi khá thân đều biết, sinh nhật hắn, ngày giỗ mẹ, hoặc ngày lễ ngày tết nọ kia, hắn toàn nằm trong trạng thái mất tích mất liên lạc, ngay cả loại mắt mù như Trương Đông Lai cũng không đi quấy rầy vào lúc này – mà có muốn quấy rầy cũng chẳng được, điện thoại di động bình thường hai mươi bốn giờ không tắt máy của chủ tịch Phí chắc chắn không gọi được.

Tình hình giao thông trên đường về Yến Thành không tốt lắm, đường cao tốc vào thành phố kẹt cứng, chậm hơn dự tính một tiếng, Phí Độ ít nhiều mệt mỏi, đành phải vừa chờ vừa nghe radio cho tỉnh táo, đúng lúc nghe thấy cảnh sát Yến Thành đang thu thập manh mối liên quan đến cô bé mất tích Khúc Đồng từ người dân toàn thành phố.

"… Đ ặc biệt là khu vực gần trư ờng học, cung thiếu niên cùng v ới các l ớp huấn luyện mùa hè, trại hè, n ếu phát hi ện kẻ khả nghi, hãy lập tức báo c ảnh sát… Ngoài ra cũng xin nh ắc nhở các bậc phụ huynh, hiện gi ờ đang nghỉ hè, nh ất định phải chú ý s ự an toàn c ủa con cháu trong nhà…"

"Sao tôi nghe phần sau chương trình đó còn biến thành mối nguy hại của đi bơi chỗ vắng rồi?" Lạc Văn Chu sắp tan tầm mới chạy về Cục công an, cảm giác ba hồn bảy vía đều sắp bốc hơi lên khỏi đỉnh đầu, chớ hề khách sáo rót một ấm trà không biết ai pha vào ly mình mà uống.

Lang Kiều chạy tới muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Lang Kiều than khóc: "Sếp à, đó là trà giảm cân em mới pha…"

Lạc Văn Chu động tác khựng lại, kế đó mặt không đổi sắc rót nốt nửa ấm còn lại – giờ này phút này, chỉ cần là chất lỏng, đừng nói trà giảm cân, dù là "thuốc trừ sâu DDVP" anh cũng uống luôn không ngại. Uống xong, anh chùi miệng: "Nhóm cắm điểm ở nhà Khúc Đồng điều tra được gì rồi? Tìm được Hứa Văn Siêu và Tô Tiểu Lam chưa?"

"Đã tra tất cả camera của hàng quán xung quanh tiểu khu, một ngày chỉ riêng các công ty chuyển phát, giao cơm, giao sữa, môi giới nhà đất vân vân đã lên đến hơn bốn mươi người, may mà đều mặc đồng phục, bọn em lần lượt gọi điện đến công ty xác nhận danh tính nhân viên và lịch trình hôm xảy ra vụ án, có bốn còn nghi vấn, đều đã dẫn về cục phối hợp điều tra." Lang Kiều nói, "Ngoài ra, bọn em đã liệt kê những người ra vào tiểu khu ngoài giờ cao điểm sáng chiều, tổng cộng có hơn tám mươi, đang lần lượt đối chiếu với thông tin dân thường trú đăng ký ở cư ủy hội."

Lạc Văn Chu vừa nghe thế, cái đầu sắp do quá nóng mà nổ tung lại căng to thêm.

May mà lực lượng cảnh sát Cục công an có thể điều động nhiều, chứ không phải tra đến mùa quýt năm nào?

Lang Kiều nói tiếp: "Đã tìm được Hứa Văn Siêu, Đào Nhiên đang nói chuyện với anh ta ở bên trong, Tô Tiểu Lam không đến được, không còn."

Lạc Văn Chu thuận miệng hỏi: "Chuyển đi vùng khác? Hay đi nước ngoài?"

Lang Kiều: "Không phải… không phải không còn ở bản địa, mà là không còn trên Trái Đất – mất rồi."

Lạc Văn Chu bỗng chốc dừng bước: "Mới bao nhiêu tuổi mà đã mất?"

"Sau chuyện đó, người này cơ bản cũng bị hủy đi, múa chẳng có thành tích gì, kết quả học tập cũng kém, miễn cưỡng vào trung cấp, nửa chừng thì nghỉ học. Cô ta không có nghề nghiệp đàng hoàng, dựa vào trẻ tuổi xinh đẹp, từng cặp với một số kẻ lắm tiền, chưa đầy hai mươi tuổi đã không chồng mà sinh con, sau đó vẫn sống rất lộn xộn, mắc đủ loại bệnh, hai tháng trước qua đời – đây là tư liệu về cô ta."

Lang Kiều đưa cho anh một cái túi đựng hồ sơ mỏng, Lạc Văn Chu nhận lấy lật xem.

Anh xem xong rất nhanh, bởi vì sinh mạng cô ta quá ngắn, cũng bởi vì cuộc đời cô ta thật sự chẳng có gì đáng nói, bên trong có ghi lại địa chỉ từng ở, phương thức liên lạc, ở trường từng hai lần bị phạt, một lần say rượu gây chuyện, do "sinh sự" mà bị tạm giam, còn có giấy chứng tử.

Cuối cùng là một tấm ảnh cận mặt chụp trước khi chết không bao lâu, một người phụ nữ chẳng qua mới ngoài ba mươi, đã bị năm tháng tàn phá không thành hình dạng, hai má gầy gò hóp vào, dán lên xương gò má, cằm nhọn hoắt, lại còn sinh ra nếp nhăn ở khóe miệng, mặt lốm đốm như trang điểm rửa chưa sạch, nhất định phải nhìn thật kỹ mới có thể tìm ra một chút dấu vết tiểu mỹ nhân hồi thiếu nữ.

Lạc Văn Chu và Lang Kiều đứng trong hành lang dài lê thê nhìn nhau giây lát – đây là… kết cục của cô bé sống sót cuối cùng.

"Đội trưởng Lạc anh biết không," Lang Kiều nói, "Đôi lúc nhìn thấy mấy chuyện kiểu này, sẽ khiến người ta cảm thấy bản thân 'sống' đã cực kỳ kinh tởm."

Lạc Văn Chu dùng túi giấy vỗ đầu Lang Kiều: "Em từ sáng đến tối lắm ý tưởng như vậy, đi viết tiểu thuyết cho rồi, theo nghề cảnh sát làm gì? Hiện giờ mục tiêu hàng đầu là phải tìm được Khúc Đồng – nói anh nghe xem, Hứa Văn Siêu này làm nghề gì?"

Hứa Văn Siêu là một nhiếp ảnh gia tự do.

Vóc dáng anh ta rất cao, trông nhã nhặn, tuấn tú lịch sự, đột nhiên bị mời đến Cục công an, khó tránh khỏi hơi căng thẳng, đôi tay để dưới bàn xoắn lại.

Đào Nhiên rót ly nước đưa anh ta: "Chúng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn phiền anh nhớ lại một số việc."

Hứa Văn Siêu cúi đầu mím môi, tránh ánh mắt Đào Nhiên, thấp giọng nói cảm ơn.

Lạc Văn Chu và Lang Kiều đứng lại trước camera, nghe thấy Đào Nhiên hết sức ôn hòa hỏi: "Hồi cấp hai anh học ở trường trung học Cẩm Tú à?"

Hứa Văn Siêu rất lịch sự nhấp một ngụm nước ấm: "Vâng."

"Anh có nhớ lúc ấy có một cô bạn học tên Tô Tiểu Lam không?"

Ngón tay Hứa Văn Siêu run nhẹ, im lặng hồi lâu mới hơi trầy trật mở miệng: "Nhớ chứ."

Đào Nhiên hỏi: "Anh có thể nói một chút về cô ấy không?"

Câu này vốn không có nghĩa gì khác, song Hứa Văn Siêu giống như không hiểu, ngớ ra: "Hả?"

Đào Nhiên: "Hãy nói một chút về Tô Tiểu Lam."

Hứa Văn Siêu đột nhiên siết chặt các ngón tay đặt trên đầu gối, bóp mạnh các khớp xương ngón tay mình: "À, rất, rất nhiều năm không liên lạc, cô ấy… là một cô gái rất cởi mở…"

"Để tóc dài, thích mặc các loại váy có hoa nhí."

Bất luận là Đào Nhiên hay nhóm Lạc Văn Chu trước camera, nghe câu này sắc mặt đều căng thẳng.

Nhưng Hứa Văn Siêu chợt dừng lại, ánh mắt đảo vài vòng giữa Đào Nhiên và viên thư ký, bỗng nhiên nói: "Các vị tìm tôi, là vì vụ án bé gái mất tích trên radio nói à? Trên đường đến tôi đã nghe thấy rồi."

"Thế tôi không vòng vo nữa," Đào Nhiên nói, "Về vụ án Ngô Quảng Xuyên bắt cóc giết người và xâm hại bé gái lúc ấy, anh biết được bao nhiêu?"

Hứa Văn Siêu tập trung suy nghĩ: "Không nhiều lắm, lúc ấy tôi còn nhỏ, chuyện thế này đâu thể cho trẻ con biết quá rõ?"

Đào Nhiên nói: "Nhưng có cha một nạn nhân nói lúc ấy ông ta từng tìm đến anh, sở dĩ Tô Tiểu Lam có thể được cứu, cũng là nhờ anh báo tin kịp thời."

"A… Chuyện từ hơn hai mươi năm trước, tôi không nhớ nổi."

Đào Nhiên kiên nhẫn nói: "Cha một nạn nhân vụ án bắt cóc liên hoàn năm đó, từng đến gần trung học Cẩm Tú theo dõi điều tra một số giáo viên của các anh, tình cờ bắt gặp anh lén đi theo thầy Ngô Quảng Xuyên, liền đến hỏi, hai người các anh hoài nghi Ngô Quảng Xuyên có hành vi bất chính, còn cùng nhau điều tra ông ta, anh nhớ chứ?"

Song Hứa Văn Siêu không nói nữa, lần này anh ta im lặng mất một phút, rốt cuộc mới mở cái miệng tôn quý: "Hình như thế, tôi cũng chẳng nhớ nữa."

Nói chuyện với người này đặc biệt tốn sức, đối phương không phải phạm nhân, cảnh sát không thể cắt ngang thời gian im lặng dài lâu của anh ta, chỉ có thể chờ anh ta như một người thiểu năng, hỏi một câu nghĩ cả nửa năm, cuối cùng cho một câu trả lời lập lờ nước đôi – cơ bản là tổ hợp "hình như thế", "phải không", "chắc vậy", "tôi không nhớ lắm".

Đào Nhiên hỏi đi hỏi lại hơn một tiếng, uống hết hai chai nước suối, Hứa Văn Siêu vẫn làm hết chức trách, đượm nỗi u buồn như hồn bay lên trời, biểu diễn cho anh thấy thế nào là hỏi gì cũng không biết.

Lang Kiều nói: "Em thật muốn tẩn tay này một trận – Sếp, anh cảm thấy anh ta có khả nghi không?"

"Chỉ bằng một câu 'váy hoa nhí'?" Lạc Văn Chu lắc đầu, "Lúc bấy giờ trung học quản nghiêm, học sinh đều mặc đồng phục thống nhất, nữ sinh hoặc buộc tóc đuôi ngựa, hoặc phải cắt trước sau ngang tai, chỉ có một bộ phận học sinh năng khiếu do yêu cầu trên hình tượng, có thể nới lỏng tiêu chuẩn một cách thích hợp, cả lớp chỉ mình Tô Tiểu Lam đặc biệt, anh ta nhớ được là rất bình thường. Nhưng…"

Đào Nhiên hỏi Hứa Văn Siêu: "Nhưng tôi cảm thấy hơi lạ, vụ án Ngô Quảng Xuyên năm đó cũng xem như chấn động một thời gian mà, sao anh là một người đích thân tham gia, ngược lại không nhớ rõ?"

Hứa Văn Siêu cười cười hòa nhã: "Hồi cấp hai tôi từng bị bệnh nặng, sốt mãi không hạ, suýt nữa thì chết, sau mặc dù cứu được, nhưng có thể ít nhiều đã ảnh hưởng đầu óc, từ đó trí nhớ không tốt lắm, phản ứng cũng hơi chậm chạp, thật xấu hổ quá anh cảnh sát ạ."

Giải thích này nghe hợp tình hợp lý, Đào Nhiên bất đắc dĩ cũng chỉ có thể gật đầu: "Hứa tiên sinh kết hôn chưa?"

Hứa Văn Siêu lắc đầu.

"Thế buổi tối ngày hai mươi bảy tháng này, anh đã ở đâu?"

Lần này, Hứa Văn Siêu không chần chừ, trả lời rất nhanh: "Ở nhà."

"Một mình?"

"Đàn ông độc thân, đương nhiên là một mình rồi."

"Ở nhà làm gì?"

"Đọc sách… Một quyển sách về kỹ xảo kết cấu."

Ánh mắt Đào Nhiên hơi sắc bén lên: "Hứa tiên sinh, để phối hợp điều tra, chúng tôi có thể xem thiết bị ghi chép hành trình của xe anh không?"

"Được chứ, xe tôi đang đậu ngay bên ngoài đấy," Hứa Văn Siêu thản nhiên nhìn lại, "Anh còn câu hỏi nào khác không? Tôi đi được rồi đúng không, ngày mai còn có việc, tôi phải về làm một số chuẩn bị."

Đào Nhiên quay sang camera, nghe thấy Lạc Văn Chu nói với anh qua tai nghe: "Cứ để anh ta đi, tôi đã sắp xếp rồi, từ đây ra ngoài, hai mươi bốn giờ đều có người theo dõi."

Đào Nhiên đứng dậy bắt tay Hứa Văn Siêu: "Được rồi, cảm ơn sự hợp tác của anh, để tôi tiễn anh ra cổng."

Cho đến lúc này, Hứa Văn Siêu mới hơi thả lỏng cơ thể, theo động tác tay của Đào Nhiên đi ra ngoài. Đúng lúc này, Đào Nhiên ở ngay bên cạnh nhẹ giọng hỏi như tán gẫu: "Trường trung học tư quản rất nghiêm nhỉ, nghe nói các giáo viên đều chạy theo tỷ lệ lên lớp."

Hứa Văn Siêu: "Chẳng qua bắt anh chăm chỉ hơn thôi, quen rồi cũng ổn."

"Nhất định không có thời gian yêu sớm nhỉ, nói nhiều một câu với bạn nữ, tám giáo viên dòm lom lom, thích ai cũng phải kiềm chế," Đào Nhiên đặt một tay trên khung cửa, ẩn ý nhìn Hứa Văn Siêu, "Hứa tiên sinh lúc ấy có thích bạn nữ nào không? Học sinh năng khiếu như Tô Tiểu Lam ở trong lớp chắc chắn đặc biệt nổi bật nhỉ?"

Hứa Văn Siêu bất ngờ không kịp chuẩn bị, phút chốc tái mặt, đôi tay buông bên người vô thức cạy mối may ở quần, một lúc lâu mới cười miễn cưỡng: "Hồi nhỏ ai chẳng thích bạn nữ xinh xắn? Nhưng mà người cũng mất rồi, nói chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì… Anh cảnh sát, anh dừng bước đi."

Đào Nhiên hơi nhíu mày – lúc định mời Tô Tiểu Lam đến, anh mới phát hiện người này đã chết rồi, tính đến hiện tại, anh chưa hề đề cập chuyện này với Hứa Văn Siêu.

Vậy Hứa Văn Siêu "rất nhiều năm không liên lạc" rốt cuộc biết tin dữ từ người bạn học nhiệt tình nào, hay là…

Hứa Văn Siêu nói xong câu ấy, đã rảo bước đi không hề quay đầu lại.

Cùng lúc đó, nhóm cảnh sát chuẩn bị thay phiên theo dõi Hứa Văn Siêu đã sắp xếp xong thời gian thay ca, nhờ bóng đêm che chắn, im ắng bám theo.

Khi Lạc Văn Chu lê đôi chân hơi nặng rời khỏi Cục công an, đã là hơn tám giờ, anh không về thẳng nhà – tuy rằng cục trưởng Lục nói tránh hiềm nghi, nhưng lần này không giống lần cục trưởng Trương, Trương Đông Lai là họ hàng gần có hiềm nghi lớn, so sánh mà nói, cục trưởng Lục cùng lắm chỉ có thể nói là hơi liên quan đến bản án cũ, không phải người phụ trách chủ yếu, nếu đổi một người khác không chú trọng, khéo cũng chẳng coi chút xíu liên quan này là gì.

Người làm lãnh đạo chú ý, cấp dưới cũng không tiện quá thoải mái, đặc biệt là anh chạy chuyến này mượn mặt mũi ông sếp rất nhiều. Lạc Văn Chu định đem một hộp đào mang về từ Liên Hoa Sơn đến biếu cục trưởng Lục, tiện thể báo cáo đơn giản về tiến độ.

Anh gọi điện cho cục trưởng Lục, không nhắc đến vụ án, chỉ nói biếu đào.

Lục Hữu Lương đồng ý, nói địa chỉ: "Dì cháu có đồng nghiệp kết hôn, buổi tối mới quyết định đi, cũng không cho chú biết trước, chú đến nhà em gái ăn chực rồi, cháu cứ đến thẳng đây đi."

Lạc Văn Chu mở hướng dẫn lái xe, nhập mấy chữ "đường Thần Quang Bắc Thành".

Phí Độ rọi đèn xe, trông thấy trên mốc lộ giới viết "cách đường Thần Quang 1.5 km".

Hắn thoáng thở phào, chuyến này trở về lái xe mất hơn sáu tiếng, ở đâu cũng kẹt cứng, ngay cả chỗ nghỉ ngơi cũng không có, lưng hắn đã mỏi nhừ muốn mất tri giác, mãi đến lúc này, đường mới hơi thông thoáng, Phí Độ tăng tốc hết cỡ, trong lòng nghĩ phải xin lỗi cô Bạch thế nào.

Đương khi hắn vừa chuyển làn định vào đường phụ, phía trước đột nhiên phóng ra một chiếc xe, chiếc xe ấy tới trước mặt rồi, chẳng những không thắng, ngược lại tăng tốc lao tới hắn, lúc này đã không kịp tránh, Phí Độ vội đạp thắng hết cỡ-

Ngay sau đó thân xe chấn động mạnh, ầm một tiếng, túi hơi an toàn đẩy cả người Phí Độ lên ghế, trước mắt tối sầm, ngũ tạng lục phủ đều lộn tùng phèo theo xe, đồng thời cánh tay trái đau buốt.

Trong một hai giây, ý thức của hắn hơi mơ hồ, song lập tức lại bị tiếng còi ô tô chói tai và tiếng người bừng tỉnh.

Có người qua đường mau chóng chạy tới hò nhau kéo cửa xe hắn, gió nóng đêm hè thốc vào đầu.

Tích tắc, một suy nghĩ lướt qua trong ý thức không rõ lắm của hắn: "Báo ứng tới nhanh thật."

Lạc Văn Chu vừa cảm khái tình hình giao thông không tệ, liền gặp ngay tai nạn giao thông phía trước, dòng xe lại đứng im.

Anh thở dài nặng nề, cũng thò đầu ra nhìn như các tài xế khác, vừa ngẩng đầu lên, từ rất xa anh đã thấy một chiếc SUV cao hơn các xe khác không ít nổi bần bật ngay giao lộ.

Tim Lạc Văn Chu đột nhiên đập thót – chiếc xe đó là cùng một loại với chiếc Phí Độ lôi đến trước mặt Đào Nhiên khoe khoang?

45. Quyển 2 - Chương 12: Humbert Humbert 12

Thái dương Phí Độ rịn mồ hôi lạnh, cũng chẳng biết là nóng hay đau, mặt trắng bệch như giấy, hắn gằn từ kẽ răng ra một câu: "Anh chưa chịu thôi hả?"

Lạc Văn Chu vẻ mặt đau thương đứng kế bên, giống như đang mặc niệm, mặc được hai giây thì anh thật sự không nhịn nổi nữa, quay đầu đi phá lên cười.

"Chàng trai, cậu thế này là không được đâu", Ông bác sĩ khoa chỉnh hình bên cạnh vừa xử lý cánh tay trái bị thương cho Phí Độ, vừa lải nhải, "Nhìn là biết thói quen sinh hoạt không tốt nhỉ? Thanh niên các cậu bây giờ, ngày ngủ đêm chơi, lại không thích vận động, suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ ôm máy tính, thân thể có khỏe mạnh được không? Tôi bực lắm, cái thứ dở hơi đó thì có gì hay? Đừng cảm thấy mình còn trẻ, người hai ba mươi tuổi xương đã xốp có cả tá…"

Chủ tịch Phí chưa bao giờ ôm máy tính ban đêm oan đến không nói nên lời.

Phí Độ bị một chiếc xe từ bên phải đột nhiên lao tới tông vào ghế lái phụ ở gần giao lộ Thần Quang, tài xế gây tai nạn là tay mơ mới lấy bằng lái được hai tháng. Người anh em đó đã bị xe cấp cứu khiêng đi, nghe nói là do không rành biển báo giao thông rẽ nhầm đường, tự dưng phát hiện mình đi ngược chiều, lại đúng lúc nhìn thấy con SUV to như xe tăng của Phí Độ đi tới, lập tức hoảng sợ, đạp chân ga thay thắng – đây là kết luận mà cảnh sát giao thông được điều động khẩn cấp đưa ra.

Nói tóm lại, nguyên nhân vụ tai nạn này là trường dạy lái xe quá rởm, và Phí Độ xui xẻo tận mạng.

May sao chiếc xe hôm nay Phí Độ lái có hệ số an toàn cao, bản thân hắn phản ứng cũng rất kịp thời, bởi vậy ngược lại là xe đối phương hư hỏng nghiêm trọng hơn, còn hắn cơ bản chỉ bị giật mình – ngay cả kính mắt cũng chưa vỡ.

… Có điều, kính thì rắn chắc, nhục thể quý giá của chủ tịch Phí thì hơi thua chị kém em, cánh tay trái bị túi hơi an toàn bật ra làm rạn xương.

Phí Độ khăng khăng cho rằng là do khoảng cách hơi ngắn.

Càng xui hơn là, chẳng biết làm sao trùng hợp vậy, khoảnh khắc thảm hại hiếm gặp của Phí Độ lại vừa vặn bị tên thất đức Lạc Văn Chu kia bắt gặp.

Lạc Văn Chu tiện đường cùng hắn đến bệnh viện chơi một ngày, sau khi biết được tình hình vết thương của Phí Độ, anh cầm cặp kính ý chí kiên định của chủ tịch Phí, cười ngặt nghẽo không dừng được, tâm trạng nặng nề do áp lực công việc nhiều ngày liền tạo thành đã bị quét sạch.

"Bác sĩ à, loại tiểu lưu manh giai cấp tư sản này không chơi máy tính đâu, bọn họ ngày ngày ra ngoài đêm đêm tiệc tùng," Lạc Văn Chu xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện, thêm mắm thêm muối, "Bác sĩ xem cái mặt hư nhược đó, đây đều là minh chứng cho cuộc sống sa đọa suy đồi."

Bác sĩ trừng đôi mắt to thô lố như chuồn chuồn, xuyên qua cặp kính lão ngắm sắc mặt như ma cà rồng của Phí Độ: "À, đúng là hơi hơi."

Phí Độ: "…"

"Để tôi cố định cho trước, rạn không nghiêm trọng, vài hôm nữa đến tháo là được, nhớ không được vận động mạnh, kiêng thuốc kiêng rượu kiêng sắc," Bác sĩ chân thành dặn dò, "Còn nữa, nhất thiết phải chú ý bổ sung can-xi, chứ không mười năm nữa sẽ 'giòn rụm' đấy anh bạn trẻ ạ!"

Câu cuối cùng chẳng biết làm sao chọc trúng huyệt cười của Lạc Văn Chu, người này cười sắp điên rồi, trông như nửa đời sau phải dựa vào mẩu chuyện cười này để sống, tận đến khi tiện đường lái xe đưa Phí Độ về nhà, anh ta thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười quỷ dị.

Phí Độ hơi tội nghiệp anh ta, cảm thấy đội trưởng Lạc đời này thật là thê thảm, trong cuộc đời buồn chán cũng chỉ có đi mót loại thú vui cấp thấp này để tự an ủi bản thân thôi.

Hai người vốn một hẹn cô Bạch, một hẹn cục trưởng Lục, gặp vụ này đành phải đồng thời lỡ hẹn.

"Ngã tư đằng trước rẽ trái… cụ chạy quá rồi," Phí Độ tức tối trợn mắt, "Cụ à, cụ biết xem hướng dẫn không đó?"

"Cậu không phát hiện tôi định bắt cóc cậu đem bán à? Người mua tôi cũng liên hệ xong rồi," Lạc Văn Chu cứ đi theo tuyến đường sai, chạy thẳng đến một trung tâm thương mại, anh đậu xe ngay ngắn, vẫy tay gọi Phí Độ, "Đi, xuống xe, người mua đang ở phía trước chờ kiểm tra hàng đấy."

"Có thể làm phiền anh đóng gói tôi đẹp một chút hẵng bán không?" Phí Độ bực bội nhìn cái áo nhăn nhúm của mình, thử cử động, cảm giác toàn thân sợ rằng đã bầm tím nhiều chỗ, chỗ nào cũng đau, thế là ngồi nguyên trong xe không nhúc nhích, ỉu xìu bảo Lạc Văn Chu, "Anh tự dẫn người mua đến đây đi, tôi đi hết nổi rồi."

Lạc Văn Chu cũng không ép, chỉ nhìn dáng vẻ như tê liệt của hắn mà cười nhạo một tiếng, bỏ cái tên còn yếu hơn kính mắt lại trong xe, một mình đi khỏi.

Phí Độ cho rằng anh định tiện đường làm chuyện gì, bản thân hắn đi nhờ xe, không có lý do yêu cầu người khác phục vụ tận răng, bởi vậy không hề để ý.

Hắn hơi chỉnh ghế ra sau, chiếm hơn một nửa giang sơn không gian trong xe, gần như nằm hẳn xuống, nhắm hờ mắt dựa lên ghế, trong cơn đau kéo dài không dứt, nhớ lại vụ tai nạn xe cộ khi nãy gặp phải.

Nhìn nhầm biển báo giao thông, nhầm chân ga là thắng... những việc này chẳng lạ gì, rốt cuộc là chủ quan cố ý, hay sơ suất khi luống cuống tay chân của tài xế gây tai nạn, thì không ai nói được.

Khác biệt duy nhất chính là, cái trước là mưu sát, cái sau chỉ là tai nạn.

Như vậy xem ra, xe hơi thật sự là một công cụ mưu sát có tính năng tuyệt hảo.

Đương khi Phí Độ suy nghĩ những việc này đến sắp ngủ gục, chợt có tiếng mở cửa, Lạc Văn Chu đã quay lại.

Phí Độ hờ hững nghiêng đầu nhìn anh, giật mình phát hiện anh lại xách trên tay một cái bánh kem, trên hộp giấy khoa trương vẽ đầy nến và nhân vật hoạt hình ngu xuẩn.

Phí Độ vô thức né về hướng cửa xe bên kia, giống như Lạc Văn Chu xách trong tay không phải bánh kem, mà là một quả bom vậy.

"Chưa thấy bánh sinh nhật bao giờ à? Trốn cái gì, bánh kem đâu định vô lễ với cậu." Lạc Văn Chu bỏ hộp bánh xuống ngay ngắn, "Không phải người anh em xử lý tai nạn đã ghi lại chứng minh thư của cậu à? Đừng nói với tôi ngày trên chứng minh thư là sai nhé."

Phí Độ còn cứng đờ hơn thạch cao trên tay hắn, cả người tiến vào một trạng thái mất ổn định tính nhảy xuống xe chạy trốn bất cứ lúc nào.

Song rốt cuộc hắn vẫn không làm thế, trên xe Lạc Văn Chu, dân dao, nhạc đại chúng và dân ca mix lung tung trong máy nghe nhạc, Phí Độ giữ nguyên trạng thái này, tận đến khi anh đậu xe dưới khu nhà mình.

"Bác sĩ người ta cũng nói rồi, phải kiêng thuốc kiêng rượu kiêng sắc, tôi thấy cậu bó bột tay, hôm nay cũng đừng đi khắp nơi rêu rao nữa, hãy cùng 'người trung lão niên' trải nghiệm cuộc sống xế chiều một chút đi." Lạc Văn Chu hất cằm nhìn hắn, "Xuống đây."

Phí Độ nhìn anh một lúc bằng ánh mắt không rõ ý nghĩa, cẩn thận nâng cánh tay âm ỉ đau, bán thân bất toại ra khỏi chiếc xe đi nhờ.

Hắn đi quá chậm, Lạc Văn Chu chốc chốc phải dừng lại chờ: "Có tới mức đó không thiếu gia? May mà nhà chúng tôi ở tầng một, bằng không tôi còn phải cõng cậu lên."

Phí Độ không hé môi, không cự cãi.

Hắn như một con mèo lần đầu đến lãnh địa của kẻ khác, mỗi một đốt sống đều tràn ngập cảnh giác, cứ thế lê từng bước đến cửa nhà Lạc Văn Chu. Lạc Văn Chu vừa mở cửa, "chủ gia đình" liền thò cái đầu trò vo sớm chuẩn bị sẵn nhìn ra ngoài.

Lạc Văn Chu: "Đi vào, Lạc Một Nồi, đừng cản đường!"

Lạc Một Nồi bị cái hộp giấy to trong tay anh chắn tầm nhìn, hoài nghi đây là món đồ chơi mới công nhân hốt phân tiến cống cho ông lớn, liền không khách sáo rướn cổ, giơ chân muốn chộp, bị Lạc Văn Chu nhanh tay lẹ mắt đập cẳng một phát, nó giận dữ đáp xuống đất, "ngoao ngoao" hai tiếng, tận đến lúc này mới thấy rõ đằng sau còn có một người lạ.

Phí Độ và Lạc Một Nồi nhìn nhau, Phí Độ thâm trầm hơn, chỉ lui non nửa bước, Lạc Một Nồi thì lập tức xù lông, rít lên một tiếng thảm thiết không giống tiếng mèo. Nó dùng hết bốn chân quay ngoắt đi, móng vuốt và sàn nhà trơn trượt ma sát lẫn nhau, trợn đôi mắt thô lố như quả cầu thủy tinh, hạ thấp trọng tâm, làm tư thế tính toán lao tới liều mạng bất cứ lúc nào.

Với tư thế dũng mãnh này, nó và Phí Độ lại lần nữa nhìn nhau chốc lát, sau đó, Lạc Một Nồi quyết đoán từ bỏ chiến đấu, chớ hề quay đầu lại mà chui tọt vào kẽ sofa không ra nữa.

Lạc Văn Chu: "..."

Nuôi một con mèo hèn như vậy, anh ít nhiều cảm thấy mất mặt.

"Khỏi cần thay giày," Lạc Văn Chu chỉ sofa, "Ngồi đại đó đi. Ôi, con mèo này vốn không bị bệnh sợ người lạ đâu, lần trước có một đồng nghiệp đến nó còn đuổi theo người ta gầm gừ suốt, sao chỉ sợ mỗi cậu thôi – Lạc Một Nồi, mày lăn ra đây cho tao, chui xuống sofa dính đầy bụi, lát lại lên làm bẩn giường tao, con khốn này!"

Lạc Một Nồi giả chết, không nhúc nhích.

Lạc Văn Chu quay vào sofa quát lên: "Mày có ăn cơm không?"

Lần này đã nghe thấy, trong kẽ sofa dè dặt thò ra hai cái râu vểnh lên, nhưng ngay lập tức, nó ngửi thấy mùi người lạ, lại quyết đoán co vòi về.

Đồng chí Lạc Một Nồi lại sợ tới mức tuyệt thực luôn.

Lạc Văn Chu hết cách, mở một hộp thức ăn cho mèo ném cạnh bát của nó, lại lục chạn thức ăn kế bên, lấy một hộp kẹo ném trước mặt Phí Độ đang ngồi ngay ngắn: "Xem xem hết hạn chưa, để tôi đi nấu đại vài món. Phải nói trước, tôi không hầu hạ thiếu gia, tôi nấu món gì thì ăn món đó, đừng có kén cá chọn canh."

Phí Độ hiếm khi không ý kiến ý cò, tư thế ngồi ngay ngắn gần chết, giống như dưới mông không phải sofa, mà là nóc nhà thế giới vậy.

Lạc Văn Chu đi một lúc lâu rồi, hắn mới hơi trầy giật dùng một tay mở hộp kẹo trước mặt. Bên trong đủ các loại kẹo kỳ lạ, chắc còn là loại hộp kẹo thập cẩm mua đợt Tết, mấy viên chocolate đã chảy thành hình dạng hết sức hậu hiện đại, nhìn là hết muốn ăn… Ngăn dưới cùng lại là một hộp kẹo sữa kiểu cũ, gói cẩu thả, hình dạng viên kẹo luôn chẳng theo quy tắc gì, dính răng chết được – hắn nhớ mùi vị của loại kẹo này.

Phí Độ chậm rãi lấy một viên kẹo sữa, dùng răng xé ra bỏ vào miệng, ngay sau đó, hắn ném ánh mắt về phía nhà bếp, máy hút khói dầu kêu ầm ầm, tiếng dao thớt theo tiết tấu, bóng lưng Lạc Văn Chu lúc ẩn lúc hiện.

Lạc Văn Chu nói "nấu đại vài món", song kỳ thực vẫn nấu nghiêm túc, trong khoảng thời gian cực ngắn đã làm được mấy món chay mặn kết hợp, anh đặt bánh kem chính giữa, nghĩ nghĩ, lại cắm một cây nến đốt lên.

Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên, gặp ngay ánh mắt Phí Độ, thế là khô khốc nói: "Nhìn cái gì, tôi không biết hát bài chúc mừng sinh nhật đâu, cậu có định cầu nguyện không? Cầu sinh nhật sang năm không bị tông xe cũng được."

Phí Độ: "À."

Hai người quay về cây nến hoạt hình ngốc nghếch trên cái bánh kem đơn giản nhìn nhau một lát, bầu không khí cực kỳ quái dị, như thể đang khóc thương cho tháng năm đã qua vậy.

Lạc Văn Chu lập tức hối hận: "Thôi cậu thổi nhanh đi, nhìn ngu ngốc quá!"

Toàn thế giới đủ các loại bánh kem, rất ít loại Phí Độ chưa ăn, chỉ có bánh kem sinh nhật quá đỗi xa lạ, tựa hồ ăn từ hồi còn rất nhỏ. Lúc ấy nhà hắn có rất nhiều khách tới, sinh nhật cơ bản là tổ chức cho người ngoài xem, cái bánh kem đắt tiền kia chỉ cho hắn một mẩu bé tí tượng trưng đã bị bưng đi, hôm sau hắn muốn tìm nhưng chẳng còn – bởi vì kem để một thời gian sẽ không còn mới.

Thực ra thì bánh kem sinh nhật với bánh kem trong bữa sáng bình thường có khác gì nhau đâu? Cùng lắm chỉ là thêm mấy cái lỗ nhỏ do cây nến để lại, nhưng Phí Độ cứ cảm thấy mùi vị không giống nhau.

Tay nghề của Lạc Văn Chu cũng rất khá, điều duy nhất không được hoàn mỹ là không có rượu, đội trưởng Lạc cẩn tuân lời dặn của bác sĩ, chỉ cho hắn một hộp sữa can-xi cao.

Có một số người đàn ông trung lão niên ở bên ngoài tổng kết nhiều quá rồi, về nhà gặp vợ con luôn bất tự giác mang theo tác phong không tốt này, Lạc Văn Chu hồi nhỏ ghét nhất cái tật dạy dỗ trước bữa cơm của ba mình, ai ngờ nghe hai mươi năm bị ảnh hưởng, anh cũng bị lây bệnh. Bình thường ở cùng Lạc Một Nồi, nó còn trong thời kỳ ủ bệnh, hôm nay trên bàn cơm có thêm một Phí Độ, thế là phát bệnh luôn.

"Lại một năm trôi qua," Lạc Văn Chu rót hộp sữa đã hâm nóng ra ly, đẩy đến trước mặt Phí Độ, bắt đầu màn tràng giang đại hải kế thừa từ cha, "Không phải tôi dạy đời cậu, về sau hãy làm chút việc nghiêm túc

đi, chứ định chơi bời tới khi nào? Kết quả của cuộc sống vật chất quá phong phú nên là khiến người ta càng có nhiều điều để theo đuổi hơn, chứ không phải như cá muối nằm trên núi vàng, thanh niên buồn chán quá là không được, sớm muộn cũng xảy ra chuyện."

Phí Độ chưa bao giờ trải nghiệm văn hóa phụ huynh kiểu Trung Quốc này, ngậm thịt viên, cảm thấy hết sức mới mẻ.

Lạc Văn Chu tiếp tục lải nhải: "Bản tính con người chính là như thế, đầu tiên theo đuổi ấm no, áo cơm không lo, trên cảm quan thoải mái rồi, tất nhiên phải tìm kiếm cảm giác thỏa mãn cao hơn, ví dụ như cảm giác thành tựu, hay tự mình thực hiện. Mê muội mãi trong phung phí cấp thấp, kỳ thực chỉ đang tự gây tê mình, thời gian dài, lo âu ẩn hình trong đây sẽ khiến người ta rất khổ sở. Hôm nay Maybach, ngày mai Bugatti, mua hết về là cậu có thể giảm bớt loại đau khổ nằm dưới tầng sâu xung đột với nhân tính này sao?" (Maybach và Bugatti là hai nhãn hiệu ô tô nổi tiếng)

"Không thể," Phí Độ chậm rãi nuốt thịt viên, "Nhưng mà nỗi khổ của muốn mua cũng không mua được hiển nhiên nằm ở tầng ngoài hơn."

"…" Lạc Văn Chu trừng mắt nhìn hắn, lại phát hiện khóe miệng Phí Độ có nét cười, hắn chỉ đang đùa – mặc dù câu nói đùa này nghe hơi xát muối vào nỗi đau của người ta. Lạc Văn Chu nói, "Lúc phụ huynh dạy bảo cũng dám ngắt lời, nếu là ở nhà tôi, loại nhóc con lì lợm như cậu bây giờ phải dọn ghế ra cửa ngồi chồm hổm viết kiểm điểm rồi, ở đó mà còn muốn ăn cơm?"

Phí Độ nghe câu này, chẳng biết nhớ tới chuyện gì, chút tươi cười vừa rồi từ từ nhạt đi. Hắn im lặng một lúc, đột nhiên nói: "Nhà tôi lúc ăn cơm cơ bản không ai nói chuyện, trừ khi có khách, nếu không rất ít nhìn thấy ba tôi trên bàn cơm, mẹ tôi cảm xúc không ổn định, thường ăn nửa chừng sẽ tự dưng lên cơn, lúc thì sầm mặt ném bát đũa rồi đi, lúc thì bỗng nhiên ngồi khóc lóc ngay cạnh bàn ăn."

Lạc Văn Chu sững sờ.

"Ăn cơm ở nhà là một việc khiến người ta thấp thỏm lo sợ," Phí Độ nhún vai tựa hồ hơi bất đắc dĩ, "Thỉnh thoảng yên bình một lần, thật sự chẳng khác nào trúng thưởng."

Lạc Văn Chu nghĩ ngợi một chút, không an ủi hắn, chỉ hời hợt nói: "Nghe thảm quá, không biết so với viết kiểm điểm thì cái nào thoải mái hơn."

Phí Độ nhướng mày.

"Thật đấy, cậu tưởng tượng xem, cậu ngồi chồm hổm ở cửa, nhoài lên ghế, cầm tờ giấy quay vào cửa nhà mình. Lúc trời nóng mọi người đều chỉ đóng cửa chống trộm, ở bên ngoài có thể nhìn thấy trong nhà mình đang làm gì, hàng xóm đều chung đơn vị với cha mẹ, ai đi qua cũng cúi đầu nhìn cậu một cái, hỏi một câu 'Nhóc con, lại làm chuyện gì rồi', thật sự là nỗi sỉ nhục vô cùng lớn đối với nhân cách và tôn nghiêm."

Phí Độ không nhịn được phì cười.

Lạc Văn Chu còn định tiếp tục, thì đột nhiên di động đổ chuông, gọi đến từ máy bàn ở văn phòng, anh sửng sốt, trong lòng lờ mờ trỗi lên dự cảm xấu.

"A lô," Tiếng Đào Nhiên hơi hổn hển, "Đội trưởng Lạc, gia đình Thường Ninh vừa báo án ở đồn công an trực thuộc, nói Thần Thần mất tích rồi!"

Di động của anh âm lượng rất lớn, Phí Độ cũng đã nghe thấy.

Lạc Văn Chu: "Khi nào? Mất tích ở đâu? Đừng có gấp, chưa hẳn là cùng một vụ đâu."

"Hôm nay em ấy đến cung thiếu niên học vẽ, buổi trưa Thường Ninh đưa đi, buổi chiều người lớn đã dặn chờ trong cung thiếu niên nửa tiếng đừng ra ngoài, cha tan tầm mới đi đón được. Bọn trẻ tan học… khoảng bốn giờ rưỡi, người cha gọi một cuộc điện thoại, lúc đó em ấy còn ở trong phòng vẽ, tầm hơn năm giờ một chút người lớn đến thì không tìm thấy nữa."

46. Quyển 2 - Chương 13: Humbert Humbert 13

Không thể nào, không thể nào!"

Lúc này đã hơn nửa đêm, người phụ trách hành chính của cung thiếu niên rõ ràng là bị lôi dậy khỏi giấc mơ, đôi mắt ngái ngủ sưng đến xương mày, áo sơ mi khuy nọ cài vào khuy kia, chân xỏ dép lê: "Nơi này từ sáng đến tối ra ra vào vào bao nhiêu đứa trẻ? Bảo vệ đều là nghiêm nhất, ngay cả phụ huynh ra vào cũng phải ghi tên, camera ba trăm sáu mươi độ không góc chết, anh nói trong đây có kẻ bắt cóc, anh đùa cái gì vậy? Tôi dùng đầu đảm bảo, tuyệt đối không thể! Trừ khi cô bé đó tự mình nhấc chân đi, bằng không dù là người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất, cũng không vào nổi trường chúng tôi!"

"Đội phó Đào, bọn em vừa dựa vào phần mềm theo dõi trên di động của Trương Vũ Thần bật điện thoại từ xa, đã tìm được định vị đại khái, ngay gần hẻm Bạch Đào!"

"Hẻm Bạch Đào," Đào Nhiên sửng sốt, "Sao lại ở hẻm Bạch Đào?"

Hẻm Bạch Đào cách cung thiếu niên này khoảng ba trạm, là nơi tập kết tiểu thương phẩm có tiếng của thành phố, không ít cửa hàng trên mạng buôn bán ở đây, thường mở quầy suốt đêm, có người bán sỉ quần áo, có người bán kí phụ kiện trang sức, người bán sỉ bao lớn bao bé đi khắp nơi, hơi sơ sẩy là sẽ mắc bẫy bọn trộm cắp và lừa đảo, vừa náo nhiệt vừa hỗn loạn.

Đối với trẻ em tự mình lén chạy đi chơi mà nói, hẻm Bạch Đào quá lộn xộn, và thật sự chẳng có gì để chơi, còn đối với loại biến thái bắt cóc trẻ em thì, hẻm Bạch Đào lắm người nhiều mắt, không khỏi quá nguy hiểm.

Đào Nhiên bóp mạnh sống mũi: "Khoan đã, để anh suy nghĩ…"

Anh còn chưa dứt lời, mẹ Thần Thần đã đẩy hai cảnh sát ra lao tới: "Cảnh sát Đào, tôi nghe thấy rồi, có phải đã định vị được di động của Thần Thần không? Con bé đang ở đâu?"

Lang Kiều nửa đêm chạy tới vội đi đến ngăn người mẹ lại, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Tôi rõ ràng đã nói với nó, ngày nào tôi cũng nói, ra ngoài phải chú ý an toàn, không được tùy tiện đi theo người lạ, không được đi đến nơi không quen, có chuyện gì phải gửi tin nhắn cho người lớn bất cứ lúc nào, tôi nói đến mức chính tôi cũng cảm thấy phiền, nếu cái miệng này làm bằng sắt, thì đã bị mài mòn một lớp rồi…"

Thường Ninh một tay quệt nước mắt, một tay kéo bà: "Cô ơi, cô đừng như vậy."

Đào Nhiên vừa nhìn thấy Thường Ninh lau nước mắt, vốn ba phần nôn nóng đã tăng vọt lên mười phần: "Tiểu Kiều Nhi, em ở lại đây kiểm tra camera, mấy người các chú đi theo anh đến hẻm Bạch Đào."

Xe cảnh sát lướt đi trong bóng đêm như một ngôi sao băng, bốn bánh cơ hồ rời khỏi mặt đất, quãng đường ba trạm mà năm sáu phút đã đến. Gần giao mùa, loạt quần áo mùa thu sớm nhất sắp sửa treo lên, hẻm Bạch Đào sắp thành "hẻm Bạch Mao", người buôn bán chen chúc chỉ dựa vào hít thở đã tạo ra hai mùa cục bộ trong thành phố. (Mao là lông, hẻm Bạch Mao đại khái muốn nói là khắp nơi treo áo lông)

Người đi trong đây, không đến ba phút thì mặt đã mướt mồ hôi.

Đào Nhiên hoang mang nhìn quanh, hỏi nhân viên kỹ thuật: "Có thể thu nhỏ phạm vi nữa không?"

"Đang ở cửa tây hẻm Bạch Đào," Tiếng nhân viên kỹ thuật vang lên trong tai nghe, "Đối phương bây giờ còn chưa phát hiện di động đang bật, anh phải nhanh lên."

Đào Nhiên đưa mắt ra hiệu cho cấp dưới, mấy người lập tức ăn ý chia nhau hành động, từ vài hướng tới gần mé cửa tây hẻm Bạch Đào, Đào Nhiên cất bước chạy đi, ánh mắt quét qua mỗi một người đi ngang. Xe rác, xe hàng nhỏ, túi hàng cao bằng một người… Tất cả những chỗ có thể giấu người, một chỗ cũng không bỏ qua, lần lượt kiểm tra, tuy rằng không ai bật còi cảnh sát, nhưng lục soát rất nhanh, bầu không khí trong hẻm Bạch Đào đột nhiên trở nên căng thẳng.

Bỗng nhiên, trong tai nghe của Đào Nhiên truyền đến cảnh cáo của nhân viên kỹ thuật: "Đội phó Đào, đối phương phát hiện khác lạ, đã tắt điện thoại rồi!"

Đào Nhiên vô thức quét ánh mắt căng thẳng ra xung quanh, đúng lúc dừng ở cạnh một thùng rác lớn, một gã loắt choắt vô tình ngẩng đầu lên, hai người vừa vặn nhìn nhau một cái, gã kia dừng một giây, kế đó thấy rõ đồng phục của Đào Nhiên, liền ném thứ trong tay đi, co cẳng bỏ chạy.

Thứ gã ném là một chiếc di động màu trắng, sau lưng dán đầy hình lung tung.

Đồng tử Đào Nhiên co lại: "Đứng lại!"

Một người bán sỉ đúng lúc đẩy xe hàng nhỏ đi tới trước mặt, gã kia quen đường thuộc lối, như một con khỉ đạp một chân lên thành xe hàng, quần áo trên xe đẩy rơi xuống như núi lở trong tiếng la hoảng sợ của người phụ nữ đẩy xe, một chiếc xe máy nhích đi một cách khó khăn vội vàng thắng gấp tránh thứ lăn đến dưới bánh xe, chửi ầm lên.

Trong cảnh hỗn loạn, gã kia thoáng cái đã trèo qua hàng rào bên đường, sắp sửa băng qua đường, một viên cảnh sát cao to từ một ngã tư nhỏ cạnh đó nhảy ra, túm gáy gã như bắt gà con, vặn ngược tay gã đè xuống đất. Đào Nhiên quay lại nhặt chiếc di động màu trắng bị ném, mở máy lên, màn hình chính là ảnh mặt mèo Thần Thần tự chụp.

Anh thở ra một hơi dài, sải bước đi đến kẻ bị khống chế: "Người đâu?"

Gã kia lúc bị xô ngã đập trúng mũi chảy máu, mặt đủ mọi màu sắc mà ngẩng đầu lên, vẻ mặt cầu khẩn khóc xin Đào Nhiên: "Tôi tôi tôi tôi sai rồi, anh cảnh sát, lần này tôi cam đoan cải tà quy chính, không bao giờ tái phạm… ối… á… anh, anh nhẹ thôi…"

Đào Nhiên túm cổ áo gã: "Cô bé kia đâu?"

"Hả?"

Lúc này, Lạc Văn Chu đã lái xe chạy đến cổng cung thiếu niên.

Lang Kiều nhìn thấy biển số xe quen thuộc vội rảo bước chạy tới: "Sếp!"

"Tình hình thế nào, Đào Nhiên đâu?" Đoạn Lạc Văn Chu lại quay đầu khoát tay nói với trong xe, "Cứ ngồi trong xe trước đi."

Người bên trong không nghe anh, một tay treo lủng lẳng đi xuống.

Lang Kiều không khỏi sửng sốt: "Ô, chủ tịch Phí… cậu… sao lại 'khôi giáp trên người' rồi?"

"Sự cố nhỏ," Phí Độ ngẩng đầu nhìn lướt qua kiến trúc gần cung thiếu niên, "Có tin tức gì chưa?"

Lang Kiều còn chưa kịp trả lời, một chiếc xe cảnh sát inh ỏi đã thắng gấp ngay cổng cung thiếu niên, Đào Nhiên và mấy cảnh sát hình sự sắc mặt nặng nề bước xuống.

Thấy Lạc Văn Chu ném tới ánh mắt thắc mắc, Đào Nhiên lắc đầu: "Di động của Thần Thần bị trộm, một kẻ lọc lõi, tái phạm, mới thả khỏi nơi tạm giam. Hắn nói là có một cô bé cột dây giày ven đường, để di động trên bồn hoa bằng đá bên cạnh, cột dây giày xong thì đi, để quên di động ở đó, cho nên hắn chỉ là 'nhặt'."

Lạc Văn Chu: "Con đường nào? Trộm khi nào?"

"Chắc là gần cung thiếu niên…" Đào Nhiên vò đầu, mày nhíu lại, "Soát được trên người tên đó bảy tám cái di động chuẩn bị bán lại, đều là công trạng của một ngày hôm nay, thời gian địa điểm cụ thể chính hắn cũng không nhớ."

"Anh," Phí Độ ở bên cạnh hỏi, "Anh đang hoảng cái gì, làm sao vậy?"

"Anh đã hỏi Thường Ninh, hôm nay Thần Thần mặc váy hoa nhí." Sắc mặt Đào Nhiên rất khó coi, anh hạ giọng xuống vừa nhanh vừa vội, "Nếu thật sự là… Hung thủ trong vòng năm ngày liên tục bắt cóc hai đứa trẻ, tần suất này quá cao, cho thấy Khúc Đồng đã trăm phần trăm… Thần Thần bị bắt cóc khoảng trước sau năm giờ, đến bây giờ đã hơn bảy tiếng, rất có thể cũng…"

"Suỵt-" Phí Độ vỗ vỗ cánh tay anh, "Anh bình tĩnh nào."

"Anh có gì mà không bình tĩnh?" Đào Nhiên cười khổ, "Anh đâu phải phụ huynh cô bé – những phỏng đoán này đến bây giờ anh cũng chưa dám nói với gia đình Thần Thần… Lần trước em nói kẻ khả nghi là một ông lão đúng không, em xác định chứ?"

"Không xác định, cách xa quá," Phí Độ nói, "Thần Thần là một cô bé nhạy cảm, lần trước lúc em cảnh cáo chú ý an toàn đã làm cô bé sợ, chắc hẳn không đến mức quên nhanh như thế. Bao gồm người già và người quen, em tin cô bé sẽ có phòng bị, cho dù có người lừa ra ngoài, cũng sẽ không quên gửi tin nhắn cho gia đình."

"Đội phó Đào, tìm được cô bé đó trong camera của phòng vẽ tranh rồi!"

Đào Nhiên lập tức quay người, đang định nhấc chân đi, Lạc Văn Chu đã đè vai anh lại: "Giao cho tôi, ông phụ trách nói chuyện với phụ huynh, xem gần đây cô bé có gì khác thường không, phụ huynh có đắc tội với ai không, quan hệ gia đình họ thế nào – chúng ta không thể để sót bất cứ khả năng nào."

Phí Độ dựa vào một bên: "Có cần tôi hỗ trợ không?"

Lạc Văn Chu hơi do dự: "Cậu tính là gì?"

Phí Độ dày mặt trả lời: "Tôi thuộc nhóm người thân bạn bè."

Lạc Văn Chu giơ một ngón tay chỉ hắn hơi cảnh cáo, rốt cuộc vẫn không đuổi hắn đi chỗ khác chơi.

Camera của phòng vẽ rất nét, tầm bốn giờ rưỡi, các bạn khác lục tục được phụ huynh đón đi, Thần Thần ngồi một mình trong lớp, chốc chốc lật xem tập tranh giáo viên để lại, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong vòng mười phút, cô bé chăm chú nhìn cửa sổ đã hơn năm phút.

Lạc Văn Chu nghi hoặc: "Cô bé nhìn gì thế?"

Lang Kiều: "Gương."

Lạc Văn Chu trưng ra vẻ mặt mù tịt.

"Con gái hay coi cửa sổ thủy tinh là gương, nếu ngắm phong cảnh chỉ cần quay đầu là được, không cần phải quay cả người còn ghé sát vào đó, em ấy còn dùng bút bi cuốn đuôi tóc," Lang Kiều nói, "Con gái đều hiểu… Ồ?"

Cô chưa dứt lời, đã thấy Thần Thần đột nhiên ngồi thẳng dậy, cả người hơi rời khỏi ghế, bỗng nở nụ cười, đứng dậy mau chóng dọn đồ chạy mất – thời gian trên góc màn hình hiển thị khoảng bốn giờ bốn mươi.

Lạc Văn Chu lập tức đưa mắt nhìn vị trí phòng vẽ, cửa sổ quay thẳng ra sân thể dục.

Camera trên kiến trúc gần sân thể dục nhất cũng tức tốc được mở ra, có thể nhìn thấy Thần Thần mau chóng chạy khỏi tòa nhà dạy học, đến chỗ đám trẻ tụ tập trên sân thể dục, camera hơi xa, chỉ quay được cô bé ở trong đám trẻ giây lát, sau đó cùng vài bạn nữ đi đến góc chết, rất nhanh đã ra khỏi phạm vi ống kính.

Dựa theo hiện trường để phán đoán, hướng lũ trẻ đi hẳn là loạt kiến trúc màu đỏ ở góc tây bắc cung thiếu niên.

"Thế này là thế nào?" Lạc Văn Chu nhíu mày hỏi, "Không phải người phụ trách nói trong cung thiếu niên không có góc chết à?"

"Dãy nhà màu đỏ ở góc tây bắc là nhà vệ sinh công cộng, không gắn camera."

"Mẹ kiếp không nói sớm! Xác định danh tính mấy đứa trẻ trong đoạn băng, lập tức đi tìm chúng hỏi chuyện – đem bản đồ tới đây."

Góc tây bắc cung thiếu niên liền với một công viên nhỏ, quản lý rất lỏng lẻo, mặt cỏ bên ngoài đã bị người dân tản bộ giẫm rạp, dấu chân với phân chó làm bật nhau lên, sâu bên trong thì không ai đi, cỏ cây tốt tươi, muỗi bay như máy bay ném bom. Chó cảnh sát mau chóng vào vị trí, ánh đèn pin và tiếng chó sủa nối tiếp nhau.

Phí Độ ở một bên hơi suy tư nghe cuộc nói chuyện của Đào Nhiên và cha Thần Thần.

"Tôi đến tầm năm giờ năm phút, đã nói với con bé rồi… Mới đầu tôi ở ngoài cổng gọi điện thoại, nghe thấy tắt máy còn tưởng là hết pin, bấy giờ mới ghi tên chỗ cổng bảo vệ rồi vào tìm – nhưng trong lớp cũng không có. Lúc ấy tôi không nghĩ đến con bé có thể mất tích, đây là cung thiếu niên, đâu khác gì trường học, còn cho là nó đi vệ sinh hoặc chạy đi đâu chơi rồi… Tôi còn rất giận đợi trong phòng vẽ một lúc, chờ tới khi bảo vệ đã bắt đầu lần lượt kiểm tra cửa sổ muốn tắt đèn, tôi mới hơi lo, vừa đi hỏi khắp nơi, vừa nhờ cô giáo vào nhà vệ sinh tìm giúp…"

Mẹ Thần Thần kéo vai ông, mặt nhòe nhoẹt nước mắt nước mũi: "Nó là đứa trẻ như thế sao? Rõ ràng biết người lớn chờ mình, cũng không nói một tiếng một mình chạy mất… Hả? Có ai làm cha như ông không? Có chuyện gì toàn trách con tôi trước, nếu con xảy ra chuyện gì, tôi…"

Cha Thần Thần bị kéo lảo đảo, ngậm chặt miệng không hé môi một tiếng, Đào Nhiên và Thường Ninh vội vàng một trái một phải tách hai người họ ra.

Phí Độ đột nhiên mở miệng hỏi: "Nghe nói hệ thống theo dõi trẻ em trên di động có thể mở máy từ xa, vừa rồi cảnh sát cũng định vị được điện thoại của Thần Thần bằng cách này, sao lúc ấy ông không nghĩ tới chuyện bật di động của cô bé?"

"Tôi có nghĩ tới rồi," Cha Thần Thần vẻ mặt như sắp suy sụp, cố gắng nhịn xuống, cực kỳ kiềm chế mà không ngừng hít vào, "Nhưng lúc ấy không biết phần mềm có vấn đề gì, liên tục báo rằng kết nối từ xa thất bại… Tôi lại không quen dùng cái này…"

"Đã tìm được di động của Thần Thần," Đào Nhiên nói, "Ít nhất còn một nửa pin, chắc là khi ông gọi lần đầu đã bị tên móc túi ăn trộm. Liệu có khả năng là cô bé phát hiện di động mất rồi tự mình đi tìm không?"

"Trộm cắp trong cung thiếu niên quá nguy hiểm," Phí Độ lắc đầu, "Khả năng không cao, chắc là do nguyên nhân nào đó, cô bé đã tự mình rời khỏi khu công viên. Từ lúc tan học đến thời gian hẹn với ông có hơn nửa tiếng, cô bé mua đồ ăn vặt trong hàng quán xung quanh, chơi với bạn… đều có khả năng, nhưng thường sẽ không rời khỏi phạm vi một kilomet, như vậy chỉ cần nhận được điện thoại của ông, có thể lập tức quay về cổng cung thiếu niên – Gia đình đã dạy cô bé ở bên ngoài bị trộm đồ phải làm thế nào chứ?"

"Đã dạy rồi," Thường Ninh nhìn Đào Nhiên một cái, nói khẽ, "Mấy hôm trước mình còn đùa với con bé, nói về sau gặp chuyện gì có thể tìm anh Đào Nhiên, nó biết gọi điện thoại báo cảnh sát, nếu thật sự không được thì cũng biết quay về trường tìm bảo vệ."

Đào Nhiên vỗ vỗ mu bàn tay cô, dành cho cô một ánh mắt an ủi, dịu giọng nói: "Xung quanh cung thiếu niên đều là khu sầm uất, lúc ấy là giờ cao điểm tan tầm, hẳn là tương đối an toàn, ngoại trừ khu vực sâu bên trong công viên nhỏ góc tây bắc…"

"Không đâu," Thường Ninh nắm cổ tay anh như tìm kiếm sự an ủi, "Thần Thần rất nhát gan, đọc truyện kinh dị xong cũng không dám ngủ một mình, con bé không thể một mình chạy đến nơi vắng người được!"

Phí Độ đột nhiên nói: "Nếu không phải một mình, mà là đi cùng bạn thì sao?"

Mấy người đều sững sờ nhìn hắn.

Phí Độ đi đến trước mặt cha Thần Thần: "Lúc ông lần đầu tiên bật di động của cô bé từ xa, là khoảng mấy giờ?"

"Sáu giờ… sáu giờ hơn," Cha Thần Thần nói, "Là giáo viên của nó nhắc nhở tôi."

Phí Độ: "Lúc ấy thao tác thế nào, ông có thể thực hiện lại không?"

"Sếp, vừa rồi giáo viên bên kia đã giúp đỡ liên lạc với lũ trẻ trong camera!" Lang Kiều gạt một đám cành cây che trước mắt, rảo bước đuổi theo Lạc Văn Chu, "Bọn trẻ muốn vào nhà vệ sinh thay quần áo, sau đó lại cùng nhau chạy tới công viên nhỏ chụp ảnh."

"Chụp ảnh?"

"Có một em lớp nhiếp ảnh phải nộp bài tập, hẹn mấy cô bé đi làm người mẫu, có mấy đứa còn đặc biệt đem theo quần áo chụp ảnh, chỉ một lúc, chụp xong Trương Vũ Thần phải về cung thiếu niên, lũ trẻ giải tán ngay cổng công viên, không đứa nào biết sau đó Trương Vũ Thần đã đi đâu."

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi – hỏng rồi.

Nếu Thần Thần là sau khi chia tay bạn phát hiện di động bị mất, suy nghĩ đầu tiên là rơi ở chỗ chụp ảnh, cô bé sẽ quay về công viên ít ai lui tới để tìm – nhưng công viên kia không phải đường cái, sau đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cũng khó có thể lần theo.

Lang Kiều: "Sếp ơi, làm thế nào đây?"

Lạc Văn Chu trầm ngâm một lát, lấy di động ra gọi cho người phụ trách theo dõi Hứa Văn Siêu.

"Báo cáo hướng đi của Hứa Văn Siêu ngày hôm nay."

"Hứa Văn Siêu đã đưa bản hành trình của xe cho đội phó Đào, năm giờ bốn mươi phút mới đi khỏi cục chúng ta, lái xe hai mươi mấy phút đến một tiệm thức ăn nhanh, đóng hộp mang về nhà, sau đó không hề đi đâu."

Lạc Văn Chu thấp giọng hỏi: "Chú xác định anh ta ở nhà suốt?"

"Xác định, anh ta không kéo màn, vẫn ở suốt trong thư phòng, không hề rời khỏi tầm nhìn của chúng ta – sao vậy sếp?"

"Sếp, hay chúng ta hoài nghi sai người rồi," Lang Kiều nói, "Hoặc là vụ án này không liên quan đến vụ Khúc Đồng mất tích – em thấy thật lạ, sao trên thế giới lắm kẻ biến thái thế?"

Lạc Văn Chu còn chưa kịp nói gì thì di động đã đổ chuông, màn hình hiển thị là "Phí Lắm Chuyện".

"Sao thế?"

Tiên sinh "Phí Lắm Chuyện" ở đầu bên kia nói không nhanh không chậm: "Tên trộm không phải trộm di động trên người Thần Thần, hắn giảo biện rất có lý, lúc ấy quả thật là cô bé cầm di động 'bỏ quên' nó ở đó."

Lạc Văn Chu lập tức hỏi ngược lại: "Làm sao cậu biết?"

"Khoảng sáu giờ Trương tiên sinh đã thử bật di động của cô bé từ xa, nhưng lần đó thất bại, tôi cho rằng thao tác của ông ta không có vấn đề, với tình huống này, hoặc là lúc ấy một trong hai người không có tín hiệu, hoặc là di động của cô bé đã bị tháo pin." Phí Độ dừng lại, "Tên trộm không cần phải tháo pin rồi lắp lại, cũng chưa chắc sẽ biết trên di động có phần mềm gì, tôi chỉ có thể nghĩ đến một khả năng – trong số đám trẻ đó có đứa lợi dụng thời gian Thần Thần thay quần áo hoặc tạo kiểu giấu điện thoại đi, sau khi Thần Thần phát hiện, đã đề nghị cô bé quay về công viên tìm, còn xung phong đi cùng."

Cô bé sẽ rất tự nhiên tin tưởng bạn mình, còn cho đối phương biết điện thoại của mình có hệ thống điều khiển từ xa.

"Cậu nói là một đứa bé – rất có thể còn là một bé gái, sắp đặt chuyện này." Lạc Văn Chu hít sâu một hơi, "Chẳng những bắt cóc bạn, còn cố ý ném di động của nạn nhân ra để đánh lừa? Việc này không khỏi cũng quá…"

Phí Độ khẽ cười một tiếng không rõ ý nghĩa.

Lạc Văn Chu chợt nhớ tới thiếu niên có ánh mắt tối tăm và lạnh lẽo năm ấy, nuốt lại câu kế tiếp.

"Tại sao cậu lại nghĩ theo hướng này?"

"Bởi vì tôi đã cảnh cáo cô bé cẩn thận người lớn, người quen, người lạ, đàn ông, đàn bà, thậm chí cụ già," Phí Độ nói, "Duy nhất không nói, chính là trẻ con giống cô bé."

Tại sao không thể là trẻ con?

Bé gái hơn mười tuổi, như nụ hoa, xinh xắn và yếu ớt, ngây thơ và mong manh, toàn thế giới đều coi chúng là nạn nhân tiềm tàng, giống như chúng thiếu linh hồn đoản trí tuệ, che chở chu đáo còn không kịp, làm sao lại nghi ngờ chúng cũng sẽ phạm tội?

Lạc Văn Chu cúp máy, quay sang Lang Kiều: "Khi nãy giáo viên trong cung thiếu niên gọi điện thoại, có cuộc gọi nào ngay từ đầu không phải phụ huynh nghe máy không?"

Lúc tay không bắt tội phạm giết người cầm dao Lang Kiều cũng chưa từng xuất hiện vẻ mặt hoảng sợ như vậy: "Hình… hình như có một…"

47. Quyển 2 - Chương 14: Humbert Humbert 14

"A lô, trò Tô Lạc Trản à? Thầy là thầy Vương của cung thiếu niên, lúc khai giảng đã phát thẻ đăng kí cho các em đây, em nhớ chứ?"

"Nhớ ạ, em chào thầy."

"Khuya thế này còn chưa ngủ à? Ba mẹ em bây giờ có ở bên cạnh không, thầy muốn nói với họ một câu, thầy có chút việc cần hỏi em, nhưng phải có ba mẹ em đồng ý trước mới được."

"Ba em vẫn chưa về, mẹ em bị bệnh đang ngủ, gọi không dậy, thầy cứ nói với em đi."

"À… Được rồi, thầy chỉ hỏi một câu thôi. Là thế này, có một bạn lớp mỹ thuật tên Trương Vũ Thần, hôm nay sau khi tan học đã mất tích, có người nói thấy các em chơi với nhau, em còn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy bạn là ở đâu không?"

Im lặng.

"A lô, trò Tô Lạc Trản, em còn đó không?"

"… Còn ạ, xin lỗi thầy, nhà em tín hiệu không tốt, thầy nói lớp mỹ thuật…"

"Bạn Trương Vũ Thần, nhỏ con, tết một bím tóc ấy."

"À, bọn em cùng đến công viên chơi một lúc, có rất nhiều bạn, còn có vài bạn lớp khác, sau đó tất cả về hết, bọn em cũng không biết bạn ấy đã đi đâu."

"Thế à? Thôi được rồi, em ngủ sớm đi, ngày mai đi học đừng đến muộn."

"Vâng thưa thầy, nếu tìm được đừng quên báo một tiếng cho bọn em biết, em cũng rất lo lắng."

Lang Kiều tắt ghi âm điện thoại: "Do cô bé này không có người giám hộ bên cạnh, hơn nữa trả lời không khác lắm với các em còn lại, thầy giáo cũng không hỏi nhiều. Anh cảm thấy đoạn đối thoại này nghe thế nào? Đến bây giờ em vẫn cảm thấy khó tin, nhưng nghĩ ngược lại, nếu người hiềm nghi là một đứa trẻ, thế tại sao Khúc Đồng trong tình huống sợ hãi tột độ sẵn sàng lên xe một người lạ, tại sao đội phó Đào và em không tra được gì từ các loại camera, có thể giải thích được rồi. Việc này cũng… sởn gai ốc quá!"

Lạc Văn Chu đẩy thông tin cá nhân của Tô Lạc Trản tới trước mặt cô: "Cho em xem cái này còn sởn gai ốc hơn."

Trong cột người liên lạc khẩn cấp của Tô Lạc Trản ghi "Tô Tiểu Lam", quan hệ là "mẹ con".

Mấy chiếc xe cảnh sát nhanh như chớp lao tới địa chỉ Tô Lạc Trản đăng ký – đó là một tiểu khu điều kiện không tệ, đêm hôm khuya khoắt, không một âm thanh, bảo vệ cổng ngủ gà ngủ gật bừng tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn giấy tờ trên tay Lạc Văn Chu.

"Chỗ các anh có một hộ mẹ con họ Tô không?"

Bảo vệ trợn trừng mắt lên: "Không, không không biết, tôi tôi tôi mới đến…"

"Đến chỗ quản lý lấy danh sách chủ nhà trước kia đăng ký." Lạc Văn Chu mau chóng nói, "Tất cả phải cẩn thận, nếu con bé này thật sự là người hiềm nghi chúng ta cần tìm, thì tình huống sẽ rất đặc biệt, nó sẽ mất ổn định hơn người trưởng thành bình thường, tuyệt đối không thể kích thích, lỡ đâu nạn nhân còn sống, không thể do chúng ta mà tạo thành hậu quả không lường được."

"Đội trưởng Lạc, số 401!"

"Nhớ cả rồi thì hành động thôi."

Trong hành lang tầng 4, một nhóm người gấp gáp nấp trong góc cầu thang, Lạc Văn Chu hất cằm ra hiệu cho Lang Kiều gõ cửa.

Lang Kiều ra sức xoa khuôn mặt lạnh tanh như trực khuẩn ăn phải thịt nhiễm độc, nặn ra vẻ mặt hiền lành nhất bình sinh, đi tới gõ cửa: "Có ai ở nhà không?"

Không ai trả lời.

Trong lòng Lang Kiều hơi khó chịu – bình thường hung thần ác sát quen rồi, giờ đột nhiên kêu đóng vai "hiền lành", không đúng chuyên ngành cho lắm.

Cô hạ giọng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: "Có ai ở nhà không? Tôi là người thuê tầng trên mới dọn đến, nhà tôi vừa rồi hình như hơi rò nước, thật ngại quá, không chảy xuống đây chứ?"

Vẫn không có tiếng động.

Nhân viên kỹ thuật đi theo lặng lẽ đưa một cái kính nhìn ngược, Lang Kiều gắn nó lên "mắt mèo", hơi khom lưng nhìn trộm vào nhà.

Trước cửa không có ai, cô có thể nhìn thấy phòng khách cuối hành lang, căn phòng mờ mờ tối, chỉ có chính giữa phòng khách có một tí xíu ánh sáng. Lang Kiều nhìn kỹ, phát hiện ánh sáng ấy lại là đến từ một cái bàn thờ, hai bên bập bùng nến đỏ chạy bằng điện và đèn chong, cúng một di ảnh trắng đen đặt chính giữa.

Gương mặt u ám của người phụ nữ ấy bị bàn thờ hắt ánh sáng mờ, lạnh lùng nhìn cô, hơi lạnh phút chốc bò lên cột sống Lang Kiều, cô vô thức ngả ra sau.

Lạc Văn Chu ném tới một ánh mắt nghi ngờ.

Lang Kiều rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu, lại giơ tay gõ cửa: "Có ai không? Nếu không tiện mở cửa, trả lời tôi một câu cũng được, tôi chỉ muốn hỏi ở đây có bị dột hay không."

Sự im lặng xấu hổ tràn khắp hành lang be bé, Lạc Văn Chu chợt giơ tay kêu Lang Kiều lui lại: "Phá cửa."

Lang Kiều sửng sốt: "Sếp…"

Không vật chứng, không nhân chứng, họ thậm chí không lấy được giấy tờ tương ứng, tất cả đều là phỏng đoán chủ quan…

"Không sao," Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Có vấn đề gì anh chịu trách nhiệm, mở ra."

Mấy cảnh sát hình sự và nhân viên kỹ thuật ùa lên, mau chóng cạy cửa.

Một thứ mùi khó tả được thốc mạnh vào mặt – đó là hỗn hợp mùi nhang đèn quái dị, mùi hơi ẩm giữa hè và sự oi bức do lâu không mở cửa sổ, ủ thành thứ mùi gần với mục rữa trên khứu giác.

Song trong nhà không có ai.

Căn nhà này không lớn, tối đa năm sáu mươi mét vuông, một buồng một phòng khách đúng chuẩn, nhưng chỉ có di ảnh trắng đen của Tô Tiểu Lam cô độc canh giữ ở đây, lại đem đến một cảm giác trống trải kỳ dị.

Di ảnh đối diện với một chiếc giường đôi kê trong phòng khách, khăn trải giường bằng tơ lụa xám xịt, đầu giường có một lọ sơn móng tay màu tối, và nửa hộp thuốc lá thơm.

Không gian phòng ngủ cách vách hơi nhỏ hơn, hiển nhiên là chỗ của bé gái, trên giường đơn bày một loạt búp bê rẻ tiền khuôn mặt vô cảm, tập thể ngồi sóng vai nhìn ra cửa, mặc váy hoa nhí tuyền một kiểu.

"Trời ơi," Lang Kiều mở tủ quần áo trong phòng bé gái, bên trong lại không một ngoại lệ, toàn là váy hoa nhí, quỷ dị hơn là, màu sắc đều tương ứng với váy trên người búp bê, Lang Kiều nổi da gà khắp cánh tay, "Đây là nơi cho người ở ư?"

Lạc Văn Chu đeo bao tay lục lọi tủ quần áo, đột nhiên phát hiện một cái hộp nhỏ trong đống quần áo.

Anh tìm được khóa, mở nắp hộp "tách" một tiếng, tiếng nhạc Für Elise từ khe hở phát ra. Đây là một hộp đựng có chức năng của hộp nhạc, chắc là pin yếu, tiếng đàn piano nghe hơi lạc điệu, có vẻ kéo dài và quái gở.

Sau đó, mấy cảnh sát xung quanh đều đã thấy rõ thứ trong hộp.

Lang Kiều che miệng – trong hộp có một con búp bê trần truồng, bị bẻ một tay và một chân, chân tay cụt chia ra nằm trong một cuộn vải dính máu.

Mảnh vải là vải bông, từng đóa hoa trắng li ti sống động nở rộ trên đó-

"Đây là váy của Khúc Đồng, cha mẹ đã đem tấm ảnh chụp cô bé mặc cái váy này từ nhà đến cho chúng ta xem. Em nhớ chất lượng bộ váy ấy không tốt lắm, đường may còn lẹm vào một phần hoa văn, có vẻ rất cọc cạch…" Lang Kiều khó khăn chỉ một mảnh vải có đường may, "Chính… chính là như thế."

Lạc Văn Chu mặt trầm như nước đóng nắp hộp lại: "Mang về xét nghiệm."

Nói xong anh lại quay người đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh ẩm ướt mọc một vòng nấm mốc xanh um, chúng hung hăng bò khắp nơi, trước tấm gương khắc hoa sứt một góc có hai bộ bàn chải đánh răng, một loạt son môi màu sắc khác nhau, mấy cây tăm bông dùng rồi không vứt.

"Lúc ấy con bé nói với thầy giáo thế nào, 'mẹ bị bệnh đang ngủ gọi không dậy, ba vẫn chưa về'?" Lạc Văn Chu nhìn quanh một vòng, trầm ngâm nói, "Nơi đây không có dấu vết đàn ông từng sống, 'ba' mà nó nói là ai? Các chú xác định số điện thoại khi nãy định vị ở gần đây?"

"Đội trưởng Lạc, tìm được chiếc điện thoại di động ban nãy nó nghe rồi." Một cảnh sát cẩn thận cầm một chiếc di động cũ trầy xước rất nhiều từ dưới bàn trà phòng khách lên, lục xem qua sau đó báo cáo, "Trong lịch sử cuộc gọi có cú điện thoại thầy giáo gọi tới!"

Nói cách khác, con bé đó mới còn ở đây!

Lạc Văn Chu quay người lại: "Nhưng nó bây giờ đang ở đâu?"

Tô Lạc Trản suy cho cùng là một đứa trẻ, không biết trong cung thiếu niên có bao nhiêu camera, rất có thể căn bản không ngờ mình ở trên sân thể dục cũng bị quay được. Vậy đêm hôm khuya khoắt nhận được điện thoại của thầy giáo, liệu nó có hoảng sợ ý thức được rằng mình đã bị lộ?

Nó sẽ làm thế nào?

Và quan trọng nhất là, Trương Vũ Thần đang ở đâu?

Khúc Đồng mất tích ở vùng hoang vắng, người dẫn đi mang giày số 42, lái được xe, không thể là một con bé nhỏ xíu như thế. Vậy có nghĩa là khả năng "ba" thần bí bên cạnh Tô Lạc Trản này là đồng phạm rất lớn.

Trước mắt, Trương Vũ Thần hiển nhiên không ở trong căn nhà thờ di ảnh này, thế chẳng lẽ ở chỗ tên đồng phạm? Nếu thật là như thế, Tô Lạc Trản bị cú điện thoại kia kinh động, liệu có chạy đi tìm đồng phạm hay không?

Nhỡ đâu trong lúc này Thần Thần còn sống, liệu bọn họ có vì vậy mà làm liều, "thoát khỏi" Thần Thần trước?

Cô bé ấy còn có thể sống đến sáng không?

Đêm giữa hè như một viên kẹo tan chảy, đặc và dính, một bé gái nhanh chóng chạy qua đường phố yên tĩnh, tiếng bước chân "bịch bịch" tựa một con quái vật như bóng với hình, xung quanh thi thoảng truyền tới tiếng chó mèo hoang, đều có thể khiến nó hết hồn. Con bé ấy chui đầu vào một ngôi nhà lầu nhỏ cũ kỹ.

Đây là một loại kiến trúc hai ba mươi năm trước, nối liền một dải, bình thường chỉ cao hai đến ba tầng, phía trước mỗi một căn có khoảng sân, chắc đủ trồng một gốc nho, trông hơi giống biệt thự, kỳ thực không gian bên trong vô cùng chật chội, điều kiện không tốt, thường là mấy hộ chia nhau một khoảng sân nhỏ, ở rất bất tiện, hơn nữa cứ đến mùa hè là ngũ độc đủ hết, mưa dột gió lùa, nghe nói sắp giải tỏa rồi.

Con bé thử hai lần mới tra chìa khóa vào ổ thành công, lao vào nhấc điện thoại sau cửa, nhanh chóng bấm một số. Điện thoại thông, bên trong vang lên tiếng chuông dài lâu, mỗi một tiếng đều đập vào tim, nó vô thức giơ móng tay dài ngoằng, nôn nóng cào mặt tường loang lổ.

Điện thoại tự động ngắt.

Con bé trợn to mắt, giống như không tin nổi đối phương dám không nghe điện thoại của mình, nó chưa từ bỏ ý định, nhanh chóng gọi lần nữa, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Bé gái này thật xinh xắn, mắt hạnh, khuôn mặt láng mịn, cằm nhọn, giống búp bê hơn cả đống nhựa rẻ tiền kia, sự ngây thơ và quyến rũ pha trộn bật nhau lên. Song ngay lập tức, thù hằn đáng sợ hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nó đột nhiên ném điện thoại vào tường, điên cuồng hét lên.

Lúc này, trong căn nhà tối om bỗng truyền đến tiếng "ô ô", như tiếng nức nở của động vật nhỏ.

Bé gái phát cuồng lập tức quay đầu lại, bật đèn tường.

Người bị trói ở góc nhà sợ sáng co rúm lại, xuyên qua nước mắt, nhìn tới với vẻ khó tin nổi-

Đó chính là Thần Thần mất tích.

Lúc này, gia đình Thần Thần vẫn đang lo lắng chờ đợi ở cổng cung thiếu niên.

Đào Nhiên ra ngoài nghe điện, trở về tránh người nhà Thần Thần, thì thầm gì đó với Phí Độ.

"Anh nói đồng phạm nam giới trưởng thành?" Phí Độ hơi nhíu mày, "Ý anh là, đầu tiên họ lợi dụng con bé, dụ Thần Thần tới công viên, sau đó người đàn ông xuất hiện, tấn công và đưa cô bé đi."

Đào Nhiên: "Thế nào?"

"Không… Em vừa rồi cảm thấy một việc hơi kỳ lạ." Phí Độ treo lủng lẳng cánh tay xui xẻo, đi vài vòng tại chỗ, thấp giọng lẩm bẩm, "Quá kỳ lạ – Trương tiên sinh khi vừa hơn năm giờ gọi điện cho con gái mà tắt máy, nói cách khác, thời điểm đó kế hoạch bắt cóc đã đang tiến hành, một tiếng sau ông ta muốn thông qua phần mềm điều khiển từ xa bật di động của Thần Thần mà thất bại, cho thấy lúc này hẳn Thần Thần đã bị tên tội phạm khống chế, nhưng hắn còn chưa bắt đầu xử lý phần việc sau đó. Con bé kia cố ý đánh rơi di động, ít nhất phải là sau sáu giờ, vì sao?"

"Một người đàn ông trưởng thành, dù bán thân bất toại, khống chế một đứa bé như Thần Thần cũng tuyệt đối không mất tới một tiếng." Phí Độ dừng bước, "Mà sau khi làm xong tất cả, con bé lại lắp pin vào di động của Thần Thần, cố ý bỏ đó cho người ta lấy – lại là vì sao?"

Đã tháo pin, thì cứ tiện tay tháo điện thoại ra, ném rải rác ven đường, vừa tiện vừa an toàn, chó cảnh sát cũng chẳng tìm được.

Lý do dời tầm nhìn của cảnh sát trong chốc lát hiển nhiên không thuyết phục, vì dù là một đứa trẻ, từng xem phim truyền hình cũng nên biết, cảnh sát phá án không thể chỉ có một người, sẽ không dễ dàng chú ý chỗ này sơ sót chỗ kia.

Hơn nữa, nhỡ đâu người nhặt được – hoặc lấy trộm di động vừa hay nhìn thấy nó, chẳng lẽ không tăng thêm nguy hiểm?

"Liệu có khả năng này, lúc bắt cóc cô bé ở Tây Lĩnh là hợp tác gây án, mà lần này do nguyên nhân nào đó, người đàn ông vắng mặt, chỉ có bé gái, nên tốn thời gian hơn."

Đào Nhiên sửng sốt, túm vai Phí Độ: "Con bé này bị thể lực và năng lực hạn chế, không thể một mình hoàn thành việc hành hạ đến chết… hơn nữa ghi âm toàn bộ quá trình. Nhưng nó biết phần mềm điều khiển từ xa trên di động của Thần Thần, cũng biết phụ huynh chắc chắn sẽ thử dùng cách này tìm con, nó đang biến tướng tra tấn phụ huynh, tương tự với mục đích gửi băng ghi âm!"

Cho anh hi vọng, để anh liều mạng đi tìm, rồi lại khiến anh tuyệt vọng.

Chỉ là không ngờ trên thời gian có chút sai lệch, kéo dài hơn dự tính.

"Nếu là như thế, nó không thể một mình lôi một bé gái lớn xấp xỉ mình đi, chỉ có thể là lừa đi," Phí Độ từ xa thoáng nhìn người mẹ lại lần nữa gào khóc thất thanh, "Thần Thần khi biết rõ ba chắc chắn đang tìm mình, sẽ vì lý do gì mà đồng ý đi theo đối phương?"

Đào Nhiên hít sâu một hơi: "Hôm nay mình không mang điện thoại, nhưng nhà mình gần hơn cung thiếu niên, không chừng ba bạn đã đến trường tìm bạn rồi, tìm nhau dễ lạc nhau, bạn có thể đến nhà mình gọi điện cho ba."

"Khoảng cách này nhất định cực kỳ gần, còn gần hơn cung thiếu niên rất nhiều, là một khoảng cách làm cho cô bé cảm thấy tiện và thoải mái."

Đào Nhiên vớ lấy bản đồ: "Một cây số… Không, trong vòng năm trăm mét…"

Có một khu dân cư cũ sắp giải tỏa, cách cổng kia của công viên chẳng qua một ngã tư.

"Chờ chút," Đào Nhiên nói, "Địa chỉ này sao giống như anh nghe ở đâu rồi."

Nhóm Lạc Văn Chu lục tung nhà Tô Lạc Trản, trọng điểm là các loại đồ dùng nam giới có thể, muốn tìm ra dấu vết của người đàn ông thần bí kia.

Lang Kiều mở một ngăn kéo, dốc ra, phát hiện bên trong là các giấy tờ như hộ khẩu, chứng minh thư, các loại giấy báo nhập học vân vân, cô chỉ lấy bệnh án ra lật xem qua, số còn lại nhìn lướt qua rồi nhanh chóng ném đi, rơi đầy dưới đất.

Lạc Văn Chu đảo mắt qua trên đó, giây lát sau, anh tựa hồ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt đột nhiên tụ lại, ngồi xổm xuống nhặt giấy tờ bất động sản lên – hai bản giấy tờ nhà đất.

Trong đó một bản là căn nhà một phòng ngủ một phòng khách này, chỗ kia thì là ký túc xá công nhân viên chức của nhà máy nào đó ngày xưa lúc cải cách nhà ở được người ta mua lại, tuổi còn lớn hơn tuổi Tô Tiểu Lam.

"Tiểu Kiều Nhi, em xác nhận cho anh," Lạc Văn Chu nói, "Hai mươi năm trước, khi Tô Tiểu Lam còn nhỏ, địa chỉ cô ta đăng ký có phải chỗ này không?"

Lang Kiều không hiểu lắm song vẫn phục tùng anh theo bản năng, lập tức đi tra, trong khi cô còn chưa tra được gì, viên cảnh sát Lạc Văn Chu phái đi theo dõi Hứa Văn Siêu bỗng nhiên gọi điện tới: "Đội trưởng Lạc, bọn em đã gắn thiết bị nghe trộm trong nhà Hứa Văn Siêu, vừa rồi liên tục hai cuộc điện thoại gọi tới, hắn chắc chắn nghe thấy, nhưng không bắt máy – liệu có phải hắn đã phát hiện mình bị theo dõi? À, số điện thoại kia bọn em cũng tra rồi, là máy bàn, địa chỉ là…"

Lạc Văn Chu: "Đơn nguyên 3 ngã tư công ty mậu dịch đường Thiếu Niên."

Viên cảnh sát phụ trách theo dõi sửng sốt: "Đội trưởng Lạc, làm sao anh biết?"

Cùng lúc đó, Lang Kiều lao vào: "Sếp, năm đó khi Tô Tiểu Lam là nạn nhân phối hợp điều tra, địa chỉ cung cấp trong thông tin cá nhân chính là chỗ này!"

Lạc Văn Chu: "Đi!"

48. Quyển 2 - Chương 15: Humbert Humbert 15

Thần Thần bị sàn nhà lạnh ngắt cấn tỉnh lại, mới đầu em chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nhớ mình đi theo một chị lớp nhiếp ảnh về nhà – nhà chị ấy thật sự rất gần, ra công viên rẽ một cái là đến, tuy rằng trông hơi nghèo nhưng dọn dẹp cũng sạch sẽ.

Điện thoại dùng không ổn lắm, cứ bị lỏng ra hoài. Chị kia thề thốt nói cắm lại dây là được, còn lấy cho em một chai nước ướp lạnh.

Thần Thần ngậm ống hút, vừa hút nước ép xoài, vừa cảm thấy có thể mình đã quá làm phiền người ta, đang do dự có nên nói "Thôi để em về trường đi", nhưng không đợi mở miệng, đã cảm thấy cả người như bị cái gì rút khỏi thể xác, tứ chi tích tắc mất đi khống chế, em khó khăn lắc lư vài cái, rồi lập tức không còn biết gì nữa.

Thần Thần bím tóc bung ra, người ngợm dính đầy bụi đất, tứ chi bị trói gô lại, chắc do bị người ta thô bạo lôi dưới đất, nên nhiều chỗ da phơi ra bị trầy xước đau rát, băng keo dán miệng hôi mùi cao su, em khó khăn co mình lại, liều mạng trốn ra sau – Tô Lạc Trản đang đứng cách vài bước, từ trên cao nhìn xuống em!

Tô Lạc Trản nghiêng đầu, một lọn tóc dài rũ xuống thái dương, nó dùng ngón tay dài nhỏ cuốn lọn tóc cạnh má, ánh mắt lạnh lẽo như loài động vật máu lạnh hiểm ác.

Kế đó nó mím môi, nhìn Thần Thần mà cười: "Mày thật đáng ghét!"

Thần Thần hơi run rẩy.

"Tao ghét nhất loại bám đít chẳng biết cái mẹ gì như bọn mày, rặt một lũ tiện nhân có tâm kế, lớn đầu rồi, mà cậy giỏi làm nũng, ra vào tất có người đưa đón, muốn gì được đó, hở chút coi mình là trẻ con, giống như cả thế giới đều phải chiều theo chúng mày vậy." Tô Lạc Trản vừa nói vừa khom lưng, lấy một con dao mũi cong trong tủ giày, vật to kềnh càng bằng kim loại đó hơi nặng quá đối với đôi tay gầy teo ấy, thân dao và chạn thức ăn cũ bằng gỗ ma sát nhau kêu "kèn kẹt".

Thần Thần giãy giụa dữ dội, bị bịt miệng em liền phát ra tiếng "ư ư" khẽ và yếu ớt như động vật nhỏ, gồng đến đỏ bừng mặt, ra sức muốn giãy khỏi dây trói.

"Lão không đến, mình tao cũng làm được!"

Tô Lạc Trản đột nhiên nổi điên, giơ dao lên lao tới Thần Thần.

Trong tình huống sợ hãi tột độ, tiềm lực của con người có lẽ là vô hạn. Chớp mắt ấy, không biết sức lực từ đâu tới, Thần Thần lại thành công bằng tư thế bị trói gô, dùng lòng bàn chân tìm được mặt đất. Em còn chưa kịp đứng dậy thì dao đã tới gần, Thần Thần nhắm mắt lao về phía trước, lăn khỏi dao của Tô Lạc Trản, đập đầu vào góc bàn trà, lập tức toác đầu chảy máu.

Thần Thần đâm chính mình xây xẩm mặt mày, đầu nặng bước nhẹ, chỉ muốn gào khóc thật to, gọi người tới cứu, nhưng em cũng biết khóc chẳng ích gì, đành phải giãy giụa dùng bả vai dựa vào bàn trà, muốn đứng dậy lần nữa.

Dao trong tay Tô Lạc Trản do vung quá mạnh mà kẹt vào một cái tủ gỗ ở góc nhà, con dao ấy dù sao cũng nặng, nó gắng sức kéo, thế nhưng không thể giật ra được. Tô Lạc Trản tức tối lao tới, túm tóc Thần Thần từ phía sau, Thần Thần cảm thấy cả da đầu mình như đều bị xé ra, chỉ có thể chật vật bị con bé lôi khom lưng, nước mắt không ngừng chảy xuống đã làm bung mép băng dán, em như một chú dê con mặc người ta xẻ thịt.

Nhưng chỉ kích thích ham muốn hành hạ của một người khác.

Tô Lạc Trản tát em một phát, Thần Thần chưa từng bị ai chạm qua một ngón tay sững ra.

"Tiện nhân," Tô Lạc Trản nói, "Mày chính là tiện nhân!"

Bị ảnh hưởng từ phim ảnh, từ "tiện nhân" kỳ thực đã thông dụng ở trung học và tiểu học lớp lớn, luôn có một số đứa trẻ dậy thì sớm hơn bạn bè bắt đầu học suốt ngày dùng những từ ngữ nặng nề rặt mùi người lớn này – cho dù ở nhà đều là bạn nhỏ gặm kem làm nũng.

Tô Lạc Trản hung tợn đẩy Thần Thần tới bàn trà, thắt lưng Thần Thần đập vào cái bàn thấp bé kia. Trong ảnh cũ ố vàng bên dưới bàn thủy tinh, người đã chết hướng về phía hai cô bé còn sống như cười như không lộ ra ý tứ sâu xa, băng keo bịt miệng Thần Thần bị nước mắt làm lỏng trong cú đẩy này đã bung ra, em lập tức la lên: "Cứu mạng!"

Tiếng thứ nhất vừa khàn vừa nhỏ, sau đó Thần Thần mau chóng thích ứng với cảm giác nói chuyện, giọng cũng vang to hơn: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Tô Lạc Trản nghe em hét sững ra, khi nãy nó đã cảm thấy thiếu cái gì, không đủ "đã nghiền", lúc này mới phát hiện, thì ra là không nghe thấy kêu gào thảm thiết. Một tiếng "cứu mạng" nức nở của Thần Thần đã kích thích nó, nó như một đứa trẻ được quà, ánh mắt mừng rỡ nhìn Thần Thần, hung tợn nhấc chân, giẫm các ngón tay Thần Thần buông thõng dưới đất.

Thần Thần đau đến mức độ nhất định, ngược lại kêu không nổi, em há miệng hít vào không thành tiếng.

Tô Lạc Trản: "Gào đi, sao mày không gào tiếp?"

Thần Thần khóc đến thở không nổi, dùng chút sức lực còn lại đứt quãng nói ra mấy chữ: "Chị… chị Tô… em rất, rất thích… hâm mộ chị, chị… chị…"

Tô Lạc Trản mới đầu vẻ mặt lạnh tanh, chỉ có hai chữ "hâm mộ" khiến nó hơi khựng lại, bàn tay muốn túm tóc cô bé dừng lại giữa chừng, đôi mắt như đậu đen chằm chằm nhìn Thần Thần.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đập mạnh vài cái, một người đàn ông lớn tiếng nói: "Ồn ào quá, có cho người ta ngủ không!"

Tô Lạc Trản và Thần Thần trong nhà đồng thời run một cái.

Người kia giận dữ nói: "Mở cửa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát! Nửa đêm nửa hôm ở nhà xem phim kinh dị à? La hét om sòm, bộ nơi này chỉ có nhà mấy người ở thôi chắc?"

Tô Lạc Trản bịt miệng Thần Thần, rút đại mấy tờ giấy ăn trong hộp giấy kế bên, cũng không biết đã bao lâu không dọn dẹp, vo tròn nhét vào miệng Thần Thần.

"Xin lỗi, chú," Tô Lạc Trản hít sâu một hơi, mặt lạnh tanh, đồng thời nhỏ giọng mở miệng, "Nhà cháu người lớn đi vắng, không thể tùy tiện mở cửa cho người lạ, cháu sẽ giảm tiếng xuống."

Người đàn ông ngoài cửa dừng một chút, rồi hết sức nghiêm khắc nói: "Cái gì vậy, trẻ con à? Cháu ra đây cho chú, chú dạy dỗ cháu thay cha mẹ!"

Tô Lạc Trản nhíu mày, không đợi nó lên tiếng, lão thần kinh ngoài cửa đã tiếp tục: "Làm người phải có đạo đức công cộng cháu biết không? Đạo đức công cộng là gì? Yêu cầu tối thiểu chính là không gây phiền hà cho người khác, còn cháu thì sao? Cháu học trường nào, mai chú nhất định phải gọi điện cho giáo viên các cháu, dạy dỗ bọn con nít quỷ kiểu gì vậy!"

Thấy đối phương nói hoài không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Lạc Trản trở nên u ám: "Xin lỗi chú, cháu xin lỗi được chưa?"

"Cháu nói gì, chú không nghe thấy! Lúc cãi nhau om sòm không phải rất thừa sức à?"

Tô Lạc Trản chỉ muốn đuổi lão dở hơi thình lình xuất hiện này đi, nó quay lại nhét khăn giấy vào miệng Thần Thần, bản thân đứng dậy đi đến cạnh cửa.

Một bước, hai bước… Đột nhiên, khi Tô Lạc Trản đi bước thứ bảy, cả người đứng khựng tại chỗ.

Ngôi nhà cũ này mặc dù vẫn có người kia định kỳ quét dọn đóng phí, nhưng hàng xóm xung quanh đều biết không có ai ở, đã bỏ không rất lâu, tại sao người ngoài cửa nửa đêm nửa hôm nghe nói ở bên trong là một đứa trẻ không có phụ huynh, lại không ngạc nhiên chút nào?

Tô Lạc Trản chợt quay đầu chạy, cùng lúc đó, cửa gỗ lâu năm bị dùng bạo lực phá hỏng từ bên ngoài.

Mấy cảnh sát theo sát lao vào, Tô Lạc Trản chộp con dao ban nãy kẹt trên tủ, dưới sức đè mạnh, lôi được con dao vừa rồi kéo thế nào cũng không ra, mà cảnh sát đã sắp bắt được nó.

Tô Lạc Trản chỉ dao vào gáy Thần Thần, mũi dao lập tức rạch một đường rỉ máu trên cần cổ trắng ngần, nó rít lên: "Đừng tới đây!"

Cửa bị phá dán vào tường lắc lư không thôi, không khí bên trong đã đông lại.

Tô Lạc Trản chợt ngồi xổm xuống, trốn sau lưng Thần Thần, giơ con dao nặng nề chực rơi, nhanh chóng đi một vòng men theo cổ Thần Thần, cuối cùng dừng ở bên gáy.

Tay nó không ngừng run rẩy, đôi mắt trừng từ dưới lên như một dã thú nhỏ liều chết giãy giụa, hung ác và phẫn nộ.

Đào Nhiên vội vàng ngăn người bên cạnh tới gần, thận trọng đứng cách vài bước: "Tô… Tô Lạc Trản đúng không?"

Tô Lạc Trản không nói một lời.

Trong lòng Đào Nhiên nhanh chóng đảo qua các ý nghĩ, nhất thời chưa biết nên đàm phán với nghi phạm bé tí thế nào, đúng lúc này, liền thấy Phí Độ đến chậm một bước xuất hiện ở cửa.

Hắn hơi nghiêng người, che cánh tay bị thương, ánh mắt dửng dưng nhìn quét một vòng căn phòng: "Người chúng ta cần bắt đâu?"

Tô Lạc Trản sửng sốt, không tự chủ được nhìn về phía hắn.

"Ồ, có một cô bé," Phí Độ giống như mới phát hiện ra con bé, khá ngạo mạn hỏi, "Tên tội phạm bắt cóc giết người cùng với em đi đâu rồi?"

Tô Lạc Trản nhìn dao trong tay, người dưới dao, lại ngẩng đầu nhìn Phí Độ, giống như không biết nên trả lời thế nào.

"Mau bỏ dao xuống đi, không sao, không cần căng thẳng như thế," Phí Độ đánh giá một vòng căn nhà cũ, mặc dù chủ trước đã người đi nhà vắng, nhưng dấu vết cuộc sống lạc điệu vẫn lưu lại đây, tường bị khói hun vàng, góc nhà còn một đống vỏ chai rượu, "Được lắm, ép một đứa trẻ làm mồi nhử, bản thân trốn đi, tôi mới lần đầu tiên nhìn thấy loại tội phạm giấu đầu lòi đuôi như vậy. Em gái, em yên tâm đi, vây kín bên ngoài đều là cảnh sát, hắn chạy không thoát đâu, các chú cảnh sát và pháp luật bảo vệ trẻ vị thành niên sẽ bảo vệ em… Mất công em còn cầm được con dao to thế, không nặng à?"

Hắn không nói còn đỡ, vừa nhắc tới, Tô Lạc Trản lập tức cảm thấy cổ tay không chịu nổi, sắp bị dao ghì xuống mất cảm giác. Đồng thời, nó cũng tự thấy đã hiểu được những lời Phí Độ nói – cảnh sát cho rằng chuyện này đều là do người kia làm, nó chẳng qua là mồi nhử tội nghiệp!

Trong lòng Tô Lạc Trản sinh ra vài phần đắc chí khi lừa được người khác, nó làm vành mắt mình đỏ hoe, trông còn đáng thương hơn Thần Thần mấy phần, nhìn Phí Độ trông chờ.

Đào Nhiên lập tức theo lời Phí Độ tiến lên một bước, thấy Tô Lạc Trản co rúm lại, cảnh giác nắm chặt dao, liền ngồi xổm xuống, giơ tay ra, đường nhìn ngang với con bé, ánh mắt cố hết sức nhảy qua Thần Thần, tập trung vào nó: "Là thật sao? Có phải có người ép cháu không?"

Tô Lạc Trản chỉ chần chừ vài giây, liền quyết đoán gật đầu.

Giọng Đào Nhiên dịu dàng hơn, anh xòe một bàn tay chầm chậm giơ tới nó: "Vậy cháu đưa dao cho chú, sau đó dẫn bọn chú đi bắt người xấu được không?"

Tô Lạc Trản lom lom nhìn tay anh, nhất thời giống như hơi do dự, khi tay Đào Nhiên tới quá gần, nó lại có chút căng thẳng giơ dao lên, lưỡi dao run rẩy không thôi lập tức để lại mấy vết thương nhỏ trên cổ Thần Thần – nó thật sự sắp cầm không nổi con dao này rồi.

Đào Nhiên biết điều dừng giữa chừng: "Người xấu tên 'Hứa Văn Siêu' đúng không, hắn lợi dụng cháu bắt Khúc Đồng, hắn có làm chuyện gì không tốt với cháu không?"

Phí Độ nói: "Có phải mẹ em khi còn sống để dựa dẫm vào hắn, thường xuyên cho em ăn mặc như búp bê, còn trang điểm cho em không?"

Tô Lạc Trản hít một hơi cực nhẹ, giống như dùng hết sức lực mới dừng được cảm xúc trở nên kích động.

"Bản thân già rồi, không giữ được hình ảnh năm xưa, liền ra tay với con gái, bà ta còn không cho phép em mặc quần áo khác, không cho phép em cắt tóc, phải không?" Phí Độ chăm chú nhìn nó, "Bà ta từng ngược đãi em phải không? Trước kia bà ta có đánh em không?"

Nước mắt của Tô Lạc Trản không biết là thật hay giả, theo những lời hắn nói bỗng chốc tuôn rơi, làm mờ tầm nhìn. Đột nhiên, nó cảm thấy cổ tay bị nắm, thì ra là Đào Nhiên thừa cơ tóm lấy tay cầm dao, Tô Lạc Trản vô thức giãy ra, Đào Nhiên dịu giọng nói: "Đừng sợ, không sao, không sao, chú biết cháu là cô bé ngoan, những việc này vốn là kẻ xấu bắt ép cháu làm, cháu không cần lo lắng…"

Ngữ khí anh dịu dàng, nắm tay nó lại rất mạnh, Tô Lạc Trản căn bản không thể phản kháng, giằng co một lát rồi rốt cuộc vẫn buông lỏng, mặc cho Đào Nhiên lấy mất con dao.

Một cảnh sát lập tức tiến tới, bế Thần Thần ra khỏi phạm vi khống chế của Tô Lạc Trản.

Lạc Văn Chu vừa chạy tới nghe thấy đồng nghiệp nói qua điện thoại: "Đội trưởng Lạc, một trong các nghi phạm đã sa lưới, khai đồng lõa là Hứa Văn Siêu, có thể xin lệnh bắt được chưa anh?"

"Được, lập tức báo cho mấy anh em theo dõi, đừng để tên đó chạy," Lạc Văn Chu nghiêng người, hỗ trợ nâng Thần Thần lên cáng của xe cấp cứu, quay sang Tô Lạc Trản đang bị cảnh sát khống chế, "Khúc Đồng ở đâu? Còn sống không?"

Tô Lạc Trản không trả lời, chỉ lắc đầu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng xinh xắn không bị khống chế khẽ nhếch lên, lập tức tự mình ý thức được, lại vô cùng ngoan ngoãn cúi đầu.

Dù khi nhìn thấy hộp nhạc đã có chuẩn bị tâm lý, Lạc Văn Chu vẫn cảm thấy lòng hơi khó chịu.

Ánh mắt anh lướt qua đuôi tóc hơi quăn, lông mi dài và dày của con bé, đột nhiên cảm thấy có một chút buồn bã vớ vẩn, khó định hình được.

Anh vung tay, cho đồng nghiệp áp giải Tô Lạc Trản lên xe cảnh sát, quay đầu nhìn hướng xe cấp cứu.

Mấy bác sĩ đang vừa xử lý vết thương trên trán Thần Thần vừa thấp giọng hỏi gì đó, gia đình Thần Thần cũng đã chạy tới bằng tốc độ nhanh nhất, cảm giác tìm lại được khiến người ta ngạt thở làm mẹ Thần Thần mềm nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống, người chồng bên cạnh vội vàng đỡ dậy, chỉ trích lẫn nhau ngắn ngủi giữa hai người phút chốc tan thành mây khói, họ dìu nhau đi tới chỗ con gái.

Thời gian mất tích gần tám tiếng, tuy rằng chịu đủ sợ hãi, nhưng ngoại trừ các vết thương nhẹ, Trương Vũ Thần rốt cuộc vẫn được tìm về nguyên vẹn, quả thật đã có thể nói là kỳ tích.

Họ bận rộn suốt đêm, ít nhất còn tìm lại được một cô bé.

Lạc Văn Chu thở ra một hơi dài, theo thói quen giơ một tay, ai ngờ đợi cả buổi, mà người hợp tác bình thường sẽ đập tay với anh lại không có động tĩnh gì.

Lạc Văn Chu lúng túng quay người lại, phát hiện Đào Nhiên đang đi quanh Thường Ninh, Thường Ninh vẫn chưa thôi rơi nước mắt, Đào Nhiên thấp giọng an ủi gì đó, còn lấy một cái khăn tay trong túi đưa cô, hoàn toàn quên luôn người hợp tác là cái giống gì.

Lạc Văn Chu: "…"

Trên đời lại còn có hạng đàn ông trọng sắc khinh bạn như thế!

Lúc này, bàn tay anh chưa kịp lấy về bị đập nhẹ, Lạc Văn Chu ngạc nhiên nghiêng đầu, thấy tổng tài què tay Phí Độ đi tới bên cạnh anh, hơn nữa không biết xuất phát từ động cơ gì mà hạ mình làm một chuyện dư thừa như vậy.

Đập xong, hắn còn thong thả đút tay vào túi, nhìn Lạc Văn Chu như cười như không: "Chậc, thật ấu trĩ, đội trưởng Lạc à."

Lạc Văn Chu không đáp được gì, trơ mắt nhìn nhân viên ngoài biên chế này như lẽ đương nhiên chui vào xe mình, thong thả bắt chéo chân, chờ tài xế lái xe.

Anh có thể lấy nhân cách lang bạt tứ phương, từng gặp vô số người của mình ra đảm bảo, anh tuyệt đối nghe được sự trêu ghẹo không có quy củ từ lời nói và vẻ mặt của Phí Độ.

Lạc Văn Chu khó lòng tin nổi nghĩ: "Hắn muốn được đằng chân lân đằng đầu… Không, lân lên trời à?!"

49. Quyển 2 - Chương 16: Humbert Humbert 16

"Mỗi khi tôi ngược dòng về thời thanh xuân của mình, những tháng ngày ấy, tựa như bông tuyết màu trắng trong buổi sáng sớm bão tuyết, bị gió thổi bay xa tôi." – Trích Lolita.

"Các đồng chí hôm nay vất vả một chút, tiền ăn khuya với tiền mặt nạ của các chị em tôi chi trả, ai có vợ con tôi sẽ viết thay thư sám hối cho người nhà – hôm nay dù làm việc thâu đêm, dù quật ba thước đất nhà họ Tô cũ, cũng phải thẩm tra rõ ràng chuyện này, bất kể thế nào, cô bé Khúc Đồng kia sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Lạc Văn Chu hướng vào bộ đàm nói xong, quay sang Phí Độ kế bên đang khá hào hứng nhìn anh, "Cậu thiếu niên, tôi cảm thấy cậu có khả năng là sao chổi chuyển thế, sinh nhật này thật là hạnh phúc mỹ mãn. Tôi không thể đưa cậu về được, vậy giờ tôi gọi xe cho cậu, hay đi qua khách sạn nào thả cậu xuống nghỉ tạm?"

Phí Độ không đáp, ngược lại hỏi một câu không đầu không đuôi: "Lúc trực, các anh thường ăn khuya món gì?"

"Bình thường là món ăn xa xỉ chiên bằng dầu cống rãnh," Vẻ mặt Lạc Văn Chu hơi xót xa, "Thi thoảng có người cá biệt chú trọng, có thể ăn vài món cao cấp, như McDonald's chẳng hạn."

Phí Độ: "…"

"Hỏi thừa quá," Lạc Văn Chu xoay vô-lăng về hướng Cục công an thành phố, bực bội nói, "Ai cũng khó nuôi như cậu, tôi chi nổi không? Phía trước có một khách sạn, ngủ một đêm hết nửa tháng tiền lương, tôi dừng cho cậu nhé?"

"Tôi không ở đó đâu, sảnh của họ mùi thơm nồng lắm, phòng vệ sinh thì còn chưa to bằng cái bồn tắm." Phí Độ rề rà nói với nhân viên công vụ khổ cực "đói ăn gà rán, khát uống dầu cống rãnh", tiếp đó, phớt lờ thù hận hừng hực mình gây ra, chỉ huy, "Lái tiếp đi, gần cục các anh có một khách sạn sáu sao phục vụ cũng tạm, tôi có thể tự mình đi bộ tới đó."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh nhịn một lúc lâu, rốt cuộc hết nhịn nổi: "Cậu Phí, cậu từ sáng đến tối không chơi thì quậy, không làm một chút việc đàng hoàng, tiền nhà cậu có đủ cho cậu phung phí cả đời không? Sau này phá sản thì làm thế nào? Cạp đất cũng chẳng ai cho cạp. Cậu nói cậu lớn già đầu rồi, qua hôm nay… hôm qua, đến Cục dân chính đăng ký kết hôn cũng có hiệu lực rồi, cậu có thể bớt bớt đi không!"

Phí Độ chống khuỷu tay không bị thương lên cửa xe, chỉ chống cằm cười mà không nói gì.

Lạc Văn Chu không biết việc này thì có gì buồn cười, nhìn hắn là rầu, nếu không phải tội nghiệp hắn hôm nay là người tàn tật, anh thật muốn ném tên này xuống xe luôn cho xong.

Lát sau, Phí Độ lại hỏi: "Anh xác định không cần tôi tiếp tục hỗ trợ?"

"Cậu có biên chế không? Nhận lương không?" Lạc Văn Chu rốt cuộc không để hắn tự đi, lúc gần đến Cục công an, anh vừa mắng vừa rẽ vào đường phụ đối diện đường cái, lái tới một khách sạn có thể xem là kiến trúc tiêu biểu quanh đó, "Có việc gì của cậu?"

"Tôi nghe nói kẻ gọi là 'đồng phạm' các anh bắt, là do con bé hung ác kia tố cáo, ngoài ra không còn chứng cứ nào khác, đúng không?"

Lạc Văn Chu mặt không cảm xúc nói: "Quá trình điều tra giữ bí mật."

Anh chưa dứt lời, Phí Độ đã thong thả nói tiếp: "A, đúng rồi, còn do hắn có chút liên quan với vụ án bắt cóc thiếu nữ liên hoàn hai mươi năm trước, nên khả nghi."

Lạc Văn Chu âm thầm nghiến răng, trong bụng tính toán, chờ vụ này kết thúc, nhất định phải trở về tra xem, rốt cuộc là tên oắt con nào bép xép.

"Nói cách khác, các anh không có chứng cứ, con bé kia còn chưa đầy mười ba tuổi, IQ thoạt nhìn rất cao, nhưng tình trạng tinh thần không thể nói là khỏe mạnh, nó làm chứng, độ tin cậy là bao nhiêu? Bằng chứng ngoại phạm của kẻ các anh bắt hôm nay là do chính cảnh sát tạo ra, nếu hắn kiên quyết chống chế thì sao?" Phí Độ nhún vai, "Còn có con bé kia, các anh không hỏi được gì từ miệng nó đâu, dù sao các anh cũng không thể tra tấn ép cung một đứa bé, chẳng lẽ các anh còn định tìm một chuyên gia chuyên môn về tâm lý tội phạm vị thành niên tới ngay trong đêm?"

Những gì Phí Độ nói đều là thật, đây cũng là điều khiến Lạc Văn Chu khá đau đầu.

Tất cả hành động đêm nay đều thiếu chứng cứ thực tế, nếu không phải cuối cùng giải cứu Thần Thần thành công, chỉ bằng Lạc Văn Chu nhiều lần tự chủ trương và tiền trảm hậu tấu, ngày mai anh sẽ gặp rắc rối.

Lúc này, anh đã lái xe đến trước khách sạn, hơi lạnh quá thừa thốc vào mặt, thoảng theo mùi thơm lành lạnh trong sảnh khách sạn, thấm vào ruột gan.

Dù đã rạng sáng, vẫn có người trông cửa trực đêm tiến lên, tinh thần tỉnh táo ra đón khách.

Phí Độ xuống xe, đang định đi vào trong thì đột nhiên lại nhớ tới điều gì, quay lại khom lưng gõ cửa xe Lạc Văn Chu, mở cửa bên người lái.

"Điện thoại rơi rồi," Hắn nói, "Phiền đưa giúp tôi."

Lạc Văn Chu "À" một tiếng, nhặt di động trên ghế lái phụ, đang định đưa thì Phí Độ đã giơ tay đón lấy giống như chờ không nổi.

Áo sơ mi hắn do tai nạn giao thông mà có vẻ hơi xốc xếch lỏng lẻo, từ góc độ của Lạc Văn Chu vừa vặn có thể nhìn vào cổ áo trễ xuống, ngực hơi gầy, song nằm dưới xương quai xanh đường nét rõ ràng, ngược lại có cảm giác mạnh mẽ che giấu. Hôm nay hắn không cố ý xịt nước hoa, nhưng nhục thể hủ hóa của tay này sợ rằng đã ngấm mùi tinh dầu đến từ các nơi trên thế giới, từ cổ áo thoang thoảng phả ra mùi đàn ông như có như không, còn chưa kịp thưởng thức kỹ thì đã lặng lẽ biến mất.

Lúc giơ tay lấy di động, Phí Độ cơ hồ dán lên người anh, sau đó rời đi ngay, ngón tay như cố ý như vô tình chạm khẽ Lạc Văn Chu, rút điện thoại của mình ra.

Lạc Văn Chu: "…"

Nửa đêm nửa hôm, một thanh niên giới tính nam, thích nam, tràn trề tinh lực và tạm thời chưa có bạn đời cố định, dưới áp lực công việc vô tận, bất ngờ gặp trêu chọc kiểu này, độ bi thảm chẳng thua gì người tuyệt thực ba ngày lên mạng nhìn thấy tạp chí Michelin đăng bài lúc nửa đêm.

"Sáng sớm mai chắc tôi còn ở đây, nếu cần có thể đến tìm tôi," Phí Độ điềm nhiên đứng thẳng dậy, nhét cái điện thoại chết tiệt vào túi quần, "Tôi có thể giúp các anh trò chuyện một chút với con bé đó, tuy rằng tôi không phải là chuyên gia thanh thiếu niên có vấn đề, nhưng kinh nghiệm làm thanh thiếu niên có vấn đề của bản thân tôi tương đối phong phú."

Lạc Văn Chu mệt mỏi khoát tay: "Cậu mau cút đi."

Chờ Phí Độ thật sự cút rồi, Lạc Văn Chu đậu xe ven đường, hút hai điếu thuốc liền, mới khôi phục lại khỏi trạng thái hơi ngóc lên đáng xấu hổ. Anh lái xe về cục, nội tâm không khỏi rất đỗi tang thương. Người bình thường học hành căng thẳng công việc bận rộn, còn có thể dùng cách "thân cận" giải quyết vấn đề cá nhân, xu hướng tiểu chúng như anh về mặt này lại rất bất tiện.

Lúc mới tốt nghiệp, Lạc công tử cũng từng rong chơi khắp nơi như Phí Độ vài năm, song về sau anh phát hiện, rong chơi dễ, tìm một người thích hợp lại rất khó, mà cái gọi là "túy sinh mộng tử", cơ bản cũng chính là bốn bước, mới đầu điên đảo thần hồn, tiếp đó thành quen, tiếp nữa vô vị, cuối cùng buồn nôn. Vả lại, có áp lực công việc ngày càng lớn dời đi sự chú ý, Lạc Văn Chu chậm rãi có cuộc sống "tuổi xế chiều" đi làm tan tầm, về nhà mắng mèo.

Nhưng tâm tính "xế chiều", thân thể dẫu sao vẫn còn trẻ, thế giới sinh lý và thế giới tinh thần sinh ra mâu thuẫn nội tại cực lớn, Lạc Văn Chu phiền lòng nghĩ: cứ theo đà này, không khéo ngày nào đó anh sẽ động dục với cái đuôi xù lông của Lạc Một Nồi chứ chẳng chơi.

Anh đạp chân ga hết cỡ, xe "Grừm" một tiếng nhảy lên tại chỗ, lao vào Cục công an ánh đèn sáng trưng.

"Đội trưởng Lạc, đã bắt Hứa Văn Siêu về, đang ở trong phòng thẩm vấn, Tô Lạc Trản ở một phòng khác, có Tiểu Lang coi chừng, anh định…"

Còn chưa dứt lời, Lạc Văn Chu đã dừng bước chân vội vã, trông thấy một bóng người còng lưng trong hành lang.

"Chú Quách?"

Quách Hằng dập thuốc, chậm rãi đứng dậy, cố gắng thẳng lưng… song vẫn không thẳng nổi.

Lạc Văn Chu: "Sao chú…"

"Chiều nay anh đi tìm tôi, là muốn điều tra lại vụ án năm đó à?" Quách Hằng ánh mắt sáng rực nhìn anh, "Phải chứ? Con gái tôi… Bao nhiêu năm qua vẫn chưa tìm được. Tôi nghe nói các anh vừa tìm lại một cô bé, còn sống, là thật ư? Thế bây giờ đã bắt được nghi phạm rồi sao? Phải chăng chuyện Phỉ Phỉ năm đó cũng có hi vọng điều tra rõ, ngoại trừ Ngô Quảng Xuyên, còn có đồng phạm khác không?"

Trong đôi mắt hơi mờ của ông, tựa hồ một lần nữa bùng lên ngọn lửa năm ấy Dương lão từng nói, cơ hồ khiến người ta khó lòng nhìn thẳng.

Lạc Văn Chu nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể bối rối lảng tránh: "Chúng cháu nhất định cố hết sức."

Nói xong anh vội vàng vắt giò lên cổ chạy mất, đi rất xa rồi vẫn cứ cảm thấy Quách Hằng đang nhìn chằm chằm bóng lưng mình, ánh mắt muốn đốt thủng lưng anh.

Hứa Văn Siêu trong phòng thẩm vấn chỉ trong vòng một ngày lên cục hai lần, từ "giúp đỡ điều tra" biến thành "nghi phạm", nửa đêm nửa hôm bị người ta bắt đi khỏi nhà, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đầy sự tiều tụy do thức đêm, mép thậm chí lởm chởm râu.

Lúc này, thái độ của hắn hiển nhiên không khách sáo nữa, mười ngón tay đan lại đặt trên đùi, trên khuôn mặt nhợt nhạt có vẻ loạn thần kinh không nói thành lời.

"Tôi không có," Ngữ khí của Hứa Văn Siêu vừa bất đắc dĩ vừa vô tội, song lời nói rất sắc bén, "Tôi lặp lại lần nữa, tôi chưa từng bắt cóc bé gái, cũng chưa từng giết người, hành trình xe các anh xem rồi, theo dõi, nghe trộm phi pháp các anh cũng làm rồi. Tôi xin hỏi, xâm phạm nhân quyền cơ bản của một người đến mức này, các anh đã tìm được bằng chứng tôi giết người chưa?"

Viên cảnh sát hình sự thẩm vấn lạnh lùng nói: "Tô Lạc Trản bắt cóc bạn nữ cùng trường, ngược đãi nạn nhân, hơn nữa ý đồ mưu sát chưa toại, con bé ở hiện trường phạm tội hai lần gọi điện cho anh, trước mặt mọi người xác nhận anh là đồng phạm, anh còn muốn giảo biện gì nữa?"

Hứa Văn Siêu dựa ghế, nói bằng giọng nhỏ nhẹ riêng biệt: "Một cuộc điện thoại, một câu nói của trẻ con, tôi liền thành tội phạm giết người, tôi hôm nay xem như đã hiểu, thế nào là 'dục gia chi tội, hà hoạn vô từ' rồi."

"Tô Lạc Trản tại sao phải gọi điện thoại cho anh, tại sao phải vu oan hãm hại anh?"

Hứa Văn Siêu dừng lại, lẳng lặng ngước mắt lên, Lạc Văn Chu trước camera thấy rõ ánh mắt hắn, trong lòng đột nhiên trỗi lên dự cảm xấu – người này quá trấn tĩnh, quá chắc chắn, hoàn toàn không bối rối chút nào, giống như đang giữ một con át chủ bài không ai biết.

"Bởi vì tôi và mẹ con bé là quan hệ người yêu," Hứa Văn Siêu nói, "Phải, buổi chiều khi tới tôi không nói… Bởi vì tôi sợ phiền phức – từ nhỏ tôi đã thích Tô Tiểu Lam, nhưng cô ấy không thích tôi, cô ấy thà sống người không ra người quỷ không ra quỷ, cũng không chịu chấp nhận tôi, chỉ có khi biết sinh mệnh sắp kết thúc, cô ấy mới ích kỷ quyết định bố thí cho tôi một chút dịu dàng, tôi lại vì thế mà cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí muốn kết hôn với cô ấy… Nếu không phải cô ấy không thể đợi đến ngày này, tôi bây giờ đã là cha dượng của Tô Lạc Trản. Do không có mối quan hệ pháp luật này, tôi rất khó khăn khi muốn nhận nuôi con bé, chỉ có thể từ từ nghĩ cách, đồng thời dốc hết khả năng cung cấp điều kiện vật chất cho nó, có chuyện gì con bé sẽ gọi điện cho tôi, việc này là rất bình thường."

"Nhưng anh không nghe máy."

"Tôi không nghe, bởi vì tôi phát hiện mình bị nghe trộm," Hứa Văn Siêu thản nhiên nói, "Dù cú điện thoại ấy không phải con bé gọi, mà là điện thoại tiếp thị, chào hàng nhà đất, tôi cũng sẽ không nghe. Anh cảnh sát, tôi có quyền giữ sự tự do cuối cùng dưới áp lực của công quyền chứ?"

"Nói như vậy, Tô Lạc Trản đã vu oan hãm hại anh?"

"Tôi không biết tại sao con bé nói như thế, nếu là thật, tôi thật sự rất đau lòng, mẹ nó vẫn tương đối lơ là nó, so sánh mà nói, tôi tự thấy mình là một cha dượng tốt có trách nhiệm. Con bé này từ nhỏ thả rông, quả thật có một số hành vi rất quá giới hạn, tôi cũng từng quản giáo, nên có lẽ nó hơi chống đối tôi," Nói đến đây Hứa Văn Siêu dừng một thoáng, "Cũng có thể nó căn bản không biết mình đang nói gì, có người mớm lời cho nó."

Một cảnh sát khác đập bàn: "Mẹ kiếp anh bớt dùng trò này đi! Nạn nhân may mắn sống sót làm chứng nói Tô Lạc Trản sau khi gọi điện thoại cho anh, đã nói 'Lão không đến, một mình tao cũng làm được'. Nhà cũ của họ cũng luôn là anh thuê người dọn dẹp theo giờ, tiền điện nước trả từ tài khoản của anh! Anh giữ gìn một căn nhà cũ sắp giải tỏa làm gì? Rõ ràng là có việc không thể cho người ta biết! Hôm nay nếu không phải chúng tôi theo dõi anh, cô bé bị bắt cóc kia không chừng đã chẳng thấy được mặt trời ngày mai!"

Hứa Văn Siêu lắc đầu: "Quan hệ nhân quả giữa giữ gìn một ngôi nhà cũ với bắt cóc giết người nằm ở đâu? Dựa theo logic của anh, các vụ án hình sự phát sinh trong phạm vi thành phố này, đều nên do thị chính chịu trách nhiệm?"

"Không phải hắn nói mình từng sốt ngu người à?" Lạc Văn Chu ngạc nhiên nhướng mày, "Anh thấy hắn rất thông minh mà, chẳng lẽ ngu cũng có từng lúc?"

"Đội trưởng Lạc, nếu hắn khăng khăng phủ nhận, chúng ta cũng không có chứng cứ khác, chẳng lẽ cho hắn dùng máy phát hiện nói dối?"

"Đi điều tra tài khoản, thẻ tín dụng, xe và bất động sản trên danh nghĩa của hắn… Cầm ảnh hắn đến các công ty cho thuê xe hỏi xem, còn cả quan hệ cá nhân nữa, xe dùng khi hắn gây án có khả năng là đi mượn. Bản hành trình xe hôm xảy ra vụ án Khúc Đồng không có vấn đề, chỉ có thể chứng minh hắn không lái chiếc xe công khai của mình, anh không tin hắn có khả năng giấu một chiếc xe bốn bánh…"

Lạc Văn Chu chưa dứt lời, đã nghe thấy viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn hỏi: "Tôi hỏi lại lần nữa, buổi tối ngày hai mươi bảy, anh ở chỗ nào?"

"Ở nhà đọc sách." Hứa Văn Siêu mặt không đổi sắc, "Tôi là một người hành nghề tự do, không cần đi làm mỗi ngày, ở nhà đọc sách là rất bình thường."

"Đã ở nhà đọc sách, thì anh thuê xe làm gì?"

Đây là trá cung.

Nếu Hứa Văn Siêu hôm ấy ở Tây Lĩnh không lái xe của mình, vậy bất kể là mượn người quen, hay bí mật có một chiếc xe dưới danh nghĩa người khác, đều có dấu vết để lần theo, rất dễ dàng điều tra, so sánh thì, lựa chọn tốt nhất là đến một số công ty cho thuê xe quản lý không chính quy thuê một chiếc. Một số công ty xe chui rõ ràng là kinh doanh phi pháp, giấu giếm rất kỹ, đây cũng là cách làm có khả năng nhất của Hứa Văn Siêu.

Lạc Văn Chu ngậm miệng, khoanh tay trước ngực, chăm chú chờ nghe câu trả lời của Hứa Văn Siêu.

Ai ngờ Hứa Văn Siêu mặt không đổi sắc nhướng mày, hơi sửng sốt nhìn rất thật: "Anh cảnh sát, anh đang nói gì?"

"Chập tối ngày hai mươi bảy, anh lái xe bám theo một chiếc xe của trường học xuất phát từ Tây Lĩnh, muốn thừa cơ ra tay với một trong mười một học sinh nữ trên xe, kết quả vừa vặn mục kích xe bị bắt cóc. Trong quá trình này, có một cô bé tên Khúc Đồng trốn thoát khỏi chiếc xe kia, gặp anh và Tô Lạc Trản, do tin tưởng, cô bé cầu cứu anh, lên xe anh, ai ngờ ngược lại tự chôn vùi mình trên tay loại cầm thú như anh!"

Hứa Văn Siêu cười nhẹ: "Việc này quả thật…"

Viên cảnh sát thẩm vấn lớn tiếng cắt ngang biện giải của hắn: "Camera bên ngoài viện bảo tàng quay được biển số xe của anh, anh còn gì để giảo biện!"

"Anh cảnh sát," Hứa Văn Siêu bình tĩnh hỏi, "Xin hỏi chuyện này xảy ra lúc mấy giờ tối ngày hai mươi bảy?"

Viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn lạnh lùng nói: "Chính anh không biết à?"

"Tôi thật sự không biết," Hứa Văn Siêu nhẹ nhàng giơ hai tay lên, lắc đầu, "Được rồi, các anh đã có ý định lừa tôi, xem ra sẽ không cho tôi biết thời gian chính xác, nhưng tôi vẫn phải nói một câu cho bản thân, nếu vụ án này xảy ra trước nửa đêm, chỉ sợ tôi không kịp chạy đến. Vị trí nhà tôi anh cũng thấy rồi, lái xe đến khu Tây Lĩnh theo như lời anh, ít nhất phải ba tiếng… Đây còn là trong tình huống không tính đến kẹt xe và thời tiết xấu. Khoảng tám giờ rưỡi tối ngày hai mươi bảy, tôi ở nhà có gọi thức ăn ngoài một lần, đơn đặt hàng và thời gian giao cơm đều ghi lại, nếu may mắn, có thể người giao cơm còn nhớ tôi."

Tim Lạc Văn Chu "Thịch" một phát, anh phát hiện dự cảm của mình đã trở thành sự thật.

"Tôi đề nghị anh mau chóng đi xác minh, và trả lại sự trong sạch cho tôi." Hứa Văn Siêu cúi đầu nhìn đồng hồ, "Xem ra tôi phải qua đêm ở Cục công an rồi, xin hỏi khi nào tôi có thể mời luật sư? A, đúng rồi, còn nữa, tuy rằng đến bây giờ tôi vẫn chưa rõ lắm Tô Lạc Trản rốt cuộc đã làm gì, nhưng con bé dù sao cũng

còn nhỏ, các anh cảnh sát có thể ôn hòa với nó một chút không? Nếu cần thiết, tôi sẵn lòng gánh vác trách nhiệm của người giám hộ."

50. Quyển 2 - Chương 17: Humbert Humbert 17

"Tám giờ rưỡi tối ngày hai mươi bảy, Hứa Văn Siêu quả thật ở nhà," Đào Nhiên thoạt đầu theo tới bệnh viện, nói chuyện mấy câu với Thần Thần dần dần khôi phục ý thức, lại vội vàng trở về, trên đường nhận được tin tức, thế là tiện đường đi xác minh bằng chứng ngoại phạm của Hứa Văn Siêu, "Tôi còn tra hóa đơn mua thức ăn ngoài gần nửa năm nay của hắn, rất có quy luật, cơ bản chỉ mấy tiệm, người giao cơm đều biết hắn."

Một cảnh sát bên cạnh hỏi: "Liệu có khả năng là người giao cơm bị hắn mua không?"

"Tra thử quan hệ cá nhân của nhân chứng và Hứa Văn Siêu, nhưng tôi cảm thấy khả năng không lớn," Lạc Văn Chu nói, "Người giao cơm đều còn nhỏ, làm không lâu, hai ba tháng là đổi một nhóm, cùng lắm là quen mặt khách, không nhiều khả năng sẽ làm ngụy chứng trọng án cỡ này cho một khách gọi cơm, vả lại không phải ai cũng dám nói lung tung trước mặt cảnh sát… Ngoài ra còn một điểm."

"Điểm gì?"

"Đôi giày này của tôi là số 42," Lạc Văn Chu giậm nhẹ chân, "Hứa Văn Siêu lúc chiều đến mang giày thể thao nên tôi không nhìn rõ lắm, nhưng xem đôi giày da vừa rồi hắn đi, thì tựa hồ hơi nhỏ hơn."

Trong phòng họp xôn xao lên.

Lúc này, Lang Kiều đi vào phòng họp cuối cùng, ném mông lên ghế: "Sếp, anh mau đổi người đi, em hết cách với con bé đó rồi, nhìn thấy nó là em phát rợn."

Lạc Văn Chu hỏi: "Tô Lạc Trản thế nào?"

"Người ta đặc biệt thoải mái, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ," Lang Kiều lắc đầu, đón một lon cà phê đồng nghiệp ném tới, "Nó không sợ người lớn, cũng không sợ cảnh sát, em bây giờ cũng chẳng biết đây là nguyên lý gì. Có thể là do còn quá nhỏ, không biết chuyện mình làm có hậu quả gì, cũng có thể là quá giảo hoạt, biết mình nhỏ nên không sợ. Anh nói chuyện đàng hoàng, nó giả ngu, làm nũng diễn kịch, anh hù dọa, nó liền cười hì hì nhìn anh – Đúng rồi, khi nãy còn xin em một chai sữa có đường, uống xong còn hỏi em 'Buồn ngủ rồi, ngủ một lúc được không', sau đó ngủ thật. Nói thật, nếu là em lúc làm việc xấu bị bắt cả người lẫn tang vật đến Cục công an, em sẽ sợ chết khiếp, chắc chắn không ngủ được, con bé này có còn là người không vậy?"

Lạc Văn Chu không lên tiếng, vẻ mặt vô cùng nặng nề châm một điếu thuốc, chưa kịp đút vào miệng thì hồn đã bay xa.

Hứa Văn Siêu, không hề nghi ngờ, nhất định đóng một vai nào đó trong vụ việc này, nếu không thì không thể có nhiều sự trùng hợp như vậy được.

Hắn xâu chuỗi vụ án hai mươi mấy năm trước với vụ án hiện tại, hắn và mẹ con Tô Tiểu Lam có mối quan hệ không đơn giản, Tô Lạc Trản ở hiện trường phạm tội liên tục gọi hai cuộc điện thoại cho hắn, lúc cảnh sát hỏi cũng không chút do dự chỉ nhận hắn.

Mà hắn trong vòng một ngày hai lần lên công an hai loại thái độ cũng rất đáng suy xét, lần đầu tiên thái độ ôn hòa lễ độ, nhưng biểu hiện không hề thong dong, hở ra là dùng trò mất trí nhớ, thậm chí bị Đào Nhiên ép hơi chật vật, giống như không ngờ tới vụ rắc rối ngoài ý muốn này, ít nhiều bối rối.

Lần thứ hai hắn vừa sắc sảo vừa trấn tĩnh, đâu vào đấy, lời nói chặt chẽ. Nửa đêm nửa hôm bị cảnh sát đột nhiên xông vào nhà bắt đi, vậy mà hắn ăn mặc chỉnh tề.

Hứa Văn Siêu khi đến lần đầu bày tỏ mình có nghe radio, cũng biết vụ án Khúc Đồng. Tin tức công khai ra công chúng đương nhiên không đề cập chi tiết cụ thể, nhưng hai từ mấu chốt "buổi tối ngày hai mươi bảy" và "khu Tây Lĩnh" này là có, hắn rõ ràng có bằng chứng ngoại phạm hiển nhiên như vậy, tại sao lúc ấy hắn không nói?

Hắn không hề chuẩn bị, hoảng sợ quên mất, hay không ý thức được mình bị cảnh sát hoài nghi?

Hay là… Hắn chỉ đang thử phản ứng của cảnh sát?

Nếu là cái sau, vậy thì thật đáng sợ.

Song bất luận thế nào, con người không thể phân thân, không thể đồng thời xuất hiện ở hai nơi, đây cũng là sự thật khách quan.

Lạc Văn Chu trầm ngâm chốc lát, gõ bàn: "Nào, mọi người nghe cho rõ, lát nữa tôi cần các bạn giúp tôi thống kê một việc…"

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy vào từ bên ngoài, nhân viên trực ban của phòng thường trực thò đầu vào cắt ngang Lạc Văn Chu: "Đội trưởng Lạc, các anh gọi thức ăn à, người ta đưa tới rồi."

Lạc Văn Chu sửng sốt, không chờ anh mở miệng, mấy anh chàng chạy ngược chạy xuôi hơn nửa đêm đã lao tới với đôi mắt xanh lè, sau khi nhận lấy nhìn tất cả cùng trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, đêm khuya giá đáo không phải xiên nướng cũng không phải Malatang, thậm chí không phải McDonald's và KFC. (Malatang là một món ăn đường phố nổi tiếng)

Tổng cộng đưa tới hai bịch to, một bịch là túi tiện lợi giữ ấm, một bịch khác là túi ướp lạnh đựng đá khô, đều có logo rất sang trọng, bộ đồ ăn đóng gói kỹ bằng hộp giấy chuyên dụng, độ tinh tế thật sự không giống loại dùng một lần.

Mở ra xem, bên trong món Tàu món Tây, món lạnh món nóng đều có, trong túi ướp lạnh còn có mấy hộp kem cực kỳ tươi, y như là dọn tiệc buffet của một nhà hàng sang trọng đến vậy!

Lạc Văn Chu tự sặc khói thuốc ho chết đi sống lại.

Lang Kiều hoàn hồn lại trước hết, nhanh tay lẹ mắt giành lấy một hộp kem ôm vào lòng: "Ôi mẹ ơi, sếp khách sáo quá rồi!"

Đào Nhiên kinh hãi hỏi: "Ông làm cái gì vậy, nửa cuối tháng không định sống nữa hả?"

"Sếp mua vé số trúng độc đắc phải không?"

"Nhất định là cá độ Euro thắng lớn rồi!"

"Nói gì vậy, đội trưởng của chúng ta có thể làm chuyện đó sao? Này, đội trưởng Lạc, có phải ba mẹ anh đột nhiên cho anh tiền tiêu vặt không?"

"Khi không cho tiền tiêu vặt làm gì? Tự dưng quan tâm, không phải là hai cụ muốn đẻ đứa nữa nên hối lộ anh trước chứ?"

Lạc Văn Chu: "… Đẻ ông nội chú, cút đi!"

Thật là một đám đồng nghiệp tốt.

Anh lật túi giữ ấm, nhìn thấy rõ ràng logo khách sạn quen mắt trên đó – anh mới từ cổng nhà người ta trở về xong.

Khóe mắt Lạc Văn Chu tức thì giật như điên.

"Ơ, đây hình như là khách sạn khoe của ở phía bắc kia mà," Lang Kiều đột nhiên nói, "Phòng buffet của họ không phải chảnh như gì à, sao đêm hôm khuya khoắt còn buôn bán, còn… còn giao bên ngoài? Thân dân thế!"

"Ăn cũng không bịt được miệng em," Thái dương Lạc Văn Chu nổi lên hai sợi gân xanh nhỏ, "Mẹ kiếp hỏi lắm thế? Không muốn ăn thì làm việc đi!"

Lang Kiều ngấm nghía biểu cảm của Lạc Văn Chu, trái tim thiếu nữ chết đi nhiều năm bất thình lình đội mồ sống dậy.

Cô cẩn thận suy nghĩ, bữa khuya theo kiểu "uyên ương hồ điệp" như vậy, chắc chắn không phù hợp với phong cách ở nhà "bánh kếp sữa đậu nành nóng" của sếp Lạc, một ý nghĩ hoàn toàn mới ùa vào đầu, Lang

Kiều buột miệng nói: "Khoan đã, không phải là có người muốn tán anh, cố ý tặng bữa khuya tình yêu… oái!"

Cô bị Lạc Văn Chu ném cục giấy trúng ngay gáy.

Lạc Văn Chu giả câm vờ điếc dùng bạo lực nhảy qua đề tài về bữa ăn khuya, trong mùi thức ăn thơm nức mũi, mặt không đổi sắc tiếp tục chủ đề vừa bị cắt ngang: "Các anh em vừa ăn tôi vừa nói, hiện tại tôi cần mọi người chia làm hai tổ, tổ thứ nhất từ tin tức trẻ em mất tích sắp xếp lại tất cả hồ sơ án trẻ em mất tích của các huyện khu, các khu trực thuộc thành phố ta, chủ yếu chú ý bốn mục giới tính, tuổi tác, đặc trưng ngoại hình khi mất tích, và bản tóm tắt vụ án lúc đó, theo trình tự này, chúng ta tra một lần từ sơ đến kỹ – thời gian trước tiên giới hạn ở hai năm gần đây."

Đào Nhiên hỏi: "Ông hoài nghi Khúc Đồng không phải là nạn nhân đầu tiên?"

"Nghi phạm bám đuôi lâu dài không để lộ dấu vết, hơn nữa trong tình huống bất ngờ không hề sợ hãi đưa Khúc Đồng đi, cho thấy mục tiêu của họ lúc ấy rất rõ ràng, chính là theo dõi bắt cóc, không tồn tại tính đột phát và kích động, tôi cảm thấy Khúc Đồng tuyệt đối không phải nạn nhân đầu tiên." Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Chúng ta đã không tìm được bằng chứng hiện tại, vậy thì tìm trước kia – tổ thứ hai, tôi phái các bạn đi đào xới tất cả tư liệu về hai thế hệ Tô Lạc Trản, Tô Tiểu Lam và Hứa Văn Siêu, phiếu điểm, tài khoản, lịch sử các cuộc trò chuyện, thiết bị như máy tính cá nhân vân vân, toàn bộ đều phải tra rõ."

Hai nhiệm vụ này như hai ngọn núi lớn, dùng cổ chân cũng nghe được áp lực khổng lồ như Ngũ Hành sơn đè trên đầu mọi người, nhất thời kẻ hí hoáy ghi chép, kẻ cúi đầu ăn, ngay cả bữa khuya ngon lành cũng đau khổ theo, chẳng ai màng tìm kiếm chân tướng bữa ăn này nữa.

Lạc Văn Chu dùng giấy ăn cầm một cái cánh gà nướng, mau chóng gặm sạch trơn như đồng lúa bị châu chấu càn quét: "Đều là việc tốn thể lực, bổ sung xong thể lực là hành động, Tiểu Lang thì tập hợp."

"Không thẩm vấn Tô Lạc Trản nữa hả sếp?"

"Vô ích thôi," Lạc Văn Chu nói, "Đối phó người lớn, em có thể kích hắn, dọa hắn, lừa hắn, nhưng con bé Tô Lạc Trản đó… Em ngồi ở đối diện nó, trong lòng nó căn bản không coi em là đồng loại, nói không chừng trong mắt nó, em với dê chẳng có gì khác biệt, đều chỉ là con mồi và thức ăn. Hơn nữa nó còn quá nhỏ, lời khai chỉ có thể tham khảo. Việc này vẫn phải làm chắc chắn một chút, người nhà nạn nhân vụ án hai mươi năm trước bây giờ còn ở trong hành lang, không ai muốn kéo dài vụ này tới khi chúng ta về hưu chứ – tốc độ lên."

Công việc sắp xếp lại giấy tờ buồn tẻ này, hoàn toàn không thể kích thích adrenalin, rạng sáng đặc biệt dễ buồn ngủ, phải dựa vào cà phê rẻ tiền mới tỉnh táo được. Tất cả tài liệu về trẻ em mất tích đều hết sức ngắn gọn, bé trai bé gái, bao nhiêu tuổi, mất tích ở đâu, mất thế nào… Về phần đó là đứa trẻ như thế nào, thích cái gì, tính tình ra sao, gia đình còn ai mỗi ngày tỉnh dậy trong ác mộng, định dùng quãng đời còn lại đắm chìm trong tìm kiếm vô vọng – thì đều không thể hiện trên mặt giấy.

Bày tất cả bi kịch ra cùng một chỗ, giống như văn bia cho người chết trong tai nạn, vừa ghê người, vừa dài dòng vô vị.

Chớp mắt trời đã sáng, trong phòng họp chất đầy lon cà phê không và đầu lọc thuốc lá.

"Bé gái, tuổi từ 9 đến 14, vô cớ mất tích đến nay không hề có tin tức gì, loại trừ các vụ để lại thư tự bỏ nhà đi và sau đó tìm được thi thể chứng thực tử vong, năm ngoái tổng cộng ba mươi hai vụ, năm kia là ba mươi mốt. Xét đến đặc trưng ngoại hình, loại đi những đứa trẻ dậy thì khá sớm tương đối giống người lớn, và chưa tiến vào giai đoạn trước thanh xuân trông như vừa thay răng, năm ngoái tổng cộng có hai mươi sáu vụ, năm kia là hai mươi vụ."

Lạc Văn Chu đổ nước trà vào khăn ướt lau mặt: "Thêm đặc trưng váy hoa nhí thì sao?"

"Năm ngoái tổng cộng bảy vụ, năm kia là tám." Lang Kiều ngẩng đầu lên, đồng nghiệp xung quanh ngáp liên tục, chỉ có cô bị ánh huỳnh quang của màn hình máy tính chiếu sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt giăng đầy tia máu hoàn toàn không buồn ngủ tẹo nào, "Đội trưởng Lạc, các anh có muốn xem không?"

Cô nối laptop với máy chiếu của phòng họp, một loạt ảnh tổng hợp chiếu lên phông vải trắng, Đào Nhiên đang ngáp nửa chừng nuốt lại-

Mười lăm cô bé, có lẽ lấy riêng ra nhìn thì chẳng ai giống ai, nhưng khi để chung một chỗ, các nét đặc trưng lại bị làm nhạt vô hạn một cách kỳ dị, chỉ có loại khí chất khó miêu tả nằm giữa bé gái và thiếu nữ đó nổi bật lên, đặc biệt thống nhất, mới nhìn thật sự chẳng phân biệt được ai là ai!

Đào Nhiên thì thào: "Không thể nào…"

Các bé gái ấy như một nắm hoa khô rải trên mặt đất, bị bao phủ trong vô số tin tức về các vụ trẻ em mất tích, dần dần trở thành một vụ án chưa kết tồn đọng trong đống giấy lộn, không có tung tích gì, nếu không phải tình cờ, thì chẳng ai phát hiện đó là mọc ra từ cùng một dây leo.

Đó là một gốc dây leo độc nấp trong rừng rậm dưới ánh dương rạng rỡ, bộ rễ khổng lồ, chằng chịt lặng lẽ, như một tấm lưới ẩn hình, chỉ lộ ra một góc núi băng đã khiến người ta không rét mà run.

"Tra tiếp về trước," Lạc Văn Chu nói, "Tra mười năm… Không, hai mươi năm trước, quay ngược về thời điểm xảy ra vụ án bắt cóc liên hoàn ở Liên Hoa Sơn!"

Phí Độ sáng sớm kêu người đưa quần áo tới tắm rửa, chỉn chu sạch sẽ rồi, để trợ lý lái xe đưa hắn đến nhà cô Bạch, mở cửa lại là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông ấy vóc dáng trung bình, mặt chữ quốc, vai rất rộng, đeo kính, ăn mặc giản dị đến mức chẳng mấy thu hút, mà ánh mắt lại tự dưng khiến Phí Độ nhíu mày.

Ánh mắt ông ta không hề cường thế, cũng không hề sắc bén, lại có cảm giác tồn tại đặc biệt, như một cây kim cực mảnh, có thể im hơi lặng tiếng xuyên qua lỗ chân lông người ta.

Phí Độ ngớ người, lập tức hết sức lễ phép nói: "Chào thầy, em tìm cô Bạch, hôm qua em đã hẹn rồi."

"À," Người trung niên nâng kính, "Tôi biết, là tiên sinh Tiểu Phí phải không? Bạch Sảnh là vợ tôi, mời cậu vào."

Đang nói chuyện thì cô Bạch đã ra đón, người đàn ông kia tựa hồ phải ra ngoài gấp, dịu dàng chào cô Bạch một câu, rồi cầm cặp đi.

"Thầy làm việc ở Đại học Công an Yến Thành," Cô Bạch chú ý tới Phí Độ quay đầu lại nhìn người kia, thuận miệng giới thiệu một câu, "Kỳ thực là con mọt sách chỉ giỏi khoe chữ, cái gì cũng chẳng biết, từ sáng đến tối chỉ biết dạy học và viết văn – quyển sách lần này em muốn mượn chính là do thầy biên soạn đấy."

Phí Độ nhìn quyển "Tâm lý học nghiên cứu nạn nhân trong các vụ án hình sự (bản thứ ba)" trên tay, ánh mắt dừng lại một lát ở ba chữ người biên soạn "Phan Vân Đằng".

"Gần đây em thế nào?" Cô Bạch rót trà cho hắn, "Lần trước em nói muốn học nghiên cứu sinh? Thật sự đã khiến cô giật mình, lần đầu tiên nghe nói người thành công trên xã hội như các em hoạch định cuộc đời không liên quan gì như thế này, không phải do xem quá nhiều tài liệu học thuật ở chỗ cô chứ?"

"Em vốn chỉ là một vật biểu tượng," Phí Độ không mấy để ý nói, "Cha em để lại cho em một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp cực kỳ ưu tú, có thể hợp tác cũng có thể khống chế nhau, không cần em mọi việc đều đích thân làm. Các cổ đông khác càng mong sao em bớt đến chỉ tay năm ngón, ngoan ngoãn lấy lợi nhuận là được, loại 'cậu chủ' vô dụng này nên đi học hành đàng hoàng, đừng luôn lấy bằng cấp 'Tây Thái' ra cho mất mặt mới là điều mọi người thích nghe thích thấy." (Bằng cấp Tây Thái hoặc Tây Thái Bình Dương ý chỉ bằng giả, bằng mua)

Cô Bạch lấy làm lạ: "Với điều kiện của em, đi nước ngoài học MBA không phải càng giúp ích hơn à? Nghề bọn cô lệch quá rồi?"

Phí Độ cười: "Cô Bạch, trong đám phá gia chi tử bọn em có rất nhiều người đều đang học 'nghiên cứu học thần quái' và 'ngành The Beatles', so với họ thì hứng thú sở thích của em không tính là tiểu chúng đâu."

Cô Bạch bật cười: "Quả thật, dù sao các em cũng không cần lo lắng vấn đề công ăn việc làm – Em cảm thấy hứng thú với mảng nào hơn, biết đâu cô có thể giới thiệu thầy hướng dẫn cho em."

"Mảng này rất thú vị cô ạ." Phí Độ huơ huơ quyển sách dày cộp trong tay.

Cô Bạch sửng sốt, liền thấy trên mặt người trẻ tuổi ấy xuất hiện một chút tự chế nhạo nửa đùa giỡn: "Nghe nói bên trong hệ thống công an có không ít mỹ nhân hình tượng tốt đẹp, biết đâu em có thể ở gần được lợi thì sao?"

Khi Phí Độ chào cô Bạch đi về, đã là buổi chiều, di động đầy pin vẫn nằm im lặng trong túi quần không hề đổ chuông, hắn cân nhắc một lúc, trước ánh mắt xin chỉ thị của trợ lý, mở miệng nói: "Đến Cục công an."

Trợ lý sửng sốt: "Chủ tịch Phí, đã xảy ra chuyện gì, anh muốn báo án à?"

Phí Độ cười, trợ lý theo hắn nhiều năm, đã biết phân biệt hàm nghĩa trong các nụ cười của công tử trác táng này, tức khắc rùng mình, cảm thấy khẩu vị của tay thiếu gia này ngày càng khó nhằn.

51. Quyển 2 - Chương 18: Humbert Humbert 18

Vẻ mặt trợ lý ngập ngừng muốn nói, Phí Độ chỉ liếc qua đã biết cô muốn nói gì, rất giỏi hiểu ý người khác: "Có giấy tờ gì cần tôi ký cứ để trên bàn tôi, gấp thì tối về công ty tôi ký."

"Còn có một số mail của phía hợp tác, khả năng cần anh tự mình trả lời," Trợ lý nhanh chóng bổ sung, "Thế buổi tối mấy giờ em đến đón anh thì thích hợp?"

"Mấy giờ cũng không thích hợp," Phí Độ đang dùng một tay đẩy cửa xe, nghe câu này bật cười, "Tôi tự gọi xe về, nhỡ đâu làm lỡ em tan tầm hẹn hò với bạn trai, về sau em không thích tôi nữa thì làm thế nào?"

Trợ lý hết sức thoải mái nói: "Bạn trai em, muốn tiền không có, muốn sắc không có nốt, chính em cũng không biết giữ anh ta lại làm gì, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng là em lập tức đá anh ta ngay!"

"Hãy tội nghiệp đàn ông quỳ dưới chân em đi, vả lại hôm nay em trang điểm đẹp thế, sao có thể chỉ cho tôi với máy tính ngắm? Quá phung phí của trời." Phí Độ xuống xe, trước khi đi còn vịn cửa xe khom lưng dặn, "Cái xe này hơi 'tà', trở về lái chậm thôi, đến công ty hãy gửi một tin nhắn cho tôi."

Trợ lý vô thức theo lời hắn nhìn lớp trang điểm qua kính chiếu hậu, phát hiện màu môi đã hơi nhạt, sau khi Phí Độ đi lại vội lấy son ra giặm thêm, kế đó không nhịn được ngẩng đầu nhìn hắn.

Bóng lưng Phí Độ thường xuyên có sự ung dung riêng biệt, nhìn từ đằng sau, cánh tay hắn do bó bột mà bị treo lên tựa hồ không hề khác gì tư thế bưng Champagne bình thường, hắn cứ như vậy dùng tư thế tham gia dạ tiệc, thong dong đi vào Cục công an.

Trợ lý họ Miêu, khác với thư ký "tổng quản đại nội" chuyên phụ trách việc lặt vặt, cô tốt nghiệp trường xịn đàng hoàng, làm việc rất giỏi giang, từng vì đắc tội tiểu nhân mà trên thăng tiến luôn thất bại, do một tay Phí Độ đề bạt lên.

Tiểu Phí luôn nổi tiếng là "bạn của phụ nữ", gặp cô gái nào cũng có thể trêu vài câu, giống như với ai cũng thân, nhưng kỳ thực chỉ có lính trực tiếp mới biết hắn mỗi ngày đang làm những gì.

Phí Độ làm việc luôn rất theo quy củ, rất ít bác bỏ ý kiến của đội ngũ quản lý cấp cao, rất hiểu đạo lý việc chuyên nghiệp giao cho nhân viên chuyên nghiệp xử lý. Mà trên một số chuyện khác, khí chất công tử nhà giàu đó đặc biệt nổi bật, có thể là do từ nhỏ sống trong nhung lụa quen rồi, bản chất tham lam không nổi, một chút lợi ích vặt vãnh nhường được thì nhường, bởi vậy quan hệ với các cổ đông nhỏ cũng cực kỳ hòa thuận, giỏi đối nhân xử thế, là một người kế nhiệm rất "đỡ lo"… Nếu không phải trợ lý Miêu từng chính mắt thấy hắn năm đó nắm quyền lực của cả tập đoàn vào tay như thế nào.

Nhưng nói đến thật kỳ lạ, chỉ xét từ góc độ của trợ lý Miêu, "cậu chủ" này không hề là loại tính cách người lãnh đạo theo kiểu khuếch trương mở rộng, hắn chưa từng có dã tâm giẫm chân trên vũ đài Châu Á, xưng bá toàn cầu, chỉ cần lúc muốn tiêu xài có tiền để xài, tựa hồ hắn cũng không có ý kiến gì khác.

Sự cường thế khi bắt đầu kế nhiệm, dường như chỉ để hiển lộ cảm giác tồn tại, để người ta đừng lừa gạt hắn. Sau khi nắm rõ tình hình hoạt động của cả tập đoàn, hắn cũng không còn chỉ tay năm ngón quá nhiều, trong hơn nửa năm nay càng quá hơn, thời gian thần long kiến thủ bất kiến vĩ ngày càng nhiều, giống như muốn làm chưởng quầy phủi tay vậy.

Thoạt nghe, đây tựa hồ là một người trẻ tuổi không có kế hoạch, vẫn chưa nghĩ ra mình muốn theo đuổi cái gì.

Nhưng trợ lý Miêu luôn cảm thấy lòng dạ Phí Độ rất thâm sâu, không nên là kiểu "sáng nắng chiều mưa", "đầu voi đuôi chuột" này, cô nghĩ hoài không sao hiểu nổi, nhìn hướng Cục công an một cái, cảm khái cổng cục thật náo nhiệt, ngay sau đó nặng nề tâm sự lái xe đi.

Cổng Cục công an Yến Thành quả thật náo nhiệt quá sức, bất kể là nơi hợp pháp hay phi pháp đều đậu đầy xe, một cậu cảnh sát giao thông trẻ tuổi cầm hóa đơn phạt đang hoang mang nhìn xung quanh, không biết có nên dán hay không.

Cửa phòng thường trực phái riêng mấy nhân viên trực ban phụ trách ghi tên, khách đông sắp vượt qua đồn công an cơ sở gà bay chó sủa rồi.

Phí Độ đi theo một đoàn người đang tiến vào trong, chưa báo một tiếng đã lơ mơ chui vào luôn.

Hắn đứng bên nhìn, phát hiện tuổi tác và địa vị của những người tới đây có khoảng cách rất lớn, đủ mọi hạng người, trang phục kiểu nào cũng có, có người trung niên vẻ mặt nặng nề, cũng có cụ già mặt nhuốm phong sương.

Có một số người mang theo ảnh, một số thì trông giống vợ chồng – nhìn họ còn hơi dính lấy nhau hơn các cặp vợ chồng khác, thường là nắm tay hoặc đi sát bên cạnh đối phương, giống như một người đã khó có thể đứng thẳng mà đi, cần phải đỡ nhau mới có thể tập tễnh đi tiếp vậy.

Trong đoàn người thỉnh thoảng sẽ đột nhiên vang lên một tiếng nức nở không kìm nén được, lúc này, thần sắc mệt mỏi của mọi người xung quanh sẽ thay đổi theo. Song thay đổi thì thay đổi, ngoại trừ Phí Độ người ngoài cuộc tò mò này, hầu hết không quay đầu lại tìm nơi phát ra tiếng khóc, giống như họ đều ngầm hiểu lẫn nhau vậy.

Phí Độ nhíu mày, lờ mờ cảm thấy được điều gì đó.

Hắn liên tục đến Cục công an nên đã rất quen thuộc, nhân không ai chú ý tự lẻn vào trong luôn, đang cân nhắc có cần gọi điện thoại hay không thì đụng trúng Lạc Văn Chu ngay cửa nhà vệ sinh ở góc ngoặt.

Đôi mắt hai mí vốn đã rất rõ của Lạc Văn Chu do thức đêm mà thêm một mí, người nồng nặc mùi thuốc lá. Anh mới dùng nước lạnh rửa mặt, bọt nước đầy mặt đầy đầu đang xuôi theo cổ chảy xuống, ngực áo phông ướt sũng, bên trong thấy hết không sót gì, ánh mắt Phí Độ lặng lẽ đi từ ngực đến thắt lưng anh, nếu mắt trần của hắn cũng có thể làm máy chụp ảnh, chắc hẳn trong tích tắc đã chụp được mười mấy tấm đặc tả rồi.

Chờ xem chán chê rồi, Phí Độ mới đẩy kính râm lên, như một chính nhân quân tử mà mở đầu: "Sao rồi, hôm qua đã đào ra trước vụ án Tây Lĩnh còn có nhiều vụ khác à?"

Chuyện giết người phóng hỏa, họ Phí phản ứng nhanh hơn ai khác, Lạc Văn Chu đã không còn sức đâu để ngạc nhiên, hết sức mệt mỏi gật đầu.

"Mạnh tay quá," Phí Độ chắp tay sau lưng, cách cửa sổ thoáng nhìn bên ngoài, lại nói, "Trường hợp này bình thường đều là cha mẹ tới, tôi thấy những đôi cha mẹ này tuổi tác chênh nhau hơi nhiều, các anh đào về trước bao nhiêu năm vậy?"

"Hai mươi hai năm." Lạc Văn Chu vừa lên tiếng liền cảm thấy giọng hơi khàn, bèn hắng giọng, "Vụ án Quách Phỉ ở Liên Hoa Sơn xảy ra từ hai mươi năm trước, nhưng nạn nhân và vụ án tương tự đã xảy ra từ trước đó hai năm, sau khi Ngô Quảng Xuyên chết đến nay vẫn chưa hề dừng lại."

Phí Độ lấy một hộp kẹo bạc hà trong túi đưa cho anh.

"Bước đầu suy đoán là một đội," Lạc Văn Chu thở dài, "Các vụ án trẻ em mất tích mỗi năm có đủ loại, kiểu nào cũng có, hầu hết không tìm được, chỉ có thể dựa vào thu thập nhóm máu và ADN, chờ về sau có ai báo trẻ ăn xin khả nghi hoặc là bắt được băng buôn người, thì cầm đi thử vận may. Những đứa trẻ mất tích này sống không thấy người chết không thấy xác, rất khó phân định tình hình, thông thường là lực lượng cảnh sát tuyến một phụ trách lập án điều tra, đến chỗ bọn tôi thì chỉ có một báo cáo cuối năm do bên dưới nộp lên, chỉ cần số liệu không có vấn đề, thì không ai chú ý quá nhiều."

"Nhưng các cảnh sát từng tham gia vụ án Liên Hoa Sơn mấy năm trước vẫn còn tại nhiệm chứ? Lỡ đâu trong đó có một hai người như sư phụ anh canh cánh không quên vụ án ấy, chỉ sợ đã sớm phát hiện vấn đề – trừ khi các vụ án sau đó đều thiếu đốt then chốt." Phí Độ phản ứng nhanh đến hơi đáng sợ, "Là phần tra tấn cha mẹ nạn nhân, đúng không?"

Lạc Văn Chu không lên tiếng, nhai nát kẹo bạc hà.

"Giả sử có một tổ chức như vậy, lợi dụng các bé gái vô hại đi tiếp cận mục tiêu, thần không biết quỷ không hay dụ những cô bé đó đi, tôi nghĩ hẳn bọn chúng không muốn gây chú ý," Phí Độ nói, "Hành động gọi điện quấy rối gia đình nạn nhân quá 'cá nhân', không phù hợp với lợi ích của 'đoàn thể' kia, 'đoàn thể' muốn là các bé gái hơn mười tuổi, người gọi điện quấy rối muốn lại là tra tấn các bậc phụ huynh. Nghe giống như là 'mồi nhử' mất khống chế vậy."

Tô Tiểu Lam hai mươi năm trước, Tô Lạc Trản hai mươi năm sau.

Dựa vào đâu mà thứ ai cũng có chỉ mình tôi không có? Cha mẹ, gia đình, tất cả những gì tôi không có, tôi đều phải hủy diệt chúng.

Cú điện thoại Quách Hằng nhận được là gọi tới từ bãi rác vắng vẻ, trên con đường duy nhất thông tới đó có trạm thu phí, sau nhiều lần điều tra cho thấy, người gọi điện hiển nhiên không hề đi qua trạm thu phí, mà là đi vòng qua quốc lộ, sau đó đột nhiên dừng xe ven đường, lôi Quách Phỉ bị bắt cóc đến một sườn dốc lớn, gọi cú điện thoại ấy.

Chuyện này thoạt nghe có rất nhiều chỗ phi logic, chỉ là Quách Hằng đưa ra phỏng đoán không thể miễn cưỡng đồng ý, nên lúc ấy cảnh sát điều tra vụ án Liên Hoa Sơn không chấp nhận.

Bé gái trong điện thoại không nói gì, chỉ thét lên thảm thiết, tiếng chuông trong hộp bút khiến người nhà đương nhiên cho rằng đó là tiếng thét của Quách Phỉ. Thế nhưng… nếu cô bé ấy căn bản không phải Quách Phỉ thì sao?

Nếu lúc ấy Quách Phỉ đã ngộ hại, hung thủ lái xe chở đồng lõa nhỏ đi giữa vùng hoang vắng, tìm một chỗ có thể xử lý thi thể, trong lúc này con bé đột nhiên không chịu nổi áp lực tâm lý mà bùng nổ, chạy xuống xe của hung thủ.

Lạc Văn Chu khẽ nhắm mắt, tưởng tượng suy nghĩ trong lòng đồng lõa nhỏ méo mó lúc ấy… Sợ hãi? Ghê tởm? Khó tin nổi? Phải chăng còn tràn ngập ghen tị và oán hận vặn vẹo?

Anh phát hiện mình hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được.

Giống như rất nhiều người từ nhỏ sống trong thời bình, bảo họ không dưng đi tưởng tượng nếu lửa chiến tranh đột nhiên đốt tới cửa nhà mình thì làm thế nào, hiện lên trong đầu đại đa số luôn là "tôi nên dọn vàng bạc nữ trang", "làm sao ở cùng bạn bè người thân", "làm sao đảm bảo nhu cầu sống cơ bản trên đường chạy nạn" vân vân, tương tự với kế hoạch "khiêu chiến sinh tồn dã ngoại" vậy.

Lạc Văn Chu là một người trưởng thành tâm trí bình thường, dù đã vô số lần quy kết tổng kết các động cơ phạm tội lạ lùng, cũng chỉ có thể dùng một vài từ ngữ nổi trên mặt giấy để phỏng đoán tâm trạng của bé gái năm ấy.

Tại sao hai mươi năm qua không xuất hiện chuyện tương tự nữa?

Giữa đôi mẹ con méo mó Tô Tiểu Lam năm xưa và Tô Lạc Trản hiện giờ, rốt cuộc có mối liên hệ như thế nào?

Phí Độ hỏi: "Anh có thể lén cho tôi vào trò chuyện vài câu với Tô Lạc Trản không?"

Lạc Văn Chu định thần lại, bụng nghĩ, đây chẳng phải là nói nhảm à?

Anh mới định từ chối, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy Phí Độ dựa vào bức tường đối diện hành lang lẳng lặng nhìn mình. Anh rất ít chú ý tới ánh mắt Phí Độ, bởi vì giữa những người trưởng thành, trừ khi tính đánh nhau hoặc yêu đương, bình thường chẳng ai chăm chú nhìn vào mắt đối phương không thôi, mà trong ấn tượng, ánh mắt Phí Độ cho anh phần lớn là chế nhạo, lạnh lẽo, khiêu khích… Mỗi một sợi lông mi cong lên đều đang đồng thanh hò hét rằng "tôi ngứa mắt với anh".

Chưa bao giờ im lặng vô hại như lúc này, thậm chí thêm câu "lén" vừa rồi của Phí Độ, Lạc Văn Chu phải tự đa tình nhấm nháp ra một chút mùi vị dịu dàng, cả người anh đơ lại, câu "Cái đếch, đừng có đùa" định phun ra lập tức không nói nên lời.

Đây là thói xấu của đàn ông!

Lạc Văn Chu than thầm một tiếng trong bụng, giọng điệu lại vẫn không tự chủ được dịu đi rất nhiều: "Chỉ sợ không được, không hợp quy định."

"Lần trước không phải đã cho tôi bàng thính thẩm vấn một lần…"

"Đó là lãnh đạo đặc biệt cho phép."

"Bảo ông ấy cho phép thêm lần nữa đi, dù sao tôi đã từng nói chuyện trực tiếp với Tô Lạc Trản rồi," Phí Độ trưng ra vẻ mặt như cười như không hơi bất cần đời thường ngày, "Hơn nữa, tôi từng viết một bài nghiên cứu ngắn về 'nạn nhân', không lâu trước còn may mắn được một giáo sư vừa ý đưa vào tư liệu tham khảo cho tài liệu giảng dạy bản thứ ba của ngành học liên quan. Đúng rồi, tháng Tư năm nay tôi còn giành được một suất nghiên cứu sinh tâm lý ứng dụng của Đại học Công An Yến Thành, qua tháng Chín không chừng cũng có thể tính là nửa nhân viên nội bộ rồi – Đội trưởng Lạc, hay anh gọi điện hỏi thử vị lãnh đạo xử sự rất linh hoạt lần trước xem?"

Lạc Văn Chu: "…"

Mẹ kiếp đây là chuyện từ khi nào vậy!

52. Quyển 2 - Chương 19: Humbert Humbert 19

Cho dù Phí Độ đột nhiên bại não đua xe trái phép ở trung tâm thành phố, bị Lạc Văn Chu đích thân bắt về tống vào nhà giam, nghe cũng bình thường hơn chán những lời hiện giờ hắn nói.

Hai bên huyệt thái dương Lạc Văn Chu không ngừng giật như điên, CPU quá tải vừa mới giảm nhiệt lại sắp hừng hực cháy lên – tháng Tư giành được suất, dẫu Phí Độ lắm tiền nhiều của, nhiều cửa chạy chọt, bắt đầu chuẩn bị chuyện này cũng phải từ năm ngoái rồi.

Tại sao?

Hắn ngủ một giấc tỉnh dậy đột nhiên say mê học thuật? Ăn no rửng mỡ cấp tính? Vì theo đuổi Đào Nhiên? Hay đột nhiên phát hiện mình đã chán cái thế giới hôi rình mùi tiền này?

Lúc này, ở dưới lầu chắc là hơi chen chúc, tấm ảnh một người phụ nữ trung niên cầm trong tay không cẩn thận bị xô rơi, bà giơ tay chụp lại, nhưng một trận gió vừa vặn thổi tới, cuốn tấm ảnh xưa cũ đi xa hơn. Đây rõ ràng chỉ là một sự cố nhỏ, song đối với người thần kinh đủ nhạy cảm yếu ớt, lại giống như trời cao đang ám chỉ điều gì, bà đột nhiên suy sụp, lảo đảo quỵ xuống, gào khóc thảm thiết.

Tiếng khóc khàn khàn mà rất có sức xuyên thấu bay vút lên, đâm vào khe cửa sổ hành lang, và trong sự ồn ào gây bất an này, một nhân viên kỹ thuật của phòng pháp y chạy chầm chậm tới: "Đội trưởng Lạc, mẫu hôm qua các anh đưa đến đã có kết quả kiểm tra, vết máu trên mảnh vải chính là của Khúc Đồng!"

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi, nhìn Phí Độ một lúc, sau đó không nói một lời đi đến văn phòng cục trưởng Lục.

Hai mươi phút sau, Phí Độ cầm hai hộp kem đi vào căn phòng tạm thời thu nhận Tô Lạc Trản, đặt lên cái bàn nhỏ: "Ăn không, em thích loại nào?"

Tô Lạc Trản nhìn hắn, do dự giây lát rồi chỉ vị dâu.

Phí Độ nhường kem dâu cho nó, bản thân thì lấy hộp kia, tiếp đó hắn lại lấy tai nghe trong túi quần ra cắm vào di động, mở trực tiếp bóng đá, bắt chéo chân, vừa ăn vừa xem, không ngó ngàng đến nó.

Cả hai ngồi đối diện một lúc không nói gì, Tô Lạc Trản mới đầu im lặng, không tiếp xúc với ánh mắt hắn, ăn một nửa phát hiện đối phương không hề định mở miệng, rốt cuộc không nhịn được chủ động nhìn Phí Độ, ánh mắt nó đảo qua sơ mi, di động, cuối cùng dừng ở cổ tay đặt trên bàn.

Tô Lạc Trản nghiêng đầu đánh giá đồng hồ đeo tay của hắn chốc lát, mũi chân gõ nhẹ mặt đất hai cái: "Đồng hồ của anh là hàng thật à?"

Khả năng là Phí Độ không nghe thấy, hắn hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tô Lạc Trản đợi một lúc, giơ một ngón tay, lướt qua mặt bàn, gõ nhẹ hai cái cạnh di động.

Phí Độ lúc này mới bị quấy rầy tới, tháo một bên tai nghe: "Hửm, có chuyện gì?"

Hắn mở âm lượng rất lớn, trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng bình luận viên hò hét từ tai nghe vọng ra.

Tô Lạc Trản cắn một góc muỗng nhựa: "Anh tới làm gì, không thẩm vấn em à?"

"À, đồng nghiệp bận, kêu anh đến coi em một lúc." Phí Độ giống như tiếc rẻ rời khỏi màn hình di động, chỉ nhìn con bé một giây rồi lại quay về trận bóng, trả lời hết sức lơ đãng.

Người ta hỏi này hỏi kia, con bé liền giả ngây giả dại, nhưng người ta không có hứng thú với nó, nó tựa hồ lại cảm thấy không cam lòng.

Tô Lạc Trản mới đầu cách một lúc liếc sang Phí Độ một cái, sau đó ăn kem xong rồi, bèn nhìn hắn chằm chằm luôn, chủ động bắt chuyện: "Anh cũng là cảnh sát à?"

Phí Độ uể oải trả lời: "Cảnh sát tập sự."

"Cảnh sát tập sự nhiều tiền lắm à?" Tô Lạc Trản nhướng mày rất người lớn, "Đồng hồ của anh hình như rất đắt, là hàng thật hay hàng nhái xịn vậy?"

Phí Độ tựa hồ cảm thấy câu này rất buồn cười, thoạt đầu vô cùng kinh ngạc nhướng mày, sau đó không nhịn được bật cười thành tiếng: "Còn biết cả 'hàng nhái xịn', em gái, ai dạy em vậy?"

Sắc mặt Tô Lạc Trản phút chốc sầm xuống, rõ ràng đã bị thái độ ngạo mạn coi mình là trẻ con này xúc phạm.

Con bé nhớ rõ anh chàng bị thương tay trái này, lúc ấy ở nhà cũ anh ta cũng đối xử với nó như vậy, giống như không tin nó có thể làm gì, cũng không tin nó sẽ gây ra uy hiếp gì.

Khi phát hiện mình lừa dối trót lọt, trong lòng thường là đắc ý, song sự đắc ý này không thể kéo dài, bởi vì trọng điểm của "giả heo ăn hổ" thường ở khâu "ăn hổ", cứ giả heo mãi chắc chắn chẳng vui vẻ gì – đặc biệt còn bị người ta coi là heo.

Tô Lạc Trản cắn môi, thận trọng đánh giá đối phương là thật sự không có hứng thú với mình hay chỉ đang giả vờ giả vịt, một lát sau nó không nhịn được tung ra mồi nhử nửa thật nửa giả, trả lời: "Các chú đó dạy."

Phí Độ dừng lại, nhưng không gặng hỏi là "chú nào", hắn chỉ rất đỗi thương hại, lại có vài phần như lừa dối mà an ủi lấy lệ: "Sau này sẽ không sao nữa đâu, em hãy yên tâm."

Thái độ này khiến Tô Lạc Trản cảm thấy như bước hụt chân, không nhịn được lại hỏi tới: "Ý anh là em không sao rồi?"

"Ý anh là sẽ không còn kẻ xấu làm hại em, còn về vấn đề xử lý em thế nào, thì phải xem lại. Nhưng mà vấn đề của em không nghiêm trọng, vả lại em còn nhỏ, không cần chịu trách nhiệm hình sự, anh đoán chỉ đưa vào trại giáo dưỡng thôi," Phí Độ nghĩ nghĩ, rốt cuộc dừng trận bóng chết tiệt kia, tựa hồ một lần nữa nhớ tới trách nhiệm "cảnh sát" của mình, hắn mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp, mở miệng lại tuôn ra một tràng những lời cũ rích cũ rác: "Bọn trẻ con các em chẳng chịu khôn lên gì cả, bị kẻ xấu lợi dụng mà bản thân còn không biết chuyện gì đang diễn ra. Em gái à, chuyện qua rồi cứ cho nó qua đi, ra ngoài phải học hành chăm chỉ, đừng nghĩ nhiều chuyện lung tung như vậy nữa, tương lai của em còn rất dài…"

Đào Nhiên trước camera đã nhân lúc hai người hao phí thời gian lẫn nhau để ngủ gật, vừa dậy liền nghe thấy một tràng này, vội vàng dụi mắt: "Trời ơi, đây là Phí Độ hả… giọng điệu dông dài này, tôi còn tưởng cậu ta bị ông nhập chứ!"

Lạc Văn Chu đạp ghế anh ta một phát.

Đào Nhiên thuận thế đứng dậy cho tỉnh ngủ, đưa tay chùi mặt, lắng tai nghe màn tràng giang đại hải tam chỉ vô lư trong camera chốc lát, lập tức mỉm cười: "Gần đây hai người không cãi nhau nữa, rất tốt."

Lạc Văn Chu: "Có gì đáng để cãi nhau?"

"Ai mà biết?" Đào Nhiên cười, "Không phải hai người các ông lúc ở cổng phân cục Hoa Thị vừa gặp mặt là choảng nhau túi bụi à? Ông còn kêu người dán giấy phạt cậu ta."

Lạc Văn Chu: "…"

"Tôi nói ông từ lâu rồi," Đào Nhiên thở dài, vẫn theo thói quen làm người hòa giải, "Phí Độ thật sự rất tốt, ông tốt với cậu ta một phần, cậu ta có thể im lặng báo đáp gấp mười, mặc dù thỉnh thoảng nói chuyện nghe muốn đập, nhưng rất nhiều việc cậu ta sẽ không thật sự so đo với ông, bằng không cậu ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chiếc xe thể thao lúc ấy bị tông hỏng đâu."

Đào Nhiên nói xong, chuẩn bị sẵn sàng nghe Lạc Văn Chu cười khẩy đáp lại, ai ngờ đợi một lúc lâu mà Lạc Văn Chu chẳng nói câu nào, còn ngắn gọn "Ừm" một tiếng.

Đào Nhiên: "…"

Gần đây trên Trái Đất đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao mỗi ngày mở mắt thế giới đều đổi khác!

Lúc này, Tô Lạc Trản trên màn hình đột nhiên đứng dậy, cả người nghiêng về phía trước, cơ hồ nhoài lên bàn, dùng ngôn ngữ cơ thể cắt ngang màn giáo dục tư tưởng của Phí Độ.

Tô Lạc Trản nhỏ giọng hỏi: "Anh cảm thấy em chỉ là bị người ta lợi dụng sao?"

"Hứa Văn Siêu đã bị bắt quy án rồi," Phí Độ nghiêm mặt nói, "Tuy rằng còn vài vấn đề chưa sáng tỏ, nhưng chắc sẽ thẩm tra ra rất nhanh thôi."

Tô Lạc Trản nở nụ cười đầy thần bí.

"Nếu em sẵn sàng tố cáo hắn, đương nhiên cũng…" Nói đến đây, Phí Độ cố ý dừng lại, liền sau đó lắc đầu bật cười, "Thôi, em tố cáo thì ích gì – em còn muốn ăn gì khác không, anh nhờ người mua cho?"

Tô Lạc Trản lờ đi, hỏi tới: "Tại sao em tố cáo thì không ích gì?"

"Bởi vì em là con nít," Phí Độ nói một cách đương nhiên, "Con nít đâu thể làm chứng, đây là một vụ án mang tính chất rất nghiêm trọng, em nói họ cũng chẳng coi là thật, coi là thật cũng không thể đưa em lên tòa án – Nhưng em gái à, có một điểm anh vẫn phải nói, dù cho em sợ hãi hơn, ra tay làm bạn khác bị thương cũng là không đúng, lúc ấy em còn cầm dao, em có biết nó nguy hiểm cỡ nào không, có thể không cẩn thận sẽ…"

Tô Lạc Trản chợt mở miệng cắt ngang: "Biết đâu em không cẩn thận, không thể giết chết nó?"

Phí Độ cúi xuống nhìn con bé, tựa hồ ngẩn người.

Tô Lạc Trản dùng một ngón tay cuốn lọn tóc trên thái dương, nhìn hắn như cười như không, giống như một thợ săn tung mồi nhử chờ con mồi cắn câu.

Phí Độ trở nên "nghiêm túc", bỏ điện thoại xuống, ngồi ngay ngắn nhìn Tô Lạc Trản: "Anh biết đối với một số đứa trẻ từng bị tổn thương mà nói, thuyết phục bản thân rằng mình là nạn nhân là rất khó, các em có thể sai lầm cho rằng, chỉ có kẻ xấu rất ngầu, chỉ có kẻ xấu mới có bản lĩnh, nạn nhân đều nhu nhược ngu xuẩn và đáng đời, thậm chí sẽ mù quáng bắt chước những kẻ làm chuyện xấu, nhưng…"

"Nạn nhân vốn dĩ là nhu nhược ngu xuẩn và đáng đời." Tô Lạc Trản làm mặt quỷ, "Giống như dê, chỉ biết kêu be be, vừa ngu vừa ngốc, lừa cái là đi, đụng cái là thét, giết cái là chết, hoàn toàn không có giá trị để sống."

Phí Độ nhíu mày, vừa kinh hãi vừa tức giận trừng mắt nhìn Tô Lạc Trản: "Sao em có thể nghĩ như thế!"

Từ lúc hắn cứ coi nó là đứa trẻ ngu xuẩn, cố gắng "giáo dục" nó, trong lòng Tô Lạc Trản liền có sự nôn nóng đầy hung ác, chỉ hận không thể xé rách cái khuôn mặt ôn hòa của đối phương, cho đến lúc này nhìn

thấy thần sắc hắn thay đổi, sự nôn nóng kia mới hơi giảm bớt, tự dưng cảm thấy một chút sung sướng khó nói rõ.

"Dù sao thì, tôi bất kể thế nào cũng sẽ không bị phạt, đúng không?" Tô Lạc Trản đắc ý dương dương nhìn Phí Độ, "Lũ dê đó thật sự rất ngu, nói gì cũng tin, anh đi tiếp cận chúng một lần, lần thứ hai chúng sẽ coi anh là bạn, dẫn đi đâu cũng đi theo… Ha ha, buồn cười muốn chết."

"Tô Lạc Trản," Môi Phí Độ hơi run rẩy, "Em không được nói bậy bạ!"

Tô Lạc Trản còn chưa có cơ hội nhìn thấy biểu cảm của cha mẹ Khúc Đồng sau khi nhận được đoạn ghi âm kia, vừa nghĩ là lòng ngứa ngáy khó chịu, lúc này nó tự động gán sự đau khổ và không đành lòng của "cảnh sát" trẻ đối diện lên tưởng tượng của mình, mắt sáng lên vì hưng phấn.

"Tôi không nói bậy đâu," Con bé hồn nhiên dùng mũi chân đá nhẹ mặt đất, "Đây là mẹ tôi dạy tôi, bà ta nói động vật khác gặp phải nguy hiểm, sẽ chiến đấu hoặc chạy trốn, chỉ có dê non là khác, chúng chỉ biết sợ vỡ mật, sau đó đứng tại chỗ không nhúc nhích, ai kêu cũng đi theo. Nhưng mà mẹ tôi cũng là một con dê, cũng rất ngu, tôi đã xem trộm nhật kí của bà ta, lúc bằng tuổi tôi bà ta cũng từng sợ vỡ mật, từ đó về sau ngay cả chữ ký của mình cũng chẳng dám để lại."

Phí Độ: "… Chữ ký gì?"

Tô Lạc Trản hết sức vui vẻ dùng một tay mô phỏng điện thoại, áp lên tai mình: "Bởi vì 'kỵ sĩ' bảo vệ bà ta chết rồi, cho nên bà ta không dám nữa."

"Kỵ sĩ?"

"Buồn nôn lắm đúng không?" Tô Lạc Trản cười khinh bỉ, "Kỳ thật chỉ là một 'thực khách' có quan hệ tốt mà thôi. Gia đình tôi sống dựa vào nghề săn bắt, trừ bắt 'dê con' ra thì mẹ tôi chẳng biết làm gì khác, sau đó bà ta già rồi, công việc cũng làm chẳng xong, chỉ có thể dựa vào tôi nuôi… Phù, cuối cùng bà ta cũng chết rồi."

"… Đủ rồi, đừng nói nữa," Phí Độ khó khăn nói, "Em mới mấy tuổi?"

"Tôi từ bảy tuổi đã biết rồi," Tô Lạc Trản rất phấn chấn mím môi cười nhìn hắn, "Mẹ tôi dùng dê non tôi bắt để đãi khách, thỉnh thoảng cũng cho tôi và khách ra ngoài 'đi săn', ăn xong mang về nhà, việc còn lại khách không cần lo, tự bà ta sẽ xử lý, đây là tay nghề bà ta học được từ mẹ mình."

Lạc Văn Chu trước camera đứng dậy: "Đi tra bà mẹ nát rượu của Tô Tiểu Lam!"

Lang Kiều vừa tiến vào nghe câu phân phó này lại không hề quay đầu chạy thẳng ra ngoài.

Cơn buồn ngủ của Đào Nhiên đã hoàn toàn không cánh bay hết: "Ý nó là gì? Con bé đó nói là, mẹ Tô Tiểu Lam năm xưa chính là sống bằng nghề buôn gái non, Ngô Quảng Xuyên chỉ là khách hàng? Còn nữa, tại sao lúc chúng ta hỏi nó không nói một lời, Phí Độ không hỏi nó lại tự mình muốn nói?"

"Các ông coi nó là người hiềm nghi, là thái độ của cảnh sát," Lạc Văn Chu chăm chú nhìn màn hình, nhẹ nhàng nói, "Phí Độ coi nó là 'đứa bé ngây thơ', là thái độ của 'phụ huynh', nên nó vô thức muốn gửi 'ghi âm' cho cậu ta."

Chỉ mình Phí Độ có thể dụ nó nói, không phải do kinh nghiệm làm thanh thiếu niên có vấn đề của hắn phong phú hơn, mà là lúc bắt Tô Lạc Trản chỉ mình Phí Độ dùng thái độ "chính xác".

"Không thể nào," Phí Độ đứng bật dậy, không cẩn thận đụng phải bàn, cái bàn đổ xuống đất "rầm" một tiếng, "Hung thủ năm xưa là Ngô Quảng Xuyên, Ngô Quảng Xuyên đã bị người nhà nạn nhân đâm chết rồi, sau đó cũng không còn xảy ra…"

Nói đến đây hắn chợt dừng lại, đột nhiên trợn mắt, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đáng sợ.

"Anh không biết mà thôi," Tô Lạc Trản thưởng thức vẻ mặt hắn, "Có điều, ông chú đó quả thật không oan, mẹ tôi thích ổng, nhưng ổng cũng là một tên cặn bã, có mẹ tôi còn chưa thỏa mãn, vẫn thích lũ dê ngu xuẩn kia, bà ấy ghen tị muốn nổi điên, cho nên đã sáng tạo ra một loại chữ ký 'thú vị'."

Phí Độ: "Em với Hứa Văn Siêu cũng là mối quan hệ tương tự?"

"Còn khuya!" Tô Lạc Trản bất mãn la lên, khinh bỉ nói, "Lão là cái thá gì? Lão cũng xứng sao? Lão cùng lắm là một người vệ sinh tạm thời!"

Phí Độ đột nhiên lên giọng: "Vậy tại sao em phải gửi băng ghi âm đến nhà Khúc Đồng!"

Tô Lạc Trản cười hì hì chống tay hai bên người.

"Vui mà." Nó nói.

"Sếp! Mẹ Tô Tiểu Lam tên Tô Tuệ, năm xưa đi làm chưa được mấy hôm thì đơn vị đóng cửa, thất nghiệp ở nhà nghiện rượu, từng mở một 'sòng bài', có một chiếc xe cũ mua lại để nhập hàng!"

53. Quyển 2 - Chương 20: Humbert Humbert 20

"Sòng bài ngày xưa đã bị dỡ, sửa thành cao ốc thương vụ từ lâu rồi, nếu xác chết thực sự giấu ở đó, khi xây dựng mấy lần san lấp mặt bằng, không thể nào không đào ra. Về phần những việc khác, thời gian thật sự quá xa xưa, hồ sơ lúc ấy không đầy đủ, trong thời gian ngắn cũng không tra được gì." Lang Kiều thoáng nhìn Tô Lạc Trản hai tay chống cằm qua màn hình theo dõi, lại ớn lạnh một trận, "Với cả những lời con bé thần kinh này nói rốt cuộc có tin được không?"

"Chỉ có thể tham khảo, anh thấy con bé này hơi mắc chứng rối loạn nhân cách kịch tính." Lạc Văn Chu chăm chú nhìn màn hình không chớp mắt, trầm ngâm giây lát rồi nói, "Nhưng cách thức gây án cơ bản đã rõ – do người trưởng thành và thiếu nữ hợp tác gây án, đầu tiên theo dõi mục tiêu, sau đó để người trưởng thành lộ diện trong tình huống thích hợp, làm gì đó khiến nạn nhân sợ hãi, thiếu nữ lại lộ diện, giành được lòng tin của nạn nhân, sau một hai lần tiếp xúc bắt đầu lừa nạn nhân đi."

"Hôm tôi chuyển nhà, Thần Thần quả thật đã bị bám theo," Đào Nhiên nghĩ một chút, nói, "Nếu kẻ theo dõi lúc ấy Phí Độ phát hiện chính là người hợp tác gây án này…"

"Đặt giả thiết hắn là người hiềm nghi A," Lạc Văn Chu rút ra một tờ giấy A4, khoanh một vòng bên ngoài chữ cái, "Tiếp đó chúng ta tạm thời cho là, trong vụ án lừa bắt Khúc Đồng ở Tây Lĩnh, người trưởng thành lái xe là B – A và B có phải là cùng một người hay không, chúng ta tạm thời chưa xác định, nhưng cá nhân tôi nghiêng về không phải."

Lang Kiều hỏi: "Tại sao?"

"Tần suất phạm tội," Lạc Văn Chu dùng nắp bút gõ bàn, "Nếu người hiềm nghi A bắt đầu theo dõi Thần Thần từ ngày Đào Nhiên chuyển nhà, tính đến tối hôm qua là đã gần một tháng, khoan tính đến A này có đủ sức để trong một khoảng thời gian đồng thời theo dõi hai cô bé phạm vi hoạt động không trùng nhau hay không, dù hắn có thể, một người có kiên nhẫn theo dõi nạn nhân hơn một tháng, gây hai vụ án liền trong vòng năm ngày, cũng không khỏi quá dày đặc."

"Kế đó là người thứ ba trong vụ án này, Hứa Văn Siêu, đêm xảy ra vụ án Khúc Đồng, hắn có bằng chứng ngoại phạm chắc chắn, cho nên chúng ta biết hắn nhất định không phải là B, vậy hắn đóng vai trò gì trong đây?" Lạc Văn Chu viết một chữ "Hứa", lại viết một chữ "Tô", nối một đường giữa hai chữ, "Sau khi chuốc thuốc mê Thần Thần trói ở nhà cũ, Tô Lạc Trản điềm nhiên về nhà, nó vừa không sợ Thần Thần tỉnh lại chạy mất, cũng không sợ cô bé gây ra động tĩnh gì, bị người ta nghe thấy…"

"Bởi vì nó biết đồng bọn sẽ đến thế tay!"

"Nhưng tên đồng bọn này không đến, cho tới khi Tô Lạc Trản bị cú điện thoại của thầy giáo ở cung thiếu niên kinh động, tự mình chạy đến xác nhận Thần Thần có bị đưa đi chưa, sau đó gọi hai cuộc điện thoại cho Hứa Văn Siêu." Lạc Văn Chu tô đậm đường nối giữa Hứa Văn Siêu và Tô Lạc Trản, kéo xuống chia làm hai, "Trương Vũ Thần đêm hôm đó đã bị dọa hết vía, chúng ta tạm thời không tham khảo lời khai của cô bé, chỉ phán đoán dựa trên những thông tin này, chuyện này có hai khả năng-"

"Thứ nhất, Hứa Văn Siêu chính là người hiềm nghi A theo dõi Thần Thần, mưu đồ dụ bắt cô bé." Lạc Văn Chu dừng lại, "Thứ hai, Hứa Văn Siêu và Tô Lạc Trản là quan hệ 'người đại diện', Tô Tiểu Lam bị bệnh đã rất lâu, mà có một số việc Tô Lạc Trản không thể hoàn thành một mình, nó cần một người lớn."

Khi Hứa Văn Siêu lần đầu tiên bị cảnh sát gọi đến, bản thân hắn rất bất ngờ, bởi vì hoàn toàn không biết mình sơ hở ở đâu, đối với tất cả các câu hỏi, hắn trả lời đều cực kỳ cẩn thận, thà rằng để mình có vẻ phản ứng hơi chậm – rất có khả năng lúc ấy hắn còn chưa biết chuyện Tô Lạc Trản ném đoạn ghi âm vào nhà Khúc Đồng, hắn cũng không ngờ tới cảnh sát sẽ liên hệ vụ án này với vụ án hai mươi năm trước.

Thế nhưng Đào Nhiên trong quá trình nói chuyện đã đánh rắn động cỏ, rất có khả năng là Hứa Văn Siêu thông qua cuộc hỏi chuyện này suy đoán ra Tô Lạc Trản đã làm gì, sau khi cảnh sát bắt đầu theo dõi hắn cùng với nhận được hai cú điện thoại của Tô Lạc Trản, đã chuẩn bị sẵn sàng mình lại lần nữa bị đưa về cục, đồng thời chuẩn bị xong xuôi lời giải thích.

"Ý ông là," Đào Nhiên không tự chủ được hạ giọng xuống, "Hứa Văn Siêu giống như vừa rồi con bé đó nói, hắn là 'người vệ sinh tạm thời'."

"Người vệ sinh tạm thời… sẽ… sẽ không phải như em nghĩ chứ?" Lang Kiều nghiêng đầu nhìn Lạc Văn Chu, "Hắn là xử lý… Thế Khúc Đồng sao rồi? Chẳng lẽ thực sự không còn hi vọng?"

"Đêm qua, Tô Lạc Trản trói Thần Thần để ở nhà cũ, vốn nên do Hứa Văn Siêu thế tay, nhưng Hứa Văn Siêu bị chúng ta gọi đến phối hợp điều tra, không đi được." Lạc Văn Chu không để ý tới câu hỏi của cô, mí mắt cũng không nâng lên, nói, "Mà trên mảnh vải trong hộp nhạc ở phòng ngủ của Tô Lạc Trản phát hiện rất nhiều máu, song pháp y không hề kiểm tra được phản ứng Luminol phù hợp với lượng máu này ở ngôi nhà cũ của nhà họ Tô, nói cách khác, rất có thể nơi đó chỉ là trạm trung chuyển tạm thời, hiện trường phạm tội chân chính không ở đó."

Đào Nhiên: "Thế hiện trường phạm tội chân chính sẽ ở đâu?"

"Khoan đã! Không… Các anh khoan đã!" Lang Kiều tay chân luống cuống rút một tờ trong xấp tài liệu, "Có phải các anh đã tính sai cái gì không? Hứa Văn Siêu, người này hơn hai mươi năm trước đã học được trung học tư thục đất gần chết, lớn lên chơi được thiết bị chụp ảnh, hiện tại hắn làm một nhiếp ảnh gia tự do, có nhà có xe không nợ nần, thực sự rất giàu. Em xin nói một câu không thích hợp lắm, chỉ cần anh có tiền, cho dù anh là một kẻ biến thái thật sự, cũng có thể mua được thứ anh muốn qua một số đường – hắn có đáng hợp tác với Tô Lạc Trản, làm chuyện điên khùng kiểu này không? Hắn đâu có thiếu tiền, việc này có thể mang đến lợi ích gì cho hắn?"

Câu này khiến tất cả đều im lặng.

Đúng – một người đàn ông lớn lên trong gia đình trung sản, thậm chí giàu hơn, cha mẹ còn đủ, quá trình trưởng thành có thể nói là xuôi gió xuôi nước, tại sao lại đi chung với nhà họ Tô?

Nếu không phải Tô Lạc Trản vì "ham vui" bắt chước "chữ ký" của Tô Tiểu Lam năm xưa, ném đoạn ghi âm vào nhà Khúc Đồng, cùng với hắn trước sau hai lần tự mình bất cẩn để lộ dấu vết, ai sẽ cho rằng hắn có vấn đề?

"Đội trưởng Lạc," Lúc này, một cảnh sát hình sự thò đầu vào, "Chú họ Quách tới sớm nhất tìm anh kìa."

Quách Hằng chờ ở ngoài phòng tiếp khách ồn ào, không biết là ai thấy tội nghiệp kéo cho cái ghế, ngồi đối diện cửa sau phòng trực ban. Cảnh sát trực ban chẳng rõ đã chạy đi đâu hỗ trợ, ti vi không kịp tắt, trên màn hình hơi cũ, một kênh bản địa đang đưa tin về cuộc giải cứu ở cung thiếu niên gây chấn động đêm hôm trước.

Quách Hằng rướn cổ, tập trung tinh thần chăm chú xem, tấm lưng còng vô thức thẳng lên, tư thế ngồi ngay ngắn – trong tù sẽ tổ chức cho phạm nhân xem ti vi tập thể, thường là tiếp sóng thời sự và giáo dục tư tưởng, chỗ quản nghiêm sẽ yêu cầu họ xem ti vi bằng tư thế ngồi tiêu chuẩn này.

Cuộc sống lao tù hai mươi năm biến người đàn ông trai tráng ngày ấy thành một ông lão không còn có thể tự do thoải mái nằm dài trên sofa nữa.

Lạc Văn Chu gọi nhẹ một tiếng: "Chú Quách."

Quách Hằng vô thức thẳng lưng lên, giống như đang kiểm tra tư thế ngồi của mình, sau đó định thần lại, khóe mắt buồn bã cụp xuống, các nếp nhăn vốn căng ra nối nhau xuất hiện.

Quách Hằng thở dài, thấp giọng nói: "Làm lỡ công việc của anh, tôi chỉ là… nhìn thấy đông người đến như vậy, vẫn hơi lo lắng, năm ấy tôi giết Ngô Quảng Xuyên liệu có khả năng là giết nhầm hay không?"

Lạc Văn Chu chần chừ giây lát, lấy hai điếu thuốc trong túi, đốt một điếu đưa cho Quách Hằng: "Chú còn nhớ cô bé năm đó chú cứu không?"

"Nhớ chứ," Quách Hằng lập tức gật đầu, "Rất gầy, nhìn hơi lớn hơn Phỉ Phỉ, là một cô bé xinh xắn, tên là gì nhỉ?"

Lạc Văn Chu: "Tô Tiểu Lam."

"Đúng đúng, chính là cái tên này," Quách Hằng quý trọng đưa thuốc vào miệng, rít một hơi dài, ngậm trong miệng nuốt xuống, không nỡ phun ra – có thể cũng là bệnh mắc ở trong tù, "Ôi chao, nhiều năm trôi qua, cũng không biết cô bé ấy thế nào rồi. Lúc mới ra tù tôi có định đi thăm, nhưng sau đó lại nghĩ, có thể người ta đã kết hôn sinh con rồi, ai còn muốn nhớ những chuyện tồi tệ ấy, đừng quấy rầy thì hơn."

Quách Hằng nói, trên khuôn mặt luôn có vẻ hết sức âu lo sầu khổ hơi xuất hiện nét cười: "Không giấu gì anh, hai mươi năm qua, tôi luôn cảm thấy có một điểm mình không thẹn với lòng, chính là lỡ đâu lúc ấy tôi sợ không dám ra tay, nói không chừng cô bé kia đã mất mạng rồi, ngồi tù mấy năm đổi lấy một mạng sống, cũng rất đáng phải không?"

Lạc Văn Chu hơi mấp máy môi, nhìn khuôn mặt nghiêng của Quách Hằng, quả thật không biết nên nói từ đâu.

Chẳng lẽ phải nói với ông rằng, "Có thể chú thật sự đã giết nhầm người rồi, đứa bé chú cứu mới là hung thủ chân chính"?

Thế nửa cuộc đời đáng buồn của ông, tư thế ngồi ngay ngắn và điếu thuốc e dè, chẳng phải đều thành trò cười hoang đường ư?

"Cảnh sát Lạc," Quách Hằng lại nhớ tới, vội hỏi, "Anh vẫn chưa cho tôi biết, những người này rốt cuộc là thế nào? Ngô Quảng Xuyên rốt cuộc có phải là hung thủ hay không?"

"Chú Quách, trước hết cháu muốn nhờ chú nhớ kỹ lại một việc giúp cháu," Lạc Văn Chu giơ tay chống thành ghế, "Chú nhìn cháu, nghĩ kỹ lại xem, chú lúc ấy – chính là ngày đâm người, rốt cuộc làm sao tìm được Ngô Quảng Xuyên?"

Quách Hằng sửng sốt, không hiểu vì sao anh có câu hỏi này: "Không phải là có một cậu bé…"

"Anh ta 'nhắn' chú, người này là một nam sinh của trung học Cẩm Tú, tên Hứa Văn Siêu, từng cùng chú điều tra theo dõi Ngô Quảng Xuyên, những việc này cháu đều biết – chú còn nhớ lúc Hứa Văn Siêu nhắn cho chú, đã nói như thế nào chứ?"

Quách Hằng ngậm điếu thuốc, nhíu mày, nhớ lại một hồi lâu: "Hình như – hình như nói là 'ông ta dẫn bạn ấy đi, ở trong trường', đúng, chính là câu này, nói rất khó hiểu, không có lấy một cái tên, lúc ấy tôi xem xong da đầu ngứa ran, vội vã tìm buồng điện thoại công cộng gọi lại."

Lạc Văn Chu hơi sửng sốt: "Chú gọi điện thoại lại? Sau đó thì sao? Chú nói chi tiết đi."

"Sau đó tôi hỏi rõ tình hình, đến cổng trường tìm cậu bé," Quách Hằng nói, "Cậu bé đó dẫn tôi đi đến hướng nhà Ngô Quảng Xuyên, những chuyện còn lại không phải tôi kể hết với anh rồi à?"

Lạc Văn Chu hơi nheo mắt: "Nói cách khác, lúc ấy Hứa Văn Siêu đang đợi điện thoại của chú, hắn đợi ở chỗ nào?"

"Gần trường," Quách Hằng nói, "Cẩm Tú xây dựng cơ bản rất tốt, xung quanh có một vòng buồng điện thoại mới, bình thường cậu ta toàn liên lạc với tôi như vậy."

Lạc Văn Chu: "Chú chạy đến tìm hắn mất bao nhiêu thời gian?"

Quách Hằng: "Cũng chỉ năm sáu phút thôi."

"Hứa Văn Siêu đầu tiên nhắn tin cho chú, rồi chờ điện thoại của chú, sau khi nói chuyện rõ ràng, chú mất năm sáu phút chạy tới gần trung học Cẩm Tú tìm hắn, rồi các chú mới cùng xuất phát, đúng không? Trước

sau chắc khoảng mười phút?" Thấy Quách Hằng gật đầu, Lạc Văn Chu mới tiếp tục, "Hai người các chú trông thấy Ngô Quảng Xuyên, chú để Hứa Văn Siêu đi tìm người, bản thân bám theo tới cửa nhà Ngô Quảng Xuyên, phải không? Chỗ các chú nhìn thấy Ngô Quảng Xuyên cách nhà hắn bao xa?"

"Không xa lắm, qua một ngã rẽ là đến," Quách Hằng tính sơ qua, "Cũng chỉ hơn năm mươi mét một chút… Không đến một trăm mét."

"Ngô Quảng Xuyên dẫn Tô Tiểu Lam từ trường trở về nhà hắn, các chú cũng xuất phát từ gần trường, trong tình huống trì hoãn gần mười phút, làm cách nào các chú kịp tới gần nhà Ngô Quảng Xuyên trước hắn?"

"Cậu bé đó dẫn tôi đi đường tắt." Quách Hằng nói, "Tên khốn nạn Ngô Quảng Xuyên kia chắc chắn không dám đi đường lớn, mà đi từ cửa sau, phải vòng qua một khu dân cư lớn, hai chúng tôi thì trực tiếp băng qua khu dân cư ấy, cơ bản là một đường thẳng – thời bấy giờ các tiểu khu đều có tường ngoài, nhưng không cao lắm, trên có các khoảng rỗng do 'ngói bướm' tạo ra, tôi ở sau bức tường, vừa vặn trông thấy Ngô Quảng Xuyên lôi cô bé kia. Lúc ấy quả thật cũng còn trẻ, đuổi cậu bé kia đi rồi, tôi liền trực tiếp trèo tường bám theo."

Lạc Văn Chu lấy một quyển sổ nhỏ trong túi: "Chú có thể vẽ lại đại khái mấy vị trí vừa đề cập cho cháu không?"

Quách Hằng hơi chần chừ, vừa nghĩ vừa sửa sửa xóa xóa mà vẽ ra một sơ đồ phác thảo: "Sao vậy? Tại sao anh hỏi việc này? Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Cháu còn chưa biết," Lạc Văn Chu nhẹ giọng nói, "Chú Quách, chuyện này điều tra đến bây giờ, có thể có một chút ngoài dự tính, chú có chấp nhận được không?"

Quách Hằng chậm rãi vịn thành ghế đứng dậy.

"Chúng cháu sẽ mau chóng cho chú một câu trả lời." Lạc Văn Chu bỏ lại câu này rồi sải bước đi, xé bản vẽ phác thảo của Quách Hằng đưa cho Đào Nhiên đang đứng chờ, "Có thể tra được năm ấy đây là tiểu khu nào không? Bây giờ còn hay không?"

Đào Nhiên lật đi lật lại trang giấy nhìn một lúc: "Nhà Ngô Quảng Xuyên từ lâu đã không còn, hôm trước khi chúng ta hoài nghi vụ án này có liên quan với vụ án hai mươi năm trước, đã có đồng nghiệp điều tra hiện trường phạm tội năm xưa, trường trung học Cẩm Tú chuyển đi lâu rồi, nơi lúc ấy Ngô Quảng Xuyên ở đã xây sân vận động, có điều tiểu khu này hình như… Để tôi đến hiện trường xem!"

Phí Độ chậm rãi đi tới, Lạc Văn Chu chẳng cần quay đầu lại cũng biết là hắn – bởi vì trước mắt cả Cục công an Yến Thành đều bận muốn điên, người qua lại toàn là chạy chậm hoặc đi nhanh, chỉ có tiếng bước chân hắn trước sau như một vẫn thong thả.

Phí Độ dùng áo chùi kính rồi đeo lên lại, khí chất cả người tức khắc thay đổi, từ một thanh niên "tình sâu nghĩa nặng" ngay tại chỗ hóa thân thành một y quan cầm thú – hắn mà dùng cái bộ dạng này đi gặp Tô Lạc Trản, chắc chắn nửa câu cũng đừng hòng moi được.

Phí Độ uể oải ngân dài giọng: "Anh có biết 'phòng hoài niệm Phúc Nguyên' không?"

"Phòng hoài niệm của nhà tang lễ 'Phúc Nguyên'?" Lạc Văn Chu ngớ ra, "Không phải nơi gửi tro cốt à?"

"Tro cốt Tô Tiểu Lam ở đó," Phí Độ nói, "Hứa Văn Siêu giúp đỡ liệm, nghe nói một số vật phẩm tùy thân khi còn sống đều để ở đó với hũ tro cốt, tôi đề nghị anh cùng tôi đi xem thử, biết đâu lại có thứ hữu dụng."

Lạc Văn Chu nhíu mày hơi suy tư: "Tô Lạc Trản đã nói gì?"

"Làm sao có thể, con bé đó giảo hoạt gần chết, nó sẽ không lộ ra chi tiết thế này – đây là tôi đoán." Phí Độ nói, "Ban nãy tôi vẫn suy nghĩ, đối mặt với một đám khách cuồng theo dõi vừa yếu đuối vừa nhát gan, không dễ khiến họ câm miệng giữ bí mật, ngoại trừ thỏa mãn dục vọng của họ, ít nhất cũng phải giữ lại thóp, và nơi bảo quản thóp này phải chú trọng. Tốt nhất có thể như két sắt ngân hàng, lắp camera khắp nơi, có người canh hai mươi tư giờ. Đồng thời còn phải 'an toàn', không thể đều nằm dưới danh nghĩa của mình như ngân hàng, một khi bị cảnh sát khống chế sẽ dễ dàng bị tìm ra – Nếu là tôi, tôi sẽ cảm thấy nơi gửi tro cốt là một chỗ rất lý tưởng."

"Nghe nói phòng hoài niệm của Phúc Nguyên quản lý rất chặt, chỉ có người thân lúc ấy lo liệu thủ tục gửi quẹt thẻ mới được nhân viên dẫn vào, thăm hỏi tưởng nhớ đều cần hẹn trước, không như nghĩa địa, một số nghĩa địa bây giờ quản lý quá lỏng lẻo, ai cũng vào được."

Lạc Văn Chu: "…"

Thóp của người ta chưa tìm được, thóp của chính anh đã rơi trong nghĩa địa với bó hoa trắng kia.

"Tôi không có ý gì khác đâu," Phí Độ nhún vai cười, "Nếu không, Hứa Văn Siêu đã lo tang ma cho Tô Tiểu Lam, tại sao không mua cho cô ta một ngôi mộ? Hứa Văn Siêu hẳn không đến mức không bỏ nổi vài đồng bạc ấy chứ? Thế nào, có thể phiền đội trưởng Lạc làm tài xế một lúc không?"

Một tiếng sau, Lạc Văn Chu đậu xe trước cửa nhà tang lễ ở ngoại ô thành phố.

Xung quanh đậu mấy chiếc xe tang thưa thớt, lưng dựa núi, rất u tĩnh, cả nhà tang lễ âm u bao trùm trong bóng núi khổng lồ, chỉ có ống khói chọc trời bốc ra khói trắng, là khói hỏa thiêu.

Phí nửa tàn thò đầu nhìn thoáng qua, một tay đẩy cửa xe, lại phát hiện tài xế vẫn chưa mở khóa. Hắn gõ nhẹ cửa xe một cái, nhắc nhở Lạc Văn Chu, liền nghe thấy người bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi một câu: "Đêm qua cậu làm vậy là có ý gì?"

54. Quyển 2 - Chương 21: Humbert Humbert 21

Phí Độ thoạt tiên hơi ngớ ra, sau đó tựa hồ rất không thèm để ý mà dựa ghế, hiểu rõ còn vờ hồ đồ hỏi lại: "Hả?"

Hắn dựa như thế cũng rất có dáng vẻ của công tử ăn chơi, khóe miệng như cười như không, nghiêng đầu nhìn Lạc Văn Chu, biết rõ còn hỏi: "Hôm qua tôi đã làm gì?"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh phát hiện mình đê tiện đến phát rợn, so với thái độ kỳ quái mờ ám kiểu này của Phí Độ, anh vẫn quen dán lên trán hắn ba chữ "muốn ăn đập" hơn.

Khi chỉ có hai người, nếu một người có dấu hiệu tức tối, người kia rất dễ dàng được đà lấn tới.

Sự im lặng ngắn ngủi của Lạc Văn Chu khiến Phí Độ tưởng lầm là anh không đáp trả nổi, cảm thấy hứng thú, không nhịn được lại trêu một câu: "Hôm qua tôi theo nghĩa vụ sưởi ấm cho các đồng chí cảnh sát, đội trưởng Lạc lại chuẩn bị xin cho tôi một lá cờ thưởng à?"

Nói đoạn hắn hơi sấn lại Lạc Văn Chu, trong đôi mắt khúc xạ ánh sáng đậm nhạt không đều, khuếch tán từng vòng thứ tự rõ ràng từ đồng tử ra ngoài, như một dải gợn sóng bị dừng hình: "Lần này định viết gì? Để tôi nghĩ xem…"

"Phí Độ," Lạc Văn Chu đột nhiên ra vẻ đứng đắn mở miệng, "Cậu còn trêu ghẹo như thế, tôi sẽ cho rằng cậu có 'ý đồ không tiện nói' với tôi."

Phí Độ: "…"

Do mối quan hệ đặc biệt, Lạc Văn Chu ở trước mặt hắn thời gian nghiêm trang chiếm đa số, lâu dần luôn tạo thành cho Phí Độ ảo giác "người này sĩ diện".

Phí Độ sửng sốt, dùng chiêu "địch tiến ta lui", quay đầu nhìn nhà tang lễ sắc điệu thâm trầm ngoài cửa sổ: "Đội trưởng Lạc, anh xác định muốn thảo luận vấn đề thiếu đứng đắn như vậy trong hoàn cảnh thế này?"

"Ngoại trừ vấn đề thiếu đứng đắn, tôi còn có vấn đề đứng đắn," Lạc Văn Chu nói, "Cậu định từ tháng Chín bắt đầu làm chưởng quầy phủi tay, ném gia tài bạc triệu cho người khác quản à?"

"Việc này thì không cần nhọc lòng, tôi có đội ngũ giỏi giang," Phí Độ nhún vai, "Cũng không cần quá giỏi, tốt hơn tôi một chút là được – cho dù tôi rời khỏi việc kinh doanh hằng ngày, quyết sách lớn của công ty vẫn cần tới tìm tôi ký tên, tôi vẫn còn quyền khống chế. Hơn nữa, cho dù thực sự dẹp tiệm…"

"Mớ đồng nát sắt vụn còn lại tháo ra bán cũng cao hơn tiền lương cả đời của nhân viên công vụ cơ sở bọn tôi, mở ngoặc đóng ngoặc đã bao gồm lương hưu, lấy tuổi thọ bình quân là 250 để tính – đúng không?" Lạc Văn Chu cắt ngang màn khoe của, "Đừng nói nhảm nữa, lúc ba cậu mới xảy ra chuyện, cậu còn đang đi học, tuy rằng học hành cũng lơ là dốt nát – sao lúc ấy cậu không chịu tin tưởng đội ngũ 'giỏi giang' đó, yên ổn làm một cổ đông chia tiền lãi mỗi năm?"

Phí Độ ngẩng đầu lên, gặp phải ánh mắt Lạc Văn Chu trong kính chiếu hậu, ánh mắt anh thâm trầm, có sự nghiêm khắc thẳng thừng và không khách sáo.

"Cậu nhận công ty của ba mình không phải vì tiền, mà là đang điều tra ông ta," Lạc Văn Chu khẳng định, "Dựa theo đây để suy đoán, bây giờ cậu thi vào Đại học Công an Yến Thành cũng là cùng một mục đích, là vì cái gì – hoặc tôi nên nói, cậu làm vậy là vì ai?"

"Có thể là vì cua anh chăng?" Phí Độ mặt không đổi sắc nói, "Biết đâu tôi đột nhiên đổi khẩu vị, bắt đầu thèm nhỏ dãi đội trưởng Lạc loại… ừm… gợi cảm đứng đắn ít được chú ý này?"

Tên khốn Phí Độ này, không một câu nào là thật, vòng vòng vo vo, hư hư thực thực.

Hắn híp mắt, ánh mắt rất có tính xâm lược đảo qua sống mũi thẳng và đôi môi hơi góc cạnh của Lạc Văn Chu, giống như chuẩn bị hôn bất cứ lúc nào, khe khẽ hỏi với một chút giọng mũi: "Sao anh biết tôi học hành rất lơ là, đội trưởng Lạc, ngoại trừ lén sưởi ấm, anh còn từng quan tâm phiếu điểm của tôi à?"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh phun từ mũi ra một hơi, mở cửa xe, trước ánh nhìn đầy trêu ghẹo, bất thình lình giơ tay thô lỗ túm cổ áo sơ mi thiết kế rất đẹp của chủ tịch Phí, phá hỏng tư thế ngồi như con sói của tên này.

"Thứ nhất," Lạc Văn Chu nghiêm túc nói, "Sự đẹp trai của tôi đây, trước giờ đều rất được xã hội đại chúng công nhận, thuộc về kiểu kinh điển không bao giờ hết thời trong mỹ nam tử, cho rằng tôi ít được chú ý, chỉ có thể chứng minh cậu đọc sách quá ít, kiến thức nông cạn."

"Thứ hai," Anh đảo ánh mắt qua cánh tay bó bột của Phí Độ, ra vẻ không nỡ nhìn, "Chậc, bảo bối à, anh cũng mấy năm rồi không gặp loại dám khoác lác không ngượng như cưng, bằng bộ dạng này của cưng, muốn cua anh? Cưng nên ăn cua bổ sung canxi trước đi, ông chủ tịch!"

Nói xong, anh chỉ cửa xe đuổi Phí Độ: "Cút xuống!"

Chủ tịch Phí đó giờ trêu chọc bách chiến bách thắng, lần đầu tiên bị thất bại, nhất thời cảm giác hết sức mới mẻ. Hắn là một nhân sĩ thương tàn, bán thân bất toại bị Lạc Văn Chu đuổi xuống xe, dùng ánh mắt nóng lòng muốn thử đánh giá bóng lưng Lạc Văn Chu, tạm thời rút quân, ngậm miệng đi theo anh tới phòng hoài niệm.

Trong phòng hoài niệm không khí tiêu điều, hệ thống làm lạnh e rằng không phải điều hòa mà là tủ lạnh.

Vừa vào cửa liền có hơi lạnh cuốn tới, mấy nhân viên ở đây hết sức hoài nghi kiểm tra giấy tờ của Lạc Văn Chu, không hiểu tại sao cảnh sát phải tới tra hũ tro cốt.

"Anh muốn xem cái gì?" Viên quản lý phòng hoài niệm vừa quẹt thẻ dẫn họ vào vừa nói, "Chỗ chúng tôi không có phạm pháp, chỉ có quấy phá, từ khi nào phạm vi nghiệp vụ của cảnh sát nhân dân đã rộng như thế rồi?"

Lúc này kỳ thực Lạc Văn Chu chỉ bình tĩnh ngoài mặt, vừa mới xơi một trận trêu chọc dùng hết hỏa lực của ai đó, âm cuối khàn khàn của tên kia còn như lảng vảng quanh tai, khiến anh phập phồng không yên, chỉ muốn cả thế giới câm miệng hết, bởi vậy bực bội tiếp một câu: "Lỡ đâu có người bỏ bom trong tường tro cốt thì sao?"

Viên quản lý nơi gửi tro cốt kinh hãi nhìn anh, rõ ràng coi Lạc Văn Chu là một tên biến thái có sáng ý.

Nơi gửi tro cốt là một mặt tường, từng ô từng ô từ dưới lên đến nóc nhà, Tô Tiểu Lam ở trong một góc… Trong một khung ảnh thủy tinh be bé.

"106 khu C – Tô Tiểu Lam," Quản lý kiểm tra tên người, "Chính là người này, con gái và vị hôn phu gửi ở đây, có chuyện gì anh có thể hỏi, tôi tránh đi, hai mươi phút sau tôi lại vào."

Nói xong, anh ta chắp tay vái ảnh Tô Tiểu Lam một cái, đoạn tránh đi.

Lạc Văn Chu đập văng tay Phí Độ đang định cầm ảnh Tô Tiểu Lam ra, lấy một bộ bao tay trong túi quần, trước tiên kiểm tra khung thủy tinh có tường kép hay không, thấy không có gì khác thường, bấy giờ mới đưa cho Phí Độ, lại đi lục vật phẩm "chôn cùng" bên cạnh hũ tro cốt.

"Tấm ảnh này rất thú vị." Phí Độ nói.

"Quá thú vị," Lạc Văn Chu vừa lục tìm vừa nói, "Chính là cùng một tấm với tấm hai mươi năm trước lưu trong phòng hồ sơ của cục chúng tôi."

Không gian của hộp gửi hũ tro cốt không lớn, người thân để cái gì cũng thấy hết, ngoại trừ khung ảnh kia, Lạc Văn Chu lục ra một cái váy cũ, còn có thuốc lá vị bạc hà, son môi này nọ, trông giống với đồ tùy táng bình thường của nữ giới, đều không hề có giá trị.

"Tưởng nhớ người chết kỳ thực đều là nghi thức của người sống, khi cúng tế, ảnh đặt ở đó thường đại diện cho hình tượng của người chết trong lòng người thân bạn bè còn sống – nếu là người sớm tối ở chung, thường bày ảnh cận mặt, nếu là bạn bè họ hàng khá xa nhau, bình thường không có nhiều cơ hội gặp mặt, thì sẽ bày ảnh có ý nghĩa kỷ niệm. Ngoài ra, số ít người chết có ý thức tự ngã tương đối mạnh, sau khi qua đời bạn bè người thân tôn trọng họ, sẽ dựa theo di chí chọn ảnh bản thân họ hài lòng nhất, thông thường đại diện cho thành tựu lớn nhất trong cuộc đời người đã khuất. Bình thường cũng chỉ có mấy loại tình huống này." Phí Độ gõ nhẹ khung ảnh thủy tinh, "Tức là trong cuộc đời Tô Tiểu Lam thời khắc có giá trị nhất chính là lúc mười hai mười ba tuổi? Sau đó thì sao, trong mắt ai đó, cô ta tương đương với đã chết rồi?"

Lạc Văn Chu đang kiểm tra xem mình có quên chỗ nào không, còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Bài "Năm vòng" cao vút vang vọng bên trong phòng gửi tro cốt, tiếng vọng lên cao xuống thấp, tạo ra hiệu quả của phim kinh dị, chính Lạc Văn Chu cũng nổi da gà đầy mình, viên quản lý ban nãy nói "tránh đi" xuất quỷ nhập thần thò đầu ra, giọng như đến từ nơi xa thẳm: "Phải tắt chuông, anh cảnh sát à, nơi công cộng, cần chú ý tố chất, anh làm thế rất quấy rầy người ta nghỉ ngơi."

"Ông anh này," Lạc Văn Chu hằm hằm sát khí nói, "Nếu tôi không có tố chất, bây giờ chắc chắn ông anh đã nằm dưới đất rồi."

Viên quản lý không dám nói phải quấy với hạng người dã man, rụt phắt đầu lại.

Lạc Văn Chu mặt xanh mét nghe điện thoại giữa từng trận gió âm: "Đào Nhiên, tra được gì rồi?"

"Tiểu khu năm đó vẫn còn," Đào Nhiên dưới nắng hè chói chang kéo kéo cổ áo đồng phục, nhân thời gian gọi điện thoại nhảy tới gốc cây tránh nắng, lấy một tờ photo bản đồ cũ quạt phành phạch, "Tôi sắp khét rồi – nơi đây tên là 'tiểu khu Hướng Dương', là khu chung cư sớm nhất hồi hơn hai mươi năm trước, vào thời bấy giờ còn tương đối sang, tôi nghe mấy ông cụ chơi cờ gần đây nói, trước kia khi Cẩm Tú còn, rất nhiều học sinh nhà giàu đều trọ tại đây."

"Bức tường kia thì sao?" Lạc Văn Chu hỏi, "Theo cách nói của Quách Hằng, năm xưa chú ấy xuyên qua các ô trên bức tường đó, có thể nhìn thấy nhà Ngô Quảng Xuyên, nó đại khái ở chỗ nào, các ông có thể định vị không?"

"Khu này từ lâu đã thay đổi đến mẹ cũng chẳng nhận ra, ông cũng thật biết ra nan đề cho bọn tôi đó sếp à." Đào Nhiên thở hổn hển một hơi, hết sức cẩu thả dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, nhìn thấy đồng nghiệp mồ hôi như mưa ở cách không xa vẫy tay ra hiệu – họ mời vài người thợ đo vẽ từ công trường kiến trúc gần đây, lấy tiểu khu Hướng Dương làm nền, theo tỉ lệ trên tấm bản đồ cũ, phác thảo ra dấu tích năm xưa nay đã hoàn toàn thay đổi.

Đường đã mở rộng hơn gấp đôi, nhà Ngô Quảng Xuyên khi xưa đã bị san bằng mở đường, may mà trên đường cái buổi chiều giữa hè rất vắng vẻ, hai viên cảnh sát mỗi người cầm một cây thước gỗ, đứng giữa đường cách nhau một mét rưỡi, hoàn nguyên cổng nhà Ngô Quảng Xuyên.

Đào Nhiên đi một đoạn dọc theo tường rào tiểu khu Hướng Dương cỏ dại um tùm, nói với Lạc Văn Chu: "Tôi cảm thấy vị trí này nên là ở giữa tòa nhà số 7 và số 8 – căn cứ theo miêu tả của Quách Hằng, vị trí

này đối diện một ngã rẽ, hơn nữa có thể nhìn thấy nhà Ngô Quảng Xuyên cách mấy chục mét… Nơi đây không dễ tìm đâu Văn Chu, lán để xe đạp của tòa nhà hồi xưa ở bên này, chỉ có một lối đi nhỏ không lọt một người, tôi vào cũng phải nghiêng người – Hứa Văn Siêu lúc ấy quen đường dẫn Quách Hằng chui vào, ông nói hắn ta làm sao tìm được chỗ này?"

Chưa dứt lời, một tin nhắn đã đồng thời gửi vào di động của hai người, là Lang Kiều.

Lang Kiều đến trung học Cẩm Tú lục hồ sơ cũ trường lưu giữ, tra được địa chỉ liên lạc Hứa Văn Siêu đăng ký hồi cấp hai – tòa nhà số 8 tiểu khu Hướng Dương, đơn nguyên 3 phòng 201.

Đào Nhiên cầm di động, quay đầu nhìn ngôi nhà lầu cũ tường ngoài loang lổ ở bên cạnh, kế đó mau chóng chui qua khoảng hở, chạy lên tầng hai ngôi nhà lầu số 8, cửa sổ mở quanh năm trong hành lang đã rỉ sét, trên là một lớp dầu mỡ lâu năm, phương hướng vừa vặn nhất trí với cửa sổ phòng ngủ của phòng số "201".

Đào Nhiên căng mắt ghé sát lại nhìn, vừa khéo từ cửa sổ nhìn thấy hai đồng nghiệp giơ thước, phía sau họ mấy mét là vài tảng đá, thay cho tầng hầm nhà Ngô Quảng Xuyên – rất nhiều hầm ngày xưa đều tách ra bán hoặc cho thuê, bởi vậy phần lớn không đóng kín, cũng có cửa sổ, vây quanh nhà là một vòng hàng rào sắt, ngoài hàng rào sắt lại có bồn hoa, để tránh có ai ngã xuống, cũng có thể đề phòng người khác nhìn trộm.

Hai mươi năm trước, thành phố này còn chưa phù phiếm như bây giờ, sau chín giờ tối đường phố đã rất vắng vẻ, không có nhiều cú đêm ngày ngủ đêm ra đường.

Một số kẻ chỉ có thể sống trong bóng tối còn cẩn thận tra xét xung quanh, xác định đêm khuya người vắng rồi, mới tháo tấm mặt nạ ngụy trang, lấy ra bản chất và dục vọng đen tối, thỏa sức làm càn trong tầng hầm không thấy ánh mặt trời.

Khi đó phải chăng có một đôi mắt từ trên cao xuống, vừa khéo có thể lướt qua bồn hoa, từ góc độ như vận mệnh kia nhìn trộm hết thảy?

Đào Nhiên vừa toát mồ hôi nóng vừa nổi da gà, rảo bước lao vào gia ủy hội của tòa nhà số 8, đập thẻ công tác lên bàn nhân viên ở đây: "Làm phiền xem giúp tôi, chủ căn hộ 201 đơn nguyên 3 là ai, mấy năm gần đây có giao dịch gì không?"

"201?" Cô nhân viên lật bản đăng ký, "Không có, vẫn là chủ cũ ban đầu."

Đào Nhiên thở hồng hộc vài hơi: "Họ Hứa sao?"

"Không phải họ Hứa, họ Tôn – là hai cụ già," Cô nhân viên nghiêng đầu xác nhận với quản lý kỳ cựu bên cạnh, "Phải không chị Triệu?"

"Đúng vậy, tuổi không còn trẻ, có một người con gái, chắc cũng sắp ngoài bốn mươi rồi nhỉ?" Người phụ nữ trung niên bên cạnh rót cho Đào Nhiên ly nước, anh miễn cưỡng nói cảm ơn, trong lòng không khỏi hơi thất vọng – vừa rồi cũng chẳng biết là thế nào, ở trong hành lang ấy đột nhiên anh vô cớ có một cảm giác, dường như trong phòng 201 cách vách có cái gì đó, hóa ra là thần kinh quá nhạy cảm thôi.

Đào Nhiên đang định chào ra về, lại nghe thấy người phụ nữ trung niên rót nước cho anh nói: "Con gái người ta giỏi giang, ra nước ngoài định cư, mấy năm trước đón cả cha mẹ đi rồi, lúc ấy tôi còn nói chuyện với ông bác nhà họ, nói là trước khi đi muốn bán nhà – sau đó thì thế nào? Không biết là không tìm được người mua thích hợp hay là sao, tôi thấy vẫn chưa sang tên cho người khác – nhưng cũng có thể là cho thuê rồi, tiền điện nước này kia vẫn có người đóng…"

Chị Triệu nói đến đây, đột nhiên không biết nghĩ đến điều gì, chợt ngừng bặt, lúng túng đưa mắt ra hiệu cho đồng nghiệp kế bên.

Đào Nhiên sửng sốt: "Chị, chị có biết người thuê là ai không?"

Chị Triệu cười "ha ha", ánh mắt liếc xuống rất mất tự nhiên: "Không biết, tôi chưa gặp bao giờ, bây giờ điện nước đều là tự mua, không có việc gì thì chủ nhà cũng không tới tìm chúng tôi."

Đào Nhiên chuyển hướng ánh mắt lên hàng chữ to "loại bỏ các mối nguy hại, nghiêm cấm thuê chung" dán trên tường văn phòng gia ủy hội, mặt đanh lại, cố ý hỏi: "Khoan đã, chỗ các chị không làm trái quy định

cho nhiều người thuê chung chứ?"

Hai người kia đồng thời tái mặt, chị Triệu vội vã giải thích: "Không không, nhà đó cũng không may mắn lắm, người thuê luôn đổi tới đổi lui, không phải cho thuê chung, tuyệt đối không…"

Đào Nhiên đứng bật dậy: "Đưa chìa khóa cho tôi!"

Bên quản lý làm việc tắc trách cầm tiền để mặc tiểu khu cũ tự chia phòng cho thuê, nhưng phòng "201" người đến người đi, thật sự là thuê chung sao-

Lúc này, Lạc Văn Chu đã lục soát hết nhà "Tô Tiểu Lam", không thu hoạch được gì, đành phải quay đầu lại nhìn Phí Độ, "Cậu Phí à, cậu thỉnh thoảng cũng chẳng đáng tin gì cả."

Phí Độ chẳng mảy may kiêng dè dựa lên bức tường tro cốt: "Anh có cần tra nốt chỗ cuối cùng trước rồi lại đến nhận xét tôi đáng tin hay không?"

Nói đoạn hắn giơ tay trực tiếp ôm hũ tro cốt của Tô Tiểu Lam ra, hai tầng vải lụa bọc kín bưng, hắn giống như cởi quần áo người tình, ngón tay khều nhẹ, mảnh vải lụa đã gấp gáp trượt xuống, lộ ra hộp gỗ vuông vắn bên trong.

Lạc Văn Chu: "…"

55. Quyển 2 - Chương 22: Humbert Humbert 22

"Cậu bảo tôi lục… bên trong hũ tro cốt." Lạc Văn Chu không biết nên dùng biểu cảm gì đối mặt với Phí Độ, đành phải cho hắn một nụ cười mỉm nghiến răng nghiến lợi, "Cậu xác định Hứa Văn Siêu biến thái như cậu?"

"Tôi cảm thấy quan điểm này của 'người bình thường' các anh rất thú vị," Phí Độ đưa hũ tro cốt của Tô Tiểu Lam cho anh, "Một mặt cảm thấy thứ này là tượng trưng cho người phàm nào đó, một mặt lại giao cho nó ý nghĩa phi phàm, ví dụ như thần thánh, xui xẻo, không thể khinh nhờn, không thể đụng vào… Bất kể khi còn sống cô ta là ai."

Một cái hũ bé tí mà cầm còn không nhẹ, Lạc Văn Chu nhận lấy hít sâu mấy hơi chuẩn bị: "Cảm giác nghi thức và kiêng kỵ là bởi vì phải kính sợ sự sống và cái chết – tôi nói cho cậu biết Phí Độ ạ, nếu mở cái này ra mà không còn gì khác ngoài tro cốt, tôi sẽ nhét cậu vào đây."

Nói xong, anh bỏ hũ xuống đất, cắn răng mở nắp, lôi ra mấy món lắt nhắt như thuốc chống ẩm và bọt biển, nổi hết da gà da vịt mở túi tro cốt bên trong, khó khăn không sờn mà bới bới vài cái.

Đột nhiên, Lạc Văn Chu sửng sốt, anh và Phí Độ nhìn nhau, kế đó cẩn thận bới từ đống tro ra một cái túi nhựa gắn kín.

Phí Độ cười: "Xem ra tôi không cần vào rồi?"

Lạc Văn Chu thận trọng dùng bao tay giũ sạch tro bên ngoài túi nhựa, phát hiện bên trong là một quyển sổ cũ rất bỏ túi, cỡ khổ 64, bìa nhựa màu hồng nhạt, rất giàu sự đặc sắc của thời đại. (A4 gấp đôi ra khổ 16, 16 gấp đôi ra 32, 32 gấp lần nữa sẽ được khổ 64)

Nét chữ của Tô Tiểu Lam vậy mà không tệ, một số nét thảo láu như người lớn, trên giấy vẽ rất nhiều thứ trang trí khó hiểu – bút bi vẽ đầu lâu, bút lông đỏ bôi ra "vết máu" nọ kia, nhìn rất kìm nén, chỗ nào cũng có câu và dấu chấm than không lưu loát.

"Ngày X tháng X năm X, tiện nhân để lão mập kia đến chơi tôi, bản thân ở ngoài cửa đếm tiền. Tôi muốn giết mụ! Rút lưỡi mụ! Dùng trai (chai) rượu đập nác (nát) óc mụ!!!"

Lạc Văn Chu vừa mở sổ đã đập vào mắt một câu như vậy, anh bình tĩnh hít sâu một hơi, đôi mày nhíu chặt.

"Ngày X tháng X năm X, Đặng Dĩnh đến! Đột nhiên mưa to, không mang ô, trước đây nó đã tới nhà tôi, chạy tới trú mưa, nhà tôi có người, người kia đã uống say! (Sau đó là cả một trang mực bôi trét lung tung) Tiện nhân giúp lão ma men loi (lôi) nó vào phòng, toi nó rồi!"

"Ngày X tháng X năm X, cảnh sát đến trường, tìm Đặng Dĩnh, hỏi rất nhiều người, không hỏi tôi, bởi vì hôm đó tôi xin nghỉ, Đặng Dĩnh đang ở trong phòng vệ sinh nhà tôi. Tiện nhân nói, không xử lý nó, thì chúng tôi đều xong đời."

"Ngày X tháng X năm X, tiện nhân bỏ Đặng Dĩnh vào tủ lạnh, lôi đi, nói là đi bán sỉ kem. Trong tủ lạnh hôi muốn chết, tôi ói, tiện nhân lại đánh tôi."

Phí Độ hỏi: "Đặng Dĩnh là ai?"

"Không biết," Hai hàng lông mày dày của Lạc Văn Chu căng lên như dây đàn, anh hạ giọng nói, "Đoạn thời gian này Tô Tiểu Lam mới lên lớp 4, chúng tôi không tìm được nạn nhân phù hợp điều kiện nên đã loại trừ rồi – nếu đây là đứa trẻ đầu tiên ngộ hại, hẳn là cô bé bất ngờ chạy vào, chưa chắc có đủ các đặc trưng về sau."

Hai mươi bốn năm trước, một buổi hoàng hôn giữa hè.

Cô bé Đặng Dĩnh lớp 4 tan học về nhà, đột nhiên mưa rào gió giật kéo đến, em không mang ô, đội mưa chạy vài bước, thật sự nhếch nhác, sực nhớ nhà một bạn tốt cùng lớp ngay gần đó, có thể đến trú mưa, hơn nữa hôm nay nghe nói bạn tốt bị bệnh xin nghỉ, vừa vặn có thể đi thăm-

Hoa hòe từng dải bị gió dập mưa vùi thổi đi, hương thầm dìu dịu ngâm trong nước bùn khắp nơi.

Cô bé không có điện thoại di động, không thể báo cho bất kỳ ai mình đi đâu, thình lình nảy ý, liền chạy về một lối rẽ muôn kiếp không thể quay lại.

Mà đó có lẽ không chỉ là lối rẽ của riêng mình em.

Lạc Văn Chu: "Cho nên mẹ Tô Tiểu Lam hẳn là từ đó phát hiện một tác dụng khác của con gái."

Chủ tịch Phí không muốn ngồi chồm hổm dưới đất như con khỉ đột, xem quyển sổ bới từ hũ tro cốt ra với anh ta, bèn ngồi bệt xuống kế bên, dựng một chân lên, đặt cánh tay bị thương trên đó, không kiêng kỵ gì dựa lưng vào bức tường tro cốt.

Hắn đặt một nửa tâm tư vào chuyện này, một nửa khác thì đặt vào Lạc Văn Chu, cảm thấy người này hơi thần kỳ, thế là đột nhiên không nhịn được hỏi: "Tô Lạc Trản sẽ thế nào?"

"Tô Lạc Trản?" Lạc Văn Chu chợt bị cắt ngang mạch suy nghĩ, lấy làm lạ nhìn Phí Độ, "Thế nào cái gì?"

Phí Độ: "Ý tôi là nó sẽ không bị xử phạt."

"À, đúng, đưa vào trại giáo dưỡng – mức độ nó chắc phải ba năm," Lạc Văn Chu lật một tờ, nhàn nhạt nói, "Ba năm sau ra tính tiếp, đến lúc đó tôi sẽ bảo đồn công an khu trực thuộc chú ý."

"Ba năm," Phí Độ nhướng mày, "Học một khoa chính quy cũng không đủ, tôi cho là lúc nó nói 'thú vị', sẽ có người muốn lao vào bóp chết nó chứ."

"Những người dễ kích động đều bị tôi điều đi tra án rồi, không có trong phòng theo dõi."

"Vậy còn anh?" Phí Độ không bỏ qua, "Các anh thức trắng đêm tra án, bị người nhà nạn nhân xoay vòng vòng, nghe xong người ta khóc lại nghe người ta mắng, nhất định phải đặt mình vào hoàn cảnh người khác, mới có thể xử lý vụ án này mà không oán trách không hối hận chứ? Bây giờ khó khăn lắm mới bắt được phạm nhân, bọn họ chẳng những không thành thật khai báo, một trong các đầu sỏ còn không hề biết hối cải, trên khách quan cũng không cần gánh trách nhiệm hình sự, anh không có ý kiến gì à?"

Lạc Văn Chu liếc nhìn hắn một cái, dửng dưng nói: "Lúc tôi bắt đầu làm cảnh sát, cậu còn ở nhà xem phim hoạt hình đấy, 'cảnh sát tập sự' ạ."

"Tôi không xem phim hoạt hình," Phí Độ nói, "Chỉ thỉnh thoảng chơi game thôi."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh ho một tiếng, lảng sang chuyện khác: "Trong nhật kí của Tô Tiểu Lam không nói Tô Tuệ xử lý thi thể như thế nào, cậu có ý kiến gì không?"

Phí Độ nhìn Lạc Văn Chu lom lom một hồi bằng ánh mắt hết sức "bụng dạ khó lường", khiến Lạc Văn Chu như bị lửa đốt mông, rất muốn tìm kim khâu mí mắt hắn lại, bấy giờ hắn mới tạm thời buông tha anh, phối hợp tiếp lời: "Tôi à? Tôi chọn phân thây, bởi vì tôi có xe, hơn nữa thời đó chưa thể kiểm tra ADN, cứ băm nát ra, mua vài bịch xương heo, trộn mảnh vụn thi thể với xương thịt động vật, ném dọc vùng rừng hoang núi hẻm khắp ngoại thành, cho dù số xui, các mảnh xác người ngoài ý muốn bị nhận ra, cảnh sát cũng rất khó xác định thi thể này là ai."

"Nếu là băm xác, trong nhật kí của Tô Tiểu Lam hẳn đã nhắc tới," Lạc Văn Chu lơ đi giọng điệu hào hứng bừng bừng của hắn, cố gắng nói một cách khách quan, "Vả lại, một người đàn bà chìm trong tửu sắc với một bé gái chưa chắc có đủ sức băm xác."

"Vậy thì nghĩ cách chôn, tốt nhất là ở một nơi tuyệt đối an toàn, xác định vĩnh viễn thuộc về tôi, trước khi tôi chết sẽ không bị ai đào lên – Nếu là ở nước ngoài, có thể trực tiếp chôn ngay trong vườn nhà mình, song ở trong nước thì rất khó, với chính sách nhà đất đặc biệt của chúng ta, chôn một xác chết chẳng khác nào chôn một quả bom, không biết hôm nào sẽ nổ, không an toàn." Phí Độ nói, "Cho nên đành phải lùi để tiến. Chọn một nơi xác chết không dễ dàng bị đào lên, dù có đào cũng chẳng ai để ý – ví dụ như một số mộ hoang lén chôn người ở nông thôn, hoặc chỗ hay xảy ra chết đuối mọc đầy rong tảo."

"Hiện tại vẫn còn một số vùng nông thôn chưa hoàn toàn phổ biến hỏa táng, ngoài ruộng luôn có loại mộ đắp vòng hoa, tìm một ngôi mộ mới, hoặc là chỗ do việc gì đó mà mới đào lên sửa, chôn thêm một người, màu đất sẽ không dẫn đến hoài nghi, trong ngắn hạn nơi đó thường cũng sẽ không bị đào xới nữa. Song việc này yêu cầu hung thủ hết sức quen thuộc nơi vứt xác." Phí Độ dừng một chút, lại tiếp, "Tiện hơn cả là cột đá vào chân, cho thi thể chìm xuống nước, qua một thời gian dây thừng sẽ mục nát cùng thi thể, vật nặng cũng sẽ tự nhiên tách rời, bộ xương thì sẽ bị rong tảo um tùm quấn bên dưới, rất có tiềm năng trở thành nhân vật chính trong câu chuyện thủy quỷ kế tiếp. Bất cứ việc gì xảy ra trên thế giới đều sẽ để lại dấu vết, trí giả nghĩ ngàn điều cũng tất có một điều sơ sót, thay vì đấu trí với cả hệ thống công an, không bằng nhớ tuân thủ một nguyên tắc phạm tội-"

Lạc Văn Chu im lặng nhìn hắn.

"Đừng để xác chết bị phát hiện, nếu xác chết có nguy cơ bị tìm ra, vậy thì đừng để người có thể tiếp xúc với xác chết cho rằng cần thiết báo cảnh sát."

Lạc Văn Chu nghe lý luận này, gật đầu: "Rất có tâm đắc, nhưng thực hiện cũng có khó khăn – ví dụ như cậu hình như sợ máu, mà nói mới nhớ, tại sao cậu sợ máu vậy?"

Khóe miệng Phí Độ hơi cứng lại, giống như á khẩu vì câu hỏi này, một lúc lâu hắn mới hơi gượng gạo nói: "Biết nguyên nhân thì đã chẳng sợ."

Nói xong, hắn không lên tiếng nữa.

Lạc Văn Chu thành công dùng một câu biến nhà lý luận phạm tội này thành bình hoa im lặng, khiến hắn vui tai vui mắt ngồi kế bên, bản thân loại trừ quấy nhiễu, bình tĩnh tiếp tục lật xem nhật kí của Tô Tiểu Lam.

"Vứt xác ở khu tỷ lệ chết đuối cao rong tảo um tùm, việc này là có khả năng," Lạc Văn Chu lặng lẽ nói, "Quê Tô Tuệ ở huyện Bình Hải, Bình Hải luôn là hồ chứa nước của Yến Thành, lạch ngòi kiểu gì cũng có, bà ta có thể… Hửm?"

Lạc Văn Chu vốn đang lướt nhanh qua nhật kí của Tô Tiểu Lam, rất nhiều chuyện vặt vãnh trong phần sinh hoạt thường ngày đều bị anh nhanh chóng nhảy qua, đột nhiên động tác lật dừng lại.

Mấy trang đó nói chuyện trong trường, Tô Tiểu Lam rất hung dữ, đây tiện kia cũng tiện, cảm giác như sống trong hành tinh tiện nhân, xung quanh chẳng có giống loài khác vậy. Mà dẫn đến Lạc Văn Chu chú ý là một tấm ảnh kẹp bên trong, hẳn là diễn kịch ở trường, sáu cô bé cùng đứng trên sân khấu chào cảm ơn, một loạt chân dài nhỏ lộ ra bên ngoài chiếc váy hoa nhí.

Mặt năm cô bé khác đều bị bút bi tô lên, Tô Tiểu Lam đứng chính giữa, hơi nâng cằm chăm chú nhìn vào ống kính.

Váy hoa nhí – đúng, trong nhật kí còn chưa nhắc tới váy hoa nhí.

Lạc Văn Chu vội vàng lật lại vài trang.

"Ngày X tháng X năm X, bà cô dạy múa đại tiện nhân, sợ người ta nói mình lấy tiền (ăn chiết khấu), để chúng tôi tự mua đồ diễn, ai không có không thể tham gia, tiện nhân nghe chuyện liền dùng chai rượu đánh vào lưng tôi. Tiện nhân mau chết đi! Bà cô mau chết đi!!"

"Ngày X tháng X năm X, ngày mai diễn tập, tôi không có váy. Tôi đụng lão béo tởm lợm kia bên ngoài trường, đang đi quanh trường, tôi đi cùng lão, lão mua cho tôi cái váy đó."

"Tô Tiểu Lam lần đầu tiên tự nguyện bán mình, là vì một cái váy hoa nhí." Lạc Văn Chu lật thời gian viết nhật kí, "Hai mươi hai năm trước, là năm thứ nhất chúng ta thống kê các vụ án tương tự, cô ta từ bị ép buộc hỗ trợ gây án chuyển sang chủ động phạm tội – tại sao trước đó cô ta không tìm kiếm sự trợ giúp… Cậu cười cái gì?"

"Đàn ông, đàn bà và trẻ con cùng tuổi, cô ta có thể lựa chọn ai – đàn ông là 'khách' tởm lợm, đàn bà là 'tiện nhân' ép buộc, ngược đãi cô ta, về phần trẻ con, sau khi Đặng Dĩnh chết, cô ta rất sợ hãi, theo bản năng tránh quan hệ thân mật với bạn cùng trang lứa… Một cô bé tính tình u ám không hòa đồng, dậy thì khá sớm, lại không khéo là tương đối xinh xắn, sẽ được bạn bè chào đón không? Trẻ con bắt nạt bạn còn lắm trò hơn người lớn. Huống chi cô ta còn ghen ghét những chiếc váy các cô bé kia dễ dàng được mặc trên người như vậy."

Mấy trang cuối quyển nhật ký của Tô Tiểu Lam, những nét chữ nguệch ngoạc phẫn nộ đó dần dần không còn, bởi vì sự xuất hiện của một người.

Thiếu nữ trưởng thành sớm biểu hiện ra thích người này rất rõ, đặc biệt là khi bất ngờ phát hiện hắn lại là thầy giáo của mình. Tuy rằng Ngô Quảng Xuyên cũng là "khách", nhưng tính tình lịch sự, một mặt là giáo viên, một mặt lại có ham muốn xấu xa, thành thử hắn như một gốc cây mọc trong bóng râm, đượm nét u buồn do thiếu chất dinh dưỡng, hắn say mê thiếu nữ, thường xuyên thể hiện sự che chở và cưng chiều như người yêu đối với Tô Tiểu Lam.

"Ngày X tháng X năm X, hôm nay đến nhà anh, tôi không cho tiện nhân biết chuyện này, cũng không lấy tiền của anh. Mỗi tuần anh đến nhà tôi hai lần, để tránh tiện nhân tìm việc khác cho tôi."

"Ngày X tháng X năm X, tôi thích anh, anh là kỵ sĩ của tôi."

"Ngày X tháng X năm X, anh nói anh muốn nhận nuôi tôi, muốn nghĩ cách để tôi thoát khỏi tiện nhân."

…

"Ngày X tháng X năm X, tiện nhân nói anh đến đã nửa năm, là khách quen tin được, có thể đem 'dê' cho anh, tôi đã mua dao, tôi muốn giết mụ!"

"Ngày X tháng X năm X, tiện nhân thật sự đem 'dê' cho hắn, hắn lại dám nhận! Hắn lại dám nhận!! Tôi hận hắn!!!"

"Ngày X tháng X năm X, tôi lén đi theo hắn đến Liên Hoa Sơn."

"Ngày X tháng X năm X, hắn đang nhìn người khác, tiểu tiện nhân kia mặc một cái váy hoa nhí."

"Ngày X tháng X năm X, hắn nằm viện, tôi lừa tiểu tiện nhân vào khách sạn hắn ở, trói nó thành một con dê, chờ hắn."

Phía sau là một vết mực to đen sì, mấy tờ giấy bị xé rách, trong vết bẩn xen lẫn mấy chữ "hận" nằm ngang dựng dọc, nhật ký sắp giở đến cuối, không còn nội dung nối liền.

Trong từng mảng vết bẩn từ mực, là cuộc điện thoại với tiếng thét phát rồ của vụ án bắt cóc thiếu nữ liên hoàn khiến toàn thành phố hoảng sợ, cùng những chiếc váy hoa nhí bị cắt nát.

Trang phục diễn cầu mà không được in một cái dấu hình váy hoa nhí trên linh hồn cô ta, thì ra đó không hề là chấp niệm của khách tìm hoa, chỉ là một cô bé sa vào vũng bùn hết lần này đến lần khác lặp lại quá trình trầm luân linh hồn mình.

Ngô Quảng Xuyên từng kéo cô, rồi lại đạp cô về vực sâu càng vô vọng hơn, tấm váy trên người Quách Phỉ gặp sự trùng hợp bất hạnh trở thành nhà giam bằng sắt, khóa trong xương cô, hai mươi năm không rỉ không hỏng, thoát ly sinh tử, truyền sang thế hệ tiếp theo.

Tờ cuối của nhật kí dính trên bìa nhựa, Lạc Văn Chu cảm thấy phía sau hình như có cái gì, kéo nhẹ – một xấp ảnh liền rào rào rơi xuống.

Số ảnh đó cũ mới không đồng nhất, chắc hẳn là chụp trộm, ở một căn phòng nhỏ, bốn bức tường dán kín vật liệu cách âm, bức màn dày vĩnh viễn buông xuống, tối om om. Trên mỗi một tấm ảnh đều có một bé gái bất đồng, cùng một người đàn ông bất đồng, đám cầm thú khoác da người vừa vặn đều có chính diện rất dễ nhận ra.

Phí Độ lại nhặt lên duy nhất một tấm ảnh lờ mờ.

Đó là một tấm ảnh cũ, ánh sáng cực tệ, cho dù người chụp trộm trình độ cực cao, vẫn chỉ có thể chụp một hình dáng đại khái. Nhà lầu thấp phía xa lờ mờ hiện ra trong bóng đêm, hòa làm một thể với bóng tối, ống kính từ trên cao chĩa xuống, tiêu điểm tập trung vào bồn hoa dưới lầu, một gốc hoa hồng vốn trồng ở đó đã chết héo, để lại một khoảng trống be bé, vừa vặn đủ cho ánh mắt rình mò xâm nhập.

Thiếu nữ mảnh khảnh bị đè trên thủy tinh, hai tay bất lực ấn cửa sổ, khuôn mặt không rõ, đằng sau có một bóng đàn ông cao lớn-

"Đây là Ngô Quảng Xuyên và Tô Tiểu Lam do Hứa Văn Siêu chụp trộm lúc ở trọ trong tiểu khu Hướng Dương sao?"

Cùng lúc đó, Đào Nhiên và một nhóm đồng nghiệp đẩy cửa căn hộ 201 đơn nguyên 3 tòa nhà số 8 tiểu khu Hướng Dương.

Trong phòng trống không, một thứ mùi khó tả được thốc vào mặt.

Bức màn dày kéo kín, Đào Nhiên vén lên, nhìn thấy trên cửa sổ từng quay thẳng vào nhà Ngô Quảng Xuyên bị dán một tấm ảnh to-

Đó là bóng đêm hai mươi năm trước.

56. Quyển 2 - Chương 23: Humbert Humbert 23

Trong căn phòng mờ mờ tối, những chỗ đã phun thuốc thử Luminol le lói ánh huỳnh quang, sàn nhà, nóc nhà, kẽ cửa… từng mảng lớn nối liền nhau, không đâu không có, tưởng như là một lớp giấy dán tường khiến người ta hoa mắt nhức đầu.

Trong khe hở sofa bị dời ra có vết máu lâu ngày không lau sạch, nằm trên sàn nhà màu nhạt không dính một hạt bụi trông đặc biệt ghê người, không biết đã trầm oan bao nhiêu năm, rốt cuộc lại được thấy ánh mặt trời.

Trên tường dán kín vật liệu cách âm, chính giữa phòng khách treo một bức tường ảnh, ruộng vườn tươi đẹp và phong cảnh tự nhiên đan xen trưng bày ở đó, ngập tràn không khí văn nghệ lịch sự tao nhã – nếu không phải trên đó cũng phủ "màng huỳnh quang".

Trong phòng ngủ thì treo một bức "tranh chăn dê", khung ảnh lớn cao hơn một mét. Một nhân viên kỹ thuật hiện trường chăm chú nhìn nó một lúc, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, gỡ xuống kiểm tra phát hiện bên trong lắp máy ảnh chụp trộm, ống kính vừa vặn nhìn trộm ra ngoài qua đôi mắt cô gái chăn dê, khiến nụ cười điềm đạm trên mặt thiếu nữ tự dưng có vài phần quỷ bí.

Trong phòng chứa đồ khóa kín cạnh phòng ngủ giấu các loại dao kéo và dây thừng cần pháp y kiểm tra…

Song các thứ trên đều chưa gây sởn gai ốc bằng tấm ảnh phóng to trên cửa sổ hướng nam.

"Đội phó Đào anh xem, cửa sổ này là loại kiểu cũ, chia hai tầng trong ngoài, ở giữa căng một lớp màn không lọt sáng khách sạn thường dùng, lại dán ảnh ở ngoài lớp thủy tinh bên trong," Nhân viên kỹ thuật kiểm tra hiện trường nói với Đào Nhiên, "Cứ như thế, cho dù bên ngoài mặt trời bùng nổ bức xạ, cũng có thể bị

lớp màn phòng tia tử ngoại này chặn lại, ánh sáng mạnh không xuyên qua ảnh… Chậc, có điều tấm ảnh này hắn dán thật có trình độ!"

Ảnh bị phóng thành tỉ lệ chính xác, trong hoàn cảnh tăm tối nhìn rất thật, người đứng trong nhà này thật sự là không rõ sáng tối, khó phân ngày đêm, mới nhìn có thể còn tưởng bên ngoài cửa sổ thủy tinh chính là cảnh đêm như vậy – Đường phố nhỏ và hẹp, các ngôi nhà lầu cũ thưa thớt đứng thành mấy hàng, đèn đường cách xa cả trăm mét, bồn hoa mọc tự do, hoa và cỏ dại sống chung, không biết làm sao mà héo rũ một khoảng nhỏ. Nhìn từ trên cao xuống, vừa vặn có thể trông thấy giữa cành khô có một cụm sáng mỏng manh, không rõ nguồn sáng ở đâu phản xạ tới tầng hầm như ẩn như hiện phía trong bồn hoa, trên cửa sổ nhỏ lộ ra một góc tầng hầm, có một khuôn mặt thiếu nữ lờ mờ.

Đây là vật chứng quan trọng, hai nhân viên kỹ thuật hiện trường cẩn thận đi tới tháo cả ảnh lẫn tấm kính thủy tinh.

Đào Nhiên kéo bức màn che sáng, mở cửa sổ ra, giờ phút này, đồng tử anh hơi co lại, mồ hôi nhễ nhại do vất vả dưới nắng gắt tức khắc rút đi như thủy triều-

Đào Nhiên bỗng nhiên nhìn thấy, thước và đá thay cho nhà Ngô Quảng Xuyên ở bên ngoài, vừa khớp với vị trí đối ứng trên tấm ảnh sau cánh cửa sổ đóng kín, không lệch một chút nào.

"Đội phó Đào! Đội phó Đào!" Một cảnh sát tập sự được mọi người để lại thẩm vấn bên quản lý nhà rảo bước chạy tới, từ hành lang đã bắt đầu la lên, "Quản lý thừa nhận rồi! Nói căn phòng này quả thật là cho thuê chung, nhưng người thuê hình như đều không thường ở, có thể là thành phần tri thức làm việc gần đây đến ngủ trưa. Bên quản lý nhà nói họ không hay nấu nướng, điện nước dùng cũng không nhanh, chắc không tồn tại mối nguy hiểm, cho nên… A đệch!"

"Cẩn thận một chút, đây là hiện trường đấy!"

"Đừng lóng ngóng chân tay xông vào trong, tránh xa ra!"

Cậu thanh niên chạy đến cửa nhìn thấy căn phòng "tráng lệ" này trố mắt ra, bị đồng nghiệp mắng cho một trận.

"Không tồn tại mối nguy hiểm," Đào Nhiên chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt, "Có thể thử liên lạc với chủ nhà không?"

"Chủ, chủ nhà ở nước ngoài, mới gọi điện thoại, là số ảo, còn phải nghĩ cách khác," Nói đến đây cậu cảnh sát tập sự sực nhớ ra, "A, đúng rồi, đội phó Đào, vị trí xe của phòng số 201 bị chiếm rồi, có một chiếc SUV!"

Tổ giao thông nhanh chóng mở thông tin về chủ chiếc xe kia – không phải chủ phòng 201 cũng không phải bất cứ ai liên quan đến vụ án, chủ xe đăng ký là một ông cụ đại bác bắn chẳng tới, ngoại trừ hộ khẩu còn ở Yến Thành, đã dọn đi xứ khác rất nhiều năm, nhận được điện thoại của cảnh sát, mới đầu ông chưa hiểu gì hết, cho đến khi nghe cảnh sát hỏi biển số xe, bấy giờ mới hơi hoảng.

Hỏi tiếp mới biết, mặc dù biển số là của ông nhưng xe thì không phải.

Ông cụ sau khi về hưu chuyển sang vùng khác sống với con, biển số xe bên này không dùng, bèn nhân mấy năm nay không dễ quay được biển số mà lén cho thuê, mỗi năm thu ít tiền, cũng không phiền phức, chỉ cần thời điểm kiểm tra hàng năm lộ mặt cái là được, người thuê ngay cả tiền đi lại cũng thanh toán cho ông.

"Việc này… có cần phạt tiền không? Hay là giữ bằng lái của tôi?" Chủ biển số không ngừng giải thích, "Đồng chí cảnh sát à, tôi thực sự không lấy bao nhiêu tiền, một năm chỉ hơn hai ngàn, không tin tôi cho đồng chí xem hợp đồng…"

"Các ông cho thuê biển số xe cá nhân trái pháp luật mà còn ký hợp đồng?" Đào Nhiên không nói gì nổi, "Thế người ký hợp đồng với ông là ai?"

"A… là một cô gái, tên Tô… Tô gì nhỉ? A đúng, Tô Tiểu Lam!"

Đào Nhiên cúp điện thoại, lập tức quay người lại: "Tra hành trình của chiếc xe này từ ngày Khúc Đồng mất tích đến bây giờ!"

"Đội phó Đào, xe này không lắp GPS và thiết bị ghi lại hành trình, chỉ có thể xem camera trên đường – Một ngày trước khi nhà Khúc Đồng nhận được đoạn ghi âm, chiếc xe này từ cao tốc sân bay phía nam ra khỏi thành phố, sau đó rẽ vào cao tốc cảng Yến Thành, hai tiếng sau xuống cao tốc lên quốc lộ, thêm nửa tiếng nữa, lái khỏi quốc lộ, rẽ ra ngoài phạm vi giám sát, ngày hôm sau về theo đường cũ, toàn bộ hành trình không hề vào trạm xăng dầu."

Nói cách khác, sau khi rời khỏi quốc lộ, chiếc xe này không hề đi quá xa.

"Khi hắn rời khỏi quốc lộ, quanh đó có những gì?"

"Một số thôn… viện an dưỡng ven biển, thôn du lịch, làng tranh sơn dầu."

Tân Hải?

Đào Nhiên ghé sát vào bức tường ảnh của phòng khách, một tấm ảnh trong đó vừa vặn chụp sóng gột đá ngầm dưới tà dương.

"Xác định vị trí tất cả các địa điểm chụp ảnh trên bức tường này, chúng ta đi!"

Nhóm Đào Nhiên ra khỏi thành phố, Lạc Văn Chu và Phí Độ vào thành phố.

Tà dương lại bắt đầu lặn xuống, hơi nóng vẫn khiến người ta không mở nổi mắt, Cục công an Yến Thành cuối cùng đã hơi yên tĩnh. Lúc Lạc Văn Chu trở về, công việc đăng ký thông tin cơ bản đã hoàn thành, đã cho người nhà về chờ tin tức, số ít hoặc ở xa không về được, hoặc đơn thuần là không cam lòng, vẫn loanh quanh trong cục, nhân viên trực ban và đội trinh sát hình sự đành phải sắp xếp cho họ xuống căng tin ăn cơm trước.

Lạc Văn Chu vặn nắp một chai nước suối, lại lượm hai gói cà phê hòa tan trên bàn làm việc của Lang Kiều, rót nước vào chai, lắc mạnh vài cái, cà phê hòa tan không cam tâm không tình nguyện nửa tan nửa không trong nước lạnh, ra một thứ màu mới lạ và hương vị càng mới lạ hơn, sau đó trước ánh mắt kinh hãi của Phí Độ, anh uống một hơi hết non nửa chai: "Nhìn cái gì, tôi có uống nước tiểu đâu."

Phí Độ cảm thấy dạ dày của võng mạc cũng đau quặn, giống như hai mắt mình uống một ngụm to dầu vừng lạnh ngắt. Hắn mau chóng dời tầm nhìn, chăm chú xem số ảnh lục trong hũ tro cốt.

"Hơn hai mươi năm, trên trăm bé gái mất tích, tuy tiêu chuẩn gia nhập 'hội viên' của họ có thể tương đối hà khắc, nhưng số lượng năm người bị tình nghi phải chăng hơi ít?" Phí Độ búng nhẹ ảnh trong tay, "Hơn nữa số ảnh này nhìn đều rất mới, chắc chỉ là vài năm gần đây…"

Nói đến đây, hắn đột nhiên im lặng.

Lạc Văn Chu hơi nghi ngờ nhìn hắn một cái, Phí Độ cách miếng vải lau kính, cẩn thận cầm lên một tấm ảnh – đó là một người đàn ông đang ngửa đầu, nhìn khá lịch sự, tuổi ngoài bốn mươi, trông cũng đàng hoàng.

Mỗi một người bị chụp ảnh lại có mấy tấm từ nhiều góc độ, hẳn là chụp trộm, sau đó để lại các tấm tương đối dễ nhận ra. Người đàn ông ấy mấy tấm ảnh khác hoặc vẻ mặt say mê ghê tởm, hoặc vẻ mặt dữ tợn vặn vẹo, chỉ có tấm này hơi ít biểu cảm, ít nhiều có thể nhìn ra là con người.

"Người này hình như hơi quen mắt." Phí Độ cọ cọ cằm, "Quen mắt nhưng không nhớ ra, thì nhất định không phải là quen biết trên công việc, tại vì lúc nhận danh thiếp tôi sẽ cố gắng lưu ý đặc trưng khuôn mặt đối phương, sau đó ghi vào đằng sau tấm danh thiếp đối ứng, tránh để thời gian dài không nhớ ra xấu hổ; cũng nhất định không phải bạn chơi chung, bình thường chơi chung chỉ có vài người như vậy, cho dù dẫn người đến cũng sẽ không dẫn loại… ông già chẳng có gì đặc biệt này. Độ nhạy của tôi với mặt người rất bình thường, người gặp mặt một lần thường qua một tháng là sẽ quên, hẳn là mới gặp trong vòng ba mươi ngày gần đây thôi."

Lạc Văn Chu với cà phê hòa tan như nước tiểu, cực kỳ mới mẻ nghe Phí Độ tách ký ức của bản thân – hắn hiểu mình như trạch nam hiểu máy tính, thuộc nằm lòng, chính xác và khách quan, mặc dù chưa chắc nhớ hết mọi việc, song tất cả mô hình hành vi đều có dấu vết để lần theo.

Hắn giống như thường xuyên bới đại não mình, bẻ vụn mỗi một suy nghĩ ra nghiên cứu tỉ mỉ mới được.

Chỉ giây lát này, Phí Độ đã mau chóng nhớ lại một lần lịch trình của mình trong một tháng qua – một người đàn ông trung niên, đeo một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ tầm tầm, có thực lực kinh tế nhất định, theo lý thuyết sẽ không hay xuất hiện ở nơi đám thanh niên phú nhị đại đàn đúm…

Lúc này, Lang Kiều vẻ mặt như chó chết chui vào: "Sếp ơi, anh đã về rồi, em không bao giờ muốn làm công việc thu xếp cho người nhà nạn nhân nữa! Em…"

Lạc Văn Chu giơ một ngón tay lên.

"Nhạc công," Phí Độ đột nhiên nói, "Trên bức tường trong câu lạc bộ đua xe Tây Lĩnh có ảnh hắn, ngày Khúc Đồng xảy ra chuyện hắn vừa vặn vắng mặt, nên ông chủ mời một dàn nhạc quê trợ hứng… Đúng, dù là đụng chuyện vô tình gặp bắt cóc hiếm thấy này, người không quen thuộc địa hình phản ứng đầu tiên cũng là lui lại trước, tránh vụ việc, thay vì 'tiện tay dắt dê'."

"Chẳng trách hôm đó các camera ở ngã tư đều không quay được hắn. Đã là chế độ 'hội viên', thì giữa những người này nhất định sẽ có quan hệ giới thiệu lẫn nhau, bốn người khác cũng có thể tìm từ hắn, chủ mưu không chịu khai, đám tiểu quỷ này còn không thẩm vấn được sao?" Lạc Văn Chu quay sang Lang Kiều, "Thu xếp cho người nhà em không thích, thế đi bắt người có được không?"

Lang Kiều nghe hai chữ "bắt người", lập tức được truyền máu gà, sự uể oải tan biến hết, không ý kiến ý cò gì, cầm ảnh chạy luôn.

Lạc Văn Chu kẹp túi hồ sơ, đá tỉnh một đồng nghiệp rúc trong văn phòng ngủ gật: "Dậy, đi, theo anh đi thẩm vấn lại Hứa Văn Siêu."

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, Phí Độ đứng dậy vươn vai một cái cực kỳ kiềm chế, lảng vảng quanh hắn đều là mùi khói thuốc và dầu vừng, hắn cảm thấy nơi đây rất không nên ở lâu, đang định đi, đúng lúc này Lạc Văn Chu quay lại.

"Tôi có mấy câu muốn nói với cậu," Lạc Văn Chu nói, "Nhưng phải làm việc công trước, cậu khoan đi, có thể chờ trong văn phòng tôi."

Nói xong, anh lại vội vã đi mất.

Phí Độ ngẩn người, chân bước ra nửa chừng trù trừ tại chỗ giây lát, rốt cuộc lấy về.

Hứa Văn Siêu dù sao cũng không thể vô tâm vô tư như Tô Lạc Trản, đêm hôm trước hiển nhiên không ngủ được.

Hốc mắt hắn hõm vào, hắn vốn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cảnh sát sẽ luân phiên đến thẩm vấn – không sao cả, hai lần xảy ra vụ án bắt cóc hắn đều có bằng chứng ngoại phạm rất rõ ràng.

Cũng chính bởi vậy Tô Lạc Trản mới dám khai ra hắn.

Cục công an Yến Thành không phải là đồn công an thị trấn xa xôi, mỗi tiếng nói cử động đều có người dõi theo, họ tuyệt đối không dám dùng thủ đoạn tra tấn ép cung với một bé gái vị thành niên chưa tròn mười bốn tuổi.

Còn đối với hắn, không có chứng cứ thực tế, vừa hết thời gian tạm giam, họ sẽ không thể không thả người.

Nhưng ai biết đợi suốt một ngày một đêm mà chẳng ai thèm ngó đến hắn.

Cảnh sát của Cục công an thành phố tựa hồ đã quên còn có một người là hắn.

Hứa Văn Siêu ngoài mặt bình tĩnh không gợn sóng, theo thời gian quá lê thê trôi qua lại dần mất đi sự chắc chắn ban đầu, lòng hơi thấp thỏm – chẳng lẽ họ nghe bằng chứng ngoại phạm của hắn xong liền hoàn toàn tin? Thôi điều tra hắn?

Mặc dù như thế là tốt nhất… Nhưng nếu hắn đã xóa sạch hiềm nghi, tại sao họ còn chưa thả hắn?

Hứa Văn Siêu đang bồn chồn lo lắng thì Lạc Văn Chu dẫn người đi vào.

"Trên người hơi nặng mùi thuốc lá," Lạc Văn Chu kéo ghế ngồi đối diện hắn, "Ngại quá, chủ yếu là vì tóm cái đuôi hồ ly của anh, tôi đã phải bận rộn suốt một đêm."

Hứa Văn Siêu nghe vậy giật mình, hơi điều chỉnh tư thế ngồi, ánh mắt không chút rung rinh nhìn Lạc Văn Chu: "Đối với chuyện này, tôi thật sự không còn gì để nói."

Lạc Văn Chu cười, thái độ như hết sức tùy ý: "Anh với Tô Lạc Trần có quan hệ thế nào?"

"Tôi là vị hôn phu của mẹ con bé." Hứa Văn Siêu kiên nhẫn trả lời, "Anh cảnh sát, vấn đề này tôi đã trả lời rồi."

"Tôi biết anh là vị hôn phu của Tô Tiểu Lam," Lạc Văn Chu nhướng mày, đột nhiên dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hắn, "Tôi chỉ muốn biết, anh định cưới Tô Tiểu Lam, rốt cuộc là dư tình với tàn hoa bại liễu ấy chưa hết, hay để ý con gái cô ta?"

Hứa Văn Siêu thoạt đầu sửng sốt, sau đó trợn mắt, khó nén phẫn nộ nói: "Anh cảnh sát, anh nói chuyện có chịu trách nhiệm không!"

Lạc Văn Chu mặt không đổi sắc: "Tô Tiểu Lam mẹ góa con côi, không bằng cấp, không thế lực, không công việc đứng đắn, nguồn tiền sinh hoạt không biết, lời đồn khó nghe cỡ nào cũng có, Hứa tiên sinh thì, sự nghiệp thành công, nhà xe có đủ, ngoại hình cũng không tệ, nên là một đối tượng lý tưởng, tôi vẫn lấy làm lạ, nếu những gì anh nói là thật, tại sao cô ta không muốn gả cho anh?"

"Hôn nhân và tình yêu không thể lấy điều kiện vật chất ra tính toán," Hứa Văn Siêu cười xì một tiếng, miễn cưỡng dằn lửa giận, giữ phong độ, "Vả lại đây là việc riêng giữa chúng tôi, tôi nghĩ-"

Lạc Văn Chu cắt ngang hắn: "Cô ta không chịu gả cho anh, rốt cuộc là đặc biệt coi tiền tài như rác rưởi, hay anh cũng không muốn cưới cô ta?"

Hứa Văn Siêu lạnh lùng nói: "Việc này liên quan gì đến vụ án? Anh có thể thẩm vấn hết thảy liên quan đến vụ án, cho dù tôi là người vô tội, anh không thể hạ nhục…"

Lạc Văn Chu lại lần nữa cắt ngang hắn: "Hạ nhục thứ… tình yêu anh dán trên cửa sổ phòng ngủ hướng nam, số 201 đơn nguyên 3 tòa nhà số 8 tiểu khu Hướng Dương?"

Hứa Văn Siêu cứng đờ người, máu trên mặt rút đi như thủy triều.

Phòng thẩm vấn nhất thời không một tiếng động.

Viên cảnh sát hình sự đi theo ghi chép bận rộn suốt đêm, mới chợp mắt một giấc trong phòng trực ban, còn chưa đuổi kịp tiến độ mới nhất của đồng nghiệp, đang không nhịn được nhờ động tác lật giấy che muốn ngáp, nghe vậy nửa cái ngáp cứ thế mắc trong cổ, ngây ra như phỗng nhìn Lạc Văn Chu rồi lại ngó Hứa Văn Siêu.

Bên tai Hứa Văn Siêu nổ uỳnh một phát, chút bực dọc trong lòng vừa bị những lời của đối phương kích ra như một kíp nổ, một luồng sấm sét từ trên trời giáng xuống, châm kíp nổ ấy bùng lên ngọn lửa lan khắp nơi, hắn khó khăn gượng ra một câu chống chế: "Anh đang nói… cái gì?"

"Tiểu khu Hướng Dương, tòa nhà số 8, tác phẩm nhiếp ảnh thời thiếu niên của anh còn dán trên cửa sổ," Lạc Văn Chu nhấn từng chữ, "Hiện trường có vết máu, nghĩa là ADN vẫn có thể truy lại, trong chiếc SUV trên vị trí để xe của căn nhà ấy có tóc của anh, còn có số ảnh chụp được từ đôi mắt rình mò sau khung ảnh, khi nãy Tô Tiểu Lam đã tự tay giao cho tôi."

Anh mỉm cười gõ bàn: "Hứa tiên sinh, bây giờ hai ta có thể trò chuyện được chưa?"

57. Quyển 2 - Chương 24: Humbert Humbert 24

Hứa Văn Siêu giống như hơi khó thở, hắn thậm chí không kịp suy nghĩ cảnh sát làm sao tìm được căn phòng ấy, cũng không kịp nghĩ mình rốt cuộc có để lại dấu vết trên chiếc xe đó hay không, tích tắc nghe thấy địa chỉ ấy, hắn liền biết là xong rồi.

Hắn ù tai đến nửa phút, ngồi ở đó như tượng đất, ném hết cảnh sát đối diện, camera lom lom mắt hổ, lẫn căn phòng chật chội ra sau đầu, chìm vào thế giới của riêng mình.

Hứa Văn Siêu là người học cao, trí lực thậm chí cao hơn mức trung bình.

Hắn biết đúng và sai, có thể nhìn rõ ranh giới pháp luật và đạo đức vẽ trên mặt đất, biết mình đang làm gì, cũng biết hậu quả; đồng thời hắn vẫn không dừng được, hắn cố hết sức cẩn thận, suy nghĩ chu toàn mà che giấu tội ác của mình, xóa tất cả dấu vết có thể xóa.

Nhiều năm qua, hắn cảm thấy mình như một người nổi trên mặt nước, nửa người trên lộ dưới ánh mặt trời, trà trộn giữa những người bình thường, suy nghĩ về cuộc đời như người bình thường, đồng ý quan điểm của đại đa số, song hắn chưa từng nhìn xuống.

Bởi vì nửa người dưới của hắn ngâm trong nước bùn lạnh lẽo.

Hắn bị chia làm đôi rất lâu, cho đến vừa rồi, một sức mạnh đến từ bên ngoài ép thân trên lộ trên mặt nước xuống bùn, miệng và mũi hắn thoáng cái tẩm đầy "chất lỏng" tanh hôi lạnh giá, nhất thời không thở nổi.

Lạc Văn Chu kiên nhẫn đợi hắn một lúc, mới tiếp tục: "Ảnh anh chụp đủ rõ, trên có mấy lỗ cũng nhìn thấy, chúng tôi đã đi xác minh thân phận lần lượt triệu đến – lại nói, nếu có phương thức liên lạc và thông tin địa chỉ thì càng tốt, sao anh không tiện thể làm luôn một tờ đi?"

Ánh mắt rời rạc của Hứa Văn Siêu theo âm thanh dừng trên mặt anh, giây lát sau, đồng tử hắn rốt cuộc tụ tiêu cự, đã có phản ứng với những lời Lạc Văn Chu nói.

"Vô ích." Hắn nói.

Lạc Văn Chu: "Anh nói cái gì?"

"Vô ích," Hứa Văn Siêu nói nhỏ, "Các anh không tìm được chứng cứ, họ cũng không thể thừa nhận."

Cậu cảnh sát bên cạnh rốt cuộc bị cấp trên và đối tượng thẩm vấn hù tỉnh táo lại, dựa vào nhắc nhở của đồng nghiệp trong điện thoại, cuối cùng theo kịp tiến độ một ngày đi cả ngàn dặm này, tức thì nổi giận, đập bàn cái rầm: "Chúng tôi không tìm được chứng cứ?! Thế vết máu khắp phòng và hung khí đều không tính là chứng cứ? Ảnh chụp rõ ràng không phải là chứng cứ, mẹ kiếp anh còn muốn chứng cứ gì nữa?"

Hứa Văn Siêu nhìn thẳng cậu ta một cái, trong ánh mắt cơ hồ có vài phần buồn rầu thương hại.

Hắn nói: "Nhưng số ảnh đó đều chụp từ mấy năm trước."

Cậu cảnh sát giận dữ nghe mà chẳng hiểu gì hết, rất muốn túm cổ áo tên mặt người dạ thú này lắc thật mạnh, để hắn nói tiếng người, Lạc Văn Chu thì đã hiểu.

"Thực khách" theo như lời Tô Lạc Trản, trước giờ chỉ mua bé gái, không tham gia việc xử lý sau đó, họ biết các cô bé đó sẽ có kết cục gì không?

Họ chắc chắn biết, nhưng có thể không thừa nhận-

Tôi không biết bé gái từ đâu ra, tôi chỉ là được người quen giới thiệu tới, chỉ vài lần như vậy.

Sao lại là bị bắt cóc? Sao lại chết được? Rõ ràng họ nói với tôi đều là tự nguyện mà.

Mà dù tìm thấy thi thể, chắc cũng đã xử lý sạch sẽ, rất khó tìm ra dấu vết. Rất có thể cảnh sát sẽ không tìm được chứng cứ trực tiếp chứng minh họ liên quan đến mấy vụ bắt cóc trẻ em xảy ra gần đây, mà ảnh trong hũ tro cốt chỉ có thể chứng minh họ lúc ấy từng xâm hại bé gái.

Nếu thời gian chụp ảnh là trước khi bãi bỏ tội "giao cấu với trẻ em", vậy dựa theo nguyên tắc "tòng cựu kiêm tòng khinh" trong luật hình sự, dù Lang Kiều bắt hết năm người trên ảnh không sót một ai, có thể cũng chỉ là mấy gã đàn ông khốn nạn "giao cấu với trẻ em", bồi thường ít tiền, tối đa nhốt dăm ba năm là thả.

Mà vụ án lớn kéo dài hơn hai mươi năm này, thật sự chỉ có năm kẻ gây tội thôi sao?

"Người ta phán quyết thế nào, đó là chuyện của công kiểm pháp chúng tôi, cảm ơn anh nhọc lòng thay." Lạc Văn Chu mặt không đổi sắc nói, "Anh có suy nghĩ cho chúng tôi thêm nữa thì chúng tôi cũng không thể phát cờ thưởng cho anh được, không bằng khai chuyện của chính anh trước đi. Theo cá nhân tôi thấy, người khác may ra có thể thoát, Hứa Văn Siêu anh tham gia bắt cóc trẻ em liên hoàn, giết người vứt xác là trốn không thoát, anh còn lời gì để nói?" (Công kiểm pháp: công an, kiểm sát, pháp viện)

"Cuối cùng tất cả hậu quả đều do một người ngoài cuộc tôi đây gánh vác, vừa nghĩ như vậy, tôi cảm thấy thật là vớ vẩn." Hứa Văn Siêu xòe đôi tay đang nắm lại trước người ra, nói, "Tôi lời ngay nói thật, tôi chưa từng chạm vào Tô Lạc Trản, cũng chưa từng chạm vào bất cứ một ai trong các cô bé kia, tôi chưa hề nhận một xu tiền từ việc này, tôi không phải súc sinh."

Lạc Văn Chu cơ hồ không nói gì nổi: "Vậy anh đã làm gì? Chỉ chụp ảnh, xử lý theo nghĩa vụ? Anh đúng thật là Lôi Phong sống mà."

Hứa Văn Siêu nói: "Tôi là vì Tô Tiểu Lam."

Nói rồi mắt hắn hơi cụp xuống, ánh mắt như nhìn về nơi rất xa: "Khi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tiểu Lam ở trường, tôi đã bị cô ấy thu hút, ở cô ấy có một thứ rất đặc biệt mà tôi chưa bao giờ gặp ở bất cứ bạn nữ nào khác. Tôi nghĩ hết mọi cách tới gần, nhưng cô ấy quá cô độc, suốt ngày nghỉ học, giống như trừ giáo viên chủ nhiệm – giáo viên chủ nhiệm lúc đó là Ngô Quảng Xuyên, thì không ai biết cô ấy đi đâu… Mà đến lớp 8, cả giáo viên chủ nhiệm mới cũng thường không biết cô ấy đã đi đâu, bấy giờ tôi mới phát hiện, dường như cô ấy chỉ đi quanh một mình Ngô Quảng Xuyên."

"Anh đã bắt đầu theo dõi Ngô Quảng Xuyên từ trước cả Quách Hằng?"

"Tôi chẳng cần theo dõi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy lão từ cửa sổ. Tôi ở trọ ngay gần trường – căn phòng các anh đã tìm được – lúc ấy mẹ tôi đi cùng, nhưng bà còn phải chăm lo cho ông bà ở nhà, thường xuyên chạy qua chạy lại hai nơi, ngoại trừ thời gian ba bữa cơm, còn lại cơ bản đều là mình tôi ở. Tô Tiểu Lam là mối tình đầu của tôi, loại mà ngày nhớ đêm mong ấy," Hứa Văn Siêu cười cười, làm một biểu cảm "đàn ông đều hiểu" với Lạc Văn Chu, "Có một lần tôi nửa đêm bừng tỉnh giấc, cầm một tấm ảnh chụp trộm cô ấy thời điểm kỷ niệm ngày thành lập trường, dựa vào đầu giường 'giải sầu'. Đầu giường tôi vừa vặn kề cửa sổ, mùa hè không kéo màn, tôi đã nhìn thấy Tô Tiểu Lam cùng Ngô Quảng Xuyên trở về nhà."

"Nửa đêm?"

"Phải nói là sau nửa đêm," Hứa Văn Siêu nói, "Ngô Quảng Xuyên vô cùng cẩn thận."

"Thế rồi… tôi nhìn thấy chuyện hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng – anh cũng biết tưởng tượng của thanh thiếu niên phần lớn tương đối mông lung – tôi quá kinh hãi, đến quên cả phẫn nộ và ghen ghét. Sau đó tôi định thần lại, cảm thấy có chút không đúng, Ngô Quảng Xuyên là thầy giáo mà, thế chẳng phải là phạm tội sao?"

"Tôi cảm thấy ghê tởm, lại hoài nghi cô ấy không phải tự nguyện. Nên tôi đặt đồng hồ báo thức, lén chuẩn bị ống nhòm, dùng tới bộ máy chụp ảnh và ống kính đòi gia đình rất lâu mới được."

Lạc Văn Chu chặn đồng nghiệp bên cạnh muốn cắt ngang Hứa Văn Siêu, thong thả xoay bút vài vòng trên tay, bình tĩnh hỏi: "Vậy làm sao anh phát hiện Tô Tiểu Lam không phải là nạn nhân đơn thuần? Tôi nghĩ hẳn Ngô Quảng Xuyên sẽ không đưa bé gái lừa được về nhà chứ?"

Hứa Văn Siêu nhắm mắt, mỉm cười hơi tự giễu: "Thời gian ấy, tôi thật sự không biết mình bị làm sao, ngày nhớ đêm mong đều là cô ấy, nghĩ tới cô ấy liền vừa khó chịu vừa khát khao, còn bi phẫn lẫn lộn, hận không thể xé xác Ngô Quảng Xuyên ra. Có một lần tôi không nhịn được, nói dối giáo viên, xin nghỉ bệnh đi tìm cô ấy, vừa vặn trông thấy cô ấy đi cùng một bạn nữ không quen, tôi hơi do dự, lặng lẽ đi mà không đến chào hỏi. Thế nhưng, không bao lâu sau liền truyền ra tin tức cô bé ấy mất tích, còn lên cả bản tin địa phương. Lúc ấy tôi đã mơ hồ có dự cảm xấu, hôm sau tôi lấy danh nghĩa đưa bài tập đến nhà cô ấy một chuyến, nhìn thấy cô ấy đang cắt một cái váy… chính là… cái váy hôm ấy cô bé kia mặc trên người."

"Cô ấy hoảng hốt cầu xin tôi đừng nói với ai, tôi sợ hãi, thật sự sợ hãi, quả thực cũng không dám suy nghĩ chuyện gì đang diễn ra. Lúc ấy tôi cảm thấy như trời sập… nhưng cuối cùng… cuối cùng vẫn không đành lòng, vẫn đồng ý." Hứa Văn Siêu bưng mặt, "Tôi là lớp trưởng, xin nghỉ bệnh chỉ cần nói một tiếng là được, giáo viên tin tưởng tôi, ngay cả giấy xin phép cũng không xem, nhưng tôi lại vì cô ấy mà rình trộm, nói dối, bao che tội phạm… Tôi bỏ cả cuộc đời bình thường mười mấy năm trước vào đó… Cô ấy đã hủy hoại tôi, hoàn toàn hủy hoại tôi, mà tôi vẫn thích cô ấy như vậy."

Lạc Văn Chu hỏi tới: "Lúc ấy ở nhà họ Tô anh không gặp Tô Tuệ?"

Hứa Văn Siêu lắc đầu: "Nếu gặp khéo tôi đã chẳng thể nào ngồi đây nói chuyện với anh rồi."

Lạc Văn Chu nghe vậy, một lúc lâu không hỏi tiếp, anh dùng ngón cái ấn nhẹ huyệt thái dương mình, khá khách sáo nói: "Tôi hút điếu thuốc anh có phiền không?"

Hứa Văn Siêu: "Có thể cho tôi một điếu không?"

Lạc Văn Chu hết sức hào phóng đốt một điếu đưa hắn: "Không ngờ anh cũng nghiện thuốc."

"Tôi không nghiện," Ngón tay Hứa Văn Siêu nhận thuốc còn hơi run rẩy, ngữ điệu lại thoáng thả lỏng, "Chỉ thỉnh thoảng lúc xã giao hút với người ta một hai điếu, bản thân bình thường không nghiện gì… Thật ngại quá, đối với tôi mà nói thì ngày hôm nay thật sự quá đau khổ, những việc này giấu trong lòng hơn hai mươi năm rồi, tôi vẫn vờ như không có, đến cả người thân nhất cũng không biết."

"À," Lạc Văn Chu thoáng nhìn di động, Đào Nhiên và Lang Kiều đều chưa có động tĩnh gì. Điếu thuốc này khiến bầu không khí giữa cảnh sát và nghi phạm dịu đi không ít, anh khá hòa nhã nói, "Tôi có thể hiểu được đại khái – có thể nói một chút về suy nghĩ trong lòng anh lúc giúp Quách Hằng điều tra Ngô Quảng Xuyên không?"

"Lúc đó tôi cho rằng cô ấy bị Ngô Quảng Xuyên ép buộc." Hứa Văn Siêu phun ra một làn khói, "Tôi hứa với Tô Tiểu Lam không báo cảnh sát, cũng không nói với bất cứ ai, bằng không cô ấy sẽ xong đời. Tôi lúc đó suy nghĩ viển vông… mấy đứa con trai luôn có chút chủ nghĩa anh hùng mà, tôi muốn tự mình xử lý Ngô Quảng Xuyên, giải cứu Tô Tiểu Lam. Trong lúc theo dõi Ngô, tôi bị chú kia phát hiện, chú ấy lén điều tra, tôi cũng lén điều tra, chúng tôi đều là vì người mình yêu, tôi thấy chú ấy tội nghiệp, vả lại có một người lớn bên cạnh cũng có cảm giác an toàn hơn – nhưng tôi tuyệt đối không ngờ tới, chú lại đâm chết Ngô Quảng Xuyên, nếu biết trước nhất định tôi sẽ không giúp chú ấy."

Lạc Văn Chu: "Tại sao?"

"Chú ấy điên rồi, may mà tôi không nói cho chú ấy biết Tô Tiểu Lam đã làm gì, cũng may lúc đó Ngô Quảng Xuyên chưa kịp nói gì đã bị đâm chết, bằng không cô ấy cũng trốn không thoát." Hứa Văn Siêu rít hai hơi liền, thất khiếu phun ra khói trắng, khuôn mặt nhìn hơi mơ hồ, "Bây giờ nhớ lại tôi còn sợ thay cô ấy."

"Sợ thay cô ấy," Lạc Văn Chu nhìn hắn bằng ánh mắt ý tứ sâu xa, nhẹ nhàng lặp lại một lần, hỏi tiếp: "Sau khi Ngô Quảng Xuyên chết, mối quan hệ của anh và Tô Tiểu Lam như thế nào?"

Hứa Văn Siêu im lặng một lúc lâu, hình như cảm thấy cổ áo chật thít cổ, khó khăn ngẩng lên, cựa cựa cổ.

"Tô Tiểu Lam căn bản không phải bị ép buộc, mà là tự nguyện, cô ấy trời sinh là một đóa anh túc mọc trong bụi tường vi, từ trong rễ đã có độc – mà cô ấy lại còn… còn thật lòng thật dạ thích lão kia…" Hứa Văn Siêu giơ một tay lên chùi mạnh mặt mình, "Sau vụ đó, cô ấy héo rũ đi, chỉ còn là cái xác không hồn, tôi quả thực không dám tin. Anh có thể tưởng tượng được sự bất lực đó không? Tôi còn phải giả vờ không biết, dành dụm tiền tiêu vặt rất lâu, mới có thể mua từ bà mẹ một lần thời gian của cô ấy."

"Khoan đã," Lạc Văn Chu dừng lại, "Tô Lạc Trản không phải là con gái anh chứ?"

"Không phải," Hứa Văn Siêu không hề nghĩ ngợi phủ nhận ngay, "Tôi chưa bao giờ chạm vào Tô Tiểu Lam, tôi mua thời gian của cô ấy cũng chỉ là muốn làm bạn, không như anh nghĩ đâu."

"Cô ấy ác độc và biến thái như vậy, nhưng tôi vẫn yêu, tôi không ngăn cản được cô ấy, cũng không ngăn cản được mình…"

Cậu cảnh sát bị người nhà nạn nhân tra tấn cả ngày nghe đến đó cơ hồ không nhịn được nữa, trông như muốn lập tức bùng nổ, đập nát cái đầu đầy văn nghệ của Hứa Văn Siêu, một lần nữa bị bàn tay rắn như sắt của Lạc Văn Chu đè lại: "Sếp!"

"Anh còn vài việc chưa hỏi xong," Lạc Văn Chu cho đồng nghiệp một ánh mắt chớ nôn nóng, "Hứa Văn Siêu, anh bắt đầu giúp Tô Tiểu Lam xử lý từ khi nào, đóng vai trò gì trong đây?"

"Sau khi Tô Tuệ chết," Hứa Văn Siêu nghĩ một chút, thở dài, "Tính ra cũng mười năm rồi, khi Tô Tuệ còn sống, Tô Tiểu Lam ngày ngày hận không thể giết bà ta, chờ bà ta chết thật rồi, lại cảm thấy tứ cố vô thân, sòng bạc mẹ mở lúc trước cũng bị giải tỏa. Tô Tiểu Lam nói không tin người khác, chỉ có thể nhờ cậy tôi, tôi còn có thể làm thế nào? Với cô ấy, tôi không có giới hạn."

"Vừa vặn lúc ấy chủ căn phòng trong tiểu khu Hướng Dương sắp đi nước ngoài, tôi khi đó thu nhập tàm tạm, gia đình cũng đã cho ít tiền, có chút tích góp, bèn mua lại, có điều họ đi gấp quá còn chưa kịp sang tên." Hứa Văn Siêu cúi đầu, "Tôi đem căn phòng đó cho cô ấy dùng."

Lạc Văn Chu "À" một tiếng: "Tôi đã hiểu đại khái rồi, Tô Tiểu Lam ban đầu là thiếu nữ, hết thiếu nữ lại thành thai phụ, sau thành mẹ dắt con, cơ bản đều là thân phận lên xe công cộng được nhường chỗ, cô ta lợi dụng điều này khiến nạn nhân bớt cảnh giác, dụ dỗ bắt cóc trẻ em, bán cho đám biến thái chà đạp, sau đó giết người diệt khẩu, anh cung cấp chỗ, còn phải phụ trách dọn xác. Anh làm thế nào? Phân thây à, phân xong tìm một chỗ vứt, tôi nói không sai chứ?"

Hứa Văn Siêu hít sâu một hơi, bưng mặt không phản bác gì.

"Cô ấy chết rồi, nhưng ác mộng vẫn chưa kết thúc, tôi phát hiện đứa trẻ kia… Tiểu Lạc Trản, hoàn toàn là bản sao của cô ấy. Tôi không phù hợp với điều kiện nhận nuôi, hai tháng này liên tục sứt đầu mẻ trán nghĩ cách, vừa sơ sẩy thì con bé… nó lại lén liên hệ với đám người đó – anh biết tôi nghe radio nói vụ bé gái mất tích ở Tây Lĩnh, ngay sau đó bị các anh triệu đến Cục công an hỏi vụ án hơn hai mươi năm trước, khi ấy trong lòng tôi kinh hoàng cỡ nào không?" Hứa Văn Siêu hai mắt đỏ hoe nhìn Lạc Văn Chu, "Các anh bắt tôi đi, coi như là giải thoát rồi, tôi cũng không cần…"

Di động của Lạc Văn Chu rung nhẹ, Lang Kiều gửi tin nhắn: "Sếp, bắt được tên khốn nạn kia rồi! Nhìn thấy ảnh còn không thừa nhận, khăng khăng nói mình không biết chuyện, anh chờ em tìm mấy kẻ khác!"

"Anh khoan đã, tôi còn một câu hỏi." Lạc Văn Chu không hề xúc động trước những lời bộc bạch "xé ruột xé gan" này, anh bỏ di động xuống, ngữ khí mới dịu đi chợt thay đổi, "Anh nói anh không khống chế được Tô Lạc Trản, cái gì cũng không biết đúng không? Vậy tại sao con bé ấy lại nói khác? Nó nói hai người phối hợp rất tốt, anh đóng giả một lão mù bám theo Trương Vũ Thần, nhân lúc con người ta đi một mình đột nhiên lộ diện hù dọa, để Tô Lạc Trản thừa cơ xuất hiện, lừa lòng tin của cô bé. Có chuyện như vậy không?"

Hình thức phạm tội của đội này trước giờ đều lấy người nhà họ Tô làm chính, người mua "vô tội" chỉ tiêu tiền hưởng thụ, không chịu gánh nguy hiểm, vậy nạn nhân nên do người nhà họ Tô chọn, từ chọn được mục tiêu đến bắt đầu theo dõi và bắt cóc phải là một quá trình hoàn chỉnh nghiêm ngặt. Hơn một tháng trước theo dõi Thần Thần, từng bước có được quy luật hoạt động của em, lại quyết đoán ra tay vào thời điểm thích hợp – phù hợp với hình thức này.

Nói cách khác, hình thức "băng nhóm phạm tội" lúc trước họ nghĩ, tức mấy kẻ hiềm nghi lựa chọn mục tiêu rồi dùng con bé Tô Lạc Trản làm mồi dụ nạn nhân, hướng ấy là không khả thi.

Hứa Văn Siêu quá thông minh, sau khi giật mình qua đi có thể lập tức phân tích ra chứng cứ cảnh sát tìm được, bám sát sự thật hết mức mà khéo léo trốn tránh trách nhiệm – chỉ xuất phát từ sự bao che của tình cảm, chỉ là tòng phạm hỗ trợ xử lý thi thể, lại vô tình phối hợp với quyển nhật kí của Tô Tiểu Lam, thú nhận hình thức phạm tội chính yếu của vụ án này.

Nói cách khác, kẻ theo dõi Thần Thần không phải ai khác, mà chắc chắn là hắn, hắn căn bản không phải bị động bao che, mà là một trong những người chủ động gây án!

Tại sao nửa đường "cành mẹ đẻ cành con" thêm vụ án Khúc Đồng?

Tại sao Hứa Văn Siêu bị triệu đến do vụ án Khúc Đồng, từ thái độ của cảnh sát thăm dò ra Tô Lạc Trản đang bắt chước vụ án hai mươi năm trước, lại kinh hãi như vậy?

Bởi vì vụ án Khúc Đồng là Tô Lạc Trản tự chủ trương hoàn thành, con bé đó quả thật đã "mất khống chế", nó đang cố gắng thoát khỏi "người vệ sinh" gai mắt này, nhận "việc riêng" của một vị khách trong số đó!

"Hứa Văn Siêu, anh phát hiện mối quan hệ của Ngô Quảng Xuyên và Tô Tiểu Lam, cảm thấy ghê tởm, hoài nghi Ngô Quảng Xuyên hiếp dâm, nhưng anh không nói với bất cứ ai, mà bắt đầu tự mình rình xem, chụp trộm." Lạc Văn Chu nhìn hắn đe dọa, hoàn toàn không cho hắn thời gian phản ứng, "Xem có hay không? Có đã nghiền không? Rất nhiều năm sau vẫn nhớ mãi không quên phải không?"

Hứa Văn Siêu sắc mặt trắng bệch, mím chặt môi, đồng tử lại hơi to lên, yết hầu không tự chủ được giật giật, mồ hôi li ti rịn ra chóp mũi.

"Anh nói anh nhìn thấy Tô Tiểu Lam đi cùng một cô bé xa lạ, nên không đến chào hỏi, tại sao thế? Có người khác thì không thể chào hỏi bạn học à? Hay lúc ấy anh căn bản không phải đi chào hỏi?" Lạc Văn Chu đột nhiên đứng dậy, túm cổ áo Hứa Văn Siêu, "Tô Tiểu Lam ở nhà cắt váy hoa nhí bị anh bắt gặp, làm sao bắt gặp, hả? Trước khi mở cửa cô ta không biết giấu đi à? Bởi vì anh xông vào, anh nhân lúc Tô Tuệ đi vắng, xông vào ngôi nhà chỉ có một cô bé gái… Hứa Văn Siêu, lúc ấy anh muốn làm gì?"

"Tôi không…"

"Anh không chạm vào các bé gái đó," Lạc Văn Chu hạ thấp giọng, ghé sát vào tai hắn, "Bởi vì anh căn bản không cương nổi. Anh để ảnh Tô Tiểu Lam lúc mười ba tuổi ở trước tro cốt cô ta, lừa mình dối người dán ảnh cũ hai mươi năm trước trên cửa sổ thủy tinh, bởi vì anh say mê Tô Tiểu Lam lạnh lùng, biến thái, không chút do dự giết hại bạn nữ cùng tuổi, chứ không phải con 'dê' bị cái chết của Ngô Quảng Xuyên dọa vỡ mật, chỉ có thể bị bà mẹ biến thái và anh khống chế."

"Tôi hỏi anh, có phải chỉ khi tận mắt nhìn cô ta phạm tội như năm đó, chỉ khi nhìn cô ta xử lý xác chết, anh mới có thể hưng phấn?"

Hứa Văn Siêu cơ hồ khó có thể đứng thẳng, yếu ớt bẻ tay Lạc Văn Chu ra: "Tôi…"

"Tại sao đột nhiên muốn cưới Tô Tiểu Lam? Bởi vì anh nhìn thấy Tô Lạc Trần hai mươi năm sau hoàn mỹ trở thành cô ta năm đó, anh muốn thành Ngô Quảng Xuyên sao-"

"Anh không phải súc sinh? Anh đương nhiên không phải súc sinh, súc sinh rất tốt, làm việc được ăn thịt được, như anh mà cũng xứng?"

58. Quyển 2 - Chương 25: Humbert Humbert 25

Thật ra Lạc Văn Chu có một văn phòng riêng, song không biết là để tiện trao đổi, hay tên lắm lời này không muốn ngồi một mình, văn phòng thông với bên ngoài, mặc dù chính giữa có một cánh cửa, nhưng lần trước đóng chắc đã là chuyện từ mùa quýt năm nảo năm nào, cửa bị một đống đồ lung tung mọi người bỏ đẩy vào tường, cơ bản chẳng khác nào không tồn tại.

Thực vật bên trong được chăm sóc rất tỉ mỉ, hoa hoa cỏ cỏ trên bệ cửa sổ đều tốt tươi, thích nắng ở tầng bên ngoài, thích râm thì ở trong góc, đan xen khéo léo, duy chỉ có hai chậu trầu bà to đặt ở cửa xấu số bị đám đồng nghiệp quỷ lười mỗi sáng tưới trà qua đêm đến hấp hối, lá trà vụn chất trong chậu hoa đã sắp ủ ra độc rồi.

Ví tiền và chìa khóa của Lạc Văn Chu cứ thế thoải mái ném trên bàn, không hề sợ bị người ta lấy – mặc dù theo Phí Độ thấy, quả thật cũng chẳng có gì đáng để lấy.

Phí Độ đàng hoàng ngồi chờ trong văn phòng anh một lúc, chờ phát chán, mùi xung quanh lại khiến người ta khó chịu được, hắn cảm thấy Lạc Văn Chu trong một lúc sẽ chưa ra được, thế là gửi một tin nhắn: "Có cần tôi cho mèo ăn giúp không?"

Lạc Văn Chu bận rộn đủ chuyện chỉ nhấn lại một dấu chấm, chắc là chẳng có thời gian để ý, Phí Độ coi như anh đồng ý, cầm chìa khóa đi.

Nhà Lạc Văn Chu không xa Cục công an, đi xe đạp cũng được, taxi chỉ lăn bánh một vòng là đến. Phí Độ trước lạ sau quen, vừa mở hé cửa thì một cục lông liền gấp gáp thò đầu ra, ngay sau đó, cục lông chợt ý thức được người tới không đúng, lập tức như một tia chớp chui tọt về gầm sofa, căng thẳng thò cổ nhìn ra bên ngoài.

Đêm hôm trước, hai người vừa ăn cơm nửa chừng đã bị một cú điện thoại của Đào Nhiên gọi đi, trong nhà chưa kịp dọn dẹp, Lạc Văn Chu gom hết bát đĩa trên bàn nhét vào tủ lạnh như đối phó kiểm tra vệ sinh bất ngờ ở ký túc xá trường đại học, do không gian sắp xếp không thỏa đáng, đĩa thịt viên chiên cuối cùng thật sự không có chỗ cất, đành phải đặt tạm trên nóc tủ lạnh cao một mét tám – ôm hi vọng may mắn với khả năng leo trèo của con mèo già.

Hiển nhiên, may mắn chỉ là may mắn.

Mảnh sứ vỡ nát "chi chít như sao trên trời", rải từ phòng ăn ra tới phòng khách, thịt viên ngổn ngang duỗi xác trên mặt đất, trên mỗi viên đều có dấu răng. Đồng chí Lạc Một Nồi tinh thần thực nghiệm rất cao, khả năng là nếm hết một lượt, mới dùng phương pháp brute force cho ra kết luận "đều không hợp khẩu vị".

Chậu cho mèo ăn đã sạch trơn, dưới ánh đèn loáng thoáng hơi phát sáng, không biết có phải là con mèo tự liếm hay không.

Phí Độ bắt chước Lạc Văn Chu bốc một nắm thức ăn cho mèo, nghĩ nghĩ, lại mở hai hộp thức ăn để kế bên.

Lạc Một Nồi đói đến liếm chậu vốn không nhịn được sức hút, lặng lẽ ló ra cái đầu be bé, phút chốc đụng phải đường nhìn của Phí Độ, lại lo lắng rụt về.

Phí Độ không ngó đến nó, rửa tay hai lần mới sạch mùi tanh của thức ăn, sau đó hắn lấy chổi trong bếp, thử gom đống ngổng ngang dưới đất – hắn thật sự không giỏi làm việc, quét cả buổi cũng chẳng xong.

Chủ tịch Phí treo lủng lẳng một tay, chống chổi đứng kế bên, khách quan đánh giá thành quả lao động của mình, cảm thấy mình quét sàn nhà bóng nhẫy, cách làm khác nhau nhưng hiệu quả y hệt căng tin Cục công an dùng dầu lau sàn vậy.

Hắn quyết đoán bỏ cuộc, mở di động tìm một công ty quen chuyên lo việc gia đình, thuê một người dọn dẹp theo giờ.

Lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy gót chân mình bị thứ gì đó chạm nhẹ.

Phí Độ quay đầu lại, phát hiện Lạc Một Nồi không biết sán tới từ khi nào. Thức ăn trong chậu mất hơn một nửa, nó đã ăn uống no nê, rốt cuộc lấy hết dũng khí, ngập ngừng đi quanh Phí Độ vài vòng, do dự không chắc mà ngửi bàn chân hắn.

Phát hiện Phí Độ nhìn mình, Lạc Một Nồi quay đầu nhảy đi hơn hai mét, một lúc lâu, thấy hắn không có phản ứng gì, nó lại lần nữa quay đầu trở về như thể thám hiểm vậy.

Phí Độ kéo ống quần ngồi xổm xuống, đưa hai ngón tay cho nó.

Lạc Một Nồi thoạt tiên trốn theo bản năng, sau đó thấy hắn không nhúc nhích nữa, mới run râu sán lại ngửi, khả năng là nghe thấy mùi thức ăn thân thuộc, nó dần dần thôi đề phòng, dùng chóp mũi huých huých Phí Độ, không gặp ngược đãi gì, lại đánh bạo cúi đầu, dùng đỉnh đầu cọ lòng bàn tay hắn.

Tay Phí Độ cứng đờ.

Lạc Một Nồi thấy hắn phản ứng chậm chạp, lá gan lại to hơn, vểnh cao đuôi, tự hủy cảnh báo, đi quanh Phí Độ ngửi trái ngửi phải, trong cổ họng phát ra tiếng kêu vừa nhỏ vừa ẻo lả.

Phí Độ rốt cuộc đặt tay xuống sống lưng con mèo, sờ bộ lông mượt mà kia. Lạc Một Nồi bám trên người hắn tìm chỗ thoải mái, thỉnh thoảng rúc đầu vào tay áo hắn, bị Phí Độ xách lên.

"Mày không nhớ tao à?" Phí Độ hỏi khẽ.

Lạc Một Nồi ngóc cái đầu chưa to bằng nắm tay, vừa lơ mơ vừa hơi sợ hãi nhìn Phí Độ. Động vật sẽ tuân theo bản năng, bản năng khiến nó sợ hãi Phí Độ, dù rằng nó cũng không biết mình đang sợ cái gì. Mà đồng thời, Lạc Một Nồi lại bị Lạc Văn Chu nuôi thành một sinh vật nhớ ăn không nhớ đòn, một bát thức ăn đã khiến nó vượt qua bản năng của mình.

Phí Độ nhìn nó, lòng bàn tay lại đột nhiên rịn một lớp mồ hôi mỏng, hắn nhẹ nhàng đặt Lạc Một Nồi sang một bên rồi mau chóng lấy tay về.

Thân thể mềm mại của động vật nhỏ, hô hấp và nhịp tim phập phồng, đều khiến hắn cảm thấy khó lòng chịu được.

Hắn đứng bật dậy, tránh Lạc Một Nồi tò mò, lưng dựa sát vào tường.

"Mạng sống" là gì?

Đây dường như là một định nghĩa sinh vật học, nhưng người bình thường lúc hiểu được từ này, sớm hơn khi họ bắt đầu học môn sinh học nhiều.

Có một số người là sớm trải qua cảnh sinh lão bệnh tử, được người lớn dùng trải nghiệm của bản thân, giải thích bằng cách đơn giản hoặc lãng mạn hơn.

Có một số người thì qua sách vở và phim ảnh không ngừng lặp lại tự động hình thành một khái niệm biên giới mơ hồ.

Phí Độ lôi di động và tai nghe ra, như một con nghiện vội vàng đeo tai nghe lên, tiếng hát quen thuộc mà đau thương lập tức tràn ngập thế giới của hắn, hắn không tự chủ được nín thở, ánh mắt nhìn con mèo cách đó không xa, mèo thật là đáng ghét, ăn no rỗi việc liền đi khều mớ sứ vỡ và thịt viên lăn lóc đầy đất, nghịch say sưa, vết dầu trên sàn nhà càng lúc càng nhiều hơn.

"Mạng sống là gì?" Bên tai như vang lên tiếng người đàn ông kia.

Người ấy cầm tay hắn đặt lên một động vật nhỏ, có thể là chuột con, cũng có thể là cút con hoặc thỏ con gì đó, Phí Độ không nhớ lắm, tóm lại là một sinh vật vô cùng nhỏ, con nít dùng một tay cũng cầm được, chỉ nhớ một cục lông bé xíu cuộn mình trong bàn tay hắn, ấm áp mềm mại, có nhịp tim, tim đập như đang run rẩy vậy.

Cảm giác vô cùng kỳ diệu.

"Đây là mạng sống." Âm thanh ấy nói.

Đột nhiên, bàn tay vẫn dịu dàng dẫn dắt hắn thình lình bóp chặt, như một chiếc kìm sắt khổng lồ, ấn tay hắn vào, bắt buộc hắn bóp cổ con vật nhỏ bé kia, nắm chặt các ngón tay hắn. Động vật nhỏ giãy giụa, phát ra tiếng thét hấp hối, hắn vô thức giãy giụa theo, người ấy lại có thể dễ dàng khống chế hắn, cho đến khi nhịp tim run rẩy và giãy giụa phí công đều yếu dần trong tay hắn.

"Đây là cái chết." Âm thanh ấy nói, "Con xem, kỳ thực giữa mạng sống và cái chết, chỉ là một quá trình cực kỳ tầm thường, không hề trịnh trọng như mọi người thổi phồng lên. Sở dĩ phải thổi phồng như vậy, bởi vì người là một loài động vật xã hội thói hư tật xấu ăn sâu cắm rễ, một mặt muốn dựa vào quần thể và xã hội để sinh tồn tốt hơn, một mặt lại khó kiềm chế được các loại ác niệm và dục vọng khác người, cho nên cần giao hẹn một bộ quy tắc có tính hạn chế, ví dụ như 'pháp luật' và 'thuần phong mỹ tục', cái trước là khế ước với xã hội này, để phòng ngừa con âm thầm làm trái, lại có cái sau, để người ta tiếp nhận giá trị quan của quần thể tẩy não, cam tâm tình nguyện hành động nhất trí với đại đa số. Nhận thức được điểm này, là con đã nhảy ra khỏi khuôn mẫu cũ của đại đa số."

"Con có muốn nhận thức lần nữa chân tướng của mạng sống và cái chết không… Lắc đầu là ý gì? Trẻ em phải khiêm tốn, điều đã học phải ôn tập nhiều lần mới có thể biến thành của mình, nào, chúng ta làm lại lần nữa-"

Tiếng đập cửa của người dọn dẹp theo giờ cắt ngang mạch suy nghĩ, Phí Độ giật mình, thái dương đã rịn mồ hôi lạnh.

Một tiếng sau, Phí Độ xách mấy ly cà phê vừa pha trở lại Cục công an.

Lúc này, người nhà nạn nhân quanh quẩn ở đó cơ bản đều đã đi hết, chỉ còn lại cha mẹ Khúc Đồng và Quách Hằng ngồi đối diện nhau. Một bên còn chưa dám tin vào sự thật, chờ mong hi vọng một phần vạn, một bên thì đang đợi chân tướng đến muộn hơn hai mươi năm. Quách Hằng đang trò chuyện gì đó với cha Khúc Đồng, cuộc đối thoại thường xuyên bị nước mắt thình lình tuôn rơi của đôi vợ chồng trẻ cắt ngang, hai bên mất một lúc để bình tĩnh, lại cố gắng an ủi nhau.

Phí Độ vừa đến khu vực làm việc của đội trinh sát hình sự, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên vóc dáng đậm chắc, trên xương mày có sẹo, dẫn một nhóm người rảo bước đi qua: "… Còn ở nhà, các phòng để lại người cần thiết trực là được rồi, số còn lại đều đi chi viện, bên phía Tiểu Đào không đủ người, tôi sẽ đi đánh báo cáo xin điều động lực lượng cảnh sát địa phương liên hợp hành động…"

Ông nhìn thấy Phí Độ, thế là lời đang nói chợt dừng lại.

Phí Độ đoán người này hẳn là một lãnh đạo của Cục công an, không biết Lạc Văn Chu báo lên cấp trên thế nào, hắn đang định tiến lên tự giới thiệu, thì người trung niên ấy đã đưa tay ra hiệu cho những người bên cạnh, ý bảo họ tranh thủ thời gian hành động, sau đó một mình đi tới chỗ Phí Độ, giơ tay ra trước: "Là

chủ tịch Phí phải không, tôi là Lục Hữu Lương, người phụ trách tạm thời của Cục công an, lá cờ thưởng của cậu lần trước chính là tôi ký đấy."

Phí Độ đặt cà phê xuống, như một người đứng đắn nắm bàn tay to lớn của ông: "Cục trưởng Lục, rất vui được gặp."

Lục Hữu Lương khách sáo vài câu, lại nói: "Nhóm Đào Nhiên đã tìm được địa điểm nghi phạm vứt xác quy mô lớn, chúng tôi áp dụng chiến thuật biển người, công tác khai quật hẳn sẽ rất nhanh, có thể lập tức cho xã hội một kết quả."

Lúc ở trong phòng hoài niệm Lạc Văn Chu từng đề cập, quê Tô Tuệ ở huyện Bình Hải, là huyện thuộc Yến Thành, một trong các nguồn nước của thành phố này, rất có khả năng là nơi vứt xác.

Thế là Phí Độ hết sức lễ phép hỏi: "Là ở huyện Bình Hải à? Tôi có góp chút cổ phần cho một hạng mục đang tiến hành xây dựng ở bên ấy, trên công trường tương đối nhiều người, nếu cần, tôi có thể gọi điện kêu người đến hỗ trợ."

"Ồ?" Lục Hữu Lương ngớ ra, chắc cho là Phí Độ nghe nhầm, ông còn cố ý giải thích, "Chắc họ chưa nói rõ, không phải ở 'Bình' Hải, mà ở 'Tân' Hải, cách chỗ chúng ta ba bốn giờ lái xe, tuy cũng tính là tài nguyên hải dương gần nhất, song trên phân chia khu vực hành chính đã ra tỉnh rồi, chậc, phối hợp cũng phiền phức…"

Trong hành lang không đủ ánh sáng, đồng tử Phí Độ thoáng co lại, một lúc lâu hắn đã tìm lại được giọng nói của mình: "Vứt xác xuống biển? Nhưng không phải gần đây đang là mùa bão à, xác chết vứt xuống biển sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Phải, xác không tiện vứt xuống biển đều chôn rồi," Cục trưởng Lục nói, "Hiện tại chúng tôi đang tìm kiếm những xác này, nhất là Khúc Đồng, bé gái ấy là nhân tố quá then chốt."

Lúc này, cha mẹ Khúc Đồng và Quách Hằng vừa bị tình hình điều binh khiển tướng của cục trưởng Lục kinh động đều theo tới, định hỏi tiến triển vụ án, mấy nhân viên trực ban vội vàng chạy đến, muốn ngăn cản họ tiến vào khu vực làm việc.

"Nào nào, đừng," Cục trưởng Lục vội nói, "Cứ để họ đến đây ngồi, tâm trạng của người nhà tôi đều hiểu, để tôi nói mấy câu với họ."

Phí Độ hắng cổ họng hơi khô, đúng lúc nói: "Ông làm việc đi, tôi không quấy rầy nữa."

Lục Hữu Lương gật đầu, thở dài nặng nề: "Những người hiềm nghi tham gia vụ án này thật sự… Ôi, bắt được cũng chưa chắc có thể như ý muốn, chỉ sợ chuyện hai mươi năm trước lại tái diễn thôi."

Nói xong, ông gật đầu chào Phí Độ, rồi sải bước đi qua hắn.

Khả năng là mấy năm gần đây xã hội chú trọng bảo vệ môi trường hơn, nghe nói Tân Hải vốn định khai phá, nhưng một số tư chất và thủ tục bảo vệ môi trường liên quan mãi chưa làm được, thành thử kéo dài đến tận bây giờ.

Quanh đó cũng chỉ có mấy viện an dưỡng trên đảo nhỏ là phát triển, lân cận có một làng tranh sơn dầu, mỗi năm vào thời gian cố định, trường học ký hợp đồng dài hạn sẽ dẫn học sinh đến vẽ cảnh thật, còn có thể mang đến ít lợi nhuận cho "làng du lịch" ven biển mang tính chất giải trí nhà nông kia, thời gian còn lại cơ bản là vắng tanh vắng ngắt.

Nơi không phải duyên hải khá nhiều núi, nhấp nhô liên miên, ít ai lui tới, chỉ có một số con đường cũ lâu năm xuyên qua trong đó, cỏ dại và rừng rậm chưa bị quấy rầy xanh rì tươi tốt, um tùm trong gió biển mằn mặn.

Mọi con đường đều đã bị phong tỏa, mọi địa điểm trên các tấm ảnh phong cảnh trong lành tươi đẹp trên bức tường ảnh đều lần lượt bị đánh dấu ra, kéo dài gần chục cây số, dọc theo cùng một con đường nhỏ đã không thấy rõ ranh giới, lực lượng cảnh sát Yến Thành và cảnh sát địa phương điều động từ nội thành Tân Hải vây vô số sợi dây màu vàng dọc theo con đường đó.

"Đội phó Đào, phát hiện một chỗ… A, khoan đã! Thi thể này còn mới!"

Cơ thể bé nhỏ của Khúc Đồng bị chặt thành bảy tám khúc chia ra chôn, đến tảng sáng rốt cuộc khâu lại hoàn chỉnh, các vết cắt phù hợp với mấy con dao trong căn phòng ở tiểu khu Hướng Dương, pháp y thậm chí còn thành công lấy ra một ít tinh dịch trên thi thể.

Điều vạn hạnh trong bất hạnh này khiến kẻ trung niên bị Lang Kiều bắt suy sụp tại đó.

"Lúc ấy tôi đi theo một cô bé khác, biết cha mẹ công việc bận rộn, cô bé thường xuyên về nhà một mình, không ngờ lại gặp chuyện bắt cóc tống tiền kỳ khôi như vậy… Tôi cũng định báo cảnh sát rồi, là con bé kia, là con bé Tô Lạc Trản kia đầu độc tôi, nó nói nó thích cô bé này, ra sức xúi giục tôi bắt, vừa vặn tôi nắm rõ vùng Tây Lĩnh, đầu óc nóng lên…"

"Tôi không giết người! Tuyệt đối không giết người! Sau khi xong việc tôi liền đi ngay, thật đấy, lúc ấy là kẻ kia – người vệ sinh, hắn nổi giận đùng đùng xông vào túm Tô Lạc Trản, tôi thấy khác thường vội bỏ chạy… Tôi thật sự không biết bọn họ sẽ điên rồ như thế, thật đấy xin hãy tin tôi!"

"Tôi thích các em ấy như vậy, làm sao nỡ hại các em?"

59. Quyển 3 - Chương 1-1: Đọc To (2)

Lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, Lạc Văn Chu cảm thấy thần trí mình cũng có chút mơ hồ, quá trình tra hỏi cường độ cao, thời gian dài, đối với hai bên đều là một loại tra tấn, đặc biệt là khi đối mặt với nghi phạm có tâm lý vững vàng như Hứa Văn Siêu, không cho đối phương thở, kỳ thực cũng là không cho chính mình thở.

Những người chạy ngược chạy xuôi bên ngoài còn đang tìm kiếm các bằng chứng, kẻ thẩm vấn và bị thẩm vấn thì phải thông qua thần sắc đối phương, tin tức rất nhỏ giữa những câu chữ lộ ra để lừa gạt và phán đoán lẫn nhau-

Họ rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu chứng cứ, Tô Lạc Trản rốt cuộc đã nói nhiều hay ít?

Hắn vừa rồi chỗ nào tự mâu thuẫn? Câu nào có khả năng là thật, câu nào là tránh nặng tìm nhẹ?

Họ đang trá cung mình phải không?

Trá cung từ hướng nào mới có thể ép hắn thừa nhận?

Hơi buông lỏng là lập tức sẽ bị Hứa Văn Siêu bắt lấy cơ hội giảo biện phản cung, muốn đổi người cũng không được.

Từ cổ Lạc Văn Chu trở lên cơ bản đình công, anh hoàn toàn dựa vào ký ức của cơ thể tự động hướng dẫn quay về phòng làm việc.

Cha mẹ Khúc Đồng nghe tin đã bất chấp khuyên can chạy đến Tân Hải, chỉ còn lại một mình Quách Hằng.

Lạc Văn Chu nhìn thấy bóng lưng ông, cho rằng Quách Hằng đang ngủ, vô thức bước nhẹ hơn, tiện tay cầm một chiếc áo khoác đồng phục cảnh sát không biết ai bỏ ngay gần đó, đang định đắp cho ông, đúng lúc này Quách Hằng lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nếp nhăn ở khóe mắt ông từ mũi "gồ ghề" đến thái dương, như những vết nứt nẻ trên mặt đất khô khốc, trong tròng trắng hơi vàng, tia máu như mạng nhện bò quanh nhãn cầu, không hề buồn ngủ tẹo nào.

Trong khu vực làm việc của đội trinh sát hình sự thường ngày ồn ào giờ lặng ngắt như tờ, hoặc còn đang bận bịu bên ngoài, hoặc đã không gượng được ngủ gục rồi. Hai người đàn ông im lặng đối mặt, bầu không khí như đông lại, ngưng trệ ở đó, điều hòa mạnh hơn cũng chẳng thổi nổi gió ra.

Rất lâu, Quách Hằng mới khó khăn mở miệng trước: "Vị… vị lãnh đạo họ Lục của các anh đã nói hết với tôi rồi."

Lạc Văn Chu chậm rãi kéo một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện ông.

"Không nói cụ thể lắm," Quách Hằng nói, "Ông ta bảo các anh còn vài tình tiết vẫn đang xác minh – bây giờ anh có thể cho tôi biết tình hình cụ thể chưa?"

Lạc Văn Chu dừng một chút: "Mùa hè hai mươi năm trước, Quách Phỉ tình cờ kết bạn với một cô bé nói là cùng thầy giáo đến Liên Hoa Sơn, cô bé mặc váy hoa nhí, rất xinh xắn, có điều tựa hồ luôn không phân biệt được đông tây nam bắc, đã vài lần hỏi đường em. Một ngày nọ khi học bù ra về, Quách Phỉ lại lần nữa tình cờ gặp cô bé kia, cô bé dường như rất sốt ruột, nói thầy giáo đã nằm viện, một mình mình không tìm được đường về khách sạn. Quách Phỉ là một cô bé tốt bụng, nhận xét của giáo viên mỗi cuối năm đều có một dòng 'sẵn lòng giúp người', đến nay còn nằm trong phòng lưu trữ hồ sơ của trường tiểu học Liên Hoa Sơn. Em cố gắng hướng dẫn mấy lần, mà đối phương vẫn không hiểu, em nghĩ, dù sao chỉ là đi vòng một đoạn đường ngắn, chắc cũng chẳng muộn mấy phút, thế là quyết định tự mình dẫn cô bạn kia đến nơi muốn đi…"

Bắt đầu từ lúc anh lần đầu tiên nhắc tới tên "Quách Phỉ", Quách Hằng liền không khống chế được run rẩy, nước mắt đùng đục lăn xuống khóe mắt, bị chặn bởi các nếp nhăn, lại chảy tới thái dương hoa râm.

Nói đến đây Lạc Văn Chu dừng một lát, đặt tay lên vai Quách Hằng, đôi vai gầy trơ cả xương và lồng ngực phập phồng không thôi tổ hợp lại, như một cái bễ yếu ớt cũ rích vậy.

Quách Hằng khó khăn hít vào một hơi: "Anh nói, anh nói tiếp đi."

"Cô bé đó – chính là Tô Tiểu Lam, lừa Quách Phỉ uống nước ngọt bỏ thuốc mê, để em lại khách sạn, chờ đợi hung thủ Ngô Quảng Xuyên xuất viện. Ngô Quảng Xuyên cố ý lấy cớ 'thân thể không khỏe' để tách khỏi đoàn, một mình chiếm được một chiếc xe công. Sau khi sát hại Quách Phỉ, Ngô Quảng Xuyên giấu em trong cốp xe, rời khỏi Liên Hoa Sơn, Tô Tiểu Lam cầm hộp bút của Quách Phỉ." Lạc Văn Chu nói – dù rằng anh biết, bất luận suy đoán từ một loạt sự thật gồm nhật kí của Tô Tiểu Lam, hay tính nhất trí của cách thức phạm tội, người năm xưa sát hại Quách Phỉ kỳ thực là Tô Tiểu Lam, Lạc Văn Chu dùng ngữ điệu tưởng như khách quan nhẹ nhàng bóp méo sự thật, "Mối quan hệ méo mó của Tô Tiểu Lam và hung thủ khiến cô bé rất ghen tị với nạn nhân, trên đường cô bé bởi vì vậy mà xảy ra xung đột với hung thủ, giận dữ chạy xuống xe, trèo qua sườn dốc chú phát hiện, nhìn thấy buồng điện thoại công cộng gần bãi rác, đột nhiên nghĩ ra một cách trút giận – gọi cho chú cú điện thoại có tiếng thét, còn để chú nghe thấy tiếng lắc hộp bút."

"Cô bé vì sao… vì sao…"

"Bởi vì cô bé đố kỵ với Quách Phỉ có cha mẹ như chú, có gia đình hạnh phúc, thành một bé gái tốt hơn mình một vạn lần, có được thứ mà mình sống thêm hai mươi năm nữa cũng không thể có được."

Quách Hằng theo câu này nhìn Lạc Văn Chu, nhất thời không nói nên lời.

"Chú Quách, năm ấy chú không giết sai người, chú chỉ là… quá lương thiện, căn bản không hoài nghi một người khác trong nhà," Lạc Văn Chu nhẹ nhàng nói, "Nhưng bởi vì chú giết Ngô Quảng Xuyên ngay trước mặt, làm Tô Tiểu Lam sợ hãi, Tô Tiểu Lam lần đầu tiên biết những việc mình làm sẽ dẫn đến báo ứng, sau đó cô bé vẫn sống những ngày vừa méo mó vừa đau khổ, hơn nữa giảm mạnh tần suất gây án, chú vô hình trung đã cứu không ít nạn nhân tiềm ẩn – ít nhất trên trăm người."

Nhưng Quách Hằng lại giơ tay che mắt, khóc không thành tiếng.

Lạc Văn Chu: "Chú Quách…"

"Đừng nói nữa," Quách Hằng xua tay lung tung, "Đừng mất công tìm lời dễ nghe an ủi tôi, tôi cảm ơn anh."

Năm ấy vừa vặn do ông tùy tiện ra tay đâm chết Ngô Quảng Xuyên, khiến Tô Lạc Trản không dám sử dụng cùng một cách tra tấn gia đình nạn nhân nữa, thậm chí điều chỉnh cách thức gây án, mới khiến hồ sơ của các bé gái ngộ hại sau im lặng xen lẫn trong đông đảo trẻ em đi lạc, chậm mất hai mươi năm, mới lại thấy ánh mặt trời.

Quách Hằng từng kích động dễ nổi giận, nhưng ông không hề ngu ngốc, ông nhận ra lời nói dối sơ hở rành rành này.

"Thế Phỉ Phỉ của tôi bây giờ ở đâu?"

"Tô Tuệ thủ phạm chính năm đó không hề tham gia vụ án này, cho nên chúng cháu suy đoán, Quách Phỉ nên ở dọc tuyến quốc lộ Liên Hoa Sơn thông đến nội thành lúc ấy."

“Còn có thể… còn có thể tìm được không? Các anh còn tìm kiếm nữa không?”

“Có thể tìm được,” Lạc Văn Chu nói, “Một người không thể nào vô duyên vô cớ nói mất là mất, nhất định còn giấu ở đó, rồi sẽ có manh mối để lần theo. Dù nhất thời chưa tìm ra, hi vọng luôn còn đó, dù người khác đều quên hết, cháu vẫn nhớ, chú hãy yên tâm.”

Quách Hằng rời khỏi Cục công an vào một buổi sớm mai, Lạc Văn Chu nhìn theo bóng lưng ông cho đến khi không thấy nữa. Anh không biết Quách Hằng về sau sẽ thế nào, nhưng bất kể là sáu mươi tuổi, bảy mươi tuổi hay tám mươi tuổi, con người dù sao vẫn phải sống, cuộc sống dù sao vẫn phải tiếp tục, mắt dù sao vẫn phải nhìn về phía trước.

Cũng có thể là Lạc Văn Chu đang tự an ủi mình, anh cảm thấy lưng Quách Hằng gần đây tựa hồ hơi thẳng hơn.

Lạc Văn Chu lê bước về phòng làm việc, ngồi phịch lên ghế, thở ra một hơi dài, lập tức có cảm giác hình như mình đã quên chuyện gì, ngẩng đầu nhìn thấy trên bàn đặt một ly cà phê đã nguội ngắt.

Đúng rồi, anh bảo Phí Độ chờ anh!

Nhưng hiển nhiên Phí thiếu gia không thể chờ anh trong cục cả đêm, chắc đã đi lâu rồi.

Lạc Văn Chu đang mơ mơ màng màng cầm ly cà phê kia ngắm nghía, thì đột nhiên một bàn tay từ bên cạnh giơ tới nhấc cái ly đi. Ngay sau đó, nước hoa mùi mộc hương u ám từ cổ tay áo người nọ phả vào mũi, Lạc Văn Chu vô thức hít sâu một hơi, mũi hơi khô.

Phí Độ chẳng biết lại từ khách sạn đắt đỏ nào đi ra, đã thay quần áo mới, đặt bữa sáng và cà phê đóng gói từ khách sạn lên bàn làm việc trước ánh mắt mơ màng của Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu vô thức nói: “Cậu ăn no rửng mỡ à, có nhà không về suốt ngày ở khách sạn, khách sạn đó do nhà cậu mở hả?”

“Cũng có thể nói như vậy,” Phí Độ trả lời một cách đương nhiên, “Tôi nắm giữ sáu mươi phần trăm cổ phần.”

Lạc Văn Chu: “…”

Hạng ông chủ cố ý chạy đến trước mặt tầng lớp làm công ăn lương khoe giàu đều khốn nạn cả.

“Không phải anh bảo tôi chờ, có mấy câu muốn nói với tôi à?”

“A, đúng.” Lạc Văn Chu mở cà phê ra uống một ngụm to, muốn nhờ cà phê tìm lại bộ óc đánh rơi, “Tôi muốn nói với cậu…”

Anh định nói gì?

Lạc Văn Chu dừng lại, ngạc nhiên phát hiện trí nhớ của mình xuất hiện đứt khúc, lục thế nào cũng chỉ có trống rỗng, một dấu chấm câu cũng chẳng nhớ nổi, trải nghiệm sớm một lần chứng bệnh Alzheimer.

Sơ mi trắng tinh của Phí Độ bắt đầu hơi lóa mắt, cơ hồ xuất hiện bóng chồng.

“Tôi nói với cậu…”

Phí Độ nhìn anh nói lung tung mấy âm như ngủ mơ, sau đó cả người nghiêng theo hướng lưng ghế, cứ thế ngủ mất. Hắn vội vàng nhanh tay lẹ mắt đỡ ly cà phê Lạc Văn Chu còn cầm trong tay, nhẹ nhàng giải cứu cái ly suýt rơi xuống đất, lại làm một tư thế thoải mái cho tay anh.

Người kia hơi nhíu mày, vô cùng tiều tụy, mắt biến thành ba mí, khuôn cằm bình thường cạo rất sạch lún phún râu, tự dưng có vài phần như “ông chú” chán chường, gầy đi trông thấy. Làm việc liên tục bốn mươi tám tiếng, dù là thần tiên cũng phải mệt phờ, sắc mặt dĩ nhiên sẽ không tươi tắn lắm. Nhưng tự dưng, khí chất công tử miệng lưỡi ngọt xớt bình thường tan đi, thứ gì đó dày và kiên cố hơn theo sát như nước chảy đá lộ.

Phí Độ nghiêng người dựa lên bàn làm việc của anh, dùng hai ngón tay nắm cằm Lạc Văn Chu, khẽ vặn lại ngắm nghía chốc lát, giống như một người sưu tầm đồ cổ thưởng thức một món đồ sứ Nhữ Dao quý giá vậy. Lát sau, hắn đứng thẳng dậy, im lặng thở dài, thừa nhận mình đã rung động trước khuôn mặt này.

Lang Kiều đúng lúc lê bước chân mệt như chó chết từ ngoài lăn vào, vốn cảm thấy mình nằm trên đường cái cũng có thể ngủ say như chết, không khéo đụng trúng ngay màn này, hù cơn buồn ngủ tan tác chim muông, chỉ cảm thấy đống tiểu thuyết màu vàng hệ liệt "tổng tài bá đạo" từ nhỏ đến lớn từng xem hò hét lao qua trước mắt, cô cảnh sát xinh đẹp há hốc miệng cứng đờ thành một cương thi ngay cửa.

"Tổng tài bá đạo" rắp tâm xấu xa chẳng mảy may bối rối, còn quay đầu chớp chớp mắt với cô, nở nụ cười đặc biệt ẩn ý, chỉ chỉ túi thức ăn bên cạnh, ý bảo cô tự lấy, sau đó bưng ly cà phê Lạc Văn Chu vừa uống lên nhấp một ngụm, rồi thong thả bỏ đi.

Đào Nhiên bị nắng sớm chiếu không mở nổi mắt, được đồng nghiệp đến chi viện thay đi nghỉ ngơi, anh phủi bùn đất đầy người, chui đại vào một chiếc xe. Đúng lúc này, di động rung một cái, Thường Ninh gửi một tấm ảnh chụp chung, Thần Thần nằm trong lòng cô, các ngón tay nắm chặt áo chị mình, song vẫn rất cố gắng nhìn vào ống kính mà cười.

"Bác sĩ nói Thần Thần chỉ bị thương nhẹ, có thể xuất viện rồi, cô mình nói phải cảm ơn các bạn cho đàng hoàng, hôm nào có thể mời bạn và đồng nghiệp về nhà ăn cơm không?"

Đào Nhiên lần đầu tiên không lập tức trả lời tin nhắn của nữ thần, cầm di động chìm vào giấc ngủ.

Phí Độ đi taxi về công ty, nhân còn chưa tới giờ làm, kí mấy xấp giấy tờ đã hứa với trợ lý Miêu, sau đó một mình ngồi một lúc trong văn phòng trang hoàng sang trọng.

Đây là văn phòng của chủ tịch Phí năm đó, chỗ cửa vào là một phòng tiếp khách, có một tủ rượu ẩn trong vách tường, bên cạnh là một tủ sách lớn cao đến nóc nhà, nửa trên là các loại sách hiếm, cuộn da dê, tơ lụa thậm chí thẻ tre, loại nào cũng có, nửa dưới trưng bày đồng hồ hiệu chủ cũ năm ấy sưu tầm.

Một bên tường khác thì là tủ trưng bày lắp kính, treo toàn binh khí cổ, chính giữa là một thanh yêu đao, nghe nói là đế vương cổ đại đeo, chuôi đao lộng lẫy, thời gian trôi qua đã lâu mà lưỡi đao vẫn sáng loáng, dưới ánh sáng lành lạnh của tủ trưng bày, nó cơ hồ muốn phá tủ lao ra ăn thịt uống máu.

Giữa các sofa là một bục trưng bày cao một mét tư, hình tròn, vòng ngoài là các loại tiền đã không còn phát hành lưu thông, vây quanh một kệ trưng bày be bé, bày tác phẩm quán quân của một cuộc thi thiết kế châu báu quốc tế trong ba năm liền – chỉ có ba năm, năm thứ tư chưa kịp bày lên thì người sưu tầm đã nằm duỗi xác trong viện an dưỡng Tân Hải.

Mỗi một vị khách lần đầu đến văn phòng của hắn đều hơi chấn động trước phòng tiếp khách như viện bảo tàng cỡ nhỏ này, người ở lại đây thời gian dài, tiền tài, quyền lực, dã tâm, dục vọng quả thực muốn chui khỏi mỗi một lỗ chân lông mở ra.

Mà phòng làm việc và phòng tiếp khách nửa liền nửa cách, nối nhau bằng một hành lang nhỏ chỉ lọt một người, hành lang có một khúc ngoặt khéo léo, tránh ánh sáng của phòng làm việc chiếu vào – trong phòng làm việc hai bên có cửa sổ nhỏ thông gió, phía sau thì là một cửa sổ lớn sát sàn, từ đây có thể nhìn rõ hơn một nửa Yến Thành bên dưới, dòng xe cộ thong thả đi thành hàng và người qua đường bé tí như kiến được thu hết vào đáy mắt.

Phí Độ đứng dậy, cầm một cái túi đựng hồ sơ không dày từ tủ hồ sơ khóa kín, bên trong có mấy bản hợp đồng, báo cáo tài chính và mấy bản diễn giải thay đổi tài sản lớn, là năm đó lấy danh nghĩa tập đoàn hợp tác với một chỗ tên "quỹ Quang Diệu". Lúc cha hắn còn giữ chức từng có hợp tác với quỹ này, còn định kỳ quyên tiền cho một quỹ công ích bên dưới nó.

Hợp đồng đã hết, hợp tác tự nhiên kết thúc, đối phương cũng không có ý định ký tiếp.

Mà bản kế hoạch "Thánh địa nghỉ ngơi tài nguyên biển Tân Hải – tạo ra Maldives Trung Quốc" lặng lẽ nằm dưới cùng tập tài liệu, là một hạng mục quỹ Quang Diệu từng vừa ý, muốn mời họ đầu tư, năm đó hội đồng quản trị độc đoán của cha hắn lấy cớ "lượng tài chính chiếm dụng lớn, không có hình thức lợi nhuận hoàn thiện" để từ chối, bỏ dở ở đây.

"Tân Hải…" Phí Độ dùng nắp bút gạch mạnh một đường trên đó.

Ba nguyên tắc lớn trong vứt xác-

Thứ nhất, địa điểm vứt xác tuyệt đối an toàn, không có người nằm ngoài tầm khống chế đến đào xới, sẽ không ai phát hiện bí mật chôn dưới đất.

Thứ hai, có thể hoàn hảo trộn lẫn xác chết vào xác tử vong bình thường, cho dù bị phát hiện thì người ta cũng sẽ không báo cảnh sát.

Thứ ba, dù có báo thì cảnh sát cũng chẳng cách nào tìm ra danh tính người chết.

Trong đó, điều thứ ba phù hợp với hai mươi năm trước, đến bây giờ theo các loại kỹ thuật hình sự pháp y phát triển, cơ bản đã không thể thực hiện, như vậy với IQ của Hứa Văn Siêu, nhất định hắn sẽ tuân theo hai điều trước.

Tại sao hắn lại lựa chọn Tân Hải?

Nếu vứt ở bờ biển, nguy cơ xác bị vớt lên là vô cùng lớn, nơi xa hơn thì cần phải có phương tiện ra khơi, hơn nữa không phải mùa nào cũng đi được, tất có một số xác chết chỉ có thể chôn trên đất liền.

Quê quán và những gì Hứa Văn Siêu với ba đời nhà họ Tô đã trải qua cho thấy, họ đều không có mối liên hệ gì với thành phố Tân Hải, vậy rốt cuộc vì lý do gì mà Hứa Văn Siêu lựa chọn nơi đây? Chẳng lẽ chỉ là nhiếp ảnh gia tự do ngẫu nhiên cảm thấy nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, ít ai lui tới?

Một tuần sau, vụ án lớn đặc biệt phức tạp, thời gian đặc biệt kéo dài, đặc biệt sởn gai ốc này, dưới sự hợp tác của cảnh sát hai khu vực, rốt cuộc đã kết thúc – nhạc công ở trường đua xe bắt cóc Khúc Đồng dưới các loại đe dọa và dụ dỗ, cuối cùng đã khai ra một trong bốn người khác trên ảnh, họ có chế độ nhập hội nghiêm ngặt, cần phải có người giới thiệu, mới đầu chỉ được phép mời cô bé Tô Lạc Trản ăn bữa cơm, phải tốn rất nhiều tiền, giữ mối quan hệ rất lâu dài, mới được phép trở thành "hội viên cao cấp".

Các "hội viên" khai ra nhau, nhổ củ cải lôi cả đất lên mà bắt về một loạt – bao gồm một số "hội viên cũ" không hề có trên ảnh, đã rút khỏi giao dịch từ lâu. Trong số này lại không thiếu một số "nhân vật thành công" trông rõ đàng hoàng, cảnh sát tìm tới cửa đã gây chấn động một thời gian.

Xác Quách Phỉ rất gần với lối suy nghĩ Phí Độ đưa ra, nằm trong một bãi tha ma vùng nông thôn trên đường quốc lộ từ Liên Hoa Sơn đến nội thành năm đó. Theo người dân địa phương nói, trước kia khi chưa phổ biến hỏa táng, nơi này chuyên dùng để chôn xác đột tử và chết non, bản địa có rất nhiều truyền thuyết mê tín, bình thường không ai dám tới gần, năm ấy có một người dân trong thôn say rượu vào nhầm, tình cờ phát hiện một ngôi mộ khác lạ, sợ phát điên ngay tại đó, còn lưu truyền chuyện ma suốt một thời gian dài.

Tiếc rằng, do kiêng kị nên chưa từng có ai tích cực xác minh.

Đưa tin, tìm kiếm bằng chứng, khởi tố… đủ các công việc giai đoạn sau làm liên tục không nghỉ ngơi, đến khi kết thúc một giai đoạn, Lạc Văn Chu mới giật mình nhận ra, đã vào trung tuần tháng Chín rồi.

Ngày đầu tiên quay lại cuộc sống đi về sát giờ, anh còn chưa kịp phấn chấn, thì đã thấy một chiếc xe kiểu dáng thể thao đậu trước cổng, một tên khốn quen mắt đứng kế bên, cười tít mắt nhìn cảnh sát giao thông dán giấy phạt.

60. Quyển 3 - Chương 1-2: Macbeth 1

Lạc Văn Chu còn chưa kịp có phản ứng gì, Lang Kiều đi đằng sau đã hít sâu một hơi.

Lang Kiều mấy bữa nay thường xuyên nhớ tới nụ cười mỉm quỷ bí của Phí Độ hôm đó trước khi đi, mỗi ngày trên đường đi làm và ra về đều đang thả trí tưởng tượng bay xa, đã xâu các tag "cường thủ hào đoạt" và "ngược luyến tình thâm" vân vân thành một chuỗi, não bổ một bộ phim truyền hình 18+ đầy kịch tính – chỉ là độ này áp lực công việc quá lớn, vẫn chưa kịp hé lộ cho Lạc Văn Chu một trong hai nhân vật chính.

Vừa vặn hai hôm trước mới đổ một trận mưa thu, đồng chí Lang Kiều gặp Phí Độ thình lình xuất hiện giật mình đạp lên vũng nước trước cổng, suýt bò rạp dưới đất, vội dùng hết bốn chân vịn tường.

Lạc Văn Chu nghe tiếng động quay đầu lại nhìn cô, lão gay chết toi này thoạt tiên mất hết tính người cười nhạo tư thế của cô, sau đó lại nói: "Em đi làm mang giày cao gót làm gì, mọi người ra vào chạm mặt suốt, làm như không ai biết em lùn vậy."

Lang Kiều: "…"

Cô trợn mắt, vất vả chỉnh gót giày ngay lại, nuốt lại trọn vẹn lời nhắc nhở muốn nói, nghĩ bụng: "Hừ, thích chết thì tùy."

Trước đây Phí Độ cũng ban ngày đi làm ban đêm đàn đúm chơi bời, thỉnh thoảng chạy tới quấy rầy Đào Nhiên, quá nửa cũng chỉ là kiếm được món gì mới mẻ hay ho chạy tới dâng tặng. Vô duyên vô cớ, hắn sẽ không đến Cục công an mỗi ngày. Lạc Văn Chu trước kia thường xuyên lo nghĩ về hắn, song đó đều là khi hắn còn nhỏ, kể từ khi Phí Độ lớn lên thành tên khốn nạn ba trăm sáu mươi độ không góc chết, thì cũng chẳng còn gì đáng lo nghĩ nữa.

Trong thành phố khói lởn vởn, mọi người vất vả ngược xuôi, lại cách nhau xe cộ đông đúc và biển người tấp nập, bạn bè mấy tháng không gặp cũng là chuyện bình thường.

Nhưng cách lần trước chủ tịch Phí chạy đến Cục công an "sưởi ấm" mới chưa đầy một tháng, mà Lạc Văn Chu đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, dường như mình đã rất lâu rồi không gặp hắn.

Xe của Phí Độ vẫn nổi bần bật, nhưng người trông có vẻ đàng hoàng hơn.

Hắn không đeo kính, tai nghe đeo lỏng lẻo một bên, sơ mi vải bông hiếm khi cài đến khuy dưới cùng một cách bình thường, hơn nữa cực kỳ hiếm thấy mặc quần bò, tóc tùy ý vuốt ra sau đầu, để lộ rõ khuôn mặt anh tuấn. Hắn như bị cái gì gột rửa linh hồn, khí chất nhã nhặn giả dối lúc trước không còn sót lại tẹo nào, thoạt nhìn như một sinh viên nghệ thuật hơi nổi loạn nhưng không quá trớn vậy.

Lạc Văn Chu đút tay vào túi, thong thả đi tới trước mặt Phí Độ, trong bụng không khỏi chửi thề-

Trên đời có ngàn vạn loại nam sắc, Lạc Văn Chu xem như sở thích tương đối rộng, anh vừa có thể thưởng thức thẩm mỹ kiểu Tây hormone giống đực hừng hực, tràn ngập cảm giác sức mạnh, vừa có thể thưởng thức thẩm mỹ truyền thống minh minh như nguyệt, ôn nhuận như ngọc… Chỉ cần không phải cái nết của Phí Độ, ai đến anh cũng không từ chối.

Ngài Phí là loại hình anh nuốt không trôi, quả thực là con rắn hổ mang hình người, ăn vận chỉnh tề, hư hư thực thực, tâm và nhãn nhiều đến độ nhìn là mắc chứng sợ dày đặc, trên người lúc nào cũng có cảm giác xâm lược mãnh liệt và sắc bén, không muốn bị hắn điều khiển thì mọi phút mọi giây đều phải vô thức căng thần kinh lên. Đừng nói thưởng thức, chỉ nghĩ đến hắn thôi là Lạc Văn Chu đã đau đầu rồi.

Mà có thể hấp dẫn anh nhất ngay ánh nhìn đầu tiên, thì là kiểu sạch sẽ và phóng khoáng, hơi cá tính, nếu ngoại hình ưa nhìn một chút, cơ bản là trúng ngay tử huyệt – ví dụ như Phí Độ hiện giờ.

Phí Độ xét cho cùng còn trẻ, thu lại răng nanh có độc là sẽ tràn đầy nét thanh xuân có thể lấy giả tráo thật.

Lạc Văn Chu phất tay đuổi cậu cảnh sát giao thông cách vách đi, vỗ vỗ nóc xe Phí Độ, chỉ tòa nhà thương mại bên kia đường: "Rẽ phải, bên đó có một trung tâm thương mại, nhìn thấy không? Bãi đậu xe gần nhất ở ngay đó, nếu không phải tình huống đặc biệt, cổng Cục công an thành phố không cho xe ngoài đậu tùy ý, cậu phải có giấy phép đậu xe."

Phí Độ nhìn anh nở nụ cười không hề u ám: "Giấy phép đậu xe làm ở đâu?"

"Giấy phép đậu xe dài hạn chỗ chúng tôi không bán sỉ cũng không bán lẻ, đầu tiên, cậu phải là nhân viên trong cục, bét nhất cũng phải là người nhà của nhân viên," Lạc Văn Chu tỉnh rụi hạ đường nhìn xuống, để đôi mắt bị kích thích dịu đi, nửa cười nửa không nói, "Mở miệng là đòi giấy phép đậu xe, cậu có 'danh phận' không hả chủ tịch Phí? Mới tháo bột chưa được mấy hôm đã lái xe khắp nơi – Lại đến đây làm gì nữa?"

Phí Độ không đáp mà hỏi ngược: "Hôm nay anh không lái xe?"

Lạc Văn Chu: "Cho đồng nghiệp mượn đi xem mắt rồi."

Phí Độ nheo mắt, quay lại kéo cửa xe: "Vừa khéo, muốn lên không?"

Lạc Văn Chu: "…"

Động tác này của Phí Độ kéo ra một làn gió nhẹ, Lạc Văn Chu ngạc nhiên phát hiện, hôm nay hắn lại không xịt mấy thứ nước hoa lung tung kia, từ trên người bay tới là mùi nước giặt pha lẫn nước cạo râu, trong veo, sạch sẽ, như gió thu được mưa gột rửa vậy.

Chắc chắn là tên này cố ý.

Trong lòng Lạc Văn Chu cảnh giác, mà tứ chi lại phản bội đại não, tự chủ trương lên xe người ta.

Phí Độ ngời ngời phong độ đóng cửa xe giúp anh, đang tính vòng qua bên kia, thì thấy một "cục lông xù" đeo cặp táp cũ rích từ trong Cục công an chạy ra, đứng trước cổng nhìn xung quanh, chính là Đào Nhiên.

Phí Độ dừng động tác kéo cửa xe, chào hỏi: "Anh."

"Ôi," Đào Nhiên vò đầu đi tới, mắt mù không mảy may chú ý đến cách ăn mặc của Phí Độ có gì khác với bình thường, "Cái bọn này, vừa nói hôm nay không cần tăng ca, anh mới đi toilet một cái, thì trừ người phải trực ra đều chạy hết – Sao em lại ở đây?"

Phí Độ: "Em đến làm chút việc."

"Ồ, vậy à," Đào Nhiên hơi lơ đãng, cũng không hỏi hắn làm việc gì, "Anh đang muốn tìm em đây, Thường Ninh nói là cha mẹ Thần Thần muốn hẹn thời gian mời mọi người ăn bữa cơm, em có đi không?"

Phí Độ "À" một tiếng thật dài.

Đào Nhiên: "Thế nào?"

"Đến nhà Thần Thần – tới lúc đó bọn em phụ trách trò chuyện với phụ huynh, dời đi tầm nhìn, anh phụ trách giúp chị Thường Ninh dọn dẹp, chuẩn bị thức ăn?" Phí Độ uể oải nằm bò lên nóc xe, "Hoặc anh còn có thể xúi họ chuẩn bị ít rượu, chuốc say mọi người, sau đó để chị Thường Ninh lần lượt tiễn khách, anh thì chịu trách nhiệm lái xe. Tốt nhất là đám kỳ đà cản mũi bọn em ra cửa liền tự động kết bạn biến mất, anh còn có thể thuận tiện dẫn chị ấy đi hóng gió đêm, xem phim này nọ."

Đào Nhiên vốn không nghĩ nhiều thế, được dăm ba câu của hắn đốt sáng phương hướng, cả người lâng lâng, song cũng không tiện nói gì, chỉ điên đảo thần hồn đứng đó cười.

Lúc này, cửa sổ bên phía Đào Nhiên hạ xuống, Lạc Văn Chu không mấy vui vẻ nói: "Được rồi, tinh thần bữa cơm này tôi nhận, ngày mai tôi sẽ truyền đạt cho các đồng chí, có thể phiền ông đừng ngược chó ngoài đường không? Chú ý tố chất!"

Đào Nhiên tuyệt đối không ngờ được một ngày kia mình sẽ nhìn thấy Lạc Văn Chu sống ở trong xe Phí Độ, lập tức giật nảy mình, như thể mộng du nhìn Lạc Văn Chu lại ngó Phí Độ, nhìn qua nhìn lại ba vòng, hoài nghi thần trí mình không tỉnh táo lắm. Thế là anh vô thức "À" một tiếng, dụi dụi mắt, ngoan ngoãn đi.

Đội phó Đào đi tới năm mươi mét, cung phản xạ dài ngoẵng cuối cùng chạy xong toàn bộ hành trình, đầu óc như bị điện giật mà có phản ứng – khoan đã, vừa rồi là Lạc Văn Chu ngồi trên xe Phí Độ?

Lạc Văn Chu, giới tính nam, thích nam.

Phí Độ, giới tính nam, thích… nhân loại!

Đào Nhiên quay phắt đầu lại, vai gáy "Rắc" một tiếng phản đối, chiếc xe vừa đậu trên lề đã nhanh nhẹn lái xuống đường, hòa vào dòng xe cộ tấp nập, chẳng thấy tăm hơi.

"Ảo giác." Đào Nhiên tự kết luận, làm như thật mà gật đầu, rồi bán thân bất toại bước đi.

"Đến ngã tư phía trước rẽ trái, bên kia đang sửa đường không đi được." Lạc Văn Chu hết sức bình thản chỉ huy, giống như anh thật sự chỉ quá giang về nhà thôi. Anh đã hỏi một lần mục đích của Phí Độ chuyến này, tên khốn ấy ra vẻ thần bí không nói, Lạc Văn Chu cũng chẳng thèm hỏi lần thứ hai, bình tĩnh như thường chờ hắn tự tiết lộ.

Ai ngờ Phí Độ im lặng lái xe đưa anh về nhà, trên đường chẳng nói thừa một câu: "Tới rồi."

Lạc Văn Chu: "…"

Khoan đã… Nguyên do đâu? Tiếp theo thì sao?

"Đến thật rồi, tôi chỉ định tiện đường chở anh một đoạn thôi." Phí Độ hết sức nhạy bén bắt được chút khó hiểu này trong ánh mắt anh, khóe miệng là nụ cười rất "Phí Độ" như có như không.

Vừa cười thì hình tượng "thanh xuân ánh dương" hắn giữ suốt dọc đường lập tức tan thành tro bụi, dưới mặt nạ vẫn là cách pha chế quen thuộc và mùi vị quen thuộc, Phí Độ mờ ám hạ thấp giọng, ghé vào tai Lạc Văn Chu hỏi: "Hay anh hi vọng tôi có dụng ý khác, đội trưởng Lạc?"

Đây là một trong các thủ đoạn quen dùng của đám công tử trăng hoa thích chơi trò mập mờ, như gần như xa, đạp lên ranh giới mà không vượt qua, nguyên do gì cũng không nói, thần bí khó lường từ xa khều một cái rồi chạy, nếu ai không nhịn được tò mò đuổi theo tìm hiểu đến cùng, sẽ bị hắn từng bước một dẫn dắt tiết tấu.

Lạc Văn Chu là đồng đạo, rành rẽ các chiêu số, song đây là lần đầu tiên bị người ta dùng vào mình. Anh tìm không ra lý lẽ, hỏi không ra miệng, bị một phen trêu chọc giơ cao thả nhẹ này làm nhộn nhạo, cũng hết sức dở khóc dở cười.

Lạc Văn Chu trấn áp bàn tay cào tim ngứa ngáy, dùng đại chiêu "lù lù bất động", anh khựng lại một thoáng, sau đó dứt khoát nhanh nhẹn mở cửa xe, vỗ một cái: "Xe tốt, có điều chạy trong nội thành không nhanh, lãng phí – cảm ơn, tạm biệt."

Nói xong, Lạc Văn Chu thoải mái xuống xe, làm bộ điềm nhiên như không, đầu cũng không quay lại mà về nhà cho mèo ăn.

Phí Độ ở trong xe dõi theo bóng lưng anh, tận đến khi đội trưởng Lạc tiến vào hành lang, mới thong thả khởi động xe lần nữa.

"Không cần khách sáo," Hắn lẩm nhẩm một mình, "Ngày mai gặp."

Ngày hôm sau, đội trưởng Lạc lại quay về nghề cũ giao cơm, sát giờ mới lắc lư vào văn phòng, vừa mở cửa liền nhìn thấy mấy đồng nghiệp đang chuyển bàn.

"Làm gì vậy?"

"Chủ nhiệm Tăng vừa đến, nói có đồng nghiệp mới đến báo danh," Đào Nhiên thò đầu ra nói, "Chúng ta phải dọn cho người ta một chỗ ngồi."

"À, đúng, tôi nhớ ra rồi." Lạc Văn Chu đặt đồ ăn sáng lên bàn, ra hiệu cho mọi người tự lấy, "Độ này bận quá quên mất, lệnh điều động đã sớm nhận được, hôm nay đến báo danh à – Thành viên mới mọi người đều biết đấy, chính là cậu nhóc bốn mắt ở phân cục Hoa Thị, dạo trước tra Vương Hồng Lượng cậu ta cũng tạm thời bị đình chỉ điều tra, mới tra xong chưa bao lâu, tôi thấy cậu ta có lối suy nghĩ rõ ràng, làm việc cũng giỏi, bèn xin điều lên đây."

Đào Nhiên ngớ ra: "Là Tiêu Hải Dương?"

Lạc Văn Chu còn chưa kịp trả lời, một cái đầu đã thò vào cửa văn phòng: "Đội trưởng Lạc, chủ nhiệm Tăng tìm anh kìa!"

Lạc Văn Chu đáp một tiếng, tiện tay cầm một ly tào phớ kiểu tiện mang theo, cắm ống hút to bằng ngón cái vào khuấy qua loa, vừa đi vừa uống, đến cửa văn phòng chủ nhiệm Tăng thì anh đã hút sạch trơn cái ly dùng một lần.

Lạc Văn Chu lười chảy thây, chỉ để bớt đi vài bước, cách hai mét nhắm ngay sọt rác hành lang, hết sức "tiêu sái" làm một cú "ném xa", cái ly nhựa dùng một lần bay thẳng vào sọt.

Anh còn chưa kịp ăn mừng cú ném rổ hoàn mỹ, cửa văn phòng kế bên đã mở ra từ bên trong.

Tăng Quảng Lăng đẩy kính, lạnh lùng nhìn Lạc Văn Chu: "Cháu không đi NBA thật là uổng tài."

Chủ nhiệm Tăng năm xưa là chuyên gia xuất thân pháp y, sau do cục trưởng Trương thích thái độ luôn luôn chuyên nghiệp và chính xác của ông, đề bạt lên cương vị quản lý, việc thượng vàng hạ cám vứt hết cho ông làm, hôm nay bảo phụ trách chủ trì hội sinh hoạt Đảng viên, ngày mai kêu ra công văn, ngày mốt lại cho nhúng tay vào hành chính nhân sự, vắt hết óc sắp xếp các loại "rèn luyện" trải đường, rèn tới mức chủ nhiệm Tăng không muốn sống nữa, ngày ngày muốn từ chức, càng lúc càng lạnh lẽo như băng.

Khi mới điều lên cục, Lạc Văn Chu thường xuyên theo sau ông chạy ra hiện trường, Tăng Quảng Lăng trời sinh tính nghiêm túc cẩn thận, rất không quen nhìn Lạc Văn Chu hay đùa giỡn năm đó. Lạc Văn Chu suốt ngày bị mắng, ở trước mặt ông đã sớm luyện thành da mặt kim cương bất hoại, chẳng mảy may thèm để ý, cợt nhả chui vào văn phòng chủ nhiệm Tăng: "Đúng thế, chỉ bởi vì cháu có một trái tim vì nhân dân phục vụ, nén đau bỏ lương hai ngàn vạn đô la Mỹ mỗi năm, tinh thần đáng ca ngợi biết bao – cháu nghe nói nhân viên mới là người quen…"

Chữ "cũ" còn chưa kịp nói ra, Lạc Văn Chu đã sững sờ.

Trong văn phòng của Tăng Quảng Lăng có hai người, một là Tiêu Hải Dương trong dự kiến, thấy anh vào cậu đứng dậy chào hỏi theo quy củ: "Đội trưởng Lạc."

Về phần cái vị bên cạnh, thì chẳng có quy củ gì cả.

"Quả thật là người quen cũ," Ánh mắt Phí Độ thoạt đầu vui vẻ quét một vòng Lạc Văn Chu phần từ ngực trở xuống, từ đầu gối trở lên, thưởng thức miễn phí xong mới mỉm cười tiếp lời anh, "Tháng trước tôi còn từng đến nhà đội trưởng Lạc ăn cơm."

Tăng Quảng Lăng là tiền bối của Cục công an, chứng kiến Lạc Văn Chu từ đại thiếu gia chẳng biết cái chó gì thành đội trưởng đội trinh sát hình sự hiện giờ, ngoài miệng không nói, đối với chuyện xấu riêng tư của anh cũng nắm rõ trong lòng, nghe câu này của Phí Độ, chủ nhiệm Tăng lập tức hiểu sai, hung tợn lườm Lạc Văn Chu, nói đầy ẩn ý: "Đã biết nhau thì chú không nhiều lời nữa – chẳng phải năm ngoái Cục công an chúng ta với viện nghiên cứu sinh của Đại học Công an Yến Thành dự định làm hạng mục liên hợp điều tra nghiên cứu sao, còn là cục trưởng Trương dẫn đầu, muốn từ thực tiễn tìm ra lý luận, lại dùng lý luận chứng minh thực tiễn. Chỉ xét riêng vụ án bắt cóc mưu sát thiếu nữ kéo dài qua hai mươi năm lần này, đã rất có giá trị nghiên cứu, bên phía Đại học Công an Yến Thành đã thành lập tổ nghiên cứu chuyên môn, Tiểu Phí là người liên lạc – Văn Chu người này nhìn không đáng tin cậy, kỳ thực vẫn rất công tư phân minh, phải chứ?"

Lạc Văn Chu: "…"

Tổ nghiên cứu dở hơi nào tìm tên như vậy làm người liên lạc! Người của viện nghiên cứu sinh trường cũ chết hết rồi à!

Tăng Quảng Lăng: "Tiểu Tiêu vừa tới, hãy làm quen trước, hiện tại đội trinh sát hình sự cục chúng ta nhiều người trẻ tuổi, cũng dễ hòa nhập. Phí Độ-"

Phí Độ thả đôi chân bắt chéo xuống, trước ánh mắt vạn phần đau răng của Lạc Văn Chu, vừa điềm đạm vừa vô hại kêu một tiếng: "Thầy Tăng."

"Ôi ôi, không cần khách sáo thế." Tăng Quảng Lăng rõ ràng bị xưng hô này lấy lòng, khuôn mặt như băng điêu không tự chủ được hơi mỉm cười, giọng dịu đi ít nhất ba độ, "Thực ra tôi cũng chỉ dạy hai năm, xem như đại sư huynh của các em thôi. Lão Phan của các em gọi điện cho tôi rồi, có cần gì cứ việc nói, đến văn phòng tôi bất cứ lúc nào cũng được."

Lạc Văn Chu đầu tiên nhận riêng một phen nói chuyện của chủ nhiệm Tăng, nghe người đàn ông trung niên ánh mắt và suy nghĩ méo đến ngoài hành tinh ấy tiến hành chất vấn và đả kích hoàn toàn vô lý đối với phẩm đức cá nhân anh, sau đó lại bị xách vào văn phòng cục trưởng Lục, tập trung vào hạng mục nghiên cứu chó má gì đó mở một cuộc họp thăng lên đến giác ngộ chính trị, chờ đến khi anh lê bước chân mệt mỏi quay về đội trinh sát hình sự, anh bỗng nhiên phát hiện nơi đây đã không còn là phòng làm việc mà anh biết-

61. Quyển 3 - Chương 2: Macbeth 2

Lạc Văn Chu nhìn cái bàn thừa ra trong văn phòng của mình, một tay chống cửa, im lặng chờ Đào Nhiên cho mình một lời giải thích.

"Bên ngoài thật sự không thể kê được hai cái bàn," Đào Nhiên thận trọng đi theo sau Lạc Văn Chu nói, "Nhưng ông yên tâm đi, ban nãy tôi hỏi Phí Độ rồi, cậu ta nói một tuần cũng chỉ tới đây một hai lần, không

có mặt mỗi ngày đâu. Chờ hạng mục điều tra nghiên cứu này kết thúc, bên đó sẽ rút, sẽ không ở lâu, chỉ ở tạm chỗ ông vài ngày…"

Lạc Văn Chu quét ánh mắt qua máy tinh lọc không khí khổng lồ ở góc phòng, lại dừng ở cửa – chỗ vốn chất đầy tạp vật đã dọn dẹp sạch sẽ, thay bằng một cái máy pha cà phê đủ các chức năng và một cái tủ lạnh nhỏ cao hơn một mét, trong tủ lạnh nhét đầy thức uống viết chữ các nước, trên cửa còn dán một tờ "Cứ tự lấy, không cần khách sáo".

Phô trương kiểu này thật sự không giống "ở tạm vài ngày" chút nào.

Đội phó Đào không biết nói gì thêm, cười gượng vò cái đầu vốn đã xù càng xù hơn, lấy xuống dùng làm nùi sắt rửa bát cũng được.

Anh nhìn sắc mặt Lạc Văn Chu, chột dạ nói: "Vả lại hôm qua tôi nhìn thấy ông ngồi xe cậu ta, cảm giác hai người còn rất hòa thuận…"

Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm quay đầu nhìn anh lom lom.

Đào Nhiên: "… Mà."

Lạc Văn Chu hừ mũi một phát.

Đào Nhiên nhịn một lúc, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Hai người các ông là sao vậy?"

"Tôi đâu biết hắn ta uống lộn thuốc gì," Nhân lúc này là thời gian nghỉ trưa, văn phòng không có ai, Lạc Văn Chu thở dài, hết sức đau răng than phiền với Đào Nhiên, "Gần đây không gây chuyện nữa, ngược lại suốt ngày trêu ghẹo tôi, quân khốn nạn, không biết gu của ba hắn là 'trong trắng lộ đỏ, không giống người ta' sao?"

Đào Nhiên: "…"

Lạc Văn Chu: "Gì thế? Có chuyện gì cứ nói đi."

"Việc này, Phí Độ ấy," Đào Nhiên cố gắng cân nhắc từ ngữ một chút, "Tôi luôn cảm thấy đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh tương đối phức tạp thế này, từ nhỏ đã thành tinh, chừng mực đều nắm giữ rất tốt, đặc biệt là ở trước mặt con gái. Đôi khi ông có thể cảm giác được, cậu ta ngọt miệng chỉ để ông vui chứ không có ý gì khác, cậu ta đặc biệt rành các loại ám chỉ và ẩn ý, nếu cậu ta không muốn quá giới hạn, đều sẽ rất cẩn thận tránh né…"

Lạc Văn Chu hiểu ý Đào Nhiên muốn nói – hoặc là căn bệnh ung thư tự luyến mình bắt đầu mắc từ thời thiếu niên đã di căn, hoặc chính là Phí Độ "muốn đi quá giới hạn".

Anh không lên tiếng, Đào Nhiên đành phải lúng túng ngậm miệng, hai người nhìn nhau một lát, Lạc Văn Chu không rõ vui giận, Đào Nhiên thì vẻ mặt "tôi cũng chẳng biết tôi đang nói gì" một lời khó nói hết.

Từ trước tới nay, tình cảm của Lạc Văn Chu đối với Phí Độ đều rất phức tạp, một mặt là thật sự nhọc lòng vì hắn không ít, luôn không nhịn được chăm sóc hắn thêm, một mặt cũng thật sự thường xuyên bị hắn chọc điên lên. Họ biết nhau hơn bảy năm, đại đa số tình huống đều đối đầu gay gắt, thỉnh thoảng nhất trí với bên ngoài, còn có thể có chút quý mến lẫn nhau của kỳ phùng địch thủ.

Bất kể Phí Độ làm gì, phản ứng đầu tiên của Lạc Văn Chu luôn là "Hắn lại tính làm trò gì đây", những lời Đào Nhiên nói đã mở ra trong lòng anh một cánh cửa chưa từng mở.

Một lúc lâu, Lạc Văn Chu mới hỏi: "Phí Độ đâu?"

"Mời mọi người ra ngoài ăn trưa rồi." Đào Nhiên nói, "Tôi ở lại đây chờ ông đi cùng, ngay nhà hàng trước cổng…"

Nói đến đây anh một lần nữa ngừng bặt, bởi vì anh lại nhớ tới bữa khuya siêu xa hoa một tháng trước, rốt cuộc chuyện đó là thế nào, chẳng cần nói cũng đã biết.

Hơn nửa năm qua, trong hai vụ án lớn Cục công an thành phố xử lý, Phí Độ đều tham dự với thân phận bất đồng, đã quen mặt với đội trinh sát hình sự Cục công an Yến Thành. Song quen thì quen, rất nhiều

người vẫn không biết hắn làm gì, cho đến khi hắn đặt ba phòng ở một khách sạn sang trọng, mọi người mới bừng tỉnh ngộ – tay nhà giàu này là tới làm bạn với mọi người!

Vừa nghĩ đến về sau chỉ cần có Phí Độ, thì nhân viên trực có thể cự tuyệt đổi trụy, cự tuyệt bài bạc, cự tuyệt mì ăn liền, tất cả đàn em của "đội trưởng Trung Quốc" Lạc Văn Chu liền làm phản hết, kể cả Lang Kiều "nhìn thấy chân tướng nào đó".

Lạc Văn Chu cách một cánh cửa nghe thấy Lang Kiều ở bên trong hùng hồn bán anh: "Hạng mục kết thúc cậu đi luôn à? Thế về sau còn đến nữa không? Hay là tốt nghiệp xong tới chỗ bọn tôi luôn đi, cậu rất có duyên với Cục công an đó! Bàn bọn tôi sẽ để lại cho cậu, đội trưởng Lạc nhất định sẽ không để ý đâu! Anh ấy chỉ hơi độc miệng, chứ thực ra tốt tính lắm, ngày nào cũng mang đồ ăn sáng cho mọi người, đôi khi bản thân ở nhà nấu một món cầu kỳ còn đem đến đơn vị cho bọn tôi cải thiện bữa ăn, nhưng tay nghề…"

Người bên cạnh chọc chọc vai cô.

Lang Kiều thoạt đầu hất bả vai: "Anh làm gì vậy?"

Lạc Văn Chu: "Tay nghề trẫm thế nào?"

Lang Kiều sống lưng cứng đờ, cổ cứng ngắc, "cót két" nghiêng đầu, nhìn thấy Lạc Văn Chu đang đứng dựa cửa, ngoài cười trong không cười nhìn mình, ôn hòa nói: "Trưởng công chúa, ngươi về nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sang Bắc Triều Tiên hòa thân."

Lang Kiều sợ tái mặt: "Phụ hoàng, nhi thần sai rồi!"

Lạc Văn Chu ngước lên, đụng thẳng ánh mắt Phí Độ, Phí Độ hoàn mỹ đóng vai một phú nhị đại "lãng tử quay đầu", vẫn cách ăn mặc nóng mắt người, nhìn mà trong lòng bốc hỏa.

Những lời Đào Nhiên mới nói lặp đi lặp lại, như xương mắc cổ mà đè trên tâm mạch Lạc Văn Chu, khiến huyết áp giảm mạnh.

Anh chậm chạp đi đến chỗ trống cạnh Phí Độ, cố gắng phớt lờ người kế bên, xắn tay áo sơ mi, mở miệng, hiếm thấy dùng giọng quan với đồng nghiệp trước: "Tôi truyền đạt sơ qua về tinh thần cuộc họp vừa rồi của cục trưởng Lục trước – Hạng mục nghiên cứu hợp tác với Đại học Công an Yến Thành này, rất nhiều năm trước đã từng khởi động, lúc ấy nó tên là 'Kế hoạch Tập Tranh', sau do một vài nguyên nhân mà phải bỏ dở. Năm ngoái cục trưởng Trương nhắc lại chuyện xưa, vài lần gửi báo cáo lên trên, gần đây cuối cùng đã được phê duyệt, nếu chuyện này có thể có thành quả, tương lai cũng giúp ích rất nhiều cho công việc của các bạn, hi vọng mọi người có thể tích cực phối hợp."

Lạc Văn Chu ngoài giờ làm rất ít nghiêm túc như vậy, mọi người đều không dám lên tiếng.

"Trên quản lý cũng sẽ tương đối nghiêm ngặt, khi tổ nghiên cứu mở hồ sơ, tất cả trình tự phải theo quy định nội bộ cục ta, phải đúng theo quy trình, còn phải lập hồ sơ, một số tài liệu về tình tiết vụ án không công bố ra xã hội không thể sao chép, chụp ảnh, cũng không thể mang đi khỏi Cục công an, mọi người bên phía tổ nghiên cứu đều phải ký tên bảo mật tài liệu, đây là kỷ luật. Ngoài ra-" Lạc Văn Chu mau chóng nhìn quét Phí Độ một cái, "Tôi hi vọng nhân viên liên lạc có thể thu lại tác phong tự do lỏng lẻo, Cục công an không phải trường học, cũng không phải công ty của gia tộc các cậu, không được muốn đến thì đến muốn đi thì đi, tôi nghe chủ nhiệm Tăng nói cậu định tới vào mỗi thứ Ba và thứ Sáu phải không? Thế thời gian đi làm hai ngày này phải dựa theo giờ giấc bình thường, đến muộn về sớm hoặc muốn đổi giờ khác, phải có lý do chính đáng và giấy phép nghỉ, có khó khăn không? Có khó khăn thì đề nghị các cậu đổi liên lạc viên."

Mới đầu mọi người còn đều nghiêm túc lắng nghe, đợi nghe Lạc Văn Chu nói đến phần sau, một bàn người của đội hình sự dùng cùng một ánh mắt khó tả được nhìn anh, đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn vua "tự do lỏng lẻo" này giả sói.

Sói chưa thỏa mãn, nghĩ nghĩ, lại bảo Phí Độ: "Ngoài ra, điều kiện làm việc của chúng ta có hạn, cậu cũng nhìn thấy rồi. Thông thường chuyển lên đội hình sự Cục công an thành phố đều là án lớn án nghiêm trọng, hiện trường kiểu gì cũng có thể gặp, máu thịt bầy nhầy đều là chuyện nhỏ, gặp phải xác thối rữa…"

Lang Kiều rốt cuộc không nhịn nổi cắt ngang: "Phụ hoàng, người còn ăn cơm không?"

"… Cũng phải coi như chuyện vặt, nên ăn thì ăn nên uống thì uống," Lạc Văn Chu lạnh lùng trợn mắt nhìn cô, "Chỗ chúng ta chỉ có pháp y, không chuẩn bị đội cấp cứu, đồng chí vừa ngửi thấy mùi máu là dễ nôn mửa ngất xỉu, đề nghị suy nghĩ thật kỹ rồi hãy đến."

Phí Độ mặt không đổi sắc trả lời: "Cảm ơn đội trưởng Lạc nhắc nhở."

Cách nửa năm, giương cung bạt kiếm giữa hai người này đã hóa thành sóng ngầm cuồn cuộn, càng khiến người ta đau đầu hơn.

Đào Nhiên đành phải gượng gạo cắt ngang màn "dạy con" trước bữa cơm của Lạc Văn Chu, ra mặt hòa giải: "Đúng rồi, sao tôi cũng chưa từng nghe nói về kế hoạch 'Tập Tranh' này?"

"Chuyện từ hơn mười năm trước, khi đó ông còn chưa lên đại học đâu." Lạc Văn Chu cuối cùng nể mặt anh, tạm thời buông tha Phí Độ, "Lúc ấy kỹ thuật phác họa tâm lý tội phạm nước ngoài truyền tụng đến thần diệu mới du nhập vào Trung Quốc, từng có rất nhiều thử nghiệm không thành công."

Tiêu Hải Dương vẫn tương đối im lặng đột nhiên mở miệng hỏi: "Sau đó tại sao lại dừng?"

Lạc Văn Chu dừng động tác dùng khăn ướt lau tay, sau đó anh điềm nhiên nói: "Lúc ấy điều kiện chưa thích hợp, không ít lý luận cũng không chịu được khảo nghiệm, không có giá trị ứng dụng… Được rồi, mau ăn đi, đừng ở đây vui đến quên cả trời đất, buổi chiều không làm việc nữa à?"

Buổi chiều không phải họp hành, cũng không có công việc gì quan trọng, Lạc Văn Chu câu được câu không xem một công văn tăng cường an ninh toàn thành phố trong lúc quốc khánh, bị bắt chấp nhận sự thật văn phòng có thêm một tên Phí Độ, cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng một tuần hai ngày không được yên bình.

Song ngoài dự tính, Phí Độ cực kỳ im lặng, không làm trò cũng không nói nhảm, ngồi đó yên lặng lật xem tài liệu. Một người sống lù lù mà còn chưa ồn bằng máy tinh lọc không khí bên cạnh, sự lộn xộn lớn nhất tạo thành sau khi hắn đến, chính là các đồng nghiệp không hẹn mà cùng bỏ cà phê hòa tan, xếp đội cầm ly chạy tới máy pha cà phê.

Máy tinh lọc không khí kêu "ù ù", bên cạnh chỉ có tiếng ngón tay thỉnh thoảng lướt qua trang giấy rất nhẹ. Giờ đang là thời điểm "xuân buồn ngủ hạ gật gù", Lạc Văn Chu ngồi sau bàn làm việc một hồi, càng lúc càng buồn ngủ, ngủ gật trước văn kiện khô khan, tỉnh dậy phát hiện Phí Độ vẫn tư thế ban nãy, song trên người mình chẳng biết từ khi nào có thêm một chiếc áo khoác, cửa sổ thổi gió vào lưng cũng bị đóng lại.

Lạc Văn Chu đón lấy chiếc áo khoác rơi xuống, nhìn qua khe hở máy tính – Phí Độ quả thật vô cùng bổ mắt, người có mắt nhất định phải thừa nhận. Lạc Văn Chu một lần nữa không nhịn được nghĩ kỹ lại những lời Đào Nhiên nói, thừa nhận Đào Nhiên nói có lý.

Phí Độ không phải thanh niên không biết nặng nhẹ, cũng không phải Trương Đông Lai tùy tiện tìm một sinh vật là có thể ngủ được, hắn biết rõ các loại quy tắc ngầm trong xã giao, người khác chỉ có khái niệm mơ hồ đối với từ "mờ ám", Phí Độ lại có thể chia mờ ám các mức độ khác nhau làm một trăm phần, trình hiện chính xác mỗi một chừng mực.

Biết rõ anh cong, nếu như Phí Độ chỉ đùa giỡn, thì không nên dùng mức độ này.

Nhưng mà…

Lạc Văn Chu lắc nhẹ con chuột, thoát khỏi màn hình chờ.

Anh cảm thấy mình cũng không tiện quá tự đa tình – Tại sao hạng mục như vậy lại để Phí Độ một người mới nhập học làm liên lạc viên? Sinh viên lớp cao hơn chết hết rồi à? Nói trong đây không có thủ đoạn của ai đó, đánh chết Lạc Văn Chu cũng không tin.

Mà Phí Độ từ năm ngoái bắt đầu lập kế hoạch tiến vào Đại học Công an Yến Thành, tháng Tư nhận giấy báo trúng tuyển, sau đó lập tức bắt đầu lấy các lý do tăng tần suất đến Cục công an, sớm nhẵn mặt cả đội hình sự – thậm chí cả Cục công an thành phố.

Bây giờ nghĩ lại, bên phía viện nghiên cứu sinh cho hắn làm liên lạc viên, phải chăng cũng có suy tính phương diện này?

Mạch lạc rõ ràng, sức hành động tuyệt vời, chỗ nào cũng lộ ra "trăm phương ngàn kế".

Phí Độ như một quả táo độc màu sắc hấp dẫn, biết rõ cắn một miếng có thể toi mạng, nhưng nhìn ngửi vẫn vô thức chảy nước bọt.

Lạc Văn Chu cựa cựa sống lưng cứng đờ cho dễ chịu, cố gắng thu lại sắc tâm sắp sửa không thể cứu vãn, nhớ tới một chuyện Phí Độ từng tiết lộ – bài văn nghe nói được đưa vào tài liệu giảng dạy của hắn, là nghiên cứu nạn nhân trong vụ án hình sự… Tại sao lại là hướng này?

Lạc Văn Chu đang nhìn lén Phí Độ trầm tư qua khe hở máy tính, thì Phí Độ đột nhiên đứng dậy đi tới.

Lạc Văn Chu giật nảy mình, lại thấy Phí Độ tựa hồ không chú ý tới ánh mắt anh, bước đến máy nước uống ở cửa, trước khi đi còn không quên tiện tay cầm ly của anh đi rót trà giúp.

Lạc Văn Chu nói cảm ơn, định giơ tay lấy, Phí Độ lại cầm ly không buông tay, đầu ngón tay cố tình đưa ra trước, chạm nhẹ Lạc Văn Chu một cái như có như không.

Phí Độ một tay chống bàn nhìn xuống Lạc Văn Chu, cúi người hạ giọng nói: "Đội trưởng Lạc muốn ngắm cứ ngắm thoải mái, tôi không thu tiền đâu."

Lạc Văn Chu không nhúc nhích, cũng dùng giọng nói như thì thầm: "Trường các cậu bây giờ đang thịnh quấy rối cấp trên trong giờ làm?"

Phí Độ nhìn anh chằm chằm một lúc bằng ánh mắt của động vật ăn thịt, nở nụ cười, quay người đi về chỗ ngồi tạm thời của mình: "Dục gia chi tội hà hoạn vô từ, nếu đội trưởng Lạc cảm thấy sự tồn tại của tôi chính là quấy rối, tôi cũng thật sự chẳng còn cách gì."

Lạc Văn Chu lấy hộp thuốc ra, liếc nhìn máy tinh lọc không khí bên cạnh, đoạn cầm hộp thuốc đi đến phòng vệ sinh, cảm thấy mình thật sự đã thanh tâm quả dục lâu quá rồi.

Mãi mới đến giờ về, mà Lạc Văn Chu lại phát hiện Phí Độ không định đi.

Lạc Văn Chu cầm chìa khóa xe, như cố ý như vô tình thoáng nhìn hồ sơ trên tay hắn, phát hiện hắn đang xem lại lời khai của Hứa Văn Siêu, ánh mắt đã dừng lại rất lâu ở một trang.

Lạc Văn Chu dừng bước.

Phí Độ như có mắt sau gáy, nghe tiếng bước chân liền biết nghi vấn của anh, chậm rãi nói: "Hứa Văn Siêu khai, hắn bị Quách Hằng phát hiện trong quá trình theo dõi Ngô Quảng Xuyên, qua trò chuyện, Quách Hằng sinh ra nghi ngờ với mối quan hệ của Ngô Quảng Xuyên và Tô Tiểu Lam, sau khi tìm kiếm cảnh sát hỗ trợ không có kết quả, Quách Hằng bắt đầu tự mình điều tra Ngô Quảng Xuyên, Hứa Văn Siêu theo dõi thay ông ta."

Lạc Văn Chu: "Ừm?"

Phí Độ nhẹ nhàng dựa ghế: "Câu này nghe hơi kỳ lạ."

Lạc Văn Chu chống một tay lên lưng ghế của hắn, từ phía sau lướt qua vai Phí Độ nhìn đoạn ngón tay hắn vạch ra, hỏi: "Kỳ lạ ở đâu?"

"Quách Hằng trong tình huống vạn bất đắc dĩ nhờ Hứa Văn Siêu trợ giúp, chúng ta mặc nhận chi tiết vụ án Quách Phỉ lúc đó là do Quách Hằng tiết lộ cho Hứa Văn Siêu trong quá trình này."

Lạc Văn Chu: "Chính Quách Hằng nói như thế."

"Hơn hai mươi năm rồi, Quách Hằng chưa chắc nhớ nổi mình đã nói những gì, nhưng tôi luôn cảm thấy sẽ là rất kỳ lạ nếu ông ta nói những tình tiết như là 'chuông trong hộp bút' đó với Hứa Văn Siêu."

"Tình tiết này đối với Quách Hằng và cảnh sát năm xưa, ngoại trừ chứng minh cú điện thoại ấy có liên quan với vụ Quách Phỉ mất tích, thì không hề có giá trị điều tra nào khác, hơn nữa tạo thành vết thương tâm lý lớn cho Quách Hằng – hãy tưởng tượng thử tâm lý ông ta lúc đó, ông ta sẽ nói ra tình tiết này trong tình huống nào?"

Lạc Văn Chu: "Ví dụ như đối phương sẽ hỏi, 'Làm sao chú biết người trong điện thoại là con gái chú'."

"Làm sao chú biết người trong điện thoại là con gái chú'," Phí Độ lắc đầu, "Câu này nghe như là Hứa Văn Siêu đang xác minh tính chân thật trong chuyện Quách Hằng nói."

Lạc Văn Chu chợt hiểu ra – chỉ có người hoàn toàn không hay biết gì, sau khi nghe Quách Hằng nói mới lập tức xác minh tính chân thật theo bản năng.

Mà Hứa Văn Siêu lúc ấy kỳ thực đã biết mối quan hệ méo mó của Ngô Quảng Xuyên và Tô Tiểu Lam, cũng biết Tô Tiểu Lam chính là đầu sỏ vụ án bắt cóc liên hoàn, trong lòng sáng tỏ, hắn sẽ diễn "hoàn toàn không hay biết gì" đến thật như thế sao?

"Nếu là như vậy, Hứa Văn Siêu này không khỏi quá đáng sợ." Phí Độ nói, "Nhưng nếu không phải như vậy, tại sao Quách Hằng chủ động nói ra tình tiết này? Dốc bầu tâm sự ư? Nếu anh là Quách Hằng, con đã mười mấy tuổi, anh đã gần trung niên, anh sẽ dốc bầu tâm sự với một cậu bé mười hai mười ba tuổi chứ?"

"Tô Lạc Trản nói mình xem nhật kí của Tô Tiểu Lam, mới bắt đầu sinh ra ý nghĩ bắt chước Tô Tiểu Lam, nhưng ban nãy tôi đã xem kỹ, trong nhật kí của Tô Tiểu Lam ngoại trừ miêu tả sự hưng phấn khi gọi điện cho gia đình nạn nhân, không hề nhắc tới tình tiết hộp bút này." Phí Độ gõ mặt bàn, "Thế rốt cuộc con bé đó làm sao mà biết được?"

Lạc Văn Chu ngớ ra, còn chưa kịp tiến vào theo lối suy nghĩ đáng sợ này, đột nhiên, điện thoại trên bàn đổ chuông.

Lạc Văn Chu với tay nhấc máy.

"Cháu còn chưa về? Tốt quá!" Cục trưởng Lục nói, "Chuyện này tương đối khó giải quyết Văn Chu à, cháu xem còn ai đang trực, đích thân dẫn người đi một chuyến đi."

62. Quyển 3 - Chương 3: Macbeth 3

"Tai nạn giao thông?" Lạc Văn Chu sửng sốt hỏi, "Tai nạn giao thông tìm cháu làm gì? Để đội cảnh sát giao thông cách vách xử lý đi chứ."

Lục Hữu Lương hỏi: "Cháu đã nghe nói về Chu Tuấn Mậu bao giờ chưa?"

"Chu Tuấn Mậu nào?" Lạc Văn Chu giật mình, cảm giác ánh chiều tà tươi đẹp thoáng cái trở nên hỗn loạn, "Người chú nói không phải là Chu Tuấn Mậu kia chứ?"

Phí Độ bên cạnh khựng lại, im lặng ngẩng đầu lên.

Chu Tuấn Mậu là một Hoa kiều nổi tiếng, năm nay bảy mươi ba tuổi, sinh ra ở khu Đông Đạo Câu vùng ngoại ô Yến Thành, thời trẻ sống ở nước ngoài, bắt đầu từ buôn vật liệu xây dựng, gian khổ lập nghiệp, tay trắng dựng cơ đồ, sau đó thành lập công ty đa quốc gia tập đoàn Chu Thị này. Khả năng là vài năm gần đây cao tuổi sinh ra suy nghĩ lá rụng về cội, trọng tâm đầu tư của Chu Thị bắt đầu không ngừng nghiêng về nội địa.

Chu Tuấn Mậu không phải là người nổi tiếng trên xã hội bình thường, ông rất khiêm tốn, cuộc sống đơn giản, rất nhiệt tâm với việc công ích, đặc biệt có cống hiến lớn lao trong việc kiến thiết công trình cơ sở của quê hương, sự phồn hoa của khu Đông Đạo Câu có một nửa công lao của ông, bên đó có một con đường tên "Tuấn Mậu", là con đường duy nhất đặt theo tên người sống trong cả Yến Thành.

Mới nửa tiếng trước, Chu Tuấn Mậu trên đường từ sân bay về nhà ở Yến Thành, đột nhiên bị một chiếc xe tải lớn tông vào đuôi xe, đuôi xe móp vào, ông cụ ngồi ở ghế sau chết tại chỗ, tài xế và vệ sĩ ở ghế lái phụ bị thương nặng, đang cấp cứu trong bệnh viện.

Đây là một vụ tai nạn giao thông vô cùng thảm thiết, có thể tưởng tượng được, một khi tin tức bị lộ, thì cổ phiếu của tập đoàn Chu Thị nhất định sẽ xuất hiện dao động mạnh.

Mà đúng lúc này, con trai út nhà họ Chu vừa vặn ở Yến Thành chạy tới khăng khăng nói cha mình bị mưu hại, đòi cảnh sát hình sự đến xử lý.

"Chủ nhiệm Tăng đã dẫn người của pháp y đi, chúng ta đến hiện trường xem một cái trước, chào đội cảnh sát giao thông một tiếng, rồi lại đến nhà họ Chu," Lạc Văn Chu dẫn Lang Kiều vừa vặn phải trực, Tiêu Hải Dương ngày đầu đi làm không dám về sớm, và một Phí Độ tặng thêm, chạy đến đường cao tốc sân bay, "Yên tâm, sẽ không tăng ca liên tục một tháng nữa đâu, còn chưa biết chuyện gì xảy ra mà, cho dù vụ tai nạn giao thông này thật sự do người gây ra, chắc cũng phải do bên cảnh sát kinh tế chịu trách nhiệm chính, chúng ta cùng lắm chỉ hỗ trợ thôi."

Lang Kiều tò mò thò đầu ra: "Cậu Phí, cậu quen biết lắm người giàu có như vậy, thế đã gặp Chu Tuấn Mậu này bao giờ chưa?"

"Gặp một lần, nhưng nói chuyện không hợp lắm," Phí Độ như trở thành một sinh viên mẫu mực, ngồi trong xe cảnh sát đi ra ngoài, còn không quên cầm một quyển giáo trình làm bộ làm tịch, "Tôi thân với con út của ông ta hơn – chính là cái người khăng khăng báo cảnh sát ấy."

Lang Kiều cúi đầu bắt đầu lên mạng tra: "Chu Tuấn Mậu có hai con trai, con lớn Chu Hoài Cẩn… Oa, tuổi trẻ tài cao, học toàn trường xịn, từ rất sớm đã bắt đầu giúp đỡ gia đình quản lý tài sản, quanh năm ở nước ngoài. Con thứ Chu Hoài Tín, là một họa sĩ? Này cậu Phí, cậu nói là anh ta à? Hai người làm sao mà quen nhau, bởi vì đều thích nghệ thuật?"

"A, không phải," Phí Độ trả lời, "Bởi vì chúng tôi đều là hạng phá gia chi tử không làm việc đàng hoàng."

Lang Kiều: "…"

Hướng ra khỏi thành phố của cao tốc sân bay không kẹt xe, trời còn chưa kịp tối hẳn, đoàn người đã chạy đến nơi xảy ra vụ tai nạn.

Phí Độ đang định đi xuống, thì Lạc Văn Chu vỗ cửa xe. Hắn thoạt đầu ngẩn người, sau đó định thần lại, khóe miệng nhếch nhẹ, như con chồn được đùi gà xoa dịu tim gan, nhìn bóng lưng Lạc Văn Chu một cái, cũng không lộ ra vẻ gì là vui mừng, chỉ rất bình tĩnh ngồi chờ trong xe.

Lạc Văn Chu đi quanh hiện trường một vòng, thấy người chết đều bị lôi đi rồi, hiện trường cơ bản cũng đã dọn sạch, chỉ cần Phí Độ không cố nhìn vào vùng chăng dây màu vàng, hầu như không tìm thấy vết máu rõ ràng, bấy giờ mới vẫy tay thả hắn khỏi xe.

Phí Độ đi theo sau anh, ghé vào tai anh nói khẽ: "Đội trưởng Lạc, anh tốt quá làm tôi hơi giật mình."

"Thế đã giật mình rồi?" Lạc Văn Chu tỉnh rụi lườm hắn, "Vậy thế giới tinh thần suốt ngày giật mình của cậu đủ bốn bề sóng dậy đấy – Lão Khâu, nhìn đi đâu thế? Đây cơ mà!"

Viên cảnh sát giao thông phụ trách xử lý vụ tai nạn này họ Khâu, lại là người quen của Lạc Văn Chu – người quen của đội trưởng Lạc có ở khắp thế giới, trải rộng ba trăm sáu mươi nghề.

Phí Độ đứng ngoài nhìn, cảm thấy người như Lạc Văn Chu, nhất định là từ nhỏ đã sống trong một hoàn cảnh cực kỳ rộng mở và văn minh, lúc còn nhỏ hưởng thụ sự cưng chiều và quan tâm không hề giữ lại, vậy nên mới có thể sau khi trải qua mưa dông bão tuyết, thấy nhiều lòng người hiểm ác, thậm chí do yêu cầu nghề nghiệp mà trở nên khôn khéo nhạy bén, bản chất vẫn mở rộng vòng tay với cả thế giới.

Đôi khi đứng trên đường, nhìn nam nữ già trẻ đi qua, cảm giác mỗi người đều chẳng khác nhau là mấy, anh mặc sơ mi quần dài, tôi cũng mặc sơ mi quần dài, cúi xuống nhìn, cụ già về hưu tản bộ ven đường với người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi giày thể thao cùng một hiệu, cơ hồ gây ra ảo giác "đây là cùng một thế giới".

Người sống dưới ánh mặt trời không tưởng tượng được người bạn nhỏ nghiến răng đánh rắm bên cạnh gặp phải sự tra tấn không thể thoát khỏi và mãi cũng thành quen, người trầm cảm nặng không thể hiểu được những người hò hét đi qua kia thật sự không phải là cười miễn cưỡng.

Giống như lúc này, hắn với Lạc Văn Chu đứng bên nhau, thoạt nhìn giống như đến từ cùng một đất nước vậy.

Lớp vỏ ngoài thường giấu kín chân tướng không để lộ tí tẹo nào.

"Nếu ông hỏi vụ này rốt cuộc có nội tình gì không, vậy thì cần các ông điều tra rồi, còn riêng đối với tôi, tôi cảm thấy đây chính là một vụ tai nạn giao thông trách nhiệm thuộc về xe sau." Cảnh sát giao thông Lão Khâu kêu họ đi xem camera, "Chiếc Bentley này chính là xe của Chu Tuấn Mậu, từ sân bay đi ra, dọc đường chạy bình thường, tài xế lái xe rất tuân thủ luật, không có vấn đề gì. Xe tải gây tai nạn tiến vào từ 'cầu Bắc Nguyên', chúng ta bắt đầu từ camera ở giao lộ cầu Bắc Nguyên, đánh số 1."

Lão Khâu sắp xếp camera dày đặc trên đường cao tốc theo thứ tự đánh số, lần lượt mở cho họ xem: "Lúc ấy hướng cao tốc sân bay này không có nhiều xe, bắt đầu từ camera số 4, xe tải chạy chung một làn với Bentley, giữa chừng từng có mấy xe khác trước sau vượt qua, đi đến camera số 16, giữa xe tải này và xe trước không còn gì nữa, nhưng khoảng cách vẫn rất an toàn. Sau đó ông xem…"

Khi xe tải đi qua camera số 18, khoảng cách với xe trước đột nhiên giảm thấy rõ, nhìn kỹ lại phát hiện nó đang tăng tốc rất đều, giống như tài xế đạp chân ga quên bỏ chân xuống.

Khi qua camera số 20, camera đo tốc độ biểu hiện tốc độ xe tải đã gần một trăm bốn mươi cây số một giờ, rõ ràng vượt qua tốc độ giới hạn. Sau đó, tài xế xe tải kia như bị mù, đuổi theo đuôi xe trước bằng tốc độ này, camera số 21 quay được hoàn chỉnh toàn bộ quá trình tông xe, sự thảm thiết của cú tông lúc ấy, cho dù có chuẩn bị tâm lý, vẫn khiến người xem phải giật mình.

Lạc Văn Chu: "Tài xế gây tai nạn đâu?"

"Chết rồi, chưa đưa đến bệnh viện thì đã tắt thở," Lão Khâu nói, "Bản hành trình của xe cho thấy ông ta đã lái chiếc xe này chạy mười tiếng, người lái đã mệt, nếu không phải gia đình người chết cứ khăng khăng nói là mưu sát, cá nhân tôi xem camera xong, cảm thấy việc này kỳ thực rất đơn giản, chính là tài xế gây tai nạn mệt quá ngủ gật, đạp chân ga không bỏ xuống, khiến xe liên tục tăng tốc, 'Rầm' một phát – đều xong đời."

Lạc Văn Chu hỏi: "Tài xế này là ai? Có tiền án không?"

"Tài xế tên Đổng Càn, 49 tuổi, là một tài xế lái xe tải chở hàng thuê, vừa có người thuộc đoàn xe bọn họ đến nhận xác. Đổng Càn này là người rất đàng hoàng, lái xe trên con đường này cũng ngót mười năm rồi, chưa bao giờ gây tai nạn. Ở đâu ra lắm phần tử phạm tội có tiền án chạy khắp nơi thế? Vả lại, ông xem ông ta cũng không giống như có thể có quan hệ gì với Bentley, Hạ Lợi thì còn có." Lão Khâu nhận điếu thuốc Lạc Văn Chu đưa, "Đội trưởng Lạc, ông nói người nhà ấy có tin được không? Không phải là đám nhà giàu ấy muốn được chú ý, muốn lên tin tức chứ?"

Lạc Văn Chu không tùy tiện kết luận, có điều chờ anh chính mắt gặp được Chu Hoài Tín, anh phát hiện hình như người báo án này quả thật không đáng tin lắm.

Gặp đám Trương Đông Lai với Chu Hoài Tín rồi, Lạc Văn Chu không thể không thừa nhận, trong đám phá gia chi tử sinh ra ở Yến Thành, sợ rằng Phí Độ là tương đối bình thường.

Xét theo vóc dáng đàn ông trưởng thành, Chu Hoài Tín hơi gầy quá, như một cây sậy biết đi, hai má hõm vào, khiến cảnh sát hình sự nhạy cảm cơ hồ hoài nghi hắn nghiện ma túy.

Hắn mặc áo phông không biết vẽ cái khỉ gì, bên ngoài là áo ghi lê, áo ghi lê dài tới đầu gối, hai bên xẻ đến eo, y như đeo hai miếng che mông trước sau, tai phải xỏ bảy tám lỗ từ vành tai xuống, đeo đầy khuyên kim loại, mắt tô dày cộm, lúc này đã khóc nhòe, thành quầng mắt thâm đen đáng sợ.

Trên bức tường đằng sau Chu Hoài Tín treo kiệt tác của chính hắn, một bức tranh sơn dầu dài ba mét, màu sắc vô cùng tối tăm.

Lạc Văn Chu thuộc loại người mù nghệ thuật, trình độ thưởng thức tác phẩm mỹ thuật chỉ dừng ở mức "càng giống thật càng tốt". Dù vậy, lúc nhìn thấy bức tranh này, anh vẫn có cảm giác ngạt thở khó lòng chịu nổi. Bức tranh ấy màu sắc u ám, nét vẽ cuồng loạn, thoạt nhìn giống như chủ đề bão tố thường thấy, song quan sát kỹ mới phát hiện, trên góc trái bức tranh lại là một vầng mặt trời, và những đường nâu đỏ như rỉ sắt không phải mưa gió mà là ánh sáng.

Phía dưới ánh sáng màu máu vẽ hàng dải cỏ lau, tất cả thực vật đều gục đầu, nặng nề vẻ chết chóc mà ngã rạp xuống, mấy bộ xương người quay mặt ra ngoài tranh như ẩn như hiện trong đó.

Nhìn bức tranh này lâu, thật sự phát buồn nôn.

"Tôi có phần không theo kịp trào lưu của các cậu," Lạc Văn Chu hạ giọng hỏi Phí Độ, "Kiệt tác này của thiếu gia Tiểu Chu kia biểu đạt tư tưởng tình cảm gì vậy?"

Phí Độ nhìn lướt qua, đại khái là màu các nét vẽ rất giống máu, hắn không thoải mái dời ánh mắt đi: "Nếu tôi nhớ không lầm, bức tranh này hoàn thành ở một biệt thự ven biển, mấy người mẫu nằm trên bờ cát làm mẫu cho hắn."

Lạc Văn Chu: "…"

Thì ra chủ đề của bức tranh này là "hồng nhan bạch cốt, sắc tức thị không".

"Phong cách của hắn quả thật không được ưa thích lắm, người khác thế nào không rõ, riêng tôi là nể ba hắn mới bỏ tiền mua tranh hắn vẽ." Phí Độ nhỏ giọng nói xong, vừa vặn trông thấy Chu Hoài Tín gầy như que sậy bước xuống lầu, vừa đi vừa chùi nước mắt.

Phí Độ cao giọng chào hắn: "Anh Chu, không sao chứ?"

Chu Hoài Tín chợt gặp người quen, những tủi hờn tràn lòng cơ hồ phải chui ra hốc mắt, hắn run rẩy kêu một tiếng "Phí gia", như "én non cỡ bự về rừng", lao vào lòng Phí Độ.

Một thứ mùi nước hoa nghe rất giống phấn rôm thốc vào mặt, nồng nặc xộc lên xoang mũi, Lạc Văn Chu bị sặc nghiêng đầu hắt xì một cái.

Phí Độ bị hắn xô lui nửa bước, giữ ngay vai cho hắn dựa, tay thì buông hờ bên cạnh, không hề chủ động tiếp xúc thân thể với đối phương, phong độ lịch thiệp như "chính nhân quân tử", thấp giọng an ủi Chu Hoài Tín vài câu, sau đó cho hắn vịn một cánh tay, chậm rãi dẫn Chu Hoài Tín sang một bên ngồi xuống.

Chu Hoài Tín khóc thút thít hỏi: "Sao em đến đây?"

Đầu đuôi việc này không dễ giải thích lắm, Phí Độ bèn nói đơn giản: "Đi học, thực tập ở Cục công an thành phố."

Tận đến lúc này, Chu Hoài Tín mới lưu ý đến bên cạnh có mấy người lạ, hắn khom lưng rút một nắm khăn giấy trên bàn, vừa nấc vừa nói: "Các anh là cảnh… cảnh sát à? Phí gia em sở, sở thích thật tiểu chúng… Không được, tim anh đau quá, cho anh dựa một chút…"

Nói đoạn, hắn như một động vật thân mềm không xương, không chút khách sáo ngả vào lòng Phí Độ, mũi chó của Lạc Văn Chu ngửi thấy "mùi phấn rôm", tự dưng ngứa mắt với Chu Hoài Tín, anh liền mở miệng xử lý việc công: "Nghe nói anh khăng khăng không tin vụ tai nạn giao thông của Chu tiên sinh là sự cố ngoài ý muốn, xin hỏi chuyện này anh có căn cứ gì không?"

Chu Hoài Tín cố gắng nâng mí mắt nặng trịch lên: "Ba tôi mỗi ngày kiên trì tập thể dục, mùa xuân còn đi chạy Ma-ra-tông, không thể đột nhiên ra đi như vậy được, nhất định là có kẻ muốn hại ông ấy!"

Lang Kiều đi theo ghi chép không đỡ nổi bỏ sổ xuống, không nhịn được xen vào: "Tiên sinh Tiểu Chu, tôi biết có thể anh nhất thời chưa chấp nhận được hiện thực, nhưng tiên sinh Lão Chu là chết vì tai nạn giao thông, đừng nói chạy Ma-ra-tông, ngay cả ba môn phối hợp cũng không có tác dụng ngăn ngừa tai nạn giao thông."

Chu Hoài Tín nghẹn ngào một tiếng như sắp chết, giống như Lang Kiều là mụ phù thủy mắt to hãm hại nàng công chúa nhỏ vậy.

Phí Độ xua tay với cô, cúi đầu nói nhỏ: "Anh Chu, việc này không thể làm chứng cứ."

Chu Hoài Tín òa khóc: "Em cũng không tin anh sao? Trực giác của anh là chuẩn nhất, ba anh bình thường ra ngoài toàn đi chiếc xe có kính chống đạn kia, chỉ hôm nay ngồi chiếc này lại xảy ra chuyện, đây là trùng hợp ư? Tuần trước ông ấy mới tổ chức sinh nhật lần thứ bảy mươi ba, trong bữa tiệc đã nói chuẩn bị về hưu, muốn lập di chúc để lại một phần cổ phiếu trong tay cho anh và anh trai anh, tuần này vừa về liền…"

Nói đến đây, Chu Hoài Tín giống như đột nhiên ý thức được mình lỡ lời, bỗng nhiên ngậm miệng, "yếu đuối" vùi đầu vào lòng Phí Độ, ôm ngực không lên tiếng nữa.

"Ông Chu chỉ có hai con trai, cho dù không lập di chúc, tài sản tương lai cũng là của hai anh em anh," Ánh mắt Lạc Văn Chu như điện bắn vào người Chu Hoài Tín, "Vì sao anh cho rằng điều này sẽ trở thành lý do để ông ấy bị giết? Tiên sinh Tiểu Chu, tôi biết anh đau buồn, nhưng đã báo án thì xin hãy nghiêm túc, anh có thể ngồi dậy nói chuyện không?"

"Tôi không biết, tôi chỉ biết vẽ tranh, không rành chuyện làm ăn của gia đình, các anh tìm anh tôi mà nói, tôi đã gọi điện cho anh ấy rồi, sáng mai anh ấy sẽ đến." Chu Hoài Tín giơ tay che mặt, tránh ánh mắt Lạc Văn Chu, "Ô tô là một hung khí lớn như vậy, tỷ lệ dẫn đến cái chết còn lớn hơn súng dao, khắp đường đều là người cầm hung khí hợp pháp, dính tới mạng người chỉ dựa vào 'sự cố' 'không cố ý' mà cho qua? Các anh có quản lý không?"

Những lời này người nói giống như vô tình, người nghe lại đều hữu ý, biểu cảm trên mặt Phí Độ tức khắc nhạt đi vài phần.

Lạc Văn Chu thô lỗ lôi Chu Hoài Tín dậy, gỡ hắn khỏi người Phí Độ: "Tài xế gây tai nạn đã chết rồi, tiên sinh Tiểu Chu, anh đang ám chỉ cho chúng tôi, có người không tiếc lấy mạng đổi mạng cũng muốn giết cha anh sao?"

Chu Hoài Tín xuyên qua vành mắt đen sì, u ám nhìn anh: "Anh cảnh sát này, anh không tin tiền có thể mua được mạng à?"

Nhóm Lạc Văn Chu giằng co với Chu Hoài Tín gần một tiếng, cũng không biết tay này bại não thật hay vờ vịt, đôi khi có thể nhận thấy rõ ràng hắn ngập ngừng muốn nói, hình như biết rõ điều gì, lại không tiện nói với người ngoài. Chỉ đến khi họ sắp đi, Chu Hoài Tín kéo Phí Độ lại, ý tứ không rõ mà hỏi: "Em có nghe về những lời đồn đó chưa?"

Phí Độ ném cho Lạc Văn Chu một ánh mắt, quay lại vỗ vai Chu Hoài Tín: "Đừng nghĩ nhiều."

Chu Hoài Tín không chịu buông tay, nhỏ giọng hỏi: "Em có thể cùng anh chờ anh hai anh về không?"

Phí Độ còn chưa kịp nói gì, thì Lạc Văn Chu đã trả lời thay hắn: "Đừng lề mề, buổi tối còn phải làm báo cáo đấy – 'sinh viên thực tập' ạ."

Phí Độ dùng tay làm động tác lực bất tòng tâm với Chu Hoài Tín, ngay lập tức bị Lạc Văn Chu đẩy ra cửa: "Nhanh lên."

Phí Độ hơi lảo đảo, nhưng không để ý, ngược lại cúi đầu cười, bị Lạc Văn Chu vừa giục vừa xua trở lại xe công vụ.

Lang Kiều mở đôi mắt to thì thào hỏi: "Cậu Phí, tay xà tinh Chu gì đó có ý với cậu phải không?"

"Không có," Phí Độ cũng thì thào nói, "Chỉ là cô đơn lạnh lẽo thôi."

Lang Kiều đau đớn cảm khái: "Các cậu thối nát quá!"

Lạc Văn Chu đóng sầm cửa xe, giơ tay tách hai người ra, chỉ Lang Kiều nói: "Nếu em có nhiều hoóc-môn giống cái như người ta, thì cũng chẳng đến mức ế chồng ra – Phí Độ, Chu Hoài Tín che che giấu giấu không chịu nói, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Giang hồ đồn rằng," Phí Độ thủng thỉnh ngồi ngay ngắn lại, "Ông Chu đức cao vọng trọng có một đứa con riêng."

63. Quyển 3 - Chương 4: Macbeth 4

"Tại sao lại là giang hồ đồn?"

"Bởi vì tôi không tin lắm." Phí Độ ngồi trên ghế lái phụ rộng rãi duỗi chân vươn vai, động tác này khiến lớp ngụy trang "sinh viên gương mẫu" hơi lộ ra sơ hở, một chút không buồn để ý rất "Phí Độ" thò đầu ra, "Nếu thực sự có một người như thế, nhà họ Chu đã nhận về từ lâu rồi, dù sao…"

Trực giác Lạc Văn Chu bảo rằng đoạn sau hắn sắp nói chắc chắn không phải lời hay, đã chuẩn bị sẵn sàng cắt ngang. Lại thấy Phí Độ như đột nhiên nhớ tới điều gì, tự động dừng lại.

Lang Kiều không hiểu gì hết, gặng hỏi: "Dù sao cái gì?"

"Dù sao thì… ông Chu này giữ mình luôn tương đối đàng hoàng, dẫu năm xưa đạo đức cá nhân hơi tệ, chắc cũng chỉ có một lần như vậy. Mấy chục năm qua ông ta đã làm không ít việc công ích, cũng coi như là lãng tử quay đầu, vợ đã qua đời nhiều năm, chắc cũng chẳng ai nói gì nữa. Nhân vô thập toàn, phạm sai lầm biết hối cải, không phải càng đáng quý à?" Phí Độ nghiêm trang như thật, nói với Lang Kiều, "Tôi tin với sự tu thân dưỡng tính của ông Chu, không cần thiết giấu giếm quá khứ của mình."

Lang Kiều gật lấy gật để, cho rằng Phí Độ thật sự rất khác đám "tổng tài bá đạo" coi trời bằng vung trong mấy bộ truyện đồi trụy, hoàn toàn có thể nói là tấm gương đạo đức văn minh của thanh niên đương đại.

Lạc Văn Chu hơi cảnh cáo trừng mắt nhìn Phí Độ một cái, nghe ra ẩn ý giấu trong những lời nghiêm túc – đám chơi bời này hầu hết cho rằng một đứa con riêng chẳng tính là gì, nhất là đến đẳng cấp như Chu Tuấn Mậu, đừng nói phu nhân đã nhường chỗ từ lâu, dù còn sống, trong tình huống hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông này, căn bản cũng chẳng quản được ông ta đẻ mấy đứa con ở bên ngoài.

"Nhưng không có lửa làm sao có khói, chưa hẳn là hoàn toàn không có," Phí Độ lại đổi đề tài, "Câu 'xe là hung khí táo tợn' này của Chu Hoài Tín rất có lý, tôi thấy hay ta cứ tra sơ về tài xế gây tai nạn đi?"

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Hải Dương liền gọi điện tới.

Tiêu Hải Dương bị Lạc Văn Chu phái đi gặp đồng nghiệp của Đổng Càn tài xế gây tai nạn để tìm hiểu tình hình cá nhân của ông ta.

Chẳng rõ Tiêu Hải Dương đã có bằng lái chưa, e rằng cậu nhóc bốn mắt này không biết thắng là cái gì, Lạc Văn Chu cảm thấy tín hiệu di động đều bị tốc độ nói như gió xoáy của cậu ta đập "xình xịch": "Đội trưởng Lạc, em đã nói chuyện với đồng nghiệp Đổng Càn, tình hình cơ bản không khác Lão Khâu nói lắm, không có giá trị tham khảo, cho nên em lại tự chủ trương tra tài khoản, tài sản, bệnh án và tình hình gia đình ông ta, báo cáo luôn bây giờ không anh?"

"… Bốn mắt à, người đã chết rồi, chúng ta không gấp, nào, hít sâu một hơi, nói chậm thôi." Lạc Văn Chu cảm thấy tai mình cũng sinh ra ảo thính, "Chỉ một lúc mà chú đã tra nhiều như vậy? Ngay cả báo cáo kiểm tra sức khỏe của Đổng Càn cũng lục ra rồi?"

Tiêu Hải Dương: "Đổng Càn hiện sống ở thành phố ta, từng kết hôn, vợ đã chết, nhà không có cha mẹ già, góa vợ nuôi một cô con gái, tên Đổng Hiểu Tình, hai mươi bốn tuổi, chưa kết hôn, đã tốt nghiệp, làm kế toán ở một công ty bách hóa. Tài khoản với tình hình tài sản của hai cha con đều không có gì khác lạ, tất cả chi tiêu cơ bản phù hợp với thu nhập và mức sống. Đổng Càn bình thường không có ham mê xấu, sống tương đối giản dị, thu nhập cũng tàm tạm, trong nhà có sổ tiết kiệm sáu số, còn đứng tên một căn nhà, báo cáo kiểm tra sức khỏe năm gần nhất cho thấy ông ta hơi 'ba cao', ngoài ra các chỉ số khác đều bình thường – A, đúng rồi, đội trưởng Lạc, em còn tìm đến người ở nơi con gái ông ta làm việc, đồng nghiệp Đổng Hiểu Tình chứng thực, cô ta gần đây không có chi tiêu lớn, không quen bạn trai, không bị bệnh nặng, cảm xúc cũng rất ổn định."

Lạc Văn Chu bật loa ngoài, ba người trong xe đều giật mình trước cái miệng siêu đẳng "ăn nho không phun vỏ" của Tiêu Hải Dương.

Lang Kiều thì thào: "Mẹ ơi, thật sự là…"

Tiêu Hải Dương mù mờ "Hả" một tiếng: "Không phải cần loại trừ tình huống mua hung giết người trước ạ, em nghĩ không sai chứ?"

Lạc Văn Chu giơ tay chỉ Lang Kiều, ý bảo bớt nói nhảm, học hỏi người ta, sau đó lại hỏi Tiêu Hải Dương: "Theo chú nói, ông ta trên không có cha mẹ già, dưới không có con nhỏ, trong nhà không có gánh nặng, kinh tế cũng coi như dư dả – thế ông ta nhận công việc thời gian gấp nhiệm vụ quan trọng kiểu này, là thỉnh thoảng một lần hay là thường xuyên?"

Tiêu Hải Dương hơi ngớ ra: "Việc này…"

"Hải Dương, tài xế xe tải mệt rã rời lái xe kỳ thực rất thường thấy trong nghề, các tài xế dày dạn kinh nghiệm như họ đều mở mắt mơ màng một lúc, sẽ không đạp lên chân ga," Lạc Văn Chu hết sức kiên nhẫn

nói, “Đổng Càn lái xe nhiều năm chưa từng xảy ra tai nạn, đã là gần đây thân thể lẫn tâm trạng đều không có vấn đề gì, vậy tại sao hôm nay lại xảy ra sự cố thế này? Muốn xác định rốt cuộc có phải mua hung giết người hay không, chú dùng ‘brute force’ lần lượt loại trừ tình huống mình tưởng tượng được, phương pháp điều tra này không chặt chẽ lắm, vì trên thế giới còn có những điều chú không tưởng tượng được. Nếu như có thể, tốt nhất là tìm được một nguyên nhân có sức thuyết phục.”

Tiêu Hải Dương vội vội vàng vàng nói: “Vâng đội trưởng Lạc, em lập tức đi tra ngay!”

“Khoan đã, anh chỉ nói thế thôi, hiện tại còn chưa quy kết vụ này là ‘mưu sát’, chú hãy trở về trước…” Lạc Văn Chu còn chưa dứt lời thì Tiêu Hải Dương đã hấp tấp cúp máy.

Lạc Văn Chu: “…”

Anh đã hiểu vì sao Tiêu Hải Dương ban đầu ở phân cục Hoa Thị chẳng được ai ưa, ngoại trừ cậu nhóc bốn mắt này đặc biệt không giỏi ăn nói, chỉ riêng sự nhiệt tình trong công việc như chuẩn bị soán vị đoạt quyền bất cứ lúc nào, trong mắt đám Vương Hồng Lượng phải là mối họa cực lớn, chẳng trách họ căn bản không định cho người này vào phạm vi phe mình.

Người báo án nói cũng chẳng rõ, các nhân vật liên quan khác còn đang trên đường chạy đến Yến Thành, pháp y cũng tạm thời chưa có kết luận, ngoại trừ đồng chí Tiêu Hải Dương bơm máu gà lao như điên đi tìm chân tướng, mọi người đều rỗi việc. Lạc Văn Chu tiện đường thả Lang Kiều xuống, lại chở Phí Độ về cục đổi xe rồi ai về nhà nấy.

Lúc này lại lướt di động, bản tin về Chu Tuấn Mậu đã kín màn hình, Phí Độ mở đại vài tin: “Nhà họ Chu quả nhiên không một cây đèn nào cạn dầu – nhân lúc thị trường chứng khoán Mỹ vẫn chưa báo cáo cuối ngày, bây giờ tôi cho người bán cổ phiếu Chu Thị chờ mua lại, có phải hơi thất đức không?”

Chỗ quay đầu ở ngã tư hơi kẹt xe, Lạc Văn Chu nghi hoặc nhìn hắn: “Cậu nói Chu Hoài Tín kia?”

“Bản tin trang nhất nói là ‘Tiên sinh Chu Tuấn Mậu chủ tịch tập đoàn Chu Thị gặp tai nạn giao thông thiệt mạng, vụ việc kỳ lạ, nghi là có nội tình khác, con trai thứ đã báo cảnh sát’,” Phí Độ hơi đùa cợt đọc tiêu đề bản tin, “Thế nào, chỉ sợ thiên hạ không loạn phải không? Người như Chu Tuấn Mậu, dù chết bình thường, mọi người cũng phải tự tưởng tượng một vụ ân oán nhà giàu, huống chi là tai nạn thật. Chu Hoài Tín là một trong những người thừa kế di sản của ông Chu, hiện tại vừa vặn chỉ có một mình hắn ở trong nước, nếu hắn không lập tức gào khóc báo cảnh sát yêu cầu điều tra rõ, người khác sẽ xếp cho hắn vai gì? Dù sao thì, ai cũng cho rằng Malcolm và Donalbain đã giết chết người cha nhân từ của họ.” (Malcolm và Donalbain là con trai vua Duncan, các nhân vật trong Macbeth)

Đèn sau của dòng xe cộ phía trước như một con rồng, đầu đuôi vô tận, Lạc Văn Chu làm bộ không hiểu câu này của Phí Độ đang ám chỉ chính hắn, điềm nhiên hỏi: “Mối quan hệ cha con của Chu Hoài Tín với ông Chu như thế nào?”

“Một đứa con bất tài, là người bên lề, không hợp với cả Chu Thị, trên có ông anh mười hạng toàn năng đối lập,” Phí Độ nhún vai, “Còn có thể thế nào? Nghĩ cũng biết là tương đối căng thẳng.”

“Vậy còn cậu?” Lạc Văn Chu lẳng lặng hỏi, “Theo tôi được biết, hồi thanh thiếu niên cậu chưa từng làm chuyện gì quá quắt, lại là con một, tại sao quan hệ với cha cũng căng thẳng?”

Phí Độ thoạt đầu sửng sốt, sau đó quay sang Lạc Văn Chu, giảo hoạt đi một vòng: “Hửm? Đội trưởng Lạc có hứng thú lớn như vậy với tôi? Có điều, nghe nói theo quy tắc ngầm trong xã giao của nước ta, chỉ khi cân nhắc coi đối phương là bạn đời tương lai, mới điều tra hết gia phả người ta.”

Nói đoạn hắn hơi nghiêng người, thoáng tới gần Lạc Văn Chu: “Anh xác định anh muốn biết? Thế tôi sẽ hiểu như vậy.”

Đúng lúc xe phía trước nhích một chút, Lạc Văn Chu đạp chân ga cho xe vọt đi, sau đó lại thắng gấp, dội Phí Độ trở lại lưng ghế lái phụ.

“Không muốn nói thì thôi,” Lạc Văn Chu nhàn nhạt nói, “Bớt dùng trò này với tôi đi.”

Phí Độ chỉ cười mà không nói gì.

Hai người im lặng một lúc, đèn tín hiệu ở ngã tư đổi một vòng mới, dòng xe cộ trong đường xe quay đầu một lần nữa dừng lại, chỉ sợ còn phải chờ cơ hội lần tới, đám tài xế sốt ruột ở xung quanh nối nhau bấm kèn, thỉnh thoảng có người hạ kính xuống nhìn, âm nhạc các gu khác nhau từ trong xe bay ra.

Nụ cười trên mặt Phí Độ dần tan đi, có lẽ là do bóng đêm quá tối, hoặc do cảm giác cô độc đặc biệt trong đám đông chen chúc, bỗng nhiên hắn buột miệng nói: "Đôi lúc tôi phát hiện, một người có khi rất khó thoát khỏi huyết thống và hoàn cảnh lớn lên của mình."

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái.

"Quan niệm, thói quen, tính cách, khí chất, trình độ đạo đức, văn hóa… Những thứ sau này có thể thay đổi, giống như cành lá thực vật, chỉ cần anh muốn, thì anh có thể sửa mình theo bất cứ hướng nào," Phí Độ dựa lưng lên ghế, nheo mắt nhìn bầu trời đêm Yến Thành, "Thế nhưng thứ nằm ở tầng càng sâu, càng thuộc về bản chất lại rất khó thay đổi, đó là thứ từ khi anh còn chưa có khái niệm gì với thế giới này, anh đã sớm tiếp xúc trong hoàn cảnh lớn lên, bởi vì những thứ này sẽ đọng lại trong tiềm thức, trong mỗi một khái niệm trừu tượng có được thông qua tiếng mẹ đẻ đều có dấu vết của chúng, chính anh cũng không ý thức được, song chúng sẽ bao phủ cả cuộc đời anh."

Phí Độ nói đến đây, tựa hồ đã cố gắng hết sức, trong lòng hắn có một cánh cửa, nặng hơn ngàn cân, trục cửa đã rỉ sét loang lổ, trổ hết võ nghệ cũng chỉ có thể đẩy hé ra.

Lạc Văn Chu kiên nhẫn đợi một lúc lâu, nhưng hắn không nói tiếp.

Phí Độ: "Đội trưởng Lạc, có thể cho tôi mượn tay một chút không?"

Theo câu báo trước này của hắn, tế bào thần kinh toàn thân Lạc Văn Chu vô thức chạy hết tới tay phải buông xuống. Sau đó, Phí Độ hết sức nhẹ nhàng và thong thả đặt tay lên mu bàn tay anh, ngón tay thuôn dài lạnh ngắt, lòng bàn tay lại nóng hổi, không hề dùng nhiều sức, cho anh cơ hội rút lại bất cứ lúc nào.

Cảm giác khó lòng hình dung trườn lên tay phải của Lạc Văn Chu, trong xe đột nhiên tăng ít nhất hai độ, cơ cánh tay anh vô thức căng cứng, nhưng lạ lùng là anh không rút tay về – Phí Độ cúi đầu, cẩn thận nắm tay anh, khiến Lạc Văn Chu nhớ tới con Lạc Một Nồi nửa đêm không biết bị ác mộng gì đánh thức, chạy tới ké gối của anh.

Đột nhiên, xe sau sốt ruột bóp kèn, Lạc Văn Chu giật mình, lúc này mới phát hiện đèn đã đổi, phía trước trống một khoảng lớn, như đang hoan nghênh người khác chen ngang.

Biểu cảm yếu ớt của Phí Độ chớp mắt như hơi nước lặng lẽ tan biến vào không trung, đuôi mắt hoa đào khẽ nhướng lên, hắn mau chóng cúi đầu hôn mu bàn tay Lạc Văn Chu một cái, đầu ngón tay sượt qua chỗ mẫn cảm nhất lòng bàn tay như có như không, sau khi Lạc Văn Chu giật tay về, Phí Độ ra vẻ vô tội chớp chớp mắt: "Ối chà, thật ngại quá, đội trưởng Lạc sức hút quá lớn, bất cẩn một cái là được một tấc muốn tiến một thước ngay."

Lạc Văn Chu: "…"

Tên này quả thật là thông thạo mười tám môn võ nghệ, bảy mươi hai chiêu số.

Lạc Văn Chu bị hắn chọc tức đến buồn cười, vừa tăng tốc lái qua ngã tư vất vả lắm mới qua được, vừa nói: "Phí Độ, có phải tôi nuông chiều cậu quá rồi không?"

Phí Độ dò xét lời nói và sắc mặt của anh, cảm thấy mình trêu hơi quá, bởi vậy một vừa hai phải ngậm miệng lại không đổ dầu vào lửa, khi Lạc Văn Chu nóng nảy chui đông lủi tây trong dòng xe cộ, giữ chặt tay nắm trên cửa xe, đằng vân giá vũ bay về Cục công an.

"'Người bình thường' chúng tôi bất kể đứng đắn hay không, đều không có thói quen ra tay với người quen," Sắc mặt Lạc Văn Chu hơi sầm xuống, anh ra hiệu cho Phí Độ cút xuống xe, "Thèm bị đè thì biến đi tìm đám bạn nhậu thích vẽ xương khô đi."

Nói xong, anh đóng sầm cửa xe, quay lưng đi thẳng.

Phí Độ ngồi một mình trong chiếc xe công vụ với mùi nước hoa xịt xe khó ngửi, nhấm nháp một lúc sự bực dọc Lạc Văn Chu để lại, cảm thấy "mùi vị" này tuyệt vời bất ngờ, rất chưa thỏa mãn.

Tiêu Hải Dương nâng kính, chạy chầm chậm vào bệnh viện, vừa chạy vừa lấy thẻ công tác, giơ ra trước cô gái dường như đã thất hồn lạc phách: "Đổng Hiểu Tình phải không? Xin chào, tôi là…"

Ánh mắt lạnh như băng của Đổng Hiểu Tình cắt ngang lời cậu.

"Cảnh sát?" Vành mắt cô đỏ hoe, tiếng nặng giọng mũi, "Tôi biết, anh không phải còn chạy đến công ty tôi điều tra sao? Thế nào, không tra được gì bèn đến thẩm vấn tôi?"

Tiêu Hải Dương hiền như khúc gỗ, nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào, hơi bối rối hắng giọng, nói nghe cực kỳ dễ ghét: "Tôi chỉ muốn nắm sơ về tình hình…"

Đổng Hiểu Tình quật cường trừng mắt nhìn cậu.

Tiêu Hải Dương vắt óc hồi lâu, vẫn cực kỳ thiếu khéo léo mở miệng hỏi thẳng: "Ông Đổng Càn bình thường nhận đều là công việc có nhiệm vụ nặng như thế này à? Theo tôi được biết, nhà các cô…"

"Nhà chúng tôi không vay nặng lãi, không có ai mắc bệnh nan y, ba tôi không phải ma bài ma bạc nợ nần chồng chất, chúng tôi nghèo thì nghèo, nhưng sống rất tốt, không cần vì vài đồng tiền dơ bẩn mà đi giết người!" Đổng Hiểu Tình cầm chiếc điện thoại di động bên cạnh lên, đề tài hot đang sôi sùng sục trên mạng, lời đồn đãi há cái miệng ác độc nhằm vào cô gái trẻ lẻ loi một mình, cô ném di động vào người Tiêu Hải Dương.

"Ba tôi gây tai nạn, là lỗi của ông ấy, trách nhiệm của ông ấy, cần đền bao nhiêu tiền, tôi gánh vác, không đủ thì tôi có thể đi vay, đời này cho dù làm trâu làm ngựa tôi cũng có thể trả hết, nhưng các anh không thể dựng chuyện nói xấu ông ấy! Ông ấy đã chết rồi, không có miệng biện giải cho mình, các anh nhất định phải chấm máu người ăn màn thầu sao?"

Tiêu Hải Dương im lặng nhặt di động của Đổng Hiểu Tình lên, không biết nên nói từ đâu: "Tôi…"

"Mẹ tôi mất vì tai nạn giao thông, khi đó ba vì việc này mà suốt một năm không dám động vào xe, khó khăn lắm mới cầm lại vô-lăng lần nữa," Đổng Hiểu Tình nước mắt tuôn rơi, hằn thù nhìn Tiêu Hải Dương, "Bây giờ các anh lại còn nói ông vì tiền lái xe tông người ta? Sao các anh có thể như thế, làm sao con người các anh có thể xấu xa như thế?"

64. Quyển 3 - Chương 5: Macbeth 5

Cái gì! Ma quỷ mà biết nói thật sao? – Trích: Macbeth.

"Đổng Hiểu Tình nói, Đổng Càn vẫn chạy đường dài suốt, công việc này không phải là tình cờ, do cảm thấy Đổng Hiểu Tình mồ côi mẹ từ nhỏ, mình lại phải nuôi gia đình, không có thời gian chăm lo cho con, ông ta vẫn rất áy náy, muốn dành dụm thêm ít tiền làm của hồi môn cho con. Người thuê xe chỉ cần ra giá cao, thì thời gian đều sẽ rất gấp, trên đường đi vệ sinh cũng phải chạy, có trạm phục vụ còn có 'chuột xăng' ăn cắp xăng xe hơi, lái xe một mình căn bản không dám nghỉ ngơi, đi liên tục mười tiếng trở lên là chuyện cơm bữa. Về phần tại sao lại xảy ra tai nạn trên đoạn đường này, hẳn là ngoài ý muốn, Đổng Càn độ trước phải nằm viện do dị ứng, sau khi xuất viện không biết vì sao mà hơi mất ngủ, rất có khả năng là do thân thể tạo thành… Đội trưởng Lạc, vợ Đổng Càn chết vì tai nạn giao thông, ông ta từng vì thế mà một thời gian rất dài không thể lái xe, người như vậy sẽ chủ động tông người ta ư?"

Lạc Văn Chu nghe Tiêu Hải Dương báo cáo từ đầu đến cuối, do sợ cậu cảnh sát Tiểu Tiêu bơm máu gà lại lần nữa phóng lên không, anh dán kín miệng mình, không lên mặt đàn anh dạy bảo gì nữa, trong điện thoại chỉ ngắn gọn bày tỏ đã biết, tiện thể dặn bốn mắt về nhà sớm.

Như vậy, trong vụ tai nạn của ông Chu tựa hồ không hề có tình tiết cẩu huyết ân oán nhà giàu, vì tranh đoạt gia sản mà mua hung giết người. Gia đình hiển hách như nhà họ Chu, hơi có tí gió thổi cỏ lay là lên tin tức, chắc chắn sẽ là đề tài yêu thích của những kẻ khoái dùng thuyết âm mưu, không chừng Chu Hoài Tín chỉ thuận thế làm um lên, lôi cảnh sát tới cửa, tạo ra vài tin tức thật thật giả giả, đòi bên cảnh sát một kết luận hòng phủi sạch mình thôi – Phí Độ nói có lý.

Phí Độ còn nói… Ôi, cái tên khốn Phí Độ, nghĩ tới hắn là Lạc Văn Chu bực không chịu nổi.

Anh vừa bực bội, vừa định hâm cơm thừa ăn đại cho xong, đang rửa tay thì con Lạc Một Nồi uốn éo đi vào.

Ngài mèo chắc là ngủ no rồi, co vai duỗi lưng cong mông mà vươn vai một cái, tâm trạng khá tốt, "Meo" một tiếng nhớt nhợt, ngửi tới ngửi lui bàn chân Lạc Văn Chu, mắt lim dim cọ ống quần anh.

Ngoại trừ đòi ăn, Lạc Một Nồi hiếm khi làm tròn bổn phận làm nũng của một con mèo, Lạc Văn Chu rất nể tình, không để ý vừa rửa tay sạch sẽ, khom lưng định vuốt lông gãi cổ nó.

Trong đôi mắt vừa to vừa tròn của Lạc Một Nồi lóe lên sắc lạnh, nó dòm lom lom cánh tay anh để lộ ra ngoài, chân sau lẫn cả thân mèo co phắt lại, thấy kế dụ địch thành công, nó nhảy lên nhe hàm răng sắc lẻm. Con mèo này mà làm nũng thì tất có "trò mèo", Lạc Văn Chu làm công nhân dọn phân có thâm niên, rành rẽ hết thảy màn dạo đầu trước khi tấn công của động vật họ mèo, sớm có chuẩn bị mà lấy tay về, dựa vào ưu thế chiều cao, khiến con mèo chết tiệt vồ hụt, sau đó thuận tay tát đầu Lạc Một Nồi, đè nó xuống sàn nhà: "Tao biết ngay mày không tốt lành gì!"

Bắt đầu từ khi phát hiện công nhân dọn phân mặc quần áo ngày càng dày, cắn ống quần không nổi, Lạc Một Nồi không thầy tự thông học được rất nhiều kỹ xảo đi săn. Thế nhưng quân địch giảo hoạt, không về nhà đúng giờ, còn không chịu ngoan ngoãn bị cắn đi vào khuôn khổ, Lạc Một Nồi rất bất mãn, tức tối dùng đuôi đập anh, bị Lạc Văn Chu dùng một tay tóm cái bụng mềm xách lên.

"Mày nói chúng mày đều muốn làm gì?" Lạc Văn Chu tức giận véo mặt con mèo, "Ba cung phụng chúng mày ăn ngon mặc đẹp, đã cạn kiệt cả kiên nhẫn nửa đời sau, mà chúng mày chỉ biết mưu đồ quấy rối ba, có còn lương tâm không hả? Đúng là khốn nạn mà!"

Lạc Một Nồi tru lên phản đối.

Lạc Văn Chu: "Câm miệng, gào cái đếch!"

Lạc Một Nồi mau chóng bị chế ngự, ủ rũ cụp đuôi, ngoan ngoãn giơ bốn chân ôm cánh tay anh.

Lạc Văn Chu tức giận nhìn nó một lúc, rồi vẫn vừa chửi vừa đi cho nó ăn. Mèo ta nhớ ăn không nhớ đòn, có ăn là quên luôn thù hận, từ trên người anh nhảy xuống lăn một vòng, lại mừng rỡ cọ cọ tay anh, đơn phương hòa hảo như lúc ban đầu.

Lạc Văn Chu: "…"

Anh bị đám sớm nắng chiều mưa này giày vò đau cả tim.

Lạc Văn Chu ngồi trên sàn nhà mình một lúc, cứ cảm thấy tay phải bị Phí Độ quấy rối còn đang râm ran nóng lên, vừa nhắm mắt liền nhớ tới khuôn mặt như cười như không ấy, khiến anh phập phồng khó yên, đồng thời do chút phập phồng khó yên không khống chế được mà hơi bực dọc.

Và chút bực dọc này vào lúc rạng sáng khi anh vùng vẫy tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp rối tung, phát hiện bộ phận nào đó trên người mình không hề hài hòa mà tràn đầy tinh thần, rốt cuộc đã lên đến đỉnh điểm.

Chưa đến năm giờ, Lạc Văn Chu bực bội ngồi ở đầu giường một lúc, sau đó tung chăn bò dậy, vào nhà vệ sinh tự xử lý, tiện tay dùng nước lạnh rửa mặt.

Anh chống tay lên bồn rửa mặt, vẻ mặt không rõ buồn vui, thở hồng hộc mấy hơi, trong một trạng thái tỉnh táo cực kỳ dễ kích động, nghĩ thầm, nếu tên khốn Phí Độ đó còn không biết trời cao đất dày trêu ghẹo anh như thế, anh sẽ không khách sáo nữa. Thời buổi bây giờ, muốn làm một "người tốt kiểu chính nhân quân tử" thì phải bị chọc tức, đây là đạo lý gì?

Đột nhiên, con Lạc Một Nồi vốn nằm trên đầu giường anh lăn xuống "Bịch" một phát, chạy đến cửa phòng vệ sinh.

Lạc Văn Chu: "Làm gì thế?"

Lạc Một Nồi quay đầu lại nhìn một cái, vẫy đuôi, bài hát Năm vòng từ phía sau nó loáng thoáng truyền đến, Lạc Văn Chu sửng sốt, lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại – di động anh cuộn trong chăn đang đổ chuông.

"Máy bay của Chu Hoài Cẩn hơn hai giờ sáng một chút đúng giờ hạ cánh, lúc ấy anh ta còn gửi tin nhắn cho người nhà, nói đã gọi taxi, dặn không cần đón. Giờ này đường phố trống trải, theo lý thuyết nửa tiếng

hoặc tối đa bốn mươi phút là đến nhà, nhưng nhà họ Chu đợi suốt hai tiếng cũng không hề có tin tức gì, gọi điện lại thì bên kia đã tắt máy!"

Lạc Văn Chu rảo bước băng qua một loạt xe cảnh sát, đi tới biệt thự nhà họ Chu trong vòng hai mươi bốn giờ đã đến lần thứ hai: "Chu Hoài Cẩn không phải là đại thiếu gia đi có xe riêng, về có vệ sĩ à? Sao đêm hôm khuya khoắt còn tự mình bắt taxi ở sân bay?"

Anh vừa dứt lời, đã nghe thấy một giọng nói gợi đòn thong thả xen vào: "Chu Hoài Cẩn chính là người như vậy, bình thường tác phong rất khiêm tốn, hòa nhã lễ độ, rất quan tâm người khác, tuy rằng luôn có người nói anh ta quá ôn hòa, không quyết đoán, nhưng đối nhân xử thế luôn rất được khen ngợi, nửa đêm nửa hôm trở về gấp, không quấy rầy nhân viên và vệ sĩ nghỉ ngơi quả thật là phong cách của anh ta."

Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phí Độ quần áo chỉnh tề đã chờ ở cổng nhà họ Chu, nói xong còn gật đầu chào anh: "Đội trưởng Lạc."

Bất kể là chào hỏi hay nói chuyện, thái độ của Phí Độ đều vô cùng bình tĩnh, giống như cái người lúc chập tối chia tay trong không vui với Lạc Văn Chu không phải là hắn vậy.

Chu Hoài Tín đã khóc nhũn thành một vũng bùn, lăn lộn trên sofa không chịu dậy, chưa cần đến gần Lạc Văn Chu đã nghe thấy hắn nghẹn ngào trách móc: "Đã bảo ba tôi bị người ta hại mà! Tôi đã nói rồi, các người không tin, bây giờ cả anh tôi cũng mất tích! Nhà họ Chu chúng tôi chết hết là một số người sẽ đắc ý phải không? Cảnh sát đâu? Cảnh sát là lũ ăn hại!"

Lạc Văn Chu cau mày.

Chu Hoài Tín đã nhìn thấy Phí Độ kế bên anh, "Oa" một tiếng gào toáng lên: "Phí gia anh không có nói em… anh hai anh… anh hai anh nếu không còn, anh phải làm thế nào đây? Những kẻ đó chẳng ăn thịt anh luôn? Ôi… không được… tôi đau tim quá… cho tôi thuốc…"

Người giúp việc vội vàng rảo bước tới, đưa một lọ Vitamin không biết do nước nào sản xuất, Phí Độ tiện tay nhận lấy đút cho hắn uống, trấn an tâm linh bé bỏng của Chu nhị thiếu gia yếu ớt.

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật nhẹ, anh chú ý tới Phí Độ đã thay bộ quần áo học sinh làm bộ làm tịch kia, mặc sơ mi tương đối chính thức, còn đeo kính lên lại – sơ mi đã hơi nhăn, hiển nhiên không phải rạng sáng bị đánh thức mới mặc.

Lúc này, tin tức trên di động còn đang cập nhật điên cuồng, nghe nói cổ phiếu của tất cả các công ty con bên dưới tập đoàn Chu Thị đều đang rớt giá, trở thành bữa tiệc của đám đầu cơ trên thị trường nước ngoài hai mươi bốn giờ quay cuồng, xem cách ăn mặc này của Phí Độ là biết sau khi rời Cục công an hắn đã đi làm gì. Trên người tên này còn nồng mùi nước hoa "đã đắc lợi", mà hắn lúc này lại như một người tốt, ngồi bên cạnh "thật lòng thật dạ" an ủi Chu Hoài Tín đang mất bình tĩnh.

"Định vị được di động chưa? Nhanh lên! Phong tỏa hiện trường, những người không liên quan không được tùy tiện ra vào nhà họ Chu, hiện tại chưa thích hợp để tiết lộ tin tức – Đào Nhiên đến sân bay chưa? Bảo anh ta trước tiên hãy mở camera ở nơi taxi đón khách," Lạc Văn Chu đi tới trước mặt Chu Hoài Tín đang uống Vitamin, "Tiên sinh Tiểu Chu, lịch trình của anh trai anh quyết định lúc nào, có những ai biết về chuyến bay?"

Chu Hoài Tín ôm ngực như Tây Thi ôm tim: "Hôm qua sau khi ba gặp chuyện tôi liền liên lạc với anh ấy… Những ai biết? Ai cũng có thể biết, tôi cũng không rõ lắm, vé máy bay của anh ấy bình thường hình như đều do trợ lý ở công ty đặt."

Chu Hoài Tín vừa dứt lời, một người trung niên quần áo chỉnh tề liền rảo bước xông vào: "Hoài Tín! Hoài Tín! Anh đang ở vùng khác vừa nghe tin liền chạy về gấp, rốt cuộc là có chuyện gì? Sao nhiều cảnh sát thế?"

Chu Hoài Tín nghe thấy tiếng người vừa tới, Vitamin cũng chẳng màng uống, từ trong lòng Phí Độ giãy giụa bò dậy: "Anh Hồ, anh hai em mất tích rồi!"

Phí Độ thong dong chỉnh cổ áo đứng dậy, từ xa gật đầu chào người trung niên sứt đầu mẻ trán kia, nhỏ giọng giới thiệu với Lạc Văn Chu kế bên: "Người này tên Hồ Chấn Vũ, là một trong những người phụ trách

có thực quyền ở tổng bộ nội địa của Chu Thị, là bạn thời đại học của Chu Hoài Cẩn, 'đảng thái tử' lập trường rõ ràng."

Ánh mắt Lạc Văn Chu không tự chủ được theo tay Phí Độ kéo cổ áo, dừng ở cổ và hai đoạn xương quai xanh như ẩn như hiện, sau đó anh cố lôi đường nhìn của mình ra, qua quýt gật đầu, quay sang Tiêu Hải Dương bên cạnh nói: "Nhà họ Chu hai thế hệ trước sau gặp chuyện, không thể là trùng hợp được, hãy đào sâu hơn về vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu, không được chỉ nghe lời một phía của cô gái kia."

Tiêu Hải Dương vâng một tiếng, nhanh chóng chạy đi.

Lúc này, nắng mai đã không cam chịu cô đơn từ từ ló ra nơi đường chân trời, Yến Thành vốn yên tĩnh đã tỉnh giấc, sắp sửa bước vào một ngày mới ồn ào.

Đào Nhiên nhanh chóng gọi điện về: "Tìm được taxi rồi, biển số là Yến BXXXXX, tài xế bị đánh ngất ném ven đường, mới tự tỉnh lại đi bệnh viện, năm phút trước đã tìm đồn công an báo án dưới sự trợ giúp của bệnh viện. Hiện tại đã tìm được chiếc xe này, ở…"

Một nhân viên kỹ thuật ngẩng đầu lên: "Đội trưởng Lạc, định vị được di động của Chu Hoài Cẩn rồi!"

Lạc Văn Chu ngước lên, tiếng của hai người trong ngoài điện thoại gần như trùng nhau:

"Bờ sông Bạch Sa-"

"Khu vực gần sông Bạch Sa!"

Chu Hoài Tín hai mắt trợn ngược ngã lên người Hồ Chấn Vũ, được một đám người ba chân bốn cẳng khiêng lên sofa mới từ từ tỉnh lại, òa khóc tu tu: "Anh Hồ, anh hai em sẽ không bị chúng dìm xuống sông chứ. Em phải giết thằng tạp chủng Dương Ba kia! Trịnh Khải Phong chết ở chỗ nào rồi, tại sao ba em xảy ra chuyện mà ông ta còn chưa về…"

Hồ Chấn Vũ nghe một nửa liền tái mặt, liên tục ra hiệu cho Chu Hoài Tín câm miệng, nhưng căn bản không khống chế được căn bệnh thần kinh không phổ biến này, tức thì mồ hôi lạnh mồ hôi nóng cùng túa ra, đành phải miễn cưỡng gượng mỉm cười đúng mức với mấy người ngoài: "Hoài Tín còn trẻ, gia đình đột nhiên gặp biến cố lớn như vậy, cậu ấy bị đả kích quá mạnh, cảm xúc có phần mất khống chế, đừng nghe cậu ấy nói lung tung."

Chu Hoài Tín nghe vậy ngồi bật lên như xác chết vùng dậy, hai mắt đỏ hoe: "Tôi không nói bậy! Chắc chắn là thằng tạp chủng đó, các anh đừng tưởng có thể giấu được tôi! Thằng chó đẻ đó rắp tâm xấu xa từ rất lâu rồi, hại chết ba và anh tôi, là có thể bắt nạt kẻ không biết gì tôi đây đúng không? Ngay cả chú Trịnh cũng về phe hắn!"

Hồ Chấn Vũ đột nhiên lên giọng: "Hoài Tín!"

"Phái một đội đến sông Bạch Sa tìm kiếm," Lạc Văn Chu thấp giọng phân phó, ngay sau đó quay sang Hồ Chấn Vũ, "Hồ tiên sinh, đã xảy ra một vụ bắt cóc và nghi là mưu sát, thuộc về án hình sự, các anh là việc nhà hay việc gì khác cũng được, đều là manh mối quan trọng, giấu giếm manh mối quan trọng là phải chịu trách nhiệm, hi vọng anh hiểu được tính chất của việc này."

Hồ Chấn Vũ rất khôn khéo, bị Lạc Văn Chu làm việc công tra hỏi cũng không có vẻ gì là giận, lau mồ hôi: "Vâng vâng, đạo lý tôi đều hiểu cả. Ông Trịnh chắc các vị cảnh sát cũng nghe nói qua rồi, thời trẻ luôn là phụ tá đắc lực của ông Chu, tuy rằng tuổi không còn trẻ, nhưng vẫn là trụ cột vững chắc của tập đoàn chúng tôi."

"Về phần thư ký Dương… tiên sinh Dương Ba, đó là thư ký của chủ tịch Chu, tuổi trẻ tài cao, quả thật rất giỏi giang, bình thường quá nổi bật nên khó tránh khỏi có một số tin đồn khó nghe, truyền vào tai Hoài Tín, thêm nữa thư ký Dương là loại… thanh niên các anh hình dung thế nào nhỉ? 'Con nhà người ta', lúc ông Chu còn sống không ít lần lấy anh ta ra dạy dỗ Hoài Tín, quan hệ không tốt lắm cũng là bình thường, nhưng nếu nói anh ta có thể làm chuyện hại đến ông Chu và anh Chu, tôi tuyệt đối không tin." Hồ Chấn Vũ vừa nói chuyện vừa cẩn thận lưu ý Chu Hoài Tín, để tránh hắn lại nổi điên, "Hai vị đó đều không ở trong nước, hôm qua vừa xảy ra chuyện liền lập tức thông báo, cũng đang về gấp, bây giờ chắc đều ở trên máy

bay, tôi gửi số chuyến bay cho các anh, phiền cảnh sát còn ở sân bay trông chừng hộ, thật sự không thể để có thêm người thứ ba gặp chuyện nữa!"

Dương Ba, tuổi trẻ tài cao nổi bật hơn người, tuổi tác xấp xỉ Chu Hoài Tín, nhưng đã trèo lên tầng cao Chu Thị, nghe quả thật rất giống "con riêng" mà người ta hay nói.

Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn Phí Độ, Phí Độ im lặng gật đầu, khẳng định suy nghĩ này của anh.

Đúng lúc này, Lang Kiều đột nhiên chạy chầm chậm vào: "Sếp ơi, không hay rồi!"

Lạc Văn Chu thoáng nhìn mấy người nhà họ Chu nghe cô kêu lập tức dỏng hết tai lên, ra hiệu cho Lang Kiều, dẫn cô ra ngoài cửa: "Sao vậy?"

"Anh mau xem này." Lang Kiều lấy di động ra.

Tin tức "Chu Hoài Cẩn người thừa kế Chu Thị bị bắt cóc" trong thời gian ngắn đã lên các trang nhất, phía dưới còn có một đường link đã bị xóa.

"Em khẩn cấp báo cho bên quản lý mạng xóa," Lang Kiều nói, "Link với một đoạn phim, ở đây."

Theo ngón tay cô chạm vào, trên màn hình xuất hiện một đoạn phim, ống kính lắc lư sáng lên, chĩa thẳng vào một người đàn ông ngất xỉu trên ghế, ống kính thong thả đảo quanh mặt anh ta, quay rõ ràng hết lượt từ các góc độ – người hôn mê khoảng ba bốn mươi tuổi, chăm sóc tốt, cách ăn mặc thiên về chững chạc, khó nhận ra tuổi tác cụ thể, dù thảm hại như thế vẫn có thể nhìn ra tướng mạo đường đường, khá là phong độ.

Phí Độ chỉ liếc qua là nhận ra ngay: "Chu Hoài Cẩn."

Da đầu Lạc Văn Chu quả thật hơi ngứa ngáy.

Bọn bắt cóc này không đòi tiền, không hại mạng, không lập tức liên lạc với gia đình nạn nhân, lại đăng clip lên mạng trước, rốt cuộc là muốn làm gì?

Xem phim Mỹ nhiều bị lậm à! (Phim Mỹ ở đây chỉ phim Black Mirror)

65. Quyển 3 - Chương 6: Macbeth 6

Người quay clip cực kỳ cẩn thận, trên màn ảnh trừ Chu Hoài Cẩn ra thì chỉ có một chiếc ghế gỗ gãy và một đoạn dây thừng ngắn trói người, nền tuyền một màu đen, thật sự chẳng nhìn ra cái gì. Mà đoạn clip ấy cực kỳ ngắn, chỉ chưa đến một phút, quay hết lượt Chu Hoài Cẩn hôn mê bất tỉnh, sợ người ta không nhận ra, còn cố gắng để người xem thấy rõ mỗi một lỗ chân lông trên mặt anh ta.

Ngoài ra, bọn bắt cóc không nói một tiếng nào.

"Người đăng clip dùng IP ảo, trong một lúc chưa tìm ra ngay được," Lang Kiều nói, "Sếp, đây là lần đầu tiên em gặp phải kẻ bắt cóc mới lạ như vậy, hắn muốn làm gì, chúng ta phải làm thế nào?"

Lạc Văn Chu không lên tiếng, cúi đầu lướt di động.

Lang Kiều phản ứng tương đối nhanh, sau khi phát hiện đoạn phim lập tức xử lý, song tin tức Chu Hoài Cẩn bị kẻ bất minh bắt cóc vẫn như mọc cánh, dưới vài từ khóa bủa vây, vẫn vững vàng phát tán trên mạng.

Lạc Văn Chu hỏi: "Đoạn phim đăng lên mạng lúc nào?"

"Sáu giờ sáng."

Sáu giờ đúng, là thời điểm thành phố này bắt đầu tỉnh giấc.

Ngoại trừ đồng hồ báo thức, còn cái gì giúp tỉnh táo hơn một tin tức bát quái lắt léo có đầu có đuôi?

Phí Độ kế bên thở dài, lui một bước, hỏi: "Đội trưởng Lạc, phải chăng bây giờ tôi nên tránh xa một chút phối hợp điều tra?"

Lang Kiều không hiểu gì hết, phát ra một đơn âm nghi vấn: "Hả?"

"Hả cái gì, cậu ta cũng là một trong những người hiềm nghi," Lạc Văn Chu ném điện thoại cho Lang Kiều, không chút khách sáo quay sang Phí Độ, "Hiện tại tôi cần biết những ai có thể tham dự vào việc này, sau lưng có đoàn đội nào tham gia thúc đẩy, cậu cho tôi một bản danh sách."

Chu Hoài Cẩn rất kín tiếng, không hay lên hình, hầu như không có mấy tấm ảnh rõ nét lộ ra. Người dân bình thường biết ngôi sao biết diễn viên, chứ ai sẽ biết một phú nhị đại quanh năm ở nước ngoài mặt mũi ra sao?

Vậy đoạn phim chưa đầy một phút này, rốt cuộc làm sao dẫn đến nhiều sự chú ý như thế? Sau lưng là ai đang thúc đẩy?

Chuyện Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn giao thông thiệt mạng và chuyện Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc, thoạt nhìn có quan hệ mật thiết, như là có người muốn giết cha rồi lại ra tay với con, tựa hồ ẩn giấu bên trong một vụ "ân oán nhà giàu" lắt léo, nhưng nghĩ kỹ lại rất kỳ lạ.

Tạm thời cho rằng vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu là do người gây ra, vậy kẻ bày ra vụ này chắc chắn là muốn lấy mạng người, hơn nữa định lấy mạng người mà thần không biết quỷ không hay – trong tình huống tài xế gây tai nạn đã tử vong, nếu cảnh sát không điều tra ra chứng cứ mưu sát chính xác, rất có thể họ sẽ xử lý vụ này như một vụ tai nạn giao thông.

Thế nhưng vụ án Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc quá rùm beng, cơ hồ có ý định khoe khoang và đầu cơ rõ ràng, mục tiêu hai vụ hoàn toàn ngược nhau.

Quá khó giải thích.

Mà gióng trống khua chiêng để cả thiên hạ đều biết vụ bắt cóc như thế, trừ khiến cảnh sát và người dân nghi thần nghi quỷ ra, thì còn có lợi cho ai? Thời điểm nhạy cảm như vậy, sự kiện nhạy cảm như vậy, có thể ngư ông đắc lợi, tựa hồ cũng chỉ có đám nhà tư bản muốn thừa cơ chấm mút Chu Thị.

Ví dụ như Phí Độ.

Nếu không phải Cục công an thành phố thuộc về "hàng không bán", số tiền ai đó kiếm được đêm nay chắc đã đủ mua hẳn hai Cục công an rồi.

"Tôi có thể cho anh mấy người tôi quen," Phí Độ thong thả lấy di động ra gửi mail, lại nói, "Nhưng anh phải biết rằng, cả thế giới đều đang tìm cơ hội đầu cơ, không đề cập tới các hộ nhỏ lẻ, chỉ riêng tổ chức nhúng vào vụ này cũng đếm không xuể, tôi không phải là thần tiên để mà ai cũng biết."

"Có thể thần không biết quỷ không hay bắt người đi ngay sân bay Yến Thành, nhìn kiểu nào cũng thấy giống trùm bản địa làm," Lạc Văn Chu nhìn hắn bằng ánh mắt sắc như lưỡi dao, "Đừng nói trên mảnh đất con con này còn có người cậu không quen nhé, chủ tịch Phí?"

"Người hiềm nghi cho anh một đề nghị, chỉ để tham khảo, chưa chắc đúng," Phí Độ nói đầy lý lẽ, "Tôi đoán kẻ bắt cóc và kẻ thúc đẩy có lẽ từng liên hệ với nhau, nhưng kẻ thúc đẩy chưa chắc là kẻ bắt cóc, và chưa chắc trước đó từng có cấu kết. Mặc dù trong 'Tư bản luận' nói 'có một trăm phần trăm lợi nhuận thì họ sẽ dám đạp lên hết thảy pháp luật trên đời', nhưng cá nhân tôi cho rằng đánh giá này thật sự quá thiếu thân thiện, trong hiện thực mọi người đều biết, dẫu lợi nhuận là một ngàn phần trăm, cũng phải có mạng để lấy mới được. Đội trưởng Lạc, tuy rằng chúng tôi ăn màn thầu chấm máu người, nhưng chúng tôi không ăn thịt người."

Những lời này đủ máu lạnh và đủ khốn nạn, Lạc Văn Chu lạnh lùng nhìn hắn, chỉ chớp mắt hai người như lại quay về vụ án Hà Trung Nghĩa, khi Phí Độ phát ngôn bừa bãi ở Cục công an để làm bằng chứng ngoại phạm cho Trương Đông Lai.

"Được rồi, đổi một cách nói chính xác hơn vậy," Phí Độ nhún vai, mỉm cười đổ dầu vào lửa, "Chúng tôi không ăn thịt người giữa thanh thiên bạch nhật."

Lang Kiều bị bầu không khí nặng nề này dọa, cảm thấy hai người họ giây tiếp theo sẽ lao vào đánh nhau, ánh mắt một bước cũng không nhường như thể vũ khí ánh sáng trong phim khoa học viễn tưởng, sắp chém ra hiệu ứng đặc biệt ở không trung. Cô hoảng sợ đứng bên cạnh, rất muốn thử làm dịu bầu không khí, khổ

nỗi hoàn toàn không biết hai người vì sao mà gườm nhau, cả buổi cũng chưa tìm ra câu từ thích hợp, chỉ hận không thể bay đi đổi với Đào Nhiên nhận lệnh điều tra lưu vực sông Bạch Sa.

Song đúng lúc này, Lạc Văn Chu bỗng nhiên dời ánh mắt đi trước, chủ động rời khỏi cuộc giương cung bạt kiếm không tiếng động này.

Anh bình tĩnh nói: "Từ khi đoạn phim đăng lên lần đầu tiên đến khi kinh động toàn giới mạng, tổng cộng không đầy nửa tiếng, thao tác này hiển nhiên có hình thức cực kỳ hoàn thiện, kẻ thúc đẩy sau màn không phải lần đầu tiên làm chuyện kiểu này, hơn nữa rất có thể có quan hệ cạnh tranh không đội trời chung với Chu Thị, cộng thêm manh mối này, bao lâu thì cậu có thể cho tôi danh sách?"

Vừa dứt lời, di động của Phí Độ đã vang lên tiếng báo hiệu êm tai khi có mail đến.

Phí Độ giống như đã sớm tính được, không buồn nhìn một cái ném luôn di động cho Lạc Văn Chu: "Thế tôi đoán chỉ chừng hai ba nhà, đây là danh sách trợ lý của tôi gửi tới, anh có thể hẹn gặp người phụ trách."

Nói xong, hắn không nhìn Lạc Văn Chu nữa, một tay đút túi, cất bước quay về căn biệt thự hào nhoáng của Chu Thị, vô cùng không khách sáo nhận một ly hồng trà từ tay người giúp việc, rồi đi nói chuyện với Chu Hoài Tín đang khóc sướt mướt.

Lạc Văn Chu cúi đầu xem lướt qua nội dung mail trên di động của hắn. Làm việc cho Phí Độ hiển nhiên là một người cực kỳ đáng tin cậy, trong thời gian ngắn như vậy, không chỉ đưa ra bên khả nghi, còn kèm thêm phương thức liên lạc của người phụ trách liên quan, tóm tắt vụ mẫu từng xảy ra, gần như là một bản báo cáo ngắn rất đẹp.

Lạc Văn Chu chuyển tiếp cho Lang Kiều: "Em đi một chuyến, lo thủ tục, lần này chúng ta không chỉ phải hẹn người phụ trách, còn cần tra thư từ công việc, lịch sử cuộc gọi và tình hình tài chính của họ, phải có quyền hạn, còn phải nhờ mấy anh em bên cảnh sát kinh tế hỗ trợ."

Anh phân phó là dăm ba câu, với Lang Kiều lại là một đống công việc lắt nhắt, nghe là cảm thấy lông tơ dựng hết lên, đã vậy Lạc Văn Chu còn bổ sung một câu: "Nếu câu suy luận 'kẻ thúc đẩy chưa chắc biết kẻ bắt cóc' của Phí Độ là chính xác, không chắc được kế tiếp sẽ lập tức xảy ra chuyện gì, để được mọi người chú ý, không biết tên biến thái này sẽ làm gì, đến lúc đó nạn nhân sẽ nguy hiểm, em hãy nhanh lên, đừng trì hoãn!"

Lang Kiều hít sâu một hơi, bị anh đè lên hai tấn rưỡi áp lực, cô rốt cuộc chẳng còn tâm trí để ý sóng ngầm giữa thủ trưởng với tiểu thịt tươi nữa, co giò chạy đi.

Thời gian dài không ai làm gì, di động của Phí Độ tự khóa màn hình, là màn hình mặc định của hệ thống, vỏ kim loại bị Lạc Văn Chu cầm nóng lên. Anh ngẩng đầu nhìn Phí Độ đằng xa, thấy hắn đang hết sức thân quen nói gì đó với Hồ Chấn Vũ và Chu Hoài Tín, ngôn ngữ cơ thể vô cùng thả lỏng, chắc là đang cho biết tiến triển điều tra vụ án Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc – Lạc Văn Chu chẳng thèm quản hắn, dù sao hắn sẽ không đến mức nói lung tung.

Rất lâu trước kia, Lạc Văn Chu cảm thấy Phí Độ là một phần tử nguy hiểm-

Mặc dù sự cao thượng và ti tiện của loài người là không ngừng phát triển, song người bình thường lớn lên trong trật tự xã hội pháp chế, trong tình huống không cực đoan, tư duy vẫn có tính hạn chế nhất định – giống như nếu biết có người đang tụ tập làm việc xấu, phản ứng của người bình thường không ngoài "dũng cảm hiếu kỳ đi điều tra một chút", "hữu lý hữu cứ báo ban ngành liên quan", "im lặng tránh đi mặc kệ" vân vân, thỉnh thoảng có kẻ đạo đức khá bại hoại có lẽ sẽ không nhịn được cám dỗ mà chung một giuộc.

Thế nhưng, suy nghĩ như giết một người vứt xác đến địa điểm hoạt động của người ta, để dẫn đến cảnh sát chú ý, thì không được bình thường cho lắm.

Trong thời đại hòa bình, dù là tội phạm giết người cùng hung cực ác, cũng biết đẩy người ta vào chỗ chết không phải một việc bình thường như ăn cơm uống nước. Ranh giới pháp luật chặt chẽ trong cả hoàn cảnh xã hội chăng ra ở đó, qua sự cường hóa nhiều năm lặp lại, đã dựng một cọc tiêu cấm kị trong tiềm thức từng thế hệ.

Nhưng Lạc Văn Chu cảm nhận được rõ rệt, Phí Độ khác biệt, ở trong lòng hắn những cấm kị này đều là quy tắc của trò chơi, giống như các hành vi "lợi dụng lỗ hổng pháp luật trốn thuế", "trốn tránh quản lý xây dựng đường tài chính ngoại cảnh" vân vân, không làm là sợ phiền phức, lúc cần thiết làm hắn cũng tuyệt đối không cảm thấy bứt rứt. Hắn thậm chí thích đi nghiên cứu những "cách chơi" này, phòng hờ một ngày kia dùng tới.

Song khi Phí Độ cùng bà Vương Tú Quyên mẹ Hà Trung Nghĩa ngồi trên cái ghế lạnh ngắt, vung tiền như rác lộ mặt trên màn trời, thậm chí lê cánh tay nứt xương, nửa đêm nửa hôm cứu Thần Thần khỏi tay Tô Lạc Trản, Lạc Văn Chu lại cảm thấy có lẽ hắn chỉ cứng miệng mềm lòng mà thôi.

Cho đến vừa rồi, có một chớp mắt, Lạc Văn Chu đột nhiên từ nụ cười mỉm không chê vào đâu được và sự gợi đòn nhất quán của Phí Độ, nhận thấy một tẹo mùi vị không bình thường.

Lạc Văn Chu nhớ lại những lời mập mờ chập tối hôm trước Phí Độ nói trên xe, phát hiện thì ra đó không hề là trả lời lấy lệ. Phí Độ tựa như một người lớn lên ở không gian khác, tốt thì thật tốt, xấu cũng thật xấu, quy tắc của không gian ấy hoàn toàn bất đồng với thế giới hiện thực. Mà với sự thông minh của Phí Độ, có lẽ biết rõ sự không hợp của mình, bởi vậy hắn cẩn thận khoác thêm da người, hạn chế mình trong một vòng tròn, bắt chước Đào Nhiên, bắt chước Trương Đông Lai, bắt chước tất cả những người hắn tiếp xúc… Chỉ riêng với Lạc Văn Chu khi trẻ tuổi tự cho là đúng, luôn muốn lột mặt nạ của người ta là chẳng buồn ngụy trang, để lớp da người "áo mũ xốc xếch" kia tùy ý khoác trên mình, lộ ra răng nanh ác độc cho anh thấy.

Không biết tại sao, vừa sinh ra ý nghĩ này, Lạc Văn Chu bỗng nhiên không muốn chấp nhặt với hắn nữa, những sáng nắng chiều mưa của Phí Độ từ chạng vạng hôm trước đến vừa rồi, ở trong mắt anh đều biến thành thứ có dấu vết để lần theo. Lạc Văn Chu mơ hồ chạm đến lớp bảo vệ giảo hoạt, căng cứng mà thản nhiên kia, trong lòng sinh ra một chút dịu dàng cảm xúc lẫn lộn.

Lúc này, một cú điện thoại bất thình lình của Đào Nhiên cắt ngang đường nhìn và suy nghĩ của Lạc Văn Chu.

"Bọn tôi tìm được chiếc taxi ấy rồi," Đào Nhiên thở hồng hộc nói, "Bỏ lại ngay cạnh hồ chứa nước, bên trong có mùi ête, ngoại trừ trên lưng ghế đằng sau ghế người lái có một dấu giày, trong xe không có dấu vết giãy giụa rất rõ. Hiện tại tôi hoài nghi không chỉ có một kẻ bắt cóc, bằng không làm sao hắn vừa lái xe vừa bất ngờ khống chế một người đàn ông trưởng thành được? A đúng rồi, cặp của Chu Hoài Cẩn nằm trên xe, giấy tờ điện thoại và ví tiền đều chưa động tới… Hừ!"

Đào Nhiên dừng lại, đột nhiên tức tối hít sâu một hơi, Lạc Văn Chu có cảm giác anh ta đang nuốt vào một câu chửi thề, lập tức hỏi: "Sao vậy?"

"Có người chụp ảnh," Đào Nhiên nhanh chóng nói, "Khả năng là bám theo từ sân bay tới, để tôi đi xử lý."

Lạc Văn Chu cúp máy, day ấn đường, quả thực đã không thể tưởng tượng sự tình sôi sùng sục đến mức nào rồi, anh thật sự không muốn lên mạng nữa, hạ liên tiếp mấy lệnh: "Chiếc taxi bắt cóc nạn nhân hiện tại đã tìm được, Chu Hoài Cẩn cao hơn một mét tám, không phải đứa trẻ một tay xách được, muốn chuyển nạn nhân đi dù thế nào cũng phải có chiếc xe, hãy tra tất cả camera trong vòng ba cây số quanh điểm vứt xe, tìm xe khả nghi. Nói một tiếng với cánh truyền thông, bảo họ còn làm trò là tôi sẽ cho họ biết mặt, ngoài ra tìm người bên cảnh sát mạng chi viện…"

Lạc Văn Chu còn chưa nói xong, một nhân viên kỹ thuật đột nhiên ngẩng đầu lên: "Đội trưởng Lạc, kẻ lúc nãy đăng clip lại đăng một đoạn clip nữa!"

Lòng Lạc Văn Chu chùng xuống.

Vẫn là nền đen và Chu Hoài Cẩn hôn mê bất tỉnh, trên màn hình có thêm một bàn tay mang bao tay đen cầm dao, lưỡi dao sáng loáng kề lên cổ Chu Hoài Cẩn, sau đó đột nhiên ấn xuống – trong tiếng la vô thức của mọi người, vị trí cực kỳ hung hiểm trên cổ Chu Hoài Cẩn tức thì bị cứa một đường, người hôn mê hơi co giật theo bản năng, máu thoáng cái trào ra.

Tiếp đó ống kính dời xuống, đôi bao tay đen kia vạch vạt áo Chu Hoài Cẩn ra, cầm cái cọ nhỏ, chấm máu viết lên ngực Chu Hoài Cẩn: "Xóa một lần là một nhát dao."

Bên cảnh sát mạng đang chuẩn bị xóa sợ túa mồ hôi lạnh, lập tức gọi điện tới: "Đội trưởng Lạc, phải làm sao đây, có xóa không?"

Nắng mai đã hoàn toàn bao phủ Yến Thành, giờ cao điểm sáng đã bắt đầu.

Chỉ chần chừ giây lát, đoạn phim đã bị đăng lại với tốc độ khó tin, lan ra như một vụ nổ.

Chu Hoài Tín đương nhiên cũng nhìn thấy, hắn thét lên, đề-xi-ben suýt nữa làm sập nóc nhà. Phí Độ ôm ngang hắn lên, giật lấy di động, đưa cho cô giúp việc hoảng sợ bên cạnh: "Dẫn anh ta lên lầu nghỉ ngơi."

Lúc này, một chiếc xe đậu lại trước cổng nhà họ Chu, một thanh niên độ hai tám hai chín tuổi bước xuống, vẻ mặt vội vàng dợm bước muốn vào, bị cảnh sát canh cửa ngăn lại, luống cuống lấy giấy tờ ra: "Thật ngại quá, đây là chứng minh thư và danh thiếp của tôi, tôi là…"

Chu Hoài Tín quay đầu liếc thấy người vừa tới, lập tức giãy giụa dữ dội: "Không! Bắt thằng tạp chủng đó! Nó chính là hung thủ giết người, đồ mặt trơ trán bóng, mày còn dám tới! Mày còn dám tới nhà tao!"

Dù cho Chu Hoài Tín là bộ xương khô thành tinh, khi nổi điên lên cũng không thể xem thường, Phí Độ và Hồ Chấn Vũ hai người nhìn là biết không chăm tập luyện thể dục lại không đè được hắn, Chu Hoài Tín múa may cánh tay như hung khí, không biết nặng nhẹ đập tới mắt kính của Phí Độ.

Bỗng nhiên, một bàn tay giơ tới tóm lấy hai cái chày gỗ múa may loạn xạ của Chu Hoài Tín, Lạc Văn Chu như xách gà con, thô lỗ đè cái đầu quý giá của cậu út nhà họ Chu xuống, ấn hắn vào sofa mềm mại bằng da thật bên cạnh, từ bên trên nhìn xuống hỏi: "Anh muốn tiêm thuốc an thần hay vắc-xin chó dại?"

Chu Hoài Tín: "…"

Chu Hoài Tín bị ép bình tĩnh lại, người thanh niên ngoài cửa mới hơi cười khổ, rốt cuộc có thể tự giới thiệu cho xong: "Tôi là trợ lý của ông Chu, kiêm thư ký hội đồng quản trị của tập đoàn, tôi tên Dương Ba."

Vừa dứt câu, mọi ánh mắt liền đổ dồn vào hắn – Dương Ba, nghi là con riêng, một người hiềm nghi, kẻ có khả năng được lợi sau khi xử lý Chu Tuấn Mậu và Chu Hoài Cẩn…

Hắn tới còn rất sớm.

66. Quyển 3 - Chương 7: Macbeth 7

"Tôi hôm qua đang đi công tác ở Canada, biết xảy ra chuyện liền vội vã quay về, trên đường lại nghe nói anh Hoài Cẩn…" Dương Ba không nói tiếp được, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, chùi mạnh mặt một cái, thở hổn hển mấy hơi liền, "Xin lỗi, chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi hơi… tôi thật sự không biết nên làm thế nào…"

Viên cảnh sát hình sự ngồi đối diện dùng ánh mắt đánh giá nhìn quét Dương Ba một lần, mở sổ ra, cũng chẳng thèm vòng vèo, không hề khách sáo mở miệng hỏi thẳng: "Dương tiên sinh, để nắm rõ thêm về vụ án, tôi sẽ không vòng vo, có một số lời đồn nói anh và ông Chu là quan hệ cha con, xin hỏi đây có phải là sự thật hay không?"

Dương Ba lá mặt lá trái lâu rồi, nhất thời chưa thích ứng với sự thẳng đuột hơi vô lễ thế này, hai má phút chốc căng lên: "Anh nói cái gì!"

Ngay sau đó, hắn lại nói với tốc độ cực nhanh: "Đó đều là đồn đại vô căn cứ, là sự sỉ nhục với năng lực làm việc của cá nhân tôi, mẹ tôi và ông Chu ba người, tôi không biết những lời đồn nhảm nhí này anh nghe từ đâu. Các anh…"

Hắn phẫn nộ trừng mắt nhìn viên cảnh sát đối diện, cắn mạnh đầu lưỡi một cái, mới nuốt lại câu "Các anh toàn dựa vào bịa đặt để phá án".

Chu Hoài Tín chẳng dễ gì chịu im lặng nghe câu này lập tức lại có khuynh hướng núi lửa phun trào, hắn dồn khí xuống đan điền, làm một cú phun từ xa: "Tao nhổ vào!"

Song nước bọt hắn phun ra còn chưa kịp rơi xuống đất, Lạc Văn Chu đã bình đẳng gọi một viên cảnh sát khác tới, chỉ vào Chu Hoài Tín đang trợn mắt há hốc miệng mà nói: "Tách họ ra thẩm vấn riêng, Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc ở Yến Thành, những người có lợi lẫn có hại đều là người bị hiềm nghi, thân thuộc cũng thế."

"Cái gì? Tôi là người bị hiềm nghi? Anh bị bệnh phải không? Anh bị mù phải không?" Chu Hoài Tín bị hai cảnh sát hình sự không giải thích gì "mời" dậy, giận dữ muốn lên phòng, quay đầu sang Phí Độ vẻ mặt lực bất tòng tâm, "Phí gia, tay cảnh sát này làm sao vậy? Hắn tên gì, anh phải kiện hắn! Đậu cả họ nhà anh, coi chừng tôi cho anh khỏi làm nữa, dám coi ông đây là người bị hiềm nghi, tôi… Các người đừng đụng vào tôi!"

Dương Ba bên kia hết sức kiềm chế và phẫn nộ nói: "Mẹ tôi với ông Chu quả thật là người quen cũ, tôi cũng nhờ mối quan hệ này mới may mắn được vào Chu Thị làm việc, nhưng có thể đi đến bước này hoàn toàn đều là dựa vào sự nỗ lực của cá nhân tôi, không hề có những việc bẩn thỉu mà các anh tưởng tượng."

Chu Hoài Tín bên kia hoàn toàn bất chấp giáo dưỡng: "Còn mặt mũi mà nói, mày chính là thằng bẩn thỉu-"

Dương Ba không nhịn được nữa, chế giễu: "Tôi thật sự không biết tiêu chuẩn 'bẩn thỉu' của loại say rượu lái xe quan hệ bừa bãi hút chích ma túy như tiên sinh Tiểu Chu là gì."

Hồ Chấn Vũ nhìn hai vị thiếu gia này trước mặt bao nhiêu cảnh sát cứ thế choảng nhau, ngăn kẻ này lại chạy ra kẻ kia, gân xanh trên thái dương quả thực sắp bục ra, chỉ hận không thể nhúng đầu cả hai vào chậu nước.

Phí Độ đứng ngoài xem ngon lành, đang định một lần nữa đi bưng ly hồng trà của hắn, thì bị Lạc Văn Chu đập văng tay.

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nói: "Cậu chuyên môn đến uống trà phải không? Dẹp đống thói xấu đó đi, đội hình sự không phải nhà các cậu, bất kể cậu là liên lạc viên ngoài biên chế hay cái thể loại gì, đã đến đây thì phải phục tùng điều phối, còn chơi bời lêu lổng không làm việc thì cuốn xéo."

Phí Độ trăm phương ngàn kế chui vào Cục công an, dĩ nhiên có mục đích của hắn, song dù thân phận này có thể cho hắn danh chính ngôn thuận ra vào các loại hiện trường, hắn vẫn đương nhiên coi mình là "người ngoài", đột nhiên bị đập một phát còn chưa kịp hoàn hồn.

Chủ tịch Phí từ thuở cha sinh mẹ đẻ còn chưa bao giờ bị người ta quát mắng như đàn em sai vặt, nhất thời không biết nên dùng biểu cảm gì đáp lại Lạc Văn Chu, hắn sững sờ tại chỗ một lúc lâu, mới hơi hoang mang hỏi: "À, thế tôi nên làm gì?"

Sau đó, Phí Độ bị tống vào một đám nhân viên kỹ thuật, Lạc Văn Chu bắt hắn đem đoạn phim của bọn bắt cóc ra phóng to từng cảnh, phân tích từng pixel.

So với Đào Nhiên tìm kiếm kiểu trải thảm ven sông Bạch Sa, Lang Kiều chạy khắp nơi, ngồi phân tích hình ảnh của đoạn phim là một công việc tương đối thoải mái, song Phí Độ vẫn chưa được mấy phút đã thấy chán – thoải mái hơn cũng là việc tốn sức, thông qua dấu vết để lại cho ra kết luận đẹp đẽ, đây là hoạt động trí lực tốt đẹp, nhưng tìm kiếm manh mối từ hàng loạt tin tức lặp lại và vô dụng, thì rất tẻ nhạt.

Phí Độ hôm qua mới ngao du cả đêm trong biển tiền tài ngập tràn tội ác, vừa chợp mắt chưa được mấy phút thì lại chạy đến nhà họ Chu xem kịch vui, người vốn đã buồn ngủ, không bao lâu hai mí mắt liền bắt đầu đánh nhau.

Phí Độ thử mấy lần, phát hiện mình thật sự chẳng có khiếu làm đàn em, đứng dậy đi lại tại chỗ vài bước cho tỉnh, nghe thấy Lạc Văn Chu bên cạnh đang xin chỉ thị từ cục trưởng Lục có cần xóa clip hay không.

Không xóa thì chẳng khác nào để phần tử phạm tội dắt mũi đi, ảnh hưởng thật sự rất xấu.

Nhưng mà trước mắt họ không có lấy một tẹo manh mối nào, xóa clip lỡ đâu bọn bắt cóc thật sự động dao, thế chẳng khác nào đẩy con tin vào một hoàn cảnh tương đối nguy hiểm, mạng người quan trọng, chắc chắn cũng không thể làm chuyện như vậy.

Ngay cả Lục Hữu Lương nhất thời cũng trù trừ.

Phí Độ quay người đi ngáp trộm một cái, uể oải nói với Lạc Văn Chu: "Nếu là tôi, tôi sẽ xóa."

Lạc Văn Chu dùng khóe mắt liếc nhìn hắn, vội vàng nói hai câu với cục trưởng Lục rồi cúp điện thoại.

"Xem chỗ này." Phí Độ vẫy tay gọi anh, mở clip kẻ bắt cóc đăng, nhảy đến đoạn hắn lấy máu viết chữ trên ngực Chu Hoài Cẩn. Phí Độ như thể không xương, uể oải dựa vào cánh tay mình chống lên bàn, bảo Lạc Văn Chu: "Kẻ bắt cóc cứa một nhát trước, sau đó lấy cọ chấm máu viết chữ, anh không cảm thấy đối với một tên tội phạm bắt cóc mà nói, động tác này quá chú trọng à? Nếu là tôi, tôi sẽ dùng dao rạch thẳng lên ngực Chu Hoài Cẩn."

Lạc Văn Chu một tay chống lưng ghế, nghe hắn nói vậy, mặt không biểu cảm cúi đầu nhìn hắn.

Phí Độ dùng anh làm vũ khí giúp tỉnh táo, nhìn lại anh với vài phần hứng thú xấu xa: "Bình thường mỹ nhân nhìn tôi như thế, tôi sẽ mặc nhận là đối phương muốn tôi hôn."

Lạc Văn Chu không tiếp lời, rất đỗi bình tĩnh hỏi tới: "Không sai, động tác này của kẻ bắt cóc quả thật hơi thừa, vậy thì sao?"

"Vì vậy tôi cho rằng kẻ bắt cóc này căn bản không muốn làm hại Chu Hoài Cẩn, hắn chỉ muốn dùng con tin để trao đổi thứ nào đó, chứ không hề muốn biến thành tội phạm giết người bị truy nã khắp nơi. Hơn nữa, xét từ thái độ bảo vệ con tin của hắn, rất có thể đối phương chỉ có một quân bài Chu Hoài Cẩn, dù các anh xóa đoạn phim này, có lẽ hắn cũng chưa chắc dám làm gì con tin, không bằng mọi người cùng lật át chủ bài thử xem."

"À, 'có lẽ'," Lạc Văn Chu nhìn hắn, nhẹ nhàng nói, "Đến lúc đó tôi làm báo cáo, nói với mọi người, 'Theo tôi phán đoán, kẻ bắt cóc có – lẽ – không định làm hại nạn nhân, cho nên tôi quyết định xóa đoạn phim thử, xem Chu Hoài Cẩn rốt cuộc có chết không', ý cậu là vậy hả cậu Phí?"

Phí Độ chưa kịp trả lời, Lạc Văn Chu đã giơ tay ấn gáy hắn, cúi người ghé sát vào tai hắn nói: "Em học sinh này, chúng ta làm công việc này, không phải chỉ dựa vào suy nghĩ, làm chuyện gì cũng cần 'có lý có cứ hợp pháp hợp quy', tám chữ này chữ nào không hiểu, em có thể hỏi sư huynh bất cứ lúc nào – anh bảo em lọc ra tin tức từ đoạn phim, thử suy đoán vị trí của bọn bắt cóc, không bảo em đoán bài đấu địa chủ online với phần tử phạm tội!"

Phí Độ không xương không kịp đề phòng bị anh ấn xuống, suýt nữa đập cằm vào bàn.

Lạc Văn Chu từ bên trên nhìn xuống hắn, rút tay về, ngoài cười mà trong không cười, nói: "Cậu hiểu lầm rồi, tôi không định hôn cậu, ánh mắt tôi vừa rồi chỉ là hơi muốn đánh cậu, lần sau nhìn thấy nhớ tránh cho xa."

Phí Độ còn chưa kịp phản đối hành vi dã man này, đã nghe thấy bên cạnh xôn xao lên.

"Sếp ơi, có một đoạn phim mới!"

Lạc Văn Chu tạm thời buông tha Phí Độ, nhận lấy tai nghe, trong cả ngôi biệt thự nhà họ Chu, bao gồm mấy người chưa thoát khỏi hiềm nghi, tất cả nín thở chăm chú chờ tin tức đến từ bọn bắt cóc.

Trong đoạn phim Chu Hoài Cẩn đã tỉnh lại, cho dù thảm hại hơn ban nãy nhiều, mái tóc xịt keo tạo kiểu đã hỏng, hình như đã giãy giụa và bị trấn áp, trên mặt và trên người có thêm vài vết bầm, vẻ mặt vừa tức giận vừa sợ hãi, dây thừng trói chặt hơn, máu ở vết thương trên cổ ngấm ướt sơ mi, ngực phập phồng không ngừng.

Bên ngoài màn ảnh có một âm thanh dùng máy thay đổi giọng nói: "Đọc."

Chu Hoài Cẩn nhìn chăm chú, sau đó gân xanh giật giật trên cổ: "Các người…"

Anh ta vừa nói hai chữ này, liền bị đạp cả người lẫn ghế ngã lăn xuống đất. Tiếp đó, kẻ cầm máy quay bận đánh nạn nhân, ống kính lắc lư một trận, chỉ có thể nghe thấy tiếng đấm đá và tiếng người kêu rên, sau đó màn hình đột nhiên tối đi.

Bên phía cảnh sát mạng bầu không khí nặng nề, vẫn chưa có thu hoạch gì.

Chu Hoài Tín xem mà hai chân mềm nhũn, cũng chẳng buồn chửi nhau với Dương Ba nữa, nắm áo người bên cạnh: "Tôi chi tiền, tôi thuê mấy hacker được không? Bao nhiêu tiền đều được, chỉ cần có thể thuê được. Anh tôi… anh tôi…"

Trong đoạn phim quay sẵn, nền đen ngắn ngủi qua đi, lại lần nữa có hình ảnh, ống kính chĩa vào Chu Hoài Cẩn nằm dưới đất, giọng khàn khàn kia vẫn chỉ nói một chữ: "Đọc."

Môi Chu Hoài Cẩn run run, người đàn ông ngậm thìa vàng sinh ra này rất biết tự bảo vệ mình, dễ dàng lựa chọn khuất phục, vất vả nhìn tấm bảng nhắc không biết dựng ở đâu, trầy trật đọc: "Câu hỏi của tôi, các người phải… trả, trả lời trong vòng mười phút, phải đăng lên trang chủ website Chu Thị, đáp, đáp án tôi đều đã biết, nếu… nếu dám nói dối, tôi sẽ…"

Chu Hoài Cẩn khó khăn thở hồng hộc vài hơi, trong cổ họng phát ra một tiếng nức nở: "Tôi sẽ… cắt một bộ phận trên người ông Chu. Chúng ta lột… lột da, lột da ai đó xem thử."

"Câu hỏi thứ nhất, Chu… Chu Tuấn Mậu có phải một ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo hay không, có phải lão công nhiên đón con riêng về, còn bồi dưỡng thành người thừa kế hay không? Bản… bản báo cáo giám định quan hệ ruột thịt này có phải là thật hay không… Các người dám trộm của tôi… A!" Chu Hoài Cẩn đọc đến đây thì đột nhiên nhận ra, thần sắc kích động, bị kẻ bắt cóc đá trúng gáy, anh ta nghẹn ngào một tiếng, cả người co giật nhè nhẹ, lập tức bất động, chẳng biết có phải đã ngất đi rồi hay không.

Một bản báo cáo giám định quan hệ ruột thịt nhăn nhúm lướt qua trước màn hình.

Kẻ bắt cóc nói bằng giọng khàn khàn khó nghe: "Mười phút."

Hắn vừa dứt lời, đoạn phim liền kết thúc, một cái đồng hồ đếm ngược mười phút nhảy ra.

Trong một chớp mắt, cả biệt thự lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhìn chằm chằm đồng hồ đếm ngược kia như nhìn quái vật, cùng lúc đó, trong thế giới mạng giả tưởng, một trái bom ném xuống, sóng biển cuộn dâng-

"Con riêng của Chu Tuấn Mậu!"

"Người thừa kế Chu Thị bị bắt cóc!"

"Phát sóng trực tiếp ân oán nhà giàu!"

Trong vòng một phút, di động của Lạc Văn Chu, mấy người nhà họ Chu và điện thoại bàn trong biệt thự đua nhau đổ chuông, cả tòa nhà trở thành một đường dây nóng bằng cơ thể sống, toàn thế giới đều đang tìm mọi cách để moi được tin tức sớm nhất.

Lạc Văn Chu cúi đầu xem, điện thoại đến từ cục trưởng Lục không thể không nghe, chữ "A lô" anh vẫn chưa nói ra, cục trưởng Lục bên kia đã sốt ruột: "Chuyện gì đang diễn ra, tên bắt cóc làm rùm beng như vậy mà cháu vẫn chưa tìm được sao? Không có manh mối sao? Không đủ người thì điều từ các khu! Đào ba thước đất cũng phải tìm ra tên khốn này, điện thoại văn phòng chú sắp nổ rồi!"

Lạc Văn Chu bên này còn chưa kịp báo báo tiến độ với lãnh đạo, Chu Hoài Tín đã bật dậy túm cổ áo Hồ Chấn Vũ: "Trả lời hắn trả lời hắn! Anh Hồ, lập tức đăng thông cáo trả lời hắn, phải! Chính thế! Bản giám định đó là thật, họ Dương chính là đứa con riêng không biết xấu hổ kia!"

Dương Ba như bị sét đánh, khuôn mặt trắng trẻo tái nhợt, cứng đờ trước mắt bao người.

Hồ Chấn Vũ: "Hoài Tín, bình tĩnh nào."

"Bản giám định ADN là anh hai em bí mật tìm người làm, một thời gian trước còn cho em xem, không sai được. Bản báo cáo đó nhất định là chúng tìm được trong cặp anh hai em, chứng cứ xác thực, không thể giảo biện đâu anh Hồ ơi! Không phải bọn chúng đã nói rồi sao, trước khi hỏi đã biết đáp án rồi! Ba em đã mất, người chết không để ý chút danh dự này, có việc xấu gì trong nhà là không thể tuyên bố ra ngoài, sự an toàn của anh em mới là quan trọng nhất!"

Tai trái Lạc Văn Chu trút đầy tiếng gào thét của Chu Hoài Tín, tai phải là mệnh lệnh như đinh đóng cột của cục trưởng Lục: "Phải lập tức khống chế việc này, không thì cháu cứ chờ về viết kiểm điểm đi!"

Chu Hoài Tín đẩy một cảnh sát hình sự bên cạnh ra, giật lấy cái máy tính bảng mình đặt trên bàn: "Các người không đăng thì tôi đăng!"

"Hoài Tín!"

"Chu tiên sinh đừng kích động!"

Ở đây chỉ có một mình Phí Độ đứng ngoài cuộc, thờ ơ với sự sống chết của Chu Hoài Cẩn, cũng chẳng quan tâm vị lãnh đạo nào tạo áp lực. Hắn không có áp lực cũng không bị ảnh hưởng, hết sức trấn tĩnh ngẩng đầu nói với Chu Hoài Tín: "Anh Chu, tôi đề nghị anh không nên hỏi gì đáp nấy, nếu không kế tiếp chờ đợi anh sẽ không còn là vấn đề nhỏ nhặt không nhằm nhò gì kiểu này, anh có tin không?"

Chu Hoài Tín vẻ mặt hoang mang: "Vậy… vậy phải làm thế nào?"

Phí Độ không để ý đến hắn, nói khẽ với nhân viên kỹ thuật bên cạnh: "Tách riêng đoạn âm thanh lúc Chu Hoài Cẩn bị đá ngã ra, vừa rồi nghe tôi cảm thấy giống như 'sàn nhà' rỗng."

Lạc Văn Chu nghe vậy sửng sốt, không nói tiếng nào cúp điện thoại của cục trưởng Lục luôn, đi tới trước màn hình: "Tua nhanh một lần từ đầu đến cuối cho tôi!"

Tất cả hình ảnh cấp tốc lướt qua màn hình một lần nữa.

Phí Độ: "Ngoại trừ đoạn nền đen kia, ống kính luôn rất gần nạn nhân, một hình ảnh toàn thân cũng không có, khả năng là không gian không đủ lớn, quay đến chỗ khác dễ tiết lộ nơi nạn nhân đang ở… Ừm, phạm vi hoạt động của ống kính này tương đối nhỏ."

Lạc Văn Chu giơ tay, lại lần nữa cho hình ảnh dừng ở đoạn Chu Hoài Cẩn bị đá ngã, ngay cả hướng Chu Hoài Cẩn ngã cũng là ngửa mặt về phía sau!

Lạc Văn Chu ấn vai kỹ thuật viên bên cạnh: "Có thể tính ra không gian hoạt động của ống kính rộng bao nhiêu không?"

"Khoảng một mét rưỡi… Tối đa không vượt qua một mét tám."

"Đội trưởng Lạc, anh hãy nghe đoạn này!"

Chu Hoài Cẩn cả người lẫn ghế đập xuống đất, "Ầm" một tiếng, âm thanh rất kỳ lạ, trống rỗng, tựa hồ còn loáng thoáng có tiếng vọng.

"Nền" rỗng, chiều ngang chỉ hơn một mét…

Phí Độ nhún vai: "Liệu có khả năng là một chiếc xe tải có thùng hay không?"

Hắn chưa dứt lời, Lạc Văn Chu đã liên lạc với Đào Nhiên: "Bọn bắt cóc có thể đang ở trên một chiếc xe tải có thùng lúc đi lúc dừng, hãy tìm kiếm trong các camera quanh sông Bạch Sa, đặt chướng ngại vật ở tất cả giao lộ ra vào thành phố, lần lượt chặn hết các xe tải có thể chặn."

Anh chưa bỏ điện thoại xuống, lại gọi cho Lang Kiều bên kia: "Bên phía em thế nào rồi?"

Lang Kiều mau chóng trả lời: "Đã khoanh vùng tập đoàn 'Hanh Đạt', 'Hanh Đạt' lĩnh vực khá gần Chu Thị, vốn là trùm ở bản địa, từ sau khi Chu Tuấn Mậu cường thế về nước nhập cảnh, hai bên xung đột rất nhiều, lần duy nhất thử hòa giải hợp tác hạng mục phát triển, còn bị Chu Tuấn Mậu nửa đường đá ra. Bên dưới 'Hanh Đạt' có một quỹ tài chính, đêm qua họ còn chưa có động tĩnh, giống như chưa kịp phản ứng, sáng sớm hôm nay đột nhiên bắt đầu ồ ạt bán ra trên thị trường ngoại cảnh, tiếp tục hạ giá mạnh Chu Thị…"

Lang Kiều bên kia còn chưa báo cáo xong, đã nghe Hồ Chấn Vũ lớn tiếng nói: "Em làm gì thế!"

Lạc Văn Chu vội nghiêng đầu, Chu Hoài Tín nhân lúc người ta chưa chuẩn bị giật lấy di động của Hồ Chấn Vũ, nhân anh ta vừa dùng vẫn chưa khóa màn hình, mau chóng dùng tài khoản của anh ta đăng nhập trang web Chu Thị.

Chờ hắn bị đè xuống, thì một chữ "phải" đã được đăng lên.

67. Quyển 3 - Chương 8: Macbeth 8

"Xe tải có thùng?" Đào Nhiên nói vào một tai Lạc Văn Chu, "Lão Lạc, sông Bạch Sa bên này là nơi xe cộ ngoại trấn đi vào vòng ngoài cần phải qua, qua lại toàn là xe tải, rốt cuộc phải tra xe ra hay vào thành phố, bọn bắt cóc lái xe thần không biết quỷ không hay đưa người đi cũng chẳng biết, ông cảm thấy Chu Hoài Cẩn còn ở Yến Thành không?"

Lang Kiều thì nói vào tai kia: "Sếp, thế em bây giờ đưa người phụ trách về cục, hay tra tại chỗ thư từ qua lại của họ trước?"

Đằng sau anh có một Hồ Chấn Vũ giận dữ chỉ Chu Hoài Tín: "Em… em đang làm gì đây, trời ơi! Em kích động quá rồi!"

Dương Ba bên cạnh mặt đỏ tới cổ: "Tôi phải kiện anh tội xâm phạm danh dự!"

Lạc Văn Chu: "…"

Trong Chicken Soup for the Soul thường xuyên nói đến một vấn đề, "Tại sao con người phải có hai tai một miệng, bây giờ cuối cùng anh đã hiểu – bốn tai cũng chưa chắc đủ dùng.

Ánh mắt Phí Độ lướt qua Hồ Chấn Vũ, lại dừng ở Chu Hoài Tín.

Chu Hoài Tín ngẩng cổ, trên khuôn mặt như con nghiện ngoại trừ phấn mắt bị lem, bỗng nhiên còn có một chút gì đó khó nói rõ, khiến hắn nhìn hơi giống con người.

"Em không quan tâm bên ngoài nói gì, em cũng không quan tâm cái gì mà… thị trường nào giá trị bay hơi bao nhiêu tiền – em không hiểu mấy cái đó, anh Hồ, em cũng không muốn hiểu, em chỉ biết em có mỗi một người thân là anh hai." Chu Hoài Tín đăng xong thông cáo kia, giọng ngược lại thấp xuống, hắn nhìn thẳng vào mắt Hồ Chấn Vũ.

Không biết tại sao Hồ Chấn Vũ lại tránh né ánh mắt hắn.

Chu Hoài Tín nhếch môi nửa cười nửa không, cũng chẳng biết là chê trách người khác hay tự giễu: "Nói một câu khó nghe, có một số việc, ông già đã làm được, thì một ngày kia sẽ bị người ta đào ra. Giấy không gói được lửa, các người tưởng mình có thể đời đời bất diệt à?"

Chắc hẳn Hồ Chấn Vũ đời này chưa từng được thấy "ngà voi" trong miệng hắn, nhất thời lại á khẩu.

"Các người có thể tìm được anh tôi trong vòng mười phút không?" Chu Hoài Tín nhìn quét cảnh sát xung quanh, "Thế thì tìm tiếp đi! Mẹ kiếp đều nhìn tôi làm gì? Tôi là con ruột của ông già, tôi còn là người thừa kế di sản của ông ấy, hiện giờ tôi quyết định lựa chọn để người chết hy sinh một chút, tất cả vì người sống, tôi không có quyền lợi này à?"

Những lời này thoạt nghe lại khá có lý.

"Chỉ cần anh tôi không sao," Chu Hoài Tín mắt đỏ hoe tuyên bố, "Kêu tôi đăng thông cáo nói ba tôi là con rùa cũng được. Làm người phải co được dãn được, tôi sẽ làm thằng rùa con, ba tôi trên trời có linh, cũng biết tìm người hại ông, hại gia đình tôi, chẳng trách lên đầu tôi đâu!"

Hồ Chấn Vũ túa mồ hôi.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có người ho mạnh một tiếng, một âm thanh lạnh lùng nói: "Nhà các cậu quả thật là của hai anh em cậu, nhưng tập đoàn thì không, một con thuyền lớn như vậy, dính đến bao nhiêu bên hợp tác và cổ đông nhỏ, hả? Ông Chu lúc còn sống cũng không dám nói mình chuyên quyền độc đoán, cậu là cái thá gì chứ, khốn nạn!"

Lạc Văn Chu quay đầu lại, thấy mấy công nhân viên Chu Thị tụ tập ở cửa rào rào tản ra, một ông cụ gầy gò chậm rãi đi vào. Ông ta cao không đến một mét bảy, lại hơi còng, nhìn càng thêm nhỏ gầy quắt queo, nếp nhăn khóe miệng từ dưới mũi tách làm hai đường, chia cằm làm ba, nặng trịch trĩu xuống khóe miệng, như thể đời này chưa từng cười vậy.

Thấy người mới đến, Hồ Chấn Vũ vô thức đứng thẳng lên: "Ông Trịnh."

Dương Ba hít sâu một hơi, rảo bước tới, như tiểu thái giám co cơ thể cao to lại, để nép vào bên cạnh ông cụ kia: "Ông Trịnh, cuối cùng thì ông cũng đến rồi."

Chu Hoài Tín cười khẩy, lom lom nhìn ông già kia không nói tiếng nào.

Lạc Văn Chu đã hiểu, ông này chính là phó thủ của Chu Tuấn Mậu, Trịnh Khải Phong.

Trịnh Khải Phong coi nhà họ Chu thành địa bàn của mình, lờ đi cảnh sát đầy ở đây, thong thả đi vào, quét một vòng, nhìn ra hiện trường do ai chỉ huy, thế là đi thẳng tới trước mặt Lạc Văn Chu, giơ một tay ra hết sức thành khẩn mở miệng: "Gia môn bất hạnh, gây phiền toái cho các vị."

Vừa gặp mặt thì Lạc Văn Chu đã bị củ gừng già Trịnh Khải Phong này lấn lướt – vốn là cảnh sát điều tra vụ bắt cóc, toàn bộ Chu Thị bao gồm Trịnh Khải Phong đều là người hiềm nghi, bị ông già này dùng dăm ba câu bẻ cong, giống như thành Chu Thị đối kháng thế lực xấu không biết tên, tiện thể tìm một nhóm cảnh sát làm tay đấm vậy.

Lạc Văn Chu bắt tay ông ta lấy lệ, tỉnh bơ sửa lại: "Án hình sự nghiêm trọng vốn thuộc phạm vi chức trách của chúng tôi, công việc chính là như vậy, không có gì mà phiền hay không phiền. Hiện tại mục tiêu hàng đầu là giải cứu con tin, trên cơ sở này, chúng tôi cũng sẽ cố gắng giảm sức ảnh hưởng xã hội của việc này xuống, lúc cần thiết, còn phải phiền người nhà phối hợp thêm."

Trịnh Khải Phong hơi giần giật khóe mắt, sắc mặt sầm xuống.

Lạc Văn Chu trời sinh chẳng e ngại gì, miễn dịch với các loại người quyền cao chức trọng, không hề để ý mà lấy tay về, quay sang Chu Hoài Tín: "Đặc biệt là tiên sinh Tiểu Chu, chúng tôi cũng hiểu tâm trạng của người nhà, nếu thật sự không còn cách nào, vì sự an toàn của con tin, quả thật cũng không ngại nhượng bộ bọn bắt cóc. Nhưng tôi hi vọng đó vĩnh viễn là bước cuối cùng, thông cáo của anh tốt xấu gì cũng phải chờ tới phút cuối của đồng hồ đếm ngược chứ."

Chu Hoài Tín hừ một tiếng rất chói tai.

"Còn có Hồ tiên sinh," Lạc Văn Chu mỉm cười chuyển hướng sang Hồ Chấn Vũ, "Anh nói tiên sinh Tiểu Chu quá lỗ mãng, chính anh không phải cũng rất sốt ruột à, còn đăng nhập sẵn rồi – tôi thấy mọi người cũng đừng đua nhau nói nữa, hãy chia nhau đi lấy lời khai trước – mau đến đây vài người, tách ra dẫn đi."

Mấy cảnh sát hình sự theo lệnh đi tới, không nói năng gì tách đám nhân vật nắm thực quyền của Chu Thị ra.

Trong căn phòng bật điều hòa đầu thu, mồ hôi ở thái dương Hồ Chấn Vũ giống như không lau khô được.

Trịnh Khải Phong lạnh tanh nhìn Lạc Văn Chu: "Người trẻ tuổi, anh làm việc rất có nghề đấy."

Lạc Văn Chu nhe răng cười: "Tôi cũng cảm thấy thế, cảm ơn ông khen ngợi. Có điều, là một người chuyên phụ trách án hình sự, tôi không chờ mong lần sau phục vụ ông – mời ông."

Anh dùng dăm ba câu đuổi đám chẳng giúp được gì chỉ giỏi phá hoại này đi, quay đầu gặp ánh mắt Phí Độ như cười như không chăm chú nhìn mình. Lạc Văn Chu đụng phải ánh mắt hắn, ngực hơi nghẽn, cảm giác đôi mắt hoa đào độc nhất vô nhị này của Phí Độ thật sự thiên phú dị bẩm, chỉ cần cho hắn một bộ kính thiên văn, là hắn có thể dùng ánh mắt tốc váy Hằng Nga.

"Nói chút gì hữu dụng đi," Lạc Văn Chu mệt mỏi bảo Phí Độ, "Muốn khen tôi đẹp trai và bày tỏ sự say mê thì đều ra sau xếp hàng đi."

Phí Độ: "Tôi muốn chuyển lời cho anh, bên phía cảnh sát mạng nói có manh mối về kẻ đăng clip rồi."

Lạc Văn Chu đã chuẩn bị sẵn sàng đánh lâu dài với bọn bắt cóc biến thái, nghe vậy sửng sốt: "Nhanh thế à?"

"Đúng vậy, nên tốt nhất là anh đừng hi vọng quá nhiều." Phí Độ dừng lại, không biết xuất phát từ tâm lý gì, lại bồi thêm một tiếng, "Sư huynh."

Lạc Văn Chu: "…"

Làm sao hắn có thể dùng ngữ khí bình thường, nói một xưng hô bình thường thành 18+ như vậy? Thật là khó hiểu quá!

Ngay trong tiếng la hưng phấn "Bắt được hắn rồi" của cảnh sát mạng, kẻ bắt cóc không sợ hãi gì đăng tiếp đoạn phim thứ ba.

Lần này ống kính lại hơi xa ra, quay toàn thân Chu Hoài Cẩn, đồng thời cho người xem thấy rõ không gian con tin đang ở – cả không gian đều dán vải bạt đen, rộng không quá một mét tám, độ cao cũng rất có hạn, chỉ bằng chiều cao của đàn ông trưởng thành, quả nhiên giống thùng xe tải!

Phí Độ sửng sốt, hơi suy tư cọ cằm, đồng thời ngẩng đầu nhìn Lạc Văn Chu, Lạc Văn Chu lập tức hiểu ý hắn, hơi nhíu mày – trước đó ống kính của bọn bắt cóc liên tục quay quanh Chu Hoài Cẩn từ rất gần, rất cẩn thận tránh tất cả manh mối có thể tiết lộ hoàn cảnh bọn chúng đang ở, bao gồm đoạn Chu Hoài Cẩn bị đánh.

Đến khi họ vừa suy đoán ra bọn bắt cóc có thể đang ở trên một chiếc xe tải, đối phương mới cho hình ảnh như vậy…

Rốt cuộc là bọn bắt cóc thần thông quảng đại này lắp thiết bị nghe trộm ở nhà họ Chu, hay trong nhà này có người đang thực thời liên lạc với chúng?

Lạc Văn Chu nhỏ giọng nói với người bên cạnh: "Khống chế hết mọi người trong nhà này – bao gồm đầu bếp người giúp việc người làm vườn ra ra vào vào, nhanh lên!"

Chu Hoài Cẩn trong đoạn phim hơi thảm hại hơn khi nãy, bị hắt nước đầy mặt đầy đầu, nhỏ tong tong, dù có khí chất hơn thì cũng chẳng anh tuấn nổi. Anh ta tựa hồ đã bị dạy ngoan, lần này không cần người khác nói thừa, chăm chú nhìn vào ống kính, giọng đều đều đọc thư của bọn bắt cóc: "Các người biết thừa nhận là được, bây giờ tôi hỏi câu thứ hai, vẫn quy định cũ, mười phút. Tại sao doanh nhân, 'nhà từ thiện' nổi tiếng Chu Tuấn Mậu này nhiệt tâm công ích như thế? Ba quỹ công ích dưới danh nghĩa lão, là dùng làm màu hay để rửa tiền? Chu Tuấn Mậu – Chu Đại Long, tưởng mình đổi tên là thành quý tộc, không ai biết bên dưới lớp da lão là thứ gì chắc?"

Đoạn phim đầy ác ý tắt phụt, kế đó đồng hồ đếm ngược hiện ra.

Bầu không khí trong biệt thự đột nhiên trở nên căng thẳng, kể cả người làm trong nhà, mọi người đều bị tách riêng ra.

Đồng thời, cảnh sát mạng sau chót đã khoanh vùng được kẻ đăng clip, Lang Kiều ở tổng bộ "tập đoàn Hanh Đạt" cùng một thời gian nhận được tin, cô chỉ xem qua, trực tiếp lấy còng trong túi ra còng người phụ trách đang cãi cố: "Bọn họ không thoát được can hệ đâu, lục soát!"

Mười phút, cực ngắn lại cực dài, đôi chân người trong hiện thực chỉ có thể chạy mấy tầng lầu, mà tin tức trên mạng đã có thể đi vô số vòng quanh Trái Đất.

Nhất thời các tin tức khó phân biệt thật giả bùng ra như một vụ nổ, có người đứng ra thề thốt nói cái tên ngày xưa Chu Tuấn Mậu từng dùng chính là Chu Đại Long, còn đăng ảnh, phía dưới kèm thêm toàn bộ quá trình Chu Tuấn Mậu xuất ngoại nương nhờ họ hàng, đi theo bà con xa làm thuê, kiếm được khoản tiền đầu tiên sau đó hợp tác dựng nghiệp. Cuối cùng đặc biệt tò mò một người sáng lập khác của tập đoàn Chu Thị tại sao lại mai danh ẩn tích.

Tiếp đó, đề tài lại chuyển từ vụ bắt cóc Chu Hoài Cẩn sang vụ tai nạn lạ lùng của Chu Tuấn Mậu, hình tượng đức cao vọng trọng nhiều năm qua của nhà từ thiện đã sụp đổ chỉ sau một đoạn phim, có người nói ông ta rửa tiền bẩn, có người nói ông ta bán nước, thậm chí còn có người nói ông ta buôn người xuyên quốc gia… Đây là một cuộc đại tỷ thí sức tưởng tượng truyền thuyết đô thị.

Là tiêu điểm chú ý, Đổng Càn tài xế gây ra vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu đương nhiên không thể may mắn thoát khỏi, tổ tông tám đời cũng sắp bị người ta nhìn trộm hết, giống như trong mỗi sợi tóc ông ta đều chôn giấu âm mưu vậy.

"Đội trưởng Lạc, sắp hết mười phút rồi."

"Tiếp quản cột thông cáo trên trang web của họ, lấy danh nghĩa cảnh sát trả lời kẻ bắt cóc," Lạc Văn Chu dừng lại, "Cứ nói cảnh sát kinh tế đã tham gia điều tra, đang xác minh tình hình liên quan, mong mọi người đừng nghe sai đồn bậy, nếu có chứng cứ xác thực hoan nghênh trình báo, khuyên kẻ bắt cóc kịp thời đầu thú trước khi gây ra hậu quả nghiêm trọng."

"Không xong rồi sếp ơi, lượng người truy cập tăng vọt, trang web của Chu Thị hiện tại đã tê liệt!"

Lạc Văn Chu: "…"

Đồng hồ đếm ngược của bọn bắt cóc đã đến phút cuối cùng.

Lang Kiều gọi điện tới: "Sếp, bọn em đã tìm được thư từ tập đoàn Hanh Đạt mua người làm lớn vụ này và một bộ chứng từ thanh toán tiền, xác định đoạn phim của kẻ bắt cóc là do họ đăng…"

Lạc Văn Chu: "Em đừng nói với anh họ không biết kẻ bắt cóc là ai."

"Họ nói mình không biết kẻ bắt cóc là ai," Lang Kiều nhanh chóng nói, "Sáng sớm hôm nay sau khi Chu Hoài Cẩn mất tích, phòng quan hệ công chúng của Hanh Đạt nhận được mail thần bí, đính kèm mấy tấm ảnh rất mờ, lúc ấy còn tưởng là giả, bên Hanh Đạt cũng không chú ý, vừa vặn hôm qua xảy ra chuyện Chu Tuấn Mậu, họ định thừa nước đục thả câu…"

"Sau đó người gửi nói là clip ghép, họ tin, đăng lên, cùng lắm là cạnh tranh không lành mạnh, đúng không?"

Lang Kiều: "… A, đúng là họ nói như vậy."

"Đúng cái đếch! Đùa ác thì họ dùng nhiều thủ đoạn tránh truy tìm như vậy làm gì? Dẫn hết những người liên quan đến vụ án về! Tiếp tục tìm kiếm kẻ gửi mail!" Lạc Văn Chu liếc đồng hồ đếm ngược một cái, thời gian như nước chảy vô tình trôi qua, trang chủ của Chu Thị vẫn "bán thân bất toại", không thể nhúc nhích!

"Sếp ơi anh xem này, đây là lục soát được trên người tay tài xế đưa Dương Ba tới."

Lạc Văn Chu nhận di động, chỉ thấy tài xế khả nghi kia đăng nhập tài khoản Weibo ảo rõ ràng mới đăng kí, dòng trạng thái gần nhất là: "Cảnh sát tra được 'thịt' ở trong xe tải."

Đồng hồ đếm ngược về không-

68. Quyển 3 - Chương 9: Macbeth 9

Trang web của Chu Thị sập, gần như đồng thời, Lang Kiều bắt được người đăng clip thay bọn bắt cóc, cảnh sát mạng đang giành giật từng giây lần theo thư từ qua lại để lùng bắt người gửi.

Song cứ như vậy, sự cân bằng nhỏ nhoi giữa bọn bắt cóc với cảnh sát và đường gửi thư qua lại đã tách ra hai hướng.

Cả mạng internet đều là xúc giác vươn ra, theo thời gian và những lời đồn đại, cuồn cuộn ngược dòng lên.

Giờ phút này, Chu Tuấn Mậu không còn là một con người nữa, cuộc đời và vụ bê bối của ông ta đã thành một quyển sách mở, mỗi một dấu chấm câu đều qua phát hành công khai, trần trụi trước mắt bao người, cho người ta tắc lưỡi nghiền ngẫm, đua nhau đánh giá-

"Có lý có cứ, con riêng bên Chu Thị thừa nhận rốt cuộc là ai?"

"Cùng tám về các cô nhân tình của Chu Tuấn Mậu."

"Cổ phiếu Chu Thị tại sàn giao dịch Trung Quốc rớt giá mạnh, hãy cùng nghiên cứu quy tắc khác nhau của thị trường chứng khoán Trung Quốc và Hong Kong."

"Một người sáng lập thần bí khác của Chu Thị tại sao chết sớm?"

"Chu Tuấn Mậu tên cũ Chu Đại Long, cuộc đời của một người vươn lên từ tầng dưới."

"Người vợ đã khuất của Chu Tuấn Mậu lại từng là quả phụ của người anh họ? Vợ người ta nổi tiếng trên lịch sử đây ư?"

"Con riêng mua hung giết cha, gần giống tình tiết của Oedipus thần bí." (Oedipus là nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, người đã giết cha và cưới chính mẹ mình)

…

Những tiêu đề như thế không phải là ít, chúng ùn ùn tuôn ra, trừ khi liệt "Chu" vào từ cấm, khai trừ khỏi trăm họ của Trung Quốc, nếu không hoàn toàn không xóa hết được.

Trên đồng hồ đếm ngược của bọn bắt cóc, 0 phút 0 giây nhấp nháy không ngừng, theo đám gậy chọc cứt tập đoàn Hanh Đạt bị bắt, bọn bắt cóc lập tức ngậm cái miệng phát ra tiếng, cứ thế mang đến một sự im lặng chẳng lành.

Vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm trang chủ không hề nhúc nhích kia.

Lạc Văn Chu túm cổ áo tài xế của Dương Ba: "Ám độ Trần Thương ngay trong tầm mắt cảnh sát, thật sự là mấy năm rồi tôi không gặp người hiểm nghi dũng cảm như vậy, anh bạn, toàn thân anh đều là gan à!"

Tài xế độ ngoài ba mươi, tướng mạo đàng hoàng, bề ngoài khá được, song là kiểu "tướng mạo đàng hoàng" nhìn qua quên ngay, hắn rõ ràng đi vào sau Dương Ba, nhưng cả buổi chẳng ai chú ý tới.

Lúc này đột nhiên bị tóm, chân hắn run rẩy cơ hồ đứng không nổi: "Tôi… tôi không làm gì… tôi chỉ… chỉ cập nhật Weibo…"

"Dùng ID mới đăng kí đăng tiếng lóng, cho ai xem?" Lạc Văn Chu nhanh nhẹn còng hắn lại, "Anh đang viết nhật kí online hay bày tỏ tình cảm với không khí?"

Phí Độ vội nghiêng người tránh đi vài bước, để khỏi ảnh hưởng đội trưởng Lạc phát huy sức mạnh, lắc đầu rất đỗi cảm thông: "Tôi biết người sai sử anh đang ở ngay trong ngôi nhà này, không chừng hắn còn đang trơ mắt nhìn. Anh hãy suy nghĩ thật kỹ đi tiên sinh, bây giờ lỡ như Chu Hoài Cẩn có gì bất trắc, thì tính chất vụ việc sẽ khác, hắn cho anh cái gì mà anh bán mạng gánh tội thay hắn như vậy, lấy thân báo đáp à?"

Hắn vừa dứt lời, bên cạnh liền có người hô: "Đội trưởng Lạc, bọn bắt cóc lại có động tĩnh rồi."

Lạc Văn Chu: "…"

Vừa nói "có gì bất trắc" xong liền có động tĩnh ngay, Phí Độ đúng là thánh. Chỉ cần có thể khâu cái miệng quạ đen đó lại, Lạc Văn Chu cảm thấy chày sắt mình cũng mài thành kim được.

Không còn kỹ thuật của tập đoàn Hanh Đạt trợ giúp, bọn bắt cóc tựa hồ đã Kiềm lư kỹ cùng, rối loạn đăng đoạn phim thứ tư.

Lần này chỉ có mấy chục giây, ống kính lắc lư dữ dội, quay khuôn mặt nghiêng của một người đàn ông. Hắn hiển nhiên là một trong những kẻ bắt cóc, dùng vải đen trùm kín từ đầu đến chân, ngay cả sợi tóc cũng không lọt ra, một tay cầm ống kính, quay tay còn lại của chính mình – tay kia cầm một con dao chặt xương.

Chu Hoài Cẩn cố gắng co mình lại, nỗi sợ hãi trong giọng nói như muốn hóa thành thực thể: "Tôi không biết, tôi không tiếp xúc với công việc bên phía châu Á, đều là ba tôi và ông Trịnh quản lý, tôi thật sự không biết quỹ gì… Đừng tới đây! Anh đừng tới đây – A!"

Lúc này, một giọng nói khác từ bên ngoài ống kính truyền đến, tựa hồ là đồng bọn của tên cầm dao, giọng nói bị máy biến thanh bóp méo gấp gáp thúc giục: "Đừng quay nữa, nhanh lên, bọn họ sắp đuổi tới rồi!"

Kẻ cầm dao không mảy may để ý, chậm rãi dùng một tay giơ dao lên.

Chu Hoài Cẩn vùng vẫy như con cá mắc cạn, rốt cuộc dùng đôi chân bị trói vào hai chân ghế đứng dậy thành công, lảo đảo lui lại. Tiếc rằng tiểu não của vị thiếu gia này thật sự chẳng phát triển lắm, không biết chân vấp vào đâu mà chợt mất thăng bằng, anh ta thét lên một tiếng thảm thiết, cả người ngã ra ngoài ống kính.

Ngay chớp mắt anh ta ngã xuống, ống kính chợt lắc lư, hình như kẻ cầm dao đã chém tới.

Bao gồm Lạc Văn Chu, tim mọi người đều "Thịch" một tiếng.

Ngay sau đó, ống kính ổn định lại, chỉ thấy do cú ngã của Chu Hoài Cẩn, con dao sượt qua anh ta đầy nguy hiểm, chém vào vách thùng xe, vải bạt đen dán kín chợt toác ra một đường, "Keng" một tiếng, dùng sức như muốn phanh thây người ta.

Tên cầm dao "Chậc" một tiếng, hình như khá tiếc nuối.

Đồng bọn ở đằng sau sốt ruột: "Nhanh lên, mày có xong chưa!"

Lạc Văn Chu lập tức giơ tay che mắt Phí Độ-

"Không! Không! Khoan đã! Tôi nói tôi nói… Anh nói đúng! Anh nói đều đúng!" Chu Hoài Cẩn trong đoạn phim đã sợ đến mức nói không lựa lời.

Kẻ cầm dao nghe câu này dừng lại, hơi nghiêng đầu.

Tên đồng bọn bên cạnh tức tối chửi một câu, quay đầu hình như đẩy cửa thùng xe ra, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt thảm hại của Chu Hoài Cẩn.

Chu Hoài Cẩn bị ánh mặt trời chiếu không mở nổi mắt, vừa trầy trật lết trên sàn, vừa thở không ra hơi mà nói: "Trong nước có ba, ba quỹ công ích, chỉ có một quỹ là hoạt động bình thường hòng che giấu, số khác đều là ngụy trang để rửa tiền và trốn thuế, quản lý tài chính ra nước ngoài có rất nhiều lỗ hổng, không dễ điều tra, tuyệt đối chính xác, tôi cam đoan! Anh còn muốn biết gì nữa, tôi đều nói hết!"

Tên cầm dao kiên nhẫn chờ anh ta nói xong, dường như hết sức vừa lòng mà gật đầu một cái, rồi lập tức không hề báo trước giơ dao chém xuống.

"A!"

Trong đoạn phim lập tức vang lên một tiếng thét thảm thiết, không đợi đám người đang lo lắng nhìn thấy điều gì, cả thùng xe rung mạnh, giống như xe đột nhiên khởi động, đoạn phim tắt phụt.

Phí Độ vỗ vỗ mu bàn tay Lạc Văn Chu, quay sang tài xế bị còng, nhún vai nói với tay tài xế sợ đái ra quần: "Anh xem, tôi đã nói gì?"

Tài xế hai mắt trợn ngược, tính ngất xỉu ngay tại chỗ, tiếc rằng Lạc Văn Chu quyết không chịu cho cơ hội này, xách cổ hắn lên mà lắc: "Tôi hỏi anh lần nữa, anh làm việc cho ai? Còn tiếp tục giấu giếm, thì anh chính là một trong các thủ phạm chính."

Tài xế hoảng sợ nhìn lung tung: "Tôi, tôi…"

Lạc Văn Chu chợt buông tay, lớn tiếng nói: "Tra tài khoản cá nhân, tài sản của hắn, họ hàng gần, kể cả con cái, và tất cả những người liên lạc qua di động, điện thoại bàn, mạng xã hội – mẹ kiếp tôi không tin!"

"Thư ký Dương! Là thư ký Dương!" Tài xế kia hét lên, "Đừng đi tìm con tôi, chúng tôi không biết gì cả! Đều là thư ký Dương sai tôi làm!"

"Thư ký Dương?" Phí Độ thong dong dựa lên cái bàn gỗ hoàng đàn, "Dương Ba? Ý anh là, bắt cóc Chu Hoài Cẩn, để lộ thân phận con riêng của mình, đều là Dương Ba tự biên tự diễn? Anh ta bảo anh làm gì?"

Tài xế suy sụp ngồi phịch xuống ghế, đôi tay bị còng chống lên đầu gối, xấu hổ vô cùng mà ôm đầu, lí nhí nói: "Chỉ… chỉ kêu tôi đăng kí một tài khoản mới, đăng Weibo, liên tục báo cho 'bên kia' biết các anh đã đuổi tới đâu, để họ có thể kịp thời chạy."

Hai chữ "kịp thời" nói ra, Phí Độ liền hơi nheo mắt.

Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới: "Nói vậy anh biết bọn bắt cóc đang ở đâu?"

"Không không… không biết."

"Nói bậy nói bạ!"

"Tôi thật sự không biết, thật mà! Tôi luôn ở dưới trướng sếp Hồ, không tính là người của thư ký Dương, anh ta không thể hoàn toàn tin tưởng tôi, tôi nghe thấy cái gì đều đăng hết, đúng hay không thì để họ phán đoán. Tôi chỉ biết họ còn ở Yến Thành, bởi vì xe tải ra vào thành phố có thể sẽ bị kiểm tra, sếp Chu mất tích, cảnh sát siết chặt, mạo hiểm lớn hơn, không bằng 'bóng tối dưới đèn', dù, dù sao…"

Phí Độ: "Dù sao đã có anh truyền tin cho bọn họ."

Tài xế ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại nhanh chóng tránh ánh mắt hắn: "Họ nói, đến lúc đó tìm một chỗ thuận tiện, lái cả người lẫn xe xuống sông, bọn bắt cóc tự phá cửa lên bờ – chạy vào núi rừng hoang vu không người, qua nước rồi thì cả chó cũng không tìm được, thần… thần không biết quỷ không hay."

Lạc Văn Chu quay người nhấc điện thoại: "Đào Nhiên, tìm một chiếc xe tải có thùng khoảng hai tấn, từ chiều hôm qua đến rạng sáng hôm nay, loại trừ xe cộ qua đường… Đúng, bọn bắt cóc còn ở lưu vực sông Bạch Sa, trong phạm vi mười cây số loại trừ khu vực nước cạn, thôn xóm tụ cư, nơi địa thế tương đối bằng phẳng…"

Đào Nhiên nhanh chóng nói: "Vậy thì chỉ còn rừng phòng hộ khu Đông Bắc, cách chỗ tôi không đến một cây số."

Lạc Văn Chu: "Bật còi cảnh sát lớn hết cỡ, có hai kẻ bắt cóc, trong tình huống căng thẳng chúng sẽ dễ sinh ra chia rẽ, có lẽ con tin sẽ có cơ hội."

"Câu chuyện này nghe trái lại rất viên mãn, Dương Ba là đứa con riêng Chu Tuấn Mậu không chịu thừa nhận, trăm phương ngàn kế chui vào tầng cao, tìm cơ hội thích hợp xử lý ông Chu, rồi bắt cóc Chu Hoài Cẩn, ép Chu Thị thừa nhận thân phận con riêng của hắn, hòng danh chính ngôn thuận thừa kế di sản." Phí Độ tháo kính xuống chùi, tiếp tục hỏi tài xế kia, "Cho phép tôi tò mò một chút, Dương Ba đã hứa cho anh cái gì?"

"Con tôi…" Tài xế khó khăn nói một câu, "Con tôi phải ra nước ngoài chữa bệnh, tôi không có tiền, cũng không có đường nào…"

Phí Độ lắc đầu giống như rất thất vọng: "Cốt truyện này hơi cũ-"

Lạc Văn Chu bỏ điện thoại xuống, hơi cảnh cáo liếc hắn một cái, bắt hắn nói tiếng người.

Phí Độ đổi giọng: "Ý tôi là, chút điều kiện này, Dương Ba có thể cho anh, chẳng lẽ Chu Hoài Cẩn không cho được? Ngay cả Chu Hoài Tín cũng có thể, tại sao anh chỉ nương nhờ Dương Ba? Anh môi trên chạm môi dưới nói Dương Ba sai khiến, làm sao chúng tôi biết anh không vu oan giá họa cho anh ta?"

Lạc Văn Chu theo sát hắn tra hỏi: "Cấu kết người ngoài, bêu xấu Chu Thị, hạ giá cổ phiếu nhà mình, có lợi ích gì cho Dương Ba? Anh ta muốn hại người mà không lợi mình à?"

"Không, không phải!" Tài xế hoảng hốt lắc đầu, "Chỉ cần thuận lợi để họ thừa nhận chuyện con riêng, là trang web sẽ sập – không tự sập thì họ cũng sẽ tìm người đánh sập nó, đến lúc đó chẳng ai vào được, phát thông cáo gì cũng không thể, bất kể bọn bắt cóc hỏi gì, công ty đều không thừa nhận, còn có thể nhân cơ hội dùng lý do này xử lý… xử lý sếp, sếp Chu. Bằng không công ty rõ ràng có Weibo, tại sao bọn bắt cóc nhất định bắt họ đăng thông cáo trên website?"

"Sau đó chỉ cần khóc thương Chu Hoài Cẩn, chỉ trích bọn bắt cóc điên rồ, lại đem những chuyện chưa trả lời quy hết thành nói xấu là được, người dân cuồng hoan xong nhớ tới 'chính trị chính xác', đương nhiên sẽ hùa theo xếp hàng chỉ trích bạo lực, thông cảm cho nạn nhân. Công ty chưa chắc sẽ thật sự bị tổn thất. Không còn Chu Tuấn Mậu và Chu Hoài Cẩn, chỉ còn một bộ xương khô Chu Hoài Tín, hoàn toàn không đáng nhắc tới, về sau công ty sẽ rơi vào tay ai, chẳng cần nói cũng biết." Phí Độ nhún vai, "Rất hợp lý, kế hoạch nghe cực kỳ viên mãn."

Tài xế sững sờ nhìn hắn, cứ cảm thấy Phí Độ có hàm ý khác.

"Dẫn hắn về cục!"

Tại lưu vực sông Bạch Sa, đoàn xe cảnh sát kêu inh ỏi chia làm ba đường, nhanh như chớp lao vào vùng núi rừng phòng hộ phía Đông Bắc, cơ hồ xây dựng ra bầu không khí tứ diện Sở ca ở vùng hoang vu yên tĩnh.

Trận mưa thu hai ngày trước làm vùng núi rừng ít người tới trở nên lầy lội, lớp đất xốp đã hút no nước.

"Đội phó Đào, có vết bánh xe mới!"

Đào Nhiên dùng tay lau mồ hôi: "Đuổi theo!"

Nước dưới sông Bạch Sa hơi dâng lên, đi ven sông, tiếng nước chảy ngày càng lớn, vết bánh xe như có như không nhanh chóng dẫn họ tới bờ sông.

"Ở đó!"

"Dưới nước dưới nước!"

Một chiếc xe tải màu trắng nhấp nhô dưới sông Bạch Sa, theo dòng nước chảy hơi xiết trôi ra nơi sâu hơn-

Trong biệt thự nhà họ Chu, ngoại trừ Dương Ba bị dẫn đi thẩm vấn riêng, mọi người đều nín thở tập trung tinh thần chờ đợi tin tức, thần sắc khác nhau, có mục đích riêng. Ngược lại Chu Hoài Tín tựa hồ bộc lộ tình cảm thật, nắm chặt thành ghế bên cạnh, móng tay để dài không theo trào lưu cào ghế ken két.

Mỗi một giây đều giống như bị kéo dài ra hai tuần.

"Đội trưởng Lạc," Lúc này, trong tiếng nước gào thét, tiếng Đào Nhiên không rõ lắm truyền đến, "Thùng xe bị bung ra, không thấy người, không biết là bị bọn bắt cóc đưa đi hay bị cuốn xuống nước rồi."

Sắc mặt Trịnh Khải Phong hơi sầm xuống, lưng Hồ Chấn Vũ đột nhiên cứng đờ.

Chu Hoài Tín đứng bật dậy, xương hông đụng vào mặt bàn bằng gỗ thật cứng ngắc cũng hoàn toàn không có cảm giác, môi không chút máu, nhợt nhạt như một thằng hề từ đêm hôm trước.

Lạc Văn Chu trầm giọng nói: "Tiếp tục tìm kiếm."

Đào Nhiên tự mình xuống nước bị sặc, ho vài tiếng: "Tiếp tục tìm kiếm!"

"Đội phó Đào, anh xem đằng đó!"

Chắc là bọn bắt cóc bị còi cảnh sát làm giật mình, hoảng loạn lái xe xuống nước rồi chạy mất, thùng xe không khóa chặt, Chu Hoài Cẩn với ghế cùng trôi ra ngoài, chiếc ghế giống như một cái phao cứu sinh móp méo, nâng một người không biết sống chết, như một chiếc lá giữa mưa gió, lênh đênh trôi đầy nguy hiểm.

"Tôi bắt được anh ta rồi!"

"Giữ chặt giữ chặt, đừng buông! Từ từ… Còn thở!"

Hai mươi phút sau tin Chu Hoài Cẩn được cứu truyền về biệt thự – Chu Hoài Cẩn bị chém một nhát vào chân, may mà chưa bị thương chỗ hiểm. Một kẻ bắt cóc hoảng quá chạy không chọn đường, không chờ nổi đồng bọn cẩn thận giết người băm xác, bị còi cảnh sát đằng xa dọa, quýnh lên đạp chân ga lao xe xuống sông Bạch Sa, ngay sau đó hai tên bắt cóc chẳng biết đào tẩu đi đâu, Chu Hoài Cẩn trôi ra theo dòng nước.

Hồ Chấn Vũ thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Khải Phong bình tĩnh nhắm mắt lại, không biết là niệm Phật hay là thế nào.

Chu Hoài Tín ngồi xụi lơ dưới đất cả buổi không dậy, sau đó thất tha thất thểu lao vào nhà vệ sinh, căng thẳng đến mức nôn thốc nôn tháo.

Có người vào theo, Chu Hoài Tín cho là người giúp việc, thở hồng hộc nhắm mắt giơ tay ra, khàn khàn nói: "Cho tôi nước."

Một chai nước suối mở nắp sẵn đưa tới tay hắn.

Chu Hoài Tín dốc một ngụm vào miệng, liền nghe thấy người phía sau mở miệng nói: "Có đến mức này không anh Chu, không phải anh đã sớm biết kết quả rồi sao?"

Chu Hoài Tín bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, "Ực" một phát nuốt luôn nước súc miệng.

69. Quyển 3 - Chương 10: Macbeth 10

"Phí gia," Chu Hoài Tín cứng đờ quay đầu lại, cười miễn cưỡng, "Em nói cái gì?"

Phí Độ ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua, khắp nhà đều là người đi tới đi lui lộn xộn, cơ bản không ai chú ý đến bên này, thế là hắn giơ tay đóng cửa nhà vệ sinh, nhà vệ sinh đèn đóm tối om, làm đường nét mặt mày hắn đậm hơn, khiến hắn trông như một bức tranh ngòi bút sắc bén vậy.

"Đừng đóng kịch nữa, tôi đâu phải hôm qua mới biết anh." Phí Độ hết sức thả lỏng dựa lên cánh cửa, như cười như không nhìn Chu Hoài Tín, "Anh quanh năm suốt tháng không gặp ba anh được mấy lần, căn bản cũng chẳng quan tâm tài sản gia đình, con riêng con chung gì đó, từ hôm qua đến bây giờ, tôi thấy anh tổng cộng cũng chỉ có mấy câu nói lúc giật di động của Hồ tiên sinh là thật."

Chu Hoài Tín quay người dựa lưng lên bồn rửa mặt, sầm mặt xuống, nhìn hắn không nói gì.

"Dù Dương Ba là con riêng của ba anh thật, cũng chẳng cần làm to chuyện như thế để nhận tổ quy tông, ông già anh nằm im trong nhà xác, hắn có thể về nước yêu cầu tư pháp giám định quan hệ ruột thịt. Hết bắt cóc lại giết người, mưu đồ cái gì, ăn no rửng mỡ à?"

"Tư pháp giám định hắn muốn làm là làm à, nghĩ anh em tôi chết rồi chắc? Một mồi lửa thiêu ông già đi, cũng không cho hắn một sợi tóc," Chu Hoài Tín cười xì một tiếng, "Hắn không phải là vì tiền à? Một đứa con nhà nghèo, tính toán quá giỏi."

"Ba quỹ lộ ra trên mạng kia đủ cho nhà anh một vố, dù là giả, điều tra một lần cũng ảnh hưởng nặng, nếu muốn tiền nhà anh thật, hắn sẽ không tổn nhân bất lợi kỷ như vậy."

"Đã nói tôi chỉ biết vẽ, không hiểu chuyện của người làm ăn các cậu." Chu Hoài Tín không kiên nhẫn buông tay, cậy mình gầy, lách qua Phí Độ, định mở cửa ra ngoài.

Phí Độ túm cổ tay hắn đang cầm tay nắm cửa, Chu Hoài Tín giật mình, cảm giác ngón tay Phí Độ lạnh ngắt như một con rắn, giữ chặt mạch đập thình thịch dưới vẻ ngoài bình thản. Phí Độ mặc dù hơi "tứ thể bất cần, ngũ cốc bất phân", nhưng dư sức đối phó cây sậy Chu Hoài Tín này, dễ dàng đè hắn lên tủ chứa đồ bên cạnh. (Tứ thể bất cần, ngũ cốc bất phân: tay chân không siêng năng, không biết phân biệt ngũ cốc – Luận Ngữ)

Chu Hoài Tín: "Cậu…"

"Suỵt-" Phí Độ giơ một ngón tay cắt ngang hắn, "Nói nhỏ thôi, cảnh sát còn ở bên ngoài – Tay tài xế ngu xuẩn nhà anh vừa mở miệng, tôi liền biết không phải Dương Ba làm, việc này thao tác thế nào thì hai ta đều rõ. Mua một người làm cừu thế tội, không để lại chứng cứ gì, cho hắn số tiền cả đời cũng không kiếm được để đi tù vài năm, sau này ra tù còn có công việc. Đâu phải tử hình, cũng chẳng khác đi công tác nơi gian khổ vài năm là mấy. Cừu thế tội nhà ai cũng không thể bán chủ, trong nước lại không có chế độ chuyên bảo vệ nhân chứng có vết đen, bán chủ cũng chưa chắc thoát được hình phạt, ngồi tù uổng không nói, gia đình còn bị liên lụy, không có quy củ này."

Chu Hoài Tín khó khăn rặn ra mấy chữ: "Tôi không biết quy củ gì của các cậu."

"Đừng giả bộ ngây thơ," Phí Độ lắc đầu, "Chúng tôi bên này mới phỏng đoán anh trai anh có thể đang ở trên một chiếc xe tải, bọn bắt cóc bên kia lập tức không cẩn thận rút ngắn ống kính để giấu giếm nữa. Cảm thấy cảnh sát quá ngu xuẩn, sợ chúng tôi không bắt được nội gian, không hoài nghi lên đầu Dương Ba à?"

Chu Hoài Tín cười khẩy: "Ý cậu là có người giá họa cho Dương Ba – bắt cóc anh tôi, lại thuận tay diệt trừ con riêng. Tôi hiểu rồi, việc này nhìn ngang nhìn dọc đều chỉ có lợi cho tôi, cho nên hiện tại tôi là người bị tình nghi? Vậy tại sao cậu không nói với cảnh sát?"

Phí Độ buông lỏng tay ra, im lặng nhìn hắn.

"Đi đi," Chu Hoài Tín mặc dù hạ giọng rất thấp, trên mặt lại khôi phục cái vẻ chẳng hề để ý điên điên khùng khùng đó, ngả ngớn cười với Phí Độ, "Tửu trì nhục lâm không ngâm ra tình cảm gì, anh không trách em, nếu anh vì việc này mà vào tù, mai sau ra không lo không có chuyện để nổ. Đây là soạn một vở kịch lớn cỡ nào, anh là nghệ thuật gia vĩ đại biết mấy!"

Phí Độ khe khẽ thở dài.

Chu Hoài Tín cợt nhả hỏi: "Em thở dài cái gì, chẳng lẽ đang tiếc nuối vì còn chưa ngủ với anh?"

Phí Độ nói: "Tôi nuốt không nổi anh đâu."

"Đương nhiên," Đã đến tình cảnh này mà Chu Hoài Tín còn có thể đắc ý dương dương, "Thẩm mỹ lỗi thời của em chắc chắn nuốt không nổi loại xuất sắc như anh…"

"Tôi nuốt không nổi loại ngu thật tự cho là đang giả ngây giả dại như anh." Phí Độ nhàn nhạt cắt ngang, "Anh Chu, anh trai anh là ruột thịt à, anh với anh ta rốt cuộc thân thiết cỡ nào?"

Nụ cười trên mặt Chu Hoài Tín tức khắc cứng đờ, các ngón tay hắn bấu chặt cửa tủ chứa đồ phía sau: "Kỳ lạ, Phí gia, vừa rồi em còn nói anh bắt cóc anh hai giá họa cho thằng chó đẻ Dương Ba kia, một hòn đá ném hai con chim, sao bây giờ lại biến thành anh với anh ấy thân cỡ nào? Em nói chuyện đầu đuôi chẳng ăn nhập gì nhau cả… bị sắc đẹp của anh làm mê muội rồi à?"

Phí Độ không tiếp tục câu nói đùa nhạt nhẽo này, giọng đều đều nói: "Khi bọn bắt cóc đưa ra câu hỏi thứ nhất, anh giật di động của Hồ tiên sinh, di động của anh ta đã trực tiếp đăng nhập vào website của các anh."

"Đúng vậy, ồ, ghê nhỉ, thì ra Hồ Chấn Vũ giả vờ bình tĩnh thận trọng, kỳ thực sớm chuẩn bị sẵn tiết lộ chuyện con riêng," Chu Hoài Tín "Chậc" một tiếng, "Chuyện kiểu này anh đương nhiên phải giành trước, càng chân tình thật cảm càng không bị hiềm nghi mà…"

"Tôi cảnh cáo anh trả lời bọn bắt cóc phải thận trọng, lúc ấy rõ ràng anh đã nghe," Phí Độ không mảy may để ý hắn nói gì, chỉ tiếp tục trần thuật, "Nhưng quay mặt đi lại làm như vậy? Vì sao?"

Chu Hoài Tín nhướng hàng mày nhổ mỏng thành một đường: "Em hỏi anh…"

"Bởi vì anh nhìn thấy trò lén lút của Hồ Chấn Vũ," Phí Độ nói hầu như không nghe thấy, "Loại công ty chuẩn hóa quản lý như quý công ty, trang web nhất định có người chuyên phụ trách, đăng tin tức gì cũng nhất định có lưu trình xin chỉ thị cố định, bất luận thế nào việc này cũng không nên do Hồ tiên sinh đích thân quản lý, anh ta lập tức tự đăng nhập, là không hợp lẽ thường, và sự không hợp lẽ thường này đã chứng thực vài phỏng đoán của tôi…"

Biểu cảm của Chu Hoài Tín như tấm mặt nạ đeo trên mặt, không hề rung rinh.

Phí Độ dừng một thoáng: "Chính là anh trai anh căn bản không bị ai bắt cóc."

Hô hấp của Chu Hoài Tín đột nhiên nghẹn lại, một lúc lâu, hắn the thé "Há" một tiếng, nhún vai, cái cổ gầy teo suýt rơi khỏi vai: "Chủ tịch Phí, nói như vậy, cậu và cảnh sát ban nãy bận rộn một vòng, đều là đang cùng tham gia đóng kịch?"

Cả hai nhìn nhau im lặng một lát, màn hình di động của Phí Độ sáng lên, chuông điện thoại sắp reo, hắn tắt luôn chẳng buồn nhìn: "Hai tên bắt cóc biết lợi dụng công ty cạnh tranh để đổ dầu vào lửa, tạo ra dư luận mạng, tại sao vừa mất liên lạc với tập đoàn Hanh Đạt, liền thành rùa không mai, lập tức không hề đề phòng bị tìm ra?"

"Lưu vực sông Bạch Sa đất rộng người thưa, sau khi bắt con tin trên đường rời sân bay, tiện đường lựa chọn đổi xe ở đó còn hợp lý, nhưng tại sao cứ quanh quẩn ở đó mãi?"

"Sông Bạch Sa đã tính là địa giới Yến Thành, từ đoạn đường này vào thành phố cơ bản sẽ không gặp trạm kiểm soát, chướng ngại vật cũng bố trí sau khi các anh báo cảnh sát. Từ khi anh trai anh lên xe bọn bắt cóc đến lúc các anh báo cảnh sát, có ít nhất hai tiếng đồng hồ trống, tại sao bọn bắt cóc không ra khỏi thành phố, tìm một không gian đủ an toàn riêng tư, và cũng đủ lớn? Chẳng lẽ kẻ sau màn bày ra vụ bắt cóc này đã nghèo rớt mồng tơi, không thuê nổi một căn nhà?"

"Đặc biệt để lại nội gian cho chúng tôi bắt, rốt cuộc là để bọn bắt cóc kịp thời chạy trốn, hay báo cho chúng tôi kịp thời cứu người? Anh trai anh đối mặt với một kẻ bắt cóc tàn bạo, không uy hiếp cũng không dùng lợi dụ, mà trước tiên trả lời chi tiết chuyện liên quan đến quỹ tài chính, sợ Chu Thị không phải lên tòa à?"

"Hai kẻ bắt cóc có dao, bắt một con tin không hề có sức phản kháng, lái một chiếc xe tải ở vùng hoang vu, vậy mà con tin cũng chưa chết, còn thuận lợi được cảnh sát cứu?"

Chu Hoài Tín yếu ớt mở miệng một cách phí công: "Nếu cậu khăng khăng nói như vậy…"

"Dĩ nhiên, bọn bắt cóc liên hệ với tập đoàn Hanh Đạt, lừa cảnh sát rằng làm lớn vụ này đều là Hanh Đạt chủ đạo, bản thân bọn chúng không biết cái chó gì. Anh có thể nói bọn chúng lựa chọn sông Bạch Sa là vì quen thuộc lưu vực sông này – dù sao chúng tôi cũng chẳng bắt được hai kẻ đó để xác minh. Anh cũng có thể nói anh trai anh nhận ra mục đích hủy hoại Chu Thị của bọn bắt cóc, cố gắng phối hợp để giữ mạng, còn có thể nói anh ta cuối cùng không chết đều là vận may, đều là mạng lớn-" Phí Độ cắt ngang hắn, nhấn từng chữ, "Nhưng nhiều sự trùng hợp như thế, cộng thêm hành động khả nghi của Hồ tiên sinh, thứ cho tôi thiếu trí tưởng tượng, anh Chu, tôi thật sự chỉ có thể nghĩ tới một khả năng."

Vẻ mặt Chu Hoài Tín thay đổi vài lần, một lúc lâu sau hắn nói: "Tôi sai rồi, chủ tịch Phí, người giàu trí tưởng tượng nhất là cậu, tôi xin chịu thua."

Hắn giơ tay cắt ngang Phí Độ: "Dương Ba là cái thá gì? Theo như cậu nói, Chu Hoài Cẩn tự bắt cóc mình, vừa chịu chém vừa chịu nước dìm, không tiếc bôi đen công ty nhà mình, chỉ để vu oan một đứa con riêng? Phí gia, rốt cuộc là anh ta điên hay cậu điên đây?"

"Anh Chu, anh thật sự tin Dương Ba là con riêng của ba anh, anh thật sự tin nếu có một 'thương hải di châu' như vậy, ba anh sẽ vì mấy thứ giả dối như người vợ đã mất và danh tiếng, mà bấm bụng nuôi bên cạnh không dám nhận?" (Thương hải di châu: trân châu dưới biển bị bỏ sót)

"Không phải con riêng, thế tên đần Dương Ba đó làm sao trèo đến vị trí bây giờ?" Chu Hoài Tín chợt lên giọng, "Bán mình à? Ông già nhà tôi thực sự không ham món này."

"Tôi cũng muốn biết," Phí Độ nói, "Kết quả bản giám định kia xác định là của Dương Ba sao? Anh không biết, đúng không, đó là anh trai anh cho anh xem mà."

"Cậu nói anh ấy ở ngay trong tầm mắt ba tôi và lão Trịnh hồ ly, không dưng bịa ra một đứa con riêng." Chu Hoài Tín cười nhạt, lắc đầu, giơ tay ấn vai Phí Độ, "Thôi đi, thế còn không bằng nói anh tôi là do tôi bắt nghe còn đáng tin hơn. Tôi biết cậu là bạn tốt, không cần giải vây thay tôi nữa. Tôi sẽ không tự thú, nếu cảnh sát đủ thông minh, thì cứ để họ tự điều tra, nếu như cậu muốn tố cáo cũng tùy ý thôi, tôi không quan tâm – Ôi, thăng quan phát tài cha chết, quả thật là ba việc vui nhất trong đời."

Chu Hoài Tín nói xong hất Phí Độ ra, kéo cửa phòng vệ sinh, không giống âm mưu gia mới bị vạch trần chút nào, lắc lư đi ra ngoài, ngông nghênh tuyên bố với cảnh sát đang tìm hắn khắp nơi: "Phối hợp điều tra phải không? Được, lát tôi sẽ về cục với các vị, giục gì mà giục, để tôi tẩy trang trước đã!"

Phí Độ chậm rãi từ phòng vệ sinh trong góc rẽ đi ra, hơi suy tư nhìn bóng lưng uốn éo của Chu Hoài Tín.

Đúng lúc này, một bàn tay vỗ vai trái của hắn một cái không nhẹ không mạnh, Phí Độ vừa nghiêng đầu, bàn tay kia liền thuận thế nắm vai hắn, lôi hắn lảo đảo.

"Vào phòng vệ sinh nói chuyện riêng với người dính líu đến vụ án," Lạc Văn Chu nhìn thẳng vào mắt hắn, "Tốt nhất là cậu hãy cho tôi một văn bản giải thích – còn nữa, tại sao vừa rồi tôi gọi điện thoại mà không nghe?"

Phí Độ cực kỳ tránh nặng tìm nhẹ, cười hỏi: "Đây là bắt gian hả đội trưởng Lạc?"

"Phí Độ," Lạc Văn Chu thở dài, đột nhiên nắm cằm Phí Độ, ghé vào tai hắn nói cực khẽ, "Cậu có biết mình như thế này là rất đáng ghét không?"

Phí Độ thoáng sửng sốt mà hơi nhướng mày.

"Tay cầm đùi gà, nếu không định chia người ta một nửa, thì đừng luôn cố ý 'nhóp nhép' trước mặt người ta, đây là giáo dưỡng tối thiểu, người lớn chưa dạy cậu à?" Lạc Văn Chu nói, tay kia trượt xuôi xuống hông Phí Độ, giống như sờ soạng, lại giống như chỉ làm tư thế chứ không hề đụng tới hắn. Hai chữ "người lớn" hạ rất thấp, theo hơi thở rất nhẹ chui vào tai Phí Độ, hình như còn có một chút giọng mũi, thoáng cái đánh vào màng tai hắn, dư âm tan đi rồi mà vẫn rung không thôi.

"Có bản lĩnh thì làm chút gì thực tế đi," Lạc Văn Chu thả hắn ra, "Làm càn chẳng đâu ra đâu, khiến người ta cảm thấy cậu đặc biệt kém – đi thôi, kết thúc công việc nào."

Phí Độ không tự chủ được kéo cổ áo mình, sau đó điềm nhiên hỏi: "Nếu Dương Ba thà chết không nhận, chỉ bằng khẩu cung của tài xế kia, không thể trở thành chứng cứ chứ?"

"Không thể," Lạc Văn Chu nói, "Công việc của chúng ta bước tiếp theo, chính là tra rõ tất cả liên lạc và tình hình tài sản của tay tài xế kia, sau đó giam Dương Ba đến không thể giam thêm, tìm Chu Hoài Cẩn lấy lời khai, vẽ chân dung bọn bắt cóc phát lệnh truy nã. Về phần có thể kết án rõ ràng hay không, thì phải xem các anh em cách vách đi điều tra tập đoàn Chu Thị có giúp sức không, biết đâu có thể, biết đâu chỉ đành bỏ vậy."

Phí Độ đút tay vào túi: "Thật sự không giống những lời người phụ trách đội trinh sát hình sự nên nói."

"Thế tôi nên nói gì đây? Tất cả các hành vi phạm tội trái pháp luật nhất định đều sẽ bị tôi đưa ra công lý à?" Lạc Văn Chu dừng lại, xua tay, "Tôi đâu phải cảnh sát trưởng Mèo Đen, nổ quá không được. Như vụ án này, có lẽ cậu cuối cùng kéo tơ rút kén, phát hiện sự thật chính là như thế, chẳng đủ để tống ai vào tù giáo dục mấy năm, đúng không?"

Phí Độ ngầm hiểu lẫn nhau mà cười.

"Dĩ nhiên, có một số việc nghĩ kỹ vẫn rất tức," Ánh mắt Lạc Văn Chu dừng trên người hắn, "Nếu có thể cậu hãy nói vài chuyện hữu dụng đi, tôi có thể tạm thời không truy xét chuyện khi nãy cậu với Chu Hoài Tín đóng cửa lại làm gì."

"Được thôi, tôi đề nghị anh trước tiên khấu lưu tất cả những người liên quan ở trong nước, đặc biệt là Trịnh Khải Phong," Phí Độ nói, "Sau đó xác minh qua về quan hệ ruột thịt của Chu Hoài Cẩn, Dương Ba và Chu Tuấn Mậu."

Lạc Văn Chu búng tay một cái, rồi rảo bước đi.

Phí Độ lấy di động ra – ban nãy chưa kịp xem, lúc này trên mạng sôi sùng sục, toàn là sóng gió bị một hòn đá Chu Hoài Cẩn trong đoạn phim gây ra, sóng to cuốn theo cát, vô số bàn tay đang thừa nước đục thả câu trong đây.

Hắn đang xem thì thất thần, thừ ra một lúc, sau đó bấm một số điện thoại, hạ giọng nói với bên kia: "Điều tra giúp tôi về Dương Ba, đặc biệt là hoàn cảnh gia đình, càng chi tiết càng tốt."

70. Quyển 3 - Chương 11: Macbeth 11

Nhà Đổng Càn ở tiểu khu "Lan Loan".

Đây là một khu dân cư rất mới, vài năm trước nơi đây còn là một con hẻm chật chội ẩm ướt, sau đó hưởng lợi từ cuộc cải tạo thành phố oanh oanh liệt liệt, nhà Đổng Càn cũng được dọn vào khu đền bù sáng sủa sạch sẽ.

Các tiểu khu mấy năm nay mới xây dựng đều rất chú trọng, "hệ thống sưởi dưới đất", "điều hòa nhiệt độ", "hệ thống thông gió", các danh từ vài năm trước còn cảm thấy khá có phong cách Tây nghiễm nhiên đã thành tiêu chí, trung sản thành phố thế hệ mới bắt đầu mua chất lượng cuộc sống, phải ở trung tâm, phải yên tĩnh, phải phục vụ tốt, phải nhanh tiện. Các hộ gia đình cũ lơ mơ ký vào hợp đồng di dời, vớt được một chỗ nương thân ngay cạnh "cuộc sống chất lượng", tựa hồ cũng hòa vào trào lưu "thành phố chất lượng"… Đương nhiên, chỉ có vào ở rồi mới biết, thì ra chỉ là nhìn rất đẹp thôi.

Giữa nhà đền bù và nhà bán có một vành đai cách ly dày, chính giữa bịt kín, một bên là nền xi-măng trơ trọi, một bên là cảnh quan nhân tạo rực rỡ, chia các tòa nhà vẻ ngoài tương tự ra ba bảy loại.

Khi Tiêu Hải Dương và đồng nghiệp ra khỏi nhà Đổng Càn, phát hiện chỗ họ đậu xe cảnh sát đã bị đám đông bao vây.

"Xe này đến từ sáng sớm rồi," Có ông cụ dắt chó đi dạo chỉ xe cảnh sát nói, "Lúc mua đồ ăn sáng ông đã nhìn thấy, cũng không biết là có chuyện gì mà điều tra lâu thế."

"Ông không biết à, có một tên tội phạm giết người đang sống ở đây, cháu thấy địa chỉ trên mạng khui ra chính là tòa nhà này đấy." Cậu thiếu niên dáng vẻ như học sinh bên cạnh giơ di động lên cho ông lão xem, ông lão dắt chó nheo mắt nhìn, có sự kính sợ nửa hiểu nửa không đối với tin tức như bão cuốn qua.

"Này, hai người kia là cảnh sát à?"

Tiêu Hải Dương còn chưa kịp kéo cửa xe thì đã suýt bị nhấn chìm trong biển quần chúng nhân dân đua nhau nói.

"Chú cảnh sát, nghe nói hung thủ vụ mua hung giết người sống ở đây, các chú đến vì việc này à?"

Tiêu Hải Dương thoạt tiên sửng sốt, sau đó lắc đầu lia lịa: "Không phải, đừng đoán mò, phiền nhường đường."

Thiếu niên giơ di động tò mò hỏi: "Thực sự có con riêng ạ?"

Cậu nhóc còn chưa dứt lời, đã bị một vị phu nhân ăn mặc hợp mốt đẩng sau lôi ra một bên: "Con bớt hóng hớt ba cái chuyện bát quái vô ích đó đi, còn lên mạng xem lung tung thì khỏi dùng di động nữa nhé – Anh cảnh sát, tôi chỉ hỏi một câu, cái người tông xe rốt cuộc chết chưa? Các anh bắt được chưa? Ở ngay sát vách tội phạm giết người…"

Tiêu Hải Dương đang kéo cửa xe chợt dừng tay, sau đó vờ như không nghe thấy, chẳng nói một lời cúi đầu chui vào trong xe.

"Này, sao đã đi rồi? Trả lời một câu thì có làm sao, đây cũng là vấn đề an toàn của người dân mà!"

Người đàn ông đậu xe bên cạnh nhỏ giọng cằn nhằn: "Tôi đã bảo không nên mua nhà ở gần khu đền bù mà, bà cũng không biết hàng xóm là ai…"

Không đợi đồng nghiệp đóng chặt cửa xe, Tiêu Hải Dương đã đạp chân ga lao khỏi bãi đậu xe của khu dân cư, như thể bị cái gì đuổi theo vậy. Vừa ra cổng tiểu khu, phía trước liền gặp một chiếc xe bánh mì có logo của một công ty truyền thông, đồng nghiệp tinh mắt, vội vỗ vỗ Tiêu Hải Dương: "Đi đường nhỏ bên cạnh, đừng dây vào phiền phức."

Tiêu Hải Dương xoay vô-lăng vào đường nhỏ quanh co, liếc thấy trên xe bánh mì có mấy người vác máy móc tác nghiệp xuống, đuổi theo họ vài bước, thấy đuổi không kịp mới đành phải thôi, từ đằng xa chụp vài tấm ảnh xe cảnh sát lái qua.

Đồng nghiệp căng thẳng quay đầu lại nhìn, xác định không có rắc rối gì mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Tiêu Hải Dương: "Tin tức lan truyền nhanh thật. Anh bảo này Hải Dương, bây giờ không như trước kia, nếu khi tra án gặp phải tình huống kiểu này, nhất định phải nhớ kín miệng, không biết tránh né thì chạy cho nhanh, bên trên chưa ra thông báo chính thức, chúng ta một chữ cũng không thể nói nhiều, đây là kỷ luật, bằng không cứ chờ bị sếp phạt đi."

Tiêu Hải Dương thoạt tiên khá chậm chạp gật đầu, một lúc lâu sau, đột nhiên lại không đầu không đuôi hỏi: "Đổng Hiểu Tình còn có thể tiếp tục sống ở đây không anh?"

Đồng nghiệp thoạt tiên nghi hoặc "Hửm" một tiếng, lập tức định thần lại, khoát tay không mấy để ý: "Chắc chắn phải khó chịu một thời gian, qua một thời gian là ổn, mọi người đều bận rộn, ai mà nhớ dai thế? Yên tâm, một hai tháng sau sẽ không còn ai nhớ đâu."

Tiêu Hải Dương tâm sự nặng nề vâng một tiếng. Cậu lái xe không hề lỗ mãng như người, thậm chí hơi cẩn thận quá, từ xa thấy đèn tín hiệu đổi, liền nhẹ nhàng đạp thắng, chiếc xe công vụ cũ rích thong thả dừng lại, hầu như không thấy lắc lư.

"Nhưng bản thân cô ấy nhất định sẽ không quên được." Tiêu Hải Dương đột ngột mở miệng.

Đồng nghiệp sửng sốt nhìn cậu.

"Lỡ như đến cuối cùng chúng ta cũng không thể tìm được chứng cứ chính xác, chứng minh Đổng Càn là hung thủ hay vô tội, chuyện này sẽ vĩnh viễn nằm trong lòng cô ấy. Mới đầu người khác hỏi, hoài nghi, cô ấy còn có thể liều mạng tranh biện, chết cũng không tin cha mình là hung thủ giết người, nhưng chuyện này sẽ như một cây dằm, dăm ba bữa lại chui ra, giống như chiếc hòm của Schrödinger vậy."

Đồng nghiệp không ngờ cậu đột nhiên nảy ra lắm cảm tưởng như vậy, trố mắt hỏi lại một câu: "Schrödinger? Không phải mèo à?" (Về thí nghiệm con mèo của Schrödinger, có thể tham khảo thêm trên Wiki)

"Hòm đựng mèo," Tiêu Hải Dương chăm chú nhìn đèn tín hiệu, kính hơi trượt xuống, gọng kính che khuất mí mắt, khuôn mặt hơi u sầu, "Một ngày không mở ra, thì anh một ngày không biết con mèo còn ở đó

không. Cái hòm này sẽ vĩnh viễn nằm trong lòng, khiến anh không bỏ được thứ gì khác, chờ trời vừa tối là anh lại đi quanh cái hòm như xương mắc trong cổ này, mỗi ngày đều hoài nghi… Vết thương lơ lửng thế này cả đời cũng không lành được."

Người ta nói chuyện hằng ngày, hoặc tán gẫu hoặc có việc cần trao đổi. Mà trong quan niệm văn hóa của người phương Đông, trao đổi cảm nhận với người không thân thiết lắm sẽ có vẻ không "hằng ngày", ít nhiều có sự xấu hổ do không thân.

Đồng nghiệp hơi ấp úng, không biết nên tiếp tục đoạn trường thiên đại luận không bờ bến này như thế nào, đành phải cười gượng một tiếng.

Tiêu Hải Dương lại như một người đắm chìm trong thế giới của riêng mình, hoàn toàn không nhận thấy sự xấu hổ của đồng nghiệp, cũng không hề chờ mong câu trả lời của người khác, tự nói một tràng rồi ngậm miệng, chẳng biết chìm vào cái gì rồi.

Trong tiểu khu Lan Loan, Đổng Hiểu Tình ngồi một mình trong phòng khách, tay cầm điện thoại, đài truyền hình địa phương đang phát bản tin nóng về Chu Thị, tên tài xế gây tai nạn "họ Đổng" thỉnh thoảng chạy qua một góc không hút mắt. Trên bàn bày ba ly trà uống dở đã nguội, tỏ rõ mới có khách đến thăm.

Người trong điện thoại nói chuyện rất đỗi ôn tồn, chính là giám đốc nhân sự: "Tiểu Đổng em xem, gần đây nhà em quả thật có nhiều chuyện xảy ra, dù đang là mùa bận rộn, mọi người đều rất thông cảm, anh cũng xin ý kiến sếp tổng rồi, các lãnh đạo nhất trí cảm thấy em nên nghỉ ngơi một thời gian trước, điều chỉnh trạng thái cho tốt, công việc không gấp… Có khó khăn gì, em có thể nói với công ty bất cứ lúc nào, nếu giải quyết được, bọn anh nhất định cố hết sức giúp em, được không?"

Đây là sa thải khéo, Đổng Hiểu Tình hiểu, cô không muốn lộ ra dáng vẻ quá khó coi, vì thế dùng hết sức để giọng khỏi run: "Vâng, giám đốc Vương, phiền anh rồi."

"Ôi, không phiền không phiền," Bên kia do cô dễ đuổi mà thở phào một hơi, thấy Đổng Hiểu Tình thức thời, giọng lại dịu hơn ba phần, "Gặp phải chuyện thế này, anh Vương không thể giúp gì cho em, anh mới làm báo cáo trình lên sếp tổng, xin cho em thêm một quý tiền lương và trợ cấp…"

Bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa bám riết không buông: "Cô Đổng có ở nhà không? Chúng tôi là báo chiều Yến Đô, muốn hỏi cô mấy câu."

"… Đến lúc đó thanh toán một lần cho em, mặc dù không nhiều, tốt xấu gì vẫn hơn là không có. Sau này nếu em cần thư giới thiệu công việc, cứ việc tới tìm anh."

"Cô Đổng? Kỳ lạ, bên trong phải có người chứ, tôi nghe thấy có âm thanh… Xin chào, trong nhà có ai không?"

Đổng Hiểu Tình khó khăn hít sâu một hơi, ôm đầu.

Những âm thanh ồn ào đó tựa như nước, dòng nước chảy qua theo thế, chưa hẳn có ý tốt, cũng chưa hẳn có ác ý, chỉ có người nằm giữa dòng xoáy, giãy giụa không được, thất khiếu không thông, mới biết "tai ương ngập đầu" là mùi vị thế nào.

Nhưng ngập đầu thì ngập đầu, chẳng oán được giọt nước này, cũng chẳng oán được giọt nước kia.

Thế lại nên đi nói phải trái với ai đây?

Từ xưa đến nay cũng chưa có ai tranh luận ra một kết quả.

Đổng Hiểu Tình không biết mình đã ứng phó điện thoại của công ty như thế nào, cô thành một cái xác không hồn tự động lên dây, chẳng biết bao lâu sau mới hơi hoàn hồn.

Mấy người ngoài cửa rốt cuộc đi rồi, vỏ di động bị chính cô bẻ ra, tin nóng phát xen trên ti vi không biết kết thúc từ khi nào, lại bắt đầu chiếu chương trình giải trí thường ngày.

Cô mơ màng co mình lại, ánh mắt rời rạc vô thần nhìn chằm chằm tờ giấy viết số điện thoại dưới ly trà – đó là viên cảnh sát đeo kính ban nãy để lại, dặn cô nếu nhớ ra manh mối gì, hoặc có bất cứ khó khăn gì, có thể đến tìm anh ta bất cứ lúc nào.

"Giả mù sa mưa." Đổng Hiểu Tình mặt không biểu cảm nghĩ như vậy.

Lúc này, chuông cửa inh ỏi lại reo lên.

Đổng Hiểu Tình giật mình, trong lòng tự dưng bùng lên một ngọn lửa không tên, cô đứng bật dậy, cầm ly thủy tinh trên bàn nhắm ngay cửa muốn ném, một tiếng "Cút" đã ra đến môi.

"Chuyển phát nhanh đây – có ai ở nhà không?"

Đổng Hiểu Tình khựng lại, ly nước từ đầu ngón tay dồn sức của cô vừa vặn rơi xuống sofa, nửa ly nước làm sofa ướt một mảng. Người bên ngoài thử gõ cửa, lẩm bẩm một câu "Không có ai", sau đó là "Két" một tiếng, nhân viên chuyển phát như thường lệ nhét bưu phẩm vào khoảng nhỏ lắp đồng hồ điện trong hành lang, lại vội vã đi tiếp.

Đổng Hiểu Tình qua loa ấn vài tờ giấy ăn lên sofa thấm nước, do dự một lát, cẩn thận dùng "mắt mèo" nhìn ra bên ngoài, xác định không có ai mới mau chóng hé cửa lấy bưu phẩm như đi ăn trộm.

Bưu phẩm không nặng, gói rất cẩn thận, cô nhớ mình không hề mua cái gì, ai sẽ giao hàng vào lúc này? Đổng Hiểu Tình nghi hoặc lật bill, lập tức ngây người-

Địa chỉ là từ công ty vận chuyển hàng hóa Đổng Càn làm việc khi còn sống, người gửi và nhận bưu phẩm đều là Đổng Càn.

Chu Tuấn Mậu chưa rõ nguyên nhân cái chết, Đổng Càn là người hiềm nghi, vật phẩm cá nhân ở công ty và ở nhà đều bị cảnh sát tra hết, sót mỗi bưu phẩm "chuyển phát chậm Trung Quốc" cùng một thành phố cũng mất tới hai ba ngày này.

Đổng Hiểu Tình sốt ruột dùng tay không xé bưu phẩm, rơi ra trước hết là một tấm di ảnh trắng đen của một người phụ nữ, phòng khách nhà cô cũng treo một tấm giống vậy, chính là người mẹ mất từ hồi cô còn bé, đằng sau là ảnh hiện trường vụ tai nạn giao thông ghê người và giấy chứng tử lúc ấy bệnh viện cấp cứu không được đã cho ra.

Đằng sau giấy chứng tử dán một tờ giấy cắt từ báo, là bản tin liên quan đến vụ tai nạn giao thông khiến mẹ Đổng Hiểu Tình thiệt mạng.

Đổng Hiểu Tình vốn tưởng rằng đây là di vật cha gìn giữ, đang định lướt qua, ánh mắt lại vô tình quét tới mấy câu trên bài báo cũ, như bị hắt một chậu nước lạnh vào đầu, chớp mắt từ trạng thái thẫn thờ tỉnh táo lại – thì ra nhân vật chính của bản tin ấy không hề là người phụ nữ vô tội thiệt mạng trong vụ tai nạn giao thông, mà là một doanh nhân rất có danh vọng lúc bấy giờ.

Vị doanh nhân tự mình lái xe đi trên đường, đột nhiên bị một chiếc xe tải tông vào đuôi, xe con mất khống chế lao sang làn bên cạnh, tông vào một xe tải qua đường khác, gây ra tai nạn giao thông liên hoàn, chủ xe con và tài xế gây tai nạn tử vong tại chỗ, mà ngồi trên chiếc xe qua đường tự dưng bị liên lụy chính là vợ chồng Đổng Càn, hai người đều được đưa đến bệnh viện cấp cứu, người vợ bị thương khá nặng, cấp cứu không được bất hạnh thiệt mạng.

Đổng Hiểu Tình vội vàng đổ hết mọi thứ bên trong ra – bên trong có tuyến đường lái xe khó hiểu, một số bản vẽ tay in dầu, hàng loạt bản photo hóa đơn không biết dùng làm gì, vài tấm đặc tả biển số xe và một xấp tư liệu cá nhân của người lạ.

Đột nhiên cô thấy một bản trong số đó chính là Chu Tuấn Mậu!

Đằng sau bản giới thiệu vắn tắt cuộc đời Chu Tuấn Mậu dán một tấm ảnh, chính là chiếc Bentley ông lão ngồi khi xảy ra vụ tai nạn.

Tim Đổng Hiểu Tình đập "thình thịch", hai tay run rẩy không kiềm được, cô nhìn thấy một phong thư phía dưới xấp tư liệu, trên đó xiêu xiêu vẹo vẹo viết "Tiểu Tình", là nét chữ viết ngoáy hơi giống trẻ con của Đổng Càn!

Chỉ chớp mắt, vụ án bắt cóc Chu Hoài Cẩn đã qua vài ngày, độ hot chẳng những không lắng xuống, ngược lại có xu thế ngày càng mạnh, ảnh chụp và các bài báo Chu Hoài Cẩn thời trẻ tham gia hoạt động thương

mại đều bị lôi ra, ngay cả người sáng lập thần bí của Chu Thị sau mấy thập niên mai danh ẩn tích cũng lại lần nữa bị nhắc tới.

"Người này tên tiếng Trung là 'Chu Nhã Hậu'… Chu choa, đẹp trai quá," Lang Kiều đi lòng vòng trong văn phòng, "Là con lai Trung Mỹ, dòng máu Trung Quốc hơi nhiều hơn, cưới vợ cũng là người Hoa, di dân đời thứ hai, gia đình giàu có, nghỉ học trường xịn tự đi kinh doanh – Chu Tuấn Mậu khi đó hoàn toàn là lâu la của người ta, Trịnh Khải Phong thì càng không cần phải nói, lúc Chu Nhã Hậu tự thành lập công ty riêng, ông ta mới nhập cư trái phép, còn là một tên côn đồ nhãi nhép trốn chui trốn nhủi."

Đào Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi: "Trịnh Khải Phong còn là dân nhập cư trái phép?"

"Trốn qua từ hồi mười mấy tuổi," Lang Kiều nói, "Lăn lộn mấy năm dưới trướng ông trùm, sau đó không biết làm sao quen biết Chu Tuấn Mậu, mới có được thân phận hợp pháp, xem bộ dạng thê thảm năm đó, lại nhìn người ta bây giờ, đời người gặp gỡ… thật là khó nói."

Bên cạnh có người phản đối: "Kiều Kiều, em đừng đi qua đi lại nữa, chóng mặt quá!"

"Em đói, anh đồng chí ạ," Lang Kiều rên một tiếng, "Người chăn nuôi đến muộn mười phút, dạ dày của em đang tự tiêu hóa chính mình đây này."

Vừa dứt lời, mùi bánh kếp liền từ ngoài hành lang bay vào, Lang Kiều nhảy ra cửa, hệt như nhân dân khu giặc chiếm gặp được quân giải phóng, thâm tình kêu một tiếng: "Sếp!"

Lạc Văn Chu né một bước tránh cô: "Chững chạc xem nào."

"Nhi đồng đói khát không cần chững chạc," Lang Kiều gấp gáp giật lấy thứ trong tay anh, "Ồ, sao hôm nay anh mua nhiều loại vậy?"

Lạc Văn Chu không lên tiếng, lòng nghĩ: "Ai biết tên lắm chuyện đó lại không ăn cái gì."

Hôm nay chính là thứ Sáu, lại là ngày Phí Độ đến điểm danh. Lạc Văn Chu vốn mua đồ ăn sáng như thường lệ, sực nhớ tới vụ này, lại mua vài món khác, thành thử không cẩn thận đến muộn một lúc.

Anh làm bộ điềm nhiên đi vào văn phòng, nhìn thấy cái bàn trống không của Phí Độ, lập tức đanh mặt lại ra vẻ chính nhân quân tử: "Không phải tôi đã nhấn mạnh kỷ luật rồi sao, chuyện này là thế nào? Đào Nhiên, gọi điện thoại cho tên đó, mấy giờ rồi mà còn chưa thò mặt tới, lại đi đâu chơi bời rồi?"

Đào Nhiên: "…"

Lạc Văn Chu muộn màng phát hiện biểu cảm của mọi người rất quỷ dị: "Đều nhìn tôi làm gì?"

Lang Kiều nháy mắt chỉ cái áo khoác vắt trên ghế của Phí Độ, cố ý "hạ thấp" giọng đến mức mọi người đều có thể nghe thấy: "Tới từ nửa tiếng trước, đến văn phòng sếp Lục rồi."

Lạc Văn Chu: "…"

Đào Nhiên rề rà bồi thêm một câu: "A, đúng rồi, khi nãy cục trưởng Lục còn gọi điện đến văn phòng tìm ông, tôi nghe máy, sếp chửi tôi một trận, hỏi tôi 'Sự tự do lỏng lẻo của Lạc Văn Chu còn có thể khỏi được không'."

Cả đội trinh sát hình sự ăn cơm của đội trưởng Lạc, tập thể cho đội trưởng Lạc một tiếng xì.

71. Quyển 3 - Chương 12: Macbeth 12

Phí Độ ở trước mặt Lạc Văn Chu khốn nạn bao nhiêu, thì ở trước mặt cục trưởng Lục lại tốt bấy nhiêu.

Hắn mặc quần áo nhìn như học sinh, mà tiêu phí lại không phải là giá cả của học sinh. Dù sao mấy ông già cũng chẳng rành về những chi tiết đắt tiền đó, Lục Hữu Lương chỉ cảm thấy cậu thanh niên này trông đặc biệt sạch sẽ và có tinh thần, khi hắn bước vào cửa cười với ông, thì cả văn phòng đều sáng hẳn lên.

Đương nhiên, nếu tên nhóc này có thể cắt tóc ngắn gọn gàng, thì hình tượng sẽ càng hoàn mỹ.

Lục Hữu Lương đưa cho hắn danh sách hồ sơ bên phía Đại học Công an Yến Thành xin được xem: "Chú đã xem qua tổng thể, vấn đề không lớn, có mấy cái không cần thiết, chú đã gạch rồi, cháu sửa đi rồi in lại lần nữa, cứ làm theo lưu trình là được."

Phí Độ ngoan ngoãn cảm ơn, nhận bản danh sách cục trưởng Lục đã chỉnh sửa, lướt nhanh qua, còn chưa kịp hỏi thì Lục Hữu Lương đã giải thích trước: "Mấy vụ án đó đều tương đối xưa, lúc khởi động kế hoạch 'Tập Tranh' lần trước đã xem rồi, giá trị tham khảo không cao, chú sợ các cháu làm công việc lặp lại – nếu thầy Phan hỏi, cháu cứ nói như vậy, thầy ấy sẽ hiểu."

Lãnh đạo rỗi việc hơn cũng sẽ không vì sợ người ta làm cái gọi là "công việc lặp lại" mà đặc biệt đích thân giúp họ sàng lọc một lần trước, Phí Độ không điếc, đương nhiên nghe ra đây là một cái cớ, bởi vậy biết điều nuốt lại câu hỏi.

Cục trưởng Lục nói xong việc công, lại vô cùng hiền từ quan tâm tình hình cá nhân của Phí Độ, mới từ việc học chuyển sang vấn đề "đối tượng" mà người trung lão niên thích nhất, điện thoại trên bàn liền đổ chuông.

Ông dùng tay ra hiệu cho Phí Độ, nhấc máy lên, mới nói hai câu đã nhíu mày.

Phí Độ thản nhiên quan sát sắc mặt ông, nghe thấy Lục Hữu Lương cẩn thận dặn dò: "… Phải khách quan công chính, nhất thiết chú ý từ ngữ, viết xong đem tới cho chú xem trước… Được, chuyện này phải nắm chắc – mấy vụ nhà giàu tranh di sản xem náo nhiệt vài hôm là được, đánh toác đầu nhau cũng chẳng ảnh hưởng đến bữa tiếp theo cháu ăn món gì, chuyện bọn trẻ mới là điều người dân thực sự quan tâm."

Phí Độ chờ ông cúp máy mới hỏi: "Là vụ án bắt cóc trẻ em kia ạ?"

"Ôi, đúng vậy, đã chuyển giao cho viện kiểm sát, về phần sau đó thế nào, thì chúng ta không thể quyết được." Nói đến đây Lục Hữu Lương dừng lại, như cố ý như vô tình đánh giá vẻ mặt Phí Độ, lại cảm khái một câu, "Làm nghề chúng ta, đôi lúc chính là như vậy, nạn nhân mỏi mắt chờ cháu thực thi chính nghĩa, cháu rõ ràng biết là ai làm, kết quả lại thường xuyên không thể như ý người. Có thể là số xui, không tìm được chứng cứ then chốt, cũng có thể chứng cứ chính xác, kết quả là pháp luật không trị được hắn."

Phí Độ theo lời ông gật đầu một cái: "Trình tự và quy định là cấu trúc chết, luôn có tình huống ngoại lệ không bao gồm được."

Khóe mắt Lục Hữu Lương giật nhẹ, ông cảm thấy câu tiếp theo hắn sẽ vượt giới hạn.

Nào ngờ Phí Độ chỉ bình tĩnh bổ sung một câu: "Nhưng đây đã là hệ thống trải qua ma sát không ngừng, có thể bao gồm lợi ích của đại đa số nhất, cơ bản là 'hiệu quả Pareto', không có nó sẽ tạo thành bất công lớn hơn. Nên đôi lúc, biết rõ có thể sẽ tổn thương một số người, chúng ta vẫn phải bảo vệ hệ thống này."

Cục trưởng Lục ngớ ra: "Hiệu… hiệu quả gì?"

"Nói một cách đơn giản chính là lựa chọn tối ưu cho lợi ích tổng thể của mọi người," Phí Độ cười cười, "Nhà cháu có làm ăn nhỏ, cháu theo học một chút lý luận từ bậc cha chú."

Cục trưởng Lục chậm rãi gật đầu, nhìn biểu cảm thoải mái bình tĩnh của Phí Độ, ông tựa hồ thở phào nhẹ nhõm: "Người trẻ tuổi học thêm là rất tốt, giúp tâm thái bình tĩnh – Thầy Phan của các cháu năm xưa là một thanh niên bất mãn hiện trạng xã hội bất công, bấy giờ mới đổi nghề đi dạy học."

Phí Độ đúng lúc tỏ ra hơi tò mò.

Song cục trưởng Lục không chịu nói tiếp, chỉ khoát tay: "Được rồi, cháu đi làm việc đi."

Phí Độ đứng dậy, đồng thời, ánh mắt hắn từ trên cao đảo qua bàn làm việc của ông.

Trên góc bàn Lục Hữu Lương có một khung ảnh, lồng một tấm ảnh chụp chung, các chàng trai trên ảnh tóc còn dày, eo còn "nhon", chỉ có khuôn mặt hơi có nét giống, nhìn kỹ có thể miễn cưỡng nhận ra – từ trái sang phải, theo thứ tự là cục trưởng Lục, cựu cục trưởng Trương, thầy hướng dẫn Phan Vân Đằng mà Phí Độ giở một số thủ đoạn mới trở thành học trò, và Dương Chính Phong sư phụ quá cố của Lạc Văn Chu.

Trên ảnh vốn nên có năm người, Dương Chính Phong giơ tay phải kéo khuỷu tay một người, song mặt người ấy lại bị khung gỗ che mất, chỉ lộ ra vài tấc da.

Phí Độ nhìn thoáng qua khung ảnh, điềm nhiên như không cầm "danh sách vụ án cho phép đọc" mà cục trưởng Lục đã xóa bớt đi về đội hình sự.

Bước chân hắn rất nhẹ, từng bước một, mang theo một chút manh mối như có như không, dọc đường đều đang suy tính gì đó, đuôi mắt hoa đào rũ xuống nhỏ dài, trông có sự lãnh đạm lơ đãng – cho đến khi hắn nghe thấy giọng nói "đau lòng nhức óc" của Lạc Văn Chu.

"Ăn cây táo rào cây sung!" Lạc Văn Chu trong văn phòng chẳng biết đang lên án ai, cách cửa mấy bước cũng nghe thấy, "Đúng là ăn cây táo rào cây sung cấp sách giáo khoa!"

Phí Độ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lạc Văn Chu đút một tay vào túi, quay lưng lại từ trong văn phòng lắc lư đi ra, vừa lui vừa chỉ đám ăn cháo đá bát bên trong: "Chúng mày quả nhiên không phải con ruột của cha…"

Chưa dứt lời, anh đã đụng phải Phí Độ không thèm né tránh.

"A, xin lỗi." Lạc Văn Chu không biết mình đụng phải ai, đang định quay người lại, thì một bàn tay từ đằng sau vòng lên đỡ anh như nửa ôm.

Phí Độ hơi nghiêng người về phía trước, nói khẽ: "Không sao."

Lạc Văn Chu: "…"

Hành lang rộng thế hắn không đi, nhất định phải lách mình đi qua bên cạnh Lạc Văn Chu, bả vai đụng vào người anh như có như không, bàn tay giơ lên thì tự nhiên và mau lẹ đo thắt lưng anh, sau đó còn ra vẻ: "Cục trưởng Lục bảo tôi chuyển lời tới anh, còn đi muộn là sẽ bị trừ tiền thưởng đấy."

Lang Kiều chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Cậu Phí, mới rồi sếp còn hỏi cậu đã đi đâu chơi bời đó."

"Chậc," Phí Độ cười tủm tỉm nói, "Cục trưởng Lục lớn tuổi rồi, đừng tùy tiện làm bẩn danh dự của người ta."

"Đã ăn chưa?" Đào Nhiên chỉ cái bàn bày một đống đồ ăn sáng bên cạnh, "Cứ lấy tùy thích, cũng không biết em không ăn món gì."

Phí Độ có thể sáng sớm ăn vận chỉnh tề, đương nhiên không thể không có thời gian thong dong dùng bữa, vì thế hắn xua tay nói với Đào Nhiên: "Không, em…"

Hai chữ "ăn rồi" mới ra đến cổ.

Đào Nhiên lại nói tiếp: "Văn Chu mua đấy, không cần khách sáo đâu."

"… Cái gì cũng ăn, không kén." Phí Độ bẻ ngoặt một trăm tám mươi độ, điềm nhiên xách bịch bánh đậu đỏ đi, "Cảm ơn sư huynh."

Mặt dày quá thể!

Lạc Văn Chu chứng kiến màn "nói dối không chớp mắt" đẳng cấp quốc tế, thực sự không thốt nên lời.

Tiêu Hải Dương ngồi trên chỗ làm trong một góc, nghe người khác nói nói cười cười không kiêng dè gì, không biết làm sao để hòa nhập, đành phải câu nệ ngồi ngoài nhìn.

Đào Nhiên vô tình quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy sự quẫn bách của cậu. Tiêu Hải Dương gặp ánh mắt anh vội vô thức đẩy kính, như tìm kiếm cảm giác an toàn mà cúi đầu ra vẻ chuyên tâm làm việc, lấp đầy thời gian không hợp quần, để đừng quá xấu hổ.

Đào Nhiên chú ý tới động tác nhỏ không được tự nhiên của cậu, một lát sau, nhân thời gian rót nước, anh bưng ly đi đến cạnh Tiêu Hải Dương: "Tiểu Tiêu-"

Tiêu Hải Dương vội vàng thẳng lưng lên một cách vô thức: "Đội phó."

"Em không cần câu nệ như vậy," Đào Nhiên vỗ vai cậu, tùy ý dựa lên bàn làm việc của cậu, "Đây đâu phải địa bàn của Vương Hồng Lượng, thả lỏng nào."

Tiêu Hải Dương hoàn toàn không có ý định thả lỏng, cứng đơ ở đó như tấm ván quan tài, căng thẳng nghe anh dạy bảo.

Đào Nhiên im lặng thở dài, nhìn lướt qua hai bản báo cáo khám nghiệm tử thi trên bàn cậu – Chu Tuấn Mậu và Đổng Càn, hai người đều gọn gàng chết vì tai nạn giao thông, trên người không có thương bệnh và thuốc khả nghi, trên điểm này không hề có nghi vấn.

"Bên phía Chu Hoài Cẩn, hôm đó chúng ta đã hỏi." Để Tiêu Hải Dương thả lỏng, Đào Nhiên cố ý nói đến chuyện công việc.

"Anh ta nói lúc ấy ở sân bay lên taxi do một kẻ bắt cóc lái, trên đường đi qua một đoạn tương đối vắng vẻ, một người khác giơ tay chặn lại, muốn đi cùng – cũng chính là kẻ bắt cóc thứ hai. Chu Hoài Cẩn cảm thấy không tiện lắm nên đã từ chối, nhưng cũng không hề phòng bị quá nhiều, kẻ bắt cóc ngụy trang thành hành khách đón xe viện cớ này dây dưa, tấn công anh ta với sự phối hợp của đồng bọn… Này, Tiểu Tiêu, không cần ghi bút ký, không phải họp hành chính thức, anh chỉ tùy tiện nói vài câu thôi."

Lang Kiều ngoạm nhân bánh kếp ra trước, gặm như sóc, nói xen vào: "Em cảm thấy trong đây kỳ thực có một vấn đề, làm sao tên bắt cóc có thể đảm bảo Chu Hoài Cẩn vừa khéo lên xe hắn?"

Đào Nhiên suy nghĩ một thoáng: "Chúng ta đã xem camera ở điểm đậu taxi của sân bay, lúc ấy vừa vặn là rạng sáng, nhân viên trực đã đi rồi, hành khách chờ xe và xe đón khách cũng không nhiều, cho nên không phân luồng, hành khách và xe đều chỉ xếp một hàng, nếu kẻ bắt cóc chờ sẵn ở đó, nhắm đúng thời cơ chen ngang, vừa khéo đón được Chu Hoài Cẩn là không khó."

"Quả thật có thể làm được, nhưng cũng không chắc ăn trăm phần trăm, lỡ như có người vô duyên chen ngang thì sao?" Lang Kiều nói, "Các anh biết không, hôm qua Dương Ba bị mấy người bọn em thay nhau thẩm vấn không chịu nổi, ở trong phòng thẩm vấn la ầm lên, nói Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc căn bản là tự biên tự diễn."

"Không thể nào," Một cảnh sát hình sự khác nói, "Một phú nhị đại, vừa bị đánh vừa suýt bị nước cuốn đi, biểu diễn một màn như vậy có ý nghĩa gì? Anh ta còn bôi đen chính công ty nhà mình, khiến dư luận xôn xao, các bộ ngành liên quan đều tham gia điều tra – tại sao anh ta phải làm khó chính mình?"

Lang Kiều nói: "Nếu Chu Thị chưa chắc là của Chu Hoài Cẩn thì sao?"

Đào Nhiên bỏ ly trà xuống: "Em lại xem tin đồn nhảm ở đâu vậy?"

"Tin đồn nhảm gì chứ, em xem báo cũ cả buổi đó. Sau khi người sáng lập Chu Thị – tức Chu Nhã Hậu chết, vợ ông ta chưa được mấy tháng đã âm thầm gả cho Chu Tuấn Mậu. Anh vừa chết em liền cưới chị dâu, trong tay chị dâu còn nắm rất nhiều cổ phần, dễ nói không dễ nghe đúng không? Em tìm được một bài báo của Hong Kong lúc bấy giờ, bình luận hai vợ chồng Chu Tuấn Mậu là 'Tây Môn Khánh' và 'Lý Bình Nhi', còn nói chắc chắn hai người họ đã dan díu từ khi Chu Nhã Hậu còn sống." Lang Kiều gõ bàn, "Được rồi, mọi người, bây giờ trọng điểm đến rồi – em đã xác minh thời gian Chu Nhã Hậu chết và thời gian Chu Hoài Cẩn ra đời, phát hiện là cùng một năm, tế nhị ghê."

"Ý em là, Chu Tuấn Mậu hại chết Chu Nhã Hậu, lại không cẩn thận nuôi con trai ông ta trưởng thành, hiện giờ Chu Hoài Cẩn phát hiện chân tướng đến trả thù?" Đào Nhiên lắc đầu, "Hãy tập trung vào vụ án, không phải anh mới bảo em tìm người mục kích ở điểm thuê taxi của sân bay lúc ấy sao? Việc chẳng làm được bao nhiêu, chỉ giỏi đoán mò."

"Không phải em đoán mò đâu," Lang Kiều nói, "Bữa đó từ nhà họ Chu về, sếp liền đi tìm chủ nhiệm Tăng, muốn kiểm tra quan hệ huyết thống của ông Chu với ba người dường như là con – Đúng không sếp? Chắc chắn anh tán đồng anh hùng sở kiến của em!"

Lạc Văn Chu đi vào văn phòng của mình, không bình luận gì, "Lo làm việc đi, đừng theo dõi anh, vả lại kết quả còn chưa có mà."

Tiêu Hải Dương vẫn im lặng nghe thế đột nhiên xen vào hỏi: "Nhưng Đổng Càn và Chu Hoài Cẩn không có một chút dính dáng gì, nếu vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu là do người gây ra, Chu Hoài Cẩn dựa vào đâu để khiến Đổng Càn bán mạng cho mình?"

"Nhưng Đổng Càn cũng không dính dáng gì với những người khác của Chu Thị," Lang Kiều nói, "Hôm trước chúng ta đã phân tích, giả sử Chu Tuấn Mậu bị mưu hại, kẻ mưu hại thủ đoạn cao siêu, chắc chắn muốn ngụy tạo thành sự cố ngoài ý muốn, song vụ bắt cóc Chu Hoài Cẩn thì gióng trống khua chiêng, chỉ sợ người

ta không biết – rõ ràng là tự mâu thuẫn. Cho nên em nghĩ, liệu có phải cái chết của Chu Tuấn Mậu thật sự là tai nạn bất ngờ, Chu Hoài Cẩn thừa cơ lợi dụng chuyện này làm to lên, khiến ông ta thân bại danh liệt?"

Tiêu Hải Dương biểu cảm nặng nề, hơi suy tư.

"Chúng ta cần căn cứ, không được bịa chuyện lung tung," Đào Nhiên khoát tay, cắt ngang mọi người thỏa sức tưởng tượng lan man, "Được rồi, ăn xong thì đi làm việc đi."

Hình truy nã bọn bắt cóc dựa theo miêu tả của Chu Hoài Cẩn đã đăng lên, tiếc rằng như đá chìm đáy biển, không có tin tức gì.

Đến bây giờ vẫn chưa tìm được nhân chứng mục kích, xe tải lái xuống sông Bạch Sa cũng là xe mất trộm, bất luận là nó hay chiếc taxi bị cướp, đều không tìm được dấu vết có giá trị trên đó.

Vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu và vụ bắt cóc Chu Hoài Cẩn đều có rất nhiều điểm đáng ngờ, tiến triển rất không thuận lợi.

Ngoại trừ tài xế nhà họ Chu liên lạc với bọn bắt cóc bị bắt tại trận, mỗi người tựa hồ đều rất khả nghi, các nhân vật khả nghi còn không chịu ngoan ngoãn khai báo, toàn là công kích lẫn nhau, nghe rất giật gân, kỳ thực đều chỉ là nói miệng không có bằng chứng.

Ngay cả Dương Ba trọng điểm điều tra của cảnh sát chập tối hôm ấy cũng được luật sư bảo lãnh ra do "không đủ chứng cứ".

Đến đây, đội hình sự tựa hồ đã chựng lại, chỉ có thể chờ kết quả điều tra vụ án kinh tế nhằm vào Chu Thị, để tìm ra một số động cơ và manh mối.

Lạc Văn Chu lật xem một lần từ đầu đến cuối khẩu cung của mấy người hiềm nghi – Chu Hoài Tín như chó điên, chỉ cắn một mình Dương Ba, Dương Ba nói đáng đời Chu Hoài Cẩn; Hồ Chấn Vũ mượn gió bẻ măng, nói Chu Hoài Cẩn và Trịnh Khải Phong bất đồng quan điểm trên phương hướng phát triển chiến lược của công ty, Trịnh Khải Phong hai năm gần đây rất thân với Dương Ba; Trịnh Khải Phong thì kiên quyết không thừa nhận Dương Ba là con riêng của Chu Tuấn Mậu, lão già xảo quyệt như cáo, cứ ậm ừ câu giờ…

Lạc Văn Chu cọ cằm, lúc này, di động trên bàn rung nhẹ.

Lạc Văn Chu cúi đầu xem, lại là đến từ Phí Độ đang ngồi đối diện.

Trong không gian bé xíu đánh rắm một phát có thể bật trúng gót chân này, Phí tiên sinh ngay sát bên có chuyện không mở miệng, nhất định phải chiếm dụng wifi văn phòng gửi Weixin: "Sư huynh, buổi tối có thể hẹn anh không?"

Lạc Văn Chu đưa mắt nhìn hắn, Phí Độ giống như đang hết sức chăm chú nhìn màn hình laptop, nếu không phải khóe môi hơi nhếch lên nụ cười khả nghi, hắn quả thật đang ngồi nghiêm chỉnh.

Phí tiên sinh "ngồi nghiêm chỉnh" nhúc nhích ngón tay, lại một Weixin đập vào mắt Lạc Văn Chu.

Hắn nói: "Tôi thích cơ bụng của anh."

Lạc Văn Chu nghiêng đầu nhìn thoáng qua phòng làm việc không đóng cửa của mình, trong không gian nửa mở, người bên ngoài gọi điện thoại, đi tới đi lui không hề che chắn, thường xuyên có người chạy vào lấy thức uống, kẻ lắm lời còn thuận miệng tán gẫu vài câu với Phí Độ, nhất cử nhất động của mỗi người đều hiện rõ trước mắt tất cả…

Thế mà có người trong hoàn cảnh như vậy ám độ Trần Thương quấy rối anh.

Lạc Văn Chu hơi khô cổ, từ sau màn hình bắn ánh mắt tới Phí Độ, dần dần hơi có vẻ như động vật ăn thịt.

Đương khi anh vừa cầm di động lên muốn nhắn lại, đột nhiên có đồng nghiệp mắt mù xông vào, thoải mái nói: "Đội trưởng Lạc, chờ sốt ruột rồi hả, chủ nhiệm Tăng bảo em đưa anh đây!"

Lạc Văn Chu suýt nữa đánh rơi di động xuống đất.

Đồng nghiệp nọ chẳng mảy may chú ý tới bầu không khí khác thường, thoải mái ném xuống một cái bìa đựng hồ sơ, rồi lại lao đi như gió.

Lạc Văn Chu ho một tiếng, lấy lại cái chân giơ ra dưới gầm bàn, không mấy tập trung mà mở ra.

Giây lát sau, ánh mắt anh tập trung lại.

Kết quả kiểm tra ADN cho thấy anh em nhà họ Chu quả thật đều là con ruột của Chu Tuấn Mậu, Dương Ba và Chu Tuấn Mậu không có quan hệ máu mủ.

"Chu Hoài Cẩn còn đang nằm viện à?" Lạc Văn Chu nghĩ một chút, cầm áo khoác đứng dậy, "Tôi đi tìm anh ta nói chuyện vài câu."

Phí Độ: "Tôi đi cùng anh."

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái.

Phí Độ khẽ liếm khóe môi, ánh mắt như có như không đảo qua văn phòng, tuy rằng không mở miệng, lại giống như im ắng nói một câu "Ở đây hơi nhiều người".

Lạc Văn Chu dừng lại, sau đó không nói gì, ngầm đồng ý cho hắn đi theo.

Họ vừa đi thì Tiêu Hải Dương đột nhiên nhận được một tin nhắn đến từ Đổng Hiểu Tình.

Tiêu Hải Dương không nghĩ tới Đổng Hiểu Tình lại chủ động liên lạc với mình, rất bất ngờ, chỉ thấy Đổng Hiểu Tình nhắn rằng: "Cảnh sát Tiêu, phiền anh đến nhà tôi một chuyến, tôi có vài thứ muốn nộp cho anh."

Tiêu Hải Dương lập tức gọi điện lại, nhưng mà Đổng Hiểu Tình đã tắt máy, trong lòng cậu đột nhiên trỗi lên dự cảm xấu.

"Đội phó Đào," Tiêu Hải Dương đứng bật dậy, "Em phải ra ngoài một chuyến."

72. Quyển 3 - Chương 13: Macbeth 13

Cướp bóc, tấn công bạo lực, mưu sát… mục đích và hậu quả của những hành vi này trực quan như thế, có quy định hình phạt rõ ràng, chỉ cần bắt được hung thủ, tìm được bằng chứng, thì nạn nhân còn có thể đòi được một sự công bằng.

Song sự công bằng này chưa chắc luôn có thể đòi được.

Ví dụ như ở trên đường ném đá làm vui, dẫn đến người qua đường vô tội xảy ra tai nạn thiệt mạng; trộm cắp nắp cống và dây điện đèn đường, khiến người đi đêm rơi xuống cống chết; hoặc tinh anh xã hội hời hợt đưa ra quyết định nào đó, làm người phá sản trôi giạt khắp nơi tuyệt vọng tự tử… Những chuyện này lại nên đi tìm ai đòi công bằng đây?

Người nhà nạn nhân không chia sang hèn, đau khổ và oán phẫn cũng không phân nặng nhẹ, nếu như nhìn thấy kẻ gây tổn thương gây chết người có thể bị áy náy và lương tâm tra tấn cả đời, may ra còn có thể hơi được an ủi; tiếc thay lương tâm người đời đại để không đủ nặng, trước mặt sự tự chỉ trích nặng nề, nó thường sẽ bại trận trong sự mất cảm giác và vô vàn cái cớ-

Tôi không cố ý.

Tôi không nhằm vào anh.

Tôi không ngờ sẽ tạo thành hậu quả như thế.

Tôi cũng là nạn nhân xét trên một mức độ nào đó…

Nhưng ai khiến anh xúi quẩy?

Xét đến cùng, vận mệnh mới là tên đốn mạt hành hung.

Chiếc xe công vụ cà tàng của Cục công an không biết bị bệnh gì, vô-lăng vĩnh viễn không quay về đúng vị trí, thắng cũng chậm, luôn có cảm giác sơ sẩy một cái là sẽ tông vào đuôi xe trước mặt, trông chán cứ như chuẩn bị bãi công vậy. Lạc Văn Chu vốn tưởng loại phá gia chi tử dùng xế xịn chơi xe điện đụng như chủ tịch Phí lái hai bước phải nổi khùng, nào ngờ hắn chỉ hơi nhíu mày lúc vừa bắt đầu, rồi nhanh chóng quen thuộc con xe công tuổi già sức yếu này, cũng không có vẻ gì là khó chịu.

Lạc Văn Chu chú ý tới tuyến đường hắn đi, không nhịn được hỏi một câu: "Lái đi đâu vậy?"

"Bệnh viện tư nhân Hằng Ái," Phí Độ nói, "Chu Hoài Cẩn thật ra chỉ ở bệnh viện công một ngày, đêm ấy lấy lời khai xong liền chuyển tới bệnh viện tư nhân nhà họ có cổ phần, em trai anh ta nói hoàn cảnh quá ồn ào không tốt cho phục hồi vết thương thể xác và tinh thần – tôi đoán là vì trốn cánh truyền thông."

"Không phải anh ta chỉ bị rạch một đường nhỏ ở chân à, tôi nghe Đào Nhiên nói cũng chưa đến nông nỗi thương gân động cốt. Kịch liệt lên án hành vi lãng phí tài nguyên khám chữa bệnh thế này," Lạc Văn Chu chỉ Phí Độ, "Đám các cậu chú ý chút đi, xa xỉ với hủ bại thường là bước đầu tiên của nhân phẩm bại hoại đấy!"

Khéo tên Phí Độ này có bệnh gì, nói tiếng người nhiều là sẽ treo máy, vĩnh viễn đứng đắn không quá ba câu, nghe thế hắn lập tức tận dụng triệt để mà trêu ghẹo một câu: "Như vậy đã tính là xa xỉ? Thế bây giờ anh ngồi trong xe tôi, phải chăng tôi đã xa xỉ đến mức 'theo luật đáng chém'?"

Lạc Văn Chu dùng kính râm che già nửa khuôn mặt, nghe những lời này không nhịn được thở dài, dưới đất trời lanh lảnh làm một tạo hình nghiêm trang: "Bảo bối, loại trêu ghẹo kiểu văn chua giả dấm này, cũng chỉ có da mặt dày như cưng mới làm được, trước kia dụ bọn ngốc lên giường đều dùng chiêu này à? Chẳng trách lần nào cũng thuận lợi."

Phí Độ thu lại ánh mắt không mấy đàng hoàng, chỉ cười mà không nói gì.

Hệ thống công kiểm pháp Yến Thành đều ở quanh khu trung tâm thành phố, cách nhau không xa, Phí Độ đổi tuyến đường, hai người vừa vặn phải đi qua gần Viện kiểm sát.

Đầu thu không khí khô ráo, trời cao mây thưa, mặt trời hơi hung hăng, khi xe cảnh sát lặng lẽ lái qua cổng sau Viện kiểm sát, vừa vặn trông thấy một người phụ nữ trung niên đứng ở ven đường.

Bà cầm một chai nước suối, cổ đeo mấy tấm bảng, trên đó là mấy bé gái cười tươi như hoa. Đôi mắt bà hơi rời rạc, nhìn thấy xe cảnh sát, ánh mắt vô thức theo sát, lộ ra vài phần mù mờ hơi già nua.

"Đó là mẹ Khúc Đồng." Lạc Văn Chu nhìn thoáng qua, nói với Phí Độ, "Lúc đến báo án lấy lời khai tôi có gặp vài lần, sao mới mấy tháng đã già như vậy rồi?"

Phí Độ: "Hôm nay cục trưởng Lục còn trò chuyện với tôi về việc này."

Lạc Văn Chu: "Hửm?"

Phí Độ dừng lại, như cố ý như vô tình nói tiếp theo lời anh: "Nhưng không biết có phải ảo giác không, tôi luôn cảm thấy ông ấy đang thăm dò ý kiến của tôi."

Lạc Văn Chu mặt không thay đổi, thản nhiên đảo mắt một vòng, xuyên qua kính râm che chắn nhìn trộm Phí Độ: "Ý kiến gì?"

"Không biết, nghe như… có lẽ ông ấy cảm thấy tôi sẽ tán thành người nhà nạn nhân mua hung làm thịt Tô Lạc Trản và đám ấu dâm bỏ tiền mua người." Phí Độ nhún vai: "Sao vậy, nhìn tôi giàu tinh thần chính nghĩa thế à?"

Lạc Văn Chu một lúc không lên tiếng, sau đó anh đổi tư thế ngồi uể oải vừa rồi, ngồi thẳng dậy bắt chéo chân, ngôn ngữ cơ thể có vẻ nghiêm túc hẳn.

"Ông ấy còn gạch mấy bản án cũ tôi xin xem." Phí Độ nói, "Tôi đại khái đã hiểu một chút, trùng hợp là, mấy vụ án đó hình như hoặc nhiều hoặc ít đều có tỳ vết, có khi là tức anh ách vì không đủ chứng cứ, có khi là nghi phạm nộp lên chẩn đoán bệnh tâm thần…"

"Phí Độ," Lạc Văn Chu cười, "Là sếp Lục thử cậu, hay cậu muốn thăm dò tôi?"

Ngã tư xe cộ thưa thớt, đèn tín hiệu từ vàng chuyển sang đỏ, Phí Độ chậm rãi đạp thắng.

"Chuyện này tôi quả thật có biết một chút, trước kia sư phụ tôi quá chén từng lỡ lời," Lạc Văn Chu trầm mặc một lúc, nói, "Nếu tôi không đoán sai, các bản án cũ cục trưởng Lục gạch đi đều đã xem từ thời điểm khởi động kế hoạch Tập Tranh lần trước?"

Phí Độ không ngờ anh dễ nói chuyện như vậy, không nhịn được nhìn anh một cái.

"Ngoại trừ kẻ nói mình bị bệnh tâm thần, mấy vụ khác đều là án chưa kết, lúc ấy người dẫn đầu kế hoạch Tập Tranh muốn từ một góc độ khác sắp xếp lại những vụ án này, hi vọng có thể tìm được vài đường phá vỡ bế tắc."

Phí Độ im lặng lắng nghe.

"Nhưng bị trình độ kỹ thuật hạn chế, thời gian trôi qua, rất nhiều chứng cứ đều đã bị chôn vùi, và kỹ thuật phác họa tâm lý bất luận là từ độ hoàn thiện hay độ đáng tin, đều không thể làm bằng chứng trên tòa, cuối cùng những vụ án chưa kết này chỉ có thể dùng làm tài liệu nghiên cứu, không thể đưa kẻ tình nghi ra công lý. Các tiền bối và chuyên gia lúc ấy tham gia kế hoạch Tập Tranh đều tức anh ách, đúng lúc này, những người tình nghi trước sau gặp chuyện ngoài ý muốn."

"Ngoài ý muốn như thế nào?"

"Có kẻ xảy ra tai nạn lạ lùng, có kẻ mất tích, còn có một tự sát mất mạng, chỉ để lại một bản di thư tự thú, những cái tên xuất hiện trong hồ sơ lần lượt biến mất. Quá trùng hợp, nếu không phải ông trời đột nhiên mở mắt giáng báo ứng, thì chỉ có một khả năng – mưu sát. Hung thủ IQ cực cao, hiểu người chết thậm chí còn hơn bản thân người chết, hơn nữa biết rõ trình tự phá án của cảnh sát, trăm phần trăm là người mình. Kế hoạch Tập Tranh bởi vậy mà bị buộc dừng khẩn cấp, trong cục thành lập tổ chuyên án bí mật, tất cả các nhân viên liên quan tạm thời bị đình chỉ công tác để điều tra."

Phí Độ nghe thế, đã hiểu tại sao trên bàn cơm khi Đào Nhiên hỏi "kế hoạch Tập Tranh", Lạc Văn Chu tránh không đáp. Năm đó cuốn vào vụ án này đại khái đều là tinh anh trong ngành và chuyên gia ngành học liên quan, bây giờ nếu vẫn chưa về hưu, chắc cũng đều thành tiền bối và nhân viên quản lý đức cao vọng trọng rồi.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tổ chuyên án rốt cuộc tập trung vào một người hiềm nghi," Lạc Văn Chu nói, "Cụ thể ra sao thì tôi không rõ lắm, nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào có thể tố cáo ông ta. Người này là nhân vật linh hồn của kế hoạch Tập Tranh, rất nhiều tiền bối lúc ấy tham dự kế hoạch Tập Tranh đều là học trò của ông ta."

Phí Độ lập tức hỏi tới: "Người này là ai?"

Lạc Văn Chu lắc đầu: "Tôi không xác định, Dương lão không nói, sau đó tôi từng tra thử, hồ sơ của ông ta đã bị niêm phong cất đi, nhưng nghe ý sư phụ tôi thì người này đã chết rồi."

"Anh không xác định," Phí Độ thấp giọng nói, "Ý là anh từng tra được."

Lạc Văn Chu không thừa nhận cũng không lắc đầu: "Tôi đã nói nhiều như vậy, giờ nên đến lượt cậu thẳng thắn rồi – Tại sao cậu trà trộn vào Đại học Công an Yến Thành, tại sao cậu vắt óc tìm kế gia nhập kế hoạch 'Tập Tranh' khởi động lại? Đừng nói đơn thuần là tò mò do rảnh quá."

Phí Độ trầm mặc.

Hai người ngồi sóng vai trên ghế trước ô tô chật chội, cách nhau chẳng qua mấy nắm tay, chính giữa lại như cách một bức tường dày và lạnh ngắt.

Ánh mắt Phí Độ hơi mập mờ, Lạc Văn Chu giống như nghe thấy tiếng từng tầng cửa cống trong lòng hắn mở ra, chủ nhân đang bình tĩnh mở mấy cánh cửa an toàn cần thiết, bày ra ít nhiều, hòng đổi lấy thứ mình muốn.

Khi hướng dẫn chỉ đường đã biểu hiện sắp đến nơi, Lạc Văn Chu mới vất vả cạy miệng Phí Độ ra một câu.

"Anh biết tôi luôn hoài nghi ba tôi liên quan đến cái chết của mẹ." Phí Độ nói, "Dù các anh loại trừ hiềm nghi cho ông ta, trong lòng tôi vẫn có cảm giác này, không xua đi được. Trên lý luận nói, trực giác và tiềm thức có liên quan, tôi rất muốn biết vì sao tôi có sự hoài nghi ăn sâu cắm rễ này, cho nên tôi đang nghĩ cách ngược dòng chuyện hồi nhỏ."

"Tôi nhớ khi ấy nhà tôi có một tầng hầm, chỉ mình ba tôi có chìa khóa, ngay cả mẹ cũng không thể tới gần, giống như căn phòng khóa kín trong nhà Râu Xanh vậy, tôi âm thầm tìm cách suốt nửa năm mới có chìa khóa và mật mã, lẻn vào…"

Lạc Văn Chu nhạy bén nghe thấy hắn hơi vấp váp dừng lại.

"… Tôi nhìn thấy một bìa kẹp hồ sơ mở ra trên bàn ông ấy, bên trong là… khụ…" Phí Độ nói đến đây thì ho như bị sặc gió, hắn quay mặt ra ngoài cửa sổ, đóng cửa sổ xe, giọng hơi khàn khàn tiếp tục, "Bị sặc, xin lỗi – bên trong là một xấp luận văn, tôi xem lướt qua đại khái, lúc ấy còn quá nhỏ, mới biết chữ, chỉ nhớ mang máng hình như có chữ 'sự kiện ác tính' với 'vết thương tâm lý' nọ kia, luận văn kí tên là 'Phạm Tư Viễn'. Sau đó tôi tra về người này, phát hiện ông ta thật sự quá thần bí, ngoại trừ từng dạy ở Đại học Công an Yến Thành, thì không còn bất cứ manh mối nào khác."

Lạc Văn Chu không đáp, vừa nghe liền biết Phí Độ đang nói vớ vẩn – hồi nhỏ anh từng nhìn thấy các loại giấy tờ trên bàn cha mẹ, ngoại trừ có một lần xé biên bản cuộc họp của cha ra gấp máy bay bị đánh tuốt xác, còn lại ngay cả dấu chấm câu anh cũng chẳng nhớ.

"Một người làm ăn, tại sao lại xem mấy thứ này trong thư phòng bí mật của mình? Anh không cảm thấy rất kỳ lạ à?" Phí Độ lái xe cảnh sát vào bãi đậu xe của bệnh viện Hằng Ái, "Từ sau khi bị tôi xông vào, ba tôi liền bỏ nơi ấy, đồ đạc trong đó cũng dọn sạch không chừa lại gì, nhiều năm qua tôi vẫn chưa tìm được ông ta đã dọn các thứ trong thư phòng đi đâu – xấp luận văn thần bí kia là ký ức cuối cùng của tôi."

"Ồ," Lạc Văn Chu nhàn nhạt đáp một tiếng, chờ xe đậu xong, tháo dây an toàn, cũng không biết có chấp nhận giải thích nửa thật nửa giả của Phí Độ hay không, "Về sau muốn nghe ngóng gì, thì cậu cứ tới hỏi thẳng tôi, tôi thích nói rõ ràng một chút, chuyện có thể nói thì tôi sẽ trả lời ngay, không cần cậu bán sắc. Chuyện không thể nói, cho dù tế bào não tập thể thiếu một nửa nhiễm sắc thể, tôi cũng sẽ không nhiều lời một chữ. Không cần thiết dùng cách quanh co như vậy với tôi."

Phí Độ sửng sốt một thoáng mới ngộ ra ý anh là gì: "Khoan đã, anh nghĩ tôi hẹn anh là vì việc này?"

Lạc Văn Chu không ngó tới hắn, giơ tay đẩy cửa xe, Phí Độ giữ vai anh lại.

"Sư huynh," Phí Độ chẳng những không giận, ngược lại bật cười, "Từ lâu tôi đã muốn hỏi, có phải anh hơi sợ tôi không?"

Lạc Văn Chu nhướng hàng mày dài cơ hồ ra khỏi kính râm: "Tôi sợ cậu? Tôi sợ gì cậu?"

"Sợ tôi lãng phí tình cảm của anh, sợ tôi có ý đồ khác, sợ bản thân ở chỗ tôi mất khống chế, cuối cùng không thể kết thúc…" Phí Độ ngắt từng chữ, "Tôi đoán đúng cái nào rồi?"

Sắc mặt Lạc Văn Chu sầm xuống, anh giơ tay muốn gỡ hắn khỏi người mình: "Cậu nghĩ nhiều…"

Phí Độ: "Hay sợ tôi khiến anh không xuống giường được?"

Lạc Văn Chu: "…"

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ anh chưa từng gặp ai dám khoác lác như vậy, thực sự được mở mang kiến thức rất nhiều.

Lạc Văn Chu không đối đáp nổi, bèn câm miệng, ra tay xách Phí Độ xuống xe.

Cả hai mới ra khỏi bãi đậu xe liền trông thấy xe của cánh truyền thông vây kín cổng bệnh viện Hằng Ái, một đám người rướn cổ nhìn vào trong. Đột nhiên, không biết là ai la lên một tiếng: "Ra rồi!"

Ngoài cổng om sòm lên.

"Chuẩn bị chuẩn bị!"

"Này, chờ tới gần hẵng chụp."

"Đừng chen lấn!"

"Không ổn rồi." Phí Độ thò đầu nhìn thoáng qua, "Chu Hoài Tín không cho tôi biết hôm nay anh hắn xuất viện."

Kỳ thực vết thương của Chu Hoài Cẩn còn không nghiêm trọng bằng vụ sặc nước ở sông Bạch Sa, xử lý một chút là có thể xuất viện. Song dù sao cũng là cậu ấm ngậm thìa vàng ra đời, da thịt đương nhiên phải đặc biệt mềm hơn người ta, nằm ở bệnh viện nhà mình đủ ba ngày, lúc này mới cẩn thận ngồi xe lăn ra viện.

Chu Hoài Tín tự mình đẩy xe lăn, sớm có chuẩn bị với sự hỗn loạn ngoài cổng, chỉ huy một đoàn vệ sĩ áo đen ùa lên, thô lỗ che Chu Hoài Cẩn sau bức tường người. Lại cởi chiếc áo khoác dị hợm ra che cho Chu Hoài Cẩn, chặn ống kính phía sau.

Chu Hoài Cẩn tốt tính cười cười: "Thích chụp thì chụp đi, không cần che."

Chu Hoài Tín đẩy anh ta ra, trầm mặc một lát mới nói: "Anh, anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?"

Chu Hoài Cẩn phong độ ngời ngời, dù đang ở trên xe lăn, sắc mặt tiều tụy, cũng hết sức bổ mắt, thoạt nhìn quả thật không giống anh ruột Chu Hoài Tín: "Nói chuyện gì?"

Chu Hoài Tín quay đầu lại thoáng nhìn sau lưng mình, giữa cảnh ồn ào om sòm, nói khẽ với Chu Hoài Cẩn: "Anh, bất kể thế nào, bất kể anh làm gì… anh đều là anh trai em."

"Nói gì thế, anh không phải anh em thì còn ai vào đây?" Chu Hoài Cẩn hơi khựng lại, sau đó bật cười, vừa nói vừa giơ tay tới Chu Hoài Tín.

Chu Hoài Tín như một con chó gầy còm xấu xí, nhìn tay anh ta một lúc, ngay sau đó như được huấn luyện, cúi đầu để Chu Hoài Cẩn nhẹ nhàng xoa đầu và mặt mình, bả vai căng lên từ từ thả lỏng, trên khuôn mặt như quỷ sống xuất hiện nụ cười có thể nói là yên bình.

Chu Hoài Cẩn ôn tồn nói: "Đi, chúng ta về nhà thôi."

Chu Hoài Tín ngoan ngoãn gật đầu, che cái áo khoác mới cởi lên chân anh mình, cẩn thận đẩy xe lăn tránh đá trên mặt đất.

Một đôi mắt từ xa nhìn họ, thầm nghĩ: ấm áp quá.

Cho người ngoài không biết chuyện xem kịch một lúc, có can hệ gì đâu? Họ vẫn có gia tài bạc triệu, xe xịn vệ sĩ đi theo, nở mày nở mặt. Hôm nay cho người ta chụp vài tấm ảnh, ngày mai sẽ có bản tin nói "Tranh chấp di sản là giả, hai người chủ tương lai của Chu Thị anh em thân thiết."

Vĩnh viễn chẳng ai biết những chuyện bẩn thỉu dưới lớp da người sạch đẹp của họ, mọi người đều chờ xem màn biểu diễn làm lố của nhân vật nổi tiếng trên xã hội, chẳng ai quan tâm mạng người ẩn giữa những hàng chữ.

Có người từ khi sinh ra đến khi chết đi, đại khái chỉ xứng ké một cảnh bên rìa bản tin của người ta.

Nhưng dựa vào đâu mà như thế?

Điện thoại của Chu Hoài Tín đổ chuông, hắn sửng sốt nghe máy: "Phí gia?"

"Ngẩng đầu, nhìn đối diện."

Chu Hoài Tín theo lời tìm kiếm bốn phía, trông thấy Phí Độ và Lạc Văn Chu ở bãi đậu xe đối diện.

"Cảnh sát có chút việc muốn trò chuyện với hai anh em anh," Phí Độ vẫy tay gọi hắn, "Thế nào, có thoát thân được không? Chúng ta hẹn một chỗ ở đằng trước nhé?"

"Được, vậy thì…" Chu Hoài Tín quay đầu lại nhìn thoáng qua, bỗng nhiên phát hiện cánh truyền thông vốn bám đuôi đằng sau họ quay ống kính về một hướng khác, một cô gái trẻ độ ngoài hai mươi ôm trong tay một bó hoa, cũng không tới đây, cách thật xa sợ sệt cúi chào hai anh em.

"Tình huống này là sao?" Chu Hoài Tín nhíu mày, "Phí gia, em chờ chút, lát anh gọi lại sau."

Một vệ sĩ chạy chầm chậm tới, khom lưng nói với Chu Hoài Cẩn: "Tiên sinh, cô gái đó là người nhà của người gây ra tai nạn cho ngài chủ tịch, vẫn chưa từng lộ mặt, hôm nay không rõ làm sao biết anh xuất viện, tìm đến đây, không hiểu muốn làm gì."

Chưa dứt lời, cô gái đã lắp bắp mở miệng: "Nhà tôi chỉ còn lại một mình tôi, ba tôi gây ra vụ tai nạn như vậy, có thể chúng tôi táng gia bại sản cũng không đền nổi… tôi… tôi chỉ muốn đến đây gặp, tự mình nói lời xin lỗi, nhưng chắc người ta cũng chẳng thèm…"

Chu Hoài Tín nhìn Chu Hoài Cẩn.

"Kêu cô ấy tới đây đi," Chu Hoài Cẩn nói, "Đâu phải cô ấy tông, cô ấy cũng rất đáng thương mà."

Chu Hoài Tín không bất ngờ lắm, anh hắn ở bên ngoài luôn mang hình tượng ôn lương cung kiệm nhượng như vậy, hắn quay đầu dặn vệ sĩ vài câu, cho cô gái vào trong tiếng bất mãn của những người khác.

Phí Độ cách một con đường nheo mắt lại: "Cô gái này là thế nào, trông hơi quen mắt."

"Hình như là… Đổng Hiểu Tình?" Lạc Văn Chu ngẩn người, lập tức lấy di động ra – khi nãy Đào Nhiên gửi một tin nhắn xin phép, lý do là Đổng Hiểu Tình nói có thứ gì muốn nộp cho cảnh sát, anh và Tiêu Hải Dương đến đó một chuyến, "Sao cô ta lại ở đây, không phải…"

Trực giác khiến người ta sởn gai ốc bò lên sống lưng Lạc Văn Chu, anh căn bản không kịp suy nghĩ, giơ tay chống hàng rào bảo vệ ngoài bãi đậu xe, trực tiếp nhảy qua.

Phí Độ sửng sốt, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, Đổng Hiểu Tình đã ôm hoa đi tới đối diện Chu Hoài Cẩn, sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể còn hơi run rẩy, câu nệ khom lưng trước Chu Hoài Tín và Chu Hoài Cẩn, nói hai câu "xin lỗi" liền.

Chu Hoài Cẩn giơ tay nhận lấy bó hoa trên tay cô: "Tôi biết đó đều là chuyện ngoài ý muốn, không sao đâu cô gái."

Lạc Văn Chu lao tới cổng bệnh viện, lại bị vệ sĩ và cánh truyền thông chật cứng chặn kín không vào được: "Cảnh sát đây, mau tránh ra!"

Đổng Hiểu Tình giống như bắt đầu ngân ngấn nước mắt, cúi người nhét bó hoa bách hợp to vào lòng Chu Hoài Cẩn: "Tôi đến để…"

Chu Hoài Tín giơ tay cản: "Anh tôi bị dị ứng phấn…"

Chữ "hoa" còn chưa kịp nói, hắn liền nhìn thấy phía sau bó hoa lóe lên ánh sáng. Trong tích tắc, Chu Hoài Tín căn bản không kịp suy nghĩ đó là cái gì, chỉ đẩy xe lăn của Chu Hoài Cẩn ra theo bản năng, cảm giác lạnh ngắt dán lên bụng, sau đó mới là đau nhức lan ra, Chu Hoài Cẩn cả người lẫn xe lăn cùng ngã xuống đất, khó lòng tin nổi mà quay đầu lại-

Đổng Hiểu Tình đâm mạnh con dao cắt trái cây vào bụng Chu Hoài Tín, điên cuồng gào lên một câu: "Tôi đến để tiễn anh lên đường!"

Cùng lúc đó, Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương vừa chạy đến tiểu khu "Lan Loan" căn bản không thể lái xe cảnh sát vào – tiểu khu đã bị xe cứu hỏa chặn lại.

Tiêu Hải Dương ngẩng đầu lên, khói đặc từ trên lầu cuồn cuộn bốc ra, giằng co với súng bắn nước cao áp của lính cứu hỏa, những tiếng chửi bới và tiếng khóc liên tiếp vang lên…

Tim cậu đập nặng nề.

Không thấy rõ điểm cháy, nhưng hình như là gần nhà Đổng Càn!

73. Quyển 3 - Chương 14: Macbeth 14

Đổng Hiểu Tình là một cô gái trẻ, cũng không biết sức lực ở đâu ra, giật mạnh một phát, vậy mà rút được hung khí ra khỏi người Chu Hoài Tín.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, dáng vẻ điên cuồng, cô vung con dao dính đầy máu, hệt như Dạ Xoa hình người, quay người lao tới đám đông kinh hãi đến ngây ra.

Mọi người vốn đang chen chúc đua nhau thét lên, ngoại trừ cá biệt dũng sĩ còn trốn trong một góc liều mạng chụp, hầu hết không muốn do công việc quèn mà mất cái mạng nhỏ. Nhất thời đám đông xô xô đẩy đẩy, bỏ chạy tứ tán, hoàn mỹ tạo thành một hàng rào thịt người, chặn đoàn vệ sĩ lúng túng của nhà họ Chu.

Adrenaline của Lạc Văn Chu bốc lên, cơ hồ có thể phun ra đỉnh đầu, anh không chút nghĩ ngợi co giò đuổi theo, chạy hơn mười mét thì ý thức chậm nửa nhịp mới đuổi kịp cặp giò lao đi như bay, nghĩ tới Phí Độ, liền quay đầu nhìn lại.

Song ra ngoài dự kiến của Lạc Văn Chu, Phí Độ không ngất cũng không nôn, hắn chỉ hơi cứng đờ đứng cạnh Chu Hoài Tín, ánh mắt không có kính che hơi rời rạc, nhưng người vẫn tỉnh táo. Hắn quay nghiêng lại Lạc Văn Chu, ánh mắt cố gắng tránh các vết máu xung quanh, liếc thấy anh còn bình tĩnh phất tay.

Trong một chớp mắt, chứng sợ máu của Phí Độ thoạt nhìn cũng không nghiêm trọng lắm.

Trong lòng Lạc Văn Chu cảm thấy hơi là lạ, song lúc này anh đã không kịp suy nghĩ nhiều, thấy Đổng Hiểu Tình đã xuyên qua đám đông, sắp lao ra khỏi bệnh viện Hằng Ái, anh tính toán đại khái tuyến đường, chạy sát góc tường vòng qua mọi người, bước lên luống hoa ven đường, như vượt nóc băng tường mà đuổi theo.

Từ lúc Đổng Hiểu Tình dùng dao hành hung tới khi đắc thủ thoát đi, hết thảy đều quá nhanh.

Trong đầu Phí Độ "Ong" một tiếng, vết máu loang ra trên bụng Chu Hoài Tín như một cây búa tạ nện mạnh lên ngực hắn, khiến ba hồn bảy vía trong thân thể gầy gò cùng nhau chấn động.

Mặc dù sợ máu hơi bất tiện, song trong sinh hoạt thường ngày cơ hội gặp máu quả thật không nhiều, thỉnh thoảng trầy trụa, buồn nôn một lúc rồi cũng thôi.

Phí Độ không biết đã bao lâu rồi mình không đối mặt với cảnh tượng như vậy, tai ù đi, tứ chi cơ hồ mất khống chế, đầu ngón tay co giật nhẹ như phản xạ có điều kiện, xương và cơ toàn thân chớp mắt đều căng cứng, giúp hắn đứng thẳng, nhìn như tỉnh táo, song kỳ thực ý thức đã mơ hồ.

Phí Độ siết chặt nắm tay, khớp kêu rắc rắc, hắn cố gắng nhìn đi chỗ khác, trong nhịp tim lộn xộn chẳng hề theo quy luật, hắn sải bước đến gần Chu Hoài Cẩn.

Chu Hoài Cẩn bị xe lăn lật đè lên một chân, luống cuống ngồi xổm dưới đất, ngay sau đó bị người ta xách cổ áo lôi dậy.

"Rất có thể anh ta đã bị thương nội tạng, bụng xuất huyết cực kỳ nguy hiểm," Phí Độ nói bằng ngữ khí lạnh lẽo và gấp gáp, "Anh còn cần mạng của anh ta không? Nếu cần, thì lập tức gọi nhân viên cấp cứu giỏi nhất bệnh viện nhà anh ra đây. Chu tiên sinh, tôi biết anh không què, đứng dậy!"

Chu Hoài Cẩn lảo đảo một chút mới đứng vững, sợ hãi nhìn thẳng Phí Độ hai giây, sau đó như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, chộp lấy điện thoại.

Chu Hoài Tín như một con cá bị mổ bụng, giãy giụa dưới đất theo bản năng, một vòng người vây quanh, chẳng ai dám tùy tiện động vào hắn, máu càng cọ càng ra nhiều. Phí Độ nghe Chu Hoài Cẩn lời nói lộn xộn gọi người, lại nhìn anh ta vứt di động lao tới Chu Hoài Tín, chỉ biết nói lung tung mấy câu "nhìn anh", "không sao" nọ kia. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Phí Độ nâng lên hàng mi ngấm ướt mồ hôi lạnh, nhìn thẳng vào mắt Chu Hoài Tín.

Ánh mắt Chu Hoài Tín ngày càng tối đi, ngày càng lệch tiêu cự, trong mắt Phí Độ, hắn ta đang xảy ra sự thay đổi kỳ dị – đang biến thành một đống phế phẩm hữu cơ xa lạ.

Hắn cảm nhận được rõ rệt cả người mình bị chia làm đôi, một nửa do vết thương chảy máu không ngừng của Chu Hoài Tín mà cảm thấy chóng mặt buồn nôn theo tính sinh lý, một nửa khác thì như động vật xa bầy, chẳng hiểu gì hết mà nhìn ánh mắt Chu Hoài Tín, không cách nào liên hệ kẻ hấp hối này với Chu Hoài Tín mà hắn biết, mù mờ trước những lo lắng và đau khổ gào trời gào đất của người khác, hắn theo bản năng thử hòa nhập, phí công tìm kiếm sự đồng cảm trên lý luận những người bình thường nên có.

Song vét hết ruột gan mà vẫn chẳng có.

"Ai cũng sợ chết, nhưng kỳ thực điều họ sợ hãi chỉ là những cái chưa biết. Bản thân cái chết không hề đau khổ, thậm chí còn có khoái cảm, hẳn con đã tự mình trải nghiệm rồi."

"Con chú ý tới ánh mắt lũ động vật sắp chết đó chứ? Đó là ánh mắt đã tìm được chân tướng – chân tướng là, bản thân 'sống' chính là ảo giác do hệ thần kinh tạo ra, là một ý thức về bản thân giả dối."

"Ý thức của con người tựa như nước chảy, không phút giây nào là không đang thay đổi, và cái chết là hướng chảy cuối cùng của nó. Trừ khi con có thể hiểu rõ hoặc khống chế toàn bộ quá trình ý thức nào đó thay đổi, nếu không sinh mạng này sẽ không thuộc về con, thứ không thuộc về con, mỗi lần thay đổi đều đang đi ngược lại nhận thức của con, mỗi giờ mỗi phút đều đang chết đi, không thay đổi chỉ có cái xác do carbohydrat tạo

thành, con sinh ra tình cảm với cái xác này, chẳng phải giống như nhân hóa thịt heo trong đĩa à? Đó là một chứng hoang tưởng."

Mùi máu tươi nồng nặc chui vào xoang mũi, ngũ tạng lục phủ Phí Độ đều sôi trào theo. Các nhân viên cấp cứu đầu mướt mồ hôi từ trong bệnh viện Hằng Ái lao ra, vây quanh Chu Hoài Tín bắt đầu cấp cứu, rồi lại khiêng hắn đi như một cơn gió. Phí Độ theo tới phòng cấp cứu, rốt cuộc không nhịn được nữa, bỏ Chu Hoài Cẩn ở đó một mình, quay người lao vào nhà vệ sinh.

Đổng Hiểu Tình tội phạm giết người hành hung ngay trước mắt đám đông này toàn thân dính máu, dây cột tóc đứt ra, mái tóc xoăn lọn to dày công uốn giờ rối tung sau lưng, sợi tóc tung bay trong gió, chốc chốc quấn lên hung khí ghê người trên tay.

"Đổng Hiểu Tình!" Lạc Văn Chu dựa vào dáng cao chân dài, không ngừng rút ngắn khoảng cách với Đổng Hiểu Tình, thấy cô ta đã lao xuống đường cái, Lạc Văn Chu gầm lên một tiếng, "Đứng lại, cô thực sự cho rằng mình có thể chạy được à!"

Khả năng là Đổng Hiểu Tình đã sức cùng lực kiệt, bước chân chậm lại, nghe câu này cô đột nhiên dừng bước, quay đầu chuyển hướng sang Lạc Văn Chu, giơ dao lên.

Lạc Văn Chu không sợ cô ta vung dao chém, đối với anh thì mười Đổng Hiểu Tình cầm dao cũng chẳng có gì đáng sợ, nhưng anh thật sự không tài nào hiểu nổi động cơ của cô gái này, sợ cô ta trong trạng thái tinh thần không ổn định sẽ tự tử, vội vàng dừng lại cách vài bước.

"Bình tĩnh." Lạc Văn Chu đè hai tay xuống, cố hết sức dùng ánh mắt ôn hòa kiên định nhìn Đổng Hiểu Tình, muốn để cô ổn định lại, bịa ra một câu nói dối ngay tại đây, "Hãy nghe tôi nói, cô gái, người cô vừa đâm chưa chết, hậu quả của việc này không nghiêm trọng, cô đừng sợ hãi, không sao đâu."

Đổng Hiểu Tình còn nằm trong trạng thái căng thẳng, nhưng lúc này chắc đã hơi hoàn hồn, tay cầm dao run bần bật, không biết là sợ hay hối hận vì đã không cho Chu Hoài Tín thêm nhát nữa.

"Tôi là cảnh sát," Lạc Văn Chu trầm giọng nói, từ đằng xa lấy thẻ cảnh sát ra giơ lên, "Có chuyện gì cô có thể nói với tôi."

Đổng Hiểu Tình lui một bước, ánh mắt nhìn Lạc Văn Chu rốt cuộc có tiêu cự, chốc lát sau, những nóng nảy và vặn vẹo trên khuôn mặt dính máu đều dần dần bình ổn, chỉ có nỗi bi phẫn khắc vào xương như nước chảy đá lộ. Vành mắt Đổng Hiểu Tình đỏ từ ngoài mí mắt vào trong con ngươi, cô như một người câm, thế giới này không nghe thấy tiếng cô, thỉnh thoảng gặp ai chịu lắng tai nghe, cô lại không biết phải nói từ đâu.

Lạc Văn Chu cẩn thận thử đến gần một bước: "Thả lỏng nào cô gái, đừng giơ dao mãi như thế, không nặng à? Nguy hiểm lắm!"

"Tôi…" Đổng Hiểu Tình theo lời anh, vô thức hơi chúi mũi dao xuống, lời nói lộn xộn, "Ba tôi ông ấy…"

Lạc Văn Chu liếc nhìn con dao trên tay Đổng Hiểu Tình, cẩn thận tính toán phần trăm bắt được cô ta trong một đòn, vừa thản nhiên tới gần, vừa tiếp tục nói: "Ba cô rất oan, chúng tôi đều biết, chúng tôi nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho ông ấy."

Nào ngờ nghe câu này, nước mắt Đổng Hiểu Tình lại chợt tuôn rơi: "Ba tôi… ba tôi ông ấy không oan."

Lạc Văn Chu ngớ ra: "Cô nói cái gì?"

"Ông ấy cũng là một thành viên trong những người đó, bọn họ…"

Đổng Hiểu Tình mới nói đến đây, thì đột nhiên có gió dữ quét qua, một chiếc xe hơi thình lình chạy tới sau khi tăng tốc bất chợt rẽ ngoặt, đâm thẳng vào người cô. Lạc Văn Chu căn bản chưa kịp phản ứng, thì Đổng Hiểu Tình đã bay sượt qua anh, lời nói thậm chí chưa kịp ra khỏi môi.

Mảnh vỡ của kính chắn gió phía trước như những giọt mưa bị cuồng phong cuốn lên, bắn đầy vào người Lạc Văn Chu, mà chiếc xe gây sự kia lại không chút do dự tăng tốc lần nữa, đạp chân ga hết cỡ lao thẳng tới anh. Lạc Văn Chu phen này chắc đã dùng tới sức lực hồng hoang để né, nhưng vẫn bị kính chiếu hậu quẹt trúng, kính chiếu hậu gãy tại chỗ, anh bất chấp đau nhức, theo bản năng căng cơ bắp lên bảo vệ đầu, thuận thế lăn ra xa đường cái.

Kẻ hành hung quả nhiên có kinh nghiệm, biết mình trì hoãn một giây thì nguy hiểm sẽ tăng thêm một phần, không hề lãng phí thời gian quay lại truy kích, hắn chỉ tiện đường tông Lạc Văn Chu, thấy không thể tông chết liền quyết đoán từ bỏ.

Đoạn đường ở cổng sau bệnh viện Hằng Ái khá vắng, hiện giờ lại không phải giờ cao điểm, trên đường vắng tanh, chiếc xe điên khùng kia cứ thế mang theo kính trước vỡ nát, đến vô ảnh đi vô tung mà lao đi mất dạng!

Nửa người Lạc Văn Chu tê dại vì cú tông ấy, một lúc lâu anh mới giãy giụa bò dậy, tận đến lúc này những người khác mới lục tục có phản ứng, vội vàng chạy tới. Anh vừa lao đến Đổng Hiểu Tình, vừa liên lạc với văn phòng Cục công an: "Đường Nam Sơn cổng sau bệnh viện Hằng Ái, chiếc xe con XX màu trắng, biển số Yến CXXXXX, truy nã toàn thành phố… Không, toàn tỉnh, toàn quốc, cho dù hắn lên Thái Bình Dương rồi, cũng quẳng neo lôi về cho tôi!"

Đầu Đổng Hiểu Tình đã biến dạng, một chiếc giày bay thẳng sang bên kia đường, tay chân trần dính đầy đất cát, máu thịt bầy nhầy, thực sự là không thể chết hơn được nữa.

"Mẹ kiếp lũ khốn." Lạc Văn Chu không nhịn được chửi thề một câu, xương mày ngưa ngứa, anh tiện tay chùi, máu dính đầy tay – thì ra là bị thủy tinh bắn ra cứa một vết nhỏ.

Lạc Văn Chu thở hổn hển mấy hơi: "Đào Nhiên với Tiêu Hải Dương tình hình thế nào, đến nhà Đổng Hiểu Tình chưa?"

Lang Kiều mới đầu không hề hoài nghi chấp hành mệnh lệnh của anh, đến lúc này mới có cơ hội mở miệng: "Em đang định báo cáo anh đây, vừa rồi đội phó Đào gọi điện nói trong nhà Đổng Hiểu Tình không có ai, còn bị cháy… Chuyện này là thế nào đây sếp? Còn nữa, vì sao anh phải truy nã chiếc xe này?"

Lạc Văn Chu nhắm chặt mắt lại.

Đám đông khi nãy bị Đổng Hiểu Tình cầm dao đâm người dọa chạy tứ tán đã tụ lại lần nữa, nhưng không dám tới gần, chỉ đứng hai bên đường nhỏ giọng chỉ trỏ.

Đổng Hiểu Tình ngã xuống ngay giữa ban ngày ban mặt.

Cô gái này tính tình rất khó chịu, cũng là người quật cường, một mặt tuyên bố mình đã chuẩn bị táng gia bại sản đền cho nạn nhân, một mặt không phút giây nào là không kiên quyết bảo vệ danh dự của cha.

Vậy tại sao cô ta con giun xéo lắm cũng quằn, tại sao ám sát Chu Hoài Cẩn?

Tại sao trước đó lại phải liên lạc với Tiêu Hải Dương?

Cô muốn làm gì? Cô muốn đưa cái gì cho Tiêu Hải Dương?

Và câu "Ông ấy cũng là một thành viên trong những người đó" cô nói trước khi chết…

"Những người đó" là ai?

Ai to gan lớn mật như vậy, dám giết người phóng hỏa ngay trước mặt cảnh sát?

Lạc Văn Chu nhất thời lại hơi khó thở.

Lúc này, Phí Độ trong bệnh viện Hằng Ái đã sắp nôn cả nội tạng ra, khi súc miệng, tay hắn thế mà đang run.

Phí Độ bực dọc cởi hai khuy áo sơ mi, vốc nước lạnh lên mặt, lại vuốt mớ tóc ướt sũng ra sau đầu, nhét hai viên kẹo bạc hà liền vào miệng, cho đến khi kẹo bạc hà tan sạch, hắn cuối cùng mới có đủ sức để đứng thẳng bước đi. Phí Độ hờ hững nhìn lướt qua bản thân sắc mặt tái xanh trong gương, đút các ngón tay run rẩy không thôi vào túi.

Chu Hoài Cẩn gục đầu ngồi trên ghế dài của bệnh viện, đôi tay loạn thần kinh quấn vào nhau, gân trên cổ gồ hết lên một cách dữ tợn. Bỗng nhiên, một cái khăn ướt từ phía trên rơi xuống, Chu Hoài Cẩn ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, thấy Phí Độ đi đến bên cạnh, nhưng không nhìn mình, chỉ nhìn đèn phòng giải phẫu.

"Lau sơ đi," Phí Độ mở miệng trước, "Chắc Chu tiên sinh không biết nhiều về tôi, tôi thỉnh thoảng có chơi chung với Hoài Tín."

Chu Hoài Cẩn miễn cưỡng xốc lại tinh thần ứng phó hắn: "Tôi biết, Phí tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu…"

"Là tôi ngưỡng mộ anh đã lâu," Phí Độ cắt ngang, "Chu Hoài Tín ba câu không rời anh mình, mỗi lần nhắc tới Chu tiên sinh đều giống như chưa cai sữa, nghe muốn chai cả tai."

Chu Hoài Cẩn hít sâu một hơi, hai tay siết chặt vào nhau.

Lúc này, mấy nhân viên y tế không biết có chuyện gì mà vội vội vàng vàng chạy qua, quấy rầy đến Chu Hoài Cẩn, anh ta giật mình đứng dậy, nhìn hướng phòng giải phẫu một lúc lâu, hiển nhiên là không ngồi yên được nữa, không ngừng đi quanh tại chỗ. Vẻ nhã nhặn bình thường anh ta đeo trên mặt như mặt nạ không còn sót lại chút nào, tóc tai bù xù, hai tay không tự chủ được chắp lại, giống như đang cầu xin thần linh không biết tên xót thương, thì thào tự an ủi mình: "Không sao, không sao… nhất định sẽ không sao."

"Con dao dài như vậy, đâm vào rút ra, khả năng không sao là rất thấp." Phí Độ vô tình cắt ngang lần nữa, "Chu tiên sinh, tuy nói là sống chết có số, nhưng anh ta vẫn là vì anh."

Chu Hoài Cẩn mệt mỏi sụp vai xuống: "Tôi biết, tôi chỉ là…"

"Tôi nói không phải là anh ta đỡ dao cho anh," Phí Độ hơi hùng hổ nói, "Chu tiên sinh, anh biết ý tôi là gì, ý tôi là tiền căn hậu quả cả vụ việc – anh tin lừa gạt người đời đều sẽ có báo ứng chứ? Lừa hoài không chừng vận xấu sẽ trở thành thật đấy."

Chu Hoài Cẩn chợt run lên.

Phí Độ: "Anh có muốn trước tiên bắt đầu nói từ việc bày ra vụ bắt cóc mình như thế nào hay không?"

Mấy vệ sĩ áo đen bên cạnh ra vẻ bình tĩnh tới gần, căng thẳng vây quanh Phí Độ.

Phí Độ hãy còn giữ nguyên nét cười châm chọc trên khóe môi nhợt nhạt, hoàn toàn phớt lờ đám kém cỏi này – nếu họ hữu dụng thì Chu Hoài Tín cũng chẳng đến mức thập tử nhất sinh.

Một lúc lâu, Chu Hoài Cẩn khoát tay, khẽ mở miệng: "Anh nói đúng."

"Ra ngoài hết đi," Chu Hoài Cẩn nói với đoàn vệ sĩ, "Để tôi trò chuyện với Phí tiên sinh một lát."

Phí Độ đi đến máy bán hàng tự động mua hai chai nước, đưa một chai cho Chu Hoài Cẩn.

"Là người do tôi tìm." Chu Hoài Cẩn uống hết nửa chai liền, hít sâu một hơi, không đầu không đuôi nói, "Bao quát Hanh Đạt làm bệ, cũng là tôi chọn."

"Anh không sợ cảnh sát đi chậm, khiến anh kịch giả thành thật chết đuối dưới sông à?"

"Có người ở gần đó canh chừng, hễ có khác lạ sẽ cứu tôi, chúng tôi tìm đều là người bản địa rành đường, không dễ bị cảnh sát bắt – dù bắt được cũng không hề gì, tôi chứng minh họ là người qua đường nhiệt tình là được."

Quả thật là rất tiện.

Phí Độ gật đầu: "Anh thường niên không ở trong nước, chưa chắc quen thuộc địa hình như vậy, hai kẻ bắt cóc đó là do Hồ Chấn Vũ liên hệ giúp anh à? Tại sao các anh lại chọn khu Bạch Sa?"

"Tôi là người vạch kế và quyết định, những người khác chỉ làm theo chỉ thị của tôi, không cần liên lụy người ta." Chu Hoài Cẩn dừng một chút, lại miễn cưỡng gật đầu, "Chọn khu Bạch Sa, thứ nhất là từ sân bay đi ra đường rất thuận, thứ hai người tìm đến hỗ trợ vừa vặn là dân bản xứ, hơn nữa mấy người chúng tôi đều không có dính dấp rõ ràng với Bạch Sa, không dễ bị hoài nghi."

Phí Độ: "Người hỗ trợ?"

"Chỉ là một người bạn trước đây có giúp đỡ một chút." Chu Hoài Cẩn lắc đầu, "Không liên quan đến chuyện này."

"Tôi… tôi hôm đó đột nhiên biết tin lão chết, liền ý thức được đây là một cơ hội." Chu Hoài Cẩn khàn khàn nói, "Ở trong tập đoàn, tôi chỉ là vật biểu tượng đẹp đẽ, Chu Tuấn Mậu một tay che trời, dù lão đã chết, vẫn còn con chó săn Trịnh Khải Phong, không tới lượt tôi nói chuyện."

Phí Độ: "Tôi cho rằng Chu tiên sinh bất luận là trên thân phận hay kinh nghiệm, ít nhất đều hơn Dương Ba."

"Thân phận?" Chu Hoài Cẩn cười khổ, "Tôi thì có thân phận gì? Tôi chỉ là một tấm màn che thôi."

74. Quyển 3 - Chương 15: Macbeth 15

"Mẹ tôi gả cho Chu Tuấn Mậu lúc đang mang thai tôi, tôi là con của bà và chồng trước, đương nhiên, đối với bên ngoài họ chỉ nói là 'sinh non'," Chu Hoài Cẩn cười khổ, "Người ngoài đều cảm thấy Chu Tuấn Mậu có bản lĩnh, có nghị lực, nhiệt tâm công ích, còn yêu nước – quả thật là hình mẫu đức cao vọng trọng, Phí tiên sinh, anh không cho là như thế chứ?"

Phí Độ hơi ngạc nhiên ngước nhìn lên.

"À, tôi nghe nói ông Phí sau khi góa vợ vẫn sống một mình," Hiển nhiên, Chu Hoài Cẩn đã hiểu lầm nguyên nhân hắn ngạc nhiên, hơi tự giễu mà buông tay, "Chuyện kiểu này đối với anh là rất khó lý giải sao?"

Phí Độ nhẹ giọng hỏi: "Nói vậy anh đã làm giám định ADN?"

Chu Hoài Cẩn nhún vai: "Cái này thì cần gì phải làm? Từ nhỏ tôi đã biết mình không phải con ruột của lão, Chu Tuấn Mậu sẽ không tính sai, nếu không chắc chắn, thì lão phải làm giám định rồi. Tôi không có ảo tưởng gì với lão, Hoài Tín là đứa con một chính xác của lão, lão cũng thờ ơ suốt bao nhiêu năm, huống chi là tôi – không sợ anh chê cười, lão không hạ độc giết chết tôi, đã là kết quả của đánh cờ nhiều mặt rồi."

Tay Phí Độ còn đang run rẩy không khống chế được, hắn đành phải hơi dùng sức bóp chai nước suối giá ngắt, đồng thời hơi suy tư nhìn Chu Hoài Cẩn một cái – mặc dù Chu Hoài Cẩn trông rất trẻ, trên giấy tờ anh ta đã ba mươi tám tuổi rồi.

Chỉ sợ Chu Hoài Cẩn không rõ lắm, ba bảy ba tám năm trước, kỹ thuật giám định ADN còn chưa hề phổ biến.

"Anh đang ám chỉ Chu Tuấn Mậu người này," Phí Độ cân nhắc từ ngữ, "Sẽ dùng một số thủ đoạn không chính đáng lắm?"

"Chứ không anh cho rằng cha ruột của tôi làm sao mà chết? Thật sự là chết vì bệnh tim à?" Chu Hoài Cẩn lạnh lùng nói, "Trịnh Khải Phong cánh tay đắc lực của lão là kẻ xuất thân du côn, vật họp theo loài, không có gì là bọn họ không làm được."

"Làm sao anh biết?"

"Mẹ tôi trước lúc lâm chung đã nói cho tôi biết, thời trẻ bà bất mãn với dục vọng khống chế và một số… sở thích không dễ chấp nhận của cha ruột tôi, lại tiếc rẻ không ly hôn, dưới các loại cám dỗ đã ngoại tình với Chu Tuấn Mậu, do sự xúi giục của hai tên khốn Chu và Trịnh, cùng bọn chúng hợp mưu làm vụ ấy. Nhưng gian phu dâm phụ cũng muốn thiên trường địa cửu à?" Chu Hoài Cẩn ấm áp như ngọc lộ ra sự cay nghiệt giấu bên trong mấy chục năm, "Quá nực cười! Không bao lâu bà liền phát hiện, người đàn ông này so với kẻ cặn bã lúc trước chỉ hơn chứ không kém, lại không khéo đã có tôi. Chu Tuấn Mậu vẫn cho rằng bà nắm giữ bằng chứng năm đó họ âm mưu giết hại Chu Nhã Hậu, vì việc này – và cổ phần tập đoàn trong tay bà, lão vẫn bịt mũi vờ như tôi không tồn tại."

Sự nghi ngờ trong lòng Phí Độ ngày càng tăng: "Cho rằng?"

"Mẹ tôi có một két sắt bí mật ở một ngân hàng tư nhân, ngoại trừ bản thân bà và người thừa kế di sản do bà chỉ định, thì không ai có thể mở được, chìa khóa ấy chính là thứ bà dùng để kiềm chế Chu Tuấn Mậu, sau đó tới tay tôi," Chu Hoài Cẩn thở dài, "Bây giờ dù sao Chu Tuấn Mậu cũng chết rồi, tôi cũng có thể nói thật – thực ra trong két sắt chỉ có một hộp thuốc trợ tim hết hạn. Không thì tôi đã khiến lão thân bại danh liệt từ lâu rồi, chứ đâu cần ép mình lá mặt lá trái như bây giờ?"

"Anh nói anh là con Chu Nhã Hậu," Phí Độ chậm rãi hỏi, "Có những ai biết chuyện này?"

"Chu Đại Long ngoài mặt nhân nghĩa đạo đức, nhưng cả đời tự cho mình là ưng lang, làm sao có thể để mặc người ta biết màu sắc trên đầu mình? Ngoại trừ Trịnh Khải Phong, những người khác hẳn đều bị giấu hết. Có điều Hoài Tín…" Nói đến đây, Chu Hoài Cẩn một lần nữa ngẩng đầu nhìn đèn phòng giải phẫu, dừng một chút, khó khăn tiếp tục, "Hoài Tín từ nhỏ nhạy cảm hơn những đứa trẻ khác, tôi cảm thấy nó hẳn đã đoán được, chỉ có điều chưa từng mở miệng nói ra. Thằng bé này… Thằng bé này là tôi nhìn lớn lên. Mẹ tôi bị vụ mưu sát năm đó tra tấn cả đời, lúc đẻ Hoài Tín lại lớn tuổi, chứng trầm cảm hậu sản làm nặng thêm vấn đề tinh thần, bà căn bản chẳng có thời gian chăm sóc nó. Ở nhà họ Chu, trừ kẻ sát nhân ngu xuẩn là mẹ tôi, nó là người duy nhất có quan hệ máu mủ với tôi, nó bé xíu, vô tội như vậy, tuy rằng chảy trong người dòng máu kẻ kia… Nhưng mà nó chỉ có tôi, tôi cũng chỉ có nó."

Đây là một cặp anh em lớn lên trong gia đình méo mó, đương nhiên có lý do để oán hận lẫn nhau, lại bị ép phải nương tựa vào nhau suốt một thời gian dài.

Chu Hoài Cẩn chắp tay, chống trán: "Nếu có báo ứng, tại sao lại rơi xuống người nó?"

Phí Độ biết, lúc này theo phép lịch sự, hắn nên vỗ vai Chu Hoài Cẩn vành mắt đỏ hoe để an ủi, song trong lòng hắn là sự chán ngán dửng dưng, hắn như một động vật máu lạnh trao đổi chất chậm chạp, lười giơ tay ra.

Hắn nghiêng đầu đánh giá Chu Hoài Cẩn, giọng điệu bình thản hỏi tiếp: "Anh vừa nói Hoài Tín là 'con một' của ông già – như vậy, anh đã biết Dương Ba và Chu Tuấn Mậu không có quan hệ huyết thống?"

"Các anh đã tra quan hệ ruột thịt của Dương Ba và Chu Tuấn Mậu? Cảnh sát trong nước hành động nhanh nhẹn đấy." Chu Hoài Cẩn chớp mạnh mắt vài cái, cố gắng để cảm xúc ổn định lại, khàn khàn nói, "Dương Ba kẻ này… cực kỳ nông cạn, chí lớn tài mọn, ngày ngày bám đít Trịnh Khải Phong, tự xưng là học trò của lão ta, kỳ thực căn bản chỉ học được một chút bên ngoài. Người như vậy, không kinh nghiệm cũng không năng lực, xuất thân và bằng cấp đều tầm thường, tại sao tuổi còn trẻ đã được đề bạt đến vị trí ấy? Dĩ nhiên phải có người phỏng đoán, cho nên lúc ấy xuất hiện lời đồn 'con riêng'."

"Lời đồn này một dạo truyền sôi sùng sục, nhưng bất luận là bản thân Chu Tuấn Mậu, hay Trịnh Khải Phong chỗ dựa vững chắc của Dương Ba, đều chưa từng ra mặt giải quyết, dần dà, có thể tên này còn thật sự cho mình là 'Hoàn Châu thái tử'." Chu Hoài Cẩn bóp chai nước suối, lắc đầu, "Hắn lặng lẽ thu thập ADN của Chu Tuấn Mậu và mình, lén tìm một trung tâm giám định ADN không chính quy lắm… Đến cả việc này cũng lén lén lút lút, có một số kẻ quả thật là từ trong bản chất đã nhục nhã."

Phí Độ hỏi tiếp theo lời anh ta: "Anh phát hiện chuyện hắn bí mật tìm người làm giám định?"

"Người phụ trách trung tâm lậu ấy tôi quen khi chơi đá bóng, cũng coi như là bạn chơi bóng," Chu Hoài Cẩn nói, "'Rác trắng' điển hình, một tên lừa đảo, hắn biết bí mật của không ít người, thoạt nhìn như hồ lô cưa miệng, cái gì cũng giữ được, kỳ thực lén giao dịch rất nhiều, chỉ xem anh có trả nổi hay không."

"Hắn đem chuyện này tiết lộ cho anh biết-"

"Nên nói là, hắn đem chuyện này tặng miễn phí cho tôi," Chu Hoài Cẩn nói, "Tôi trả tiền mua là một phục vụ khác, tôi bảo hắn thay mẫu của Hoài Tín vào."

Dương Ba, một gã trai nghèo hai bàn tay trắng, tự dưng được ông chủ khen ngợi, trong lòng hơn một nửa là vừa tự hào vừa cảm kích, thậm chí có thể hơi sợ hãi. Nhất định hắn từng cẩn trọng theo sát người đàn ông có ơn tri ngộ, mỗi ngày đều vắt óc suy tính để mình trông không tầm thường, không chừng còn coi ông lão cuộc đời chứa đầy truyền kỳ ấy là thần tượng để phấn đấu.

Nhưng nếu một ngày kia, hắn phát hiện hết thảy mình có được, có thể chỉ bởi vì mình là người thừa kế hợp pháp của "thần tượng" thì sao?

Mới đầu, hắn tất nhiên kinh ngạc và oán hận, bởi vì điều này có nghĩa là mẹ hắn đã phản bội cha và gia đình, thần tượng cuộc đời hắn đã phản bội lòng tin của hắn.

Thế nhưng, có lẽ người này thiên tính yếu đuối và ti tiện, sự căm hận không hề kiên định này không thể lâu dài, hắn lại mau chóng trỗi lên vài ý nghĩ khác thường – thì ra mình vốn cũng nên ngậm thìa vàng ra đời,

hoàn toàn có thể ngang vai ngang vế với đám "tuổi trẻ tài cao" dựa vào bậc cha chú đó.

Chu Hoài Cẩn, Chu Hoài Tín, và đám bạn bè vênh váo hống hách, có tư cách gì khinh thường hắn?

Dựa vào cái gì mà Chu Tuấn Mậu không muốn nhận hắn?

Hắn là con trai Chu Tuấn Mậu, lại là cốt cán của ông Trịnh, ai cũng biết ông Trịnh và con trưởng Chu Thị quan hệ căng thẳng. Cùng là một người cha sinh ra, tại sao hắn chỉ có thể làm công ăn lương, không thể chia một phần trong gia nghiệp khổng lồ này?

Hoặc nói là – Chu Thị không thể là của hắn?

"Thì ra là anh," Phí Độ thấp giọng nói, "'Hắn sắp sửa coi khinh vận mệnh, phỉ nhổ sống chết, vượt lên hết thảy lẽ phải, loại bỏ hết thảy nghi ngờ, cố chấp với hi vọng không thể'."

Chu Hoài Cẩn nhắm mắt, môi khẽ mấp máy, hầu như không thể nghe thấy mà tiếp câu kế: "'Các ngươi đều biết, tự tin là kẻ thù lớn nhất của loài người.'" (In nghiêng trích từ Macbeth)

"Nữ thần Hecate," Phí Độ hơi trào phúng nhìn anh ta, "Anh tốn nhiều công sức, khiến Dương Ba cho rằng mình là con rơi của Chu Thị, cho hắn hi vọng vô hạn, mục đích là gì?"

"Dương Ba là người của Trịnh Khải Phong," Chu Hoài Cẩn nói, "Tôi không biết vì sao Trịnh Khải Phong coi trọng hắn, nhưng lão già đó quả thật coi tên này là tâm phúc, năm ấy cũng là Trịnh đề bạt Dương Ba bất chấp mọi người phản đối, ngay cả Chu Đại Long cũng từng âm thầm có ý kiến – tuy rằng sau đó lão cũng chấp nhận rồi. Đây là một ván cờ, tôi thế đơn lực bạc, chỉ có thể bằng mọi cách phá hoại tình đồng minh của đối thủ trước. Tôi cần khơi lên dã tâm của Dương Ba, lợi dụng hắn cắm một cây gai giữa Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong, tôi muốn khiến tất cả họ đều trả giá đắt."

Phí Độ thản nhiên nhìn anh ta.

"Là thật, tới nông nỗi này rồi, tôi thực sự không cần thiết lừa anh," Chu Hoài Cẩn bóp mạnh mũi mình, "Phí tiên sinh, cho dù thủ đoạn của tôi không hề quang minh, tôi cũng chưa từng sử dụng thủ đoạn phạm tội giết người phóng hỏa đi báo thù, anh có thể chỉ trích tôi trên đạo đức, nhưng anh phải thừa nhận, tôi làm thế không có gì đáng trách."

"Chu tiên sinh," Phí Độ chậm rãi nói, "Anh nên bị chỉ trích, hay nên trả giá đắt, tôi không quyết định được, đầu tiên phải xem anh lãng phí lực lượng cảnh sát, gây ra trò hề như vậy, mang tính chất thế nào, tiếp theo phải xem kết quả điều tra vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu."

"Tôi không đoán được Chu Tuấn Mậu sẽ bất ngờ chết vì tai nạn giao thông, trong kịch bản tôi sắp xếp, vốn nên do người phụ trách trung tâm giám định ADN kia cho Dương Ba biết kết quả, tôi lại 'trùng hợp' có được thứ này, chạy đến trước mặt Dương Ba hỏi tội, tôi sẽ chọc giận hắn trước, rồi nổi giận khẳng định, 'Ba sẽ không nhận anh'. Tôi hiểu tên Dương Ba này, hắn cực kỳ nông cạn, dưới sự kích thích này, hắn sẽ rất dễ dàng không lựa lời, nếu may mắn, tôi có thể có được một đoạn ghi âm để tương lai dùng. Đồng thời Dương Ba bị kích thích, rất có thể sẽ dồn nén lại, muốn dùng sự thật 'nhận tổ quy tông' vả mặt tôi – đối với việc này tôi còn có bố trí tiếp sau – nhưng bây giờ anh đã nhìn thấy rồi, Chu Tuấn Mậu chết quá không đúng lúc, kế hoạch của tôi vừa bắt đầu đã chết non."

"Sau khi nghe tin Chu Tuấn Mậu chết, anh lập tức ý thức được, mặc dù kế hoạch bị xáo trộn, nhưng đây cũng là một cơ hội, vậy nên anh gợi ý cho Chu Hoài Tín báo cảnh sát, thu hút sự chú ý của cảnh sát và công chúng tới, đẩy Dương Ba ra làm tấm mộc. Sau đó anh nương dư âm hoài nghi trong vụ tai nạn giao thông, tự biên tự diễn một vở kịch hay, khiến cái chết của Chu Tuấn Mậu càng trở nên phức tạp, trước tiên giá họa cho Dương Ba, rồi dùng chuyện quỹ công ích dẫn dắt cảnh sát điều tra Trịnh Khải Phong, nhân khi Chu Thị rối ren, một mũi tên tiêu diệt hai kẻ địch, đồng thời lợi dụng dư luận đổ dầu vào lửa, khiến Chu Tuấn Mậu hoàn toàn thân bại danh liệt-"

Chu Hoài Cẩn yết hầu nhúc nhích, không giải thích, xem như thừa nhận.

Phí Độ: "Anh không sợ Chu Thị từ đây không gượng dậy nổi, tới tay anh cũng là một đống hỗn độn?"

"Chu Thị hiện tại, là 'chu' của Chu Tuấn Mậu," Chu Hoài Cẩn thấp giọng nói, "Huyết mạch nối liền với danh tiếng sau lưng khi lão còn sống, cũng là một phần của lão, tôi muốn đập nát bức tượng vàng của lão.

Về phần những cái khác… Không phải đều là vật ngoài thân à? Phí tiên sinh, nếu trong lòng anh cũng có một cây dằm cắm ở đó từ nhỏ, anh sẽ vì sợ hãi mình táng gia bại sản mà không dám rút nó ra chứ? Tiền tài, vật chất… Đối với người như chúng ta, đôi khi thật sự không có sức hấp dẫn lớn thế đâu."

Khi nghe câu "dằm trong lòng" kia, các ngón tay Phí Độ vô thức siết chặt hơn, cơ hồ bóp móp chai nước suối. Đúng lúc này, mấy y tá xách huyết tương vội vã chạy qua trước mặt họ, lao vào phòng giải phẫu, trong tiếng bước chân như chứa đựng nhịp điệu xui xẻo.

Chu Hoài Cẩn đứng bật dậy: "Bác sĩ, em tôi…"

Nhà họ Chu là đại kim chủ của bệnh viện Hằng Ái, một nhân viên y tế ăn mặc kiểu y tá uyển chuyển nói: "Anh yên tâm, chúng tôi nhất định cấp cứu hết khả năng."

Chu Hoài Cẩn nghe được ý nằm ngoài lời nói của đối phương, bước chân hơi lảo đảo.

Phí Độ đỡ khuỷu tay anh ta: "Chu tiên sinh, Hoài Tín với anh mà nói, cũng là vật ngoài thân ư?"

Chu Hoài Cẩn như bị giẫm phải đuôi, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Song Phí Độ không chịu buông tha: "Khi anh với tay sai Hồ Chấn Vũ kẻ xướng người họa, anh ta đã phát hiện điều gì đó, nhưng không lộ ra, mà còn phối hợp diễn tiếp vở kịch này, anh có biết anh ta đã nói gì với Hồ Chấn Vũ không?"

"Tôi không…"

"Anh ta nói mình không hiểu những việc đó của các anh, chỉ cần anh bình an," Phí Độ hạ giọng xuống vừa nhanh vừa cứng rắn, như một con dao găm ngắn mà sắc lẻm, đâm vào tai Chu Hoài Cẩn, "Sau đó khi tôi thăm dò, anh ta thậm chí định nhận tội 'bắt cóc' thay anh. Chu tiên sinh, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, từ ban nãy đến bây giờ, anh kể vở hoàng tử báo thù ký có nhân có quả, tại sao không nhắc một câu tới cô gái cầm dao hành hung, giống như anh biết tại sao cô ta phát rồ như vậy. Anh có thể cho tôi biết không-"

Cửa phòng giải phẫu chợt mở ra từ bên trong, đột nhiên cắt ngang Phí Độ.

Chiếc đồng hồ vội vàng chạy không ngừng một giây trên tường bệnh viện như cũng tạm dừng theo, Chu Hoài Cẩn ánh mắt kinh hoàng nhìn bác sĩ đi ra. Mà cùng lúc đó, di động trong túi quần Phí Độ rung nhẹ, hắn lấy ra xem, Lạc Văn Chu gửi cho hắn một tin nhắn lời ít ý nhiều – "Đổng Hiểu Tình chết rồi."

Phí Độ sửng sốt, lập tức buông Chu Hoài Cẩn ra, phản ứng đầu tiên là gọi điện lại: "Anh làm sao rồi?"

Bên phía Lạc Văn Chu rất ồn ào, còn chưa kịp lên tiếng, Chu Hoài Cẩn trước mặt Phí Độ đã quỳ thụp xuống đất, hắn nghe thấy bác sĩ nói: "Xin lỗi Chu tiên sinh, chúng tôi thật sự…"

75. Quyển 3 - Chương 16: Macbeth 16

Xe cảnh sát hú còi lao tới đã bao vây hiện trường nơi Đổng Hiểu Tình gặp chuyện, camera ở ngã tư quay được rõ nét toàn bộ quá trình từ lúc chiếc xe gây án tông người đến khi chạy trốn.

"Đúng, chính là chiếc xe này," Chỗ bị kính xe sượt qua đau rát, bên ngoài đã sưng lên, nhưng chắc không thương gân động cốt, không ảnh hưởng Lạc Văn Chu nhảy lên nhảy xuống chỉ huy hiện trường, "Tên chó chết này lúc ấy bịt kín mặt, trên người võ trang đầy đủ, một sợi lông cũng không lộ ra, chắc chắn không phải lần đầu tiên làm chuyện thế này, bởi vì lấy tốc độ này đột nhiên chuyển hướng tông người, tay lái không vững sẽ lật xe, đường lui cũng tuyệt đối là tính sẵn từ trước."

"Đội trưởng Lạc, anh không sao chứ," Đồng nghiệp tra camera bên cạnh kinh hồn táng đảm, "Hay kêu bác sĩ xử lý sơ trước đi?"

"Không sao, không chết được đâu." Lửa dồn trong bụng Lạc Văn Chu có thể nổ thủng mặt đất, anh chỉ sợ mình to tiếng quá phun Trái Đất bay khỏi hệ Mặt Trời, miễn cưỡng dằn xuống, cố hết sức bình tĩnh nói, "Tôi cần mọi người điều tra một lần nữa tất cả các mối quan hệ xã hội của Đổng Hiểu Tình và Đổng Càn – tất cả – đặc biệt là Đổng Càn, đoàn xe ông ta làm việc, khách hàng, đi qua trạm dừng nào, mua đồ ăn uống ở đâu…"

"Đội trưởng Lạc, hãy băng bó sơ đi, tay anh đang chảy máu kìa."

Lạc Văn Chu lần thứ hai bị cắt ngang, rốt cuộc bùng nổ: "Hung thủ ban ngày ban mặt hành hung ngoài đường còn chưa biết ở đâu, mẹ kiếp các chú cứ nhìn tôi chằm chằm làm gì?"

Mọi người xung quanh bị anh quát câm như hến, bác sĩ trẻ bên cạnh bị gọi tới hỗ trợ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lạc Văn Chu bực dọc chùi vết thương trên cánh tay lên áo sơ mi, kế đó ý thức được mình mất khống chế, anh vội vàng hít một hơi thật sâu, dần lửa giận vô bổ xuống bằng tốc độ ánh sáng.

"Xin lỗi, không phải tôi nhằm vào mọi người đâu," Lạc Văn Chu hơi cúi đầu, giọng dịu đi, "Hung thủ giết người ngay trước mặt tôi, mà tôi còn có thể để hắn chạy, việc này là lỗi của tôi, trong lòng tôi tức giận, liên lụy các anh em vất vả rồi."

Đồng nghiệp bên cạnh biết tính anh, rất thông cảm: "Sếp, anh không sao là may mắn lắm rồi, việc này ai có thể ngăn cản được, có phải là Transformers đâu chứ."

Lạc Văn Chu cười miễn cưỡng, lại nói: "Hung thủ lúc ấy đã bịt kín đầu và mặt, ắt không thể thoải mái để lộ thông tin về chiếc xe cho chúng ta tùy tiện điều tra, tôi cảm thấy…"

Anh còn chưa dứt lời thì đồng nghiệp nhận lệnh tìm kiếm chiếc xe gây án đã truyền tin về: "Đội trưởng Lạc, bọn em đã tìm được chủ chiếc xe gây án, là thành phần trí thức bình thường, nữ, hôm nay vừa vặn phải tham gia một cuộc thi trình độ nghề, chỗ đậu xe gần địa điểm thi đã chật kín, cô ta nói lúc ấy mình sắp bị muộn, sốt ruột quá đành phải tìm bãi đất trống gần đó, tạm thời đậu xe trái quy định, sợ bị dán giấy phạt còn đặc biệt tìm một chỗ khuất nẻo không camera. Chủ xe sau đó còn một cuộc thi nữa, mãi đến vừa rồi bọn em liên lạc mới biết xe mình đã bị cạy khóa."

Lạc Văn Chu thở dài, lại bị cái miệng quạ đen này nói trúng rồi.

"Đội trưởng Lạc, camera trên đường đã quay được chiếc xe gây án!"

Lạc Văn Chu trầm giọng nói: "Đuổi theo!"

Song rốt cuộc vẫn chậm.

Nửa tiếng sau, cảnh sát tìm được chiếc xe vỡ nát kia trong sân một nhà xưởng bỏ hoang. Con xe màu trắng vốn bảo dưỡng tỉ mỉ, giờ đây kính chắn gió đằng trước đã tan xương nát thịt, kính chiếu hậu trơ trọi sót lại một, hệt như nhân vật "Một Tai" trong phim hoạt hình vậy. Trên xe mở rộng bốn cửa, bóng quỷ cũng chẳng thấy một mống, đèn xe vỡ vụn và thanh giảm va chạm biến dạng hợp thành một khuôn mặt tươi cười trào phúng, dính máu loang lổ. (Một Tai là con chuột phản diện trong bộ hoạt hình Cảnh sát Mèo Đen)

Lạc Văn Chu nghe thấy các nhân viên kiểm tra dấu vết đi theo thấp giọng bàn luận-

"Tông thảm thật, còn sửa được không?"

"Sửa cái rắm, xe từng tông chết người, còn ai dám chạy?"

"Nhưng con xe này đâu có rẻ, xác xe không hình như cũng phải 'ba bốn chục' rồi? Nhà chủ xe có giàu không?"

"Chắc chẳng có bao nhiêu tiền, cặm cụi đi thi lấy bằng thì cũng là dân làm công ăn lương thôi."

"Nếu tôi là chủ xe chắc phải phát điên mất thôi, không phải là tai bay vạ gió sao?"

Tổ kỹ thuật này điều động trực tiếp từ Cục công an, chưa ra hiện trường hung án, cũng chưa đối mặt với xác chết, trước tiên không liên tưởng đến vụ mưu sát gây chấn động kia, ngược lại bị "hung khí" vỡ nát đụng chạm nỗi bất an vĩnh viễn của giai cấp làm công ăn lương – họ hằng ngày tuân thủ pháp luật, vất vả ngược xuôi, gom chỗ này bớt chỗ kia, dành dụm mười năm được một ngôi nhà mỗi ngày chỉ có thể về ngủ một giấc, năm năm được con xe luôn phải chịu cảnh tắc đường, mang trên lưng khoản nợ, đến muộn một lần bị mất chuyên cần cũng cảm thấy mình đã gây rắc rối lớn.

Mấy năm cố gắng thắt lưng buộc bụng, bị người ta tiện tay cạy trộm, dễ dàng hủy hoại chỉ trong chốc lát. Muốn kêu oan còn chẳng có chỗ kêu, dù sao so với cô gái biến thành đống thịt bầy nhầy, chỉ mất một chiếc xe tựa hồ không có gì to tát, đã may mắn lắm rồi.

Khóa cửa phòng quân tử không phòng tiểu nhân, các loại pháp luật và quy tắc tựa hồ cũng chỉ có thể kiềm chế người dân lương thiện. Như vậy xem ra, "đàng hoàng", "an phận", "văn minh", "biết lý lẽ"… Những phẩm chất này hiển nhiên đều là sai lầm, làm một con chó điên cắn người khắp nơi còn sướng hơn.

Lúc Lạc Văn Chu đi tới, tổ nhân viên kỹ thuật đang làm việc dưới áp suất thấp của anh tự giác ngậm miệng. Anh đi quanh hiện trường một vòng, biết hung thủ lựa chọn bỏ xe ở đây sợ là đã tính toán kỹ càng, nắm chắc mười phần, sớm tính được làm sao rút lui mà thần không biết quỷ không hay, bây giờ hẳn đã biến mất vào biển người rồi.

Anh một mình về ngồi trên xe cảnh sát bên ngoài hiện trường, châm một điếu thuốc.

Mùi khói thuốc và mùi máu thoang thoảng trên người khiến Lạc Văn Chu nheo mắt lại, anh suy nghĩ một thoáng, lấy một chai nước suối trong xe, xối đại lên vết trầy và vết cứa lộ ra ngoài, kế đó cố hết sức ngắn gọn và chính xác thông báo tình hình cho các bên liên quan.

Khi đến chỗ Phí Độ, Lạc Văn Chu hơi do dự, đoán lúc này chắc hắn đang ở trong bệnh viện, nhân khi Chu Hoài Cẩn tâm thần dao động để moi tin, vì thế chỉ gửi một tin nhắn, không ngờ di động còn chưa cất đi, thì Phí Độ bên kia đã gọi lại.

Nghe câu gặng hỏi không đầu không đuôi ấy, Lạc Văn Chu chậm rãi phun ra một làn khói: "Tôi thì có chuyện gì?"

Phí Độ im lặng một lát, Lạc Văn Chu cách điện thoại nghe thấy tiếng hít thở nhẹ mà lâu dài quanh quẩn bên tai, tự dưng khiến anh bình tĩnh lại.

Tiếc thay bình tĩnh chưa được hai giây, bên phía Phí Độ đột nhiên bùng lên một trận hỗn loạn, có người hô câu gì đó, kế tiếp lại là tiếng bước chân vội vã và tiếng la hét om sòm.

Phí Độ ngẩng đầu nhìn Chu Hoài Cẩn quỳ dưới đất, thông qua ngôn ngữ cơ thể của mấy nhân viên y tế, đã biết kết quả cấp cứu.

Chu Thị là đại kim chủ của bệnh viện Hằng Ái, không ai dám thờ ơ, đua nhau chạy tới đỡ anh ta, viện trưởng và người phụ trách các khoa trong khoảng thời gian ngắn cũng lũ lượt chạy tới, những tiếng "hãy bớt buồn đau" vang lên như ễnh ương sau mưa, muôn miệng một lời.

Phí Độ cầm điện thoại thông tới Lạc Văn Chu, trong lòng sáng tỏ nghĩ: "Hình như Chu Hoài Tín mất rồi."

Ý nghĩ này vừa sinh ra, thì trong tim hắn liền "bộp" một phát, giống như tiếng động khi lái xe cán qua một hòn đá nhỏ vậy.

"Tôi nghĩ với năng lực của anh, đuổi theo Đổng Hiểu Tình là rất dễ dàng," Phí Độ chăm chú nhìn cửa phòng giải phẫu tối om không chớp mắt, đồng thời, ngữ khí vững vàng một lần nữa mở miệng nói với Lạc Văn Chu, "Anh từng tham gia nhiều vụ giải cứu con tin, không thể nào không ổn định được một cô gái cầm dao, cho dù sau khi giết người cô ta quyết định tự kết liễu, tôi tin chỉ cần cô ta do dự một giây, cũng đủ để anh thừa cơ khống chế. Vậy tại sao cô ta lại chết, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn à?"

Giọng nói đều đều của Phí Độ như một bát nước ấm, theo tín hiệu điện thoại thong thả chảy vào tai Lạc Văn Chu, không biết là vì sao, cõi lòng mới như lửa đốt đã bị vài ba câu này gột hết, anh dập điếu thuốc, ngón cái chống trán, tự dưng rất muốn gặp Phí Độ.

"Dăm ba câu không nói rõ được – các đồng nghiệp trong cục đã có mặt ở bệnh viện Hằng Ái, bên phía Chu Hoài Cẩn tình hình thế nào, có khai gì không?"

"Khai rồi, vụ bắt cóc là do anh ta tự dàn dựng."

"Được, cho bọn họ khống chế người, dẫn về cục trước," Lạc Văn Chu dừng một chút, lại tiếp, "Cậu ở bệnh viện chờ tôi."

Phí Độ tựa hồ không để ý ngữ khí dịu đi trong câu cuối cùng của anh, cúp điện thoại, đi đến bên cạnh Chu Hoài Cẩn.

Trên mặt Chu Hoài Cẩn không có nước mắt, cũng hầu như không có biểu cảm gì, anh ta chỉ như khó tin nổi mà nhìn chằm chằm phòng giải phẫu… Cho đến khi một người đậy vải trắng bị đẩy ra. Đột nhiên không

biết sức lực từ đâu tới, anh ta giãy khỏi mọi người xung quanh muốn kéo mình, bất chấp tất cả mà lao tới, phản ứng đầu tiên chính là vạch tấm vải trắng che trên mặt người chết, nhất định phải tự mình nhìn rõ mới được.

Chu Hoài Tín lặng lẽ nằm đó, sắc mặt trắng bệch, hơi xám, quả nhiên không giống khi còn sống chút nào, khiến Phí Độ nhớ tới một bức tranh mình mua từ hắn – vẽ ngã tư phố dài nườm nượp, nhà lầu san sát và biển quảng cáo dùng màu xám đậm nhạt không đều bôi tùy ý mà thành, đi trên đường đều là xương khô, họ mặc quần áo màu sắc tươi sáng, kiểu dáng khác nhau, chia đám xương khô ra nam nữ già trẻ ba bảy loại.

Chu Hoài Tín tài năng có hạn, trình độ nửa vời, bình thường luôn chọn một số đề tài treo trong phòng khách sẽ khiến người ta hoài nghi chủ nhân có bệnh, không ít người mua tranh chỉ vì nịnh bợ hắn, mua về cũng cất đáy hòm cho đóng bụi. Đám bạn nhậu của Phí Độ cầm tranh Chu Hoài Tín vẽ toàn phải trêu chọc vài câu, thường xuyên hỏi hắn: "Chu đại sư, chừng nào ngài chết? Ngài chết là tranh này có thể tăng giá rồi."

Bây giờ thì tốt rồi, những tác phẩm hội họa nằm dưới gầm giường, trong tầng hầm, phòng chứa đồ đó, rốt cuộc chờ được tin tức tốt nhất, có hi vọng gặp lại ánh mặt trời.

"Ông Chu, đừng nhìn nữa!"

Mọi người vội vàng muốn lôi Chu Hoài Cẩn ra, môi anh ta run run, giống như còn chưa hoàn hồn.

Phí Độ ngắm nghía anh ta: "Chu tiên sinh."

Trong lúc hỗn loạn, Chu Hoài Cẩn khó khăn ngưng tụ thần trí còn sót lại, yếu ớt nhìn hắn: "Tôi… xin lỗi, tôi bây giờ… đầu óc hơi rối…"

Lúc này, cảnh sát đi vào, họ đã nhận được thông báo của Lạc Văn Chu, định dẫn Chu Hoài Cẩn đi.

Phí Độ quay lưng về phía họ, hơi khoát tay ra hiệu cho họ chờ, bản thân đi tới nói với Chu Hoài Cẩn: "Họ làm việc có trình tự, lát nữa chỉ sợ phải phiền anh đi theo một chuyến, Chu tiên sinh, hãy tin tôi, tôi có thể tạm thời trông lo cho Hoài Tín thay anh."

Chu Hoài Cẩn đảo ánh mắt qua cảnh sát vây quanh mình, tựa hồ muốn quay đầu lại nhìn Chu Hoài Tín lần nữa, chẳng biết là không dám hay là thế nào, mà cuối cùng vẫn không nhìn.

Việc đã đến nước này, sau sự chấn động lúc ban đầu, Chu Hoài Cẩn vẫn theo bản năng giữ hình tượng trước mặt người ngoài, anh ta giãy khỏi vệ sĩ đang đỡ mình, đứng thẳng dậy, gật đầu nói với Phí Độ: "Vậy thì phiền anh."

Phí Độ lại tỉnh bơ đâm một nhát vào tim anh ta: "Hoài Tín liều mạng bảo vệ anh, nhất định là hi vọng anh có thể sống tốt, Chu tiên sinh, anh phải bảo trọng."

Chu Hoài Cẩn đưa lưng về phía hắn, bước chân hơi loạng choạng.

"A, đúng rồi," Phí Độ nhìn bóng lưng anh ta, "Còn một chuyện rất quan trọng, khi nãy tôi quên nói – kỳ thực lúc giám định quan hệ ruột thịt của Dương Ba và ông Chu, chúng tôi cũng tiện thể thu thập mẫu của anh với Hoài Tín. Chu tiên sinh, tôi không biết quan hệ gia đình anh phức tạp cỡ nào, nhưng mà ADN thì đơn giản rõ ràng."

Đồng tử Chu Hoài Cẩn chợt co lại, trong tiếng ngắt câu nhẹ nhàng của Phí Độ, anh ta có dự cảm mơ hồ, từ từ quay người lại.

Phí Độ ra vẻ thương xót lắc đầu, giấu đi nụ cười mỉm như có như không nơi khóe môi: "Rất kỳ lạ, kết quả giám định cho thấy, anh chính là con ruột của Chu Tuấn Mậu."

Trong một chớp mắt, Chu Hoài Cẩn như không hiểu tiếng Trung Quốc, mù mờ nhìn Phí Độ. Sau đó thần kinh phản xạ hỗn loạn khó khăn chạy hết một vòng, anh ta nhảy dựng lên, túm cổ áo hắn, từ ngữ lộn xộn: "Anh nói cái gì? Anh… anh hãy lặp lại lần nữa…"

Khi thế giới tinh thần của một người ầm ầm sụp đổ, nhìn thẳng vào mắt anh ta, có thể thấy cảnh sắc vô cùng tráng lệ, như tuyết lở trên núi cao, vòi rồng quét ngang xóm làng, sóng thần cao mấy chục mét cuồn cuộn đổ lên đất liền, mưa thiên thạch tầm tã-

Phí Độ cảm nhận được rõ ràng khoái cảm không gì sánh bằng, đó là sự điên đảo thần hồn mà đám cuồng ngược đãi và giết người như ma từ xưa đến nay cùng theo đuổi.

Nhóm cảnh sát hình sự xung quanh hoài nghi Chu Hoài Cẩn muốn hành hung, vội vàng ùa lên, ba chân bốn cẳng khống chế anh ta. Chu Hoài Cẩn trong lời đồn người cũng như tên, trước mặt người khác luôn đầy phong độ, lại suy sụp gào lên: "Không! Không! Anh hãy lặp lại lần nữa! Không thể nào!"

"Không sao chứ?" Một cảnh sát đỡ Phí Độ.

"Không sao," Phí Độ dùng tay chỉnh cổ áo, "Hãy coi chừng người này cho kỹ, nếu thật sự không xong thì tiêm cho anh ta một mũi thuốc an thần. Cứ yên tâm, chờ anh ta tỉnh táo lại, anh ta sẽ khai hết – Các anh vất vả rồi, cứ về trước đi, tôi chờ đội trưởng Lạc một lúc."

Viên cảnh sát kia nghe hắn nói thế gật đầu, vội vàng đuổi theo các đồng nghiệp, đi vài chục bước, không biết vì sao lại ngoái đầu nhìn Phí Độ, tự dưng cảm thấy hơi sởn gai ốc.

Phí Độ đâu vào đấy thu xếp cho di thể Chu Hoài Tín, thông báo pháp y, lại khéo léo thoát khỏi người phụ trách bệnh viện Hằng Ái nóng lòng muốn nghe ngóng tình hình, chờ Lạc Văn Chu trước cổng bệnh viện.

Lạc Văn Chu sợ hắn không chịu nổi máu, trên đường đã xử lý đơn giản các vết thương dễ thấy, vốn chuẩn bị sẵn sàng đưa Phí Độ mất nước vào bệnh viện, ai ngờ Phí Độ nguyên lành không nói, trên khuôn mặt xưa nay nhợt nhạt còn có một chút hồng hào khó gặp.

Hai người dăm ba câu trao đổi tin tức với nhau – Lạc Văn Chu hơi do dự, giấu câu Đổng Hiểu Tình nói với mình, Phí Độ thì giọng đều đều thuật lại đại khái lời khai của Chu Hoài Cẩn, lược bớt quá trình mình từng bước một ép anh ta đến suy sụp như thế nào.

Lạc Văn Chu nghe xong ân oán nhà giàu không tưởng tượng nổi của nhà họ Chu, liếc nhìn Phí Độ, lại không nhịn được hỏi: "Kỳ thực cậu nói sợ máu cũng là nói dối tôi đúng không?"

Phí Độ cười mà không đáp, chỉ nói: "Chắc hôm nay sư huynh cũng không có tâm trạng hẹn hò với tôi, có thể phiền anh đưa tôi về nhà một chuyến không – về biệt thự, trước kia anh từng đến rồi."

Phí Độ bình thường hoạt động trong thành phố, sống ở căn nhà không lớn không nhỏ gần tập đoàn, Lạc Văn Chu ngớ ra một thoáng, mới hiểu Phí Độ đang chỉ ngôi nhà nơi mẹ hắn mất: "Cậu đến đó làm gì?"

Phí Độ tiếc chữ như vàng nói: "Có việc."

Lạc Văn Chu nhíu mày, mơ hồ cảm thấy Phí Độ không bình thường lắm – sau khi nghe nói Đổng Hiểu Tình chết, hắn lập tức gọi điện lại hỏi tình hình của anh, mà lúc này thấy anh mình mẩy đủ màu, hắn lại không hỏi một tiếng nào. Một người bình thường nói linh tinh nhiều như thế, bây giờ dựa lên ghế lái phụ không nói một lời nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ bệnh viện Hằng Ái đến biệt thự nhà Phí Độ không hề xa, không kẹt xe thì chỉ hai mươi phút là đến, Lạc Văn Chu đậu xe cảnh sát trước cánh cổng lớn âm u mà hoa lệ, đẩy Phí Độ một cái: "Tới rồi."

Phí Độ mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo như chất vô cơ, cả một câu cảm ơn cũng không có, chẳng nói một lời mở cửa xe muốn xuống.

Lạc Văn Chu rốt cuộc không nhịn được túm cổ tay Phí Độ: "Khoan đã, cậu làm sao vậy?"

Phí Độ giãy mạnh, dĩ nhiên không giãy ra, hắn tựa hồ vô cùng mệt mỏi mà thở dài, thì thào gần như không nghe thấy: "Thả tôi ra."

Lạc Văn Chu càng nhìn hắn càng cảm thấy không bình thường, đương nhiên không yên tâm buông tay: "Cậu…"

Anh vừa nói một chữ, thì ngay lập tức bị đẩy mạnh lên ghế lái, vết thương sau lưng đau đớn, đóng đinh anh bán thân bất toại tại chỗ, đôi môi lạnh lẽo như băng chặn mất hô hấp-

76. Quyển 3 - Chương 17: Macbeth 17

Lạc Văn Chu làm cảnh sát hình sự ngần ấy năm, chưa bao giờ gặp "tấn công cảnh sát" như thế, anh không kịp đề phòng, lập tức chập mạch tại chỗ, vô thức giơ tay đẩy… đẩy hụt.

Phí Độ tựa hồ đoán được phản ứng của anh, chỉ chạm nhẹ rồi thôi, tự lui trước mấy tấc, trong con ngươi giăng một ít tia máu không rõ lắm, khóe mắt hơi cong cong, thoáng nét cười.

Không phải nụ cười ấm áp gì, mà có chút xấu xa.

Cho đến lúc này, Lạc Văn Chu mới nếm được vị kẹo bạc hà sót lại của hắn – không ngọt lắm, nhưng hơi lành lạnh, từ khe hở của môi tiến quân thẳng vào, quét khắp cổ họng anh, xâm nhập xuống ngực, vây quanh trái tim nổi trống mà tác oai tác quái.

Phí Độ nắm tiết tấu cực kỳ chính xác, không hề một mực đuổi đánh tới cùng, như gần như xa cho anh khoảng trống để phản kháng và hồi vị, ánh mắt như thực thể, nhè nhẹ đảo qua mặt mày miệng mũi anh, nhạy bén nghe thấy Lạc Văn Chu hít thở chậm lại.

Đây tựa hồ là thời cơ tốt để được đằng chân lân đằng đầu, ngay sau đó, Phí Độ một lần nữa kéo quân trở lại. Hắn túm ngược tay Lạc Văn Chu đang kéo mình đè lên lưng ghế, chóp mũi cao thẳng như báo săn tuần tra lãnh địa, ưu nhã và thong dong cọ má đối phương, linh hoạt nạy đôi môi ý chí chống cự không mấy cương quyết của cảnh sát Lạc ra.

Trong chiếc xe chật chội như tự dưng cắm một cái "que đun nước", dòng khí trì trệ chớp nhoáng nóng lên, mùi của Phí Độ bao phủ.

Lạc Văn Chu không hề là chính nhân quân tử ngồi trong lòng vẫn không bị rối, cảm xúc thay đổi nhanh chóng trong ngày hôm nay đã tiêu hao nghiêm trọng ý chí của anh, huống chi anh đã rất nhiều năm không gặp tuyển thủ "bộ môn hôn" như Phí Độ. Linh hồn thuộc về lý trí còn ngây ra như phỗng, nhục thể nóng nảy đã bị một chút dịu dàng vốn bảo tồn trong tim dẫn dắt, không tự chủ được phối hợp, tiền trảm hậu tấu ép buộc anh giơ tay lên đè gáy Phí Độ, muốn ấn hắn vào lòng.

Mãi đến lúc này, cơ thể trước sau luôn lạnh như băng của Phí Độ mới hơi gọi về một chút thần trí, lý trí sót lại của Lạc Văn Chu rốt cuộc có thể nghỉ xả hơi, anh quát to một tiếng khàn cả giọng vào tai hắn: "Mẹ kiếp cậu muốn làm gì!"

Tay Lạc Văn Chu đè sau gáy Phí Độ nổi đầy gân xanh, anh phải dùng đến ý chí cách mạng chịu đựng được nước ớt và ghế hùm tra tấn, mới có thể nắm gáy Phí Độ lôi hắn ra.

Phí Độ ngã ngồi lên ghế lái phụ, khá tiếc nuối nhíu mày. Nhưng ngay lập tức hắn dường như cũng chẳng để bụng, rất thuận tay mở cửa xe, trước ánh mắt sắp nướng hắn thành xiên que thịt người của Lạc Văn Chu, dửng dưng dùng ngón cái lau khóe môi: "Thanh toán tiền xe, lần này tôi đi được rồi chứ, sư huynh?"

Sắc mặt Lạc Văn Chu lạnh tanh: "Cút xuống, cút!"

Phản ứng này giống như được lòng Phí Độ, tên khốn ấy thủng thỉnh xuống xe, còn khom lưng, xuyên qua cửa sổ phất tay bảo anh: "Trở về lái chậm thôi, còn nữa, vết bầm trên lưng anh nặng quá, có cần đến bệnh viện xử lý sơ qua không? Người ta nhìn cũng không nhẫn tâm đụng vào."

Lạc Văn Chu: "…"

Một trận gió lùa vào cửa kính hạ xuống, lúc này anh mới phát hiện, vạt áo trong của mình không biết đã bị tên lưu manh thối tha họ Phí vén lên từ khi nào.

"Nhưng mà cơ bụng thật sự sờ rất đã." Phí Độ đổ dầu vào lửa ném lại câu bình luận này, hai tay đút túi, thoải mái quay người đi vào ngôi biệt thự trống vắng.

Trong lòng Lạc Văn Chu có hai ngọn lửa giận thay nhau cháy lên, thực sự là thất khiếu bốc khói, không thể nguôi đi, chừng như sắp bùng nổ vậy.

Anh bực dọc trừng mắt nhìn bóng lưng Phí Độ qua kính chiếu hậu, một chút dịu dàng mơ hồ trong lòng lại lần nữa chảy sạch, cũng không biết là muốn lột quần áo họ Phí, hay muốn lột da hắn ta luôn.

Đang trừng, Lạc Văn Chu bỗng nhiên vô tình liếc thấy tay áo sơ mi phẳng phiu của Phí Độ không có gió thổi mà tự rung, ban đầu còn tưởng là trên áo thêu hoa văn chìm phản quang, nhìn kỹ lại anh mới phát hiện là bản thân Phí Độ đang không tự chủ được run rẩy, vừa như lạnh cực kỳ, lại vừa như bị điện giật.

Lạc Văn Chu nhíu mày, do dự giây lát, rốt cuộc không yên tâm, mở cửa xe đi theo.

Chắc là sợ khu nhà giàu này an ninh quá tốt, ngay cả cổng Phí Độ cũng chẳng đóng, các cửa mở rộng. Có thể là lâu ngày không ai ở, sợ cỏ dại mọc um tùm không dễ diệt, hắn lót đá phiến khắp sân, không một ngọn cỏ, bằng phẳng và vắng lặng.

Lúc Lạc Văn Chu đuổi tới, Phí Độ đã lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lạc Văn Chu: "Này, tôi bảo cậu…"

Anh vừa mở miệng, liền nhìn thấy ngài Phí mới rồi còn huênh hoang ngang ngược giở trò lưu manh loạng choạng vịn tay nắm cửa, tựa hồ muốn chống tay, không ngờ cánh cửa đã mở bị hắn đẩy vào trong, Phí Độ lảo đảo quỵ xuống.

Trước cửa lót đá cẩm thạch lạnh ngắt, đầu gối đập thẳng xuống đó, "Cộc" một tiếng trầm trầm, Lạc Văn Chu nghe tiếng này cũng cảm thấy chân muốn què, vội vã chạy tới đỡ hắn.

Huyết sắc khác thường trên mặt Phí Độ tựa hồ đã hao hết, trông hắn còn nhợt nhạt hơn bình thường, thái dương rịn mồ hôi lạnh, tay chân run rẩy nhè nhẹ không dừng được, giống như co giật vậy.

"Sao thế?" Lạc Văn Chu ôm hắn, nâng mặt hắn lên, "Có chuyện gì thế? Phí Độ, nói một câu xem nào!"

"Có thể là… tụt… tụt huyết áp…" Phí Độ rên rất khẽ một tiếng, vịn đầu gối Lạc Văn Chu muốn đứng dậy, nhưng cánh tay mềm nhũn, giãy giụa một chút lại ngã xuống.

"Tụt huyết áp?" Nghe câu giải thích không thể tưởng tượng này, Lạc Văn Chu lập tức nổi cáu chế giễu, "Lúc sàm sỡ tôi làm mệt ngài phải không? Tôi cũng phục ngài thật rồi-"

Nói đoạn anh dùng hai tay bế thốc Phí Độ lên.

Vóc dáng Phí Độ khá cao ráo, tùy tiện đứng ở đâu, cảm giác tồn tại đều mạnh đến bức người. Nhưng lúc này bế hắn lên, Lạc Văn Chu lại cảm thấy hoàn toàn không tốn sức như tưởng tượng, dưới lớp da thịt mỏng dính mơ hồ có thể chạm đến xương, rõ ràng là thể chất hơi gầy do ít tập thể dục.

Kỳ thực, nghĩ kỹ lại tựa hồ cũng hợp lý, một thanh niên ngoài hai mươi, va chạm một tí có thể rạn xương, còn chưa chắc bằng gọng kính, nhất định là loại người cậy trẻ tuổi ăn chơi đàng điếm khắp nơi, quanh năm nằm trong trạng thái thiếu khỏe mạnh. Trên mặt Phí Độ thường xuyên thiếu huyết sắc, đôi khi cùng đám hồ bằng cẩu hữu chơi bời quá điên, còn thấy rõ khí huyết không đủ, hiển nhiên là một "công tử Thận Hư" điển hình.

Nhưng trên người hắn lại có chất riêng lạnh lẽo và cứng rắn, luôn có thể khiến người ta quên mất hắn là "gối thêu hoa" chỉ được cái mã ngoài.

Lạc Văn Chu bế Phí Độ thả lên sofa, đứng dậy hoạt động thắt lưng già còn tụ máu chưa tan: "Khoan hãy chết, chỗ này có cái gì ăn được không?"

Phí Độ không lên tiếng, yếu xìu chỉ nhà bếp.

Lạc Văn Chu đi hai bước lại vòng về, lôi một tấm chăn trên sofa ném lên người Phí Độ, rồi quay người vào bếp.

Chắc do thường niên thuê người quét dọn vệ sinh nên phòng bếp rất sáng sủa sạch sẽ, nồi niêu chậu bát cơ bản đều là bài trí, nhiều món đồ còn chưa tháo nhãn. Lạc Văn Chu mở mấy chạn thức ăn, tìm được ngăn tủ cất gia vị, lấy một bịch đường trắng, lại tiện tay ôm một bình nước tinh khiết, rót nửa ly nước hòa tan đường.

Đang định bưng cho Phí Độ uống, Lạc Văn Chu lại nghĩ tới điều gì, cúi đầu nhìn bình nước đã mở sẵn từ trước, nghĩ: "Nước này để bao lâu rồi, chưa hết hạn chứ?"

Anh cúi đầu ngửi mùi nước, lại xem ngày sản xuất trên bình, đột nhiên phát hiện mới mua một tuần trước. Lạc Văn Chu sửng sốt, lại im lặng kéo cửa tủ lạnh kế bên. Trong tủ lạnh hơi trống, có mấy hộp sữa và ít trái cây, một số đồ ăn liền không phong phú lắm, đều còn tươi mới, cơ bản là thức ăn dự trữ cho một người ở tạm qua đêm – Phí Độ là trùng hợp gần đây vừa vặn trở về, hay thường xuyên đến đây ở một thời gian ngắn?

Theo như Lạc Văn Chu biết, khi mẹ Phí Độ còn chưa mất, hắn cũng không hay ở đây, bình thường toàn ở căn nhà gần trường, do cô giúp việc trông nom, mỗi cuối tuần về một lần. Chỉ có thời điểm lo liệu hậu sự cho mẹ, Phí Độ dọn về ở non nửa năm – Cha luôn vắng nhà, một đứa trẻ ở một mình trong ngôi nhà có người chết, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ, nên lúc ấy Đào Nhiên thường xuyên đến thăm hắn, mãi đến nửa năm sau Phí Độ dọn về căn nhà ở nội thành, những người công khai và âm thầm quan tâm hắn mới hơi yên lòng.

Lạc Văn Chu vốn tưởng là nhà có người chết chẳng ai mua nên hắn mãi chưa bán, hiện giờ xem ra…

Anh hơi suy tư quay đầu lại nhìn Phí Độ nằm trên sofa – ngôi nhà này cực kỳ ra dáng nhà ma, dù rằng trang hoàng cầu kỳ, lấy ánh sáng rất tốt, sạch sẽ không bám một hạt bụi, nhưng luôn có cảm giác âm u, cực kỳ thích hợp để tự tử và ma quỷ quấy phá.

Bắt đầu từ lúc vào cửa, Lạc Văn Chu đã mơ hồ cảm thấy ngôi nhà này hơi là lạ, nhưng anh đến từ bảy năm trước, giờ tìm được cửa là giỏi lắm rồi, nhất thời cũng chưa nghĩ ra vấn đề ở đâu.

Anh đặt nước đường trước mặt Phí Độ, vốn để Phí Độ tự uống, lại phát hiện hai tay hắn run rẩy cơ hồ không cầm nổi ly, đành phải cam chịu giật lấy, bưng lên đút cho hắn.

Phí Độ thở dài rất nhẹ: “Sư huynh, tôi sẽ yêu anh đến không thể tự kiềm chế mất.”

Lạc Văn Chu bị giọng nói hơi có giọng mũi này ghẹo ngứa ran da đầu, ra vẻ tỉnh bơ nói: “Mau uống đi, sao mà nói nhảm nhiều thế, sặc chết bây giờ.”

Phí Độ uống xong một ly nước đường, rốt cuộc đã hơi có sức, xụi lơ trên sofa như không xương: “Không sao, chỉ là thấy máu bị choáng, ban nãy ở bệnh viện nôn đến hơi kiệt sức thôi. Lúc ấy Chu Hoài Cẩn ở bên cạnh nên tôi chẳng chú ý được cái gì khác.”

Lạc Văn Chu đánh giá hắn, đột nhiên hỏi: “Cậu thường xuyên ở đây một mình à?”

Phí Độ chợt mở mắt ra, tuy rằng tư thế không thay đổi, nhưng Lạc Văn Chu cảm thấy được, thần kinh hắn chỉ chớp mắt đã căng lên.

“Chỗ này cách công ty nhà cậu, Đại học Công an Yến Thành, Cục công an… Thậm chí nhà thầy hướng dẫn đều rất xa,” Lạc Văn Chu chậm rãi nói, “Theo tôi được biết, quanh đây cũng không có chỗ ăn chơi mà đám phá gia chi tử các cậu thường đi – cậu rỗi việc lặn lội đến đây ở nhà ma?”

“Có vấn đề gì?” Phí Độ khựng lại, rồi mỉm cười hoàn hảo không chê được, “Đây là nhà tôi.”

Mặc dù ngữ khí của hắn ôn hòa nhưng trả lời lại là kiểu phòng ngự trong bông có kim, khiến người ta không thể tiếp lời.

Lạc Văn Chu im lặng một lát, hễ suy nghĩ là lại muốn hút thuốc, thế là ánh mắt vừa vô thức tìm gạt tàn, vừa hỏi Phí Độ: “Tôi hút điếu thuốc được…”

Lạc Văn Chu mới nói một nửa đã dừng lại, ánh mắt hai người đồng thời nhìn cái gạt tàn trên bàn trà.

Phí Độ kịp nhận ra, vẻ mặt chợt thay đổi.

Cùng lúc đó, ký ức mơ hồ và trực giác láng máng của Lạc Văn Chu rốt cuộc xâu chuỗi lại, trở nên rõ nét – Đúng rồi, anh đã nhớ ra!

Phí Độ và cha đều không hút thuốc, cái gạt tàn này là mẹ Phí Độ dùng khi còn sống.

Năm đó để điều tra nguyên nhân cái chết của bà, Lạc Văn Chu từng vài lần đến nhà họ Phí tìm cha Phí Độ nói chuyện. Một lần nọ anh giống như hôm nay, hỏi chủ nhà có thể hút thuốc không, cha Phí Độ – người đàn ông cường thế khôn khéo kia rút đĩa trái cây bằng sứ dưới bàn đưa cho anh, nói rằng sau khi vợ qua

đời, ông sợ mình thấy vật nhớ người, nên đã dẹp hết những thứ bà dùng khi còn sống, còn thay đổi luôn cách bày biện đồ dùng trong nhà.

Lúc ấy ông ta nói…

"Tôi đã dời vị trí ti vi, cây đàn piano ban đầu đặt ở đây cũng chuyển đi rồi, giá áo ở cửa, mấy bình hoa bà ấy thích… tôi đều không dám nhìn, đã dọn hết ra ngoài – xin lỗi cảnh sát Lạc, tôi không hút thuốc, sau khi bà ấy đi, trong nhà không còn gạt tàn, anh dùng tạm cái này đi."

Lạc Văn Chu phút chốc đảo ánh mắt qua cả gian phòng khách. Ti vi, đàn piano trong phòng khách, giá áo phục cổ ngay cửa, thậm chí các bình hoa từ cửa đến phòng khách, đều đã bị dời về vị trí cũ!

Trong bình cắm hoa giả giống như thật, không biết là đặt làm ở đâu, mà số hoa giả ấy trông như hoa tươi trưng quá lâu, phải thay rồi mà chưa chịu thay, giống hệt năm đó họ nhận được báo án chạy tới nhìn thấy ở hiện trường!

Lạc Văn Chu rốt cuộc đã hiểu ngôi nhà này quái dị ở chỗ nào, nó như một tiêu bản cỡ lớn, thời gian như dừng lại ở bảy năm trước-

"Hôm nay tôi hơi mệt," Phí Độ xốc chăn ra ngồi thẳng dậy, ngữ khí hơi cứng nhắc mà đuổi khách, "Không tiếp anh nữa, cuối tuần vui vẻ."

Lạc Văn Chu đâu dễ đuổi như thế, anh ngả lên sofa mềm mại, "Ồ, mới rồi còn nói yêu tôi đến không thể tự kiềm chế, vừa hôn vừa sờ sàm sỡ đủ, mà bây giờ nói trở mặt là trở mặt ngay, cậu Phí ạ, cậu được lắm đấy."

Phí Độ cả người căng cứng, bàn tay như bị Parkinson ngược lại không run nữa, hắn định thần lại, cười miễn cưỡng, miệng lưỡi trơn tru nói: "Không sao, nếu anh cảm thấy bị thiệt, có thể đòi lại…"

Hắn còn chưa nói xong, Lạc Văn Chu đã tức đến bật cười, anh nghiêng người túm cổ áo Phí Độ, lôi hắn dậy, ép đến một góc sofa: "Chiều hư cậu ra – thật sự cho là tôi không dám làm gì cậu à?"

77. Quyển 3 - Chương 18: Macbeth

Phí Độ thoạt đầu hơi kinh ngạc, kế đó mau chóng thả lỏng, không hề sợ hãi giơ tay ôm Lạc Văn Chu: "Ồ, chú cảnh sát, chú dám làm gì tôi?"

Không thể nghi ngờ là Phí Độ có đôi mắt rất đẹp, đặc biệt là khi cười, ánh sáng quanh đồng tử sẽ khúc xạ ra mấy tầng. Cảm giác tầng cấp tự nhiên của mắt người dù là kính áp tròng màu cao cấp nhất cũng chẳng thể nào bắt chước, bên trong ngưng tụ kỳ tích do hàng tỷ năm tiến hóa tạo nên, có thất tình lục dục phức tạp thất thường nhất, hỉ nộ ai lạc yếu ớt lắt léo nhất, giống như cái hạt "một hạt cát một thế giới" trong tiểu thuyết huyền huyễn vậy.

Hiển nhiên, "cái hạt" này của Phí Độ có lớp vỏ ngoài kiên cố không đập vỡ được.

Lạc Văn Chu chăm chú nhìn hắn từ khoảng cách cực gần, yết hầu động nhẹ, sau đó không nói một lời kéo cổ áo hắn. Động tác hơi thô lỗ, khuy áo sơ mi lăn lóc đầy đất, da lộ ra trong không khí lành lạnh, cổ Phí Độ hơi nổi da gà, để lộ hình xăm ở ngực, là một con mãnh thú dường như muốn há miệng ăn thịt người.

Lạc Văn Chu nhìn lướt qua, thoáng dừng lại: "Tôi nhớ lần trước ở Tây Lĩnh, cậu xăm tựa hồ không phải là hình này, xóa rồi à?"

Phí Độ chốc chốc sờ soạng người anh, thoải mái mặc anh nhìn: "Người ta đồn có hình xăm dán kỹ thuật Nano siêu thật, không thấm nước còn hơn cả phấn mắt tô lúc bơi, đương nhiên là quảng cáo láo, cho nên tôi đề nghị anh… a… tốt nhất là đừng liếm."

Lạc Văn Chu dùng các ngón tay hơi chai bóp cổ Phí Độ, ép hắn ngẩng đầu lên. Phí Độ căn bản không thèm để ý, giống như nắm trong tay Lạc Văn Chu không phải cái cổ quý báu của hắn mà là cái cà vạt mua trên vỉa hè, mặc người ta tùy ý xé, rách cũng chẳng tiếc.

Lạc Văn Chu từ bên trên nhìn xuống hắn: "Tại sao không xăm thật, sợ đau à?"

Phí Độ thản nhiên gật đầu, không chờ hắn gật xong, Lạc Văn Chu thình lình siết chặt tay. Không khí lưu thông đột nhiên khó khăn, chỗ trí mạng nhất bị người ta bóp chặt, Phí Độ hơi run rẩy theo tính sinh lý, song Lạc Văn Chu cảm nhận được, động mạch cổ hắn vững vàng như một sợi dây đơn giản, chẳng mảy may tăng tốc, thậm chí hắn còn trầy trật mỉm cười với anh: "Không… ngờ được, anh thích… trò này?"

"Chặn hô hấp mấy chục giây, phổi cậu sẽ có cảm giác bỏng rát khó lòng chịu được, kế đó cậu sẽ vì thiếu oxy mà sinh ra choáng váng, mắt sẽ bắt đầu sung huyết, đại não kém cỏi chưa tiến hóa hoàn toàn sẽ hoảng sợ, vì sống sót mà bất chấp hậu quả cắt đứt các chức năng khác của cơ thể, tứ chi cậu sẽ tê dại mất sức, mất đi khả năng phản kháng, sau đó rơi vào trạng thái mơ màng, bắt đầu không cảm thấy thân thể mình, cơ co giật, và chết trong vòng vài phút." Lạc Văn Chu chợt buông cổ hắn ra, "Còn chết tương đối khó coi – cậu sợ đau, mà không sợ điều này?"

Phí Độ giống như biết làm sao để tránh bị ho, sau khi Lạc Văn Chu buông tay, không hề thở hồng hộc theo bản năng, chỉ khẽ cựa cựa cổ, nói vẻ chẳng hề để ý: "Cũng là loại…"

"Cậu không sợ tôi làm gì cậu," Lạc Văn Chu cắt ngang, chống một tay cạnh tai hắn, "Không sợ tôi sử dụng bạo lực, không sợ tôi làm hại cậu, khi tôi bóp cổ cậu, nhịp tim cậu cũng không nhanh hơn, tại sao vậy? Cậu quá tin tưởng vào nhân phẩm của tôi à?"

Phí Độ hơi ngạc nhiên phì cười: "Sao, tin tưởng anh còn không được?"

Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm "À" một tiếng: "Tin tưởng tôi như vậy, thì trả lời tôi một vấn đề đi – tôi nhớ ba cậu đã vứt cái gạt tàn này đi rồi mà, sau đó cậu mua cái mới giống như đúc, hay là nhặt lại cái cũ?"

Phí Độ không ngờ đang ve vãn giữa chừng thì anh đột nhiên chơi đòn hồi mã thương như vậy, đồng tử hơi co lại, trong khoảng cách lúc này, chút thay đổi rất nhỏ này đập thẳng vào mắt Lạc Văn Chu không che giấu được.

"Vì sao? Vì vẫn đang truy tra nguyên nhân cái chết của bà ấy à?"

Phí Độ đẩy mạnh anh ra, Lạc Văn Chu sớm có chuẩn bị, chớp mắt bị đẩy chợt ôm vai hắn, thuận thế đè xuống, thuần thục dùng chiêu bình thường bắt phạm nhân vào Phí Độ, dễ dàng vặn ngược tay hắn ra sau lưng, quỳ một gối trên sofa tách chân hắn ra.

Phí Độ giãy giụa vài cái, phát hiện tư thế này hoàn toàn không dùng sức được – đương nhiên, xét khả năng chiến đấu của hắn, dù dùng được thì chút xíu "sức" này trước mặt người chuyên nghiệp thật sự cũng chẳng nên cơm cháo gì.

Chủ tịch Phí quân tử động khẩu bất động thủ phản kháng không cửa, đành phải cười khẩy: "Đội trưởng Lạc, không cho thượng thì cứ nói thẳng, sau này mọi người vẫn là bạn bè, nhưng sử dụng bạo lực thì tương đối khó coi rồi…"

Lời hắn nói đến đây chợt ngừng bặt.

Bởi vì Lạc Văn Chu đột nhiên cúi người xuống hôn trán hắn.

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu không mấy ôn hòa sờ mái tóc bù xù của hắn, thấy rõ sự bối rối thoáng qua trên mặt Phí Độ – thật là kỳ lạ, một tay công tử ăn chơi trác táng có thể lừa người khác đến gặp ma ban ngày, ở đâu cũng thong dong, lại vì người ta hôn trán hắn một cái mà bối rối như cậu bé lần đầu bị tỏ tình.

Giống như cả đời này hắn cũng không biết "dịu dàng" là gì vậy.

Không biết vì sao, chút bối rối này khiến tim Lạc Văn Chu hơi loạn nhịp, còn rõ nét hơn khi đối mặt với chủ tịch Phí "mười tám môn võ nghệ" "mồm mép liến thoắng". Anh nuốt nước bọt, cảm giác rất muốn hôn Phí Độ cái nữa, khó khăn lắm mới nhịn được, chậm rãi thả lỏng giam cầm.

"Cậu không sợ tôi làm hại cậu, giao cả thân thể lẫn tính mạng vào tay tôi cũng không để ý, lại sợ tôi hỏi mấy vấn đề chẳng hề quan trọng," Lạc Văn Chu nói, "Nói một câu thành thật, đối với cậu còn khó hơn chết, phải không?"

Phí Độ chẳng rằng chẳng nói giữ nguyên sự im lặng, không trả lời cũng không làm trò nữa.

"Thực ra tôi cũng có một nghi vấn mãi không buông xuống được, tôi kể cậu nghe một chuyện nhé, có nghe không?" Lạc Văn Chu đột nhiên nói.

Phí Độ không lên tiếng, Lạc Văn Chu cũng mặc kệ, tự mình bắt đầu kể: "Lúc mới tốt nghiệp, tôi luôn cảm thấy mình là người làm việc lớn, rỗi việc thích lên mạng theo mấy bài đăng giống như 'XX mấy vụ kỳ án chưa có lời giải', phân tích lung tung các vụ án đồn tầm bậy cứ như thật, đôi khi bất đồng ý kiến còn choảng nhau với người ta, cuối cùng mỗi một vụ án đến chỗ tôi đều sẽ có được chung một kết luận – thảo luận mấy chuyện này ở trên mạng đều là hạng ngu đần."

"Khi đó bọn con gái đều thích xuyên về thời nhà Thanh gả cho Vương gia nào đó, thỉnh thoảng nghe bạn học nữ bàn luận, tôi liền nghĩ, nếu tôi xuyên, tôi sẽ xuyên về thời Victoria, bắt Jack the Ripper trước rồi nói tiếp."

Đội trưởng Lạc qua hết ngàn cánh buồm, da dày trăm thước, không thèm để ý mà lôi quá khứ ngu xuẩn ra trưng bày, lạ lùng là Phí Độ cũng không thừa cơ bình luận chế giễu anh.

"Kết quả là sau này đi làm mới phát hiện không phải như vậy, lúc ấy thành phố có chính sách, người mới đi làm đều phải có kinh nghiệm làm việc dưới cơ sở từ một năm trở lên, tôi bèn đến đồn công an khu này." Lạc Văn Chu hươ hươ tay trước mắt Phí Độ, "Biết công an quèn ở đồn phụ trách việc gì không?"

Phí Độ ngước lên nhìn anh.

"Nào là chìa khóa ở trong nhà, không tìm thấy chó, bọn nhãi ranh đánh nhau gãy răng, nhà thuê trên lầu để dột nước… Ba con chuột bốn con mắt, lông gà vỏ tỏi gì cũng tìm cậu, chuyện lớn nhất đám 'chày gỗ' mới tới bọn tôi phụ trách chính là bắt mấy tên trộm cạy cửa trèo tường. Vụ duy nhất có thể gọi là 'vụ án', chính là việc nhà cậu, mà tựa hồ xử lý còn không viên mãn lắm. Tôi làm ở đây một năm, cảm thấy còn làm tiếp sợ là phải treo cổ, thế là dù chết dù sống cũng lôi Đào Nhiên đi thi lên Cục công an thành phố – sau đó có thể đi khỏi, kỳ thực vẫn là nhờ vào quan hệ."

Nói đến đây, chính Lạc Văn Chu cũng phải lắc đầu: "Nhưng lên cục rồi cuộc sống cũng chẳng dễ chịu lắm, mọi người đều biết cậu là con ông cháu cha chỉ giỏi nói. Ngày ngày bị dạy bảo, đặc biệt là Lão Dương, lời càng khó nghe càng thích nói, chuyện gì không ai muốn làm sẽ để tôi làm, giống như có thù với tôi vậy, suốt ngày bị bắt nạt, vài đồng lương còm hàng tháng còn chẳng đủ cho tôi mua thuốc lá, tôi miễn cưỡng ở lại nửa năm, đơn từ chức cũng đánh máy xong rồi, đang định nộp, thì Lão Dương kêu tôi đi theo gặp nội ứng của ông, điều tra một tổ chức mại dâm."

"Thường thì băng đảng kiểu này sẽ hơi có tính chất xã hội đen, rất nhiều cô gái đều là bị chúng dùng các thủ đoạn lừa gạt ép buộc tới, Lão Dương đang trò chuyện với nội ứng, thì đột nhiên một cô gái mặt mũi đầy máu chạy ra, phía sau có hai tên cầm gậy gộc và dao đuổi theo. Cô gái vừa chạy vừa khóc kêu cứu mạng, mọi người xung quanh đều không lấy làm lạ, tôi máu nóng xộc lên đầu, lao tới đánh nhau với chúng, kết quả là đánh ngã hai tên lại kéo ra nguyên một băng."

Lạc Văn Chu buông tay: "Cậu đã chọc tổ ong vò vẽ bao giờ chưa?"

Phí Độ: "… Tại sao tôi phải chọc tổ ong vò vẽ?"

Lạc Văn Chu khá tiếc nuối thở dài: "Vậy sợ rằng cậu không thể hiểu được sự kinh tâm động phách của chúng tôi lúc đó – Có điều, mặc dù bị đánh hội đồng một trận, cuối cùng vẫn cứu được cô gái ấy. Lão Dương vì yểm hộ tôi mà đùi và lưng đều bị chém một nhát, nứt xương bánh chè, kết quả là tôi gây ra rắc rối lớn như vậy, mà ông ấy lần đầu tiên không mắng tôi, còn nói con người tôi tuy chẳng ra gì, nhưng xét cho cùng vẫn hơi ra dáng cảnh sát. Chắc là bị mắng mãi ra hội chứng Stockholm, ngẫu nhiên nghe một câu khen ngợi thì tôi lập tức mất đi quyết tâm, về nhà xé đơn từ chức, từ đó trở thành chó săn dưới trướng ông già."

Sắc mặt Phí Độ hơi dịu đi, thậm chí thoáng mỉm cười.

"Nhưng trọng điểm của chuyện này không phải là ở đây." Lạc Văn Chu thu lại giọng điệu hài hước cố ý gây cười, giọng trầm xuống, "Trọng điểm là, đầu gối Lão Dương từ đây bị thương, người lại béo, sau khi lớn tuổi càng nghiêm trọng hơn, hễ trái gió trở trời là hành còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết, có thể không đi cầu thang bộ thì ông sẽ tuyệt đối không đi. Thế nhưng, ông lại hy sinh trong hầm chui qua đường, trên đường đi mua thức ăn từ chợ về nhà, mà cách đó năm mươi mét rõ ràng có đường dành cho người đi bộ."

Người trung lão niên chân không tốt đều sẽ có ý thức tránh cầu vượt và hầm chui, dù phải đi thêm một đoạn. Lúc ấy Dương Chính Phong đang trên đường từ chợ về nhà, sở thích lớn nhất ngoài công việc của ông già đó chính là đi chợ nấu cơm, đoạn đường này dăm ba hôm phải đi một chuyến, không thể nào ngày ngày bỏ lối đi bộ, nhất định muốn khiêu chiến khả năng chịu đựng của đầu gối.

"Tại sao lúc ấy ông lại đi hầm chui?" Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, Lạc Văn Chu nhẹ nhàng nói, "Tên tội phạm truy nã trốn ở vị trí nằm tít bên trong, người đi qua trên mặt đất căn bản không thể nhìn thấy hắn. Tôi nghĩ không thông, thậm chí đã lén đi tra lịch sử cuộc gọi của Lão Dương lúc đó – nhưng không có, không có gì cả, lịch sử cuộc gọi của chiếc di động trên người ông cực kỳ sạch sẽ, ngoại trừ cú điện thoại xin chi viện do chính ông bấm, trong vòng vài ngày trước sau, ngay cả điện thoại chào hàng lừa đảo cũng không có."

"Mua thức ăn về nhà, trên đường đụng phải tội phạm truy nã, ông cảnh sát già còn gọi điện xin chi viện," Phí Độ nói, "Còn gì không?"

"Có nhân chứng mục kích," Lạc Văn Chu nói, "Trên người Lão Dương chỉ có một bó rau cần và một bịch thịt xay, tay không tấc sắt, vốn dĩ không tùy tiện hành động, là do có bà lão vừa vặn dắt chó đi qua, không biết làm sao chọc đến tên tội phạm truy nã kia, thấy người qua đường gặp nguy hiểm, ông mới xông lên."

"Tên tội phạm truy nã thì sao?"

"Tinh thần hắn không bình thường, không thẩm vấn được gì. Chúng tôi đã điều tra người mục kích, không có vấn đề gì cả, người dân xung quanh đã chứng thực, bà lão sống ở ngay gần đó, mỗi ngày đều đi qua đó, dắt chó đến công viên đối diện đi dạo."

Tiền căn hậu quả trùng hợp không bắt bẻ được, ông cảnh sát già chết vì làm việc nghĩa, một sự cố hoàn mỹ-

"Về điểm đáng ngờ này tôi đã nói với trong cục," Lạc Văn Chu nói, "Đồng nghiệp và lãnh đạo đều từng phối hợp điều tra, cuối cùng không thu hoạch được gì. Cậu biết đấy, người đột tử như vậy, bạn bè người thân thường không thể chấp nhận, hay tưởng tượng ra một hung thủ hư cấu, để sự đau thương của mình có chỗ trút ra…"

Phí Độ tiếp lời: "Giống như tôi năm đó."

"Giống cậu năm đó." Lạc Văn Chu đột nhiên bắt lấy tay hắn, Phí Độ vô thức giật lại, nhưng bị anh siết chặt hơn, "Từ sau vụ đó, tôi mới lờ mờ cảm thấy, năm ấy cậu kịch liệt nghi ngờ báo cáo kết án của mẹ cậu như vậy khả năng là có căn cứ, nhưng Phí Độ à-"

Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn hắn: "Cậu có thể vĩnh viễn nhớ bà ấy, vĩnh viễn không từ bỏ sự thật, nhưng không thể vây mình trong đó. Hôm ấy có một câu tôi quên nói với cậu, kỳ thực…"

Phí Độ hơi dùng sức giật tay lại: "Thứ vây tôi không phải nguyên nhân cái chết của mẹ."

Lạc Văn Chu sửng sốt.

"Không phải chuyện đó," Phí Độ lắc đầu, hắn dời ánh mắt, nhìn thẳng cái gạt tàn trên bàn, trầm mặc không biết bao lâu, giống như đã dùng hết một chút sức lực cuối cùng, mới nói được một câu, "Tôi biết mẹ tôi chết như thế nào… Không phải chuyện đó."

Nếu hồn phách biết chảy mồ hôi, chắc Lạc Văn Chu đã nhễ nhại mồ hôi rồi, anh thật sự đã trổ hết võ nghệ toàn thân, mới cạy được miệng Phí Độ hé ra một tẹo, vội vàng hỏi tới: "Cậu biết bà ấy chết như thế nào?"

Phí Độ cắn chặt răng, cả người căng lên như dây đàn sắp đứt.

Lạc Văn Chu đang định nói một câu làm dịu đi, thì nhìn thấy Phí Độ bỏ khách một mình ở phòng khách, không nói một lời đứng dậy đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu.

Lạc Văn Chu đang định đuổi theo, đột nhiên di động đổ chuông, anh cau mày nghe máy: "Đào Nhiên, sao vậy?"

"Ông biết chuyện nhà họ Đổng cháy rồi chứ? Lửa đã được dập tắt, hiện tại bọn tôi đã vào bên trong." Đào Nhiên nhanh chóng nói, "Là người gây ra, có người đốt chế phẩm từ giấy ném lên sofa – camera lắp trên

cửa đối diện nhà Đổng Hiểu Tình đã quay được đặc trưng hình thể hắn ta, nam, cao khoảng một mét bảy mươi lăm, toàn thân bịt kín mít, mặt cũng không lộ ra."

78. Quyển 3 - Chương 19: Macbeth 19

Phí Độ đã lên lầu, "Cụp" một tiếng, hình như khóa trái cửa rồi.

Lạc Văn Chu im lặng thở dài, cố đưa sự chú ý về điện thoại, hỏi Đào Nhiên: "Ông nói có người phóng hỏa đốt nhà họ Đổng, rốt cuộc nhà họ Đổng có cái gì đáng để đốt?"

Đào Nhiên ngẩng đầu nhìn ngôi nhà cháy tan hoang của Đổng Hiểu Tình. Nghiêm túc mà nói, tình hình không nghiêm trọng lắm, nơi cháy nằm ở phòng khách, đốt hết hơn một nửa đồ dùng gia đình, tường bị hun sém, vỏ carbon của ti vi hơi chảy, nhưng cả tường ti vi và tủ xung quanh đều còn ổn, các vật phẩm quan trọng như giấy tờ bất động sản và sổ tiết kiệm trong ngăn kéo cũng bình yên vô sự.

"Trước đó chúng ta đã tra nhà họ Đổng ba lần, bao gồm các trang web hai cha con họ từng xem, hòm thư và phương tiện giao tiếp xã hội từng đăng nhập, cũng lục soát hết nhà cửa, mà còn có thể để sót, vậy hoặc là thứ ấy thật sự cực kỳ không hút mắt…"

Lạc Văn Chu cắt ngang: "Không được, phạm vi rộng quá rồi."

"… Hoặc là lúc đó thứ ấy căn bản không ở nhà họ Đổng." Đào Nhiên không hề vì bị cắt ngang mà giận, thong thả nói nốt, dừng một thoáng lại hỏi, "Có phải bên phía ông đang có việc gấp cần xử lý không?"

Lạc Văn Chu nhất thời á khẩu.

Đào Nhiên rất giỏi hiểu suy nghĩ của người khác, nói: "Thôi tôi cúp máy trước đây, xử lý bên này xong tôi sẽ làm báo cáo cho ông."

"Khoan đã, Đào Nhiên," Lạc Văn Chu vội nói, "Mức độ phức tạp của vụ án lần này có thể vượt khỏi tưởng tượng của chúng ta, lúc ra ngoài làm việc nhất định phải chú ý an toàn, từ giờ trở đi, quyết không cho phép những người tham gia vụ án này hành động đơn độc."

Đào Nhiên đã hợp tác nhiều năm, nhận thấy sự nôn nóng của anh, dứt khoát đáp một câu "Hiểu rồi", sau đó lập tức cúp máy.

"Đội phó Đào," Tiêu Hải Dương vành mắt đỏ hoe đi tới, "Là giấy, em cho rằng mục tiêu của tên tội phạm nên là chế phẩm giấy hắn dùng để đốt sofa."

Đào Nhiên: "Lý do?"

"Cháy nhà chung cư kiểu này, hàng xóm sẽ báo cháy rất nhanh, trừ khi xác định thứ mình muốn hủy đã đốt sạch, bằng không rất có thể sẽ vì đốt chưa hết mà để lại dấu vết," Tiêu Hải Dương không tự chủ được nói nhanh hơn, "Ngoài ra, trình độ học vấn của Đổng Càn không cao, em đã tới nhà ông ta mấy chuyến, trong phòng khách ngoại trừ mấy tờ quảng cáo không biết ai nhét vào, thì không hề có sách vở gì khác, thứ cần viết viết vẽ vẽ đều ở trong thư phòng Đổng Hiểu Tình. Trong camera quay được kẻ phóng hỏa sau khi cạy cửa vào nhà họ Đổng đã ở lại chừng mười phút, đốt lửa không cần thời gian dài như vậy, nhất định là hắn đang tìm thứ gì đó…"

"Tìm được đem đốt, khi xác định nó đã cháy gần hết, lại ném lên sofa, đốt cả ngôi nhà." Đào Nhiên nhíu mày, "Em không cảm thấy kỳ lạ ư? Người này đã có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào nhà Đổng Hiểu Tình, muốn cái gì cứ trực tiếp lấy đi không được à, tại sao nhất định phải đốt nhà? Gây ra động tĩnh lớn như vậy, còn để lại hình ảnh, đây là cố ý gọi cảnh sát đến điều tra vụ án phóng hỏa?"

Tiêu Hải Dương ngớ ra, á khẩu không trả lời được.

"Hải Dương, cảm giác chuyện này mang đến cho anh, chính là trong mắt đối phương, món đồ trên tay Đổng Hiểu Tình không hề là bí mật gì đặc biệt ghê gớm, hắn cố ra vẻ huyền bí mà đốt… Đây là khiêu khích chúng ta." Đào Nhiên chỉ di động của cậu, "Em đi tra xem, gửi tin nhắn cho em rốt cuộc là Đổng Hiểu Tình, hay có người hack số điện thoại của cô ta."

Tiêu Hải Dương ấn điện thoại, chân lại không nhúc nhích: "Đội phó Đào, Đổng Hiểu Tình thật sự chết rồi ư?"

Lang Kiều đã gửi ảnh chụp hiện trường cho Đào Nhiên, bản thân Đổng Hiểu Tình cũng đã tới tay pháp y, Đào Nhiên thở dài, vỗ vai Tiêu Hải Dương.

"Em… em từng nói chuyện với cô ấy rất nhiều lần, cũng từng âm thầm đánh giá, cô ấy tuyệt đối không phải loại người sẽ dùng dao hành hung, cho dù có cảm xúc tiêu cực, cũng là nhằm vào những người chỉ trỏ cha mình, chưa từng giận lây sang người nhà nạn nhân vụ tai nạn," Tiêu Hải Dương nói, "Cô ấy đâm người ta, sau đó lập tức bị tông chết diệt khẩu, nhà lại cùng một thời gian bị đốt, nhất định có người đang ở đằng sau thao túng…"

Đào Nhiên chậm rãi rút di động của Tiêu Hải Dương khỏi tay cậu, thấy trang cậu vừa xem là bản tin trên mạng.

Vụ anh em Chu Hoài Cẩn bị ám sát trước cổng bệnh viện đã lộ ra, báo chỉ đăng một tin vắn đơn giản, nêu danh tính người chết và hung thủ, người đọc lại nhao nhao phát huy trí tưởng tượng, thêm tiền căn hậu quả tự thấy là hợp lý cho câu chuyện li kì này.

Giọng Tiêu Hải Dương hơi run run: "Cô ấy thật sự không phải như bọn họ nói đâu."

"Sư phụ anh khi còn sống từng hỏi anh một câu," Đào Nhiên trả di động lại cho Tiêu Hải Dương, "Ông ấy hỏi anh là 'Con có tin thiên lý sáng soi, báo ứng chính xác' không?"

Tiêu Hải Dương sững sờ nhìn anh.

"Anh nói đương nhiên không thể tin, đây chẳng phải là mê tín dị đoan sao? Vả lại, lời người xưa luôn tự mâu thuẫn, lúc thì nói 'Thiên lý sáng soi, báo ứng chính xác', lúc lại nói 'Người tốt chết sớm, kẻ xấu sống dai', chẳng biết nên nghe ai." Đào Nhiên cười, "Sư phụ anh liền nói 'Con phải tin, bởi vì con là cảnh sát hình sự, khi truy tra hung hiểm, con chính là thiên lý. Sở dĩ câu này trở thành mê tín dị đoan, chỉ bởi vì các con ăn hại, bởi vì các con không điều tra ra sự thật, không rửa sạch oan khuất' – nghe không màu mè nhưng rất có lý. Cùng nỗ lực nào đồng chí trẻ, trước tiên tra từ tin nhắn, có bất cứ ý kiến gì cứ chia sẻ ra mọi người cùng thảo luận, đừng một mình xoáy vào bế tắc, đi mau."

Tiêu Hải Dương há miệng, đẩy kính, nhanh chóng đi nhờ bên kỹ thuật giúp đỡ.

Đào Nhiên nhìn quanh hiện trường hỏa hoạn hỗn loạn, thở dài, không biết có phải do vừa nhắc tới Dương Chính Phong với cậu nhóc bốn mắt hay không, anh vô thức lấy di động ra, hơi do dự, mở chương trình "Đọc truyện đêm khuya".

Đề mục hướng dẫn đọc kỳ mới nhất đập vào mắt anh – "Tôi chưa từng gặp ngày nào tối tăm mà sáng ngời như vậy – Trích 'Macbeth', gửi bản thảo: Người Đọc Diễn Cảm."

"FM 88.6" là di ngôn cuối cùng của Dương Chính Phong, chỉ có mình Đào Nhiên trong tình huống hoảng loạn cực độ nghe thấy, khi đó anh thậm chí không mang máy ghi âm, ngoại trừ ký ức hỗn loạn của anh, thì không có bất cứ bằng chứng gì.

Sau khi Lạc Văn Chu đưa ra điểm đáng ngờ hầm chui, cảnh sát cũng tiến hành điều tra theo lệ đối với câu di ngôn còn nghi vấn này – tra từ trong ra ngoài người phụ trách chương trình và nhân viên liên quan, song không thu hoạch được gì, bất luận nhìn từ mặt nào, đây chỉ là chuyên mục nghe đọc sách tiểu chúng để giải sầu.

Lúc ấy kết luận tổ điều tra đưa ra là, cái radio cũ Dương Chính Phong mang theo người trong cuộc vật lộn đã rơi khỏi túi quần, vừa vặn bật trúng kênh này, khả năng là Đào Nhiên vô tình nghe thấy tiếng radio báo kênh, trong tình huống như vậy sinh ra nhầm lẫn nhỏ.

Đào Nhiên chưa từ bỏ ý định, tự mình theo dõi chương trình này hai tháng, ngoại trừ tương đương với ôn lại môn "đọc thêm ngoại khóa trung học", thì không thu hoạch được gì, ngay cả chính anh cũng đã chấp nhận là nghe nhầm… Nếu không phải anh bởi vậy mà hình thành thói quen nghe đọc sách, và phát hiện ID Người Đọc Diễn Cảm từ thú tiêu khiển tẻ nhạt này.

Người Đọc Diễn Cảm trước kia cả năm cũng chưa chắc xuất hiện một lần, Đào Nhiên vẫn hoài nghi là mình nghi thần nghi quỷ, chắc gì là sách người ta chọn có vấn đề – thế nhưng nửa năm qua liên tục ba vụ án, đều mơ hồ bị một chương trình đọc sách không hề liên quan phản chiếu, nếu là trùng hợp, không khỏi trùng quá rồi.

Sau vụ hỏa hoạn, trong phòng khách cháy sém, Đào Nhiên chăm chú nhìn tiêu đề kia suốt một phút, hơi rùng mình.

Bên kia, Lạc Văn Chu nặng nề tâm sự cúp điện thoại, một mình đi vài vòng trong phòng khách, sau đó quyết định lên lầu tìm Phí Độ. Lúc đi đến cầu thang, anh vô tình cúi đầu, nhìn thấy đường thông xuống tầng hầm.

Lạc Văn Chu chợt dừng bước, không biết làm sao lại nhớ tới miêu tả của Phí Độ về tầng hầm nhà họ trên đường đến bệnh viện Hằng Ái.

Chân Lạc Văn Chu chuẩn bị lên lầu ma xui quỷ khiến lại vòng xuống dưới.

Cầu thang thông đến tầng hầm có một chỗ ngoặt, khiến ánh sáng bên trên không chiếu xuống, hoàn cảnh càng tối hơn. Cuối cầu thang lắp thêm một cánh cửa chống trộm rất dày, trên có khóa bằng mật mã.

Lạc Văn Chu trừng mắt nhìn nhau với cái khóa mật mã kia một lát, lấy di động ra gọi Phí Độ, đổ chuông hai tiếng thì bị tắt luôn, hiển nhiên chủ nhà trên lầu không muốn nói chuyện với anh.

Lạc Văn Chu mở bàn phím nhập mật mã quan sát một lát, phát hiện nó còn nối với một thiết bị báo động – nói cách khác, khi có người muốn phá cửa, hoặc nhập sai mật mã, cả biệt thự sẽ vang lên tiếng chuông báo động như quỷ khóc sói gào.

"Không chừng có thể để thiết bị báo động gọi cái con chim cút trên lầu xuống, dù sao vẫn văn minh hơn tự mình đá cửa xông vào."

Lạc Văn Chu nảy ra một chủ ý tệ lậu như vậy. Vết thương trên hông anh mặc dù không đáng ngại, nhưng cũng rất đau, hôm nay anh không hề muốn làm việc tốn thể lực như đá cửa, vì thế anh giơ bàn tay rất ngứa ngáy, nhập đại sáu số vào khóa mật mã, sau đó nhanh chóng bịt tai.

Nhưng đợi một lát mà thiết bị báo động trong dự tính không phát ra một âm thanh, đèn chỉ thị trên cửa chống trộm chớp nhẹ hai cái, lại tự mở ra "Cạch" một tiếng.

Lạc Văn Chu: "…"

Anh ngượng ngùng bỏ tay xuống, khó tin nổi mà nhìn chằm chằm cửa chống trộm trước mắt, lúc này mới ý thức được là mình vừa nhập ngày mẹ Phí Độ ngoài ý muốn qua đời.

Lạc Văn Chu tuyệt đối không ngờ mình lại may mắn đến thế, gõ bậy gõ bạ mở được mật mã, anh há hốc miệng một lúc lâu, chần chừ nhìn lên lầu, lại gọi cho Phí Độ – lần này tắt máy luôn rồi.

"Vậy thì không trách tôi được," Lạc Văn Chu lẩm bẩm một tiếng, "Mọi sự im lặng với tôi đều là đồng ý."

Anh đúng lý hợp tình cất bước đi vào góc thần bí nhất trong ngôi nhà này, mùi âm u ẩm ướt dưới lòng đất hất thẳng tới, vừa bật đèn thì lập tức ngây người ra-

Dưới hầm không có cái bàn học Phí Độ từng nói, cực kỳ trống trải. Mặt đất, tường, tủ, trần nhà… toàn bộ đều là một màu trắng bợt bạt, chính giữa có một thiết bị chiếu phô trương, màn hình to như màn hình cỡ nhỏ trong rạp chiếu phim, đối diện là một cái ghế nằm, trên ghế có dây đai, bên cạnh có một máy tính, một đống thiết bị phức tạp không biết dùng làm gì, và một cái tủ lạnh nhỏ.

Lòng bàn tay Lạc Văn Chu tự dưng rịn mồ hôi lạnh, anh kéo nhẹ cửa tủ lạnh, bên trong có mấy lọ thuốc nhỏ, trên hướng dẫn sử dụng toàn chữ nước ngoài chẳng biết là nước nào, đọc không hiểu gì hết.

Không biết có phải ảo giác hay không, anh cứ cảm thấy mình mơ hồ ngửi được mùi máu tươi.

Phí Độ đã làm gì ở đây?!

Nhịp tim Lạc Văn Chu nháy mắt tăng lên một trăm rưỡi, trong một lúc, đầu óc anh trống rỗng, cơ hồ đứng bất động tại chỗ, một vạn con ong mật bay một vòng quanh tai.

Một lúc lâu sau, anh cắn nhẹ đầu lưỡi mình, lắc đầu thật mạnh, ánh mắt nhìn quanh một vòng, thầm nghĩ: "Không đúng, không nên, nơi này không có hung khí tiện tay."

Với cơ thể yếu như sứa của Phí Độ, nếu hắn thật sự muốn làm gì, dùng tay không là không thể.

Lạc Văn Chu cố gắng trấn tĩnh, nhìn kỹ cái ghế nằm có dây đai kia, trái tim lơ lửng lại rơi "Bộp" xuống ngực, thở phào nhẹ nhõm – anh phát hiện mình đã lo sợ không đâu, dây đai trên ghế là kiểu dây an toàn, có thể tự cài tự cởi, thật sự dùng nó để làm chuyện giết người phân thây thì e rằng không tiện lắm.

Anh giơ tay sờ soạng cái ghế nằm bằng da, lần lượt chụp hình đống máy móc và lọ thuốc kỳ lạ, lặng lẽ gửi cho Lang Kiều, sai cô tra xem đây rốt cuộc là cái gì.

Lạc Văn Chu cầm tai nghe treo trên lưng ghế đeo lên, mở thiết bị nghe nhìn trước mặt.

Đầu tiên tiếng nhạc bài "You raise me up" êm dịu từ tai nghe chất lượng cực tốt chảy vào tai, trước giờ Lạc Văn Chu chưa từng ý thức được bài hát này lại êm tai như vậy, đang cảm khái thiết bị điện tử đắt có đạo lý của nó, thì một tiếng thét điên cuồng bất thình lình xuyên qua âm nhạc, dù tâm lý anh cực vững cũng không khỏi hơi run rẩy.

Lúc này, màn hình lớn đột nhiên sáng lên, anh lập tức ngẩng đầu nhìn-

Trên đó đang chiếu một đoạn phim trực tiếp cảnh giết người do một tên cuồng sát biến thái nước ngoài đăng lên từ mấy năm trước, hung thủ đã bị tiêm thuốc đi gặp Chúa của bọn Tây nhà họ, đoạn phim cũng bị chính phủ xóa sạch, song trên mạng ngầm vẫn còn đăng chui. Nạn nhân trong đoạn phim tru lên thảm thiết như súc vật hấp hối, tiếng thét và tiếng ca đan vào nhau trong tai nghe chất lượng khỏi chê, như hai cây roi quất vào linh hồn vậy.

Lạc Văn Chu không nhịn được giật tai nghe xuống tua nhanh, phần sau là các đoạn phim chém đầu, xử bắn, thành viên tổ chức cực đoan ngược đãi tù binh và con tin, các hình ảnh đẫm máu…

Di động Lạc Văn Chu để chế độ rung đột ngột rung lên, anh giật nảy mình, suýt nữa vứt luôn di động xuống đất, lúc nghe máy giọng cũng trở nên hơi khang khác: "A lô?"

"Sếp, anh đang ở đâu vậy? Có tiện nói chuyện không?" Lang Kiều hạ giọng hỏi, "Anh không xông vào 'trung tâm cai nghiện' phi pháp nào chứ?"

Lạc Văn Chu nhíu mày: "Trung tâm cai nghiện gì?"

"Ảnh anh gửi em đã nhờ người xem rồi," Lang Kiều nói, "Là thiết bị giật điện, thuốc thì có thuốc gây nôn, thuốc an thần, còn có một số khác…"

Phần sau cô nói gì thì Lạc Văn Chu đã không nghe rõ.

Phí Độ sợ máu có thể nôn đến mất nước, sự run rẩy không dừng được trên tay khi nãy, khúc ca phát đi phát lại… dường như đều đã có lời giải thích.

79. Quyển 3 - Chương 20: Macbeth 20

"A lô a lô a lô?" Lang Kiều nghe đầu dây bên kia không còn âm thanh gì, lập tức hơi căng thẳng, "Còn đó không sếp? Nói một tiếng đi, anh không nói gì hết làm em lo quá!"

"Ừ," Lạc Văn Chu hồn rời khỏi xác đáp một tiếng, "Không sao."

Nói xong, anh không nghe Lang Kiều la oai oái nữa, tự mình cúp điện thoại.

Tầng hầm không thông gió, nồng mùi mốc meo, trong khung cảnh một màu trắng bệch, thoang thoảng mùi máu tươi. Trên tai nghe kiểu giắt vào tai dính một sợi tóc rất dài, Lạc Văn Chu cẩn thận gỡ nó xuống, các ngón tay lướt qua trên lưng ghế nằm lạnh ngắt.

Trên mấy sợi dây đai có dấu vết mài mòn rõ ràng.

Đây là một hiện trường áp dụng "liệu pháp căm ghét" điển hình – khi trên máy chiếu phát hình ảnh, thông qua kích thích mạnh như giật điện và thuốc, bắt buộc người tự trói trên ghế hình thành phản xạ có điều

kiện, khiến hắn nối loại đau đớn khắc vào xương này với cảm nhận khi nhìn thấy hình ảnh, tạo thành sự căm ghét theo tính sinh lý, hòng đạt đến mục đích của hành vi… hoặc suy nghĩ "uốn thẳng"…

Thân thể con người như một máy móc tinh vi, nhìn thấy thức ăn ngon sẽ thèm, nhìn thấy người đẹp sẽ bị hấp dẫn, bị đánh biết đau, đau lòng sẽ rơi nước mắt… Mỗi một loại cảm nhận đều lần lượt đối ứng với cảm giác do cảm quan truyền đến, mà "liệu pháp căm ghét" đơn giản thô bạo, thì giống như rút sống sợi dây cắm ngay ngắn trong cơ thể người ra, đâm vào một cổng khác chẳng liên quan, còn phải dùng que hàn hàn tới gắn lui để gia cố.

Nhưng một con người, thân xác máu thịt, sao có thể trở thành bảng mạch điện nối tùy ý?

Gắn lung tung mạch điện còn bị chập, huống chi phàm thai nhục thể?

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật giật, anh nhớ tới mớ hình xăm dán thay đổi xoành xoạch của Phí Độ, chúng dùng để che dấu vết sao?

Dăm ba hôm hắn lại quay về nơi này, chính là để đến đây "nạp điện" ư?

Hắn không sợ bất cẩn tạo thành tổn thương không thể cứu vãn cho mình ư?

Thậm chí hắn có thể sẽ tự giết chết chính mình, xác hắn sẽ thối rữa dưới tầng hầm tăm tối không ánh mặt trời, mấy tháng ròng cũng chẳng ai phát hiện.

Một cậu ấm cần ăn cần mặc, cần đẹp từ đầu đến chân như hắn, không sợ mình rữa nát thành một đống thịt thối phơi ra dưới mặt trời cùng lũ giòi bọ sao?

A, đúng rồi, có thể Phí Độ thật sự không sợ.

Hắn không hề kính sợ sự sống và cái chết, cũng không hề yêu quý nhục thể, hắn không kiêng dè gì, bởi vì dường như hắn thật sự chẳng quan tâm cái gì, ngày nào đó chết thẳng cẳng ở đây, chắc cũng sẽ hết sức thản nhiên. Hắn chẳng thèm để ý ở cùng ai, cũng chẳng để ý ngủ với ai, cả người chính là một chữ "tùy tiện" viết to, lại thà cô độc trói mình trên ghế điện, lấy cái mạng nhỏ ra đùa, cũng không chịu nói một câu thật lòng với ai.

Lạc Văn Chu bị không khí mát rượi dưới tầng hầm bao vây, sự kinh ngạc và cảm xúc lẫn lộn lúc ban đầu qua đi, bên trong lại bị lửa giận sôi trào đốt đến mất thăng bằng, chỉ hận không thể xông thẳng lên tầng hai phá cửa phòng Phí Độ, lôi hắn đến bồn rửa tay, ấn vào nước lạnh mà giáo dục đàng hoàng – Tên khốn nạn này năm lần bảy lượt phớt lờ cảnh cáo của người ta, giả bộ rất đỗi thật lòng thật dạ sán tới trước mặt, khiến người ta sắp coi là thật, sắp đặt hắn trong lòng…

Nhưng thì ra hắn chỉ tiêu khiển thôi, trở về lại co vào tường đồng vách sắt không cửa, lạnh lùng tránh xa người ta. Hắn chà đạp mình, chà đạp tâm ý của người khác như thế.

Lạc Văn Chu quay người ra khỏi hầm, xông thẳng lên tầng hai.

Phí Độ không ở trong căn phòng hắn từng ở thời thiếu niên, mà chiếm căn phòng ngủ mẹ hắn tự tử, bên trong không có lấy một chút âm thanh, hắn co đầu rụt cổ ở đó, chẳng biết đang làm gì.

Lạc Văn Chu định thần lại, giơ tay gõ cửa.

Phí Độ hơi đảo tròng mắt, trong đôi mắt như viên bi thủy tinh đột nhiên có chút sức sống, lẳng lặng nhìn tới cửa.

Lạc Văn Chu: "Phí Độ, mở cửa ra, tôi có một câu muốn nói với cậu."

Phí Độ không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm cánh cửa, chẳng biết nghĩ tới điều gì, mà khóe môi đột nhiên khẽ nhếch lên, biểu cảm nửa cười nửa không, giống như đang xem phim, cũng không biết trong lòng chờ mong tình tiết gì.

Lạc Văn Chu dừng một chút, sau đó giọng trầm xuống ra tối hậu thư: "Nhốt tôi bên ngoài phải không? Phí Độ, tôi cho cậu nửa phút nữa, nếu còn không mở cửa, tôi sẽ không bao giờ gõ cửa cậu nữa."

Phòng ngủ có một cái ghế treo bằng mây kê cạnh cửa sổ, có thể quan sát vườn hoa nhỏ nhà mình, song bây giờ nhìn xuống là một loạt đá phiến, thật sự cũng chẳng có gì đẹp để ngắm.

Phí Độ giơ chân, uể oải dựa sát vào trong ghế, cái ghế mây như tổ chim lắc lư nhè nhẹ theo động tác của hắn, nghe câu này, hắn cứng đầu chuyển hướng xuống bên dưới cửa sổ.

"Vậy thì đừng gõ nữa." Trong lòng hắn hờ hững nghĩ, "Đi đi."

Kim giây của đồng hồ treo tường nhích thong thả, Lạc Văn Chu nói là làm, quả nhiên đợi hắn đúng nửa phút không sai một giây, sau đó ngoài cửa vang lên tiếng bước chân không nhẹ không mạnh, bước xuống cầu thang, dần dần đi xa, dần dần không nghe thấy nữa.

Phí Độ lặng im một lát, với tay mở màn hình nhỏ trên đầu giường phòng ngủ, nối với camera ngoài cổng, quả nhiên nhìn thấy Lạc Văn Chu mở cửa rời khỏi ngôi nhà có người chết này, lên xe đi mất.

Phí Độ chăm chú nhìn hướng chiếc xe cà tàng kia rẽ bụi đi một lúc, ánh mắt bị ống kính hạn chế, rất nhanh không thấy gì nữa. Hắn cảm thấy trong lòng mình vẫn không hề xúc động, chỉ giống như khi nhìn thấy thi thể Chu Hoài Tín, như lái xe trên đường cán trúng hòn đá nhỏ, lại "cộp" một phát.

Nhưng lần này khả năng là cán phải một hòn gạch, biên độ xe nghiêng hơi lớn.

Phí Độ nghĩ: "Tiếc quá, lần sau đến Cục công an, lại phải nhìn một khuôn mặt lạnh tanh."

Song không hề gì, dù sao hắn cũng không ở lại Cục công an quá lâu, chiếc xe cán gạch tính năng rất tốt, xóc vài phát rồi vẫn bon bon đi tiếp, chẳng hề hấn gì.

Hắn im lặng nhắm mắt lại, khả năng là tụt huyết áp và mất nước do sợ máu nôn mửa tạo thành không thể hoàn toàn dịu đi, hắn vẫn cảm thấy rất mệt, vốn định đuổi Lạc Văn Chu đi rồi xuống hầm ngồi một lúc, nhưng hắn đã mệt đến không muốn động đậy, bèn từ nhắm mắt nghỉ ngơi chuyển vào chợp mắt.

Trong cơn mơ màng, hắn cũng không biết là tự nhiên nhớ lại, hay đang mơ một giấc mơ, tóm lại là trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh như vậy, hắn nhớ tới chuyện thời thiếu niên.

Khi đó hắn cực kỳ không muốn sống cùng người ngoài, cho người giúp việc nghỉ hết, bản thân lại chẳng biết làm gì, đành phải thường xuyên đến nhà Đào Nhiên ăn chực. Hôm ấy hắn vẫn như thường lệ đến đồn công an chờ Đào Nhiên tan ca, khi đi qua một tiểu khu, vừa vặn gặp bên quản lý tiểu khu và chủ nhà xung đột, bọn họ đua nhau nói, cơ hồ phải thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đã gọi công an đến can thiệp.

Công an chính là Lạc Văn Chu và Đào Nhiên, Phí Độ ở đằng xa nhìn hai người họ. Trông thấy Lạc Văn Chu như người mẫu đứng giữa đại diện người mua nhà trung lão niên và bên quản lý đang đua nhau nói, như một diễn viên phim thần tượng vào nhầm đoàn phim hài chuyện nhà chuyện cửa, đặc biệt lóng ngóng và không phù hợp.

Hai công an trẻ chạy vặt khuyên hết nước hết cái muốn hòa giải mâu thuẫn xã khu, vừa ấn hồ lô xuống thì gáo lại nổi lên, bị hai bên xô qua đẩy lại. Lạc Văn Chu bị thân phận ngăn cản, nhịn năm phút, chắc hẳn đã đến cực hạn rồi, đột nhiên nổi cơn tam bành, lập tức gia nhập cuộc chiến với tư cách bên thứ ba, lấy một địch hai, phát động tấn công, Đào Nhiên ở đằng sau chảy một lít mồ hôi lạnh.

Do đại lưu manh có sức chiến đấu cao tuyệt, hai phe vốn đang đánh nhau không thể không tạm thời giảng hòa, nhất trí với bên ngoài, Lạc Văn Chu ngoài ý muốn đạt được hiệu quả "hòa giải mâu thuẫn nội bộ nhân dân". Cho đến khi bị Đào Nhiên lôi đi, Lạc Văn Chu cách rất xa vẫn ngoái lại gào lên: "Đi kiện đi! Có ngon thì đừng rụt đầu, thằng nào không dám kiện là chó, số thẻ của ông đây là XXXXX-"

Đào Nhiên bực bội bịt cái miệng chết tiệt của anh ta, miệng không thể nói, Lạc gia đành phải lui để tiến, giơ ngón giữa hướng về quân đoàn các bà lão ban nãy cả gan cào mình.

Đi xa rồi, Phí Độ còn nghe thấy anh ta hào khí ngút trời nói: "Mẹ kiếp cả tháng toàn ba cái chuyện lắt nhắt này, còn muốn sai ông đây thế nào – mẹ kiếp làm cảnh sát đếch gì, bố đếch hầu nữa!"

Đào Nhiên: "Không được vứt thẻ công tác!"

Câu này chưa dứt, liền nhìn thấy bên kia đường có một tên đang móc túi một cô gái. Lạc Văn Chu hoàn toàn quên chuyện mình vừa tiện tay ném thẻ công tác vào thùng rác, như một con chó cỡ lớn được huấn luyện, quát một tiếng "Đứng lại", rồi hùng hổ đuổi theo.

Sau đó bắt được tên móc túi, cô gái mất ví mời họ một bữa xiên nướng – Phí Độ ăn chực, hắn không biết vì sao mình lại nhớ rõ như thế, ngay cả thứ tự lên món cũng rành rành trước mắt… có thể là do quá khó nuốt.

Ánh chiều tà bao phủ, xung quanh toàn là người nốc bia chém gió, mùi thì là và tiêu bột pha lẫn dầu cống rãnh bay mười dặm, khắp nơi là khói lửa thế gian, mọi người ngồi quanh một chỗ lau mồ hôi túa ra như mưa, Phí Độ như thường lệ lười tiếp lời, uống đại vài ngụm nước ngọt, im lặng ngồi đó ôm máy chơi game.

Đúng rồi, cái máy chơi game đó nghe nói còn là do Lạc Văn Chu mua cho, thảo nào lúc ấy anh ta nhìn vài lần.

Lạc Văn Chu hầm hừ đưa cho hắn một xiên nấm nướng: "Đào Nhiên, xiên nướng là thú tiêu khiển của người trưởng thành, sao ông cứ dẫn thằng nhóc này theo làm gì? Này, nấm thì ăn chứ? Chỉ có chú mày lắm trò, không hòa đồng gì cả."

Không hòa đồng.

Phí Độ mỉm cười, hắn cũng không hề muốn hòa đồng.

Sau khi tạm biệt người mất trộm, đồng chí công an nhân dân Lạc Văn Chu ẩm ương nhất từ trước tới nay lại hấp tấp chạy về chỗ cũ, trừng nhau với cái thùng rác nuốt mất thẻ công tác, trưng ra khuôn mặt đen sì mà Phí Độ có thể dùng để giải trí hẳn một năm, vận khí đủ ba phút, lấy một sợi dây kẽm trong túi quần ra cạy khóa thùng rác…

Tiếng cạy khóa "Tách" như vang lên ngay bên tai, Phí Độ hơi tỉnh táo lại. Lúc này, một trận gió lùa vào phòng đột nhiên lướt qua sau gáy, hắn sửng sốt, khó lòng tin nổi mà quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện Lạc Văn Chu đã lái xe chạy lấy người lại quay về, trên tay còn cầm một sợi dây kẽm dài nhỏ.

Phí Độ: "…"

Tay này cạy khóa thật là chuyên nghiệp.

Lạc Văn Chu nhét dây kẽm vào túi: "Tôi đã nói sẽ không gõ cửa nữa, mau lăn ra đây."

Thấy Phí Độ ngồi đực ra đó không lên tiếng, Lạc Văn Chu không thèm giải thích xông tới xách hắn dậy: "Xem xem mấy giờ rồi?"

Phí Độ vô thức trả lời: "… Sáu giờ rưỡi."

Lạc Văn Chu hơi á khẩu trước đáp án này, giơ tay vỗ gáy Phí Độ một phát: "Cần cậu lắm lời, tôi không biết xem đồng hồ? Mấy giờ rồi còn ngồi thiền ở đây, không ăn cơm à?"

Phí Độ ngồi quá lâu hơi tê chân, lảo đảo bị anh kéo đi, càng thêm giật mình nhìn thấy trên bàn trong nhà ăn có thêm một đĩa rau ăn kèm và nước dùng mì hiển nhiên chế biến rất phức tạp.

Mì trong cái nồi nhỏ còn đang bốc hơi nóng, nhà bếp vạn năm làm trang trí hôm nay lại khởi công, tầng một quạnh quẽ ngập tràn mùi thức ăn lạ lẫm, bầu không khí trong cả ngôi nhà có người chết đều trở nên lạ lẫm theo.

"Cái siêu thị nát chỗ cậu ít chủng loại quá, mua thức ăn phải chạy chục cây số, ở nơi quỷ tha ma bắt này trừ khoe của ra thì còn tác dụng gì?" Lạc Văn Chu cầm một cái bát, hỏi hắn, "Ăn 'mì chần nước lạnh' không?"

Phí Độ còn chưa gật đầu xong, Lạc Văn Chu đã quyết định thay hắn: "Mới nôn xong, chần nước lạnh cái rắm, ăn tạm mì nóng đi."

Phí Độ: "…"

Vậy ông anh còn hỏi làm khỉ gì.

Hắn vốn tưởng rằng mình sẽ không nuốt nổi – mỗi lần bị chứng sợ máu… và một số việc khác tra tấn dở chết dở sống, hắn đều đi bệnh viện truyền nước cho qua, nhưng nhận bát từ tay Lạc Văn Chu, không cẩn thận liền ăn hết trơn. Mì nấu mềm vừa phải, hơi dai, song cũng không đến mức khó tiêu hóa, nuốt xuống vẫn còn ấm, tảng đá lạnh như băng trong dạ dày lặng lẽ tan chảy.

"Anh… này, từ từ, tôi không…" Phí Độ bỏ đũa xuống, đang định nói gì, Lạc Văn Chu lại không thèm giải thích lấy bát của hắn, múc cho một bát nữa.

"Ăn xong trở về tăng ca với tôi," Lạc Văn Chu nói, "Cuối tuần này không nghỉ."

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nâng mí mắt lên nhìn hắn: "Cậu có ý kiến gì?"

Phí Độ im lặng nhận bát: "A, không có."

"Dựa theo kinh nghiệm của tôi, tám chín phần mười những việc không như ý, căn bản chỉ có hai nguyên nhân," Lạc Văn Chu im lặng chờ hắn ăn xong, bỗng nhiên nói, "Một là ăn không no, hai là ngủ không ngon."

Phí Độ ngẩn người.

"Không tính loại uống nước đường ăn thuốc ngủ," Lạc Văn Chu ẩn ý nhìn hắn một cái, không đợi Phí Độ ngộ ra, anh lại nói tiếp, "Còn lại một hai phần mười, tình huống tương đối phức tạp – Đây là điều lần trước ở trước hũ tro cốt của Tô Tiểu Lam tôi đã muốn nói với cậu, sau đó bận quá quên mất."

Phí Độ ra vẻ mình đang rửa tai lắng nghe.

"Đi rửa bát đi, có mỗi vài cái bát đừng dùng máy," Lạc Văn Chu nói, "Nước rửa và miếng rửa bát tôi đều để ở đó, chùi sạch dầu mỡ trước rồi xối nước, biết làm không?"

Phí Độ: "…"

"Không biết thì học từ từ," Lạc Văn Chu nói, "Người nấu cơm không rửa bát, đây là nguyên tắc cơ bản."

Chẳng biết cuộc đời này Phí Độ đã từng rửa bát hay chưa, hắn hơi do dự rồi sau cùng vẫn đi, Lạc Văn Chu cũng không lo hắn làm vỡ bát – dù sao thì nhà họ có đầy tiền.

"Người đốt thành tro, thành phần sẽ không khác lắm với Apatit, chẳng có cái gì đáng để kính sợ, tại sao chúng ta cứ phải làm quá lên?" Lạc Văn Chu khoanh tay đứng đằng sau Phí Độ nói, "Tại sao mỗi đầu và cuối năm đều có một ngày tết làm đầu và cuối, tại sao trước khi dụ dỗ người ta lên giường phải có một quá trình thổ lộ và trải đường? Tại sao sống chung hợp pháp ngoại trừ có tờ giấy đăng ký kết hôn, còn phải mời bạn bè người thân đến tổ chức một nghi thức chẳng có tác dụng gì? Bởi vì sống chết, thời gian, hợp tan, đều có ý nghĩa con người giao cho chúng, thứ này không nhìn thấy không sờ được, cũng không biết có tác dụng gì, nhưng mà khác biệt của chúng ta với một đống thành phần hóa học, nằm ở ngay một chút 'ý nghĩa' này."

Phí Độ khựng lại.

Lạc Văn Chu từ sau lưng giơ tay lên nắm cổ tay hắn, dẫn dắt hắn cất bát sạch về chỗ cũ: "Không hiểu thì về sau tôi có thể từ từ nói cho cậu biết, là chính cậu mời tôi đến, đây cũng là một 'nghi thức', tôi đã cho cậu cơ hội hối hận, bây giờ đã quá muộn để trả hàng – Đi, trở về cục."

80. Quyển 3 - Chương 21: Macbeth 21

Lang Kiều cũng không biết bên phía Lạc Văn Chu tình hình thế nào, lo lắng cả buổi, cho rằng "đội trưởng Trung Quốc" nhà họ lại một mình xâm nhập động Bàn Tơ của con nhện tinh nào rồi, không dám đi đâu, chỉ chuẩn bị chờ anh gọi chi viện.

Kết quả không nhận được tín hiệu cầu cứu, chỉ nhận được tin nhắn dán miệng.

Lạc Văn Chu nói: "Chuyện ban nãy anh hỏi em nhớ giữ bí mật, nghe lời thì hôm nào anh mang thịt kho cho, còn mà cả gan tiết lộ, thì em chính là nguyên liệu!"

Lang Kiều: "…"

Cô cảm thấy mình mà thiếu chút tự chủ nữa, e rằng đã phải biến thành trưởng công chúa đầu tiên trong lịch sử loài người giết phụ hoàng vì món thịt kho.

Hoa khôi cảnh sát Lang vừa phỉ nhổ sếp là lão khốn nạn, vừa nhẫn nhục sắp xếp lại tin tức các bên trong vụ án Chu Tuấn Mậu.

Chuyện xảy ra đột ngột trong ngày hôm nay thật sự khiến người ta hoa cả mắt, toàn thành phố đều vừa hóng ân oán nhà giàu vừa vui mừng chào đón cuối tuần, chỉ có Cục công an sóng trước chưa yên sóng sau lại nổi, vẫn đang phải tăng ca.

"Em đã hẹn với bạn cuối tuần đi xem phim," Lang Kiều đu lên cửa phòng họp, dùng ngón tay chống mí mắt, để vùng mắt tránh có thêm nếp biểu cảm dư thừa, gào khóc với khuôn mặt không cảm xúc, "Sao lại tăng ca nữa, phiền chết đi được."

Lạc Văn Chu rảo bước đi qua cô, thuận miệng hỏi: "Bạn trai hay gái?"

Lang Kiều: "… Gái."

"Em cả ngày đi với một đám con gái làm gì, có phải les đâu," Lạc Văn Chu không thèm để ý khoát tay, "Xem phim với con gái còn không bằng tăng ca, ít nhất ở chỗ bọn anh em được đối xử như công chúa."

"Á đệch, quốc gia chó chết nào sai công chúa như con đầy tớ? Đây là vong quốc diệt chủng để người ta đốt mộ tổ à?" Lang Kiều lườm bóng lưng Lạc Văn Chu, kế đó lại lấy làm lạ nhìn Phí Độ bên cạnh, "Này, cậu Phí, sao cậu cũng chưa đi?"

Phí Độ không hé môi, bởi vì hắn đã suy nghĩ suốt dọc đường, mà đến bây giờ vẫn chưa rõ, tại sao mình thân là nhân viên ngoài biên chế, còn phải vất vả trở về tăng ca với họ.

Vì thế hắn đành phải cho Lang Kiều một nụ cười mỉm khó hiểu.

Vào phòng họp ngồi xuống, Phí Độ rốt cuộc mở miệng nói với Lạc Văn Chu: "Hình như tôi không có tiền tăng ca."

"Khỏi cần hình như, cậu đến cả tiền lương cũng không có, chỉ có một chút trợ cấp nghiên cứu thôi." Lạc Văn Chu nói, sau đó không đợi Phí Độ đáp, lại tiếp, "Nhưng mấy đồng lương còm của bọn tôi, có hay không có, cũng chỉ như khác biệt của 'gần bằng không' và 'bằng không', cậu để ý à?"

Phí Độ: "…"

Hắn bị Lạc Văn Chu cướp hết lời thoại, ngay cả chế giễu cũng không thể mở miệng, đành phải ngồi ngay ngắn lại.

"Hiện giờ có hai việc, cơ bản có thể xác định: thứ nhất, vụ án Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc, quả thật do anh ta tự biên tự diễn, Hồ Chấn Vũ hiển nhiên là đồng lõa, hiện tại đã nhất loạt dẫn về thẩm vấn; thứ hai, Chu Hoài Tín quả thật là do Đổng Hiểu Tình giết, camera và nhân chứng mục kích đều đủ, không thể bàn cãi. Nhưng Đổng Hiểu Tình lập tức bị diệt khẩu, nhà cũng bị đốt, trước mắt kẻ tình nghi chưa rõ danh tính động cơ, song dựa theo suy đoán của chúng ta, rất có thể liên quan đến Chu Hoài Cẩn mục tiêu ám sát của Đổng Hiểu Tình." Vào phòng họp, Lang Kiều đã rất chuyên nghiệp gác lại bộ phim cô vẫn mong mãi, tiến vào trạng thái mà phân tích tỉ mỉ.

Lạc Văn Chu hỏi: "Chu Hoài Cẩn hiện giờ thế nào?"

"Đang tạm giam," Lang Kiều nói, "Nhưng trạng thái tinh thần rất kém, từ lúc đến đây vẫn co vào ghế ôm đầu im lặng, cơm nước chúng ta bưng vào đều chưa động tới, đến bây giờ còn chưa ăn uống gì."

"Bên phía Đổng Càn với Đổng Hiểu Tình tình hình thế nào?"

"Đổng Càn trầm lặng kiệm lời, bạn bè người thân thường ngày qua lại không nhiều," Đào Nhiên tiếp tục đề tài, "Quan hệ tương đối chặt chẽ, cơ bản cũng chính là đồng nghiệp trong đoàn xe, bởi vì khách ông ta nhận không cố định, bình thường cũng không chạy suốt một tuyến đường, nên không có trạm dừng và điểm cơm nước hay đến theo quy luật, nhưng đồng nghiệp có cho biết một chuyện – Hải Dương, em tra được, em nói đi."

Tiêu Hải Dương bất ngờ bị chỉ đích danh, hơi sửng sốt, vô thức đứng dậy: "Vâng!"

Kế bên lập tức giơ ra vài bàn tay lôi cậu xuống: "Ngồi xuống nói."

Tiêu Hải Dương xấu hổ cúi đầu nâng kính, thay pháo liên châu: "Đồng nghiệp cho biết, Đổng Càn thường xuyên mua đồ trên mạng, rất hay có nhân viên chuyển phát đến tìm, bình quân mỗi tuần nhận bưu phẩm hai ba lần. Em bèn tra lịch sử mua sắm của cha con nhà họ Đổng, phát hiện tần suất mua sắm của Đổng Càn một năm gần đây quả thật rất cao, tỷ lệ trả hàng cũng rất cao…"

Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên: "Nói thẳng trọng điểm đi, chú nghĩ là chuyển phát có vấn đề hay bên bán có vấn đề?"

"Chuyển phát," Tiêu Hải Dương không cần nghĩ ngợi trả lời ngay, "Trong số hàng Đổng Càn trả, hơn 80% là cùng một công ty chuyển phát, tên là chuyển phát nhanh 'Khoái Đạt'. Em đã điều tra, công ty này do tốc độ chậm, giá cao, hơn nữa quản lý không quy phạm, trước mắt thị trường chiếm tỷ lệ rất thấp – mua sắm trên mạng sử dụng Khoái Đạt không đến 5%, mà xác suất Đổng Càn nhận được hàng Khoái Đạt giao là 50% trở lên, chênh lệch gấp chục lần, không thể là trùng hợp được."

Lạc Văn Chu gật đầu: "Có lý, rồi sao?"

"Nếu tài liệu bằng giấy kẻ phóng hỏa đốt đi là vật phẩm quan trọng, thế lúc chúng ta nhiều lần điều tra hiềm nghi không thể dễ dàng để sót như vậy. Nhưng nếu trong quá trình chúng ta điều tra, tài liệu kia đang còn trên đường giao thì sao? Chuyển phát nhanh Khoái Đạt trong cùng thành phố thường phải năm ba ngày mới giao tới, thời gian chênh lệch vừa vặn."

Lạc Văn Chu nghe thế, sắc mặt đã sầm xuống, lôi cả họ lẫn tên cậu ra mà cắt ngang: "Tiêu Hải Dương, chú đang thuần phỏng đoán hay có căn cứ gì?"

Tiêu Hải Dương đối mặt với chất vấn cường thế, hơi chần chừ: "Có… có căn cứ…"

"Đừng giả ngu với anh," Ngữ khí của Lạc Văn Chu trở nên nghiêm khắc, "Mọi người trong đội đều ở đây, có chuyện gì chú cứ nói thẳng, anh biết não chú đủ dùng."

Để đảm bảo thứ này không rơi vào tay cảnh sát, kẻ gửi hàng cố ý sử dụng một công ty chuyển phát cùng thành phố cũng cần non một tuần mới giao tới, nhưng làm sao hắn có thể đảm bảo trong thời gian dăm ba ngày này, phía cảnh sát có thể hoàn tất công tác điều tra cần thiết?

Lỡ đâu cảnh sát làm việc hiệu suất thấp, điều tra mươi bữa nửa tháng, bưu phẩm này không phải vừa vặn đưa đến trước mặt cảnh sát sao?

Tiêu Hải Dương vừa rồi nói một phen tưởng như có lý có cứ, thực ra thoại lý hữu thoại, ám chỉ trong số họ có nội gian.

Cậu chàng bốn mắt này có chuyện quyết không chịu nói thẳng, toàn che che giấu giấu, tật xấu này có thể là mắc từ hồi ở phân cục Hoa Thị rồi – lúc ấy nhóm Lạc Văn Chu lần đầu tiên kiểm tra thi thể Hà Trung Nghĩa, cậu ta làm bộ không đầu óc nói năng không giữ miệng, ám chỉ nơi vứt xác không phải là nơi xảy ra vụ án.

Bây giờ cậu ta muốn dùng lại chiêu cũ.

Lạc Văn Chu: "Căn cứ phán đoán của chú là gì?"

Tiêu Hải Dương chậm rãi cụp mắt xuống, cách tròng kính, cùng thủ trưởng trẻ tuổi nhìn nhau một cái: "Em đã yêu cầu công ty chuyển phát nhanh Khoái Đạt đưa ra tất cả bill chuyển phát và thông tin đăng ký gần đây, phát hiện trước khi chết Đổng Càn có một bưu phẩm gửi cho chính mình, gửi từ đoàn xe đến nhà họ Đổng."

Phí Độ xen vào: "Anh vừa nói 'có một bưu phẩm', thay vì 'Đổng Càn gửi một bưu phẩm về nhà', cảnh sát Tiêu, tức là anh cho rằng bưu phẩm này không phải do Đổng Càn tự gửi."

Tiêu Hải Dương: "Nếu Đổng Càn thật sự là hung thủ mưu sát Chu Tuấn Mậu, ông ta chọn dùng phương thức tai nạn giao thông để hành hung, chỉ sợ cũng là muốn làm trong im lặng, để người ta nghĩ là sự cố, vậy ông ta sẽ để lại gì cho Đổng Hiểu Tình? Là danh tính kẻ chủ mưu hại Chu Tuấn Mậu, hay tự thú mình quả thật là hung thủ giết người? Điều này là vô lý, trừ khi ông ta hi vọng con gái mình rơi vào nguy hiểm hoặc đau khổ cả đời."

"Vậy ý chú là, có người gửi một số thứ cho Đổng Hiểu Tình, kích thích cô ta đi ám sát Chu Hoài Cẩn, sau đó tránh để thứ này qua Đổng Hiểu Tình rơi vào tay cảnh sát, lại giết cô ta diệt khẩu, đồng thời đốt nhà." Lạc Văn Chu nhìn chằm chằm Tiêu Hải Dương, từng bước ép sát mà hỏi tới, "Tại sao? Người này đã có thể táo tợn tông chết Đổng Hiểu Tình trước mặt anh, tại sao không thể tự mình trực tiếp ám sát Chu Hoài Cẩn? Chẳng lẽ luận giết người, kẻ chuyên nghiệp không thể nắm chắc hơn một cô gái bình thường? Mặt khác, anh cũng không nghĩ ra họ cần gì phải đốt nhà, đơn thuần khiêu khích cảnh sát à?"

"Em cho là như vậy," Tiêu Hải Dương không chút do dự nói, "Trước khi chúng ta xuất phát, Đổng Hiểu Tình gửi một tin nhắn nói có thứ muốn giao cho em, sau đó qua điều tra, phát hiện tin nhắn này là do kẻ chưa rõ hack số của Đổng Hiểu Tình, mạo danh gửi em. Ba ngày trước em đến nhà họ Đổng điều tra, từng để lại cho Đổng Hiểu Tình một tờ giấy viết phương thức liên lạc. Dựa theo thời gian để suy tính, thời gian em nhận được tin nhắn vừa vặn là thời gian kẻ phóng hỏa lẻn vào nhà họ Đổng, rất có khả năng nghi phạm nhìn thấy phương thức liên lạc của em trong nhà Đổng Hiểu Tình, cố ý gửi tin nhắn dẫn chúng ta tới, không hề nghi ngờ, hắn chính là đang thu hút sự chú ý của cảnh sát."

"Ngoài ra, bọn tôi còn điều tra nhân viên chuyển phát của công ty Khoái Đạt thường xuyên tiếp xúc với Đổng Càn, sau khi Đổng Càn gây tai nạn, người này đã không rõ tung tích," Đào Nhiên ở bên cạnh bổ sung một câu, lấy ra một cái túi đựng vật chứng, bên trong là bản photo chứng minh thư, người đàn ông trên ảnh để tóc húi cua, mặt mũi chẳng có đặc điểm gì, ném vào đám đông chớp mắt là có thể biến mất, "Đây là thông tin cá nhân mà nhân viên chuyển phát mất tích lưu lại ở công ty, là giả, công ty họ quản lý lộn xộn không phải mới một hai ngày, lúc ấy chắc hẳn họ chỉ xem qua giấy tờ, chưa qua xác minh, đã trực tiếp nhận vào làm."

Lạc Văn Chu nhìn Phí Độ một cái: "Ý kiến của người chuyên nghiệp thì sao?"

Phí Độ hắng giọng, đóng quyển sổ dùng để làm bộ làm tịch, mở miệng: "Một kẻ ở bệnh viện Hằng Ái tông chết Đổng Hiểu Tình, cùng thời gian, một kẻ khác đốt nhà họ Đổng, mà trước đó, còn có một nhân viên chuyển phát thần bí từng tiếp xúc với Đổng Càn, chúng còn biết làm giả giấy tờ, chí ít có kỹ thuật nhất định. Nói cách khác – có thể có từ ba nghi phạm trở lên tham gia vụ án này, có kẻ bày kế, có kẻ phụ trách kỹ thuật, rất có khả năng là một băng nhóm có tổ chức."

Nói đoạn Phí Độ hết sức thong dong đứng dậy, thật sự rất giống một học giả, giơ tay kéo xuống một tấm bảng trắng, dùng bút bi khoanh một vòng: "Đối với một băng nhóm mà nói, mục tiêu càng đơn giản, càng đơn nhất, thì càng dễ tụ tập lại. Chẳng hạn như vì lợi ích chung, thông thường sẽ dựa trên cơ sở lợi ích, sử dụng thủ đoạn uy hiếp hoặc tẩy não vân vân, khiến thành viên giữ sự trung thành-"

"Ví dụ như băng buôn ma túy và chuỗi tiêu thụ bắt cóc buôn bán trẻ em của nhóm Tô Tiểu Lam." Đào Nhiên tiếp lời.

"Đúng, dù là tổ chức khủng bố quốc tế, giơ cao lá cờ chủ nghĩa tín ngưỡng cực đoan, sau lưng cũng có bối cảnh kinh tế và xích lợi ích phức tạp," Phí Độ cười cười, "Thuần dựa vào tâm lý biến thái, rất khó để đoàn kết một nhóm người, dù sao chăng nữa 'biến thái' là một thể nghiệm vô cùng cá nhân hóa."

Lạc Văn Chu: "Cụ thể thế nào?"

"Ví dụ như cùng là nhằm vào cảnh sát, có tên biến thái muốn khiêu chiến trí tuệ cảnh sát, có tên biến thái chỉ muốn giết cảnh sát, có tên thì muốn cùng người mặc đồng phục cảnh sát xảy ra vài quan hệ không thể miêu tả…"

Mọi người cười rộ lên, Lạc Văn Chu ho một tiếng, cắt ngang Phí Độ càng nói càng quá quắt. Đồng thời, anh giơ tay lấy quyển sổ Phí Độ vừa đóng lại, nhét vào hộc bàn: "Sao cậu nói nhảm nhiều thế, đang họp hành, nghiêm túc xem nào!"

Phí Độ nghiêm túc đổi giọng: "Sự khác biệt trên chi tiết này sẽ tạo thành mất ổn định, rất khó hình thành một tổ chức có trật tự, để hoàn thành một vụ án phức tạp như vậy – cho nên cảnh sát Tiêu, bày ra vụ án Chu Tuấn Mậu, kích thích Đổng Hiểu Tình, tiếp đó giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích một loạt các việc này, động cơ chỉ vì khiêu khích cảnh sát ư? Cá nhân tôi cho rằng không thực tế lắm."

Đào Nhiên: "Vậy kết luận của em là…"

"Sắp đặt mưu sát Chu Tuấn Mậu, gửi bưu phẩm cho Đổng Hiểu Tình, phóng hỏa và gửi tin nhắn cho cảnh sát Tiêu, một loạt những việc này, hoặc không phải do cùng một nhóm người làm, hoặc nhất định có nguyên nhân khác, không thể nào chỉ đơn giản là nhằm vào cảnh sát. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra, sợ rằng phải chờ sau khi chúng ta nói chuyện với Chu Hoài Cẩn mới biết được."

Tiêu Hải Dương không lên tiếng nữa.

Phí Độ nhìn cậu ta một cái: "Thực ra tôi cảm thấy lối suy nghĩ của cảnh sát Tiêu rất thú vị, nếu kẻ hiềm nghi làm chuyện gì khiến người ta không tài nào hiểu nổi, mọi người bình thường đều sẽ nghĩ, hắn làm thế để che giấu cái gì, sao anh lại kiên định cho rằng có người muốn khiêu khích cảnh sát?"

"Bởi vì Đổng Càn cũng đã chết," Tiêu Hải Dương đột nhiên nói, "Các anh mặc nhận Đổng Càn là một mắt xích trong vụ mưu sát Chu Tuấn Mậu, nhưng nếu ông ta cũng là nạn nhân xét trên mức độ nào đó thì sao? 'Chuyện cảnh sát không giải quyết được, cứ cho các nạn nhân cơ hội ăn miếng trả miếng' – vụ án 'cảnh sát nghĩa vụ' kiểu này, không phải trước kia từng phát sinh…"

Tiêu Hải Dương đột nhiên ý thức được mình đã nhiều lời, vội ngậm chặt miệng.

Lạc Văn Chu và Phí Độ đồng thời nhìn cậu ta, trong phòng họp yên tĩnh chốc lát.

Lạc Văn Chu nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Hải Dương một cái: "Phí Độ theo tôi đi gặp Chu Hoài Cẩn, Đào Nhiên dựa theo thông tin trên chứng minh thư giả và ảnh nghi phạm, thử tìm nhân viên chuyển phát thần bí này. Những người khác tiếp tục rà soát camera gần nhà Đổng Hiểu Tình, truy lùng tung tích kẻ phóng hỏa, lúc rời khỏi hiện trường rất có khả năng kẻ này đã hóa trang, hãy chú ý chiều cao và đặc trưng hình thể của hắn – tan họp."

Phí Độ nhìn quét một vòng chỗ mình vừa ngồi, không tìm ra quyển sổ ban nãy cầm, đang hơi nghi hoặc, thì nghe thấy phía sau có người "Hầy" một tiếng. Hắn quay đầu lại, Lạc Văn Chu thuận tay mở quyển sổ kia ra, vỗ ngược lên ngực hắn.

Vừa vặn lật đến trang trong lúc họp Phí Độ làm bộ ghi chép, kỳ thực là rỗi việc vẽ bậy-

Là một bức phác họa nghiêng Lạc Văn Chu chống cằm ngồi bên cạnh.

81. Quyển 3 - Chương 22: Macbeth 22

"Làm việc riêng trong cuộc họp," Lạc Văn Chu hạ giọng, gõ gõ vai Phí Độ, "Cậu bây giờ đã ăn uống no nê, đường huyết cũng không thấp nữa, phải chứ? Thật không ra thể thống gì!"

Lúc vẽ Phí Độ cũng không cố ý né ai, hắn hết sức thong dong nhận lại quyển sổ lật lật, nhún vai hỏi: "Còn một tờ đi đâu rồi? Sư huynh, anh xé sổ của tôi làm gì?"

Lạc Văn Chu nói một cách đúng lý hợp tình: "Tịch thu rồi."

Sau đó, anh thôi cười, đẩy cửa vào phòng thẩm vấn.

Tiếng mở cửa quấy rầy Chu Hoài Cẩn, anh ta ngẩng đầu nhìn Lạc Văn Chu bằng đôi mắt vô thần. Chỉ chưa đầy một ngày, người này đã từ một thanh niên giỏi giang điển trai hoàn toàn không đoán được tuổi biến thành người trung niên khuôn mặt tiều tụy, bọng mắt chùng xuống. Đủ thấy đàn bà hay đàn ông đều thế, lớp da gọn gàng đều yếu ớt, chỉ cần chút tinh khí thần kia tan thành khói bụi, thì nhục thể chớp mắt sẽ qua thời tươi trẻ.

Không đợi Lạc Văn Chu mở miệng, Chu Hoài Cẩn đã mở lời trước, khàn khàn nói: "Có thể cho tôi xem bản báo cáo giám định ADN một chút không?"

Lạc Văn Chu sửng sốt, phía sau lại đưa tới một cái bìa đựng hồ sơ – Phí Độ như sớm đoán được anh ta sẽ hỏi cái này, đã chuẩn bị sẵn: "Của anh, Hoài Tín và Dương Ba, đều ở trong này."

Chu Hoài Cẩn hít sâu một hơi, chỉ mở bìa đựng hồ sơ mỏng dính kia đã mất hẳn một phút, giống như mở ra chính là bi kịch cả cuộc đời mình, tay run rẩy dữ dội.

Phí Độ sửa lại thái độ hơi ác ý trước đó, đổi cho anh ta ly nước ấm khác: "Làm trơn họng trước khi trò chuyện. Chu tiên sinh là người có tín ngưỡng đúng không? Dựa theo cách nói của các anh, con người có linh hồn, Hoài Tín hiện giờ bận lòng chưa hết, chắc cũng chưa đi xa, đừng để anh ta nhìn thấy anh khổ sở."

Đối với người rơi vào bi thương cực độ mà nói, khuyên nhủ ôn hòa nhỏ nhẹ thế này quả thật là vũ khí giục nước mắt chảy ra, Chu Hoài Cẩn không nhịn được nức nở một tiếng, cả người run rẩy rất lâu, cầm khăn giấy Phí Độ đưa cho mà ra sức lau mặt: "Có thể nói tôi đã nói hết rồi, các anh còn vấn đề gì, muốn hỏi danh tính của bọn bắt cóc giả à?"

"Những vấn đề chi tiết này, Hồ tiên sinh đã khai rồi." Lạc Văn Chu nói, "Chu tiên sinh, không biết anh đã nghe nói chưa, hung thủ Đổng Hiểu Tình hại chết em trai anh, sau khi trốn khỏi bệnh viện Hằng Ái không bao lâu, đã bị một chiếc xe tông chết."

Biểu cảm trên mặt Chu Hoài Cẩn cứng lại giây lát, kế đó anh ta lạnh lùng nói: "Vậy sao? Thế thì thật quá dễ dàng cho cô ta rồi."

"Có người rắp tâm tông chết cô ấy." Lạc Văn Chu nhìn biểu cảm của anh ta bổ sung một câu.

Chu Hoài Cẩn ngả ra sau, khoanh tay trước ngực, làm một tư thế có tính phòng ngự rất mạnh: "Nếu tôi làm được, tôi thật sự hy vọng việc này là do tôi làm."

"Chu tiên sinh," Phí Độ nói, "Tại sao Đổng Hiểu Tình gây án xong lập tức bị diệt khẩu? Hiển nhiên là có người sợ sau khi bị bắt cô ta sẽ khai ra chuyện gì, tuy rằng cô ta là hung thủ, nhưng cũng chỉ là một con dao, anh không muốn biết người cầm dao là ai à?"

Hai má Chu Hoài Cẩn đột nhiên căng lên.

"Bất luận thế nào Đổng Hiểu Tình đã chết rồi," Phí Độ nói tiếp, "Anh hận hơn nữa, muốn băm vằm cô ta cũng vô dụng. Dù cho anh thực sự có đủ khả năng lôi cô ta ra băm xác, cô ta cũng chẳng có cảm giác gì, anh cam tâm ư?"

Chu Hoài Cẩn chớp mắt bị hắn gợi lên cảm xúc, đôi mắt giăng kín tia máu nhìn Phí Độ, rất lâu mới hỏi: "Anh muốn cái gì?"

"Trong các vấn đề tôi hỏi, còn một câu anh chưa trả lời," Phí Độ nói, "Tại sao anh không hỏi nguyên nhân Đổng Hiểu Tình ra tay với anh, có phải anh đã biết điều gì hay không? Anh biết Đổng Hiểu Tình à?"

"Không biết," Chu Hoài Cẩn nói, "Chưa gặp bao giờ, ít nhất trong khoảnh khắc cô ta tới gần, nếu tôi hoài nghi cô ta có vấn đề, tôi sẽ không bảo vệ sĩ cho cô ta qua."

Phí Độ gật đầu: "Vậy là sau đó anh đã nhớ ra điều gì."

Chu Hoài Cẩn có lẽ rất khát, bưng ly nước Phí Độ rót cho uống một hơi hết sạch: "Quả thật tôi đã làm một số chuyện không quang minh chính đại, nhưng trong chuyện này, Hoài Tín từ đầu đến cuối đều vô tội, nếu các anh có thể đòi lại cho nó một sự công bằng, để Chu Thị từ đây phá sản hay không đáng một đồng, đối với tôi đều không hề gì, bất kể tôi có phải người thừa kế chính thức hay không – Phí tiên sinh, anh hiểu ý tôi mà."

Phí Độ dò xét lời nói và sắc mặt anh ta, như một con tắc kè hoa phản ứng nhanh nhạy, lập tức điều chỉnh nhịp điệu và phong cách nói chuyện theo thái độ của anh ta, vô cùng thẳng thắn nói: "Hiểu rồi, trong lúc nguy nan kiếm chác một mớ từ nhà anh, xem ra anh không để ý, thế tôi sẽ không xin lỗi."

Chu Hoài Cẩn ngửa mặt nhìn trần nhà, ánh đèn không hề nể tình đâm vào đồng tử, anh ta tựa hồ do dự không biết nên bắt đầu từ đâu, hồi lâu mới mở miệng: "Chuyện quỹ công ích của Chu Thị bị tình nghi rửa tiền bẩn, các anh điều tra ra manh mối chưa? Tra không ra cũng xin các anh hãy kỹ càng một chút, nhất định sẽ có sơ hở khác. Tiếc rằng họ luôn đề phòng tôi, không cho tôi tiếp xúc với nghiệp vụ liên quan, trên tay tôi hiện giờ không có bằng chứng, nhưng tôi biết, Chu Thị không phải thiện nam tín nữ gì, năm xưa khi làm giàu họ đã dùng nhiều thủ đoạn phi pháp."

Lạc Văn Chu hỏi: "Anh đang nói chuyện Chu Tuấn Mậu bị hiềm nghi mưu sát Chu Nhã Hậu?"

"Không chỉ vậy," Chu Hoài Cẩn lắc đầu, "Không chỉ một việc này, 'Thiết câu giả tru, thiết quốc giả hầu', tổng bộ Chu Thị đặt ở nước ngoài, rửa tiền bẩn, ngần ấy năm qua công thành danh toại, rất nhiều việc đã không thể truy cứu nữa. Sau khi Đổng Hiểu Tình ra tay tôi mới giật mình nhớ tới, rất nhiều năm trước sinh mạng tôi từng dính đến cô ta… liên quan đến Trịnh Khải Phong."

"Hẳn các anh đã biết Trịnh Khải Phong xuất thân thế nào – lưu manh nhãi nhép năm xưa làm tay chân cho ông trùm, sau theo Chu Tuấn Mậu, khi phát đạt rồi, đi đến đâu cũng ra vẻ doanh nhân thành công. Kỳ thực kẻ hạ đẳng chính là kẻ hạ đẳng, bản chất cả đời cũng chẳng đổi được, đến bây giờ lão cũng chưa học được đứng dậy làm một người văn minh."

Khóe mắt Phí Độ giật nhẹ, ngòi bút hơi dừng trên trang giấy.

Song Chu Hoài Cẩn không hề nhận thấy, hoàn toàn chìm vào hồi ức, tiếp tục: "Đó đại khái phải… hơn hai mươi năm rồi, Hoài Tín mới sinh ra chưa bao lâu, mẹ tôi trầm cảm hậu sản ngày càng nghiêm trọng, cơ hồ là một người đàn bà điên không thể trao đổi, căn bản chẳng quan tâm đến nó, tôi liền đưa nôi vào phòng tôi, để nó theo tôi mỗi ngày."

Lạc Văn Chu đánh giá anh ta: "Tôi nghe nói một đứa trẻ hàng đêm gào khóc có thể khiến cha mẹ mới mệt mỏi rất nhiều năm, Chu tiên sinh thì ngược lại, từ nhỏ đã rất kiên nhẫn, đừng nói nhà anh ngay cả một bảo mẫu trông trẻ cũng không thuê được nhé?"

"Trên thế giới không có mấy thanh thiếu niên thật lòng thích trẻ con, tôi chỉ là sợ hãi mà thôi," Chu Hoài Cẩn khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi, giơ tay ra hỏi Lạc Văn Chu, "Xin hỏi có thể cho tôi một điếu thuốc không? Cảm ơn – Tôi có thể sống sót dưới mắt Chu Tuấn Mậu, toàn là nhờ mẹ tôi bảo vệ, nhưng bà lúc ấy bất luận là tình trạng tinh thần hay thân thể, đều ngày một kém hơn, điều này khiến tôi cực kỳ tuyệt vọng, mỗi ngày nhìn bà, liền có cảm giác như nhìn thấy vận mệnh ăn bữa hôm lo bữa mai của mình. Hoài Tín là phao cứu mạng tôi túm bừa lấy, lúc ấy tôi và nó cơ hồ như bóng với hình, đôi khi tôi thậm chí dùng thìa nghiền nát thức ăn của mình cho nó một hai miếng, tôi nghĩ bất luận Chu Tuấn Mậu muốn làm gì, dù sao cũng phải lo lắng cho con ruột của mình."

"Hôm ấy Hoài Tín nửa đêm tè dầm, ỉ ôi khóc, tôi mơ mơ màng màng bò dậy thay tã cho nó, tháo tã cũ ra, phát hiện tã mới đã hết, đang định đến phòng chứa đồ lấy… lại phát hiện thư phòng tầng một sáng đèn, Chu Tuấn Mậu rất nhiều ngày không về nhà và Trịnh Khải Phong đang bàn chuyện bí mật trong đó."

"Đoạn thời gian ấy, trọng điểm chiến lược của tập đoàn là khu Đông Á, Chu Thị muốn nhân thời điểm trong nước khuyến khích đầu tư bên ngoài chiếm trước thị trường và sức lao động giá rẻ, việc này do Trịnh Khải Phong tự mình cầm lái. Lúc ấy vali của lão còn để ở cửa, chắc là vừa xuống máy bay, nếu không phải vì Hoài Tín không chờ được, nhìn thấy hai người đó, tôi nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, nhưng chẳng có cách gì, tôi chỉ đành cố hết sức không phát ra một chút âm thanh, đi qua thư phòng lẻn tới phòng chứa đồ. Chính vào lúc này, tôi nghe thấy Trịnh Khải Phong nói 'Chết hẳn rồi, ông yên tâm, tuyệt đối không để lại dấu vết'… đại khái như vậy."

Nói đến đây Chu Hoài Cẩn dừng lại, dùng tay chống trán, ấn mạnh huyệt thái dương, hít vào một hơi thật sâu: "Khi anh lúc nào cũng nằm trong nỗi sợ hãi khó giữ được cái mạng nhỏ, anh sẽ biết cảm giác đó, một số từ khóa sẽ khiến anh đặc biệt nhạy cảm – tôi vừa nghe thấy chữ 'chết', chưa kịp liên hệ ngữ cảnh của câu trước và câu sau, ý nghĩ đầu tiên chính là họ muốn ra tay với tôi, lập tức sợ tới mức tay chân lạnh ngắt cứng đờ tại chỗ."

"Sau đó, tôi nghe Chu Tuấn Mậu nói 'Tôi đã xem tin tức rồi, hình như có chút ngoài ý muốn'. Trịnh Khải Phong liền nói, 'Ông nói tay họ Đổng kia à? Mặc kệ hắn, hắn không biết gì đâu, tự mình mắt mù nhất định phải cuốn vào, là số xui thôi'. Chu Tuấn Mậu liền cười, nói một câu 'Trên thế giới không có chuyện gì không thể giải quyết bằng tiền, tốn kém một chút không hề gì, miễn bớt rầy rà là được."

"Khoan đã," Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Chu tiên sinh, phiền anh cho tôi một mốc thời gian chính xác, chuyện này xảy ra khi nào?"

Dù sao đây là chuyện từ hơn hai mươi năm trước, Chu Hoài Cẩn có thể thuật lại đại khái cuộc đối thoại, đã là công lao của adrenaline bùng nổ trong nỗi sợ hãi cùng cực lúc ấy, mấy việc nhỏ nhặt khác, anh ta thật sự rất khó lập tức nhớ ra, không khỏi hơi nhíu mày.

Phí Độ ngắm khuôn mặt mệt mỏi của anh ta, dùng nắp bút gõ nhẹ mặt bàn bằng gỗ theo nhịp: "Chu tiên sinh, ban ngày học tập làm việc, ban đêm trông trẻ, ngay cả người thành niên cũng chịu không nổi. Hẳn anh khi ấy còn đang đi học, anh ta ảnh hưởng đến anh chứ, lúc đi học có buồn ngủ không?"

"Cũng ổn, việc học không nặng, mỗi buổi sáng chỉ có vài môn cơ bản…" Chu Hoài Cẩn thuận miệng trả lời, nói đến đây, tựa hồ thoáng chốc bắt được cái đuôi nhỏ trong ký ức xa xưa, "Đúng rồi, là học viện thương mại – lúc ấy tôi học ở học viện thương mại, mười bảy tuổi, năm nhất."

Vậy là hai mươi mốt năm trước.

"Anh nói lúc ấy cửa thư phòng không đóng," Phí Độ nói tiếp, "Vậy thì hẳn không phải là mùa đông rét mướt, cũng không phải là mùa hè cần bật điều hòa?"

"Đúng! Lúc ấy thời tiết không nóng không lạnh, không phải tháng Chín thì là tháng Mười – mẹ tôi suy nhược thần kinh, ban đêm trong nhà không có ai tùy tiện đi lại, hơn nữa phần lớn người làm việc ở nhà tôi không hiểu tiếng Trung, nên họ dám mở cửa nói chuyện."

Lạc Văn Chu và Phí Độ nhìn nhau một cái, rồi anh cúi đầu gửi một tin nhắn cho Đào Nhiên: "Hai mươi mốt năm trước tháng Chín hoặc tháng Mười, Chu Thị hoặc nhà họ Đổng có xảy ra chuyện gì không?"

Tiếng Đào Nhiên nhanh chóng vang lên trong tai nghe: "Có, tôi đang định nói với ông đây, ngày mười sáu tháng Chín năm đó, mẹ Đổng Hiểu Tình mất vì tai nạn giao thông."

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật một cái – ngày Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn giao thông mất mạng cũng vừa vặn là mười sáu tháng Chín, ngày đầu tiên Phí Độ "đi làm"!

"Lúc ấy tôi nghe đến đó, không dám nán lại nữa, vội vàng chạy đi, nhưng trong lòng luôn ghi nhớ việc này. Năm ấy thông tin chưa phát triển, ở nước ngoài muốn biết tin tức trong nước không hề dễ dàng, tôi nhìn thấy bill gửi vận chuyển trên vali của Trịnh Khải Phong, tra được mã thành phố xuất phát là Yến Thành, thế là lén tìm một lưu học sinh Trung Quốc là bạn học tin được, nhờ cô ấy tìm người điều tra tin tức liên quan đến 'Yến Thành' 'họ Đổng' và 'ngoài ý muốn thiệt mạng'."

Lạc Văn Chu cúi đầu lật xem bản tin cũ do đồng nghiệp bên ngoài gửi vào di động: "Anh tra được có phải là tin tức một doanh nhân nổi tiếng trong nước gặp tai nạn giao thông thiệt mạng không?"

"Phải, ba tháng sau, công ty ông ta một tay sáng lập bị tài chính ngoại cảnh sáp nhập, nguồn gốc khoản tài chính ngoại cảnh này đến từ một vỏ bọc Chu Thị đăng kí ở quần đảo Cayman." Chu Hoài Cẩn buông tay nói, "Anh xem, một tên hung thủ, khi giết người thứ nhất không bị trừng phạt, lần thứ hai ra tay hắn sẽ càng không kiêng dè gì. Tôi lấy một ví dụ không thích hợp, cũng giống như người chơi game hack đồ, ăn gian là sẽ nghiện. Giết một Chu Nhã Hậu, hai tên lưu manh nhãi nhép lập tức thành doanh nhân nổi tiếng, thành công bước vào xã hội thượng lưu, giết thêm một tảng đá chặn đường, thành công tiếp nhận mạng lưới quan hệ trong nước của ông trùm bản địa này, ít nhất đạt được ưu thế phát triển của mười năm – tuy rằng năm đó nội địa khuyến khích đầu tư bên ngoài đổ vào, nhưng hạng mục tốt thật sự, đầu tư bên ngoài lạ nước lạ cái sẽ không giành được. Chủ tịch Phí, anh ít nhiều đã tiếp xúc với chuyện làm ăn, biết ở một nơi lạ lẫm mở rộng địa bàn, cạnh tranh với nhãn hàng bản địa, cần bao nhiêu phí tổn chứ?"

Phí Độ thở dài: "Tôi còn biết mua một tài xế xe tải vừa vặn muốn tìm đến cái chết, nhất định chẳng đắt đỏ gì, ông cụ nhà anh quả thật là một người 'chơi không lại thì lật bàn cờ'."

"Cô gái kia… cô gái họ Đổng," Chu Hoài Cẩn giơ tay che mắt, giọng hơi yếu ớt, "Lúc ra tay cô ta đã nói một câu, chỉ có tôi… và Hoài Tín nghe thấy."

"Cô ta nói gì?"

"Cô ta nói 'Một người còn chưa đủ, tại sao ngay cả ba tôi mà các người cũng không chịu buông tha'."

Lạc Văn Chu cau mày: "Ý cô ta là gì?"

"Tôi không biết, hình như cô ta cho rằng là tôi thông qua phương pháp gì, lợi dụng tâm lý báo thù của ông tài xế đó… chính là cha cô ta, gây ra vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu." Chu Hoài Cẩn lắc đầu, "Nhưng tôi thật sự không có năng lực lớn như vậy, nếu cái chết của Chu Tuấn Mậu thật sự do người gây ra, tôi đề nghị các anh hãy đi tìm Trịnh Khải Phong."

Lạc Văn Chu nhíu mày, chợt nhớ tới câu nói của Đổng Hiểu Tình trước khi chết.

"Ông ấy cũng là một thành viên trong những người đó"…

Nếu mẹ Đổng Hiểu Tình ngoài ý muốn thiệt mạng không phải sự cố, mà là một âm mưu do người bày ra – vậy tình hình tài xế gây tai nạn và mục tiêu đồng thời tử vong tại chỗ, thật sự giống như đúc vụ tai nạn của Chu Tuấn Mậu.

Chẳng lẽ "họ" là chỉ một đám "sát thủ đường phố" không tiếc lấy mạng đổi mạng?

Dưới ánh mặt trời lanh lảnh của Yến Thành này, có một "đoàn xe tử thần" ư?

Lạc Văn Chu đứng bật dậy: "Thẩm vấn Trịnh Khải Phong."

Đào Nhiên đồng thời nghe thấy quá trình thẩm vấn Chu Hoài Cẩn: "Khoan đã, Đổng Hiểu Tình cho rằng Chu Hoài Cẩn là bàn tay đen sau màn? Tôi không hiểu lắm, làm sao cô ta lại nghĩ như vậy?"

"Việc này phải xem trong bưu phẩm thần bí cô ta nhận có bao nhiêu tin tức, ví dụ như cô ta có biết vụ án Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc là tự biên tự diễn, Dương Ba không hề là con riêng của Chu Thị, vụ tai nạn giao thông hai mươi năm trước là Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu hợp mưu bày ra hay không." Phí Độ từ trong phòng thẩm vấn đi ra nói xen vào, "Lúc Chu Hoài Tín chỉ sợ thiên hạ không loạn báo cảnh sát, đã nói rất nhiều lời vớ vẩn, một trong số đó là anh ta cho rằng có người tiết lộ hành tung và kiểu xe Chu Tuấn Mậu đi, khiến Đổng Càn bị cuốn vào lời đồn 'nhà giàu đấu đá tranh quyền', Đổng Càn có thể thành công hoàn thành tập kích theo kiểu tự sát, phải có một người trong Chu Thị chắp nối với ông ta, tổng hợp các tin tức trên lại, mọi người cảm thấy người này có khả năng là ai nhất?"

Lang Kiều nói: "Còn nữa, cả nhà Chu Hoài Cẩn đều không biết anh ta thực ra là con ruột, liệu có khả năng cũng là kết quả của lừa gạt? Ví dụ như khi Chu Hoài Cẩn còn nhỏ, có thể cha mẹ chỉ là không xác định, luôn có người nói cậu bé này giống ông Vương hàng xóm – Chu Hoài Cẩn quả thật không giống Chu Tuấn Mậu. Rồi một ngày kia một 'người bạn' chạy tới nói với Chu Tuấn Mậu, hiện tại có một loại kỹ thuật mới có thể giám định ruột thịt, nhưng một tập đoàn lớn như Chu Thị, chắc chắn không tiện làm chuyện này cho thiên hạ cười chê, nên chỉ có thể bí mật thực hiện, 'người bạn' đó lại xung phong hỗ trợ – giống như chiêu Chu Hoài Cẩn hãm hại Dương Ba…"

Lúc này, chuông điện thoại reo lên inh ỏi, cắt ngang Lang Kiều, không biết vì sao, chớp mắt nghe máy cô liền có dự cảm xấu: "A lô?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng viên cảnh sát nhận lệnh theo dõi Trịnh Khải Phong: "Kiều Nhi, báo cho sếp biết, Trịnh Khải Phong chạy rồi!"

82. Quyển 3 - Chương 23: Macbeth 23

Lang Kiều thoáng nhìn sắc trời xám xịt ngoài cửa sổ, cảm giác ngày càng tối tăm ngột ngạt hơn: "Đại ca à, không phải chứ, chạy như thế nào? Phát hiện chạy khi nào? Mấy người các anh ngay cả một ông già cũng không canh được à, làm ăn kiểu gì vậy?"

Lạc Văn Chu cầm điện thoại từ tay cô.

Viên cảnh sát đầu kia cảm thấy rất oan, bởi vì trước đó, ngoại trừ vấn đề kinh tế của Chu Thị cần hạn chế mấy nhân vật chủ chốt xuất cảnh, trong việc điều tra vụ bắt cóc Chu Hoài Cẩn, mục tiêu chủ yếu tập trung ở Dương Ba, Hồ Chấn Vũ và Chu Hoài Tín, bên cạnh Trịnh Khải Phong đương nhiên cũng có người, nhưng họ không liệt Trịnh Khải Phong vào trọng điểm giám thị, không canh nghiêm – bởi rằng tranh di sản cũng vậy, con riêng con chung đại chiến cũng thế, đều không liên quan gì tới ông già này.

Nếu không phải Đổng Hiểu Tình ám sát anh em Chu Thị cành mẹ đẻ cành con, có thể vừa đến cuối tuần là sẽ dừng theo dõi ông ta.

"Sáng sớm hôm nay, Trịnh Khải Phong theo thường lệ đến cao ốc Chu Thị ở trung tâm thành phố, bọn em bám theo một ngày mới ra khỏi công ty. Bọn em thấy rõ mồn một ông ta lên xe ở bãi đậu xe, theo tới biệt

thự của Trịnh Khải Phong ở thành phố ta, thì nghe sếp nói muốn tìm ông ta hỏi chuyện, lúc ấy xe còn chưa vào cổng bọn em đã chặn lại, kết quả phát hiện ông già trên xe căn bản không phải ông ta!"

"Bị đánh tráo cũng không hay, không biết mắt chú nằm trên mặt là dùng để thở hay để ăn." Lạc Văn Chu quả thực chỉ hận rèn sắt không thành thép, anh dừng một thoáng sau đó lại nói, "Dẫn hết đám đồng đảng dụ các chú đi về đây. Đào Nhiên, dẫn người đến cao ốc Chu Thị, mở camera, xin lệnh lục soát, nơi Trịnh Khải Phong làm việc, tài khoản ngân hàng trong nước, nhà ở… tất cả tra hết một lượt, chắc chắn lão này có vấn đề, chứ không thì lão chạy làm gì?"

"Lang ngốc, mấy người các em liên hệ với bên giao thông, lập trạm kiểm tra ở tất cả đường cao tốc, quốc lộ ra vào thành phố, gửi thông báo kiểm tra an ninh cho sân bay, nhà ga, bến xe đường dài, chú ý đặc trưng diện mạo của Trịnh Khải Phong này. Mọi người mau hành động đi, bây giờ vẫn còn kịp, không thể để lão rời khỏi Yến Thành được!"

Lang Kiều vốn chờ mong thẩm vấn xong Chu Hoài Cẩn tan ca, gọi taxi còn có thể kịp suất chiếu phim đêm, nhưng xem ra đã hoàn toàn đi tong, không nhịn được than vãn một câu: "Sao gần đây chúng ta lắm việc thế, đều do Thủy ngược!"

Đào Nhiên còn tưởng lời cô nói có liên quan với vụ án, vội hỏi: "Cái gì ngược?"

Lang Kiều ỉu xìu: "Thủy ngược, sao Thủy đi ngược."

Đội phó Đào lớn lên trong hang động trên núi vẻ mặt mù tịt, không hiểu đây là tiếng lóng của sơn trại nào: "Hả? Ngược đi đâu? Không phải đều là từ tây sang đông à?"

"…" Lang Kiều hít sâu một hơi, cảm thông vỗ vai Đào Nhiên: "Được rồi, đội phó Đào, chúng em đều biết anh không có bạn gái – ý em là năm nay thật sự quá bất bình thường, từ nửa đầu năm đến bây giờ chúng ta đã tăng ca bao nhiêu lần? Lượng công việc một tháng đã vượt qua một năm vừa rồi, các vụ án xảy ra liên tục, còn toàn là án lớn – không phải phân cục xảy ra chuyện, thì là vụ án bắt cóc giết người liên hoàn kéo dài hơn hai mươi năm trồi lên mặt nước, bét hơn cũng là ân oán nhà giàu xôn xao dư luận – em nói các lãnh đạo, các đồng nghiệp, chỗ chúng ta còn là đô thị lớn quốc tế hóa hòa bình yên ổn không? Sao em cảm thấy như mình đang ở tiền tuyến Syria ấy?"

Cô là người nói vô tâm, Đào Nhiên nghe vậy, tim lại "Thịch" một tiếng-

Đúng, tần suất này căn bản không bình thường.

Quả thật, thành phố này quá lớn, quá đông người, chắc chắn phải có một số nơi bẩn thỉu, những con người sống dưới đất trời lanh lảnh đều không chú ý đến. Thế nhưng, sở dĩ cố tật có thể trở thành cố tật, và tồn tại lâu dài, nhất định là nó đã tiến hóa ra phương thức sinh tồn và ẩn nấp nào đó, có lẽ sẽ theo xã hội không ngừng tiến bộ mà lần lượt bị giũ rơi ra… Nhưng dù sao cũng không trùng hợp và tập trung như vậy chứ?

Hơn nửa năm qua, mọi chuyện đều như một tràng pháo bị ngòi nổ buộc chung vào, một đốm lửa nơi xuống, là chúng tiếp nối nhau nổ tung hết toàn bộ.

Đào Nhiên tự dưng lại nghĩ tới chương trình "Đọc truyện đêm khuya" thần bí kia, khi Lạc Văn Chu đã đi đến cửa, anh không nhịn được mở miệng gọi lại: "Khoan đã, Lão Lạc!"

Lạc Văn Chu dừng bước.

Đào Nhiên nói: "Ông còn nhớ sư phụ năm đó…"

Lạc Văn Chu "A" một tiếng, không đợi anh nói xong đã vội vàng tiếp lời: "Đúng đúng đúng, tôi biết, sắp đến ngày giỗ Lão Dương rồi, nếu không có ông nhắc, tôi suýt nữa đã quên mất. Vậy nên nhất định phải mau chóng kết thúc vụ án này, mấy hôm nữa còn phải mua hoa đi thăm cô!"

Đào Nhiên ngớ ra.

Lạc Văn Chu nhìn anh một cái thâm sâu, rồi đẩy vai Phí Độ: "Xe công không đủ chia thì tự lái xe mình, trở về tôi sẽ chi trả tiền xăng cho các anh em, không muốn tăng ca cuối tuần thì nhanh nhẹn lên!"

Anh nhanh chóng nói xong, giục Phí Độ rảo bước đi.

"Đội phó Đào, bây giờ chúng ta đến cao ốc Chu Thị luôn ạ?"

Cho đến khi Tiêu Hải Dương phía sau đột nhiên lên tiếng, Đào Nhiên mới hoàn hồn: "Hửm? À… đúng, đi – đồng nghiệp bên kinh tế chắc còn có người chưa đi, anh lái xe, em gọi điện cho người phụ trách của họ trước…"

Lạc Văn Chu vừa rồi chẳng những cắt ngang anh, còn nói sai một câu – chỉ có người quen mới hiểu.

Cô của họ, tức vợ Lão Dương, là một người phụ nữ của sự nghiệp công việc bận rộn, khi Lão Dương còn sống, họ với cô chỉ gặp nhau vài lần, sau đó Lão Dương hi sinh vì nhiệm vụ, cô bị đả kích rất lớn, luôn cảm thấy là nghề cảnh sát này đã cướp đi thân nhân của mình, đặc biệt không muốn nhìn thấy đồng nghiệp của Lão Dương lúc sinh tiền. Thế nên bọn Lạc Văn Chu đều cố hết sức không đi quấy rầy cô, mỗi năm đều lặng lẽ đi tảo mộ trước một ngày, ngày tết nhân Dương Hân con gái Lão Dương nghỉ đông, lén gọi cô bé ra dúi cho ít quà tết và tiền mừng tuổi.

Họ càng không "mua hoa đi thăm cô" – cô bị dị ứng phấn hoa, đây là do Tết âm lịch năm ngoái Lạc Văn Chu ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào mua thêm bó hoa, Dương Hân nói cho họ hay, chỉ có hai người biết.

Đào Nhiên nhíu mày, Lạc Văn Chu dùng một câu khó hiểu như vậy cắt ngang anh, là ám chỉ điều gì?

"Xe của cậu nổi quá," Lạc Văn Chu với tay đóng cửa con xe SUV kềnh càng của Phí Độ, "Bãi đậu xe hơi chật là sẽ không dễ chui vào trong, còn tốn xăng – Này, nhìn cổng đi."

Phí Độ vững vàng lái xe ra cổng, rẽ ở ngã tư, tiện tay mở radio, tín hiệu rất rõ, không có mảy may khác thường.

"Xem ra chỗ tôi không có thiết bị nghe trộm." Phí Độ vặn giảm tiếng radio, lại giơ tay đến một thiết bị nhỏ không dễ thấy dưới bệ điều khiển, quét một vòng, thấy trong xe không có gì khác lạ, hắn mới cười nói, "Dù sao tôi đổi xe mỗi ngày, đến cả chính tôi còn chẳng rõ mình có bao nhiêu chiếc."

Lạc Văn Chu hơi mệt mỏi gật đầu một cái, vươn vai-

Bưu phẩm thần bí gửi đến nhà họ Đổng vừa vặn sượt qua cảnh sát điều tra, bởi vậy Tiêu Hải Dương ám chỉ, người gửi bưu phẩm quen thuộc phong cách làm việc của Cục công an, rất có khả năng là nhân viên nội bộ, Lạc Văn Chu lúc ấy vặn lại, kỳ thực đã phủ quyết phỏng đoán này.

Bởi vì cảnh sát điều tra nhà họ Đổng là công khai, họ đến khi nào, rút khi nào, ngay cả hàng xóm ở cùng một khu cũng biết, không tránh khỏi ánh mắt cố tình chú ý, nếu nhân viên chuyển phát gửi bưu phẩm này chính là nghi phạm, muốn tránh cảnh sát là rất dễ dàng, căn bản chẳng cần nội gian.

Phỏng đoán của Tiêu Hải Dương không thể dùng làm căn cứ.

Đều là đồng nghiệp cả ngày làm việc chung, Lạc Văn Chu tuyệt đối không chịu vô duyên vô cớ hoài nghi ai.

Nhưng thời cơ Trịnh Khải Phong chạy trốn lại quá khéo.

Đổng Hiểu Tình ám sát Chu Hoài Cẩn là trước sau buổi trưa, lúc ấy tình hình quá hỗn loạn, Lạc Văn Chu chỉ lo đuổi theo hung thủ, Phí Độ ở chỗ Chu Hoài Tín, đều không thể phân thân, không ai có thể khống chế được cục diện, ở đó lại lắm phóng viên, toán cảnh sát thứ nhất còn chưa chạy tới, thì tin tức đã bị cánh truyền thông bắt được.

Nếu khi đó Trịnh Khải Phong xem tin tức xong lập tức bỏ trốn thì còn tương đối bình thường – song nếu thật là như vậy, bây giờ lão đã sớm ra khỏi thành phố, không biết chạy đi đâu rồi.

Thế nhưng, rất rõ ràng là, khi tin tức Đổng Hiểu Tình ám sát Chu Hoài Cẩn mới truyền ra, Trịnh Khải Phong vẫn bình tĩnh, căn bản không cho rằng vụ này có thể liên lụy gì đến mình – bởi vì hai mươi mốt năm trước, lão và Chu Tuấn Mậu đều không biết ngoài cửa thư phòng có một cậu thiếu niên kinh hồn táng đảm.

Như vậy, tại sao lại là sau khi Chu Hoài Cẩn nói ra bí mật hai mươi mốt năm trước, lão lập tức hoảng hốt bỏ trốn?

Cả đội hình sự… hoặc là Cục công an thành phố, rốt cuộc ai là cái tai nghe lén của lão?

"Dựa theo lẽ thường," Phí Độ đột nhiên lên tiếng, "Anh bây giờ thật sự không nên ngồi xe của tôi, dù sao chăng nữa, xét từ các góc độ, tôi đều tương đối giống 'nội gian'."

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái.

"Đầu tiên, tôi biết Trịnh Khải Phong, quen thuộc Chu Thị hơn bất cứ ai trong các anh." Phí Độ buông lỏng tay đặt trên vô-lăng, "Thứ hai, cả vụ việc đều xảy ra sau khi tôi đến, dựa theo logic bình thường, căn cứ vào phân tích đối với lịch sử uy tín, người mới tới luôn khả nghi nhất."

Lạc Văn Chu cười cười không đưa ra ý kiến: "Trong mắt cậu, chẳng lẽ sư huynh chính là một tên cặn bã vừa thổ lộ với người ta xong đã lập tức hoài nghi đối phương?"

Phí Độ sửng sốt.

Không đợi hắn mở miệng, Lạc Văn Chu lại tiếp: "Tôi biết không phải cậu, bởi vì con người cậu thật sự tương đối cô độc, quan hệ với người khác chỉ dừng ở trao đổi lợi ích, tôi quả thật không nghĩ ra, ở chỗ Trịnh Khải Phong có cái gì có thể hấp dẫn cậu hơn sắc đẹp của ông anh này."

Phí Độ: "…"

Lúc hắn tán tỉnh người ta, xưa giờ lời ngon tiếng ngọt đều thuận miệng nói ra chẳng cần suy nghĩ, tự thấy trình độ đã rất cao rồi. Song lĩnh giáo thánh Lạc nhân vật rồi việc ưa dùng lời ngon tiếng ngọt tự khen ngợi bản thân, hắn mới biết về mặt này mình hãy còn kém xa, nên khiêm tốn một chút.

"Nói đúng lắm," Phí Độ không còn lựa chọn nào khác, đành phải nhạt nhẽo xét lại câu tự khen này, "Ý anh là bây giờ tôi có thể trốn việc, dừng xe ven đường hôn anh à?"

"Không được, đang làm việc nghiêm túc mà." Đội trưởng Lạc chính trực công tư phân minh nói, "Mặt khác, tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ, sư huynh cậu khả năng là một tên thiểu năng, chỉ là nể tôi đẹp trai nên không nói thẳng thôi."

Phí Độ nể bát mì lúc chập tối, thật sự không muốn chế giễu anh, song ngoài việc này ra cũng chẳng còn chuyện gì khác để nói, hắn chỉ có thể ngậm miệng.

"Kỳ thực là vì nghe cậu hỏi Chu Hoài Cẩn trong phòng thẩm vấn," Lạc Văn Chu nói, "Sau khi em trai anh ta gặp chuyện, Chu Hoài Cẩn không chất vấn vì sao Đổng Hiểu Tình làm thế, lúc ấy cậu liền suy đoán ra, có thể anh ta loáng thoáng biết chuyện gì về Đổng Hiểu Tình. Nhưng chuyện này nhất định là sau khi bị kích thích mới nhớ ra, nếu không ban đầu đã chẳng mạo hiểm để cô ta tới gần – Hồ Chấn Vũ là người của Chu Hoài Cẩn, Chu Hoài Tín là em trai cưng, Dương Ba là đối tượng gần đây anh ta chú ý chặt chẽ tính kế, nếu sự việc liên quan đến ba người này, anh ta không nên phản ứng trì trệ như thế."

Phí Độ gật đầu: "Quả thật, buổi chiều lúc ở bệnh viện tôi đã nghĩ, liệu Đổng Hiểu Tình này có liên quan với Trịnh Khải Phong hay không."

Lạc Văn Chu giải quyết việc công nói: "Nếu cậu và Trịnh Khải Phong là một bọn, cậu không thể hoàn toàn không hay biết gì, với sự thông minh của cậu, chắc chắn trước khi Chu Hoài Cẩn mở miệng đã có thể suy đoán ra đại khái anh ta muốn nói gì, Trịnh Khải Phong kia không thể mãi đến lúc này mới nhận được tin báo."

Lý do này nghe có lý hơn, Phí Độ chấp nhận không hề có ý kiến khác: "Lão ta lúc này mới chạy, quả thật là hơi chậm."

Lạc Văn Chu lại thở dài: "Phí Độ, nếu tôi không có lý do, không có logic, chỉ có một câu 'tôi tin cậu', cậu sẽ thế nào?"

Phí Độ sửng sốt, ngay lập tức khóe mắt cong lên giảo hoạt, cố ý hạ giọng nói: "Tôi sẽ cực kỳ cảm động, chỉ hận không thể quỳ một gối xuống dưới chân anh."

"Mẹ kiếp đừng nói nhảm nữa," Lạc Văn Chu dựa ghế, "Cậu sẽ chỉ cảm thấy tôi không phải thiếu đầu óc thì là đang nói dối không chớp mắt."

Phí Độ cười cười, song không phản bác.

"Cậu còn nhớ Vương Tú Quyên không? Chính là mẹ Hà Trung Nghĩa ấy. Nếu là bà ấy ngồi ở chỗ này, cho dù cậu giơ dao lên ngực bà, bà cũng sẽ không cảm thấy cậu muốn giết mình, cậu cảm thấy bà ấy tin tưởng cậu cũng là thiếu đầu óc ư?"

Phí Độ tránh nặng tìm nhẹ: "Bàn tán sau lưng về trí tuệ của một vị phu nhân lớn tuổi, là rất thiếu lễ phép – hơn nữa bèo nước gặp nhau, bà ấy đâu biết gì về tôi."

"Tôi biết cậu hơn bảy năm, xem như hiểu cậu," Lạc Văn Chu nói, "Tôi cũng lựa chọn tin tưởng cậu, đương nhiên, nếu một ngày kia cậu phụ tôi, tôi sẽ rất đau lòng, đau lòng rồi có thể sẽ không yêu cậu nữa."

Phí Độ vốn nên thuận đây trêu lại, nhưng tự dưng cảm thấy có thứ gì không nhìn thấy từ bên cạnh tràn tới, đè lên ngực hắn, khiến hắn nhất thời không biết phải nói gì.

May sao Lạc Văn Chu lập tức đổi đề tài: "Đúng rồi, khi nãy tôi đã phân công nhiệm vụ cho mọi người, chỉ riêng chưa nói hai ta phải đi làm gì, sao cậu giống như rất hiểu vậy?"

"Anh cho họ bắt người, truy nã, rà soát camera, điều tra chứng cứ, sai mỗi người xoay vòng vòng, duy chỉ không nhắc tới Dương Ba học trò của Trịnh Khải Phong, giống như đã quên hắn, kỳ thực không muốn đánh rắn động cỏ nhỉ?" Phí Độ nói, "Cách khách sạn Dương Ba đang ở còn ba cây số, sắp đến rồi-"

Lạc Văn Chu cảm thấy ở chung một chỗ thời gian dài với người như Phí Độ, mình phải đâm lười ra, không biết có bao nhiêu lời có thể lược bớt, anh dừng một thoáng, lại tiếp: "Thật ra trước khi chết Đổng Hiểu Tình còn nói với tôi một câu."

Con SUV khổng lồ phô trương như một con quái vật màu đen, xuyên qua bóng đêm, Phí Độ nắm dây cương của con thú này, đảo mắt nhìn Lạc Văn Chu bên cạnh.

"Cô ta nói Đổng Càn không phải vô tội, mà 'là một thành viên trong những người đó'." Lạc Văn Chu mới nói đến đây, đôi mắt vốn nửa mở nửa nhắm của Phí Độ bỗng chốc mở to hơn vài phần.

"Cậu cũng nghe ra khác thường nhỉ? Tôi vẫn đang suy nghĩ 'những người đó' là chỉ ai," Lạc Văn Chu nói khẽ, "Chắc chắn không phải đám người Chu Hoài Cẩn – nếu giống như Chu Hoài Cẩn nói, Đổng Hiểu Tình cho rằng ai đó trong số họ lợi dụng thù hận của Đổng Càn, dụ ông ta lấy mạng đổi mạng tạo ra vụ tai nạn của Chu Tuấn Mậu, trong mắt cô ta, sẽ tuyệt đối không cho rằng Đổng Càn thuộc về những người này."

"Ý anh là, có một đoàn xe sát thủ chuyên ngụy trang thành tai nạn để giết người." Phí Độ nhẹ nhàng nói, "Lúc cần thiết thậm chí sẽ hy sinh chính mình như những kẻ tấn công theo kiểu tự sát?"

"Hơi khó tưởng tượng, nhưng chỉ có như thế mới có thể giải thích rõ một số việc – chuyện này lúc trước tôi không nói, bởi vì lúc ấy chưa hiểu ý Đổng Hiểu Tình là gì, sợ làm nhiễu phán đoán của mọi người… Cậu cười cái gì?"

Phí Độ đạp chân ga, dù chiếc xe này rất vững, cả thân xe cũng hơi lắc lư: "Quả thật, giờ thì giải thích được rồi."

"Cẩn thận," Lạc Văn Chu nắm tay vịn bên cạnh, "Anh bạn trẻ này, xe rung không phải rung kiểu này đâu – cái gì giải thích được rồi?" (Tiện nói luôn thì "xe rung" ở đây là do các cặp đôi chim chuột trong xe đó)

"Tôi đã nhờ vài người bạn bí mật điều tra qua về Dương Ba, cha hắn chết từ mười mấy năm trước, uống rượu lái xe tông vào xe người ta, trùng hợp là hai bên đều mất mạng tại chỗ."

Lạc Văn Chu lập tức ngồi thẳng dậy.

83. Quyển 3 - Chương 24: Macbeth 24

Dương Ba người này, bằng cấp tầm tầm, lý lịch không đủ, xuất thân bình thường, trừ có chút khôn vặt, ngoại hình trông cũng đàng hoàng ra, thì chẳng còn chỗ nào hơn người, tại sao tuổi còn trẻ đã có thể trèo lên vị trí bây giờ ở Chu Thị?

Trong tình huống bình thường, câu hỏi này chỉ có hai đáp án – người này là "Thái tử" hoặc "Đát Kỷ".

Nhưng hiển nhiên Dương Ba không thuộc tình huống bình thường.

Lạc Văn Chu lập tức hỏi: "Người chết lúc đó là ai? Có quan hệ gì với Chu Thị?"

"Đây vừa vặn là vấn đề tôi không tài nào hiểu được," Phí Độ nói, "Lúc ấy bị tông là một chiếc xe công ty bảy chỗ, trên xe tính cả tài xế tổng cộng có năm người, bốn chết một bị thương, địa điểm là ở một thị xã của tỉnh T. Họ đều là thành phần trí thức của một công ty đầu tư nhà đất bản địa, hôm xảy ra vụ tai nạn, họ đến chỗ chính quyền khu vực tham dự đấu giá một hạng mục quy hoạch, Chu Thị không hề tham gia lần đấu giá đó, mấy người chết về công về tư đều không liên quan gì với Chu Thị."

Không tìm được ân oán cá nhân, đành phải tính đến người được lợi, vì thế Lạc Văn Chu trầm ngâm chốc lát, lại hỏi tiếp: "Thế hạng mục họ đấu giá cuối cùng bị ai giành được?"

"Do cả đội gặp tai nạn, lúc ấy xí nghiệp bản địa kia từ bỏ cơ hội lần này, cuối cùng hạng mục bị một công ty nhỏ chưa có tiếng tăm giành được, có nói anh cũng không biết đâu," Phí Độ dừng lại, "Nhưng mà tôi có thể cung cấp cho anh một tin tức khác rất hữu dụng."

Lạc Văn Chu nghe lời nghe âm, đã từ những câu chữ cảm giác được, con thiêu thân chẳng dễ gì đàng hoàng được một lúc ở bên cạnh sợ rằng sắp đập cánh, thế là anh kéo chặt thắt lưng, lại hắng giọng, làm bộ làm tịch nói: "Tuy rằng có thể sẽ đi sau một chút, nhưng chuyện cậu có thể tra được, tôi nhất định cũng tra được – cơ mà tôi vẫn quyết định nghe thử yêu cầu không chính đáng của cậu trước, nói đi."

"Anh cần trả lời tôi một vấn đề," Phí Độ dừng một thoáng, lại bổ sung, "Đương nhiên là vấn đề cá nhân."

Lạc Văn Chu nhướng lông mày lên cao tám trượng, bụng nghĩ: "Tôi là loại người vì công việc mà bán rẻ sự riêng tư cá nhân sao?"

Câu hỏi tặng điểm này Lạc Văn Chu chỉ cần ba giây đã nghĩ ra đáp án, anh quyết đoán nói: "Đồng ý."

"Nếu anh đi tra sổ sách của công ty nhỏ này, anh sẽ phát hiện nó có một khoản nợ lớn, đến kỳ không trả được, thì cổ phần công ty dùng để thế chấp sẽ phải gán cho chủ nợ – nói một cách đơn giản, tương đương với nó có một cổ đông ẩn hình, mà cổ đông này vừa vặn tên là 'quỹ Quang Diệu'." Phí Độ rẽ vào đường phụ, khách sạn Dương Ba ở đã gần ngay trước mắt, "Đối với cái tên này, anh còn ấn tượng không?"

Lạc Văn Chu nhíu mày, anh cảm thấy hẳn mình đã nghe cái tên này ở đâu rồi, song các tin tức trong cuộc sống hằng ngày tiếp xúc quá lộn xộn, nhất thời khó có thể tách ra.

Phí Độ nghênh ngang lái xe vào khu vực khách sạn, do xe của hắn quá chói mắt, tất cả những người nhìn thấy đều chỉ chú ý vào hiệu xe, ngược lại là một loại không gây chú ý khác.

Lạc Văn Chu cúi đầu dùng di động tra "quỹ Quang Diệu", không có nhiều thông tin lắm, xí nghiệp này đại khái không thích tuyên truyền khắp nơi, chỉ có một đường link dẫn đến trang web công ty, trang web thiết kế rất theo quy củ, Lạc Văn Chu vội vàng kéo qua phần giới thiệu văn hóa xí nghiệp lê thê, đột nhiên, anh nhìn thấy lĩnh vực của quỹ Quang Diệu.

Lạc Văn Chu bỗng chốc ngẩng đầu lên-

Phí Độ giảm tốc độ, thong thả bổ sung: "Nhớ ra rồi phải không, nơi Hứa Văn Siêu vứt xác – khu vực Tân Hải mãi chưa khai phá đó chính là của bọn họ, hơi trùng hợp đúng không?"

"Bảo bối à," Một lúc lâu, Lạc Văn Chu mới thấp giọng nói, "Cách nói này của cưng, hơi kinh hãi đấy."

Thương trường như chiến trường, thường xuyên thay đổi, bao nhiêu người cộng tác vốn thân đến mặc chung quần dần sinh hiềm khích, hoặc không thể chung hoạn nạn, hoặc không thể cùng hưởng lạc, cuối cùng tan rã, chia hành lý tách ra – Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong quả thực là hợp tác mẫu mực, cả hai cùng ở nơi đất khách quê người, dìu dắt lẫn nhau, một có ơn tri ngộ, một dốc lòng đền đáp, dựa vào câu giới thiệu vắn tắt này, thật sự có thể quay một bộ phim truyền kỳ.

Nhưng hiện tại xem ra, đằng sau "truyền kỳ" này hiển nhiên không phải "đồng tâm hiệp lực", cũng không phải "cùng chung chí hướng".

Mà là "rắn chuột một ổ".

Ba mươi tám năm trước, Chu Tuấn Mậu dụ dỗ vợ anh, người anh Chu Nhã Hậu lập tức chết vì đau tim, chắp tay dâng tặng gia đình và sự nghiệp, nguyên nhân cái chết đến nay còn là một câu đố.

Không chỉ một vụ như vậy, hai mươi mốt năm trước, Chu Thị tiến quân về nội địa Trung Quốc, quá trình cực kỳ thuận lợi, không mảy may không hợp thủy thổ – chướng ngại vật ngăn cản họ chiếm thị trường đã bị một chiếc xe tông văng đi, thị trường khổng lồ chưa từng có chờ đợi khai thác và chinh phục, so sánh mà nói, vợ chồng Đổng Càn bất hạnh bị cuốn vào đó có tính là gì?

Có bao nhiêu vụ án như thế? Trên tay Hoa Kiều nổi tiếng về nước nhiệt tâm công ích, rốt cuộc dính tới bao nhiêu mạng người?

Đến bây giờ không ai biết được.

Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong là một đôi hợp tác vàng chuyên "lật bàn cờ", "chơi gian lận", khi bọn họ hết lần này đến lần khác đạp lên pháp luật và quy tắc, thuận buồm xuôi gió có được thứ mình muốn, mười lần chẳng sai, cảm giác bách chiến bách thắng này chắc chắn sẽ gây nghiện.

Rốt cuộc, có lẽ là thời cơ chín muồi, hoặc bị tình thế nào đó bức ép, đồng minh vững chắc này tan rã từ nội bộ, chính thức tiến vào thời đại "huynh đệ tương tàn".

Như vậy… Dương Ba thân thế khả nghi, đóng vai trò gì trong đây?

"Tôi bây giờ rất muốn để anh thực hiện nghĩa vụ, trả lời câu hỏi của tôi," Phí Độ thình lình nói, "Nhưng… tôi cảm thấy chiếc xe phía trước hình như không bình thường lắm."

Lạc Văn Chu nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy hướng ba giờ có một chiếc xe tải vẽ dấu hiệu thực phẩm tươi rất to, lặng lẽ đi vài vòng quanh khách sạn, cuối cùng lái xuống bãi đậu xe ngầm của khách sạn.

"Giao hàng vào giờ này, chắc nhân viên phụ trách đã về hết rồi, vậy ai nhận hàng? Rất nhiều thứ để một đêm, nếu xử lý không tốt thì ngày mai có thể sẽ không còn tươi nữa." Phí Độ thấp giọng nói, "Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, chuỗi vận chuyển hàng đông lạnh cao cấp này thuộc về Chu Thị."

Lạc Văn Chu vốn suy nghĩ là – Trịnh Khải Phong thích Dương Ba một tên oắt con chẳng được điểm gì, ắt hẳn giữa hai người có mối liên hệ nào đó, có thể thông qua Dương Ba để tìm hiểu ngọn nguồn, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn!

Lạc Văn Chu: "Khoan đã, bản thân Trịnh Khải Phong có khả năng ở trên chiếc xe đó không?"

Phí Độ khẽ nhún vai.

Lạc Văn Chu: "Đuổi theo."

Phí Độ giữ khoảng cách nhất định, hết sức cẩn thận quẹo vào mé khác của bãi đậu xe, bảo vệ đang trực vội vàng ra chặn: "Xin lỗi, nơi này là lối ra của nhà xe, anh cần…"

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, một tấm thẻ công tác của cảnh sát giơ ra.

Bảo vệ sửng sốt, chỉ thấy anh chàng tóc dài trên ghế lái nghiêng đầu, khóe mắt cong lên như cười như không, ngón trỏ giơ lên môi: "Suỵt-"

Dương Ba không giống Trịnh Khải Phong, trong cuộc điều tra vụ án bắt cóc Chu Hoài Cẩn, hắn hiển nhiên bị chú ý trọng điểm. Dưới lầu, xung quanh, thậm chí trong khách sạn hắn ở, đều có người cắm điểm canh chừng, để khi trong cục muốn tìm hắn thẩm vấn sẽ tìm được bất cứ lúc nào.

Mấy ngày qua, Dương Ba bị cảnh sát giày vò, bị truyền thông giày vò, cũng bị chính mình giày vò, có thể nói là ăn không ngon ngủ không yên, vừa nhắm mắt là nghĩ tới bản báo cáo giám định ADN từng khiến hắn trăm mối cảm xúc lẫn lộn, hiện giờ thì hận không thể chưa từng tồn tại.

Khi nhận được bản báo cáo ấy, mới đầu hắn khó tin nổi – khó tin nổi mẹ quả thật đã phản bội gia đình. Sau sự kinh hoàng lại là mừng thầm không kìm nén được, hắn cảm thấy mình nháy mắt đã trở thành hoàng tử thất lạc trong truyện, ngũ tạng lục phủ như đều tạo bằng vật liệu khác, mấy ngày liên tục đều lâng lâng như bước trên mây.

Dương Ba hắn, một người bình thường lớn lên ở tỉnh lẻ, là con trai Chu Tuấn Mậu, là học trò của Trịnh Khải Phong, hai người chủ của Chu Thị đều rất quan tâm hắn, cách một bước lên trời chẳng phải chỉ còn thiếu một bước thôi sao?

Song việc đời khó ngờ, đến bây giờ Dương Ba vẫn chưa nghĩ thông, sự tình làm sao mà phát triển đến bước này.

Mà hiện giờ, không đợi hắn định thần thoát khỏi một loạt đả kích, con chó điên Chu Hoài Tín suốt ngày chửi hắn cũng đã chết.

Dương Ba nằm vật lên giường lớn của khách sạn, hai tay che mặt, đụng đến mớ râu lởm chởm chưa kịp cạo. Hắn mở tin tức trên di động, nhìn thấy màn hình toàn vết máu, ảnh chụp hiện trường Chu Hoài Tín bị đâm ở trên mạng ngay cả làm mờ cũng không hề.

Dương Ba cảm thấy mình vốn nên vui mừng, song bây giờ hắn tự dưng lại có chút hoảng sợ và buồn nôn.

Lúc này, di động rung, là một số lạ không biết đến từ đâu, hắn mệt mỏi nghe máy: "A lô…"

"Là ta đây," Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của Trịnh Khải Phong, "Cháu còn ở khách sạn 'Hương Cung' chứ?"

Dương Ba tự dưng từ giọng nói nghe ra cảm xúc căng thẳng của lão, ngồi bật dậy: "… Có ạ, Trịnh Lão, ngài có…"

Trịnh Khải Phong gấp gáp cắt ngang hắn: "Cháu xuống đây, chú ý tránh cảnh sát theo dõi, đến bãi đậu xe dưới tầng hầm gặp ta, biển số xe ta sẽ gửi."

"Trịnh…"

Dương Ba không hiểu gì hết, còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã cúp máy mất.

Hắn ngớ ra một lúc, không biết tình hình trước mắt là thế nào, hơi luống cuống chân tay. Ngay lập tức, di động nhận được mấy tin nhắn, tin thứ nhất là biển số xe, sau đó là vài tấm ảnh, phía dưới ghi chú: "Mấy người này là cảnh sát theo dõi cháu, hãy cẩn thận!"

Dương Ba tích tắc toát mồ hôi lạnh, tay hơi run run. Hắn miễn cưỡng định thần lại, hít thở sâu, thay quần áo thể dục, cầm di động và ví ra ngoài, giả vờ muốn đến phòng tập thể thao của khách sạn để chạy bộ.

Vừa mở cửa ra, đụng ngay một nam phục vụ đẩy chiếc xe nhỏ giơ tay chuẩn bị gõ cửa, chạm thẳng mặt Dương Ba.

Nhân viên phục vụ không hề xấu hổ, mỉm cười chào hỏi: "Tiên sinh đi tập thể dục à? Thế anh có cần phục vụ của khách sạn không?"

Dương Ba chăm chú nhìn một vòng khuôn mặt người này, lập tức cảm thấy hơi lạnh từ sống lưng trườn lên cổ – người này là một trong số mấy cảnh sát trên ảnh!

Sắc mặt nhợt nhạt, hắn gượng gạo lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

Câu này cơ hồ đã dùng hết tất cả sức lực của hắn, nói xong Dương Ba vô thức cúi đầu, lập tức muốn khóa cửa đi.

"Nhân viên phục vụ" lại mở miệng: "Khoan đã, tiên sinh."

Sống lưng Dương Ba đột nhiên cứng đờ, hô hấp cũng dừng lại.

Tay "cớm" đóng giả nhân viên phục vụ ấy nhỏ nhẹ nói: "Đừng quên cầm thẻ phòng theo."

Tim Dương Ba đập muốn bay khỏi ngực, hắn rút thẻ phòng, sải bước đi không hề quay đầu lại.

Lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Nhân viên phục vụ" nhìn theo bóng lưng hắn, nheo mắt nói nhỏ: "'Con khỉ' này trạng thái khác thường, tôi hoài nghi có khả năng là hắn muốn chạy, mọi người hãy chú ý."

Cậu ta vừa dứt lời, trong tai nghe truyền đến một giọng nam quen thuộc: "Biết rồi, có người hẹn gặp mặt hắn ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, chú giúp tôi nối với camera thực thời của bãi đậu xe ngầm ngoài khách sạn Hương Cung, các anh em bên ngoài chặn kín mấy lối ra vào bãi đậu xe giúp tôi, chuẩn bị bắt rùa trong hũ."

"Nhân viên phục vụ" sửng sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng: "Vâng thưa sếp."

Phí Độ đi ngược chiều vào cửa ra của bãi đậu xe, lặng lẽ chặn xe ở dốc lối ra, camera thực thời nhanh chóng đồng bộ truyền đến di động của Lạc Văn Chu. Trong chiếc xe chở hàng vừa lái vào có hai người đàn ông bước xuống, tuy đều mặc đồng phục của nhân viên giao hàng, nhưng khả năng biểu diễn cơ bản không có – hai người này đều cao to vạm vỡ, động tác mau lẹ vô cùng, ánh mắt cảnh giác, sau khi xuống xe bắt đầu lần lượt kiểm tra mấy chiếc xe lác đác đậu xung quanh có người hay không.

"Đội trưởng Lạc," Trong tai nghe truyền đến tiếng một viên cảnh sát khác cũng phụ trách theo dõi Dương Ba, "Dương Ba vừa vào phòng tập thể thao, đi vài vòng rồi vào nhà vệ sinh bên trong, em ở bên ngoài đợi năm phút, sau đó làm bộ quét dọn vệ sinh phá cửa vào, phát hiện hắn đã chạy qua đường cửa sổ… Đội trưởng Lạc, khi nãy Dương Ba vừa nhìn thấy em liền dời ánh mắt đi, em hoài nghi hắn biết em."

Lạc Văn Chu không bất ngờ chút nào: "Đã biết."

Lập tức, anh cắt liên lạc với đồng nghiệp, quay đầu nói với Phí Độ: "Dương Ba xuống rồi. Gần đây thường xuyên gọi hắn đến Cục công an thẩm vấn, người của tôi đi theo hắn một tuần, tên ngốc này một tuần đều không hề hay biết, hôm nay trái lại IQ đột nhiên tăng cao, tôi hoài nghi vừa có người tiết lộ danh sách theo dõi – Nếu Trịnh Khải Phong thực sự ở trong chiếc xe đó, tại sao lão lại bí quá hóa liều đến đây tìm Dương Ba? Chu Hoài Cẩn nói Dương Ba bí mật tìm người giám định quan hệ ruột thịt của hắn với Chu Tuấn Mậu, chứng minh tên oắt ấy có thể không biết gì cả, Trịnh Khải Phong thực sự thích hắn như vậy sao?"

Lạc Văn Chu chưa dứt lời, trong camera xuất hiện bóng người, chính là Dương Ba mặc quần áo thể thao. Dương Ba đứng ở đó, vẻ mặt sợ hãi nhìn hai kẻ đóng giả người giao hàng, không ngừng làm động tác lau mồ hôi. Lúc này, thùng xe đông lạnh mở ra, camera không quay được trong đó có cái gì, nhưng ngôn ngữ cơ thể của Dương Ba phút chốc thay đổi, hắn cung kính nói câu gì đó với bên trong thùng xe.

Phí Độ: "Trịnh Khải Phong đang ở bên trong."

Không biết người trong thùng xe nói gì, Dương Ba thay đổi sắc mặt, như học sinh tiểu học buổi sáng đến trường quên mang cặp, nhìn trước ngó sau, kế đó bị hai người vạm vỡ mặc quần áo nhân viên giao hàng một trái một phải tóm lấy, muốn nhét vào thùng xe-

Lạc Văn Chu quyết đoán hạ lệnh cho đội cảnh sát canh mấy cửa ra vào: "Bắt người, hành động!"

Theo anh ra lệnh, tiếng còi cảnh sát chợt vang lên như thủy triều, cuốn qua cả bãi đậu xe dưới hầm, người trong xe tải không kịp chuẩn bị, tức thì luống cuống tay chân. Nhân viên giao hàng rởm cuống quýt ném Dương Ba vào thùng xe rồi nhảy lên, cửa xe chưa đóng chặt đã đạp chân ga, các xe đậu xung quanh tự dưng gặp tai bay vạ gió, bị nó thô bạo quét qua, nghiêng ngả đâm vào nhau.

Sau đó, xe tải nhanh chóng nhận ra hướng còi cảnh sát truyền đến, đạp chân ga hết cỡ, như sắp sửa bay lên mà phóng tới lối ra duy nhất không có động tĩnh gì.

Lạc Văn Chu lập tức nghiêng người sang, lôi dây an toàn Phí Độ tháo ra khi dừng xe cài lên lại: "Chặn chiếc xe đó!"

Phí Độ lần đầu làm nhân viên chạy việc bên ngoài, biểu hiện hết sức không tầm thường, thuận miệng lắm điều một câu: "Vâng thưa sếp."

Xe tải không ngờ được lối ra lại có xe đi ngược chiều, còn lao thẳng tới không hề định tránh né. Tài xế chửi to một tiếng, vô thức xoay vô-lăng, hiểm hóc tránh được đầu xe tông tới, còn chưa thở phào xong, đã nghe bên cạnh rầm một tiếng, con SUV kia trong thời gian cực ngắn tăng tốc lên cực cao, tay lái lụa nhẹ nhàng xoay lại, chèn xe tải vào tường bãi đậu xe.

Cửa kính xe tải lập tức vỡ nát, cửa xe biến dạng nghiêm trọng, một bên bánh xe nhổng cao lên-

Thùng xe mở "Rầm" một tiếng, vài kẻ trông như tay đấm nhảy ra bên cạnh Dương Ba ôm đầu.

Phí Độ ngồi trong chiếc xe đã gia cố lại, tuy rằng chưa rụng một sợi lông, vẫn bị dây an toàn thít, sặc một tiếng: "Sư huynh, chuyện đánh đấm tôi không tham gia đâu…"

"Việc này không dám nhọc cậu." Lạc Văn Chu đẩy cửa xe, cùng lúc đó, mấy chiếc xe cảnh sát vừa nãy bao vây chặn đường ở phía sau đã đuổi tới, vây kín chiếc xe tải thê thảm, thoáng cái đã chặn đám tay đấm lại.

Lạc Văn Chu lấy còng ra, ánh mắt lướt qua Dương Ba ôm đầu hoảng sợ, nhìn vào thùng xe – trong thùng xe bày biện rất thoải mái, trải thảm dày, kê mấy cái ghế bằng da thật, Trịnh Khải Phong sầm mặt ngồi ngay ngắn trong đó, biểu cảm như một con chó Shar Pei quân lâm thiên hạ.

Lạc Văn Chu dùng còng tay bằng thép không rỉ gõ gõ cửa xe: "Ông Trịnh, di giá đi."

Phí Độ khi nãy bị dây an toàn thít hơi mạnh, lảo đảo xuống xe, sơ ý vấp thứ gì đó.

"Dã man quá!" Phí Độ đứng ngoài nhìn đội cảnh sát bắt đám tay đấm, lắc đầu, một tay vịn đầu xe, một tay ấn ngực ho vài tiếng.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy phía dưới thùng xe tải có thứ gì lóe sáng cực kỳ yếu ớt, chỉ có khi chiếu lên chiếc quần màu nhạt của Lạc Văn Chu mới xuất hiện một tầng mờ, càng lúc càng lóe nhanh, gần như nối liền với đèn xe cảnh sát…

Phí Độ thoạt đầu sửng sốt, ngay lập tức đồng tử co lại. Hắn thình lình lao tới, ôm hông Lạc Văn Chu, đẩy mạnh anh ra phía sau.

Lạc Văn Chu vốn đã bị thương ở hông, bị hắn xô không đứng được, còn chưa chờ anh giơ tay nắm đại lấy cái gì, thì một tiếng nổ đột nhiên vang lên ngay bên tai-

84. Quyển 3 - Chương 25: Macbeth 25

Con người Trịnh Khải Phong to gan lớn mật, tham lam vô cùng, lão chịu tự mình đi tìm cái chết ư?

Nhưng nếu lão bị mưu hại, vậy bom trên xe lão là do ai cài?

Hung thủ đã có khả năng thần không biết quỷ không hay cài một quả bom trên xe lão, tại sao không đơn giản hơn, bất thình lình dùng dao đâm chết lão, hoặc trộm một chiếc xe tông thẳng tới luôn cho xong?

Tại sao gần đây đám hung thủ đều không thể làm tốt việc của mình một cách thực tế, mà toàn muốn lên bản tin thời sự vậy?

Một loạt nghi vấn này, bất cứ điều nào đều đáng để suy ngẫm.

Song trong bộ não như lúc nào cũng có một lỗ đen thần bí của Phí Độ tựa hồ đột nhiên xảy ra một vụ nổ, mọi suy nghĩ đều mất đi trọng lực, nhẹ tênh bắn khỏi vòng logic.

Có thể ánh sáng phản xạ trên quần Lạc Văn Chu chỉ là hiệu quả quang ảnh của đèn xe cảnh sát chớp tắt. Cũng có thể cảm giác nguy cơ mãnh liệt chớp mắt ấy chỉ là bản thân hắn nghi thần nghi quỷ… Vậy trò cười này đủ cho đồng chí Lạc Văn Chu giải trí cả đời.

Nhưng trong tích tắc, Phí Độ chỉ tuân theo trực giác bản năng nhất.

Cũng không vì cái gì cả.

Lạc Văn Chu vốn đang gõ cửa thùng xe diễu võ dương oai với Trịnh Khải Phong, bất thình lình bị Phí Độ từ phía sau lao tới xô lên con SUV, Phí Độ một tay nắm cửa xe, kéo ngay ra chẳng buồn nhìn một cái, nhân Lạc Văn Chu không đứng vững đẩy anh vào.

Sau đó, hắn liếc thấy dưới thùng xe đột nhiên tóe ra đốm lửa.

Phí Độ chỉ kịp kéo cửa xe trong tay như phản xạ có điều kiện, còn chưa kịp hoàn toàn dùng cửa xe che trước người mình, thì xung lực khổng lồ đã đẩy tới, cửa xe nện mạnh vào lưng.

Sau vụ tai nạn giao thông, Phí Độ đã gia cố lại cả chiếc xe, còn thay cả kính, tốn rất nhiều công sức, hôm nay là ngày đầu tiên lái sau khi đại tu, hiệu quả phòng va đập cố nhiên không tệ, nhưng không ngờ lần này trực tiếp đụng phải bom.

Dù tốt hơn thì xe hơi xét cho cùng cũng chẳng phải xe tăng, cửa xe vẫn không thể chịu nổi thử thách thăng cấp, chớp mắt vụ nổ xảy ra đã biến dạng, kính chống đạn cũng nhắm mắt xuôi tay. Ý thức cuối cùng của Phí Độ, là cảm giác cánh tay mình bị cửa xe đập vào từ bả vai xuống đau như nát ra, ngay cả kêu cũng chẳng kêu được một tiếng, bởi vì phổi đã sắp vỡ vụn rồi.

Tất cả xe chạy bằng động cơ trong bãi đậu xe đồng thanh hò hét, tiếng còi báo động đập lên nóc, không thể vang vọng trời cao, đành phải quanh quẩn trong không gian chật hẹp. Lửa mạnh thè cái lưỡi dài hiểm ác, trong khoảnh khắc quét sạch thùng xe tải, không biết kính vỡ trên chiếc xe nào rơi xuống đất như mưa, cửa thùng xe bay đi mấy mét.

Thời vận như gió, nói xoay là xoay, Trịnh Lão nhất hô bá ứng từ "doanh nhân Hoa Kiều nổi tiếng" đến "kẻ tình nghi phạm tội", lại đến chim sẻ giòn tan, chỉ cần một tuần lễ.

Lạc Văn Chu bị Phí Độ không biết nặng nhẹ đẩy một phát, gáy đập vào vô-lăng, cơ hồ cảm thấy mình điếc rồi.

Anh đón lấy người rơi vào lòng theo bản năng, chưa phản ứng được chuyện gì đang diễn ra, tiếng nổ bên tai thu lại thành tiếng muỗi kêu nhỏ và dài. Lạc Văn Chu cảm thấy trên tay dính thứ gì đó bên bết, anh vô thức vê thử, đôi mắt trợn to còn hơi ngỡ ngàng, tứ chi lại như rối gỗ giật dây, vụng về tự mình giãy giụa.

Sau đó, mùi máu tươi, mùi khói thuốc súng, mùi cháy sém ập tới nhấn chìm anh.

"Phí Độ…"

Tim Lạc Văn Chu ngừng đập trong một chớp mắt đã có điện lại, thoạt đầu hơi run rẩy tại chỗ, sau đó đập điên cuồng như tạo phản, hầu như không gánh nổi, sắp sửa nổ tung.

"Phí Độ!"

Ý thức của Phí Độ bay qua bay lại quanh người, khi có khi không, hắn đã trở thành một thiết bị vô tuyến lâu năm không sửa.

Hắn có thể nghe thấy kêu gào đứt quãng, nghe thấy có người gọi tên hắn.

Nhưng hắn chẳng muốn để ý, cảm thấy hơi ồn ào.

Có người vạch mắt hắn ra, vì thế Phí Độ nhìn thấy ánh sáng. Nghe nói truy đuổi mãi tia sáng ấy, là có thể tìm lại ý thức của mình, song bản thân hắn không hề có quá nhiều hứng thú với nó, bởi vậy hắn chỉ đứng bên nhìn, chẳng chút động lòng.

Vì thế ánh sáng nhỏ nhoi ấy ngày càng xa hắn, hắn bị bóng tối vô biên phía sau nuốt chửng, đâu đó truyền đến một tiếng "Ầm", như có một cánh cửa bị đóng lại thật mạnh-

Ý thức mỏng manh của Phí Độ chìm xuống nơi sâu hơn, ở nơi ấy, hắn không quan trọng giàu nghèo, không quan trọng thông minh hay ngu xuẩn, không có hình tượng đầy đủ, hắn thậm chí không đeo tấm mặt nạ nhiều năm qua tỉ mỉ dệt nên.

Hắn tựa hồ biến thành một bé trai, do chân ngắn nên đặc biệt muốn chạy, nhưng vừa cất bước thì một nỗi sợ hãi không nguyên do liền ùa lên trong lòng, người đàn ông như một bóng đen khổng lồ từ phía trên đầu hắn ném xuống ánh mắt lạnh lùng, rất đỗi dịu dàng nói: "Chó mới thích chạy chơi khắp nơi, Phí Độ, con là chó con à?"

Phí Độ mơ mơ màng màng bị ông ta kéo, nhìn thấy một chú chó con chắc là mới đẻ, còn chưa to bằng bàn tay, đôi mắt ướt nước loạng choạng chạy tới. Hắn giơ tay, chú chó cũng vụng về giơ cái chân trước tròn xoe, đứng bằng chân sau, bám tay hắn, cẩn thận ngửi tới ngửi lui bàn tay lạnh ngắt.

Hắn tự dưng thấy lòng mềm đi, vuốt ve cái đầu be bé của chú chó lông xù kia.

Người đàn ông bên cạnh thở dài bằng giọng nhẹ nhàng mà lạnh lẽo: "Đứa trẻ này chảy trên người dòng máu không khỏe mạnh, phải uốn nắn lại."

Chú chó rú lên một tiếng, bị bàn tay kia thô bạo xách đi.

Độ ấm trong tay Phí Độ chợt biến mất. Sau đó, một loạt vòng kim loại lạnh ngắt từ trên trời giáng xuống, đeo lên ngón tay hắn, phía sau chúng nối với một mớ chỉ mảnh, một đầu khác của sợi chỉ thông qua một thiết bị phức tạp, nối với một cái vòng siết lại được, chỉ buông lỏng một milimet là cái vòng kia sẽ thít vào một centimet, nếu chỉ hoàn toàn lỏng ra thì cái vòng sẽ siết chặt cổ hắn.

Phí Độ không thể hít thở, theo bản năng ra sức vươn tay, các ngón tay nắm chặt lại, liều mạng kéo mớ chỉ mảnh sau nhẫn kim loại. Chỉ căng lên hết cỡ, hơi lôi mở cái vòng sống trên cổ hắn, không khí lập tức nối nhau ùa vào khí quản, làm hắn ho sặc sụa.

"Con phải học hít thở từ từ," Người kia cười hài lòng, "Thông minh, xem ra không cần ai dạy, con đã học được cách để mình không bị ngạt thở."

Tiếp đó, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi, Phí Độ bị cố định trên một cái ghế, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có các ngón tay đeo nhẫn kim loại là động đậy được, đau đớn do ngạt thở như mây đen bao phủ trên người, toàn thân hắn phát rét.

Người đàn ông ấy ngâm nga đi tới, một tay đỡ chú chó con be bé kia, đặt vào bàn tay Phí Độ, hỏi hắn: "Có mềm không?"

Trẻ nhỏ và động vật nhỏ dường như trời sinh có thể kết bạn mà không cần cố gắng làm thân, chú chó con ngửi thấy nỗi sợ hãi lạnh lẽo của cậu bé, rất cố gắng dùng cái đầu ấm áp dụi hắn, liếm các ngón tay hắn.

Người kia lại cười, hỏi hắn: "Đáng yêu không?"

Phí Độ chần chừ giây lát, rốt cuộc gật đầu, ngay lập tức, đau đớn đáng sợ giáng xuống không hề báo trước.

Cái vòng trên cổ hắn chợt thít vào, trong tay vẫn là cảm giác mềm mại, cổ lại bị vòng sắt lạnh ngắt bóp nghẹt, Phí Độ vô thức siết chặt các ngón tay như mọi khi, muốn kéo đám chỉ mảnh có thể giảm bớt đau đớn.

Không khí cứu mạng tiến vào khí quản chịu đủ tra tấn của hắn, song cùng lúc đó, chú chó con lại rú lên thảm thiết.

Phí Độ đột nhiên ý thức được tay mình đang bóp cái cổ yếu ớt của chú chó con, hắn cuống quýt buông lỏng, cái vòng lại thít chết trên cổ hắn nghiêm trọng hơn.

Phí Độ liều mạng giãy giụa, đám dây thừng và vòng kim loại lớn bé trên người như lũ dây leo ma quỷ có mạng sống, dữ tợn thít vào da thịt hắn-

Đào Nhiên cầm điện thoại, đầu túa mồ hôi nóng đi quanh cửa phòng ICU, nghe đồng nghiệp đầu dây bên kia nhanh chóng nói: "Trịnh Khải Phong và Dương Ba đều chết tại chỗ, những người khác do lúc ấy đã bị khống chế, phân tán quanh xe cảnh sát gần đó, khi vụ nổ xảy ra bên cạnh ít nhiều đều có chỗ che chắn. Có mấy người bị thương nhẹ, một người anh em hơi xui xẻo vừa vặn bị cửa thùng xe bay ra đập trúng, số khác đều không có vấn đề lớn, lúc ấy tương đối gần chỗ nổ cũng chỉ có sếp và…"

Đồng nghiệp còn nói gì đó nữa, Đào Nhiên đã không kịp nghe hết, bởi một người trông giống y tá đã thò đầu ra: "Bệnh nhân tên… Phí Độ? Người vừa đưa vào – người nhà ở đâu?"

Đào Nhiên lập tức cúp điện thoại: "Tôi tôi tôi ở đây…"

Y tá hỏi: "Anh chính là người nhà?"

Câu hỏi này làm Đào Nhiên hơi á khẩu, anh đột nhiên phát hiện ra, Phí Độ không có cái gọi là "người nhà", người thân trực hệ của hắn, một tro cốt vùi dưới đất hơn bảy năm, một đã thành người thực vật, hắn sống vui vẻ rất nhiều năm, thành một tư lệnh không binh chẳng có gốc cũng chẳng có rễ. (Tư lệnh không binh đại khái là người chỉ có một mình, không ai bầu bạn giúp đỡ)

Y tá chỉ thuận miệng hỏi, không hề để ý sự do dự của anh trong chớp mắt này, nhanh chóng nói: "Vừa rồi không rõ vì nguyên nhân gì mà hô hấp và nhịp tim của bệnh nhân đột nhiên dừng lại, hiện tại chúng tôi đang cấp cứu, các anh hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Đào Nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh từ ngực xộc lên đầu: "Cái gì, chờ…"

Y tá thông báo xong, xem như hoàn thành nhiệm vụ, thời gian chính là mạng sống, chẳng rỗi rãi để ôn tồn an ủi, lại vội vàng chạy đi ngay.

Đào Nhiên vô thức đuổi theo cô hai bước, lại nghĩ tới đằng trước cấm người không phận sự, đành phải luống cuống dừng chân. Lúc này anh mới ý thức được y tá vừa nói "các anh", lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Lạc Văn Chu không biết đứng sau lưng từ khi nào.

Lạc Văn Chu gãy xương cẳng chân, hông và lưng trong vòng một ngày bị va đập hai lần đã nẹp lại, đầu đập quá mạnh lên vô-lăng làm chấn động não, từ đầu đến chân chính là một xác ướp nóng sốt, còn đang xây xẩm, lúc này chỉ có thể lê gậy dựa lên tường, cũng không biết làm cách nào nhảy được từ phòng bệnh tới đây.

Đào Nhiên vội đỡ anh ta ngồi xuống: "Ông truyền dịch xong nhanh vậy?"

"Rút ra rồi," Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm nói, "Không chết được đâu."

Buổi tối thứ Sáu xúi quẩy này, vụ nổ bất ngờ khiến cả Cục công an loạn cào cào, mọi người không thể phân thân, Đào Nhiên chạy qua chạy lại giữa mấy chỗ phòng cấp cứu, khoa chỉnh hình, ICU… lo được đây thì lại sót kia, mồ hôi túa ra như tắm: "Ông ở đây tốn thời gian có thể làm được gì? Ông đâu biết chữa bệnh, người ta cũng không cho vào thăm. Lát vết thương trên người ông nhiễm trùng thì càng phiền hơn, còn không mau về đi!"

Trong bệnh viện ngập ngụa đủ loại mùi thuốc kỳ dị, hòa lẫn vào nhau, vừa đắng vừa hôi, khiến người ta không dám hít sâu. Tiếng bước chân mỗi người chạy qua, tiếng nói chuyện, tiếng di động rung… Đối với Lạc Văn Chu đều là một sự tra tấn, những sóng âm đó như hữu hình, xô từng đợt vào huyệt thái dương.

Đầu Lạc Văn Chu choáng váng đến buồn nôn, anh không ra tiếng, nhắm mắt dựa lưng lên cái ghế cứng ngắc lạnh ngắt.

Đào Nhiên: "Mau đi đi, đừng ở đây làm rối thêm, đứng dậy, tôi cõng ông về."

Lạc Văn Chu khẽ lắc đầu: "Người khác lúc đẩy vào đều có người chờ ở bên ngoài, nếu cậu ta không có, tôi sợ cậu ta đau lòng quá sẽ không quay về nữa."

Đào Nhiên phải dựng thẳng tai mới nghe rõ anh ta nói gì, thật sự rất khó liên hệ bộ dạng khốn nạn vô tâm vô tư của Phí Độ với hai chữ "đau lòng", nghĩ Lạc Văn Chu bị đụng vào đầu nên mê sảng rồi. Thế là anh nói: "Nếu cậu ta còn biết được ai đang chờ ai không chờ mình, cũng chẳng đến mức bị đẩy vào đây – Ông đi nhanh đi, có tôi chờ ở đây là được rồi, tôi thì không phải là người chắc?"

Lạc Văn Chu thật sự chẳng có sức để nhiều lời với anh ta, chỉ nói rất khẽ hầu như không nghe thấy: "Không giống nhau."

Những bạn bè này, bèo nước gặp nhau, tụ tán tùy tâm, dẫu tình bạn lâu dài, người vẫn đến rồi đi, cuối cùng không thể trở thành mối bận tâm giữ thần hồn người ta lại, sau chót vẫn là người ngoài – đương nhiên, Lạc Văn Chu cũng không dám tự đa tình quá coi mình là người trong nhà. Anh cảm thấy mình như một con thiêu thân "ở bờ bên kia nhìn đám cháy", mới đầu là vì một chút sức hút như có như không, khiến anh do dự vỗ cánh, trèo non lội suối bay qua, trải bao trắc trở mới đến gần.

Anh vừa mới nhìn lén được tranh cảnh xoay tròn trên cái chụp đèn, vừa mới giơ xúc tu chạm thứ ánh sáng màu sắc kỳ lạ kia…

Đào Nhiên mất nửa phút phản ứng, mới nhận ra ý nghĩa khác biệt từ ba chữ kia, vẻ mặt đần thối nghệt ra một lúc, mới bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên kéo thần trí về. Anh khó khăn moi hết ruột gan ra được một câu: "Ông… ông không sao chứ?"

Lạc Văn Chu không để buồn vui hiện lên mặt, khoát tay: "Nghe điện thoại trước đi."

Điện thoại là Lang Kiều gọi tới, hẳn nhiên là có việc gấp, Đào Nhiên không thể không nghe, anh đành phải đứng dậy, vừa ngoái đầu liên tục vừa đi đến một góc ngoặt.

"Đội phó, mấy tên bắt trên xe tải đã khai rồi, đều là tay đấm Trịnh Khải Phong tự nuôi, tiền lương của đám người này đều chuyển từ tài khoản của một công ty thần bí nước ngoài, các anh em bên cảnh sát kinh tế muốn lần theo đây để tra rõ công ty rỗng thần bí kia – mặt khác, thông qua danh sách cuộc gọi của Dương Ba, bọn em phát hiện trước khi chết hắn có nói chuyện với Trịnh Khải Phong, Trịnh Khải Phong gửi cho hắn mấy tấm ảnh, vừa vặn là mấy anh em phụ trách theo dõi hắn."

Mồ hôi nóng trên người Đào Nhiên bị gió giữa thu thổi qua, là cảm giác lạnh lẽo thấu xương ngực dán vào lưng: "Biết rồi."

Lang Kiều: "… Sếp với cái cậu Phí kia thế nào rồi anh?"

Đào Nhiên từ góc khuất thò đầu nhìn, thấy Lạc Văn Chu toàn thân bị nẹp và băng vải cố định trầm mặc ngồi cứng đờ ở đó, như đã hóa thành một thể với chiếc ghế gỗ: "Yên tâm đi, còn…"

Anh chưa nói xong, Lạc Văn Chu đột nhiên buông tay cầm gậy ra, khuỷu tay chống lên đầu gối, chầm chậm đổ người về phía trước, vùi đầu vào bàn tay mình.

85. Quyển 3 - Chương 26: Macbeth 26

Đào Nhiên đứng sững ra ở góc hành lang gây cản đường, mấy nhân viên y tế đẩy giường bệnh đi qua sốt ruột giục "phiền tránh đường cho", anh mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ lui sát vào tường.

"… Đội phó, a lô, đội phó, anh còn đó không?"

Đào Nhiên lúc thất thần không nghe thấy Lang Kiều nói gì, vội cúi đầu bóp mũi: "A, anh đây, còn chuyện gì?"

Lang Kiều hạ thấp giọng: "Trong khoảng thời gian này, đầu tiên Chu Tuấn Mậu gặp chuyện ở trong nước, sau đó lại là Chu Hoài Cẩn bị bắt cóc, Chu Hoài Tín bị ám sát, bây giờ Trịnh Khải Phong và Dương Ba bị nổ chết một cách li kì… Những người này đều không phải dân thường, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé đội phó Đào, cục trưởng Lục sau khi nghe nói việc này đã khẩn cấp chạy tới, còn chưa ngồi xuống thì đã bị một cú điện thoại gọi đi rồi."

Đào Nhiên nhíu mày: "Ý em là gì?"

Lang Kiều thở dài: "Em nói thẳng vậy – Chu Thị mấy năm gần đây đầu tư trong nước rất nhiều, bối cảnh ở nước ngoài càng vững chắc hơn, sau khi chúng ta khởi động cuộc điều tra nhằm vào công ty họ ở trong nước, bên kia vẫn nghĩ mọi cách cản trở, bây giờ lại vin vào Trịnh Khải Phong xảy ra chuyện, Chu Hoài Cẩn và Hồ Chấn Vũ tự dưng bị bắt làm cớ để gây chuyện. Truyền thông nước ngoài hiện có tin tức, cho rằng đây là âm mưu trong nước nhằm vào Chu Thị, khi nãy chúng ta nhận được thông báo khẩn cấp, yêu cầu sếp có văn bản giải trình cho tất cả các chuyện hôm nay, còn phải viết kiểm điểm, trước khi điều tra nội bộ kết thúc, người phụ trách liên quan tạm thời… đình chỉ công tác."

Đào Nhiên dựa lưng lên bức tường bệnh viện trắng toát loang lổ, không hề để ý vôi dính đầy lưng, anh dừng một giây: "Anh không nghe rõ, Tiểu Kiều, em lặp lại lần nữa đi."

Lang Kiều không dám hé môi.

Đầu lưỡi Đào Nhiên do dự ba vòng trong miệng, ngay cả mình có mấy cái răng khôn cũng đếm rõ, chắc phải dùng hết sức lực bình sinh mới nhịn được không nói gì.

Nếu nói khi nãy anh là cả người mồ hôi nóng do chạy như điên, một phen lạnh thấu tim do lo lắng, thì giờ đây nhiệt độ cơ thể Đào Nhiên trong gió đêm mùa thu từ từ giảm xuống, ngũ tạng lục phủ lại rơi vào nồi nước sôi, lửa giận trào dâng khiến máu toàn thân anh sôi lên sùng sục. Đào Nhiên hít sâu mấy hơi liền, vẫn không bổ sung được oxy đã "thiêu đốt" tiêu hao gần hết.

Đào Nhiên hỏi: "Cục trưởng Lục nói thế nào?"

"Cục trưởng Lục cũng chẳng có cách gì," Lang Kiều nói, "Chỉ trong một ngày hôm nay xảy ra hai chuyện lớn như vậy, ảnh hưởng quá xấu rồi. Bây giờ cách nói gì cũng có, có kẻ dùng thuyết âm mưu, còn có kẻ nghi ngờ chúng ta làm việc không quy phạm, thiếu năng lực, anh cũng biết vừa mới xảy ra vụ Vương Hồng Lượng, trong lòng mọi người đều có khúc mắc, rất nhiều người cảm thấy cảnh sát không đáng tin tưởng…"

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Một mình xông vào băng đảng buôn ma túy lấy được chứng cứ then chốt cũng vậy, chỉ huy cứu thành công một xe trẻ em bị bắt cóc cũng vậy, thức trắng đêm tìm kiếm bằng chứng, phá vụ án lớn treo hơn hai mươi năm cũng vậy – đều là bổn phận phải làm, không đáng nhắc tới.

Chỉ khi xảy ra ngoài ý muốn, thì mọi người mới hoảng hốt, ngàn người cùng chỉ, nhất thời ai nấy đều như có hỏa nhãn kim tinh, có thể nhìn xuyên đồng phục và lớp da, trông thấy trên mỗi một khúc xương đều khắc hai chữ "âm mưu".

Ai cũng đòi anh sự công bằng, nếu một chuyện khủng khiếp không tìm ra kẻ thủ ác, dù gì cũng phải có người chịu trách nhiệm cho nó.

"Không sao," Có lẽ do gọi điện cho anh là một cô gái, đàn ông trước mặt phụ nữ ít nhiều sẽ kiềm chế vài phần, Đào Nhiên cuối cùng thành công quản được miệng mình, "Không sao đâu Tiểu Kiều, em không cần căng thẳng, cứ coi nó là một báo cáo theo lệ, báo cáo và kiểm điểm này trở về anh sẽ viết, hãy khoan quấy rầy đội trưởng Lạc – dù sao bây giờ đình chỉ hay không, với anh ta mà nói cũng chẳng khác mấy, chẳng lẽ còn có thể để một người bị thương nặng trở về tăng ca hay sao? Vừa hay đỡ phải xin nghỉ bệnh."

Lang Kiều: "Vậy bây giờ…"

"Bây giờ các em cứ làm việc nên làm, không được dừng điều tra Trịnh Khải Phong, tiếp tục đào sâu, bất kể lực cản gì, Trịnh Khải Phong đã chết rồi, chẳng lẽ còn có thể làm trò gì hay sao? Thứ hai, bắt tay vào từ Chu Hoài Cẩn và Hồ Chấn Vũ, Chu Hoài Cẩn muốn hợp tác với chúng ta, Hồ Chấn Vũ ở tổng bộ Yến Thành của Chu Thị cũng có thực quyền, dù trên tay họ không có một số bằng chứng chính xác, ít nhất họ vẫn biết nhiều hơn chúng ta, nếu cần thiết thì để Chu Hoài Cẩn đưa ra một bản tuyên bố, dẫu gì anh ta mới là người thừa kế chính thức của Chu Thị. Thứ ba… thứ ba…" Đào Nhiên dừng lại, các khớp ngón tay cầm di động siết trắng bệch, trên mu bàn tay gân xanh giật giật, anh thử vài lần mà không thể nói ra điều "thứ ba" này.

Nói thế nào đây – trong chúng ta có nội gian, nhất định phải tra rõ sao?

Phải tra thế nào?

Gọi riêng mỗi người vào "phòng tối", bắt mọi người "thẳng thắn thì khoan hồng, kháng cự sẽ phạt nghiêm" như thẩm vấn phạm nhân sao?

Bên ngoài mưa gió khó dò chưa đủ, còn muốn nội hao vào lúc quan trọng này ư?

Anh lại nên nói với ai?

Anh bây giờ còn có thể tin tưởng ai?

"Đội phó Đào, thứ ba là gì ạ?"

"Anh còn… còn chưa nghĩ ra," Đào Nhiên hơi khó khăn trả lời cô, "Em để anh nghĩ trước, chờ anh làm rõ mạch suy nghĩ đã."

Lang Kiều bị ngữ khí như bình tĩnh chắc chắn của anh hù, lúc này Đào Nhiên gọi cô, lặp lại lần nữa: "Đừng làm phiền đội trưởng Lạc, những việc khác thật sự không sao đâu, yên tâm đi."

Chỉ nghe giọng nói này, tưởng như có thể nhìn thấy nụ cười mỉm ấm áp quen thuộc của đội phó Đào.

Lang Kiều không nghi ngờ anh, nói một tiếng "Được", đoạn cúp điện thoại.

Một hơi thở tắc trong lòng Đào Nhiên, lên không được xuống không xong, theo tiếng máy bận trong điện thoại, một chút bình tĩnh cuối cùng anh gượng ra cũng tan thành tro bụi, chỉ hận không thể nhảy lên, đạp ra một lỗ kinh thiên động địa, rống một tiếng "Đậu cả họ nhà mày" vang vọng trời cao.

Mỗi một người đi qua trước mặt sau khi nhìn rõ biểu cảm của Đào Nhiên đều vô thức bước nhanh hơn, chỉ sợ anh là kẻ gây rối bệnh viện chuẩn bị cầm dao chém người ta, hai "bảo vệ đặc biệt" đang tuần tra hết sức cảnh giác theo dõi anh.

Đào Nhiên đột nhiên giơ di động lên, nhắm ngay bức tường đối diện muốn ném.

Chớp mắt di động sắp rời tay, Đào Nhiên nhớ tới vài đồng lương còm trong thẻ – tháng này đã trả nợ, số tiền còn lại chẳng đủ cho anh mua một chiếc điện thoại mới tàm tạm, mà anh phải liên lạc với đồng nghiệp, tập hợp tình hình, tùy cơ ứng biến, còn phải chuẩn bị báo cáo cấp trên bất cứ lúc nào, không dám tùy ý mất liên lạc.

Thế là anh khó khăn chụp lại cái di động suýt hi sinh. Thật sự chẳng có đường nào trút ra, đành phải tháo ốp điện thoại bằng nhựa, cho nó làm quỷ chết thay, đập một thứ vô tội tan xương nát thịt.

Lúc này, một giọng nữ thoáng ý cười vang lên: "Ôi trời, Tiểu Đào, cháu giận lẫy ai vậy?"

Chỉ thấy ba người từ trên thang cuốn bên kia hành lang bước xuống, một thanh niên đi sau vài bước giúp xách đồ, một đôi vợ chồng trung niên – nam vóc dáng rất cao, ngoại trừ vẻ mặt nghiêm túc, không tùy tiện nói cười, quả thật chính là Lạc Văn Chu phiên bản trung lão niên, nữ mặc váy liền dài tay, cười tủm tỉm, không dễ đoán tuổi – Đào Nhiên đã gặp họ vài lần, chính là cha mẹ Lạc Văn Chu.

Đào Nhiên sửng sốt, lập tức vô thức đứng thẳng lên: "Cháu chào chú dì."

Mục Tiểu Thanh mẹ Lạc Văn Chu lấy một quả táo trong giỏ trái cây người bên cạnh xách dúi cho Đào Nhiên, thuận tay sờ đầu anh: "Xem Tiểu Đào của chúng ta nổi giận kìa."

Đào Nhiên dở khóc dở cười: "Đội trưởng Lạc ở bên kia ạ."

Lạc Thành ba Lạc Văn Chu rất kiệm lời gật đầu chào anh, thoạt tiên thò đầu nhìn một cái, rồi mới chắp tay sau lưng, thong thả bước tới chỗ Lạc Văn Chu. Đến trước mặt bệnh nhân, ông già cũng chẳng lên tiếng, chặn mất ánh sáng, ho một tiếng thật to.

Lạc Văn Chu vành mắt đỏ hoe ngẩng đầu lên nhìn ba một cái, sau đó giơ tay nhặt cây gậy không biết rơi xuống đất từ khi nào, chống gậy đứng dậy, như được huấn luyện nghiêm chỉnh mà dịch sang một bên nhường chỗ cho ba.

Lạc Thành không khách sáo, nhẹ nhàng kéo ống quần, thoải mái chiếm vị trí của bệnh nhân, ngồi trên chiếc ghế cũ mèm của bệnh viện ra khí thế bễ nghễ phàm trần, giống như dưới mông là "ngai vàng" vậy.

Sau đó ông đưa ra đánh giá cho tạo hình hoàn toàn mới này của Lạc Văn Chu: "Xách cái bị thủng là có thể lên tàu điện ngầm ăn xin rồi."

Lạc Văn Chu thẫn thờ không lên tiếng.

Lạc Thành lại nói: "Còn khóc à? Tạm thời đình chỉ công tác viết kiểm điểm thôi mà, có đến mức ấy không?"

Đào Nhiên: "…"

Anh năm lần bảy lượt dặn mọi người giấu việc này – tuy rằng giấy không gói được lửa, nhưng ít nhất đừng quấy rầy Lạc Văn Chu vào lúc này. Nào ngờ ông cha ruột này vừa đến, đã trực tiếp xé luôn tờ giấy!

Lạc Văn Chu nghiêng đầu nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên vội vàng nhìn đi chỗ khác, chuẩn bị chuồn: "A… mọi người nói chuyện đi, cháu đi nghe điện thoại cái."

Lạc Văn Chu: "Khoan đã!"

Đào Nhiên dừng bước, rất đỗi xấu hổ nhìn anh ta.

Lạc Văn Chu nhắm mắt lại, im lặng giữa mùi thuốc nồng nặc.

Anh vẫn còn ù tai, tiếng nổ tích tắc ấy vẫn đang lặp lại, còn có chút ảo thính, cảm thấy cánh cửa không phận sự miễn vào trước mặt đang vang, chuẩn bị tuyên phán vận mệnh của một người bất cứ lúc nào.

Đào Nhiên: "Văn Chu…"

"Ông trở về tìm chú Lục," Lạc Văn Chu đột nhiên mở miệng cắt ngang, "Bảo chú ấy xử lý nghiêm túc việc này, càng nghiêm túc càng tốt – trong lúc tôi bị cách chức điều tra, đội trinh sát hình sự khởi động điều tra nội bộ từ trên xuống dưới, tất cả các nhân viên liên quan đều không được đi, nộp lên thiết bị truyền tin, chuẩn bị lần lượt nói chuyện."

Đào Nhiên sửng sốt, sau đó lập tức ngộ ra – đây là một cơ hội tốt để bắt nội gian!

Lúc này, Lạc Thành kế bên lại mở miệng: "Dù là tổng thống Mỹ, giết người phóng hỏa trên lãnh thổ nước ta, chúng ta cũng có quyền truy cứu – đến đầu tư kiến thiết, chúng ta hoan nghênh, tốt nhất là mọi người cùng nhau kiếm tiền, cùng nhau phát triển, về phần có mưu đồ khác, thì phải xử lý theo pháp luật. Yến Thành phát triển đến bước bây giờ, có cả đống người muốn đến ngồi nhờ xe cùng phát triển. Giờ là thời buổi nào rồi? Không cần thiết nịnh bợ đám 'thần tài' có ý đồ xấu này – đây là chú nói, Tiểu Đào, phiền cháu nhất tịnh chuyển lời đến cục trưởng Lục của các cháu."

Một hơi Đào Nhiên đang nín thoáng cái thở phào ra, anh quay người muốn đi.

Đúng lúc này, cửa phòng theo dõi đặc biệt lại lần nữa mở ra, cây gậy của Lạc Văn Chu không biết làm sao trượt trên mặt đất, anh hơi lảo đảo, suýt nữa cả người lẫn gậy cùng ngã nhào, anh bèn kẹp cây gậy vướng víu vào tay, muốn dùng một chân nhảy tới. Đào Nhiên sợ anh nhảy vậy làm chấn động não, vội vàng chặn lại, sải bước lên trước: "Y tá!"

Y tá tháo khẩu trang, cúi đầu nhìn thoáng qua tờ đơn trên tay: "Bệnh nhân khi nãy vốn phải gửi 'giấy thông báo', đã in xong xuôi rồi, nhưng hiện giờ tình hình đã ổn định hơn, các anh xem qua, không ký thì thôi."

Đào Nhiên vội hỏi: "Cậu ấy bây giờ thế nào rồi?"

"Thời điểm nguy hiểm nhất vẫn chưa qua, khó mà nói được," Y tá nói, "Hiện tại xem ra là phát triển theo hướng tốt, dù sao cũng còn trẻ, các anh hãy chờ thông báo đi… Này, anh chống gậy, anh sao vậy? Anh cũng nằm viện ở đây à, sao muộn thế còn chưa về phòng?"

Đào Nhiên: "Chúng tôi đi ngay đây, đi ngay đây, tại anh ta không yên tâm, bệnh nhân bên trong là…"

Lạc Văn Chu: "Là người yêu của tôi."

Y tá: "…"

Đào Nhiên cắn trúng lưỡi, suýt nữa đứt một đoạn, lập tức bật máu, đau muốn chảy cả nước mắt lẫn nước mũi.

Lạc Văn Chu lại hỏi: "Thế tôi có thể ở đây thêm một lúc không?"

Y tá chẳng biết là hóa đá rồi, hay kiến thức hết sức rộng rãi, "À" một tiếng, quay người đi không nói gì cả.

Đào Nhiên, Mục Tiểu Thanh và Lạc Thành ba người sáu con mắt đồng thời nhìn sang, hệt như sáu cái đèn pha dàn hàng, đồng loạt chiếu vào người Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu nhìn mà không thấy ánh mắt của những người chẳng liên quan này, không hề giải thích mình đã dùng "thì tương lai", tự mình loạng choạng lê bước đến cạnh thùng rác trong một góc, khom lưng nôn.

Một loạt phương pháp cấp cứu khoa học và mau lẹ, không hề chuyển dời theo ý chí mỏng manh của người bệnh.

Trong vài giây, Phí Độ dưới kích thích mạnh khôi phục ý thức chốc lát, bị lôi ra khỏi cơn ác mộng vô biên, loáng thoáng nghe thấy tạp âm của máy móc chữa bệnh, như thủy triều đến rồi đi, những âm thanh có tiết tấu đó không biết làm sao mà vặn vẹo biến dạng, thành một khúc nhạc quen thuộc trong tai hắn.

Biệt thự u ám, ánh mắt người đàn bà, hoa chết héo, phòng giật điện bó buộc phạm vi hoạt động… Đủ các sắc màu đậm hắn từng trải qua trong đời, đều hóa thành hình ảnh, tràn ngập trong tiếng ca lặp lại trăm ngàn lần.

"Con không thể đầu hàng! Không thể khuất phục!" Giọng nữ điên cuồng đột nhiên đâm thủng màng tai hỗn độn, "Mẹ đã đọc cái gì cho con? 'Con người có thể bị hủy diệt, nhưng không thể bị đánh bại' – Phí Độ! Phí Độ!"

"Phí Độ!"

—

"Con người có thể bị hủy diệt, nhưng không thể bị đánh bại" trích trong Ông già và biển cả của Hemingway.

86. Quyển 3 - Chương 27: Macbeth 27

Phí Độ luôn bất tri bất giác mê man đi, có khi cách quãng tỉnh táo một lúc, bản thân còn chưa kịp có phản ứng, thì không biết lại hôn mê đến thế giới nào, hầu như hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian và không gian.

Trải nghiệm này hết sức mới mẻ với hắn, giống như trải qua một giấc ngủ đông lê thê, đại não lưỡng lự giữa mở lại và treo máy từ thuở chào đời chưa từng trống trải như vậy.

Khoảng ba ngày sau hắn mới sinh ra khái niệm mơ hồ với xung quanh, mang máng nhớ mình bị một quả bom nổ bay vào bệnh viện, khi nhân viên y tế đến có thể cho vài phản ứng đơn giản, đôi khi trong cơn mê man còn cảm giác được có người vào thăm – bởi vì có người nhân lúc không ai chú ý, thường xuyên sờ soạng những chỗ không bị thương cũng không cắm kim trên người hắn, hành vi này quả thật không phù hợp với tiêu chuẩn y đức lắm.

Song phòng theo dõi đặc biệt mỗi ngày chỉ cho phép thăm bệnh nửa tiếng, mỗi lần chỉ cho một người vào. Phí Độ hầu hết thời gian đều trong trạng thái hôn mê và nửa hôn mê, không có khái niệm thời gian, thật sự rất khó phối hợp với thời gian "thăm tù" ngắn ngủi này, thỉnh thoảng vào lúc người đến thăm gọi hắn, có thể động động mí mắt hoặc ngón tay để đáp lại, đã tính là có duyên rồi.

Đào Nhiên mặc quần áo và đi giày cách ly sột soạt chạy ra, hết sức hào hứng khoe: "Lúc tôi gọi cậu ta, nhìn thấy lông mi động rồi!"

"Không thể nào," Lạc Văn Chu nói, "Tôi vừa mới vào, đánh thức cả giường bên cạnh, mà cậu ta một chút phản ứng cũng không có, nhất định là ông nhìn nhầm rồi."

Đào Nhiên không hề nhận ra anh ta mất vui: "Thật sự động rồi, không chỉ một cái, nếu không phải bác sĩ giục ra, không chừng tôi có thể nhìn thấy cậu ta mở mắt cơ."

Lạc "thần thọt" càng phẫn nộ: "Thế nhất định cũng là do tôi gọi, cái tên đi nhờ xe này – mau cởi quần áo cách ly ra, tôi phải vào lần nữa, phải bắt cậu ta động một lần nữa cho tôi…"

May sao lúc này phu nhân Mục Tiểu Thanh mẹ Lạc Văn Chu kịp thời chạy tới, tự mình dẫn người đi trước khi bác sĩ y tá đuổi cổ hai tên này ra.

Mục Tiểu Thanh trước tiên nói với Lạc Văn Chu: "Mấy lời con nói nghe đặc biệt quen tai, khi đó con còn nằm trong bụng mẹ, chưa lớn xác như bây giờ, ba con cũng thế, khăng khăng bắt con động một cái cho mình xem, phớt lờ là ông ấy sẽ cách bụng chọc con. Mẹ cảm thấy bây giờ đầu óc con không tốt, đều do năm xưa bị kim cương chỉ của ba con chọc."

Lạc Văn Chu: "…

Mấy lời đặt điều nói xấu "đầu óc không tốt" nọ kia tạm thời không tranh luận, có điều quan hệ luân lý ẩn chứa trong sự tương tự này hình như hơi kì kì.

Ngay sau đó, Mục phu nhân lại quay sang Đào Nhiên, dùng ngữ khí hiền từ "quan tâm bại não là trách nhiệm của mỗi người" nói: "Cho nên chúng ta không thể chấp nhặt."

Đào Nhiên: "…"

Tận đến lúc này, anh mới mơ hồ chú ý tới Lạc Văn Chu khi nãy hình như hơi chua chua.

Mục Tiểu Thanh chỉ huy Lạc Văn Chu và Đào Nhiên làm phu khuân vác, khiêng mấy thùng đồ uống và trái cây trong xe ra, lần lượt đưa đến phòng trực của y tá và văn phòng bác sĩ phụ trách chính, khi qua khu chờ cho người nhà, ti vi trên tường đang phát tin tức bản địa – về đầu đuôi vụ án bắt cóc do Chu Hoài Cẩn tự biên tự diễn.

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên đồng thời dừng chân, Mục Tiểu Thanh hiểu ý, lục lấy hộp thuốc trên người Lạc Văn Chu, rồi một mình đi về trước.

"… Nói cách khác, lúc ấy sau khi nghe vụ tai nạn giao thông này, anh liền quyết định bày ra một vụ như vậy, tôi có thể hỏi là vì sao không?" Phóng viên được phép phỏng vấn độc quyền hỏi.

"Trả thù." Chu Hoài Cẩn mặc "đồng phục" màu sắc tươi sáng, không hề chải chuốt ngồi trước ống kính, song tư thế ngồi tùy ý, ánh mắt kiên định, khí chất quý công tử như còn đó, anh ta nói: "Do vài lời đồn không căn cứ, cha tôi luôn có khúc mắc với tôi, mấy năm nay tôi sống dưới bóng ông ta rất khốn khổ." (Đồng phục ở đây chỉ áo tù, ngoài ra còn chỉ áo số của cầu thủ)

Phóng viên hỏi: "Ý anh là ông ấy từng ngược đãi anh? Bạo lực gia đình sao?"

Chu Hoài Cẩn thoáng cười, khéo léo nói: "So với bạo lực gia đình bình thường còn khó tưởng tượng hơn, một dạo tôi cho rằng ông ta muốn giết tôi. Gia đình tôi bên trong là quan hệ như vậy, bên ngoài còn phải giả vờ hòa thuận cho người ta nhìn, mãi đến khi trưởng thành, tôi vẫn bị ông ta khống chế, nếu không phải vì ông ta đã chết rồi, tôi sẽ không thể tùy tiện về nước. Ngoài ra, tôi cũng có thể chịu trách nhiệm cho lời mình nói, hành vi của Chu Tuấn Mậu cha tôi và Trịnh Khải Phong trên một số việc, tôi không thể chấp nhận được."

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như lợi dụng công ty đa quốc gia tham dự trục lợi phi pháp, cạnh tranh chơi xấu, thậm chí làm một số chuyện phạm tội trái pháp luật." Chu Hoài Cẩn nói, "Tôi không thể chấp nhận, đặc biệt lúc ấy tôi còn nghe nói ông ta có con riêng, khiến tôi vô cùng phẫn nộ. Nói thế này có thể hơi máu lạnh, nhưng khi mới nghe tin ông ta chết, tôi trước tiên không cảm thấy kinh hoàng và đau buồn, ngược lại bắt đầu suy tính nên lợi dụng chuyện này như thế nào, cuối cùng tôi chọn dùng phương thức tương đối cực đoan này để lột mặt nạ ông ta, và vu oan cho đứa con riêng không rõ lai lịch kia, nhất tiễn song điêu – kế hoạch của tôi là như vậy."

"Anh về nước không tiện, cho nên anh còn có một trợ thủ."

"Có, Hồ Chấn Vũ là bạn học, cũng là bạn thân nhiều năm của tôi, lúc vào Chu Thị anh ta đã giấu thân phận này, chỉ có người tương đối thân thiết mới biết quan hệ của chúng tôi."

Kế tiếp, màn hình chuyển cảnh, phơi bày bằng chứng cho khán giả trước ti vi – có thư từ bí mật Hồ Chấn Vũ và Chu Hoài Cẩn dùng ám hiệu trao đổi, chứng từ Chu Hoài Cẩn thanh toán khi thuê "bắt cóc", khẩu cung của "bọn bắt cóc giả" vân vân.

"Thông thường trong vụ án hình sự gây chấn động thế này, bản tin liên quan ít nhất cũng phải mấy tháng sau mới phát," Đào Nhiên nói, "Lần này tình hình đặc biệt, thời gian chuẩn bị của cánh truyền thông và Chu Hoài Cẩn đều rất gấp rút, Chu Hoài Cẩn có thể vo tròn sự việc trong tình huống không đề cập tới chuyện 'con chung con riêng' mất mặt của gia đình, đã là cực kỳ không dễ dàng, tôi thấy anh ta biểu hiện không tệ, là thật sự muốn báo thù cho em mình. Lần này anh ta không tiếc hình tượng xuất đầu lộ diện, chúng ta sẽ giảm rất nhiều lực cản – Đúng rồi, bản kiểm điểm tôi đã nộp thay ông, nghe ý cục trưởng Lục thì, chờ vụ này dịu đi là sẽ không còn vấn đề gì nữa."

Song Lạc Văn Chu không có vẻ gì là vui mừng, giơ tay ra đòi Đào Nhiên.

Đào Nhiên rất hiểu ý, nhìn xung quanh rồi lấy ra một hộp thuốc lén mang đến, hai người như sinh viên trốn học, cùng nhau lén lút chuồn khỏi khu nội trú, chạy đến một góc vắng.

Lạc Văn Chu ném gậy đi, chân lủng lẳng ngậm một điếu thuốc: "Thẩm vấn nội bộ thế nào?"

"Không có tiến triển gì," Đào Nhiên thở dài, "Đã thẩm tra hết lượt mỗi người từ đầu đến cuối, quả thật y như thẩm vấn phạm nhân vậy, may là lần này ngay cả ông cũng trực tiếp bị đình chỉ công tác, mọi người đều biết việc này nghiêm trọng, tương đối phối hợp – nhưng thật sự không thấy ai có vấn đề, dựa theo phép loại trừ, thì sợ rằng nội gian này chỉ có thể là tôi."

"Lúc thẩm vấn Chu Hoài Cẩn, ai có thể xem camera đều biết anh ta nói gì," Lạc Văn Chu suy nghĩ một thoáng, tiếp tục, "Nhưng ông bảo rằng, Dương Ba trước khi xuống lầu nhận được ảnh chụp mấy anh em theo dõi hắn đêm đó, điều này lại hơi kỳ lạ."

Để quy phạm quản lý, năm ngoái Cục công an vừa đổi mới "hệ thống làm việc di động" cho công tác bên ngoài, sau khi một nhiệm vụ được thành lập, nếu cần ra ngoài, phải đăng ký dưới mục liên quan, xảy ra tình huống khẩn cấp có thể về bổ sung thủ tục sau, nhưng cần người phụ trách ký tên, bình thường không quá khẩn cấp như theo dõi nọ kia, mọi người đăng ký đều chịu khó hơn làm việc.

Cuộc theo dõi nhằm vào Dương Ba là bốn tiếng thay ca một lần, mới đầu có lịch trực hẳn hoi, nhưng tới lúc làm việc cụ thể, các thành viên chung tổ thường xuyên đổi ca lung tung, bình thường có việc Lạc Văn Chu chỉ liên hệ với người phụ trách tổ nhỏ, nếu không đăng nhập hệ thống làm việc để tra, ngay cả anh cũng không biết đêm đó theo dõi có phải là mấy người trên lịch trực hay không.

Thế nhưng, số ảnh trên tay Dương Ba quả thực hết sức chính xác.

Đào Nhiên gật đầu: "Quả thật, biết đêm đó có những ai theo dõi, hoặc là người của chính tổ ấy, hoặc là đã đăng nhập hệ thống chấm công."

"Người có quyền kiểm tra tình hình đi làm nhiệm vụ, trong cả đội trinh sát hình sự chỉ có ông và tôi, cùng với lãnh đạo cấp bậc phó chủ nhiệm các phòng trở lên," Tiếng Lạc Văn Chu cơ hồ nhẹ như làn khói trắng vấn vít trên kẽ ngón tay anh, "Hoặc nội gian kia nằm trong số chúng ta, hoặc đã có người hack vào hệ thống chúng ta tốn bao nhiêu tiền tạo ra, mà đám an ninh mạng đều là đồ bỏ, không hề hay biết – ông thích đáp án nào hơn?"

Đào Nhiên cảm thấy đáp án nào nghe cũng rất đau trứng, mệt mỏi chùi mặt, một lát sau, anh xốc lại tinh thần nói: "Còn hai tin tức tương đối tốt, ông nghe không?"

Lạc Văn Chu chỉ chỉ tai mình.

"Có sự phối hợp của Hồ Chấn Vũ, trước mắt cuộc điều tra nhằm vào Chu Thị đã thuận lợi hơn, khả năng có chứng cứ chính xác liên quan đến việc tạo giả sổ sách và rửa tiền xuyên quốc gia của ba quỹ công ích; ngoài ra, họ còn bị hiềm nghi tung tin đồn nhảm, thao túng thị trường trong nước, ác ý bôi nhọ đối thủ cạnh tranh và đút lót."

"Án kinh tế không do chúng ta chủ đạo điều tra," Lạc Văn Chu giơ tay búng tàn thuốc vào thùng rác, "Còn gì nữa?"

"Tôi còn chưa nói xong – do bên kia đã có bằng chứng, nên chúng ta nhờ phía nước ngoài hiệp trợ – ông nhớ công ty rỗng thần bí phát lương cho bọn tay chân của Trịnh Khải Phong không? Nó lấy danh nghĩa 'phí phục vụ', năm ngoái đã trả một khoản đặt cọc, độ trước lại trả một khoản kết thúc, thời gian đặt cọc vừa vặn trùng với thời điểm Đổng Càn bắt đầu thường xuyên nhận và gửi bưu phẩm, mà khoản kết trùng hợp là ngay sau hôm Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn."

Lạc Văn Chu ngẩn người: "Bao nhiêu?"

Đào Nhiên: "Cộng lại lên đến tám con số."

Lạc Văn Chu lập tức nói: "Nhưng chúng ta không tra được khoản tiền này."

"Khoản đặt cọc không lớn, nằm trên một tài khoản tiết kiệm nước ngoài, mở tài khoản là một công ty rỗng, người phụ trách nghe tin chạy rồi, nhưng công ty rỗng này từng gửi bưu phẩm cho Đổng Càn, giữa họ hẳn có liên hệ. Khoản kết tạm thời chưa thể truy ra, hoài nghi là sau khi thông qua ngân hàng ngầm nhập cảnh, còn chưa kịp trả cho Đổng Càn, thì hai anh em nhà họ Chu hết báo cảnh sát lại bày ra vụ bắt cóc, khiến cảnh sát tham gia điều tra." Đào Nhiên nói, "Đêm Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn, Dương Ba là thư ký chủ tịch từng gọi điện thăm hỏi tài xế của ông ta, tài xế nói hình như trong cú điện thoại ấy đã để lộ Chu Tuấn Mậu ngồi xe gì – mặt khác, chúng ta đã tìm được phương tiện chế tạo bom thủ công dưới hầm biệt thự của Trịnh Khải Phong ở Yến Thành."

Lạc Văn Chu gõ nhẹ đầu gối mình: "Ý ông là, Trịnh Khải Phong và Dương Ba hợp mưu, một mua hung, một làm nội ứng, sắp đặt vụ tai nạn của Chu Tuấn Mậu, sau khi biết sự tình có thể bại lộ, Trịnh Khải Phong muốn dẫn Dương Ba bỏ trốn, kết quả bị chúng ta chặn, thế là khởi động bom gắn sẵn bên dưới thùng xe, định chết chung?"

"Hiện tại phỏng đoán là như thế." Đào Nhiên nói, "Còn thiếu chứng cứ mấu chốt."

Lạc Văn Chu trầm mặc – từ vụ tai nạn giao thông của Chu Tuấn Mậu đến một loạt sự kiện li kì sau đó, vốn đều chìm trong sương mù, bất luận là đội cảnh sát hình sự, hay cuộc điều tra nhằm vào Chu Thị, tất cả đều đình trệ. Thế nhưng, Trịnh Khải Phong vừa chết, Cục công an liền như đổi vận, hết thảy đều thuận lợi, nhanh gọn suy ra một chân tướng đại khái.

"Tôi có cảm giác," Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Chứng cứ mấu chốt chắc sẽ không khó tìm, vụ án này có thể nhanh chóng kết thúc."

Đào Nhiên sửng sốt, nhận ra anh có hàm ý khác.

Lạc Văn Chu dụi điếu thuốc: "Mấy hôm nay tôi liên tục suy nghĩ một việc, tôi không biết có phải là trùng hợp hay không – ba Phí Độ năm đó cũng do tai nạn giao thông mà thành người thực vật."

Đào Nhiên: "…"

Anh vốn chuẩn bị rửa tai lắng nghe, cho rằng Lạc Văn Chu bị đình chỉ công tác ở bệnh viện còn không quên bận tâm công việc có thể có cao kiến gì, ai ngờ tay này lại quay sang Phí Độ.

Đến bây giờ Đào Nhiên vẫn chưa hiểu nổi hai người trước kia gặp mặt là choảng nhau làm sao lại thành một đôi được, một người trong đó còn có vẻ sắp tẩu hỏa nhập ma – rời Phí Độ ba câu là không chịu nổi.

"Cố chịu thêm vài hôm đi," Đào Nhiên vỗ vai anh ta, "Bác sĩ nói vài ngày nữa cậu ta có thể tỉnh lại, trạng thái ổn định hơn, là có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường, đến lúc đó ông thích ngắm bao lâu thì ngắm, được chưa?"

"Trong đầu ông có thể có chút việc nghiêm túc không?" Lạc Văn Chu lườm anh, "Tôi đang nói chuyện đứng đắn – mấy hôm nay ở bệnh viện nhàn rỗi, tôi đã tra chương trình đọc truyện lần trước ông nói, lúc ấy còn phát trên radio, tôi trốn ra mấy chuyến mới tìm được một người dẫn chương trình năm xưa từng làm ở đó, anh ta tìm cho tôi bút ký làm chương trình lúc bấy giờ."

Đào Nhiên vô thức ngồi ngay ngắn lại.

"Lúc ấy chúng ta không chú ý tới ID 'Người Đọc Diễn Cảm' này, là vì thời gian Người Đọc Diễn Cảm xuất hiện không ở giai đoạn Lão Dương xảy ra chuyện, mà trước một chút, vừa vặn là thời gian ba Phí Độ gặp tai nạn giao thông, tác phẩm đợt đó hắn yêu cầu là 'Đồi gió hú'."

Đào Nhiên nhất thời không nói nên lời.

Chương trình đọc truyện thần bí, thính giả yêu cầu ý tứ sâu xa, nguyên nhân cái chết còn nghi vấn của ông cảnh sát già, từng vụ tai nạn giao thông khiến người ta hoài nghi… Hết thảy nghe đều quá huyền bí. Tựa hồ trong âm thầm có một tấm lưới vô hình, trải dưới thái bình thịnh thế này, nhất định phải lặn xuống nơi sâu nhất mới có thể chạm đến tí tẹo manh mối – do quá li kì, khiến người ta dù tận mắt chứng kiến, cũng cho là ảo giác của mình.

"Nếu không phải vì việc này là tôi nghi thần nghi quỷ trước," Một lúc lâu Đào Nhiên mới nói, "Có thể tôi sẽ cảm thấy ông bị chấn động não lưu lại di chứng – tôi thật hận Phí Độ không thể khỏe lại ngay ngày mai."

Phí Độ, chỉ mình Phí Độ có thể biết trong "Đồi gió hú" năm ấy đã xảy ra chuyện gì – nếu thật sự tồn tại một "Đồi gió hú" như vậy.

"Nhưng nhiều năm qua, cậu ta không lộ ra một chữ, cũng không có một chút biểu hiện bất bình thường," Đào Nhiên nói, "Tôi nói, rốt cuộc là cậu bé đó lòng dạ sâu hơn cả rãnh Mariana, hay hai ta sốc quá bị điên rồi?" (Rãnh Mariana là nơi sâu nhất dưới đáy biển)

Rãnh Mariana duỗi xác ở ICU thêm hai ngày, rốt cuộc "mãn hạn phóng thích", được đẩy vào một phòng bệnh riêng cho phép vào thăm bất cứ lúc nào.

Giường bệnh lắc lư, lại bị đẩy đến đẩy đi, dù kiệt sức hơn thì Phí Độ cũng phải bị đánh thức.

Hắn trầy trật mở mắt ra, không biết là do dùng thuốc hay đơn giản là nằm quá lâu, mà trước mắt trời đất quay cuồng, chẳng thấy rõ cái gì. Phí Độ rất không quen cảnh mặc người ta sắp xếp này, trong hoàn cảnh chợt sáng ngời, hắn nhíu mày, nhắm chặt mắt, muốn giãy giụa nhổm dậy, dù tốt dù xấu cũng phải làm rõ tình hình của mình hiện giờ. Đột nhiên, đôi mắt hắn bỗng bị thứ gì đó che khuất.

Sau đó, một đôi môi ấm áp chạm nhẹ lên trán hắn, cảm giác quen thuộc làm Phí Độ thoáng chốc nằm im.

"Tôi ở đây," Người kia thầm thì vào tai hắn, "Không có chuyện gì đâu, cứ nghỉ ngơi đi, ngủ dậy nói sau."

87. Quyển 3 - Chương 28: Macbeth 28

Âm thanh ấy như đến từ trong giấc mơ, quen thuộc khiến người ta run rẩy, trọn vẹn nỗi mong chờ kéo dài của hắn.

Đôi mày Phí Độ cau lại chầm chậm giãn ra, giữa mùi thuốc thoang thoảng trong tưởng tượng, hắn mặc kệ cơn buồn ngủ không thể làm chủ, trước khi chìm vào giấc ngủ say, hắn còn suy nghĩ muốn nắm bàn tay che trên mắt – tiếc rằng một tay cắm kim truyền dịch, một tay khác bị thạch cao bó chặt, tứ chi chẳng đủ dùng, đành phải thôi.

Chỉ cần có ý thức tự chủ, là Phí Độ như một lần nữa cầm quyền trượng vận mệnh. Trong lòng hắn tựa hồ có một ngọn núi đá trấn thủ một phương, không một ngọn cỏ, không thể phá sập, cũng chẳng cần ý chí cầu sinh gì, tự nhiên có thể thuần thục dọn sạch suy nghĩ lung tung, cố hết sức phối hợp điều tiết cơ năng thân thể gần như suy kiệt, mỗi giấc ngủ đều là thời gian "nạp điện", mỗi một ngày tỉnh lại, hắn đều đang bình phục thấy rõ.

Đương nhiên, không thể không kể đến công "chăm sóc" của Lạc sư huynh.

Người này tự xưng là tới chăm sóc hắn, kỳ thực việc đứng đắn toàn là hộ lý người ta làm.

Nhiệm vụ hằng ngày của Lạc Văn Chu, chính là chạy đến chỗ hắn ăn ba bữa cơm, sau đó ăn không ngồi rồi dùng ti vi trong phòng bệnh xem bóng đá và chương trình ẩm thực, nhìn thấy hắn kiệt sức chìm vào giấc ngủ mới chịu đi.

Khiến người ta tức sôi máu nhất là, mỗi lần ăn cơm anh ta còn chuyên môn chạy đến đầu gió, để mùi canh sườn thổi qua không lãng phí tẹo nào, đồng thời, trên ti vi độ nét cao đang chiếu quá trình làm bít-tết từ sống đến chín, "xèo xèo" thành tiếng – tiếng màu mùi vị vây quanh Phí Độ như cương thi không nói chuyện được cũng không nhúc nhích được, có thể nói là bốn vị một thể, cho từ thân xác đến tâm linh hắn trải nghiệm một lần thế nào là "lấy oán trả ơn".

Phí Độ đang truyền dịch dinh dưỡng im lặng nhìn Lạc Văn Chu chằm chằm.

Lạc Văn Chu nhìn ánh mắt hắn, giống như chẳng mảy may nhận thấy sự lên án không lời, hãy còn phát biểu luận văn miệng: "Canh sườn mẹ tôi nấu thật khủng khiếp, hầm ra cái gì không biết, tôi đã bảo trình độ tương đối kém cỡ bà ấy thì nên chọn món thịt kho, mà không nghe, khăng khăng nói thịt kho không tốt, muốn hầm. Xem đi, thời gian nêm gia vị không đúng, lượng muối cũng không đúng, lửa càng đừng nói tới, cho mèo ăn tôi đoán mèo cũng phải đem chôn."

Sau đó Phí Độ trơ mắt nhìn anh ta vừa lải nhải cằn nhằn vừa húp một hơi hết hơn nửa bát.

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nhìn hắn một lúc, giống như chợt hiểu điều gì, rất bỉ ổi nhô người ra phía trước: "Sao mỏi mắt nhìn tôi chằm chằm vậy, cậu muốn ăn à?"

Phí Độ khẽ chớp mắt.

Lạc Văn Chu không chút do dự gặm nốt khúc xương cuối cùng: "Chờ lúc nào cậu có thể xưng 'em' với tôi, tôi sẽ cho cậu chút lợi lộc."

Phí Độ: "…"

Kỳ thực hắn không hề có hứng thú gì với món canh sườn, chỉ cảm thấy nhìn Lạc Văn Chu rất thú vị, vị tiên sinh này một người ồn bằng trăm người, vừa vào đã làm phòng bệnh lạnh lẽo trống trải tràn đầy sức sống.

Lạc Văn Chu phát sóng trực tiếp xong màn ăn cơm trước mặt hắn, cũng không mất công hộ lý, tự mình tập tễnh dọn bát đũa, sau đó như kẻ trộm thò đầu thoáng nhìn bên ngoài, thấy nhân viên y tế tạm thời chưa trở về, mau chóng đóng cửa, chạy đến cạnh giường bệnh của Phí Độ: "Chúng ta làm một chút chuyện trái kỷ luật, cậu đừng có làm ầm lên."

Phí Độ cúi xuống nhìn qua người mình, cảm thấy từ đầu đến chân mình thật sự chẳng có không gian gì để "trái kỷ luật", vì thế khá chờ mong nhìn Lạc Văn Chu, muốn học tập sư huynh cách chơi hợp mốt.

… Sau đó, hắn nhìn thấy Lạc Văn Chu không biết lấy từ đâu ra một lọ mật nhỏ.

Phí Độ mặt không biểu cảm nghĩ: "À."

Hắn thật sự không phải loại người một hai tháng không thể đánh chén thả cửa là thèm thuồng không chịu nổi.

"Im lặng," Lạc Văn Chu như phần tử phạm tội chào hàng ma túy, hạ giọng bảo Phí Độ, "Chỉ cho một hớp, không có hơn đâu."

Nói xong, anh nhỏ vài giọt mật vào nắp lọ, lấy ít nước ấm hòa ra, rồi dùng tăm bông chấm một ít, cẩn thận bôi lên đôi môi không thấy tẹo máu nào của Phí Độ.

Mặc dù cảm thấy "trái kỷ luật" mức độ này không phù hợp với chờ mong, Phí Độ vẫn rất nể mặt liếm nhẹ một chút, nghĩ thầm: "Mật hoa hòe."

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn quét qua người trước mắt – Lạc Văn Chu tựa hồ hơi gầy, thương gân động cốt không phải ăn vài khúc xương là bù lại được, chân bị thương không dám chống đất, treo lủng lẳng ở đó, thế mà anh còn có thể giữ thăng bằng chính xác, dưới tay áo sơ mi xắn lên để lộ các vết trầy đã sắp khỏi hẳn, chỉ còn lại vài dấu mờ mờ, đến gần có thể ngửi thấy mùi xà phòng bị nhiệt độ cơ thể làm ấm phả ra từ ống tay áo.

"Cảm giác của làn da có nhiệt độ thế này nhất định cực kỳ tuyệt." Trong lòng Phí Độ tự dưng sinh ra một ý nghĩ như vậy, hắn khẽ nhắm mắt, im lặng chuyển sang thị giác của hạng y quan cầm thú, cảm thấy khuôn mặt tiều tụy của Lạc Văn Chu lúc này nhìn vô cùng dụ dỗ.

Dù rằng chủ tịch Phí thân tàn chí dâm chỉ là một cương thi sống biết chớp mắt, vẫn không trở ngại hắn dùng ánh mắt quanh quẩn vài vòng ở vùng "dưới cổ trên đầu gối" Lạc Văn Chu, cảm giác chắc chắn ăn ngon hơn món canh sườn bị chê bai.

Lạc Văn Chu cho uống nước rất chuyên tâm, sợ tăm bông chọc hắn đau, lại phải cẩn thận không để nước mật bôi khắp nơi, đút một nắp nước mật cơ hồ toát mồ hôi hột, chẳng có thời gian để ý ánh mắt sâu thẳm và xấu xa của giai cấp tư sản nào đó.

"Cậu nói cậu chấn làm gì? Cứ trốn kỹ sau đầu xe của mình đi, cùng lắm là xước da thôi." Lạc Văn Chu vừa không hay biết gì đút nước cho hắn, vừa dịu giọng nói, "Không phải cậu chuyên nghề biến thái định mở 'Trung tâm huấn luyện giết người không để lại dấu vết' à? Sao còn lấn sân sang hoạt động xả thân cứu người rồi?"

Phí Độ hơi nhếch khóe miệng.

"Cười cái rắm," Lạc Văn Chu lại nói, "Tôi suýt nữa cho là 'kiệt tác' của cậu phải thành thất truyền, hai hôm trước đặc biệt nhờ người ta mua hộ cái khung ảnh, bây giờ đã lồng khung, chuẩn bị về sau treo ở đầu giường rồi."

Phí Độ thoạt đầu hơi nghi hoặc, không hiểu "kiệt tác" này là chỉ cái gì.

Một hồi lâu hắn mới nghĩ ra – trong buổi họp hôm ấy, hắn vẽ hai hình người trên sổ tay, nhân vật chính đều là Lạc Văn Chu. Một bức hình tượng áo mũ chỉnh tề, ngồi ngay ngắn, một bức khác tương đối "thoải mái", mặc cũng khá là tùy ý… chỉ thắt một cái cà vạt.

Bức trước bị đội trưởng Lạc vĩ đại đập lên ngực chính tác giả, bức sau thì bị anh xé luôn tại chỗ rồi.

Phí Độ không tự chủ được tưởng tượng cảnh bức tranh kia "treo ở đầu giường", lập tức bái phục ba thước da mặt của Lạc Văn Chu, hắn vô thức mím môi, một giọt nước liền chảy xuôi xuống theo môi, Lạc Văn Chu vội giơ tay chùi-

Phí Độ trùng hợp thế nào lại liếm một cái, đầu lưỡi đụng phải tay anh, hai người đồng thời sửng sốt.

Sau đó, không chờ Lạc Văn Chu có phản ứng gì, Phí Độ đã dứt khoát được một tấc muốn tiến một thước, dùng đầu lưỡi cuốn đầu ngón tay anh, không nhẹ không mạnh vẽ nửa vòng trên mé trong ngón tay.

Lạc Văn Chu: "…"

Phí Độ giống như chẳng có việc gì, điềm nhiên thu lại thần thông trên lưỡi, ung dung nhìn Lạc Văn Chu, đôi mắt do mấy ngày nay gầy sọm đi mà to hẳn ra hơi cong lên như cười như không, khóe mắt chứa ánh mắt kiểu "chủ tịch Phí" Lạc Văn Chu từng vừa thấy là đau đầu.

Mặc dù hắn chưa phát ra một tiếng nào, nhưng Lạc Văn Chu tự dưng từ ánh mắt hắn hiểu được lời tay này muốn nói: "Chờ lúc nào anh xưng 'em' với tôi, tôi có thể đáp ứng, cho anh chút lợi lộc."

Trong tất cả bệnh nhân bị thương nặng nằm bẹp, chỉ mỗi ngũ quan có thể làm động tác rất nhỏ trên thế giới, Phí Độ có thể giành quán quân thế giới hạng mục "lưu manh".

Lạc Văn Chu nhất thời khinh địch, cảm thấy ngón tay bị hắn liếm hơi tê dại, càng nóng hơn, khó nhịn được nuốt nước bọt: "Cậu…"

Lúc này, di động trong túi quần rung, Lạc Văn Chu: "… Chờ đó cho tôi!"

Đào Nhiên bên kia không hiểu gì hết: "Hả? Chờ cái gì? Ông bây giờ không tiện nghe điện thoại à?"

"Tôi không nói ông." Lạc Văn Chu bực dọc chuyển điện thoại sang chế độ loa ngoài, nghĩ nghĩ không cam lòng, lại vỗ nhẹ gáy Phí Độ, "Hôm nay có tiến triển gì rồi?"

Anh vừa bị đình chỉ công tác vừa nghỉ bệnh, thảnh thơi thoải mái trong bệnh viện, vậy mà còn có thể điều khiển tiến trình phá án của đội hình sự.

"Bọn tôi đã tìm được ghi chép bưu phẩm qua lại của Đổng Càn với bên nước ngoài," Đào Nhiên nói, "Chính là thời điểm khoản 'tiền cọc' thứ nhất của Trịnh Khải Phong mới gửi tới, địa chỉ là điểm hối đoái của ngân hàng ngầm chỉ có xác rỗng ở nước ngoài kia, nội dung bưu phẩm là 'hợp đồng', hiện tại 'hợp đồng' chia hai bản này đã tìm được rồi – Đổng Càn nặc danh gửi trong kho của đoàn xe, đồng nghiệp cũng không biết thứ trong hòm là ông ta gửi. Được sự đồng ý của nhân viên phụ trách bảo quản và các thành viên đoàn xe từng gửi đồ khác, bọn tôi đã kiểm tra kỹ càng hết lượt đồ của mọi người mới tìm được nó – đây là một bản 'hợp đồng đại diện đầu tư nước ngoài', viết bằng tiếng Anh, chắc Đổng Càn không hiểu đây là cái gì, nên để sót, không gửi chung cho Đổng Hiểu Tình."

Rất nhiều ngân hàng ngầm ở nước ngoài sẽ ngụy trang thành "hiệu cầm đồ", "điểm đổi tiền" các kiểu, tiền mặt nguồn gốc bất hợp pháp qua tay nhiều lần trong mạng lưới ngầm của họ, cuối cùng lấy danh nghĩa tổ chức nào đó gửi vào ngân hàng, lại mượn danh "đầu tư" để đổi thành tài sản, vào ra mấy chuyến rửa xong, "hợp pháp" trở về tay chủ của nó.

Để mưu sát Chu Tuấn Mậu, Trịnh Khải Phong đã trả tài xế xe tải Đổng Càn hai khoản tiền, khoản kết do phía cảnh sát bất ngờ tham gia, đánh rắn động cỏ, nên đành để dang dở, nguồn gốc khoản đặt cọc thì hiện tại đã rõ – khoản tiền này do công ty của Trịnh Khải Phong ở nước ngoài chuyển, thông qua mạng ngân hàng ngầm rửa trắng, cả quá trình đã sắp đi xong rồi, nếu chuyện này không bại lộ, qua một thời gian không chừng Đổng Hiểu Tình sẽ nhận được khoản tiền lời đầu tư bất ngờ này, không hay biết gì mà sống trong giàu có.

Nhà Đổng Càn tuy không giàu nhưng cũng không hề nghèo, dân thường cẩn trọng chưa từng thấy số tiền lớn như vậy, có thấy thật cũng chưa chắc động lòng – bởi vì biết đây là tiền bất nghĩa, và cơ bản cũng không biết dùng nhiều tiền như thế vào việc gì, không tạo ra lòng tham thực tế, vậy tại sao Đổng Càn chịu liều mạng?

Lạc Văn Chu: "Trong tủ gửi đồ nặc danh kia còn gì không?"

"Có ảnh vợ Đổng Càn khi còn sống và một hình nhân bằng giấy – loại đốt cho người chết – tư thế quỳ, trên gáy viết tên Chu Tuấn Mậu." Đào Nhiên nói, "Bọn tôi tìm hết lượt các hiệu bán áo tang và vòng hoa gần đó, có một hiệu nhận ra hình nhân này, là đặt làm một tháng trước khi Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn, ông chủ còn lục ra, chữ ký và phương thức liên lạc quả thật là của Đổng Càn, vì tư thế quỳ của hình nhân này hết sức quỷ dị, chủ hiệu áo tang hoài nghi ông ta đang làm tà thuật gì, cho nên đặc biệt có ấn tượng, đặc trưng ngoại hình miêu tả cũng khớp."

"Tôi thử hoàn nguyên cả vụ án một chút – vợ Đổng Càn hai mươi mốt năm trước chết vì tai nạn giao thông, những năm qua ông ta một mình nuôi con gái lớn lên, vẫn không biết nguyên nhân cái chết thật sự của vợ, sau đó đột nhiên một ngày kia, một nhân viên chuyển phát thần bí trong tình huống ông ta không mua bất

cứ thứ gì tìm tới cửa, đưa một bưu phẩm thần bí, bên trong tiết lộ nguyên nhân cái chết thật sự của vợ ông ta."

"Đổng Càn giật mình, bắt đầu liên lạc với người thần bí này, ông ta làm bộ mua đồ trên mạng, nhiều lần mua trả, thực tế thông qua nhân viên chuyển phát ấy liên hệ với nhân vật thần bí sau lưng hắn, đối phương gửi chứng cứ cho Đổng Càn, lại còn đề nghị hợp tác."

"Đổng Càn không hề quan tâm có thể kiếm được bao nhiêu tiền, quá trình lưu thông số tiền bẩn xuyên quốc gia đó quá phức tạp với ông ta, hẳn ông ta chỉ một lòng một dạ muốn báo thù, thậm chí chẳng có tâm trí tìm người phiên dịch sơ các bản hợp đồng tài chính rườm rà ấy. Suốt cả quá trình, Trịnh Khải Phong không lộ diện, còn hoàn mỹ ẩn mình khỏi vụ án năm xưa, thậm chí mua hung mưu sát Chu Tuấn Mậu, hẳn đều là lấy danh nghĩa Chu Hoài Cẩn – đây là nguyên nhân vì sao Đổng Hiểu Tình sau khi biết một phần chân tướng đã làm liều ám sát Chu Hoài Cẩn."

Lạc Văn Chu: "Vậy bưu phẩm khi còn sống Đổng Càn tự gửi cho mình thì giải thích thế nào?"

"Suy đoán là Đổng Càn gửi," Đào Nhiên nói, "Tuy rằng mục đích của Đổng Càn là báo thù, nhưng đằng sau dù sao cũng có một khoản tiền lớn như vậy, tương lai sẽ chuyển vào tài khoản con gái, nếu Đổng Hiểu Tình không hay biết gì, đến lúc đó có thể sẽ bị số tiền này dọa vỡ mật – chỉ là ông ta không ngờ được tính cách Đổng Hiểu Tình dữ dội như thế."

Lạc Văn Chu vẫn cau mày: "Vậy theo như ông nói, Đổng Hiểu Tình bị tông xe là ai làm?"

"Ông nhớ camera của hàng xóm nhà họ không?" Đào Nhiên nói, "Chính là cái quay được kẻ phóng hỏa ấy – kỹ thuật viên của chúng ta phát hiện máy chủ của nhà lắp camera bị xâm nhập, có người giám thị nhà Đổng Càn qua camera đó."

88. Quyển 3 - Chương 29: Macbeth 29

"Hôm nhóm Hải Dương đến tìm Đổng Hiểu Tình nói chuyện lần cuối cùng, cô ta đã lấy một bưu phẩm chuyển phát nhanh từ ngoài cửa," Đào Nhiên nói, "Bill in rất rõ, có thể nhìn thấy qua camera, là Đổng Càn tự gửi cho mình."

Lạc Văn Chu nhìn Phí Độ một cái, nếu nói vừa rồi ánh mắt Phí Độ còn hơi uể oải, thì lúc này là hoàn toàn tỉnh táo, vẻ mặt chăm chú nhìn chiếc di động bật loa ngoài sắc bén hẳn lên.

Lạc Văn Chu nói: "Nhưng nếu tôi nhớ không lầm, thời gian Tiêu Hải Dương đến nhà họ Đổng lần cuối cùng, cách Chu Hoài Cẩn bị đâm mấy ngày, tại sao kẻ tông chết Đổng Hiểu Tình không nhân lúc này ra tay?"

"Bởi vì lúc ấy nhà Đổng Hiểu Tình liên tục có cánh phóng viên truyền thông chầu chực, cô ta lại trốn trong nhà suốt, vào nhà mưu sát quá nguy hiểm, hơn nữa không ai có thể xác định thứ Đổng Càn gửi về nhà rốt cuộc là cái gì. Nếu Đổng Càn gửi về chỉ là vài thứ đồ lặt vặt, họ tùy tiện hành động ngược lại đánh rắn động cỏ."

Lạc Văn Chu không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt thản nhiên "Ừm" một tiếng: "Ông nói tiếp đi."

"Ba ngày sau, Đổng Hiểu Tình ra ngoài, trước tiên tiện đường đến tiệm mua hoa tươi, rồi lên xe buýt tới bệnh viện Hằng Ái, không ai biết trong giỏ của cô ta còn giấu một con dao, lúc ấy cô gái đó như một người nhà của tài xế gây tai nạn vô tội vô hại, áy náy đến thăm gia đình nạn nhân. Tôi cảm thấy khi đó kẻ theo dõi cũng không ngờ là cô ta có thể làm chuyện đâm người ngay trước đám đông."

Lạc Văn Chu nghe vậy trầm mặc một lúc, sau đó nói: "Đổng Hiểu Tình sau khi nhận được bưu phẩm Đổng Càn gửi về nhà, một mình trải qua ba ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn báo thù."

Con người dưới sự kích động nhất thời, cái gì cũng làm được, nhưng kích động suy cho cùng chỉ có nhất thời, biến cố tày trời cũng không thể khiến người ta kích động tới ba ngày, trong ba ngày này, Đổng Hiểu Tình ở một mình đã làm những gì?

Có thể cô đang vắt óc phán đoán tin tức trong bưu phẩm là thật hay giả, cũng có thể là đang tính kế trả thù người nhà họ Chu.

Cô có phương thức liên lạc của Tiêu Hải Dương, cũng có thể gọi "110" bất cứ lúc nào.

Cô có từng chần chừ không?

Có chốc lát lấy di động ra bấm một dãy số, muốn giao tất cả trong tay cho cảnh sát, chờ xã hội cho mình một kết quả không – bất luận cha cô là nạn nhân hay hung thủ giết người?

Phí Độ hơi trầy trật gập cánh tay truyền dịch, dùng các ngón tay gõ khẽ và có tiết tấu lên thành giường bệnh, bị Lạc Văn Chu nắm lấy.

"Đừng lộn xộn," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Tôi không làm điệp viên, không có khả năng nghe dịch mật mã Morse đâu."

Đào Nhiên mất một lúc mới ý thức được anh đang nói chuyện với ai, vội hỏi: "Ông đang bật loa ngoài à? Tôi còn thắc mắc sao lại có tiếng vọng – là Phí Độ ở bên cạnh ông hả? Phí Độ, tỉnh rồi hả em? Hôm nay cảm thấy thế nào? Bữa trước bọn anh đến thăm em còn chưa tỉnh táo lắm, nhìn thấy trái cây anh mua cho em chưa? Tiểu Kiều còn mang một con gấu đến cho em đó."

Quá nửa trái cây đã vào bụng thùng cơm Lạc Văn Chu, gấu thì bị Lạc Văn Chu ngứa tay dùng túi đựng trái cây bọc đầu lại, làm tạo hình giơ cao hai chân dán sát góc phòng, hẳn là một con gấu mới cướp ngân hàng xong liền bị cảnh sát tóm, tạo hình tương đối chuẩn.

Đào Nhiên nói: "Hôm đó thật là hù chết bọn anh, em không biết đâu, Lão Lạc cũng…"

Lạc Văn Chu phản ứng nhanh như chớp, nghe một âm đã dự cảm được "Đào miệng rộng" sẽ nói gì tiếp, quả quyết cắt ngang: "Cậu ta còn chưa thể nói chuyện, cũng chưa thể ăn, trái cây hiếu kính tôi hết rồi – được rồi đừng thừa lời nữa, mau nói chuyện nghiêm túc đi, căn cứ cho phỏng đoán của ông là gì? Nhà Đổng Hiểu Tình cũng không phải ở núi thẳm rừng già gì, nếu cô ta vừa ra khỏi cửa đã bị theo dõi, tại sao hôm đó không tra ra?"

Sự chú ý của đồng chí Đào Nhiên kính nghiệp này giống như la bàn, mặc dù thỉnh thoảng gặp phải nhiễu loạn, song đẩy nhẹ là có thể tự động tập trung về công việc.

Bị Lạc Văn Chu cắt ngang, anh lập tức quên chuyện mình vừa định tiết lộ, vội vàng nghiêm túc lại: "Bởi vì trọng điểm điều tra ngay từ đầu đã sai rồi – sau khi Đổng Hiểu Tình ra cửa, trên đoạn đường từ nhà đến tiệm hoa có khoảng mười mấy camera, trong đó có tám quay được cô ta, cô ta sau đó lên xe buýt ở chỗ cách tiệm hoa năm mươi mét, đến bệnh viện Hằng Ái – lúc ấy chúng ta tập trung trọng điểm vào tám ống kính quay được Đổng Hiểu Tình, hành khách lên xe cùng trạm và các xe bám đuôi xe buýt, kết quả là không thu hoạch được gì."

Lạc Văn Chu nhíu mày, chốc chốc xoa nắn kẽ ngón tay lạnh lẽo khô ráo của Phí Độ.

"Sau đó bọn tôi thu thập manh mối và camera dân dụng quanh khu vực tiệm hoa, thời điểm tra đợt thứ hai, phát hiện một kỵ hành giả." (Kỵ hành giả đại khái là những người chơi xe đạp xịn như xe đua này nọ)

Lạc Văn Chu không nghe rõ: "Kỵ hành? Chính là những người đi xe đạp, toàn thân bịt kín không lộ một chút da?"

"Đúng, người đi xe đạp này bị camera ở cửa hông một hiệu sách quay được, lúc ấy giống như nghỉ ngơi ven đường, mặt bịt rất kín, còn đeo kính râm, cách trạm Đổng Hiểu Tình chờ xe buýt chỉ không đến một trăm mét, sau đó người này đi đường tắt tới trạm tiếp theo mà xe Đổng Hiểu Tình đang ngồi sẽ đi ngang qua, xếp xe lại lên xe buýt, chỉ ngồi hai trạm lại xuống, trong lúc này không tiếp xúc với Đổng Hiểu Tình, cho nên ban đầu chúng ta không chú ý tới hắn."

"Liệu có phải là trùng hợp không?" Lạc Văn Chu nói, "Có thể người này vốn không muốn ngồi xe, vừa vặn đạp mệt mà thôi, không thể vì người ta chống nắng mà hoài nghi chứ?"

"Không phải trùng hợp," Đào Nhiên rất khẳng định, "Bởi vì chiếc xe bị mất trộm tông chết Đổng Hiểu Tình vừa vặn bám đuôi xe buýt cô ta ngồi từ trạm hắn xuống đến trạm kế tiếp. Sau khi phát hiện vấn đề này, bọn tôi lại quay về tra xung quanh nhà Đổng Hiểu Tình – Có ba ống kính quay được hắn, bọn tôi vẽ ra tuyến đường đại khái của người này, phát hiện hắn gần như bám theo Đổng Hiểu Tình suốt dọc đường, hắn

đạp xe hơi nhanh hơn đi bộ nên đã cố ý đi vòng đường nhỏ không ít, hoàn toàn tránh camera là không thực tế, nhưng hắn cực kỳ cẩn thận tránh camera có thể quay được Đổng Hiểu Tình."

Kẻ theo dõi không xuất hiện trong cùng một ống kính với Đổng Hiểu Tình, tránh lên xuống xe cùng trạm, giảm thấp nhất nguy cơ cảnh sát chú ý tới hắn. Mà cho dù thật sự xui xẻo, cảnh sát vẫn chú ý tới hắn, cách ăn mặc kín bưng của kỵ hành giả cũng sẽ giúp hắn rất khó bị nhận ra.

Người này chuyên nghiệp, cẩn thận, ý thức phản trinh sát như từng được huấn luyện-

"Kỵ hành giả phụ trách theo dõi nửa đầu, hung thủ trộm xe theo dõi nửa sau, nếu Đổng Hiểu Tình ngoan ngoãn tặng hoa xong rồi đi, tay trộm xe sẽ chạy lấy người trước khi chủ xe báo cảnh sát, không ngờ cô ta lại đâm Chu Hoài Cẩn."

Nếu Trịnh Khải Phong cố ý mượn danh Chu Hoài Cẩn tiếp xúc với Đổng Càn, vậy tích tắc khi biết Chu Hoài Cẩn bị đâm, lão sẽ hiểu, chắc chắn Đổng Hiểu Tình đã biết chuyện gì, bưu phẩm Đổng Càn gửi cô ta nhất định có vấn đề, bởi vậy quyết đoán diệt khẩu.

"Chứng cứ then chốt," Lạc Văn Chu thở dài, "Đào Nhiên, chắp vá ra ngọn nguồn một việc là không được, chúng ta cần chứng cứ then chốt."

"Rất khó," Giọng Đào Nhiên khó tránh khỏi hơi mệt mỏi, "Trịnh Khải Phong cháy đen cả người rồi – bây giờ các dấu vết chỉ có thể chứng minh đám Trịnh Khải Phong Dương Ba không thoát được can hệ với loạt vụ án này – đại bản doanh của Chu Thị ở nước ngoài, đó không phải địa bàn của chúng ta, chúng ta không thể nói tra là tra, mấy hôm trước nếu không phải vừa vặn bắt được đám tay đấm của Trịnh Khải Phong, lại thêm ngân hàng ngầm chuyển tiền thay Trịnh Khải Phong bỏ trốn, có thể ngay cả giao dịch giữa Đổng Càn và Trịnh Khải Phong chúng ta cũng không tra được."

"Tôi biết," Lạc Văn Chu nói, "Trong khoảng thời gian này vất vả mọi người rồi."

Lúc này, Phí Độ đột nhiên giãy nhẹ, rút ngón tay hơi không nghe lời khỏi tay Lạc Văn Chu, viết lên lòng bàn tay anh: "Chờ một thời gian…"

Chữ "gian" phần bên phải còn chưa viết xong, Lạc Văn Chu đã hiểu ý hắn, lại lần nữa bắt lấy ngón tay hắn, dặn Đào Nhiên vài câu rồi cúp máy, vỗ nhẹ đùi Phí Độ: "Một sinh viên dự thính như cậu, sao cứ muốn phát biểu ý kiến thế? Dám làm bung kim tôi đánh cậu đấy."

Chỗ duy nhất có thể biểu đạt cũng bị anh nắm không thể động đậy, Phí Độ đành phải nhìn anh đầy bất đắc dĩ.

"Đợi một thời gian nữa," Lạc Văn Chu nói, "Tôi biết, tuy rằng Trịnh Khải Phong chết rồi, nhưng một vụ án kéo dài qua nhiều năm, có nhiều ân oán tình thù như vậy, chứng cứ xuất hiện quá nhanh và quá tập trung, có vẻ không được tự nhiên lắm, đúng không?"

Phí Độ chớp mắt một cái.

"Tôi có một cảm giác," Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Về vụ án này, cậu biết nhiều hơn tất cả chúng tôi."

Phí Độ lẳng lặng nhìn lại anh.

Lạc Văn Chu nắm ngón tay hắn: "Lần trước cậu bảo tôi dùng thông tin riêng tư để trao đổi, lần sau lại bảo tôi đổi bằng cái gì đây?"

Phí Độ ấn lòng bàn tay anh.

Lạc Văn Chu hơi buông lỏng ra, để hắn viết chữ.

Chẳng biết có phải Phí Độ cố ý hay không, mỗi một nét đều kéo rất dài, móng tay được chăm chút hết sức tỉ mỉ cắt ngay ngắn gọn gàng, không nhẹ không mạnh lướt qua chỉ tay anh.

"'Cho'," Lạc Văn Chu đọc chữ thứ nhất hắn viết, "Cho cậu cái gì?"

Phí Độ viết ba nét ngang dọc trong lòng bàn tay anh.

Lạc Văn Chu nhìn chằm chằm bàn tay mình một lúc lâu giống như không biết chữ, đôi lông mày biểu cảm phong phú lên xuống một lát. Sau đó anh cười "Phì" một tiếng, lắc đầu, dùng ngón tay búng nhẹ mặt Phí Độ: "Bảo bối đang nằm mơ đó à?"

Phí Độ nhìn anh như cười như không.

Lạc Văn Chu chống tay hai bên gối, cúi xuống nhìn hắn, cực kỳ cẩn thận tránh bả vai bị thương, cúi đầu chạm nhẹ môi hắn: "Quả thật cũng đến giờ cậu nên nằm mơ rồi, ngủ đi, ngủ dậy tôi ăn tối với cậu."

Nói xong, anh dém chăn cho Phí Độ, tắt ti vi, kéo màn, lại ra ngoài dặn hộ lý chờ ở cửa vài câu, rồi cầm gậy thong thả đi.

Thời gian Lạc Văn Chu đến "quấy rầy" hắn mỗi ngày đều cố định, dựa theo trạng thái tinh thần của Phí Độ giúp hắn xây dựng giờ giấc nghỉ ngơi cố định, tránh để hắn không biết ngày đêm. Sau vài hôm, Phí Độ cơ hồ bị anh bồi dưỡng ra phản xạ có điều kiện, vừa thấy anh kéo màn rời khỏi là tự động buồn ngủ díp mắt lại, nhưng không biết có phải bị cú điện thoại của Đào Nhiên làm tỉnh táo hay không, hắn đột nhiên không ngủ được.

Ánh mắt lạnh nhạt của Trịnh Khải Phong, khuôn mặt hoảng hốt của Dương Ba, vành mắt đỏ hoe của Chu Hoài Cẩn, máu đẫm khắp người Chu Hoài Tín… Mọi người cùng lởn vởn trước mắt hắn không chịu đi.

Hắn chăm chú nhìn góc bóng lưng Lạc Văn Chu biến mất, hộ lý đi vào điều chỉnh tốc độ truyền dịch cho hắn.

Phí Độ khe khẽ thở ra một hơi, cảm thấy hơi lạnh.

Nửa tháng sau, Lạc Văn Chu lại được phục chức trở về Cục công an, ngày kế sau khi anh một lần nữa tiếp nhận vụ án nhà họ Chu, tổng đài nhận được một cú điện thoại báo án-

89. Quyển 3 - Chương 30: Macbeth 30

Đồn công an trên đường Bình An, khu Bình An, thành phố Yến Thành nhận được tin từ tổng đài truyền đến – ở một khu nhà trọ rất cũ trong khu vực, vốn là nơi vừa ở vừa kinh doanh, lâu năm không sơn sửa lại, tiền thuê và giá bán đều rất rẻ, rất được người xứ khác và khách thuê ham rẻ hoan nghênh, rất nhiều người đến rồi đi, thành phần dân cư cực kỳ phức tạp, dăm ba hôm lại xảy ra mâu thuẫn.

Có một hộ dân mấy ngày liền ngửi thấy mùi hôi khó tả được, vừa vặn trong nhà có thai phụ, không chịu nổi mùi hôi thối. Người nhà nhận ra mùi hôi đến từ hàng xóm, bèn sang nói chuyện, mà nhà kia trước sau không ai ra mở cửa. Gia đình thai phụ lại tìm bên quản lý nhà tương đương với không tồn tại, tra thử mới phát hiện đó là phòng cho thuê, khách thuê không để lại phương thức liên lạc, số di động của chủ nhà thì đã thôi dùng từ lâu.

Gia đình thai phụ phẫn nộ cho rằng bên quản lý làm ăn tắc trách, muốn phá cửa nhà hàng xóm, hai bên đánh nhau, cuối cùng kinh động đồn công an.

Đồn công an trên đường Bình An phái đến hai công an kỳ cựu có kinh nghiệm chuyên hòa giải mâu thuẫn láng giềng, vừa đến nơi, còn chưa kịp triển khai kỹ năng hòa giải, cửa nhà trọ cũ lại trúng một cú Phật sơn vô ảnh cước của người nhà thai phụ, trong lúc mấu chốt này khéo thế nào mà "kẽo kẹt" một tiếng gãy trục cửa, ô hô thương thay.

Mùi hôi thối có thể đi làm khách mời cho chương trình "nguy cơ sinh hóa" như được tháo phong ấn, suýt nữa làm mấy vị ở cửa ngất xỉu. Viên công an lớn tuổi hơn cảm thấy mùi này quen quen, đột nhiên nghĩ tới điều gì, biến sắc, quát không cho mọi người vào, bản thân lấy ủng và gậy cảnh sát vào cẩn thận kiểm tra một vòng, cuối cùng mở cửa tủ lạnh-

Ba tiếng sau, xe cảnh sát trên cục chiếm khoảng đất trống trước khu nhà trọ.

Mặc dù vẫn còn thọt nhưng hiển nhiên Lạc Văn Chu đã quen chung sống hòa bình với cái "chân thứ ba", theo bản thân anh nói thì, bây giờ anh leo nóc lật ngói, xuống đất bắt trộm đều không thành vấn đề, ra hiện trường càng là chuyện nhỏ như con thỏ.

Anh đeo ngang gậy sau lưng, hệt như đeo thanh kiếm lớn trong game, dùng động tác Kim kê độc lập độ khó cao đứng vững vàng trước tủ lạnh, nhô người quan sát vị "nhân huynh" bên trong.

Trong tủ lạnh có một xác chết nam.

Mùa đông năm nay lạnh sớm, các khu huyện của Yến Thành lũ lượt cung cấp hơi ấm sớm, nhà này do không ai đóng tiền nên đã bị cắt điện từ hơn nửa tháng trước, hơi ấm đến sớm tuyết thượng gia sương cho cái tủ lạnh đã ngừng làm lạnh, nhiệt độ tăng vọt lên, xác chết bị nhét bên trong và vi khuẩn chủng loại đa dạng làm một "cuộc gặp thế kỷ", sinh ra phản ứng sinh hóa kỳ diệu.

Lang Kiều vốn định đi theo đỡ Lạc Văn Chu, nhưng cố gắng nửa phút suýt nữa bị sốc, đành phải lâm trận tháo chạy, lao ra cửa la lên: "Sếp à, anh bị viêm mũi đúng không?"

"Một cảnh sát quen thuộc nhà bếp, trong công việc và cuộc sống có sinh vật nát bét kiểu nào mà chưa thấy? Em bớt làm quá đi." Lạc Văn Chu không hề quay đầu lại nói như thế, kế đó vẫy tay gọi đội pháp y, "Được rồi, tôi xem xong rồi, khiêng đi đi."

"Đội trưởng Lạc." Đào Nhiên đưa cho anh một bìa đựng hồ sơ, "Ông xem, nó được phát hiện bên dưới cái gối trên giường xếp của nạn nhân."

Lạc Văn Chu đeo bao tay nhận lấy – đó là một bìa đựng hồ sơ rất thường thấy, kẹp mấy tờ giấy mỏng, trên mỗi tờ giấy đều dán một tấm ảnh, bên cạnh là các thông tin cơ bản của người trên ảnh như họ tên, giới tính, địa chỉ nhà, góc ghi chú rõ ngày và một con số không biết ý nghĩa. Một số là in, một số viết tay, bản viết tay nét chữ rất đậm, liên tục viết sai.

Ảnh Đổng Hiểu Tình bỗng nhiên xuất hiện trong danh sách – ngay trang đầu tiên, bị dùng bút đỏ đánh dấu chéo. Chính vì nó, vụ án này mới lập tức chuyển lên cục.

Một cảnh sát hình sự bên cạnh thò đầu nhìn: "Sao chữ giống học sinh tiểu học viết vậy?"

"Còn là một 'học sinh tiểu học' trổ mã quá mức, sống bằng nghề giết người." Đào Nhiên nhìn quanh nhà một vòng – nhà này là kiểu nhà mở, trừ phòng vệ sinh ra thì chỉ có một phòng, không chia phòng khách phòng ngủ, hoàn cảnh cực kỳ đơn sơ.

Một cái tủ lạnh trở thành tủ giấu xác, một cái sofa bẩn đến không nhận ra màu, một cái ghế nhựa ba chân, một cái bàn trà thấp, một cái tủ tường kiểu cũ, một cái ti vi bám bụi và một cái giường xếp đơn giản, đây là tất cả đồ dùng trong nhà.

Trên sofa chất ít sách báo đồi trụy đã lật nhàu, một bộ bài Poker và mấy viên xúc xắc đổ thủy ngân. Góc nhà chất một đống chai bia và hộp cơm loại dùng một lần đã sử dụng, hộp cơm tự làm nóng cũng thối rồi, chẳng qua so với chủ nhà thì vẫn chưa bõ bèn gì.

Trong vali hành lý phía dưới tủ tường ngoài quần áo ra còn có không ít phương tiện gây án, bao tay cao su, mũ trùm đầu, ủng đi mưa, áo mưa, dao bị cấm, búa sắt, gậy sắt, súng bắn điện và vài công cụ mở khóa thường thấy. Chính giữa có mấy xấp tiền mặt một trăm đồng xếp gọn, khoảng mười mấy vạn, làm thành một vòng, cúng một pho tượng Phật bằng sứ mặt mũi hiền lành.

"Lang mắt to, không phải em thích 'Leon' à?" Lạc Văn Chu bảo Lang Kiều, "Đây là 'Leon' sinh ra ở khu vực chúng ta đó, mau tới chiêm ngưỡng đi." (Leon là nhân vật trong phim The Professional, một sát thủ mù chữ)

"Nể anh là sếp, em có thể vờ không nghe thấy câu vừa rồi," Lang Kiều u ám nói, "Thề không đội trời chung với kẻ bôi nhọ nam thần của em."

Lạc Văn Chu cười giễu cô nàng con buôn ngay cả nam thần cũng không dám bảo vệ này một tiếng, kế đó quay sang Tiêu Hải Dương: "Người này danh tính thế nào?"

"Đây là chứng minh thư trong ví của hắn, Vương Tân Thành, nam, ba mươi chín tuổi, nhưng em vừa tra trên mạng rồi, giấy tờ này là giả, ảnh và thông tin không khớp nhau." Tiêu Hải Dương đưa giấy chứng minh giống như thật cho Lạc Văn Chu, người đàn ông trên ảnh để tóc húi cua, mặt mũi bình thường, đôi mắt trừng thẳng người đối diện, có lẽ là do tác dụng tâm lý, trông hắn vô cùng hung hãn và ác độc.

"Mấy kẻ cần dùng giấy tờ giả bình thường đều có tiền án, rất có khả năng là đào phạm," Lạc Văn Chu nói, "Em vào kho thông tin đối chiếu xem-"

Tiêu Hải Dương vội vàng vâng một tiếng.

"Đội trưởng Lạc, trong tủ tường tổng cộng có mười hai vạn đồng chẵn," Đào Nhiên nhanh chóng đếm xong số tiền mặt cúng Phật, "Số tiền mặt viết bên cạnh ngày tháng trên trang tư liệu của Đổng Hiểu Tình chính là số này, hẳn là tiền mua mạng cô ta. Ngày tháng trên hóa đơn giao cơm cuối cùng trong đống rác là một ngày trước khi Đổng Hiểu Tình chết, nếu đây là hung thủ tông chết Đổng Hiểu Tình, thế rất có khả năng hắn vừa lấy được tiền thì đã chết. Hạng liều mạng này đều là sáng nay có rượu sáng nay say, cho dù cúng Phật, chắc chắn cũng chỉ được một đêm thôi."

"Vừa diệt khẩu xong lại bị người ta diệt." Lạc Văn Chu thở dài, "Hơn một tháng rồi, chỉ mong camera khu Bình An lưu lại còn chưa kịp xóa, ông đi tra xem, không có thì thử thu thập camera dân dụng quanh đây… chắc chắn sẽ có manh mối thôi."

Đào Nhiên nhận ra anh có ẩn ý, ngẩng lên nhìn Lạc Văn Chu, Lạc Văn Chu lắc đầu, ánh mắt lại lần nữa dừng ở hung khí trong tủ tường – kiểu dáng mũ trùm đầu và bao tay cao su quen thuộc như thế, thậm chí anh vừa nhìn đã nhận ra, đây là trang phục lúc ấy tên hung thủ anh gặp thoáng qua trên chiếc xe vỡ nát kính trước mặc.

Lạc Văn Chu dùng gậy gõ nhẹ nền nhà, chậm rãi ra khỏi hiện trường nồng nặc mùi hôi, trong lòng có dự cảm – sợ rằng đây chính là "chứng cứ mấu chốt" bấy lâu nay họ vẫn chờ đợi.

Lời Lạc Văn Chu nói cứ như tiên tri vậy.

Vài ngày sau, Tiêu Hải Dương thông qua ADN và ảnh, tìm được danh tính thật sự của "Vương Tân Thành" từ kho dữ liệu tội phạm truy nã. Kẻ này vốn tên "Vương Lịch", là tài xế đường dài, do nghiện cờ bạc mắc nợ, bí quá hóa liều, chém chết cả nhà chủ nợ, sau đó bỏ trốn ngay trong đêm, bị cảnh sát địa phương truy nã, không ngờ từ đây lại chuyển sang làm nghề không cần vốn.

Pháp y chứng thực, Vương Lịch chết do trúng độc, dạ dày còn bia, phỏng đoán là hắn trong tình huống không hề cảnh giác đã uống bia bỏ thuốc độc mạnh, trên nền nhà có chất độc và bia sót lại, chắc hẳn là khi chất độc phát tác nạn nhân đã giãy giụa làm đổ chai bia, nhưng tại hiện trường không thể tìm được chai bia từng tiếp xúc với thuốc độc.

Ngoài ra, cảnh sát phát hiện một cái ấm đun nước trong nhà Vương Lịch, nước còn nửa ấm, song nhà hắn không hề có chai bình nào đựng được nước nóng.

Nói cách khác, lúc ấy kẻ nào đó đã gõ cửa nhà Vương Lịch, rất có khả năng là mang tiền tới, nên được tiếp đón niềm nở, Vương Lịch không chỉ uống bia hạ độc, thậm chí còn rót một ly nước nóng cho hắn.

Người này bưng ly, lạnh lùng nhìn tên sát thủ ngu xuẩn trúng độc ngã xuống, bất lực giãy giụa, cho đến khi hoàn toàn tắt thở.

Sau đó hắn nhét xác chết vào tủ lạnh – làm thế thời gian xác chết bị phát hiện sẽ kéo dài, rất nhiều chứng cứ đều chôn vùi theo thời gian – rồi đem chai bia có độc và cái ly mình đã chạm vào đi xử lý, không để lại dấu vết gì, chờ đến khi xác chết bị phát hiện, bản thân đã kim thiền thoát xác từ lâu.

Hoàn hảo.

Nếu không phải tên ngu xuẩn Vương Lịch này bỏ một tờ "hóa đơn" dưới gối… và cái ly sứ xui xẻo hắn dùng còn có nắp.

Nắp ly khi Vương Lịch trúng độc giãy giụa đã lăn xuống sàn cùng chai bia, món hàng rẻ tiền này chất lượng kém, rơi xuống bị vỡ, mặc dù kẻ hạ độc cẩn thận mang mảnh vỡ đi, tiếc rằng đi quá gấp, không phát hiện bên dưới sofa còn một mảnh.

Trên đó vừa vặn có dấu vân tay Trịnh Khải Phong.

Đến đây thì, tất cả chứng cứ đều đâu vào đấy tự mình thong thả xếp thành một đội, đi tới trước mặt cảnh sát, như có một bàn tay vô hình đang xâu chuỗi tiền căn hậu quả vậy-

Bắt đầu từ ba mươi tám năm trước mưu sát Chu Nhã Hậu, Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu đã hoàn thành việc tích lũy nguồn vốn ban đầu nồng mùi máu tươi.

Hai mươi mốt năm trước, Chu Thị tiến quân về nước, giở lại trò cũ, trong quá trình này, vợ chồng Đổng Càn vô tội bị liên lụy. Đổng Càn đau nỗi đau mất người thân, nhưng vẫn chẳng hay biết gì, trải qua cuộc sống bình thường trong sự đau khổ không thể làm gì được, song tên của ông ta đã bị ma quỷ ghi vào sổ.

Từ sau đó, Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu rốt cuộc qua giai đoạn đồng tâm hiệp lực của "cộng sự vàng", bắt đầu đồng sàng dị mộng.

Đến bây giờ, có lẽ là thời cơ chín muồi, hoặc hai người rốt cuộc tiến vào giai đoạn "gà nhà bôi mặt đá nhau", Trịnh Khải Phong lại lôi ra phục bút từ hai mươi mốt năm trước, lợi dụng Dương Ba tự cho là con riêng của Chu Tuấn Mậu, nội ứng ngoại hợp, tông chết người đứng đầu Chu Thị vẻ vang một đời.

Cái chết của Chu Tuấn Mậu như một hòn đá dấy lên ngàn tầng sóng, để các Thái tử thật giả ôm âm mưu riêng nối nhau lên sàn diễn một vở hài kịch, vốn tưởng rằng có thể chậm rãi thu lưới, không ngờ "con dao giết người" Đổng Càn này lại bại lộ.

Đổng Hiểu Tình ám sát Chu Hoài Cẩn, ngộ thương Chu Hoài Tín, hung thủ khẩn cấp diệt khẩu, cảnh sát cùng ngày hôm ấy tái thẩm Chu Hoài Cẩn.

Giống như là lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, bí mật hai mươi mốt năm trước ngoài ý muốn bị lộ ra dưới ánh mặt trời.

Trịnh Khải Phong nghe tin bỏ chạy, cầm tiền mặt đến gõ cửa nhà hung thủ sát hại Đổng Hiểu Tình, dùng một ly kịch độc mưu sát kẻ mưu sát. Tiếp đó lão đi đón Dương Ba, muốn đào tẩu, không ngờ ở dưới lầu khách sạn ngoài ý muốn bị cảnh sát phục kích, Trịnh Khải Phong cùng đường, dùng đến thủ đoạn cuối cùng – chết chung.

Từ "đồng tâm hiệp lực" đến "chết chung" chỉ cần bốn bước, không ngờ giữa cộng sự bình thường là lưu trình này, mà cộng sự không bình thường cũng chẳng thể ngoại lệ.

Theo xác Vương Lịch bị phát hiện, tất cả đương sự quan trọng đều đã chết, những việc nhỏ không đáng kể – chẳng hạn như nhân viên chuyển phát thần bí giao bưu phẩm cho Đổng Càn là ai, kỵ hành giả theo dõi Đổng Hiểu Tình là ai, tên bại não phóng hỏa đốt nhà Đổng Hiểu Tình chưa nói, còn gửi tin nhắn khiêu khích cảnh sát là ai, giờ đã chết hết chẳng còn ai để đối chứng, đành phải nhất loạt gọi là "lính của Trịnh Khải Phong" như đám vệ sĩ riêng hôm đó bắt trên xe lão.

Vẽ một lá bùa dừng cho sáu mạng người nặng trình trịch này.

Sáu mạng người như sáu ngọn núi băng, đồng thời đâm vào Chu Thị con thuyền "Titanic" đa quốc gia này, mưu sát, rửa tiền, phạm tội xuyên quốc gia… Một truyền kỳ của thời đại đối mặt với trời chiều, thảm đạm chìm nghỉm trong biển cả thời đại.

Phí Độ tắt chế độ loa ngoài, nói với Đào Nhiên đầu dây bên kia đang cho hắn biết tiến độ vụ án: "Cảm ơn anh, em biết rồi."

Sau một tháng, Phí Độ rốt cuộc từ toàn thân bất toại tiến hóa lên bán thân bất toại, mặc dù đứng thẳng đi lại còn tương đối thành vấn đề, song ít nhất đã có thể ngồi dậy nói vài câu.

Hộ lý bị đuổi đi, Phí Độ ở trong bệnh viện tiếp một vị khách tới thăm – Chu Hoài Cẩn trông còn thảm hại hơn Phí Độ suýt bị nổ tan xác, ngồi cứng đờ bên cạnh, nghe xong tiền căn hậu quả anh ta ngồi thừ ra đó, một lúc lâu không nói gì.

"Đại khái chính là như vậy," Phí Độ ngồi trên xe lăn, nửa người trên đổ về trước, "Chu tiên sinh, có thể câu này anh đã nghe chán rồi, tôi vẫn lặp lại lần nữa, hãy bớt đau buồn."

Chu Hoài Cẩn nhắm chặt mắt.

Ánh mắt Phí Độ xuyên qua thấu kính không gọng, bình thản lột da rút xương Chu Hoài Cẩn một phen: "Kỳ thực tôi có một điểm không hiểu lắm, tại sao Trịnh Khải Phong phải dùng đòn sát thủ với ông nhà anh vào lúc này?"

"Chu…" Chu Hoài Cẩn mở miệng, giọng rất khàn, liền vội vàng hắng giọng, "Chu Tuấn Mậu mấy năm nay thân thể vẫn rất khỏe mạnh, nhưng năm ngoái khi kiểm tra sức khỏe phát hiện ngực có một bóng đen, tuy rằng sau đó chứng minh là sợ bóng sợ gió, vẫn hơi tạo thành đả kích cho ông ta, một hai năm gần đây, ông ta rất nhiều lần nhắc tới chuyện lập di chúc – hắn Hoài Tín đã nói với anh rồi."

Khi báo cảnh sát quả thật Chu Hoài Tín đã líu ríu nói qua, Phí Độ khẽ gật đầu.

Chu Hoài Cẩn cười khổ: "Ông ta không nhận tôi, sẽ không để lại cho tôi một xu, di sản đương nhiên do Hoài Tín thừa kế. Hoài Tín thì anh cũng biết, khá khôn vặt, nhưng không giỏi thay ca – đặc biệt là không tiếp quản được công việc dở đen dở trắng này."

Anh ta không cần nói tiếp thì Phí Độ đã hiểu – Chu Tuấn Mậu đến cuối đời rốt cuộc nhớ ra mình còn một đứa con không nên thân, cũng biết hắn tuyệt đối không khống chế được Chu Thị phức tạp này, cho nên muốn giúp Chu Hoài Tín dọn dẹp sơ qua sản nghiệp, dần dần rời khỏi một số lĩnh vực không hợp pháp lắm.

Ông ta đã phản bội Trịnh Khải Phong cùng bò ra khỏi vũng bùn với mình.

Chu Hoài Cẩn cúi đầu lau mắt, đứng dậy chào từ biệt: "Cảm ơn chủ tịch Phí, tôi sẽ không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa…"

Phí Độ cắt ngang: "Chu tiên sinh sau này có dự định gì không?"

Chu Hoài Cẩn cười khổ: "Không hẳn là dự định, tôi còn phải quay về phối hợp với các anh điều tra Chu Thị đã."

"Anh không có quyền quyết định, cũng không tham dự, xét một cách nghiêm túc còn là một trong các nạn nhân," Phí Độ nói, "Yên tâm đi, trong tình huống bình thường sẽ không liên lụy đến anh đâu."

Chu Hoài Cẩn: "Nhờ vào cát ngôn của anh, cảm ơn."

"Nhưng tôi còn vài điều nghi hoặc," Phí Độ dùng tay không bị thương gõ nhẹ tay vịn xe lăn, nhìn Chu Hoài Cẩn từ dưới lên trên, "Anh Chu – tôi gọi thế anh không để ý chứ? Tôi đột nhiên cảm thấy hai anh em anh, nhà anh… bản thân cha anh, tất cả bi kịch đều bắt nguồn từ việc Chu Tuấn Mậu trong tình huống chưa giám định ADN, tự dưng cho rằng anh không phải là con ruột, chuyện này tôi nghĩ mãi vẫn không tài nào hiểu nổi."

Chu Hoài Cẩn ngớ ra.

"Ngoài ra, trong vụ án này còn rất nhiều điểm đáng ngờ, không nói các chi tiết nhỏ, tôi chỉ nói điều tôi cảm thấy khó tin nhất – anh Chu, anh biết Trịnh Khải Phong từ bé, anh cảm thấy lão sẽ là loại 'liệt sĩ' cùng đường liền tự nổ chết mình sao?"

Chu Hoài Cẩn: "Ý anh là…"

"Còn có Dương Ba," Phí Độ nói, "Các anh đều cảm thấy người này chẳng có tài cán gì, ngay cả hắn trèo lên chức thư ký chủ tịch cũng phải nhiều lần nghi ngờ, Trịnh Khải Phong rốt cuộc coi trọng gì ở một kẻ tư chất tầm thường như thế? Mưu sát Chu Tuấn Mậu muốn dẫn hắn, đào tẩu trong đêm cũng muốn dẫn hắn theo? Anh không cảm thấy kỳ lạ à?"

Chu Hoài Cẩn theo lời hắn nói từ từ mở to đôi mắt giăng đầy tia máu.

"Chúng tôi sợ rằng chỉ có thể tra được đến đây, các giao dịch phát sinh ở nước ngoài thật sự nằm ngoài tầm tay với," Phí Độ nhìn thật sâu vào mắt Chu Hoài Cẩn, nhấn từng chữ, "Anh Chu, anh có từng nghĩ tới, nếu sau lưng còn có người, nếu Trịnh Khải Phong cũng chỉ là một quân cờ?"

Chu Hoài Cẩn kinh hãi nhìn hắn.

"Anh biết phương thức liên lạc của tôi mà – ngoài ra, tôi luôn cảm thấy thứ phu nhân khóa trong két sắt cả đời, hẳn không chỉ là một hộp thuốc trợ tim uy hiếp Chu Tuấn Mậu, anh thấy thế nào?" Phí Độ khẽ nháy mắt với anh ta, hạ giọng nói, "Tôi hi vọng Hoài Tín có thể nhắm mắt, tôi thích tranh của anh ta. Đi thôi, tôi tiễn anh."

Chu Hoài Cẩn mất hồn mất vía rời khỏi bệnh viện, cũng không màng khách sáo một câu "dừng bước" với bệnh nhân bán thân bất toại, Phí Độ nhìn theo anh ta lên xe, khóe miệng rốt cuộc lộ ra một nụ cười mỉm hơi lạnh lẽo.

Hắn chậm rãi quay đầu xe lăn điện, hơi suy tư mà thong thả lăn về phòng bệnh của mình… Sau đó nhìn thấy một vị phu nhân đứng ngay trước cửa.

Vị phu nhân này hiển nhiên đã luống tuổi, song nét đẹp vui mắt vẫn chẳng mảy may ảnh hưởng, mặc trang phục màu xám đậm thời thượng và phong cách, khăn lụa trên cổ làm Phí Độ cũng không nhịn được khen ngợi ngắm vài lần, bóng lưng lại vẫn có thể nói là yểu điệu.

Người phụ nữ xách trong tay cặp lồng và hoa thăm bệnh, đang nhìn vào phòng Phí Độ.

Phí Độ hoài nghi vị phu nhân này đi nhầm phòng, thế là chậm rãi đẩy xe lăn tới, mở miệng chào: "Xin chào."

Người phụ nữ nghe tiếng quay đầu lại, hơi mở to mắt đánh giá hắn.

Người đẹp thanh niên thường có, nhưng người đẹp trung niên thì khó gặp.

Phí Độ không tự chủ được khai hỏa lực của hạng công tử ăn chơi, nhẹ nhàng đẩy kính, lịch sự hỏi: "Cô gái, đi thăm bệnh không tìm thấy phòng à?"

Đối phương giống như sửng sốt trước cách xưng hô "cô gái" này, nhất thời không trả lời.

"Cô đứng đây một lúc, tôi cũng cảm thấy phòng bệnh của mình sẽ sáng lên," Phí Độ đẩy xe lăn vào phòng bệnh, tiện tay ngắt một đóa hoa không biết do ai mang đến đưa tặng, "Tôi tương đối rành khu nội trú bên này, cô muốn đi đâu, tôi có thể đi cùng một đoạn không?"

90. Quyển 4 - Chương 1-1: Đọc To 3

Từ khi Phí Độ bắt đầu có thể ăn được ít thức ăn bình thường, thì bản chất lắm chuyện lập tức lộ rõ không nghi ngờ gì, quay sang chê canh suông của bệnh viện. Kỳ thực bản ý của ngài Phí là muốn dọn đến bệnh viện tư phong cảnh tươi đẹp, thuê đầu bếp riêng, bình thường còn có thể gọi đám trợ lý xinh đẹp đến tán dóc, có việc thì cho họ chạy chân, vừa chữa thương vừa an dưỡng, dù sao thì hắn cũng chẳng cần để ý tiền thuốc men có trả được hay không.

Tiếc rằng Phí Độ lúc ấy khí huyết hư hao, nói chuyện cũng khá trầy trật, còn chưa nói xong kế hoạch vô cùng hoàn hảo này, Lạc Văn Chu đã tự ý quyết định thay hắn.

Lạc Văn Chu nói: "Không thích ăn à? Được, vậy tôi nấu sẵn mang đến cho – lắm tật xấu quá, sao cậu khó nuôi vậy?"

Phí Độ đành phải khéo léo bày tỏ, chính sư huynh cũng đang què, không tiện mất công người bệnh.

Lạc Văn Chu nghe hắn nói xong gật gật đầu, sau đó bác bỏ ý kiến, quyết luôn: "Vậy thì không cần cậu nhọc lòng nữa, cứ quyết định thế đi."

Tay nghề bếp núc của Lạc Văn Chu cố nhiên không tồi, nhưng cũng tuyệt đối chưa đủ trình độ để đi thi nấu ăn, chỉ biết nấu cơm gia đình thôi. Song Phí Độ tự dưng lại vì mấy bữa cơm gia đình này mà bịt mũi ngoan ngoãn ở bệnh viện công, sau đó chính bản thân hắn nghĩ tới cũng chẳng tài nào hiểu nổi.

Đành phải quy cho là do hắn cả đời chưa từng được ăn "cơm chùa".

Vụ án Chu Thị, đối với đội cảnh sát hình sự là tạm thời xong một gian đoạn, nhưng điều tra kinh tế còn xa mới chấm dứt, công tác kết thúc sau đó cũng rất phức tạp. Từ khi về cục Lạc Văn Chu vẫn rất bận rộn, hôm nay lại họp liên tục, anh thật sự không phân thân nổi, đành phải nhờ phu nhân Mục Tiểu Thanh tới nhà xem giúp nồi hầm và Lạc Một Nồi, rồi lại phiền bà đến bệnh viện một chuyến.

Trước khi đi, Lạc Văn Chu đặc biệt dặn Đào Nhiên nói một tiếng với Phí Độ.

Không ngờ Đào Nhiên vừa gọi điện thì Phí Độ đã nói ngay một câu: "Anh, em đang bật loa ngoài, Chu tiên sinh đang ở chỗ em, anh ta muốn hỏi anh để nắm sơ về tình hình."

Đào Nhiên có sự chú ý như kim chỉ nam nghe thế lập tức biến thân ngay tại chỗ, tiến vào trạng thái làm việc, ném chuyện "mẹ" với cả "đưa cơm" gì đó lên chín tầng mây. Tận đến khi cúp máy, trong lòng Đào Nhiên còn hơi nghi hoặc, cứ cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì. Anh suy đi nghĩ lại một phen, xác nhận chuyện nên nói mình đã nói hết, không nên nói thì cũng chưa nói gì, liền yên tâm tập trung viết báo cáo.

Bởi vậy mới tạo thành thảm kịch này-

Mục Tiểu Thanh nhìn Phí Độ sống trước mắt, trong vài giây, bà thật sự hoài nghi mình đi nhầm phòng.

Lần trước bà gặp Phí Độ, là khi hắn mới được đẩy từ ICU ra. Lúc ấy Phí Độ đang trong trạng thái hôn mê, mặt nhợt nhạt không có lấy một chút huyết sắc, cánh tay cắm đầy kim gầy trơ xương, da lộ ra không được mấy tấc là không quấn băng, như món đồ sứ chạm vào là vỡ, dù cho bất tỉnh nhân sự thì hắn vẫn cau mày, giống như đang im lặng chịu đựng nỗi đau gì mà mê man cũng không thể che giấu, thật sự là đáng thương quá sức.

Sau đó phu nhân Mục Tiểu Thanh lại nghe nói, lúc ấy hắn vốn có thể trốn sau đầu xe, cùng lắm là trầy da thôi, đều vì bảo vệ thằng con xui xẻo của mình mới bị thương như vậy. Thế là bà dựa vào khuôn mặt tuấn tú của Phí Độ tự tưởng tượng ra một câu chuyện mỹ thiếu niên si tình bị lưu manh thối tha dụ dỗ, mỗi ngày đến phòng bệnh đi một vòng, lòng mẹ thương con sắp tràn ra.

Cho nên chờ sau đó Phí Độ tỉnh lại, Lạc Văn Chu viện mấy cái cớ vớ vẩn "vẫn chưa nói với em ấy chuyện công khai, cũng chưa đến bước gặp cha mẹ, hai người đến quá long trọng, con sợ em ấy có áp lực", không cho hai người đến thăm, vậy mà bà lại tin!

Lúc này gặp người thật bà mới giật mình phát hiện trí tưởng tượng của mình đã đi quá xa.

Bán thân bất toại cũng không trễ nải việc làm điệu của chủ tịch Phí, hắn mặc áo khoác màu xám đậm bên ngoài quần áo bệnh nhân, tóc chải gọn gàng, trên mũi là cặp kính không gọng, còn chưa nói chuyện thì trong đôi mắt hoa đào đã có ba phần nét cười trước, lại từ trong tròng kính lạnh lùng khúc xạ ra, trông mạnh mẽ mà thần bí, thật sự sắp có chút yêu khí – so với "cậu bé đáng thương" trên giường bệnh quả thật như hai người vậy.

Sao không giống Lạc Văn Chu nói gì hết?

"A, cảm ơn, khu nội trú hơi rối," Mục Tiểu Thanh đánh giá hắn, ngẩng đầu nhìn số phòng ngoài cửa, xác nhận nhiều lần, mới hỏi, "Cậu có biết một người tên Lạc Văn Chu không?"

Nụ cười mỉm vốn hoàn hảo của Phí Độ cứng đờ, hắn mơ hồ ý thức được có chút bất thường, bởi vậy hết sức cẩn thận trả lời: "Hửm? Là đồng nghiệp của tôi – xin hỏi chị là…"

Mục Tiểu Thanh đem ba chữ "là đồng nghiệp" tách riêng ra nghiền ngẫm trong đầu, bằng vị giác nhạy bén của người từng trải, bà không hề nếm ra câu này có ý gì khác.

Thanh niên bây giờ yêu đương đều bình tĩnh, mặt không đỏ tim không loạn nhịp như thế à?

Mục Tiểu Thanh "À" một tiếng, sáng tỏ gật đầu, bụng nghĩ chẳng trách tên oắt Lạc Văn Chu kia hôm nay khó được để mình mang cơm còn phải lải nhải dặn dò trước, không cho nói cái này không cho nói cái kia, giống như Phí Độ là "loài dễ xấu hổ" hi hữu đương đại vậy.

Té ra hôm đó ở bên ngoài phòng theo dõi đặc biệt, Lạc Văn Chu hoàn toàn chỉ là đơn phương nói khoác thôi!

Phu nhân Mục Tiểu Thanh định thần lại, trong lòng lập tức vô cùng vui mừng, tự thấy đã bắt thóp được Lạc Văn Chu. Bà không khách sáo bỏ cặp lồng và hoa xuống, ngồi xuống cái ghế trước giường bệnh, rất đỗi dịu dàng nói với Phí Độ: "Tôi à, tôi là hàng xóm, hôm nay cậu ta nói có việc không đi được, trùng hợp ông xã tôi mấy bữa nay cũng nằm viện, liền nhờ tôi tiện thể đưa cơm cho cậu luôn – Đồng nghiệp còn mang cơm cho cậu mỗi ngày à? Sao mà tốt với cậu thế cơ chứ."

Phí Độ đối với một cái nhăn mày một nụ cười của người khác đều cực kỳ nhạy cảm, càng lúc càng cảm thấy "người đẹp" trung niên này có gì đó là lạ, vì thế né tránh "Ừm" một tiếng, đơn giản tán đồng câu "Lạc Văn Chu rất tốt với hắn", lại đổi đề tài: "Cảm ơn, nhưng chị đã kết hôn rồi à?"

Phu nhân Mục Tiểu Thanh biết rõ đây là một câu nịnh đầm không hề có thành ý, nhưng nhìn khuôn mặt nét nào ra nét nấy của Phí Độ, vẫn thấy cả người khoan khoái, cười tít mắt nói: "Cậu bé này khéo miệng thật, con tôi đã cao như cây cột điện rồi!"

Phí Độ: "…"

Cách hình dung này… nghe thật đúng là rất khỏe mạnh.

Phu nhân Mục Tiểu Thanh lòng rộng như Thái Bình Dương, có thể nuốt chửng Asia, tuy rằng giật mình chốc lát vì sự tương phản mạnh của Phí Độ, song bà mau chóng định thần lại, thoáng cái túm trí tưởng tượng bay khỏi hệ Mặt Trời về, thích ứng hiện thực bằng tốc độ ánh sáng – dù sao bỏ những chuyện khác không nói, Phí Độ trong tình huống đó cứu con trai bà, và Lạc Văn Chu lúc ấy ở ngoài phòng bệnh cảm xúc lên xuống đều là thật.

Thế là bà vui vẻ điều tra đến hộ khẩu của Phí Độ.

Phí Độ không biết có phải "hàng xóm tốt Trung Quốc" bây giờ đều chưa quen đã thân như thế hay không, mặc dù chưa đến mức không đáp được, nhưng hắn chưa hề chuẩn bị để gặp phải tra hỏi kiểu mẹ vợ này, thể xác và tinh thần mới đấu trí với Chu Hoài Cẩn xong còn chưa nghỉ ngơi vẫn "bị thương nặng", quan trọng nhất là, hắn cảm thấy hình như mình vừa phạm một sai lầm-

Mãi cũng đến lúc phu nhân Mục Tiểu Thanh đứng dậy chào ra về, Phí Độ lập tức nhân khi bà quay người đi cúi đầu gửi tin nhắn hỏi Lạc Văn Chu: "Ai mang cơm đến vậy?"

Sau đó hắn điềm nhiên giữ nụ cười mỉm, đẩy xe lăn điện ra mở cửa cho Mục Tiểu Thanh: "Người nhà chị ở phòng bệnh khoa nào? Để tôi đưa chị đến cửa gần nhất."

Mục Tiểu Thanh trò chuyện vui vẻ, sớm quên béng những lời tào lao mới nói, chợt nghe hắn hỏi, thuận miệng đáp: "Khoa chân."

Phí Độ ngớ ra: "… Cái gì?"

Mục Tiểu Thanh: "Không đúng, hình như không có khoa chân, thế là khoa gì nhỉ? Khoa tứ chi? Khoa chi dưới? Bệnh nấm chân bình thường ở khoa nào?"

Phí Độ: "…"

Cái miệng nói vớ nói vẩn này, nhất định là từ một bộ gen rất giống Lạc Văn Chu mà ra.

"Thế chị đi theo tôi sang bên này." Phí Độ không nói hai lời dẫn bà đi đến cửa, định dựng gấp một hình tượng "ôn lương cung kiệm nhượng", xóa bộ dạng khi nãy khỏi đầu vị phu nhân này, khăng khăng cùng Mục Tiểu Thanh đi thang máy xuống lầu, như cung tiễn lão Phật gia mà đưa bà đến tận cửa khu nội trú, "Chị cứ đi về phía trước là được."

Mục Tiểu Thanh cười tươi nói: "Thôi đừng tiễn nữa. Trời ơi, sao nói chuyện một lúc cậu ngược lại khách sáo hơn vậy?"

Phí Độ mỉm cười hết sức lịch sự: "Nên thế mà."

Lúc này, di động trên đầu gối rung nhẹ, Phí Độ cúi xuống xem lướt qua, thấy Lạc Văn Chu đang bận rộn nhắn lại hai chữ: "Mẹ tôi."

Trong cơn gió đầu đông lạnh buốt xương, Phí Độ rịn mồ hôi mà không biến sắc: "Dì đi thong thả, chú ý an toàn ạ."

Mục Tiểu Thanh thở dài: "Ôi, làm 'cô gái' chưa đầy nửa tiếng, lại quay về thành dì rồi."

Phí Độ hết sức khó khăn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, vừa lịch sự vừa "ngại ngùng" nói: "Là… dì quá trẻ, cháu nhìn nhầm, thật ngại quá…"

Mục Tiểu Thanh chỉ muốn nghe nửa câu đầu, mở cờ trong bụng lướt qua lời xin lỗi nghiêm túc: "Dì rất thích tán gẫu với cháu, rất nhiều năm rồi không được nhận hoa do một cậu bé điển trai tặng như thế này, cả Lạc Văn Chu cũng không có đúng không?"

Phí Độ trợn mắt – khoan đã, "Lạc Văn Chu cũng không có" là sao?

Thông tin ẩn chứa trong câu này hơi sâu xa.

Không đợi hắn có phản ứng, Mục Tiểu Thanh đã ném ra một câu ác hơn.

Bà nói: "Ha ha ha, phải mang về khoe ông già nhà dì mới được."

Nói xong, phu nhân Mục Tiểu Thanh ung dung cầm hoa thong thả đi về.

Phí Độ: "…"

Hắn mà có thể hoạt động linh hoạt một chút, chắc hắn đã quỳ xuống trước bà rồi.

Lạc Văn Chu nhân thời gian nghỉ giữa cuộc họp, nhớ tới tin nhắn khi nãy của Phí Độ, rất lấy làm lạ vì Đào Nhiên không nói rõ với hắn, hơi lo mẹ mình nói lung tung không lựa lời, thế là gọi điện lại: "Sao vậy?"

Ngữ khí Phí Độ nghe hơi là lạ: "Không sao hết, em yêu anh sư huynh à!"

Lạc Văn Chu biết rõ ba chữ "em yêu anh" nói ra từ miệng Phí Độ chẳng khác "ăn cơm chưa" là mấy, vẫn không cẩn thận va trúng máy nước uống trong hành lang.

Sau đó, chập tối cùng ngày anh ngay tại phòng thường trực nhận được một bó hoa hồng vừa nồng nhiệt vừa thẳng thắn, mùi thơm nức mũi khiến Lạc Văn Chu tích tắc hoài nghi Phí Độ đã làm chuyện gì có lỗi với mình. Nhưng vừa nghĩ đến tình trạng của Phí Độ, dù muốn làm gì cũng là "lòng muốn làm mà thân bất lực", anh lại bình tĩnh, vui vẻ đem hoa về nhà trưng trong thư phòng, và khi Lạc Một Nồi muốn theo vào xem đến cùng, tàn nhẫn nhốt nó ngoài cửa, vui vẻ huýt sáo.

Hai người đều để lại cái thóp không thể nói ở chỗ phu nhân Mục Tiểu Thanh, mỗi ngày ôm ý xấu riêng mà chung sống hòa bình, ngược lại hài hòa hơn trước kia không ít.

Rốt cuộc, qua hơn một tháng nữa, khi mùa đông đổ trận tuyết đầu tiên, Lạc Văn Chu hết què hẳn, Phí Độ cũng có thể xuất viện tĩnh dưỡng rồi.

Trong xe mở hệ thống sưởi rất ấm áp, Phí Độ không cẩn thận mơ màng thiếp đi, chờ đến khi bị Lạc Văn Chu đánh thức mở mắt ra, phát hiện xung quanh không quen thuộc chút nào.

"Còn năm phút nữa là đến nhà tôi," Lạc Văn Chu nói, "Cậu dậy trước đi, để tránh lát bị gió lạnh làm cảm."

Phí Độ thấp giọng lặp lại một lần: "Nhà anh?"

Lạc Văn Chu mặt không đổi sắc chăm chú nhìn con đường phía trước, cố gắng nặn ra biểu cảm "như lẽ đương nhiên": "Đúng vậy, đồ dùng hàng ngày tôi đã chuẩn bị hết rồi, lát tôi thả cậu xuống trước, cậu xem còn thiếu cái gì thì liệt kê ra cho tôi."

Khả năng là Phí Độ đã hiểu sai, mặc nhận sự sắp xếp này, đồng thời vô thức liếm môi.

Phí Độ đã đến nhà Lạc Văn Chu hai lần, nền hơn một trăm mét vuông tặng kèm một tầng hầm, hơi lớn đối với một người đàn ông độc thân, song mèo có thể chạy nhảy thỏa thích.

Mở cửa vào nhà, hệ thống sưởi ấm áp, thốc vào mặt là mùi thịt từ bếp bay ra, một thứ mùi gia đình không phân bua gì quấn lấy người trở về trong rét mướt, như có thể hòa tan người ta ra.

Do khí tiết cách mạng của đồng chí Lạc Một Nồi không đủ tin cậy, trong bếp lại hầm gà, nên trước khi đi Lạc Văn Chu đã khóa trái nó trong nhà vệ sinh. Lạc Một Nồi bị sắp xếp như vậy tức sùi bọt mép, nghe thấy tiếng mở cửa thì càng cào cửa dữ hơn, miệng gầm gừ ngoao ngoao, chỉ đợi cửa vừa mở là sẽ lao tới cào nát mặt tên xúc phân kia.

Ai ngờ còn chưa hành động thì Lạc Một Nồi đã ngửi thấy mùi lạ, thắng gấp cái két cách chân Phí Độ hai mét, rồi nó trợn tròn mắt, sợ vãi cứt vãi đái mà cút về nhà tù tạm thời, im lặng trốn sau cửa.

Phí Độ như một ông thần giữ nhà, hắn vừa đến thì không còn cần đề phòng mèo nhảy lên bàn ăn nữa. Lạc Văn Chu hiếm được ăn một bữa cơm khỏi cần phải "mắt nhìn lục lộ, tai nghe bát phương" ở nhà, yên bình đến cảm động.

Càng khiến anh cảm động hơn là, Phí Độ không làm trò gì, chẳng những không có bất cứ ý kiến gì với việc anh tự quyết định đưa hắn về nhà, cũng cực kỳ dễ tính, bất kể nói gì hắn đều đáp "Được", còn tạm thời dẫn bản tính lắm chuyện xuống, không xoi mói các món đồ dùng hàng ngày anh chuẩn bị… Đương nhiên, khi màn đêm buông xuống, Lạc Văn Chu mới phát hiện là mình đã cảm động quá sớm

91. Quyển 4 - Chương 1-2: Verkhhovenxki

Bản thân Lạc Văn Chu bình thường ở phòng cho khách – do phòng này và buồng vệ sinh của nó gần cửa nhất, như thế lỡ sáng dậy muộn, anh có thể hoàn thành tất cả nhiệm vụ hất bay con mèo trên mặt, mặc quần áo, rửa mặt và phóng ra cửa trong vòng hai phút.

Vì thế khi anh coi phòng chủ nhà là phòng cho khách, ôm chăn nệm mới trải lên cho Phí Độ, hắn ta rõ ràng đã hiểu sai ý anh.

Lạc Văn Chu còn chưa kịp đứng dậy thì mùi mộc hương quen thuộc đã dán tới từ đằng sau. Kế đó anh bị ôm lấy từ sau lưng, một cái tay rất không đàng hoàng vòng qua hông anh, tay kia thì nhẹ nhàng lướt qua cổ, ấn môi anh, thổi một hơi vào tai anh.

Một tai Lạc Văn Chu "ong" một tiếng, cơ thể chưa xin chỉ thị đã tự tiện cháy nửa bên. Anh tóm lấy cổ tay Phí Độ, chính bản thân cũng cảm thấy lòng bàn tay mình nóng đến không còn mặt mũi gặp ai.

Lạc Văn Chu: "Đừng làm ẩu."

Phí Độ đã sớm phát hiện Lạc Văn Chu không có sức chống cự với mùi nước hoa nam hệ mộc, nhất là khi chỉ còn thoang thoảng, vì thế trước khi xuất viện đã đặc biệt bảo trợ lý mang đến một lọ. Lúc này hắn làm lơ chống cự yếu ớt của Lạc Văn Chu, ngoan ngoãn để đối phương nắm cổ tay, liếm từ sau gáy anh xuống: "Sư huynh, anh chỉ giả đứng đắn."

Lạc Văn Chu rùng mình, không kịp đề phòng bị Phí Độ thúc vào sau đầu gối, ngã nhào xuống chăn nệm vừa trải ngay ngắn.

Tóc Phí Độ vừa gội ướt sũng, đọng thành giọt nước ở ngọn tóc, dưới ánh đèn đầu giường mờ tối trở nên rực rỡ, khiến người ta chóng mặt hoa mắt. Giọt nước bỗng nhiên thành hình nhỏ xuống, yết hầu Lạc Văn Chu nuốt xuống theo.

Phí Độ lại như cười như không bổ sung một câu: "Cơ mà tôi chỉ thích loại 'giả đứng đắn' dẫn sói vào nhà như các anh, mùi vị bình thường đều rất ngon."

"Cút xuống," Lạc Văn Chu như bị ba ba tinh Trung Hoa phụ thể, trong lòng bốc cháy hừng hực, vẫn đẩy hắn ra, nghiến răng nghiến lợi nói, "Mới ra viện đã tìm đường chết à?" (Ba ba tinh Trung Hoa là một loại thực phẩm chức năng từng rất phổ biến vào những năm 90, sau đó bị phát hiện là lừa đảo)

Phí Độ sớm nhìn ra ý chí chống cự của quân địch rất kém, chẳng thèm né tránh mặc anh đẩy. Quả nhiên, sức tay Lạc Văn Chu không hề mạnh hơn con Lạc Một Nồi là mấy, chỉ đẩy nhẹ một cái, Phí Độ không thuận thế lui lại, vậy là bàn tay Lạc Văn Chu áp trên ngực hắn liền thay đổi cảm giác, giống như không phải đang chống cự, mà là đang sàm sỡ vậy.

Lạc Văn Chu chạm đến trái tim đang đập của Phí Độ, nghe nói nơi ấy từng đột nhiên dừng lại, thế nên khi Phí Độ mới ra khỏi ICU, anh luôn không nhịn được lắng nghe tiếng tim hắn đập, sau đó nghĩ thầm, khi nào nhịp đập mỏng manh và chậm chạp này có thể khỏe mạnh lại một lần nữa, bảo anh làm gì cũng được.

… Bây giờ mạnh khỏe rồi, Lạc Văn Chu ngược lại hơi hối hận, rất muốn nuốt lại nguyên vẹn những lời lúc ấy đã nói.

Đương khi anh thất thần, Phí Độ bỗng tới gần, cơ toàn thân Lạc Văn Chu chợt căng lên, anh nín thở.

Phí Độ thoạt đầu chạm nhẹ khóe môi anh như có như không, sau đó với một chút giọng mũi, nói như thở dài: "Tìm đường chết có thể chết trên người anh, kết cục này rất tốt."

Lạc Văn Chu thật sự không muốn nghe thấy chữ "chết" này, chợt tái mặt: "Cậu nói…"

Thương thay một câu quở mắng "nói bậy nói bạ" vừa bắt đầu, thì anh đã bị Phí Độ bịt miệng.

Lần này nơi môi và răng là vị chanh nhàn nhạt – vị kem đánh răng nhà anh mới đổi.

Phí Độ biểu diễn tại hiện trường sự "khéo mồm khéo miệng" có thể thất nút cuống anh đào, khiến Lạc Văn Chu tin chắc lòng mình không suy nghĩ bậy bạ phải rối tung lên, vắt cạn chút lý trí cuối cùng. Đến khi Lạc Văn Chu hoàn hồn, anh đã không nhịn được hôn đáp lại, anh vô thức ấn lưng Phí Độ, hai tay thoát ly đại não khống chế, bắt đầu do cơ quan khác chi phối sờ soạng người Phí Độ… Cho đến khi anh không cẩn thận đụng trúng sau vai hắn.

Vừa vặn bị đè lên vết thương, Phí Độ rõ ràng giật mình vì đau, song người này đúng là đàn ông đích thực, vì vài mục đích không thể nói, hắn lại chịu đựng không hé môi. Thế nhưng Lạc Văn Chu chớp mắt đã tỉnh táo lại, dở khóc dở cười.

Bỗng nhiên, anh bất ngờ nghiêng người một cách khéo léo, vô cùng mau lẹ đè Phí Độ xuống tấm chăn nhăn nhúm, Phí Độ còn chưa kịp phản ứng, chợt thấy cổ tay lành lạnh, chỉ nghe "cụp" một tiếng, tay trái đã bị còng vào đầu giường.

Nhịp tim đập thình thịch của Lạc Văn Chu ổn định lại, anh đanh mặt cựa cái cổ đã cứng ngắc như đá: "Đàng hoàng xem nào!"

Phí Độ nghiêng đầu lắc cổ tay, còng phát ra tiếng va chạm véo von, hắn bật cười chẳng coi là gì: "Anh định vừa bắt đầu đã dữ dội như thế này à?"

Mùi vị của loại "đứng đắn giả" quả nhiên có thể nói là cực phẩm, danh bất hư truyền.

Lạc Văn Chu lườm hắn một cái, bực dọc cào mái tóc bù xù, đứng dậy giũ chăn, lôi đống chăn bị Phí Độ đè lên, nhanh nhẹn quấn hắn thành một con nhộng cỡ bự, sau đó búng đầu hắn.

Phí Độ: "…"

Không, hướng đi này hình như không đúng lắm.

Lạc Văn Chu búng đầu hắn xong lại thiết diện vô tư cách chăn vỗ người hắn vài cái: "Ngủ đi."

Chủ tịch Phí tuyệt đối không ngờ được, cảnh sát Lạc tuyên bố phải treo ảnh mình khỏa thân lại là hạng "đứng đắn thật". Hắn giống như gặp một động vật được quốc gia đưa vào sách đỏ ngay giữa đường phố sầm uất, sững sờ một lúc lâu, khó có thể tin nổi mà kéo còng tay trên đầu giường: "Lạc Văn Chu, anh để tôi ngủ như thế này?"

Lạc Văn Chu dĩ nhiên không định ngủ như vậy, một lát sau anh lại cầm máy sấy tóc đi vào, mở công suất lớn nhất, chĩa vào cái đầu "gợi cảm nhỏ nước" của ngài Phí sấy "ù ù ù", động tác giống hệt mỗi lần sấy lông cho con Lạc Một Nồi sau khi tắm xong.

Lạc Một Nồi nghe tiếng động quen thuộc này dòm vào qua kẽ cửa, phát hiện tên công nhân dọn phân kia đang thực hiện hành vi "ngược đãi vô miêu đạo" với một người khác, tức thì lo lắng, chỉ sợ kế tiếp sẽ đến lượt mình, vội vàng nhón chân yên ắng chuồn mất.

Ngài Phí bị mái tóc dài rũ rượi xõa vào mặt, nói chuyện là sẽ ăn tóc, đành phải ngậm miệng.

Lạc Văn Chu làm việc này rất quen tay, chưa đầy năm phút đã đơn giản mau lẹ xử lý xong cái đầu quý giá của ngài Phí, không mấy dịu dàng vò một phát, sau đó muốn vặn nhỏ đèn đầu giường: "Giờ thì ngủ được rồi, ngủ đi."

Phí Độ nhanh tay lẹ mắt giơ bàn tay tự do còn sót lại túm lấy Lạc Văn Chu: "Sư huynh ơi tôi sai rồi, anh thả tôi ra đi, tôi cam đoan sẽ không làm ẩu đâu."

Lạc Văn Chu nhìn hắn với khuôn mặt không biểu cảm, ti vi trong phòng khách đang chiếu lại một tiểu phẩm, một câu thoại hợp với tình hình vừa vặn bay vào kẽ cửa: "Đều là hồ ly ngàn năm, ngươi muốn chơi trò liêu trai gì với ta!"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu: "…"

Trong tình cảnh quỷ dị và âm nền quỷ dị, hai người ngơ ngác nhìn nhau một lát, rốt cuộc nhận ra chỗ hài hước của tình cảnh này, đồng thời bật cười.

Phí Độ dở khóc dở cười nằm lên gối – gối cực mềm, có mùi ngòn ngọt.

Không biết là Lạc Văn Chu rắc thứ an thần gì lên đó, hay Phí Độ tự hành mình mệt rồi, vừa chạm gối là mí mắt đã muốn khép lại. Dưới ánh sáng êm dịu của cây đèn đầu giường, hắn giơ một tay tự do lên che nửa mắt, ậm ừ nói: "Vậy rốt cuộc anh để tôi đến nhà anh làm gì?"

Lạc Văn Chu trầm mặc ngồi bên giường hắn một lúc: "Tôi muốn chăm sóc cậu, không được à?"

Phí Độ khựng lại, đôi mắt đã sắp nhắm lại im lặng mở ra: "Không phải anh đã chăm sóc hai tháng rồi sao?"

Lạc Văn Chu quay người lại, khuỷu tay chống lên đầu gối, chống đầu nhìn hắn: "Cậu cho rằng tôi chăm sóc cậu, là vì cậu cản giúp tôi một trái bom à?"

Không đợi Phí Độ trả lời, anh đã cách chăn vỗ người hắn một phát: "Đồ khốn nạn."

Phí Độ khẽ cựa mình, còng tay trên đầu giường "leng keng" một tiếng, hắn với mái tóc rối tung bị Lạc Văn Chu sấy phồng lên, bất đắc dĩ nhìn anh một cái, cũng không biết ai mới khốn nạn.

Lạc Văn Chu đột nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: "Hôm đi bắt Trịnh Khải Phong, 'vấn đề cá nhân' lúc ở trên xe cậu muốn hỏi tôi là gì?"

Phí Độ suy nghĩ một lúc, đặt bàn tay xuống, trực tiếp che khuất đôi mắt: "Quên ở trong bệnh viện rồi, không thì tôi nghĩ lại câu khác đi. Ví dụ như… anh thích tư thế nào?"

"Lúc ấy cậu muốn hỏi không phải là chuyện này." Lạc Văn Chu khẳng định, sau đó đương khi Phí Độ cho rằng anh chuẩn bị bỏ qua vấn đề này, anh lại nghiêm trang trả lời.

Anh nói: "Tôi thích chính diện có thể nhìn rõ mặt – câu hỏi chỉ cần thử là biết đáp án kiểu này thật sự không có giá trị, chủ tịch Phí, lúc làm ăn cậu cũng thiếu đầu óc như vậy à, thế mà nhà cậu vẫn chưa đóng cửa? Tôi cho một cơ hội giao dịch nữa, cậu thấy sao?"

Đội trưởng Lạc ép mua ép bán, Phí Độ không nói được cũng không nói không được, dưới ánh đèn đầu giường ấm áp hắn lặng thinh một lúc, rồi nói: "Hứa Văn Siêu… Chính là kẻ bắt cóc giết hại trẻ em kia, địa điểm hắn vứt xác thuộc về một công ty hạng mục bên dưới 'quỹ Quang Diệu', do vài thủ tục không làm được mà hạng mục vẫn treo đó, mảnh đất ấy cũng thành bãi tha ma an toàn bỏ hoang – việc này các anh đã biết rồi. Tôi nói chút việc các anh chưa biết đi, bản kế hoạch của hạng mục này từng đưa đến tay Phí Thừa Vũ, muốn ông ta đầu tư, Phí Thừa Vũ không chịu, lý do là 'không có hình thức lợi nhuận hoàn thiện'."

Phí Thừa Vũ chính là cha Phí Độ, người đặt nền móng cho cả tập đoàn nhà họ.

Câu "không có hình thức lợi nhuận hoàn thiện" này nghe không có gì khác thường, Lạc Văn Chu lại nghe ra điều gì đó càng sởn gai ốc hơn từ giọng nói của Phí Độ. Anh vô thức thẳng lưng lên: "Ba cậu cũng dính dáng đến quỹ Quang Diệu?"

"Từng là đối tác rất chặt chẽ," Phí Độ giơ hai ngón tay, ý bảo đây là câu hỏi thứ hai, "Sau khi tiếp quản công ty tôi tra được, trước kia ông ta còn từng quyên rất nhiều khoản cho một quỹ công ích thuộc Quang Diệu, ban đầu công ty quản lý không quy phạm, sổ sách rất khó tra, nhưng thông qua chút ít tư liệu để lại, tôi biết được quỹ Quang Diệu này có lịch sử lâu đời, tất cả hạng mục hợp tác với họ hầu như không có lời-"

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật nhẹ.

"Tôi hiểu con người Phí Thừa Vũ, cực kỳ tham lam, hơn nữa khôn khéo và tàn nhẫn," Phí Độ nói chậm rãi, mỗi một chữ đều như kẹt trong họng, phun ra rất nặng nề, "Lúc ấy có vài mạng mục đầu tư rất vớ vẩn, nhìn là biết lỗ, nhưng ông ta hết lần này đến lần khác mắc lừa, tôi thật sự không tin."

Lạc Văn Chu im lặng suy nghĩ chốc lát: "Còn gì nữa?"

"Hết rồi," Phí Độ nhún vai, "Anh cho rằng một 'thiếu gia' rất dễ sống trong tập đoàn rắc rối phức tạp ông ta để lại? Tôi chỉ là muốn đọc tài liệu mã hóa quan trọng của công ty mà đã mất gần hai năm rồi."

Vừa âm thầm vừa công khai xử lý một chuỗi chướng ngại vật.

Phí Độ nuốt lại câu sau, làm bộ rất hào hứng, ngồi dậy dựa đầu giường: "Đến tôi hỏi anh rồi. Anh…"

Lạc Văn Chu giơ tay chặn môi hắn: "Cậu có cần suy nghĩ thật kỹ không? Đừng lãng phí cơ hội nữa, nếu thật sự không nghĩ ra, thì tôi có thể thuật lại một lần những lời hôm đó chúng ta nói trên xe."

Phí Độ trầm mặc rất lâu, đôi mắt hoa đào vốn có vài phần ngả ngớn cũng trầm tĩnh lại, hồi lâu hắn mới nói: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tuyển thủ tích cực trả lời câu hỏi như anh."

Lạc Văn Chu áp sát không tha mà nhìn thẳng vào mắt Phí Độ.

Anh có thể cảm giác được, khi Phí Độ bảo anh dùng vấn đề riêng tư để trao đổi tin tức, không hoàn toàn là đùa giỡn, lúc ấy trong lòng hắn thật sự muốn hỏi một câu gì đó, nhưng rất nhanh lại hối hận không muốn nói nữa, vừa vặn xe tải của Trịnh Khải Phong xuất hiện, cho hắn một lối thoát – nếu Phí Độ chỉ muốn đùa giỡn hơi tục, có thể vừa theo dõi vừa nói, tình thế lúc đó không khẩn cấp đến mức không có thời gian nói một câu.

Khóe miệng Phí Độ hơi căng lên không dễ phát hiện.

Lạc Văn Chu đợi một lát, ánh mắt hơi tối đi, giọng chậm lại: "Được rồi, hoặc cậu cũng có thể đợi đến ngày mai lại nói…"

"Lúc ấy tôi muốn hỏi…" Phí Độ gấp gáp mở miệng, nói một nửa lại tự bật cười, "Câu hỏi này càng vô vị hơn, nếu không phải anh khăng khăng hỏi đến cùng thì tôi đã quên lâu rồi – Lúc ấy chẳng phải anh nói, anh không phải là một tên cặn bã vừa thổ lộ xong quay đầu đi liền hoài nghi đối phương à? Tôi chỉ muốn hỏi, anh thổ lộ lúc nào, sao tôi không biết?"

"Cậu không biết?" Lạc Văn Chu nhướng mày, "Tôi cảm thấy mình nói không mập mờ lắm, một người giỏi suy đoán từ dấu chấm câu của người khác như cậu, lại còn nói không biết?"

"Cậu thật sự không hiểu hay vờ hồ đồ hả Phí Độ," Lạc Văn Chu thở dài, vuốt ve cằm hắn, "Cậu còn định nói, cậu không biết tại sao mẹ tôi mang cơm đến bệnh viện cho cậu, đúng không?"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nắm cằm bắt hắn ngẩng đầu lên: "Còn nữa, hôm nay cậu theo tôi về đây, là tính toán ngủ với tôi, chứ chưa từng định ở lại lâu, đúng không?"

Phí Độ nhất thời không nói nên lời.

Rõ ràng là hắn động tay động chân trêu chọc trước, là hắn thập thò cạnh ranh giới thăm dò trước, nhưng khi thật sự bị kéo vào, hắn lại luống cuống, bản năng muốn chạy trốn.

Thế nhưng, bản năng muốn chạy, mà lòng không muốn chạy, hai bên giao chiến, hắn nhất thời tiến thoái lưỡng nan, đành phải vô cùng sợ hãi mà cứng đờ ở đó.

Lạc Văn Chu dùng một tiếng cười nhạo bóp chết một con đường khác của hắn.

Lạc Văn Chu nói: "Cậu nghĩ hay gớm."

Sau đó anh tự mình ôm chăn tới, vứt xuống cạnh Phí Độ, đệm một ít bông trên còng, tắt đèn đầu giường: "Đêm muốn dậy thì kêu tôi mở khóa cho, ngủ đi."

92. Quyển 4 - Chương 2: Verkhhovenxki 2

Phí Độ nằm viện hơn hai tháng, đại khái đã đủ hết giấc ngủ cả đời hắn, thật sự ngủ hơi nhiều rồi. Hôm nay hắn chẳng dễ gì bị cái gối mềm mại khơi dậy một chút buồn ngủ, lại bị "tâm viên" và "ý mã" thay nhau giày vò, vừa nằm xuống cảm xúc liền hơi khó yên – đặc biệt là khi đối tượng tâm viên ý mã bên cạnh còn rất đỗi vô tư ngủ ngon lành.

Hắn đành phải đổi một tư thế tương đối thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu bắt đầu suy nghĩ đủ thứ như đèn kéo quân. Nghĩ việc hắn vẫn đang truy tra, nghĩ bước kế tiếp phải đi thế nào, nghĩ những chuyện hắn tiết lộ với Lạc Văn Chu, và vẫn đang giấu giếm…

Quả bom bất ngờ trên xe Trịnh Khải Phong, không chỉ khiến Phí Độ suýt chết, cũng ít nhiều đảo lộn kế hoạch của hắn.

Ví dụ như do hắn nằm viện, kế hoạch Tập Tranh không thể không tạm thời đổi người liên lạc. Người liên lạc mới hiển nhiên thay tạm chỉ để kiếm học phần, ngoại trừ lo thủ tục lấy tư liệu, căn bản không đến Cục công an, khoảng thời gian này trong cục lại xoay như chong chóng vì vụ án nhà họ Chu, việc xây dựng hồ sơ cho "Tập Tranh" cơ bản đình trệ.

Hoặc như, vụ án Chu Thị này vừa xảy ra, "những người đó" không kịp đề phòng lộ ra cái đuôi hồ ly trong tầm nhìn của công chúng. Mặc dù cuối cùng họ dùng tới thủ đoạn "giết người diệt khẩu" cực kỳ thấp kém lấp liếm qua chuyện, có thể cho Cục công an miễn cưỡng chắp vá ra một vụ án chứng cứ liên kết, nhưng sợ rằng những người chú ý đến đều có nghi hoặc và phỏng đoán của riêng mình.

Đương nhiên, điều này đối với Phí Độ cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Nhưng kinh động đến sức mạnh công quyền, đồng thời cũng có nghĩa là, hắn muốn thần không biết quỷ không hay giải quyết "những người đó" như kế hoạch ban đầu sẽ khó hơn.

Còn có…

Còn có Lạc Văn Chu.

Đúng rồi, bỏ xuống những kế hoạch trung trường kỳ phức tạp đó tạm thời không đề cập, trước mắt còn một "việc vặt" như lửa sém lông mày khiến Phí Độ lưỡng nan – hôm nay hắn mù mờ ở nhà Lạc Văn Chu, ngày mai lại nên làm thế nào?

Hắn phải lơ mơ ở lại đây? Hay cứ tạm biệt chạy lấy người cho rồi?

Phí Độ trời sinh quen sống cô độc, lớn lên lại học được sống phóng đãng, nhưng mà chưa từng có ai dạy hắn thế nào là quan hệ "dài lâu ổn định".

Vừa nghĩ đến đủ các bất tiện và sự không xác định khổng lồ tương lai, trong lòng Phí Độ liền vô cớ trỗi lên sự nôn nóng, quả thật không thể hiểu nổi tại sao mình vẫn chưa bẻ khóa còng tay, chân trần nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Song may mắn là, đương khi Phí Độ không chịu nổi ngàn vạn suy nghĩ trong đầu tra tấn, phần lưng và ngực bị thương đột nhiên cùng đau đớn, cắt ngang mạch suy nghĩ lộn xộn.

Phí Độ nhất thời không thở nổi, thế là hắn lặng lẽ vén tấm chăn đè trên người lên một chút, sau đó theo thói quen trở mình nằm ngửa, để hơi thở dài lâu và vững vàng như ngủ say, chịu đựng cơn đau này.

Phí Độ chẳng những không kêu than, ngược lại còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm – hắn rất thích ốm đau, đối với hắn mà nói, đôi lúc đau đớn trên thân thể giống như một liều thuốc trấn tĩnh vậy, khi chuyên tâm đối kháng đau đớn hắn thường có thể gạt đi những suy nghĩ lung tung, thậm chí khiến hắn sinh ra cảm giác thỏa mãn, ham muốn khống chế được thả ra hết mức, là một chuyện rất gây nghiện.

Trong sự đau đớn nửa ngạt thở này, Phí Độ rốt cuộc dừng việc tự tra tấn mình suốt nửa đêm, nhễ nhại mồ hôi lạnh mà dần dần thả lỏng, bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Tiếc thay, đương khi hắn sắp chiến thắng sự mất ngủ, Lạc Văn Chu lại khiến hắn công cốc – khả năng là tên kia sợ hắn ngủ không ngon, tự cho là khẽ khàng bò dậy mở còng. Giữa cảnh tĩnh mịch chốt kim loại

"Tách" một tiếng hết sức chói tai, như một cây kim đâm vào cơn buồn ngủ Phí Độ khó khăn lắm mới tụ lại được.

Phí Độ: "…"

Thật sự rất đội ơn sự "quan tâm" của Lạc sư huynh.

Lạc Văn Chu tựa hồ cũng ảo não vì tiếng động hơi lớn, trong bóng tối, anh nín thở, cẩn thận quan sát động tĩnh của Phí Độ.

Phí Độ nhắm mắt vờ ngủ, song càng vờ ngủ thì thần kinh thường càng sục sôi, cơ hồ phải nhảy điệu Tăng-gô.

Cả buổi trời Lạc Văn Chu mới quan sát xong, rón ra rón rén quay về trên giường, nệm truyền đến chấn động nhè nhẹ, Phí Độ thở phào nhẹ nhõm, vị kia cuối cùng đã chịu yên rồi. Hắn một lần nữa thả lỏng tứ chi căng thẳng, đồng thời miên man nghĩ: chung giường chung gối với người ta chỉ có điểm này là không tốt, "vận động" xong nhắm mắt ngủ ngay được còn đỡ, một khi hơi mất ngủ, người bên cạnh hít thở trở mình cũng là quấy rầy, đặc biệt cảm giác tồn tại của Lạc Văn Chu còn như vậy…

Lạc Văn Chu cảm giác tồn tại rất mạnh lại có tiếng sột soạt, lần này tên đáng ghét đó trở mình muốn dậy.

Phí Độ ngoài dở khóc dở cười còn thật sự hơi đau đầu, rất muốn dùng búa đập ngất Lạc Văn Chu, rồi đập ngất chính mình đi.

Lạc Văn Chu hoàn toàn không biết mình đang phá mộng đẹp của người ta, anh chống hai tay trên nệm, nửa người trên thẳng lên, nhờ ánh sáng nhạt trong bóng đêm, thò đầu ngắm "khuôn mặt ngủ say" của Phí Độ, ngắm một lúc, anh thật sự không nhịn nổi, tiến lại khẽ hôn Phí Độ một cái, sau đó rón rén kéo hắn vào lòng – những việc này chỉ có thể lén lút làm nhân lúc hắn ngủ, nếu không tên này khéo lại được một tấc muốn tiến một thước.

Phí Độ: "…"

Hắn nằm như xác chết mặc cho Lạc Văn Chu loay hoay một lúc, tiếng hít thở khi nãy đã cảm thấy phiền lần này trực tiếp dán vào tai, lồng ngực phập phồng kề sát sau lưng, hai cái chăn bỏ không một, tư thế rất chật chội.

Phí Độ bất đắc dĩ nghĩ: "Thôi vậy."

Hai chữ "thôi vậy" này như có ma thuật, hiệu quả dựng sào thấy bóng, chợt sinh ra trong lòng hắn, mọi phiền nhiễu xung quanh khoảnh khắc đã kết thúc, Phí Độ một đêm yên giấc.

Song hắn ngủ yên ổn, lại bị hù tỉnh dậy.

Sáu giờ sáng, Lạc Một Nồi đúng giờ thức dậy từ giấc đầu tiên, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì, thế là ngài mèo giơ nanh giơ vuốt vươn vai duỗi lưng, lắc đầu vẫy đuôi giũ một cái, giữ xẹp mớ lông toàn thân xù lên. Rồi nó như thường lệ tuần tra một vòng "lãnh địa", cuối cùng chui qua kẽ cửa vào phòng ngủ chính cao hơn các chỗ khác hai độ.

Lạc Một Nồi kéo mình ra dài hơn một thước, nhón chân sau bám mép giường, tò mò ngửi trái ngửi phải, sau đó nó đánh bạo "Meo" một tiếng, dẻo chân nhảy lên giường, cúi đầu ngửi bàn tay Phí Độ đặt ở ngoài chăn.

Phí Độ nửa ngủ nửa tỉnh cảm thấy một cục lông cọ tay hắn, vô thức giơ tay sờ, chạm đến một sinh vật nhỏ mềm mại ấm áp.

Hắn thoạt đầu sửng sốt, ngay lập tức cả người đột nhiên từ trạng thái ngủ tiến vào trạng thái căng thẳng. Phí Độ ngồi bật dậy, đồng tử tích tắc co lại, máu toàn thân đều bị huyết áp tăng vọt lên đẩy vào tứ chi, tay chân nhất thời tê dại, cổ như bị vòng kim loại trong tưởng tượng thít chặt, khiến hô hấp không tự chủ được hơi dừng lại.

Lạc Một Nồi vốn đang chăm chú phân biệt mùi lạ, bị hắn đột nhiên như xác chết vùng dậy dọa nhảy bật lên, lông xù hết ra, chân sau giẫm hụt mép giường, bốn chân múa may rơi xuống.

Một người một mèo hoảng hồn nhìn nhau giây lát, rốt cuộc quấy rầy đến người đứng đầu gia đình. Lạc Văn Chu mơ mơ màng màng kéo Phí Độ vào lòng, vỗ nhẹ lưng hắn: "Đừng nghịch… trời còn chưa sáng đâu."

Phí Độ lúc này mới định thần lại, chầm chậm phun ra hơi thở nén trong cổ, tỉnh đến không thể tỉnh hơn.

Lạc Một Nồi đã chui xuống dưới cái ghế mây ở đầu giường, chỉ lộ ra cái đầu, đôi tai nhọn dán vào nhau trên đỉnh đầu y như con thỏ, sợ hãi co chân trước trợn mắt nhìn hắn.

Phí Độ nhìn nó một lát, từ từ nhích khỏi cánh tay Lạc Văn Chu, yên ắng xuống đất đi ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Một Nồi cảnh giác dòm lom lom bóng lưng hắn, hoài nghi tên dọn phân ngu xuẩn kia đã bị "kẻ xấu" hại chết, vội vã nhảy lên giường kiểm tra. Nó đi quanh Lạc Văn Chu hai vòng, vui mừng phát hiện tên dọn phân còn thở, liền yên tâm, không thèm thương xót đạp lên người anh đuổi theo ra ngoài phòng ngủ, tiếp tục tra xét tình hình quân địch.

Song "kẻ địch" không công chiếm cái kệ cho mèo trèo, cũng không cướp ổ nó, chỉ đứng ngẩn người ngay cửa sổ sát sàn chỗ ban công. Lạc Một Nồi vẫn sợ hắn, trù trừ tại chỗ không dám đi tới, lòng đầy lo âu, bởi vậy không tự chủ được đuổi theo đuôi mình, chờ đến khi nó nhận ra, phát hiện Phí Độ đã nhìn chằm chằm mình một lúc lâu, Lạc Một Nồi vội vàng thắng cái két, trừng đôi mắt to thô lố cứng đờ thành tiêu bản.

Phí Độ vẫn nhớ rõ bộ dạng con mèo này hồi nhỏ, khi đó nó còn là một chú mèo con run rẩy giơ đuôi, trên đầu mọc lông tơ như gà con, khiến nó trông đầu to mình nhỏ, mặt ngơ ngác do thiếu trí khôn.

Nể mặt Đào Nhiên, hắn miễn cưỡng đem mèo con về căn nhà ở nội thành, mỗi ngày ngoại trừ cho cơm cho nước, cơ bản làm như không thấy nó. Mèo con trời sinh thích dính người, tuy rằng năm lần bảy lượt bị phớt lờ, vẫn không từ bỏ dụi dụi cọ cọ, ngớ lo nó là nó sẽ kêu meo meo, khiến Phí Độ phiền không chịu nổi.

Một ngày nọ, chú mèo con giơ chân níu ống quần hắn làm nũng, Phí Độ rốt cuộc hết sạch kiên nhẫn. Đương khi hắn cau mày lạnh lùng nhìn con mèo ấy, định đem cho lại người khác, thì Phí Thừa Vũ đột nhiên đến.

Nháy mắt nghe thấy tiếng mở khóa, Phí Độ túm con mèo bám trên ống quần, bẻ gãy móng chân nó, một tiếng thét yếu ớt của mèo con còn chưa kịp kêu ra, nó đã bị thiếu niên nắm cổ không phát ra tiếng, sau đó thô lỗ ném vào ngăn kéo.

Ngăn kéo vừa đóng lại, người đàn ông kia liền đẩy cửa đi vào. Phí Độ cầm một quyển sách trên tay, điềm nhiên ra khỏi thư phòng, giống như vừa bị tiếng mở cửa quấy rầy.

Phí Thừa Vũ vẫn phát hiện thức ăn và chậu cát cho mèo ở trong nhà hắn, may mắn là, hôm nay hắn vừa dọn sạch cát, thức ăn còn chưa kịp bỏ vào.

Phí Thừa Vũ hỏi: "Con nuôi cái gì vậy?"

"Mèo," Phí Độ lúc ấy chưa đầy mười lăm tuổi vẻ mặt lơ đãng, như thuận miệng nói, "Tay cảnh sát lo chuyện bao đồng kia cho."

Phí Thừa Vũ hết sức hứng thú quay đầu nhìn hắn: "Cậu cảnh sát trẻ đó cũng trẻ con nhỉ, mèo ở đâu? Đưa cho ta xem."

Phí Độ nhìn ông ta, nở nụ cười lạnh lẽo và quỷ dị, xòe bàn tay ra, lòng bàn tay có mấy sợi lông mèo dính máu: "Ở đây này."

Phí Thừa Vũ nhìn thấy thế không nói gì, chỉ dạy dỗ hắn vài câu không nặng không nhẹ, dặn hắn mua con khác gần giống vậy trả người ta, thời điểm thích hợp có thể thân với cảnh sát một chút, tương lai sẽ có lợi. Phí Độ không buồn nâng mí mắt lên, uể oải nghe, chẳng biết nghe lọt mấy câu, đồng thời trước mặt Phí Thừa Vũ, hắn khéo tay tết mấy sợi lông mèo lại, đến khi ông ta rời khỏi, hướng về bóng lưng ông ta dửng dưng thổi một cái-

Phí Thừa Vũ kiểm tra xong "tác phẩm tâm đắc" của mình, thỏa mãn đi về.

Đó là lần đầu tiên Phí Độ phản kháng, lần đầu tiên lừa dối, lần đầu tiên biết, trên thế giới này không ai là vạn năng, ma quỷ cũng có thể dễ dàng bị sự tự tin quá độ lừa gạt.

Có điều, bây giờ chú mèo con năm đó đã thành một con to tướng, nghe nói tính tình lập dị, lại còn rụng lông-

Phí Độ thu lại ánh mắt khiến Lạc Một Nồi căng thẳng, chậm rãi đi qua bên cạnh nó, thêm đầy thức ăn vào bát cho mèo.

Lạc Văn Chu bình thường tám giờ rưỡi làm việc, có thể dậy lúc tám giờ mười phút là không tệ rồi, sáng nào cũng như đánh giặc vậy. Nhưng hôm nay, chưa đến tám giờ anh đã mở mắt, thoạt đầu đưa tay sờ, không thấy gì, anh vội trở mình, nhìn nửa giường lạnh lẽo mà sững sờ một lúc lâu, cơ hồ hơi hoảng loạn lao ra ngoài.

Cho đến khi nhìn thấy Phí Độ ngồi trên ban công uống cà phê, Lạc Văn Chu mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên bàn nhà ăn bày sandwich đã làm nóng và một ly cà phê khác, hẳn là Phí Độ sáng sớm xuống lầu mua. Thức ăn của Lạc Một Nồi còn hơn nửa đĩa, con khốn nạn có sữa là mẹ đó đang ngồi chồm hổm trên sofa liếm chân, rành rành là đánh chén phủ phê rồi, căn bản không định ngó ngàng tới tên hốt phân hết thời.

"Dậy sớm vậy," Lạc Văn Chu lẩm bẩm một câu, lại cau mày đi tới giật cà phê của Phí Độ, "Ai cho cậu uống cái này, vào bếp lấy sữa trong tủ bên trái."

Phí Độ chỉ đồng hồ: "Anh sắp muộn giờ rồi."

Lạc Văn Chu chẳng thèm tranh cãi với hắn, tính cho hắn lĩnh giáo thế nào là "đàn ông như vòi rồng".

Song chờ đến khi anh rửa mặt xong xuôi, hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy Phí Độ đã mặc quần áo chỉnh tề, lòng Lạc Văn Chu không khỏi thất lại.

Anh cắn một miếng hết nửa cái sandwich, trong lúc sắp bị nghẹn chết, ra vẻ điềm nhiên hỏi: "Hôm nay cậu phải ra ngoài à?"

Phí Độ nghe anh hỏi bỏ sữa xuống, vẻ mặt hơi khó xử.

Lạc Văn Chu như học sinh thi đại học mới nhập số báo danh chờ tra kết quả, trái tim khoảnh khắc đã vọt lên tận cổ, xảy ra va chạm thảm thiết với món điểm tâm vừa nuốt, chỉ sợ Phí Độ cho anh một câu, "Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi nên cáo từ thì hơn".

Phí Độ: "Khu nhà anh không còn chỗ đậu xe thừa đúng không?"

Trái tim treo cao của Lạc Văn Chu lại rơi bộp xuống ngực, hoa trong tim đang ươm nụ đồng loạt nở rộ, anh thật sự khó có thể che giấu, không tự chủ được nở nụ cười.

Phí Độ nhìn vẻ mặt anh, hết sức bất ngờ, bụng nghĩ: "Không nhìn ra cái tiểu khu ghẻ lở này còn rất dư chỗ để xe."

Kết quả liền nghe Lạc Văn Chu hoa lòng nở rộ nói: "Ha ha, đúng thế, không còn."

Phí Độ: "…"

Tên này bị bệnh gì vậy!

Lạc Văn Chu vài ba miếng nhét hết bữa sáng vào bụng, ném chìa khóa xe cho hắn, cũng không hỏi hắn muốn đi đâu: "Mấy bữa nay ra ngoài cứ lái xe tôi trước đi, chờ cuối tuần tôi sẽ nghĩ cách kiếm cho cậu một chỗ… Tối đa một chỗ, đừng lái hết 'tam cung lục viện' tới đây."

Phí Độ: "Anh thì sao?"

Lạc Văn Chu tràn trề sinh lực khoát tay, chạy xuống hầm vác con ngựa sắt của mình, như thể chó điên, lọc cọc cưỡi đi, đạp xe đạp ra khí thế của tên lửa, như "cầu vồng trắng xuyên qua mặt trời" phóng đến Cục công an thành phố.

93. Quyển 4 - Chương 3: Verkhhovenxki 3

"Cầu vồng trắng xuyên qua mặt trời" rốt cuộc vẫn không nhanh bằng bốn bánh xe kết quả của khoa học kỹ thuật hiện đại, đồng chí Lạc Văn Chu làm đỏm cả buổi sáng, bất hạnh đến muộn một cách vinh quang.

Có điều, về mặt này Lạc Văn Chu chính là kẻ tái phạm, muộn mười mấy hai mươi phút còn chưa đủ để khơi dậy cảm giác tội ác, anh nghênh ngang đi vào văn phòng, hết sức thản nhiên để mọi người nhìn chằm chằm: "Chào buổi sáng, các hài nhi, đã ăn chưa?"

Các ánh mắt hơi ánh lên sự chờ mong, quần chúng đói khát thâm tình nhìn anh.

Lạc Văn Chu tay không cười "ha ha", đắc ý dương dương tuyên bố: "Tôi ăn rồi."

Các ánh mắt ẩn tình lập tức "hắc hóa" ngay tại chỗ, biến thành tên nhọn thù hận, chỉ hận không thể ghim Lạc Văn Chu xuống đất rồi đạp một vạn phát.

Nhưng ngay sau đó, quán ăn dưới lầu theo sát đưa lên mấy lồng bánh bao mới hấp, biết được đây là đội trưởng Lạc quẹt thẻ mua, cảm xúc của quần chúng nhân dân ổn định lại, đội trưởng Lạc một lần nữa trở thành đội trưởng tốt của mọi người.

Lang Kiều vừa chia bánh bao cho mọi người vừa hỏi: "Sếp, anh lại dậy muộn phải không?"

"Không có," Lạc Văn Chu nói với ngữ khí giống như rất tùy tiện, "Sáng sớm anh để người ta lái xe anh đi rồi, anh đạp xe đi làm."

Lạc Văn Chu không có thói xấu coi xế cưng là vợ bé, về mặt này anh khá hào phóng, khi mặc thường phục đi điều tra không tiện dùng xe công, anh thường xuyên "xe tư dùng vào việc công", thỉnh thoảng còn cho đồng nghiệp quỷ nghèo mượn đi xem mắt. Song trọng điểm của câu này không ở "mượn xe", mà ở "sáng sớm".

Có đồng nghiệp hiếu sự thò đầu hỏi: "Ai sáng sớm lái xe của anh đi, đội trưởng Lạc, đêm qua nhà anh có người ở lại à?"

Lạc Văn Chu cười giấu đầu hở đuôi, không nói phải cũng không nói không phải, hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt "cùng nhau ồ lên", xong xuôi còn khoe mẽ, thật khoe khoang giả phàn nàn mà nói một câu: "Om sòm gì, anh hít một bụng gió tây bắc còn chưa tiêu hóa đây. Chậc, những lúc thế này lại cảm thấy, chó độc thân cũng có cái lợi của chó độc thân."

Mọi người nghe những lời này, bánh bao trong miệng bỗng nhạt thếch, mặc dù no bụng vẫn hơi muốn vung sào nổi dậy giết chết tên khốn này.

Lạc Văn Chu hài lòng thu hoạch các ánh mắt chết chóc, mở máy tính đăng nhập "hệ thống làm việc di động" của Cục công an.

Từ lần trước xảy ra vụ để lộ bí mật thân phận cảnh sát theo dõi Dương Ba, anh liền hình thành thói quen không có việc cũng đăng nhập xem thử.

"Đúng rồi, sếp, hôm qua chủ nhiệm Vương bên hành chính nói, sắp cuối năm rồi, trong cục định làm phim tuyên truyền phổ cập giáo dục an toàn để chiếu trên tàu điện ngầm, bảo đội chúng ta đưa ra mấy người." Lang Kiều nói, "Phải có hình tượng tốt."

"Bảo với Lão Vương, dưới tay anh là ương ca… Không, đội ngũ người mẫu hàng đầu hệ thống công kiểm pháp thành phố, nói ông ấy đến chọn tùy tiện, thích ai cứ trực tiếp dẫn đi, chúng ta bán thân không bán nghệ…" Lạc Văn Chu vươn vai, tiện tay kéo trang chủ xuống, "Trời, chuyện gì đây, sao bọn nhãi con bỏ nhà đi bụi cũng đẩy đến chỗ chúng ta?"

Tên đầy đủ của hệ thống làm việc di động này quá dài, vì thế mọi người đặt nghệ danh cho nó là "máy quẹt thẻ". Kỳ thực lý niệm thiết kế hệ thống rất tiên tiến, là mạng nối liền trong phạm vi toàn thành phố, song không trải qua phổ biến mang tính cưỡng chế, chức năng lại trùng nhiều với mạng nội bộ công an vốn đã có, ra đời rất thừa thãi. Thế là nó và vô số hoạt động không biết tên Cục công an tổ chức hàng năm – như là phim tuyên truyền chẳng ai xem, đều thành "công trình mặt mũi".

Ngoại trừ khi ra ngoài làm nhiệm vụ phải nhớ trò rườm rà theo chủ nghĩa hình thức là "máy quẹt thẻ" này, những người khác cơ bản chỉ đến lúc viết tổng kết cuối năm mới nhao nhao như ong vỡ tổ đăng nhập kiểm tra lịch làm việc của mình.

Lạc Văn Chu được phân quyền tương đối cao, ngoại trừ có thể kiểm tra tình hình đi làm nhiệm vụ của mọi người thuộc đội hình sự Cục công an, anh còn có thể biết đội trinh sát hình sự phân cục các khu trước mắt đang làm gì. Nếu phân cục các khu và chốt công an trên đường gặp phải tình hình tương đối phức tạp, cần chuyển giao cấp trên, họ cũng sẽ chuẩn bị sẵn thông tin đơn giản, trước khi nộp lên người phụ trách ban ngành liên quan theo trình tự.

Nhưng mà vụ án lúc này đưa đến chỗ anh quả thật hơi vặt vãnh – là một vụ học sinh trung học tập thể bỏ nhà đi bụi.

Thành phố có một trường tư thục bao gồm cả cấp hai và cấp ba, tên là trung học Dục Phấn. Trung học Dục Phấn quản lý khép kín, học sinh đều ở nội trú, một tuần mới được về nhà một lần, tuần này lại có mấy học sinh lớp 10 nhân đêm trèo tường bỏ trốn, một học sinh trong số đó còn để lại lá thư cho giáo viên phụ huynh, nói nguyên nhân trốn đi, không ngoài "áp lực quá lớn", "cô độc không ai thấu hiểu" này nọ.

Lạc Văn Chu xem xong chẳng hiểu gì hết: "Tôi nói, trọng điểm công việc của chúng ta bước tiếp theo phải chăng sẽ biến thành tìm chó lạc?"

Hệ thống công an Yến Thành bình thường là thế này – các vụ án như tự tử, tai nạn, tìm người linh tinh, sẽ do công an ở đồn cơ sở xử lý. Nếu sau khi công an nhân dân tham gia, phát hiện vụ việc tương đối phức tạp, cần phối hợp nghiệp vụ trinh sát hình sự chuyên nghiệp, sẽ báo lên đội trinh sát hình sự phân cục huyện khu tương ứng.

Thông thường chỉ có những vụ đại án trọng án liên khu vực, hoặc ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, mới kinh động Cục công an.

Lang Kiều đi vào văn phòng anh, thò đầu nhìn: "A, chuyện này à, em biết, đầu tiên chuyện này liên khu vực, hơn nữa nghe nói còn nhờ cảnh sát mạng hỗ trợ, không phải một hai đồn công an có thể giải quyết được, ban ngành hợp tác tương đối nhiều, khả năng là lúc trình lên không nhìn kỹ, thuận tay cho Cục công an vào luôn."

Đào Nhiên lấy làm lạ hỏi: "Tìm người cần cảnh sát mạng làm gì? Đám nhãi ranh này trốn nhà đi tiệm net à?"

"Không phải, bởi vì bức thư đứa trẻ dẫn đầu để lại đang rất hot trên mạng," Lang Kiều dùng di động mở mạng xã hội cho họ xem, "Còn có rất nhiều người chuyển tiếp, bọn trẻ con bây giờ đều không rời khỏi mạng, lỡ như nhìn thấy, có thể sẽ không kiềm được lòng ham hư vinh mà trả lời, đến lúc đó có thể lập tức định vị được chúng."

Lạc Văn Chu nhìn lướt qua: "Ba ngày rồi mà vẫn chưa tìm được?"

Thanh thiếu niên bỏ nhà đi bụi và trẻ em lạc đường không giống nhau, đi bụi là học sinh cấp ba, tuổi từ mười bốn đến mười sáu, trai gái đều có, do là tự phát kết bạn đi nên xác suất gặp nguy hiểm cũng không cao, vả lại tuổi còn nhỏ, tương đối dễ lần tìm, thường sẽ bị bắt về rất nhanh.

Dĩ nhiên, thường gặp hơn là lũ ranh con xài hết tiền rồi không đợi bị tìm được đã tự mình ngoan ngoãn xéo về, ba ngày vẫn chưa tìm được thì quả thật không bình thường lắm.

"Ai biết đã chạy đi đâu," Lang Kiều nhún vai, "Nhớ lúc em còn trẻ, mỗi ngày đều bận yêu sớm, chẳng có thời gian làm ba cái trò này gây khó cho giáo viên phụ huynh…"

"Đúng, chắc chắn em cũng không có thời gian học hành." Lạc Văn Chu trợn mắt cắt ngang, "Tam tuế khán lão, triển vọng của em cũng chỉ đến thế thôi – đừng lắm lời nữa, chuẩn bị họp!" (Tam tuế khán lão đại khái là nhìn hành động cử chỉ của đứa trẻ này là biết mai kia lớn lên sẽ ra sao)

Đây là đoạn thời gian thanh nhàn hiếm hoi của Cục công an sau cường độ công tác không dành cho người suốt hơn nửa năm, Lạc Văn Chu uể oải chủ trì một cuộc bấm di động… Không, đại hội học tập tư tưởng, nội dung chủ yếu do đội phó Đào dùng giọng đều đều đọc tài liệu học tập thôi miên, các đồng nghiệp trung

lão niên châu đầu ghé tai phàn nàn con cái không ngoan ngoãn học hành, thanh niên do chính đội trưởng Lạc làm gương, lập đoàn đánh boss ngay trong phòng họp.

Nếu ngày nào cũng được như hôm nay thì tốt rồi – cả Yến Thành bao phủ trong cảnh giá rét, mọi người ngáp ngắn ngáp dài đi làm đi học, hệ thống công an ngủ đông trong phòng họp yên tĩnh, vụ án lớn nhất trên tay là một nhóm học sinh cấp ba bỏ nhà đi bụi.

Boss trong game điện thoại bị đánh lên chầu trời, Lạc Văn Chu nháy mắt ra hiệu với đám người xung quanh, ở dưới bàn họp vỗ tay khen nhau. Đồng thời, anh lại không nhịn được thất thần, nghĩ thầm trong đầu: "Phí Độ lúc ấy làm gì ở trường nhỉ?"

Khi đó mẹ mới chết, hắn lại có một người cha không nói rõ được, một cậu bé mười bốn mười lăm tuổi, cả một câu dư thừa cũng không muốn nói với người ta, tâm sự nặng nề tựa ngàn cân, hắn có nghe giáo viên giảng bài không? Sẽ như lũ trẻ khác, lo nghĩ mình phải thi đại học nào chứ? Có thể không buồn không lo mụ mị trong yêu đương sớm chứ?

"Sếp, mở ván nữa rồi, mau vào đi."

Lạc Văn Chu định thần lại, một lần nữa cầm chiếc điện thoại đã nóng, cảm thấy Phí Độ e rằng có độc, chuyên nhăm nhe thừa cơ chạy vào đầu anh quấy rối, thật là đáng ghét.

Phí Độ oan hơn Đậu Nga lúc này không hay biết gì về "tội ác" của mình, hắn quen đường thuộc lối lái xe đến Đại học Công an Yến Thành.

Cửa văn phòng Phan Vân Đằng bị gõ ba cái, ông ngẩng đầu lên nói một tiếng: "Mời vào."

Cục công an khởi động lại "kế hoạch Tập Tranh", Phan Vân Đằng chồng cô Bạch chính là người phụ trách bên phía Đại học Công an Yến Thành, cũng là thầy hướng dẫn tạm thời của Phí Độ – thầy hướng dẫn ban đầu trước khi khai giảng đột nhiên giành được một cơ hội đào tạo chuyên sâu khó gặp, không thể bỏ lỡ thời cơ, thế là nhờ quan hệ trong trường đưa Phí Độ đến dưới tay Phan Vân Đằng, để hắn "trùng hợp" bắt đầu theo vào hạng mục "Tập Tranh".

"Phí Độ?" Phan Vân Đằng nhìn thấy hắn hơi sửng sốt, "Sao em đã xuất viện rồi? Mau ngồi đi."

Khi Phí Độ nằm viện, vợ chồng Phan Vân Đằng và cô Bạch đương nhiên cũng đi thăm. Lúc này trên mặt hắn vẫn còn vẻ đau bệnh rõ rệt, hai má nhợt nhạt, quần áo dày hơn bình thường ba phần, khi xuống lầu cảm nhận mùa đông khắc nghiệt của Yến Thành một chút, điều hòa trên xe thổi gió nóng suốt dọc đường cũng chưa thể ấm áp lại, bây giờ tay vẫn còn cứng ngắc.

Hắn nói cảm ơn, nhận một ly thức uống nóng từ tay thầy Phan, ủ tay một lúc lâu, các ngón tay nóng đỏ mới có vài phần sức sống.

"Không cần trị liệu tiếp, ở lại bệnh viện cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa nằm viện cũng không thoải mái, còn không bằng về nhà từ từ tĩnh dưỡng," Phí Độ nói, "Vả lại, em sợ còn nằm tiếp thì sẽ qua hết một học kỳ, thầy cho em lưu ban thì phải làm thế nào?"

"Nói chuyện nghiêm chỉnh đi, em cũng thật là," Phan Vân Đằng không đáp lại câu nói đùa này, nghiêm túc nói, "Cảnh sát hình sự tuyển một thỉnh thoảng gặp nguy hiểm còn hiểu được, nhưng đây là lần đầu thầy nghe nói một sinh viên sắp xếp chuẩn bị hồ sơ giấy tờ cũng có thể gặp phải chuyện này!"

"Trùng hợp thôi ạ, lúc ấy xe công của Cục công an không đủ, em vừa vặn cho họ mượn xe," Phí Độ hết sức thả lỏng dựa lên ghế, "Em nghe nói bản kiểm điểm đội trưởng Lạc phải viết vì việc của em đã đủ để tập hợp xuất bản rồi? Thôi bỏ qua chuyện này đi – thầy, luận văn em nộp thầy xem chưa?"

Phan Vân Đằng trừng mắt nhìn hắn một cái, mở luận văn hắn nộp trên máy tính. Văn phòng thầy có một cái ti vi, thầy Phan chuyên tâm học thuật, luôn luôn nghiêm túc, cho dù thỉnh thoảng thả lỏng, cũng toàn xem kênh pháp luật – sau khi Phí Độ vào, trong lúc này trên ti vi vừa vặn đang chiếu "Chuyện cảnh sát nông thôn", kể về một người phụ nữ bỏ đi chết ở ven đường, bên cạnh có dấu thắng gấp, đồn công an địa phương nhanh chóng tìm được chiếc xe gây tai nạn, tài xế thừa nhận mình đêm hôm khuya khoắt say rượu lái xe, cán qua người nạn nhân.

Thế nhưng, trên người nạn nhân không có dấu vết va chạm, nguyên nhân cái chết tựa hồ có ẩn tình khác.

Phí Độ cũng không xem tiền căn hậu quả, chỉ là bầu không khí trong chương trình ti vi vừa quỷ dị vừa lạnh lẽo, giống như ẩn giấu âm mưu gì khủng khiếp lắm.

Chắc là thấy ồn nên Phan Vân Đằng giơ tay tắt ti vi. Phí Độ quay một vòng trên ghế xoay: "Người là bị tông chết, hay sau khi chết mới bị xe cán, pháp y rất dễ dàng giám định ra mà? Cái gọi là 'âm mưu' kiểu này có ý nghĩa gì?"

"Nếu những hồ sơ lúc trước sắp xếp em đều xem kỹ rồi, em sẽ phát hiện, kỳ thực hầu hết phần tử phạm tội không hề có đủ thường thức và trí lực," Phan Vân Đằng lướt nhanh qua luận văn của Phí Độ, không ngẩng đầu lên, "Một số hoàn toàn là nhất thời kích động giết người, còn có một số hết sức ngu xuẩn, hung thủ thậm chí tin mấy lời đồn đãi vỉa hè, muốn lừa nghiệp vụ trinh sát hình sự đương đại. Tội phạm thật sự khó giải quyết rất hiếm gặp – ừm, xu thế mang tính quần thể, từ 'xu thế' này dùng rất hay, tại sao em lại muốn viết đề mục này?"

"Bởi vì thầy nói đúng, ngoại trừ ở một số khu vực tương đối xa xôi hẻo lánh, muốn tránh thoát nghiệp vụ trinh sát hình sự đương đại là rất khó khăn, thường cũng càng khiêu chiến khả năng tiếp nhận của tâm lý. Thế nhưng, phạm tội mang tính quần thể lại là chuyện khác, đôi khi thành viên có thể căn bản không cho rằng mình đã tham dự hoạt động phạm tội," Phí Độ nói, "Càng là hoàn cảnh tương đối khép kín, thì càng dễ thúc đẩy sinh ra quần thể méo mó, chẳng hạn như nhà tù, buôn người vùng núi xa xôi vân vân. Dĩ nhiên, khu vực mở cũng có khả năng ấy, chỉ là phí tổn sẽ tương đối cao."

Phan Vân Đằng nhìn hắn một cái.

Phí Độ còn quàng khăn trên cổ, nụ cười mỉm ẩn giấu một nửa dưới khăn, nói ra mục đích chuyến này: "Thầy ạ, ba vụ án lớn gần đây đều là sự kiện mang tính quần thể, có thể đặc biệt làm một chuyên đề trong Tập Tranh không?"

Phan Vân Đằng nhướng mày, nếu không phải người liên lạc này do chính ông chỉ định, ông cơ hồ phải hoài nghi Phí Độ có rắp tâm khác.

Phí Độ thấp giọng giải thích: "Em làm việc không thích bỏ dở giữa chừng."

"Để thầy suy nghĩ lại." Phan Vân Đằng khoát tay.

Phí Độ cũng không quấy rầy, gật đầu một cái, đứng dậy chào ra về, đồng thời không quá lo lắng đối phương sẽ không đồng ý – nếu thật là như vậy, hắn cũng có cách để người liên lạc hiện tại do vài việc ngoài ý muốn mà rút khỏi hạng mục.

Hi vọng may mắn, luận văn có thể thuyết phục Phan Vân Đằng, nếu không hắn cần phải dùng thủ đoạn trái với thường quy, đối với người bệnh cũng là một gánh nặng.

94. Quyển 4 - Chương 4: Verkhhovenxki 4

Sáng sớm ra đường còn là ánh dương rạng rỡ, trời trong vạn dặm, chập tối lại đột nhiên vô cớ xuất hiện một đám mây, tuyết nhẹ ngang ngược rơi xuống.

Lạc Văn Chu đẩy xe đạp như xe trượt tuyết, vừa đi vừa trượt, sắp trượt đến cổng Cục công an thì Đào Nhiên chợt rảo bước chạy tới, treo một cái hộp đóng gói rất có không khí ngày lễ lên tay lái: "Sao ông chạy nhanh vậy, vội về nhà nấu cơm à? Đây là thịt khô mẹ tôi gửi dưới quê lên, đều làm từ heo không ăn thức ăn chăn nuôi, thực phẩm xanh thuần thiên nhiên, khi nãy tôi đã chia hết lượt văn phòng rồi, phần này là của ông."

Lạc Văn Chu còn chưa nói xong một câu "Cảm ơn", đã thấy Đào Nhiên đặt tay lên hộp thịt khô kia, ngón trỏ nhanh chóng gõ ba cái.

Trời vừa trở lạnh, Đào Nhiên đã sớm trùm áo lông dày như mai rùa, cả người chỉ lộ ra đôi mắt, khi Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn, thấy trong mắt anh không có một tẹo nét cười, lập tức biết hộp "đặc sản quê" này không phải là đặc sản quê đơn thuần.

Lạc Văn Chu khựng lại, sau đó điềm nhiên cảm ơn, cầm trong tay áng thử: "Vừa nhìn thấy thịt khô liền biết mùa đông đến thật rồi – sao nặng thế, mẹ ông gửi cho ông bao nhiêu vậy?"

"Nhiều lắm," Đào Nhiên nói, "Hôm qua tôi còn biếu cô một hộp."

Lạc Văn Chu sửng sốt – Đào Nhiên vừa rồi gõ hộp, là ám chỉ trừ thịt khô ra còn có thứ khác, thêm câu này tức là thứ bên trong lấy từ chỗ cô – người vợ góa của Dương Chính Phong.

Hai người im lặng trao đổi một ánh mắt.

Thứ lấy từ chỗ cô, chỉ có khả năng là di vật của Dương Chính Phong.

Lạc Văn Chu hỏi thử: "Cô không thích gặp hai ta, bây giờ không phải lễ tết, ông tới quấy rầy, cô không đuổi đi à?"

Lão Dương hi sinh đã ba năm, nếu trong tay cô có thứ gì, tại sao bây giờ mới chịu lấy ra?

Đào Nhiên dừng một chút, trong ánh mắt tràn ngập thứ nào đó khó có thể tả được.

Gió đêm cuốn theo bông tuyết lạnh lẽo thấu xương, có thể thổi xuyên qua da, vào thẳng phế phủ. Lá cờ đỏ trước cổng Cục công an cắm từ đợt quốc khánh mãi chưa tháo xuống, bay phấp phới trong gió tuyết, đỏ rực như muốn đâm xuyên hoàng hôn nặng nề vậy.

Lạc Văn Chu đứng lại, trong lòng bỗng nhiên sinh ra dự cảm xấu.

"Cô… cô tháng trước đi bệnh viện," Đào Nhiên vô thức thoáng nhìn ánh mặt trời xa vời, lại không có điểm dừng mà trở xuống chân mình, nói khẽ, "Vừa kiểm tra ra ung thư hạch bạch huyết."

Lạc Văn Chu thẳng thốt: "Cái gì?"

"Giai đoạn cuối," Đào Nhiên nói, giống như bị gió lạnh lùa vào làm sặc, anh nói hơi khó khăn, "Không còn… không còn bao nhiêu ngày."

"Tôi đi thăm cô." Lạc Văn Chu sửng sốt một lát, chợt nhảy lên xe, giẫm bàn đạp, "Vậy con gái cô phải làm thế nào, cô bé còn chưa tốt nghiệp…"

Đào Nhiên giữ khuỷu tay anh, lắc đầu.

"Hôm nay muộn quá rồi, ông về nhà trước đi, đừng quấy rầy cô nghỉ ngơi." Đào Nhiên nói, lại lần nữa gõ hộp thịt khô, ám chỉ, "Ông cũng không phải ai gặp đều thích, cô thấy ông chưa chắc tâm trạng sẽ tốt – hãy về nhà ăn một bữa ngon, tôi đi đây, ông đạp xe chậm thôi."

"Đào Nhiên!" Lạc Văn Chu phun ra một làn khói trắng, nói với theo bóng lưng anh, "Cô bị bệnh này, có phải vì Lão Dương không? Có phải vì Lão Dương gặp chuyện, tâm tình cô u uất mới như vậy hay không?"

Đào Nhiên đằng xa khoát tay, không trả lời.

Không có gì để trả lời, truy sâu nguyên nhân thêm nữa cũng chẳng thay đổi được kết quả, việc đã đến nước này, nói gì cũng muộn rồi.

Cũng có thể đây chính là số mệnh.

Chẳng có liên quan gì với anh là thiên tài địa tài hay quỷ tài, gia sản kếch xù, lắm quyền nhiều thế.

Thịt khô Đào Nhiên treo trên tay lái quả thực không ít, nặng trĩu cản bánh trước, Lạc Văn Chu đi ngược gió thật sự rất khó khăn.

Lúc sáng đi hai bánh của chiếc xe này còn như một đôi phong hỏa luân thần thông quảng đại, mà buổi tối về giống như đã thành vòng sắt biến dạng.

Lạc Văn Chu đang đạp xe trên đường, rẽ phải, qua bãi đậu xe ở cửa trung tâm thương mại, anh chợt cảm thấy gì đó, vô thức ngẩng đầu nhìn lên, sau đó chợt nhận ra chiếc xe mình vừa vượt qua hơi quen mắt.

Lạc Văn Chu vội vã dùng chân thắng xe, quay đầu nhìn lại, đột nhiên đối mặt với xe của chính mình.

Anh đội băng tuyết li ti, trợn mắt nhìn "tọa kỵ" của mình. Động cơ xe đang nổ, phát ra tiếng "ù ù", bông tuyết lả tả xoay tròn rơi xuống dưới đèn chiếu gần ấm áp.

Phí Độ lại tới đón anh?

Tim Lạc Văn Chu khi nãy chùng xuống như lắp thiết bị giảm trọng lực, lơ lửng giữa trời, bơi chó một vòng quanh biên giới ngực. Anh định thần lại, ra vẻ điềm nhiên đi đến trước cửa sổ xe, khom lưng đang định gõ cửa sổ, niềm vui bỗng nhiên biến thành nỗi sợ-

Phí Độ không biết đợi anh bao lâu rồi, đã co ro ngủ trong tư thế lái, trong xe hiển nhiên mở hệ thống sưởi ấm, mà hắn chẳng rõ là sợ lạnh hay là thế nào, lại đi đóng chặt cửa sổ!

Một luồng hơi lạnh chảy ngược vào ngực Lạc Văn Chu, gan suýt nứt ra, anh đập cửa kính: "Phí Độ, Phí Độ!"

Đương khi anh đã định phá cửa, Phí Độ rốt cuộc tỉnh dậy, hắn hơi mơ màng cựa cựa, giống như quên mất mình đang ở đâu, sau đó mới chú ý tới động tĩnh bên cạnh.

Phí Độ dùng ngón tay dụi mắt, mở cửa xe: "Anh tan tầm…"

Một câu hỏi han còn chưa kịp nói xong, Lạc Văn Chu đã xách cổ áo lôi hắn ra khỏi xe, quát vào tai hắn một câu: "Mẹ kiếp cậu muốn chết hay thiếu thường thức vậy!"

Phí Độ lảo đảo, từ trong xe hơi ấm áp như mùa xuân chợt rơi vào đất trời lạnh giá, hắn rùng mình, hoàn toàn tỉnh táo lại, bấy giờ hắn mới ý thức được mình vừa rồi đã làm gì – không phải Phí Độ cố ý muốn làm mình chết ngộp, lúc chờ Lạc Văn Chu hắn xuống xe đi bộ vài vòng, thật sự không chịu được lạnh, thế là tính toán chạy về xe ngồi một lúc cho ấm. Nhưng không ngờ nằm viện một lần làm cơ thể bị thương tận gốc, chỉ một lúc, máu tay chân còn chưa tuần hoàn, thì hắn đã không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Phí Độ rất ít làm chuyện ngu ngốc như vậy trước mặt người khác, ít nhiều ảo não: "Kỳ thực tôi…"

"Cút cút cút, cút sang bên kia." Lạc Văn Chu trong cơn thịnh nộ chẳng thèm nghe hắn giải thích, lôi Phí Độ ném vào ghế lái phụ, lại hùng hổ lên xe, phóng khỏi bãi đậu xe. Xả khói lái đi hơn chục mét anh mới lại nghĩ tới cái gì, chửi bới xuống xe chạy về, lôi con ngựa sắt và thịt khô bị bỏ quên nhét vào cốp sau.

Anh đóng cửa cái rầm, lửa giận phừng phừng lái xe về nhà.

Phí Độ từng này tuổi đầu rất ít bị người ta quát vào tai, đột nhiên bị Lạc Văn Chu nổi cơn tam bành, hắn hơi ù tai chưa phản ứng được, giống như con Lạc Một Nồi khi vừa đánh vỡ cái bát bằng sứ vậy.

Hắn ngớ người một lúc lâu mới hoàn hồn, để che giấu sự xấu hổ, hắn mỉm cười rất khéo léo, một tay chống đầu, một tay rất xấu xa đặt trên đùi Lạc Văn Chu, hạ giọng nói: "Sư huynh, anh lo lắng cho tôi như vậy à?"

Lạc Văn Chu không muốn khiêu khích nhau với hắn, đập văng tay hắn: "Cút!"

Chủ tịch Phí liên tục thất bại lập tức điều chỉnh sách lược, dịu giọng nói: "Tôi chỉ là quá lạnh, lên ngồi cho ấm, không định ở lâu, vừa rồi chỉ là… Ừm, nhắm mắt nghỉ ngơi."

Lạc Văn Chu lạnh tanh nói: "Lúc nhắm mắt nghỉ ngơi đến tai cậu cũng nhắm luôn à?"

Phí Độ: "…"

Hai câu biện bạch này rất phản tác dụng, Lạc Văn Chu định thần lại khỏi nỗi sợ hãi cơ hồ nứt hết gan mật lúc ban đầu, giống như bị ấn trúng công tắc nào, hít sâu một hơi, triển khai trường thiên đại luận như dội bom dành cho Phí Độ.

Về điểm này Lạc Văn Chu rất được chân truyền từ cha, ngẫu hứng diễn thuyết và ngẫu hứng chửi mắng đều tinh thông, mắng từ đủ loại việc khốn nạn trước kia Phí Độ từng làm, đến hắn vừa xuất viện đã quên sạch sành sanh lời dặn của bác sĩ, mới sáng ra chẳng biết đã lái xe đi đâu chơi, không bệnh mà thích tự tìm bệnh.

Đến cuối cùng, anh còn đưa ra một câu cật vấn tương đối đanh thép dành cho giải thích yếu ớt của Phí Độ – Lạc Văn Chu: "Sợ lạnh? Sợ lạnh mà không mặc quần mùa thu!"

Phí Độ không thể đáp nổi vấn đề này, hắn đành phải giữ im lặng, nghe răn dạy suốt dọc đường đến tận nhà, không còn ý định xen miệng vào nữa.

Thấy đã đẩy cửa vào nhà mà Lạc Văn Chu một tay xách hộp thịt khô một tay kẹp cái xe đạp kêu leng keng còn chưa định thôi, Phí Độ bất thình lình ôm lấy anh, cho anh một nụ hôn như tập kích, lần này nói ra lời thoại chính xác: "Sư huynh, em sai rồi."

"…"

"…" Lạc Văn Chu cố hết sức đanh mặt lại, nhưng giọng không khống chế được nhẹ xuống, "Bớt dùng trò này cho tôi nhờ."

Phí Độ hơi cúi đầu, vùi mặt vào hõm vai anh, nghĩ ngợi một thoáng, lại nói: "Có thể phạt tôi lấy thân tạ lỗi không?"

Lạc Văn Chu biết ngay miệng chó khó phun ra ngà voi, vỗ nhẹ lưng hắn, đưa xe đạp cho hắn, sai: "Xe chắc dắt được chứ, dắt xuống hầm cho tôi – trước khi ăn cơm hoạt động một chút đi, xem cái bộ dạng thận hư của cậu kìa."

Phí Độ vội vàng một vừa hai phải, cầm tay lái đẩy con ngựa sắt cũ rích xuống hầm, trên cái tủ ở gian cầu thang có gương toàn thân, lúc đi lên hắn vô tình ngẩng đầu nhìn, phát hiện khóe miệng mình lại có một nụ cười mỉm không rõ lắm.

Xích xe đạp mới tra nhớt, trong quá trình di chuyển để lại một vết bẩn rõ rệt trên ống quần phẳng phiu của Phí Độ, hắn dừng lại, giống như không hiểu mình có chuyện gì mà buồn cười, đúng lúc này Lạc Văn Chu ở trong bếp lại giục hắn: "Mau vào đây làm phụ đi, đừng có há miệng chờ ăn, biết rửa rau không?"

Tiền nhiệm "bá đạo tổng tài" đã xuống dốc thành "phu khuân vác" và "đàn em rửa rau" quẹt mũi: "… Không biết."

Lạc Văn Chu: "Cái gì cũng không biết, vô dụng y như con Lạc Một Nồi… Á, ranh con!"

Lạc Một Nồi người ta đang yên lành ngồi kế bên liếm chân, cũng chẳng biết trêu chọc gì ai, nghe câu này nó điên tiết nhảy từ trên nóc tủ lạnh xuống, vô cùng chuẩn xác đáp lên chân Lạc Văn Chu, đạp mạnh một phát, sau đó co cẳng chạy.

Đêm khuya lạnh lẽo, sương hoa như khắc, có ngàn vạn ánh đèn.

… Cũng có một góc không ai biết, bao phủ tăm tối khó lòng tưởng tượng.

Cô bé trốn trong thùng rác, dưới chân nhớp nháp, mùi khó ngửi không ngừng thốc vào mũi, em run rẩy co tròn lại, cắn cổ tay mình. Trong bóng tối, em nghe thấy cách không xa truyền đến tiếng đàn ông thở hồng hộc, và tiếng trầm đục của dao chặt vào xương.

Em đã mười lăm tuổi, cao như người lớn, có lẽ em cũng nên giống một con người, tông thùng rác nồng nặc mùi hôi thối, ra ngoài liều mạng với kẻ kia.

Nhóm em vốn có hai người, hai chọi một, biết đâu lại có cơ hội.

Nhưng mà em quá yếu đuối, căn bản không dám đối mặt, cũng không dám mảy may phản kháng, luôn trốn đi theo bản năng.

Đột nhiên, tiếng bước chân kéo dài và nặng nề kia một lần nữa vang lên, càng lúc càng gần, tim cô bé cũng run rẩy theo tiếng bước chân, dưới nỗi sợ hãi cực độ, toàn thân em lại bắt đầu tê dại.

Tiếng bước chân kia chợt dừng lại, đứng ngay bên ngoài thùng rác.

Bao xa? Một mét? Nửa mét… Hay ba mươi centimet?

Cô bé nín thở, cách tên sát nhân đáng sợ một cái thùng nhựa mỏng, đã thoang thoảng ngửi thấy mùi máu tanh tưởi trên người hắn.

Đột nhiên, thùng rác bị gõ nhẹ.

"Cộc" một tiếng.

Thần kinh căng lên hết cỡ của cô bé chợt đứt lìa, em run lên bần bật, khóa kéo kim loại của áo khoác đụng vào thành thùng nhựa-

Tiếng cười khẽ quỷ dị vang lên trong bóng tối, một người đàn ông dùng chất giọng khàn khàn ngâm nga lạc điệu: "Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra…"

Cô bé thét lên thảm thiết, ở cách chỗ em trốn chưa đầy hai mét, xác một cậu thiếu niên lặng lẽ nằm đó, đôi mắt bị đâm nát, tứ chi đều bị chặt rời, xếp ngay ngắn thành một hàng bên cạnh, trên người đắp áo khoác đồng phục của trường trung học Dục Phấn.

Lúc này là mười giờ rưỡi đêm.

Lạc Văn Chu khóa hết thức uống chứa cafêin trong nhà, đè đầu Phí Độ, rót cho một ly sữa nóng, bắt buộc hắn đi ngủ.

"Mười giờ rưỡi," Phí Độ thoáng nhìn đồng hồ, khịt mũi coi thường giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của người trung lão niên, "Đừng nói tiệc nửa đêm, tiệc xã giao cũng còn chưa vào màn chính đâu, sư huynh à, chúng ta thương lượng một chút…"

Lạc Văn Chu từ chối đàm phán, dùng một câu chặn họng hắn: "Đừng lắm lời, nằm xuống ngủ."

Phí Độ cho rằng sự độc đoán trắng trợn này của Lạc Văn Chu là cực kỳ bất chấp lý lẽ, đang chuẩn bị phản đối, thì nhìn thấy Lạc Văn Chu móc còng trong túi quần ra.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Phí Độ lập tức nằm xuống ngay không hé môi một tiếng.

Lạc Văn Chu nằm với hắn đến khoảng nửa đêm, xác định Phí Độ ngủ say rồi mới bò dậy khẽ hôn hắn một cái, ra khỏi phòng ngủ đóng cửa lại, vào phòng chứa đồ dưới bếp lục hộp thịt khô Đào Nhiên cho anh, trong mùi thịt thơm phức, tìm được một cái túi đựng hồ sơ dày cộp.

Vừa mở, một lá thư viết tay liền rơi ra.

Đó là… giấy viết thư kẻ ô màu đỏ thời nay đã rất ít người dùng, trên là từng nét chữ bằng bút máy, Lạc Văn Chu đã nhìn thấy vô số lần – nét chữ của ông cảnh sát già Dương Chính Phong.

"Giai Tuệ," Xưng hô mở đầu là tên vợ ông, Dương Chính Phong viết rằng, "Viết lá thư này là để phòng ngừa vạn nhất, vạn nhất một ngày kia anh chết bất ngờ, em phát hiện mấy thứ này anh để lại, hi vọng nó đừng mang đến nguy hiểm cho em và Hân Hân. Làm nghề này, chẳng ai hi vọng mang đến nguy hiểm cho gia đình, nhưng anh đã không còn ai để có thể phó thác."

Tim Lạc Văn Chu "thịch" một phát.

"Lo liệu xong hậu sự của anh, em hãy nhớ, đừng liên lạc với người trong cục nữa, có một số người đã thay đổi rồi, anh không biết người đó là ai, em nhất định phải cẩn thận. Bọn trẻ Văn Chu và Đào Nhiên đều do một tay anh dẫn dắt, anh hiểu chúng, nhưng đều còn quá trẻ, lòng có lẽ dư, năng lực chưa hẳn đủ, đừng liên lụy chúng vào, em cũng đừng qua lại quá chặt chẽ với chúng, để tránh đám hậu sinh không biết nặng nhẹ, tạo thành hi sinh vô ích."

95. Quyển 4 - Chương 5: Verkhhovenxki 5

Lạc Văn Chu cầm túi đựng hồ sơ bằng giấy dai đi lên ban công, mở hé cửa sổ, châm một điếu thuốc. Lạc Một Nồi vốn bị mùi thịt khô dụ ra gặp gió lạnh thổi lập tức cắp đuôi run rẩy chạy mất.

Trước mặt anh là buổi đêm lạnh nhất năm nay, sau lưng anh là căn phòng ấm áp khiến người ta muốn chìm vào, trong tay cầm một bức di thư đáng sợ đã bị lật nhàu.

"Anh không biết kẻ địch là ai, cũng không biết họ tồn tại đã bao lâu, họ có tổ chức khổng lồ, tài phú lớn, chiếm vô số tài nguyên và đặc quyền vượt trội, nhưng chưa chịu thỏa mãn, còn muốn thích làm gì thì làm, vượt trên pháp luật – anh hoài nghi những người này liên quan tới nhiều vụ mưu sát, thậm chí lén nuôi tội phạm truy nã, mua hung giết người."

Lạc Văn Chu xem đến đây, tay đang búng tàn thuốc đột nhiên khựng lại, không khỏi khẽ rùng mình.

Ánh mắt anh một lần nữa lướt qua dòng "lén nuôi tội phạm truy nã, mua hung giết người" – trong vụ án Chu Thị, hung thủ lái xe tông chết Đổng Hiểu Tình chính là tội phạm truy nã, không biết kiếm từ đâu giấy tờ giả hoàn hảo, sống bằng nghề giết người diệt khẩu.

Trong âm thầm, dường như có một sợi dây cực mảnh xuyên qua màn sương mù dày đặc, mơ hồ để lộ ra một manh mối mỏng manh.

"Giai Tuệ, em còn nhớ Cố Chiêu chứ, người từng là bạn tốt, anh em tốt của anh, hiện giờ chẳng ai dám nhắc tới, anh ta đã thành 'lịch sử' không vẻ vang, ngay cả ảnh chụp chung cũng phải bị che một góc. Thầy Phạm mặc dù lầm đường lạc lối, nhưng có một câu thầy nói đúng, Cố Chiêu không phải loại người như vậy, phía sau nhất định có vấn đề."

"Thầy Phạm đã thất bại, nhưng thầy là vì báo thù riêng, đôi lúc anh nghĩ, anh lại là vì cái gì đây? Anh không biết, anh tham gia công tác hơn hai mươi năm, theo lý thuyết đã nên rút khỏi tuyến một, từ đây chuyên tâm quản lý, mở họp, phát ngôn, hằng ngày không tiếp xúc với các loại người phạm tội trái pháp luật nữa. Anh nên an ổn làm đến khi về hưu, nhìn Hân Hân tốt nghiệp lập gia đình, công thành lui thân, ở nhà dưỡng già, anh nên vờ như không biết gì cả. Nếu anh thật sự suy nghĩ như vậy, làm tốt mọi việc thuộc bổn phận, thì không ai có thể chỉ trích gì anh."

"Thế nhưng, vừa nhắm mắt là anh sẽ nhớ tới thầy Phạm, nhớ tới Cố Chiêu, tới những người chết không nhắm mắt trên 'quốc lộ 327', và bọn trẻ đến nay sống không thấy người chết không thấy xác."

"Giai Tuệ, anh không làm được, anh hi vọng em có thể tha thứ cho anh."

"Thế giới này quá phức tạp, vô số thứ bẩn thỉu, tích tụ lâu dài dưới lòng đất, như một căn bệnh trầm kha không cách nào tự khỏi."

"Nhưng anh luôn cảm thấy, thời gian như con sóng lớn không ngừng xô lên bờ, mỗi một lần thủy triều lên đều dạt dào, mà mỗi một lần rút xuống, đều sẽ gột đi một vài vết bẩn trong khe hở, dưới nền đất – ví dụ như chúng ta bây giờ có đủ các loại kỹ thuật kiểm nghiệm dấu vết, có thể phát hiện nói dối, so sánh ADN, có lẽ còn nhanh chóng xây dựng được một mạng lưới camera trải rộng khắp nơi, trải đến mỗi một ngóc ngách."

"Có lẽ khi cơn sóng kế tiếp xô tới, hết thảy đều sẽ rõ ràng trước thiên hạ, nếu khi đó anh đã không còn, nhờ em thay anh nhìn ngày ấy, đem mấy thứ này giao cho người có năng lực tiếp tục truy tra."

Lạc Văn Chu xem xong, thở ra một hơi thật dài, cẩn thận gấp lá thư lại theo dấu cũ. Lá thư Dương Chính Phong viết cho vợ không dài, trong đó lại có mấy chỗ anh không hiểu lắm. Nhưng đoạn Lão Dương nói mình "lòng có dư mà lực không đủ", thì anh hiểu.

Anh cố gắng nhớ lại quãng thời gian trước khi Lão Dương hi sinh, mang máng nhớ khi đó Dương Chính Phong hút thuốc đặc biệt nhiều, người khác hỏi ông chỉ nói là do lo lắng con gái thi đại học, đám thanh niên không hiểu chuyện bọn họ còn lôi việc này ra trêu đùa suốt…

Lúc ấy nhìn anh, Lão Dương có tâm tình như thế nào?

Cảm thấy anh là bùn loãng không thể trát tường ư?

Vì thế ông cảnh sát già chỉ có thể như một anh hùng can đảm cô độc không có ai để phó thác, một mình bước lên con đường nguy hiểm trong bóng tối.

Lạc Văn Chu thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, rồi quay người đi đến thư phòng.

Lạc Một Nồi đang đi qua đi lại trước cửa phòng ngủ bên cạnh, trông vẻ rất muốn vào. Lạc Văn Chu đi tới, khom lưng xách hai chân trước của nó, đặt nó lên cánh tay, ôm vào thư phòng: "Đừng làm ồn cậu ấy."

Lạc Một Nồi "Meo" một tiếng, co tròn nằm trên đùi anh, trợn mắt nhìn anh đăng nhập mạng nội bộ, nhập từ khóa "quốc lộ 327".

Tư liệu hiện ra cơ bản đều là scan, có thể thấy được niên đại thật sự rất xa xưa, lại là một bản án cũ, đọc hơi vất vả.

Đó là chuyện mười lăm năm trước từng gây chấn động một thời gian-

"Quốc lộ 327" là đoạn quốc lộ bên ngoài Yến Thành, vòng qua Liên Hoa Sơn, mở từ hơn ba mươi năm trước, cũng từng là một trong các mạch máu giao thông. Sau nhiều phen mưa gió, nó từ từ bị đường cao tốc xuyên núi lấp biển thay thế, bấy giờ mới dần dần hoang vắng, trừ khi muốn đến mấy thị trấn nhỏ ven quốc lộ 327, nếu không rất ít ai cố ý đi vòng qua đây.

Vụ án cướp của giết người liên hoàn kia, xảy ra ngay trên con đường vắng vẻ này.

Nạn nhân đều là tài xế chở hàng đường trung và ngắn – để tiết kiệm chi phí, thường các tài xế này đều đi một mình, hơn nữa nhất định sẽ mang theo tiền bạc, là đối tượng tương đối dễ ra tay.

Khả năng là hung thủ rất mê tín dị đoan, tin rằng người đột tử sẽ tự động tiến hóa ra chức năng máy chụp ảnh, trên võng mạc có thể lưu lại hình ảnh cuối cùng nhìn thấy khi còn sống, bởi vậy đâm nát hết mắt nạn nhân, tử trạng đặc biệt thê thảm.

Xác tài xế gặp nạn đầu tiên bị vứt cạnh xe tải, người bị đâm mười mấy nhát, vết thương trí mạng ở ngực, tất cả tiền bạc mang theo đều không cánh mà bay, cả một đồng xu cũng chẳng sót lại, trong thùng xe thì mất một cái tủ lạnh loại nhỏ. Tại hiện trường trừ tài xế ra còn có một loạt dấu chân lộn xộn, dựa theo phân tích thì hẳn là hai nam một nữ.

Ngoài ra, trên bánh trước còn có một chút vết máu khả nghi, do không phải là máu người nên ban đầu không được chú ý.

Chưa đầy hai tháng sau, trên quốc lộ 327 lại xảy ra một vụ án tương tự.

Đám hung thủ khả năng là "trước lạ sau quen", ngoại trừ vẫn đâm nát mắt người chết như cũ, thì không đâm lung tung một mạch nữa, nạn nhân thứ hai bị một nhát dao lấy mạng. Nạn nhân vóc người nhỏ gầy, trước khi chết quỳ rạp trước cửa xe, trên người không có quá nhiều vết thương do chống cự, dựa theo suy đoán thì là bị bọn cướp dùng dao uy hiếp, vì mạng sống không màng tiền của, ngoan ngoãn đưa tiền, nào ngờ bọn cướp rốt cuộc không chịu buông tha, trong tình huống ông ta không hề chống cự, đâm một nhát trí mạng từ sau lưng.

Đến vụ án thứ ba, thủ pháp phạm tội của đám hung thủ một lần nữa lên cấp. Lần này, chúng lại còn học được đem nạn nhân ra tìm vui, sau khi nạn nhân bị một nhát dao lấy mạng, chúng móc mắt ông ta, còn dùng dao chặt hết tứ chi xếp kế bên, hung tàn gây căm phẫn.

Lúc ấy vụ án cướp của giết người liên hoàn nghiêm trọng này được cảnh sát địa phương cấp tốc chuyển giao lên Cục công an Yến Thành, Cục công an thành lập tổ chuyên án.

Ánh mắt Lạc Văn Chu thoáng dừng ở người phụ trách tổ chuyên án, bỗng nhiên thấy tổ trưởng là "Dương Chính Phong", tổ phó thì là một cái tên không quen – "Cố Chiêu".

Lạc Văn Chu nhíu mày, thi thoảng vuốt ve con mèo.

Nếu Cố Chiêu này là tiền bối từng cộng tác với Lão Dương, cũng tham gia rất nhiều vụ án lớn, tại sao chưa từng có ai nhắc tới ông ta?

Lạc Một Nồi chỉ muốn tìm một chỗ ngủ, khó khăn lắm mới hạ mình coi trọng đùi của tên hốt phân, còn phải chịu đựng mấy động tác vớ vẩn của tên này, vì thế nó rất bất mãn dùng đệm thịt đánh tay anh ra, từ trên đầu gối nhảy xuống chạy mất.

Lạc Văn Chu chẳng rảnh nhốt nó, tiếp tục kéo xuống – lúc ấy tổ chuyên án phát hiện, trong ba vụ cướp, trên bánh trước hoặc thanh chắn trước của xe tải bị cướp đều có chút ít máu động vật, vì thế họ đã tổ chức nhân lực tìm kiếm quy mô lớn dọc theo quốc lộ, trọng điểm điều tra mấy khu vực chật hẹp thường xảy ra tai nạn, quả nhiên tìm được vết bánh xe thắng gấp và xác chó ở cạnh nơi xảy ra vụ án gần nhất.

Tổ chuyên án hoài nghi bọn tội phạm lợi dụng động vật nhỏ làm mồi, mai phục tại đoạn đường chật hẹp tối om, chờ chiếc xe mục tiêu lái đến liền bất ngờ ném chó ra, buộc xe tải phải giảm tốc độ, rồi nữ đồng phạm trong băng này ra mặt ép xe tải dừng lại, dụ nạn nhân xuống xe.

Quốc lộ 327 không phải phim trường Tây du ký, người bình thường nhìn thấy nữ giới đi một mình sẽ không quá đề phòng, một khi nạn nhân xuống xe, đồng lõa sẽ lao tới thực hiện hành vi cướp của và giết người.

Tổ chuyên án dùng nội ứng, tìm được tiểu thương chuyên bắt và bán chó lang thang phi pháp, lần tìm theo manh mối này, cuối cùng khoanh vùng được hung thủ – thủ phạm chính là một đôi anh em ở thị trấn nhỏ ven quốc lộ, anh tên "Lư Quốc Tân", em tên "Lư Quốc Thịnh", nữ đồng phạm là một ả lưu manh, bạn gái Lư Quốc Tân.

Tên Lư Quốc Tân này không có gì để nói, là một thanh niên không nghề ngỗng chơi bời lêu lổng, từng có tiền án cướp của vào tù.

Trái lại em trai Lư Quốc Thịnh tương đối đặc biệt, hắn là sinh viên đại học nghỉ ngang.

Lư Quốc Thịnh này trong thời gian đến trường thường xuyên trốn học, do biểu hiện không tốt, trượt quá nhiều môn, bị nhà trường giữ bằng, lùi lại ngày tốt nghiệp, sau vất vả lắm mới tìm được công ty vận chuyển nhỏ làm văn phòng, lại do xảy ra xung đột với người ta mà bị sa thải. Sau khi về nhà hắn càng hận đời, quyết định trả thù xã hội, nhập bọn với anh trai, gây ra vụ án cướp của liên hoàn này.

Cướp được tiền, ba tên liền cầm đi ăn xài, tới nhanh đi cũng nhanh, xài hết tiền lại bắt đầu nghĩ đến vụ kế. Mà Lư Quốc Thịnh là phần tử phản xã hội trời sinh, khác với hai tên kia, hắn không có hứng thú gì với vài đồng bạc lẻ của tài xế chở hàng, ngược lại tìm được thú vui giết người trong từng vụ án, trong việc này, hắn mới là nhân vật linh hồn, hai kẻ còn lại một là tay đấm, một là mồi nhử, đều là lâu la hắn chỉ đâu đánh đó.

Cảnh sát nhanh chóng bắt giữ Lư Quốc Tân và bạn gái, nhưng Lư Quốc Thịnh nguy hiểm nhất nghe tin bỏ trốn, từ đây bốc hơi khỏi thế gian.

Lạc Văn Chu nhập tên đầy đủ của "Lư Quốc Thịnh", phát hiện lệnh truy nã hắn còn chưa gỡ xuống. Nói cách khác, mười lăm năm qua vẫn chưa bắt được tên này!

Trong xã hội một con nghiện cũng bị hàng xóm tố cáo, một tên tội phạm truy nã cùng hung cực ác làm sao lẩn trốn suốt mười lăm năm được?

Trừ khi hắn chạy đến một nơi hoang vắng ẩn cư… Nhưng hạng người như Lư Quốc Thịnh, thật sự có thể chịu đựng được cô đơn và dục vọng hành hung sao?

Lạc Văn Chu day ấn đường, đốt một điếu thuốc nữa, đi lục các thứ khác trong túi.

Tờ thứ nhất trong túi đựng hồ sơ kẹp một tấm ảnh – Lạc Văn Chu từng nhìn thấy vô số lần trong văn phòng cục trưởng Lục, chỉ là trên tấm ảnh chụp chung cục trưởng Lục bày dùng khung ảnh che mất một người, lần này anh rốt cuộc đã thấy được tất cả.

Người thứ năm đứng ở mé ngoài, bị Dương Chính Phong kéo khuỷu tay, tựa hồ không quen ống kính lắm, dáng đứng hơi câu nệ, cười chỉ thấy răng không thấy mắt đâu, có vẻ gồng hơi quá.

Cố Chiêu… Người này chính là Cố Chiêu ư?

Lạc Văn Chu gõ bàn phím tìm kiếm "Cố Chiêu", song thông tin cũng rất ít, chỉ có một quyết định xử phạt không nói rõ lắm. Lạc Văn Chu xem đi xem lại quyết định xử phạt mấy lần, chỉ thấy vài chữ nhãn "trái pháp luật nghiêm trọng" và "chạm đến giới hạn pháp luật", còn về phần người này rốt cuộc đã làm gì, thì hoàn toàn không thấy đề cập.

Ngoại trừ thư và ảnh cũ gửi cô, trong túi giấy còn có một xấp ảnh không biết kiếm ở đâu.

Các nhân vật trên ảnh nam nữ già trẻ đủ loại, trông chẳng khác gì dân thành phố bình thường, Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút, tìm kiếm lệnh truy nã, chưa đầy nửa tiếng anh đã tìm được vài người đối ứng trên ảnh trong kho số liệu của mạng nội bộ, không một ngoại lệ, đều là tội phạm đang lẩn trốn.

Lúc này, cửa thư phòng lại lần nữa mở ra "két két", mạch suy nghĩ chợt bị cắt ngang, Lạc Văn Chu không ngẩng đầu lên mắng một câu: "Lạc Một Nồi, mày có đáng ghét không?"

Chợt dây điện dưới chân động động, Lạc Văn Chu cúi đầu nhìn thấy Lạc Một Nồi nhe răng phá hoại dây điện, nước dãi làm sợi dây màu đen sáng loáng… Thế là ai mở cửa?

Lạc Văn Chu giật mình nhìn ra cửa, lại phát hiện Phí Độ đang dựa khung cửa nhìn anh.

"Tôi ra rót ly nước nóng." Phí Độ nói.

Lạc Văn Chu run run, vô thức đóng trang đang mở, sau đó hớt hải nhét túi đựng hồ sơ của Lão Dương vào ngăn kéo, đứng dậy: "Để… để tôi rót cho."

Chờ rót xong ly nước này, Lạc Văn Chu mới hoàn hồn – Phí Độ là một người lớn rồi, đâu có cụt tay cụt chân, tại sao rót ly nước cũng phải sai anh? Anh chẳng qua nửa đêm dậy lên mạng, sao lại giống như ngoại tình bị bắt tại giường?

Phí Độ im lặng rút cái ly trong tay anh, lướt qua đầu ngón tay Lạc Văn Chu, hắn đột nhiên nghĩ: "Mình ở đây, kỳ thực cũng bất tiện cho anh ta."

Ở nhà mình xem cái gì còn phải nửa đêm bò dậy trốn vào thư phòng.

Dưới một mái nhà mà đều trốn trốn tránh tránh nhau, mất thời gian cả hai, tội tình gì phải thế?

Phí Độ cụp mắt xuống, đắn đo câu này trong lòng, năm lần bảy lượt muốn bắt đầu câu chuyện, nhưng uống hết ly nước cũng chưa thể mở miệng.

Hắn như một lữ nhân đi giữa sa mạc, toàn thân nứt nẻ, mà Lạc Văn Chu và ngôi nhà be bé này thì giống như nửa bình nước từ trên trời rơi xuống, dẫu bên trong có thạch tín, dẫu lý trí lạnh như băng bẻ từng ngón tay hắn ra… Hắn cũng không nỡ từ bỏ.

Hai người im lặng đối diện một lát, Lạc Văn Chu đột nhiên mở miệng: "Tôi đang điều tra nguyên nhân cái chết thật sự của sư phụ tôi, gần đây vừa vặn có một số manh mối."

Phí Độ không ngờ anh đột nhiên nói ra một câu như vậy, cơ hồ giật nảy mình.

"Liên quan quá nhiều, càng ít người biết càng tốt," Lạc Văn Chu nhìn thẳng hắn, nói, "Không loại trừ khả năng cũng có liên quan với cậu, hiện tại tôi còn rất nhiều việc chưa làm rõ, không cách nào tính ra có thể cho cậu biết hay không, cho biết bao nhiêu, nên cậu phải cho tôi vài ngày – tôi thẳng thắn đến mức này, cậu thấy có được không?"

Trước giờ Phí Độ chưa từng thấy giấu giếm và thẳng thắn được phân tích tỉ mỉ như vậy, hắn sửng sốt một hồi, vô thức gật đầu: "Được."

Lạc Văn Chu thở phào nhẹ nhõm, khi nãy nhìn Phí Độ chầm chậm uống hết ly nước kia, trong lòng anh đột nhiên có một dự cảm không nguyên do, anh cảm thấy nếu mình không nói gì, thì sau này sẽ xảy ra một số chuyện anh không muốn nhìn thấy.

Anh kéo vai Phí Độ tới: "Vậy cậu hãy sớm…"

Phí Độ bất thình lình kéo cổ tay anh, đẩy mạnh, Lạc Văn Chu mất thăng bằng, lảo đảo đập vào thành sofa.

Phí Độ dùng đầu gối đè anh, nghiêng đầu nhìn, đột nhiên cười: "Có điều sư huynh à, đuổi tôi đi, không thể chỉ ngoài miệng thôi chứ?"

96. Quyển 4 - Chương 6: Verkhhovenxki 6

Lạc Văn Chu bái phục loại thay đổi vẻ mặt như thần này, bất đắc dĩ chống lưng ghế sofa: "Cậu…"

Phí Độ nhanh chóng lục soát hết người anh, tiên hạ thủ vi cường lấy bộ còng đáng ghét kia, và mất nửa giây cân nhắc có nên tịch thu dùng cho mình hay không, kế đó lại lý trí từ bỏ – hắn không có nghiệp vụ thuần thục như chú cảnh sát, làm không khéo sẽ mua dây buộc mình – thế là hắn ném còng vào tận nhà ăn.

Lạc Văn Chu: "…"

"Một lần ngã là một lần khôn lên", rất tốt, đứa trẻ này tương lai thả ra đời không sợ bị bắt nạt.

Lạc Văn Chu cẩn thận đỡ hông hắn, thở dài: "Cậu có biết cậu bây giờ không nên vận động mạnh hay không?"

"Vậy thì đừng mạnh, anh không thích dịu dàng à?" Phí Độ chen đầu gối vào giữa hai chân anh, bàn tay vừa rời chăn không bao lâu đã lạnh ngắt lần theo vạt áo chui vào, khiến Lạc Văn Chu rùng mình, Phí Độ hôn anh một cái, thì thầm như nói mớ, "Về sau sẽ thích thôi, hãy tin tưởng kỹ thuật của tôi."

Lạc Văn Chu hơi kinh ngạc nhìn Phí Độ: "Khoan đã, cậu nói cái gì?"

Có khả năng là chú em đã hiểu lầm điều gì…

Phí Độ nhìn thẳng vào mắt anh, đồng tử ánh ra một đôi bóng ngược, như nhốt cả người Lạc Văn Chu vào đó, ở dưới đèn khúc xạ ra từng tầng ánh sáng, lóa mắt đến khó tin.

Sau đó hắn cười với Lạc Văn Chu: "Anh."

Lạc Văn Chu lập tức không nhịn được hít một hơi, da đầu ngứa ngáy, thân thể dựng sào thấy bóng xảy ra thay đổi.

Phí Độ dĩ nhiên cảm nhận được, thừa thắng xông lên ấn từng đốt sống của anh: "Em muốn anh."

Đây vốn chỉ là một câu tán tỉnh thuận miệng, nhưng chớp mắt khi nói ra, lại đột nhiên cuộn dâng sóng lớn trong lòng Phí Độ, như gió xuân không mời mà đến rã đất đóng băng trên cánh đồng tuyết mênh mông, từ không sinh có, thổi quét tới, tiếng vọng khổng lồ nhộn nhạo trong phế phủ mãi không dừng.

Như thể hắn đã vô tình nôn ra trái tim chân thành dính máu vậy.

Điều này khiến Phí Độ không tự chủ được nhắm mắt lại, cơ hồ có vài phần thành kính tìm đến đôi môi hơi khô của Lạc Văn Chu, trong lòng lặp lại một lần câu nói kia.

"Em muốn anh." Hắn nghĩ.

Cuộc đời này hắn không ngừng vẫy chào, không ngừng giãy giụa, cũng không ngừng đào thoát, hắn chưa bao giờ quyến luyến bất cứ ai, bất cứ thứ gì.

Đây là lần đầu tiên từ thuở chào đời hắn bị khát khao xa lạ chiếm lấy, lồng ngực bình tĩnh đang lặng lẽ nổi lên gợn sóng vô hình, ầm ầm nhấn chìm ngũ quan lục cảm nhạy bén.

Thậm chí Phí Độ tạm thời quên mất chiêu trò và kỹ xảo nhất quán, lời ngon tiếng ngọt đầy miệng tắt hết, chỉ có thể dựa vào bản năng tới gần con mồi muốn săn đã lâu.

Lạc Văn Chu năm lần bảy lượt chống lại dụ dỗ, tự thấy đã sắp trở thành một vĩ nhân "thoát khỏi hứng thú thấp kém", sẽ lập tức đạt thành "phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất" như trong sách giáo khoa rồi.

Ngờ đâu đêm trước thắng lợi, thế công của quân địch tự dưng lại mạnh lên.

Anh chưa kịp nhận ra chỗ nào không đúng, ý chí cứng như sắt thép đã sụp đổ dưới "viên đạn bọc đường" – lý trí sau chót chỉ đủ phát ra một tiếng thét cùng đường bí lối, nhắc nhở anh "sofa quá cứng, dễ bị thương, hãy về phòng ngủ, đừng quên khóa cửa".

Sau đó "lý trí" lắm lời này bị vứt trong phòng khách xúi quẩy cùng với áo của anh.

"Nếu đau phải lên tiếng, không chịu nổi thì nói cho tôi biết, được chứ?" Lạc Văn Chu dán sát vào tai Phí Độ, thở hơi dồn dập, tóc Phí Độ và vỏ gối trắng tinh hai màu đen trắng rõ ràng, anh phải cắn răng mới có thể giữ được đại khái còn giống người, "Tôi biết cậu thích hành hạ bản thân, nhưng tôi không thích, tôi không thích cậu bị đau."

Phí Độ không rảnh suy nghĩ thông tin ẩn chứa trong câu này, bởi vì tận đến lúc này hắn mới phát hiện, trên vài vấn đề, khả năng hắn và Lạc Văn Chu có chút kiến giải bất đồng.

"Không phải," Phí Độ cười gượng một tiếng, "Anh khoan đã…"

Tiếc rằng đã muộn.

Lạc Văn Chu vuốt ve xương cổ tay hơi gồ lên của hắn, đè cổ tay Phí Độ trên gối, khẽ liếm răng nanh mình, bắt đầu thẩm vấn: "Rốt cuộc cậu nghe ai nói tôi thích làm 0 vậy?"

Các cơ quan mới ra viện của Phí Độ chỉ là tự hắn cảm thấy khỏe, lúc này chức năng tim phổi yếu ớt lộ rõ, cơ hồ không thở nổi. Làm "sứ giả hộ hoa" nổi danh trong giới, mặc dù xấu hổ song hắn vẫn không muốn bán cái tên ấy lắm, bởi vậy thoáng trầm mặc.

Lạc Văn Chu kinh ngạc: "Lừa như thế mà cậu cũng có thể nhịn được?"

Phí Độ nghĩ, thấy đúng thế thật, vậy là quyết đoán khai ra: "Lang Kiều."

"À," Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm kết thúc cuộc "thẩm vấn" ngắn gọn, khẽ nghiến răng, "Tốt, tốt lắm."

Nội gian nấp trong tối chưa biết là ai, nhưng bất kể thế nào, cứ bắt một tên ăn cây táo rào cây sung trước.

Đêm dài đằng đẵng, Lạc Một Nồi năm lần bảy lượt đến cửa phòng ngủ chính, nhảy lên cào tay nắm cửa vài cái, ngoài ý muốn phát hiện cửa phòng khóa trái bên trong, nó run run râu, dùng bộ não bằng hạt đậu suy nghĩ một hồi, cảm thấy hết thảy hôm nay đều hết sức khác thường. Lạc Một Nồi buồn chán đuổi theo cái đuôi vài vòng, rốt cuộc vẫn không tài nào hiểu nổi, chui vào cái ổ bỏ không đã lâu, dạng chân vươn vai.

A, đúng rồi, còn có một nữ đồng chí lắm miệng, bữa sáng ngày mai có thể được ăn bánh bao nhân ngò rồi.

Phí Độ cảm thấy mình cơ bản vừa mới nhắm mắt thì trời đã sáng.

Khi tia nắng mai đầu tiên xuyên qua màn hắn đã tỉnh dậy, chỉ là không muốn động đậy mà thôi.

Mặc dù Lạc Văn Chu đã cẩn thận đến hơi phát phiền, nhưng rốt cuộc vẫn có chút miễn cưỡng, vết thương do vụ nổ tạo thành cách quãng tra tấn hắn suốt nửa đêm, sau chót cũng chẳng biết là mệt quá ngủ thiếp đi hay là ngất xỉu, dù sao vết thương đau thì đau nhưng không ảnh hưởng tới giấc ngủ, bởi vậy hắn cuối cùng vẫn không hé môi.

Phí Độ nghiêng đầu thoáng nhìn Lạc Văn Chu quấn lên người mình, mặc cho suy nghĩ bộn bề được trống rỗng dạo chơi một lúc lâu, thần hồn điên đảo rốt cuộc trở về vị trí cũ, trong lòng muộn màng nhớ tới: "'Mình thích hành hạ bản thân' là sao?"

Suy đi nghĩ lại, hắn cảm thấy có thể là do lần này nằm viện, người nằm viện không có sự riêng tư, mớ hình xăm dán lung tung trên người đương nhiên cũng phải chùi đi, sợ rằng vết giật điện che giấu cũng bởi vậy mà không thể ẩn đi – thế nên… Lạc Văn Chu cho rằng hắn là người khẩu vị nặng thích SM?

Phí Độ đang hơi dở khóc dở cười, đúng lúc này di động Lạc Văn Chu ném ở đầu giường đổ chuông.

Phí Độ mới đầu mặc kệ, ai ngờ tiếng chuông muốn đội tung nóc nhà mà Lạc Văn Chu vẫn ngủ say như chó chết, không hề có vẻ muốn động đậy. Hắn đành phải khẽ khàng gỡ bàn tay trên người, hơi bán thân bất toại nhổm dậy, rướn qua Lạc Văn Chu lấy di động, ngón tay vừa với tới, thì Lạc Văn Chu nửa ngủ nửa tỉnh không nói năng gì đè hắn lại, ôm càng chặt hơn.

Người này giả câm vờ điếc có lựa chọn, nhắm mắt bịt tai trước tiếng thét "A – năm vòng -", còn đang cọ cổ Phí Độ, ôm hắn trở mình ngủ tiếp.

Đội trưởng Lạc là hộ khó dậy có thâm niên, vì ngủ thêm năm phút, làm nũng chơi xấu không từ bất cứ trò nào, thể diện cũng có thể vứt luôn.

Đáng tiếc thường ngày khi chung giường chung gối với mèo, Lạc Một Nồi chẳng để ý, đến giờ không dậy "cúng" cho ông cụ này là nó sẽ nhảy từ trên tủ áo xuống, cái mông dư sức làm xác chết vùng dậy. Lạc Văn Chu có thừa bản lĩnh ngủ nướng mà không chỗ thi triển, lần này cuối cùng đã có cơ hội trổ ra, nhất định phải lăn trên giường cho đủ.

Phí Độ nhìn lướt qua màn hình di động: "Bảo bối à, có điện thoại."

Lạc Văn Chu nghiêng người đè Phí Độ, vô thức vuốt ve cánh tay hắn một lúc lâu, mới ậm ừ một tiếng: "… Nghe đi."

Cuộc điện thoại đầu tiên của Đào Nhiên đã tự động ngắt do thời gian dài không ai nghe, hiển nhiên, anh có kinh nghiệm phong phú, nhanh chóng gọi cuộc thứ hai.

Phí Độ bất đắc dĩ đành phải nghe máy: "Là em đây, em gọi anh ta không dậy, lát em để điện thoại bên tai anh ta, anh nói tạm đi."

"… Hả? A… Ha ha," Đào Nhiên thoạt tiên không đầu không đuôi phát ra một loạt trợ từ ngữ khí vô nghĩa, cúi đầu tìm cả buổi, mới nhặt lưỡi mình lên, "Được… ơ a… xảy ra chút việc, hơi… hơi gấp, có thể bảo anh ta đến sớm một chút không?"

Phí Độ: "Để em thử xem."

Đào Nhiên cười gượng một tiếng: "Em mới ra viện, chú ý thân thể, không nên quá… ừm… anh, ý anh là vậy đó."

Nghe ý Đào Nhiên, có thể anh cho rằng hắn đã đem Lạc Văn Chu đi nấu một nồi xơi rồi, Phí Độ nhìn trần nhà thở dài, áp di động vào tai Lạc Văn Chu.

Đào Nhiên cũng không biết người nghe điện thoại thay đổi hay chưa, chỉ tiếp tục nói: "… Mấy hôm trước không phải có một nhóm học sinh trung học bỏ nhà đi bụi sao? Vốn mọi người đều không coi là gì, nhưng đêm qua một cậu bé trong số đó đã chết rồi. Theo lý thuyết vụ án kiểu này cũng không nên chuyển lên Cục công an thành phố…"

Lạc Văn Chu im lặng mở mắt ra.

"Hung thủ đâm nát mắt nạn nhân, còn chặt tứ chi đặt kế bên-"

Lạc Văn Chu: "Ở đâu?"

"Ngõ sau khu Cổ Lầu." Đào Nhiên trầm giọng nói, "Đội trưởng Lạc, ông phải mau chóng đến đây."

Lạc Văn Chu rửa mặt mặc quần áo bằng tốc độ phi nhân loại, lúc lao ra cửa, Phí Độ vừa cài xong cổ tay áo sơ mi, chờ hắn mặc áo lông vào, còn chưa kịp vuốt cho phẳng, thì Lạc Văn Chu mới chạy đi lại quay về.

Phí Độ liếc cửa thư phòng chưa khóa, trong lòng hiểu thầm, rất quan tâm mà vờ như không biết, không ngẩng đầu lên hỏi: "Anh để quên đồ à?"

"Quên cái này." Lạc Văn Chu sải bước đến trước mặt hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của Phí Độ, khom lưng hôn hắn cái chụt, lại sờ soạng người hắn hết lượt từ trên xuống dưới, thấy hắn quả thật không có vẻ đau đớn, liền nắm tay Phí Độ đánh mu bàn tay hai cái, mắng, "Khốn nạn, ai kêu cậu mời tôi!"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu đã được lợi còn ra vẻ hành hung xong thoáng nhìn đồng hồ, lại phóng đi nhanh như chớp, gió xoáy nhỏ dấy lên trong phòng rất lâu chưa tan.

Phí Độ chậm chạp đi tới cửa, lấy chìa khóa Lạc Văn Chu để quên trên đó, cùng Lạc Một Nồi nhìn nhau một lát, hắn đột nhiên nói với con mèo: "Ba mày ngần này tuổi, hơi thiếu chững chạc rồi."

Lạc Một Nồi thẽ thọt kêu một tiếng, lịch sự bày tỏ: "Mi nói gì ta đều đồng ý, chỉ cần cho ta ăn."

Khi hít thở, ngực Phí Độ còn râm ran đau, hắn dựa vào cửa chính nghỉ ngơi một lúc, thuận tay đóng cửa thư phòng, rồi lê bước tới mở hộp thức ăn cho Lạc Một Nồi.

Con mèo già sau khi ăn uống no nê, cảm xúc luôn rất ổn định, đi quanh Phí Độ đòi vuốt ve, dính đầy lông trên ống quần hắn.

Phí Độ chăm chú nhìn nó một lúc lâu, rốt cuộc khom lưng, thử giơ tay ra.

Ngón tay hắn vừa chạm vào con mèo thì điện thoại đột ngột đổ chuông, Phí Độ giật phắt tay về, giống như mới bị quỷ ám tỉnh táo lại, hắn bóp mũi, khôi phục biểu cảm lãnh đạm khó lường, nghe máy: "Thầy Phan."

Phan Vân Đằng nói ngay không chào hỏi cũng không mào đầu: "Nếu chính em cảm thấy có thể, thì quay lại đi."

Phí Độ im lặng mỉm cười, chờ câu kế tiếp.

"Thế nhưng có một điểm em hãy nhớ," Phan Vân Đằng lạnh lùng nói, "Thầy không biết em là ai, cũng không quan tâm em muốn làm gì, nhưng người phụ trách kế hoạch Tập Tranh lần này là thầy, bất cứ tài liệu nào em xin ở Cục công an đều cần thầy ký, nếu không một chữ em cũng đừng hòng đọc."

Xem ra sau khi đọc xong bài luận văn kia, thầy Phan đã điều tra hắn.

Chỉ có Phí Độ biết, vụ tai nạn giao thông của Phí Thừa Vũ là tự làm tự chịu.

Đối với người ngoài… Đặc biệt là người biết một chút chân tướng của kế hoạch "Tập Tranh" năm ấy mà nói, hắn như một gốc cải mồ côi cha mẹ, nhẫn nhục gánh vác trách nhiệm, một lòng muốn truy tra "chân tướng" vụ tai nạn của cha.

"Đương nhiên rồi," Phí Độ nói, "Không phải vốn là như thế ạ?"

Lúc Lạc Văn Chu chạy đến, xe cảnh sát đã vây kín hiện trường ruồi bay không lọt.

Khu Cổ Lầu là điểm du lịch, xung quanh hầu như không có khu dân cư, để bảo vệ kiến trúc cổ, khách sạn gần nhất cũng cách hơn năm trăm mét. Nơi đây ban ngày náo nhiệt bao nhiêu, thì ban đêm tĩnh mịch bấy nhiêu.

"Thi thể còn ở đó, chờ ông xem xong sẽ cho họ chở đi." Đào Nhiên ra đón, vừa nói anh vừa đánh giá Lạc Văn Chu từ trên xuống dưới, cảm giác Lạc Văn Chu này hơi khác với bình thường, sáng sớm bị lôi dậy mà không bực dọc tí nào, cảm xúc rất ổn định, như một con sư tử xù lông nửa đời thoáng cái được vuốt xuôi, hóa thành một con mèo cỡ bự hiền lành.

Lạc Văn Chu trước tiên gật đầu một cái, sau đó hoang mang hỏi: "Ông cứ nhìn tôi hoài làm gì?"

Đào Nhiên còn xấu hổ hơn đương sự, ho một tiếng, nhìn đi chỗ khác, đến giờ vẫn rất chưa quen mối quan hệ khác xưa giữa hai người đó.

Lạc Văn Chu thở dài, chân thành nói: "Đào Đào à, con gái người ta ở chung một tòa nhà, gặp nhau mỗi ngày, còn có ý với ông, mà ông nhìn ông xem, từ sáng đến tối chẳng biết bận bịu gì, hơn nửa năm rồi, làm tôi sầu muốn chết – nếu là tôi, chắc bây giờ đã có thể cưới chạy bầu rồi."

Đào Nhiên: "…"

Lạc Văn Chu ra vẻ xong lại nghiêm túc, chui qua dây phong tỏa, đi vào hiện trường.

Đó là một ngõ nhỏ chật và sâu, kẹp giữa hai bức tường cổ kính, ven đường có hai thùng rác lớn bằng nhựa, một cái bị đổ, vừa vặn che mất xác chết đằng sau, nếu không phải nhân viên vệ sinh ca sáng làm việc cẩn thận, sợ rằng thi thể này trong thời gian ngắn chưa dễ bị phát hiện như vậy.

Lạc Văn Chu còn chưa tới gần thì mùi máu tươi nồng nặc đã thốc vào mặt. Ngũ quan cậu bé cơ hồ đã không nhìn ra nguyên dạng, tay chân cụt xếp bên cạnh đập vào mắt gây chấn động mạnh, trùng khít chẳng sai tẹo nào với ảnh chụp hiện trường vụ án "quốc lộ 327" đêm hôm trước vừa xem.

Tiêu Hải Dương vốn đang ở bên cạnh chụp ảnh xác chết, chụp một hồi chẳng biết nghĩ tới điều gì mà động tác dừng lại, thẫn thờ đứng đó, bị Lạc Văn Chu đột nhiên đi qua hù giật nảy mình, luống cuống tay chân đứng thẳng lên: "Đội trưởng Lạc."

Lạc Văn Chu "Ừm" một tiếng, nhìn kỹ thi thể cậu bé: "Báo cho phụ huynh chưa?"

"Báo rồi ạ, chắc đang trên đường tới," Tiêu Hải Dương vội vàng nói, "Nạn nhân tên Phùng Bân, mười lăm tuổi, học lớp 10 trường trung học Dục Phấn, lá thư để lại cho giáo viên phụ huynh đăng trên mạng chính là do cậu bé này viết. Vừa rồi pháp y xem qua tổng thể, nói vết thương trí mạng khả năng ở vùng cổ, trên tay và đầu có vết thương do chống cự rõ ràng, rất có thể khi còn sống đã vật lộn với hung thủ, tình hình cụ thể còn phải chờ mang về kiểm tra cẩn thận."

Lạc Văn Chu: "Gia đình cậu bé này làm gì?"

Tiêu Hải Dương lập tức trả lời: "Dựa theo tư liệu đăng ký ở trường thì cha mở một công ty nhỏ, mẹ làm nội trợ, nhà có ít tiền, nhưng cũng không tính là phú nhị đại, cha mẹ trên việc làm ăn có đắc tội ai hay không, chờ một lát họ đến em sẽ hỏi tỉ mỉ hơn."

Lạc Văn Chu như cố ý như vô tình nói: "Đâm nát mắt và chặt tứ chi… Sao anh cảm thấy giống như nghe ở đâu rồi?"

Tiêu Hải Dương hơi chậm lại, sau đó cậu đẩy nhẹ kính: "Đội trưởng Lạc, anh nghe về vụ án cướp của giết người liên hoàn 'quốc lộ 327' chưa?"

Lạc Văn Chu nhìn cậu một cái.

"Một vụ án từ mười lăm năm trước." Tiêu Hải Dương nói, sau đó như người máy, bắt đầu mau chóng thuật lại vụ án quốc lộ 327, cậu đọc làu làu, không khác một chữ so với bản tóm tắt vụ án trên mạng nội bộ, "Đội trưởng Lạc, Lư Quốc Thịnh thủ phạm chính vụ án năm đó bây giờ còn đang lẩn trốn, liệu có liên quan tới hắn không?"

Lạc Văn Chu nheo mắt: "Mười lăm năm trước? Chuyện mười lăm năm trước chú cũng biết, khi đó chú mấy tuổi rồi?"

Tiêu Hải Dương: "Em xem trên mạng, em… có trí nhớ tương đối tốt."

"Trí nhớ của chú không thể tính là tương đối tốt, mà phải là trình độ thấy qua là không quên," Lạc Văn Chu đứng dậy, ra hiệu cho pháp y đến dọn xác chết, nói với Tiêu Hải Dương, "Lúc đi học chắc thành tích rất tốt nhỉ, tại sao lại nghĩ cạn muốn làm cảnh sát? Lương của chúng ta thấp như thế mà."

Tiêu Hải Dương nhất thời bị anh hỏi á khẩu, bối rối tránh né ánh mắt anh, chậm nửa nhịp mới định thần lại: "Em… giấc mộng của em từ bé chính là làm cảnh sát."

"Cũng là vì cứu vớt thế giới à?" Lạc Văn Chu cười một tiếng, không gặng hỏi nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn ngã tư – ở đó đậu một chiếc xe cấp cứu.

Lạc Văn Chu hỏi: "Người đã chết hẳn rồi, xe cấp cứu còn tới làm gì?"

Tiêu Hải Dương khẽ thở phào: "A… a, đúng, đội trưởng Lạc, vừa rồi em quên nói, đêm qua khi hung thủ giết người, tại hiện trường có người chứng kiến."

97. Quyển 4 - Chương 7: Verkhhovenxki 7

"Người chứng kiến tên Hạ Hiểu Nam, là một nữ sinh chung lớp với bọn Phùng Bân, vài hôm trước mấy học sinh cùng trốn đi bụi, không biết vì sao chỉ có hai em này đi cùng nhau, có thể là lạc khỏi nhóm." Tiêu Hải Dương đi theo sau Lạc Văn Chu, như một cái máy đọc, không biết cách dùng ấn lung tung là xong luôn, "Đêm qua khi Phùng Bân bị giết, cô bé trốn ngay trong thùng rác bên cạnh, có thể là cậu bé kia muốn bảo vệ em ấy."

Lạc Văn Chu vừa sải bước đi tới xe cấp cứu vừa hỏi: "Mấy em học sinh còn ở trong thành phố, tại sao thời gian dài không tìm được?"

"Không biết chúng tìm ở đâu một đống sim điện thoại không đăng kí tên, không dễ định vị," Tiêu Hải Dương dừng một chút, lại tiếp, "Vả lại đều lớn rồi, đi bụi còn tự mình mang tiền, để lại thư, chẳng ai ngờ được chúng thật sự có thể gặp chuyện. Lực lượng cảnh sát dưới cơ sở trước nay vẫn thiếu, đôi khi họ sẽ ưu tiên xử lý trường hợp khẩn cấp hơn…"

Lạc Văn Chu không phải chưa làm ở cơ sở, dĩ nhiên hiểu chuyện này, khoát tay cắt ngang Tiêu Hải Dương: "Ý chú là, hai học sinh đều mang theo di động? Vụ án xảy ra lúc nào?"

Tiêu Hải Dương hơi ngớ ra: "Pháp y khi nãy đã xem qua, bước đầu phán đoán là trước nửa đêm."

"Trước nửa đêm," Lạc Văn Chu dừng bước, "Cô bé kia đã không việc gì, thì tại sao sau đó không báo cảnh sát?"

Hạ Hiểu Nam nhân chứng mục kích duy nhất của vụ án phân thây đáng sợ này, chẳng những không báo cảnh sát, còn trốn một mình trong thùng rác cả nửa đêm, dọa nhân viên vệ sinh phát hiện xác chết phải uống một viên thuốc trợ tim hiệu quả tức thì.

Thiếu nữ mười lăm tuổi rất nhỏ gầy, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh tú, là một mỹ nhân tương lai. Có điều hình tượng lúc này không được đẹp đẽ lắm – toàn thân vừa bẩn vừa hôi, đờ đẫn ngồi trong một góc nhỏ, ôm khư khư cặp sách, sắc mặt trắng bệch hãi người, con ngươi lại đen sẫm, như búp bê cao bằng người thiếu hồn đoản phách.

Khi Lạc Văn Chu đi tới, phát hiện một nhóm mấy nữ cảnh sát gồm Lang Kiều và nhân viên y tế đều ở đây, họ đứng một vòng quanh Hạ Hiểu Nam, chẳng ai dám tới gần.

Lạc Văn Chu nhìn lướt qua bầu không khí quỷ dị: "Có chuyện gì thế, các em đang vây xem cái gì vậy?"

"Sếp đừng qua đây, có thể cô bé này đã bị một chút kích thích," Lang Kiều nhỏ giọng nói, "Nói chuyện không phản ứng, hễ có người tới gần là thét lên, ngay cả bác sĩ trông hiền lành nhất bên kia cũng không được, bọn em bây giờ đang chờ phụ huynh, xem thử có cần tiêm một liều an thần hay không."

Lạc Văn Chu từ xa khom lưng xuống, thử để tầm nhìn ngang với cô bé. Ánh mắt Hạ Hiểu Nam khó khăn đối với mắt anh, nhưng tựa hồ không chuẩn tiêu cự, rời rạc lướt qua anh.

"Mấy người ở đồn công an hỗ trợ nhà trường và phụ huynh tìm kiếm ba bốn ngày, hay lắm, cảnh sát cũng chưa tìm ra, lại bị kẻ ác tìm thấy trước." Lang Kiều thì thầm một câu, "Anh nói chuyện này là sao?"

"Mở các camera quanh đây, bên này là khu du lịch, không có nhiều góc chết an toàn, hung thủ cũng không thể ẩn hình – mặt khác, bảo các anh em đừng ngồi chơi, đi một vòng hỏi thử hết các cửa hàng tiện lợi, siêu thị, quán ăn… mấy đứa trẻ ranh ở bên ngoài, không thể không ăn không uống, chắc chắn có người đã gặp chúng." Lạc Văn Chu nói đến đây đột nhiên hơi nhíu mày, chỉ cặp sách trong lòng Hạ Hiểu Nam, "Nhị Lang, em xem, trên cái cặp kia quẹt cái gì? Là vết bẩn hay vết máu?"

Lang Kiều còn chưa kịp nhìn kỹ, phía sau đột nhiên có một tiếng thắng gấp, lốp xe ma sát ra tiếng chói tai, như đào tung ba tấc đất.

Tập thể cảnh sát bác sĩ ở đây hơi run run.

Lang Kiều ngoảnh đầu nhìn lại, thì thào: "Không hay rồi, em chỉ sợ vụ này thôi."

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên quần áo cầu kỳ tung cửa xe, chân chưa chạm đất người đã lao ra. Bà như cỏ lau bị gió lớn thổi rạp xuống, loạng choạng vài bước, không hề có trật tự ngã xuống đất, nửa người dính máu, vẻ mặt kinh hoàng, túm lấy viên cảnh sát đến đỡ, suýt nữa tụt cả quần người ta: "Con… con tôi đâu? Bân Bân của tôi đâu?"

"Hình như là mẹ nạn nhân Phùng Bân." Lang Kiều nhỏ giọng nói.

"Bảo pháp y nhanh nhẹn lên, mau lôi thi thể vào túi," Lạc Văn Chu đẩy nhẹ cô, giục, "Đừng để người nhà nhìn thấy, nhận mặt cái rồi mau khiêng đi, hôm sau nghiệm thi xong khâu lại nói tiếp."

Nhưng đã chậm.

Mẹ Phùng Bân vốn là một người phụ nữ trung niên khẳng khiu, toàn thân rõ ràng chẳng được mấy lạng thịt, nhưng sau khi thấy rõ ngõ nhỏ pháp y ra vào, bà chợt nhảy lên, cực kỳ khỏe lao khỏi chồng và cảnh sát muốn kéo mình, nhất định phải đi tới xem đến cùng.

Chỉ nhìn một cái, nửa đời sau của bà đã bị xé nát.

Người đàn bà chẳng nói tiếng nào ngồi phịch xuống đất, nhân viên y tế vốn đang trông chừng Hạ Hiểu Nam đành phải ùa lên cấp cứu bà trước. Mẹ Phùng Bân thần trí không rõ bị mọi người lôi sang một bên, ngước lên thấy Hạ Hiểu Nam co ro trong một góc, bà hơi run run, lập tức tỉnh táo lại, dùng cả tay lẫn chân kéo cô bé: "Cháu bé, cháu biết chuyện gì đúng không? Cháu biết là ai hại chết Bân Bân của chúng ta chứ?"

Hạ Hiểu Nam bị bà kéo áo khoác, toàn thân co giật, tru lên một tiếng không giống tiếng người.

Nhất thời, tiếng gào khóc, khuyên can, chất vấn, và tiếng thét thảm thiết đề-xi-ben cao kéo dài không giảm của thiếu nữ vang lên như bom oanh tạc, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Lạc Văn Chu đau hết cả đầu, giơ tay bịt tai, quay đầu lại thoáng nhìn hẻm nhỏ đậm chất xưa – hung thủ thật sự là Lư Quốc Thịnh mười lăm năm trước sao? Nếu thật là hắn, tới lúc đó nên ăn nói thế nào với gia đình nạn nhân, bảo với họ là một âm hồn lang thang mười lăm năm khiến cảnh sát đến nay bó tay không một manh mối đã hại con các vị à?

Vì sao Lư Quốc Thịnh đột nhiên lộ diện? Hắn hết tiền rồi à? Và vì sao hắn lại nhắm vào học sinh trung học? Là bởi vì mười lăm năm qua đi, hắn đã không còn đủ sức, lại không có ai giúp đỡ, nên không còn tự tin ra tay với người lớn sao?

Còn nữa, trên thi thể nạn nhân Phùng Bân đắp áo đồng phục của chính cậu bé, giống như hung thủ sợ cậu bị lạnh, cho thấy điều gì? Kẻ ấy sau khi hành hung còn áy náy hối hận? Nhưng nếu hắn thật sự còn sót lại một chút nhân tính, hắn có thể làm chuyện phân thây đâm nát mắt một cậu thiếu niên chưa trưởng thành ư?

Rốt cuộc là vì sao?

Cha Phùng Bân loạng choạng lui ra ven đường, đột nhiên chẳng còn sức đi quan tâm cảm xúc của vợ nữa, ông miễn cưỡng giữ khí chất thương nhân bình tĩnh dễ trao đổi, thậm chí khi Lạc Văn Chu nhìn qua đã gật đầu, hình như muốn mỉm cười, song thất bại.

"Tôi quá bận rộn công việc, mươi bữa nửa tháng không gặp nó được một lần, còn đưa nó vào trường nội trú, giống như nó là một gánh nặng không có chỗ để," Người cha ấy nói, "Có phải tôi đã sai rồi hay không?"

Lạc Văn Chu không trả lời.

Cha Phùng Bân đang nói thì cột sống chợt tan biến vào không khí, ông ngồi xổm xuống co mình lại, từ từ bưng kín mặt.

"Báo cho phụ huynh Hạ Hiểu Nam chưa?" Lạc Văn Chu bóp mạnh mũi, quay đầu hỏi cấp dưới, "Người đâu? Sao vẫn chưa đến? Khi nào có thể làm cho cô bé đó nói một câu?"

Trên đường dần đông người, xe cộ nườm nượp mới bắt đầu, bỗng nhiên, một chiếc xe lăn điện đột ngột lao ngược tới bên này. Chắc là ông cụ trên xe lăn chê phương tiện thay đi bộ này chạy quá chậm, ra sức rướn cổ, như một con rùa già, xe lăn qua một chỗ gồ lên, trọng tâm nghiêng quá về phía trước, ông ngã xuống khỏi xe lăn.

Đào Nhiên vừa vặn ở gần đó, thấy vụ tai nạn giao thông cỡ nhỏ này vội chạy tới đỡ cụ dậy: "Trời ơi, sao ông lăn cái này ra đây? Ông không sao chứ? Phía trước chặn đường rồi, không thể đi…"

Ông cụ giãy giụa, nắm lấy cổ tay Đào Nhiên, nói không rõ lắm: "Hỉ Na…"

Đào Nhiên ngớ ra: "Sao cơ ạ?"

Ông cụ đau đớn nhìn anh, môi run run theo tính thần kinh.

"Hạ, Hỉ Na… Nam!"

"Cha mẹ Hạ Hiểu Nam đều đã qua đời, nhà chỉ có một ông nội, hai năm trước do đột ngột chảy máu não đã để lại không ít di chứng, đầu óc tỉnh táo nhưng đi lại khó khăn, nói chuyện cũng chẳng ai hiểu." Từ hiện trường trở về Cục công an thì đã sắp trưa rồi, Đào Nhiên dùng tới trình độ nghe tiếng Hán cấp 16 mới trầy trật trao đổi xong với ông nội Hạ Hiểu Nam, anh thở dài, "Tội nghiệp quá, tôi thấy còn không bằng lú lẫn hẳn luôn cho xong."

Lạc Văn Chu hỏi: "Gia đình như vậy, sao cô bé còn học trường nội trú?"

"Gia cảnh quá khó khăn, tiền thuốc men của ông nội không phải đều có thể dùng bảo hiểm, Dục Phấn lúc ấy thì muốn tuyển một số học sinh giỏi làm bộ mặt trường, học bổng rất cao, hơn nữa ông lão kia tính tình hơi ngang, không muốn người khác coi mình là người tàn tật, bình thường việc nhà đều tự làm, cũng không để ai chăm sóc."

"Các em khác thì thôi," Một cảnh sát hình sự bên cạnh nói, "Nhưng em thật sự không hiểu nổi, một cô bé như Hạ Hiểu Nam làm sao lại đi bụi – em mới tra thử, kết quả thi tốt nghiệp cấp hai của cô bé này lọt top 50 toàn thành phố, chỉ cần giữ vững thành tích này, mỗi năm Dục Phấn sẽ cho hai vạn đồng tiền học bổng. Thành tích của cô bé vẫn rất xuất sắc, chắc hẳn không thành vấn đề, giáo viên ở trường cũng nói cô bé có tính cách hướng nội nhưng đặc biệt hiểu chuyện, trên việc học chưa từng để ai phải bận tâm, em ấy sẽ vì cô đơn buồn chán mà trốn khỏi trường đi bụi? Tình hình gia đình như vậy, cô bé nhẫn tâm bỏ mặc ông nội? Thế cô bé này không khỏi quá không có lương tâm rồi."

Lạc Văn Chu không nói gì, dùng di động xem bức thư Phùng Bân để lại trước khi bỏ đi, bức thư này khá hot trên mạng, lúc này tin tức Phùng Bân bị giết vẫn chưa truyền ra, mọi người còn đang công kích cơ chế giáo dục và quan hệ gia đình kiểu Trung Quốc.

Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút, tiện tay gửi link bức thư cho Phí Độ, vừa gửi xong ngoài cửa liền có người thò đầu vào: "Đội trưởng Lạc, chủ nhiệm lớp Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam đến rồi!"

Di động của Phí Độ reo khẽ một tiếng, báo có tin nhắn mới, điện thoại bị đè dưới một đống đồ, hắn nhất thời không nghe thấy.

Trợ lý Miêu đưa bút máy dùng để ký tên, cúi đầu nhìn Lạc Một Nồi vênh váo tuần tra bên cạnh, nhân khi Phí Độ xem giấy tờ, rất muốn chơi với mèo một lúc, bèn hỏi: "Sếp, con mèo này có cào không?"

Phí Độ nói: "Có."

Trợ lý Miêu: "…"

Cô im lặng rụt tay về, đánh giá căn nhà phong cách hiện đại đơn giản này: "Sếp… bây giờ ở đây?"

Phí Độ đẩy nhẹ kính, ngẩng đầu nhìn cô.

"Ừm…" Trợ lý Miêu do dự, rất khéo léo nói, "Cảm giác khác văn phòng sếp nhiều quá, hình như không cùng một phong cách."

Phí Độ cười cười không đưa ra ý kiến, so sánh với văn phòng hắn thì hầu hết nhà trên thế giới đều đơn sơ nghèo nàn như nhà vệ sinh công cộng vậy, song đó không hề là phong cách của hắn. Lúc này, một bản hợp đồng sơ bộ lộ ra, Phí Độ xem lướt qua nhanh như gió, nội dung không có vấn đề, nhưng trang giấy có mùi đặc biệt. Hắn dừng lại, cầm lên ngửi thử – bạc hà, lá húng quế…. còn pha trộn một chút mùi quả mọng.

Phí Độ ngẩng lên nhìn trợ lý Miêu, trợ lý Miêu cười khổ. Chủ tịch Phí có tiếng chay mặn không kiêng, hơn nữa gu thẩm mỹ trước nay không phải là bí mật gì, đến Trương Đông Lai cũng biết hắn thích người và vật bề ngoài thanh tú kín đáo, bên trong lại có chút kích thích. Thành thử thường xuyên có người lợi dụng điều này để giở vài trò.

Phí Độ bỏ hợp đồng xuống, rút một tờ khăn giấy ướt lau tay: "Từ khi nào công ty ta đã chú trọng đến mức cả giấy in cũng đặc chế? Chúng ta có quan hệ bám váy gì với hoàng gia Ả-rập à?"

Trợ lý Miêu thấp giọng giải thích: "Là trợ lý ông Tô mới tuyển."

"Có phải ông Tô còn hẹn tôi ra ngoài ăn cơm không?" Phí Độ nở nụ cười không thành tiếng, ánh mắt lại hơi lãnh đạm, "Lão Tô này làm việc dưới tay ba tôi hơn mười năm, liền tự cho là nguyên lão hai triều, có thể làm nhiếp chính vương rồi."

Trợ lý Miêu không dám tiếp lời – nhóm tâm phúc cũ của cựu chủ tịch sau khi Phí Độ nắm quyền cơ bản đã giải tán bảy tám phần, tốt thì điều đi dưỡng lão, ác thì bị bắt thóp, trực tiếp đi ăn cơm tù, còn có người xảy ra đủ chuyện ngoài ý muốn tự động xin từ chức, đến bây giờ chỉ sót một người cũ là Tô Trình như quả to duy nhất còn lại trên cây, lại còn là người tư chất tầm thường nhất.

"Nhưng tôi thích loại ngu xuẩn biết tự bành trướng này – trở về bảo với lão, tôi không rảnh, lão già rồi, lau sạch mông mình trước đi rồi hãy nói, dùng mấy thủ đoạn cấp thấp này rất mất giá. Nếu có người muốn gặp tôi, thì hãy tự mình tới tìm tôi, tôi không thích cách quanh co lòng vòng kiểu này lắm." Phí Độ nói đến đây lại đổi giọng, nháy mắt với trợ lý Miêu, ngữ khí dịu đi, "Sao các em không ngăn giúp tôi, tôi không phải đại gia của các em à? Có phải tôi ít về, nên bây giờ các em đều không còn yêu tôi nữa hay không?"

Trợ lý Miêu đã sớm quen với sự thay đổi thất thường vừa trở mặt vừa như đùa giỡn này của hắn, mặt không đổi sắc, chỉ lấy làm lạ hỏi: "Là ai muốn ông Tô giới thiệu với sếp, còn để ông ta đi một vòng lớn như thế?"

"Vài kẻ râu ria ấy mà." Phí Độ nhanh chóng ký xong số giấy tờ còn lại, tiễn trợ lý Miêu ra cửa, trước khi đi lại nghĩ tới điều gì, nói, "Đúng rồi, có phải gần đây giá cả thực phẩm lại tăng không? Nói với nhân sự, tăng tiêu chuẩn trợ cấp cơm trưa của mọi người thêm ba mươi phần trăm, ăn ngon mới có sức làm việc chứ."

Ông chủ nói phát tiền! Trợ lý Miêu lần này không hề ý kiến ý cò, giòn giã trả lời, ngay cả bước chân cũng nhanh nhẹn hẳn: "Sếp ơi, sao sếp biết thực phẩm tăng giá?"

Bởi vì lúc rửa rau nhìn thấy nhãn, lắm miệng hỏi một câu, còn bị ai đó cằn nhằn một trận "không biết nhân gian khó khăn".

Phí Độ không nói gì, dùng mũi chân ẩy Lạc Một Nồi ra theo quay về trong nhà, cười tít mắt vẫy tay tạm biệt trợ lý Miêu.

Có người đang thăm dò sức khống chế của hắn đối với công ty.

Phí Độ đẩy cửa sổ, để mùi nước hoa lởn vởn ban nãy tan đi.

"Những người đó" quá cẩn thận, từng ấy năm chưa bao giờ lộ ra một chút dấu vết trước mặt hắn, nhưng trong vụ án Chu Thị, họ bị ép chặt tay để sống tiếp, mất đi đại kim chủ Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu, bây giờ nhất định rất khó sống, cho nên cần khai quật gấp nguồn tài chính mới.

Xem ra danh tiếng đảo điên của hắn những năm gần đây, thủ đoạn ngoài lỏng trong chặt, động tác muốn rút ống thở của Phí Thừa Vũ ở viện an dưỡng Tân Hải, và hành động vứt công ty khổng lồ, hao tâm tốn sức gia nhập kế hoạch "Tập Tranh" mới… rốt cuộc đã hoàn thành bước đệm lâu dài, ép "những người đó" bắt đầu thử tiếp xúc với hắn.

Có điều…

Phí Độ rút di động dưới bàn ăn, định mở ứng dụng đọc sách kia – còn có một lực lượng như có như không can thiệp vào, thậm chí xem như vô tình giúp hắn một phen, hắn năm lần bảy lượt thử truy tra, đều không có kết quả, đó sẽ là ai?

Lúc này, hắn nhìn thấy đường link và lời nhắn Lạc Văn Chu gửi cho hắn.

Lạc Văn Chu nói: "Bức thư này không bình thường lắm, cậu xem thử giúp tôi."

Trong phòng tiếp khách của Cục công an, một cô giáo ngoài bốn mươi dẫn theo một nam sinh, đang trò chuyện với cảnh sát phụ trách tiếp đãi, chính là giáo viên chủ nhiệm và lớp trưởng lớp Phùng Bân.

Lạc Văn Chu đứng ở cửa bàng thính một lúc, liếc nhìn quần áo của nam sinh ấy, nam sinh vắt áo khoác đồng phục lên khuỷu tay, đứng ở một bên, hoàn toàn không giống lũ trẻ trâu cùng tuổi dậy thì lộn xộn, nhìn thấy Lạc Văn Chu ngoài cửa liền lịch sự cười chào anh. Chẳng biết tại sao Lạc Văn Chu lại nghĩ tới Phí Độ phiên bản thiếu niên, nhìn kỹ lại, anh phát hiện nhãn hiệu chiếc sơ mi nam sinh nọ mặc đặc biệt quen mắt – lúc sắp xếp tủ quần áo cho Phí Độ đã thấy không chỉ một chiếc, tên dài ngoằng chẳng biết nên đọc thế nào.

Một tên nhóc con mặc quần áo đắt tiền như vậy?

Lạc Văn Chu nhíu mày, trường trung học Dục Phấn này quả nhiên là câu lạc bộ nhà giàu.

"Sếp," Lang Kiều rảo bước tới, ghé tai anh thì thầm, "Camera ở ngã tư đã quay được hung thủ."

Lạc Văn Chu lập tức quay đầu lại.

"Em không biết nên đã nhờ các tiền bối xem, hình như… chính là Lư Quốc Thịnh kia."

98. Quyển 4 - Chương 8: Verkhhovenxki 8

"Nam sinh Phùng Bân lúc ấy ở ngã tư gần Chung Cổ Lầu, đợi khoảng năm phút thì Hạ Hiểu Nam đến." Trong phòng họp nhỏ của đội hình sự, Lang Kiều mở một đoạn băng theo dõi lấy ở gần khu Cổ Lầu nơi vụ án xảy ra. (Chung Cổ Lầu là hợp xưng Chung Lầu và Cổ Lầu)

"Chỉ có hai em này? Các em khác đâu?" Lạc Văn Chu ghé sát vào xem đoạn phim, "Đợi chút, dừng lại cho anh, xem Phùng Bân cầm thứ gì trong tay."

Lang Kiều dừng đoạn phim sau đó phóng to cục bộ, dưới ống kính độ nét cao, dù là ban đêm thiếu ánh sáng cũng có thể thấy rõ Phùng Bân xách một cái túi ni-lông có tên siêu thị, bên trong là vài món đồ ăn vặt và thức uống.

Ai cũng từng trải qua thời thanh xuân, nên nhìn là biết hai cô cậu này đang làm chuyện gì – nam sinh tìm cớ đi trước một bước, chờ nữ sinh ở chỗ hẹn, cả hai có thể thần không biết quỷ không hay rời khỏi tầm mắt các bạn, lặng lẽ đi riêng một lúc. Đám thiếu niên thiếu nữ choai choai này, tụ lại yêu đương như hiểu như

không, chẳng có nhiều "chủ đề" để tán gẫu như người lớn, thường còn có chút thói quen trẻ con, luôn kèm theo đồ ăn vặt và thức ăn nhanh kiểu Tây khiến người ta dở khóc dở cười.

Đây là nguyên nhân hai em tách khỏi nhóm bạn.

"Siêu thị 'BD'… Anh nhớ hình như là chuỗi siêu thị, đi kiểm tra xem khu Cổ Lầu có mấy cửa hàng, lần lượt hỏi thử. Mặt khác, rất có thể mấy đứa trẻ còn lại cũng ở gần đó." Lạc Văn Chu quay đầu phân công một tiếng, sau đó lại lấy làm lạ nói, "Hai đứa nhóc này đêm hôm khuya khoắt có thể tìm một chỗ tốt hơn để yêu sớm hay không, tại sao nhất định phải trốn vé chạy đến Chung Cổ Lầu?"

Lang Kiều trợn đôi mắt to như quả bóng bàn: "Sếp, anh là người địa phương à?"

Lạc Văn Chu không hiểu gì hết.

"Phía sau Chung Cổ Lầu có một thắng cảnh nhỏ, tên là 'gương Tình Nhân', kỳ thực là một tảng đá lớn được mài nhẵn. Nghe nói khi người ta đứng trước gương Tình Nhân, hình ảnh có thể phản chiếu lên trời, năm đó thất tiên nữ chính là nhìn thấy Đổng Vĩnh từ tấm gương này để rồi nhất kiến chung tình, ngoài rìa còn có chữ 'thiên nhân đồng tâm', hai người yêu nhau đứng trước gương Tình Nhân, tương đương với được thần trên trời làm chứng, có thể trọn đời trọn kiếp bên nhau."

Lạc Văn Chu nghe câu chuyện tuyên truyền du lịch thiếu thành ý như đồn nhảm này, lập tức khịt mũi coi thường: "Cục dân chính không chứa nổi mấy người, còn nhất định muốn Ngọc Hoàng đại đế cho thêm một tờ giấy kết hôn nữa. Sao, gom đủ bảy tờ là có thể mua thêm một căn nhà à?"

Đám dị tính luyến ái vô sỉ này, đúng thật là lòng tham không đáy.

Lang Kiều: "…"

Cô thật sự nghĩ hoài không tài nào hiểu nổi, tại sao một thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần lãng mạn như cô còn chưa có bạn trai, mà cái thể loại như Lạc Văn Chu lại có trai thích?

Lạc Văn Chu đổi giọng: "Chung Cổ Lầu là thắng cảnh, buổi tối sau khi đóng cửa nhất định phải đuổi sạch, vậy tức là hai em này bị theo dõi lúc lẻn vào khu thắng cảnh à?"

"Không phải," Lang Kiều đành phải nghiêm túc theo anh, "Hung thủ ngay từ ngã tư đã bắt đầu theo dõi hai đứa trẻ, anh xem-"

Cô lại lần nữa mở đoạn phim, camera ở ngã tư im ắng vươn tầm mắt ra, tiễn bước đôi thiếu niên thiếu nữ cả tay cũng không dám nắm.

Bóng đêm tĩnh mịch vắng lặng giây lát, đột nhiên một người đàn ông xuất hiện trong ống kính.

Nhìn thấy kẻ trong màn hình, Lạc Văn Chu hơi giật mình – bởi vì hung thủ này hoàn toàn không giống "người già yếu" chỉ dám ra tay với trẻ con như trong tưởng tượng của anh.

Người này đoán ít nhất phải hơn một mét bảy mươi lăm, thể trạng có thể nói là cường tráng, chưa quá bốn mươi tuổi, hấn thản nhiên từ góc đường đi tới, miệng còn ngậm điếu thuốc, bám đuôi Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam không xa không gần.

Lạc Văn Chu: "Có chính diện không?"

"Có, ống kính khác quay được, em đã in ra rồi." Lang Kiều chia ảnh chụp màn hình được in ra cho các đồng nghiệp xung quanh.

Lạc Văn Chu vừa nhìn đã xác định kẻ này là Lư Quốc Thịnh năm đó không nghi ngờ gì nữa. Đêm hôm qua anh mới xem kỹ lệnh truy nã của vụ án "quốc lộ 327", có ấn tượng khá sâu với khuôn mặt thủ phạm chính này.

Lư Quốc Thịnh hơi "mắt to mắt nhỏ", lúc nhìn người ta mắt hơi lé, má hóp vào, cằm rất dài, ngũ quan khá rõ nét, khóe miệng bên trái hơi méo. Kẻ trên ảnh chụp màn hình khoảng ba mươi tám ba mươi chín tuổi, trên mặt quả thật có một chút dấu vết năm tháng, song ngũ quan vẫn là đường nét cũ, không thay đổi nhiều.

Hẳn nhiên, mười lăm năm qua Lư Quốc Thịnh là một tên tội phạm truy nã sống khá thoải mái, thành thử không già đi nhiều.

Lạc Văn Chu còn chưa kịp nói gì, Tiêu Hải Dương đã mở miệng khẳng định trước: "Không sai, chính là Lư Quốc Thịnh!"

Lần này thì cả Lang Kiều cũng khá lấy làm lạ nhìn cậu một cái.

Lạc Văn Chu gật đầu: "Ừm, Tiểu Kiều, em cứ nói tiếp trước đi."

"Hung thủ đi theo nhóm Phùng Bân đến thắng cảnh Chung Cổ Lầu, muốn trốn vé vào thì phải đi đường vòng, qua mấy ngõ hẹp, các anh cũng nhìn thấy nơi ấy rồi, rất khuất hơn nữa đều na ná nhau, chồng chéo phức tạp, hung thủ ra tay ở ngay đó – đoạn bên dưới các anh xem đi, em không muốn xem lần thứ hai đâu."

Nói xong, cô mở một đoạn phim khác rồi quay người đi.

Đoạn phim này đến từ trên hiết sơn đỉnh của một kiến trúc cổ được bảo vệ ở Chung Cổ Lầu, ống kính hơi xa, nơi ngã tư nhỏ mé ngoài ống kính đột nhiên có hai thiếu niên hoảng hốt lao ra, sự ấm áp yên bình của tay trong tay vừa nãy đã không còn sót lại chút nào. Nam sinh lưng đẫm máu, nữ sinh bị cậu kéo lảo đảo ngã xuống đất, mặc dù trong đoạn phim không có một tẹo âm thanh nào, song đột nhiên khiến lòng người thắt lại. (Hiết sơn đỉnh là một lối kiến trúc, các bạn hãy Google để rõ hơn nhé)

Đêm hôm đó, ánh trăng vốn dịu dàng đột nhiên nổi lên một tầng rìa màu máu, tình cảm quyến luyến mà ngây ngô của thiếu niên lại bị một tên sát nhân thình lình xuất hiện đập nát, quả thật là một biến chuyển xảy ra ở sâu trong cơn ác mộng.

Phùng Bân cố nén sợ hãi và đau đớn, ném từng món đồ trong tay vào con quái vật hình người kia, sau đó kéo cô bé mình yêu thương chạy như điên, không kịp chọn đường.

Cả hai vừa chạy vừa kêu cứu, song khu thắng cảnh giờ này đã rất vắng người, có lẽ là số hai em không may mắn, vừa vặn không ai nghe thấy, hoặc có người tuần tra nghe thấy tiếng kêu cứu nhưng sợ gặp phiền phức nên chẳng những không tới, ngược lại còn né xa hơn.

Tiếng bước chân con quái vật hình người đã gần ngay sau lưng, đường phố trống trải kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay.

Chung Cổ Lầu chứa đầy sự lãng mạn nhân tạo ném xuống ánh mắt lạnh lùng, ngàn lầu một khuôn mặt. Vào lúc sống còn này, Phùng Bân trong cơn hoảng loạn lại lạc đường nơi ngõ nhỏ rối rắm, cả hai không biết đi đi vòng vòng thế nào mà trở về chỗ cũ.

Vừa vặn ngõ hẹp đụng đầu với tên hung thủ cầm dao!

Lúc này, tất cả những người xem lại đoạn phim trong phòng họp đều rịn mồ hôi lạnh theo, có người thậm chí nhảy dựng lên đụng vào góc bàn.

Phùng Bân kéo Hạ Hiểu Nam quay đầu bỏ chạy, cậu nhìn thấy không xa có một chòi gác, giống như gặp được ánh rạng đông, cậu liều mạng chạy tới, ra sức gõ cửa sổ.

Đến một người, người nào cũng được, hãy đến cứu họ…

Nhưng rất nhanh, hi vọng cuối cùng của cậu cũng hóa thành tuyệt vọng – trong chòi gác không có ai cả.

Lúc này kẻ ác đã đuổi tới trước mắt, con dao dính máu cách hai em không đầy năm mươi mét, Hạ Hiểu Nam đã sợ đến mặt cắt không còn chút máu, Phùng Bân trong sự hoảng loạn đã chọn một con đường sai nhất.

Ngõ nhỏ xảy ra chuyện kia là một ngõ cụt!

Sau khi hai em trốn vào ngõ nhỏ đã xảy ra chuyện gì, thì camera không quay được.

Khoảng nửa tiếng sau, Lư Quốc Thịnh ra khỏi ngõ nhỏ, hấn cởi áo khoác mặc ngược lại để che đi vết máu, cực kỳ bình tĩnh đi xa.

Trong phòng họp nhất thời lặng ngắt như tờ.

Lang Kiều đưa lưng về phía màn hình: "Các anh xem xong chưa?"

Bên cạnh không biết là ai thì thào: "Tôi sợ sắp ói rồi, đây là phim kinh dị à?"

"Nói cách khác, lúc ấy Lư Quốc Thịnh đuổi theo hai đứa trẻ vào một ngõ cụt, sau đó giết một để lại một, vì sao?" Lạc Văn Chu mở miệng đầu tiên phá tan bầu không khí quỷ dị, "Hiện trường vụ án chúng ta đã xem rồi, chỉ có hai thùng rác kia có thể nấp được, lúc ấy hai đứa trẻ quá sợ hãi, tổng cộng phạm vào hai sai lầm trí mạng, chạy vào ngõ cụt là một, cô bé cùng đường trốn vào thùng rác là hai – mọi người nghĩ kỹ lại xem, trong tình huống đó, nếu các bạn là hung thủ, các bạn sẽ không mở thùng rác ra xem thử sao?"

Lạc Văn Chu nhìn quét một vòng phòng họp: "Nếu không phải cô bé kia biết ẩn hình, thì là đầu óc Lư Quốc Thịnh có vấn đề – Hạ Hiểu Nam có bị thương không?"

"Không." Lang Kiều nói, "Em mới xác nhận với bệnh viện, trừ chính cô bé tự ngã, trên người không có ngoại thương rõ ràng khác, cũng không bị xâm hại. Ngoài ra, vết bẩn trên cặp cô bé quả thật là vết máu, đang lấy ADN so sánh, nhưng vẫn chưa có kết quả."

Lạc Văn Chu hỏi: "Trong cặp Hạ Hiểu Nam có ví, di động và các vật phẩm đắt tiền khác không?"

Lang Kiều ngớ ra: "Không có, ý anh là…"

Đào Nhiên nói xen vào: "Trong vụ án quốc lộ 327, Lư Quốc Thịnh càn quét sạch, một xu cũng không để lại cho nạn nhân."

Lang Kiều nhíu mày, nhất thời hơi hoài nghi phải chăng mình làm việc quá không chú tâm, nếu không tại sao mỗi người đều nắm rõ "vụ án quốc lộ 327" như lòng bàn tay, nói đến chi tiết rõ ràng mạch lạc, chỉ có mình cô không biết gì hết?

"Còn nữa, khi Phùng Bân kêu cứu dọc đường, những người trực và tuần tra khu thắng cảnh đã chạy đi đâu hết?" Lạc Văn Chu nói, "Thật sự trùng hợp như thế, mọi người đều vừa vặn vắng mặt, hay đã bàn trước thấy chết không cứu? Liên hệ khu thắng cảnh, triệu hết tất cả nhân viên trực hôm đó đến."

Đây là một vụ án nghi phạm và thủ pháp gây án nhìn là hiểu ngay, tựa hồ chỉ còn duy nhất một việc phải làm là truy nã Lư Quốc Thịnh lần nữa. Thế nhưng, chính trong tiền căn hậu quả đơn giản như vậy, lại xen lẫn hàng loạt điểm đáng ngờ, giống như cũng phủ một tầng sương mù mờ mịt của Chung Cổ Lầu ban đêm.

Lạc Văn Chu ở cuối hành lang châm một điếu thuốc, bỗng nhiên cảm thấy gì đó, quay đầu lại nhìn đội hình sự bận rộn. Câu "Có một số người đã thay đổi" nặng trịch trong di thư của Lão Dương như xương hóc trong cổ vậy.

Lạc Văn Chu lấy di động ra, gọi đến phòng nhân sự Cục công an: "A lô, chủ nhiệm Lý, cháu là Tiểu Lạc của đội hình sự đây… Ôi, không có, không vất vả – à, lãnh đạo bảo cháu viết một bản đánh giá đồng nghiệp mới… Ai biết Lão Lục lại làm trò gì? Làm phiền chú gửi sơ yếu lý lịch và tài liệu thẩm tra chính trị của bọn trẻ mới tới đội hình sự cho cháu, cảm ơn cảm ơn, cháu biết, hôm nào cháu nhất định sẽ mời chú một bữa…"

Do có sự tham gia của Cục công an, tốc độ điều tra từ bò kéo xe thoáng cái tiến vào thời đại hàng không vũ trụ.

Trước chập tối cùng ngày, mấy đứa lỏi con non một tuần không tìm ra tung tích đều bị bắt về – cảnh sát tìm đến siêu thị BD nơi Phùng Bân từng mua đồ, thông qua camera của siêu thị, phát hiện mấy học sinh đi bụi đều đến mua đồ không chỉ một lần, suy đoán chúng nhất định đang trọ ở gần đó.

Từ trong phạm vi siêu thị quét ra, vừa tra sơ đã bắt được bọn nhóc ở một khách sạn nhanh tiện trở về – một học sinh trong số này không biết là bám theo ngôi sao hay là làm gì, mà quen biết quản lý đại sảnh khách sạn trên mạng, đi cửa sau vào ở không cần đăng ký.

Bốn học sinh ủ rũ đứng thành một hàng sát tường trong phòng tiếp khách, trước mặt giáo viên chủ nhiệm và cảnh sát khai ra lý do đi bụi – nói là áp lực ở trường quá lớn, lễ Giáng Sinh lại sắp đến, vậy là tập thể chuồn đi thả lỏng.

Các bậc phụ huynh lòng nóng như lửa đốt nghe lý do khốn nạn này nổi cơn tam bành, chỉ hận không thể hóa thân thành cái tát cỡ lớn, đánh mấy đứa nhãi này thành con quay xoay tròn.

Đồng thời, nhân viên khu thắng cảnh Chung Cổ Lầu bị luân phiên thẩm vấn, cũng thẩm vấn ra sơ hở. Thì ra vấn đề của đội bảo vệ khu thắng cảnh từ người phụ trách đến nhân viên tuần tra tồn tại đã lâu, toàn thể chểnh mảng nhiệm vụ, thời gian ca đêm tụ tập bài bạc đã thành lệ thường, lần này thực sự xảy ra chuyện mới vỡ lở.

Đến lúc này, ngoại trừ hung thủ giết người Lư Quốc Thịnh còn đang lẩn trốn, cô bé tinh thần bị đả kích còn hôn mê trong bệnh viện, cả vụ án như đều đã lộ rõ chân tướng.

Đám học trò tìm trở về lũ lượt được giáo viên phụ huynh dẫn đi, một nam sinh trong số đó bị mẹ thô bạo lôi đi, trên mặt còn hằn dấu bàn tay thịnh nộ của cha, bị đánh béo lên hẳn hai cân, nước mắt sinh lý chảy không ngừng. Thê thảm là vậy, song cậu vẫn quay đầu lại, trông chờ nhìn hướng Cục công an.

Lạc Văn Chu tiễn họ ra cửa hơi suy tư chốc lát, mở miệng gọi cậu lại: "Trò kia, chờ một chút."

Cha mẹ nam sinh nọ dừng bước, vội vàng dẫn lửa giận xuống, khách sáo hỏi: "Đồng chí cảnh sát còn chuyện gì à?"

Lạc Văn Chu đi tới, đánh giá nam sinh kia, cậu thiếu niên trắng trẻo hơi béo, vừa đi vừa khóc, trông còn nhỏ hơn tuổi thật. Cậu nhóc hình như hơi hướng nội, vừa thấy Lạc Văn Chu tới gần thì lập tức mất tự nhiên cúi đầu xuống.

Lạc Văn Chu: "Trò tên là gì?"

Cậu bé ngập ngừng nói lí nhí: "Trương Dật Phàm."

Lạc Văn Chu cố hết sức dịu giọng hỏi: "Trò có chuyện gì muốn nói với chú cảnh sát à?"

Yết hầu còn chưa phát dục của cậu bé động nhẹ, vài ánh mắt giáo viên và bạn học xung quanh lập tức tập trung vào cậu, Lạc Văn Chu đột nhiên cau mày, mấy ánh nhìn im lặng ấy tự dưng khiến anh không thoải mái lắm.

Cha Trương Dật Phàm nhìn con trai ngập ngập ngừng ngừng rất ngứa mắt, giơ bàn tay to như tay gấu vỗ lưng cậu một phát: "Có thì nói có, không có thì nói không có, sao nói một câu mà tốn sức thế? Cứ nhìn thấy mày là tao bực!"

Nam sinh vẻ mặt kinh hoảng, như người mắc bệnh sợ giao tiếp xã hội bị ép nói chuyện với người lạ cường thế, nước mắt thoáng cái trào ra, cậu buột miệng nói: "Không… không có."

Lạc Văn Chu đang định hỏi tới, cậu bé lại vùi đầu vào vai mẹ, rảo bước đi như chạy trốn.

Lúc này, Lang Kiều vươn vai đi tới: "Sếp, việc này xem như đã kết thúc một giai đoạn rồi chứ, khi nào viết báo cáo đây?"

"Không vội," Lạc Văn Chu nhìn theo nam sinh vội vã rời khỏi, vắt áo khoác lên khuỷu tay, "Để anh đi hỏi thử ý kiến chuyên gia trước."

Lang Kiều ngớ người, còn chưa ngộ ra "chuyên gia" này là chỉ ai, đã thấy Lạc Văn Chu vẻ mặt ôn hòa quay đầu lại hỏi: "Tiểu Kiều Nhi, sáng mai muốn ăn gì?"

"Bánh bao!" Lang Kiều chẳng mảy may nhận thấy anh ta không có ý tốt, vui vẻ nói, "Tạ ơn phụ hoàng!"

Lạc Văn Chu ngoài cười trong không cười mà nhìn cô một cái, đoạn quay người đi.

99. Quyển 4 - Chương 9: Verkhhovenxki 9

Lạc Văn Chu sáng sớm đi gấp bắt taxi đến khu Cổ Lầu, lúc này anh vừa ra khỏi cổng Cục công an, thì một chiếc taxi trống đúng lúc chạy qua.

Anh động động các ngón tay đút trong túi áo, nhưng lạ kỳ là không vẫy xe, ngược lại đợi đèn xanh đèn đỏ nửa phút, rồi đi đến bãi đậu xe bên kia đường.

Bước chân Lạc Văn Chu đi trên vạch ngựa vằn yên ổn, ánh mắt thì đã hóa thành máy quét, kiểm duyệt bãi đậu xe từ đông sang tây.

Mới kiểm được một nửa, thủ trưởng tự phong này đã thầm tự giễu trước – lòng người không biết đủ, có một thì sẽ có hai, lần trước Phí Độ tâm huyết dâng trào đón anh một chuyến, anh lại còn được voi đòi tiên, lần thứ hai liền tự mình đi tìm.

Nhưng nếu người ta không đến thì sao?

Không đến… anh cũng chẳng nói gì được.

Anh có tay có chân, đứng dậy cao bằng nửa căn nhà, thân thể khỏe mạnh, ăn gì cũng ngon, tay trần có thể quật ngã một nhóm lưu manh nhãi nhép, chỉ hai ba cây số đường về nhà, chạy bộ cũng tuyệt đối không mệt chết được, còn trông đợi người khác lái xe tới đón, không khỏi quá không biết xấu hổ rồi.

Dù sao thì, Phí Độ chưa hề nói sẽ đến đón anh tan tầm.

Hắn thậm chí chưa từng bày tỏ rõ ràng chuyện giữa hai người là thế nào.

Lạc Văn Chu là người, là người thì đôi khi khó tránh khỏi tham lam, khó tránh khỏi lòng tham không đáy.

Ban đầu, Phí Độ như một gốc thực vật nguy hiểm tỏa ra mùi thơm lạ, thu hút mọi người qua lại, lý trí càng nhiều lần phát ra cảnh báo thúc giục anh rời xa, anh sẽ càng bị người này thu hút. Có lẽ hết thảy người và vật có thể nói là "cám dỗ" trên đời đều là như vậy – khiến người ta biết hắn có độc, càng muốn đi nếm độc.

Sau đó, vụ nổ và sự suy sụp khi suýt nữa sinh ly tử biệt như một bàn tay đen vô hình ấn đầu anh vào đầm lầy tên "Phí Độ" này, muốn thương hắn, muốn chăm sóc hắn, muốn chậm rãi xé từng lớp như mở một gói hàng mỹ nghệ, chẳng thấy rõ tim. Lạc Văn Chu dùng tuyên ngôn đơn phương bắt đầu đoạn đường này, chuẩn bị sẵn sàng lặn lội đường xa, vác trên vai hành trang nhẫn nại.

Ai ngờ mới đón người ta đến cạnh mình chưa được mấy hôm, anh đã như trúng cổ mà thất bại, một lần nữa bị tên khốn ấy phá vỡ bước đi nên có.

Tiếp xúc thân mật bất thình lình khiến anh quăng mũ cởi giáp, sinh ra tâm ma. Giống như đẩy anh lên tàu lượn siêu tốc vậy, thứ vốn lập kế hoạch phải "tính chuyện lâu dài" thoáng cái đều thành "khẩn cấp".

Lạc Văn Chu khẩn cấp muốn nghe Phí Độ nói, ngày đó khi chiếc xe chở hàng đông lạnh trí mạng kia nổ, hắn rốt cuộc đang nghĩ gì trong lòng, và tại sao hắn phải lao tới.

Anh khẩn cấp muốn phanh lồng ngực như mê cung của Phí Độ ra, xem thanh tiến độ của mình, xem mình rốt cuộc đã đi đến bước nào. Khẩn cấp muốn nghe vài câu thật lòng từ miệng người kia, khai thật hết thảy.

Nhưng điều này là không đúng, trong lòng Lạc Văn Chu hiểu như thế.

Đối phó phần tử xấu cần cơ trí, dũng khí và sức mạnh, đối phó Phí Độ thì cần rất nhiều nghị lực và kiên nhẫn.

Lạc Văn Chu cơ hồ hà khắc tự xét lại mình, mỗi bước chân đi qua một vạch ngựa vằn, anh liền giảm mong đợi trong lòng xuống một nấc, chờ anh đi xong con đường rộng mười mét này, anh đã đè trái tim khi nãy lơ lửng trên không xuống mặt đất. Lạc Văn Chu ước lượng khả năng chịu đựng của trái tim thủy tinh công nghiệp này, chuẩn bị sẵn tâm lý vạn toàn – anh nghĩ, cho dù bây giờ về nhà phát hiện Phí Độ ngủ xong chạy luôn, đó cũng là hiện tượng bình thường cực kỳ có thể chấp nhận.

Về phần tại sao bỏ qua xe trống ở cổng đơn vị, nhất định phải qua đường…

Lạc Văn Chu cũng tìm được lý do cho mình rồi, anh chỉ định sang bên kia mua một bịch hạt dẻ rang đường thôi.

Anh nghĩ như vậy, ngay cả ánh mắt nhìn quầy nhỏ bán hạt dẻ rang đường cũng sáng rực lên, giống như thèm thuồng đến mức muốn nuốt luôn cả nồi của người ta… Thế rồi ngay sau đó, Lạc Văn Chu nhìn thấy xe nhà mình đằng sau cái quầy ấy.

Lần này Phí Độ mở thiết bị sưởi và cũng mở cửa kính, chống khuỷu tay ngoài cửa sổ, chẳng biết đang suy nghĩ gì, nhìn từ góc nghiêng như đang mỏi mắt chờ người ta rang hạt dẻ vậy.

Kiến thiết tâm lý như sắt thép của Lạc Văn Chu tức khắc sụp đổ tan tành, anh đứng cách vài bước, chân như dính trên mặt đất.

Sáng sớm anh dậy quá gấp gáp, rất nhiều việc chưa kịp nghĩ kỹ, lúc này xa cách một ngày gặp lại Phí Độ, những đụng chạm kề cận, xúc cảm làn da, biểu cảm rất nhỏ của đối phương dưới ánh đèn, và hơi thở hòa vào nhau chưa kịp nhấm nháp… Tất cả lặp lại trong đầu như đèn kéo quân, yết hầu Lạc Văn Chu động nhẹ, cảm giác huyết áp cũng tăng vọt lên.

Ăn tủy mới biết tủy ngon, thật là một sự tra tấn khủng khiếp trên đời.

Lúc này, người bán hàng rong rang hạt dẻ dừng tay cao giọng rao, tiếng rao trong trẻo truyền ra thật xa, rốt cuộc đồng thời kinh động hai người cách nhau vài mét.

Thần hồn Phí Độ không biết đã đi mấy vạn dặm rốt cuộc quay về, hắn thuận tay tìm trong túi áo khoác, lấy ra một tờ tiền chẵn, đang định đưa qua cửa sổ: "Làm phiền…"

Còn chưa dứt lời đã bị người ta chặn lại giữa đường.

"Bây giờ ăn món này, lát về có ăn nổi cơm nữa không? Thói xấu gì vậy?" Lạc Văn Chu giống như vừa vặn xuất hiện, điềm nhiên đè tay hắn xuống, sau đó không đợi Phí Độ mở miệng, lại bảo người bán hạt dẻ rang, "Tôi có tiền lẻ đây, chị lấy cho hai cân đi."

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu cầm hạt dẻ gói kỹ ngồi lên xe, cố gắng đanh mặt bảo Phí Độ: "Ngày mai đừng đặc biệt đến đây nữa, tôi về cũng chẳng bao xa – hôm nay nếu không phải vì đến đây mua đồ, có thể tôi đã gọi xe ngay trước cổng mà đi rồi, chẳng phải bỏ lỡ nhau?"

Phí Độ thoải mái nói: "À, được."

Lạc Văn Chu: "…"

Bây giờ anh nhặt lại câu vừa rồi nuốt về còn kịp không?

Anh khá phiền muộn, lại không tiện biểu hiện ra, vừa đặt cho người ta quy định không được ăn vặt trước bữa cơm đã cúi đầu tự mình bóc hạt dẻ, bóc mấy hạt ăn xong mới rủ lòng từ bi ban cho Phí Độ bên cạnh một hạt: "Ăn nhiều không dễ tiêu hóa, cho cậu nếm thử vị đây, ăn xong hạt này là hết phần cậu rồi."

Phí Độ không thèm chấp hạng ngu ngốc "nghiêm với người khoan dung với mình" này, khi dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, hắn cúi đầu ngoạm hạt dẻ trong tay Lạc Văn Chu, còn thuận thế liếm ngón tay anh, mập mờ nói: "Quả thật ngọt."

"Quân địch" lại một lần chưa báo trước đã khai hỏa phóng đại chiêu, Lạc Văn Chu trúng một phát pháo ngay ngực, suýt nữa nôn ra một búng máu già do dục vọng không được thỏa mãn: "Muốn gây sự à? Hôm qua là tên ôn con nào ngất đi?"

Phí Độ còn khuya mới để ý chuyện này, đang định trêu lại thì Lạc Văn Chu đã quát hắn trước: "Câm miệng."

Phí Độ nhận thấy anh ngượng quá hóa giận, mình đã thắng một chút trong cuộc đấu không biết xấu hổ này, liền bật cười không thành tiếng, biết điều câm miệng.

Trong xe chỉ còn lại radio đang lải nhải báo đoạn đường tắc nghẽn giờ cao điểm, hai người nhất thời không nói gì, bầu không khí khó tả rõ lại theo tiếng hệ thống sưởi "ù ù" quét qua mỗi một ngóc ngách trong xe, cơ hồ khiến người ta đứng ngồi không yên.

Lạc Văn Chu liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của Phí Độ, chợt cảm thấy như quay về thời thiếu niên xa xưa, khi lần đầu tiên lơ mơ nắm tay cậu bé mình thích, bàn tay ấy to hay nhỏ anh đã chẳng còn nhớ rõ, chỉ có cảm giác như pháo hoa bùng lên trong lòng lúc đó là mồn một trước mắt.

Theo tuổi tác lớn dần, trải nghiệm phong phú hơn, anh bắt đầu cảm thấy qua lại trên xác thịt cũng chỉ là như thế, qua loa vô vị như ăn uống tiểu tiện vậy, luồng nhiệt năm xưa từng chân thực cháy trong ngực chẳng còn xuất hiện nữa, như đã bị cái gì phong ấn rồi.

Hiện giờ, pháp sư Tam Tạng đi qua đường lớn, gỡ lá bùa trên Ngũ Hành sơn.

Núi lở đất nứt, con khỉ ăn gió uống sương thét to một tiếng, lại được thấy ánh mặt trời.

Lạc Văn Chu bỗng nhiên nói: "Đến đằng trước quay đầu, đi Chung Cổ Lầu một chuyến."

Phí Độ vừa sang làn xe quay đầu vừa sửng sốt hỏi: "Khi nãy tôi đã xem tin tức, không phải nói mấy học sinh đi bụi đều đã tìm được, cũng xác định nghi phạm rồi à?"

"À, đúng rồi, Chung Cổ Lầu mới xảy ra một vụ hung án." Lạc Văn Chu nghĩ thầm.

Anh như một con sói, duỗi chân, mở miệng rất chính trực: "Hung thủ là một trong những kẻ tình nghi đang lẩn trốn trong vụ án cướp của liên hoàn trên quốc lộ 327, trong đây có rất nhiều điểm đáng ngờ, ừm… tôi muốn xem lại một chút – cậu đọc lá thư tôi gửi chưa?"

Giọng điệu anh quá nghiêm trang, giống như vốn muốn nói chuyện này, ngay cả Phí Độ cũng bị anh hù, thôi đùa giỡn.

"Ừ," Phí Độ gật đầu, "Đứa trẻ để lại thư tên thật là gì, bình thường ở trường quan hệ với bạn học thế nào?"

Lạc Văn Chu định thần lại, kéo hồn vía đã đi một vòng quanh Trái Đất trở về, vất vả tập trung sự chú ý vào vụ án giết người ở Chung Cổ Lầu, suy nghĩ chốc lát theo câu hỏi của Phí Độ, hơi nghi hoặc nói: "Quan hệ với bạn học? Tại sao cậu lại hỏi như vậy?"

Phản ứng bình thường không phải là hỏi mối quan hệ với cha mẹ như thế nào sao?

Bởi lá thư Phùng Bân chặn trên bàn trong phòng ngủ trước khi đi bụi là viết cho cha mẹ, mở đầu là "Ba mẹ kính yêu: để lại lá thư này, là bởi vì con mỗi ngày đều đang phiền não, khổ sở suy nghĩ mình rốt cuộc sinh ra để làm gì".

Dường như là quanh năm sống trong trường nội trú, quan hệ ruột thịt bị ngăn cách, không cảm nhận được tình yêu, lại thêm nhiều nhân tố như tuổi dậy thì, áp lực học tập lớn tạo thành một lần cảm xúc bùng nổ.

"Anh nói trước đi, chứ không chỉ có một lá thư, tôi không thể nào phân tích quá nhiều."

"Cậu bé này tên Phùng Bân, học lớp 10 trường Dục Phấn, quan hệ với bạn học cũng ổn. Theo lời giáo viên thì cậu bé trên học tập là một học sinh trung bình, không giỏi không dở, điều kiện gia đình cũng được, có điều trong câu lạc bộ phú nhị đại đó thì xem là bình thường, ngoại hình không tệ, từng học âm nhạc vài năm. Ngoài ra, các mặt khác đều không nổi trội, tính tình khá hòa đồng, không ương ngạnh, không phải loại nam sinh đứng đầu, cũng không phải loại bị cả lớp cô lập." Lạc Văn Chu thoáng dừng, "Lại nói, mấy đứa trẻ lần này bỏ trốn, hình như đều là loại hình này – ngoại trừ Hạ Hiểu Nam kia."

"Hạ Hiểu Nam là ai?"

Trong bản tin khi nhắc tới nạn nhân vị thành niên đều sẽ dùng tên giả, Phí Độ nhất thời chưa nhận ra.

"Chính là người chứng kiến vụ hung án đêm qua," Lạc Văn Chu giới thiệu ngắn gọn, "Cô bé đó là học sinh nhận học bổng, gia đình tương đối khó khăn, chơi với bạn cùng trang lứa có thể cũng không có tiếng nói chung, hơi không hợp với cả lớp."

Khu Cổ Lầu vào giờ cao điểm cũng khá thông thoáng, chưa đầy hai mươi phút đã tới nơi.

"Nhìn thấy tòa nhà màu vàng bên tay trái không? Chính là khách sạn nhanh tiện nơi đám học sinh ở mấy ngày vừa rồi, qua hai ngã tư nữa có một 'siêu thị BD', đi từ đường đó," Lạc Văn Chu vừa chỉ đường vừa nói, "Buổi tối hôm ấy, Phùng Bân gần chín giờ ra khỏi khách sạn, nói với bạn là muốn đi dạo, khoảng nửa tiếng sau, Hạ Hiểu Nam cũng ra ngoài với lý do mua đồ dùng hàng ngày, cả hai gặp mặt ở ngã tư sau siêu thị."

Phí Độ: "Lén hẹn hò?"

"Ừ," Lạc Văn Chu thoạt đầu đáp một tiếng, sau đó chợt sinh ra một suy nghĩ, làm bộ như lơ đãng nhắc tới, "Hồi trung học cậu có lén hẹn hò với ai không?"

Phí Độ chưa kịp chuẩn bị, khóe miệng lập tức cứng đờ.

Hắn chưa bao giờ có thời thanh xuân ngây ngô như vậy.

Phí Thừa Vũ sẽ không cho phép.

Trước nay Phí Thừa Vũ đều cho rằng, nhục thể có thể dậy thì, có thể trưởng thành, có thể có ham muốn, nhưng nếu chỉ vì hormone mà sinh ra triệu chứng như là "thời thanh xuân" nọ kia, sinh ra cái gọi là "tình cảm" như ảo giác với ai, đó tính là gì? Chẳng phải là ngu xuẩn như chó động đực?

Phí Độ hơi khựng lại, lập tức điều chỉnh trạng thái, tươi cười mờ ám: "Sư huynh, giờ đã bắt đầu dò hỏi về người yêu cũ của tôi rồi à?"

Tiếp đó, không đợi Lạc Văn Chu trả lời, hắn đã hời hợt nói: "Không có, tôi học trường công, cả trường chẳng được mấy phú nhị đại, cũng không hòa đồng lắm. Vả lại con gái thích tôi nhiều lắm, chọn một em sẽ tổn thương các em khác, không tốt đâu?"

Vừa nói hắn vừa thong thả vòng qua siêu thị, dừng xe ở ngã tư nơi Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam gặp mặt.

Thắng cảnh Chung Cổ Lầu đã lại lần nữa đóng cửa tra khóa, xảy ra vụ án giết người, cả khu Chung Cổ Lầu có vẻ đặc biệt nghiêm trọng, đội bảo vệ tụ tập bài bạc bị tóm hết, người phụ trách thắng cảnh tạm thời làm ca đêm, ngay cả nhân viên vệ sinh cũng chăm chỉ hơn bình thường.

Lạc Văn Chu nhạy bén nhận thấy sự mất tự nhiên của Phí Độ tích tắc vừa nãy, anh chăm chú nhìn hắn một cái, không một mực áp sát, nói sang chuyện khác: "Hung thủ bắt kịp hai em ấy ngay tại đây."

Phí Độ hạ cửa kính xe xuống, nhìn thoáng qua bốn phía, nhíu mày: "Thế thì lạ thật."

"Lạ gì?"

"Đây là một nơi bốn phía thông thoáng," Phí Độ gõ nhẹ cửa sổ, "Thường thì đêm hôm khuya khoắt chặn đường ăn cướp sẽ không lựa chọn phục sẵn ở đây – anh nên sàng lọc mục tiêu như thế nào? Làm sao anh xác định người đi qua bước kế tiếp sẽ đi đâu? Lỡ đâu họ rẽ ra đường cái thì sao? Tính không xác định quá cao, hơn nữa ngã tư có đèn giao thông cơ bản đều có camera, dù không sợ bị quay được, cũng không cần thiết cố ý để lại hình ảnh chứ?"

Lạc Văn Chu nghe ra ẩn ý trong lời hắn nói: "Ý cậu là, rất có khả năng hung thủ trước đó đã biết địa điểm và hướng hẹn hò của hai đứa trẻ, đến đây phục sẵn từ sớm!"

Không phải Lư Quốc Thịnh quay lại nghề cũ, mà mục tiêu của hắn chính là Phùng Bân!

Nhưng tại sao?

Mười lăm năm trước, khi Lư Quốc Thịnh trốn chui trốn nhủi vì một lệnh truy nã, Phùng Bân còn chưa ra đời, cậu bé có thể có ân oán gì với hắn?

Và làm sao Lư Quốc Thịnh biết địa điểm Phùng Bân với Hạ Hiểu Nam hẹn gặp mặt?

Còn có cô bé không mất một sợi tóc kia…

100. Quyển 4 - Chương 10: Verkhhovenxki 10

Phí Độ đậu xe ven đường, hai người đi theo con đường Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam từng đi qua, hướng về cánh cổng nhỏ mé đông Chung Cổ Lầu.

Trước sau Đông chí là thời điểm ngày ngắn đêm dài nhất, lúc này trời đã sắp tối, Quảng Hàn ngọc thiền nằm giữa trăng lưỡi liềm và bán nguyệt treo cao ở một góc Chung Cổ Lầu phía xa, vương một ít sương mù sáng rõ, soi rọi nhau với ánh tuyết nhè nhẹ trên mái ngói. (Quảng Hàn tức cung Quảng, nơi Hằng Nga ở, trong câu này thì Quảng Hàn ngọc thiền là chỉ mặt trăng)

"Vậy lý do trốn đi là áp lực học tập quá lớn, muốn chạy đi đón Giáng Sinh?" Phí Độ kéo chặt khăn quàng cổ, hơi suy tư nói, "Lý do này các anh cũng tin?"

"Lý do này thuyết phục được, ai mà chưa từng có thời trẻ tuổi? Bọn nhãi con chuyện gì cũng làm được, đôi khi không nhất định phải phù hợp với logic của người lớn." Lạc Văn Chu lơ đãng che gió cho hắn, đồng thời cẩn thận quan sát xung quanh.

Ban ngày đến còn chưa có cảm giác này, bây giờ trời tối, cả khu Chung Cổ Lầu thành một mê cung khổng lồ, tất cả đèn đường đều giống nhau như đúc, xếp thành hàng dài, hệt như trận pháp mê hồn quỷ bí trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Quanh đây trừ chính Chung Cổ Lầu có tính đánh dấu ra, tất cả hẻm nhỏ tựa hồ đều không khác gì nhau, ngay cả vị trí treo biển của các cửa hàng giả cổ cũng na ná nhau, ngã ba khắp nơi, thỉnh thoảng có thể gặp một hai bảng chỉ đường như vận may, mà còn không rõ ràng, người đi trong đây sẽ không biết mình đã xuyên đến nơi nào.

Cả hai đều không phải người mù phương hướng, nhất là Lạc Văn Chu, làm cảnh sát hình sự tuyến một bao nhiêu năm, anh có sự nhạy bén đặc biệt với hoàn cảnh địa lý và đặc trưng khuôn mặt người, dù vậy, ban đêm đi trong hẻm nhỏ chật chội cũng cảm thấy chóng hết cả mặt.

"Không đúng, quay lại, không phải bên đó đâu." Lạc Văn Chu bật đèn pin, nghiên cứu bảng chỉ đường hiếm hoi một lúc lâu, gọi Phí Độ rẽ sai hướng trở về, "Hai đứa nhóc này ăn no rửng mỡ đúng không, làm sao nửa đêm nửa hôm lại mò tới đây?"

Phí Độ đột nhiên thốt ra một câu: "Nửa đêm đi Chung Cổ Lầu, hai đứa trẻ đó muốn soi gương Tình Nhân à?"

Lạc Văn Chu vốn đứng trên bậc thang nhỏ cạnh bảng chỉ đường, không kịp chuẩn bị hụt chân ngã xuống, lắp bắp một câu: "Cái, cái gì?"

"'Gương Tình Nhân' là một trong mười thắng địa hẹn hò lớn của thành phố, nằm ở ngay khu Chung Cổ Lầu," Phí Độ lấy làm lạ hỏi, "Anh chưa nghe nói bao giờ à?"

Lạc Văn Chu suy bụng ta ra bụng người, cho rằng mình không biết thì mọi người đều không biết, còn âm thầm mượn danh "thực địa khảo sát vụ án" dụ Phí Độ đến, để đăng ký kết hôn trước mặt Ngọc Hoàng đại đế. Song anh ngàn tính vạn tính không tính đến – Phí Độ lại không lo làm việc đàng hoàng đến mức này, rỗi việc cả ngày nghiên cứu thắng cảnh hẹn hò.

"Tại sao tôi phải nghe mấy chuyện vớ vẩn này?" Lạc Văn Chu không vui nói, "Tôi thấy chuyên ngành của cậu chính là tán gái cua trai rồi, từ sáng đến tối toàn nghĩ mấy chuyện lung tung này, nhà cậu đến bây giờ còn chưa đóng cửa, đúng thật là lắm của cải ghê."

Phí Độ vô cùng oan, bởi vì đây vừa vặn thuộc về phạm vi "việc đàng hoàng" số lượng không nhiều của hắn – hạng mục du lịch lấy chủ đề tình nhân của Chung Cổ Lầu làm cực kỳ đơn giản mà hiệu quả lại tốt khác thường, luôn là một trong các đề bài không tài nào giải nổi của các ông chủ định chen chân vào lĩnh vực liên quan, Phí Độ không chỉ biết Chung Cổ Lầu có gương Tình Nhân, ngay cả doanh thu hàng năm của hiệu chụp ảnh nhỏ cạnh gương Tình Nhân cũng nghe nhiều mà thuộc.

Hắn mù mờ một chớp mắt, nhanh chóng nhạy bén chú ý tới sự tức tối trong giọng nói của Lạc Văn Chu, trong lòng bỗng nhiên lóe lên, ý thức được điều gì đó.

Phí Độ dùng hết mười phần công lực mới nhịn được cười, vờ như mình không biết "điều tra" chỉ là cái cớ.

Lạc Văn Chu thì cảm thấy mình đã làm một việc không thể ngu xuẩn hơn, thế là anh quyết định tuyệt đối không thể để Phí Độ biết, giả vờ là cảnh sát nhân dân đứng đắn, "điều tra" không hề là ngụy trang.

Hai người kéo hai bên "tấm bảng ngụy trang", lần lượt dùng ánh mắt "vô tội" và "chính trực" nhìn nhau một cái, lại ôm hai ý xấu riêng mà dời mắt đi.

Phí Độ nói có lý có cứ: "Giá vé trọn gói thắng cảnh Chung Cổ Lầu cũng chỉ hai ba mươi đồng, Phùng Bân này gia cảnh đã không tệ, thì hẳn sẽ không để ý vài đồng bạc đó, chọn buổi tối đến đây, rất có thể chỉ là không muốn ai phát hiện mối quan hệ của mình với cô bạn kia."

Lạc Văn Chu gật đầu cứ như thật: "Có lý, còn gì nữa không?"

Phí Độ: "..."

Chủ tịch Phí lão luyện chưa từng trải qua loại hẹn hò "vờ không hẹn hò" này, nhất thời anh tuấn tiêu sái quên luôn những gì muốn nói.

Lạc Văn Chu: "Đi tiếp về phía trước xem. Cậu đoán động cơ giấu giếm là gì? Yêu sớm bình thường cũng chỉ giấu giáo viên phụ huynh, chứ rất ít giấu cả bạn bè đi chung?"

Phí Độ tiếp lời anh: "Có hai tình huống, hoặc là tự mình cảm thấy mất mặt, hoặc vì bảo vệ đối phương – Phùng Bân tốn nhiều tâm tư dẫn cô bạn kia đi xem gương Tình Nhân, vậy chắc hẳn là tình huống sau rồi."

"Ừm, vậy-" Lạc Văn Chu như lơ đãng gật đầu, sau đó đột nhiên đổi chủ đề, "Cậu trước kia cũng không để ý vài đồng tiền phạt đậu xe trái quy định, cả ngày rêu rao trước cổng Cục công an, sao gần đây lái xe tôi đến, ngược lại biết quy củ, đi tìm bãi đậu xe rồi? Cậu thì là tình huống trước hay sau?"

Phí Độ khựng lại.

Lạc Văn Chu nâng mí mắt lên nhìn hắn, chỉ chỉ tai mình: "Không nhân cơ hội thổ lộ à? Tôi còn đang chờ nghe đây."

"Đều không phải," Phí Độ định thần lại, nở nụ cười mờ ám, sờ soạng hông Lạc Văn Chu, hạ giọng, "Nơi đó không phải là Cục công an sao, tôi sợ tôi 'lái xe không bằng' sẽ bị bắt – chú cảnh sát à, khi nào cùng tôi đến trước gương Tình Nhân lấy bằng đây?" (Ngoài lấy bằng ra thì còn nghĩa khác là đăng kí kết hôn, lái xe cũng có nghĩa bóng là làm chuyện abc xyz đó)

Lạc Văn Chu: "…"

Tên khốn này quả nhiên sớm đã phát hiện, chỉ đang giả ngu thôi!

Củ hành tây Phí Độ thật là phiền phức hết sức, chẳng dễ thương chút nào, lúc này Lạc Văn Chu cảm thấy từ ngọn tóc đến gót chân hắn không có một tế bào đáng yêu, hoa tiền nguyệt hạ gì đó đều là thừa với hắn, thể loại này chỉ xứng để lôi về nhà lột sạch ném lên giường thôi.

Qua chạc cổ thụ rụng hết lá, có thể nhìn thấy chuông lớn cổ xưa trên Chung Cổ Lầu, bóng đêm trong vắt.

Hai kẻ đứng đấn rởm rốt cuộc xé lớp "ngụy trang" nham nhở kia, ném vụ án giết người nhìn là biết hung thủ là ai sang một bên.

"Hồi mười lăm mười sáu tuổi, tôi cũng từng bày ra trò trốn nhà tập thể, có điều lý do đàng hoàng hơn 'đón Giáng Sinh' – lúc ấy là KFC hay tổ chức gì đó mở một cuộc thi bóng rổ cho học sinh trung học, phần thưởng là quả bóng rổ có chữ ký của một nhóm ngôi sao NBA, vừa vặn có cầu thủ tôi thích, tôi bèn tập hợp một đám, lừa một xấp giấy nghỉ bệnh từ chỗ bà chị họ làm y tá của một đứa bạn học, nói với gia đình là trường tổ chức trại hè thi đấu, trốn đến vùng khác thi nửa tháng."

Phí Độ: "…"

Những năm tháng tranh vanh quậy phá đến mức phải thán phục này.

"Quả thật giành được giải thưởng, còn nói dối mẹ tôi là bạn học đi nước ngoài chơi mang về," Lạc Văn Chu sóng vai đi cùng hắn trong ngõ nhỏ u tĩnh, kéo tay hắn, cảm thấy lạnh, bèn đem hạt dẻ còn hơi ấm ủ tay cho hắn, lại thường xuyên liếc nhìn đề phòng hắn ăn vụng, "Sau đó họp phụ huynh, giáo viên với mẹ tôi nói chuyện, việc này liền lộ tẩy, ba tôi về nhà nghe chuyện đã cho tôi một trận đòn nhừ tử."

Phí Độ cảm thấy loại nhi đồng có vấn đề thời kỳ cuối này, không phải bạo lực đơn giản là có thể trấn áp được.

"Con người ba tôi nhìn rất nghiêm túc, kỳ thực cũng rất thông tình đạt lý," Lạc Văn Chu nói, "Chờ nguôi giận suy nghĩ lại, ba liền bảo tôi, 'Dưa hái xanh không ngọt, không thích học hành thì dẹp đi, muốn làm gì thì làm'."

Chuyện nhà chuyện cửa có thể nói là gà bay chó sủa của Lạc Văn Chu có sức hấp dẫn khó tin với Phí Độ, mỗi lần nghe anh ngẫu nhiên nhắc tới vài ba câu đều cảm thấy như gặp một bí mật sau hậu trường, thấy anh nói đến đây đột nhiên dừng lại, hắn không nhịn được hỏi tới: "Sau đó thì sao?"

Lạc Văn Chu: "Mới đầu tôi còn rất vui, cho rằng ông già từ đây 'quay đầu là bờ' chuyển sang ăn chay rồi, ai ngờ sau đó ông ấy rất 'thông tình đạt lý' cắt cả học phí lớp 11 lẫn sinh hoạt phí của tôi."

“Mặc dù thỉnh thoảng cúp cua nhưng tôi cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng làm trẻ thất học thật sự, tôi đành phải nhân kỳ nghỉ đi làm thêm kiếm học phí, ông già đó nói được làm được, quả thật một xu cũng không cho. Tôi đi giao thùng nước suốt hai tháng, chỉ vì một quả bóng… Không được cười!”

Nếu câu chuyện này cũng có thể làm thành tiêu bản, Phí Độ cảm thấy hắn có thể cầm đi thưởng thức nửa đời.

“Mỗi lần nói tới những chuyện mất mặt này toàn để tôi kể không,” Lạc Văn Chu dùng khuỷu tay huých hắn, “Tới lượt cậu.”

Phí Độ: “…”

Trong những năm tháng trưởng thành lê thê của hắn quả thật chẳng có chuyện gì hay ho, nhưng thật sự không nỡ phá hoại bầu không khí, hắn đành phải moi ruột moi gan suy nghĩ một lúc lâu, vậy mà thật sự bới ra được một việc trong ký ức nghèo nàn.

“Được rồi,” Phí Độ nói, “Tôi tiết lộ cho anh một bí mật nhé.”

Lạc Văn Chu làm tư thế rửa tai lắng nghe.

“Có một năm trước sau Tết âm lịch gì đó, tôi đến nhà một người bạn chúc tết,” Phí Độ dừng một chút, nói tiếp, “Ở bên dưới nhà người này nhìn thấy một chiếc xe đạp, là một chiếc xe đạp đua có gắn đề, sơn rất màu mè, y như vân của loài rắn độc vậy, cực kỳ hợp mắt tôi.”

Lạc Văn Chu cảm thấy chiếc xe hắn miêu tả nghe quen tai lạ lùng.

Phí Độ liếm môi, hết sức cẩn thận chọn lựa từ ngữ: “Tôi bèn để lại một chút quà năm mới cho nó, ừm… dùng kẹo cao su dính lên bánh sau.”

Lạc Văn Chu bỗng chốc dừng bước – anh đã nhớ ra, Tết âm lịch năm nọ, Đào Nhiên do trực kín lịch mà không thể về quê, anh bèn cưỡi xe đạp, xách đồ tết, thay mặt nhân dân Yến Thành đến sưởi ấm cho đồng chí cảnh sát.

Trước khi đi nhớ tới tên nhóc con không ai quan tâm, còn mang theo máy chơi game phiên bản giới hạn, tính nhờ Đào Nhiên đưa cho tên nhóc.

Kết quả là anh mới ngồi ở nhà Đào Nhiên hai mươi phút mà xe để dưới lầu đã bị giở trò – không biết thằng lỏi con chết tiệt nào dùng kẹo cao su dính mấy trái pháo nhỏ đè là nổ trên bánh sau, khi đi Lạc Văn Chu không chú ý, anh vừa bước lên xe, ngồi xuống đồng thời giơ chân giẫm bàn đạp-

Xém tí nữa bị nổ bay lên quỹ đạo Trái Đất tầm thấp!

Phí Độ giữ nguyên nụ cười mỉm, chột dạ lui một bước nhỏ.

“Phí, Độ!”

Chủ tịch Phí “trên đầu chữ sắc có một thanh đao”, vì một nụ cười của mỹ nhân, ma xui quỷ khiến chủ động tự thú, hối hận đã không còn kịp.

Hắn không hề vì thẳng thắn mà được “khoan hồng”, bị Lạc Văn Chu bắt được trừng trị một trận, lưng bị đẩy vào tường.

Phí Độ: “Chờ… Chờ, chờ một chút.”

“Chờ cái gì?” Lạc Văn Chu nắm cằm hắn cười gằn, “Hiếp dâm không cần chờ đèn xanh đèn đỏ.”

Phí Độ: “Trên tường có máu…”

Lạc Văn Chu sửng sốt, lập tức buông tay, Phí Độ bước chân hơi loạng choạng lui lại, sắc mặt nhợt nhạt nhìn đi chỗ khác – may là máu trên tường đã khô, hắn không đến mức nôn ngay tại đây.

Trên tường có một dải vết máu, nằm trên bức tường màu đỏ sậm rất dễ bị lướt qua, nếu không phải Phí Độ cực nhạy với mùi máu tanh thì chỉ sợ đã bỏ lỡ rồi.

"Camera chỉ quay được cảnh Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam bị hung thủ đuổi theo, chạy ra từ một hẻm nhỏ," Lạc Văn Chu quệt vết máu trên tường, kế đó đi xung quanh, tìm được một mảnh vỡ của chai nước ngọt bằng thủy tinh trong một góc khá khuất, "Phùng Bân ắt hẳn bị tấn công trong lúc không hề đề phòng, đã cố gắng phản kháng, ném đồ ăn vặt và thức uống mới mua – chắc nhân viên vệ sinh không chú ý dọn hết đi rồi."

Phí Độ day nhẹ ấn đường: "Phùng Bân lúc chạy ra đã bị chém bị thương?"

"Ừ," Lạc Văn Chu gật đầu, "Bị thương ở lưng."

Lưng bị thương, rất có thể lúc ấy Phùng Bân đang thân mật bên Hạ Hiểu Nam… Thậm chí đang hôn cô bé. Có lẽ cậu đã âm thầm chuẩn bị tâm lý suốt dọc đường, đến nơi này mới dám đánh bạo chạm vào cô bạn mình mến.

Đây là đoạn đường mỗi một góc đều thích hợp để hôn nhau, ánh trăng quẩn quanh, tuyết mới trong veo, đèn đường thường xuyên chồng bóng hai người vào nhau, dây dưa khó phân khó tách.

Cảnh như giấc mơ này lại đột nhiên bị một con dao chém nát.

"Hung thủ bắt đầu bám theo từ ngã tư," Phí Độ thong thả nói, "Trên đoạn đường chúng ta vừa đi qua, ít nhất có ba chỗ ra tay lý tưởng hơn ở đây. Nhưng tại sao hung thủ lại muốn chọn chỗ này?"

Khi Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam gặp Lư Quốc Thịnh lần đầu tiên, mặc dù Phùng Bân bị chém một nhát, cả hai quả thật cũng cực kỳ chật vật, nhưng lúc ấy đã chạy được – bởi vì chính như Phí Độ nói, hoàn cảnh địa lý nơi này là "không lý tưởng" đối với hung thủ. Đầu kia con hẻm là sáng, bốn phương thông thoáng, phân nhánh rất nhiều, nếu hai em chạy đủ nhanh, rất có thể sẽ cắt đuôi Lư Quốc Thịnh thành công!

Đúng rồi, nếu không phải tự hai đứa mơ mơ hồ hồ quay về chỗ cũ, có lẽ lúc ấy đã thuận lợi chạy thoát rồi.

Nếu không phải tự hai đứa quay lại…

Lạc Văn Chu và Phí Độ đồng thời im lặng, con đường ngọt ngào thông đến gương Tình Nhân "thiên nhân đồng tâm" này, đột nhiên khiến người ta sởn gai ốc.

Mỗi một cậu bé vừa hôn người trong lòng, chớp mắt ấy đều có thể có được dũng khí lớn nhất cuộc đời, Phùng Bân lúc đó không kịp suy nghĩ nhiều, nhất định là dùng hết toàn lực muốn che chở cho Hạ Hiểu Nam chạy trốn.

Nhưng cô bé được cậu nắm chặt tay lúc ấy đang nghĩ gì?

Cô dùng ánh mắt thế nào chăm chú nhìn đôi tay nắm lấy nhau?

Đúng lúc này, đầu kia con hẻm đột nhiên vọng đến tiếng bước chân cực nhẹ, giày cao su đế mềm đạp lên mặt đất cơ hồ không một âm thanh, chỉ có trong sự yên tĩnh ngạt thở này mới hơi lộ ra dấu vết, trong bóng đêm lập tức nổi lên gợn sóng không rõ, Lạc Văn Chu giật mình, ngăn Phí Độ ở đằng sau: "Ai? Ra đây!"

Một người theo tiếng dè dặt đi ra, là nhân viên tuần tra ban đêm của khu thắng cảnh.

Có thể tuần tra viên cũng hơi căng thẳng, cầm đèn pin rọi lung tung: "Làm, làm gì đó? Chỗ này đóng cửa rồi."

Sợ bóng sợ gió một phen, Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm lấy thẻ công tác trong túi ra: "Cảnh sát, đến xem xét."

Tuần tra viên thở phào một hơi dài, vỗ vỗ ngực, gượng ra một nụ cười khách sáo: "À à, được, anh cứ làm việc đi."

Nói xong, hắn vừa cúi đầu khom lưng, vừa toan rời khỏi.

"Khoan đã," Lạc Văn Chu gọi hắn lại, "Có thể hỏi số thẻ của anh không?"

Tuần tra viên sửng sốt, ngay lập tức theo lời tháo thẻ công tác của mình, dùng hai tay đưa cho Lạc Văn Chu: "Anh cảnh sát cứ xem thoải mái đi."

Lạc Văn Chu thản nhiên đảo qua số thẻ và ảnh trên đó, đoạn trả lại: "Muộn thế này rồi, một mình tuần tra ở nơi xảy ra hung án, anh không sợ à?"

Tuần tra viên thái độ không thể bắt bẻ, thoải mái cười nói: "Hung án không phải ở đường này, đường đó đã phong tỏa rồi, muốn đi cũng không cho đi đâu."

Lạc Văn Chu quét ánh mắt như lưỡi dao qua người tuần tra viên này, khiến hắn hơi mất tự nhiên, mới khoát tay ý bảo đối phương có thể đi rồi.

Chờ sự việc xen ngang này qua rồi, Phí Độ mới tiếp tục chuyện khi nãy: "Cũng không loại trừ khả năng trùng hợp. Tôi vừa rồi cũng suýt lạc đường mà."

Lạc Văn Chu không lên tiếng, trong đầu anh đang chiếu lại rõ nét đoạn phim này – khi Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam lần đầu tiên thoát khỏi tầm mắt Lư Quốc Thịnh, hắn không hề cố gắng đuổi theo. Tư thế hắn đi ra ngã tư cơ hồ khoan thai, giống như chắc chắn mục tiêu chạy không thoát vậy.

"Bức thư này của Phùng Bân, tôi cảm thấy rất không thích hợp," Lạc Văn Chu nói, "Nhưng cụ thể chỗ nào không thích hợp, nhất thời lại không nói được, nên mới gửi cậu xem, bây giờ cậu có kết luận chưa?"

"Có một điểm có thể tham khảo – mặc dù bức thư này mở đầu là 'ba mẹ kính yêu', nhưng tổng thể không phải giọng điệu viết cho cha mẹ," Phí Độ nói, "'Chúng con đều rất lo âu, bên cạnh không có ai chân chính nhàn nhã yên tĩnh', 'Những thứ trước kia muốn, bây giờ đều không muốn nữa', còn cả câu mở đầu 'Khổ sở suy nghĩ mình sinh ra để làm gì' – hàng loạt câu trích từ một quyển sách, tên 'All about Lily Chou-Chou', sách dịch văn học Nhật, là câu chuyện hung sát về bạo lực học đường. Tôi không chắc có phải cậu bé đang ám chỉ điều gì hay không."

Lạc Văn Chu trầm ngâm một lát: "Đi, theo tôi đến bệnh viện một chuyến, tôi muốn đi gặp Hạ Hiểu Nam."

Cùng lúc đó, anh nhanh chóng gửi số thẻ nhân viên ban nãy xem cho Đào Nhiên trực đêm nay: "Liên hệ với người phụ trách Chung Cổ Lầu, tra tuần tra viên có số thẻ này."

101. Quyển 4 - Chương 11: Verkhhovenxki 11

"Hạ Hiểu Nam? Em vừa nhìn xong, vẫn chưa tỉnh đâu." Cậu cảnh sát phụ trách theo dõi ở bệnh viện mới ăn cơm xong, thong thả đi vào khu nội trú, "Sao vậy sếp? Không phải đã nói chờ vài ngày nữa trạng thái tinh thần cô bé này khá hơn rồi hỏi à?"

Trong điện thoại truyền ra một tiếng còi ô tô chói tai, Lạc Văn Chu mau chóng nói: "Hạ Hiểu Nam không phải nhân chứng mục kích, mà là một trong các nghi phạm, hãy theo dõi cho anh."

"Hả? Ai? Anh nói Hạ Hiểu Nam là…"

Viên cảnh sát mở cửa phòng bệnh chợt ngừng bặt.

Lòng Lạc Văn Chu chùng xuống.

"Sếp, không thấy Hạ Hiểu Nam đâu nữa!"

Lạc Văn Chu đạp chân ga.

"Hạ Hiểu Nam là người địa phương, cha tên Hạ Phi, bị ung thư phổi, mãi không thể đi tìm công việc hẳn hoi, trước kia kiếm ít tiền dựa vào trông quầy bán quà vặt cho người ta, mấy năm trước đã qua đời; người mẹ quanh năm chăm lo cho bệnh nhân và gia đình lớn bé, chắc hơi trầm cảm, nhất thời nghĩ quẩn, đã nhảy lầu chết rồi." Phí Độ bật loa ngoài, tiếng Đào Nhiên truyền qua tín hiệu vang lên, "Cô bé này từ nhỏ đến lớn nhận được đánh giá cơ bản đều là 'hiểu chuyện', 'hướng nội', thành tích học tập cũng rất ổn định, là kiểu nữ sinh bị bệnh vẫn đi học, nghỉ vẫn mặc đồng phục. Đối với trẻ con kiểu này mà nói, học hành, đậu một trường đại học tốt, là con đường duy nhất để thay đổi vận mệnh."

"Gia đình cô bé và Lư Quốc Thịnh vụ án 327 năm đó có dính dáng gì không?"

"Không, họ chỉ là người dân bình thường, nhà họ trừ hơi thảm ra thì không có gì đặc biệt, ông cháu ba đời đều chưa từng đến Liên Hoa Sơn, ngay cả bà con bên đó cũng không có, tôi không nghĩ ra cô bé làm sao

quen biết Lư Quốc Thịnh, cũng không nghĩ ra cô bé với Phùng Bân có thể có thù sâu hận lớn gì, đến mức phải giết người phân thây."

Lạc Văn Chu điều binh khiển tướng xong, cúp điện thoại, quay sang Phí Độ: "Cậu nhắc tới 'bạo lực học đường', liệu có khả năng là bị Phùng Bân ức hiếp nên cô bé mới tìm cách trả thù không?"

"Các anh đã giám định bút tích bức thư của Phùng Bân chưa? Nếu có thể xác nhận bức thư này là do bản thân cậu bé viết, thì hẳn là không phải. Giọng điệu trong bức thư này không phải của kẻ đi làm hại." Phí Độ nói, "Vả lại, không phải Hạ Hiểu Nam sợ tới mức tinh thần hơi thất thường à? Nếu là diễn kịch, không khỏi diễn quá giỏi rồi."

Có thể là Phí Độ làm sếp quen rồi nên hiểu rõ khi làm thủ trưởng thích kiểu câu gì – hắn rất ít đưa ra một số khả năng lộn xộn làm nhiễu lối suy nghĩ của người khác, có kết luận nói kết luận, nếu không có kết luận, quá trình phỏng đoán cũng có thể phân tích cặn kẽ, cực kỳ dứt khoát.

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái qua kính chiếu hậu, nói với Đào Nhiên: "Liên hệ với giáo viên chủ nhiệm, cả mấy học sinh đi bụi nữa, trưng cầu người giám hộ cho phép sau đó lần lượt tìm đến nói chuyện – bọn tôi sắp đến bệnh viện rồi."

"Ừ," Đào Nhiên đáp một tiếng, sau đó giọng hơi chần chừ, lại hỏi Phí Độ, "Giọng điệu kẻ đi làm hại là thế nào?"

Phí Độ toàn thân vô cùng thả lỏng dựa lên ghế lái phụ, ánh đèn vút qua dọc đường lướt qua mặt hắn khi sáng khi tối, không át được mùi hạt dẻ thơm nức mũi, từ từ ngấm vào sợi vải dệt cầu kỳ trên áo khoác lông dê.

"Chính là những kẻ làm hại cho dù trưởng thành, học được 'chính trị chính xác', bắt đầu lo lắng con mình bị bắt nạt, cũng lên án 'bạo lực học đường' theo ý kiến chủ lưu của xã hội, song khi họ nhớ về những việc mình làm thời thiếu niên, trong câu chữ vẫn hơi có cảm giác khoe khoang. Bởi vì trong tiềm thức họ không hề cho rằng đây là làm hại, mà là một thành tựu – cái gọi là bạo lực học đường, xét đến cùng là trật tự quyền lực trong quần thể."

Trừ khi một ngày kia rơi vào cảnh ngộ giống hệt vậy.

"Nhưng khi nãy giáo viên phụ huynh đều có mặt, lại là ở trong Cục công an," Đào Nhiên nói, "Nếu thật sự bị bắt nạt, tại sao bọn trẻ không cho chúng ta biết?"

Phí Độ cười: "Anh Đào Nhiên, trường nội trú khép kín có thể tự thành một hoàn cảnh sinh thái, đã hình thành quy tắc và 'pháp luật' của riêng mình, quy luật tự nhiên anh nhận định, trong mắt người khác khéo lại là không thể tưởng tượng – ví dụ như anh nói với người của hai ngàn năm trước, rằng kỳ thực chúng ta sống trên một quả cầu, sẽ có ai tin anh không?"

Lạc Văn Chu xoay vô-lăng, lúc này, bệnh viện đã đến trước mắt.

Ban đầu họ cho rằng Hạ Hiểu Nam là một nhân chứng may mắn sống sót, không hề phái nhiều người theo dõi, sợ cô bé không ai trông nom nên mới để lại một người trong bệnh viện bầu bạn. Một đám người của Cục công an lúc này mới nhao nhao chạy tới, xe cảnh sát khiến bãi đậu xe vốn đã chen chúc càng chật như nêm cối.

"Có ông nội làm bạn với cô bé, em bèn ra ngoài ăn tối," Viên cảnh sát nhận lệnh giám sát bệnh viện vẻ mặt ảo não, "Giữa chừng ông cụ đi toilet, ông đi lại hơi bất tiện, mất khoảng mười phút, cô bé liền chạy mất."

Để bệnh nhân có chỗ hoạt động, khu nội trú đặc biệt xây một vườn hoa nhỏ khép kín, camera ở hành lang quay được Hạ Hiểu Nam yên ắng trốn khỏi phòng bệnh, băng qua vườn hoa, trèo qua bức tường đá, chẳng biết đã đi đâu.

Ông nội Hạ Hiểu Nam đầu vã mồ hôi, run rẩy vịn xe lăn, nói luôn miệng chẳng biết đang nói gì, thấy không ai hiểu ông cuống quá la lên, như quái thú bậc thấp lạc vào nhân gian, vừa xấu xí vừa bất lực.

Một viên cảnh sát định đi tới thì bị Lạc Văn Chu cản lại: "Từ từ, khoan cho ông cụ biết."

Anh đi đến cạnh ông cụ, ông vùng ra khỏi xe lăn, loạng choạng lao tới anh, phun ra một tràng dài khó hiểu. Thấy Lạc Văn Chu không đáp, rốt cuộc ý thức được mình dở câm, người ta đều không hiểu mình nói gì, thế là ông hoang mang túm áo Lạc Văn Chu, bối rối ngậm miệng, nước mắt rơi xuống.

Lạc Văn Chu vỗ vỗ tay ông: "Ông ơi, Hiểu Nam bình thường trừ đi học thì hay đi đâu?"

Ông cụ hoạt động đầu lưỡi cứng ngắc, từ trong cổ họng phun ra một âm dài: "… Nhà."

"Chỉ về nhà? Cô bé chưa bao giờ ra ngoài chơi ạ? Có thường đến nhà bạn không ạ?"

Ông cụ nghe những lời này chợt đau buồn, đột nhiên há cái miệng răng gãy răng sứt, gào khóc ầm lên.

Màn sương lạnh nhất năm lặng lẽ rơi xuống, che phủ buổi đêm dài nhất trong năm.

Giống như đã đổ tuyết nhẹ.

Lạc Văn Chu dẫn người đưa ông nội Hạ Hiểu Nam về nhà, tiện thể được sự đồng ý của ông cụ, vào phòng Hạ Hiểu Nam – nói là phòng, kỳ thực chỉ là một khoảng nhỏ ngăn ra, vừa đủ kê cái giường, cửa cũng chẳng có, buông một tấm rèm để che. "Tủ đầu giường" là máy may cũ bỏ đi, trên để một cây bút nhựa màu hồng giá rẻ, là thứ có chút sắc thái thiếu nữ duy nhất cả gian phòng. Trong nhà không có tủ thừa, vài bộ quần áo cũ số lượng không nhiều để ở đầu giường, dùng một mảnh vải trắng che lên, dưới gầm giường bỏ đầy sách vở, hầu hết là sách giáo khoa và sách bài tập, ngay cả hồi tiểu học dùng cũng không nỡ vứt đi.

Phí Độ cúi xuống nhặt một quyển sách bài tập lên giở xem, thấy trên tất cả chỗ trống đều ghi chú kín, nét bút đẹp và sạch sẽ, một số chỗ không viết được, thậm chí dùng tờ giấy nhỏ dán chồng lên từng lớp, khiến quyển sách bài tập hơn hai trăm trang dày như từ điển Hán ngữ hiện đại vậy.

Hắn chóng vánh xem lướt qua ghi chú của Hạ Hiểu Nam, có thể cảm giác được rất rõ logic của cô bé này không tốt lắm, đề bài hơi khó một chút là sẽ làm một loạt bút ký phân tích, hẳn nhiên đầu óc khá bình thường, thành tích ổn định và xuất sắc lâu dài là nhờ bỏ thời gian và công sức.

Lạc Văn Chu: "Thế nào?"

"Đào Nhiên nói đúng," Phí Độ đóng sách bài tập lại, "Đây là kiểu nữ sinh bị bệnh vẫn đi học, nghỉ cũng mặc đồng phục – nếu Phùng Bân bị giết liên quan đến cô bé, thế rất có khả năng là bị uy hiếp."

"Nếu là bị ép buộc, vậy bây giờ cô bé có thể sẽ đi đâu? Cô bé không ở nhà, không ở bệnh viện, bên phía trường học tôi cũng cho người canh chừng rồi, tạm thời chưa có động tĩnh. Hạ Hiểu Nam này bình thường cũng không có bạn bè nào để trút bầu tâm sự…" Lạc Văn Chu dừng lại, "Liệu có khả năng cô bé đi tìm kẻ uy hiếp không?"

"Tìm được thì làm gì, tính sổ với hắn à? Đánh hắn một trận hay bắt về quy án?" Phí Độ nhìn anh đầy bất đắc dĩ, "Sư huynh, nếu cô bé có cách tư duy giống anh, thì đã xưng bá trường học từ lâu rồi, còn ai dám uy hiếp?"

Lạc Văn Chu: "…"

Khéo cái lưỡi của Phí Độ đã thành tinh rồi, trước kia khi không hợp nhau, dù đồng ý với ý kiến của anh, hắn cũng đồng ý đầy châm chọc, bây giờ xuôi lông rồi, dù ý kiến bất đồng, hắn phản bác cũng có thể khiến cả người anh khoan khoái.

Ngữ khí Lạc Văn Chu không tự chủ được trở nên dịu dàng: "Thế cô bé còn có thể đi đâu?"

Phí Độ không lập tức trả lời, ánh mắt chần chừ giây lát trong căn phòng nhỏ như vỏ ốc sên, phát hiện khăn trải bàn phủ trên chiếc máy may cũ ở đầu giường có một vết bẩn, giống như có người quanh năm suốt tháng thường xuyên dùng tay nắm. Phí Độ ấn vết bẩn ấy, vén một góc khăn trải bàn – đó vừa vặn là chỗ để hộp kim chỉ.

Trong hộp kim chỉ có một khung ảnh nhỏ năm tấc, lồng một tấm ảnh gia đình cũ, phía sau viết: "Tặng con gái Hiểu Nam", nét chữ khá trưởng thành, kiểu chữ lại hơi giống chữ của Hạ Hiểu Nam.

"Là… là mẹ – mẹ, mẹ nó cho." Phía sau truyền đến một giọng nói với tiếng thở hổn hển, ông nội Hạ Hiểu Nam không biết đi tới cửa từ lúc nào, nhìn họ chờ mong. (Chỗ này và vài chỗ khác ông cụ phát âm không chuẩn)

Lúc này, tấm ảnh trượt xuống khung ảnh mở ra, đằng sau còn kẹp một bức thư, là bức di thư trước khi mẹ Hạ Hiểu Nam tự tử.

Phí Độ chậm rãi ngẩng đầu lên: "Đào Nhiên nói người mẹ nhảy lầu chết, bà ta nhảy ở đâu?"

Lạc Văn Chu giật mình.

Tiếng còi cảnh sát inh ỏi lao qua, để lại cái bóng xanh đỏ giao nhau trên con đường quanh co.

"Mẹ Hạ Hiểu Nam tên Tôn Tinh, khi còn sống làm lao công ở một trường cấp hai, nhảy từ trên tòa nhà hành chính của trường xuống, địa chỉ đã gửi các ông rồi," Đào Nhiên nhanh chóng nói, "Đội cứu hỏa và xe cấp cứu lập tức vào vị trí!"

"Trung học Tứ Thập Tam," Phí Độ ở trên xe mở xem tin nhắn Đào Nhiên gửi, nói, "Trường cũ của Hạ Hiểu Nam, lúc người mẹ nhảy lầu, Hạ Hiểu Nam đang trong giờ tự học – từ trên tòa nhà hành chính có thể nhìn thấy lớp học đó, khả năng là bà ta muốn nhìn con gái lần cuối."

"Chính người mẹ ngược lại được giải thoát, bỏ lại gia đình già trẻ, còn nhảy lầu trước mặt con, Hạ Hiểu Nam không oán hận ư? Tại sao cậu cảm thấy cô bé có thể sẽ học theo?"

"Điều này là rất bình thường, một người thường sẽ biến thành dáng vẻ mình hận nhất," Phí Độ nhún vai, "Càng kiêng kị, thì khi cùng đường càng có sức hấp dẫn, ví dụ như…"

Hắn còn chưa dứt lời, Lạc Văn Chu đã đột nhiên nắm lấy tay hắn.

102. Quyển 4 - Chương 12: Verkhhovenxki 12

Phí Độ kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Sao vậy?"

Chớp mắt ấy, thân thể Lạc Văn Chu nhanh hơn tư duy.

Từ lúc Đào Nhiên bắt đầu nói chuyện gia đình Hạ Hiểu Nam, anh tự dưng nhớ tới Phí Độ, nhớ tới một ngày cuối hè bảy năm trước, hắn mở cửa ra, nhìn thấy hoa héo tàn khắp nhà, trên lầu vọng xuống tiếng ca không dứt, trong tòa nhà lớn u tĩnh và trống trải bay đầy bụi, lúc lắng xuống, có một "món quà lớn" đang chờ đợi hắn.

Vô số lần khi đêm khuya mộng về, Phí Độ cũng sẽ lặp đi lặp lại nhớ về bà chứ?

Cuối hồi ức, hắn đang nghĩ gì?

Song Lạc Văn Chu dưới sự kích động nắm tay Phí Độ, định nói gì đó, mà trong lòng anh lại không chắc.

Nói gì đây?

Dù sao thì đây cũng là một chuyện đau lòng, dẫu tim chỉ xước một lớp da giấy, cũng không phải dăm ba câu là có thể nói được.

"Không cần căng thẳng," Phí Độ vỗ vỗ tay anh, "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi đoán cô bé ấy cho dù đứng trên nóc nhà, cuối cùng cũng sẽ không nhảy xuống."

"Tôi vừa rồi chỉ cảm thấy cậu mặc mỏng quá thôi, cốp sau có áo khoác bông đấy," Lạc Văn Chu moi hết ruột gan ra được một câu, "Cậu mặc thêm đi."

Phí Độ lái xe anh mấy ngày, chưa từng chú ý tới cái đống bùi nhùi trong cốp sau là quần áo – hắn vẫn nghĩ đó là giẻ lau xe. Nghe câu này, chủ tịch Phí cảm nhận được hai tầng ngược đãi trên tinh thần và mắt, có thể so sánh với gặp phải một loại bạo lực gia đình khác.

Hắn không nói một lời vùng ra khỏi Lạc Văn Chu, quần áo chỉnh tề rảo bước đi.

Lạc Văn Chu: "Khoan đã, cậu còn chưa nói xong mà, làm sao cậu biết cô bé cuối cùng sẽ không nhảy xuống?"

Lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng đồng nghiệp: "Đội trưởng Lạc, cô bé đó thực sự đang ở trên nóc tòa nhà hành chính!"

Gió trên cao càng lạnh buốt, thổi qua xương, phát ra tiếng ma sát "soàn soạt".

Quần áo bệnh nhân Hạ Hiểu Nam mặc vừa thổi liền xuyên thấu, da đã không còn cảm giác, cô bé đứng trên cao nhìn xuống tòa nhà dạy học đã tắt đèn ở cách không xa.

Em nhớ lúc ấy mình đang làm đề thi vật lý, vắt hết óc phân biệt các khái niệm khó nhằn, gặm trụi một góc nắp bút, đột nhiên trong lớp xôn xao lên, đứa bạn cùng bàn huých mạnh khuỷu tay em, la to một tiếng vào tai: "Mau nhìn kìa, có người muốn nhảy lầu!"

Ngòi bút để lại một vết rách sắc lẻm trên mặt giấy, tim Hạ Hiểu Nam đập thót, quay đầu liền nhìn thấy một bóng người từ trên tòa nhà hành chính đối diện nhảy xuống, như một mảnh tro tàn chẳng biết từ nơi nào bay tới.

Nửa lớp đứng dậy, tranh nhau lao tới cửa sổ xem, đẩy Hạ Hiểu Nam vốn ở bên cửa sổ ra, tất cả đều đang nhìn, chỉ có em không dám.

Cho đến khi cảnh sát chậm chạp xử lý hiện trường, Hạ Hiểu Nam vẫn chưa biết người nhảy lầu là ai, cũng không kịp gặp mặt bà lần cuối.

Cô bé mặt mũi thanh tú này, từ khi sinh ra đến bây giờ, suốt mười lăm năm, chỉ sống thành một chữ "không dám" viết to. Em không dám đứng ra, không dám mở miệng yêu cầu san sẻ một phần gánh nặng gia đình, luôn muốn giả vờ mình là một thiếu nữ bình thường như mọi người, có thể học hành phần mình mặc kệ chuyện bên ngoài.

Em không dám lên tiếng vì người khác, cũng không dám nói vì bản thân, không dám phản kháng hết thảy bắt nạt vô lý, cuộc sống quá khứ chỉ dạy em im lặng chịu đựng, chờ mong cơn gió vận mệnh vô thường thổi những thứ không tốt đó đi. Song vận mệnh chưa từng tặng than sưởi ấm ngày tuyết rơi, mà chỉ chăm chăm đổ dầu vào lửa.

Em cũng không dám bỏ trốn biệt tăm với cậu bạn ngốc nghếch kia, không dám vứt di động của mình, không dám ra khỏi thùng rác vào lúc ấy-

Thậm chí khi hết thảy kết thúc, em không dám nhìn Phùng Bân lấy một lần.

Chỉ cần không đối mặt, thì có thể coi như tất cả chỉ là cơn ác mộng chưa từng xảy ra.

Hạ Hiểu Nam hai tay vịn lan can lạnh ngắt, bàn tay "ngửi được" mùi rỉ sắt tanh ngọt, một chuỗi nước mắt dài từ sân thượng tầng tám rơi xuống.

Lạc Văn Chu gắn bộ đàm lên: "Đừng mở còi cảnh sát, xe cứu hỏa và cấp cứu cũng câm miệng hết, coi chừng kích thích cô bé! Những người giỏi ăn nói và chân cẳng tốt, đều chuẩn bị theo tôi lên đó, nhanh nhẹn lên! Nệm hơi chữa cháy đâu?"

Cảnh sát, đội viên cứu hỏa, xe cấp cứu từ bốn phương tám hướng vây lại, sân trường sau giờ tan học vốn đã yên tĩnh lại trở nên hỗn loạn, viên quản lý tòa nhà hành chính sợ tới bật khóc.

Phí Độ im ắng vòng qua mọi người, đi đến tòa nhà dạy học đối diện tòa nhà hành chính, hắn mượn quản lý chìa khóa, sau khi hỏi thăm rõ ràng, đi vào phòng học lớp 8/6 năm ấy.

Trong lớp không một bóng người, học sinh trực nhật cẩu thả không lau sạch bảng đen, còn sót một góc chữ viết, hình như là đề đại số. Phí Độ thoáng nhìn ngoài cửa sổ, giơ tay bật đèn lên.

Sau đó hắn mở cửa sổ, đối mặt với cô bé đã đứng bên ngoài lan can.

Hạ Hiểu Nam nãy giờ vẫn chăm chú nhìn lớp học ấy, không ngờ bên trong đột nhiên có người bật đèn, nhất thời thất thần.

Cùng lúc đó, lính cứu hỏa hiệu suất cực cao đã nhanh chóng bơm đầy nệm hơi an toàn, bắt đầu dự đoán điểm cô bé có thể rơi xuống, Lạc Văn Chu dẫn một nhóm lính cứu hỏa và cảnh sát hình sự tiếp cận tầng thượng, vạt áo dài và phẳng phiu của Phí Độ bị gió ngoài cửa sổ cuốn ra sau, tay áo tung bay.

Hắn nheo mắt, ở đằng xa đối diện với cô bé luống cuống trên sân thượng.

"Em gái," Lạc Văn Chu lên tầng cao nhất, từ xa mở miệng bảo Hạ Hiểu Nam, "Gió lớn lắm, em hãy cẩn thận."

Hạ Hiểu Nam đột nhiên loạng choạng, hai tay nắm lan can, chợt quay đầu, không nói lời nào mà mở miệng thét lên một tiếng trước.

Lạc Văn Chu để hai tay trước ngực, xòe ra cho cô bé xem, cực kỳ chậm rãi làm một động tác ấn xuống.

"Một người nếu bản thân đã đi đến bước phải nhảy lầu, mà ngay cả một câu cũng không thể nói với ai, em không cảm thấy tiếc nuối à – em gái, kỳ thực em có thể nói chuyện, đúng không?"

Hạ Hiểu Nam không nói một lời, khuôn mặt nhỏ lạnh ngắt tái xanh, không biểu cảm nhìn anh một cái, lại quay đầu nhìn phòng học bật đèn.

Phí Độ nở nụ cười với cô bé, giơ tay đếm chỗ ngồi của lớp học, dãy sát cửa sổ, hắn đếm tới chỗ thứ năm, kéo ghế ngồi ở đó, thuận tay đẩy cửa sổ kế bên ra.

Chỗ ngồi của học sinh trung học hơi chật đối với một anh chàng trưởng thành chân dài tay dài, hắn đành phải co chân dưới bàn, khuỷu tay chống trên bàn.

Ánh mắt Hạ Hiểu Nam không tự chủ được đi theo hắn, lúc này em đột nhiên giật mình – đó là chỗ chính em từng ngồi.

Lạc Văn Chu mau chóng dùng tay làm vài động tác ra hiệu, nhân lúc sự chú ý của Hạ Hiểu Nam bị thu hút đi, mấy cảnh sát và lính cứu hỏa chia nhau tới gần từ vài hướng. Như vậy, hành động của cô bé sẽ bị tập trung trong một không gian cực nhỏ, em hoặc không nhảy hoặc chỉ có thể nhảy tại chỗ, dù thật sự nhảy xuống, xác suất nệm hơi cứu hộ đón được cũng tăng lên nhiều.

Lạc Văn Chu hạ giọng nói vào bộ đàm: "Người đang ở mé tây sân thượng, vị trí cách góc ngoặt khoảng một mét rưỡi, nhân viên cứu hộ tầng bảy lập tức vào vị trí-"

"Rõ!"

Bộ đàm vừa dứt tiếng, vài người lính cứu hỏa theo sát đó bò ra từ cửa sổ hành lang mé tây tầng bảy, căng thẳng đợi lệnh, đề phòng em ngã xuống.

Lính cứu hỏa bên dưới đang kéo nệm hơi chữa cháy, không ngừng điều chỉnh vị trí.

"Mẹ em nhảy xuống từ đây." Hạ Hiểu Nam im lặng một lát, nhìn lớp học sáng đèn, rốt cuộc mở miệng, khi không thét lên, giọng cô bé nhỏ và ngọt ngào, có một chút giọng mũi rất nhẹ, nghe rất mềm, "Các anh đừng tới đây."

Các cảnh sát lặng lẽ tới gần đồng thời quay đầu lại nhìn Lạc Văn Chu, Lạc Văn Chu ra hiệu cho họ tạm dừng – mặc dù chưa thể tới gần, nhưng ít ra vị trí này ép cô bé không thể di chuyển nữa.

"Bọn anh đều biết, đó quả thật là một bi kịch, bây giờ em định giẫm lên vết xe đổ của bà ấy ư?" Lạc Văn Chu nói, "Em gái, em gặp phải khó khăn gì à?"

Song Hạ Hiểu Nam không trả lời anh, chỉ thì thào: "Nhảy xuống là kết thúc tất cả."

"Vậy thì em sai rồi," Lạc Văn Chu thở dài, "Chuyện này thật sự nên để đồng chí pháp y của bọn anh tới phổ cập khoa học cho em, nhảy xuống không hề là kết thúc tất cả, em có biết sau đó còn có thể xảy ra chuyện gì không?"

"Từ nơi đây rơi xuống, em sẽ thành một vật thể rơi tự do không khống chế được, không nhất định là đầu đập xuống đất, em sẽ chưa chết ngay lập tức, mấy chục giây, thậm chí mấy phút đều có thể cảm nhận được rõ ràng đau đớn khi xương toàn thân vỡ vụn, nội tạng nát bét, em sẽ máu thịt bầy nhầy giãy giụa trên mặt đất, còn đau hơn bây giờ một vạn lần."

Hạ Hiểu Nam run rẩy, nức nở một tiếng.

"Nếu em chưa chết ngay lập tức, dựa theo quy định, bọn anh đương nhiên phải cố hết sức cứu em, tỷ lệ cứu được rất thấp, thế nên bọn anh cơ bản là đang 'dựa theo quy định' tăng thêm đau đớn cho em, khiến em đi không hề có tôn nghiêm, tương đối khó coi. Sau đó pháp y sẽ khâu qua loa em thành một hình người, báo ông nội em đến nhận xác." Lạc Văn Chu nói, "Nhưng không hề gì, dù sao trước lạ sau quen, xác đời này ông phải nhận đã nhiều lắm rồi."

Hạ Hiểu Nam không từ bỏ nhìn chằm chằm lớp học sáng đèn, khóc không thành tiếng.

Lính cứu hỏa ở cửa sổ tầng bảy như thằn lằn bò lên mấy mét, tới gần Hạ Hiểu Nam, nhóm cảnh sát trên tầng thượng tiến thêm một bước thu nhỏ vòng vây. Lạc Văn Chu trao đổi ánh mắt với các đồng nghiệp, lại cẩn thận tiến tới một bước: "Em có khó khăn gì, bây giờ không nói, về sau cũng không còn cơ hội nói nữa. Đến cả chết em còn không sợ, thì còn giữ bí mật làm gì?"

Hạ Hiểu Nam rốt cuộc quay đầu lại nhìn anh: "Bà ấy hận em, mới nhảy từ đây xuống."

Mọi người vốn tưởng cô bé sẽ nói chuyện liên quan đến Phùng Bân, không ngờ cô đột nhiên thốt ra một câu như vậy, nhất thời đều ngây người.

Lúc này, di động rung, Lạc Văn Chu nhìn thấy Phí Độ gửi tin nhắn thoại.

Phí Độ thong dong nói: "Hạ Hiểu Nam đứng ở vị trí đó, hẳn bây giờ đã phát hiện, trước khi nhảy xuống mẹ vẫn chăm chú nhìn mình, đợi mình ngẩng đầu lên mới cố ý nhảy xuống cho mình xem."

Lạc Văn Chu sởn gai ốc thoáng nhìn tòa nhà dạy học đối diện.

Phí Độ: "Chứ không trên thế giới có hàng ngàn hàng vạn tòa nhà cao tầng, tại sao bà ta chỉ lựa chọn nơi này? Tại sao lại phải nhảy xuống hướng này?"

Lạc Văn Chu hỏi Hạ Hiểu Nam: "Ai hận em, mẹ em à?"

"Bà ấy hận em," Hạ Hiểu Nam chỉ tòa nhà dạy học đối diện, "Bà ấy nhìn em thế này, không biết nhìn bao lâu, cho đến khi lớp em có người phát hiện ra bà, cho đến khi em ngẩng đầu nhìn… Bà ấy chính là muốn nhảy cho em xem, khoe cho em thấy, bà ấy rốt cuộc thoát khỏi chúng em rồi."

"Ba và ông nội em bị bệnh, tiêu hết tiền bạc trong nhà, cuối cùng ngay cả hóa trị cũng không làm được, chỉ có thể mua thuốc Đông y từ một số thầy lang vườn để 'điều trị duy trì'. Buổi tối em chỉ cách họ một tấm rèm, thường nghe thấy ba em nửa đêm đau không ngủ nổi, trằn trọc trở mình, than thở, đánh thức mẹ, mẹ phải dậy chăm sóc ba, sau đó khóc không ngừng – bà hằng ngày trừ làm ở trường ra còn đi làm thêm chỗ khác, làm việc quần quật bất kể ngày đêm để kiếm tiền, về nhà ngủ cũng không được ngon giấc. Có khi ba em cũng nói 'Nếu thật sự không chịu nổi thì ly dị đi, chúng tôi không liên lụy cô'."

"Nhưng em sợ, không có mẹ thì em phải làm thế nào đây?"

Hạ Hiểu Nam cúi nhìn ánh đèn duy nhất cách đó không xa, cảm thấy cả người mình như đứng trên mây, không thật, bởi vậy không tự chủ được đào ra những lời đã chôn giấu nhiều năm: "Em biết mẹ mất ngủ, suy nhược thần kinh, trầm cảm, nhưng khi ba muốn ly dị, em chỉ biết khóc chạy ra, năn nỉ mẹ đừng bỏ chúng em. Mỗi lần mẹ không nhịn được nữa, trút hết lòng mình với em, em đều không muốn nghe, em sợ nghe nhiều phải gánh vác trách nhiệm."

"Em chỉ biết đáp cho có, mỗi lần đều nói 'Mẹ, con không hiểu những chuyện này, con sẽ chăm chỉ học hành, chờ tương lai… chờ tương lai con thi đậu đại học tốt nhất, tìm được công việc tốt, là mẹ có thể hưởng phúc rồi'."

Hạ Hiểu Nam nói đến mấy chữ cuối cùng, cơ hồ khóc không thành tiếng, song sắt trên tầng thượng bị lắc kêu "kẽo kẹt".

Lạc Văn Chu lập tức tiếp lời: "Vậy bây giờ em muốn noi theo bà ấy, thoát khỏi gánh nặng là ông nội à? Em cảm thấy ông già mà mãi chưa chết, liên lụy em, cho nên em trả thù ông sao?"

Hạ Hiểu Nam ra sức lắc đầu.

Lạc Văn Chu cố ý để giọng trở nên lãnh đạm: "Nhưng bọn anh thấy, ý em chính là như vậy. Chứ không em nhảy xuống thành một đống thịt nát, còn có ý nghĩa gì khác à?"

"Chết thì có ý nghĩa gì?" Hạ Hiểu Nam lớn tiếng nói, "Bà ấy có thể trốn tránh, tại sao em không thể?"

"Bởi vì Phùng Bân còn chờ em ở bên kia kìa," Lạc Văn Chu nói, "Cậu ta chết không nhắm mắt, em đã nghĩ xong nên giải thích thế nào chưa? Hạ Hiểu Nam, em trốn tránh được người sống, chẳng lẽ còn trốn tránh được người chết?"

"Phùng Bân" giống như là một điều cấm kỵ, Hạ Hiểu Nam lại lần nữa mất khống chế rít lên, song người mặc dù ở bên ngoài, hai tay lại nắm chặt lan can sắt. Lạc Văn Chu chú ý tới ngôn ngữ cơ thể của cô bé, ý thức được Phí Độ nói đúng, cô bé này tới giờ phút mấu chốt không có dũng khí nhảy xuống.

Anh quyết đoán vung tay, lúc này, lính cứu hỏa ở gần Hạ Hiểu Nam nhất giữa lúc họ trò chuyện đã lặng lẽ tiếp cận trong vòng năm mét, người lính cứu hỏa ấy lao tới, túm cánh tay cô bé khi Hạ Hiểu Nam còn chưa kịp phản ứng.

Hạ Hiểu Nam hoảng sợ hét lên một tiếng, cơ hồ mất thăng bằng, hai lính cứu hỏa khác sớm treo mình ở tầng bảy một trái một phải từ bên dưới đón được em, thiếu nữ như một con sâu nhỏ bất lực, bị mọi người không giải thích gì lôi từ sân thượng xuống, tiếng khóc vỡ vụn trong gió đêm gầm thét.

Lạc Văn Chu đi tới, thoáng nhìn tòa nhà dạy học đối diện, thấy Phí Độ một tay đút túi, khá thong dong đóng cửa sổ, từ xa vẫy tay một cái với anh.

"Trên thế giới có hàng ngàn hàng vạn tòa nhà cao tầng, tại sao bà ta chỉ lựa chọn nơi này?"

"… Người mẹ thế nào lại canh thời gian, cố ý để thi thể lại cho con mình?"

"Bà ấy hận em."

"Bà ấy là…"

Lạc Văn Chu tiện Weixin khi nãy Phí Độ gửi, cách hai tòa nhà, trả lời Phí Độ: "Hạ Hiểu Nam nói mẹ hận mình, đó là sự thật hay là cậu dùng thủ đoạn gì khiến cô bé hiểu lầm?"

"Là thật," Phí Độ vừa nãy còn gây áp lực mạnh và bình tĩnh giờ đây các ngón tay lạnh cóng đến mất linh hoạt, cố giữ phong độ không run lên bần bật, đóng chặt cửa sổ dựa vào thiết bị sưởi trong phòng học, "Đương nhiên, tâm trạng u uất thời gian dài là nhân tố chủ yếu. Có điều, một người trong tình huống trạng thái tinh thần vô cùng mất ổn định, sẽ gửi các tín hiệu cầu cứu đến bạn bè người thân, nếu không được đáp lại, sẽ như đổ thêm dầu vào lửa – trong tình huống cực đoan thậm chí sẽ oán hận người thân của mình."

Lạc Văn Chu đánh chữ trên di động: "Lần trước cậu nói cậu biết nguyên nhân cái chết của mẹ cậu, thế bà ấy…"

Anh nhập đến đây, từ xa thoáng nhìn bóng lưng Phí Độ dựa vào cạnh cửa sổ, thấy cả tòa nhà lặng ngắt như tờ, tất cả phòng học đều ngủ say trong bóng tối, chỉ có một mình hắn cô độc đứng im dưới ánh đèn le lói.

Lạc Văn Chu dừng tay, xóa những chữ vừa gõ.

Đúng lúc này, Đào Nhiên gọi điện tới.

"Cứu được Hạ Hiểu Nam rồi," Lạc Văn Chu nói, "Bọn tôi sẽ đưa về ngay."

"Ừ, tôi biết rồi," Đào Nhiên nói, "Tôi muốn báo với ông, phía thắng cảnh Chung Cổ Lầu mới trả lời tôi, họ đã kiểm tra tuần tra viên ông nói, chỗ họ quả thật có một người như vậy, số thẻ và họ tên khớp hết, nhưng…"

Lạc Văn Chu khẽ ngước mắt lên.

Đào Nhiên nói: "Tuần tra viên đó phải là nữ."

103. Quyển 4 - Chương 13: Verkhhovenxki 13

Hạ Hiểu Nam đã được cứu, song cô bé rốt cuộc liên quan thế nào với vụ án Phùng Bân bị giết một cách quỷ dị, thì vẫn bao phủ trong màn sương mù dày đặc.

Tuần tra viên thần bí lúc ấy muốn làm gì? Tại sao phải trà trộn vào khu thắng cảnh Chung Cổ Lầu, và tại sao phải bám theo nhóm Lạc Văn Chu? Điều này cũng vô cùng khó hiểu.

Trăng sáng sao đẹp, có thể trong Dao Trì cũng kết đầy hoa tuyết, các lộ thần tiên trốn mùa đông vây quanh gương Tình Nhân, ban đầu chỉ muốn xem một đoạn yêu đương hoa tiền nguyệt hạ, nào ngờ gương Tình Nhân này chế tạo quá ẩu, giữa chừng chuyển kênh, chiếu phim trinh thám rùng rợn đẫm máu.

Chúng thần tiên đồng loạt mất hứng, không nói lời gì nổi lên một đám mây đen che bầu trời sao sáng ngời, để lại sương mù mờ mịt, đen kịt màu đít nồi, rồi tan đi các ngả.

Chờ nhóm Lạc Văn Chu xử lý xong vụ thiếu nữ nhảy lầu, sắp xếp cho Hạ Hiểu Nam sau đó về nhà, vở kịch hoa tiền nguyệt hạ lúc tám giờ tối của nhân gian cũng sắp hát đến đoạn kết rồi.

Lạc Văn Chu cảm thấy cả không khí cũng bị loãng đi ba phần vì đói, khi mở cửa ra anh còn rất khó chịu phát hiện, bụng mình rỗng tuếch mà trong chậu của Lạc Một Nồi lại có cả thức ăn lẫn vỏ hộp. Con mèo già vô lương tâm ăn uống no nê, liếm lông mượt mà, dạng bốn chân nằm ườn trong ổ. Nghe thấy tiếng mở cửa, đôi tai nhọn xoay nửa vòng, đến để ý nó cũng chẳng buồn để ý, đừng nói chi tới đón chào.

Lạc Văn Chu sâu sắc hiểu được địa vị của mình trong nhà – thì ra Lạc đại gia mỗi ngày đi ra đi vào đón chào chỉ là phiếu cơm biết đi, về phần bản thân tên phế thải hai chân hốt phân, nó chẳng có lấy tí tẹo hứng thú, chỉ cần có ăn thì người lang thang đâu cũng kệ, thích chết thì tùy.

Sinh vật khác bữa đói bữa no không có gì, Lạc Văn Chu chỉ sợ bệnh nhân bị đói thôi.

Lúc vừa đưa Hạ Hiểu Nam xuống, anh đã định kêu bệnh nhân đi trước, song Phí Độ không chịu.

Thấy thời gian đã quá muộn, trên đường Lạc Văn Chu lại muốn mua ít thức ăn ngoài, Phí Độ cũng không nói muốn ăn gì, chỉ đưa ra lời bình bới lông tìm vết dành cho các nhà hàng lớn nhỏ dọc đường đi qua, ý không nói ra vẫn là không chịu.

"Nhất định muốn về nhà ăn, về nhà có món gì ngon? Cho cậu húp cháo ăn dưa muối thì ngon miệng à? Cậu còn khó chiều hơn con Lạc Một Nồi." Lạc Văn Chu vừa phàn nàn, vừa vội vàng bỏ một bát gạo đã vo vào ngăn đá tủ lạnh, lại bắt đầu băm thịt và trứng muối, luống cuống mở nồi áp suất, bực bội mắng Phí Độ vô công rồi nghề kế bên, "Còn vướng chân vướng tay y như con Lạc Một Nồi!"

Phí Độ cầm máy chơi game đi quanh anh và Lạc Một Nồi không biết từ khi nào sán tới ngắm sách dạy nấu ăn của loài người một đứng một ngồi chồm hổm, cùng nhau ném ánh mắt tới anh.

Lạc Văn Chu nhìn hai vị này chốc lát, không đầy nửa phút đã quân lính tan tác, bại trận, nhịn nhục đi làm việc.

Phí Độ đua mô-tô với một đám phú nhị đại buồn chán dưới mưa to tầm tã, cùng bọn hồ bằng cẩu hữu chè chén đến nửa đêm, tiêu tiền như nước, nói năng ngọt xớt, rõ ràng nên là kẻ huênh hoang tùy hứng, nhưng đồng thời hắn lại quá kiềm chế thâm trầm, cười cũng vậy, giận cũng vậy, phần lớn là bày ra theo tình hình, một chút hỉ nộ ai lạc chân thật đều như nguyên tố vi lượng, cần dùng dụng cụ thí nghiệm đặc thù mới có thể hơi nhìn ra.

Lạc Văn Chu gắn hai tấm kính hiển vi trước đôi mắt trần của mình, lờ mờ không rõ lắm, có thể là ảo giác, anh cảm thấy Phí Độ lúc này hơi "dính" anh – chỉ có một tẹo, là độ dính của gạo nấu nát nhừ.

Có lẽ khi đi lướt qua Hạ Hiểu Nam không ngừng thì thào "bà ấy hận em", trong lòng hắn không hề như hắn biểu hiện ra ngoài, chẳng chút động lòng, chẳng một kẽ hở.

Phí Độ theo sự phân công của Lạc Văn Chu, chiếm dụng một cái thớt be bé, bắt tay vào làm "dưa muối trộn". Dưa muối là cải củ mua ngoài quán, cần cắt thành sợi, lại thêm ngò cắt nhuyễn, ớt cắt hạt lựu, bỏ dầu mè và các gia vị khác, làm theo cách ăn "rau trộn lão hổ" của riêng người dân Đông Bắc.

Bất kể bảo hắn làm gì, Phí Độ đều học rất nhanh, nói một lần là nhớ, mau chóng ra dáng… Chỉ là kỹ thuật dùng dao hơi kém, nhát kế phải canh góc độ mất cả buổi, dao chạm từng nhát vào thớt thức ăn chín, tiếng va chạm ngân dài, nghe đặc biệt thôi miên, mãi đến khi Lạc Văn Chu dùng nồi áp suất nấu xong một nồi cháo trứng muối thịt nạc tự sáng tạo, hấp chín bánh bao đông lạnh, Phí Độ mới thái xong một dúm cải.

Lạc Một Nồi trên nóc lò nướng thò đầu ra, tò mò dòm Phí Độ, quan sát xem hắn làm gì, lại không dám lỗ mãng gây sự trước mặt hắn.

Lạc Văn Chu khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn ngài Phí và ngài mèo của anh, cho đến lúc này, trái tim anh rơi trên nóc tòa nhà hành chính phủ đầy băng sương mới như quay về thể xác, chậm rãi chìm vào ngực, nở ra một đóa hoa tên khoa học là "yên bình".

Phí Độ đang dùng dao canh trên canh dưới quả ớt, thì Lạc Văn Chu đột nhiên giống như vô tình mở miệng: "Này, cậu về sau… có muốn cứ thế này mà sống với tôi không?"

Phí Độ trượt tay, dao rơi xuống, chém ngang eo quả ớt trên thớt.

Quả ớt chết không nhắm mắt phun lên trời một luồng oan tình cay xè, như bom sinh vật, Phí Độ và Lạc Một Nồi trúng chiêu đồng thời hắt xì lia lịa, cay đến chảy cả nước mắt lẫn nước mũi.

Lạc Văn Chu sớm có chuẩn bị né đi hơn một mét, cười ngặt nghẽo – sau đó anh thừa cơ lảng qua câu hỏi vừa rồi, hi hi ha ha lấy hộp khăn giấy ướt cho Phí Độ.

Phí Độ dùng đôi mắt nhòe nước mắt đỏ hoe, quay đầu lại chăm chú nhìn bóng lưng hơi hoảng hốt của Lạc Văn Chu, nhất thời kích động muốn đuổi theo trả lời một tiếng "Được". Song hắn vừa há miệng liền không nhịn được quay mặt đi hắt xì thật to, sự kích động trong khoảnh khắc như một ngọn lửa mỏng manh trong cây đèn bão, vô thanh bùng lên, lại vô hình lụi xuống.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Văn Chu trước hết bị gọi vào phòng pháp y, vết máu trên cặp của Hạ Hiểu Nam đã xét nghiệm ra kết quả, quả thực là của Phùng Bân, mé trong quai cặp còn có một dấu vân tay máu bị khuất, trùng khớp với vân tay Lư Quốc Thịnh lưu trữ trong hệ thống.

"Nói cách khác, Lư Quốc Thịnh giết Phùng Bân xong, lôi Hạ Hiểu Nam ra khỏi thùng rác, lấy tiền và di động trong cặp rồi trả đồ lại." Đào Nhiên vừa nói vừa che giúp Lang Kiều – trưởng công chúa xúi quẩy đang nhân bệ hạ không chú ý, mặt mày ủ ê đi khắp nơi đổi bánh bao, "Nhưng tôi vẫn cảm thấy Hạ Hiểu Nam không thể là đồng mưu, các ông suy nghĩ chuyện này không cảm thấy rất đáng sợ à? Đừng nói một cô bé, nếu tôi không phải cảnh sát, dù sao chăng nữa, tôi chắc chắn không dám qua lại với loại người cùng hung cực ác như Lư Quốc Thịnh."

"Còn có tuần tra viên khả nghi kia," Sau khi bịn rịn chia tay cái bánh bao nhân ngò cuối cùng, Lang Kiều thò đầu xen vào một câu, "Em vốn cho rằng hắn và đám Lư Quốc Thịnh là một bọn, tay tuần tra viên giả mạo tính toán xóa vết máu ở hiện trường, nhưng bây giờ nghĩ lại, xóa sạch vết máu có thể có tác dụng gì? Lư Quốc Thịnh đã đối mặt với Hạ Hiểu Nam, kết luận này chúng ta xét nghiệm là ra, ngay cả giết người phân thây hắn cũng không chịu đeo bao tay, tí tẹo vết máu ở hiện trường phạm tội thì có gì phải để ý?"

Lạc Văn Chu nhìn cô một cái, Lang Kiều vội rụt đầu lại, không dám tiến vào tầm nhìn của anh nữa. Cô vắt óc nghĩ cả buổi, thật sự chẳng nghĩ ra mình lại đắc tội sếp chỗ nào, chỉ cảm thấy lòng dạ lão gay này như châm đáy biển, sáng nắng chiều mưa, hoàn toàn chẳng thể tìm ra dấu vết.

Lang Kiều nhất thời cảm thấy "tiền đồ vô lượng", rất muốn đổi tên gay khác làm sếp, chẳng hạn như tổng tài bá đạo họ Phí cũng không tệ đâu.

"Hạ Hiểu Nam thế nào rồi?"

"Lát tôi sẽ thử trò chuyện," Đào Nhiên nói, "Đúng rồi, tôi vừa liên hệ với giáo viên và mấy học sinh kia của Dục Phấn, cô giáo thì không nói gì, đồng ý xong tiết học sẽ tới đây, phụ huynh học sinh thì đều không muốn lắm, có thể còn phải thuyết phục thêm."

Con nhà người ta gặp chuyện, làm phụ huynh đương nhiên phải lo sợ, nhưng nếu vì việc này mà để Cục công an suốt ngày triệu con mình đến hỏi, thì không tốt lắm đâu.

"Tôi hiểu," Lạc Văn Chu thở dài, "Thật sự không muốn đến, thì lát nữa chúng ta lần lượt tới nhà – giờ đi hỏi Hạ Hiểu Nam một chút trước."

Hạ Hiểu Nam lẳng lặng ngồi đó, như một ngọn đèn mỹ nhân yếu ớt, nét vẽ tinh xảo rất sống động, song chỉ là một lớp giấy, hơi sơ sẩy là sẽ bị ngọn lửa đốt thành tro tàn.

Cô bé không hé môi một tiếng nhìn Đào Nhiên và Lạc Văn Chu, kế đó lại lần nữa cúi đầu, tóc rũ rượi buông xuống hai bên, rơi một lọn trên vai.

Lạc Văn Chu giỏi đối phó hạng cùng hung cực ác hơn, vừa thấy Hạ Hiểu Nam liền đau đầu, bởi vậy giao sân nhà cho Đào Nhiên.

"Em là Hạ Hiểu Nam phải không?" Đào Nhiên như một giáo viên môn phụ dễ nói chuyện, cực kỳ hiền lành ngồi xuống trước mặt cô bé, đưa thẻ công tác ra, "Anh tên Đào Nhiên, công tác ở đội cảnh sát hình sự, anh muốn tìm em để làm rõ một số việc."

Hạ Hiểu Nam không ngẩng đầu lên, giống như không nghe thấy, chỉ chăm chú cạy móng tay.

Một tiếng sau, Đào Nhiên bất lực ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hạ Hiểu Nam như đeo trên lưng một cái vỏ ốc ẩn hình, bên ngoài hơi có gió thổi cỏ lay là sẽ run rẩy rụt về, dịu giọng khuyên nhủ em không lên tiếng, thái độ hơi cứng rắn thì em khóc, khóc muốn xé ruột xé gan, có một lần thậm chí suýt nữa bị sốc. Đào Nhiên hết cách, giữa chừng đành phải đuổi Lạc Văn Chu đóng vai mặt đen tới phòng giám sát.

Xét trên mức độ nào đó, cô bé này cứng mềm đều không nghe.

Từ đầu đến cuối, em chỉ gật đầu đúng ba lần.

Lần đầu tiên là Đào Nhiên hỏi "Khi Phùng Bân ngộ hại em có mặt không", lần thứ hai là Lạc Văn Chu sốt ruột trước thái độ né tránh ấy, nói một câu "Có phải em trước đó đã cấu kết với tên tội phạm truy nã hay không, không thì làm sao hắn có thể vừa vặn chặn các em lại trong hẻm nhỏ rồi như vậy".

Lần thứ ba, thì là Đào Nhiên hỏi "Em có biết là ai muốn hại Phùng Bân không".

Lần này Hạ Hiểu Nam đưa ra câu trả lời rõ ràng: "Là em."

Hai chữ "là em" vừa ra khỏi miệng cô bé liền sụp đổ, thần kinh mảnh tựa tơ nhện, như cái máy tính cũ sắp hỏng, tùy tiện lôi con nhện ra cũng có thể rách, rách rồi là không nối được. Về phần tại sao cô bé muốn hại Phùng Bân, từ đâu biết Lư Quốc Thịnh, tên tội phạm truy nã ấy sau khi gây án lại chạy đi đâu rồi, thì hoàn toàn không hỏi ra được.

Người bị cuốn vào một vụ án nghiêm trọng, chỉ cần không phải là loại siêu biến thái điên rồ thì thường sẽ chống chế, dù không chống chế được cũng vô thức miêu tả mình thành nạn nhân bất đắc dĩ – phủi sạch quan hệ và trốn tránh trách nhiệm chính là nhân chi thường tình – họ rất ít thừa nhận thẳng thắn như thế, đến cả động cơ cũng không chịu bịa ra.

Ông nội Hạ Hiểu Nam chờ trong hành lang, cháu gái bị dẫn đến Cục công an, ông cụ rốt cuộc chậm chạp phát hiện không đúng, ông nghe ngóng khắp nơi mới chắp vá ra một chút ngọn nguồn, sợ nứt cả gan mật, thấy Đào Nhiên và Lạc Văn Chu đi tới, lập tức như học sinh phạm lỗi, luống cuống đứng dậy.

Đào Nhiên dùng khuỷu tay huých Lạc Văn Chu: "Ông đi nói với ông cụ đi."

Lạc Văn Chu nghe vậy quay đầu chạy luôn: "Chủ nhiệm Lý, trời ơi chủ nhiệm Lý, cháu tìm chú cả buổi rồi, tài liệu hôm qua cháu hỏi chú đã tìm giúp cháu chưa, cháu đang cần dùng gấp lắm!"

Đào Nhiên: "…"

Tên khốn!

Bởi vì Hạ Hiểu Nam không chịu phối hợp, cả vụ án lại lần nữa rơi vào bế tắc.

Chạng vạng, đội hình sự bận rộn một ngày chẳng thu hoạch được gì gặp nhau trong phòng họp.

"Cô bé đó ngoại trừ lặp đi lặp lại thừa nhận là mình hại chết Phùng Bân, thì không chịu nói gì khác," Sau khi cảm xúc của Hạ Hiểu Nam ổn định, Lang Kiều lại đi tìm cô bé nói chuyện một lần, "Còn nữa, em nói gần nói xa, phát hiện cô bé căn bản không biết Lư Quốc Thịnh là tội phạm truy nã mười lăm năm trước đang trốn chạy, nhắc tới người này liền bắt đầu run rẩy, cạy rách ngón tay cũng không hề nhận ra, là sợ thật chứ không phải đóng kịch."

"Cô Tống giáo viên chủ nhiệm vừa đến nói chuyện với tôi," Đào Nhiên cầm sổ đi vào, "Cô nói Hạ Hiểu Nam thành tích học tập tốt, tính tình dịu dàng, ngoại hình cũng xinh, trong lớp có không ít nam sinh thích, song không thấy cô bé quá thân cận với ai – nữ sinh cũng không nốt. Bầu không khí trong lớp rất tốt, tất cả đều rất đoàn kết, các em ở chung trong trường từ sáng đến chiều, như người nhà vậy, không tồn tại tình trạng bắt nạt."

Lang Kiều nói: "Trong trường có tình trạng bắt nạt hay không, giáo viên chưa chắc đã biết đâu?"

"Không," Tiêu Hải Dương đẩy kính, "Cãi nhau vặt vãnh do chuyện nhỏ nhặt giáo viên có thể không biết, nhưng bạo lực học đường thời gian dài, mang tính quần thể, trừ khi giáo viên là thanh niên mới tốt nghiệp, chưa hề có kinh nghiệm, nếu không nhất định đều nắm được. Hoặc bạo lực học đường quả thật không có, hoặc cô giáo đó đang nói dối."

Tài liệu thẩm tra chính trị của Tiêu Hải Dương đè ngay trên bàn làm việc của Lạc Văn Chu, anh còn chưa kịp mở ra, nghe vậy anh nhìn cậu một cái: "Không phải anh bảo các chú đi nói chuyện với các em học sinh à?"

"Nói rồi ạ," Tiêu Hải Dương mở sổ ra, "Lần này đi bụi có tổng cộng sáu em học sinh, trừ Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam ra thì còn bốn em khác, ba trai một gái, em gái nói là sợ phát sốt, căn bản không chịu gặp bọn em, ba cậu trai còn lại thì gặp được, nhưng hỏi gì cũng không biết, nhất trí như đã thống nhất trước, khăng khăng nói trốn ra ngoài chơi, hôm xảy ra chuyện đều ở khách sạn, không biết Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam đi cùng nhau, cũng không biết hai bạn ra ngoài làm gì."

Lạc Văn Chu nghĩ ngợi một chút: "Anh nhớ có một cậu nhóc béo tên Trương Dật Phàm, gặp người lạ nói chuyện hơi cà lăm, cậu nhóc cũng không nói gì à?"

Tiêu Hải Dương lắc đầu.

Lạc Văn Chu: "Bên phía khu thắng cảnh thì sao? Có manh mối gì về tuần tra viên giả mạo kia không? Hôm xảy ra chuyện, Lư Quốc Thịnh giết người, nghênh ngang rời khỏi hiện trường, sau đó đã đi đâu, có camera để lần theo không?"

Mấy cảnh sát hình sự chạy qua chạy lại mệt phờ cùng lắc đầu.

Lạc Văn Chu cau mày, đột nhiên đứng dậy, mặc áo khoác muốn đi, Lang Kiều vội nói: "Sắp tan tầm rồi, sếp, anh còn muốn đi đâu nữa? Ngày mai nói tiếp đi."

"Lại đi tìm mấy em học sinh kia trò chuyện." Lạc Văn Chu uống một ngụm hết ly trà trên bàn, anh biết hôm nay tan tầm sẽ không nhìn thấy Phí Độ ở bãi đậu xe đối diện, bởi vậy chẳng hề chờ mong từ "tan tầm" này, lờ đờ nói, "Trò chuyện xong tiện thể gọi taxi về nhà."

Lang Kiều thoáng nhìn đồng hồ: "Nhưng bên phía Đại học Công an Yến Thành nói lát liên lạc viên sẽ đến, anh đi vắng ai ký cho người ta xem hồ sơ?"

Lạc Văn Chu bực bội khoát tay: "Kệ xác đi, hắn ta là ai mà kêu anh chuyên môn ở đây chầu chực thánh giá? Anh không phải làm việc à, nghĩ ai cũng rảnh hơi như đám sinh viên đó chắc? Bảo tên đó ngày mai đến chuyến nữa."

Anh chưa dứt lời, đã nghe một giọng nói vang lên ngoài cửa: "Lịch hẹn trước hôm nay kín rồi à?"

104. Quyển 4 - Chương 14: Verkhhovenxki 14

Lạc Văn Chu há hốc miệng nhìn Phí Độ hai tay đút túi cất bước đi vào, hắn không biết đã thay quần áo phong cách học viện từ khi nào, còn kẹp một quyển sách dưới nách ra vẻ, giơ tay gõ nhẹ cửa. Phí Độ đảo

ánh mắt qua cả đội hình sự tỏa ra mùi "cầu bao nuôi", gật đầu chào tất cả: "Bàn làm việc của tôi còn ở nguyên đó không?"

Mặc dù thời gian Phí Độ ở đội hình sự không hề dài, nhưng từ xưa "tiết kiệm chuyển sang phung phí dễ, phung phí quay về tiết kiệm khó", không có so sánh sẽ không có tổn thương, mọi người đều nhớ rõ bữa ăn khuya do khách sạn sáu sao chuyên môn giao tới, đồ ăn thức uống xơi hoài không hết, dưới viên đạn bọc đường mạnh mẽ, cơ hồ sinh ra phản xạ có điều kiện – nhìn thấy chủ tịch Phí điển trai ngọc thụ lâm phong này, phản ứng đầu tiên là ứa nước bọt.

Lạc Văn Chu trơ mắt nhìn đám đàn em chưa trải sự đời làm trò mất mặt, vây quanh Phí Độ như cung nghênh đồng tử rải tiền, chiếm luôn phòng làm việc của anh, rốt cuộc ngộ ra – thảo nào đêm qua khi anh nói Phí Độ không cần tới đón, tên nhóc chết tiệt này đồng ý dứt khoát như vậy!

Đào Nhiên từ phía sau huých vai Lạc Văn Chu một cái, hạ giọng hỏi: "Hai người làm trò tình thú gì vậy?"

Lạc Văn Chu trong khoảnh khắc thu lại biểu cảm "lạc hướng", tản ra sự lãnh đạm cao thâm khó lường, chân thành nói với Đào Nhiên: "Kẻ cả ngày ngồi trong nhà tưởng tượng bà xã như ông, trước mắt còn thuộc về giai đoạn chủ nghĩa xã hội manh nha, hiểu chưa? Manh nha! Ấm no cũng chưa có được, thì theo đuổi xây dựng văn minh tinh thần làm gì? Hửm? Tình thú thì liên quan gì đến ông?"

Đào Nhiên: "…"

Lạc Văn Chu ra vẻ sốt ruột thoáng nhìn đồng hồ: "Giờ này mới đến, đi đặt bàn ở quán ăn à? Tôi thật hết nói nổi cậu ta."

Đào Nhiên giữ nguyên nụ cười mỉm, nghiêm túc suy nghĩ một trăm lẻ tám cách cắt đứt quan hệ: "Không phải ông mới định đến nhà đám học sinh đi bụi à?"

"Đúng vậy," Lạc Văn Chu vẫy vẫy cái đuôi vô hình phía sau, "Nếu không vì chờ cậu ta thì tôi đi từ lâu rồi, chỉ toàn làm chậm trễ việc của tôi – Phí Độ, đừng nhiều lời nữa, có gì cần tôi ký mau đưa ra đây."

Đào Nhiên nhìn bóng lưng Lạc Văn Chu tách đám đông đi vào tóm Phí Độ, thật sự không nhịn được phì cười, cảm giác hai tâm bệnh trước kia nay đã lấy độc trị độc tiêu trừ nội bộ rồi, quả thật cả người nhẹ nhõm. Song nụ cười thả lỏng còn chưa kịp thành hình, di động trong túi đã rung nhẹ, Đào Nhiên lấy ra xem, người gửi tin nhắn là Thường Ninh.

Thường Ninh hỏi anh: "Bạn mình cho hai tấm vé xem biểu diễn tạp kỹ trên nước, chính là cuối tuần này, cô ấy vừa cho mình leo cây, bạn có muốn đi không?"

Một tin nhắn rất ngắn, mà Đào Nhiên hệt như bệnh nhân gặp chướng ngại với việc đọc, xem đi xem lại mười phút, chỉ hận không thể bẻ vụn nhai nát mỗi một chữ rồi nuốt vào bụng.

Thường Ninh không phải loại con gái tính cách mạnh bạo lộ liễu, ngay cả mời anh xem một buổi biểu diễn cũng phải đưa ra một đống lý do trước. Song đối với cô mà nói, đây đã có thể xem là tỏ thái độ rất rõ ràng, thế nhưng…

Khi còn sống, Lão Dương trò chuyện tương đối nhiều với Đào Nhiên – mỗi lần nhìn thấy cái vẻ thối tha "tại sao ông đây đẹp trai nhường vậy" của Lạc Văn Chu là ông muốn chửi, không bình tĩnh nổi.

Ngay trước khi ông xảy ra chuyện không lâu, Lão Dương lấy giấy báo trúng tuyển của con gái chụp trong di động ra khoe Đào Nhiên, không biết nghĩ tới điều gì mà đột nhiên thở dài, nói với Đào Nhiên: "Chỉ chớp mắt mà con đã lớn thế rồi, lứa bọn thầy, mơ hồ trôi qua hơn nửa đời. Nhớ ngày xưa mẹ con bé gả cho thầy, còn là đối tượng do lãnh đạo giới thiệu, lúc ấy trong lòng thầy rất vui, cảm thấy mình xem như đã vất vả lừa về một nàng dâu, sau này không cần cô đơn nữa, cũng chẳng suy nghĩ gì khác, bây giờ lại cảm thấy quá qua loa, chỉ biết thấy điều kiện người ta tốt, không biết mình là gánh nặng."

Đào Nhiên lúc đó hi hi ha ha trêu ông già đã được lợi còn ra vẻ, chẳng để trong lòng, rất lâu sau mới ngộ ra ý ông là gì. Khi yên bình, ai mà không muốn ở bên gia đình, có vợ có con có giường lò? Thời điểm gặp phải nguy hiểm, lại hận mình không thể là con khỉ nứt đá nhảy ra, không cha không mẹ, không bạn bè người thân, chân trần một mình, "trần trụi qua lại không vướng bận".

Đào Nhiên khẽ thở ra một hơi, trong tiếng ồn ào của đồng nghiệp xung quanh, xóa chữ "được" suýt nữa gửi đi, gõ lại một dòng khác: "Xin lỗi, cuối tuần này mình phải tăng ca."

Anh muốn nhân cuối tuần trộm đi thăm cô, dù cô không muốn gặp, bỏ lại ít quà, cũng coi như bày tỏ tâm ý. Số ảnh Lão Dương để lại còn chờ anh đi điều tra, rồi còn vài ba câu nhìn mà giật mình đó… Đào Nhiên bóp trán, cảm thấy có thể bản chất mình chẳng phải là người làm việc lớn, có chút việc cỏn con cũng để trong lòng, trăn trở trằn trọc cả đêm khó yên, không khỏi hâm mộ Lạc Văn Chu trời sập cũng xem là chăn được.

Lạc Văn Chu đắp "chăn bông dày cao cấp nhất" mười phút sau đã bắt cóc kim chủ ghế đầu của đội hình sự.

"Cậu Phí, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị chửi nhỉ?" Lạc Văn Chu ngồi trong xe nói, "Đi, tôi dẫn cậu đi nghe chửi một trận – tiểu khu Vườn Hạnh Phúc đường Hoành Chí, không biết đường thì mở hướng dẫn, đi thôi."

Lạc Văn Chu cảm thấy, nếu có ai có thể nói ra chuyện gì, thì đó nên là cậu nhóc béo Trương Dật Phàm kia, cho nên định đi tìm cậu nhóc lần nữa.

Hôm đó ở Cục công an, mấy học sinh đều đã được hỏi, hôm nay đám Tiêu Hải Dương lại đến nhà, các bậc phụ huynh đã rất bực bội, quá tam ba bận, lần này anh lại đến, Lạc Văn Chu dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra sắc mặt phụ huynh sẽ thế nào.

Lạc Văn Chu vừa suy nghĩ vừa mở hồ sơ và tài liệu thẩm tra chính trị của Tiêu Hải Dương lấy từ phòng nhân sự – Tiêu Hải Dương cha mẹ ly dị, mẹ đã qua đời vì bệnh, trước khi trưởng thành do cha giám hộ, cha và mẹ kế mở một cửa hàng 4S, còn có một em trai cùng cha khác mẹ sắp thi đại học. Điều kiện gia đình không tệ, nhưng cũng không giàu sang lắm, cả nhà đều là người bình thường, họ hàng gần không có ai liên quan đến vụ án nào, không có ai chết oan, thậm chí bối cảnh công kiểm pháp cũng không có. Bản thân cậu ta mới tốt nghiệp chưa được mấy năm, gia đình lại sạch sẽ đơn giản, cho nên tư liệu không hề nhiều, xem qua là rõ. (4S: sale, sparepart, service, survey)

Lạc Văn Chu nhíu mày – thật kỳ lạ.

Phí Độ liếc nhìn anh, không hỏi anh đang xem gì, chỉ nhắc nhở một câu: "Sắp đến rồi."

Lạc Văn Chu đóng tài liệu của Tiêu Hải Dương lại, ngẩng đầu nhìn tiểu khu xa hoa phía trước, tạm thời thu lại mạch suy nghĩ. Anh hết sức đau đầu thở dài, nói: "Không thì thế này, lát cậu làm bộ đi vệ sinh trước, chờ người ta trút giận xong hãy đến."

Phí Độ thủng thỉnh nghe hướng dẫn lái xe: "Yên tâm đi, chỉ cần nhà họ có thành viên nữ giới, tôi sẽ không bị chửi đâu."

"…" Lạc Văn Chu giơ tay véo thắt lưng hắn, "Trước mặt tôi dụ dỗ phụ nữ đã kết hôn? Nhóc con, chán sống rồi à?"

Phí Độ nở nụ cười không thành tiếng.

Song chủ tịch Phí không hề có cơ hội dụ dỗ phụ nữ đã kết hôn – khi gõ cửa nhà Trương Dật Phàm, cậu nhóc béo sợ sệt nói cha mẹ buổi tối ra ngoài xã giao rồi không có ở nhà.

Người lớn đại để đều bận rộn, bởi vậy mới bỏ ra nhiều tiền đưa con vào trường nội trú, giao toàn quyền cho giáo viên – không thể nói là không quan tâm con cái được, tốn nhiều tiền như vậy có thể tính là không quan tâm sao?

Thành tích tốt, biểu hiện tốt, thì thưởng cho, mua đồ cho. Phạm lỗi, cả gan trốn nhà, đương nhiên phải phạt, phạt không cho ăn cơm, cắt hết tiền tiêu vặt, nhốt trong nhà tự kiểm điểm.

Thưởng phạt phân minh, giáo dục có nguyên tắc cỡ nào.

Về phần đứa trẻ tuổi dậy thì đang nghĩ gì trong lòng, thì không hề quan trọng. Một lũ nhóc thì có ý kiến gì có giá trị? Trên vùng đất châu Phi rộng lớn còn lắm trẻ em đói khát như vậy, đám tổ tông muốn gì được nấy này còn đòi hỏi gì nữa?

"Mời ngồi." Trương Dật Phàm khá lễ phép, rót nước cho họ, chỉ là rất sợ người lạ, không chịu ngẩng đầu nhìn khách, gục đầu ngồi đối diện như đang nhận thẩm vấn, "Hôm nay đã có chú cảnh sát khác tới, các chú vẫn muốn hỏi vấn đề như vậy ạ?"

Lạc Văn Chu ngắm nghía cậu nhóc: "Cháu còn nhớ chú không?"

Trương Dật Phàm nhanh chóng nhìn anh một cái, gật đầu.

Lạc Văn Chu dịu giọng hơn: "Chú không biết cháu nghe nói chưa, đêm qua Hạ Hiểu Nam đã trốn khỏi bệnh viện, trèo lên nóc một tòa nhà-"

Trương Dật Phàm giật mình ngẩng đầu lên, hai tay siết chặt: "Hả!"

"Cứu được rồi." Lạc Văn Chu ra dấu, "Chỉ thiếu một chút thế này, là đã nhảy từ tầng tám xuống."

Trương Dật Phàm thoạt đầu thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng hỏi tới: "Bạn ấy không việc gì chứ?"

"Không bị thương," Lạc Văn Chu nói, nhìn phản ứng của cậu nhóc, lại bổ sung một câu, "Có điều sau khi các chú đưa cô bé về, cô bé đã thừa nhận, hung thủ giết Phùng Bân có cấu kết với mình, là mình hại chết Phùng Bân… Các cháu đã hơn mười bốn tuổi, chú cảm thấy đây không thể nói là không việc gì được."

Trương Dật Phàm thoạt đầu trợn tròn mắt, buột miệng thốt ra: "Không phải!"

Sau đó máu trên mặt phút chốc mất sạch, Trương Dật Phàm cắn chặt răng, ngồi trong ngôi nhà ấm áp, chóp mũi rịn mồ hôi.

Lúc này, Phí Độ ở bên cạnh nói xen vào: "Em cũng thích Hạ Hiểu Nam à?"

Câu này của hắn như một dúm đốm lửa xao động, mặt cậu nhóc béo lại từ trắng hóa đỏ, cậu ngậm chặt miệng, chừng như muốn nổ tung. Song ngay khi Lạc Văn Chu cho rằng cậu bé sắp không nhịn được, cậu nhóc bỗng nhìn về phía Phí Độ, ánh mắt lướt qua áo khoác mở rộng, đồng hồ, và tư thế ngồi lười nhác lại có vẻ thong dong của hắn, tích tắc ấy, Phí Độ rõ ràng đọc thấy nỗi sợ hãi trong mắt cậu thiếu niên.

Phí Độ vừa ngớ ra, liền thấy Trương Dật Phàm như bong bóng xì hơi, tinh khí thần khô quắt đi trông thấy, mím chặt môi. Sau đó, chỉ thấy cậu nhóc đứng ngồi không yên một lúc, tựa hồ đã quyết tâm điều gì, đứng dậy quay về phòng ngủ, lát sau cầm một bao thư đi ra, đẩy tới trước mặt Lạc Văn Chu và Phí Độ.

Lạc Văn Chu ngạc nhiên nhận lấy, mở ra phát hiện bên trong là hai tấm thẻ ngân hàng.

"Trong đây là quỹ giáo dục mẹ để dành cho cháu và tiền lì xì từ nhỏ đến lớn của cháu, mật khẩu hai thẻ giống nhau, đều là sinh nhật cháu, chính là ngày tháng đăng ký ở Cục công an – bên trong tổng cộng ba mươi vạn… À, chắc còn có một ít tiền lãi." Trương Dật Phàm cố gắng ngồi thẳng, dùng điệu bộ của quỷ hối lộ Hán gian không biết xem trong bộ phim truyền hình nào, vụng về hạ giọng đọc lời thoại, "Phiền chú quan tâm Hạ Hiểu Nam nhiều hơn, bạn ấy không phải là người như vậy, chắc chắn đã có hiểu lầm gì rồi."

Lạc Văn Chu: "…"

Phí Độ: "…"

Đây thật là khoảnh khắc có thể ghi vào sử sách, đội trưởng Lạc lăn lộn đến bây giờ, đã nhận được khoản hối lộ lớn nhất kể từ khi hành nghề, người hối lộ còn là vị thành niên!

Bọn con nít quỷ bây giờ học trò này từ đâu vậy!

Lạc Văn Chu gập ngón tay búng nhẹ tấm thẻ ngân hàng về trong bao thư.

"Cháu không cho chú biết nguyên nhân thật sự khiến các cháu trốn đi, không cho chú biết mối quan hệ của Hạ Hiểu Nam và Phùng Bân, cũng không cho chú biết Phùng Bân ở trường từng kết oán với ai – đã muốn thông qua thứ này… Tính bảo chú làm thế nào? Tự ý thả Hạ Hiểu Nam à?" Lạc Văn Chu mệt mỏi thở dài, "Cháu yêu ơi, cháu bị bệnh à?"

105. Quyển 4 - Chương 15: Verkhhovenxki 15

Cậu béo Trương Dật Phàm ngây ngô nhìn Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu đặt phong thư lên bàn, giận đến bật cười: "Ba mươi vạn đã muốn đuổi chú cảnh sát đi, hơi thiếu thành ý phải không?"

Trương Dật Phàm không nhận ra đây là câu nói đùa, lại còn tin là thật, trên khuôn mặt tròn xoe lộ ra một chút bối rối khi cùng đường, cậu nhóc ngập ngừng nói: "Nhưng mà… cháu thật sự chỉ có bằng này…"

"Cháu học trò này ở đâu? Gặp chuyện gì liền dùng hai tấm thẻ giải quyết," Nụ cười của Lạc Văn Chu lạnh dần, anh đanh mặt nói, "Chuyện giết người đền mạng cũng có thể dùng tiền giải quyết sao? Giáo viên khốn nạn nào dạy cháu, cháu nói cho chú biết, ngày mai chú cho hắn cút khỏi ngành giáo dục luôn!"

Trương Dật Phàm ở nhà sợ cha, ra ngoài cũng sợ nam giới cường thế nghiêm khắc như cha, lập tức bị Lạc Văn Chu dọa im thin thít, không dám hó hé tiếng nào.

"Nếu Hạ Hiểu Nam đã giết người, vậy bất kể là tự mình ra tay, hay cùng người khác, đều phải trả giá đắt. Giấu cảnh sát hướng đi của một tên tội phạm bị truy nã suốt mười lăm năm, cấu kết tội phạm, ra tay với bạn học, thù sâu cỡ nào mà phải điên cuồng như vậy?"

Lạc Văn Chu cứ nói một câu, là sắc mặt cậu nhóc nhợt nhạt thêm một phần.

"Giết người chưa tính, còn muốn phân thây-"

Hôm ấy ở Cục công an, cảnh sát chỉ hỏi, chứ không cho mấy học sinh biết chi tiết vụ án Phùng Bân, mà chuyện đẫm máu như vậy, giáo viên và phụ huynh đương nhiên cũng sẽ không đề cập, Trương Dật Phàm vừa về nhà đã bị nhốt lại, còn chưa kịp trở về trường, chợt nghe hai chữ "phân thây", sợ hãi nhảy bật lên khỏi sofa: "Phân thây? Ý, ý chú là sao? Phùng Bân bị người… bị người ta…"

Lạc Văn Chu rất muốn miêu tả cho cậu nhóc một chút về tử trạng của Phùng Bân, lời ra đến môi, nhìn khuôn mặt còn nét trẻ con kia, lại nuốt về, chỉ hỏi: "Tại sao các cháu phải trốn đi, là ai xúi giục? Là ai muốn hại Phùng Bân?"

"Không, không có! Không ai muốn hại nó cả!" Trương Dật Phàm lắc đầu liên tục, dưới sự bức bách của Lạc Văn Chu, cậu nhóc như đã học lời thoại một nghìn lần, buột miệng thốt ra, "Chúng cháu là vì lễ Giáng Sinh…"

Phí Độ đặt ly trà lên bàn, một tiếng vang nhỏ cắt ngang Trương Dật Phàm.

"Lễ Giáng Sinh?" Hắn hỏi, "Lễ Giáng Sinh là ngày gì đặc biệt à?"

Trương Dật Phàm như một chú chuột con bị bóp cổ, đồng tử lẫn cả người đều co rúm lại, sự trầm mặc đáng sợ lan ra trong phòng khách trang hoàng cầu kỳ.

Một lúc lâu, cậu thiếu niên ấy không nhịn nổi nữa, bật ra một tiếng nghẹn ngào khó mà kiềm chế.

"Hãy gọi điện cho ba mẹ cháu," Lạc Văn Chu giơ tay cầm di động trên bàn, "Có tiệc xã giao gì quan trọng, ăn cơm với chủ tịch nước à?"

Trương Dật Phàm lao tới dùng cả hai tay đè Lạc Văn Chu lại.

Lòng bàn tay cậu bé ướt nhẹp mồ hôi, dính lên mu bàn tay Lạc Văn Chu, bàn tay lạnh ngắt.

Lạc Văn Chu cảm thấy bộ dạng dùng hết mười ngón này trông không giống một cậu trai mười lăm mười sáu tuổi, ngược lại giống một đứa bé yếu ớt non nớt đi lạc hơn, do thiếu sức mạnh nên ngay cả ngón tay mình cũng không tin tưởng, lúc bắt lấy thứ gì đó sẽ xòe hết bàn tay ra theo bản năng, tựa hồ chỉ có như vậy thì mới có thể giữ chặt.

"Đừng… đừng gọi…" Cậu nhóc khó khăn rặn từ ngũ tạng ra một câu, "Cháu sợ."

"Em sợ cái gì?" Phí Độ rất thản nhiên, thấy Trương Dật Phàm sau khi vô tình chạm phải ánh mắt mình lập tức dời đi, tức khắc nhạy bén hỏi, "Em sợ anh, hay sợ ai đó rất giống anh?"

"Trương Dật Phàm," Lạc Văn Chu thấp giọng tiếp lời, "Hôm ấy ở Cục công an, cháu rốt cuộc muốn nói gì với chú?"

Trương Dật Phàm nghẹn ngào cơ hồ khó có thể ngồi yên, cả người co giật, năm lần bảy lượt không nói nổi một lời rõ ràng.

Phí Độ đánh giá cậu nhóc, cậu béo này vóc dáng không cao, mũi nhỏ mắt hí, vừa chiêu tài vừa hỉ khánh.

Do trốn đi bụi, cậu nhóc không mặc đồng phục học sinh, áo phông bó sát, cái bụng hơi tròn gồ lên, trên bụng là siêu nhân đang gồng, sau lưng thì có một nắm đấm to. Nếu chỉ nhìn "lớp đóng gói", sợ là người ta sẽ cho rằng cơ thể bên trong lớp vải tràn trề sức mạnh, là một người đô con mạnh mẽ.

Từ trên sofa phòng khách, có thể liếc thấy phòng ngủ của Trương Dật Phàm, cửa không đóng, sau cửa treo bao cát và găng tay quyền anh dùng để trang trí, trên tường dán áp-phích siêu anh hùng trong phim, ga giường cũng có thể nhìn thấy một góc, trên in một con sư tử châu Mỹ gầm thét, nó đang ngạo nghễ chiếm ngay giữa giường.

Phong cách không gian sống của Trương Dật Phàm đồng đều như thế, ngay cả một tấm ảnh dán tường cũng đại diện cho sự chờ mong khó mà nói ra của cha mẹ, hận không thể hóa thành lưỡi dao, tìm đủ mọi cách muốn lóc mỡ trên người cậu nhóc, hút hút đắp đắp, gọt cậu thành Tyson, thành Wolverine, thành một chàng trai mình đồng da sắt, đội trời đạp đất. (Mike Tyson là võ sĩ quyền anh, Wolverine là dị nhân trong truyện siêu anh hùng của Mỹ)

Tiếc thay không như mong muốn, cậu nhóc này còn là một tên mít ướt run rẩy.

"Em thích siêu nhân à?" Phí Độ đột nhiên hỏi, "Gật hoặc lắc đầu là được."

Trương Dật Phàm trốn tránh nhìn hắn một cái, thút thít lắc đầu.

"À, anh hiểu rồi, ba mẹ thích mua quần áo siêu nhân cho em phải không? Suy nghĩ của ba mẹ luôn hơi khác mình, lúc nhỏ anh cũng thường xuyên làm trái kỳ vọng của ba anh." Phí Độ nói đến đây thoáng dừng lại, Lạc Văn Chu vô thức nhìn hắn, thấy giọng điệu hắn ôn hòa, khóe môi mỉm cười, như đang kể một đoạn trải nghiệm thời trưởng thành tồn tại cả ấm áp lẫn mâu thuẫn, không hề có mảy may dấu vết miễn cưỡng và bịa đặt.

Phí Độ lại nói: "Những lúc thế này, chúng ta thường phải thỏa hiệp, ai bảo em còn chưa trưởng thành kia chứ? Nhưng anh cũng có cách phản kháng của riêng anh."

Trương Dật Phàm vừa nấc vừa nhìn hắn đầy chờ mong.

Phí Độ cười: "Lát nữa anh sẽ nói cho em biết – cấp hai em cũng học ở Dục Phấn à?"

Trương Dật Phàm gật đầu.

"Cấp hai thuộc về giáo dục bắt buộc chín năm, trường công bình thường đều không thu phụ phí, nhưng trường các em thu, còn rất cao, đúng không? Nghe nói căng tin trường còn có phòng cơm Tây riêng?"

Phí Độ hỏi cậu nhóc vài vấn đề như tán gẫu, trả lời đều chỉ cần gật hoặc lắc đầu là được.

Hơi thở dồn dập của Trương Dật Phàm dần dần bình ổn lại, Phí Độ đánh giá sắc mặt cậu nhóc, đoán đã có thể nói chuyện bình thường, thế là hắn lấy vài viên đường trong rổ đựng đồ lung tung dưới bàn trà, bỏ vào ly của Trương Dật Phàm, lại cầm cái phích bên cạnh, rót thêm cho cậu nhóc ít nước nóng, kiên nhẫn chờ cậu uống bảy tám phần, mới ném ra câu hỏi kế tiếp.

Phí Độ: "Em có thích trường mình không?"

Trương Dật Phàm khựng lại, lắc đầu nguầy nguậy.

Phí Độ hơi nghiêng người ra phía trước, khuỷu tay chống đầu gối, để tầm nhìn ngang với Trương Dật Phàm, nói chậm hơn: "Có phải trong trường có người bắt nạt em không?"

Lần này, Trương Dật Phàm im lặng lâu hơn, nhưng rồi lại cực kỳ căng thẳng lắc đầu.

Phí Độ dường như cân nhắc điều gì đó, vân vê một miếng giấy gói viên đường, đồng thời quan sát thần sắc cậu nhóc – lúc này Trương Dật Phàm đã ít nhiều bình tĩnh lại, đoạn trầm mặc vừa rồi không hề có cảm xúc phập phồng, phán đoán từ ngôn ngữ cơ thể, tựa hồ cậu nhóc chỉ đang nhớ lại, khi lắc đầu động tác cũng không hề miễn cưỡng.

Hoặc là thật, hoặc là cậu bé cho rằng mình chưa từng bị bắt nạt.

Phí Độ: "Thế có ai từng bắt nạt nhóm Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam hay không?"

Trương Dật Phàm thoạt tiên gật đầu, sau đó chần chừ chốc lát lại lắc đầu, nhỏ giọng nói: "… Phùng Bân chưa từng bị bắt nạt, nó cùng một bọn với đám kia, nhưng nó… nó không giống bọn đó, con người nó rất tốt."

Các ngón tay Phí Độ vê mẩu giấy gói khựng lại.

Phùng Bân và "đám kia" là một bọn, thuộc về phe bắt nạt.

"Bọn đó… bọn đó đã nhắm vào Hạ Hiểu Nam," Trương Dật Phàm lại không đầu không đuôi phun ra một câu như thế, "Chúng cháu cần phải chạy trốn, đây cũng là Phùng, Phùng Bân nói."

Cậu nhóc nói câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì nhau, song Lạc Văn Chu tự dưng lại cảm thấy hơi rợn người, anh gặng hỏi: "Ai nhắm vào Hạ Hiểu Nam?"

"Bọn nó… 'chủ nhân'."

Lạc Văn Chu cơ hồ hoài nghi tai mình có vấn đề: "Ai cơ? Chủ nhân? Vậy cháu là cái gì? Nô lệ à?"

"Cháu không phải nô lệ, cháu là người bình thường, chính là 'dân thường'," Trương Dật Phàm thấp giọng nói, "Tụi Vương Tiêu mới là nô lệ."

Ngoại trừ Phùng Bân và Hạ Hiểu Nam, lần này còn có bốn học sinh khác đi cùng, Vương Tiêu chính là nữ sinh duy nhất trong số này – hôm nay Tiêu Hải Dương bị phụ huynh Vương Tiêu lấy cớ con sốt chặn ngoài cửa, không thể gặp được.

"Vương Tiêu là nữ sinh đi cùng các cháu à?" Lạc Văn Chu thấy Trương Dật Phàm gật đầu, lại hỏi: "Cháu nói 'tụi Vương Tiêu', 'tụi' là chỉ ai, hai cậu bạn còn lại à?"

Trương Dật Phàm lại lần nữa gật đầu.

"'Chủ nhân', 'dân thường', còn có 'nô lệ'." Lạc Văn Chu lặp lại một lần cách xưng hô nghe từ miệng Trương Dật Phàm, nhất thời có cảm giác mùi trung nhị thốc vào mặt, quả thực hơi bị vớ vẩn, lũ nhãi con này giống như đang nghiêm túc nhập vai trong một Board Game phiên bản người thật cỡ lớn, nhưng hơi lạnh lại không ngừng ùa lên từ dưới chân, "Ý cháu là, Phùng Bân thuộc nhóm 'chủ nhân', bọn Vương Tiêu thuộc về 'nô lệ', chỉ có cháu là 'dân thường', chú không hiểu sai chứ – vậy Hạ Hiểu Nam là gì?"

"Hạ Hiểu Nam là… 'hươu'," Trương Dật Phàm rặn ra mấy chữ như vậy, thanh tuyến chưa hoàn toàn phát dục bé tí như sẽ đứt bất cứ lúc nào, "Lễ Giáng Sinh hàng năm, sau tiệc tối do giáo viên tiếng Anh tổ chức, đều là hoạt động của riêng học sinh. Trường cháu Giáng Sinh và Nguyên Đán đều không tắt đèn, ký túc xá cũng không khóa cửa, có thể chơi thâu đêm, từ cấp hai đến bây giờ, mỗi năm đều có một lần…"

Trực giác bảo rằng "hoạt động" này không phải tụ tập đấu địa chủ, Lạc Văn Chu lập tức hỏi: "Chơi thâu đêm, chơi trò gì?"

"Chơi trò săn thú, giống như trong 'Surviving The Game' vậy", Trương Dật Phàm không tự chủ được hạ thấp giọng, "Mỗi năm trước lễ Giáng Sinh bọn nó sẽ rút thưởng, rút năm người trong 'dân thường' tham gia trò săn thú, người chiến thắng cuối cùng có thể gia nhập bọn nó."

"Gia nhập bọn nó – ý là sau này từ người bình thường biến thành tiểu đoàn thể 'chủ nhân' kia? Gia nhập có lợi ích gì, có thể tùy tiện bắt nạt người khác à?"

"Sau khi gia nhập sẽ an toàn." Cậu nhóc béo đầy tội nghiệp nói với Lạc Văn Chu, "Chỉ cần không mâu thuẫn với 'chủ nhân' khác, về sau sẽ không tùy tiện bị bắt nạt, sẽ không biến thành 'nô lệ', cũng không tự dưng trở thành 'con mồi', hết giờ học có thể lập tức đến căng tin, không cần tránh 'chủ nhân', có được chìa khóa phòng ngủ và ký túc xá, không cần sợ bị nhốt ở bên ngoài, có thể… có thể yên ổn học hành."

Phản kháng không được, đành phải cố gắng gia nhập, mới có được một sự đối xử mà học sinh bình thường nên có.

"Lúc Viên Đại Đầu ngóc dậy, cũng không dám khôi phục chế độ Nguyên triều, học sinh trường các cháu giỏi lắm," Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Năm nay cháu bị rút trúng à?"

Trương Dật Phàm nhìn anh một cái, im lặng xem như thừa nhận.

Lạc Văn Chu: "Trò săn thú này chơi như thế nào?"

Trương Dật Phàm siết chặt nắm tay, đồng hồ lớn trong phòng khách nhích từ từ, kim giây "tích tắc tích tắc" mang theo âm rung của kim loại, đi đến phía trước không có điểm kết, không biết nó lặn lội bao lâu, Trương Dật Phàm mới lấy đủ dũng khí mở miệng-

"Sau khi bắt đầu, tất cả những người tham gia trò săn thú phải tìm 'hươu' trong trường, chỉ có khi trò chơi bắt đầu, bọn nó mới tuyên bố 'hươu' là ai, còn trước đó không ai biết lần này sẽ rơi vào đầu ai. Bọn nó tuyên bố xong, 'hươu' có năm phút để chạy, có thể trốn đi, 'thợ săn' phải bắt hươu ra, cho đến khi trời sáng, ai bắt được sẽ thắng."

"Trường các cháu lớn như thế, có bao nhiêu tòa nhà dạy học và ký túc xá, một người trốn, năm người tìm, thì làm sao có thể tìm được?" Lạc Văn Chu hỏi, "Vả lại, con gái như Hạ Hiểu Nam trốn đại vào góc nào mà không thể trốn qua một đêm?"

"Không phải năm người tìm," Phí Độ bên cạnh nhẹ nhàng nói, "Là cả trường đều đang săn lùng một mình cô bé."

Lạc Văn Chu ngớ ra.

Trương Dật Phàm lại gật đầu.

Tiểu đoàn thể bắt nạt nắm giữ quyền nói chuyện trong trường, học sinh bình thường giống như dân chúng dưới sự cai trị của bạo quân, như cậu nhóc béo Trương Dật Phàm, chỉ muốn sống yên bình, chỉ cầu đừng tự dưng trở thành đối tượng bị bắt nạt. Một khi tiếp nhận hệ thống trật tự này rồi, bản năng sẽ tuân theo, giống những người nhìn thấy bạn học bị bắt nạt, lòng bất mãn mà chỉ dám đứng ngoài nhìn vậy.

Người có thể tham gia trò chơi giống như "ứng cử viên", mỗi một ứng cử viên đều là cổ phiếu tiềm năng.

Cung cấp tin tức then chốt về "hươu" cho ai đó tương lai có thể gia nhập tiểu đoàn thể kia, về sau tự nhiên sẽ được người đó che chở – không, có lẽ từ trước khi trò chơi bắt đầu, kẻ hơi thông minh đã gia nhập phe của ứng cử viên nào đó rồi.

Năm ứng cử viên trong "trò chơi săn thú" đều là được rút trúng sao?

Trên điểm này, hiển nhiên cậu nhóc béo ấy đã nói dối, nhìn cậu ta dùng tiền muốn hối lộ cảnh sát quen như vậy, đã có thể suy đoán ra đại khái cậu ta làm cách nào giành được một "suất".

"Hươu sau khi bị bắt," Phí Độ hỏi, "Sẽ thế nào?"

Sắc mặt Trương Dật Phàm trắng bệch.

106. Quyển 4 - Chương 16: Verkhhovenxki 16

"Khắp nơi đều là tiếng hò reo nói cười, không còn nhìn thấy bất cứ giọt nước mắt nào mà người đời không nhìn thấy che giấu dưới tiếng cười nữa." – Trích: Lũ người quỷ ám.

Cô giáo họ Cát, tên là "Cát Nghê".

Cô khoảng ngoài bốn mươi, đeo kính, trang điểm nhẹ, nói chuyện lịch sự lễ độ, mặc áo khoác phối với chân váy, từ sợi tóc đến gót chân, không chỗ nào không đẹp.

Đẹp đến mức hầu như không giống một giáo viên trung học.

Ở trường trung học bình thường làm giáo viên môn chính, đặc biệt là giáo viên chủ nhiệm, trên đầu đều treo thanh kiếm Damocles tỷ lệ lên lớp, mỗi ngày vừa mở mắt ra liền cảm thấy mình là một chú chó chăn cừu mệt mỏi rã rời, phải xua một đám cừu con lạc đường mắt mù qua cầu độc mộc, bóng người thường chìm trong đống bài thi như tuyết rơi, rất ít ai ăn diện được như người mẫu chụp ảnh ngoài phố.

Không thời gian, không sức lực, không có không khí, không ai ngắm… Mà còn không có tiền – đây mới là cuộc sống bình thường xót xa của cô giáo trung học.

Lạc Văn Chu bình thản đánh giá cô, là giáo viên chủ nhiệm của Phùng Bân, Cát Nghê đã lần thứ hai bị mời riêng đến Cục công an phối hợp điều tra.

Lần này, người tiếp cô đổi thành đội trưởng đội trinh sát hình sự.

Lạc Văn Chu thoạt đầu mở miệng hỏi với thái độ ôn hòa: "Cô Cát chủ nhiệm lớp này bao lâu rồi?"

Cát Nghê nhỏ nhẹ trả lời: "Tôi thế tay chưa đến nửa năm."

"À," Lạc Văn Chu gật đầu, "Vậy nữ sinh Vương Tiêu này, cô có nắm rõ không?"

Cô Cát mỉm cười không lộ răng: "Lớp chúng tôi tổng cộng ba mươi sáu học sinh, tình hình của mỗi một em tôi đều thuộc nằm lòng – Vương Tiêu là nữ sinh rất nề nếp cũng rất điềm đạm, trước mắt thành tích quả thật không lý tưởng lắm, nhưng luôn rất chăm chỉ, tiếng Anh đặc biệt nổi trội."

"Tôi nghe nói cô bé này đầu tháng Ba mới chuyển trường, học không giỏi lắm, gia đình bỏ ra nhiều tiền đến đây, là vì lối đi quốc tế của trường cô."

"Nối thẳng đến du học" là một trong các mánh chiêu sinh của trung học Dục Phấn. Bắt đầu từ cấp hai, trường liền có tiết do giáo viên nước ngoài dạy theo tỉ lệ nhất định, ký hợp đồng với rất nhiều trường nước ngoài, nghỉ đông và nghỉ hè mỗi năm sẽ tổ chức trại mùa đông và trại hè xuất ngoại du học, thậm chí sau lớp 11 sẽ mở lớp phụ đạo du học chuyên môn, ngoại trừ loại "học sinh mặt tiền" như Hạ Hiểu Nam, hầu hết bỏ tiền vào Dục Phấn đều có dự định sau khi tốt nghiệp trung học trực tiếp đi du học luôn.

"Phụ huynh đều mong con hóa rồng," Cô Cát đẩy cặp kính bị trượt xuống, hết sức khéo léo nói, "Để em ấy được nhận sự giáo dục tốt nhất, cha mẹ bớt ăn bớt dùng một chút cũng không có gì."

"Không chỉ là 'bớt ăn bớt dùng' đâu? Theo tôi được biết, em ấy là dốc sức cả nhà," Lạc Văn Chu hơi nheo mắt, "Chi tiêu trường cô là gánh nặng quá lớn đối với tầng lớp làm công ăn lương bình thường chúng tôi, tình huống như Vương Tiêu, sợ rằng chín phần thu nhập của cha mẹ đều phải cống nạp cho trường, còn phải dùng tới khoản để dành trong nhà. Mà xem thành tích của em ấy, chỉ sợ thi đại học bình thường cũng khó khăn, nếu tương lai không thể thuận lợi đi du học, thế chẳng phải số tiền dành dụm khuynh gia bại sản đều uổng phí cả?"

Cô Cát nghe luận điệu nghèo kiết này, phụ họa: "Mạo hiểm quả thật là tồn tại khách quan, nhưng…"

Lạc Văn Chu không đợi cô nói xong: "Cho nên cô bé này giống như gánh kỳ vọng của cả nhà, bất kể thế nào cũng không thể nghỉ học, bất kể thế nào cũng phải thuận lợi học xong mấy năm này, thuận lợi xuất ngoại – dù ở trường chịu đủ ức hiếp, sống không bằng chết, cô bé cũng không thể nói một câu với gia đình, bao nhiêu oan ức đều phải tự mình nuốt xuống, cô giáo, cô nói có phải là đạo lý như thế không?"

Cát Nghê hơi biến sắc, môi run run, lúc này mới nhận ra cuộc hỏi chuyện hôm nay sợ rằng không phải là làm theo thông lệ.

"Chịu đủ ức hiếp?" Cô dừng lại, sau đó nhướng cao đôi mày lá liễu, trưng ra vẻ vô tội và mù mờ quá lố, "Việc này… Đội trưởng Lạc, sao anh lại nói thế? Lớp chúng tôi…"

"Đều rất đoàn kết, như một gia đình." Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm tiếp lời cô, anh hơi nghiêng về phía trước, tạo áp lực rất mạnh, nói, "Cô Cát, sau tiệc tối lễ Giáng Sinh hàng năm, cô có biết các học sinh sẽ tự phát tổ chức hoạt động không?"

Cát Nghê trong một thời gian rất ngắn lại lần nữa đẩy kính: "Vâng, tôi biết – hạng mục chủ chốt của trường chúng tôi là du học, để giúp học sinh tương lai thích ứng với khác biệt văn hóa, các ngày lễ phương Tây như Halloween, Giáng Sinh, đều rất khuyến khích học sinh tổ chức hoạt động, cả đêm không khóa cửa là truyền thống, các em có thể tự do sắp xếp thời gian, và giao lưu tình cảm với bạn học…"

Lạc Văn Chu lại lần nữa trực tiếp cắt ngang: "Dùng 'trò chơi săn thú' giao lưu tình cảm?"

"Trò chơi săn thú?" Cát Nghê nhanh chóng chớp mắt vài cái, bật cười, "Ai nói với anh? Tôi cũng không biết trò các em chơi tên là gì. Ôi, bọn trẻ con bây giờ luôn thích chơi mấy trò nghe đáng sợ, 'giết người', 'giết người sói', hay 'người sói giết' gì đó, thực ra chỉ là chơi bài thôi."

Ánh mắt Lạc Văn Chu hơi để lộ một chút lạnh lẽo: "Sợ rằng học sinh lớp cô chơi không chỉ là bài, có người cho tôi biết, các em đang chơi trò một người trốn mọi người 'lùng bắt đuổi giết', ồn ào như thế mà trường không hay biết gì à?"

Cát Nghê "A" một tiếng, nụ cười không hề thay đổi.

Cô hời hợt nói: "Đó không phải là chơi trốn tìm à?"

Chơi trốn tìm.

Trò chơi của đám choai choai và bọn trẻ con thường khác tên mà cùng cách chơi – chẳng qua phức tạp và lắm mánh hơn thôi.

Chập tối hôm trước, Lạc Văn Chu và Phí Độ kẻ xướng người họa, cạy mở miệng cậu nhóc béo Trương Dật Phàm.

Trương Dật Phàm nói, "hươu" của lễ Giáng Sinh năm ngoái chính là Vương Tiêu vừa chuyển đến Dục Phấn, lúc ấy cô bé hoàn toàn chưa biết gì, trốn vào nhà vệ sinh chung của ký túc xá, trước khi trốn còn không hề cảnh giác nói với một nữ sinh khác cùng phòng ngủ.

Kết quả là chưa đầy mười phút đã bị một nữ sinh tham gia trò chơi xông tới túm tóc lôi ra ngoài.

Khi đó Vương Tiêu còn chưa hề hay biết, cơn ác mộng của em đã bắt đầu.

Người bị chỉ định làm "hươu", không chỉ trong trò chơi săn thú có nhiệm vụ trốn đi cho người ta bắt, còn có nghĩa là người này bị "chủ lưu" trong trường bài xích căm ghét, sẽ trở thành đối tượng mọi người đều có thể bắt nạt trong một đoạn thời gian sau này.

Sinh ra mâu thuẫn với bạn học, luôn có rất nhiều nỗi lo ngại – Có thể hoàn toàn "đắc tội" người này không? Tính cách đối phương sẽ dễ bắt nạt như bình thường thoạt nhìn? Hoàn cảnh gia đình nó thế nào, giáo viên và những người khác sẽ đứng bên ai? Nó phải chăng thuộc về một tiểu đoàn thể nào đó, phải chăng có bạn bè mình không thể trêu vào? Bởi vậy trở mặt cũng không thể dứt khoát, dù trong lòng hận không thể băm vằm đối phương, ngoài mặt vẫn phải nắm chắc một mức độ.

Nhưng "hươu" thì khác, là phế thải "chính quyền thừa nhận", khẳng định đã vô dụng, lại còn đáng ghét. Đối phó đứa như vậy là thuận theo "dân ý" và "chính nghĩa", mọi người đều sẽ đứng bên mình, thán phục trước "tài hoa" cay nghiệt của mình, rảnh quá tìm nó đến xả một chút, vừa thư giãn vừa giúp thúc đẩy tình hữu nghị giai cấp với những người khác, nhất cử đa đắc.

"Trốn tìm, hồi nhỏ ai mà chẳng chơi," Lạc Văn Chu khoanh tay trước ngực, dựa lưng lên ghế, nhìn xuống cô giáo xinh đẹp đối diện, "Nhưng bình thường quy tắc trò chơi là ai bị bắt trước, kế tiếp sẽ đến lượt người đó đi bắt, có lẽ tôi kiến thức hạn hẹp, chưa từng nghe nói quy tắc trò chơi nào là bị bắt được sẽ phải đi uống nước bồn cầu."

Cát Nghê: "Cái gì?"

"Lễ Giáng Sinh năm ngoái, Vương Tiêu trong trò chơi gọi là… 'trốn tìm' của cô, bị mấy nữ sinh cùng lớp túm tóc lôi từ phòng vệ sinh ra, ép uống nước trong bồn cầu nhà vệ sinh chung, Vương Tiêu không chịu, sau đó bị các học sinh 'đoàn kết hữu ái như một gia đình' của cô lột hết quần áo ngay giữa đại sảnh ký túc xá nữ cho người ta xem."

Lạc Văn Chu ném một cái túi đựng hồ sơ trước mặt Cát Nghê, lộ ra một góc mấy tấm ảnh. Cát Nghê chợt nắm cái ví trên đầu gối mình.

"Đây là số ảnh lúc ấy chuyền tay trong đám học sinh, cô Cát có muốn xem thử không?"

Cát Nghê mở túi đựng hồ sơ, vừa xem liền đậy ngay lại, vẻ thong dong điềm tĩnh trên mặt rốt cuộc chẳng còn sót lại tẹo nào: "Thật… thật quá… xin lỗi, tôi không biết chuyện này, khi đó tôi còn chưa phải là giáo viên chủ nhiệm của các em… trở về tôi nhất định phải…"

"Nửa đầu năm lớp 10, Vương Tiêu do đã tắt đèn khóa cửa còn lang thang ngoài ký túc xá, bị giáo viên tuần tra bắt được hơn mười lần, nhà trường bởi vì dạy mãi không sửa mà trực tiếp xử phạt," Lạc Văn Chu nhìn

thẳng vào mắt cô giáo, "Làm giáo viên chủ nhiệm, việc khác cô không biết, riêng việc này thì cô nên nắm rõ chứ?"

Cát Nghê: "Vâng… việc này tôi…"

"Thế thì lạ thật, cô Cát, một nữ sinh cả đêm không về bị xử phạt, tại sao khi nãy cô bảo em ấy 'nề nếp điềm đạm'?"

Cát Nghê cười miễn cưỡng, biện giải yếu ớt: "Tôi, tôi sợ nói nọ nói kia trước mặt cảnh sát, sẽ ảnh hưởng không tốt cho em ấy…"

"Cô đúng là nghiêm túc có trách nhiệm, cảm động cả Trung Quốc – thế cô biết tại sao Vương Tiêu chuyên môn ra ngoài tản bộ sau khi tắt đèn không? Bởi vì thường xuyên có người vào lúc sắp tra khóa, vứt chăn nệm và quần áo của em ấy ra ngoài cửa sổ, nếu em ấy ra ngoài nhặt, nữ sinh giữ chìa khóa sẽ khóa cửa phòng ngủ và cửa ký túc xá."

"Tại sao cô bé này thà bị xử phạt cũng không chịu nói với giáo viên và phụ huynh? Bởi vì em ấy biết trường là địa bàn của ai, cũng biết thái độ của giáo viên, khi em ấy bị người ta tay đấm chân đá, có một giáo viên đi ngang qua lại vờ như không thấy!" Lạc Văn Chu hoàn toàn không cho Cát Nghê cơ hội nói chuyện, ánh mắt uy nghiêm bắn thẳng đến khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của cô, "Cô Cát, cô nói loại đồng nghiệp biến chất này nên xử lý thế nào?"

Cát Nghê: "Tôi… tôi…"

Đào Nhiên bên ngoài camera giật mình nhìn Phí Độ: "Cái gì thế, đây là sự thật hay Lão Lạc đang lừa bà cô này?"

Phí Độ lật danh sách cả khối lớp 10 của trường trung học Dục Phấn, không ngẩng đầu lên: "Là thật – nếu muốn không bị mọi người bắt nạt, thì phải phụ thuộc vào bạn học có 'quyền lực' nào đó, trở thành 'nô lệ', bằng không năm kế tiếp vẫn phải làm 'hươu'. Bọn trẻ bị chọn hầu hết đều là học sinh tính tình yếu đuối, điều kiện gia đình cũng rất bình thường. Anh biết đấy, trẻ như vậy trong hoàn cảnh bình thường cũng sẽ bị cô lập hoặc nhiều hoặc ít – hi sinh những người không phản kháng này, đại đa số còn lại sẽ có được thỏa mãn tâm lý trên mức độ nhất định…"

Giọng Đào Nhiên đổi điệu: "Thỏa mãn tâm lý…"

Phí Độ ngẩng đầu nhìn anh, thấy ngũ quan của đội phó Đào thuần khiết thiện lương đều sắp bay khỏi mặt, không nhịn được cười, rồi lập tức thôi ngay, hắn nói: "Thỏa mãn tâm lý – có một số đứa trẻ theo đuôi, cảm thấy 'mình hòa đồng, mình cùng chung kẻ địch với mọi người, ai cũng ghét nó, chắc chắn là vấn đề do nó, đáng đời nó'; còn có một số đứa thông minh tỉnh táo hơn, chúng sẽ cảm thấy 'mình có sức khống chế, mình không phải tầng dưới chót trong trường, bắt nạt cô lập nó thì sẽ càng được quý' – có bia ngắm như Vương Tiêu, trật tự trong trường sẽ cực kỳ vững chắc, quả thật cũng càng đoàn kết hơn, đứa trẻ ban đầu thành lập trật tự này quả là thiên tài."

Đào Nhiên vẻ mặt kinh hãi như đang muốn nói "Em có biết mình đang nói gì không".

Phí Độ tự biết lỡ lời, không đổi sắc bù lại một câu: "Trên ý nghĩa trào phúng – cậu nhóc hôm qua tiết lộ những việc này với bọn em nói, 'bia ngắm' năm nay chúng chọn là Hạ Hiểu Nam, Hạ Hiểu Nam may mắn hơn Vương Tiêu, bởi vì cô bé không phải là một cô gái bình thường, mà khá xinh xắn."

Đào Nhiên bị hắn lừa qua, cau mày cân nhắc chốc lát: "Nói cách khác, Phùng Bân bởi vì thầm mến Hạ Hiểu Nam, đã phản bội tiểu đoàn thể mà mình thuộc về."

"Vương Tiêu và hai nam sinh khác là 'nô lệ' không thể nhịn được nữa, Trương Dật Phàm cũng thích cô bé xinh xắn kia, vừa mới bỏ tiền mua được tư cách gia nhập tiểu đoàn thể đã biết tin tức như vậy, bị đả kích nặng, trước đêm Giáng Sinh bèn đi cùng luôn."

Đào Nhiên: "Bọn trẻ muốn làm gì?"

"Không phải trước khi đi Phùng Bân còn để lại một lá thư à? Em đoán chúng muốn vạch trần vụ này," Phí Độ nói, "Trước tiên dùng đi bụi để dẫn đến xã hội chú ý, sau đó vào thời cơ thích hợp, dựa vào cánh truyền thông công khai chuyện ở trung học Dục Phấn, nào ngờ Phùng Bân bị giết đúng vào lúc này."

"Không… khoan đã," Đào Nhiên khá bối rối làm động tác dừng, "Em khoan đã, ý em là, chúng vốn định vạch trần vụ này, kết quả là Phùng Bân vừa chết, thì chẳng ai dám lắm miệng nữa – nói cách khác, cái chết của Phùng Bân không thoát được can hệ với bạn học ở trường? Bạn học của cậu bé, một đứa nhãi trung học, đã biết giết người diệt khẩu?"

Phí Độ ném ánh mắt tới camera.

Cát Nghê bị Lạc Văn Chu ép hỏi đến suy sụp, lúc này nước mắt nước mũi tèm lem, thể diện vững như thành đồng cũng tan tác ngàn dặm: "Tôi chỉ là dân đen nhận tiền lương, trong trường rất nhiều học sinh không giàu thì sang, đôi khi chúng tôi thật sự không làm gì được, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, đội trưởng Lạc… xin anh hãy tội nghiệp chúng tôi… tôi thật sự không biết…"

Lạc Văn Chu: "Không biết cái rắm!"

Cát Nghê là người văn minh, bị đại lưu manh Lạc Văn Chu đột nhiên nổi cơn tam bành dọa câm như hến.

"Hiện tại chúng tôi đang hoài nghi trong đám học sinh cặn bã của cô có đứa dính líu đến mua hung giết người," Lạc Văn Chu nói, "Mẹ kiếp, đây là phạm tội hình sự mức độ nào, bọn nhãi con không hiểu cô cũng không hiểu nốt? Cát Nghê, tốt nhất là cô hãy khai thật cho tôi, nếu không chúng tôi có lý do để hoài nghi cô cũng dính dáng trong đây!"

Cát Nghê vẻ mặt kinh hoàng, ra sức lắc đầu: "Tôi không biết, tôi oan uổng, cầu xin anh, đừng hỏi tôi, tôi thật sự…"

Phí Độ ghé sát vào camera, nhìn kỹ biểu cảm của nữ giáo viên: "Trong lòng bà ta rõ ràng đều biết… Chậc, được cô chủ nhiệm che chở như vậy, có thể nhà người này quyền cao chức trọng, cũng có thể là quan hệ với trường không đơn giản, nằm trong hội đồng quản trị trường hoặc từng quyên góp một khoản tiền lớn…"

Đào Nhiên quay đầu cho các đồng nghiệp biết phương hướng điều tra, lại hỏi Phí Độ: "Còn gì không?"

"Còn… anh Đào Nhiên, em đang nghĩ, tại sao lại chọn Hạ Hiểu Nam?" Phí Độ dùng ngón trỏ gõ nhẹ mặt bàn.

Đào Nhiên suy nghĩ một thoáng: "Bởi vì cô bé cũng là cấp ba mới chuyển tới, gia đình nghèo khó, không ai quan tâm, cũng không có ai làm chỗ dựa?"

"Không, nữ sinh xinh xắn thành tích ưu tú không phải là một lựa chọn rất tốt, hãy nhớ lại nữ sinh hồi cấp ba anh từng thầm mến đi. Người như Hạ Hiểu Nam không biết sẽ có bao nhiêu nam sinh thích, tùy tiện động vào có thể dẫn đến phiền phức không cần thiết… Vậy tại sao?"

Đào Nhiên tự dưng bị hắn chọc trúng, nhất thời mạch suy nghĩ gián đoạn, lúng túng không nói gì.

Song Phí Độ không chú ý tới sự khác lạ của anh: "Thành tích ưu tú… thành tích ưu tú?"

Hắn đột nhiên khựng lại, giơ tay lật hồ sơ học sinh, sau khi Hạ Hiểu Nam chuyển tới trung học Dục Phấn, thành tích thi giữa kỳ của học kỳ đầu tiên là nhất khối.

Phí Độ chợt ngẩng đầu lên: "Xếp thứ hai là ai?"

107. Quyển 4 - Chương 17: Verkhhovenxki 17

"Phùng Bân chết rồi!"

"Cái gì? Làm sao mà chết? Trời ơi!"

"Liệu có phải là vì… Suỵt!"

Tin tức trên mạng lan truyền bằng tốc độ sóng điện từ, trong khoảnh khắc đã bao trùm hàng loạt điện thoại di động, môn tiếng Anh của Cát Nghê buổi sáng do giáo viên khác dạy thay, mấy chỗ trống đặc biệt nổi bật, bầu không khí trong trường vào giờ nghỉ cực kỳ quỷ dị.

Trong tòa nhà dạy học của trung học Dục Phấn trang hoàng xa hoa, sáng sủa sạch sẽ, sàn bằng đá cẩm thạch sáng bóng soi được, mỗi một tầng đều có lao công mặc đồng phục thống nhất kịp thời lau dọn, mùi nước vệ sinh hương hoa lan tràn ngập các ngóc ngách.

Nữ sinh mặc áo len và váy ngắn, áo đồng phục khoác tùy ý bên ngoài, làm bộ vâng theo yêu cầu quản lý thống nhất trang phục của trường. Đôi giày da không biết dính bùn từ đâu bước qua sàn nhà cô lao công vừa lau, để lại một hàng dấu chân vừa nước vừa bùn, cô lao công không dám la rầy trước mặt, chỉ thở dài như phàn nàn.

Nữ sinh nghe tiếng thở dài liền dừng bước, ngay lập tức hung hãn phun kẹo cao su dính son môi màu nude xuống sàn nhà sạch bóng, giơ chân đạp dẹp, rồi sải bước đi không thèm quay đầu lại.

Nữ sinh này đi qua cửa mỗi lớp, không lên tiếng, cũng không gọi ai, nhưng mỗi một lớp đều có người hiểu ý đi ra, giữa mấy nam sinh và nữ sinh như có sự ăn ý lạ lùng, im lặng trao đổi ánh mắt, cùng nhau đi tới lớp 10/2.

Lớp 10/2 là trống nhiều ghế nhất, mấy nhân vật chính trong vụ trốn đi bụi đang sôi sùng sục cơ bản đều thuộc lớp này, nam sinh lớp trưởng đang cầm bút marker đứng trước tấm bảng trắng, vóc người cao gầy, một tay tùy ý đút vào túi quần, viết thông báo tạm dừng hoạt động lễ Giáng Sinh trên bảng, có phong độ lạnh lùng và điềm tĩnh.

Nữ sinh mặc váy ngắn đợi một lúc không thấy cậu ta quay đầu lại, thế là trực tiếp thò đầu vào gọi: "Ngụy Văn Xuyên!"

Các học sinh gục lên bàn ngủ bù trong lúc nghỉ giữa tiết đều bị tiếng gọi này quấy rầy, nhưng thấy là cô nàng thì không ai dám nói gì cả.

Lớp trưởng đã nghe thấy, ngòi bút khựng lại, song không để ý, không nhanh không chậm nắn nót viết nốt mấy chữ còn lại, bấy giờ mới quay người, mặt không biểu cảm nhìn mấy học sinh tụ tập ở cửa sau lớp học, lập tức ném bút lên bàn của người bạn bàn đầu, rồi mới thong thả bước ra khỏi lớp.

Tiểu đoàn thể hơi nôn nóng như thoáng cái tìm được chỗ dựa, tự động vây quanh thiếu niên tên "Ngụy Văn Xuyên" này, Ngụy Văn Xuyên đẩy một đứa bạn đưa kẹo cao su ra, ngắn gọn gật đầu chào cả nhóm: "Chỗ này không tiện nói chuyện, đi theo tao."

Nữ sinh mặc váy ngắn vành mắt đỏ hoe, vẻ kiêu căng khi phun kẹo cao su ban nãy chẳng biết đã rơi hết đi đâu, tủi thân đi theo.

Ngụy Văn Xuyên dẫn cả đám đi thẳng lên lầu, đến "phòng học đa chức năng" khóa kín, lấy một chùm chìa khóa trong túi, quen thuộc như về nhà, dẫn cả nhóm mở cửa đi vào, sai: "Đóng cửa lại."

Khóa cài lại "cụp" một tiếng, nữ sinh mặc váy ngắn lập tức không gượng được nữa: "Phùng Bân chết rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Phùng Bân lại chết?"

Mấy đứa khác tao nhìn mày mày nhìn tao, sau chót cùng ném ánh mắt đến Ngụy Văn Xuyên, đều không lên tiếng.

"Chết thì chết rồi," Ngụy Văn Xuyên vẻ mặt hờ hững mở miệng, "Liên quan gì tới mày?"

"Nhưng tao nghe Cát Nghê nói, Hạ Hiểu Nam bây giờ đang ở Cục công an, liệu nó có nói lung tung với cảnh sát không?" Một nam sinh khác sắc mặt âm trầm nói, "Lúc ấy tao đã bảo, không nên chọn Hạ Hiểu Nam, Lương Hữu Kinh khăng khăng đòi chọn con nhỏ đó, người ta không phải chỉ hơi xinh xắn, cuộc thi giữa kỳ vượt mày một lần thôi sao?"

"Tao ngứa mắt với nó đó, thì sao?" Nữ sinh mặc váy ngắn hét lên, "Suốt ngày giả ngây thơ giả ngu xuẩn, để đám đần bọn mày vây quanh nó, Phùng Bân vậy, mày cũng vậy! Mày bây giờ trái lại bênh vực nó, có giỏi thì đi chung với bọn nó đi!"

"Ai vây quanh nó, tao…"

Ngụy Văn Xuyên giơ một tay chặn giữa hai đứa, búng tay tách một tiếng, nam sinh đang muốn cãi lập tức dừng lại, nhịn cơn giận còn sót lại mà ngậm miệng.

"Còn gây ra tạp âm, thì cút đi." Ngụy Văn Xuyên lạnh lẽo quét mắt nhìn nữ sinh một cái, sau đó chậm rãi nói, "Phùng Bân tự mình trốn khỏi trường, ở bên ngoài không khéo bị người ta giết, thì làm sao? Bọn mày có gì mà phải hoảng? Cát Nghê với Hạ Hiểu Nam ở Cục công an thì thế nào? Một kẻ là đồ bỏ đi gặp người cấp bậc như hiệu trưởng cũng không dám ngẩng đầu, một đứa là con nhãi vả lệch mặt cũng không dám hó hé, chẳng lẽ còn dám lắm miệng?"

Nam sinh vừa rồi ngậm miệng cố nhịn nhưng không được: "Lỡ như những người khác…"

"Lỡ như thực sự có ai không kín miệng, để lộ cái gì-" Ngụy Văn Xuyên chậm rãi đi đến trước cửa sổ, kéo bức màn phòng tia tử ngoại dày cộp của phòng học đa chức năng, ánh nắng ùa vào, vô số tro bụi li ti vờn bay dưới ánh mặt trời, gã uể oải nheo mắt, "Bọn mày không thừa nhận chẳng phải là được rồi? Cảnh sát có chứng cứ không? Dù có chứng cứ, họ có thể bắt cả trường sao? Yên tâm đi, lực lượng cảnh sát thiếu như thế, người ta không có thời gian quản mấy học sinh trung học bọn mày bí mật có mâu thuẫn gì đâu, dư sức vậy chẳng thà đi lùng bắt tên tội phạm truy nã giết người còn hơn."

Mặc dù chuyện Phùng Bân bị giết hại đã lên báo và mạng, nhưng cảnh sát không thể công bố tất cả chi tiết của vụ án chưa kết, hiện tại tin tức chỉ nói nam sinh vài hôm trước để lại một lá thư đi bụi dẫn đến chú ý bất ngờ bị giết, không hề công bố tử trạng của Phùng Bân và danh tính nghi phạm, đương nhiên cũng không ai biết hung thủ chính là đào phạm trong vụ án quốc lộ 327 mười lăm năm trước.

Lúc này, mấy đứa kia nghe gã nói thế đều sửng sốt, nữ sinh mặc váy ngắn chần chừ hỏi: "Giết Phùng Bân… là một tên tội phạm truy nã?"

"Tội phạm giết người đương nhiên sẽ bị truy nã," Ngụy Văn Xuyên mặt không đổi sắc nhìn cô nàng một cái, "Có vấn đề gì à?"

Nữ sinh tự dưng hơi ớn lạnh, ngậm miệng không nói gì nữa.

Lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, cắt ngang cuộc họp tạm thời, Ngụy Văn Xuyên khoát tay, mấy thiếu niên thiếu nữ tan đi, không dám quấn lấy gã nữa. Gã đi cuối cùng, tiện tay đóng cửa phòng học đa chức năng, đang định khóa lại lần nữa.

Đúng lúc này, nam sinh khi nãy cãi nhau với nữ sinh váy ngắn tụt lại sau mấy đứa khác vài bước, do dự đứng lại bên cạnh Ngụy Văn Xuyên.

Thấy bạn bè đã rẽ vào cầu thang, hắn ta hạ giọng, nhanh chóng nói với Ngụy Văn Xuyên: "Văn Xuyên, lúc Lương Hữu Kinh nêu tên Hạ Hiểu Nam, tại sao mày cũng không phản đối? Lúc ấy Đại Bân đã nóng lên – mày nên phản đối chứ! Nếu như…"

"Tại sao tao phải nghe Phùng Bân? Phùng Bân từ lâu đã không còn một lòng với chúng ta, đừng nói với tao là mày không chú ý tới. Tao không có ý kiến gì với một nữ sinh như Hạ Hiểu Nam, nhưng mày không cảm thấy nó vừa vặn có thể khiến kẻ phản bội trong chúng ta lộ mặt à?" Ngụy Văn Xuyên nói đến đây, đột nhiên cười, vỗ vai nam sinh kia, "Mày rất thông minh, nhưng mà có thời gian ở đây nghĩ ngợi lung tung, chẳng thà nghĩ cách ứng phó cảnh sát đi. Kẻ phản bội cuối cùng sẽ có báo ứng, không phải hiện tại thì cũng là tương lai, ai mà biết được? Mọi người đều có thể lấy đó làm gương là được rồi, đừng bước theo vết xe đổ của nó."

Nam sinh kia nhận ra lời gã nói có ẩn ý, nhìn nụ cười có thâm ý khác trên mặt Ngụy Văn Xuyên, mơ hồ đoán được điều gì đó, đầu vai như bị rắn độc liếm, ớn lạnh và sợ hãi trong khoảnh khắc bao trùm hắn.

Lúc này, đội hình sự của Cục công an cũng đang họp-

"Nữ sinh này tên Lương Hữu Kinh," Đào Nhiên mở một tấm ảnh trên màn hình máy chiếu, "Tham gia rất nhiều hoạt động ngoại khóa, cũng rất giỏi kéo bè kết phái, là 'đại tỷ' trong nữ sinh, nhưng thành tích luôn rất tốt, trước nay luôn tự nhận 'thông minh', 'thiên tài', làm gì cũng không ảnh hưởng kết quả học tập, có tài lại có sắc. Do bị Hạ Hiểu Nam đoạt mất nhất khối, cha mẹ cho rằng 'thành tích giảm sút', như gặp đại địch chạy tới trường một chuyến, tịch thu đồ trang điểm, cảm thấy rất mất mặt, nên vẫn căm thù Hạ Hiểu Nam – đây là Cát Nghê tiết lộ, rất có thể người nhằm vào Hạ Hiểu Nam chính là nữ sinh này."

"Gọi điện cho người giám hộ tới hỏi chuyện một chút," Lạc Văn Chu lại quay sang Lang Kiều, "Hạ Hiểu Nam vẫn chưa chịu nói gì à?"

Lang Kiều bất đắc dĩ buông tay.

Lúc này, Tiêu Hải Dương bên cạnh đột nhiên nói xen vào: "Em cảm thấy bắt tay vào từ hướng này là vô dụng, chuyện trong trường, chỉ cần không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, mấy vụ như lột quần áo đánh bạn, dù cho bằng chứng xác thực, đông người tham gia như vậy, anh còn có thể làm thế nào? Cùng lắm là phê bình giáo dục tập thể – chứ cũng chẳng làm gì được. Gọi học sinh tới hỏi, sẽ có một đám phụ huynh và luật sư đi theo sau, bảo đảm không hỏi được gì."

Lạc Văn Chu: "Ý chú thế nào?"

Tiêu Hải Dương nói: "Đề nghị của em là, chuyện này nên bắt đầu từ Lư Quốc Thịnh."

"Lư Quốc Thịnh là hung thủ giết hại Phùng Bân, điểm này không nghi ngờ gì, có thể tìm được Lư Quốc Thịnh thì chúng ta cũng chẳng cần đọ sức với một đám nhãi ranh – nhưng bây giờ vừa vặn là không bắt được Lư Quốc Thịnh." Đào Nhiên nói, "Sau khi giết người ở Chung Cổ Lầu xong hắn đã nghênh ngang rời khỏi, rõ ràng là có người tiếp ứng. Tội phạm truy nã lẩn trốn mười lăm năm còn sống tương đối thoải mái đâu có dễ bắt thế? Nếu không phải phát hiện Hạ Hiểu Nam có vấn đề, ngay cả đầu mối học sinh này cũng không có, làm không khéo lại phải mò kim đáy bể."

Lạc Văn Chu không đưa ra ý kiến, trực tiếp phân công nhiệm vụ: "Đào Nhiên, ông dẫn người đến trường một chuyến, tìm hiểu sơ về tình hình. Tiểu Lang, thông báo cho phụ huynh Lương Hữu Kinh, triệu nữ sinh đó đến thẩm vấn – Phí Độ, nếu không vội về trường thì hãy thay tôi đi trò chuyện với Hạ Hiểu Nam…"

Anh còn chưa dứt lời, Tiêu Hải Dương đã đột ngột cắt ngang: "Mười lăm năm qua, Lư Quốc Thịnh không thể mai danh ẩn tích suốt được."

Bình thường mọi người cùng nhau đùa giỡn, bóc lột Lạc Văn Chu bắt mua đồ ăn sáng còn ăn cây táo rào cây sung, nhưng lúc làm việc – đặc biệt là khi phân công nhiệm vụ, là không có ai cắt ngang anh, Tiêu Hải Dương la lên trong phòng họp lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt đều tập trung vào cậu.

Phí Độ ngồi trong góc phòng cũng ngước mắt lên khỏi di động, trên màn hình lại là lý lịch sơ lược ngắn gọn mà thần bí của "Cố Chiêu" kia.

Tiêu Hải Dương không được tự nhiên đẩy kính: "Lư Quốc Thịnh bị truy nã đã mười lăm năm, hiển nhiên hắn chỉ trốn đi, không phẫu thuật thẩm mỹ, cũng không xóa vân tay, chứng minh có người bảo vệ hắn – đêm qua em đã tra về Lư Quốc Thịnh, tên này chỉ có anh trai là họ hàng gần, hồi vụ án 327 đã bị bắt về quy án, còn lại đều là họ hàng xa, tránh hắn còn chỉ sợ không kịp. Hắn không có bạn bè gì, trước khi bị truy nã cũng không có khác phái thân thiết, là kẻ phản xã hội kiểu thiên sát cô tinh, ai có năng lực lớn như vậy, còn chịu mạo hiểm chứa chấp hắn?"

Phí Độ tiếp lời cậu: "Người muốn lợi dụng hắn làm gì đó."

"Đúng," Tiêu Hải Dương đứng dậy, "Đội trưởng Lạc, em đề nghị anh tra tất cả các vụ án xảy ra từ mười lăm năm trước đến bây giờ, có vụ nào đáng ngờ không, có nghi phạm chưa bắt được đặc trưng ngoại hình tương tự Lư Quốc Thịnh không, thậm chí dấu vân tay của hắn…"

"Hải Dương, lượng công việc này quá lớn rồi, quay lại mười lăm năm, sẽ phải tra hết phòng lưu trữ hồ sơ," Lang Kiều kế bên nói, "Vả lại đây đều là phỏng đoán của chú đúng không? Cho dù phỏng đoán của chú đúng, có thể kẻ nuôi Lư Quốc Thịnh 'nuôi quân ngàn ngày dùng quân một lúc', trước kia chưa từng dùng hắn thì sao? Tại sao chúng ta bỏ manh mối trước mắt không điều tra, nhất định phải đi đường vòng?"

Tiêu Hải Dương đã điều lên cục nửa năm mà vẫn không hòa đồng giống như khi ở phân cục Hoa Thị vậy. Cậu bình thường trầm lặng ít lời, chưa từng tham dự hoạt động ngoài giờ làm của đồng nghiệp, lúc làm việc mặc dù tích cực nghiêm túc, nhưng có khi cách tư duy hoàn toàn không giống người ta, não ngoằn ngoèo như mê cung khó hiểu vậy.

Cậu bị Lang Kiều hỏi một câu cứng họng, lúng túng đứng tại chỗ, căng thẳng mím môi.

Lạc Văn Chu đóng sổ lại, cách mấy mét, ánh mắt như đèn pha chiếu lên mặt Tiêu Hải Dương: "Theo anh được biết, thành phố ta trong mười lăm năm qua chưa từng xảy ra vụ án phân thây móc mắt nào, vậy chẳng

lẽ chú còn định mở rộng phạm vi điều tra ra cả nước? Tiêu Hải Dương, chúng ta không thể vì một phỏng đoán của chú mà huy động nhân lực, chú còn chứng cứ nào khác đáng tin cậy hơn không?"

Tiêu Hải Dương không nói được gì.

Lạc Văn Chu đợi cậu ba giây: "Được rồi, hành động đi – bên ngoài có rất nhiều người đang nghe ngóng tình tiết vụ án này, trước khi kết án hãy quản chặt miệng mình, tan họp!"

Mọi người nối đuôi nhau ra khỏi phòng họp, dáng vẻ vội vàng đi làm nhiệm vụ, Tiêu Hải Dương cô độc đứng tại chỗ, nắm chặt di động, một lúc lâu sau như đã hạ quyết tâm gì, cậu im lặng đi tới nhà vệ sinh nam ở cuối hành lang.

Đội hình sự nhiều nam, bởi vậy lúc trước sửa lại, trong căn phòng nhỏ giặt giẻ lau nhà ở cuối hành lang đặc biệt sửa thêm một nhà vệ sinh nam – dù sao bình thường tổng vệ sinh họ cũng không nỡ sai đóa hoa hiếm có đi giặt cây lau nhà – nhưng do nhà vệ sinh này xa phòng làm việc, lại khá ít chỗ, trong tình huống bình thường tỷ lệ sử dụng không cao.

Tiêu Hải Dương mở cửa đi vào, cẩn thận xác nhận bên trong quả thật không có ai, thậm chí mở mỗi một gian ra xem như biến thái, bấy giờ mới với tay đóng cửa, lấy di động ra mau chóng bấm một số.

"Là tôi, Tiêu Hải Dương đây," Ngữ khí cậu ta khẽ và gấp gáp, "Lần trước ông đã cho tôi danh thiếp…"

Người đầu bên kia hưng phấn nói câu gì đó.

"À," Tiêu Hải Dương vừa nói vừa tùy thời cảnh giác có người đến hay không, "Chúng tôi cũng có kỷ luật, tin tức trong cục chưa có quyết định công bố vốn không nên nói ra, nể bạn học cũ, chỉ lần này-"

"Về vụ án đang xôn xao trên mạng, tình tiết còn phức tạp hơn trong tưởng tượng, hung thủ sát hại nam sinh trung học bỏ nhà đi bụi không hề là lưu manh nhãi nhép dùng dao ăn cướp, mà là một trong các hung phạm vụ án cướp của giết người liên hoàn trên quốc lộ 327 mười lăm năm trước, camera đã quay được, còn tìm thấy dấu vân tay hắn. Truy nã mười lăm năm trốn biệt tăm, không ai biết hắn làm sao trốn thoát, bọn tôi hoài nghi có khả năng là hung thủ chuyên môn nhắm vào nam sinh bị giết… Chỉ thế thôi, những việc khác tôi không tiện nói, ông có thể tự mình đi tra 'vụ án 327'."

Người đầu dây bên kia không kịp chuẩn bị nghe tin tức đầy tai, chắc hẳn màng tai đã bị căng nổ, hỏi nguyên một tràng, làm cái điện thoại hàng nhái nội địa không mấy bền của cảnh sát Tiêu kêu ù ù, Tiêu Hải Dương lại mặt không biểu cảm cúp điện thoại, yên ắng đẩy cửa nhà vệ sinh, nhìn hành lang đã vắng một cái, rồi rảo bước đi.

Giây lát sau, trong nhà vệ sinh vắng ngắt mở cửa "két" một tiếng, tủ đứng cất chổi và cây lau nhà mở ra, Phí Độ tùy ý phủi vết bẩn dính trên tay áo đi ra. Ngay khi hắn vừa đặt tay lên tay nắm cửa, Phí Độ nghe thấy tiếng Lạc Văn Chu ở ngoài cửa nói: "Chú đi vệ sinh thời gian dài như vậy, tiêu chảy à?"

Phí Độ hơi khựng lại, ngay lập tức, hắn nhanh chóng ý thức được câu này không phải nói với mình.

Tiếng Tiêu Hải Dương hơi căng thẳng từ xa hơn một chút vọng vào: "Có, có một chút."

Cách một cánh cửa, tiếng bước chân Lạc Văn Chu đi qua trước mặt Phí Độ, từ gần dần xa, sau đó dừng lại.

"Anh đã tra hồ sơ của chú," Lạc Văn Chu nói, "Hoàn cảnh gia đình chú cực kỳ đơn giản, thoạt nhìn không thấy một chút khác lạ – sau đó về nhà suy nghĩ kỹ càng, anh đã phát hiện một điểm, chú có một em trai cùng cha khác mẹ, năm nay đã là thí sinh đại học – em lớn như thế, tức là khi cha mẹ ly hôn, có thể chú còn chưa đến tuổi đi học. Trong tư liệu nói, lúc mẹ chú còn sống có công việc đàng hoàng, có nguồn thu nhập, cũng không có lịch sử xấu, mà cha chú lại muốn tái hôn, dựa theo lẽ thường, anh cảm thấy quyền giám hộ lúc đó nên thuộc về phía mẹ, cho đến khi bà ấy bị bệnh qua đời, mới trở về bên cha, vì vậy khi nãy anh đã tìm một người anh em quản lý hộ tịch tra thử, quả nhiên là thế."

Tiêu Hải Dương: "Vậy thì thế nào?"

"Chú sống cùng mẹ bốn năm, bà ấy bận rộn công việc, một mình nuôi con không tiện, những khi ban đêm không về được, thường xuyên gửi chú cho một hàng xóm – người đó vừa vặn là tiền bối của đội hình sự chúng ta." Lạc Văn Chu dừng lại, "Tên là Cố Chiêu."

108. Quyển 4 - Chương 18: Verkhhovenxki 18

Phí Độ khẽ buông tay nắm cửa, im lặng đứng sau cánh cửa mỏng, nghe hai chữ "Cố Chiêu" vừa nói ra, trong hành lang liền tĩnh mịch, cơ hồ khiến người ta hoài nghi người bên ngoài đã đi rồi.

Không biết bao lâu sau, vở kịch câm này mới bị người ta lên tiếng cắt ngang, Tiêu Hải Dương nhấn từng chữ lặp lại bằng giọng lạnh tanh: "Vậy, thì, thế, nào?"

Cách cánh cửa cũng nghe thấy tiếng cậu nghiến răng.

Không đợi Lạc Văn Chu mở miệng, Tiêu Hải Dương lại hùng hổ nã một tràng pháo liên châu nhằm vào anh: "Thì ra thẩm tra chính trị của đội hình sự Cục công an không chỉ đối với bản thân và họ hàng gần, cả hàng xóm láng giềng cũng nhất tịnh quật ba thước đất? Đội trưởng Lạc, lúc còn nước Đại Thanh, Hoàng thượng liên lụy cửu tộc cũng chẳng đến mức này đâu?"

Lạc Văn Chu nghe thế cũng không nổi nóng, ngữ khí nghe bình tĩnh, Phí Độ đoán vẻ mặt anh chắc cũng chẳng hề rung rinh.

"Tiêu Hải Dương," Anh ngân dài giọng, "Anh đã trêu chú ghẹo chú, hai ta việc nào ra việc nấy, nói chút tiếng người được không?"

Phí Độ tự dưng hơi buồn cười, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Lại nghe Lạc Văn Chu nói: "Anh không để ý lắm tính cách người xung quanh thế nào, cũng không yêu cầu mọi người mỗi ngày biểu diễn 'người một nhà vui vui vẻ vẻ'. Chú có thể hòa đồng, cũng có thể lầm lì 'đặc biệt', chú muốn hòa mình với mọi người là tốt nhất, không muốn thân thiết với người quen sơ cũng tùy. Đừng nói chú, ngài Phí nhà chúng ta còn lắm thói xấu hơn chú, mà anh cũng chưa từng nói gì."

Phí Độ: "…"

Nghe thấy những lời này liền biết mình nghe lén đã bị phát hiện, Phí Độ cũng chẳng thèm che giấu nữa, đẩy cửa đi ra luôn.

Tiêu Hải Dương lòng dạ không thâm sâu, lúc này chợt nhìn thấy hắn hiện hình, không giấu được vẻ kinh hãi, lập tức lui một bước.

Thần sắc Lạc Văn Chu nhìn Tiêu Hải Dương lại nghiêm túc hơn: "Nhưng anh cần chú nhớ đây là nơi nào, Tiêu Hải Dương, anh cần các chú toàn tâm toàn ý, chí ít trong lúc làm việc có thể lấy đại cục làm trọng, có trách nhiệm với vụ án trên tay, bớt tư tâm – anh không cần biết chú có lý do gì, cũng không cần biết chú có nỗi khổ tâm gì, vụ án được đưa lên đây đều liên quan đến mạng người, phía sau đều có máu và nước mắt. Chẳng lẽ chỉ có nỗi khổ tâm của chú đáng giá, còn oan khuất và đau khổ của người khác đều có thể nhẹ nhàng bỏ qua?"

Lạc Văn Chu nói chuyện quá sắc sảo, Tiêu Hải Dương á khẩu không trả lời nổi, vẻ mặt thay đổi liên tục.

"Chính ủy Lạc, tôi phải cắt ngang công tác tư tưởng của anh một chút," Phí Độ dựa tường mở miệng, "Cảnh sát Tiêu, ban nãy anh đem tin 'hung thủ là Lư Quốc Thịnh' tiết lộ cho ai?"

Lạc Văn Chu không nghe thấy cú điện thoại của Tiêu Hải Dương trong toilet, nghe câu này liền biến sắc: "Tiêu Hải Dương!"

Bắt đầu từ lúc Lạc Văn Chu nói ra cái tên "Cố Chiêu", Tiêu Hải Dương như một sợi dây đàn, bị từng câu của anh không ngừng siết chặt, cho đến khi Phí Độ nói toạc ra trò lén lút của cậu, sợi dây này rốt cuộc đứt lìa. Cậu chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt ban nãy vì dăm ba câu của Lạc Văn Chu mà dao động ngoài mạnh trong yếu trở nên lạnh lẽo và cứng rắn.

"Não chú úng nước à?" Lạc Văn Chu xông đến nắm cổ áo cậu ta, "Phần tử phạm tội toàn thế giới đều cố gắng chen vào, muốn nghe ngóng tiến độ điều tra của cảnh sát, để biết người biết ta, chú là nội gian chúng phái tới sao? Chú có biết khi vụ án chưa rõ ràng tùy tiện đưa tin lung tung sẽ khiến người dân nghe sai đồn sai, thậm chí tạo thành khủng hoảng hay không? Lỡ đâu trong công tác điều tra kế tiếp có tình huống mới xuất hiện thì làm thế nào, cải chính à? Bây giờ ngay cả dự báo thời tiết cũng không dám nói lung tung tự vả, chú để sự công tín của Cục công an ở đâu?"

Tiêu Hải Dương giãy mạnh, song trình độ kém cỏi, không thể thoát khỏi tay Lạc Văn Chu, đành phải bắn pháo miệng: "Cảnh sát các anh còn sự công tín gì!"

"'Cảnh sát bọn tôi'? Mẹ kiếp tiền lương của chú là gió thổi tới chắc?" Lạc Văn Chu lục lấy di động trên người cậu ta, giơ màn hình khóa lên trước mặt Tiêu Hải Dương, "Chú muốn tự mình mở, hay muốn đeo còng, để tôi tìm kỹ thuật viên mở ra?"

Tiêu Hải Dương như một con chuột tội nghiệp, cơ hồ bị Lạc Văn Chu xách cả người lên bằng một tay, trông càng có vẻ đầu to cổ bé, áo sơ mi đồng phục cứng ngắc cấn ở cổ, thở hơi khó, mà cậu vẫn không bỏ cuộc, nói năng lỗ mãng: "Có… khụ… có thể, anh muốn tìm ai thì tìm, chỉ cần anh… kịp…"

Cậu ta chưa dứt lời, Phí Độ đã giơ tay vỗ vỗ mu bàn tay nổi gân xanh của Lạc Văn Chu, đọc một dãy số: "Mật khẩu là số này – chậc, đội trưởng Lạc à, sao cách anh giải quyết vấn đề luôn dã man thế?"

Tiêu Hải Dương thoắt cái tái mặt, cậu giơ tay muốn giật lại di động, Lạc Văn Chu ném cho Phí Độ, không nói năng gì trấn áp sự phản kháng.

Phí Độ như dùng di động của chính mình, nhanh nhẹn mở khóa điện thoại Tiêu Hải Dương, trực tiếp mở lịch sử cuộc gọi.

"Mở lịch sử cuộc gọi," Lạc Văn Chu lạnh lùng nói, "Xem hắn ta liên lạc với ai, bảo đám Lang Kiều tra theo số điện thoại, nếu là cánh truyền thông, thì kêu người trực tiếp tìm lãnh đạo đến nói…"

Anh còn chưa dứt lời, đã thấy Phí Độ không nghe phân phó, gọi thẳng lại số khi nãy: "A lô, xin chào, chủ biên Vương à… Tôi không phải Hải Dương, anh ta bây giờ đang không tiện nói chuyện lắm, xin hỏi anh ở công ty nào… A, 'truyền thông Yến Đô' à, khéo quá… Không, không còn vấn đề gì khác, cảm ơn anh."

Dứt lời Phí Độ cúp máy, lấy di động của mình ra gửi tin nhắn thoại cho trợ lý Miêu: "Miêu Miêu, gọi cho bên truyền thông Yến Đô, bảo họ đừng đăng tin lung tung, anh nói vụ học sinh trung học bị giết ấy, mau chóng xử lý đi."

Lạc Văn Chu: "…"

Tiêu Hải Dương: "…"

Trợ lý Miêu phản ứng mau lẹ, lập tức trả lời "Đã nhận được". Phí Độ lịch sự trả điện thoại cho Tiêu Hải Dương: "Vừa thu một phần cổ quyền của công ty truyền thông mới, còn chưa kịp cải tổ, sản nghiệp mới quản lý đều tương đối lộn xộn, để các anh chê cười rồi."

Tiêu Hải Dương cả ngày sống trong thế giới của riêng mình, bình thường không trao đổi gì với Phí Độ, chỉ cho hắn là một phú nhị đại chơi bời lêu lổng, ngớ ra một lúc mới hiểu. Cậu lập tức phẫn nộ trước thế giới giao dịch quyền tiền này, không biết sức lực từ đâu đến, đẩy Lạc Văn Chu ra: "Các anh nắm giữ quyền nói chuyện, các anh lợi hại, được chưa? Năm đó là như thế, bây giờ vẫn là như thế, chỉ cần có quyền lực, có thủ đoạn, oan án tày trời cũng ém được, không ai có thể nghị luận phải không!"

Một đồng nghiệp đội hình sự không biết có việc gì vừa vặn chạy lên lầu, nghe thấy tiếng hét như vậy, lập tức đứng đơ tại chỗ không hiểu gì hết, tới không được, không tới cũng không được.

Lạc Văn Chu từ xa khoát tay với người kia, mặt trầm như nước quay sang Tiêu Hải Dương: "Đổi chỗ khác nói chuyện, chú đừng ồn ào giữa nơi đông người."

Tiêu Hải Dương vốn tưởng mình sẽ bị đưa đến phòng thẩm vấn, ban nãy cậu gọi cú điện thoại đó, kỳ thực chỉ là nhất thời kích động – còn là do câu nhắc nhở "quản chặt miệng mình" của Lạc Văn Chu trước khi tan họp cho cậu linh cảm.

Sáng sớm hôm Phùng Bân bị giết, trên đường đi làm Tiêu Hải Dương đột nhiên nhận được điện thoại của Đào Nhiên, cậu không cách nào tả nổi tâm trạng của mình khi nghe miêu tả xác chết bị phân thây móc mắt – là kẻ đó, kẻ cậu tâm tâm niệm niệm mười mấy năm, mai danh ẩn tích mười mấy năm.

Tiêu Hải Dương quả thật không khống chế được bản thân, khi cả đại đội hình sự đi quanh một đám nhãi con, cậu chỉ hận không thể lao ra lục soát toàn thành phố, tóm Lư Quốc Thịnh về, đào lên một vò trầm oan lâu năm-

"Nói đi, ai oan uổng chú?" Lúc này, Lạc Văn Chu quay người lại hỏi, "Oan án của ai bị ém đi?"

Tiêu Hải Dương bấy giờ mới định thần lại, phát hiện Lạc Văn Chu dẫn mình đến một cầu thang kín đáo, camera vẹo cổ nằm trong một góc, như đang quay mặt vào tường tự kiểm điểm vậy, tạo hình rất buồn cười.

"Mặc kệ nó đi," Lạc Văn Chu thấy cậu nhìn camera cũng không ngẩng đầu lên, nói, "Cái camera này hai năm trước khi trong cục thi hành cấm hút thuốc bọn anh đã cùng nhau phá hỏng, đến giờ chưa ai sửa, có chuyện gì chú có thể nói tùy ý, sẽ không bị ghi lại đâu."

"Sau khi bị truy nã một năm, kỳ thực Lư Quốc Thịnh từng xuất hiện, trong một vụ án đánh nhau dẫn đến chết người, pháp y bất ngờ phát hiện một dấu vân tay của hắn, ngay tại Yến Thành." Tiêu Hải Dương lặng im một lúc lâu, vừa mở miệng đã nói ra một câu long trời lở đất như vậy.

"Không thể nào," Lạc Văn Chu nhíu mày, "Camera ở hiện trường vụ án lần này quay được Lư Quốc Thịnh, chúng ta đã mở tất cả tư liệu liên quan đến hắn, manh mối rõ ràng như vậy không thể để sót được!"

Tiêu Hải Dương cười khẩy: "Đó là vì đây là một vụ bê bối!"

Lạc Văn Chu nhớ tới quyết định xử phạt Cố Chiêu trên mạng nội bộ, hơi ngớ ra.

"Manh mối này nhanh chóng được báo lên cảnh sát hình sự từng xử lý vụ án năm ấy, vụ án 327 có hai người phụ trách chủ yếu, một hình như họ Dương, lúc đó vừa vặn nghỉ phép, một người khác… chính là chú ấy, Cố Chiêu."

Lạc Văn Chu nhìn nỗi đau đớn khó có thể che giấu trên mặt cậu, ngữ khí hơi dịu đi: "Cố Chiêu rốt cuộc là gì của chú?"

Câu này như một cây gai nhọn, linh hoạt chui qua da, đâm thẳng vào tim Tiêu Hải Dương, cậu hít vào một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn trần nhà bị các loại khói thuốc gián tiếp hun vàng và camera quay mặt vào tường trong gian cầu thang, ký ức đọng lại từ từ trôi tiếp, ngàn vạn ngôn ngữ lên đến môi, buột miệng ra lại vẫn khô khốc: "Cha mẹ tôi hồi đó toàn bất hòa, suốt ngày cãi nhau, từ khi tôi có trí nhớ, cha tôi chẳng mấy khi về nhà, ở bên ngoài cũng có người khác… Người đầu tiên cho tôi cảm giác của cha, chính là chú Cố."

Mẹ cậu làm y tá ở bệnh viện lớn mà cả thế giới hận không thể chen vào tranh số của chuyên gia, quanh năm kín người hết chỗ, Tiêu Hải Dương nhớ vẻ mặt bà luôn có sự mệt mỏi sau ca đêm, những lúc đi vắng mẹ sẽ để sẵn thức ăn rồi khóa trái con trong nhà.

Có một lần bà đi vội quá quên múc sẵn thức ăn vào bát, bé trai năm tuổi đành phải kéo ghế đến, vung vẩy cái muôi tự múc cho mình. Có thể cậu bé trời sinh tiểu não phát triển không kiện toàn lắm, không cẩn thận ngã cả người lẫn nồi, ngồi dưới đất gào khóc.

Thời bấy giờ cửa và tường các ngôi nhà cũ đều mỏng, hàng xóm đi làm về nghe thấy tiếng khóc xé ruột xé gan bên trong, gõ cửa cũng không trả lời, còn tưởng xảy ra chuyện gì, lập tức cạy cửa xông vào.

Trong mắt Tiêu Hải Dương, Cố Chiêu mang nắng chiều đi vào kiểm tra giống như một anh hùng tới cứu cậu vậy.

"Chú Cố trông nom tôi bốn năm, từ mẫu giáo đến lớp 3. Học sinh lớp nhỏ làm văn đề tài thiếu thốn, toàn bảo viết về 'ba mẹ em', 'em có một nguyện vọng' nọ kia, ba mà tôi viết đều là chú Cố, nguyện vọng tôi viết đều là lớn lên làm cảnh sát."

Cảnh sát Cố tuổi trẻ đầy triển vọng, vừa thăng nhiệm phó thủ của đội trưởng đội hình sự, khi bận khi rỗi, cũng hay phải trực. Chẳng biết có phải do độc thân lâu rồi hay không mà chú rất thích chơi với trẻ con, khi mẹ vắng nhà Tiêu Hải Dương sẽ đeo cặp sách nhỏ sang nhà chú Cố, nghe chú kể chuyện bắt kẻ xấu.

Lên tiểu học, đám bạn trong lớp ghen tị khi cậu luôn đứng đầu kỳ thi, không biết từ đâu nghe được chuyện cha mẹ cậu ly hôn, thế là tụm năm tụm ba học trên ti vi mấy từ chửi rủa dơ bẩn không hiểu, bịa đặt mắng cậu là đứa trẻ có mẹ không cha, do "đĩ điếm" đẻ ra.

Tiêu Hải Dương từ nhỏ đã ăn nói vụng về, không biết cãi, đành phải đánh nhau… Tiếc rằng đánh nhau cũng chẳng có thiên phú, thường là cậu ra tay trước, cuối cùng bị một đám nhãi đè dưới đất tẩn cho.

Một ngày nọ trên đường tan trường, lũ trẻ hư đè đầu cậu xuống đất, cười nhạo không ai cần hai mẹ con, Cố Chiêu vừa vặn đạp xe ngang qua. Chú vóc người cao to bước xuống xe đạp, mặc đồng phục cảnh sát uy phong, bắt bọn nhóc ăn hiếp Tiêu Hải Dương xếp thành một hàng, dạy dỗ mười phút, cảnh cáo chúng rằng "Còn bắt nạt con chú là chú sẽ bắt cả lũ vào Cục công an".

"Tôi luôn ảo tưởng chú có thể cưới mẹ, còn từng thử tác hợp họ, khiến hai người lớn đều rất xấu hổ. Sau đó chú bảo tôi rằng, trên thế giới này có đủ mọi loại người, và chú chính là loại người sẽ không kết hôn, cho nên cũng sẽ không có con, tôi chính là con trai chú, thế nên phải nỗ lực học tập gấp đôi, để lớn lên kiếm thật nhiều tiền, nuôi thêm một người cha."

Tiêu Hải Dương nói đến đây, chú ý tới khuôn mặt Lạc Văn Chu hơi mờ, vô thức giơ tay sờ, phát hiện mình bất tri bất giác đã đẫm nước mắt rồi. Cậu vừa xấu hổ vừa giận dữ, cúi đầu tháo kính, chùi mạnh lên tay áo.

"Thời điểm vụ án quốc lộ 327 xảy ra, tôi đã lên lớp 2, mỗi ngày cầm chìa khóa nhà chú, sang tưới hoa, lấy báo chú đặt để đọc. Đoạn thời gian ấy chú bận rộn hiếm thấy, suốt hơn mười ngày không về nhà, sau đó tôi nhìn thấy tin vụ án 327 trên báo, còn tò mò gặng hỏi rất lâu." Tiêu Hải Dương dừng lại, "Chú xảy ra chuyện là khoảng một năm sau, hôm ấy tôi ngủ lại nhà chú, nửa đêm tỉnh giấc, phát hiện đèn phòng khách còn sáng, đang tính dậy tìm nước uống, thì nghe thấy chú hạ giọng gọi điện cho ai đó, nói 'Tôi biết chuyện này không thể tưởng tượng nổi, nhưng ở nơi đó không chỉ có Lư Quốc Thịnh'."

Lạc Văn Chu nhớ tới bức di thư của Lão Dương, tim đập nặng nề: "Ý của câu này là gì?"

Bé trai tám chín tuổi, đang trong thời điểm tràn đầy lòng hiếu kỳ, óc tưởng tượng phong phú, người lớn lại thường xem nhẹ mắt và tai chúng. Tiêu Hải Dương đang nghỉ hè, chẳng có việc gì làm, bài tập lại ít, cũng bắt đầu âm thầm làm cuộc điều tra nhỏ của mình.

"Khoảng thời gian đó chú có vẻ vừa mệt mỏi vừa nôn nóng. Khi ấy cảnh sát đều mang sổ tay tùy thân, có một lần chú Cố đang ngủ thì sổ tay trong túi quần đồng phục vừa vặn lòi ra một góc, tôi không nhịn được tò mò, lén lấy ra xem, nhìn thấy chú viết một ngày của mấy tháng trước là 'Sảnh ca múa nọ trong khu Hoa Thị xảy ra vụ say rượu dùng vũ khí đánh nhau quy mô lớn, nghi là khách làng chơi ghen tuông, dẫn đến một người cấp cứu không được tử vong. Để giám định người chịu trách nhiệm chủ yếu, pháp y đã thu thập tất cả vân tay của những người liên quan và vũ khí sử dụng, bất ngờ phát hiện một dấu vân tay trên một chai bia, thuộc về tên tội phạm truy nã Lư Quốc Thịnh'."

Lạc Văn Chu: "Chuyện xa xưa thế mà chú vẫn nhớ?"

"Tôi đã xem qua là sẽ không quên," Tiêu Hải Dương mặt không biểu cảm nói, "Huống chi chuyện này trăn trở trong lòng tôi rất nhiều năm, ngày nào tôi cũng ôn lại."

Phí Độ vẫn im lặng đứng bên đột nhiên xen vào hỏi: "'Nơi đó' mà Cố Chiêu nói, là chỉ nơi nào?"

Tiêu Hải Dương: "Một câu lạc bộ cao cấp tên 'Bờ Phải Sông Seine', còn gọi là 'Cung La Phù'."

"Cung La Phù từng là điểm ăn chơi xa hoa nhất thành phố, nhưng năm ấy cháy lớn một trận," Phí Độ nói, "Nghe nói là do vấn đề phòng cháy chữa cháy, sau đó bị phạt tiền, bị bắt đóng cửa, rồi cũng mai danh ẩn tích."

Lạc Văn Chu nhìn đây lại nhìn kia, cảm thấy hai người này đều không giống thanh niên ngoài hai mươi – nói đến chuyện mười mấy năm trước đều nắm rõ như lòng bàn tay.

109. Quyển 4 - Chương 19: Verkhhovenxki 19

Tiêu Hải Dương lui hai bước, dựa lên tường gian cầu thang, chầm chậm trượt xuống một chút.

"Đúng vậy," Cậu nói như mớ, "Thế lửa bắt đầu cháy từ một văn phòng dưới tầng hầm, đốt mấy kho rượu dưới hầm, nơi ấy nổ, nhân viên cả tầng đó chẳng mấy ai chạy thoát, chạy ra cũng đều người không ra người quỷ không ra quỷ. Sau khi thế lửa lan tràn, không ít khách cũng bị liên lụy, thương vong vô số, là một vụ... tai nạn đặc biệt lớn."

Cậu nói đến đây, Lạc Văn Chu mới hơi có ấn tượng – mười bốn năm trước, đội trưởng Trung Quốc vĩ đại còn bị bệnh trung nhị trong tiểu vũ trụ của riêng mình, dù vậy anh cũng có thể chia bớt tinh lực để nghe qua về việc này, đủ thấy đối với người dân địa phương thì vụ cháy ấy quả thật có thể so với sự kiện "911". (911 tức vụ 11/9 ở Mỹ)

"Lúc ấy hình như liên lụy không ít người, đúng không?" Lạc Văn Chu nhíu mày, "Anh nhớ hình như cũng có trong hệ thống chúng ta…"

"Bởi vì vụ cháy này không chỉ đơn thuần là sự cố phòng cháy," Tiêu Hải Dương nói, "Dựa theo khẩu cung của người sống sót trốn khỏi hiện trường lúc ấy, hôm đó là 'lãnh đạo của Cục công an' đòi hối lộ không được, sinh ra xung đột với quản lý, trong khi xô đẩy lỡ tay đập đầu quản lý vào cạnh bàn, khiến người ta chết tại chỗ. Hung thủ vốn định hủy thi diệt tích, nào ngờ một câu lạc bộ cao cấp như thế mà công trình phòng cháy lại là bài trí, kho rượu xây dựng cũng cực kỳ bất hợp lý, không cẩn thận đốt luôn cả mình."

"Khoan đã, khoan đã," Lạc Văn Chu hoàn toàn phục phong cách nói chuyện vừa lộn xộn vừa nhanh như đổ đậu của Tiêu Hải Dương, cảm thấy cậu ta hồi nhỏ quả thật do nguyên nhân gia đình mà lang thang vất vưởng, khiến một phần ngôn ngữ diễn đạt đến giờ chưa phát triển hẳn, vội vàng giơ tay cắt ngang, "Phí Độ câm miệng đi, lại dắt người ta lạc đề rồi – ý chú là gì, 'lãnh đạo Cục công an' là chỉ ai? Cố Chiêu sao? Đòi hối lộ lại là thế nào? Làm sao chú biết được? Còn nữa, không phải chúng ta đang nói chuyện Lư Quốc Thịnh à, sao lại nhảy qua đây?"

"Tình hình cụ thể tôi không rõ, những việc này là do tôi nghe lén dăm ba câu từ những người sau đó điều tra lục soát nhà chú mà chắp vá ra – tôi chỉ biết, chú Cố lúc ấy đúng là đang truy tra tung tích kẻ đầu sỏ vụ án 327, tìm đến Cung La Phù, về phần chi tiết cụ thể, chú không thể nói với một học sinh tiểu học như tôi. Nhưng chuyện này sau đó chẳng biết làm sao lại biến thành 'Cố Chiêu lấy danh nghĩa điều tra tội phạm truy nã, nhiều lần đòi khoản hối lộ lớn từ thương gia, và lỡ tay giết người', có đủ nhân chứng lẫn vật chứng…" Tiếng Tiêu Hải Dương kẹt trong cổ họng, khàn khàn đổi điệu nghe thật bi thương, "Nếu ăn hối lộ, chú sẽ sống trong… tiểu khu lụp xụp cả rác cũng chẳng ai thèm thu của chúng tôi sao? Cho đến lúc chú chết, món đồ điện đắt nhất trong nhà chính là cái ti vi – còn là chuyên môn mua cho tôi dùng để nối với máy chơi game!"

Lạc Văn Chu và Phí Độ một dựa cửa gian cầu thang, một đứng trong góc, vừa vặn kẹp Tiêu Hải Dương vào giữa. Lạc Văn Chu lần đầu nghe nội tình trong đây, cố giấu sự kinh hãi dưới vẻ thản nhiên, im lặng cùng Phí Độ nhìn nhau một cái – thủ đoạn này quá giống phong cách diệt khẩu của vụ án Chu Thị, một vụ án, cuối cùng có một giải thích hoàn mỹ, hơn nữa "đầu sỏ gây tội" đều chết hợp tình hợp lý, chẳng còn lại gì.

Đội hình sự Cục công an cũng xem như là tinh anh trong hệ thống, đội phó trẻ tuổi triển vọng lại làm chuyện điên rồ như vậy, người có trách nhiệm lãnh đạo dĩ nhiên phải bị liên lụy – chẳng trách Dương Chính Phong năm ấy đã là đội trưởng lại chậm hơn một bước so với cục trưởng Trương cục trưởng Lục cùng thời, thì ra lời đồn Lão Dương từng bị xử phạt giáng cấp không phải tin đồn nhảm – mà vụ án nghiêm trọng này còn ngoài ý muốn dẫn đến cháy lớn, liên lụy vô số người vô tội, tạo thành hậu quả có thể nói là như tai nạn… Vậy trách nhiệm của lãnh đạo sẽ không chỉ một đội trưởng đội hình sự con con như Lão Dương năm đó gánh được, cả thị chính cũng phải bị ảnh hưởng.

Thảo nào chuyện Cố Chiêu bị giấu kín như bưng.

May mà năm ấy mạng internet đáng sợ vẫn chưa mọc rễ nảy mầm trong nước, tin tức lan truyền chưa nhanh, người của các bên tự dưng bị liên lụy mới có thể hết sức ăn ý phủ lên tấm màn gấm, chôn vùi tất cả ngọn nguồn thật sâu dưới đất, thế nên đến nay cũng chẳng truy tra được dấu vết gì.

Lạc Văn Chu bị nhét vào miệng một câu chuyện xưa lên mốc, cau mày nhấm nháp một lúc lâu mới nói: "Vậy chú định thế nào, cho tất cả mọi người biết, nói có người che giấu đào phạm Lư Quốc Thịnh, hay thừa cơ chọc vụ mười mấy năm trước ra, ép Cục công an điều tra lại vụ án Cố Chiêu? Chú đã nắm rõ nội tình, tại sao không sớm cho anh biết?"

Tiêu Hải Dương cứng cổ, không hề thoái nhượng mà cười khẩy: "Bởi vì tôi biết các anh không dám điều tra – nếu may mắn, lần này các anh mèo mù vớ chuột chết, bắt được Lư Quốc Thịnh, cùng lắm là kết thúc vụ án này; không may mắn, Lư Quốc Thịnh vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, các anh nộp lên báo cáo 'chứng cứ xác thực', lại ban bố một lệnh truy nã mới, cũng có thể xem như kết án. Vì oan khuất của người

khác gì đó, nói thật dễ nghe! Không phải là các anh 'không cầu có công, chỉ cầu không tội' sao? Năm đó vụ án Cố Chiêu nhiều điểm đáng ngờ như vậy, mà đã ai truy tra!"

Lạc Văn Chu khoanh tay trước ngực, nghe phát ngôn bừa bãi này, không khỏi vì thời gian thấm thoắt mà sinh lòng cảm thán – chẳng cần nói bao xa, chỉ dăm ba năm trước, có người muốn bị ăn đòn như vậy trước mặt anh, anh nhất định sẽ xắn tay áo cho đối phương thỏa mãn nguyện vọng.

"Đừng nói các anh khác, Vương Hồng Lượng ở khu Hoa Thị một tay che trời nhiều năm, những cô gái chết oan, và đám quỷ xúi quẩy bị ma túy hại cửa nát nhà tan kia, có ai quản à? Cục công an từng quản à? Bởi vì Vương Hồng Lượng không ngu, lão cũng biết bây giờ là xã hội pháp trị, 'xã hội pháp trị' bảo vệ người có địa vị, nên lão chọn ra tay toàn là người nghèo không chỗ dựa, người làm thuê đến rồi đi, sống không ai thấy, chết không ai chôn! Nếu không phải gặp lúc tổ chức hội nghị sự việc bại lộ, nếu không phải Hoàng Kính Liêm mỡ heo mờ lòng, động lên đầu Lạc công tử anh, đám cặn bã phân cục có thể bình yên mãi mãi! Sứ giả chính nghĩa các anh đã đi đâu hết?"

Lạc Văn Chu còn chưa nói gì, Phí Độ lại hơi nhíu mày.

"Đúng, Phùng Bân bị giết có cha mẹ, có bạn bè đến minh oan, đến khóc lóc, cậu bé học trường tư, gia đình có người có tiền có địa vị, các anh đương nhiên phải coi trọng, đương nhiên phải tra án phá án cho người ta xem, tương lai đẹp thêm cho lý lịch. Nhưng Cố Chiêu thì sao? Chú ấy một thân một mình, nhà chỉ có mẹ già, sau khi chú xảy ra chuyện cũng ốm liệt giường, chẳng bao lâu thì mất, hỏi ai đòi chân tướng cho chú? Ai sẽ mất công nhớ kỹ oan khuất của chú, có ai còn nhớ tới chú!"

Lạc Văn Chu bất đắc dĩ nói: "Chú…"

Lúc này, Phí Độ thong thả cắt ngang cậu, như một người ngoài cuộc lạnh nhạt xen vào: "Anh muốn khui vụ này ra, lối suy nghĩ có đạo lý nhất định."

"Nhưng đầu tiên, truyền thông anh chọn tiết lộ đã sai rồi, 'truyền thông Yến Đô' chủ yếu nhằm vào internet, không giấu gì anh, tính đến bây giờ, quy mô của chính mình còn chưa mở rộng, mới suốt ngày muốn kiếm tin tức lớn gây chú ý, chưa chắc thật sự có thể dẫn dắt dư luận. Hơn nữa tin sốt dẻo nhiều như thế, ngôi sao ngoại tình cũng hay hơn án giết người, dù có thể dẫn đến thảo luận, không hơn một tuần cũng sẽ bị lãng quên. Tội danh 'bịa đặt manh mối về tội phạm truy nã để đòi hối lộ' của Cố Chiêu năm đó ván đã đóng thuyền, có lật lại hay không, không phải vài câu đàm tiếu trên mạng là làm được."

Tiêu Hải Dương ngớ ra, xuyên qua đôi mắt đẫm lệ mờ mờ nhìn hắn, không hiểu tại sao Phí Độ đột nhiên đứng về bên mình.

Phí Độ đổi giọng: "Kế tiếp, hiển nhiên anh cũng hiểu, Lư Quốc Thịnh là bị người ta che giấu, vụ án Phùng Bân, nói lạnh lùng một chút, quả thật cực kỳ bi thảm, nhưng cũng là một cơ hội cho chúng ta gặp được kẻ sau màn – chỉ cần anh không đánh rắn động cỏ. Vào lúc chưa chắc ăn này, anh đi chọc thủng vết mưng mủ quá khứ, kinh động thỏ khôn sau lưng, sẽ thế nào đây?"

Các hành động trách móc của Tiêu Hải Dương khi nãy hoàn toàn dựa vào sự kích động, giờ đây kích động đã trút ra gần hết, lý trí không nhiều dần dần quay về, cậu đã nghe lọt những lời khách quan và bình tĩnh của Phí Độ.

"Nếu tôi là kẻ sau màn che giấu tội phạm truy nã, nghe nói lớn chuyện rồi, tôi sẽ tìm đại một lý do giết chết Lư Quốc Thịnh, ném xác ra cho Cục công an kết án – tôi tin việc này đối với kẻ sau màn mà nói, ngay cả 'tráng sĩ bẻ cổ tay' cũng chẳng phải, cùng lắm là cởi chiếc tất dính ít bùn thôi." Phí Độ hòa nhã nhìn Tiêu Hải Dương, "Cảnh sát Tiêu, thủ đoạn không giống ai này của anh rất có thể sẽ hữu dụng, chưa biết chừng sẽ giúp mọi người có được một cuối tuần khỏi cần tăng ca đấy."

Phí Độ cứ nói một câu, là sắc mặt Tiêu Hải Dương lại nhợt nhạt hơn một chút.

"Về phần Phùng Bân kia, một học sinh cấp ba, nửa đêm không ngủ, trốn ra ngoài chạy lung tung, chết cũng là tự tìm. Cậy nhà có tiền còn không chịu bỏ cuộc lãng phí tài nguyên công cộng và lực lượng cảnh sát điều tra lặp đi lặp lại, người thật sự có oan tình lại chôn sâu dưới đất vàng chẳng ai hỏi han – quả thật vừa nghĩ đã cảm thấy rất bất công, đúng không?" Phí Độ nhìn cậu ta như cười như không, với tay đẩy cửa gian cầu thang, "Nếu cảnh sát Cố dưới suối vàng biết được, nhất định cũng rất oán hận, thật là tội nghiệp."

Tiêu Hải Dương: "Anh, anh nói bậy!"

"Sao, ông ấy cũng không oán hận à? Thế thật đúng là thánh nhân mà – đã như vậy, anh ở đây khóc lóc om sòm là vì ai?" Phí Độ nhướng hàng mày dài, trưng ra vẻ kinh ngạc khoa trương, nghiêng đầu nhìn cậu ta, "A, tôi hiểu rồi, vậy là chính anh cảm thấy mình từ bỏ nhiều thứ như thế, chỉ vì giải oan cho một người, gánh bao nhiêu bí mật, anh thấy tủi thân cho chính mình."

Tiêu Hải Dương vừa á khẩu vừa có vài phần kinh sợ.

"Tủi thân thì đừng tiếp tục, cảnh sát Cố cũng chưa từng yêu cầu anh lật lại bản án cho mình, lật án không thành, ông ấy chết rồi còn bị anh oán trách, thật đáng thương. Cần gì phải thế?" Nụ cười như vẽ lên của Phí Độ đã bốc hơi, hắn lạnh lùng liếc Tiêu Hải Dương một cái, rồi cất bước đi.

Lạc Văn Chu lúc này mới ngửi thấy mùi lửa giận thoang thoảng trong lời nói của Phí Độ, lẫn với mùi mộc hương dìu dịu lưu lại trên người, thành một đôi "củi khô lửa bốc", chui vào ngực Lạc Văn Chu, bắn pháo hoa trong lòng anh – người khác mắng anh, có một người không hay thể hiện cảm xúc lại nổi giận!

"Vì mình." Anh nghĩ thầm.

Lạc Văn Chu nhận ra, mất rất nhiều sức mới kiềm được không cười ngu ngay tại đây, khi đối mặt với Tiêu Hải Dương lần nữa, trong lòng anh không giận chút nào, cực kỳ hòa ái dễ gần giơ tay ra: "Nộp thẻ công tác và đồ dùng cảnh sát, anh tạm thời đình chỉ công tác chú, chú không có ý kiến chứ?"

Một bầu lửa giận của Tiêu Hải Dương bị mớ băng của Phí Độ hắt thành tro tàn, phẫn nộ lạnh xuống, áy náy lại ngóc đầu lên, tên ngốc này không tự chủ được lại bị Phí Độ dẫn dắt lạc đề, trong lòng hoảng sợ nghĩ: "Mình đang oán hận chú Cố?"

Cậu dường như đối mặt với linh hồn đê tiện của mình, mất hồn mất vía đứng thừ ra chốc lát, chẳng rằng chẳng nói nộp thẻ cảnh sát và còng cho Lạc Văn Chu, rồi như bong bóng xì hơi bay đi.

Phí Độ trực tiếp đi tìm Hạ Hiểu Nam, qua cửa văn phòng vừa vặn nhìn thấy Lang Kiều mới cúp điện thoại đi ra.

Phí Độ: "Báo cho phụ huynh Lương Hữu Kinh rồi à?"

Lang Kiều gật đầu, kế đó ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thức tỉnh trực giác như dã thú, cảm thấy trên người cậu Phí này bọc một tầng băng li ti.

"Tôi muốn đi trò chuyện vài câu với Hạ Hiểu Nam," Phí Độ lịch sự nói, "Chị có muốn đi cùng tôi không? Ở cùng chị gái trẻ tuổi xinh đẹp có thể giảm bớt căng thẳng cho em gái."

"À… à." Lang Kiều mù mờ đi theo Phí Độ, hỏi thử, "Chủ tịch Phí, trời lạnh rồi, có phải Vương Thị sắp phá sản hay không?" ("Trời lạnh rồi, cho Vương Thị phá sản đi" bắt nguồn từ một bộ phụ tử văn, tác giả cho nam chính nói câu này để ra vẻ tổng tài bá đạo nắm giữ sinh tử của người khác, bị người ta bảo là não tàn đăng lên diễn đàn cùng nhau cười chê, sau thường dùng để cười ai đó giả ngầu quá lố)

Phí Độ nghe không hiểu, quay đầu lại hỏi: "Vương Thị là cái gì?"

Lang Kiều dùng ngón tay căng khóe mắt, cho hắn một nụ cười mỉm tràn ngập thế giới hòa bình.

Hạ Hiểu Nam bị kinh động, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn người đi vào một cái, lại cúi gằm đầu xuống.

"Bạn học của em đã nói hết với bọn anh rồi," Phí Độ đi vào không mào đầu dài dòng, nói thẳng, "Về trò săn thú trong lễ Giáng Sinh."

Hạ Hiểu Nam bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, hơi run rẩy, hoảng loạn nhìn Phí Độ.

"Hãy nói cho anh biết em đang sợ hãi gì," Phí Độ nhìn vào mắt cô bé, nhìn thấy đồng tử trong căng thẳng rõ ràng co lại, luống cuống muốn né tránh ánh mắt hắn, "Hạ Hiểu Nam, hãy nhìn anh nói chuyện, Phùng Bân đã chết rồi, có thể nói là vì em, một bạn học khác vốn có thể đứng ngoài cuộc, cũng vì em mới đem những việc này tiết lộ cho bọn anh, ông nội em ngồi xe lăn điện chạy từ nhà đến Cục công an, bây giờ còn chưa ăn uống gì ở bên ngoài chờ tin tức. Cả đời này em chỉ muốn làm một cây đèn mỹ nhân dán trên tường

sao? Em có thể như một con người đường đường chính chính nói một câu vì bản thân, vì người khác hay không?"

Hạ Hiểu Nam cho tới giờ chỉ biết hét lên và im lặng thừ ra một lát, bất thình lình bật khóc.

Phí Độ chẳng rằng chẳng nói chờ mười mấy phút để em khóc xong, cho đến khi cô bé chỉ còn lại sức thút thít, hắn mới tiếp tục: "Chiêu sinh đặc biệt bình thường phải ký thỏa thuận với nhà trường, em không thể chuyển trường, nhất định phải tham gia thi đại học ở Dục Phấn, nếu không sẽ phải trả lại học bổng đã nhận, đúng không?"

Hạ Hiểu Nam thở không ra hơi mà gật đầu.

"Cho nên em ban đầu chỉ vì sinh tồn ở trường," Phí Độ nói, "Trước khi công bố, bản thân đối tượng bị bắt trong lễ Giáng Sinh thường không hay biết gì – nhưng lần này có người nói với em trước, trừ Phùng Bân ra còn một người khác đúng không? Em gật hoặc lắc đầu là được."

Hạ Hiểu Nam hơi chần chừ, lại lần nữa gật đầu.

"Người này ở trường có quyền lực hơn Phùng Bân, hắn yêu cầu em bán đứng người đã có thiện ý nhắc nhở em, nếu không chẳng những khiến em không thể học tiếp ở đây, còn bắt em hoàn lại học bổng. Nhưng mà số tiền đó đã sớm mang về cho ông nội em chữa bệnh, phụ vào khoản chi tiêu trong nhà, em không trả được, chỉ có thể khuất phục."

Hạ Hiểu Nam nắm chéo áo mình.

"Lúc này, Phùng Bân nói với em kế hoạch của mình, cậu ta muốn dẫn các em bỏ trốn, tiết lộ trật tự không bình thường trong trường – hiển nhiên là cậu ta chuẩn bị đã rất lâu. Em thành 'nội gian' trong nhóm."

"Hắn… hắn chỉ nói muốn tìm người trị Phùng Bân…" Hạ Hiểu Nam rốt cuộc mở miệng nói lí nhí như muỗi kêu, "Em cho rằng bọn chúng muốn tìm người đánh cậu ấy ở ngoài trường, hoặc là để trường tới bắt, cho cậu ấy bị phạt…"

"Phùng Bân gia cảnh khá giả, cha mẹ quen biết rộng, dù bị trường bắt về, cũng sẽ có người nghĩ cách không để cậu ta bị phạt, cậu ta có nhiều đường lui như vậy, tệ nhất còn có thể chuyển trường – đúng không?" Phí Độ nhẹ nhàng nói, "Nhưng em gái à, em có từng suy nghĩ hay không? Dù nghỉ học cũng chưa phải là cùng đường, đời người gặp gỡ cao thấp nhấp nhô, qua hai ba năm nữa chưa biết chắc sẽ thế nào, nhưng mà em có thể cả đời cũng không còn được gặp một nam sinh thích em như thế nữa."

Hạ Hiểu Nam lại lần nữa khóc không thành tiếng, Lang Kiều cảm thấy mình cũng sắp khóc vì những lời Phí Độ nói, vội vàng lấy khăn giấy đưa cô bé.

Hạ Hiểu Nam vo tròn khăn giấy, nắm trong tay: "Hắn… hắn cài trên di động của em… cài phần mềm theo dõi…"

Phí Độ: "Hắn là ai?"

Hạ Hiểu Nam cạy tay mình đến trầy cả da, không nói ra lời.

Lang Kiều không khỏi truy hỏi: "Đừng sợ, nơi đây là Cục công an, không ai có thể làm gì em đâu, hắn là ai?"

Hạ Hiểu Nam khóc như sắp tắt thở đến nơi, chỉ lắc đầu.

Lang Kiều nhìn Phí Độ, liền thấy Phí Độ đột nhiên đứng dậy, kéo áo khoác ném lên camera, sau đó đi đến bên cạnh Hạ Hiểu Nam, lấy một tấm danh thiếp trong túi quần đặt trước mặt cô bé, cúi người thì thầm gì đó vào tai em.

Hạ Hiểu Nam kinh hãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Lang Kiều: "…"

Ê trai đẹp, cởi áo dùng sắc đẹp dụ dỗ trẻ vị thành niên là không hợp quy định đâu!

Phí Độ cho cô bé nụ cười mỉm không chê vào đâu được, đứng thẳng lên: "Em tin không?"

Hạ Hiểu Nam nín thở nấc, rất lâu mới nói ra một cái tên: "Là… Ngụy Văn Xuyên."

110. Quyển 4 - Chương 20: Verkhhovenxki 20

Phí Độ hơi khựng lại không rõ lắm: "Ngụy?"

Hạ Hiểu Nam nghẹn ngào gật đầu.

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, Lang Kiều cảm thấy tích tắc Phí Độ ngước lên, trong mắt như thoáng qua sắc lạnh lẽo, vì thế cô im lặng nuốt lại lời nhắc nhở "che camera không phù hợp với quy định" – dù sao phòng này không chỉ có một camera, che một cái cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Phí Độ hơi xắn tay áo sơ mi ngồi xuống: "Ngụy Văn Xuyên này là ai?"

Hạ Hiểu Nam nhỏ giọng nói, nghe không rõ lắm: "Là lớp trưởng lớp em."

Lang Kiều vốn ngồi kế bên làm thư ký, nghe đến đó chợt dừng bút: "Lớp em có mấy lớp trưởng?"

"Một… chỉ một mình hắn."

Ngụy Văn Xuyên này từng tới Cục công an rồi.

Hôm xảy ra vụ án Phùng Bân bị giết, Cục công an tiếp quản, phái người ra ngoài tìm kiếm học sinh trung học bỏ trốn, đồng thời đã gọi Cát Nghê giáo viên chủ nhiệm của Phùng Bân tới hỏi chuyện, khi ấy có một thiếu niên đặc biệt nổi bật đi cùng, tự giới thiệu là lớp trưởng. Học sinh xảy ra chuyện, Cục công an sẽ mời giáo viên và lãnh đạo nhà trường đến, song không thể gọi cả học sinh vị thành niên đến trong tình huống chưa thông báo phụ huynh, nói cách khác, Ngụy Văn Xuyên lúc đó là tự mình đi theo!

Vậy nếu vụ này thật sự liên quan đến gã, lúc ấy nhìn thấy Cục công an bận rộn, phụ huynh nạn nhân đau đớn không muốn sống, và đám học sinh run bần bật, trong lòng gã đang nghĩ gì?

Sợ hãi ư? Căng thẳng ư?

Lo lắng chuyện bạo lực học đường lộ ra, cuốn mình vào ư?

Không… Lang Kiều nhớ kỹ lại, cô nhớ lúc đó nam sinh ấy phong thái hết sức thong dong, là sự thong dong khi việc không liên quan đến mình, chỉ đứng ngoài nhìn, có phong độ có lễ phép, gặp ai cũng tươi cười – nếu gã lo lắng bất an, họ nhất định sẽ chú ý tới.

Gã càng giống đến kiểm tra kết quả kế hoạch của mình hơn, khó trách bốn học sinh tìm về lúc ở Cục công an không dám nói một chữ nào!

Cảm giác ớn lạnh trườn lên sống lưng Lang Kiều.

Phí Độ kế bên thì thầm nói với Hạ Hiểu Nam như thôi miên: "Em có thể kể lại tường tận những chuyện đã trải qua không?"

Hạ Hiểu Nam cúi đầu, nước mắt lã chã rơi, nhanh chóng làm ướt tấm danh thiếp Phí Độ đưa, em nắm chặt nó, giống như tờ giấy nhỏ ấy là phao cứu mạng vậy.

"Hồi đầu tháng 12, có một ngày em hơi mệt, xin phép nghỉ tiết thể dục, một mình ngồi trong lớp đọc sách, Phùng Bân đột nhiên không biết làm sao lại quay về, nói cho em biết, em chính là năm nay… năm nay…"

"Hươu." Phí Độ tiếp lời, "Anh nghe nói lên cấp 3 em mới chuyển đến Dục Phấn, xem ra em đã biết 'hươu' là gì, đúng không?"

Hạ Hiểu Nam co vai lại: "… Em từng nhìn thấy bọn nó đối xử với Vương Tiêu."

Phí Độ hết sức ôn hòa làm tư thế lắng nghe.

"Bọn nó… Mấy nữ sinh cùng phòng và phòng ngủ kế bên Vương Tiêu, một ngày nọ không biết vì sao mà ném chăn nệm của bạn ấy ra ngoài cửa sổ, còn đẩy, đánh, chửi rất nhiều lời khó nghe. Lúc ấy em vừa vặn đi qua dưới lầu, chăn rơi xuống làm em giật mình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nữ sinh bên cạnh nói cho em biết, Vương Tiêu chính là 'hươu', là đứa đáng ghét nhất mỗi năm mọi người cùng chọn ra, vừa bẩn

thỉu vừa thấp hèn, ai ở chung phòng ngủ là xui xẻo. Sau đó một đứa bên ký túc xá nam sinh đối diện tới, cười hì hì nói, 'Nó đã là nô lệ của tôi, sao các bạn còn đánh nó'. Nó còn lấy mấy trăm đồng ra cho đám nữ sinh đánh người."

"…" Lang Kiều nhớ lại thời trung học mình đi xem một buổi hòa nhạc cũng phải để dành tiền nguyên một học kỳ, giống như đang nghe Nghìn lẻ một đêm vậy, "Mấy trăm đồng?"

"Hẳn là năm trăm," Hạ Hiểu Nam cho rằng cô đang hỏi mức cụ thể, thuận miệng trả lời, "Bởi vì em nhớ, nữ sinh nhận tiền đếm lại, nói 'Sao còn có năm trăm, lại giảm một trăm nữa rồi, mày hạ giá mỗi ngày đấy Vương Tiêu'… đại loại như vậy."

"Vương Tiêu không lên tiếng, một mình nhặt mớ đồ bị ném lên, đám nữ sinh kia không cho bạn ấy vào ký túc xá, nói đã 'bán' bạn ấy rồi, kêu bạn ấy đi tìm người mua. Sau đó nam sinh kia vẫy tay, bạn ấy liền… liền… sang ký túc xá nam sinh…."

"Cái gì?" Lang Kiều nghe đến đó, suýt nữa nhảy dựng lên tại chỗ, trố mắt một lúc lâu, hơi cà lăm nói, "Việc này cũng, cũng kỳ cục quá, ký túc xá các em không có giáo viên à? Không quản à?"

"Có giáo viên," Hạ Hiểu Nam thấp giọng nói, "Nhưng không quản… không dám quản."

Phí Độ rót hai ly nước đặt trước mặt Lang Kiều và Hạ Hiểu Nam, lại nói với Hạ Hiểu Nam: "Cho nên em rất sợ mình cũng sẽ bị đối xử như vậy."

Hạ Hiểu Nam bật từ trong cổ ra một câu hầu như không nghe thấy: "Hôm đó em đứng ở bên cạnh, nhìn bạn ấy tự mình nhặt mấy thứ đó, nhặt lên lại cầm không được, cầm cái này rơi cái khác, em… em rất muốn giúp… nhưng mà…"

Chắc chỉ có người bị ngã không ai đỡ dậy, mới hối hận vì mình trước đây cũng không đỡ người khác.

Phí Độ mỉm cười, không tiếp lời, chỉ hỏi tiếp: "Phùng Bân nói với em là mình có cách, đúng không? Cậu ta có nói rõ chi tiết sau khi trốn khỏi trường dự định làm gì không?"

Hạ Hiểu Nam đáp: "Bạn ấy nói mình có một người bạn ở ngoài trường, có rất nhiều đường, đã liên hệ rồi, phải vạch trần chuyện này, bạn ấy cũng chịu đủ cái trường này rồi."

Phí Độ: "Người bạn này là ai?"

"Không biết tên thật, chỉ có cái tên không rõ là bút danh hay nick name… Rất dài, hình như là 'Gửi Lời Thăm Shatov'. Anh ta đã nhận lời bọn em, sẽ khui mấy chuyện lộn xộn này ra."

Phí Độ im lặng thoáng nhìn góc phòng – góc phòng phía trên nóc còn một camera khác không nổi bật lắm, hắn tựa hồ từ xa nhìn ánh mắt sau camera một cái: "Người bạn này em đã gặp chưa?"

Hạ Hiểu Nam lắc đầu vẻ mù mờ: "Chưa ạ, Phùng Bân nói người đó gần đây đang ở vùng khác, có điều đã hẹn lễ Giáng Sinh trở về, bọn em cứ ở khách sạn chờ vài ngày là được… nhưng… nhưng bọn em… chưa kịp."

"Em đã quyết định đi cùng Phùng Bân rồi, tại sao sau đó lại đổi ý?"

"Bởi vì… một ngày trước hôm bọn em trốn đi, Ngụy Văn Xuyên đến tìm em. Hắn nói hắn đã biết hết, bao gồm bọn em dự tính đi bằng cách nào, khi nào đi, đi đâu, có những ai… Hắn bảo em hãy suy nghĩ cho kỹ, bởi vì sẽ chẳng ai thèm xử lý mấy việc nhỏ nhặt trong trường này, cùng lắm là bắt vài học sinh xin lỗi thôi, về sau sẽ còn tồi tệ hơn… Vả lại truyền thông, trường học… nhà họ đều có chân… xã hội bên ngoài cũng giống trong trường, cũng chia ba bảy loại, cũng có người định đoạt, hắn có cách biết trước hành trình và kế hoạch của bọn em, cũng có cách khiến em không bao giờ đi học được nữa… không tin, không tin thì thử xem."

Phí Độ thở dài, bởi vì biết những lời này không phải là uy hiếp đơn thuần – mà là uy hiếp thật sự: "Cho nên em đã khuất phục."

"Em… Ngụy Văn Xuyên bảo, lần này em bị chọn làm hươu, kỳ thực là ý của Lương Hữu Kinh, bởi vì trong kỳ thi em nổi bật hơn nó, hại nó mất mặt với cha mẹ – mẹ nó nằm trong hội đồng quản trị trường, dù nó giết người trong trường cũng có thể xử lý êm chuyện, người khác căn bản chẳng dám trêu vào nó, trừ khi hắn tự mình đi mở miệng nói với Lương Hữu Kinh…"

"Hắn muốn em làm gì?"

"Hắn cho em một chiếc di động có chức năng theo dõi nghe trộm… còn, còn đồng ý với em, chỉ cần chuyện lần này qua, là em có thể yên ổn học hết trung học tốt nghiệp, sẽ không có ai tìm đến gây chuyện."

"Lúc ấy em có biết hắn muốn làm gì không?"

"Không biết," Hạ Hiểu Nam ra sức lắc đầu, "Em thật sự không biết… Hôm đó đi Chung Cổ Lầu, đột nhiên gặp… gặp kẻ kia, lúc ấy em sợ ngây người, khi Phùng Bân đẩy em, nói 'Chạy mau', em căn bản chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, trời tối om, em thậm chí cho rằng bạn ấy chỉ bị đánh từ sau lưng… em căn bản không biết kẻ đó… kẻ đó…"

Không biết kẻ đó cầm dao, không biết tiếng "Chạy mau" đầy sợ hãi của Phùng Bân là buột miệng ra trong tình huống bị chém vào lưng.

Bởi vì quá tối, tấn công bất thình lình khiến người ta không kịp phản ứng.

Chắc chỉ bị đánh một gậy từ sau lưng thôi? Ngụy Văn Xuyên chỉ tìm đến một đám lưu manh nhãi nhép, muốn ra tay dạy dỗ Phùng Bân một trận thôi?

Em tự an ủi mình như thế, ngũ quan lục cảm cũng chỉ đành nghe lời, lừa mình dối người theo.

"Vậy nên đến cuối cùng em cũng không vứt chiếc di động kia đi?" Lang Kiều rốt cuộc không nhịn được hỏi câu này.

Mặt Hạ Hiểu Nam không còn một chút máu.

Khó trách hung thủ không nhanh không chậm, thoải mái như thường.

Phí Độ nói: "Kết quả các em không cẩn thận chui vào một ngõ cụt… Em gái, hãy thả lỏng được chứ? Thông tin em cung cấp càng tỉ mỉ, bọn anh càng có thể bắt hung thủ hại chết Phùng Bân."

Hạ Hiểu Nam co mình lại, đôi mắt như nai con hoảng hốt bối rối nhìn Phí Độ.

Phí Độ thử dịu giọng hơn, chậm rãi dẫn dắt: "Lúc ấy tình hình vô cùng khẩn cấp, Phùng Bân trông thấy trước mặt là ngõ cụt, nhưng đã không còn kịp để lui ra ngoài, thế nên cậu ta bảo em trốn vào thùng rác. Hôm ấy đã rất khuya, trong thùng rác cao bằng một người nồng nặc mùi hôi thối gay mũi, trên đầu là nắp nhựa, xung quanh tối om om, không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài vọng vào… Em đã nghe thấy cái gì?"

"… Cứu mạng." Hạ Hiểu Nam im lặng một lúc lâu mới thì thào, "Ban đầu bạn ấy kêu cứu mạng, mà không ai trả lời, sau đó ngôn ngữ lộn xộn thử nói chuyện với hung thủ, hỏi hắn là ai, còn đồng ý đưa hết tiền trên người cho hắn. Hung thủ kia… không hề lên tiếng, không bao lâu sau, em nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, một trận tiếng vang… còn có tiếng thét thảm thiết… tiếp đó… tiếp đó không còn âm thanh gì."

"Một lát sau, em nghe thấy tiếng cười, còn có… còn có tiếng vật nặng giáng xuống đất từng phát…"

Đó không phải tiếng vật nặng đập xuống đất, mà là tiếng trầm đục phát ra khi Lư Quốc Thịnh chặt tứ chi Phùng Bân.

"Sau đó kẻ kia đi tới, hắn, hắn biết em trốn ở đó, em đã quá sợ hãi, hắn còn ngâm nga hát…" Hạ Hiểu Nam học vài câu, "'Thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra'…"

Cánh tay Lang Kiều nhanh chóng nổi da gà.

"Sau đó em bị hắn đổ ra thùng rác! Em sợ gần chết, quên cả thở, hắn liền, liền giơ tay ra, cầm cặp của em, lấy di động và ví tiền… Em cho là mình chết chắc rồi, nhưng… nhưng hắn lại chỉ cười với em, cầm điện thoại lắc lắc, rồi bỏ đi không nói gì. Em, em bấy giờ mới nhìn thấy Phùng Bân… Phùng Bân…"

Hạ Hiểu Nam như lại quay về cơn ác mộng nửa đêm ấy, hai mắt mất đi tiêu cự, ngồi đó không ngừng thở ra.

Phí Độ nhô người ra cầm tay em, một chút hơi ấm của lòng bàn tay ấy nằm trên mu bàn tay lạnh lẽo của cô bé, chợt gọi em trở về hiện thực, trong cơn sửng sốt, em suy sụp bám cả người lên tay hắn, giống như sắp chết đến nơi: "Xin lỗi… em sợ…"

Chỉ cần là nhục thể phàm thai, cuộc đời có trăm ngàn nỗi tiếc nuối, và tất cả đại để đều có thể quy về bốn chữ này.

Xin lỗi, tôi sợ.

Lạc Văn Chu ở trong phòng giám sát chăm chú theo dõi cuộc trò chuyện này mặt trầm như nước quay người đi gọi điện cho Đào Nhiên: "Đã liên lạc với các học sinh và phụ huynh dính dáng tới vụ án chưa, họ nói thế nào?"

Hoàn cảnh bên phía Đào Nhiên rất ồn ào: "Hơi lộn xộn, trường đang muốn câu giờ với tôi, trong năm phút tôi đã nghe bảy tám cuộc điện thoại của luật sư. Tôi nói đám con cháu nhà giàu này…"

"Dẫn về hết, kể cả giáo viên trực ký túc xá lẫn quản lý của trường," Lạc Văn Chu lạnh lùng nói, "Học sinh trường trung học Dục Phấn bị nghi dính líu đến ngược đãi và xâm hại tình dục tập thể."

"Cái gì?" Đào Nhiên thoạt tiên kinh hãi, khựng một lúc sau đó lập tức nói, "Tôi sẽ đi ngay!"

Lạc Văn Chu cúp máy, đứng ở cửa phòng giám sát, thở ra một hơi dài thườn thượt, rồi anh nhớ tới điều gì đó, cúi đầu mở ứng dụng nghe đọc sách mới tải về điện thoại.

Kỳ này, đề mục Người Đọc Diễn Cảm đóng góp là "Ma quỷ lảng vảng trong bóng đêm hư vô – 'Lũ người quỷ ám', Dostoevsky".

Shatov trong truyện là một nhân vật bị mưu sát vì cho là "kẻ tố giác", kết cục trùng hợp một cách kỳ lạ với Phùng Bân.

Mà người lúc ấy liên lạc với Phùng Bân, nhận lời công bố những chuyện bẩn thỉu của trung học Dục Phấn… sao lại vừa vặn tên là "Gửi Lời Thăm Shatov"?

Ai đó… hoặc một thế lực nào đó, đã dự tính được vụ huyết án này từ lúc Phùng Bân quyết định dẫn Hạ Hiểu Nam bỏ trốn ư?

Họ là người sắp đặt hay là người thúc đẩy?

Tại sao lần này họ hiện thân táo tợn như vậy?

Lạc Văn Chu đứng trong hành lang hẹp dài, hút hai điếu thuốc liền, ngẩng đầu nhìn sắc trời mờ mịt ngoài cửa sổ, trời âm u sắp có tuyết rơi. Anh nhớ tới tuần tra viên thần bí hôm đó anh và Phí Độ đụng phải trong ngõ nhỏ của Chung Cổ Lầu, cảm thấy mình như chỉ cần giơ tay là chạm đến dòng chảy ngầm cuồn cuộn dưới mặt nước yên ả.

Cục công an cường thế tham gia, như một cây cờ lê sắc bén, cạy mở góc tường che đậy những bẩn thỉu xấu xa.

Chiều hôm nay, toàn thể trung học Dục Phấn nghỉ học, cảnh sát trưng dụng văn phòng trường, tách tất cả học sinh ra nói chuyện riêng, toàn bộ các giáo viên và lao công liên can bị đưa hết về Cục công an. Các học sinh dưới áp lực cao lại được thấy ánh mặt trời rốt cuộc có em không kiềm chế nổi nói ra tình hình thực tế, sau đó thì không thể vãn hồi-

Chập tối cùng ngày, cậu nhóc béo Trương Dật Phàm giơ nắm đấm lên như siêu nhân trên áo của mình, là người đầu tiên dùng tên thật đứng ra, viết một bài dài hành văn lủng củng đăng lên mạng. Sự yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, lũ sơn dương im lặng rốt cuộc dừng bước chân hoang mang, phát ra tiếng kêu yếu ớt… dần dần hội tụ thành gầm thét.

Các bậc phụ huynh kinh hoàng ùn ùn kéo tới, suýt nữa đánh nhau ngay trước cổng Cục công an.

Công tác điều tra lấy lời khai nhốn nháo kéo dài đến mười giờ đêm, do cân nhắc đến tình hình sức khỏe và tinh thần của trẻ vị thành niên mới tạm dừng, cái miệng quạ đen xui xẻo của Đào Nhiên một lời thành sấm – cuối tuần quả nhiên phải tăng ca.

Trên đường về nhà, nói chưa được hai câu thì Phí Độ đã im lặng.

Lạc Văn Chu nghiêng đầu nhìn thấy hắn co mình trên ghế lái phụ, vẫn giữ nguyên tư thế ngồi thẳng mà ngủ, đành phải bật hệ thống quạt gió nóng lên cao nhất, cố hết sức lái vững vàng về nhà, khi vào tiểu khu mới nắm tay Phí Độ lắc nhẹ: "Dậy đi, sắp xuống xe rồi, đừng thổi gió lạnh nữa."

Phí Độ ngồi lâu lưng hơi cứng đờ, miễn cưỡng đáp một tiếng, vẫn chưa tỉnh hẳn, thừ ra nhìn phía trước, mãi đến khi Lạc Văn Chu đậu xe vào chỗ.

"Nhìn gì thế?" Lạc Văn Chu giơ tay vò đầu hắn, sờ cái cổ ấm áp, rồi lại giúp hắn quấn khăn quàng cổ chặt hơn, "Mau về nhà nào."

"Nhà anh…" Giọng Phí Độ hơi khàn khàn, hắn giơ tay chỉ, "Tại sao sáng đèn?"

111. Quyển 4 - Chương 21: Verkhhovenxki 21

Nhà Lạc Văn Chu không chỉ bật đèn, còn bật khá thoải mái, sáng trưng từ phòng khách ra đến ban công.

Lạc Văn Chu ngẩn người, xuống xe nhìn quanh, phát hiện một chiếc xe hơi gia dụng vô cùng quen thuộc đậu cách không xa: "Kỳ lạ, hôm nay đâu phải thứ Sáu."

Phí Độ không biết phải nói gì anh: "Hôm nay chính là thứ Sáu."

Lạc Văn Chu: "…"

"Thứ Sáu" như một người đẹp được gia thế và trang phục lộng lẫy tô điểm ra, lột đi ý nghĩa đằng sau tên họ này, thì bản thân nó sẽ chẳng đáng một xu, đối với người ngày lễ ngày nghỉ còn phải tăng ca, đã sống sắp mơ hồ mà nói, ngược lại càng bi phẫn hơn.

Lạc Văn Chu thở dài tang thương, vừa giục Phí Độ đi nhanh, đừng đứng bên ngoài lâu, vừa thuận miệng nói: "Không sao, không phải ở đây thiếu chỗ đậu xe à? Cũng chỉ có tối thứ Sáu thứ Bảy, hàng xóm đi ngoại ô chơi cuối tuần, mới có thể chiếm tạm vị trí đậu xe của người ta một lúc – thỉnh thoảng ba mẹ tôi sẽ nhân buổi tối thứ Sáu mang ít đồ đến cho tôi, nhưng mà hai người họ mấy tháng cũng chưa chắc 'rảnh' được một lúc, ngồi một lát là đi ngay thôi."

Phí Độ chợt dừng bước ngay trước cầu thang.

Đèn cảm ứng tiếng động trong hành lang gần đây không nhạy lắm, phải giậm chân thật mạnh mới chịu tỉnh, lúc này đang im lìm không hay biết gì.

Người Phí Độ một nửa bên ngoài một nửa bên trong, ánh đèn đường hắt vào chiếu lên vai hắn, tạo thành quầng sáng nhàn nhạt.

Ba mẹ anh đến, đột nhiên nhìn thấy một gã trai xa lạ ở nhờ, chuyện này nên tính là gì đây?

Phí Độ chần chừ, không biết nên giới thiệu mình bằng thân phận gì.

Đồng nghiệp? Bạn bè? Bạn cùng phòng? Hay là… Trong tích tắc, Phí Độ lại nhớ đến phu nhân Mục Tiểu Thanh hôm đó có duyên gặp mặt một lần ở bệnh viện, câu nói đầy ẩn ý bà để lại trước khi đi lại có ý nghĩa gì? Lạc Văn Chu đã chính thức công khai với cha mẹ à? Hay vị phu nhân ấy chỉ dựa vào trực giác của một người mẹ thuận miệng thăm dò thôi?

Những điều này đều là việc riêng của Lạc Văn Chu, Phí Độ chưa bao giờ hỏi dò, cũng chưa từng suy đoán.

Dẫu sao thì qua lại trên thể xác chỉ là cuộc vui nhất thời khi hứng đến, Phí Độ luôn cảm thấy mối quan hệ giữa mình với Lạc Văn Chu vẫn là một mớ bòng bong mờ ám khó hiểu, đi một bước tính một bước. Hắn đã từng sắp xếp tỉ mỉ cặn kẽ hết thảy của mình, giờ đây mới giật mình nhận ra, trên việc này hắn lại bỏ mặc, ngay cả chừng mực và kế hoạch cũng không có. Giống như ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh xuôi dòng, mặc kệ phương hướng, mặc kệ đá ngầm, khi nào gặp xoáy nước bị cuốn vào, hắn cũng không định vùng vẫy.

Lạc Văn Chu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Sao vậy?"

Vẻ mặt Lạc Văn Chu đương nhiên như vậy, giống như chẳng mảy may nhận thấy tình cảnh này có gì không ổn.

Phí Độ dừng lại, khéo léo hỏi thử: "Cha mẹ anh ở đây, phải chăng tôi hơi quấy rầy rồi?"

Lạc Văn Chu hơi nhướng mày, có thể là xung quanh quá tối, Phí Độ không thấy rõ biểu cảm nhỏ của anh, hoặc là Lạc Văn Chu không để lộ cảm xúc quen rồi, càng là tình cảm chân thật thì anh càng tỉnh rụi… Tóm lại, Phí Độ nhất thời không nhận ra anh có ý gì.

Liền nghe Lạc Văn Chu điềm nhiên nói: "Không sao, họ biết cậu ở đây mà. Lúc cậu nằm viện, hai người còn từng vào viện thăm, nhưng lúc ấy ý thức của cậu chưa tỉnh táo lắm, sau đó mẹ tôi còn mang cơm cho cậu, nhớ chứ?"

Phí Độ ngắn gọn đáp một tiếng, yên tâm, tự thấy đã hiểu được ý Lạc Văn Chu chưa nói ra – vậy xem ra, trước mặt cha mẹ Lạc Văn Chu, hắn nên tính là người bạn đã cứu con trai họ, "cô khổ lẻ loi" không ai chăm sóc, cả hai lại đều là nam thanh niên độc thân, cho nên trước khi các vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, hắn đến đây ở làm bạn trọ cùng giảm bớt tiền thuê, sợ rằng hai bác cũng là xuất phát từ lòng biết ơn và phép lịch sự, nghe nói hắn xuất viện đặc biệt đến thăm thôi.

Phí Độ tìm đúng vị trí của mình, cảm xúc nhấp nhô lập tức lắng xuống, thong dong trở lại thành ngài Phí chuẩn bị "gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ".

Hắn không nhìn thấy bàn tay Lạc Văn Chu buông bên người đang nắm chặt.

Mọi ngày mở cửa đều là Lạc Một Nồi đón, hôm nay đổi kiểu, phu nhân Mục Tiểu Thanh tự mình ra đón, vừa thấy Lạc Văn Chu liền mau chóng trách móc: "Sao về muộn thế, mẹ đang định gọi điện cho con đây."

Phí Độ chưa kịp chào hỏi gì, bà đã không hề khách sáo kéo hắn vào nhà, chưa chi đã thân thiết quở mắng: "Bên ngoài trời rét mướt, cháu mặc như thế cũng không ai quản, mau vào nhà cho ấm – hai đứa ăn cơm chưa?"

"Bọn con ăn rồi," Lạc Văn Chu thò đầu nhìn, "Mẹ à, mẹ đến cứu đói hay đến thăm tù vậy, chẳng còn chỗ đứng nữa rồi, mẹ muốn làm gì thế?"

Trước cửa nhà anh đã chất kín các loại thùng lớn thùng bé, ngay cả chỗ thay giày cũng không còn, Lạc Văn Chu tiện tay lục thử, phát hiện có đặc sản miền núi, thực phẩm chín, trà, trái cây, đồ ăn vặt… Còn có một chồng đồ hộp cho mèo cùng xa cực dục.

Có trời đất chứng giám, con Lạc Một Nồi sắp mười lăm cân rồi!

"Sao còn nhiều sữa như vậy, con đâu có thích uống sữa… Chậc, đồ chơi cho mèo còn nguyên bộ, mẹ được lắm, mèo ruột còn con trai là nhặt bụi tre về."

"Sữa cũng không phải là mua cho con đâu, bớt tưởng bở đi." Mục Tiểu Thanh nói, "Căng tin chỗ các con thì cơm canh ngon lành gì nổi, lắm dầu nhiều muối, giống loài da dày thịt béo húp đại ít cám heo là đủ sống như con tạm bợ vài bữa thì thôi, nhưng làm sao có thể ép uổng người bị thương ăn theo?"

Lạc Văn Chu trợn mắt nhìn Phí Độ – tên đó còn khuya mới chịu ép uổng mình, hắn chẳng những tự gọi thức ăn ngoài, còn muốn kéo cả đội hình sự hủ bại theo, khá là điên rồ. Song anh kiềm chế một lát, rốt cuộc vẫn chỉ "Hừ" một tiếng, im lặng nuốt xuống nỗi oan thiên cổ này, phẫn nộ bất bình vác đồ đạc chất đống trước cửa lên, nhịn nhục dọn dẹp.

Hai mẹ con họ từ lúc vào cửa bắt đầu đối đáp chan chát như tấu nói vậy, người ngoài căn bản không xen vào được, cho đến khi Lạc Văn Chu khiêng thùng đi rồi, Phí Độ rốt cuộc mới có cơ hội bình thản rút tay mình ra, nói với Mục Tiểu Thanh: "Sớm biết dì sắp đến, thì cháu nên về sớm một lúc đón dì, dù sao cháu chỉ là thực tập, nán lại Cục công an cũng chẳng giúp được gì."

Mục Tiểu Thanh chỉ thích nghe lời ngon tiếng ngọt không hề câu nệ của hắn, bởi vì cảm thấy cậu thanh niên này là cá mè một lứa với con trai mình, không có cảm giác tội ác khi con heo nhà mình nuôi hại đời cải trắng ngoan ngoãn, vui vẻ kéo hắn vào nhà.

Phí Độ vừa vào liền nhìn thấy Lạc Thành ngồi trên sofa phòng khách, khác với Mục Tiểu Thanh, chỉ từ ngoại hình đã có thể nhận ra quan hệ huyết thống của Lạc Văn Chu với vị tiên sinh này.

Lạc Thành tóc mai màu xám, không hề có cái bụng tròn ủng như đàn ông trung lão niên bình thường, lưng rất thẳng, vùng giữa chân mày có một nếp nhăn của người nghiêm túc ít nói cười, chỉ ngồi đó đã có cảm giác tồn tại mạnh khó tin, thuộc kiểu người vào phòng khách sạn sẽ bị dẫn đến ghế đầu… Mỗi tội trong lòng ôm con mèo hơi mất hình tượng.

Lạc Thành và Phí Độ nhìn nhau một cái, trung thanh niên hai thế hệ khôn khéo thành tinh trong tích tắc đánh giá lẫn nhau một phen, Phí Độ lơ đi bàn tay ông đang chơi trò bắt tay với mèo, hết sức khéo léo chào hỏi: "Chào chú, cháu đã quấy rầy rồi."

Lạc Thành gật đầu, sau đó "thái thượng hoàng" để con trai què chân nhường chỗ ngồi như lẽ đương nhiên lại phá lệ đứng dậy, có thể nói là hiền hòa bảo Phí Độ: "Nhìn sắc mặt tốt hơn nhiều rồi, mau tới đây ngồi đi."

Lạc Một Nồi "Ngoao" một tiếng, lăn một vòng trong lòng thái thượng hoàng, kiêu căng nhảy lên vai ông, chễm chệ đứng trên cao liếm chân.

"Cô chú đã muốn đến thăm cháu từ lâu, mà tên chày gỗ Lạc Văn Chu kia khăng khăng nói sợ quấy rầy cháu nghỉ ngơi." Mục Tiểu Thanh rất đỗi ôn hòa nói, "Cháu ở đây có quen không? Có chuyện gì cháu cứ sai nó làm, không mệt chết được đâu."

Phí Độ hơi á khẩu, bởi vì mơ hồ cảm thấy ngữ khí của Mục Tiểu Thanh hơi thân mật quá, thế là hắn rất cẩn thận nói: "Sư huynh rất quan tâm cháu ạ."

Mục Tiểu Thanh nghe xưng hô "sư huynh" này không nói gì, song khóe mắt lại tràn ngập nét cười đầy ẩn ý.

Chờ đến khi Lạc Văn Chu cực nhọc dọn xong chỗ trước cửa, hơi lo lắng thò đầu nhìn, phát hiện Phí gia khó hầu nhà họ và ông cụ càng khó hầu hơn thế mà đã chuyện trò vui vẻ.

Chẳng biết hắn lại moi từ đâu ra khuôn mặt "tuổi trẻ tài cao". Phí Độ rất giỏi đối phó đàn ông trung lão niên kiểu này, dẹp sạch sẽ bộ dạng con nhà giàu ăn chơi đàng điếm không sót tí tẹo nào, hai người chiếm hai góc sofa, hệt như bên đầu tư và người phát ngôn của chính phủ chuẩn bị cùng nhau phát triển khu vực trung tâm thành phố.

Không biết Phí Độ nói gì mà Lạc Thành gật lấy gật để, ông đội trên đầu một con mèo to đùng, mặt mày hiếm khi giãn ra, còn thuận miệng bình luận một cách nghiêm trang: "Ý tưởng của cháu rất tốt, trở về cân nhắc hoàn thiện một chút, viết một bản báo cáo tường tận nộp cho…"

Mục Tiểu Thanh vội ho một tiếng, nhét một múi quýt vào miệng ông, cắt ngang ông chồng nhà mình nói lung tung không đúng lúc.

Thời gian quả thật đã quá muộn, nghe nói Cục công an ngày mai lại là một ngày tăng ca như địa ngục, Lạc Thành và Mục Tiểu Thanh cũng không nán lại lâu, chỉ ngồi một lúc rồi đứng dậy chuẩn bị về. Phí Độ lễ phép chu toàn, đương nhiên muốn ra tiễn, lại bị Mục Tiểu Thanh đẩy vai trở về.

"Cháu đừng ra ngoài," Mục Tiểu Thanh nói, lại quay sang Lạc Văn Chu dặn dò một câu, "Con lớn hơn người ta mấy tuổi, vốn nên bao dung nhiều, về sau ở nhà dẹp bớt tính nết thiếu gia đi, nghe chưa?"

Câu việc nhà việc cửa này quá mờ ám, Lạc Văn Chu uể oải đáp một tiếng, Phí Độ thì sửng sốt.

Lúc này, Lạc Thành mở miệng bảo Phí Độ: "Nghe nói cha mẹ cháu bây giờ đều không còn bên cạnh, sau này gặp phải chuyện gì thật sự không qua được, thì có thể tìm cô chú."

Phí Độ ngờ ngợ trong lòng, nhìn đôi mắt giống Lạc Văn Chu, thấy Lạc Thành lại mỉm cười với hắn như có như không, thần sắc trên khuôn mặt không nổi giận tự có uy kia gần như là hiền từ.

Phu nhân Mục Tiểu Thanh vẫy tay chào cả hai, lại cho tay vào túi quần chồng sưởi ấm, cười tủm tỉm nói: "Thằng bé 'to xác' nhà cô chú từ nhỏ vô tâm vô tư, rất nhiều năm rồi chưa thấy ai khiến nó khóc chảy cả nước mũi…"

Không đợi bà nói xong, Lạc Văn Chu đã la lên một tiếng "Tạm biệt", đóng sầm cửa lại, chặn đoạn sau của Mục Tiểu Thanh ở bên ngoài.

Mục Tiểu Thanh và Lạc Thành vừa đi, phòng khách khi nãy ồn ào lập tức yên tĩnh hẳn. Lạc Văn Chu biết hai ông bà già ấy là không kiềm chế được chạy tới thăm người, mới đầu còn ổn, song cuối cùng giọng điệu như dặn con dâu, trong lòng Phí Độ có kính chiếu yêu, tí tẹo manh mối cũng có thể bị hắn chiếu thông thấu, đừng nói thái độ rõ ràng như thế.

Lạc Văn Chu mãi không cho hai người tới, chính là sợ họ tùy tiện chọc thủng lớp giấy mỏng kia. Song chuyện đến trước mắt, anh lại không khỏi hơi chờ mong Phí Độ có thể cho anh một tẹo phản ứng – bất kể là phản ứng tốt hay xấu, dù gì cũng có thể tháo gỡ một chút sốt ruột trù trừ tại chỗ.

Anh rất mâu thuẫn, nhất thời không dám nhìn vẻ mặt Phí Độ, chỉ làm bộ chẳng hề để ý mà than phiền một câu: "Đến cũng không báo trước một tiếng, thật giỏi gây phiền phức, thôi tôi đi hâm sữa đây."

Ánh mắt như thực thể của Phí Độ nặng trịch bám theo sau lưng anh, nhìn anh xé một hộp sữa, rót một ít ra cái đĩa nhỏ cho Lạc Một Nồi, lại đổ nốt số còn lại vào ly, thêm một thìa mật, nhét vào lò vi sóng.

Lạc Văn Chu biết Phí Độ đang nhìn mình, song anh không chắc lắm hàm nghĩa trong ánh mắt hắn, động động đầu lưỡi, năm lần bảy lượt muốn gợi chuyện đập tan sự trầm mặc gây xấu hổ này, mà vắt hết óc cũng chưa nghĩ ra phải nói gì, lưng rịn mồ hôi, nhà bếp rộng lớn yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng lò vi sóng rất nhỏ.

Lúc này, lò vi sóng "Tít" một tiếng, Lạc Văn Chu định thần lại, đưa tay kéo cửa, bỗng nhiên một bàn tay từ phía sau giơ tới nắm lấy cổ tay anh.

Lạc Văn Chu giật mình, vừa rồi hồn lìa khỏi xác lại không biết Phí Độ tới gần từ khi nào.

"Rốt cuộc anh đã nói thế nào với cha mẹ anh?" Phí Độ khẽ vuốt ve cổ tay anh, hơi trêu đùa mà hỏi, "Tôi thấy hiểu lầm lớn quá rồi đấy."

Yết hầu Lạc Văn Chu khẽ nhích nhích.

Phí Độ cười nhẹ một tiếng, chọc một cái vào chỗ mẫn cảm nhất dưới tai anh, tay kia thì đẩy vạt áo sơ mi của Lạc Văn Chu ra: "Ban nãy làm tôi sợ hết hồn, phải chăng sư huynh nên bồi thường tôi một chút? Kỹ thuật của tôi thật sự tốt lắm, anh thử xem, bảo đảm…"

Lạc Văn Chu đè cái tay dê xồm của hắn lại.

Phí Độ định lật sang trang sự xấu hổ này, Lạc Văn Chu rất thức thời, đương nhiên hiểu, chỉ cần bản thân anh thuận nước đẩy thuyền, là có thể hưởng thụ một cuộc vui không hề có gánh nặng trước đợt tăng ca cuối tuần chết tiệt, sau đó mọi người cùng nhau vui vẻ duy trì sự mập mờ trước đó, hoạt sắc sinh hương mà tiếp tục như vậy.

Chờ đợi nước chảy thành sông dài lê thê… hoặc là mỗi người một ngả.

"Quá hấp tấp rồi." Lạc Văn Chu tự nhủ với lòng.

Sau đó anh kéo tay Phí Độ khỏi người mình, quay lại nhấn từng chữ nói: "Cha mẹ tôi vẫn tương đối thả rông tôi, đặc biệt là sau khi trưởng thành, chỉ cần phương hướng lớn không sai, thì họ không hay can thiệp – tôi hẹn hò với ai, có bạn trai hay bạn gái, công việc thế nào, đều là chuyện của tôi, họ không hay can dự."

Phí Độ mơ hồ nhận ra anh muốn nói gì, sững sờ nhìn anh.

"Cũng không phải là hiểu lầm gì," Lạc Văn Chu không tự chủ được hơi mạnh tay, cổ tay Phí Độ bị anh siết hơi đau, "Hôm nay họ đặc biệt đến đây thăm cậu, lại có thái độ này, là vì tôi đã chính thức nói với họ…"

Phí Độ tự dưng hơi bối rối, vô thức muốn ngắt lời anh: "Sư huynh."

"… Cậu là người tôi muốn ở bên suốt đời."

112. Quyển 4 - Chương 22: Verkhhovenxki 22

Biểu cảm của Phí Độ cứng đờ rất lâu, tựa hồ bị nhiệt độ âm 5 độ bên ngoài đóng băng, Lạc Một Nồi đã liếm xong ít sữa trên đĩa, dựng thẳng đuôi đi tới cọ ống quần hắn, bấy giờ hắn mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, khẽ cử động, đôi tay như kìm sắt của Lạc Văn Chu như có chốt gì, lập tức buông ra, mặc hắn rút cổ tay mình về.

Phí Độ cúi đầu nhìn con Lạc Một Nồi ngoại cỡ, sau đó nở nụ cười: "Thật hay giả vậy, hù chết tôi rồi."

Dòng máu như nham thạch nóng chảy trong tim Lạc Văn Chu thoáng nguội đi, nó xô trái tông phải không cách nào khống chế dừng lại, dần dần rơi xuống đất thành một đống tro núi lửa dày cộm.

Anh ý thức được mình đã chọn không đúng thời cơ.

Từ khi để Phí Độ ở bên cạnh, dường như anh luôn nôn nóng, luôn không cầm lòng được. Tiến độ dự tính phải như khe nhỏ sông dài lúc trước đã suy nghĩ kỹ càng biến thành chó hoang đứt xích – không nhịn nổi chạm vào hắn, không nhịn nổi tình cảm như vỡ đê trong tim, không nhịn nổi lắm miệng nói lời dư thừa… không chỉ một câu.

Chẳng qua mới vài ngày mà anh đã liên tiếp "kế hoạch không theo kịp thay đổi", tưởng tượng vốn trăm ngàn chỗ hở đã thành miếng giẻ rách bươm vá không được.

Đôi cha mẹ phải gió chuyên hại con trai kia lại còn tới phá rối thêm.

Có lẽ cái gọi là "thông thạo" do tuổi tác và sự từng trải tạo thành đều chỉ là biểu hiện giả dối, rất nhiều lúc, thông thạo chỉ là sau khi qua hết ngàn cánh buồm, đã nguội lạnh rồi, chán ngán rồi, không rung động nữa mà thôi.

Tiếc rằng đã đi đến bước này, muốn quay đầu lại là không thể.

Lạc Văn Chu cảm thấy mình thật sự đã dọa Phí Độ, vì thế anh hơi dịu giọng hơn: "Cậu chỉ muốn nói việc này với tôi?"

Phí Độ suy nghĩ một chút, đoạn lui về sau vài bước, lôi một cái ghế dựa trong nhà ăn ra ngồi, khuỷu tay chống lên bàn ăn, ngón tay chống trán, chốc chốc ấn huyệt thái dương, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, nói: "Tôi cho là anh tương đối hiểu tôi."

Lạc Văn Chu: "Tôi tương đối hiểu mặt nào của cậu?"

"Đương nhiên không phải mặt đó," Phí Độ thuận miệng nói đùa, thấy Lạc Văn Chu không hề có ý định cổ vũ, hắn liền thôi đùa giỡn, vẻ mệt mỏi lại chầm chậm hiện lên. Phí Độ trầm mặc một lúc, "Tôi nhớ trước đây anh không chỉ một lần cảnh cáo tôi, hãy tuân theo quy củ một chút, đừng để một ngày kia trải nghiệm xe chở tù của các anh."

"Nếu tôi nhớ không lầm, hôm truy bắt Triệu Hạo Xương, ở dưới màn trời, tôi đã xin lỗi rồi." Lạc Văn Chu lấy sữa đã hâm nóng ra, đẩy từ đầu kia bàn ăn tới, ly sữa chuẩn xác dừng trước mặt Phí Độ, không bắn ra một giọt, "Cậu còn có thể soi chuyện khác không?"

Phí Độ ngậm miệng chốc lát, bởi vì trong lòng hắn nhất thời có ngàn đầu vạn mối, khiến người ta hoa cả mắt, dù hắn giỏi ăn nói cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên.

"Không, kỳ thực anh không cần xin lỗi, anh cũng không sai, năm ấy tôi không ra tay giết cha, là vì khả năng có hạn, tôi không làm được. Trong lúc điều tra Phí Thừa Vũ, các anh phát hiện một nhóm người khác đang theo dõi ông ta, đó quả thật là người của tôi, do tôi thuê từ vài đường không hợp pháp lắm. Sau đó các anh rút đi, những người này chỉ trong một đêm toàn bộ mất tích một cách lạ lùng, bản thân làm nghề màu xám, cũng chẳng ai báo cảnh sát, thành thử đều rơi vào kết cục sống không thấy người chết không thấy xác – đó là cảnh cáo của Phí Thừa Vũ dành cho tôi, tôi còn chưa đủ cứng cánh, không làm gì được ông ta, vì thế tôi mới dừng lại, không phải do đạo đức và pháp luật gì đó ràng buộc."

Lòng Lạc Văn Chu bắt đầu không ngừng chùng xuống: "Cho nên?"

"Đội trưởng Lạc, anh làm cảnh sát hình sự tuyến một nhiều năm như vậy, biến thái từng gặp không một ngàn cũng tám trăm, anh nên tin tưởng trực giác ban đầu của mình, tôi quả thật chính là 'loại người đó' – trời sinh đại não khiếm khuyết, ý thức đạo đức và trách nhiệm thấp hơn mức bình thường, dopamine và serotonin phân bố khác thường, chẳng cách nào cảm nhận hỉ nộ ai lạc bình thường, cũng chẳng cách nào xây dựng quan hệ ổn định dài lâu với người khác… Không khéo cả đến 'tình yêu' là gì cũng chẳng cảm nhận được."

Lạc Văn Chu dựa lên bức tường cạnh nhà ăn, cái đồng hồ treo trên đầu không dừng một giây – cái đồng hồ này hỏng đã lâu, luôn sai giờ, được Phí Độ tháo ra sửa lại.

Nghe đến đó anh lạnh lùng nói: "Không có ý đó với tôi, không thích tôi, thì cậu có thể nói rõ ra."

Phí Độ có một chớp mắt há miệng muốn giải thích điều gì, song nhanh chóng nhịn xuống.

Hứa hẹn "ở bên suốt đời" nặng trịch của Lạc Văn Chu đè hắn gần như không thở nổi, phản ứng bản năng nhất là hoảng hốt trốn tránh, phải dốc hết sức mới giữ được phong độ lịch sự.

Hắn như một kẻ lang thang đi trên băng mỏng trong đêm dài vô tận, không hề biết "suốt đời" chỉ về hướng vực thẳm khe sâu không nhìn thấy nào.

Phí Độ lặng im một lúc, rốt cuộc chỉ khô khốc nói: "Xin lỗi."

"Vậy tại sao phải hết lần này đến lần khác trêu ghẹo tôi?" Lạc Văn Chu hạ giọng cực thấp, giống như ngực chặn đầy đá, âm thanh ấy phải chui qua kẽ các tảng đá, mỗi một lời nghiến "ken két", "Tôi đã cảnh cáo cậu, cự tuyệt rất nhiều lần, tại sao cậu còn muốn…"

Phí Độ vẻ mặt hờ hững tránh né ánh mắt anh.

Lạc Văn Chu dừng lại, đột nhiên cảm thấy quá đỗi vô nghĩa, anh đứng tại chỗ lặng im một lát, nặng nề thở ra một hơi, sau đó sải bước đến thư phòng, đóng sầm cửa lại.

Lạc Một Nồi bị tiếng đóng cửa kinh thiên động địa này hù giật nảy mình, "Ngoao" một tiếng xù lông lên, nghển cổ nhìn quanh, chẳng biết tên hốt phân bị bệnh gì. Nó cảnh giác xù lông một lúc, thấy không ai ngó ngàng tới mình, liền mù tịt chạy chầm chậm tới chỗ Phí Độ, nhảy lên bàn ăn thô lố mắt nhìn hắn.

Phí Độ giống như đã bất động, im lặng nhìn nó chốc lát, ngàn đầu vạn mối om sòm trong lòng lại yên lặng đi, ngực hắn trống rỗng và trắng xóa một màu, không một âm thanh gì.

Một hồi lâu, tự dưng hắn lại nhớ tới một câu lúc ban ngày ở trong phòng thẩm vấn của Cục công an hắn dùng để dẫn dụ Hạ Hiểu Nam – "Có thể cả đời em cũng không còn được gặp một nam sinh thích em như thế nữa."

Phùng Bân với Hạ Hiểu Nam giống như Lạc Văn Chu với hắn, đều là vận may như sự cố ngoài ý muốn, cuộc đời một người đại khái chỉ có thể cầu mong xa xỉ một lần.

Mà trong cuộc đời không nhìn thấy điểm cuối về sau, có thể có một chút hồi ức là đã rất quý giá rồi. Tuy rằng hồi ức hơi ngắn.

Nhưng cũng không hề gì, tất cả "hồi ức" trên đời đều ngắn ngủi cả.

Phí Độ chầm chậm giơ tay tới Lạc Một Nồi, Lạc Một Nồi thoạt tiên ngửa đầu né tránh theo bản năng, ngay sau đó lại do dự tiến tới, thử ngửi bàn tay hắn giơ lên, ngửi một vòng từ trong ra ngoài, cuối cùng nó thôi cảnh giác, cúi đầu cọ cọ lòng bàn tay hắn.

Phí Độ rốt cuộc cẩn thận đặt tay lên cái lưng mềm mượt của Lạc Một Nồi, khẽ khàng vuốt ve vài cái từ đỉnh đầu nó xuống.

Thì ra mèo là như vậy, lông mượt mà, rất mềm mại, lại khác với vật phẩm bằng lông – chân lông ấm áp, đặt tay lên có thể cảm nhận được hô hấp dài lâu và tiếng tim đập nhè nhẹ.

Là một sinh mạng bé nhỏ chẳng buồn chẳng lo.

Lạc Một Nồi híp mắt rên "hừ hừ" một lát, chốc chốc vẫy đuôi, phát ra tiếng rên rất õng ẹo.

Phí Độ gần như điềm tĩnh hòa nhã sống chung hòa bình với nó chốc lát, ngài mèo được hầu hạ thoải mái, cuộn tròn mình lại, đôi mắt híp lại từ từ nhắm vào, ngủ ngay tại chỗ.

Phí Độ yên lặng lấy tay về, cầm di động đi đến cửa thư phòng, gõ ba cái không nhẹ không mạnh: "Mấy ngày nay cảm ơn anh đã chăm sóc."

Lạc Văn Chu không trả lời hắn.

Phí Độ cũng không nán lại lâu, quay người lấy áo khoác và khăn quàng cổ treo trên giá áo trước cửa, chuẩn bị đi tìm một khách sạn gần đây nghỉ tạm một đêm trước, rồi ngày mai lại nghĩ cách kêu người quét dọn sơ ngôi nhà nhỏ bỏ không đã lâu để dọn về ở.

Đêm hôm khuya khoắt, từ ngôi nhà ấm áp đi ra đêm đông buốt xương, quả thật cần một chút dũng khí. Phí Độ thở dài, chỉ nghĩ thôi mà tay chân đã lạnh run như phản xạ có điều kiện rồi.

Song ngay khi hắn vừa choàng áo khoác lên, còn chưa kịp cho tay vào tay áo, cửa thư phòng đóng chặt đột nhiên bị tung mạnh từ bên trong.

Lạc Một Nồi xui xẻo mới nhắm mắt thì lại bị gió mạnh lướt qua đánh thức, cũng chẳng biết đã trêu ghẹo gì ai. Nó phẫn nộ gào lên một tiếng, nhanh như chớp chui vào phòng ngủ phụ bỏ không nhiều ngày của Lạc Văn Chu, không chịu ra nữa.

Phí Độ còn chưa kịp quay đầu, thì đột nhiên bị kéo lại từ phía sau, hắn không kịp đề phòng lảo đảo nửa bước, áo ngoài mới khoác hờ thoáng cái rơi xuống đất.

Lạc Văn Chu nắm khăn quàng cổ của hắn, để không biến thành quỷ treo cổ trong đêm bình an, Phí Độ đành phải lui lại theo lực kéo của anh, bị Lạc Văn Chu đè lên bức tường chật hẹp ở cửa.

"Tôi hỏi cậu hai việc," Lạc Văn Chu mặt trầm như nước nói, "Thứ nhất, không thích tôi, tại sao khi xe của Trịnh Khải Phong nổ, cậu nhất định phải làm điều thừa thãi che trước mặt tôi?"

Phí Độ: "Tôi…"

Lạc Văn Chu căn bản không thèm nghe hắn nói: "Thứ hai, cậu đã là một tên biến thái không đau không ngứa, không biết yêu hận, tại sao dưới hầm nhà cậu có thiết bị giật điện và gây nôn? Tôi làm cảnh sát hình sự tuyến một nhiều năm như vậy, biến thái từng gặp không một ngàn cũng tám trăm, chưa từng nghe nói ai trong số họ là vì thích hành hạ mình mà vào!"

Đồng tử Phí Độ chợt co lại, sau đó hắn vô thức giãy giụa.

Trấn áp hắn không hề khó khăn hơn trấn áp Tiêu Hải Dương, Lạc Văn Chu vặn hai tay hắn ra sau lưng, giật khăn quàng cổ lỏng ra, nhanh nhẹn quấn quanh tay hắn ba vòng, thắt nút chặt lại, lạnh lùng cười nhạo một tiếng: "Cậu Phí à, cậu lười tập thể dục quá!"

Phí Độ bị Lạc Văn Chu lôi vào phòng khách, ném lên sofa ngay gần đó, đôi chân dài đụng vào bàn trà, đĩa quýt ban nãy chuẩn bị để tiếp đãi Lạc Thành và Mục Tiểu Thanh rào rào rơi xuống đất, cũng chẳng ai thèm để ý.

Lạc Văn Chu xé áo sơ mi cần dày công giặt ủi ngoài tiệm của Phí Độ, khuy áo đứt ra sượt qua cằm hắn chạy trốn, anh giơ tay ấn ngực hắn – cơ thể này dẫu sao cũng còn trẻ, khả năng phục hồi và trao đổi chất đều mạnh, các vết sẹo cũ rất nhiều năm chỉ còn lại dấu mờ mờ, cần bật đèn thật sáng mới có thể nhìn thấy vài dấu rất nhạt.

"Cậu dùng hình xăm dán che vết giật điện, không sợ bị thương nội tạng? Cậu không sợ bất cẩn im hơi lặng tiếng chết trong tầng hầm trống rỗng nhà mình?" Lạc Văn Chu từ bên trên nhìn xuống hắn, "Hôm đó từ bệnh viện Hằng Ái trở về, nếu tôi không dùng sức mạnh lôi cậu ra, cậu định làm gì?"

Phí Độ từ nhỏ chơi chung với một đám ăn chơi trác táng, xấu hổ có hạn, tới lúc hưng phấn cởi truồng chạy rông cũng chẳng có gì ghê gớm. Thế nhưng, lúc này Lạc Văn Chu ra tay xé rách tựa hồ không chỉ là một chiếc áo sơ mi, mà là cái xác hắn bao trên xương thịt. Phí Độ từ thuở chào đời lần đầu tiên cảm nhận được nỗi sợ hãi không thể nói rõ, hoảng quá làm bừa dùng đầu gối thụi anh: "Buông ra…"

Lạc Văn Chu nhận lấy không né tránh, đầu gối rắn chắc đập thành tiếng trầm đục nghe thôi đã thấy đau. Phí Độ cứng đờ người, lỡ mất thời cơ phản kích, để Lạc Văn Chu đè đầu gối dùng sức mạnh tách ra, khớp xương "rắc" khẽ một tiếng, hắn vô thức nhắm mắt lại.

Nhưng hai người cứ giằng co một lúc lâu bằng tư thế như báo trước một vụ bạo hành này, mà Lạc Văn Chu chưa chạm đến một sợi tóc hắn.

"Tôi thật hận không thể…" Một hồi lâu, Lạc Văn Chu thở dài, cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên đôi môi khô khốc của hắn, thì thầm, "Moi tặc tâm lạn phế của cậu ra xem thử."

Nói đoạn anh thả lỏng khống chế, lôi tấm chăn mỏng trên cái ghế lắc kê cạnh sofa ném lên người Phí Độ, có phần mệt mỏi day day ấn đường: "Muộn quá rồi, cậu tắm rửa ngủ đi. Tôi về… tôi về phòng mình…"

"Tầng hầm đó trước kia là của Phí Thừa Vũ," Phí Độ không hề nhúc nhích, đột nhiên mở miệng khe khẽ, "Phí Thừa Vũ là một kẻ cuồng ngược đãi, nếu mẹ tôi làm trái 'quy củ' của lão, sẽ bị lão lôi xuống hầm trừng phạt."

Lạc Văn Chu phút chốc ngẩn ra, tim đập như điên, anh vô thức nín thở, âm thầm hít sâu vài hơi mới ổn định được giọng nói, hỏi khẽ: "Quy củ gì?"

"Rất nhiều, tôi cũng chẳng kể hết được, ví dụ như không được trò chuyện với người ngoài – kể cả cô giúp việc và người quét dọn vệ sinh, cấm bà tiếp xúc ánh mắt với người khác, cấm bà chạm vào sách và chương trình ti vi ngoài phạm vi lão cho phép… Thời gian biểu hằng ngày của bà đều cố định, bảy giờ rưỡi dậy, tám giờ vào bàn ăn, tám giờ rưỡi bắt đầu dọn bình hoa trong nhà, thay hoa mới, thời gian sai lệch hơn một phút là sẽ bị lão kéo xuống hầm – giật điện không tính là gì, đó đã là thủ đoạn rất nhẹ rồi." Phí Độ thấp giọng nói, "Phí Thừa Vũ cho rằng, đây là cách lão biểu đạt tình yêu. Anh không chỉ muốn có được xác thân một người, còn phải có được tinh thần người ấy, cất cả người vào một cái bình thủy tinh, để mỗi một nhánh của người ấy đều mọc ra theo ý mình, thì người này mới tính là thuộc về mình. Lúc làm những việc này lão không hề tránh tôi, dưới tầng hầm của lão thậm chí có một chiếc bàn học của trẻ con."

Lạc Văn Chu bỗng nhiên hơi khó thở: "Ông ta có từng… có từng…"

"Ngược đãi tôi?" Phí Độ dừng một thoáng, sau đó thần sắc không thay đổi nói, "Không có, tôi là người thừa kế, Phí Thừa Vũ thậm chí cho rằng tôi là đại diện cho một phần của lão, lão sẽ không làm gì tôi."

Trái tim Lạc Văn Chu thắt lại thoáng buông lỏng ra, anh thở phào nhẹ nhõm, khẽ khàng đi tới ngồi cạnh Phí Độ.

"Từ sau khi hiểu chuyện, tôi luôn rất muốn thoát khỏi lão, nhưng cũng chỉ là muốn, chứ chưa làm gì – cho đến khi bà tự tử." Phí Độ thì thào, "Bà bị nhốt trong lồng giam của ác ma, bên cạnh chỉ có một kẻ không chút động lòng là tôi đây. Sự méo mó và ngược đãi thời gian dài khiến tinh thần bà không bình thường, ngoài trầm cảm ra thì bà còn mắc chứng hoang tưởng bị hại rất nặng, cho rằng trong không khí toàn là những cái đầu thò ra giám thị mình, dù là lúc ở một mình với tôi, bà cũng tuyệt nhiên không dám nói một câu ngoài 'phạm vi quy định'. Phí Thừa Vũ yêu cầu bà mỗi tối trước khi đi ngủ đọc sách một tiếng cho tôi nghe, thế là bà mất hai năm, cẩn thận trộn những lời mình muốn nói vào số sách đó, toan tính lặp lại bơm vào đầu tôi khái niệm 'tự do'… Có thể là phản ứng của tôi quá lạnh nhạt chăng? Đọc xong quyển sách cuối cùng, bà rốt cuộc tự mình biểu diễn cho tôi xem thế nào là 'không tự do, chẳng thà chết'."

"Xin lỗi," Phí Độ thì thào như nói mớ, "Thật ra ngay từ đầu tôi đã biết bà tự tử, sở dĩ lúc ấy khăng khăng không chấp nhận kết luận tự tử, không bỏ cuộc mà quấy rầy các anh, ép các anh điều tra đi điều tra lại, kỳ thực là muốn lợi dụng các anh gây phiền phức cho Phí Thừa Vũ và bọn chúng."

Lạc Văn Chu: "… Bọn chúng?"

"Anh có biết quan hệ ký sinh không?" Phí Độ nói, "Tôi cung cấp cho anh chất dinh dưỡng, carbohydrate, anh cung cấp cho tôi sự bảo vệ và nguyên tố vi lượng… Sau lưng Phí Thừa Vũ có một con thú ký sinh như vậy đấy."

113. Quyển 4 - Chương 23: Verkhhovenxki 23

Buổi tối hôm truy bắt Trịnh Khải Phong, Phí Độ từng úp mở chỉ ra cho Lạc Văn Chu biết về mối quan hệ bí ẩn mà đáng sợ giữa thế lực nào đó sau lưng Chu Thị – với vụ án buôn bán giết hại bé gái của ba thế hệ nhà họ Tô.

Vụ án Chu Thị, đoàn xe tử thần, tội phạm truy nã được nuôi…

Còn có Dương Ba của Chu Thị, Dương Ba không dưng được Trịnh Khải Phong coi trọng, rõ ràng là thùng cơm sơn vàng, lại có thể làm trợ lý đặc biệt cho Chu Tuấn Mậu. Cha Dương Ba cũng chết trong một vụ tai nạn giao thông lạ lùng, nghe nói lúc ấy ông ta tông chết một đoàn đội hạng mục, mà kẻ được lợi lớn nhất có một cổ đông ẩn hình tên là "quỹ Quang Diệu", trùng hợp là người sở hữu quyền sử dụng vùng Tân Hải nơi Hứa Văn Siêu xử lý thi thể các bé gái.

Sau đó nhớ lại, Lạc Văn Chu quả thật đã từng tra xét tuyến đường này, có điều lúc ấy sự tình quá nhiều và phức tạp, điều tra cũng chỉ sơ sơ chứ không thể đào sâu.

Thêm nữa, vụ tai nạn lạ lùng của Phí Thừa Vũ với thời gian tử vong của ông cảnh sát già Dương Chính Phong có sự trùng hợp kỳ lạ, Đào Nhiên từng suy đoán, trong ngàn vạn mối liên hệ và dòng chảy ngầm khổng lồ sau lưng nó, Phí Độ nhất định là người biết nhiều nhất.

Lúc này, hắn như một con trai ngàn năm thành tinh, rốt cuộc hơi há miệng, vén lên một góc cái thế giới bóng quỷ chờn vờn, đã khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Lạc Văn Chu hỏi: "Con 'thú ký sinh' mà cậu nói, là chỉ 'quỹ Quang Diệu' kia?"

"Công ty chỉ là vỏ bọc, như một chân của con rết trăm chân, một vòng trên mạng nhện, chẳng có giá trị gì, ngược lại nếu anh tùy tiện động vào nó, sẽ dễ đánh rắn động cỏ, kẻ khống chế sau lưng cũng rất dễ dàng kim thiền thoát xác." Phí Độ nói khẽ, "Nuôi tội phạm truy nã, giết người mua hung, thậm chí là thành lập mạng lưới quan hệ khổng lồ, đều cần khoản tài chính lớn – Phí Thừa Vũ định kỳ quyên trợ và cho bọn chúng lợi ích, nuôi chúng, những kẻ này thì không từ thủ đoạn nào dọn sạch chướng ngại giúp lão."

Năm xưa khi điều tra vụ án mẹ Phí Độ tự tử Lạc Văn Chu đã từng tiếp xúc Phí Thừa Vũ này, trong ấn tượng thì đó là một người đàn ông lịch sự và lạnh lùng, rất phong độ, song với cái chết của vợ, ngoại trừ sự giật mình ban đầu, hoài niệm và thương cảm đều nhạt, ít nhiều có vẻ bạc tình.

Nhưng Lạc Văn Chu nhớ viên cảnh sát dày dạn kinh nghiệm đến hỗ trợ đã dạy anh, trong tình huống như vậy, phản ứng như Phí Thừa Vũ mới là bình thường. Bởi vì một người phụ nữ quanh năm tinh thần thất thường sẽ mang đến cho người nhà sự tra tấn và khổ sở lâu dài, giữa vợ chồng không có máu mủ và các ràng buộc khác, vốn là chim cùng rừng. Phí Thừa Vũ gia nghiệp khổng lồ mà không bỏ mặc vợ con, chỉ thường niên vắng nhà dấn thân vào sự nghiệp, đã là phẩm hạnh đàng hoàng hiếm thấy rồi, nghe nói vợ chết, có suy nghĩ giải thoát là nhân chi thường tình – ngược lại nếu ông ta tỏ ra đau đớn không muốn sống, còn đáng hoài nghi hơn.

Hiện giờ xem ra, nhất cử nhất động của Phí Thừa Vũ lúc đó đều đã qua tính toán tỉ mỉ, ngay cả bậc tiền bối hơn hai mươi năm trong nghề cũng bị đánh lừa!

Trong nhà ấm áp như mùa xuân, lưng Lạc Văn Chu lại rịn mồ hôi lạnh: "Làm sao cậu biết được, đến cả những việc này mà Phí Thừa Vũ cũng không tránh cậu à?"

Phí Độ giãy ra được khăn quàng cổ trói trên tay, hơi nhếch nhác ngồi dậy. Hắn mặc kệ áo sơ mi khi nãy bị Lạc Văn Chu xé rách, tiện tay vuốt mái tóc rối tung, ánh mắt bình tĩnh như hai mảnh thủy tinh khảm vào hốc mắt, trong suốt, lạnh buốt, dường như đại bi đại hỉ và thất hồn lạc phách vừa rồi hoàn toàn đều là ảo giác, chẳng để lại một tẹo dấu vết nào.

Tiếp đó hắn đứng dậy, mở cửa tủ bát nhìn vào.

Lạc Văn Chu thót tim, bởi vì khiến Phí Độ chịu mở miệng đã là quá khó khăn, có thể do sự bức ép của anh, hắn sẽ tiết lộ một chút manh mối, nhưng không chừng lát sau định thần rồi hắn lại co về. Hắn nói hay không và nói bao nhiêu thì cần dựa hết vào vận may, Lạc Văn Chu chỉ sợ to tiếng sẽ thổi tan vận may này.

Anh vô cùng nóng ruột, mà ngoài miệng lại không dám hối thúc, chỉ dịu giọng hỏi: "Cậu tìm gì vậy?"

Phí Độ nhíu mày: "Có rượu không?"

Rượu đương nhiên là có, ngày lễ ngày tết khi thăm người thân bạn bè, mọi người không tránh khỏi tặng nhau mấy chai rượu vang. Nhưng Lạc Văn Chu nhìn bóng lưng giống như loạng choạng của Phí Độ, thật sự không muốn cho hắn uống lắm, băn khoăn một lúc lâu, mới không biết lôi từ đâu ra một chai nghe nói độ ngọt cao nhất, độ cồn thấp nhất, rót tí xíu chỉ vừa dính đáy ly cho hắn.

Cồn ấm áp rất nhanh theo máu chảy vào các xương, thoáng xua tan giá lạnh không nói ra lời, đại não như ngâm nước bùn lạnh buốt ngược lại hơi tỉnh táo.

Phí Độ cầm ly rượu không, nhưng không yêu cầu ly thứ hai – hắn trời sinh rất hiểu thế nào là "một vừa hai phải".

"Xin lỗi, tôi chưa từng nói với anh những việc này, tại vì hơi phức tạp, nhất thời không làm rõ được." Phí Độ dừng lại, theo mạch suy nghĩ trở về một mở đầu rất xa xưa, "Tôi có một ông ngoại chưa từng gặp mặt, thuộc nhóm người 'ra khơi' sớm nhất, khi còn sống tích góp được một ít gia sản, ngày xưa từng rất phản đối mẹ tôi cưới Phí Thừa Vũ, mà không lay chuyển được cô con gái bị quỷ ám, sau khi họ kết hôn một dạo từng không qua lại với họ."

Lạc Văn Chu không biết tại sao câu chuyện lại thay đổi nhân vật chính, thoáng cái từ tình tiết vụ án chuyển sang phim gia đình, nhưng cũng không vội vã đặt câu hỏi, thử nói tiếp một câu theo lời hắn: "Bởi vì ông cụ tinh mắt, nhìn ra ba… Phí Thừa Vũ có vấn đề?"

"Nếu Phí Thừa Vũ muốn, lão có thể ngụy trang thành bất cứ một loại người nào trên thế giới, không dễ lộ ra sơ hở đâu." Phí Độ cười, nụ cười thoáng qua, lại tiếp tục, "Kẻ cuồng ngược đãi đầu tiên phải âm thầm cắt đứt các mối quan hệ xã hội của mục tiêu hành hạ – ví dụ như cha mẹ, họ hàng, bạn bè… để người đó không còn ai giúp đỡ, đồng thời bôi đen hình tượng người đó, dẫn đến cầu cứu cũng chẳng ai tin, đây là bước đầu tiên, như thế anh mới có thể không kiêng dè gì mà không ngừng đàn áp lòng tự tôn, hủy hoại nhân cách, khống chế chặt chẽ mục tiêu trong tay."

Trong lòng Lạc Văn Chu mơ hồ thấy không thích hợp, bởi vì anh cảm thấy khi Phí Độ nói đến những điều này, hắn như một học giả chân chính chuyên ngành tâm lý tội phạm, đầy học thuật và khách quan – giống như điều hắn đang nói không phải là nỗi đau điếng người vậy.

"Bạn bè bình thường gây chia rẽ vài lần là rất dễ dàng sinh ra hiểu lầm không qua lại nữa, hơi thân thiết hơn cũng chung một đạo lý, chỉ hơi tốn công hơn mà thôi. Thân thích bên nhà mẹ tôi đã ly tán từ thời chiến tranh xã hội cũ, còn giữ liên lạc không nhiều, không có bảy cô tám dì, bớt được không ít việc – nhưng anh biết đấy, ngoài những người này ra, luôn có một số mối quan hệ gãy xương vẫn dính gân. Ông ngoại tôi góa vợ từ trẻ, chỉ có một cô con gái độc nhất, giận thì giận, song chưa từng thay đổi người thừa kế, tôi không tài nào hiểu nổi Phí Thừa Vũ làm sao cắt đứt được mối liên hệ này, còn thuận lợi chiếm được di sản của ông." Phí Độ nói, "Thế nên tôi đã hỏi lão."

Dựa vào tố chất tâm lý vững vàng qua nhiều năm giả thần giả quỷ trong phòng thẩm vấn, Lạc Văn Chu miễn cưỡng giữ nguyên biểu cảm, anh cắn cắn đầu lưỡi cứng đờ, khó khăn để ngữ khí nghe bình thường: "Ý cậu là, cậu từng đi hỏi ba mình, chi tiết trong việc ngược đãi và khống chế mẹ cậu."

Việc này cũng quá…

"Rất khó lý giải à? Kẻ cuồng ngược đãi thường sẽ đi kèm sự dương dương tự đắc không thể hình dung, Phí Thừa Vũ đặc biệt tự luyến, lão cho rằng những việc này đều là năng lực và tác phẩm của lão, vui vẻ trưng bày cho tôi xem, còn coi đây là ngôn truyền thân dạy," Phí Độ nói nhẹ tênh, "Tôi chỉ là không hiểu thì hỏi thôi."

Nếu nghe xong không đặt câu hỏi sẽ bị cho là không chịu suy nghĩ, thái độ không nghiêm túc, và Phí Độ nhỏ tuổi không hề muốn biết hậu quả của "thái độ không nghiêm túc".

Trong lòng Lạc Văn Chu bùng lên một ngọn lửa không tên, anh chỉ hận không thể lôi Phí Thừa Vũ ra khỏi trạng thái người thực vật thoải mái, đá bay lão vào tù cho xơi hai viên kẹo đồng.

Anh hít sâu một hơi, một lúc lâu mới dằn được cảm xúc nhấp nhô, trầm giọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Phí Thừa Vũ bảo rằng, cắt đứt mối liên hệ này rất đơn giản, bởi vì người chết là không cách nào thành lập liên hệ với bất cứ ai – ông ngoại tôi chết trong một vụ tai nạn giao thông, lúc ấy ông bất ngờ biết tin mẹ tôi mang thai, rốt cuộc không kiềm chế được muốn gặp mẹ. Trước đó, mẹ tôi bị Phí Thừa Vũ lừa, vẫn cho rằng ông đã cắt đứt quan hệ cha con với mình, khi nhận được cành ô liu cha đưa, mẹ tôi mừng rỡ như điên… Nhưng ngày hẹn gặp mặt, một tài xế say rượu đã tông ông ngoại tôi."

Vụ mưu sát phủi sạch bản thân, hợp tình hợp lý kế thừa gia sản của nạn nhân… Chuyện này quá quen tai rồi.

"Rất giống phiên bản khác vụ ân oán nhà giàu của Chu Thị phải không?" Phí Độ mỉm cười không rõ lắm, "Lúc ấy tôi còn hỏi Phí Thừa Vũ, lỡ đâu cảnh sát giao thông cho rằng vụ tai nạn này có chỗ đáng suy xét? Ví dụ như truy tra được tài xế khi còn sống có hành tung đáng ngờ, hoặc bối cảnh của hắn có vấn đề gì, một khi cảnh sát hoài nghi đây không phải tai nạn mà là cố ý mưu sát, như vậy là người được thừa kế di sản, Phí Thừa Vũ quá khả nghi."

Lạc Văn Chu thật sự không biết có nên khen ngợi hắn hay không, từ nhỏ suy xét chuyện giết người phóng hỏa đã kỹ lưỡng như thế.

"Lúc ấy Phí Thừa Vũ hời hợt nói 'Những việc này có người chuyên nghiệp xử lý, sẽ không sơ hở'." Phí Độ nói, "Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy sự tồn tại của 'bọn chúng' từ miệng lão. Phí Thừa Vũ từng nói với tôi, trong tay lão có một thanh bảo đao truyền đời, mai sau có thể cho tôi, chỉ cần tôi cầm được."

Tim Lạc Văn Chu thoáng ngừng đập, Phí Độ nói đến đây lại ngẩng đầu lên, vừa vặn gặp ánh mắt Lạc Văn Chu đột nhiên trở nên căng thẳng, liền cười: "Không cần lo lắng, thanh đao này không thể đến tay tôi đâu."

Lạc Văn Chu nói bằng giọng hơi khô khốc: "Cậu quen biết tôi với Đào Nhiên nhiều năm như vậy, mà một chữ cũng chưa tiết lộ, cậu không tin bọn tôi à?"

Phí Độ im lặng một lúc, không trả lời thẳng, chỉ hỏi: "Anh có biết kế hoạch Tập Tranh năm đó không?"

Lạc Văn Chu ngớ ra.

"Anh còn nhớ tôi từng nói nhìn thấy luận văn của Phạm Tư Viễn người phụ trách kế hoạch Tập Tranh năm ấy dưới tầng hầm của lão không? Không chỉ một bài luận văn, ở chỗ lão có tư liệu tường tận của kế hoạch Tập Tranh năm xưa, bao gồm tất cả những người tham gia và thân nhân – anh nói sư phụ anh tên 'Dương Chính Phong' đúng không? Ông ấy có một cô con gái tên Dương Hân, năm đó đang học ở trường tiểu học Thập Nhị của thành phố, từ thứ Hai đến thứ Năm do một phụ huynh của bạn học ở gần đó tiện thể đưa đón cùng, chỉ có các buổi tối thứ Sáu ở lại trường một tiếng chờ mẹ, đúng không?"

Lạc Văn Chu sởn gai ốc, phần lớn những chi tiết này ngay cả anh cũng không biết.

Tấm lưới vô hình kia có năng lượng lớn cỡ nào?

Và kế hoạch Tập Tranh năm xưa rốt cuộc thành lập để làm gì? Thật sự chỉ là biên soạn tài liệu học thuật ư? Ngoại trừ chuyên gia của Đại học Công an Yến Thành, phái một sinh viên làm liên lạc, tìm một người quản lý hồ sơ phối hợp không được à? Tại sao có nhiều cảnh sát hình sự tuyến một tham gia và cấp bảo mật cao như vậy?

Mà trong tình huống cấp bảo mật cao đến thế, lại vẫn để lộ hết ra, vậy chỉ có thể là… chỉ có thể là…

"Thanh đao này rốt cuộc là cái gì, là ai, ở đâu, năng lượng lớn cỡ nào, những điều này tôi đều không biết, cho đến khi Phí Thừa Vũ gặp tai nạn bất ngờ biến thành người không có khả năng hành động. Tôi mất vài năm để tiếp quản hoàn toàn sản nghiệp của lão, đào ra một ít dấu vết để lại, tôi phát hiện việc quyên tiền và chuyển lợi ích liên quan đã dừng lại từ nhiều năm trước, nếu không đào sâu tình hình kinh doanh, căn bản không thể phát hiện Phí Thừa Vũ từng có mối liên hệ bí ẩn này với bọn chúng. Đến lúc này, tôi bắt đầu hoài nghi vụ tai nạn giao thông của lão không đơn giản."

Đúng, nếu Phí Thừa Vũ chỉ gặp tai nạn bất ngờ, vậy những kẻ đó và người "huyết mạch nối liền" với lão không thể nào đến cả mặt cũng không lộ ra, càng không thể cứ thế im ắng mất tích, ngay cả việc chuyển giao quyền lợi của công ty cũng không hề can thiệp.

Phí Độ rành rành là người thừa kế duy nhất của Phí Thừa Vũ, bất luận hắn có phù hợp tiêu chuẩn của người thừa kế hay không, những người đó đều nên tiếp xúc qua với hắn, không thể nào cứ thế vứt bỏ đại kim chủ ngày xưa được.

Lạc Văn Chu: "Họ đã trở mặt rồi."

Phí Độ thở ra một hơi: "Đúng, họ đã trở mặt, hơn nữa Phí Thừa Vũ chính là bị thanh 'yêu đao' mình nuôi chém ngược."

Lúc này Lạc Văn Chu đã chẳng màng suy nghĩ chuyện tỏ tình bị từ chối, cũng chẳng rảnh để mừng rỡ như điên vì sự thẳng thắn hiếm thấy của Phí Độ.

Anh kéo ghế tới ngồi xuống, cau mày cân nhắc rất lâu, cố gắng làm rõ mạch suy nghĩ: "Tại sao?"

Phí Độ: "Tôi nhớ lúc đó tôi đã thảo luận với anh về nơi Hứa Văn Siêu có thể vứt xác."

Lạc Văn Chu gật đầu – khu vực đặc thù thuộc quyền sở hữu cá nhân sẽ vĩnh viễn không bị đào lên, hoặc phát hiện xác chết cũng chẳng ai báo cảnh sát.

Khu Tân Hải điểm nào cũng không phù hợp, cực kỳ ngoài dự tính của mọi người, nhưng xác chết quả thật chôn ngay dưới đất, và cũng rất nhiều năm không ai phát hiện, chỉ có thể quy kết là "trùng hợp". Dù sao thì Trung Quốc rộng lớn thế, đất hoang vài thập niên không ai động tới nhiều không đếm xuể, vận may như vậy cũng không lạ kỳ lắm.

"Khi Phí Thừa Vũ nắm quyền, quỹ Quang Diệu từng cho lão một bản kế hoạch hợp tác phát triển Tân Hải, hội đồng quản trị lấy cớ 'hình thức lợi nhuận không rõ ràng' để từ chối – À, ý của hội đồng quản trị chính là ý của một mình Phí Thừa Vũ."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh cảm thấy buổi tối hôm nay, một đôi tai trời sinh của mình hơi không đủ dùng!

"Nói cách khác, Hứa Văn Siêu vứt xác ở Tân Hải không phải vì hắn cảm thấy nơi ấy phong cảnh tươi đẹp," Lạc Văn Chu nói, "Mà bởi hắn biết nơi ấy là một 'bãi tha ma' an toàn? Hắn đã liên hệ với đám người đó, thậm chí có khả năng là trả tiền thuê bãi tha ma này!"

Với sự bệnh hoạn giấu đồ vào hũ tro cốt của Hứa Văn Siêu, hắn dám làm được – nếu mảnh đất ấy bị mua để làm việc này, thế chẳng phải chỗ đó chính là một "nơi gửi tro cốt xác chết" lớn hơn?

Phí Độ: "Chính vụ án nhà họ Tô này, đã khiến tôi có một phỏng đoán đối với nguyên nhân cái chết của Phí Thừa Vũ-"

Lạc Văn Chu thử nhìn nhận chuyện này bằng cách tư duy của người bình thường: "Nói cách khác, ba cậu không nhìn nổi trò mua bán ấu dâm này, từ chối bỏ vốn tham dự, cho nên ai đi đường nấy?"

Phí Độ bật cười không thành tiếng: "Làm sao có thể? Thế thì chính nhân quân tử quá rồi."

114. Quyển 4 - Chương 24: Verkhhovenxki 24

Lạc Văn Chu ngạc nhiên nhìn hắn.

"Theo như những gì tôi hiểu về Phí Thừa Vũ, tôi đoán lý do của lão rất rõ ràng, đó là 'vấn đề lợi nhuận'," Phí Độ dùng một ngón tay ấn cái ly không, xoay nó một vòng trên bàn, "Năm ấy thị trường nhà đất đã ngóc đầu, giá đất đang tăng, cần bao nhiêu kẻ biến thái tìm kiếm cái lạ, trả bao nhiêu tiền thuê mới có thể bao trùm giá vốn và tổn thất tương lai? Đương nhiên, khoản tài chính những năm đó Phí Thừa Vũ lấy danh nghĩa 'quyên tặng' không cần trả lại đâu chỉ có thế, lão cũng có thể coi mảnh đất ấy thành một loại quyên tặng, song bản thân 'hạng mục' này khiến lão bất an."

Hắn nói đến đây, Lạc Văn Chu cũng đã điều chỉnh mạch suy nghĩ đến đây.

Phí Thừa Vũ là một kẻ cuồng ngược đãi có ham muốn khống chế cực mạnh, tự luyến tột cùng, khi dã tâm và tài phú tăng trưởng, nhất định lão cũng đang đồng thời tự bành trướng không ngừng, tuyệt đối không cho phép bất cứ thứ gì trên tay mình mất khống chế.

Với sự nhạy bén của lão, chắc chắn có thể nhận ra hành vi khoanh đất xây "bãi tha ma" của những kẻ đó là báo trước cho việc đã không thỏa mãn làm "sát thủ" và "tay đấm". Họ đang tạo dựng một "chuỗi sản nghiệp" khổng lồ hơn, rợn người hơn, muốn thông qua cho thuê bãi tha ma để căng một tấm lưới lớn, dụ hết lũ quái vật uống máu ăn thịt trong bóng tối ra, nắm thóp chúng, từ đó xây dựng vương quốc và trật tự của riêng mình…

"Ban đầu, Phí Thừa Vũ cho là mình nuôi con 'thú ký sinh' này, nào ngờ nuôi nó lớn, nó tính toán tách ra riêng, khiến chủ tịch Phí bị hạ thấp thành một người hợp tác bình thường." Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Ý cậu là vậy à? Nhưng Phí Thừa Vũ từ chối bỏ tiền, bọn chúng cũng vẫn có được mảnh đất đó."

Lần này không đợi Phí Độ mở miệng thì Lạc Văn Chu đã tự tiếp tục theo logic: "Bởi kẻ giúp đỡ 'chúng' không chỉ có một! Chu Thị – Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong cũng thế, đúng không?"

"Anh còn nhớ khẩu cung Chu Hoài Cẩn khai trong phòng thẩm vấn không?"

"Khẩu cung gì?"

"Chu Hoài Cẩn nói, hai mươi mốt năm trước, anh ta từng nghe lén được cuộc trò chuyện của Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong ở nhà họ Chu, lúc ấy Chu Thị tiến quân thị trường nội địa bị cản trở, hai người kia đang mật đàm một vụ mưu sát ngụy trang thành tai nạn giao thông. Nếu Chu Hoài Cẩn không nói dối, chứng minh 'chúng' ngay từ đầu đã không chỉ có một kim chủ, chịu một thế lực khống chế, có thể Phí Thừa Vũ đến chết cũng không sửa được thói xấu đánh giá quá cao bản thân." Phí Độ cười giễu một tiếng, nụ cười nhạt nhẽo và sắc bén như tờ giấy mỏng bị dao cứa, "Có điều đây đều là phỏng đoán của tôi, chưa chắc đã chính xác – song có một việc anh nên chú ý."

Lạc Văn Chu ngước nhìn lên, "Cậu nói vụ án Phùng Bân? 'Mua hung giết người', 'hung thủ là tội phạm truy nã thần bí biến mất nhiều năm', quả thật giống hệt thủ đoạn chúng giết Đổng Hiểu Tình và Trịnh Khải Phong."

"Không chỉ điểm này, hôm nay em gái kia cho tôi biết, người cài phần mềm theo dõi vào điện thoại của mình tên 'Ngụy Văn Xuyên'. Buổi chiều khi các anh bận thẩm vấn tôi đã tra qua – Ngụy Văn Xuyên này là bạn cùng lớp của Phùng Bân, làm lớp trưởng, ở Dục Phấn nhất hô bá ứng, rất có khả năng là đầu lĩnh của tiểu đoàn thể bắt nạt trong trường… Song điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, cha là Ngụy Triển Hồng."

"Tôi biết, đã gọi điện mời tới… Nghe Lang ngốc nói thì hình như là một thương nhân làm về phát triển rất có tiếng?" Lạc Văn Chu ném cho Phí Độ một ánh mắt nghi hoặc, "Nhưng hình như ông ta trừ đặc biệt lắm tiền ra, thì không có nội tình gì cả?"

"Ngụy Triển Hồng là người kín tiếng, không dễ dàng lộ diện trước công chúng, cũng không nói nhiều. Nhưng tôi từng được nghe một chuyện về người này," Phí Độ thấp giọng nói, "Vài năm trước, nghe nói ông ta giành được một mảnh đất thuộc khu phát triển của thành phố D, thời điểm lấy đất đương nhiên rất thân với chính quyền địa phương, lúc ấy bên phía thị chính nói, khu phát triển đã quy hoạch hoàn tất, mai kia mảnh đất này sẽ là khu nhà ở duy nhất trong cả khu mua sắm, xung quanh đều là buôn bán, họ không có bất cứ đối thủ cạnh tranh cùng lĩnh vực nào – song điều này không viết vào hợp đồng chuyển nhượng đất, chỉ là hứa hẹn miệng, anh hiểu chứ?"

Hứa hẹn miệng chẳng khác nào không hứa hẹn.

"Nhưng sau đó chẳng biết là vì sửa đường hay có việc gì khác mà tiến độ công trình hơi chậm trễ, chờ hạng mục của họ rốt cuộc khánh thành có thể bắt đầu bán, thì ngay trong cùng một khu mua sắm tại vị trí tốt hơn đã mọc lên một loạt nhà ở khác, người ta lại còn bán trước hơn nửa năm, rất nhiều hộ đã dọn vào ở. Bản thân thành phố D không phải thành phố tuyến một, nhân khẩu lưu động không nhiều, thị trường địa phương chỉ lớn bằng ấy, hai nơi quy hoạch tương tự, các mặt đều xấp xỉ, đây là đối thủ cạnh tranh một mất một còn, bên được cấp phép bán trước sẽ ép bên kia không cách nào sinh tồn."

Chuyện phương diện làm ăn không thuộc chuyên ngành của Lạc Văn Chu, nhưng nghe Phí Độ phân tích cặn kẽ cũng hiểu đại khái, anh gật đầu: "Cho nên Ngụy Triển Hồng đã thất bại vụ này, sau đó thì sao?"

"Sau đó, trong tiểu khu của đối thủ cạnh tranh xảy ra chuyện, một tên tội phạm giết người bị truy nã hai năm không biết làm sao mà trốn tới thành phố D, liên tục đâm chết sáu người trong hoa viên trung tâm của tiểu khu đó, sau khi cảnh sát đến vẫn hung hãn chống cự, bắt một học sinh muốn hành hung, cuối cùng bị bắn chết. Nghe nói máu trong hoa viên nhuộm đỏ cả hồ sen, toàn bộ tiểu khu đều vì việc này mà thành nhà xui, không ít chủ hộ chuyển nhượng nhà giá thấp, dự án của Ngụy Triển Hồng lại khởi tử hồi sinh, chẳng mấy năm đã bán hết nhà."

Lạc Văn Chu: "…"

Thì ra loài người sau khi đột phá giới hạn đạo đức, đôi lúc cũng có thể có sức sáng tạo khiến người ta phải há hốc miệng.

"Có điều đều là tin đồn thôi, tôi chưa từng chứng thực. Do vị Ngụy tiên sinh này 'tốt số' có tiếng, rất nhiều người đều nói ông ta là phúc tinh." Phí Độ lắc đầu, "Phúc hay không phúc tôi không rõ, nhưng đứa con trai cưng chắc chắn không thoát được can hệ với vụ án Phùng Bân bị giết."

Lạc Văn Chu đau đầu xoa trán, hai người đồng thời im lặng tiêu hóa số tin tức ngổn ngang trong buổi rạng sáng.

Do hai người hiện giờ đều không còn buồn ngủ, hết sức tỉnh táo, chút xíu tiền căn hậu quả này không khỏi tiêu hóa hết, chẳng bao lâu sau đại não chạy tốc độ cao từ từ giảm đi, dòng máu lao vùn vụt chảy ngược về tim.

Thất tình lục dục bị bí mật khổng lồ này đập ngất lại thò đầu ra như "nước chảy đá lộ".

Môi Phí Độ mượn một chút màu sắc từ tí xíu rượu vang, nằm trên khuôn mặt nhợt nhạt ấy cơ hồ có thể nói là tươi tắn. Hắn hơi mong ngóng liếc nhìn chai rượu vang, cảm thấy tay chân mình lại bắt đầu lạnh, muốn thêm ly nữa, song bị Lạc Văn Chu chặn giữa chừng.

Lạc Văn Chu: "Cậu thẳng thắn xong rồi?"

Yết hầu Phí Độ nhích nhẹ.

Lạc Văn Chu hắng giọng: "Thế phải chăng nên đến lượt tôi rồi?"

Phí Độ rõ ràng là quần áo xốc xếch dựa vào cạnh bàn kế bên, nghe câu này các ngón tay co bên người siết lại, ánh mắt tụ tiêu cự quá độ phút chốc dừng trên người Lạc Văn Chu, rành rành là "mặt không biểu cảm", "cơ hồ không nhúc nhích", mà ngôn ngữ cơ thể lại thay đổi kỳ lạ, cảm giác mang đến giống như "ngồi ngay ngắn" vậy.

"Tôi…"

Lạc Văn Chu mới nói một chữ, Phí Độ lại đột nhiên cắt ngang anh: "Khoan đã đội trưởng Lạc, anh không thấy lạ à? Tại sao Lư Quốc Thịnh thả Hạ Hiểu Nam? Hắn làm thế chẳng phải tương đương với cho cảnh sát biết cô bé có vấn đề, để các anh thẩm vấn sao?"

Lạc Văn Chu thở dài, khá bất đắc dĩ nói: "Phải, kỳ lạ."

Phí Độ: "Cả vụ án lừa bán bé gái kia nữa, rốt cuộc là ai cho Tô Lạc Trản biết chi tiết vụ án ngày trước? Tại sao con bé đột nhiên bắt chước cách làm của Tô Tiểu Lam ngày xưa? Và…"

Lạc Văn Chu chợt cắt ngang hắn: "Và tôi còn thấy kỳ lạ, khi phân cục khu Hoa Thị xảy ra chuyện, tài liệu tố cáo kia làm sao thoát khỏi tai mắt của Vương Hồng Lượng, đưa đến tay Cục công an. Kỳ lạ tin nhắn thần bí mà Triệu Hạo Xương nói rốt cuộc là có thật, hay là hắn tự biên tự diễn. Kỳ lạ là ai ngứa miệng như vậy, nhất định phải cho Đổng Hiểu Tình biết sự thật về cái chết của người cha, khiến cô ta phạm sai lầm lớn khó lòng cứu vãn… Tôi còn rất lấy làm lạ, năm nay chúng ta rốt cuộc gặp hạn sao Thái Tuế cuồng công việc nào, mà bị đại án liên tiếp đè xây xẩm mặt mày, tết cũng chẳng có thời gian nghỉ…"

"Có một giải thích rất tốt." Phí Độ nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi, "Anh có muốn nghe không?"

Lạc Văn Chu dừng một thoáng, nói với khuôn mặt không biểu cảm: "Không muốn lắm."

Phí Độ lại như không nghe thấy, tiếp tục: "Có người đang vạch những vụ án này ra trước mắt các anh, dẫn dắt các anh đi điều tra, khiến 'những kẻ đó' hoảng sợ, năm lần bảy lượt suýt để lộ bản thân, ép chúng đành phải mỗi lần tự chặt một cổ tay, đẩy 'các kim chủ' có động cơ trực tiếp ra làm bia đỡ đạn. Số lượng kim chủ không thể quá nhiều, bởi vì hạng biến thái thực sự là không nhiều, hạng biến thái có đủ tài lực nuôi chúng càng hiếm như lông phượng sừng lân, chờ đến khi chúng vì cầu tự bảo vệ mình, tự chặt mình thành tư lệnh không binh, chúng nhất định phải tìm kiếm người đầu tư mới, ví dụ như…"

Lạc Văn Chu lạnh lùng nói: "Phí Độ, câm miệng!"

"Ví dụ như tôi." Phí Độ bịt tai làm lơ, "Ví dụ như người thừa kế của Phí Thừa Vũ – tôi. Tôi phù hợp với tất cả các điều kiện, tôi vốn cũng nên là một thành viên trong bọn chúng từ lâu, chỉ là trùng hợp làm sao, do năm ấy Phí Thừa Vũ trở mặt với chúng, mới không thể tiếp nhận thanh 'đao' này. Tôi năm lần bảy lượt muốn giết chết Phí Thừa Vũ, chắc chắn sẽ không để ý cái gọi là 'thù giết cha', tôi còn trà trộn thành công vào Cục công an, ở gần được lợi mà điều tra chân tướng kế hoạch Tập Tranh năm xưa, che đậy…"

Lạc Văn Chu đập bàn cái rầm, song không thể ngăn được Phí Độ.

"Kỳ thực chúng đã âm thầm muốn tiếp xúc với tôi song tôi không để ý, bởi vì không muốn tỏ ra quá rõ nội tình. Nhưng nếu lần này lại mất Ngụy Triển Hồng, rất có khả năng 'chúng' sẽ biến thành tứ diện Sở ca, cần gấp nguồn tài chính mới, chỉ có thể quỳ xuống cầu xin tôi bố thí, tôi có cơ hội bẻ cánh chúng, khiến con 'thú ký sinh' này triệt để biến thành chó giữ nhà, e rằng đây chính là việc năm ấy Phí Thừa Vũ muốn làm mà không thành công…"

Lần này thì Lạc Văn Chu hoàn toàn bị hắn dọa, đứng bật dậy: "Chúng đã tiếp xúc với cậu? Chuyện xảy ra khi nào? Tại sao cậu không nói?"

Hai hàng lông mày ngay ngắn của Phí Độ khẽ giãn ra: "… Có thể là do vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để tự thú?"

"Cái…" Một câu chửi tục đã ra đến miệng Lạc Văn Chu lại bị chặn sau hàm răng. Sau đó anh cúi đầu nhìn Phí Độ ngồi dựa vào một bên, bỗng nhiên ý thức được rằng, nếu không có vụ "ngoài ý muốn" hôm nay, có thể Phí Độ sẽ vĩnh viễn giấu giếm, nếu những kẻ đó tìm đến hắn, hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền, một thân một mình bước xuống vực sâu.

Phí Độ giả vờ ăn chơi trác táng, giả vờ xa hoa đồi trụy, giả vờ có ham muốn khống chế mạnh, sau khi Chu Tuấn Mậu xảy ra chuyện lập tức đánh lén Chu Thị, không tim không gan đắm mình trong cuộc cuồng hoan của bữa đại tiệc tiền tài – hắn còn phải trưng ra khuôn mặt "y quan cầm thú", y quan cầm thú dĩ nhiên phải lịch thiệp, phải nho nhã lễ độ, phải rất kiên nhẫn, đầy phong độ. Khiến mình trông lạnh lùng lớn mạnh đến thành thạo.

Nhưng mà "y quan cầm thú" xét cho cùng chỉ là cầm thú, bỏ công nhiều hơn cũng là ngoài mặt, hơi có gió thổi cỏ lay là không tiếp tục được. Ai lại như hắn hoàn toàn không chê vào đâu được, có thể "y quan" đến cùng với Vương Tú Quyên người đàn bà nông thôn nói năng lộn xộn, với cô bé Thần Thần mơ mơ hồ hồ?

Lạc Văn Chu nhớ lại đêm Chu Tuấn Mậu gặp tai nạn, cảm thấy so với thao túng cổ phiếu Chu Thị kiếm một khoản lớn, kỳ thực Phí Độ càng muốn về nhà ngủ một giấc ngon lành hơn.

Hắn rõ ràng chỉ là người đêm đông một bát cháo thịt nạc, một đĩa dưa muối là có thể hài lòng, cho hắn một ly cà phê và một số văn kiện lắt nhắt chờ sắp xếp, là hắn có thể ngồi im trong một góc văn phòng đến hết ngày – hắn nào có quyền lực và dục vọng tiền tài lớn như thế để đi đọ sức với mãnh thú dưới vực sâu?

Lạc Văn Chu đột nhiên trầm mặc, trong lòng Phí Độ chợt mơ hồ trỗi lên nỗi bất an.

"Do có đám người này tồn tại, nhiều năm qua cậu vẫn cảm thấy không thể thoát khỏi Phí Thừa Vũ, đúng không?" Lạc Văn Chu hết sức bình tĩnh và ôn hòa mở miệng, "Cho nên thà rằng bước vào để trở thành chúng, khống chế chúng, cũng phải nhổ tận gốc chúng – thất bại thì cậu có thể như Trịnh Khải Phong, xác cũng chẳng còn, thành công rồi thì cậu nào phải người nằm vùng, đến lúc đó cũng phải chờ hình phạt như chúng, cậu có từng nghĩ tới hay không?"

Phí Độ cười miễn cưỡng: "Tôi…"

"Cậu đâu có ngu, chắc chắn là cậu đã suy nghĩ rõ ràng rồi," Lạc Văn Chu nói, "Nhưng bất luận là chết cho xong, hay nửa đời còn lại ngồi trong tù, cậu đều cảm thấy rất tốt, phải không? Ít nhất cậu tự do rồi, không còn gánh nặng, cũng không cần phải lo lắng nữa."

Bởi vì "không tự do, chẳng thà chết"…

Lạc Văn Chu chống tay lên cạnh bàn phía sau hắn: "Thế bây giờ sắp thành lại bại, tại sao cậu chịu nói thẳng ra với tôi? Lương tâm lên tiếng à?"

Phí Độ không tự chủ được ngửa ra sau.

"Xì, còn khuya cậu mới có cái thứ gọi là lương tâm đó." Lạc Văn Chu nói, "Cậu chính là nhìn thấy tôi, cảm thấy 'Đậu má, trai đẹp như này tỏ tình với mình, gào khóc muốn yêu nhau, tội tình gì mà mình còn muốn chết, còn muốn ngồi tù'? Ngoài ra, ngồi tù phải cạo kiểu đầu thống nhất, cậu biết không-"

Phí Độ không đối đáp nổi.

"Ngay cả một bụng tặc tâm lạn phế cậu cũng chịu xé ra, đó chính là muốn cầu tôi kéo cậu lại, nhưng khi tôi kéo cậu lại muốn trốn tránh giãy giụa," Lạc Văn Chu vỗ gáy Phí Độ, "Cậu nói cậu bị bệnh gì vậy? Muốn thử xem sức tay tôi có mạnh không à?"

Phí Độ giống như con Lạc Một Nồi đang nhảy lên bàn ăn thì giữa chừng bị một chiếc đũa đập xuống, bị anh vỗ hơi ngớ ra.

"Trước kia cậu luôn chọc giận tôi, khi đó mỗi lần tâm trạng tôi không tốt, cậu đều là đối tượng để tôi tưởng tượng – tưởng tượng mình trùm bao bố lôi cậu vào hẻm nhỏ đập cho một trận. Nhưng mà có một lần, chúng ta đùa giỡn ở nhà Đào Nhiên, không cẩn thận làm nứt gạch tường, Đào Nhiên ở nhà thuê, chủ nhà lại lắm chuyện, nhìn thấy chắc chắn sẽ cằn nhằn, song lúc ấy Đào Nhiên không nói gì, bọn tôi cũng đều không chú ý, nào ngờ một đứa nhãi choai choai như cậu chạy mấy chỗ bán vật liệu xây dựng, tìm gạch tường giống hệt vậy, lại không biết mượn ở đâu một bộ đồ nghề, mất nửa ngày cạy gạch cũ ra thay mới, sau đó tôi đi tham quan, thấy làm còn rất ra dáng. Khi đó tôi đã cảm thấy, mặc dù cậu quanh năm ngứa ngáy muốn ăn đòn, thế nhưng đôi lúc lại rất dễ thương, lỡ như lầm đường lạc lối, thật sự sẽ vô cùng đáng tiếc."

Tiếng Lạc Văn Chu càng lúc càng thấp xuống, cuối cùng như thì thầm: "Thế nên tôi luôn rất nghiêm khắc với cậu, với ai cũng không nổi giận nhiều bằng khi ở cùng cậu… Nhưng hôm đó ở Cục công an, cậu rõ ràng là theo đám hồ bằng cẩu hữu kia đến phá rối, sau cùng lại biến thành một mình bầu bạn với mẹ Hà Trung Nghĩa, khiến tôi đột nhiên cảm thấy, kỳ thực cho dù tôi mặc kệ cậu, không uốn nắn mỗi ngày, cậu cũng chẳng méo mó được. Không ngờ tôi cho ít màu, cậu còn mở hẳn chảo nhuộm, cả ngày không biết sống chết bám lấy tôi, lừa gạt thân thể tôi đã đành, còn dám lừa gạt cả tình cảm của tôi."

"Đồ khốn nạn!" Lạc Văn Chu giơ một ngón tay chọc mạnh ngực Phí Độ, "Kỳ thực cậu thích tôi, trước kia không có niệm tưởng nào khác, về sau chỉ muốn đi theo tôi, cậu có dám thừa nhận không?"

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Phí Độ cứng đờ ba giây, rồi hắn chợt bắt lấy cái tay chọc lung tung, đè mạnh Lạc Văn Chu lên bàn ăn, như thể cắn xé mà chặn miệng anh lại.

115. Quyển 4 - Chương 25: Verkhhovenxki 25

Bàn ăn tự dưng bị Lạc Văn Chu trời giáng nện xuống như đất rung núi chuyển, chai rượu vang cao nhỏ xui xẻo tai bay vạ gió, lắc lư rơi xuống, "Choang" một phát vỡ tan tành.

Hương rượu thơm ngọt nồng nặc tỏa ra mùi thảo phạt thanh thế lớn, bao trùm cả nhà ăn. Người bị sắc đẹp làm mất khôn đành phải tạm thời khôi phục lý trí, thu dọn đống hỗn độn dưới đất.

"Dép của cậu đâu?" Lạc Văn Chu thoạt đầu đặt câu hỏi, sau đó nhớ ra – khi Phí Độ bị anh kéo từ cửa về phòng khách, hình như dép lê rơi rồi. Anh khá lúng túng, ho một tiếng xua tay, vừa dọn dẹp mảnh thủy tinh vừa cằn nhằn, "Không mang dép thì tránh xa ra… Còn chưa nói rõ đã cắn, không danh không phận sàm sỡ người ta, đúng là lưu manh mà."

Phí Độ lui đến góc nhà, khoanh tay trước ngực, ánh mắt đảo qua tấm lưng Lạc Văn Chu vì khom xuống mà căng lên: "Tôi không phải lưu manh, tôi là con trai kẻ cuồng ngược đãi, về sau phát bệnh, chưa biết chừng sẽ không cho anh nói chuyện với người khác, không cho anh ra ngoài một mình với bạn, gắn đầy thiết bị nghe trộm theo dõi định vị trong xe và điện thoại của anh, không khéo còn nhốt anh dưới hầm không cho ai gặp, hận không thể ăn luôn anh, anh có sợ không?"

Lạc Văn Chu gom mảnh thủy tinh gói kỹ, lại lấy băng dán quấn thành một cục mềm mại vô hại, nghe những lời hùng hồn này, anh rất thoải mái bật cười: "Chỉ bằng cậu á? Thôi đừng nổ nữa – đi lấy giẻ lau đi."

Phí Độ chăm chú nhìn anh một lát, vòng qua rượu vang lênh láng, cầm giẻ lau, cảm thấy lồng ngực khi nãy tự tay moi ra hiếm khi trống trải như thế, như một tảng đá lớn ầm ầm vỡ ra, vô số suy nghĩ bí ẩn, bị đè nén, vặn vẹo biến dạng, tất cả đều như lũ côn trùng sống dưới tảng đá, đồng loạt hò hét chạy ra, để lộ thân xác sống trong tăm tối bên dưới ánh sáng.

Phí Độ đưa giẻ lau cho Lạc Văn Chu, song khi anh giơ tay cầm lại không chịu buông ra.

Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh đèn khúc xạ vào đôi mắt tựa thủy tinh của Phí Độ, loáng thoáng như nổi lên sức sống ấm áp vậy.

Sau đó, Phí Độ kéo một miếng giẻ lau cắt từ chiếc quần mùa thu bị rách, rốt cuộc gật đầu thừa nhận: "Ừ, tôi thích anh."

Con xe leo núi màu mè bị nổ bay lên, máy chơi game cũ nát lớn lên cùng hắn, ngăn kéo từng giấu một con mèo nhỏ, xiên nướng rắc nhiều ớt bột, những bó hoa mỗi năm một lần trong nghĩa địa, khóe môi vô số lần chế giễu nhau… Hiện giờ nhớ lại, những chuyện xưa cũ đó như xâu vào nhau bằng một sợi tơ vàng, từ trong sương mù dày đặc của ký ức phác ra hình dáng mơ hồ, soi sáng quá khứ và tương lai của hắn.

Lạc Văn Chu cảm thấy mình từ thuở lọt lòng đến bây giờ tựa hồ chỉ đang chờ câu nói này, khóe miệng mím nhẹ muốn cười, sau đó đột nhiên chẳng nói một lời giật miếng giẻ lau kia vứt đại xuống đất, giơ tay vào bồn rửa, cũng chẳng thèm lau khô, ôm hông Phí Độ lôi đi.

Không đi dép càng khéo, khỏi phải vứt lần nữa.

Về phần sàn nhà ăn nở rộ hoa đào… Dù sao thủy tinh vụn cũng dọn sạch rồi, không sợ con Lạc Một Nồi đạp lên, mấy cái khác thì tùy tiện đi.

Lạc Một Nồi trăm công nghìn việc, mỗi đêm phải dậy ba bốn lần, nó cần tuần tra lãnh địa, còn phải xơi thêm một bữa khuya, hành trình hết sức bận rộn. Hôm nay kết thúc một giấc ngắn ngủi, ngài mèo mới nhảy ra cửa phòng ngủ phụ, liền trông thấy cửa phòng ngủ lớn mở hé, bên trong lại vẫn còn ánh sáng.

Đôi tai dựng thẳng giật nhè nhẹ, nó cất bước chân nhỏ tính đi tra xem trong lãnh địa xảy ra chuyện gì, giữa đường lại bị thứ mùi kỳ lạ trong nhà ăn thu hút. Lạc Một Nồi cẩn thận ngửi vài vòng quanh chất lỏng màu đỏ trên sàn nhà, không nhịn được liếm liếm móng vuốt dính bết. Chó mèo bình thường khứu giác nhạy bén, sợ rượu sợ thuốc, ai ngờ đồng chí Lạc Một Nồi thiên phú dị bẩm, lại là một con tửu quỷ trong loài mèo, liếm thử phát hiện mùi vị khá hợp ý, thế là cắm đầu liếm.

Đột nhiên, nó nghe thấy có người khó nhịn được "A" ngắn một tiếng, bấy giờ ngài mèo mới nhớ tới sứ mệnh của mình, khó khăn nghển cổ lên, định lần theo tiếng, không ngờ vừa dợm bước đã chân nam đá chân chiêu, loạng choạng đập đầu vào sofa, nằm sấp không nhúc nhích gì nữa.

Đêm bình an mỗi năm một lần, như bấc nến cũ, luôn chẳng đủ dài.

Trong bóng đêm, hơi nước bám trên cửa sổ thủy tinh lặng lẽ đông lại, nở ra một dải hoa sương trắng như tuyết.

Phí Độ không biết là hồn nào phách nào còn đang quấy phá trong tiềm thức, không phân biệt được thực ảo, đang mơ màng buồn ngủ tự dưng choàng tỉnh dậy, ý thức giật mình chìm nổi một lần, rung một chút mới về vị trí cũ, mở mắt lại phát hiện đèn đầu giường vậy mà vẫn chưa tắt – Lạc Văn Chu đang nằm bên cạnh ngắm nhìn hắn.

Thấy Phí Độ ngủ không ngon, Lạc Văn Chu rốt cuộc tiếc nuối tắt ánh đèn le lói, hôn nhẹ trán hắn: "Ngủ đi, ngày mai tôi về tăng ca, cậu cứ nghỉ ngơi là được rồi, đừng dậy sớm theo tôi."

"Nói cứ như thể anh dậy sớm được vậy…" Phí Độ nghĩ bụng, lời chế nhạo này còn chưa kịp nói ra miệng, thì cơn buồn ngủ vừa đi đã lại lần nữa dịu dàng bao trùm hắn.

Hắn phảng phất nghe thấy tiếng piano loáng thoáng, tựa hồ có một người phụ nữ hơi gầy gò quay lưng lại ngồi trước một cửa sổ trong suốt, ánh dương chiếu lên người như muốn hòa tan bóng hình ấy, bà bằng trình độ bình thường ấn phím đàn ra giai điệu hơi mới lạ.

Hôm sau, đội trưởng Lạc vĩ đại quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, vui quá hóa buồn, lại dậy muộn – bởi vì đồng hồ báo thức trong di động chẳng biết tắt từ khi nào, nhân công thì chơi xấu không gọi anh.

Phí Độ đã đưa Lạc Một Nồi say rượu về ổ, lấy một xấp khăn giấy ướt chùi sàn nhà và chân mèo dính rượu, ăn mặc chỉnh tề, vừa xem tin tức trên di động, hắn vừa rất đỗi "kinh ngạc" trả lại anh câu nói đêm qua: "Không phải bảo anh nghỉ ngơi à, không cần dậy sớm theo tôi, tôi cũng không nỡ gọi anh."

Lạc Văn Chu vừa ngậm bàn chải đánh răng vừa giơ ngón giữa.

Ngài Phí vui vẻ xem cái vị khoác lác không biết ngượng kia tự vả mặt, sau đó chịu khó lái xe đưa anh đi làm.

"Đúng rồi," Lạc Văn Chu ngồi trên ghế lái phụ, nuốt miếng trứng cuộn cuối cùng, rút khăn giấy lau tay, "Tôi vừa nhớ ra, 'kế hoạch Tập Tranh' lần trước khởi động, là mười ba năm trước, cũng chính là năm thứ hai sau khi Cố Chiêu xảy ra chuyện, liệu kế hoạch Tập Tranh có liên quan với ông ta không?"

"Nếu những gì Tiêu Hải Dương nói là thật, nếu Cố Chiêu năm ấy quả thực xảy ra vấn đề trong lúc truy tra Lư Quốc Thịnh, vậy thì rất có khả năng." Phí Độ nói, "'Nơi đó không chỉ là Lư Quốc Thịnh', theo như tôi thấy, rất có khả năng là lúc ấy ông ta đã điều tra được tung tích của Lư Quốc Thịnh, hơn nữa phát hiện các tội phạm truy nã khác ở chỗ hắn có thể ẩn thân. Rất có khả năng 'Cung La Phù' kia là một hang ổ của bọn chúng."

"À," Lạc Văn Chu dừng lại, một lúc lâu mới nói, "Tôi chỉ đang thấy lạ một việc."

"Hửm?"

"Bình thường ngoại trừ một số tình huống rất đặc biệt, khi bọn tôi đi điều tra thu thập chứng cứ, đều phải có ít nhất một đồng nghiệp khác đi cùng. Truy tra tung tích một tên tội phạm truy nã, không liên quan đến nhân viên nội bộ, cũng chẳng dính đến bảo mật, không có gì là không thể điều tra quang minh chính đại, nếu Cố Chiêu là bị hãm hại, tại sao ông ta đơn thương độc mã bị hãm hại thành công?"

Hôm ấy trước khi đến Cung La Phù, ông không nói với ai sao?

Hay kỳ thực đã báo cho ai đó, nhưng người ấy đã bán đứng ông?

Lạc Văn Chu thoáng qua khói mù ở vùng chân mày, lại lập tức đổi chủ đề hỏi: "Tôi còn chưa hỏi, hôm qua làm sao cậu chặn được Tiêu Hải Dương vậy?"

"Tôi không chặn anh ta, tại vì anh ta giắt một xâu chìa khóa trên hông, lúc đi lại âm thanh không giống với người khác, khi chuẩn bị ra ngoài tôi nghe thấy anh ta đi tới. Tôi nhớ lúc bắt đầu cuộc họp ngắn dăm ba câu của anh có nhìn thấy Tiêu Hải Dương vẩy nước trên tay đi vào, trước sau không đầy mười phút, anh ta không thể trẻ tuổi mà đã đi tiểu nhiều thế chứ? Lúc đó vừa vặn không có ai, tôi cảm thấy không được bình thường lắm, bèn tiện thể trốn trong chỗ để dụng cụ vệ sinh một lúc."

"Chỗ để dụng cụ vệ sinh?" Lạc Văn Chu sửng sốt – thảo nào Tiêu Hải Dương không hề phát hiện, "Vậy làm sao cậu biết mật khẩu mở khóa màn hình?"

"Đoán, có một lần người khác mượn máy tính bàn của anh ta, mật khẩu anh ta nói chính là số này," Phí Độ nói vẻ không hề để ý, "Tiêu Hải Dương là người có cảm giác sứ mệnh rất mạnh, chấp niệm cũng rất mạnh, thông thường sẽ dùng con số có ý nghĩa đặc biệt làm mật khẩu, hơn nữa thường chỉ dùng một – như Đào Nhiên thì đơn giản hơn, tôi đoán mật khẩu của anh ấy cơ bản là tổ hợp sinh nhật, họ tên hoặc số điện thoại nọ kia; Tiểu Kiều việc ra việc chơi ra chơi, công tư rất rạch ròi, nên mật khẩu máy tính làm việc và mật khẩu cá nhân chắc chắn không dùng chung, tôi đoán mật khẩu máy tính và tài khoản công việc là số nhà của đơn vị hoặc số cảnh sát, cũng có khả năng là tổ hợp cả hai."

Lạc Văn Chu tò mò hỏi: "Vậy cậu đoán mật khẩu thẻ tiền lương của tôi là gì… Cậu cười cái gì?"

Phí Độ liếc nhìn anh: "Khi không tại sao tôi phải đi đoán mật khẩu của một tấm thẻ kẹp sách?"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh không khỏi cảm thấy mình ngủ một giấc tỉnh dậy, đãi ngộ đã thành "một mai quay về trước giải phóng"! Cái tên chết tiệt mở miệng ngậm miệng châm chọc anh "xế chiều", "không bằng bán bánh quẩy", "cụ ông" kia rõ ràng xa cách đã lâu, bây giờ lại im hơi lặng tiếng giết về!

Quả nhiên lời ngon tiếng ngọt và săn sóc chu đáo đều là giả bộ để lừa người ta, đều là vì thèm muốn thân xác anh thôi!

Ngoài đường rộn ràng không khí tết, các thương gia ganh đua triển khai các chương trình thúc đẩy tiêu thụ, sắc đỏ Giáng Sinh và "năm mới vui vẻ" viết to tràn ngập nội thành rộn rã, tiếng nhạc "Jingle bells" và "Năm mới vui vẻ" tuy hai mà một hòa vào nhau như hát đuổi. Lớp băng mỏng trên đường đã bị đội bảo vệ môi trường xúc đi từ sáng sớm, xe đi lại rất nhanh nhẹn – cho dù bản thân tăng ca ngày thứ Bảy hết sức khổ sở.

Bất kể là nội dung tăng ca hay bản thân tăng ca.

Lạc Văn Chu đấu võ mồm với Phí Độ suốt dọc đường, nụ cười còn chưa nhạt đi, đã thấy một đôi vợ chồng trung niên đi ra cửa văn phòng. Xem tướng mạo và cách ăn mặc, e rằng gia đình không hề giàu có, người phụ nữ mặt lốm đốm tàn nhang, tiếng the thé, nam hơi béo, cổ rụt vai co, sắc mặt âm trầm xách cặp táp màu xám.

"Không có, con chúng tôi đã nói rồi, những chuyện đó đều không có, bọn trẻ lớp ấy không hiểu chuyện, nghe nhầm đồn bậy tung tin lung tung, gây ầm ỹ thế nhà trường cũng không quản. Con chúng tôi không có vấn đề, chưa bao giờ nói dối." Người đàn bà nói rất nhanh, bàn tay nhọn không ngừng làm động tác phủ nhận, "Đồng chí cảnh sát, về sau đừng có nghe gió tưởng mưa tùy tiện gọi người ta tới hỏi nữa, sẽ gây ảnh hưởng rất không tốt ở đơn vị, ai không biết còn tưởng chúng tôi dính vào vụ gì!"

Đào Nhiên vội vàng đuổi theo ra ngoài: "Có thể cho cô bé tự mình đến trò chuyện vài câu với chúng tôi hay không…"

"Đến Cục công an một chuyến chưa đủ, còn phải đến hai chuyến?" Người đàn bà đột nhiên lên giọng, tạo thành tiếng vọng trong hành lang, "Đó là một bé gái mười lăm mười sáu tuổi, không phải phường trộm cướp, bây giờ còn sợ đến đổ bệnh, xảy ra chuyện gì nhà nước đền à? Anh nói chuyện kiểu gì thế! Lãnh đạo của các anh đâu?"

Đào Nhiên há miệng, cảm thấy câu kế tiếp mình không tiện nói lắm, Lang Kiều hiểu ý vội vàng tiến lên tiếp lời: "Chị à, chị xem có phải nên cho cô bé đến bệnh viện kiểm tra thử không…"

"Kiểm tra cái gì? Tại sao phải kiểm tra?" Bà ta tựa hồ bị câu này chọc giận, hai tay chống nạnh, cổ rướn dài hai thước, như chuẩn bị mọc ra cái mỏ cứng ngắc bất cứ lúc nào, để mổ thủng sọ não Lang Kiều, "Ý cô là gì? Này cô kia, bản thân cô cũng là con gái, sao lại ngậm máu phun người thế? Truyền ra còn gì là danh tiếng của người ta, hóa ra không phải cô…"

Người đàn ông bên cạnh mặt âm trầm kéo bà ta: "Đã nói không có là không có, đừng nhiều lời với họ nữa, đang bận, đi thôi."

Trong khi nói chuyện, đôi vợ chồng trung niên đã lao ra ngoài như một cơn gió.

Đào Nhiên lau mặt, bất lực đi tới, buông tay nói với Lạc Văn Chu: "Nhìn thấy không, chính là như thế đó. Ngoại trừ những người đứng ngoài nhìn không quan trọng, số khác hoặc căn bản kêu luật sư đến tranh luận, hoặc chính là thái độ này."

"Đây không phải là phụ huynh con bé Lương Hữu Kinh dẫn đầu bắt nạt bạn chứ, tôi thấy cũng không giống thành viên hội đồng quản trị trường, hay là ai trong số đó?"

Đào Nhiên thở dài: "Đó là phụ huynh Vương Tiêu."

Lạc Văn Chu hơi bất ngờ, lập tức lại cau mày – sao phụ huynh nạn nhân này còn sốt ruột phủi sạch hơn phụ huynh kẻ bắt nạt?

"Bên phía Vương Tiêu, cô bé chỉ nghe một cuộc điện thoại, không chịu lộ diện, phụ huynh một mực phủ nhận chuyện cô bé từng bị xâm hại ở trường, sáng sớm mới đến đã làm ầm lên một trận. Lão Lạc, nếu thật là thế, thu thập chứng cứ sẽ khó khăn rồi."

Chuyện trong trường trung học Dục Phấn, nếu nhất định phải giả vờ thái bình, có thể nói là mâu thuẫn nhỏ giữa học sinh, không có chuyện Vương Tiêu bị kéo vào phòng ngủ của nam sinh mà Hạ Hiểu Nam khai, thì cảnh sát hình sự của Cục công an tham gia sẽ tương đối bất lực – đánh người không bị thương nặng, dù bị thương nặng thì bây giờ cũng chẳng giám định được thương tật.

Làm nhục nhân cách thì không dễ thu thập chứng cứ, dù chứng cứ chính xác cũng chẳng thể làm gì một đám nhóc choai choai. Cùng lắm là phê bình giáo dục một trận rồi thả lũ học sinh đó về. Có lẽ đương sự từng trải qua sự bắt nạt và sợ hãi tối tăm ngột ngạt, nhưng xét theo thước đo pháp luật của người lớn thì đó chỉ là một "việc nhỏ" như không.

Chuyện xâm hại tình dục tập thể này, bây giờ những kẻ làm hại dưới sự xúi giục của luật sư quyết tâm cùng ngậm miệng, nạn nhân lại im miệng, kiên quyết không thừa nhận mình từng gặp phải chuyện gì.

116. Quyển 4 - Chương 26: Verkhhovenxki 26

"Sếp, không thì… không thì chúng ta thôi đi vậy?"

Lang Kiều bỗng nhiên lên tiếng, mấy người kia cùng quay đầu lại nhìn cô.

Lang Kiều lúc đóng hoa khôi cảnh sát dịu dàng luôn diễn hơi lố, trợn mắt dọa nạt ngược lại rất lành nghề, đánh nhau chưa bao giờ biết sợ, giống như trừ đói khát với rau ngò ra thì chẳng hề sợ hãi bất cứ chuyện gì. Từ "thôi đi vậy" này tựa hồ chưa từng ghi vào từ điển của cô.

"Vương Tiêu không muốn lộ diện, vậy thì kệ cô bé đi," Lang Kiều dừng một chút, lại tiếp, "Trọng điểm của chúng ta hiện tại không phải tập trung vào vụ án Phùng Bân à? Đâu phải không còn hướng khác – dù sao Hạ Hiểu Nam khai thiết bị theo dõi trong di động của mình là do Ngụy Văn Xuyên cài, nếu Ngụy Văn Xuyên kia thật sự có liên quan với Lư Quốc Thịnh, việc này cũng không thể do mình nó bày ra. Dẫu tồi tệ hơn thì nó cũng là một học sinh, còn phải đi học, còn phải ở ký túc xá, nó không thể thần thông quảng đại như thế, em thấy không bằng trọng điểm điều tra phụ huynh nó đi?"

"Suy nghĩ này của em có lý," Đào Nhiên nhíu mày, "Nhưng án mạng là án, án khác cũng là án hình sự, chúng ta không thể tra một vụ án cũng chú ý chủ thứ chứ? Anh nhớ trong luật hình sự không có nguyên tắc 'bắt lớn thả nhỏ' đâu."

Lang Kiều mở miệng, song lập tức nuốt lại lời muốn nói.

Lạc Văn Chu: "Sao vậy?"

"Em biết gặp chuyện chúng ta phải điều tra, nhưng…" Lang Kiều hơi do dự, "Đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn gặp phải chuyện thế này cũng chưa chắc dám để người ta biết, cô bé đã đủ thảm rồi, em cảm thấy còn đi ép cô bé, hơi… hơi không đành lòng."

Bởi vì nạn nhân giống như vĩnh viễn đều có lỗi, vĩnh viễn đều là "người đáng thương tất có chỗ đáng trách".

Chỉ cần một tên tội phạm hiếp dâm to gan đánh dấu cô bé là "yếu đuối dễ bắt nạt", ngàn vạn tên tội phạm hiếp dâm lập tức rục rịch noi theo, dù không dám biến thành hành động thực tế, trên tinh thần cũng phải ùa tới cởi hết quần áo người ta, đạp lên một vạn bàn chân.

Lạc Văn Chu đang tính nói gì đó, thì bị một giọng nói đều đều phía sau cắt ngang: "Đội trưởng Lạc."

Tiêu Hải Dương cùng tay cùng chân đi tới, tay cầm chặt một cái túi đựng hồ sơ bằng giấy dai, chẳng rằng chẳng nói đưa cho Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu nhìn cậu ta, không giơ tay ra nhận: "Chú làm gì thế?"

"Bản kiểm điểm em viết." Tiêu Hải Dương rầu rĩ nói, "Xin được về đội."

Đào Nhiên không hiểu gì cả: "Tiểu Tiêu tự dưng viết kiểm điểm làm gì?"

Tiêu Hải Dương mù mờ nhìn anh, cậu nhóc bốn mắt này về mặt đối nhân xử thế trì trệ như khí trơ vậy, nhất thời chưa hiểu được tại sao Đào Nhiên không biết.

Lạc Văn Chu mau chóng mở túi giấy ra, lướt nhanh qua kiệt tác của cậu. Đừng thấy Tiêu Hải Dương bình thường không thích tán dóc mà lầm, ngòi bút của cậu vô cùng tốt, viết dài dằng dặc, bản kiểm điểm ngót một vạn từ toàn là viết tay, nguyên một xấp dày cộp.

Lạc Văn Chu chớp nhoáng xem lướt qua một lần, cười gằn một tiếng, vỗ "vạn ngôn thư" về ngực Tiêu Hải Dương: "Ai nói viết kiểm điểm là cho chú về đội? Chú nghĩ đây là trò trẻ con à? Đi chỗ khác hóng mát đi."

Tiêu Hải Dương như một cương thi cận thị chân tay luống cuống, toàn thân căng thẳng đứng tại chỗ, mặt đỏ bừng, còn là một cương thi mới nấu chín.

Phí Độ lắc đầu, vòng qua cậu, đang chuẩn bị vào phòng làm việc rót ly cà phê cho ấm, lúc này chợt có người gọi hắn lại: "Đây không phải là… chủ tịch Phí?"

Phí Độ nhíu mày, song chỉ chớp mắt, khi quay đầu lại trên mặt hắn đã đổi thành ngạc nhiên và vui mừng rất thật: "Ồ, chủ tịch Ngụy!"

Lạc Văn Chu quay đầu lại nhìn theo hắn, chỉ thấy đó là một người đàn ông trung niên có thể nói là gầy gò, ăn mặc chỉnh tề, hai má hõm vào, đôi mắt nhỏ và dài, mí trên khác hẳn với người ta – giống như dao khắc búa đẽo, hầu như không có độ cong, là một đường ngang sắc bén, khi ông ta cười ngay cả ánh mắt cũng bị mí mắt đặc biệt kia đè nặng trĩu, như sài lang mới uống máu vậy.

Đây là Ngụy Triển Hồng trong lời đồn.

Ngụy Triển Hồng hơi ngạc nhiên nhìn quét qua Phí Độ, "Mới sáng sớm, sao chủ tịch Phí đã chạy đến Cục công an rồi?"

Chuyện Phí Độ kiếm văn bằng trong một ngôi trường khẩu vị rất nặng mặc dù không khoe khoang khắp nơi, nhưng cũng không cố ý che giấu, hơi bỏ công nghe ngóng là ra. Đám ăn chơi trác táng này từ sáng đến tối phung phí thời gian lẫn tiền bạc, trò gì cũng dám chơi, thành thử việc này cũng chẳng lạ gì.

Nhưng tìm kiếm cái lạ thì tìm kiếm cái lạ, chuyện hắn tham gia vào vụ án lại không tiện để người ta biết lắm.

Trong lòng Phí Độ có chút tiếc nuối – có cha con Ngụy Triển Hồng ở đây, hắn sẽ không thể ở lì Cục công an không đi nữa.

"Đưa một người đến đây," Phí Độ vừa nói vừa kéo lại cổ áo trễ xuống, hạ thấp giọng cho Ngụy Triển Hồng một ánh mắt mờ ám đầy ẩn ý, "Đêm qua chọc người ta mất vui, không phải đang biểu hiện tốt một chút để tạ lỗi sao?"

Ngụy Triển Hồng cười gượng một tiếng, đảo mắt qua mấy cảnh sát hình sự cách không xa, cảm giác đám công tử không biết xấu hổ này quả thật là sắc đảm bao thiên, ai cũng dám chọc vào: "Người trẻ tuổi các anh…"

"Rất nhiều chỗ tốt." Phí Độ ghé vào tai ông ta, nhỏ giọng thì thào, "Cảm giác khác hẳn, lại thêm thường xuyên rèn luyện vóc dáng tuyệt vời, quan trọng nhất là… có thể không cẩn thận biết trước không ít chuyện."

Ngụy Triển Hồng hơi thay đổi sắc mặt, nhớ tới sau khi Chu Tuấn Mậu xảy ra chuyện, Phí Thị có phản ứng trước tiên.

Phí Độ hơi lui nửa bước, ngón cái lướt qua môi mình, nở nụ cười mỉm ngả ngớn như có như không.

Lạc Văn Chu: "…"

Anh chỉ lẳng lặng nhìn ai đó đóng kịch.

Phí Độ lại ra vẻ rất quan tâm hỏi: "Mà sao cuối tuần ông cũng đến đây?"

Ngụy Triển Hồng cười khổ, đẩy một thiếu niên phía sau lên. Thiếu niên ấy chỉ có môi mỏng và cằm nhọn giống hệt Ngụy Triển Hồng, ngoại hình ưa nhìn hơn cha nhiều, giống như phỏng theo chủ tịch hội học sinh trong phim thần tượng, gặp người lạ không hề sợ hãi, chưa nói đã cười trước, lễ phép chào Phí Độ.

"Con cái đều là nợ nần," Ngụy Triển Hồng thở dài, cũng không biết là trả lời Phí Độ, hay nói cho cảnh sát cách đó không xa nghe, cố ý lên giọng, "Đều là thằng ranh kém cỏi này gây chuyện thị phi, còn bắt nạt bạn, khiến người ta chịu không được phải trốn khỏi trường – anh nói xem, nó đã gây ra chuyện gì thế này? Đều là gia đình không giáo dục tốt, tôi rất hổ thẹn, không phải đang dẫn nó đến phối hợp điều tra sao?"

Gã thiếu niên Ngụy Văn Xuyên dửng dưng như không, vẻ mặt thản nhiên, chỉ hơi cúi đầu cho hợp với tình hình.

Ngụy Triển Hồng lại vỗ mạnh lưng gã: "Ở nhà ba dạy con thế nào? Ruồi bọ không châm trứng lành, bây giờ con gặp rắc rối, cũng là do bản thân có vấn đề, nếu không phải con bắt nạt bạn trước, thì lời đồn ở đâu ra? Làm sao có nhiều phiền toái như thế?"

Phí Độ nhích nhích đuôi lông mày, xen vào một câu: "Lời đồn?"

"Trường nó có một cô bé," Ngụy Triển Hồng trưng ra vẻ mặt như "có nỗi niềm khó nói", cau mày nói với Phí Độ, "Vì việc này, nghe đâu đã truyền ra vài lời đồn không tốt lắm… Chúng tôi thì không có gì, nhưng những việc này truyền ra sẽ gây ảnh hưởng xấu cỡ nào tới cô bé? Ban nãy vào còn gặp phụ huynh cô bé trước cổng Cục công an, người ta nói những lời đồn đó căn bản là chuyện không đâu."

Một ông chủ lớn trăm công nghìn việc như Ngụy Triển Hồng, sao lại biết người dân bình thường như cha mẹ Vương Tiêu?

"Bắt nạt bạn", "phối hợp điều tra", "lời đồn"… Ngoài mặt là một người cha chỉ hận rèn sắt không thành thép, kỳ thực đang ám chỉ cho cảnh sát hình sự Cục công an, vụ "xâm phạm tập thể" bất kể xảy ra hay không, chỉ có thể là một "lời đồn", không cần biết sự thật là gì, kết quả chính là thế.

Ngụy Văn Xuyên dù gì cũng còn trẻ, lòng dạ không đủ thâm sâu, nghe những lời này trên mặt lập tức có ba phần đắc ý không kiềm chế được.

Lang Kiều sầm mặt xuống, bị Lạc Văn Chu giơ tay ngăn lại.

"Đào Nhiên, ông dẫn họ vào đi." Lạc Văn Chu thuận miệng phân phó một tiếng, không thèm nhìn Tiêu Hải Dương, đi thẳng đến trước mặt Phí Độ, móc một thứ trong túi quần đưa cho hắn, "Chìa khóa xe đây, đừng ở chỗ này quấy rầy công vụ nữa, mau cút đi."

Phí Độ vừa nhận chìa khóa liền cười, liếc nhìn Lang Kiều và Tiêu Hải Dương bên cạnh bị Lạc Văn Chu công khai thừa nhận hù đơ ra. Hắn hôn ngón tay mình rồi đặt lên môi Lạc Văn Chu, mau chóng lui lại trước khi anh đập tay mình, thoải mái đi về.

Lạc Văn Chu: "Nhìn cái gì, không làm việc à!"

Mười phút sau, Tiêu Hải Dương ủ rũ cúi đầu, vừa đi vừa liên tục ngoái lại nhìn đội cảnh sát hình sự bận rộn, người như cây trúc, chẳng khác nào một con chó lang thang gầy gò, trông hơi cô đơn. Một mình đi qua đường cái sáng sớm cuối tuần hơi tiêu điều, cậu có chút mù mờ không nói thành lời, trong lòng biết lần này có lẽ mình sẽ bị khai trừ cách chức, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định muốn cứu vãn… Song tựa hồ cậu đã cứu vãn không đúng cách lắm, cậu cảm thấy Lạc Văn Chu sau khi nhìn thấy mình càng tức giận hơn.

Nhưng về sau không thể làm cảnh sát nữa thì làm thế nào đây?

Tiêu Hải Dương dừng bước trên vạch qua đường cho người đi bộ, nhận thấy mình tựa hồ cũng không hề có cảm giác đau đớn như trời sập khi thất nghiệp – Phí Độ nói đúng, công việc này và Cố Chiêu mấy năm nay đều là gông xiềng nặng trĩu đè trên người, một mai dỡ xuống, còn chưa kịp thất hồn lạc phách thì đã mơ hồ có cảm giác giải thoát trước.

"Mình là loại người như vậy sao?" Cậu im lặng nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này, bên kia đường đột nhiên có một chiếc xe bấm còi, mới đầu Tiêu Hải Dương cho là mình cản đường, vội vàng rảo bước đi qua lối dành cho người đi bộ, sau đó nhìn lại mới chú ý tới hình như là xe của đội

trưởng Lạc. Cửa kính xe hạ xuống – nghĩ ai là người đó xuất hiện ngay, Phí Độ khi nãy bị Lạc Văn Chu đuổi đi lộ mặt ra.

"Lên xe đi." Phí Độ nói.

"Không cần, nhà tôi không xa," Tiêu Hải Dương nói, lập tức lại nghĩ tới điều gì, gượng gạo bổ sung một câu, "Cảm ơn."

"Tôi không định đưa anh về đâu," Phí Độ bật cười, "Tôi chuẩn bị đến nhà cô bé Vương Tiêu kia một chuyến, mà không nhớ địa chỉ đăng ký, anh có nhớ không?"

Tiêu Hải Dương ngớ ra, chờ đến khi có phản ứng, cậu đã lơ mơ lên xe Phí Độ mất rồi.

117. Quyển 4 - Chương 27: Verkhhovenxki 27

Có thể là chủ tịch Phí nắm giữ bí mật bất truyền trong truyền thuyết dân gian – tuyệt kỹ "bỏ ngải", dăm ba câu đã dụ Tiêu Hải Dương lên xe, trên đường còn thong thả xuống mua sáp thơm treo xe, tiện tay nhét cục sáp lọc mùi phát gớm trước đó vào thùng rác ven đường.

Từ lúc hắn xuống xe Tiêu Hải Dương đã bắt đầu tự hỏi: "Không phải mình đã nói địa chỉ rồi à? Chỉ đường một chút là được rồi, tại sao mình còn phải lên xe làm thiết bị dẫn đường hình người?"

Tận đến khi Phí Độ xoi mói lựa xong "việc quan trọng" của hắn, cậu chàng bốn mắt vẫn chưa nghĩ ra nguyên do, dây an toàn cũng chưa kịp tháo.

"Lần này tốt hơn nhiều rồi chứ?" Sáp thơm mùi quả mọng từ lồng sứ trắng bay ra, như một làn gió mát rượi, gột sạch không khí trong xe, Phí Độ thở dài, "Lái xe anh ta vài ngày, tôi sắp chấn động não vì mùi rồi."

Tiêu Hải Dương không có tâm trạng thảo luận mấy chuyện tình cảm này với hắn, nhanh chóng đẩy kính, một tay do dự vịn cửa: "Anh… chắc anh đã biết đường đi rồi, làm phiền cho tôi xuống trạm tàu điện ngầm gần nhất."

Phí Độ sửng sốt nhìn cậu ta: "Anh không muốn đi với tôi à?"

Giọng Tiêu Hải Dương hơi khàn khàn: "Tôi tạm thời bị cách chức rồi."

"Thế không phải là vừa khéo," Phí Độ cười, "Anh tạm thời bị cách chức, tôi đây không chức. Hai ta bây giờ đều là công dân bình thường, bí mật đi thăm một cô bé, không phải lấy danh nghĩa cảnh sát thẩm vấn, cũng khỏi cần báo cho người giám hộ."

Tiêu Hải Dương không nói gì.

Phí Độ nhún vai, quả thật lái xe vào vệ đường, đậu trước cửa trạm tàu điện ngầm, nói vẻ rất không hề gì: "Thôi được, không muốn đi thì anh xuống xe đi, hôm nay đã làm phiền anh rồi."

Cửa trạm tàu điện ngầm kẻ đến người đi, một quầy sách báo nhỏ dựng ngửa mặt lên trời, kế bên đang luộc một nồi bắp lửa nhỏ chờ bán. Tiêu Hải Dương mở hé cửa xe, gió lạnh lập tức bám hơi nước trên mắt kính của cậu, Phí Độ cũng không giữ lại, bật radio trên xe, người dẫn chương trình giọng trong trẻo đang tập trung vào vấn đề nóng của xã hội.

"Hiện tại 'bạo lực học đường' lại lần nữa trở thành một trong các đề tài nóng, không biết mọi người thời đi học có từng trải qua nỗi xót xa nào không muốn để ai biết hay không? Thính giả đến từ số điện thoại di động đuôi '0039' nói: 'Tôi vào tiểu học là chuyện từ bốn mươi năm trước, có một lần tôi bị mấy người bạn trong lớp chặn đường, chửi tôi là thằng chó, còn ném tôi xuống sông, nước sông mới kết một lớp băng mỏng lạnh buốt xương, từ đó về sau chân tôi liền có bệnh' – Ồ, xem ra đây là tin nhắn khá nóng do một vị thính giả tương đối lớn tuổi gửi, những người bạn học của chú năm ấy thật sự rất quá đáng, bốn mươi năm mà vẫn chưa quên được…"

Tiêu Hải Dương rút lại cái chân đã bước ra, không nói một lời đóng cửa xe, nghiêm mặt ngồi ngay ngắn trên ghế lái phụ.

Phí Độ quan sát cậu ta, nhận ra một điểm khá thú vị – trọng tâm cơ thể Tiêu Hải Dương luôn đổ về phía trước, vai và lưng luôn căng lên, ánh mắt sau kính đầy cảnh giác, giống như chuẩn bị lao ra nổ lô cốt bất cứ lúc nào.

Khóe mắt Phí Độ hơi lộ ra nét cười, hắn một lần nữa khởi động máy, đạp chân ga.

"Có thể hôm qua anh không nghe thấy, kỳ thực Hạ Hiểu Nam đã khai một số chi tiết về vụ bạo lực học đường," Tựa hồ Phí Độ không hề để ý chuyện tiết lộ cơ mật với cậu, liếc thấy Tiêu Hải Dương chăm chú đến độ một chữ cũng không dám nghe sót, liền tiếp tục, "Hiện tại chúng tôi đang hoài nghi, trong trường trung học Dục Phấn này tồn tại tình hình xâm hại tình dục bạn học, nhưng những người liên quan – bất luận là bên bạo hành hay nạn nhân, đều không chịu thừa nhận."

Tiêu Hải Dương hơi trợn mắt.

Song Phí Độ không nói tiếp, đổi giọng: "Nếu không phải vì vậy, Vương Tiêu thực ra chỉ là một học sinh bình thường tham gia trốn nhà đi bụi. Anh chỉ tiện đường đến nhà cô bé một lần, mà có thể lập tức nói ra địa chỉ chính xác, quả nhiên đã thấy qua là không quên."

Kỳ thực ngay cả người thật sự đã thấy qua là không quên, khi bị hỏi một chi tiết nhỏ nhặt không hề quan trọng, cũng cần phải có thời gian để nhớ lại và phản ứng, có thể buột miệng ra, ngoại trừ trí nhớ tốt, thì còn phải là chuyện anh ta nắm rất rõ.

Đây là thói quen của Tiêu Hải Dương, mỗi lần nhận được vụ án mới, cậu đều tốn thời gian lập tức sắp xếp lại các thông tin ngổn ngang không phân biệt lớn nhỏ, dụng tâm suy nghĩ rất nhiều lần mới có thể có khả năng "máy đọc", hỏi là đáp ngay.

Song lúc này, Tiêu Hải Dương chỉ cúi đầu hơi mất tự nhiên, không giải thích gì.

"Nói thật, nếu như không muốn đi, người bình thường cùng lắm là cho tôi một địa chỉ, chứ không có chuyện tôi vừa nói lên xe liền lên ngay lập tức, thâm tâm anh vẫn muốn đi, đúng không? Anh ngoài miệng nói khó nghe, kỳ thực vẫn không yên lòng về vụ án này, nếu không đã chẳng vội vàng chạy tới nộp kiểm điểm ngay sau hôm bị đình chỉ công tác – anh đã thức suốt đêm để viết à?"

Dưới mắt Tiêu Hải Dương là hai quầng thâm to đùng, cậu rốt cuộc mở miệng: "Nộp bản kiểm điểm có thể cũng vô ích thôi."

Tiết lộ bí mật chưa thành, việc này nói lớn thì lớn mà nói nhỏ thì nhỏ, có thể bỏ qua, cũng có thể trực tiếp khai trừ, đều phải xem người phụ trách liên quan xử lý thế nào. Tiêu Hải Dương thở hắt ra một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ kết hơi nước, nhếch miệng tự giễu – cho dù Lạc Văn Chu vốn định giơ cao đánh khẽ, chắc cũng bị một tràng những lời khó nghe dưới cơn kích động của cậu chọc điên tiết rồi.

Phí Độ đột nhiên hỏi: "Cảnh sát Cố là người như thế nào?"

Tiêu Hải Dương không ngờ hắn sẽ hỏi như thế, do dự một lát, moi hết ruột gan mà ra miệng lại chỉ là một câu khô khan: "Là một người tốt, một người rất tốt."

Phí Độ không cắt ngang cậu.

"Không biết chú ấy đang theo đuổi cái gì, một người lớn như thế, ngoại hình chẳng xấu hơn ai, mà gia đình cũng chẳng có, chỉ sống một mình trong ngôi nhà lụp xụp. Bình thường cũng không có chí tiến thủ gì, mỗi lần được phát ít tiền lương tiền thưởng sẽ gửi cho mẹ một phần, còn lại tựa hồ đều rải rác trợ cấp các loại người không có quan hệ gì, bản thân thì chẳng tiêu mấy đồng. Thỉnh thoảng tôi thấy bạn bè chú đến ngồi chơi một lúc, mắng chú quen lắm nội ứng, loại người vớ vẩn nào cũng có, lâu lâu lại đến xin tiền, thế mà chú cũng lo cho họ. Giống như cả Yến Thành đều được chú che chở vậy… Chú thực ra chẳng là gì cả, bản thân đi làm còn phải dùng xe đạp."

Trong sách nói "Hiệp chi đại giả, vi quốc vi dân", nhưng Cố Chiêu thì tính là hiệp gì?

Hiệp nghèo? Hiệp hèn? Hiệp độc thân? Hay hiệp xe đạp lọc cọc?

Tiêu Hải Dương đột nhiên dừng lại, không nhịn được giơ tay che nửa mặt: "Tôi không nhằm vào ai đâu, tôi chỉ cảm thấy…"

"Cảm thấy mình chẳng làm được gì," Phí Độ thong thả tiếp lời, "Lúc anh cần ông ấy, ông ấy đứng ra, mà lúc ông ấy cần anh, anh lại không đủ sức."

Câu này chẳng biết làm sao đâm vào tim Tiêu Hải Dương, cậu co vai lại, vỏ bọc "người lớn" vất vả duy trì nhiều năm đột nhiên vỡ tan, lộ ra cậu bé hoảng sợ nhìn xuyên qua khe cửa của mười bốn năm trước.

"Xin lỗi…"

"Sao anh xin lỗi nhiều thế?" Phí Độ không tiếp tục cảm xúc lên xuống của cậu, một câu lạnh tanh đánh Tiêu Hải Dương trở về hiện thực, "Anh thật sự không biết đội trưởng Lạc giấu việc anh làm là có ý gì à?"

Tiêu Hải Dương thoạt đầu mù tịt nhìn hắn, lát sau đột nhiên ngộ ra, suýt nữa bật lên khỏi ghế: "Anh ấy… a…"

Phí Độ hơi cong khóe mắt, vững vàng dừng xe: "Đến rồi, nhà Vương Tiêu chính là ở đây à?"

Nhà Vương Tiêu ở một khu cũ kỹ thuộc nội thành, năm xưa là nhà tập thể của một đơn vị, nghe nói đến nay cũng chưa có quyền sở hữu nhà. Trước cổng có một cụ bà bị liệt ngồi xe lăn phơi nắng, kế bên rác thải sinh hoạt không dọn kịp thời đã chất cao như núi.

Chỉ cần gia đình hơi có điều kiện, dù phải vay nợ cũng chuyển đi rồi, hiện giờ còn lại cơ bản đều là những người già yếu, từ nhà đến người, toàn thể nặng nề u ám. Ngôi nhà lầu như ký túc xá đi vào là một hành lang dài, lấy ánh sáng rất tệ, tối om om, các căn phòng nhỏ như lồng sắt xếp hai bên hành lang, một tầng chỉ có hơn hai mươi hộ, bố cục dày đặc dễ liên tưởng đến từng ô chuồng gà.

Phí Độ cẩn thận vòng qua một bãi chất lỏng không rõ trên mặt đất: "Nhà họ không đến mức còn sống ở chỗ này chứ?"

Tiêu Hải Dương trả lời như phản xạ có điều kiện: "Cha mẹ Vương Tiêu đều có công việc chính thức ở công ty giao thông công cộng, thu nhập kỳ thực cũng tàm tạm, sau khi tan tầm đều đi làm thêm chứ không nhàn rỗi, cũng có thể kiếm ít tiền tiêu vặt. Nhưng để tương lai con gái có thể đi du học, từng ấy năm qua một xu họ cũng không nỡ xài."

Phí Độ thuận miệng hỏi: "Tại sao nhất định phải du học?"

"Nghe nói hồi cấp hai cô bé đã hơi đuối, giáo viên đề nghị phụ huynh cân nhắc cho con nghỉ trường trung học bình thường, vào trường nghề học lấy một nghề. Cha mẹ nghe thế, không chấp nhận được con gái bước theo đường cũ của mình, như phát điên khăng khăng chạy theo bằng cấp cao, làm loạn một trận ở chỗ giáo viên, sau đó chẳng biết từ đâu nghe nói về phòng quốc tế của Dục Phấn, dùng hết số tiền vốn chuẩn bị mua nhà chuyển con qua đó."

Phí Độ nhìn cậu một cái.

Tiêu Hải Dương mất tự nhiên tránh ánh mắt hắn: "Trước khi thẩm vấn cô giáo kia của Dục Phấn đã điều tra gia cảnh – 204, nhà Vương Tiêu."

Cha mẹ Vương Tiêu quả nhiên như Tiêu Hải Dương nói, không chịu lãng phí một chút thời gian, sau khi rời khỏi Cục công an đại khái đều đến thẳng chỗ làm. Cha mẹ như hai con lừa, ngày ngày cắm đầu đi không thấy mặt trời, con thì là người gỗ giật dây, cột trên đuôi lừa, bị họ kéo lăn lông lốc, chẳng biết đau đớn mà lăn đến tương lai rộng mở.

Phí Độ gõ cửa.

Một lát sau, chính giữa tấm kính "mắt mèo" trên cửa tối đi, hẳn là có người ở sau cửa cẩn thận nhìn ra ngoài, nhưng không có động tĩnh gì.

"Vương Tiêu à?" Phí Độ mở miệng rất tự nhiên, giống như trước mặt không phải cánh cửa, mà là một cô gái sống sờ sờ, "Bọn anh đến từ Cục công an, chắc em còn nhớ anh cảnh sát họ Tiêu này chứ?"

Trong nhà không hề có tiếng động, nhưng bóng đen giữa "mắt mèo" còn đó, hẳn cô thiếu nữ vẫn ở sau cửa.

Phí Độ: "Bọn anh muốn trò chuyện với em vài câu được chứ?"

Vương Tiêu vẫn không nói một tiếng nào.

Tiêu Hải Dương kém nhất khoản xử lý tình huống kiểu này, hơi lo âu nhìn Phí Độ.

Phí Độ thì không bất ngờ chút nào: "Anh biết trong lòng em cũng có lời muốn nói."

Đợi một lúc, chỉ nghe "Cạch" một tiếng.

Nhưng cửa còn chưa kịp đẩy hé ra, đương khi Tiêu Hải Dương há hốc miệng nhìn, Phí Độ từ bên ngoài giữ lấy tay nắm cửa, một lần nữa đóng kín cánh cửa sắp mở.

"Đừng mở cửa," Phí Độ nói, đoạn hắn lấy một cây bút trong túi áo khoác, tiện tay lấy một tờ rơi quảng cáo nhét trên cửa, viết số điện thoại của mình rồi đút vào khe hở dưới cửa, "Ba mẹ không dạy em lúc ở nhà một mình không được mở cửa cho người lạ à? Rất nguy hiểm – đây là số điện thoại của anh, lát anh với cảnh sát Tiêu sẽ đến sân sau nhà em chờ, em có thể nhìn thấy bọn anh từ cửa sổ, muốn nói chuyện thì em cứ gọi số này, được không?"

Tờ rơi viết số điện thoại một nửa bị nhét vào nhà, một nửa nằm bên ngoài, giây lát sau tờ giấy ấy từ từ bị kéo vào.

Bấy giờ Phí Độ mới ném cho Tiêu Hải Dương một ánh mắt, rồi đi ra ngoài, Tiêu Hải Dương vội vàng đuổi theo, chạy ra đến bên ngoài cậu mới không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Tại sao anh không để cô bé mở cửa?"

"Hai người đàn ông xa lạ gõ cửa, con gái dù vô tư hơn mở cửa cũng phải do dự, huống chi một cô bé như Vương Tiêu, cô bé không thể nào cho hai ta vào được, chắc chắn trong nhà có gắn xích chống trộm." Phí Độ bị gió lạnh bên ngoài thổi, lập tức rùng mình, quấn kín khăn quàng cổ lỏng lẻo, "Tôi đoán em ấy muốn cách khe hở đuổi chúng ta đi."

Tiêu Hải Dương vẫn chưa hiểu – cách khe cửa nói chuyện với cách cửa sổ gọi điện thoại có khác biệt gì? Dù sao trong hành lang còn ấm áp hơn.

"Trong hành lang tập hợp âm thanh, hộ gia đình lại đông đúc, cách tường không biết có bao nhiêu cái tai, Vương Tiêu trong trạng thái căng thẳng sẽ không nói gì đâu. Cho số điện thoại, quyền chủ động cũng thuộc về cô bé – hơn nữa nhà như vậy đều có cửa sổ chống trộm, ở trong nhà nhìn ra ngoài cửa sổ, bản thân ngôi nhà sẽ tăng thêm cảm giác an toàn cho cô bé, cánh cửa ra vào mỗi ngày thì không có tác dụng ám thị tâm lý này."

Mỗi một dấu chấm câu ngừng nghỉ của Phí Độ, Tiêu Hải Dương đều gật đầu như học sinh tiểu học chăm chú nghe giảng, hoàn toàn quên mất không lâu trước, khi Phí Độ ém tin tức cậu tuồn ra bằng một cú điện thoại, trong bụng cậu còn chửi tên này vô sỉ.

Cả hai đến sân sau ít ai lui tới, cách chung cư tầm ba bốn mươi mét thì Phí Độ đứng lại không đến gần nữa, quả nhiên mới dừng chưa bao lâu thì điện thoại của hắn đổ chuông.

Phí Độ ngẩng đầu nhìn lên, cửa sổ sau của nhà số 204 kéo màn, trên một góc bức màn dày cộp có vài nếp gấp mất tự nhiên, hiển nhiên có người trốn đằng sau vén màn nhìn trộm ra ngoài. Hắn chia một bên tai nghe điện thoại cho Tiêu Hải Dương, kế đó bắt máy.

"A lô…" Giọng nói hơi khàn khàn của cô bé truyền qua tai nghe, mặc dù vẫn căng thẳng song tốt xấu gì cũng đã chủ động nói chuyện, "Ba mẹ em sáng sớm đã đến Cục công an."

"Bọn anh đã gặp rồi," Phí Độ nói, "Nhưng vẫn hi vọng có thể trò chuyện vài câu với chính em."

"Em… em không có gì để nói cả," Vương Tiêu nói khe khẽ, "Nên trả lời em đều đã trả lời, những chuyện khác em không biết, không còn việc gì thì các anh đi đi."

Phí Độ nói điện thoại có thể giảm bớt căng thẳng cho Vương Tiêu, lại tăng thêm căng thẳng cho Tiêu Hải Dương, cậu cơ hồ sinh ra chứng sợ điện thoại, cứ cảm thấy thở không đúng một hơi là đối phương sẽ cúp máy luôn, đến lúc đó ngay cả trách móc cũng chẳng có cơ hội.

Song Phí Độ không hỏi thẳng vấn đề trọng điểm, chỉ nói: "Em biết Hạ Hiểu Nam bị chọn làm 'hươu' năm nay, nếu không chạy, khoảng thời gian sắp tới sẽ bị bắt nạt chứ?"

"… Biết ạ, Phùng Bân đã nói rồi."

Phí Độ: "Mối quan hệ của em với Phùng Bân, Hạ Hiểu Nam tốt chứ, các em là bạn à?"

"Không phải," Vương Tiêu im lặng một lúc, mới nói, "Em chỉ nói chuyện vài câu với Hạ Hiểu Nam, quan hệ bình thường, Phùng Bân thì không quen. Em ở trường rất lầm lì, không ai thích, không có bạn bè gì."

Phí Độ hơi ngẩng đầu, nở nụ cười về hướng cửa sổ đóng chặt của nhà số 204: "Đã là quan hệ bình thường, thế tại sao lần này em chịu đi theo các bạn? Nếu Hạ Hiểu Nam thay thế vị trí của em rồi, về sau những kẻ ức hiếp em sẽ chuyển dời hứng thú sang bạn ấy, em sẽ dễ sống hơn rất nhiều, tại sao khi biết các bạn muốn bỏ trốn em không nói với người khác?"

Vương Tiêu bỗng nhiên không nói gì nữa, song ngoài dự đoán của Tiêu Hải Dương, em cũng không cúp máy.

Phí Độ thở ra một hơi khói trắng, thong thả nói: "Đôi lúc, tư tưởng của con người kỳ thực không tự do, bởi vì vật bên ngoài không phút giây nào không toan tính đắp nặn em, họ ép em chấp nhận thẩm mỹ chủ lưu, chấp nhận quan điểm của người lớn tiếng nhất – dù điều đó không hợp logic, không phù hợp với nhân tính, hoàn toàn đi ngược lợi ích của em."

Vương Tiêu hơi sụt sịt, hình như đã khóc rồi.

"Nhưng em chân chính chỉ cần còn một hơi thở thì luôn thử phát ra âm thanh nhỏ nhoi," Phí Độ chăm chú nhìn tấm màn nhà số 204, giống như đó là khuôn mặt cô bé, "Lúc trước, cô ấy bảo em đi theo nhóm Phùng Bân, thử phản kháng, thử bảo vệ một người bạn học kỳ thực chẳng thân thiết gì, bây giờ thì sao? Có phải cô ấy muốn cho đám người xấu xa đều trả giá đắt hay không?"

"Vương Tiêu," Phí Độ thấp giọng nói, "Khi bọn nó nhốt em ngoài ký túc xá, có phải em bị bắt sang phòng ngủ nam sinh không? Có ai làm hại em không?"

Tim Tiêu Hải Dương thót lên tận cổ.

Không biết bao lâu sau, cô bé ở đầu bên kia mới phát ra âm thanh yếu ớt.

Em nói: "… Không có."

Trái tim Tiêu Hải Dương treo lơ lửng thoáng cái rơi bịch xuống, khiến tim gan phổi cùng đau, Phí Độ im lặng thở dài, mắt cụp xuống.

"Em… em…" Vương Tiêu nghẹn ngào thở không ra hơi, "Không có, nhưng em từng nghe nói về kẻ đó…"

Phí Độ sửng sốt, vội vàng gặng hỏi: "Kẻ nào?"

"Kẻ giết Phùng Bân, tên hung… hung thủ kia."

118. Quyển 4 - Chương 28: Verkhhovenxki 28

Tiêu Hải Dương giật mình: "Em nói cái gì?"

Phí Độ ấn cậu ta lại: "Em 'từng nghe nói'? Nghe ai nói? Anh nhớ hình như bọn anh chưa từng công bố danh tính hung thủ mà."

"Là… lúc ở Cục công an, có một chị hỏi em, ở bên ngoài có gặp một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi hay không, chị ấy nói ngoại hình hắn rất quái dị, cằm đặc biệt dài, như từng độn, mắt hơi lé, nhìn rất hung ác."

Đây là câu hỏi theo lệ, phải xác định đám trẻ bỏ nhà đi bụi có từng gặp Lư Quốc Thịnh hay không, trong tình huống không cho các em biết danh tính người này, sẽ miêu tả đặc trưng ngoại hình, nếu có chút ấn tượng thì còn cho xem ảnh và tranh chân dung.

Hiển nhiên, cô bé này có phỏng đoán của riêng mình.

"Khi ở bên ngoài em không hề ra khỏi khách sạn, cũng chưa từng gặp người này," Vương Tiêu hơi do dự, "Nhưng mà… em không chắc chắn."

"Không sao," Phí Độ dịu giọng nói, "Em cứ nói đi, là hiểu lầm cũng không hề gì."

"Mỗi Chủ Nhật bọn em sẽ có một ngày nghỉ, có thể về nhà, ba mẹ em cuối tuần không nghỉ ngơi, lại sợ lãng phí thời gian của em nên không cho em về. Hôm đó, các bạn khác đã về nhà hoặc rủ nhau đi chơi, chỉ có mình em tự học trong lớp, giữa chừng em vào nhà vệ sinh, đang định ra thì nghe thấy có người từ bên ngoài đi vào, là bọn Lương Hữu Kinh." Vương Tiêu dừng lại, "Em... em sợ đụng phải bọn nó sẽ rầy rà, nên trốn bên trong không ra, muốn chờ bọn nó đi trước."

"Bọn nó cho rằng trong nhà vệ sinh không có ai, trò chuyện vài câu, em nghe Lương Hữu Kinh nói 'Bạn của Ngụy Văn Xuyên làm gì mà chảnh ghê, vào ngồi năm phút, nước cũng không uống, bao tay cũng không chịu tháo ra'."

Tiêu Hải Dương nheo mắt – ở nơi công cộng không uống nước, không tháo bao tay, rất có khả năng là sợ để lại dấu vân tay và ADN.

Vương Tiêu tiếp tục: "Lúc ấy một nữ sinh khác nói 'Tao cảm thấy lão không giống nhân vật lớn, trông hung dữ, mắt còn lé, rất đáng sợ'."

Phí Độ trầm giọng hỏi: "Em có nhớ chuyện này xảy ra khi nào không?"

"Nhớ ạ, đầu tháng 11," Vương Tiêu nói, "Hẳn là cuối tuần đầu tiên của tháng 11, Ngụy Văn Xuyên tổ chức sinh nhật, rất nhiều bạn bè chơi chung đều đến tham dự."

Phí Độ: "Phùng Bân cũng nằm trong số đó à?"

"Có, trước kia quan hệ của họ còn rất tốt."

Lư Quốc Thịnh mất tích mười lăm năm xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật của một nhóm học sinh trung học, nghe rất khó tin. Trong vụ án 327, hai nghi phạm khác đều vì tiền, chỉ riêng Lư Quốc Thịnh là vì thỏa mãn lạc thú hiếu sát và hành hạ thi thể, một tên biến thái không hơn không kém như vậy, dẫu Ngụy Văn Xuyên là do hắn đẻ ra, hắn cũng tuyệt đối không thèm nhìn đối phương một cái.

Vương Tiêu nói lúc ấy hắn đeo găng tay, nước cũng không uống, thế hắn đến đó làm gì? Sao nghe như đến nhận mục tiêu mưu sát vậy!

Khi đó, nhân vật thần bí "Gửi Lời Thăm Shatov" đã bắt đầu tiếp xúc với Phùng Bân, cậu thiếu niên dũng cảm bắt đầu lập kế hoạch cho một cuộc làm phản và vạch trần gây chấn động, mà không biết mình đã bị để ý.

Phí Độ: "Ở chỗ nào, em có biết không?"

"Em không biết, bọn nó không nói."

Tiêu Hải Dương nhíu mày.

Song đúng lúc này, Vương Tiêu suy nghĩ một thoáng lại bổ sung một câu: "Em chỉ nghe một đứa nói 'Món Phật nhảy tường của nhà hàng đó không chính tông, bên trong lại có một miếng cải thìa, buồn cười gần chết'. Lương Hữu Kinh rất thích Ngụy Văn Xuyên, nghe câu này nó liền nổi giận, bảo không hiểu thì đừng nói lung tung, còn nói món người ta làm là món cải tiến, điều chỉnh vì sức khỏe gì đó..."

"Biết rồi, Bắc Uyển Long Vận Thành," Phí Độ chỉ nghe hai chữ "cải thìa" đã nắm được, "Cảm ơn, em đã giúp đỡ bọn anh nhiều rồi."

Lúc này, bức màn nhà số 204 kéo ra, một bàn tay lau sương trắng trên cửa sổ, thiếu nữ lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt tiều tụy, xuyên qua lưới chống trộm như lồng sắt nhìn họ. Ngoại hình cô bé cũng thanh tú, nhưng ánh mắt u sầu, thần sắc có chút e dè, cuộc sống thường niên đè nén và khổ sở phủ một tầng xám xịt trên người em, chẳng hề vui tai vui mắt.

Trong điện thoại yên tĩnh, cô bé trầm mặc một lúc lâu, không có vẻ muốn kết thúc cuộc trò chuyện, tựa hồ vẫn còn chuyện muốn nói.

Tiêu Hải Dương vốn lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể mọc cánh bay về Cục công an để điều tra "Bắc Uyển Long Vận Thành" gì đó. Song không biết là bị sự kiên nhẫn của Phí Độ ảnh hưởng hay là thế nào, cậu ngẩng đầu nhìn Vương Tiêu, cảm xúc sôi trào lại từ từ ổn định, thất thần nhớ tới rất nhiều việc.

Cậu nhớ tới những lời đồn đãi nhảm nhí mười bốn năm trước hàng xóm chỉ trỏ căn nhà không một bóng người của Cố Chiêu mà nói, nhớ tới mình tuổi nhỏ vì thế mà cầm nửa cục gạch đánh người ta… Dù rằng cậu không có khiếu làm anh hùng, mỗi lần hăng hái phản kích tất sẽ bị quật ngã xuống đất, lại bị cuộc sống đạp lên lưng mà đi.

Hai chàng trai trong gió lạnh có thể đóng băng người, mỗi người đeo một bên tai nghe, chờ "nàng Rapunzel" bị nhốt trong lao tù thả mái tóc dài xuống.

"Em… em không xinh xắn, không học giỏi, cũng không được quý mến," Vương Tiêu đột nhiên mở miệng, "Mỗi ngày liên lụy cha mẹ phải xoay vòng vòng. Họ nói nhà em còn ở chỗ này đều là vì em, ngày ngày bắt em phải cố gắng, nhưng em chẳng cố nổi, em làm tốn bao nhiêu tiền của gia đình, bây giờ ngay cả có thể tiếp tục đến trường hay không cũng chưa biết… Người như em, có phải chết đi sẽ tốt hơn không?"

Phí Độ: "Em…"

Hắn mới nói một chữ, đã bị Tiêu Hải Dương bên cạnh cắt ngang.

"Anh hồi nhỏ tính tình rất quái gở," Tiêu Hải Dương bỗng nhiên nói cứng nhắc, phát hiện Phí Độ nhìn mình liền nhếch miệng khá tự giễu, "Bây giờ tính tình cũng rất quái gở, có khả năng là trời sinh, người khác đều không thích chơi với anh, quan hệ với đồng nghiệp cũng chẳng ra làm sao. Lúc ba mẹ ly hôn, ba chỉ anh mà nói với mẹ là 'Cô mang gánh nặng này đi đi, tôi cho cô thêm tiền'… Anh cũng mãi chẳng có tác dụng gì, em xem, anh là một cảnh sát, lần nọ đi làm về gặp một tên móc túi, muốn bắt hắn, kết quả là bị hắn đẩy ngã, nhìn hắn bỏ trốn mất dạng. Nhưng anh vẫn muốn làm tiếp thử xem, tháng ngày về sau dài như vậy, biết đâu sẽ có một ngày khá lên… Lỡ như thế thì sao?"

Vương Tiêu gục lên cửa sổ òa khóc nức nở.

"Nếu ngày nào đó em quyết định phải khiến một số người trả giá đắt, không cần gọi 110, cứ gọi số điện thoại này, anh sẽ trực tiếp dẫn em đến Cục công an." Phí Độ dặn một câu, đoạn đẩy Tiêu Hải Dương, "Đi thôi."

Tiêu Hải Dương im lặng đi theo hắn, cho đến khi điều hòa trong xe thổi nóng tay chân, cậu rốt cuộc có đủ dũng khí mở miệng: "Tôi… tôi tình huống này, bây giờ nên làm thế nào mới có thể quay về đội?"

Phí Độ tựa hồ đang tập trung hết tinh thần vào tình hình giao thông phía trước.

Tiêu Hải Dương lại vội vàng căng thẳng bổ sung một câu: "Khi nãy anh bảo đội trưởng Lạc không nói ra chuyện tạm thời cách chức tôi, là… là… anh giỏi ăn nói như vậy, liệu có thể… xem giúp tôi bản kiểm điểm đó có chỗ nào viết không đúng hay không?"

Phí Độ phì cười: "Sếp các anh lúc rỗi việc thích xem kiểm điểm của người khác để giải sầu?"

Tiêu Hải Dương trưng ra vẻ mặt mù tịt.

Xe qua ngã tư, Phí Độ lắc đầu, lấy một tấm thẻ công tác trong túi quần, ném vào lòng Tiêu Hải Dương đang ngây ra như phỗng.

Lúc này, Lạc Văn Chu đang quan sát Ngụy Văn Xuyên qua camera.

Không biết là trời sinh đã như thế hay là vì sao, trên mặt Ngụy Văn Xuyên tựa hồ luôn có nụ cười mỉm khó miêu tả, chẳng qua mới mười lăm mười sáu tuổi, đối mặt với hai cảnh sát luân phiên tra hỏi, nụ cười như vẽ lên vẫn có thể không chút rung rinh.

"Ngụy Văn Xuyên, có người tố cáo em là đầu lĩnh của tiểu đoàn thể trong trường, thường xuyên giật dây người khác bắt nạt bạn học bằng đủ các trò, làm nhục nhân cách và tạo thành tổn thương thân thể cho các bạn, em có thừa nhận không?"

Ngụy Văn Xuyên nhún vai, nhướng hàng mày ngay ngắn, buông tay: "Tiểu đoàn thể là chỉ cái gì? Chị à, chị không có vài đồng nghiệp chơi thân à, nếu thường xuyên chơi với bạn mà gọi là 'tiểu đoàn thể', vậy đồng nghiệp quan hệ tốt như các chị phải chăng có thể gọi là 'kết đảng'?"

Lang Kiều đen sì mặt: "Bọn chị đang thẩm vấn em, sao em nói thừa vậy? Còn nói lung tung là bọn chị sẽ nhốt em lại."

Mấy câu hù dọa trẻ con này của cô căn bản chẳng làm gì được Ngụy Văn Xuyên, gã thiếu niên ấy còn bật cười: "Chị cảnh sát à, nhốt em cũng không thể vô duyên vô cớ chứ? Về phần 'làm nhục nhân cách' và 'tổn thương thân thể' – Em làm nhục ai? Tổn thương ai? Có đoạn phim hay đoạn ghi âm nào chứng minh em từng làm nhục người khác không? Tổn thương thân thể dù gì cũng nên có một bản báo cáo kiểm tra thương tật chứ?"

Đào Nhiên nhíu mày nhìn Ngụy Văn Xuyên cứng đầu: "Ngụy Văn Xuyên, anh hi vọng em có thái độ đàng hoàng một chút. Hiện tại bọn anh có chứng cứ xác thực chứng minh em liên quan đến vụ án xâm phạm tình dục tập thể, em có gia cảnh tốt, học tập cũng không tệ, tương lai tươi sáng, em không muốn có vết nhơ phạm tội ngồi tù vài năm chứ?"

"Xâm phạm tình dục ai? Vương Tiêu?" Ngụy Văn Xuyên giơ tay che một mắt, im lặng một lúc, đoạn gã cười giễu, "Đừng đùa nữa, anh cảnh sát, phiền anh nhìn em rồi nhìn lại Vương Tiêu xem – bằng ngoại hình nó, một sợi tóc đụng trúng em cũng là em bị thiệt đó? Xin hỏi cái gọi là 'chứng cứ xác thực' của các anh là gì? Vương Tiêu tự mình nói à? Trời ơi, đúng là xấu xí thích gây sự chú ý mà."

"Bớt làm bộ làm tịch đi! Chuyện em gắn thiết bị theo dõi vào điện thoại di động của bạn học nữ phải giải thích thế nào đây!"

Lần này, Ngụy Văn Xuyên rốt cuộc thoáng sửng sốt, trên mặt tích tắc hiện lên vẻ tức giận khó tin nổi, như không dám tin Hạ Hiểu Nam có gan bán đứng mình, sau đó mau chóng bình tĩnh lại.

Gã dựa ghế, mí mắt cụp xuống: "Hạ Hiểu Nam à? Đúng, là em gắn, Hạ Hiểu Nam ngoại hình không tệ, em cảm thấy cũng được, muốn đùa nó chút thôi – vả lại em đâu có xâm phạm sự riêng tư của nó, em đâu có rình trộm, thiết bị theo dõi là gắn ngay trước mặt nó, không thích thì nó có thể tự tháo ra, cho dù nó bị thiểu năng, cũng có thể không dùng cái điện thoại đó mà đúng không? Chuyện hai bên cùng tình nguyện cũng là phạm pháp à?"

"Em gắn thiết bị theo dõi vào di động của Hạ Hiểu Nam, tại sao khi giáo viên và cảnh sát đều đang tìm kiếm các bạn em không đưa ra manh mối?"

"Có ai hỏi em đâu," Ngụy Văn Xuyên hùng hồn nói, "Vả lại, việc này liên quan gì đến em?"

"Nhưng khi Phùng Bân bị giết, hung thủ dựa vào thiết bị theo dõi trên di động của cô bé để đuổi theo hai người." Đào Nhiên trầm giọng nói, "Em có lời gì muốn nói?"

Ngụy Văn Xuyên nhìn thẳng Đào Nhiên không mảy may trốn tránh, nơi khóe môi là nụ cười giả dối: "Thứ nhất, các anh bắt được tên sát nhân rồi à? Là tên sát nhân tự mình thừa nhận, hắn tìm được Phùng Bân thông qua thiết bị theo dõi ấy? Thứ hai, cho dù phải, thiết bị theo dõi ấy rất đơn giản, bất cứ ai đều có thể thông qua phần mềm tìm kiếm con nhỏ đó, dựa vào đâu mà nói liên quan tới em? Thứ ba – nói vậy khi Phùng Bân chết, Hạ Hiểu Nam ở bên cạnh? Thế tại sao hung thủ giết Phùng Bân mà không giết nó, chẳng lẽ không chứng minh nó có vấn đề à? Vẫn là câu nói kia, liên quan gì tới em?"

Lạc Văn Chu không nhịn được nữa, đang định tự mình ra trận trị thằng lỏi này, thì điện thoại đổ chuông.

"… Bắc Uyển Long Vận Thành," Bước chân anh phút chốc dừng lại, giọng nói cơ hồ đè trong cổ, "Cậu xác định chứ? Không… chuyện này hãy giữ bí mật, cậu khoan tới đây, coi chừng cả tên ngốc Tiêu Hải Dương kia nữa, chờ tôi về nhà rồi nói tiếp."

Lạc Văn Chu cúp điện thoại, đứng tại chỗ cũng có thể cảm thấy tim đập như điên, anh một mình đi quanh trong phòng giám sát hai vòng, uống một hơi hết nửa ly trà bên cạnh, lúc cầm bộ đàm lên lần nữa, anh đã khống chế được biểu cảm.

"Không thừa nhận thì nhốt một ngày, gia giáo cái khỉ gì," Lạc Văn Chu nói với giọng hơi giận dữ, "Tìm vài anh em thay nhau thẩm vấn, tôi không tin chúng ta không làm gì được một thằng oắt con như nó."

Nửa tiếng sau, Lạc Văn Chu lần lượt gọi điện cho mấy thủ trưởng trực tiếp của đội hình sự để báo cáo tiến độ công việc, đi vào hành lang, như cố ý như vô tình ngẩng đầu nhìn camera trong một góc, quay về nó đốt một điếu thuốc như khiêu khích, rồi thong thả đi ra ngoài.

"Có một số người đã thay đổi" – đây là câu đau lòng nhất trong bức di thư của Lão Dương.

Lần trước bắt Trịnh Khải Phong, do để lộ bí mật dẫn đến Trịnh Khải Phong nhận được tin tức bỏ trốn, rồi lại cho kẻ sau màn cơ hội giết người diệt khẩu, lần này tuyệt đối không thể đánh rắn động cỏ.

Lạc Văn Chu đi xuống lầu, mặt không cảm xúc búng tàn thuốc vào thùng rác, quay đầu thoáng nhìn tòa nhà gắn quốc huy.

Anh bỗng nhiên có dự cảm, họ đã rất gần chân tướng.

Tiêu Hải Dương câu nệ ngồi trong phòng khách nhà Lạc Văn Chu, thô lố mắt nhìn nhau với con Lạc Một Nồi.

Lạc Một Nồi đã tỉnh rượu xù lông lên, vẻ mặt không hài lòng đi quanh cậu, cái đuôi xù chạm vào ống quần Tiêu Hải Dương, ngài mèo uy phong nhe hàm răng nhọn hoắt, "Ngoao" một tiếng hù cậu ta.

Tiêu Hải Dương im lặng co chân lại, dáng ngồi càng câu nệ hơn. Lạc Một Nồi đã chứng thực phán đoán của mình, nhận định đây là một tên loài người dễ ức hiếp, liền hống hách làm vẻ mặt bễ nghễ, nhảy lên bàn trà, ưỡn ngực ngồi ngay ngắn thành một đống, triển khai giám thị kín kẽ dành cho Tiêu Hải Dương.

Phí Độ rót ly trà cho Tiêu Hải Dương, nhân Lạc Văn Chu vắng nhà, lén mò đến tủ rượu hôm qua đã thăm dò rõ ràng, chọn chọn lựa lựa trong một đống rượu vang giá trung bình, rút một chai "tướng quân" giữa đám lùn, rót cho mình một ly.

Lạc Một Nồi ngửi thấy mùi rượu, lập tức đổi khuôn mặt khác, lao tới cọ ống quần hắn "ư ử" làm nũng, thấy Phí Độ không định ngó tới mình, nó không nhịn được giơ móng vuốt, toan tính túm ống quần trèo lên người hắn như bình thường đối phó Lạc Văn Chu.

Phí Độ nhấp một ngụm rượu vang, cúi đầu nhìn nó một cái.

Lạc Một Nồi giơ chân lên giữa chừng cứng đờ chốc lát lại rụt về, nó ngoan ngoãn co tròn thành một cục lông, không dám làm ẩu nữa.

Tiêu Hải Dương chăm chú nhìn hắn: "Con mèo của anh rất nghe lời."

"Lạc Văn Chu nuôi," Phí Độ làm bộ điềm nhiên nói, "Nhưng mà dạo gần đây toàn tôi cho ăn."

Người bình thường nghe câu này sẽ lấy làm lạ rằng tại sao mèo của Lạc Văn Chu lại do hắn cho ăn, kế đó giật mình hỏi một câu "Anh ở nhà đội trưởng Lạc à".

Song đồng chí Tiêu Hải Dương không hề là người bình thường, trong lòng chứa toàn Lư Quốc Thịnh, chỉ trằn trọc trăn trở vì tội phạm truy nã, chẳng có thời gian để ý chuyện khác, bị Phí Độ dụ về, căn bản không biết mông mình lúc này đang ngồi trên sofa nhà Lạc Văn Chu. Cậu "À" một tiếng, phớt lờ sự khoe khoang mập mờ của Phí Độ, nghiêm trang nói: "Vừa rồi tôi vẫn đang suy nghĩ, nếu kẻ Vương Tiêu nghe nói chính là Lư Quốc Thịnh, tại sao hắn bình thường đều chú ý không để lại dấu vết, mà hôm giết Phùng Bân phải để lại dấu vân tay?"

Phí Độ: "…"

Cảnh sát hình sự Cục công an thành phố tuyển đều chậm chạp như thế à?

119. Quyển 4 - Chương 29: Verkhhovenxki 29

Tiêu Hải Dương vẻ mặt nặng nề nghiêm chỉnh, Phí Độ đành phải mặt không biểu cảm ngậm một ngụm rượu, nuốt cả rượu lẫn cơn giận xuống.

Hắn chậm rãi bước đến một góc khác của sofa, hết sức thoải mái ngồi xuống duỗi đôi chân dài: "Xung quanh khu thắng cảnh có camera, mấy năm nay đặc trưng ngoại hình Lư Quốc Thịnh không thay đổi nhiều, trước khi ra tay hắn đã biết mình sẽ bị quay được, đeo bao tay hay không cũng chẳng có ý nghĩa lớn. Tôi cảm thấy một người trốn chui trốn nhủi suốt mười lăm năm, chưa hẳn không hướng tới tự do, hắn bình thường phải đeo bao tay, phải cẩn thận, là bởi vì một khi bị lộ, sẽ lập tức bị hệ thống công an chú ý, nhưng hôm giết người thì khác, hôm đó hắn biết mình nhất định có người yểm trợ, có thể hưởng thụ quá trình giết người, sau đó tẩu thoát."

Đối với loại tội phạm truy nã gánh trên lưng vài mạng người như Lư Quốc Thịnh mà nói, gánh thêm một mạng nữa cũng chẳng hề hấn gì, chỉ cần cảnh sát không bắt được hắn.

"Một tên tội phạm truy nã có tiếng xấu và danh tính rõ ràng chặn trước camera, chắc chắn cũng là tấm mộc rất tốt cho người thuê sau lưng hắn."

Trên việc nghiêm túc đầu óc Tiêu Hải Dương hoạt động trái lại không chậm, cậu lập tức gật đầu: "Tôi hiểu… nhưng còn một điểm cũng rất mâu thuẫn, hắn giết nam sinh, lấy di động của nữ sinh, lại thả cô bé đi, là vì sao? Chẳng lẽ hắn không biết cảnh sát nhất định sẽ thẩm vấn Hạ Hiểu Nam? Làm thế, người thuê hắn vất vả che giấu chẳng phải sẽ bị lộ?"

Phí Độ nhất thời không trả lời, trong yên lặng, Lạc Một Nồi uốn éo đi đến gác đầu lên đùi hắn, tìm thấy nguồn nhiệt rồi, chưa được một lúc đã nằm bò lên người hắn ngủ khò khò.

Nguyên nhân Lư Quốc Thịnh không giết Hạ Hiểu Nam thì có rất nhiều – có thể là yêu cầu của người thuê, Hạ Hiểu Nam phản bội Phùng Bân bị hung thủ sau màn xem là phe mình; hoặc vì cô bé xinh đẹp, muốn coi thành một "chiến lợi phẩm" quý giá, không nỡ giết; hay có lẽ "người thuê" tuổi trẻ ngông cuồng ngây thơ cho rằng, chỉ cần uy hiếp thích hợp, là có thể khiến cô bé ấy ngậm miệng, cảnh sát sẽ không thẩm vấn được gì.

Cũng có khả năng là nguyên nhân ở Lư Quốc Thịnh, dù sao thì, trong số nợ máu chồng chất của hắn còn chưa có một nạn nhân nào là nữ giới. Một số kẻ cuồng sát biến thái trạng thái tinh thần khó mà đo đoán bằng logic bình thường, chúng tàn nhẫn vô tình, đồng thời lại do nguyên nhân tâm lý sâu xa mà dịu dàng với người có điểm đặc biệt nào đó. Trước khi bắt sống Lư Quốc Thịnh, những điều này đều chưa thể biết.

Điều duy nhất có thể xác định là, nếu Hạ Hiểu Nam cũng chết trong thùng rác ấy, xác đôi thiếu niên thiếu nữ này sẽ bị phát hiện cùng nhau, đến lúc ấy di động của cô bé đã bị lấy, sẽ không ai biết một trong hai nạn nhân cũng tham dự vào đó, đây thoạt nhìn chỉ là một vụ bất hạnh ngoài ý muốn, tối đa là cảnh sát không bắt được tội phạm truy nã bị lôi đi khiển trách một trận – mà bây giờ, đủ loại trùng hợp tạo thành vụ mưu sát hỏng vốn nên chặt chẽ kín kẽ… Không bao lâu sau vụ án Chu Thị.

Nếu "những người đó" dễ dàng lộ ra sơ hở như vậy, thì đã bị một lưới bắt gọn từ lâu rồi, căn bản không thể nhảy nhót đến bây giờ.

Tận đến khi chiều hôm buông xuống, Lạc Văn Chu mới dẫn Đào Nhiên trở về, hai người gọi một chiếc taxi, bọc lớn bọc nhỏ vác về cả đống nguyên liệu nấu lẩu, giống như định nhân thời gian rảnh trong đợt tăng ca tổ chức một cuộc họp mặt cuối tuần vậy.

Tiêu Hải Dương mở mắt trừng trừng nhìn Lạc Văn Chu lấy chìa khóa mở cửa, quen thuộc đạp giày xuống đá vào cạnh tủ đựng giày, rốt cuộc chậm chạp ngớ ra, hết sức hoang mang suy nghĩ: "Đây rốt cuộc là nhà ai?"

Đào Nhiên cười tít mắt đưa cái túi vải bố màu đục cho Phí Độ: "Tiểu Tiêu cũng đến ăn chực à?"

Tiêu Hải Dương: "…"

Trưa nay cậu mấy lần muốn đi, mà Phí Độ đều bảo "Chờ một chút", Tiêu Hải Dương vốn chờ mong có người đến bố trí một cuộc điều tra bí mật, nào ngờ chờ được ăn lẩu!

Tiêu Hải Dương: "Ơ… em là đến…"

Phí Độ mở cái túi vải Đào Nhiên đưa nhìn thoáng qua, thấy bên trong là một thiết bị mini màu đen sì – thiết bị phản nghe trộm!

"Anh ta đến nộp kiểm điểm." Phí Độ hiểu ý, ra vẻ chẳng buồn để tâm cắt ngang Tiêu Hải Dương, "Còn định xin lỗi anh, nói là hôm qua không nên nói năng lỗ mãng, chống đối cấp trên ở nơi công cộng. Để xin lỗi, còn đặc biệt mua hai gói thức ăn cho mèo nhập khẩu, đúng không anh chàng đẹp trai?"

Tiêu Hải Dương: "…"

Thức ăn cho mèo là do Phí Độ mua ở siêu thị dưới lầu, lúc này mặc dù Tiêu Hải Dương chẳng hiểu gì hết, nhưng xuất phát từ lòng tin mù quáng dành cho Phí Độ suốt một ngày hôm nay, cậu chỉ ngậm miệng không

lên tiếng.

"Nhập khẩu?" Lạc Văn Chu quét mắt nhìn Tiêu Hải Dương, "Mèo nhà chúng tôi là mèo cỏ Trung Hoa, không ăn thức ăn nhập khẩu, cho nhầm thức ăn coi chừng cụ ấy lật bát…"

Anh còn chưa nói xong, ngẩng đầu liền nhìn thấy Lạc Một Nồi vểnh mông, vẫy đuôi cắm đầu ăn ngấu nghiến, xem ngôn ngữ cơ thể thì dường như tâm trạng khá tốt, không hề có vẻ muốn lật bát đập nồi.

Lạc Văn Chu: "…"

Con tiểu súc sinh ăn cây táo rào cây sung này!

Nguyên liệu nấu lẩu đều có sẵn, không cần mất công xử lý, ngay cả tuyển thủ sơ cấp cỡ như Phí Độ cũng có thể ứng phó được.

Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương bắc nồi nấu nước dùng, ngồi kế bên tán dóc, đề phòng con Lạc Một Nồi bất cứ lúc nào, Phí Độ thì vào bếp phụ rửa rau.

Hắn vừa bước một chân vào bếp, Lạc Văn Chu liền khẽ hít hít: "Cậu đã uống rượu?"

"…" Phí Độ bị anh hỏi trở tay không kịp, bởi vì không ngờ người sống với sáp thơm qua ngày sẽ có khứu giác nhạy như thế, lập tức phủ nhận luôn: "Không có, nước nho thôi."

Lạc Văn Chu đứng tại chỗ dòm trái dòm phải, xem Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương ngồi ở vị trí nào của nhà ăn, sau đó bất ngờ giơ tay đè Phí Độ lên một góc chết của thị giác, tự mình nhấm nháp một vòng miệng hắn.

Cửa phòng bếp mở hé, Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương thò đầu là có thể nhìn thấy, Phí Độ thậm chí có thể nghe thấy tiếng nói chuyện khẽ của hai người, nụ hôn kiểu tập kích đột ngột của Lạc Văn Chu tới gấp gáp vô cùng, cơ hồ có vài phần hoảng loạn nôn nóng, đối lập rõ rệt với sự "thoải mái vui vẻ" của bữa liên hoan lẩu cuối tuần.

Có lẽ bất cứ một người nào khi đối mặt với dao đâm từ sau lưng, đều rất khó để thật sự ôn hòa bình tĩnh.

Mùa đông không khí khô hanh khiến môi yếu ớt, Phí Độ "Á" một tiếng, vội vàng hơi nghiêng đầu, nắm tay Lạc Văn Chu, ghé vào tai anh thì thầm: "Bảo bối à, cắn em chảy máu, là cưng phải cõng em ra ngoài đó."

Lạc Văn Chu đã cho ra kết quả giám định, tức giận đập hắn một phát: "Tôi khiêng cậu ra ngoài – Không uống? Miệng cậu có bao giờ nói thật không?"

Phí Độ nghiêng đầu, giấu đi nụ cười chết cũng không hối cải, liếm nhẹ vành tai Lạc Văn Chu, nhân lúc anh giật mình, vững vàng bưng nấm đã rửa xong, thoải mái đi mất.

Trong nồi đã ra vị lẩu có tính xâm lược cực mạnh, thịt rau hải sản các kiểu xếp thành một hàng trên bàn ăn rộng rãi, trông hết sức phong phú, Lạc Một Nồi mò đến theo mùi thơm, đi quanh dưới bàn thèm thuồng kêu gào, mà sắc mặt bốn người lại đều nghiêm trọng.

"Ai nói chú không hòa đồng? Tan tầm ăn lẩu với bọn anh không phải hòa đồng à? Tiểu Tiêu, chú đừng từ chối, giữa người với người đều là thân nhau qua hai bữa cơm. Ngày mai còn phải đi làm, hôm nay chúng ta phải ăn một bữa ra trò, lấy trà thay rượu – cạn ly." Trong giọng nói của Đào Nhiên tựa hồ có ý cười, nhưng trên mặt lại không có một tẹo tươi cười, anh tương đối nghiêm túc nhận thiết bị phản nghe trộm, ngẩng đầu ra hiệu cho Lạc Văn Chu biết đã "chuẩn bị sẵn sàng".

Tiêu Hải Dương bên cạnh mặt không cảm xúc cầm hai cái ly sứ tự biên tự diễn cạn ly.

Lẩu sôi sùng sục, đèn báo hiệu hơi lóe sáng, phát ra tín hiệu quét vô hình.

Lạc Văn Chu nhận máy dò của thiết bị phản nghe trộm đứng dậy: "Việc này cho qua đi, Tiêu Hải Dương, chú không còn bé nữa, về sau ra ngoài nói chuyện phải chú ý, không phải ai cũng khoan nhượng chú như anh đâu – để anh đi xem mì ngâm mềm chưa."

Nói xong, anh cầm máy dò đi dò từ trong ra ngoài, ngay cả mấy đôi giày cạnh kệ để giày trước cửa cũng cẩn thận tra một lần.

"Phí Độ, đừng ôm di động nữa được không? Cậu có bao nhiêu tiền phải kiếm, mà đến cả thời gian ăn bữa cơm bình thường cũng không có?"

Đào Nhiên hiểu ý anh, lập tức tiếp lời: "Tắt máy hết đi – chúng ta cũng học theo trên mạng, tắt điện thoại gom lại một chỗ, không ai được động vào, ai không nhịn được động vào trước, lát sẽ phải trả tiền bữa ăn hôm nay."

Phí Độ không biết lôi từ đâu ra một xấp túi giấy bằng chất liệu đặc biệt có thể cách ly tín hiệu, gom hết di động đã tắt máy của mọi người nhét vào.

Khi Lạc Văn Chu tới gần cửa, đèn đỏ đột nhiên sáng lên.

Sắc mặt Lạc Văn Chu phút chốc thay đổi, Đào Nhiên lập tức mở to âm thanh ti vi, mấy người cùng nhìn chằm chằm đèn báo hiệu trên thiết bị phản nghe trộm – khi Lạc Văn Chu đi lại, nó lúc sáng lúc tắt rất không ổn định. Chốc lát sau, Lạc Văn Chu lấy cái cặp táp cũ mèm Đào Nhiên luôn mang theo người từ trên giá áo xuống, trong tiếng nhạc ti vi đinh tai nhức óc, anh mở cặp ra – trên nút cài của ngăn bên trong có một thiết bị nghe trộm.

Bốn người im lặng trao đổi ánh mắt trên thiết bị be bé đó, chỉ có sự chú ý của Lạc Một Nồi còn nằm trên thức ăn, thấy không ai ngó ngàng, nó mất hứng gào một tiếng.

Lạc Văn Chu đảo mắt, cầm cặp sải bước đến, một tay xách con Lạc Một Nồi lên, Lạc Một Nồi bốn chân lơ lửng, không biết tên hốt phân bị bệnh gì, rít lên om sòm.

Trong tiếng rít của con mèo, Lạc Văn Chu rót một ly nước sôi đổ xuống thiết bị nghe trộm, "Xì" một tiếng, lớp da cũ trên cặp bốc ra mùi kỳ dị, thiết bị phản nghe trộm lóe đèn đỏ lại im lặng.

Một lúc lâu không ai lên tiếng, Lạc Văn Chu thả hiệp sĩ đổ vỏ Lạc Một Nồi ra, mở miệng đầu tiên đập tan sự trầm mặc: "Đào Đào, cái cặp cũ này của ông chắc phải chục năm rồi nhỉ, chỉ riêng khóa kéo đã khâu lại hai lần, cũng đến lúc thay rồi. Chỗ tôi có mấy cái mới, lát ông xem thích cái nào, cứ chọn tùy tiện."

Đào Nhiên cười miễn cưỡng: "Được, cho tôi lấy cái đắt nhất."

Tiêu Hải Dương: "Là ai?"

Đào Nhiên đã bình tĩnh lại khỏi sự kinh ngạc ban đầu, uống một ngụm hết ly trà nguội: "Ai cũng có khả năng, trong cặp không có thứ gì đáng giá, bình thường tôi cũng không để ý lắm, hay tiện tay ném đâu đó – người chen chúc trên tàu điện ngầm, các nơi để cặp, người quen, nội ứng gần đây gặp, nhân chứng nạn nhân từng đến thăm… đều không phải là không có cơ hội, không nhất định là do người mình làm."

"Quả thật," Phí Độ thong thả bỏ mấy miếng thịt vào nồi lẩu, "Nếu là em, em sẽ gắn thiết bị nghe trộm lên người Lão Lạc, ít nhất hai anh mỗi người một cái."

Văn phòng Lạc Văn Chu cơ bản cũng là không gian công cộng, đồ đạc của anh trong Cục công an cũng toàn ném lung tung, đồng nghiệp nào thiếu tiền lẻ mua thuốc lá, ới một câu là có thể trực tiếp lấy tiền lẻ trong ví của anh.

Nếu là người của đội hình sự, giở trò với hai người độ khó xấp xỉ nhau – đều không có trở ngại gì.

Lạc Văn Chu thở ra một hơi dài, giọng thấp đến cơ hồ chìm trong hơi nước: "Trong di thư của Lão Dương nhắc tới 'vụ án 327' và Cố Chiêu, vậy người này phải là người cùng thời… thậm chí sớm hơn, rất có khả năng là một vị lãnh đạo đức cao vọng trọng. Sở dĩ họ thiết lập đại bản doanh ở bản địa, có lẽ chính vì nguyên nhân này."

Tiêu Hải Dương ngơ ngác nhìn đây lại nhìn kia: "Lão, Lão Dương nào? Các anh đang nói gì vậy?"

Đào Nhiên nhìn Lạc Văn Chu một cái hỏi ý.

Lạc Văn Chu vỗ vai Tiêu Hải Dương, giới thiệu ngắn gọn: "Tên ngốc này do Cố Chiêu nuôi nấng, xem như là người nhà tiền bối kiêm nạn nhân."

Phí Độ nhún vai: "Thế tôi là người nhà nạn nhân kiêm phần tử phạm tội đã 'phản bội' tổ chức."

"Tôi với Đào Nhiên đang điều tra chân tướng vụ ba năm trước Lão Dương ngộ hại." Lạc Văn Chu nói, "Một thời gian trước, cô giao di thư của Lão Dương cho chúng tôi – hiện tại tin tức của mỗi người không giống nhau, mọi người vừa ăn vừa trao đổi đi."

Họ như một nhóm người lần mò đi trong bóng tối, do tư tâm hoặc công nghĩa, trùng hợp bước lên con đường tìm kiếm vực sâu này, chân nam đá chân chiêu, nhắm mắt đi xa như vậy. Giờ phút này, tất cả các đường khởi điểm và chung điểm đều bất đồng rốt cuộc giao tại một điểm, giữa một vùng mênh mang le lói ánh lửa, mơ hồ lộ ra hình dáng vực sâu.

"Tôi có thể tạm giam cha con Ngụy Văn Xuyên," Lạc Văn Chu nói, "Nhưng không được bao lâu, bởi vì chúng ta không có bất cứ bằng chứng nào, Ngụy Văn Xuyên lại là trẻ vị thành niên, cả hai cha con đều biết điều này nên chẳng sợ hãi gì. Thời gian eo hẹp, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào? Trực tiếp điều tra 'Bắc Uyển Long Vận Thành' mà hai người nói sợ rằng không tiện lắm, tôi đã tra rồi, cả tòa nhà đó đều do Ngụy Triển Hồng xây, là sản nghiệp của chính họ. Mở camera gần đó trên lý luận thì được, nhưng tra camera phải xin phép, còn phải có lý do chính đáng, không phải tôi lén quyết định là có thể mở tùy tiện. Trong đội ngũ lắm người nhiều mắt, dẫu cho 'sâu' trong cặp của Đào Nhiên không phải do người mình bỏ vào, cũng khó đảm bảo không để lộ bí mật, trước khi có thể đánh một phát dập đầu, không được tiết lộ tin tức."

Đào Nhiên: "Dùng nội ứng thì sao?"

"Nội ứng có thể tin được chứ?" Tiêu Hải Dương hỏi, "Đủ mọi hạng người làm nghề gì cũng có, anh không biết hắn bình thường tiếp xúc với ai, lại nhận lợi từ ai, năm đó chú Cố xảy ra chuyện, em hoài nghi chính là nội ứng chú dùng giở trò."

Lúc này, Phí Độ vẫn không lên tiếng đột nhiên nói: "Người của tôi có thể dùng được."

120. Quyển 4 - Chương 30: Verkhhovenxki 30

"Bắc Uyển Long Vận Thành" là một tòa nhà lớn, chiếm phong thủy bảo địa "thượng phong thượng thủy", cả tòa nhà hơn ba mươi tầng, phía trên là khách sạn, phía dưới là khu thương mại, chính giữa kẹp một nhà hàng xoay tròn cỡ lớn, khi nắng đẹp có thể xuyên thẳng qua thủy tinh trong suốt sát sàn, mạ sắc cầu vồng rực rỡ lên kiến trúc bên cạnh.

Có điều, lúc này mặt trời còn chưa mọc.

Nhà hàng xoay tròn này không hề là một nhà, bốn góc lần lượt là phòng buffet, nhà hàng Tây, nhà hàng Đông Nam Á, còn có một chỗ làm món ăn cải tiến – cũng chính là chỗ thay cải thìa vào món Phật nhảy tường.

Trong đó, phòng buffet góc đông nam là phục vụ đưa cơm 24 giờ cho khách ở khách sạn, mỗi ngày mở cửa phòng ăn sáng từ sáu giờ.

Rạng sáng bốn giờ, mấy cô gái trẻ bận rộn đã thay hoa tươi trên bàn ăn của nhà hàng, chuẩn bị cho một ngày đón khách đến tiễn khách đi. Họ vừa trực một đêm sẵn sàng nhận lệnh bất cứ lúc nào, bốn giờ mười lăm sẽ giao ca, quét dọn vệ sinh và trang trí nhà hàng là công việc cuối cùng.

Nhân viên phục vụ ở đây bình thường đều tầm hai mươi tuổi, có người làm thuê đến từ xứ khác, cũng có sinh viên vừa học vừa làm, tất cả đều trẻ trung tươi tắn, dù tốt dù xấu cứ ăn diện một chút là đủ để đẹp mắt. Trưởng ca là một cô gái tóc đuôi ngựa, khi cắm hoa tay chân nhanh nhẹn hơn ai khác, nước trong bình không bắn ra một giọt, thay xong tiện tay chỉnh sơ còn có thể tạo một kiểu đơn giản.

"Chị Vệ Vệ ơi mau đến đây, mẻ bánh đầu tiên nướng xong rồi!"

Trưởng ca tóc đuôi ngựa thuận miệng đáp một tiếng, cẩn thận kiểm tra phòng ăn lần cuối, bấy giờ mới đi theo các chị em vào bếp.

Mẻ bánh đầu tiên vào sáng sớm thường là làm nóng dụng cụ nhà bếp, các đầu bếp phải cảm nhận độ tươi của nguyên vật liệu, nếm gia vị mới tới, đôi khi đầu bếp chính còn nhân thời gian này dạy học trò, các món

làm ra lúc này đều là sản phẩm thí nghiệm, sẽ không đem cho khách ăn, bình thường đều là phúc lợi của nhân viên phục vụ ca đêm, ăn không hết còn có thể mang đi.

Trực một đêm, bụng các cô gái sớm đã réo om sòm, họ líu ríu ùa đến theo mùi thơm.

Trưởng ca tên "Vệ Vệ" cũng không sốt ruột, đứng ngoài chờ người khác đi hết rồi mới thong thả tiến lại, lấy bọc sạch dùng một lần nhặt số bánh còn lại.

"Lại mang cho mấy kẻ 'cùi bắp' dưới lầu à?" Một cô gái vừa dặm lại lớp trang điểm vừa liếc nhìn cô, bĩu môi nói, "Em nói chị Vệ Vệ à, đám nhà quê đó dễ tưởng bở lắm, chị tốt với họ như vậy, coi chừng có người cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. Vả lại họ xứng ăn thứ này ư? Vậy cá với mì đều không phân biệt được, thức ăn cho chó cho heo bình thường đều bỏ vào miệng, lưỡi chỉ để trưng, em thấy họ chỉ xứng ra đường mua mấy cái bánh bao nhân giấy vệ sinh thôi."

Vệ Vệ chỉ cười, không đôi co.

Nữ phục vụ của nhà hàng cao cấp đều được huấn luyện dáng điệu và lễ nghi, mỗi ngày mặc đồng phục sạch sẽ, còn phải trang điểm đi làm, sống giữa sự lộng lẫy lâu dần sẽ có ảo giác mình cũng là người có đẳng cấp, ít nhiều coi khinh bảo vệ cũng trực đêm như mình ở dưới lầu.

Vệ Vệ tốt bụng, lại biết cách đối nhân xử thế, mỗi khi trực đêm đều lấy một ít bánh ăn không hết, ra về tiện thể mang cho các bảo vệ. Đều là người đêm dài đằng đẵng không được ngủ, đôi khi chỉ có thể thương lẫn nhau. Các cô gái khác và đầu bếp nhìn mãi không còn lấy làm lạ, cảm thấy cô bị ngốc, khách thì không nịnh, toàn đi kết bạn với mấy người chẳng có tác dụng gì.

Vệ Vệ đeo tai nghe, khe khẽ ngâm nga theo ca khúc sôi động, chắc do sắp được về nên bước chân cô khá nhanh nhẹn, đi xuống lầu từ lối cho công nhân viên, đem bánh ngọt đã đóng gói chia cho bảo vệ trực ban và tuần tra các nơi. Đưa từ nhà hàng xoay tròn tầng mười đến trung tâm giám sát dưới hầm.

Trung tâm giám sát bình thường do hai người trực, một là cậu trai mới tới, mới mười tám mười chín tuổi, mập lùn, lão cáo già trực cùng bắt nạt người ta, nằm trong phòng nghỉ kế bên ngủ say như chết, để mình cậu nhóc căng mắt ra xem camera.

Hơn bốn giờ sáng chính là thời điểm buồn ngủ nhất, có người đẹp đến thăm chắc chắn là chuyện giúp tỉnh táo, tiếc rằng cậu bảo vệ trẻ không có phúc hưởng thụ.

Hôm nay Vệ Vệ mang đến một loại bánh bao mùi vị đặc biệt quái dị, nghe nói trong nhân có hương liệu Thái Lan, cậu bảo vệ trẻ không có tràng vị tiêu hóa được đồ Thái, mới ăn vài miếng đã đau quặn bụng. Trước mặt con gái cậu ta cố nhịn một lúc, song ruột càng lúc càng làm loạn, thật sự không nhịn được, nhăn nhó nói: "Chị Vệ Vệ, chị có thể canh giúp em một lúc không, em… em muốn đi vệ sinh, ông anh trực cùng bị đánh thức sẽ nổi cơn, em không dám gọi."

Vệ Vệ nhận lời luôn không ý kiến gì. Bảo vệ trẻ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xách quần chạy mất.

Nghe tiếng bước chân gấp gáp xa dần, nụ cười rạng rỡ như ánh dương của cô gái tóc đuôi ngựa từ từ biến mất, cô khá căng thẳng hít sâu một hơi, đếm thầm đến hai mươi, định thần lại, bấy giờ mới lấy trong túi ra một ổ cứng di động đặc biệt cực nhỏ, quay đầu nhìn màn hình theo dõi phía sau.

"Cần trước sau buổi trưa ngày 6 tháng 11." Cô nói thầm trong lòng, "Nhà hàng xoay tròn, đại sảnh dưới lầu, camera của cửa trước cửa sau và bãi đậu xe, càng chi tiết càng tốt."

Trong cả Long Vận Thành có vô số camera, cô nhanh chóng xác nhận số thứ tự của mỗi một camera, mau chóng mở mấy chỗ vào ngày 6 tháng 11.

Gió lùa vào hành lang, lay nhẹ cửa phòng giám sát, luôn giống như có người đi qua. Vệ Vệ quay đầu lại nhìn hai lần, lòng bàn tay mướt mồ hôi, nhìn chằm chằm thanh tiến độ, mỗi một giây đều như bị kéo dài vô hạn.

Đột nhiên, trong phòng nghỉ bên cạnh vọng sang một tiếng ho khan!

Vệ Vệ sợ hãi run rẩy, tích tắc lạnh từ đầu tới chân, như phản xạ có điều kiện giơ tay chuẩn bị rút ổ cứng di động bất cứ lúc nào, trong phòng nghỉ vọng ra tiếng sột soạt, ông bảo vệ làm biếng trốn đi ngủ đã dậy.

Thanh tiến độ gần đến kết thúc, Vệ Vệ khẽ cắn răng, người trong phòng nghỉ ngái ngủ, mơ màng gọi bên ngoài: "Tiểu Mạnh? Tiểu Mạnh?"

Trong phòng giám sát không đủ hơi ấm, bình thường trực đều phải mặc áo khoác bông, mà thái dương Vệ Vệ lại nóng toát mồ hôi.

Cửa phòng nghỉ mở "Két" một tiếng, người đàn ông kia đã bước ra một chân.

"Tiểu Mạnh đi vệ sinh rồi, là cháu đây, chú Vương," Trong tình thế cấp bách cô gái đột nhiên mở miệng, nói rất ngọt ngào, "Thấy các chú quá vất vả, cháu mang đến ít thức ăn."

"A, Vệ Vệ à," Bảo vệ già nương hơi ấm trong chăn, vốn chỉ mặc nội y giữ ấm đã muốn đi ra, lúc này chợt nghe thấy tiếng con gái, hơi xấu hổ, vội vàng lùi về phòng nghỉ mặc quần áo, cách một cánh cửa nói, "Ôi, cảm ơn cháu, bây giờ con gái tốt như cháu không gặp nhiều đâu."

Vệ Vệ lặng lẽ thở nhẹ ra một hơi, ngực tắc khó chịu: "Không phải đều là mượn hoa hiến Phật sao, chú Vương, chú khách sáo quá rồi."

Chờ ông bảo vệ mặc quần áo đàng hoàng đi ra, nhìn thấy cô gái đang rỗi việc dựa bàn bấm di động, vội vàng nói: "Cái tên nhóc Tiểu Mạnh này, thật chẳng ra làm sao, lát chú nhất định phải mắng nó mới được – cháu mau về nhà đi, trời sắp sáng rồi."

Vệ Vệ cười, điềm nhiên như không kéo áo khoác kín lại, trong tiếng dặn dò "Đi đường cẩn thận" của ông bảo vệ, nắm nhẹ ổ cứng di động trong túi.

Ngày này trời còn chưa mờ sáng thì đoạn phim theo dõi của Bắc Uyển Long Vận Thành đã qua mấy người đến tay Phí Độ.

"Đây là camera ở mấy vị trí trọng điểm trong Long Vận Thành hôm Ngụy Văn Xuyên mở tiệc." Phí Độ mở laptop, mí mắt cũng không nâng lên mà nói với mấy cảnh sát xung quanh, "Yên tâm, người của tôi tuyệt đối thần không biết quỷ không hay, sẽ không đánh rắn động cỏ đâu."

Đào Nhiên và Tiêu Hải Dương nghỉ tạm ở phòng dành cho khách và thư phòng nhà Lạc Văn Chu một đêm, do thiếu kinh nghiệm ban đêm không khóa trái cửa, đều bị con Lạc Một Nồi biết mở cửa đạp tỉnh vài lần.

Đào Nhiên có cảm giác mình vừa ngủ say thì đã bị tiếng gõ cửa thần bí đánh thức, anh chùi khuôn mặt tiều tụy, xốc lại tinh thần hỏi Phí Độ: "Người mới đem đồ đến cho em là ai? Từ đường nào lấy được các đoạn băng theo dõi, có hợp pháp không?"

"Mấy người bạn, trước kia em từng giúp họ chút việc vặt." Phí Độ tua nhanh một đoạn phim, thuận miệng trả lời đại, lát sau hắn nghĩ tới điều gì đó, không nhịn được ngẩng đầu nhìn Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu nãy giờ vẫn không lên tiếng, ngậm điếu thuốc không đốt, chỉ nếm mùi cho đỡ thèm, cứ nhìn hắn chằm chằm, vừa vặn đụng phải ánh mắt Phí Độ nhìn tới.

Phí Độ dừng lại, đưa laptop cho Tiêu Hải Dương kế bên, tháo mắt kính phòng phóng xạ thong thả lau: "Được rồi, tôi… kỳ thực là noi theo 'chúng' – anh còn nhớ bà Vương Tú Quyên mẹ Hà Trung Nghĩa không? Lúc ấy bà suýt nữa nhảy xuống tòa nhà thương mại, sau đó ông chủ tòa nhà thừa cơ ăn theo, để biểu hiện ý thức trách nhiệm xã hội của công ty, không phải còn bon chen mở một 'quỹ người già neo đơn nông thôn' à? Việc vận hành của quỹ đó là giao cho một tổ chức công ích chuyên môn, ngoại trừ trường hợp như bà Vương Tú Quyên, còn phụ trách chăm lo cho những người do sự kiện nghiêm trọng dẫn đến mất nguồn sống – người bỏ vốn thực tế của tổ chức công ích đó là tôi, cổ phần là tôi tìm người đứng tên thay, cũng na ná cách làm của quỹ Quang Diệu vậy."

Lạc Văn Chu hỏi khẽ: "Sự kiện nghiêm trọng?"

"Chàng trai trẻ mới đem đồ đến có cha mẹ chết trong vụ ma bài bạc vào nhà ăn cướp, các đoạn băng là do một cô gái làm việc ở Long Vận Thành tìm cách mang ra, nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy không phải người địa phương, không chịu nổi sự xâm hại của cha dượng nên trốn nhà đi." Phí Độ nói, "Mặc dù nói thế này nghe hơi sặc mùi tiền, mỗi người đều có khả năng gặp phải chuyện bất công, nhưng nếu lúc ấy sau lưng có vật chất mạnh mẽ ủng hộ, bất luận rơi vào cảnh ngộ gì, đều không đến mức quá thảm hại – xin cảm ơn di sản của Phí Thừa Vũ."

Lạc Văn Chu đột nhiên hỏi: "Bà Vương Tú Quyên bây giờ đang làm gì?"

"Chủ yếu là điều trị, nhưng không về quê, lúc khỏe làm nhân viên vệ sinh theo giờ cho một công ty dọn dẹp vệ sinh, công ty đó đã ký hợp đồng phục vụ dài kỳ với tòa nhà tổng bộ của Ngụy Triển Hồng." Phí Độ không hề vấp váp nói ra tung tích người đàn bà đã bị mọi người lãng quên từ lâu, "Hắn sẽ không dùng đến bà ấy, bà ấy quá lớn tuổi, cũng không đủ thông minh, dễ gặp nguy hiểm, chỉ để bà ấy chiếm một vị trí trước, đến lúc cần thiết tôi sẽ tìm người thế chỗ."

"Mất đi thân nhân, không nơi dựa dẫm, cũng không thấy hi vọng," Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Tôi từng hỏi cậu người như bà Vương Tú Quyên về sau sẽ thế nào – xem ra cậu biến hết bọn họ thành quân dự bị cho 'cảnh sát nghĩa vụ'."

Nếu như không ép hắn thẳng thắn, hắn sẽ dùng những người này làm gì?

Sau chót sẽ cùng những người này đi đến đâu?

Lạc Văn Chu chỉ hơi tưởng tượng đã toát mồ hôi, ngoảnh lại nhìn đường đến, quả thật không biết mình làm sao đi qua được sợi dây thép tên là "Phí Độ" này.

Phí Độ tránh ánh mắt anh, chăm chú lau kính, chẳng biết có phải trên đó tích bụi mấy trăm năm hay không mà hắn lau mãi chưa xong.

Đúng lúc này, Tiêu Hải Dương mắt kém đột nhiên lên tiếng: "Khoan đã, các anh xem, người này là Lư Quốc Thịnh à?"

Câu này của cậu đập nát tất cả cảm xúc phập phồng trong không khí, ép mọi người chuyển dời ánh mắt lên đoạn phim.

Tiêu Hải Dương hoàn toàn không chú ý mấy người bên cạnh nói gì, kích động xoay màn hình qua – đó là camera ở cửa phòng ăn cải tiến trong nhà hàng xoay tròn hôm Ngụy Văn Xuyên mở tiệc.

Khoảng trước sau mười hai giờ trưa, Ngụy Văn Xuyên vừa nghe điện thoại vừa ra khỏi nhà hàng, đứng chờ ở cửa, lát sau thang máy mở cửa, một người đàn ông sụp vành nón xuống rất thấp đi ra, hắn đút hai tay vào túi, nhìn quét xung quanh một vòng, lãnh đạm gật đầu chào Ngụy Văn Xuyên ra đón, vỗ lưng gã thiếu niên một phát, rồi cùng gã đi vào nhà hàng.

Người kia vóc dáng vạm vỡ cường tráng, đeo bao tay, tư thế đi giống hệt Lư Quốc Thịnh quay được đêm hôm đó ở Chung Cổ Lầu.

Đại khái nắm rõ xung quanh có camera, dù biết Long Vận Thành là địa bàn của ai, hắn vẫn cẩn thận cúi đầu, ống kính mãi không thể quay được chính diện.

"Không chính diện cũng không hề gì, có thể tìm nhân viên kỹ thuật so sánh chiều cao, cân nặng, vóc dáng và các động tác theo thói quen, cũng có thể làm chứng cứ chứng minh đây là Lư Quốc Thịnh." Tiêu Hải Dương hễ kích động là lại nói nhanh hơn, "Có lẽ Ngụy Văn Xuyên trước đó đã tiếp xúc với hung thủ giết người, còn cố ý dẫn hung thủ đến nhận mặt mục tiêu, lần này bọn họ đừng hòng chống chế được nữa, có thể tạm giam rồi!"

"Từ từ," Lạc Văn Chu đè cậu lại, "Không vội, đoạn phim này cứ giữ lại trước, chờ bắt sống Lư Quốc Thịnh rồi nói tiếp. Bắt một Ngụy Văn Xuyên vẫn chưa xong được đâu."

Trong Cục công an có "đôi mắt", một khi đánh rắn động cỏ, rất có thể cha con Ngụy Triển Hồng sẽ trở thành một tấm mộc như Trịnh Khải Phong, lần theo manh mối tìm được hang ổ của chúng mới là then chốt nhất.

Tiêu Hải Dương nhớ tới thiết bị nghe trộm gắn trong cặp của Đào Nhiên, biến sắc, không nói gì nữa.

"Chờ xem hắn rời khỏi từ đâu."

Lư Quốc Thịnh theo Ngụy Văn Xuyên vào trong không đầy năm phút đã ra, quả nhiên là nhận mặt rồi đi ngay, khi đi hắn thừa lúc nhân viên phục vụ qua lại không ai chú ý, rảo bước vòng đến lối cho công nhân viên ở phía sau, không biết lấy đâu ra một tấm thẻ, quẹt mở cửa sau rồi đi.

Lối cho công nhân viên không giống với lối bình thường khách dùng, mở một cánh cửa nhỏ phía sau tòa nhà, cô gái chép lại các đoạn phim làm việc thỏa đáng, không bỏ sót đường này. Ba phút sau, Lư Quốc Thịnh xuất hiện trong phạm vi ống kính cửa sau, hắn kéo vành nón thấp hơn, còn đeo khẩu trang, cơ hồ là võ trang đầy đủ.

Bỗng nhiên, Lư Quốc Thịnh ngẩng đầu thoáng nhìn hướng camera, suy tư chốc lát, kế tiếp không biết gọi điện cho ai, một chiếc xe con màu đen nơi ngã tư nhỏ vốn đã thò đầu ra lại lùi về góc chết của camera.

Lư Quốc Thịnh sải bước đi tới, sau đó bóng xe thoáng qua màn ảnh, chỉ quay được một chiếc Buick màu đen bình thường, không có biển số.

Mấy người nín thở tập trung xem đoạn phim đồng thời thở ra.

Lạc Văn Chu cắn vào cả sợi thuốc lá, Đào Nhiên lau mặt thật mạnh: "Cái tên Lư Quốc Thịnh này cũng cẩn thận quá rồi."

"Có thể hiểu được," Phí Độ vẫn không ngẩng đầu lên, "Trốn chui trốn nhủi mười lăm năm, là người ít nhiều đều mắc chứng hoang tưởng bị hại dẫn đến hơi cẩn thận quá mức."

"Vấn đề là bây giờ phải làm thế nào?" Đào Nhiên cau mày suy nghĩ một chút, "Sắp hai tháng rồi, cho dù đi hỏi người dân địa phương theo kiểu trải thảm, khả năng tìm được nhân chứng cũng không lớn."

Lạc Văn Chu cau mày cắn điếu thuốc, lặng im một lúc rồi anh đột nhiên hỏi: "Tiêu Hải Dương, chú nhìn gì thế?"

"Ống kính này độ nét cao chứ?" Tiêu Hải Dương bỗng chỉ một góc màn hình hỏi, "Ở đây có một tấm kính lồi phản quang."

121. Quyển 4 - Chương 31: Verkhhovenxki 31

Vị trí chiếc xe con màu đen lúc ấy quả thật là ở góc chết của camera, kỳ thực tiến thêm một chút là có thể quay được biển số đằng trước, Lư Quốc Thịnh hiển nhiên chú ý tới điểm này, xe chưa chui đầu ra hắn đã lập tức báo cho đồng lõa lui về, che đi biển số trước, xử lý vô cùng kịp thời – nếu không phải ngã tư có một tấm kính lồi phản quang.

Kính lồi phản quang thường đặt ở ngã tư hoặc chỗ quẹo tương đối phức tạp, cho tài xế quan sát xe cộ và người đi đường từ hướng khác rẽ tới.

Kính phản quang quay hầu hết về ngã tư, nói cách khác, camera vừa vặn chĩa vào hơn một nửa "gáy" của kính lồi, phương hướng hai bên cơ bản nhất trí, trên lý luận camera không quay được hình ảnh trong kính, thế nên Lư Quốc Thịnh không để ý.

Tiếc thay trí giả nghĩ ngàn điều cũng có một điều sơ sót, một cánh cửa sổ thủy tinh mở ra vừa vặn phản chiếu nửa mặt kính lồi, lại thêm Long Vận Thành xây dựng chơi ngông, ống kính camera dùng vừa khéo là loại độ nét cao đắt tiền nhất.

Sau khi phóng to cục bộ, có thể lờ mờ nhìn thấy ba số đuôi trên biển số xe.

Tiêu Hải Dương đẩy kính, chỉ hận không thể chui vào màn hình: "3… 3, 6… Phía trước là cái gì không nhìn thấy, có thể là '3', cũng có thể là '8', từ từ, để em phân tích cẩn thận lại đoạn phim một chút."

"Không sao, chỉ cần có manh mối là được." Lạc Văn Chu chăm chú nhìn Lư Quốc Thịnh trên ảnh chụp màn hình một lúc, kế đó đứng dậy cầm di động bấm một số.

"A lô, Lão Khâu, đúng, là tôi, tôi nhờ ông một việc… Bữa trước có tên khốn quẹt vào xe của người yêu tôi, lúc ấy không bắt được hắn, tôi cũng đến hôm nay mới biết việc này… À, người không sao, người không ở trong xe, nếu không chẳng phải lúc ấy đã biết là ai? Thật ra việc không lớn lắm, chủ yếu là tiền sơn xe rất đắt, sơn có tí xíu mà hết hơn nửa năm tiền lương của tôi rồi… Ừ, được, phiền ông tra giúp, đừng nói với người khác, để chút việc riêng này truyền ra thì không tốt, dù sao cũng là trái luật… Là một chiếc Buick đen, bảo dưỡng rất kỹ, trước sau mười hai giờ trưa ngày 6 tháng 11, ở Bắc Uyển – gần Bắc Uyển Long Vận

Thành, một camera kế bên quay được mấy số đuôi biển số xe thoáng qua, là '336', tôi cảm thấy khả năng xe bản địa là khá lớn…. Được, cảm ơn, ngại quá, người anh em giúp tôi việc này, bữa sau tôi sẽ mang cho ông vài hộp thuốc ngon."

Anh bỏ điện thoại xuống, nhìn thấy Tiêu Hải Dương bên cạnh trợn mắt nhìn mình, cặp kính vừa đẩy lên lại trượt xuống mũi.

"Nhìn gì mà nhìn," Lạc Văn Chu đẩy đầu cậu ta, "Mọi việc không nhờ người khác, tự mình mò mẫm thì là anh hùng? Nước ta chỉ có tài nguyên dân cư là phong phú nhất, chú còn không biết nắm chắc, ngu xuẩn – chờ lát trời sáng, Đào Nhiên với Tiêu Hải Dương về Cục công an trước, cần làm gì thì làm, tùy thời chờ tin tức của tôi, tôi đến đại đội cảnh sát giao thông một chuyến. Phí Độ cũng thế, chờ tin tôi, đừng tự tiện hành động… Được rồi đừng lau nữa, tròng kính sắp bị lau thủng rồi."

"Tôi đang suy nghĩ một việc." Phí Độ đột nhiên thấp giọng nói, "Ngần ấy năm qua, Lư Quốc Thịnh vẫn ẩn nấp, tin tức về hắn không nhiều, năm đó cũng không mô tả tâm lý người này. Cho nên chúng ta bị ấn tượng đầu chi phối, cảm thấy hắn là kẻ tàn nhẫn độc ác, to gan lớn mật."

Đào Nhiên: "Ừ, không thì sao?"

"Mười bốn năm trước, Lư Quốc Thịnh từng lộ mặt trong tầm nhìn của cảnh sát – mặc dù sau đó chẳng giải quyết được gì. Mà lần này, sau khi giết Phùng Bân, hắn càng chẳng thèm để ý trực tiếp thả Hạ Hiểu Nam, còn dám nghênh ngang xuất hiện ở nơi công cộng," Phí Độ đeo lại cặp kính không dính một hạt bụi lên mắt, "Tổng hợp các điểm trên, cảm giác của tôi về kẻ này là cẩu thả, cuồng vọng, tự cao tự đại, rất có thể kèm theo bệnh trạng phân liệt và nóng nảy. Tuy rằng IQ có thể không thấp, nhưng lúc gây án sẽ có sắc thái phát tiết, bốc đồng nhất định, cũng rất thiếu bình tĩnh, nói một cách đơn giản là hơi điên. Tôi vẫn cảm thấy, hắn có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thời gian dài như vậy là vì có người che chở – Lư Quốc Thịnh không nên là như thế, hắn không nên cẩn thận, cũng không nên có ý thức phản trinh sát mạnh vậy."

Bắc Uyển Long Vận Thành là địa bàn của Ngụy Triển Hồng, nhưng Ngụy Triển Hồng trước đó không nhất định biết thằng con cưng muốn làm gì. Lão Ngụy dù xấu hơn, cũng là xấu có lý có cứ, mục tiêu rõ ràng, hơn nữa biết tránh nguy hiểm, thủ đoạn cũng tương đối kín đáo. Vì "tranh đấu quyền lực" trong trường thuê sát thủ giết bạn học… Thật sự quá ấu trĩ quá bất chấp hậu quả, người lớn không gây ra rắc rối nhảm nhí như vậy, Ngụy Văn Xuyên lần này thuần túy là hại cha gã.

Lư Quốc Thịnh phải nắm rõ điểm này, thế nên hắn hiển nhiên cũng không coi Long Vận Thành là địa bàn nhà mình, hắn đề phòng mọi người thậm chí cả người thuê ngu xuẩn ấu trĩ kia.

Song mâu thuẫn là, đã không yên tâm thì tại sao hôm 6 tháng 11 hắn còn tự mình lộ diện?

Nếu muốn gặp mục tiêu mưu sát hoặc người thuê, Lư Quốc Thịnh thật sự không cần thiết tự mình lộ diện – để Ngụy Văn Xuyên quay một đoạn phim, thậm chí đưa thẳng đoạn băng theo dõi trong phòng cho hắn không được sao?

"Ý anh là gì?" Tiêu Hải Dương hấp tấp hỏi, "Ý anh muốn nói người này có thể không phải là Lư Quốc Thịnh? Không đúng, không chỉ ngôn ngữ cơ thể giống hệt kẻ quay được ở Chung Cổ Lầu nơi xảy ra vụ án, còn có đôi mắt lé một to một nhỏ lộ ra khi hắn nhìn camera, đôi mắt đặc trưng như thế không dễ nhận nhầm đâu."

"Không… ý tôi là, tôi trước đây có chút hiểu lầm, có thể hôm ấy hắn không phải đi nhận mặt Phùng Bân. Trong phòng đó còn những ai? Tôi cần một danh sách," Phí Độ dừng lại, "Đặc biệt là nữ sinh."

"Tại sao lại là nữ sinh?"

Phí Độ chậm rãi ngước nhìn lên: "Tôi muốn biết hắn không giết Hạ Hiểu Nam, có phải liên quan đến tác dụng của chuyển dời tình cảm hay không."

"Đào Nhiên sau khi về Cục công an hãy nghĩ cách bóng gió hỏi thử," Lạc Văn Chu mau chóng nói, "Có điều, việc quan trọng nhất hiện giờ vẫn là tìm được chỗ ẩn thân của Lư Quốc Thịnh, chỉ cần bắt được hắn, muốn quan sát thế nào thì quan sát, muốn thẩm vấn thế nào thì thẩm vấn – đêm dài lắm mộng, việc này phải tốc chiến tốc thắng. Mọi người nghe đây, thứ nhất chú ý tốc độ, thứ hai chú ý bảo mật, thứ ba chú ý an toàn của bản thân, thứ tư chú ý thiết bị truyền tin, trong tình huống không thể khẳng định mình có bị nghe

trộm hay không, nói chuyện hãy cẩn thận – đồng chí Tiêu Hải Dương, phiền chú cũng thu lại thần thông 'miệng súng máy', đừng có chuyện gì cũng phun hết ra ngoài."

Tiêu Hải Dương không nhận ra Lạc Văn Chu đang giễu mình nói chuyện không biết lựa lời, nghe vậy còn bình tĩnh biện giải: "Đội trưởng Lạc, em tuy thí nghiệm thể năng đậu sát, nhưng không bị thiểu năng."

Lạc Văn Chu bất lực thở ra một hơi, khoát tay: "Đúng, là anh đây thiểu năng – Đi thôi!"

Dù nhà rộng hơn, bốn người đàn ông tụ lại cũng sẽ có vẻ hết sức chật chội, thế nhưng chớp mắt mọi người đi hết, trong nhà tích tắc lại trở nên yên tĩnh.

Phí Độ từ sáng sớm vừa mở mắt cả người đã căng thẳng, bận rộn đến lúc này mà trời còn chưa sáng. Trong nhà lộn xộn, nồi lẩu tối qua ăn xong còn chưa kịp rửa, ngâm đại trong bồn rửa bát cùng một đống đĩa bát, Phí Độ mở cửa sổ ra thông gió, muốn dọn dẹp sơ qua, song không biết bắt đầu từ đâu, đành phải giở lại chiêu cũ, gọi điện thoại thuê người.

Thời điểm mấu chốt này, thật sự không tiện gọi người ngoài đến, Phí Độ đành phải gọi một "người nhà".

Đó là một bà lão họ Tang mặt mũi hiền lành, từ vẻ ngoài không thể nhận ra cảnh đời thê thảm. Bà nguyên quán ở thành phố D, chồng mất sớm, ngậm đắng nuốt cay nuôi con trai trưởng thành, cưới vợ sinh con, có thế hệ tiếp theo, vừa vui vẻ dọn vào nhà mới, tính về sau trông cháu hưởng tuổi già.

Nhưng hạnh phúc của người bình thường quá yếu ớt, nơi bà ở vừa vặn là tiểu khu của đối thủ cạnh tranh xui xẻo của Ngụy Triển Hồng. Lúc xảy ra chuyện, bà Tang đang đẩy xe nôi tản bộ dưới lầu, đứa cháu chưa đầy một tuổi bị kẻ cuồng sát đột nhiên xông tới giơ lên ném chết tươi. Con dâu không có ai để hận, chỉ có thể đem oán hận ghi lên đầu bà, ôm nỗi oán hận ly hôn đi mất, con trai không chịu nổi kích thích, say rượu lái xe tông vào hàng rào ven đường mất nốt, ngôi nhà mới đại diện cho hạnh phúc giảm gần một nửa giá trị, mà tiền vay mua nhà năm đó không giảm tẹo nào, khoản tiền nhà khổng lồ rơi hết xuống bà cụ neo đơn bạc đầu, ngân hàng sợ bà trả một nửa thì chết, còn yêu cầu rút ngắn kỳ hạn vay nợ.

Phí Độ: "Chuyện chỗ cháu không vội, chỉ cần quét dọn sơ sơ thôi, có việc khác dì cứ đi làm trước đi, làm xong lại nói tiếp. Đến lúc đó dì gọi taxi tới đây, cháu sẽ thanh toán tiền xe, đừng chen chúc trên giao thông công cộng."

"Chủ tịch Phí hiếm khi có việc dùng đến dì." Trong điện thoại truyền đến giọng nữ dịu dàng, sau đó bà Tang ngập ngừng nói: "Sáng sớm hôm nay, Vệ Vệ có thứ muốn gửi cho cháu, qua tay dì… dì biết dì không nên lắm miệng hỏi dò, nhưng… dì Tang chỉ hỏi một câu, có phải sắp bắt được kẻ ác rồi hay không?"

Phí Độ hướng mặt về cửa sổ mở ra, nhìn đường chân trời xa xôi, không khí mát rượi từ bên ngoài lùa vào, chui vào phổi hắn.

"Đúng vậy." Phí Độ nhẹ nhàng nói, "Lần này không chừng đã rất gần rồi."

Bà Tang đột nhiên nghẹn ngào: "Được… được, được, cần dì làm gì, cháu cứ cho người đưa tin, đừng tự mình đến, để khỏi liên lụy cháu. Dì… dì ngần này tuổi rồi, đã chẳng còn sợ gì, ôm bom đi chết chung với bọn họ cũng không hề gì…"

"Không đâu ạ," Phí Độ cụp mắt nhìn xuống, "Chúng ta sẽ không đến bước này đâu."

Có thể chúng ta… vĩnh viễn sẽ không đến bước này.

Lúc này, cửa chính đột nhiên mở từ bên ngoài, Lạc Văn Chu không biết nhớ tới điều gì mà mang theo hơi lạnh quay về, chẳng chào một tiếng chui thẳng vào bếp khóa tủ rượu trước – người nuôi mèo phải thường xuyên chú ý cất thức ăn thừa vào tủ lạnh, người nuôi chủ tịch Phí phải thường xuyên chú ý khóa tủ rượu.

Phí Độ: "…"

Thật là khá lắm.

Lạc Văn Chu cất chìa khóa, nhìn Phí Độ một cái, rồi đột nhiên không nói một lời đi tới ôm lấy hắn, ghì chặt vào lòng, ngửi thấy trên người Phí Độ có mùi sữa tắm nhà mình, trái tim như rơi về ngực, anh thở phào nhẹ nhõm.

Phí Độ ngây người, chần chừ chốc lát mới chầm chậm đặt tay lên lưng anh: "Tôi…"

Lạc Văn Chu khoát tay ngắt ngang: "Cậu là người của tôi, cho dù cậu thở cũng có liên quan tới tôi, không tách rời được, nhớ lấy."

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu nhìn thật sâu vào mắt hắn một cái, rồi lại chạy mất tăm như một làn gió.

Một tiếng sau, trong Cục công an bắt đầu một đợt đọ sức mới, học sinh phụ huynh và luật sư dính dáng đến vụ án đua nhau đưa sự thật ra nói lý lẽ, nghi ngờ từ chứng cứ của cảnh sát đến trình tự làm việc, hận không thể biến hai chữ "phỉ báng" thành cái đinh phun vào mặt cảnh sát, chỉ thiếu dựng một tấm bảng "nỗi oan thiên cổ, chấp pháp bạo lực" ngay trước cổng Cục công an thôi.

Một phụ huynh trong số này không biết gốc to cỡ nào mà còn tìm được số điện thoại của cục trưởng Lục, kiện cáo ngay tại đây.

Cục trưởng Lục đương nhiên không thể ở Cục công an tăng ca cuối tuần, bị làm phiền không chịu nổi, đành phải lại gọi điện tìm Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu lấy di động ra nhìn qua, lập tức tắt cả chuông lẫn rung, lờ đi cuộc điện thoại của lãnh đạo.

"Tuy loại xe ông miêu tả thường thấy, nhưng gộp chung các điều kiện thời gian địa điểm, số đuôi biển số xe, rồi xe bản địa, bảo dưỡng không tệ này kia, thì chỉ có một chiếc phù hợp toàn bộ không khác mấy." Lão Khâu đội cảnh sát giao thông không chú ý tới động tác nhỏ của Lạc Văn Chu, cho anh xem ảnh chụp từ camera trên đường ngày hôm ấy, "Ông xem xem, là chiếc xe này à?"

Lạc Văn Chu ghé lại xem, lờ mờ trên ghế lái phụ một người đàn ông đội mũ đeo khẩu trang, bịt như ninja, không khỏi lập tức phấn chấn tinh thần: "Đúng, sau đó nó đã đi đâu?"

Lão Khâu mở một tấm bản đồ, khoanh tròn một địa điểm trên đó: "Gần khu vực này."

"Không phải nơi này." Phí Độ tới địa điểm xác định, chỉ thò đầu nhìn thoáng qua, chưa xuống xe đã đưa ra kết luận.

Lúc này đã gần giữa trưa, Lạc Văn Chu đón Phí Độ cùng đến địa chỉ Lão Khâu truy tìm giúp.

Đó cơ hồ là một kiến trúc mang tính đánh dấu, nhìn bề ngoài là tạo hình một khối hình học vô cùng kỳ lạ, ảnh chụp từ máy bay trông như tổ ong, bởi vậy còn gọi là "Tổ Ong".

"Tổ Ong" nổi tiếng tiêu xài đắt đỏ, bên trong có các phương tiện giải trí và cửa hàng xa xỉ phẩm, còn có nhà hàng cao cấp, đằng sau là sân tập golf, lưới phòng hộ dựng cao, lá cờ vẽ vòng tròn nhỏ đón gió phấp phới.

"Quá gây chú ý," Phí Độ lắc đầu, "Mấy năm nay các nơi ăn xài phung phí đã bị nghiêm tra vài đợt, cả ngành suy thoái nặng, họ nuôi tội phạm truy nã ở nơi cây to đón gió như vậy, chán sống rồi à?"

"Biết đâu là bóng tối dưới đèn?" Lạc Văn Chu hạ cửa kính xuống, ra hiệu cho hắn nhìn cổng sân golf, xe con tuyền một màu đen đậu ở đó, "Sân luyện tập có phục vụ đưa đón, xe dùng giống hệt chiếc hôm ấy đến Long Vận Thành đón Lư Quốc Thịnh."

Nói đoạn anh lấy một cái ống nhòm nhỏ trong túi, mở ảnh chụp màn hình Lão Khâu cho.

"Hẳn chính là chiếc xe biển số 'Yến X53336' kia." Lạc Văn Chu đưa ống nhòm cho Phí Độ, "Chiếc trong góc phía đông – hãy nghĩ cách tiếp xúc với đám tài xế phục vụ đưa đón này trước."

Phí Độ còn chưa trả lời, di động của Lạc Văn Chu lại đổ chuông.

"Đào Nhiên." Lạc Văn Chu nhìn thoáng qua, ấn tắt màn hình, không nghe.

Phí Độ: "Sao không nghe?"

"Lão Lục bảo hắn tìm tôi đó," Lạc Văn Chu nói, "Đã nói 'chờ tin tức của tôi', không có việc Đào Nhiên sẽ không tùy tiện gọi điện, điện thoại tôi có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Lão Lục, chắc ông ấy tìm tôi không được nên đi tìm Đào Nhiên."

Phí Độ im lặng một lát: "Anh hoài nghi cục trưởng Lục?"

Lạc Văn Chu khựng lại, không trả lời thẳng: "Cục trưởng Lục làm việc thời gian còn dài hơn tuổi cậu, năm đó có giao tình vào sinh ra tử với sư phụ tôi, sẹo trên người đếm không xuể, không biết có bao nhiêu tù chung thân và tù tử hình trong ngục nằm mơ cũng muốn giết ông. Lúc mới đến Cục công an, tôi từng đích thân tham gia một cuộc truy bắt – một tên cướp mới được thả nửa đêm vác dao đến nhà ông báo thù, may mà năm ấy có nội ứng báo tin trước…"

"Nói đến nội ứng," Lạc Văn Chu hơi cười khổ, "Nội ứng trên tay chúng tôi, phần nhỏ là có nguyên nhân đặc thù, phần lớn là vì tiền thưởng, gia nhập nghề này do nguyên nhân và tình cảm đặc biệt thường không làm lâu, ngược lại vì tiền có thể lâu dài hơn. Trong số này có con bạc, có ma men, có con nghiện, còn có kẻ vay nặng lãi, đều là người đáng thương, song đôi khi cậu lại phải đề phòng họ – năm đó Cố Chiêu ngã ở 'Cung La Phù', tôi hoài nghi rất có thể chính là do nội ứng của ông… Thứ như tiền, nói tới thì rất thấp kém, nhưng chỗ nào nó cũng chui vào, phá hoại hầu hết lòng tin của cậu với người khác."

Phí Độ không tỏ ý kiến, đồng thời năm phút sau đã cho anh cảm nhận sức mạnh của đồng tiền.

Sân golf Tổ Ong đột nhiên nhận được một loạt yêu cầu đưa đón, nghe nói là một tay nhà giàu mới nổi từ vùng khác đến mời khách khoe giàu, yêu cầu ngang ngược vô lý, nhất định bắt phục vụ đưa đón cần hẹn trước đi đón người ngay lập tức, tay này không biết lại còn bắt thân được với thần thánh phương nào, mượn được tấm thẻ bạch kim của Tổ Ong.

Khách hàng siêu VIP không đắc tội được, loạt xe màu đen trước cửa sân golf bị điều động hết.

Lạc Văn Chu: "…"

"Đi, đi ăn cơm trước." Phí Độ đạp chân ga, lái về hướng nhà hàng của Tổ Ong, mỉm cười như có như không, "Theo tôi lâu như vậy rồi, mà cũng chưa mời anh ăn một bữa ra trò."

122. Quyển 4 - Chương 32: Verkhhovenxki 32

Người đàn ông ghế sau nặng gần trăm kí, mông chiếm hết cả hàng ghế, gào vào điện thoại bằng giọng địa phương không biết của vùng nào.

Có người bình thường nói chuyện không lớn tiếng, mà hễ gọi điện thoại là om sòm, luôn nghi ngờ tín hiệu di động không thể kịp thời truyền lời của mình đi. Tay béo kia hơi thở khỏe, giọng to rõ, cơ hồ bay luôn nóc xe, chẳng dễ gì chờ hắn gào thét xong, tài xế đã hơi ù tai, không nhịn được nhìn vị khách béo núc một cái qua kính chiếu hậu, vừa vặn gặp ánh mắt đối phương.

Tài xế vội vàng mỉm cười khá nghề nghiệp hóa: "Tiên sinh làm nghề gì vậy?"

"Trước kia khai thác mỏ ở quê, mấy năm nay công việc không tốt đã đóng cửa, có vài người anh em rủ tôi đến đây làm việc khác." Tay béo khá không thoải mái xê dịch trên ghế, tiếng phổ thông nói hơi cắn đầu lưỡi, "Xe chú chán quá, lần tới có thể lái chiếc nào tốt hơn không? Hồi trước bọn tôi đến… cái nước toàn người râu rậm kia, xe khách sạn phái tới đều là Rolls Royce – ngồi xe chú tôi không duỗi được chân."

Tài xế làm bộ không hiểu lời phàn nàn, cười gượng một tiếng: "Xe đều như nhau, công ty cấp thống nhất mà."

"À, xe công ty," Khách bĩu môi, "Không giống chỗ chúng tôi, chỗ chúng tôi làm nghề này đều là đưa xe mình vào công ty, công ty có việc thì chạy cho công ty, còn bình thường chạy riêng, lời lỗ tự chịu, hàng tháng nộp ít bảo hiểm, va quẹt đều tự chịu trách nhiệm."

Tài xế cười cười khách sáo, không tiếp lời.

Khách ghế sau tựa hồ không giỏi nhìn sắc mặt người ta, vẫn chưa chịu buông tha, thò đầu lên hỏi tới: "Vậy các chú lái xe ở bên ngoài va quẹt ai chịu? Có đền tiền không?"

Tài xế kiệm lời như vàng trả lời: "Công ty gánh."

Tay nhà giàu mới nổi đằng sau vỗ đùi, dựa mạnh lưng ghế, ghế không chịu nổi "kẽo kẹt" một tiếng: "Thế mọi người còn không liều mạng bịa ra? Nếu là tôi, gặp đá gặp ổ gà, còn lâu tôi mới vòng qua, cứ cán thẳng lên kệ xác nó có nổ lốp hay không, bình thường rỗi việc đi chạy riêng, cứ nói có khách hẹn trước, tiền xăng đều có chỗ trả, kiếm bộn!"

Tài xế nghe những lời hùng hồn này, lĩnh hội tố chất của dân giàu nhà quê hàng nội địa, rốt cuộc không nhịn được cười: "Công ty cũng có chế độ quản lý, chúng tôi cơ bản đều lái xe cố định, định kỳ tập trung bảo dưỡng, nếu tiền xăng và phí bảo dưỡng quá cao, nhìn là nhận ra, cũng sẽ bị chất vấn."

Khách ghế sau "À" một tiếng, đại khái cũng không thật lòng muốn biết chế độ quản lý của xe đưa đón, rất nhanh lại lắm miệng tán dóc sang chuyện khác, đao to búa lớn nổ một tràng về quy hoạch thành phố của Yến Thành, đang hùng hồn thì đột nhiên ôm bụng: "Hỏng rồi, tài xế, còn cách sân golf bao xa nữa?"

"Khoảng mười lăm phút."

Vị khách béo hít sâu một hơi, lắc lư tại chỗ giây lát, giống như nuôi ếch trong cái bụng mang thai mười tháng, "ọc ọc" một tràng, tiếp đó xì ra chút "hơi" khó tả. Tay béo ấy vừa la oai oái vừa nôn nóng nhìn dọc ngó ngang: "Không được, sắp không nhịn nổi rồi, tôi ăn trúng cái gì rồi… chú mau dừng xe ven đường đi."

Khách không biết mình ăn cái gì, tài xế thì đã nghe ra nội dung trong ruột hắn, thái dương giật giật, bấm bụng nói: "Tiên sinh, đây là cầu vượt."

Khách gầm lên như lúc gọi điện thoại: "Tôi biết là cầu, nhưng chú phải nghĩ cách cho tôi xuống!"

Không chỉ miệng hắn nói chuyện, bụng cũng ọc ọc theo, tài xế không tự chủ được nín thở, không nhịn nổi bèn tìm một chỗ quay đầu xuống cầu, vừa mới đậu xe ven đường thì tay béo ghế sau đã khẩn cấp bắn ra ngoài như một quả bom vũ khí sinh hóa sắp nổ.

Không khí trong lành lùa vào cửa xe mở rộng, tài xế cảm thấy phổi sắp nén nổ bèn xuống xe theo, đứng ven đường hút một điếu thuốc, mở cửa sổ làm sạch không khí trong xe.

Cho đến khi hắn hút xong một điếu thuốc, vị khách của nợ kia vẫn chưa quay lại, tài xế đã cảm thấy hơi lạnh, đang định quay vào xe, đột nhiên có người vỗ vai hắn từ đằng sau.

Tài xế còn chưa kịp quay đầu lại, đã bất ngờ trúng một đòn mạnh vào gáy, mắt tối sầm, tiếp đó không còn biết gì nữa.

Chờ ý thức quay lại, hắn phát hiện mình bị bịt mắt, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo thì một tiếng thét vô cùng thê thảm không bị che chắn đã đâm xuyên tai. Tài xế giật mình, cảm giác tứ chi toàn thân đều bị trói chặt, miệng cũng bị dán kín, không nhịn được giãy giụa.

Lúc này, có người đạp lưng hắn một phát: "Nằm im!"

Tài xế rùng mình, chẳng rõ có phải người đó từng luyện tập hay không mà đạp vào hông đau đến tê rần nửa người, mặt hắn cọ sàn nhà lạnh lẽo, hắn không biết mình hiện giờ đang ở đâu, mũi hơi nhăn, nghe mùi máu tanh khó lòng lờ đi ở xung quanh, lưng vã mồ hôi lạnh.

Song rất nhanh, tài xế bình tĩnh lại khỏi sự hoảng loạn lúc ban đầu, hắn cố gắng co mình lại, điều chỉnh nhịp thở – hắn biết trên người mình có chip định vị, hắn là "nhân viên cũ" hai ba năm rồi, công ty không thể trực tiếp vứt bỏ hắn…

Hắn mỗi ngày đón đến đưa đi, biết cũng quá nhiều rồi.

Lúc này, hắn nghe thấy một giọng nam khác, giọng nói ấy vô cùng êm tai, còn có chút uể oải chẳng thèm để ý, lại như chứa đựng ý cười, thong thả phân phó: "Tên này chỉ là lâu la, đánh chết cũng vô dụng, đừng đánh nữa – nhìn lại xem trên người hắn có giấu thứ gì không."

"Trong túi đồng phục có một, gót giày chân trái có một, di động và bộ đàm mỗi cái có một, khóa cài thắt lưng còn có một, mặc dù trên đường đã mở thiết bị chặn, nhưng để an toàn cũng đã xử lý hết rồi." Giọng này quen, là tay béo ngụy trang thành khách!

Lần này miệng hắn phun ra không hề có tiếng địa phương, hắn hoàn toàn là người Yến Thành!

Mấy thiết bị theo dõi giấu kín không cái nào thoát được, lòng tài xế chùng xuống.

Có người thô lỗ xé băng dán trên miệng hắn, tay béo kia hỏi: "Ngày 6 tháng 11, chiếc xe hôm nay mày lái đón một người ở Bắc Uyển, mày nói bọn mày mỗi đứa phụ trách một xe riêng, vậy tài xế hôm đó ắt hẳn cũng là mày?"

"Tháng… tháng 11?" Tài xế hơi cà lăm, gượng cười nói, "Sắp hai tháng rồi, ai… ai mà nhớ nổi? Đại ca, tôi thấy liệu có phải trong đây có hiểu lầm gì hay không?"

Một bàn tay khéo léo lôi thẻ nhân viên trên áo sơ mi của hắn, giọng nói rất êm tai kia đọc tên hắn: "Tôn Tân."

"Vâng, là, là tôi." Tài xế cố gắng ngẩng đầu theo âm thanh, mỉm cười lấy lòng, "Anh cứ sai bảo."

"Tôi biết vợ anh làm người nhặt bóng ở sân golf Tổ Ong, ngoại hình cũng không tệ, chúng tôi không oán không thù với cô ta, không định làm gì một cô gái, nhưng anh phải phối hợp."

"Vâng vâng, tôi phối hợp, cái gì cũng phối hợp!"

"Trưa ngày 6 tháng 11, anh lái chiếc xe hôm nay đến Long Vận Thành ở Bắc Uyển đón một người. Người đó ngoài bốn mươi, nam, giấu đầu lòi đuôi, còn đeo bao tay, mắt lé…"

"Ơ, việc này…" Tài xế mau chóng suy nghĩ rất nhiều trong đầu, ngoài miệng lại kéo giọng rất dài, ra vẻ phản ứng hơi chậm chạp, "Tôi, tôi phải nghĩ kỹ lại, mắt lé…"

Song đối phương không mắc lừa, chợt nghe âm thanh rất êm tai kia nói: "Tôi thấy tên này không thành thật lắm, bẻ một cánh tay hắn."

"Chờ…"

Tài xế mới phun ra một chữ, đoạn sau đột nhiên đổi điệu thành thét lên thảm thiết, cả cánh tay hắn bị người ta nhanh nhẹn tháo khớp, đau suýt ngất xỉu, thế còn chưa xong, tay kia lại lập tức bị khống chế.

"Chờ… chờ…"

"Chờ đã," Người vừa rồi một câu trí mạng lại nói, "Lão Lục, ai kêu anh bẻ thật?"

Tài xế toàn thân mướt mồ hôi lạnh, không tự chủ được rét run, trầy trật nằm dưới đất thở hồng hộc, cảm giác mình sắp mất khống chế, lại nghe người kia tiếp tục thong thả nói: "Bẻ gãy còn có thể bó lại, mất công, tôi thấy tay còn lại cứ chặt luôn cho rồi, tránh để hắn không biết sợ hãi."

"Đó là một nhân viên công ty chúng tôi!" Tài xế không nhịn nổi hét to.

Bốn bề im lặng, đến cả tiếng kêu gào thảm thiết khi nãy vẫn như bóng với hình cũng không còn.

"Đó là… đó là người của công ty chúng tôi, hắn nói hắn đến Long Vận Thành có việc, hỏi, hỏi tôi có tiện đưa hắn đi một chuyến không." Tài xế cố gắng nuốt nước bọt, đôi mắt dưới băng dán xoay lung tung không ngừng.

Bàn tay kẻ béo còn ấn trên vai, mũi dao chọc vào cằm hắn: "Nhân viên công ty bọn mày? Tên gì, làm gì?"

"Tên Lư Lâm," Tài xế run giọng nói, "Là thợ, thợ điện… Các anh tìm hắn làm gì? Có… có thù oán gì với hắn à?"

Phong cách làm việc của những người này quá dã man, không giống cảnh sát.

Chỉ cần không phải cảnh sát, thì hết thảy đều dễ nói.

Bả vai trật khớp đau đến chết đi sống lại, song tài xế lại hơi yên tâm.

Hắn biết trong những người thường ngày mình tiếp xúc có nhân vật nguy hiểm, không khéo có mấy kẻ thù là rất bình thường, có thể là khi ra ngoài không chú ý, bị kẻ thù theo dõi ở đâu đó. Gặp phải chuyện kiểu này, yêu cầu của bên trên là "kín miệng", nếu thật sự nguy hiểm cho tính mạng, giấu giếm không được thì cứ khai ra kẻ gây rắc rối, nhưng không được nói gì dư thừa.

Cái người một câu muốn chặt tay hắn hình như hơi cúi xuống, nói như thì thầm: "Lư Lâm… anh có biết hắn tên thật là Lư Quốc Thịnh không? Trước kia trên tay hắn từng dính đến án mạng, còn không chỉ một vụ, anh chơi với loại người như thế à?"

"Không, không biết, các vị đại ca… không, ông chủ, bất kể trước kia hắn từng làm gì, đều không liên quan đến tôi, chúng tôi chỉ, chỉ là đồng nghiệp bình thường, ngay cả quê hắn ở đâu tôi còn chẳng biết, thì làm sao biết trước đây hắn làm gì?" Con dao lạnh lẽo chậm rãi lia qua cổ hắn, lướt sát qua mặt, tài xế cảm thấy mũi ngưa ngứa, biết là mũi dao quá sắc đã cạo tóc và lông mày, hắn không dám nhúc nhích, "Tôi có… có số điện thoại của hắn, nếu, nếu không tôi có thể giúp các anh hẹn hắn ra ngoài, đừng, đừng giết tôi…"

"Anh không biết thân phận thật của hắn," Lúc này, một giọng khác xen vào, hình như là người ban đầu đá hắn một phát, "Thế hắn biết thân phận thật của anh chứ?"

Tài xế thoạt đầu sửng sốt, sau đó cả người cứng đờ.

"Trên giấy tờ nói anh tên 'Tôn Tân', kỳ thực là tên giả và giấy tờ giả, anh tên thật là Tôn Gia Hưng, người tỉnh G, trước kia từng có tiền án lừa đảo, ở nhà có mẹ già, còn có vợ con. Già trẻ một nhà đều cho là anh ở Yến Thành vất vả làm việc kiếm tiền, không biết anh làm nghề này, cũng không biết anh còn tìm một cô gái ngoài hai mươi làm bồ nhí, còn nói với người khác rằng cô ta mới là vợ anh, đúng không?"

Lần này, sắc mặt tài xế rốt cuộc tái đi, đôi môi trắng bệch run rẩy không thôi, bên tai vang lên tiếng búng tay. Di động lạnh lẽo kề tới, truyền đến giọng trẻ con do dự: "Ba?"

Nghe thấy giọng nói này, tài xế giãy giụa điên cuồng, một bàn tay lại lôi chiếc khăn bịt miệng hắn ra.

Trong điện thoại, tiếng thở của đứa trẻ nghe rõ mồn một, hình như còn có một người phụ nữ nói tiếng địa phương gọi "Gia Hưng".

Đứa trẻ kia lại nói: "Sao ba không nói gì vậy? Con nhớ ba…"

Di động đột nhiên bị lấy ra, cái người vẫn nói chuyện thong thả nhỏ nhẹ phân phó ai đó một tiếng: "Trẻ con da mềm, hãy thử xin tí máu trước."

Tài xế rốt cuộc thấy quan tài đổ lệ, làm ướt mảnh vải bịt mắt, bàn tay khống chế hắn bất tri bất giác lỏng ra, hắn vừa khóc "hu hu" vừa bò đến nơi phát ra âm thanh như một con sâu, đầu đụng mạnh vào thứ gì đó, hắn cũng chẳng buồn để ý, bò theo âm thanh đến dưới ống quần người đầu lĩnh, dập đầu xuống đất: "Đừng… đừng…"

Một chiếc giày da đế mềm đẩy nhẹ đầu hắn ra, đạp mặt hắn xuống đất: "Tôn tiên sinh, 'đừng' cái gì? Nghe nói thân thể bé cưng không khỏe lắm, bị bệnh tim bẩm sinh à? Thật tội nghiệp cho lòng cha mẹ thiên hạ. Nghe tôi đi, đứa bé này nuôi cũng chẳng lớn lên nổi, hãy từ bỏ sớm, cho nó sớm đi đầu thai lần nữa, cũng là một việc công đức."

Tôn Gia Hưng tuyệt vọng nằm rạp xuống sàn nhà – ban đầu là hắn muốn kiếm thêm ít tiền chữa bệnh cho con, mới bị người ta lừa lầm đường lạc lối.

Tiếc rằng vận không tốt, chưa kiếm được tiền thì hang ổ đã bị cảnh sát triệt phá. Hết thảy đều như họa vô đơn chí, nếu hắn vào tù, dẫu thời gian giam giữ không dài, ra tù cũng khó tìm công việc đàng hoàng, con thì sắp phải giải phẫu, mà tiền cứu mạng bất luận làm thế nào đều không gom đủ. Ai ngờ đúng lúc này có người thông qua luật sư nói với hắn, đã cho nhà hắn một khoản tiền, chỉ cần hắn ra tù có thể đi làm một công việc kín miệng cho họ, họ sẽ cho hắn thân phận mới, về sau sẽ không có ai biết hắn có tiền án.

Hắn biết rõ chẳng có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, những người đó nhất định không có ý tốt, nhưng sự an toàn của gia đình đều nằm trong tay đối phương, hắn không dám có gì bất trung, biết mình bí quá hóa liều, không khéo ngày nào đó sẽ bị liên lụy.

Thậm chí để che mắt, hắn còn tìm cô vợ giả làm tấm mộc, như vậy dù bị liên lụy cũng chẳng liên lụy đến thân nhân thật sự… Đối phương từng thề thốt cam đoan, thân phận giả của hắn làm không một kẽ hở, trừ khi là cảnh sát nhất định muốn điều tra, không ai có thể nhận ra sơ hở.

Nhưng tại sao… tại sao…

"Tôi nói, tôi xin nói hết – hắn… Lư Lâm… Lư Quốc Thịnh, một ngày trước đó hẹn xe tôi, nói là muốn đi Long Vận Thành gặp khách hàng. Đám bọn họ muốn đi đâu vốn nên báo trước với công ty, do công ty sắp xếp đưa đón, nhưng hắn… hắn không qua bên trên, lén liên hệ với tôi."

"Hắn bí mật dùng xe của anh?"

"Đúng, trên danh nghĩa hắn quả thật là 'thợ điện' của công ty, có thẻ nhân viên, bên ngoài đều gọi như vậy, mỗi lần ra ngoài đều phải tới 'Tổ Ong' trước, muốn dùng xe phải xin, trở về còn phải qua Tổ Ong… Làm vậy lỡ ở bên ngoài bị ai theo dõi, hoặc là rước lấy phiền phức có người đuổi theo, tối đa cũng chỉ đến bước Tổ Ong này, sẽ không bị tra ra nơi hắn ở… Qua lại nhiều, tôi với hắn tương đối hợp nhau, dần dần có chút giao tình, hắn thường xuyên nhờ tôi bí mật lái xe đưa hắn ra ngoài… hít, hít thở gì đó."

Nói cách khác, Tổ Ong là một bức "tường lửa".

"Cung La Phù" năm ấy rất có khả năng là một trong các hang ổ "chúng" nuôi tội phạm truy nã, nhưng giữa chừng lộ sơ hở, suýt nữa bị Cố Chiêu lần theo manh mối điều tra ra, sau đó "chúng" đã biết khôn, lợi dụng "Tổ Ong" cực kỳ giống "Cung La Phù" làm ngụy trang, nếu lại có người truy tra, trong một lúc cũng chỉ có thể tra đến đây, một khi hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ đủ thời gian cho chúng chuyển dời!

"Lư Quốc Thịnh sống ở đâu?"

"Tôi không biết," Tài xế nhận thấy người hỏi tựa hồ không hài lòng với câu trả lời này, dợm bước muốn đi, lăn lộn dùng cơ thể ngăn cản, tuyệt vọng nói, "Tôi thật sự không biết, đây là cơ mật, chúng tôi không dám tùy tiện nghe ngóng, cầu xin anh, đừng đụng vào vợ con tôi…"

Trong tầng hầm tối om lạnh lẽo, Lạc Văn Chu trao đổi một ánh mắt với Phí Độ, Phí Độ vỗ vai tay béo kia, rồi hai người một trước một sau đi ra ngoài.

"May mà không tùy tiện xông vào 'Tổ Ong'," Lạc Văn Chu phun ra một hơi khí bẩn, nơi thẩm vấn ở trong tầng hầm ngập tràn sự kinh dị của Phí Độ, không khí đầy áp lực, anh dừng một chút rồi lại nói tiếp, "Lần này tôi làm trái không chỉ một quy định, nếu còn không bắt được người, sợ rằng không phải một hai bản kiểm điểm mà xong. Đến lúc ấy nếu thật sự không được làm việc tiếp, không khéo cần dựa vào bán mình mà sống, đại gia thấy nhan sắc tôi có được không?"

Phí Độ hết sức phối hợp đánh giá anh từ trên xuống dưới, ánh mắt như lưỡi động vật họ mèo cỡ lớn, một tầng xước mang rô đã liếm quần áo trên người anh thành vỏ tỏi. Lạc Văn Chu không chịu nổi, giơ tay chặn ánh mắt hắn: "Này, còn chưa bán đâu, đàng hoàng xem nào."

Phí Độ cười một tiếng, đang định nói gì thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, hắn bắt máy, mới nghe hai câu sắc mặt đã thay đổi.

"Chủ tịch Phí, bên phía Tổ Ong quản lý quá nghiêm ngặt, phải thường xuyên nắm giữ hướng đi của tài xế, thiết bị theo dõi của kẻ các anh bắt đột nhiên mất liên lạc, hình như họ đã nhận ra."

Phí Độ trầm giọng nói: "Biết rồi, chú ý an toàn, các anh rời khỏi trước đi."

Buổi chiều, Cục công an còn hơn cái chợ vỡ.

Mái tóc vốn lưa thưa chẳng còn mấy sợi của cục trưởng Lục càng khan hiếm hơn, ông xách Đào Nhiên tới văn phòng, đập bàn quát: "Đám các cháu thật vô tổ chức vô kỷ luật, cháu hãy khai thật đi Đào Nhiên… Tên lỏi con Lạc Văn Chu kia rốt cuộc đã đi đâu, tại sao không nghe điện thoại?"

Đào Nhiên đội cái đầu tổ quạ do chui khắp nơi lục lọi, vẻ mặt mù mờ vô tội: "Cháu không biết, hắn cũng không nghe điện thoại của cháu."

"Gây ra một mớ bòng bong như vậy, nói mất liên lạc là mất liên lạc…" Cục trưởng Lục còn chưa nói xong, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng thét lẫn tiếng khóc.

"Dựa vào đâu mà nhốt con tôi? Ai cho các người quyền? Tôi sẽ kiện các người tội xâm phạm quyền nhân thân của công dân!"

"Con gái tôi rốt cuộc làm sao rồi, bây giờ đã nói được chưa? Cho dù con bé kia bị thế nào, cũng là chuyện của bọn con trai, liên quan gì tới chúng tôi?"

"Lãnh đạo của các anh đâu? Tôi muốn tìm lãnh đạo nói chuyện, anh là cái thá gì, biết tôi là ai không…"

Cục trưởng Lục hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Đào Nhiên, rồi sải bước đi ra ngoài, đá tung cửa phòng họp nhỏ tạm thời dành cho các bậc phụ huynh om sòm, vỗ mạnh cửa: "Đây là Cục công an, mời các vị đến là để điều tra, ồn ào cái gì!"

Trong phòng họp lặng ngắt như tờ.

Người đàn ông khi nãy la to nhất vẻ mặt dịu đi, nhìn ngôn ngữ cơ thể và thần sắc Cục trưởng Lục, có thể đoán ra đại khái thân phận ông, lập tức khách sáo hơn: "Ngài chính là…"

Lục Hữu Lương nhìn quét qua ông ta, nghe ra đây là người quát to "Anh là ai", lập tức phớt lờ, quay lại nắm vai Đào Nhiên xách lên như gà con, ném vào đám phụ huynh lom lom mắt hổ: "Đây là đội phó đại đội trinh sát hình sự của chúng tôi, cậu ta là người phụ trách, có vấn đề gì các vị cứ tìm cậu ta phản ánh, ai còn kêu gào, nhất loạt xử lý theo tội gây nguy hại an toàn công cộng!"

Đào Nhiên: "…"

Đúng lúc này, camera đóng bụi vạn năm ở góc phòng họp đột nhiên xoay nhẹ, quét một vòng người đua nhau nói, cuối cùng dừng ở Ngụy Triển Hồng trong một góc.

Điện thoại di động trong túi quần Ngụy Triển Hồng rung nhẹ, ông ta bình thản lấy ra xem, sắc mặt hơi thay đổi, mau chóng ấn mấy phím trả lời-

123. Quyển 4 - Chương 33: Verkhhovenxki 33

Phí Độ đứng ở gian gầm cầu thang chật hẹp dưới tầng hầm, nơi này khiến hắn không vui vẻ lắm, song còn trong phạm vi chịu đựng được, bởi vậy hắn không làm ầm lên, chỉ nhíu mày suy tư chốc lát: "Vừa rồi tay tài xế kia nói, Lư Quốc Thịnh thường xuyên bí mật ngồi xe hắn, vậy trước đó đến Long Vận Thành cũng là tự mình hành động? Mặc dù các tiểu nhân vật bọn họ đều cài thiết bị theo dõi trên người, song bình thường không hề bị quản chặt, dù sao kẻ cùng đường thật sự là họ, là họ cầu 'tổ chức' thu nhận – nhưng tại sao hôm nay hắn mới hơi chậm trễ một lúc, đối phương đã phản ứng mạnh như thế? 'Những người đó' biết chúng ta đang tìm kiếm Lư Quốc Thịnh sao?"

Lạc Văn Chu trầm mặc rất lâu, lòng bắt đầu chùng xuống, hoài nghi lần này sợ rằng họ lại phải nhận được một xác chết không thể đối chứng.

Lúc này, di động của anh reo một tiếng, nhận được tin nhắn đến từ Tiêu Hải Dương-

Tiêu Hải Dương ngồi trong một góc phòng họp của Cục công an, mỹ danh "nhân viên tiếp đãi bên phía cảnh sát", kỳ thật là "máy đọc lại" ba câu không rời "chúng tôi có quy định", lời hay lời dở nhất loạt không nghe, khiến các vị phụ huynh tức đến đỏ mặt tía tai, nếu không phải kiêng dè nơi đây là Cục công an, họ đã ra tay đánh cảnh sát từ lâu rồi.

Song nhiệm vụ chân chính của cậu trai bốn mắt thật ra chỉ có một, chính là theo dõi chặt chẽ Ngụy Triển Hồng.

Ngay chớp mắt sau khi Ngụy Triển Hồng lấy di động ra, vẻ mặt chợt thay đổi, bản năng Tiêu Hải Dương đã cảm thấy không tốt, cậu không kịp suy nghĩ, quyết đoán cho tay vào ngăn bàn, bật thiết bị chặn tín hiệu mini.

Tích tắc Ngụy Triển Hồng ấn "gửi", điện thoại đột nhiên bị mất tín hiệu, tin nhắn kẹt chết bên trong, quay tròn đầy nôn nóng, biểu hiện gửi đi thất bại.

Ngụy Triển Hồng sầm mặt, vô thức nhìn lướt xung quanh, song bốn phía không hề có gì khác lạ, chỉ có các bậc phụ huynh sốt ruột vây quanh anh chàng phụ trách trẻ tuổi đỡ chỗ này hở chỗ kia – A, trong góc còn có một cậu cảnh sát trẻ bốn mắt – Ngụy Triển Hồng nhìn Tiêu Hải Dương một cái, chẳng coi cậu ra gì.

Bốn mắt như một bạn nhỏ mặc nhầm quần áo người lớn chạy tới góp vui, đậm chất học sinh vụng về, chẳng làm được trò trống gì, chỉ biết thận trọng ôm một quyển sổ ngồi đó.

Ngụy Triển Hồng cảm thấy mình bị bệnh đa nghi quá nặng rồi, tín hiệu trong tòa nhà không tốt là chuyện thường xảy ra. Ông ta hít một hơi thật sâu, định thần lại, thản nhiên đi đến cửa phòng họp.

Một nhân viên trực ban ở cửa thấy thế vội vàng cản lại: "Tiên sinh muốn đi đâu, chúng tôi có thể giúp…"

"Tôi đi vệ sinh," Ngụy Triển Hồng ngoài cười mà trong không cười cắt ngang, "Sao, sợ tôi chạy à? Con tôi đang bị các anh nhốt, tôi còn có thể đi đâu? Hay chúng tôi vào đây thì ngay cả đi toilet cũng cần có người đi theo? Thế tôi đề nghị các anh cứ còng chúng tôi lại luôn đi."

Câu cuối cố ý cao giọng, mấy phụ huynh xung quanh nghe thấy tức thì càng nóng lên.

Nhân lúc nhân viên trực ban ngớ ra, Ngụy Triển Hồng thu lại khuôn mặt ngoài cười trong không cười, liếc anh ta một cái lạnh tanh, sải bước đi tới nhà vệ sinh ở đầu kia hành lang.

Hành lang Cục công an chật hẹp, cửa sổ cũng chẳng giống ai, nhìn là khó chịu, Ngụy Triển Hồng cảm thấy cửa sổ đóng kín chặn mất ánh sáng và tín hiệu bên ngoài. Ông ta sắc mặt nghiêm trọng cầm di động vào nhà vệ sinh, đi quanh một vòng, tới gần cửa sổ, cuối cùng mới có một vạch tín hiệu rất yếu.

Ngụy Triển Hồng vội vàng đến gần cửa sổ, đang định thử gửi lần nữa, đột nhiên khóe mắt liếc thấy trên cửa sổ như chiếu ra một bóng đen, Ngụy Triển Hồng giật mình quay đầu lại, ai ngờ mé bên kia cổ lại bị một bàn tay chém mạnh-

Tiêu Hải Dương vừa giơ thùng rác bằng sắt lên qua đầu: "…"

Lang Kiều dùng tay chém ngất Ngụy Triển Hồng: "…"

Lang Kiều có phản ứng trước, cô trợn đôi mắt trâu vốn đã to thô lố, hạ giọng hỏi: "Tiêu Hải Dương, chú muốn làm gì vậy?"

Thiết bị chặn tín hiệu là một trong mấy món trước khi đi Lạc Văn Chu ném cho cậu, lúc ấy Tiêu Hải Dương bật nó chỉ là hành động vô thức, sau đó thấy Ngụy Triển Hồng vội vàng ra khỏi phòng họp, đặc biệt chuồn đến nơi vắng người, mới xác định lão này quả thật muốn liên lạc với đồng bọn.

Lạc Văn Chu và Phí Độ đều vắng mặt, Đào Nhiên bị quấn chặt, Tiêu Hải Dương không ai trợ giúp, lại quýnh lên bất chấp hậu quả – thấy hình như Ngụy Triển Hồng đã tìm được tín hiệu, cậu tiện tay cầm một cái thùng rác nhỏ bằng sắt lên, muốn đánh ngất lão tại chỗ.

Ai ngờ cậu còn chưa chuẩn bị xong vị trí và sức đánh thích hợp, Lang Kiều chẳng biết từ đâu chui ra, thoáng cái quật ngã Ngụy Triển Hồng.

"Cô muốn làm gì?" Tiêu Hải Dương buột miệng hỏi lại, "Đây là nhà vệ sinh nam mà!"

Lang Kiều: "…"

Lang Kiều vừa theo yêu cầu của Đào Nhiên hỏi dò mấy học sinh chung lớp có những ai tham gia bữa tiệc sinh nhật của Ngụy Văn Xuyên, đang định đi tìm Đào Nhiên báo cáo, đúng lúc trông thấy Tiêu Hải Dương đi vào nhà vệ sinh.

Động tác tứ chi Tiêu Hải Dương quá căng thẳng, hùng hổ như định đi tìm ai trả thù, Lang Kiều thật sự cảm thấy kỳ lạ, không nhịn được mạo hiểm lên mụn lẹo, lúc đi qua liếc một cái vào trong, liền trông thấy cảnh cậu giơ thùng rác muốn phang lỗ đầu người ta.

Hai người trợn mắt nhìn nhau một lát, lại cùng nhau cúi đầu nhìn Ngụy Triển Hồng té xỉu.

Lang Kiều thì thào: "Đây không phải là phụ huynh của thằng nhãi khốn nạn kia à?"

Tiêu Hải Dương không màng để ý đến cô, vội vàng nhân màn hình chưa khóa cầm điện thoại di động của Ngụy Triển Hồng lên.

Thấy trên đó có một tin nhắn của một số không lưu tên: "Trong bữa tiệc sinh nhật của thiếu gia có quỷ, thời gian địa điểm?"

Tin nhắn Ngụy Triển Hồng trong lúc chỉ mành treo chuông không thể gửi đi thành công là: "'11.6', Long Vận Thành."

Tiêu Hải Dương trong một chớp mắt suy nghĩ rất nhanh, não gần quá tải-

Suy đoán dựa theo câu trả lời của Ngụy Triển Hồng thì "thiếu gia" là chỉ Ngụy Văn Xuyên, nhưng "có quỷ" nghĩa là gì?

"Quỷ" này là Lư Quốc Thịnh sao?

Nếu đúng như thế, giọng điệu này sao giống như… chuyện Lư Quốc Thịnh và Ngụy Văn Xuyên lén gặp mặt ở Long Vận Thành, đám Ngụy Triển Hồng căn bản không biết!

Đúng rồi, cậu nghĩ, giờ thì giải thích được rồi.

Hôm ấy Lư Quốc Thịnh chú ý che giấu hành tung, còn bảo đồng bọn tránh camera, căn bản không phải là sợ cảnh sát – camera của Long Vận Thành nào phải thiết bị công cộng, nơi đó là địa bàn của Ngụy Triển Hồng, làm sao lão ta có thể ngoan ngoãn nộp đoạn băng cho cảnh sát? Chỉ sợ khả năng xóa trước là lớn nhất.

Nếu là sợ cảnh sát thì hắn có thể liên hệ Ngụy Triển Hồng xử lý. Cho nên, rất có khả năng là Lư Quốc Thịnh do nguyên nhân nào đó mà tự mình đi gặp ai, không hy vọng tổ chức biết, còn tìm đồng bọn tiếp ứng, hẳn Ngụy Triển Hồng có thể nhận ra xe của tên đồng bọn, mặc dù họ Ngụy không đến mức rỗi việc xem camera chơi, nhưng hắn vẫn cẩn thận không để lại biển số.

"Phản trinh sát" gì đó – mất công bao lâu hóa ra là mấy người bọn họ suy nghĩ nhiều thôi.

Nhưng mà…

Đầu tháng 11 đến bây giờ không phải một hai ngày, đám người đó vẫn không chú ý tới Lư Quốc Thịnh đã lén tiếp xúc với Ngụy Văn Xuyên, tại sao lại biết vào lúc then chốt này?

Tiêu Hải Dương vô thức cắn môi, răng sắt lợi đồng cắn bật máu môi.

Ảnh và danh tính tên tội phạm truy nã Lư Quốc Thịnh chưa từng công bố, cảnh sát chỉ cho mấy em học sinh trốn đi cùng Phùng Bân xem ảnh khi mới điều tra vụ án Phùng Bân.

Trừ nạn nhân Phùng Bân ra, bọn nhóc Vương Tiêu, Trương Dật Phàm đều không có tư cách nhận được lời mời của Ngụy Văn Xuyên, hôm đó cũng đều không có mặt ở Long Vận Thành. Mà những đứa từng đến Long Vận Thành trước khi vụ án xảy ra, bây giờ cơ bản đều ở Cục công an chờ thẩm vấn, trọng điểm của cảnh sát lần này là bạo lực học đường, họ không hề hỏi bọn trẻ về Lư Quốc Thịnh.

Nói cách khác, trừ khi đương sự Ngụy Văn Xuyên khoe khắp thế giới mình biết một tên tội phạm truy nã tội ác tày trời, còn mua hung giết bạn học – sợ rằng chỉ có mình Vương Tiêu có thể trùng hợp liên hệ bữa tiệc sinh nhật hôm ấy với vụ án mưu sát Phùng Bân.

Tin tức quan trọng này chập tối hôm trước mới bị Phí Độ và Tiêu Hải Dương vô tình hỏi ra, từ hôm qua đến bây giờ, nếu không có ai bất cẩn bị nghe trộm, bất cẩn để lộ bí mật, thì chỉ có bốn người họ biết.

Rốt cuộc sơ hở ở chỗ nào?

Đối phương đã biết hết rồi ư? Vậy liệu bọn chúng có ném xác Lư Quốc Thịnh ra như cái đuôi thằn lằn, một lần nữa chặt tay cầu sinh, để người chết hết đối chứng hay không?

Tiêu Hải Dương nhất thời lòng rối như tơ vò, càng căng thẳng càng không làm rõ được đầu mối.

Đúng lúc này, Lang Kiều thò đầu dòm trang chủ điện thoại: "Tiệc sinh nhật, tiệc sinh nhật của Ngụy Văn Xuyên à? Thì ra là tổ chức ở đây."

Tiêu Hải Dương sửng sốt quay đầu lại nhìn cô.

"Khi nãy anh Đào Nhiên bảo tôi đi đối phó đám thanh thiếu niên có vấn đề kia, thuận miệng hỏi xem có những ai tham dự tiệc sinh nhật của Ngụy Văn Xuyên." Lang Kiều nói, "Mới vừa hỏi xong, đang định nói cho anh ấy biết đây."

Tiêu Hải Dương ngẩn người, giây lát sau cậu nghĩ tới điều gì đó, đồng tử co vào: "Cô hỏi ở đâu, hỏi như thế nào?"

"Phòng thẩm vấn, ngay phòng 203 kia," Lang Kiều nói, "Lúc… lúc kết thúc thẩm vấn, thuận miệng hỏi mỗi đứa một câu – đội phó Đào cũng không cho tôi biết hỏi việc này để làm gì."

"Mỗi đứa cô đều hỏi?" Tiêu Hải Dương cấp bách hỏi, "Cô có nhắc tới thời gian địa điểm không? Đám học sinh trả lời cô có đứa nào nhắc tới không?"

"Trừ Ngụy Văn Xuyên ra đều hỏi hết," Lang Kiều ngẩng cằm xem nội dung tin nhắn trên màn hình di động, "Thời gian địa điểm không đứa nào nói, tôi cũng vừa mới nhìn thấy ở đây – rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Tiêu Hải Dương hít sâu một hơi, thì ra sơ hở ở đây!

Nếu là ai trong bốn người họ để lộ bí mật, hoặc tuyệt đối hơn – có người đêm hôm trước theo cậu và Phí Độ đến nhà Vương Tiêu, biết được tin tức này từ miệng Vương Tiêu, vậy thời gian địa điểm và sự thật Lư Quốc Thịnh từng xuất hiện là rõ mười mươi, khỏi cần đến bây giờ mới hỏi Ngụy Triển Hồng!

Cho nên đây là câu hỏi không qua suy nghĩ của Lang Kiều dẫn đến hoài nghi, đã có người nghe trộm quá trình thẩm vấn!

Tim Tiêu Hải Dương đập như điên, đầu óc trống ba giây, sau đó cậu cắn mạnh lưỡi, định thần lại – không, không tới mức phải hoảng loạn, đối phương chỉ là nghe thấy Lang Kiều hỏi tới hỏi lui một bữa tiệc sinh nhật không liên quan nên sinh lòng nghi ngờ, chưa chắc đã thật sự biết chuyện Lư Quốc Thịnh và Ngụy Văn Xuyên từng bí mật tiếp xúc, chữ "có quỷ" này có thể hiểu là "có sơ sót", "có tình huống khác thường".

Cậu nhủ thầm trong lòng ba lần "bình tĩnh", sau đó cầm điện thoại của Ngụy Triển Hồng lên, cẩn thận xóa ba chữ "Long Vận Thành", hơi do dự, đổi địa chỉ thành "Phượng Tê Thành".

"Phượng Tê Thành" ở phía nam, cũng do Ngụy Triển Hồng mở, nó với "Long Vận Thành" một nam một bắc, vừa vặn là đường chéo lớn, lấy ý nghĩa long phượng trình tường. Tiêu Hải Dương đêm hôm trước không ngủ được lên mạng tìm kiếm tin tức về Ngụy Triển Hồng, đã ghi nhớ những điều này.

Lúc này, Tiêu Hải Dương chưa biết tài xế đột nhiên mất tích của Tổ Ong đã chạm đến thần kinh căng thẳng của đối phương, cậu chỉ thả ra một chút tin tức giả với hi vọng méo mó có còn hơn không, mặc dù Ngụy Văn Xuyên có tới Phượng Tê Thành hay không, đối phương chỉ cần tra là phát hiện không thích hợp, nhưng ít ra có thể khiến họ rối một lúc.

Bất luận thế nào, chỉ có thể hi vọng Lạc Văn Chu hành động đủ nhanh.

Nhìn thấy biểu hiện tin nhắn gửi đi thành công, Tiêu Hải Dương thở phào một hơi, sau đó lại lấy di động của mình ra, gửi một tin nhắn cho Lạc Văn Chu: "Ngày 6 tháng 11, Ngụy Văn Xuyên mời vài bạn học ăn cơm ở Phượng Tê Thành."

Nếu là Lạc Văn Chu nhận được tin nhắn này, anh có thể suy đoán ra rất nhiều thông tin, còn nếu di động của anh bị giở trò, đối phương cũng sẽ không nhận ra sơ hở.

Lang Kiều trưng ra vẻ mặt mù tịt: "Chú đang liên lạc với sếp? Tình huống này lại là thế nào? Sếp hôm nay đi đâu rồi?"

Tiêu Hải Dương nhìn cô một cái, không nói năng gì, gửi tin nhắn xong cất điện thoại của Ngụy Triển Hồng đi, tính đẩy lão vào phòng vệ sinh. Song lão họ Ngụy này nhìn gầy gò mà cân nặng thật sự không nhẹ, bị cậu hì hục đẩy lại có vẻ sắp tỉnh, may có Lang Kiều đi tới bồi thêm một cú.

Tiêu Hải Dương nhìn cô với vẻ mặt phức tạp: "Chuyện gì cô cũng không biết, tại sao cô phải giúp tôi?"

Lang Kiều: "Tôi không giúp chú, chú lôi được chắc?"

Tiêu Hải Dương: "…"

Lang Kiều lườm cậu một cái, phun một hơi, bụng nghĩ: đồ bỏ đi.

Tiếp đó, cô khom lưng nắm hai chân Ngụy Triển Hồng, cùng Tiêu Hải Dương khiêng lão vào phòng vệ sinh trói gô lại.

"Không muốn nói thì thôi," Lang Kiều không phải mới ngày đầu đi làm, cũng biết có một số cuộc điều tra sẽ bảo mật trong thời gian và phạm vi nhất định, mặc dù bị gạt ra trong lòng vẫn rất không vui, cô giơ tay

trỏ Tiêu Hải Dương, "So với người hiềm nghi, tôi đương nhiên tin tưởng đồng nghiệp thường ngày làm việc cùng hơn, nhưng nếu chú để tôi tin lầm người, chú cứ cẩn thận đó, tôi sẽ giết chú."

Nói xong, cô đi ra nhà vệ sinh nam, đứng ở cửa nhìn ngó một phen, xác định không ai nhìn thấy mình, mới tính toán len lén chuồn đi.

"Này," Tiêu Hải Dương đột nhiên gọi cô lại, "Phòng 203… hình như lần trước đội trưởng Lạc thẩm vấn Chu Hoài Cẩn cũng ở đó, lúc dùng phòng đó, cô nói chuyện cẩn thận một chút."

Hiện trường nơi tay tài xế Tôn Gia Hưng bị bắt đã xử lý sạch sẽ, người của Phí Độ mở rộng bốn cửa vứt xe dưới cầu vượt, đồng phục và thiết bị theo dõi trên người tài xế chỉnh tề để đó, bên trên còn chặn một tờ "đơn xin nghỉ việc" đánh máy, trông giống như hắn tự chạy trốn.

Họ mới rút đi chưa bao lâu, liền có một nhóm người khác đến, mấy người đàn ông xuống xe, kiểm tra từ trong ra ngoài chiếc Buick màu đen của Tôn Gia Hưng.

Bỗng nhiên, một người trong số đó ấn tai nghe: "Phượng Tê Thành? Đã nhận được."

Nói xong hắn nhanh chóng lấy di động lật xem cái gì, lát sau lắc đầu nói với người bên kia: "Gần đây hẳn Tôn Tân không đến phía nam thành phố, trên xe có một tờ đơn xin nghỉ việc, có thể là người này tự chạy, có cần tiếp tục truy tra hành tung hắn không… Được, em biết rồi, vâng, bọn em về đây."

Tên đeo tai nghe phất tay, những kẻ xung quanh huấn luyện nghiêm chỉnh, lái cả chiếc xe màu đen bị vứt lại đi.

Phí Độ nhíu mày nhìn lướt qua điện thoại của Lạc Văn Chu: "Ông anh họ Tiêu đó có ý gì vậy?"

Lạc Văn Chu nhìn chằm chằm tin nhắn của Tiêu Hải Dương một lúc: "Không biết, thông tin quá ít, bây giờ tôi chưa thể phán đoán… Vậy Lư Quốc Thịnh rốt cuộc ẩn nấp ở đâu? Nhanh lên, nhờ vận may hay thế nào cũng được, bất kể ra sao phải cố gắng."

"Nơi này chắc chắn có liên hệ với Tổ Ong," Phí Độ nhanh chóng nói, "Nhưng nhất định không phải là gần đó, chúng lắm tiền như vậy, thỏ khôn có ba hang, không thể nào chỉ đào trên một đỉnh núi."

Lạc Văn Chu lập tức bắt kịp mạch suy nghĩ của hắn: "Cho nên từ Tổ Ong đến địa điểm Lư Quốc Thịnh ẩn thân rất có thể sẽ cần phương tiện giao thông."

"Nhưng phương tiện giao thông này không phải là xe đón khách," Phí Độ nói, "Vừa rồi tay tài xế họ Tôn kia không nói dối, từ địa điểm chúng ẩn náu đến Tổ Ong, lại từ Tổ Ong đi nơi khác, đây là hai tuyến, giữa các bên phải bảo mật lẫn nhau, nếu không tường lửa sẽ không còn ý nghĩa, tài xế xe đón khách cũng không biết nơi đó ở đâu."

Cấp cho mỗi người một chiếc xe không khỏi quá xa xỉ, cũng không thực tế, sẽ tăng cao khả năng lộ bí mật.

Đám tội phạm truy nã ngay cả dấu vân tay còn không dám để lại cũng không thể yên tâm lớn mật cả ngày dùng giao thông công cộng, cho nên…

"Ban nãy tay tài xế kia nói gì? Lư Quốc Thịnh dùng tên giả là Lư Lâm, thân phận giả là thợ điện của Tổ Ong – đúng không?" Phí Độ đột nhiên đứng thẳng dậy, "Công nhân viên… Liệu có khả năng là xe cho công nhân viên hay không?"

Lạc Văn Chu sửng sốt.

Phí Độ không đợi anh trả lời, đã lấy di động ra bấm một số: "Là tôi đây, các anh em khi nãy vào có còn ở trong Tổ Ong không… Tôi biết ngay các anh sẽ không nghe tôi ngoan ngoãn rút đi mà – vậy thì phiền giúp tôi một việc, lẻn vào tra giúp tôi số chuyến và tuyến đường của xe đưa rước công nhân viên ở Tổ Ong."

Cùng lúc đó, trong Phượng Tê Thành phía nam thành phố, mấy người vẻ mặt nghiêm trọng xông vào phòng giám sát an ninh, quản lý nhìn thấy người của tổng công ty không dám chất vấn, im như thóc đứng kế bên.

"Tôi cần băng theo dõi ngày 6 tháng 11 – Ngụy Văn Xuyên lúc ấy đặt phòng nào?"

"Ngụy, Ngụy Văn Xuyên?" Viên quản lý vừa luống cuống cho người hỗ trợ mở camera, vừa gọi người đi tra ghi chép về chi phí thuê phòng.

"Nhanh lên!"

Thư ký mù tịt túa mồ hôi: "Sếp, tiên sinh Tiểu Ngụy gần đây không đến chỗ chúng ta."

Viên quản lý nổi giận nói: "Tôi không bảo cô tra gần đây, hãy tra tháng trước…"

"Ngày 6 tháng 11," Thư ký nhỏ giọng nói, "Em tra từ ngày 6 tháng 10 đến tháng 12, đều không có."

Viên quản lý trợn mắt đang định nói gì đó, người đàn ông vội vàng đến đòi xem camera bên cạnh lại thay đổi sắc mặt, rảo bước đi ra ngoài.

Điện thoại của Phí Độ nhận được một bản đồ tuyến xe hoàn chỉnh: "Tôi biết rồi, đi thôi."

124. Quyển 4 - Chương 34: Verkhhovenxki 34

"Tuyến xe đưa đón tổng cộng có bốn, hẳn là thuê công ty chuyên nghiệp quy hoạch, chú ý hết các mặt hiệu suất, chi phí và thời gian thay ca sáng tối của công nhân viên, cực kỳ hợp lý, mỗi trạm đều ở khu vực dòng người tương đối tập trung. Anh biết 'văn hóa láng giềng' của nước ta đấy, ở nơi thế này sẽ rất khó ẩn náu, nhưng trong đây có ba tuyến là 'đường vòng tròn', chỉ có một tuyến là một chiều." Phí Độ thoáng dừng, "Mỗi một trạm trên đường vòng đều có người lên xuống bất cứ khi nào, chỉ có xe một chiều mới có 'trạm cuối'."

Lạc Văn Chu chăm chú nhìn hắn: "Vì thế?"

"Tuyến đường một chiều này là hướng đông tây, buổi sáng đưa nhân viên ca đêm về, từ Tổ Ong đến khu công nghệ, mười giờ xuất phát, mười hai giờ đến khu công nghệ, buổi chiều trở về lại là hai giờ xuất phát từ khu công nghệ, bốn giờ đến Tổ Ong, trong đây cách hai tiếng, xe đưa đón cần một bãi đậu và trạm nghỉ…"

"Tôi hiểu ý cậu rồi," Lạc Văn Chu cắt ngang hắn, "Nhưng đây toàn là tưởng tượng."

"Có căn cứ, có hai căn cứ," Phí Độ nói, "Thứ nhất, nửa sau hành trình của tuyến một chiều này nhất trí với hướng của tuyến tàu điện ngầm số 10 năm ngoái đã đưa vào sử dụng, cơ bản chồng chéo nhau, trong đó có một trạm xe cách trạm tàu điện ngầm gần nhất của tuyến số 10 không đến hai trăm mét, nếu tôi là người quản lý, tôi sẽ cắt bỏ điều chỉnh tuyến đường hoặc cắt đoạn sau hành trình, biến nó thành một chiếc xe đưa đón từ tàu điện ngầm đến công ty, tuyến xe dư thừa là rất hao phí tiền quản lý."

"Biết đâu Tổ Ong đặc biệt dư tiền, không để ý vài đồng bạc ấy; hoặc nhân viên quản lý làm việc lười nhác, phản ứng không kịp thời, đều có khả năng," Lạc Văn Chu đại khái làm đội trưởng quen rồi, một khi gặp việc nghiêm túc, đặc biệt là lúc thời gian cấp bách, thái độ sẽ cực kỳ cường thế, anh nói một hơi đến đây mới nhớ người này là Phí Độ, không phải đàn em nào, ngữ khí vội vàng hơi dịu đi, "Nếu cậu có thể xác định Lư Quốc Thịnh từ địa điểm ẩn nấp đến Tổ Ong quả thật cần sử dụng phương tiện giao thông, hơn nữa phương tiện giao thông hắn dùng nhất định là xe đưa đón, như vậy tôi đồng ý với suy đoán của cậu, tuyến đường này quả thật khả nghi hơn đường vòng, nhưng vấn đề là, làm sao cậu có thể khẳng định? Tại sao không phải là xe vận tải? Tại sao không phải là một chiếc xe buýt nhỏ chuyên dùng cho những người này?"

Phí Độ trầm mặc, hắn là một người "đóng gói đẹp đẽ", không lắc mạnh ép buộc hắn, thì rất khó nhìn thấy bên trong đựng cái gì. Song giờ phút này, Lạc Văn Chu đột nhiên cảm thấy đáy mắt hắn như có một tầng bóng tối dày đặc lướt qua.

Lạc Văn Chu: "Cậu…"

"Bởi vì tôi đã nghe thấy một câu." Nói đoạn Phí Độ ngẩng đầu nhìn trần của gian gầm cầu thang một cái, trần xây dựng đẹp đẽ, là hình rồng uốn há miệng muốn ăn thịt người, ngần ấy năm qua vẫn còn nguyên vẹn, đầy áp lực, "Ở ngay nơi này."

"Hôm đó tôi ở dưới tầng hầm lật xem toàn bộ chi tiết của kế hoạch Tập Tranh, đang thắc mắc đây là cái gì, thì nghe thấy Phí Thừa Vũ vừa gọi điện thoại vừa từ bên ngoài đi vào." Giọng điệu Phí Độ cực kỳ bình thản, cơ hồ không hề lên xuống.

Hắn không nói tầng hầm này không được Phí Thừa Vũ cho phép, là không thể tự tiện vào – dù rằng hắn có một cái bàn học ở trong này để xem hình phạt. Trong túi quần hắn có một quả cầu thủy tinh màu sắc

rực rỡ do bạn học tặng, không cẩn thận rơi ra lăn xuống cầu thang, va vào cửa tầng hầm "Đinh" một tiếng. Thứ kiểu này là không thể để Phí Thừa Vũ nhìn thấy, hắn vội vàng đuổi xuống, phát hiện cửa tầng hầm vậy mà không đóng kín.

Bé trai tầm mười tuổi, ý thức về bản thân manh nha, tràn đầy lòng hiếu kỳ, trong gen đã có mầm phản nghịch.

Bởi vậy hắn chưa được Phí Thừa Vũ cho phép đã đi vào, nhìn thấy thứ không nên thấy, khi đang hoảng sợ muốn chạy ra, lại nghe thấy tiếng Phí Thừa Vũ…

"Nếu tôi nhớ không lầm, lúc ấy lão nói là 'Ở trạm cuối dựng cho chúng mấy căn nhà dân, tiền tôi cho các người không phải là để xây ổ chó, chẳng lẽ còn phải hầu hạ một đống đồng nát sắt vụn như thần binh lợi khí? Không muốn ở thì kêu chúng xéo đi, có cả đống cảnh sát đang chờ bắt chúng lập công đấy, về sau kẻ nào còn không cẩn thận để lộ hành tung, thì chôn cả kẻ ở chung với hắn'."

Khi Phí Độ thuật lại lời Phí Thừa Vũ, bất luận ngữ khí hay ngôn ngữ cơ thể, đều có sự khác biệt kỳ lạ với bình thường, Lạc Văn Chu cơ hồ có ảo giác, dường như hắn đang không tự chủ được bắt chước người đàn ông ấy. Trong lòng anh mơ hồ cảm thấy không thích hợp – kế hoạch Tập Tranh là chuyện từ mười hai mười ba năm trước, khi ấy Phí Độ mới học lớp mấy tiểu học?

Phải có ấn tượng bao sâu, nhớ lại bao nhiêu lần, mới có thể khiến một người nhớ rõ không sai chút nào một đoạn lời nói từ thời thơ ấu như vậy? Nhưng lúc này kéo dài mỗi một giây đều là trí mạng, không có thời gian để anh truy ngược chuyện xưa.

Lạc Văn Chu chỉ có thể gấp gáp hỏi: "Trạm cuối, cậu xác định không nghe nhầm, không nhớ nhầm?"

"Không," Phí Độ nhìn lại anh bằng ánh mắt chắc chắn và bình tĩnh, "Tôi đã cân nhắc rất nhiều lần 'trạm cuối' này là ám chỉ cái gì, khi nãy nghe tài xế kia nói mới ý thức được, xe đưa đón cũng có trạm cuối."

Lạc Văn Chu ở tại chỗ trầm mặc hai giây, rồi dứt khoát quyết định: "Đi!"

Lúc này, tầm nhìn của kẻ địch còn ở phía nam thành phố.

Quản lý Phượng Tê Thành không hiểu gì cả, chạy chầm chậm theo người đến tra camera: "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Hắn vừa lên tiếng, kẻ vẻ mặt nôn nóng phía trước liền quay lại túm cổ áo hắn: "Đi tra tất cả những nơi chuyên về ăn uống nằm dưới tổng bộ các vị!"

Quản lý hơn một mét bảy, chẳng dính dáng gì đến cao to vạm vỡ, cơ hồ bị đối phương xách lên tại chỗ, không tự chủ được bị lôi đi: "Không phải… Tất cả bên dưới tổng bộ, đại ca à, việc này phải xin phép sếp lớn trên tổng bộ, chứ tôi làm gì có tư cách tra?"

Kẻ kia nghiến răng ném hắn đi, cầm điện thoại lên: "Nghe tôi nói đây, bên phía Ngụy Triển Hồng không lạc quan, chỉ sợ đã bị khống chế, Phượng Tê Thành bên này chẳng có cái gì cả, chúng ta bị chơi rồi – bắt đầu từ bây giờ, bất luận dùng biện pháp gì, tìm kiếm kiểu trải thảm hay đến trường điều tra cũng được, tôi cần phải biết ngày đó nó ở đâu, đã xảy ra chuyện gì!"

Tình hình của Ngụy Triển Hồng chẳng những không lạc quan, quả thật mất hết cả mặt, Tiêu Hải Dương không dám rời khỏi, bèn giả bộ táo bón đóng đô trong nhà vệ sinh.

Lang Kiều thì đi thật xa vẫn đang suy nghĩ những lời Tiêu Hải Dương nói – cô đã hiểu ý Tiêu Hải Dương, những lời ban nãy cô nói trong phòng thẩm vấn 203 bị người ta nghe thấy, còn tiết lộ ra ngoài. Quá trình thẩm vấn bị nghe thấy là rất bình thường, nhất là khi thẩm vấn nhân vật chủ chốt trong một vụ án, để nắm giữ tiến độ, người phụ trách hoặc đồng nghiệp khác bất cứ lúc nào đều có thể đến phòng giám sát bàng thính.

Lang Kiều quay bước, xuôi theo tay vịn lên lầu đến phòng giám sát trên tầng ba.

Phòng giám sát nằm ở phòng trong cùng, trên cửa sổ bên ngoài có một camera, vừa vặn quay được mọi người đi qua. Đang là cuối tuần, so với tầng hai om sòm, nơi đây thật vắng lặng, Lang Kiều vô thức nhìn xung quanh một phen, rồi lách mình vào, mở camera trên cửa sổ ngoài bên cạnh phòng giám sát.

Sẽ là ai đây?

Mùa đông khắc nghiệt, lại là Chủ Nhật, không có việc sẽ không chạy đến đơn vị, cảnh sát trực ban và đội trinh sát hình sự đều bận tối mày tối mặt, không phân thân được… Lang Kiều nhanh chóng xem hết đoạn băng, bất ngờ nhíu mày – không có ai.

Nguyên một buổi sáng, tầng ba đều im ắng, không ai lên đây cả!

Lang Kiều lẩm bẩm một câu: "Gặp ma rồi…"

Lúc này, người của Phí Độ đã đến khu công nghệ trước bản thân hắn một bước.

Tài xế Tôn Gia Hưng bị họ trói gô ném xuống hầm, Phí Độ cho hai người canh chừng, dẫn tay béo Lão Lục hết sức cơ trí chạy tới đó. Trên đường Lão Lục nghe một cú điện thoại, giây lát sau nói với Phí Độ: "Chủ tịch Phí, các anh em đã đi một vòng các nơi có thể dừng xe và đổ xăng trong phạm vi năm cây số, ở nơi cách cổng tây khu công nghệ khoảng hai cây số, có một công viên sinh thái xây nửa chừng thì dừng, bên cạnh có sẵn bãi đậu xe, còn có cây xăng tư nhân rất nhỏ."

Lạc Văn Chu: "Cây xăng tư nhân?"

"Đúng, gần đó có vài thôn trong thành phố, người dân hay dùng một số xe kéo hoặc xe hàng, thường cũng không đi đâu xa, cây xăng tư nhân hơi rẻ hơn các cây xăng khác." Lão Lục nói, hắn có chút câu nệ cười cười với Lạc Văn Chu, nụ cười thừa lịch sự thiếu chân thành, tựa hồ nể mặt Phí Độ miễn cưỡng kiềm chế sự cảnh giác với tay cảnh sát xa lạ. Hắn vẫn ăn mặc kiểu nhà giàu mới nổi, song khi không giả ngây giả dại, sự khôn khéo, kín đáo thậm chí có chút hung hãn lại hiển lộ ra, vòng vàng và áo da trên người đều có vẻ thâm trầm, "Tôi bảo họ dùng máy bay không người lái chụp thử."

"Lạc Văn Chu, tôi thuộc đội hình sự Cục công an." Lạc Văn Chu nhận thấy sự phòng bị thấp thoáng của đối phương, chủ động bắt chuyện, "Người anh em xưng hô thế nào?"

Tay béo trước mặt tài xế Tôn Gia Hưng nói liến thoắng khách sáo gật đầu một cái, kiệm lời như vàng trả lời: "Rất vui được gặp anh, tôi là Lục Gia."

Lạc Văn Chu nhìn sắc mặt và lời nói của hắn, không nói gì nữa, mở di động lén lên mạng nội bộ tìm kiếm cái tên "Lục Gia", bỗng nhiên khựng lại – trong "vụ án 327", nạn nhân cuối cùng cũng là người thê thảm nhất, người nhà đến nhận xác đăng ký tên là "Lục Gia", quan hệ với nạn nhân là "anh em".

Lúc này, ảnh chụp bằng máy bay của vùng gần công viên sinh thái dang dở và cây xăng được gửi đến.

Không phải thời gian xe dừng, trên bãi đậu xe vắng hoe, cây xăng cũng vắng tanh vắng ngắt. Tuy "công viên sinh thái" trong trạng thái xây nửa chừng bỏ dở, một loạt nhà dân nhỏ xây dựa núi như ký túc xá công nhân viên phía sau lại rõ ràng là trạng thái thường niên có người ở, mấy hộ treo quần áo trước cửa, vài người đàn ông đang khá nhàn nhã đánh bài trong sân.

Lúc này, một tên cao to vạm vỡ tay xách hộp cơm từ sân sau đi ra, lúc hắn đi qua, mấy kẻ vốn đánh bài trong sân đều trở nên căng thẳng, im bặt như ve sầu mùa đông.

Kẻ xách hộp cơm kia chẳng thèm nhìn mấy tên này, đi đến mé đông, thiết bị chụp ảnh theo sát xoay một góc độ, ống kính zoom gần, ở đó lại mở một cánh cửa nhỏ tối om, có một tầng hầm!

Ống kính độ nét hơi kém, chỉ chụp được khuôn mặt nghiêng, có thể lờ mờ nhìn thấy một vết sẹo đáng sợ vắt qua nửa mặt, còn mù một mắt.

Lưng Lạc Văn Chu chợt căng lên.

Lục Gia: "Sao thế?"

Lạc Văn Chu: "Kẻ này hình như là một tên tội phạm vào nhà cướp của mấy năm trước truy nã, con mắt bị mù là do một ông chủ nhà khi phản kháng dùng dao chém bị thương, nhân chứng mục kích, bằng chứng và camera có đủ hết, mà hắn lại bốc hơi khỏi thế gian, lúc ấy vụ này rất ồn ào. Nếu tôi nhớ không lầm, lãnh đạo chuyên về công tác trinh sát hình sự của phân cục khu đó còn bị cách chức, họ đặt cho hắn biệt danh là 'Chột Mắt', hắn đang đưa cơm cho người ta, có phải trong tầng hầm đang nhốt ai hay không?"

Lục Gia khẽ nghiến răng, nhấn từng chữ: "Lư, Quốc, Thịnh."

Lư Quốc Thịnh bị quỷ ám, tự mình giết người giúp một thằng nhãi choai choai – giết thì cũng đành, lại còn để lộ sơ hở.

Hiện tại các phương đều đang chú ý chặt chẽ động thái của cảnh sát, một khi cảnh sát điều tra ra vấn đề, họ có thể lập tức cho Lư Quốc Thịnh chết theo một cách thỏa đáng, ném xác ra để cảnh sát kết án.

Di động của Lục Gia rung nhẹ, hắn cầm lên nghe một lát: "Chủ tịch Phí, Vệ Vệ của Long Vận Thành nói, cô ấy nhìn thấy quản lý dẫn mấy người hùng hổ đi đến phòng giám sát."

"Bảo Vệ Vệ lập tức rời khỏi đó." Phí Độ đạp chân ga, xe đã vượt tốc độ cho phép lên một trăm tám mươi, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cây xăng nhỏ kia, "Tìm người đi đón cô ấy."

Lục Gia: "Chủ tịch Phí, chúng ta ra tay chứ?"

Lạc Văn Chu: "Không được, chờ một chút."

"Không thể chờ nữa," Lục Gia trầm giọng nói, "Cảnh sát Lạc, anh còn định kêu tiếp viện à, anh xác định anh gọi tới là tiếp viện, không phải là báo tin cho đối phương?"

Lạc Văn Chu ấn vai tay béo kia, cũng không thấy anh ra tay thế nào, điện thoại của Lục Gia đã vào tay anh.

Lục Gia: "Anh…"

Lạc Văn Chu chặn hắn bằng một tay, mau chóng dùng di động của hắn bấm một số: "A lô, ba, là con đây…"

Trong Long Vận Thành, một cô gái vẻ mặt bình tĩnh nép vào một góc, nghe tiếng bước chân nhốn nháo bên cạnh, cô hít sâu mấy hơi, chờ họ đi qua mới cẩn thận lách vào lối cho công nhân viên, mau chóng thoát thân theo đường cửa sau. Quản lý của Long Vận Thành chạy chầm chậm, thở hồng hộc nói: "Ngụy thiếu gia hôm đó đúng là ở đây, cùng một lũ nhóc om sòm đến trưa, dùng căn phòng 'Tiềm Long Tại Thiên' kia."

"Tôi muốn biết ngày hôm ấy trong phòng có những ai."

Quản lý tự mình đi tới, nhanh chóng mở đoạn băng theo dõi hôm ấy, bắt đầu từ lúc Ngụy Văn Xuyên kéo bạn bè đến, tua nhanh tới khi tất cả học sinh kết nhóm rời khỏi, nhân viên phục vụ lên món đến rồi đi, thỉnh thoảng có một đứa nhóc choai choai ra ngoài đi vệ sinh – ngoài ra không còn ai khác tới gần phòng này.

Quản lý của Long Vận Thành nín thở, chỉ biết đối phương là từ trên tổng công ty xuống, không hề biết họ muốn xem cái gì, do dự hỏi: "Là chủ tịch Ngụy kêu anh đến tra à? Chủ tịch hoài nghi công tử chơi với bạn xấu? Tôi thấy… đây toàn là trẻ con, vài đứa còn mặc đồng phục học sinh, chắc không có gì đâu?"

Người xem camera không để ý đến hắn, đôi mày nhíu chặt.

Không có gì?

Không có gì thì tại sao cảnh sát lại hỏi như vậy, tại sao cố ý lừa họ?

"Đừng tua nhanh, tra lại từ đầu, mấy người các chú – tra cả các camera khác xung quanh."

Lúc này, Đào Nhiên vất vả lắm mới thoát khỏi các bậc phụ huynh điên cuồng, đang ở trong văn phòng của cục trưởng Lục nghe dạy dỗ, điện thoại đột ngột đổ chuông, Lạc Văn Chu mất tích nửa ngày rốt cuộc lại lần nữa liên lạc với họ.

Đào Nhiên thở ra một hơi dài: "A lô, đội trưởng Lạc… ừ, tôi đang ở chỗ cục trưởng Lục."

Một tiếng "đội trưởng Lạc" mới ra khỏi miệng, Lục Hữu Lương đã ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Đào Nhiên phút chốc thay đổi sắc mặt, giọng cao lên: "Cái gì? Ông xác định?"

Phân cục gần khu công nghệ phía tây nhất nhanh chóng nhận lệnh, các cảnh sát hình sự trong ca trực xin mang súng, chạy tới nơi xảy ra vụ án, cùng lúc đó, mấy chiếc xe cảnh sát cũng lao ra từ cổng sau Cục công an.

Chính lúc này, "điều tra viên" đang xem camera ở Long Vận Thành đồng thời nhận được một cú điện thoại thần bí, hắn chỉ nghe vài câu liền biến sắc, gằn ra mấy chữ: "Không thể… không, thể, nào! Họ làm sao tìm được đến đó? Tổ Ong không có gì khác… lạ…"

Nói đến đây, hắn chợt nhớ tới tay tài xế của Tổ Ong mất tích một cách thần bí vào lúc then chốt này, đồng tử co lại.

Lúc này, bên cạnh có cấp dưới nói: "Khoan đã, chỗ này không thích hợp, từ mười hai giờ năm đến mười hai giờ mười lăm bị cắt mất mười phút, đoạn này không nối liền."

"Mẹ kiếp!"

125. Quyển 4 - Chương 35: Verkhhovenxki 35

Đào Nhiên rất có năng lực chấp hành, cũng rất có khả năng tương tác, đi chung với bạn bè đồng nghiệp, luôn thà bản thân bị thiệt cũng muốn để mọi người đều thoải mái, anh có thể tự mình vất vả bôn ba, lúc cần thiết thậm chí liều mình, nhưng một khi trách nhiệm đè lên vai vượt qua mức anh cho rằng mình gánh vác được – ví dụ như nếu quyết định nào đó của anh có thể ảnh hưởng đến rất nhiều người, anh sẽ vì không biết làm sao để lo hết mọi mặt mà đặc biệt do dự.

Anh có thể một mình phụ trách một công tác, nhưng không thể dẫn rất nhiều người đi cùng anh, bởi vì trong tình huống nguy cấp, phản ứng đầu tiên của anh luôn là hỏi ý kiến người khác.

Hậu bối chính mình nhìn trưởng thành, trong lòng Lục Hữu Lương cũng hiểu vài phần, có điều ông không ngờ Đào Nhiên làm phó thủ cho Lạc Văn Chu lâu thế, mà về mặt này vẫn chẳng tiến bộ chút nào – Lạc Văn Chu không có mặt, Đào Nhiên liền ném ánh mắt về hướng ông.

Cục trưởng Lục trước tiên tìm đến phân cục công an vùng phát triển của khu công nghệ, bảo họ ở gần đến trước, sau đó bịt điện thoại, ngẩng đầu tra hỏi Đào Nhiên: "Lạc Văn Chu đang ở đâu? Hôm nay rốt cuộc đã đi làm gì? Tình hình hiện giờ lại là thế nào?"

Đào Nhiên đứng đó như một cây cọc gỗ, vẻ mặt mù mờ trố mắt nhìn ông một lúc, bấy giờ mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ lấy điện thoại ra: "A, chú chờ chút, để cháu hỏi hắn xem."

Dù là Lục Hữu Lương bình thường tương đối khoan dung với đám hậu bối, lúc này vẫn phải tức sôi máu: "Đào Nhiên! Hôm nay trạng thái của cháu làm sao vậy? Một Lạc Văn Chu chuồn mất, giờ thêm cháu đực mặt ra, hai đứa về sau còn muốn tiếp tục nghề này nữa không!"

Bắt đầu từ lúc sáng sớm các vị phụ huynh như bầy vịt mở cuộc họp gọi cục trưởng Lục đến, kiếp bị mắng của Đào Nhiên chưa từng dừng lại, lúc này chắc là nghe mãi chai rồi, lợn chết không sợ nước sôi, anh cúi đầu ủ rũ hỏi: "Cục trưởng Lục, thế bây giờ cháu báo cáo với ai đây?"

Lục Hữu Lương: "…"

Trên lý luận, là không nên để cục trưởng Lục đích thân chủ đạo công tác điều tra phá án, thế nhưng Lạc Văn Chu không biết tung tích, thời gian vào cuối tuần, lại là tình huống bất ngờ, những người khác cũng ngoài tầm tay với, Đào Nhiên càng không trông chờ được. Ông nhìn xung quanh, phát hiện chẳng có ai để dùng, đành phải cầm áo khoác choàng lên người, vẫy tay gọi Đào Nhiên: "Cháu đi theo chú."

Tích tắc Lục Hữu Lương quay người đi, vẻ mù mờ "không nằm trong trạng thái" trên mặt Đào Nhiên biến mất như thủy triều, anh nhắm mắt một cái thật mạnh, không ý kiến gì, đuổi theo cục trưởng Lục.

Trong Long Vận Thành, mọi người câm như hến nhìn kẻ đến điều tra, vẻ mặt hắn vặn vẹo vì tức giận, song chỉ một chớp mắt, hắn lại lần nữa bình tĩnh, không nói một lời đưa mắt ra hiệu cho mấy người trông như vệ sĩ phía sau.

Cấp dưới lập tức hiểu ý, dẹp sạch phòng giám sát cả quản lý lẫn bảo vệ.

Điều tra viên thần bí mang danh "cố vấn đặc biệt" của công ty Ngụy Triển Hồng mặt mày âm trầm, cầm di động lên bấm một số, tiếng chuông đổ lâu như lăng trì, reo hết ba hồi đối phương mới bắt máy, không biết có phải là ảo giác hay không, giọng đối phương đặc biệt trầm thấp và khàn.

“A lô, trung tâm quản lý công viên sinh thái khu công nghệ xin nghe, anh tìm ai?”

“Chột Mắt,” Điều tra viên thở ra một hơi dài, thấp giọng nói, “Tổ Ong đã bị gió ‘quét’, chỗ bọn mày cũng sắp sửa ‘biến động’ rồi, xử lý sạch ‘rác’, chuẩn bị tìm chỗ trốn tạm.”

“Chột Mắt” hít khẽ một hơi, tựa hồ bị tin tức bất thình lình này dọa, dừng một thoáng, hắn mới hạ giọng hỏi: “‘Rác’… xử lý cách nào?”

“Xử lý sạch sẽ, mày nghe không hiểu à? Dao chém búa bổ hay một mồi lửa đốt sạch – tùy mày.”

“Chột Mắt” im lặng hai giây: “Vậy bọn tao làm thế nào?”

Điều tra viên ngớ ra, sau đó mau chóng nói: “Đã bố trí người tiếp ứng bọn mày, mày làm xong việc nên làm, liên lạc với ‘chó chăn cừu’, hắn sẽ sắp xếp, cứ yên tâm, đừng chạy lung tung.”

Điều tra viên cúp máy rồi lập tức bấm một số khác, không đợi đối phương mở miệng đã trực tiếp phân phó: “Căn cứ số 13 bại lộ, sau khi nghe thấy tín hiệu lập tức tiêu hủy.”

Đúng mười bốn giờ chiều, mé tây khu công nghệ phía tây, trong công viên sinh thái dang dở ít ai qua lại đột nhiên vang lên một tiếng nổ, một loạt ký túc xá xây dựng cũng khá tốt bay cả nhà lẫn sân lên trời, tiếng nổ kinh động người dân trong thôn cách tận ba cây số.

Mãi đến lúc này, tiếng còi cảnh sát có sức đâm xuyên cực mạnh mới vang lên, tốp cảnh sát phân cục sớm nhất vừa chạy tới!

Người phụ trách chi đội trinh sát hình sự phân cục sau khi nhận được lệnh đích thân dẫn người tới, trên đường gần lái xe cảnh sát thành tên lửa. Nhưng dù là tên lửa nhiều cấp vượt qua tốc độ vũ trụ cấp hai, cũng tuyệt đối chạy không lại sóng điện từ vĩ đại.

Dẫu phân cục khu công nghệ ngay sát vách nơi xảy ra vụ nổ, con người làm sao có thể nhanh hơn truyền tin qua điện thoại được?

Chớp mắt nhận được mệnh lệnh thì họ đã chậm rồi.

Lửa mạnh hừng hực bốc lên trời, cảnh sát đến muộn nhìn nhau, người phụ trách thấy miệng đắng ngắt, chợt quay người lại gầm lên: “Đứng ngây ra đó làm gì, tìm người chữa cháy đi!”

Cách chỗ họ không đầy một cây số, trong cây xăng nhỏ người qua kẻ lại, một gã đàn ông ăn mặc kiểu nhân viên bình thường cất ống nhòm mini đi, không tới gần, khoác một chiếc áo lông đơn giản bên ngoài quần áo đồng phục, hết sức thong dong rời khỏi cây xăng, trà trộn vào người dân nghe tiếng nổ chạy đến xem, châu đầu ghé tai với mọi người một lúc cứ như thật, rồi im ắng xuyên qua đám đông – mỗi một “căn cứ” nuôi tội phạm truy nã đều có một “chó chăn cừu”, thường ngày lo cho cuộc sống của bọn tội phạm, canh không để chúng gây rắc rối, một khi có vấn đề, đây chính là con chó cắn chết cừu bệnh.

Bốn chữ “dọn dẹp hoàn thành” từ đầu ngón tay hắn gửi đi, lặng lẽ chắp cánh bay theo bụi mù, theo tấm lưới lớn cơ hồ bị gió lốc cuốn đến dưới ánh mặt trời, đến tai tất cả những người liên quan.

Trong phòng giám sát của Long Vận Thành, điều tra viên nhận được tin, bỏ di động xuống, khẽ thở phào một hơi, nhìn cấp dưới đang rà soát camera: “Các vị trí khác tra thế nào rồi?”

“Anh xem, đây là camera số 26 – quay được cửa sau của lối cho công nhân viên.”

Điều tra viên tiến lại, vừa vặn nhìn thấy Lư Quốc Thịnh gọi điện thoại cho chiếc xe màu đen tới đón, bảo đối phương rời khỏi phạm vi camera, chỉ nhìn thoáng qua đã đủ để hắn nhận ra, chiếc xe con màu đen ấy chính là một trong các xe đón khách của Tổ Ong.

Điều tra viên có phần khó lý giải nhíu mày: “Lư Quốc Thịnh? Sao lại là hắn? Hắn đến đây làm gì?”

Một tên tội phạm truy nã ẩn nấp mười lăm năm, ban ngày ban mặt lại chạy tới bữa tiệc sinh nhật của một tên nhãi, còn để lại hình ảnh trong camera?

Đây là chuyện loài linh trưởng trí khôn bình thường có thể làm ra sao?

Điều tra viên cau mày chốc lát, ngay lập tức, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉm có màu máu – thì ra là thế, bọn cớm đủ thần thông quảng đại, thậm chí cả chút xíu dấu vết này cũng có thể bắt được, lần theo tung tích đuổi tới Tổ Ong.

Nhưng nguy hiểm thì nguy hiểm, may là họ nhận được tin tức kịp thời, sớm có chuẩn bị.

Trong đoạn phim bị cắt có cái gì, trước khi phục hồi tạm thời chưa thể biết được, nhưng dẫu quay được Lư Quốc Thịnh và thằng nhãi nhà họ Ngụy nhảy điệu mặt kề mặt thì làm sao? Bây giờ người đã chết không còn đối chứng, một đứa nhãi nhỏ tuổi vô tri, cho dù do nguyên nhân nào đó mà từng tiếp xúc, làm sao biết đối phương là tội phạm truy nã? Lúc Lư Quốc Thịnh phạm tội, nó còn chưa đẻ ra đâu.

Điều tra viên khoát tay, người bên dưới cầm đoạn phim đi chờ phục hồi, tất cả đồng loạt đứng dậy, huấn luyện hết sức nghiêm chỉnh theo sau hắn, bình tĩnh đi ra ngoài, ai ngờ vừa tới đại sảnh tầng một đã bị một nhóm cảnh sát xông vào chặn lại.

"Có quần chúng tố cáo nơi ăn chơi xa hoa của Long Vận Thành dính đến ma túy và đồi trụy, tất cả nhân viên liên quan không được tùy tiện rời khỏi, chuẩn bị nhận kiểm tra, lục soát!"

Cùng lúc đó, "chó chăn cừu" ở cây xăng thủng thỉnh đi trên con đường nhỏ đìu hiu và ít quản lý tầm một cây số, quả nhiên nhìn thấy xe đồng bọn chờ tiếp ứng. Hắn trực tiếp kéo cửa xe bên ghế lái phụ ngồi vào, bảo tài xế kế bên: "Đi thôi."

Tài xế không nhúc nhích, ngồi đó như cương thi, mắt nhìn thẳng phía trước, hàm răng run nhè nhẹ.

"Chó chăn cừu" sửng sốt, theo bản năng trở nên cảnh giác, lông tơ toàn thân dựng hết lên, đẩy mạnh cửa xe bên cạnh – cửa đã khóa, một nòng súng lục chậm rãi giơ lên, nhẹ nhàng ấn vào huyệt thái dương hắn, một giọng đàn ông cơ hồ hơi lông bông nói: "Đi đâu vậy?"

"Chó chăn cừu" ngước lên, qua kính chiếu hậu nhìn thấy người trên ghế sau, cằm người nọ lởm chởm ít râu chưa kịp cạo, một tay tung một bộ còng, "loảng xoảng" khẽ, sau đó huýt sáo một tiếng: "Chào chó chăn cừu, tao là chó cảnh sát, đều là chó nghiệp vụ, mày hãy ngoan ngoãn một chút, tao sẽ không cắn mày, chúng ta cùng nhau hòa bình thân thiện di giá về Cục công an, mày thấy sao?"

Nửa tiếng trước-

Ngay trong lúc tất cả băng theo dõi ngày 6 tháng 11 của Long Vận Thành bị tua nhanh từ đầu đến cuối, Phí Độ vòng qua cây xăng, sang mé công viên sinh thái. Đồng thời, Lạc Văn Chu gửi ảnh chụp màn hình của "Chột Mắt" cho ai đó, thấp giọng nói với đầu dây bên kia: "Chính là tên này, con thấy bọn chúng chuẩn bị rất nhiều thuốc nổ, hoài nghi có kẻ dùng công viên sinh thái bỏ hoang này để 'đánh bom khủng bố'."

Lục Gia há hốc miệng nhận di động Lạc Văn Chu trả lại: "Thuốc nổ? 'Đánh bom khủng bố?"

"Thuốc nổ là có khả năng," Phí Độ nói, "Một khi bị lộ, có thể dời đi thì dời đi, khi không thể dời đi cũng phải có cơ chế xử lý khẩn cấp, so sánh mà nói, bom có tính khống chế viễn trình nhất định, là một lựa chọn rất tốt."

"Phải không? Mượn câu nói tốt của cậu vậy. Chỉ mong là có, bằng không trực tiếp thông qua ba tôi lừa cảnh sát võ trang đến, lỡ đâu phát hiện chẳng có cái khỉ gì ngoài mấy con chuột nhắt, ông già sẽ lột da tôi." Lạc Văn Chu cười vô tâm vô tư, kế đó lại nghiêm mặt, "Chúng đã tra đến Long Vận Thành, một khi nhìn thấy dấu vết Lư Quốc Thịnh để lại, rất có thể sẽ lập tức giết người diệt khẩu, tôi sẽ vào trước, không đợi tiếp ứng nữa."

Lục Gia lập tức nói: "Tôi cũng đi!"

Lần này Lạc Văn Chu không lấy thân phận cảnh sát yêu cầu người không liên quan tránh đi, chỉ nói: "Lư Quốc Thịnh còn sống ra tòa, anh trai anh mới có cơ hội được giải oan, nếu không tối đa là trong tù thêm một nhân vật như anh, chẳng được cái đếch gì, hiểu chứ?"

Lục Gia bất ngờ bị anh chỉ ra lai lịch, phút chốc sững sờ.

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái thâm sâu: "Lặng lẽ vào thôn, không được bắn súng – chủ tịch Phí, phiền ở bên ngoài chi viện một chút."

"Phí lên sân khấu của tôi rất cao," Phí Độ ném cho mỗi người một bộ thiết bị thông tin vô tuyến đặc chế, gõ vô-lăng, nói nửa đùa giỡn, "Nếu có một ngày không ai trả được phí lên sân khấu của tôi, tôi đành phải tự mình bắt tay vào làm 'công nhân quét đường' vậy."

Lạc Văn Chu "Chậc" một tiếng, hết sức bất mãn với cách biểu đạt vòng vo này, không hề e dè người khác, vòng tay qua ghế trước cọ cằm Phí Độ, véo vành tai hắn: "Biết rồi, em yêu tôi, tôi sẽ cẩn thận."

"Chột Mắt" bưng hộp cơm đi xuống hầm, trong phòng giam nhỏ âm u ẩm ướt, một gã đàn ông bị xích sắt xích vào một góc, chính là Lư Quốc Thịnh chỉ vài ngày ngắn ngủi đã gầy như que củi.

"Ăn đi." Chột Mắt ném hộp cơm đến dưới chân Lư Quốc Thịnh như thể cho chó ăn, nắp hộp bung, còn rơi ra vài miếng lá rau trông chẳng ngon lành gì, Chột Mắt dùng con mắt duy nhất mỉa mai nhìn đối phương, "Y như chó nhà có tang, mau ăn đi, không chừng chính là bữa cơm cuối cùng rồi."

Lư Quốc Thịnh u ám nhìn hắn một cái, không nhúc nhích.

"Trong bữa cơm này không có độc đâu," Chột Mắt nói, "Tao nghe nói lần trước thằng ngu kia chính là bị độc chết, nếu mày lại bị độc chết, sẽ có vẻ quá trùng hợp, tao đoán lần này sẽ dùng cách khác xử lý mày – cơ mà vẫn chưa nhận được thông báo, mày cứ yên tâm ăn trước đi."

Lư Quốc Thịnh thoáng do dự, bị logic này thuyết phục, "leng keng" bò dậy bưng hộp cơm.

"Tao nói nhé," Chột Mắt ở bên cạnh châm chọc, "Mày rõ là ăn no rửng mỡ, gây thêm một vụ án lớn cũng được, chứ mất bao nhiêu công sức, chỉ làm ra một vụ cùi như vậy – thằng nhãi kia trả mày bao nhiêu tiền để mày làm việc cho nó, tao nhìn mày cũng cảm thấy mất mặt, quả là…"

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên đèn dưới hầm lóe sáng rồi tắt phụt.

Chột Mắt sửng sốt, nghe thấy Lư Quốc Thịnh trong bóng tối lần đầu tiên mở miệng: "Cúp điện rồi."

Từ khi tổ chức qua đường bí mật biết được cái chết của Phùng Bân mà cảnh sát đang ráo riết điều tra liên quan đến Lư Quốc Thịnh, con sâu làm rầu nồi canh Lư Quốc Thịnh này vẫn bị nhốt ở đây, nhiều ngày không thấy mặt trời, giọng khàn như thủy tinh cứa vào mảnh sắt rỉ, nghe mà nổi hết da gà.

"Chột Mắt" giật mình: "Câm miệng!"

Hắn cuống quýt móc di động trong túi quần – vẫn là loại điện thoại không thông minh màn hình xanh, trên thị trường đã rất khó tìm.

Trên điện thoại một vạch tín hiệu cũng không có!

Lư Quốc Thịnh cười khẽ.

Chột Mắt nghe hắn cười muốn vãi đái, lần theo âm thanh đi tới đạp hắn một phát, nhanh chóng chạy ra khỏi hầm, nhìn quanh bốn phía… cánh cửa tiện tay đóng lại đập vào một hòn đá nhỏ lăn tới, khẽ bật ra, không đóng chặt.

Trong công viên sinh thái đột nhiên cúp điện mất tín hiệu, các ngôi nhà dân vốn yên tĩnh trở nên xôn xao, không ít người ra kiểm tra, lại có đến hơn hai mươi người!

Lục Gia thoáng nhìn bốn phía, trên đầu liền rịn mồ hôi, nhìn Lạc Văn Chu tài cao gan lớn trực tiếp chui vào nhà giam mở hé cửa. Chốc lát sau, trong thiết bị truyền tin đặc chế không bị ảnh hưởng bởi thiết bị chặn tín hiệu truyền đến tiếng Lạc Văn Chu: "Tìm được Lư Quốc Thịnh rồi, mẹ kiếp tên này vẫn còn sống!"

Lục Gia chưa kịp mừng đã nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Chột Mắt đã nhận ra!

Trong tầng hầm, Lạc Văn Chu nương chút ánh sáng le lói, dùng đến tay nghề bẻ khóa luyện hơn chục năm, nhanh nhẹn nạy xiềng xích trên tay chân Lư Quốc Thịnh, vác Lư Quốc Thịnh bị đánh ngất lên.

Đồng thời, Chột Mắt đi rồi quay lại trông thấy cửa tầng hầm không đóng kín, toàn thân chợt căng thẳng, hắn lén lút nghiêng người tới gần cửa, tay sờ con dao gấp giắt trên hông.

Ngay sau đó, trong tầng hầm vọng ra tiếng đi lại cực nhẹ, vẻ mặt Chột Mắt trở nên dữ tợn, tích tắc tiếng bước chân tới gần cửa hắn chợt giơ dao lên-

126. Quyển 4 - Chương 36: Verkhhovenxki 36

Chột Mắt còn chưa kịp đâm ra nhát dao chứa đầy sức, đột nhiên không kịp đề phòng bị một cánh tay ghìm cổ. Chột Mắt kinh hãi đâm ngược ra sau, người phía sau buộc phải nghiêng người tránh đi, đồng thời vung gậy vào gáy hắn, cùng lúc đó cánh tay không né không tránh đỡ dao của tên tội phạm, mũi dao cứa qua cánh tay béo núc phát ra một tiếng "xoẹt" nhỏ – trên tay người vừa tới đeo đồ bảo hộ bằng thép cứng!

Không kịp cảm khái đối thủ thật đê tiện, trong lúc sửng sốt Chột Mắt đã lỡ mất cơ hội trả đòn, cây gậy to bằng cổ tay chuẩn xác giáng vào động mạch, ngay lập tức hắn mềm nhũn tay, không còn biết gì nữa.

Lạc Văn Chu vừa vác một người từ trong nhà giam đi ra, còn chưa thích ứng với ánh sáng thay đổi, liền thấy trước mặt lóe ánh sáng lạnh, một con dao gấp rơi xuống đất, anh kinh ngạc ngước nhìn lên, gặp ánh mắt âm u của Lục Gia, tên béo ấy tiện tay ném Chột Mắt bất tỉnh nhân sự qua một bên.

"Chưa chết," Lục Gia nhìn chằm chằm Lư Quốc Thịnh một lát, mới khó khăn kéo ánh mắt chứa huyết khí khỏi người tên hung thủ, "Tôi hiểu tiếng người."

Lạc Văn Chu: "… Võ nghệ không tệ."

"Giấc mơ ngày bé của tôi là làm bộ đội đặc chủng," Lục Gia cúi đầu thoáng nhìn đám thịt mỡ rung rung trên người mình, cười khổ nói, "Một lời khó nói hết."

Lúc này, tiếng Phí Độ từ trong tai nghe truyền ra, hơi mơ hồ do ít nhiều bị thiết bị quấy nhiễu ảnh hưởng, hắn nói: "Buổi tối tôi mời hai anh uống ly nước, đến lúc đó ta lại tám chuyện giấc mơ ngày bé, còn bây giờ chú ý cổng sân phía trước bên phải, ngoài hai cánh cửa khoảng năm mươi mét, bọn chúng đang tập kết cảnh giới."

Lạc Văn Chu chửi khẽ một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lục Gia lôi "Chột Mắt" đi: "Vào lúc thế này, chúng không nên đi kiểm tra hệ thống điện hoặc cầu dao trước à?"

"À, có thể chúng không ngoan như anh – trời chưa tối, cũng chẳng phải giờ cao điểm dùng điện, đột nhiên cúp điện, đám chuột sống trong cống ngầm không biết bao nhiêu năm này sẽ lập tức tiến vào trạng thái căng thẳng… Máy bay chụp ảnh của tôi hơi chậm, lúc nhìn thấy chúng đã kiểm kê nhân số rồi, hẳn sẽ nhanh chóng chú ý tới vị tiên sinh một mắt này vắng mặt," Phí Độ bất kể lúc nào đều khá dửng dưng, dừng một thoáng rồi hỏi, "Người trưởng thành chạy năm mươi mét, tốn bao nhiêu thời gian thì tính là đạt tiêu chuẩn?"

Lạc Văn Chu vác một Lư Quốc Thịnh cũng coi như cao to cường tráng, thế nhưng không mảy may ảnh hưởng đến hành động, anh chạy lấy đà vài bước, chống tay nhảy qua một bức tường thấp, Lục Gia theo sát phía sau, vậy mà không tụt lại bao xa, thật sự là một tay béo đánh đấm được và rất linh hoạt, rất có phong thái "Thần Long đại hiệp" của Kungfu Panda.

Lạc Văn Chu quay đầu lại nhìn hắn một cái, phát hiện tay này không cần trông chừng, lập tức tự mình chạy về phía trước, thuận miệng giễu Phí Độ: "Dù sao tuyển thủ phải bò hẳn một phút như cậu là không thể đạt tiêu chuẩn."

Lục Gia: "…"

Cứ cảm thấy mình như không tồn tại vậy.

Hai người lao như điên, vừa mới nhảy qua tường, sân của nhà giam đã lập tức bị xông vào, thấy nhà giam dưới lòng đất mở cửa, đèn pin như đèn pha lia xuống, đối phương lập tức phát hiện Lư Quốc Thịnh đã biến mất. Mấy gã tay chân lanh lẹ đưa mắt ra hiệu cho nhau, lũ lượt nhảy qua bức tường thấp, nhanh chóng triển khai tìm kiếm dọc theo sân, đúng lúc này, "Chột Mắt" trùng hợp thế nào đã tỉnh lại!

Tên cường đạo giết người cướp của này không manh động, thoạt tiên giữ yên lặng, giả ngất như một con chó chết, kế đó bắt đầu lặng lẽ giãy khỏi dây thừng trên tay – Lục Gia gấp gáp quá trói không chắc lắm, giây lát sau hắn lại thật sự giãy ra được. Chột Mắt cẩn thận phối hợp với sự xóc nảy trong lúc chạy của Lục Gia, giữ nguyên tư thế hai tay sau lưng, cho tay vào tay áo, lưỡi dao giấu trong túi ẩn tức thì trượt vào bàn tay, sau đó hắn vùng dậy muốn cứa cổ Lục Gia.

Chớp mắt hắn dùng sức, Lục Gia đã cảm thấy khác thường, lập tức ném người trên vai đi theo bản năng.

Chột Mắt rơi xuống đất, chưa đứng vững đã lao thẳng tới Lục Gia, hung khí nhỏ lướt qua không khí, phát ra tiếng rít khẽ, Lục Gia vung ngang cây gậy trên hông, đánh vào lưỡi dao "Keng" một tiếng.

Chột Mắt lắc lắc cái tay bị chấn đau, nghiến răng hỏi: "Mày không phải là cảnh sát, bọn mày là ai? Muốn làm gì… Đù má!"

Không đợi hắn đọc xong lời thoại, một cái chân phía sau đột nhiên đá vào giữa lưng hắn.

Chột Mắt chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều lộn ngược theo, khí thể bị chặn ngay ngực, hắn rên một tiếng, đầu đập vào đoản côn của Lục Gia, Lục Gia thuận thế dùng đoản côn trói cổ hắn lôi sang bên cạnh.

Chột Mắt giãy giụa chốc lát rồi lại lần nữa im lặng, trước khi mất đi ý thức chỉ nghe thấy người đánh lén dày mặt nói: "Ngại quá, tao chính là cảnh sát đó."

Chỉ hơi trì hoãn như vậy, kẻ đuổi theo nhanh nhất đã chạy qua tường vây nhìn thấy họ.

Lạc Văn Chu hỏi: "Hai người anh vác nổi không?"

Lục Gia đánh được chạy được, cân nặng cũng bằng hai người, dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng giờ đây nghe câu này, hắn lại hơi sửng sốt: "Anh…"

"Vác không nổi thì lôi chạy, dù sao lôi cũng chẳng chết nổi hai tên này." Nói đoạn Lạc Văn Chu trực tiếp ném Lư Quốc Thịnh cho Lục Gia, "Đi trước đi, hãy nhớ, tên này mà chết thì chúng ta sẽ thành công dã tràng."

Lục Gia vô thức giơ tay đón Lư Quốc Thịnh như một con chó chết, cơ giấu bên trong thịt mỡ toàn thể căng lên, hắn cảm thấy mình như một tảng đá sắp nứt ra vậy.

Hắn dùng đôi mắt bị mỡ bịt cơ hồ không thấy, chằm chằm nhìn Lạc Văn Chu một cái, thầm nghĩ: "Anh không sợ tôi tự trộm đồ mình canh à?"

Lạc Văn Chu: "Đừng lề mề!"

Lục Gia không nói một lời, lôi hai tên kia co cẳng bỏ chạy.

Từ nhỏ hắn đã mơ làm lính đặc chủng, mê quân sự, từng sưu tầm "vũ khí hạng nhẹ" suốt năm năm, nhưng anh hắn cho rằng làm lính vừa khổ vừa mệt vừa nguy hiểm, còn chẳng có tiền đồ, luôn muốn cho hắn học hành nhiều hơn. Anh hắn hơn hắn mười ba tuổi, hồi hắn còn nhỏ cha mẹ lắm bệnh, sau đó lại mất sớm, từ khi hắn có ấn tượng tới nay, bản thân hắn chính là do anh trai nuôi nấng trưởng thành.

Anh hắn vì kế sinh nhai mà sớm đi lái xe, vào thời bấy giờ cũng coi như là thu nhập cao, nhưng vẫn độc thân, bởi vì muốn kiếm thêm ít tiền, để Lục Gia có thể không lo lắng gì thi vào trường xịn, đi đến một tương lai tốt đẹp.

Song cậu em trẻ tuổi không thể hiểu được nỗi khổ tâm của người nhà, thỏa hiệp thi một đại học bình thường, sau đó cả ngày đắm mình trong quyền quán nhỏ gần trường, chẳng chịu học hành đàng hoàng. Khi ấy quyền quán chưa phổ biến, cũng không chính quy, mới xây dựng xong, vật liệu làm rất ẩu, hắn vận động mạnh hít vào khí thể có hại dẫn đến bệnh nặng, phải nghỉ học nằm viện hai năm, thành một gánh nặng trĩu trên vai anh hai.

Thuốc chứa nhiều hormone dùng khi trị liệu thổi hắn thành một quả bóng, đồng thời cũng vét hết của cải, anh hắn vì hắn mà không thể không liều mạng kiếm tiền, chưa từng than trách một tiếng nào.

Nhưng mười lăm năm trước anh hắn đã vĩnh viễn nằm lại trên quốc lộ 327, chết không toàn thây.

Mà tên hung thủ giết người nằm mơ hắn cũng muốn băm vằm kia, lúc này bất tỉnh nhân sự bị hắn lôi đi.

Lục Gia cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, chỉ biết chạy theo chỉ huy của Phí Độ trong tai nghe, mỗi một lần trong lòng nghĩ đến Lư Quốc Thịnh trên tay, bước chân liền như giẫm trên lưỡi dao. Hắn không biết từ khi nào đã lã chã nước mắt, lo lắng quanh đây còn có đồng bọn của đám người này, hắn cũng không dám gào to để trút ra, chỉ có thể há to miệng, gân xanh lồi lên mà hò hét trong im lặng, cố nén sát ý xé ruột xé gan.

Lạc Văn Chu đoạn hậu vẻ mặt khá nghiêm trọng, trong đám người lao tới có vài khuôn mặt quen, bất kể chúng trước kia từng giết người hay cướp của, trốn chui trốn nhủi mười mấy năm đã khiến chúng biến dị thành cùng một loại người – hạng liều mạng.

Lạc Văn Chu ấn tai nghe, Phí Độ như tâm linh tương thông với anh, lập tức mở miệng: "Cả công viên sinh thái đều nằm trong phạm vi theo dõi của máy bay, trước mắt xung quanh còn chưa có người không liên quan tới gần."

"Biết rồi." Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Mấy chuyện như đánh đấm thì tôi lành nghề, nhưng gỡ bom thì hơi kém, lỡ như tôi thành bỏng ngô thật, cậu phải làm thế nào?"

"Rắc ít bơ là vừa ăn vừa xem phim Mỹ được rồi." Phí Độ ra vẻ vô tâm vô tư nói, song ở nơi Lạc Văn Chu không nhìn thấy, hắn lái xe đến một chỗ cực kỳ kín đáo, vừa vặn có thể trông thấy cây xăng kia – ở nơi chứa chấp đám tội phạm truy nã này, chắc chắn phải tìm người canh, kẻ canh chừng đã không ở trong công viên sinh thái, thì chỉ có thể là ở cây xăng này, nơi đây còn cách công viên sinh thái một đoạn, cắt đứt tín hiệu tương đương với cắt đứt liên lạc tạm thời.

Phí Độ nhìn từ ống nhòm mini, đảo qua mấy nhân viên nhàn rỗi của cây xăng, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, tôi đang dõi chặt, nếu có nhân vật khả nghi, thà giết nhầm cũng sẽ không bỏ qua – tôi gọi người tiếp ứng anh chứ?"

"Không, chi viện chắc sắp đến rồi, tôi còn cầm cự được một lúc." Lạc Văn Chu nhận thấy sự nguy hiểm trong lời hắn, vội vàng nói, "Bảo người của cậu đừng lộ diện, bản thân cậu cũng thế!"

Anh vừa dứt lời, hai kẻ dẫn đầu đã lao tới, Lạc Văn Chu tay không quật ngã một tên, tên thứ hai giơ một cây gậy to, lập tức nện vào đầu anh, Lạc Văn Chu cúi xuống, thuận tay tung còng ra làm côn nhị khúc phiên bản biến dị, vừa vặn đập trúng tay cầm hung khí của đối phương.

"Cảnh, cảnh sát! Hắn là cảnh sát."

"Đù má, cảnh sát ở đâu ra?"

"Mau… Mẹ kiếp sao vẫn chưa có tín hiệu!"

Đám này sợ cảnh sát như chuột sợ mèo, nghe thấy mèo kêu đái ra quần là bản năng, nhưng không có nghĩa là khi lũ chuột quân đông thế mạnh, không thể xé xác mèo ra xơi.

"Kêu la cái gì, gặp cảnh sát lạ lắm à, đồ nhà quê," Lạc Văn Chu thở hồng hộc, dùng tay cầm còng quẹt cằm, cười nói, "Tao thật sự không hiểu, bọn mày nhốt mình ở đây từ sáng đến tối, có khác gì ngồi tù không? Ngồi tù còn có người bảo đảm quyền lợi hợp pháp cho, bọn mày ở đây là muốn làm gì, chờ bán máu bán mạng cho người ta à?"

Những lời này của anh đạo lý chân thành, song thái độ không gây xúc động lắm, nhanh chóng dẫn đến cuộc vây công phẫn nộ.

Trùng hợp là, Lạc Văn Chu nhanh chóng phát hiện, anh sợ kinh động đồng bọn của đối phương, đối phương tựa hồ cũng kiêng dè đồng bọn anh dẫn đến – căn bản cảnh sát ra ngoài rất ít đi riêng lẻ. Bọn tội phạm truy nã muốn giết người diệt khẩu rồi mau chóng đào thoát, Lạc Văn Chu muốn giữ chân chúng để hốt cả ổ, hai bên ăn ý giữ sự trầm mặc, không nói một lời lao vào đánh nhau.

Phí Độ không để ý tới Lạc Văn Chu phô trương sức mạnh, cầm lên một hệ thống truyền tin khác: "Là tôi đây, tới gần góc tây bắc công viên sinh thái, cách ký túc xá nhà dân 30 mét, có Lão Lục và bạn tôi, cho người đến hỗ trợ một chút…"

Còn chưa dứt lời, trong tai nghe Lạc Văn Chu tức tối chửi câu gì đó, Phí Độ phút chốc ngước lên: "Anh làm sao vậy?"

Lạc Văn Chu dùng bả vai đỡ cái xẻng một kẻ đập tới, chân không khỏi lảo đảo một bước, tích tắc trong lòng trỗi lên cảm giác nguy cơ, anh vô thức lăn ngay tại chỗ, bụi tung lên.

"Mẹ kiếp, còn có kẻ dùng ống giảm thanh bắn lén." Lạc Văn Chu nhanh chóng nói, "Không thấy rõ là súng hơi hay…"

Anh chưa dứt lời, phía sau lại "Vút" một tiếng, Lạc Văn Chu không kịp quan sát kỹ, chật vật lao về phía trước, nhảy ra sau một chiếc xe đẩy nhỏ chở xi-măng, giơ xe lên cản rìu to bản bay tới mặt.

Ánh mắt Phí Độ lạnh đi, hắn chuyển hướng sang người của chính hắn trong một kênh khác, cứng rắn nói: "Nhanh nhẹn lên, ngoại trừ Lư Quốc Thịnh, lũ nhãi nhép còn lại chết sống bất kể."

Lạc Văn Chu kinh hãi: "Ông nội cậu Phí Độ, không được!"

Đúng lúc này, tiếng Lục Gia thở hổn hển đột nhiên xen vào: "Chủ tịch Phí, có người đến rồi!"

Phí Độ chợt nắm tai nghe.

Người tới không gióng trống khua chiêng lắm, hành động cực nhanh và yên ắng, từ mảnh đất hoang ở cổng sau công viên sinh thái đến đây, cực kỳ bí mật, máy quay trên không khó có thể chú ý hết mọi phía, hơn nữa hơi chậm, chờ Lục Gia phát hiện thì đã không kịp trốn, hắn mới chạy ra công viên sinh thái đã đụng ngay phải đối phương, trong tai nghe nhất thời trừ tiếng đánh nhau bên phía Lạc Văn Chu ra thì chỉ còn sự im lặng, mấy họng súng đề phòng chỉ thẳng vào hắn.

Lục Gia đánh giá đối phương giây lát, từ từ thả Lư Quốc Thịnh và Chột Mắt xuống, giơ tay lên: "Tôi chính là người báo án, bạn tôi đang ở bên trong."

Cảnh sát võ trang rốt cuộc đã chạy tới.

Bởi vì Lạc Văn Chu đã dặn trước, trong công viên sinh thái khả năng có thuốc nổ, gần đó cũng có thể có tai mắt của đối phương, cảnh sát võ trang tiếp cận từ phía tây công viên sinh thái, xung quanh hoang vắng không người, chỉ có camera giám sát trong một khu vườn đã bị cúp điện bất thình lình làm hỏng, chưa đầy một phút họ đã tiếp quản chiến trường.

Chi viện đến, Lạc Văn Chu lập tức rút lui, hoạt động da thịt khi nãy bị thương, có phần quá sức mà thở ra một hơi, ngồi bệt xuống dựa vào chân tường, châm một điếu thuốc – thật sự là thân thể mệt lòng càng mệt hơn.

Khi cảnh sát võ trang tới, "bàn tay" cầm con dao trí mạng của Phí Độ đã im lặng lùi về bóng tối, trong bộ đàm nhất thời yên lặng, anh chưa hút xong một điếu thuốc, cảnh sát võ trang từ trên trời giáng xuống đã chớp nhoáng tóm gọn hai mươi mấy tên tội phạm truy nã, đồng thời đi lại như gió, yên ắng lục soát hết điểm tụ cư của bọn chúng.

"Là đồng chí công an à?" Một cảnh sát võ trang đến chào hỏi, "Nơi đây quả thật có bom, anh nói chúng có thể có đồng bọn, có manh mối nào cụ thể không, bây giờ trực tiếp gỡ bom liệu có nguy hiểm không – đúng rồi, anh báo cho lãnh đạo đơn vị chưa, người của các anh khi nào đến?"

Lạc Văn Chu hơi sửng sốt.

Theo lý thuyết, khi nãy đám người đó đã tập trung vào Long Vận Thành, thì nên thoáng chốc có thể tìm được đoạn phim Lư Quốc Thịnh gặp mặt Ngụy Văn Xuyên ở đại sảnh nhà hàng xoay tròn, lập tức có phản ứng mới đúng. Cho dù họ chặn tín hiệu toàn khu vực, tạm thời loại trừ mối nguy hiểm của điện thoại di động điều khiển bom từ xa, đối phương cũng nên có hành động tương ứng mới đúng, tại sao chúng không hề có động tĩnh gì?

Bọn chúng tra camera phải lâu như thế sao?

Lúc này, Phí Độ cả buổi không nói gì mới mở miệng: "Tôi không biết, tôi không cho người gian lận băng theo dõi ở Long Vận Thành, so với lấy trộm đơn thuần, làm thế quá nguy hiểm – nhưng…. anh nhớ kênh radio thần bí kia chứ?"

Lạc Văn Chu suy nghĩ nhanh chóng, từ dưới đất nhảy bật dậy: "Rút hết người về, chúng ta trốn đi, tôi có một ý kiến-"

Từ lúc cảnh sát võ trang đến, Phí Độ đã lặng lẽ bỏ chặn tín hiệu trong khu vực, Lạc Văn Chu dùng điện thoại của mình gọi Đào Nhiên, cuối cùng cố ý dặn dò một câu: "Chuyện quá khẩn cấp, không biết phải xử lý thế nào, ông cứ theo lão lãnh đạo đi."

Anh nhấn mạnh chữ "lão", Đào Nhiên đã xem đi xem lại bức di thư của Lão Dương, lập tức hiểu điều anh muốn nói. Mà ngay sau khi cảnh sát nhận được tin tức, di động của Chột Mắt lập tức đổ chuông trong dự kiến ngoài tình lý. Chột Mắt bị nửa chai nước suối hắt tỉnh, dưới một vòng cảnh sát võ trang nhìn chằm chằm, sợ hãi nghe gọi hai cú điện thoại. Dư âm vụ nổ còn, "chó chăn cừu" chuẩn bị "xong việc phất áo đi" đã bị tóm gọn.

Đến đây, cứ điểm trơn như cá chạch này rốt cuộc hoàn toàn bị nhổ tận gốc, song sự thật nội bộ Cục công an có nội gian cũng bị bưng lên mặt bàn với thế không thể phản bác.

Lạc Văn Chu áp giải "chó chăn cừu" đột nhiên xuất hiện trước đồng nghiệp phân cục nghệt mặt ra, xương gò má bầm tím, cười với nhóm cảnh sát hình sự đang hoang mang: "Trong Bắc Uyển Long Vận Thành có một nhóm các anh em bài trừ tệ nạn, vừa rồi đã chặn một đám nhân vật khả nghi, nghi là liên quan đến vụ án này, có thể làm phiền các anh em hỗ trợ xử lý không?"

127. Quyển 4 - Chương 37: Verkhhovenxki 37

Từ Cục công an chạy tới khu công nghệ ở phía tây mất một đoạn đường dài, lại gặp lễ mua sắm "Song Đán", nội thành cuối tuần kẹt xe cứng ngắc, lòng như lửa đốt đã không đủ để hình dung nỗi lo lắng trong Đào Nhiên, mà phải là lòng nóng như phản ứng nhiệt hạch. (Song Đán là Nguyên đán và Thánh đản – Noel)

Khi tin tức về vụ nổ truyền ra, Đào Nhiên suýt nữa bóp nát điện thoại, đồng nghiệp lái xe bẻ ngoặt vô-lăng, xém chút cán lên vỉa hè vô tội.

Cục trưởng Lục vừa nghe chuyện, mắt lẫn lông mày cơ hồ nhất tề bay khỏi mặt: "Chuyện gì đang diễn ra?"

Đào Nhiên không kịp trả lời, bởi vì nhất thời vô số hỏi thăm loạn cào cào như ong vỡ tổ chen vào di động và thiết bị vô tuyến của anh, trong đầu anh "ong ong" hỗn loạn.

Lại thất bại ư?

Sau Cố Chiêu và Dương Chính Phong, sau Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu, chờ đợi họ lại là một đám xác chết không thể đối chứng ư?

Nhưng ngay vào lúc anh còn chưa kịp làm rõ mọi chuyện, phía phân cục chạy tới hiện trường sớm nhất lại gửi tin về.

"Cái gì? Bắt được rồi?" Lần này Đào Nhiên thật sự đầu óc mù tịt, không có một tẹo nước nào, nước của não trái và bột mì của não phải hòa thành chất hồ sền sệt. Đội phó Đào cảm thấy tuy rằng mình miễn cưỡng coi như phong nhã hào hoa, thế nhưng đã có nguy cơ hói sớm, lưỡi xoắn lại, nói năng lộn xộn, "Bắt được cái gì? Không phải… rốt cuộc là bắt được hay nổ rồi?"

Khi tâm trạng đông đảo đồng nghiệp Cục công an đang phập phồng lên xuống như "biểu đồ hình nến chứng khoán", Lư Quốc Thịnh và đám đồng lõa toàn thể sa lưới, Tổ Ong lẫn tất cả sản nghiệp của nhà họ Ngụy lập tức bị niêm phong.

Lạc Văn Chu trở lại Cục công an, trình lên tư liệu băng theo dõi hoàn chỉnh, đồng thời cũng rất tự giác đi lĩnh hai xấp giấy, chuẩn bị cho mình và Tiêu Hải Dương tự tiện nhốt Ngụy Triển Hồng trong nhà vệ sinh mỗi người một xấp, dùng để viết kiểm điểm – đến khi chia giấy mới phát hiện không đủ, bởi vì chuyện đánh ngất Ngụy Triển Hồng còn có phần Lang Kiều. Đông đảo nam đồng bào tỏ ra rất bất an trước hành vi một lời bất hòa liền xông vào nhà vệ sinh nam này, cương quyết yêu cầu cô tự kiểm điểm.

Do phương pháp thu thập bằng chứng không chính đáng, tất cả nhân viên kỹ thuật chỉ có thể run rẩy chạy về đơn vị tăng ca giữa trời đông rét mướt, thử phục hồi đoạn băng đã bị giở trò.

Đồng thời, qua chứng thực biết được, nhân vật khả nghi chặn ở Long Vận Thành là "cố vấn" công ty Ngụy Triển Hồng đặc biệt ký hợp đồng, lương một năm lên tới bảy con số, nhưng chỉ mang danh chứ không phụ trách bất cứ chức trách gì cụ thể của công ty. Tóm lại, cha con Ngụy Triển Hồng, viên cố vấn thần bí, tầng cao Ngụy Thị thậm chí cả đám pháp nhân, quản lý cấp cao của Tổ Ong đều bị tạm giam.

Do huy động cả cảnh sát võ trang, tính nghiêm trọng của vụ này tăng vọt lên theo cấp số nhân, từ một đề tài nóng của xã hội thiên về đạo đức luân lý mau chóng biến thành vấn đề an toàn công cộng nghiêm túc.

Cả Cục công an đèn đóm sáng trưng, thông báo chuẩn bị ban bố sửa mười bốn bản cũng chưa được duyệt, trước cổng đứng đầy cánh truyền thông chờ săn tin tức trực tiếp.

Có lẽ Phùng Bân không sao ngờ được, vụ bạo lực học đường cậu một lòng muốn bóc trần, cuối cùng trở thành một cơn bão táp như vậy.

Vết bầm trên mặt Lạc Văn Chu xoa không bao lâu đã cơ bản tiêu sưng, chỉ để lại một dấu mờ, Lang Kiều vừa hâm mộ vừa đố kỵ đi quanh anh vài vòng: "Sếp, anh hồi trẻ nhất định là loại trâu bò lên mụn không để lại sẹo ha?"

"Cô mới trâu bò, anh đây bây giờ cũng còn thanh xuân," Lạc Văn Chu liếc cái gương cách không xa, phát hiện mình lúc này chính xác là bộ dạng lôi thôi lếch thếch râu ria xồm xoàm, đầu tóc bù xù thắng Đào Nhiên, khóe miệng còn bị rách. Đối với bộ dạng này, dù da mặt vững như trường thành, anh cũng không thể nói ra bốn chữ "thanh xuân trẻ trung", đành phải cực kỳ bực dọc phất tay đuổi Lang Kiều, "Cút, cút xa ra!"

Lang Kiều không cút, cô vẫn như bình thường đùa giỡn, ghé vào tai Lạc Văn Chu tựa hồ định nhỏ giọng chế giễu vài câu, miệng nói ra lại là: "Khi em thẩm vấn đám học sinh ở phòng 203 đã bị nghe trộm, lúc ấy trong phòng giám sát không có ai, sau đó em tìm hậu cần tra thử, phát hiện thiết bị trong phòng thẩm vấn 203 năm kia đã sửa một lần… Còn có phòng 206 và phòng họp nhỏ, đều kiểm tu cùng đợt."

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật nhẹ, anh ngẩng đầu nhìn vào mắt Lang Kiều.

Lang Kiều mặt cứng đờ cố cười với anh, trong đôi mắt to lại để lộ ra nỗi kinh hoàng khó kiềm chế được – nơi đây là Cục công an, nếu ngay cả "trong nhà" cũng không còn an toàn, thì còn nơi nào có thể yên tâm được?

"Lo viết kiểm điểm đi, người chưa to bằng hạt đậu mà nhọc lòng lắm thế," Lạc Văn Chu nói xong, dửng dưng gật đầu với đồng nghiệp chờ gọi anh ở cửa, đứng dậy cuộn giấy lại gõ đầu Lang Kiều, "Trời sập còn có phụ hoàng gánh mà. Ta phải đi gặp Lư Quốc Thịnh, con có muốn xem thử tội phạm truy nã mười lăm năm tròn méo ra sao không? Đi thôi!"

Xét một cách công bằng, nếu không có cặp mắt lé ấy, Lư Quốc Thịnh chẳng những không đáng sợ, còn khá là đàng hoàng lịch sự – dáng cao, vai rộng, mặt như dao khắc, lại thêm tướng ngồi ngay ngắn, không hề khó coi như đám tội phạm xuất thân lưu manh kia.

Thấy Lạc Văn Chu đi vào, Lư Quốc Thịnh ngẩng lên, khá bình tĩnh nhìn anh một cái.

Viên thư ký hơi căng thẳng, bởi vì biết có rất nhiều người bàng thính cuộc thẩm vấn này, chỉ sợ động tác nhỏ bất nhã nào của mình rơi vào mắt lãnh đạo, hết sức câu nệ đứng dậy: "Đội trưởng Lạc."

Lạc Văn Chu vỗ vai cậu, kéo ghế ngồi xuống.

"Đội trưởng Lạc," Lư Quốc Thịnh bắt chước viên thư ký gọi một tiếng, ánh mắt đảo qua vết rách ở khóe môi Lạc Văn Chu, "Chính là anh đấu hơn hai mươi con chó điên, cứu tôi ra? Cảm ơn."

"Bớt tưởng bở đi, là tôi bắt anh ra." Lạc Văn Chu không hề nóng giận sửa lại cách dùng từ của hắn, lật bìa đựng hồ sơ trên bàn, nói bằng giọng điệu giải quyết việc công, "Lư Quốc Thịnh, nam, ba mươi chín tuổi, quê quán là thị trấn Liên Hoa xã Liên Hoa thành phố Yến Thành, học Đại học Xây dựng Yến Bắc, họ hàng gần đều đã không còn trên đời, có một anh trai tên Lư Quốc Tân, mười lăm năm trước bị phán tử hình và đã chấp hành rồi – đúng không?"

Lư Quốc Thịnh nở nụ cười hiểu rõ, biết đây đều là thủ tục, không tiếp lời.

Lạc Văn Chu nhìn vào mắt hắn, có lẽ do bị lé mà ánh mắt Lư Quốc Thịnh luôn có vẻ hơi rời rạc.

Lạc Văn Chu hỏi: "Lư Quốc Thịnh, mười lăm năm trước, trên quốc lộ 327 trước sau xảy ra ba vụ án cướp của giết người chuyên nhằm vào tài xế chở hàng đường trung và ngắn, có phải do anh làm hay không?"

Trong phòng giám sát chật ních người – lãnh đạo Cục công an, người của bên thị chính và cảnh sát võ trang, còn có một bộ phận cảnh sát hình sự tuyến một vân vân, nhất thời tất cả đều nín thở tập trung nhìn gã đàn ông trên camera.

"Ừ," Ngôn ngữ cơ thể của Lư Quốc Thịnh thản nhiên và thả lỏng, vừa hỏi đã thẳng thắn thừa nhận, "Là tôi, tôi nghĩ ra một chiêu, tìm nơi vắng vẻ phục sẵn, có mục tiêu đến liền ném chó mèo vào dưới bánh xe, gặp kẻ hơi ngu chưa có kinh nghiệm gì, rất dễ dàng bị lừa xuống, song tài xế dày dạn kinh nghiệm bình thường sẽ khác, dù biết mình cán chết động vật cũng không xuống xe kiểm tra. Nhưng bất kể thế nào, khi cán lên vật gì, ít nhiều sẽ thắng lại giảm tốc độ – lúc này, bọn tôi sẽ cho cô ả kia lao ra."

Cán chết động vật không dừng xe thì được, nhưng không thể tông vào người.

"Chỉ cần hắn dừng xe, là tôi và anh tôi có thể lôi hắn xuống." Lư Quốc Thịnh dừng một chút, sau đó giơ tay hỏi Lạc Văn Chu, "Cho tôi một điếu với được không?"

Lạc Văn Chu châm một điếu thuốc, đưa cho hắn.

Lư Quốc Thịnh rít hai hơi liền, một lúc lâu mới từ từ phun ra một làn khói trắng, trong khói thuốc mù mịt, hắn hơi híp mắt, thì thào: "Tôi đã sớm biết sẽ có một ngày thế này."

Lạc Văn Chu: "Tại sao anh giết người?"

"Giết người cướp của còn cần động cơ gì?" Lư Quốc Thịnh cười xì một tiếng, "Vì tiền thôi, anh tôi cả ngày chơi bời lêu lổng, cũng chẳng tìm được công việc gì đàng hoàng, điên đảo thần hồn vì cô ả kia, ả muốn cái gì cho cái đó, tiền đương nhiên không đủ xài. Ông anh tôi nửa đêm say rượu khóc lóc cầu tôi nghĩ cho một cách kiếm tiền nhanh. Tôi vừa vặn có thù với một tài xế lái xe chở hàng, liền bảo đám đó có tiền trên người, chi bằng cướp bọn họ, có gan thì thử xem… Tài xế thứ nhất là chở đồ điện, khi ấy trong nhà đúng lúc còn thiếu tủ lạnh, bèn lôi đi một cái trên xe hắn, người là do hai chúng tôi cùng nhau giết, chưa có kinh nghiệm, đâm mười mấy nhát cũng chưa tắt thở, dẫn đến người đầm đìa máu, nửa đêm mới dám về thị trấn. Song người thứ hai đã có kinh nghiệm hơn, tôi chuyên môn đi tra xem chỗ nào có thể đâm một nhát mất mạng, thử mấy lần trên động vật, thành thạo rồi, quả nhiên dùng cho người cũng tốt."

Lạc Văn Chu truy hỏi: "Vậy người thứ ba thì sao?"

Lư Quốc Thịnh hơi dừng, sau đó mặt không đổi sắc nói: "Lâu quá rồi, không nhớ rõ lắm."

"Nạn nhân thứ ba, anh đâm nát hai mắt, còn chặt rời tứ chi, giết người phân thây," Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Còn là giết người phân thây theo kiểu thâm thù đại hận, hai người trước đều nhớ rõ rành mạch, mà người này anh nói anh quên?"

Vẻ mặt Lư Quốc Thịnh không thay đổi, hắn hơi suy tư rồi nói: "A, tôi nhớ hình như là tiền quá ít, mất bao nhiêu công sức lại phát hiện trên người hắn chỉ có một hai trăm đồng, ngay cả một thứ đáng giá cũng không có, tôi nhất thời bực bội liền làm như vậy… Đâm mắt là anh tôi bảo làm, không biết hắn nghe ở đâu, nói là trong mắt người chết có cái 'gương', có thể chiếu người nhìn thấy cuối cùng."

Lạc Văn Chu đóng bìa đựng hồ sơ "bộp" một phát, nhẹ nhàng dựa lưng lên ghế, thong thả nói: "Anh trai anh Lư Quốc Tân năm đó khai rằng, nạn nhân cuối cùng mang trên người mấy vạn, lúc ấy anh ta cầu xin các anh tha cho một lần, nói khoản tiền này là chuẩn bị mua thuốc cho người nhà, Lư Quốc Tân vô cùng vui mừng, cướp tiền rồi thậm chí không định giết người nữa, mà anh không đồng ý – có chuyện như vậy chứ?"

Lư Quốc Thịnh im lặng.

Lạc Văn Chu lạnh lùng tra hỏi: "Sao, hai anh em anh cách mười lăm năm, không thông khẩu cung tốt?"

Lúc này, xem thẩm vấn trước camera đã có người xì xào bàn tán, có người thấp giọng hỏi: "Sao anh ta còn chưa hỏi vụ án Phùng Bân? Còn cả vụ nổ và chuyện ẩn náu… làm gì cứ chăm chăm vào chuyện trước kia không thôi?"

Bên cạnh có người vội vàng nhỏ giọng "Suỵt" một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu cục trưởng Lục chắp tay sau lưng đứng bất động như núi cách không xa – lãnh đạo cũng chưa nói gì, hãy im lặng nghe đi.

“Đội trưởng Lạc,” Lư Quốc Thịnh nhẹ nhàng liếm môi, “Tôi cho là anh sẽ hỏi tôi, giết tên nhãi kia, tôi lấy bao nhiêu tiền.”

“Tôi biết anh không lấy tiền, nếu không đã bị người ta phát hiện lâu rồi, bên dưới Cục công an không chôn bom, chúng ta có cả đống thời gian, anh có thể thong thả nói,” Vẻ mặt Lạc Văn Chu không thay đổi, anh thản nhiên nhìn Lư Quốc Thịnh, “Tôi biết nạn nhân thứ ba năm đó tên là Lục Dụ, khi còn sống chưa bao giờ có bất cứ tiếp xúc gì với anh, người này ngoài ba mươi, tính tình cực kỳ ôn hòa, là một người hiền lành trầm lặng kiệm lời, chưa từng xung đột với ai – tại sao anh có thù lớn như vậy với anh ta?”

Ánh mắt Lư Quốc Thịnh hơi sầm xuống.

“Tôi đã hỏi qua một chuyên gia, người này nhắc nhở tôi, đây rất có khả năng là giận cá chém thớt do tác dụng của chuyển dời cảm xúc sinh ra.” Lạc Văn Chu nói, “Tại sao anh giận cá chém thớt sang anh ta? Giữa sự xuất hiện của nạn nhân thứ hai và thứ ba, đã xảy ra chuyện gì?”

Phí Độ yên ắng đẩy cửa phòng giám sát, nhưng chưa vào, mà như một hậu bối nghiêng người chờ người phía sau đi trước, một người trung niên thong thả bước vào – ông có khuôn mặt chữ quốc nghiêm túc, đeo kính, song không chặn được ánh mắt như mũi dao.

Những người trẻ đều không biết là ai, người lớn tuổi hơn thì đã nhận ra: “Thầy… Phan?”

Lục Hữu Lương quay đầu lại, cách vài bước cùng Phan Vân Đằng từ xa nhìn nhau một cái, sau đó không nói một lời quay đầu đi, chẳng hề hỏi tại sao Phan Vân Đằng xuất hiện ở đây, cũng mặc kệ ông ta đứng đây có phù hợp với quy định hay không.

Tay Lư Quốc Thịnh bị còng ở dưới bàn run nhè nhẹ, nụ cười mỉm như ăn vào khuôn mặt, hắn ngậm chặt miệng không nói gì.

Chỉ thấy Lạc Văn Chu rút một bản danh sách từ trong bìa đựng hồ sơ: “Không riêng chúng tôi, tôi đoán đám đồng lõa của anh chắc chắn cũng rất tò mò, tại sao ngày 6 tháng 11 anh lại mạo hiểm xuất hiện ở Long Vận Thành, thế nên chúng tôi đã hỏi ra danh sách những người có mặt hôm đó, để tôi đọc cho anh – Vương Di Lâm, Chu Thư, Hoàng Mẫn Mẫn, Lương Hữu Kinh…”

Sắc mặt Lư Quốc Thịnh phút chốc thay đổi.

“Lương Hữu Kinh,” Lạc Văn Chu đan mười ngón tay, cọ cằm mình, “Sao, anh biết cô bé này?”

Lư Quốc Thịnh nói ngắn gọn và khô khốc: “Không biết.”

“Con gái của một trong các thành viên hội đồng quản trị trường trung học Dục Phấn,” Lạc Văn Chu cười, “Một cô bé rất huênh hoang hống hách, bây giờ còn ở trong cục chúng tôi, bị tình nghi tổ chức tham gia bạo lực học đường, làm nhục nhân cách và tổn thương thân thể bạn học – giáo dưỡng này, chậc, thật không giống con gái nhà lành…”

Lư Quốc Thịnh phút chốc ngước lên, hung tợn trừng mắt nhìn anh.

Lạc Văn Chu không chớp mắt, búng tay về hướng camera: “Đi dẫn cô bé kia đến đây hỏi thử, xem đã gặp Lư Quốc Thịnh ở đâu, lấy dấu vân tay và ADN lập hồ sơ, tôi thấy không chừng cô bé cũng liên quan trong này…”

“Không liên quan đến cô bé đó.” Lư Quốc Thịnh đột nhiên mở miệng, gằn ra một câu như vậy.

Lạc Văn Chu nhìn lại hắn bằng khuôn mặt không biểu cảm.

“Không có… không liên quan đến cô bé,” Bả vai rộng lớn giãn ra của Lư Quốc Thịnh đột nhiên sụp xuống, rất lâu hắn mới ngẩng đầu lên, “Cảnh sát các anh hẳn là có kỷ luật bảo mật, cho dù đưa tin cũng sẽ thay đổi tên họ trẻ vị thành niên đúng không? Những lời tôi nói ra ở đây, sẽ không… sẽ không rơi vào tai người không liên quan…”

Lạc Văn Chu cười xì một tiếng: “Sao, loại khốn nạn điên rồ như anh, còn trông chờ cảnh sát quảng cáo tuyên truyền hình tượng cá nhân miễn phí cho à?”

"Mười lăm… coi như mười sáu năm trước đi, tôi không lấy được bằng tốt nghiệp, đành phải chịu thiệt làm nhân viên văn phòng trong một công ty vận tải, công việc chán ngắt, đều là tạm bợ, chính lúc này tôi gặp một người phụ nữ."

"Phụ nữ?" Lạc Văn Chu không nhịn được hỏi, "Đồng nghiệp và người thân đều nói anh là người lầm lì, không có bạn khác phái thân thiết."

Lư Quốc Thịnh dừng một chút: "Bởi vì không thể nói."

Lạc Văn Chu chỉ chớp mắt đã hiểu: "Là vợ ai?"

"Ông chủ." Lư Quốc Thịnh nói khẽ, "Tên Lương Chí Hưng."

Lạc Văn Chu lật nhẹ tư liệu trên tay, người giám hộ của Lương Hữu Kinh ký tên chính là "Lương Chí Hưng" – xem ra năm xưa làm vận tải phất lên, bây giờ đã là người thành đạt trong xã hội.

"Lương Chí Hưng trâu già gặm cỏ non, căn bản không thỏa mãn được cô ấy," Lư Quốc Thịnh nói, "Chúng tôi bên nhau hơn hai tháng, không ngờ bị một tài xế của công ty bắt gặp, tên khốn đó thừa cơ tống tiền, tôi muốn giết hắn, nhưng cô ấy nhát gan… Hà, vừa ghét chồng già, vừa tiếc tiền của chồng già, tiếc thân phận bà chủ."

"Anh và tài xế kia xảy ra xung đột vì việc này?"

"Ừ, cô ta nhân nhượng cho yên, để giấu người khác còn muốn đuổi tôi đi – cho tôi một khoản tiền, nói là chờ cô ta giải quyết triệt để những việc này thì tôi lại trở về, tôi không lấy tiền, tôi biết cô ta muốn đuổi phiền toái này tránh xa một chút." Lư Quốc Thịnh cười khẩy một tiếng, "Thế nhưng tôi vẫn thỏa hiệp, bởi vì cô ta cho tôi xem kết quả kiểm tra sức khỏe… nói đứa bé ấy thật ra là của tôi."

Đào Nhiên trong phòng giám sát nhanh chóng phân phó đồng nghiệp bên cạnh: "Đi so sánh ADN của Lương Hữu Kinh và Lư Quốc Thịnh."

Lạc Văn Chu: "Sau đó thì sao?"

"Tôi trở về nhà, trong lòng bất bình, cũng không thèm dành dụm tiền, làm việc kia – chính là cướp tiền." Lư Quốc Thịnh thấp giọng nói, "Thành công hai vụ, cảnh sát cũng chưa bắt được chúng tôi, tôi liền to gan, huyết khí cũng lên, một lần quá chén đã gọi điện thoại cho tên khốn tống tiền, nói rồi có một ngày tôi sẽ giết hắn, kết quả là… vài hôm sau tôi nhận được một phong thư."

"Phong thư gì?"

"Một xấp ảnh, chụp đứa trẻ bị phá, một cục máu đỏ hỏn như con chuột, vài chỗ có thể nhìn ra là người, nó nhắm mắt, tứ chi… và xương vụn đều để bên cạnh, đặt trong một cái…" Lư Quốc Thịnh giơ tay ra dấu, "Cái khay."

Lạc Văn Chu hít vào một hơi thật sâu: "Anh vì việc này mà giận cá chém thớt sang nạn nhân thứ ba, còn chặt tứ chi anh ta, thi thể máu thịt bầy nhầy? Chỉ vì con người xúi quẩy này cũng lái xe tải, vừa vặn hôm đó Diêm vương gọi anh ta, để anh ta đi qua đoạn đường các anh mai phục."

Lư Quốc Thịnh nhướng mày: "Ôi, đúng vậy, sau đó nghĩ lại, cảm thấy rất có lỗi với người anh em ấy, thật ra chẳng liên quan tới người ta, nhưng mà chúng tôi chung quy phải giết hắn, giết kiểu nào cũng không khác biệt nhiều lắm, coi như hắn xui xẻo đi."

Phí Độ trong phòng giám sát thở dài quay đầu đi, ánh mắt như xuyên qua tường nhìn Lục Gia đang chờ ở bên ngoài.

Tại sao người ta nhất định phải biết chân tướng? Chân tướng khá vớ vẩn biết được rồi, ngược lại không bằng cả đời chẳng hay biết gì lại thoải mái hơn.

"Nhưng thật ra đứa trẻ ấy chưa chết, là tài xế kia sau khi nghe điện thoại quấy rối cố ý lấy ra chọc tức anh."

"Khi cảnh sát tìm đến cửa, tôi kỳ thực đã vào thành phố," Lư Quốc Thịnh nói, "Tôi định đi thịt cô ả kia trước, rồi lại đi băm vằm tên khốn ấy, kết quả nhìn thấy cô ta khỏe mạnh ưỡn bụng ra khỏi bệnh viện, lão khọm già đi cùng, còn không biết mình đã mọc sừng trên đầu, tôi lại trùng hợp tránh thoát một lần."

Nói rồi Lư Quốc Thịnh ngoác cái miệng hơi méo cười cười: "Vì việc này, tôi cảm thấy mình trúng vận vợ con."

Lạc Văn Chu thật sự không nói gì nổi.

"Tôi trốn trong thành phố một thời gian, khắp nơi đều dán lệnh truy nã tôi, có một lần vào khách sạn nhỏ bị lễ tân nhận ra, lúc ấy cô ta không nói gì, chờ tôi vào phòng liền lén báo cảnh sát." Lư Quốc Thịnh thở dài ra một hơi, "Nhưng… hôm đó trước khi cảnh sát đến, đã có mấy người tìm đến tôi… Dẫn đầu là 'chó chăn cừu' trong cây xăng công viên sinh thái, cả căn cứ ấy đều do hắn quản."

Mọi người bàng thính trong phòng giám sát lặng ngắt như tờ, chỉ nghe Lư Quốc Thịnh hờ hững nói: "Hắn đưa tôi đi trước khi cảnh sát đến, làm giấy tờ giả cho tôi, lúc ấy chúng tôi đều trốn tại một hộp đêm tên 'Cung La Phù', ngư long hỗn tạp. Nhưng ngày đó con gái tôi ra đời, tôi thật sự không nhịn được lén đi thăm, trở về trong lòng khó chịu, tìm một chỗ uống rượu, không ngờ hai nhóm gây lộn đánh chết người, hôm ấy tôi hơi quá chén, không cẩn thận để lại dấu vân tay ở hiện trường."

"Suýt nữa để cảnh sát lần theo tung tích tìm đến Cung La Phù." Tên hung thủ mắt lé ấy giống như đang nói về một việc thú vị mạo hiểm, lắc đầu, "May mà họ phản ứng nhanh, đốt nơi đó, đổ lên đầu tay cảnh sát ngu ngốc kia, chúng tôi mới thoát thân."

128. Quyển 4 - Chương 38: Verkhhovenxki 38

Lạc Văn Chu lấy hộp thuốc ra, cúi đầu nhìn mới phát hiện điếu thuốc cuối cùng vừa rồi đã cho Lư Quốc Thịnh, trong tay anh chỉ còn lại một cái hộp rỗng tuếch.

Anh ngồi trong phòng thẩm vấn mọi người nhìn vào, hệ thống sưởi quá nóng đốt lưng, mà anh lại giống như đang ở trong bãi tha ma vùng hoang vu, tự tay đào ra một cỗ quan tài cũ mục nát.

Nhìn mà ghê người, cơ hồ phải thở dài ra một hơi mới có thể ngồi vững.

Lạc Văn Chu bưng ly lên, uống một hơi cạn ly nước trà nguội ngắt.

"Anh nói các anh tự đốt Cung La Phù," Lạc Văn Chu hắng giọng, nhấn rất mạnh, "Còn đẩy lên đầu một cảnh sát? Viên cảnh sát ấy tên là gì? Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Chắc phải hơn mười năm… mười bốn, gần mười lăm năm rồi." Lư Quốc Thịnh giơ một ngón tay gãi gãi trán, hơi bĩu môi, "Anh hỏi tôi cảnh sát tên là gì? Làm sao tôi biết?"

Lạc Văn Chu chậm rãi bóp móp hộp thuốc không, vò vài lần trong lòng bàn tay, sau đó anh nghiêng đầu thoáng nhìn camera giám sát, như nhìn nhóm người bàng thính đang há hốc miệng qua thiết bị be bé ấy, rồi mặt không biểu cảm sửa lại tư thế ngồi xiêu vẹo, thong thả đẩy nắp cỗ "quan tài" mục nát kia ra.

"Mười bốn năm trước, Cục công an có một viên cảnh sát hình sự tên Cố Chiêu, là một trong những người phụ trách chủ yếu của vụ án 327, vẫn canh cánh trong lòng chuyện không thể bắt được anh. Một ngày nọ ông ấy vô tình biết được, tại hiện trường vụ tụ tập đánh nhau tìm được một dấu vân tay phù hợp với của anh trong kho số liệu, ông bắt đầu lần theo manh mối điều tra, cuối cùng tập trung đường nhìn vào 'Cung La Phù'."

Trong phòng giám sát ồ lên, có người buột miệng hỏi: "Tình huống gì thế này, Lão Lục, có việc này sao?"

"Khoan đã, Cố Chiêu… tôi nhớ người này năm ấy không phải là…"

"Chuyện này là thế nào?"

"Làm sao anh ta biết được?"

Lục Hữu Lương không nói một lời, cả người như một bức tượng đá vững chắc.

Lạc Văn Chu: "Nhưng điều tra đến bước này, sau đó lại phải bỏ dở. Cố Chiêu chết trong vụ cháy Cung La Phù, bị nghi ngờ cố ý giết người, tống tiền, ăn hối lộ, 'vân tay tội phạm truy nã' cũng chỉ là phương tiện để ông ta tống tiền, không hề có thật, chuyện này bị coi thành một vụ bê bối lớn mà che giấu, mãi đến hôm nay."

Lư Quốc Thịnh nhớ lại chốc lát, gật đầu đồng ý: "Cũng gần như vậy, đại khái là thế."

"Tức là các anh quả thật từng dùng 'Cung La Phù' làm cứ điểm, Cố Chiêu đã bị oan ức." Lạc Văn Chu nói, "Các anh làm như thế nào?"

Lư Quốc Thịnh khá nghiền ngẫm lặp lại "oan ức" hai lần, đoạn nhún vai: "Đội trưởng Lạc, tôi chỉ là một nhân vật tép riu, anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Năm đó nếu không có tay cảnh sát này làm tấm mộc, chúng tôi đều đã xong đời, tôi còn lo lắng hãi hùng đây."

Tiêu Hải Dương chiếm một góc nhỏ trong phòng giám sát, như bị một chậu sơn trắng nóng hầm hập hắt vào đầu, trong lòng là một khoảng trống rỗng nóng đến hỏng tri giác.

Người, âm thanh xung quanh thậm chí cả thế giới, đều hỗn loạn theo, một lúc lâu sau định thần lại, cậu mới phát hiện mình đang bị Phí Độ đẩy vào góc phòng.

Phí Độ một tay ấn vai, một tay bịt miệng cậu, trên mặt như phủ một lớp sương lạnh lẽo.

Tiêu Hải Dương nhìn đôi mắt hắn gần trong gang tấc, cảm thấy đôi mắt ấy như hai mảnh thủy tinh hờ hững, tùy ý phản xạ ánh sáng nhạt, chiếu khuôn mặt thảm hại và vặn vẹo của chính cậu.

Cậu nhất thời không nghĩ ra mình đang ở đâu, không nghĩ ra mình nên vui mừng hay tức giận, giống như thần trí đứt cầu chì chốc lát, chỉ còn lại mù mờ.

Sự mù mờ như thiêu như đốt.

Không biết bao lâu sau Phí Độ mới thả cậu ra, trong phòng giám sát ánh đèn tối om, mọi người đều giật mình vì câu nói của Lư Quốc Thịnh, chỉ hận không thể gắn thiết bị tua nhanh vào miệng hắn, thành thử chẳng ai để ý đến đau buồn và căm hận đủ để chết chìm người ta trong cái góc be bé này.

Sợi dây mười mấy năm qua căng trong đầu Tiêu Hải Dương bất thình lình đứt lìa, ký ức và đau đớn cuồn cuộn lao đến, khiến cậu khó lòng kiềm chế muốn há miệng thở hồng hộc, muốn khóc muốn làm ầm ĩ một trận.

Nhưng còn chưa được.

Thời cơ không đúng, nơi chốn không đúng, cái gì cũng không đúng.

Phí Độ trước mặt cậu như một phong ấn hình người, túm lại lý trí chực sụp đổ, nhét hồn phách muốn bay ra quay về trong thể xác.

Tiêu Hải Dương phảng phất nghe thấy tiếng xác thân mình rách ra từng tấc, cậu cảm thấy quá đau đớn.

Điều này khiến cậu lục thân bất nhận trợn mắt nhìn Phí Độ, trong một tích tắc, cậu cơ hồ oán hận đối phương.

Thế nhưng, ánh mắt Phí Độ chẳng chút rung rinh, như hai cây đinh không cách nào giãy ra, phớt lờ hết thảy cảm xúc của người đối diện, ghim chặt cậu, giam cầm cậu.

Phí Độ im lặng giơ một ngón trỏ lên, lắc đầu cực nhẹ với Tiêu Hải Dương, mấp máy môi, khẩu hình đang nói: "Hãy nhịn."

Lạc Văn Chu bình tĩnh thở ra một hơi khí bẩn, tiếp tục hỏi: "Tôn Gia Hưng – cũng chính là kẻ lừa đảo sau khi ra tù dùng tên giả 'Tôn Tân', làm tài xế đón khách ở Tổ Ong – hắn khai rằng, anh thường xuyên bí mật dùng xe hắn?"

"Đúng." Lư Quốc Thịnh gật đầu, "Tên đó nhát gan, lại dễ nói chuyện, hắn biết tôi là ai, ban đầu hơi sợ tôi, sau đó có một lần hắn đề cập, hình như là đứa con ở nhà bị bệnh mới làm công việc này. Đều là người làm cha, tôi liền trò chuyện về con trẻ vài lần với hắn, dần dần thân nhau, hắn cần tiền, tôi trước sau đã cho hắn không ít tiền, kêu hắn bí mật lái xe chở tôi đi thăm con gái, chỉ nhìn một cái rồi đi ngay, không cho con bé biết."

Lạc Văn Chu hỏi: "Tiền của anh là ở đâu ra?"

Lư Quốc Thịnh thản nhiên búng tàn thuốc: "Tôi là 'thợ điện' của Tổ Ong, hàng tháng họ sẽ phát lương cho tôi. Không nhiều lắm, tôi đoán cũng xấp xỉ thu nhập của cảnh sát các anh, nhưng mà tôi không có chỗ tiêu tiền, để dành cũng chẳng làm gì."

"Tổ Ong nuôi không các anh?"

"Không có," Lư Quốc Thịnh nói, "Chúng tôi không giống với đám lâu la trộm chó trộm gà, chúng tôi làm việc quan trọng, là người chân chính kiếm tiền cho họ."

"Việc quan trọng gì? Kiếm tiền của ai?"

"Khách hàng chân chính, công việc bình thường có hai loại, việc sống và việc chết. Việc chết thường là có đi không về, kẻ cùng đường mới nhận, hơi giống đánh bom tự sát trên tin tức nói – chẳng qua loại đeo bom trên người là để mọi người biết, việc của chúng tôi thì phải làm sao cho mọi người không biết, ví dụ như tạo ra một vụ tai nạn giao thông, người tông và bị tông chẳng ai biết ai, đều chết hết, chuyện này thoạt nhìn là một vụ tai nạn, đến chỗ cảnh sát giao thông là kết thúc, sẽ không bị điều tra."

"Việc sống thì hơi phức tạp hơn, đầu tiên, bản thân người nhận việc phải có tiếng, vô danh tiểu tốt là không được – chẳng hạn như tôi, lùi lại mười năm, bản địa chẳng mấy ai là không biết vụ quốc lộ 327," Lư Quốc Thịnh nói đến đây, còn có phần đắc ý không thể diễn tả, "Tiếp theo, khi làm việc phải cố ý để lộ bản thân, tức là phải khiến cảnh sát vừa nhìn là biết do anh làm, anh hiểu chứ?"

Lạc Văn Chu: "Tại sao?"

"Để bảo vệ khách hàng thôi," Lư Quốc Thịnh nói, "Có người chết, không phải cảnh sát các anh sẽ lập tức đi điều tra người có quan hệ được mất à? Sau khi chúng tôi làm xong việc, hôm kế báo chí phải đăng là 'Đào phạm X trốn tới bản địa, vì cướp của mà giết người hại mạng', chuyển dời tầm mắt các anh đi rồi, bên phía khách hàng đương nhiên sẽ yên ổn, dù sao các anh cũng chẳng bắt được bọn tôi. Việc kiểu này phải làm gọn gàng, trước khi chúng tôi ra tay đều có người chuyên môn bày kế, nếu không một khi cảnh sát hoài nghi khách hàng, chúng tôi sẽ vô dụng, chỉ có thể ra gánh trách nhiệm, có nhiều tiền hơn cũng chẳng xài được, đây gọi là 'sống chết có số', rất kích thích đúng không?"

Tông chết Chu Tuấn Mậu, nên là nhận "việc chết" từ Trịnh Khải Phong, mà Lư Quốc Thịnh giết Phùng Bân, nên thuộc về "việc sống" – đặt giả thiết Ngụy Văn Xuyên thuê hắn giết người là theo "đúng trình tự".

Lạc Văn Chu trầm giọng hỏi: "Được gọi là khách hàng có những ai?"

Lư Quốc Thịnh lắc đầu: "Không biết, đều là ông chủ lớn, sẽ không tiếp xúc trực tiếp với bọn tôi."

Nghe nói khi Phí Thừa Vũ còn giữ chức, rõ ràng là một người khôn khéo ánh mắt sắc bén, lại như bị người ta hạ hàng đầu, đầu tư không ít việc "lỗ nhiều hơn lãi". Ngoài ra, còn có đường quyên tiền, chuyển lợi ích với danh nghĩa hợp tác, hợp đồng ma tạo khống, rửa tiền số lượng lớn ở nước ngoài… Họ dùng phương thức này im lặng nuôi một con quái vật ngủ đông trong tối, không dính dáng đến tài chính công khai, bí ẩn hơn mua hung giết người cấp thấp vô số lần. (Thuật hàng đầu là một loại vu thuật)

"Thế tôi hỏi vài chuyện anh biết," Lạc Văn Chu gõ bàn, ra hiệu cho viên thư ký bên cạnh ngây người nghe tập trung lại, "Lư Quốc Thịnh, hôm cậu thiếu niên Phùng Bân bị hại trong khu thắng cảnh Chung Cổ Lầu, camera ở hiện trường quay được mặt anh, cách xử lý thi thể giống như đúc Lục Dụ nạn nhân thứ ba vụ án 327 năm xưa, tại hiện trường còn lưu lại dấu vân tay của anh, anh có gì để nói?"

"Không có," Lư Quốc Thịnh trả lời không chút do dự, "Tôi làm."

"Anh biết Phùng Bân à?"

"Không biết."

"Vậy tại sao anh phải giết cậu bé? Ai bảo anh làm như thế?"

"Đã bị các anh bắt được, tôi dù sao cũng thế rồi, chẳng còn gì phải giấu giếm," Lư Quốc Thịnh nói, "Một thằng nhãi tên 'Ngụy Văn Xuyên', là phú nhị đại, nhà cũng có ít cổ phần ở Tổ Ong, từng đến Tổ Ong, lúc tôi đến Tổ Ong tìm xe đã bị nó chú ý… thằng nhãi ấy rất khốn nạn, nó nhận ra tôi."

Lạc Văn Chu hơi biến sắc: "Ngụy Văn Xuyên nhận ra anh?"

"Có một ngày nó chặn tôi lại trong lối dành cho công nhân viên, bảo 'Tôi biết ông làm gì, hôm trước tôi nhìn thấy ông lén theo dõi bạn học của tôi ở gần trường, tôi nhận ra xe của Tổ Ong.'"

Lạc Văn Chu nhíu mày – việc này không khỏi quá trùng hợp.

"Lúc ấy phản ứng đầu tiên của tôi là muốn giết nó," Lư Quốc Thịnh nhếch miệng, "Nhưng nó lấy điện thoại ra, nói nó đã gửi đoạn ghi âm và ảnh chụp tôi đến một nơi… Tôi không rành mấy thứ mới lạ này của bọn trẻ con – nó nói là ba nó bỏ tiền nuôi chúng tôi, bảo tôi không được manh động, nếu không mọi người đều sẽ lập tức biết bí mật của tôi."

Lạc Văn Chu: "Tên nhóc ấy muốn anh làm gì?"

"Ban đầu không bảo tôi làm gì, chỉ thỉnh thoảng bám lấy đòi tôi kể chuyện về người từng giết, còn gặng hỏi cặn kẽ, hỏi cảm giác khi giết người, nói là cảm thấy rất thú vị… Mấy đứa nhãi rảnh phát chán này. Tôi luôn nghĩ cách thoát khỏi nó, nhưng có một ngày, thằng nhãi đó cầm đến một bản giám định ADN, nói 'Thì ra Lương Hữu Kinh không phải con ruột của ông Lương, mà là nòi giống của ông'." Lư Quốc Thịnh luôn uể oải và bình tĩnh, chỉ khi nói đến đây, ánh mắt hắn mới hơi gợn sóng.

"Việc này không thể để ai biết, cả đến Tôn Tân cũng không hay, hắn vẫn cho là tôi có thù với họ Lương, rồi việc đi theo dõi đứa con gái là muốn trả thù họ." Lư Quốc Thịnh nói, "Đám người đó không nuôi không anh, vợ con và những người có chút quan hệ với anh đều nằm trong tầm nhìn của họ, đừng nói chúng tôi, ngay cả loại lâu la như đám Tôn Tân cũng thế – tôi không thể để con bé bị bọn này theo dõi. Chẳng giấu gì anh, mấy năm nay không phải tôi không đi tìm đàn bà khác, muốn họ đẻ cho một đứa, nhưng bọn đàn bà tình một đêm đều khôn như quỷ, vừa uống thuốc vừa làm này làm kia, không muốn đẻ con cho anh, mà muốn nuôi một cô bồ, chưa kịp có thai đã bị họ phát hiện. Nhà họ Lư tôi không còn ai, đó là dòng giống nhà chúng tôi, không có con bé, hương khói chẳng phải đứt sao?"

Dù là Lạc Văn Chu kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi không nói gì nổi.

Tên này, giết người cướp của, lòng dạ độc ác, coi mạng người và mạng chó ngang nhau – tất cả đều như trò đùa.

Cha mẹ anh em, bạn bè người thân gì đó, hắn nhất loạt chẳng có tình cảm, nhất loạt chẳng chút động lòng, chỉ riêng quan tâm Lương Hữu Kinh đứa con gái chưa từng nhận – bởi vì trong mắt hắn, đó không còn là một con người, mà là một đoạn "hương khói", là một món đồ gia truyền "tuy không biết có tác dụng gì, nhưng nhất định rất quý".

Suy nghĩ này ăn sâu bén rễ, Lư Quốc Thịnh tin chắc không nghi ngờ, giống như hắn tin chắc không nghi ngờ "mắt người chết sẽ lưu lại hình ảnh cuối cùng trước khi chết" vậy.

Lạc Văn Chu: "Ngụy Văn Xuyên lợi dụng điều đó ép anh đi giết người giúp nó."

Lư Quốc Thịnh gật đầu: "Nó nói là có người muốn hại bọn nó, còn cho tôi xem một đoạn lịch sử trò chuyện – tôi xem không hiểu lắm, đám nhãi này đi học thôi cũng có chuyện, đều là mấy chuyện vặt vãnh của trẻ con, nhưng mà thằng nhãi đó nói, làm xong vụ này nó sẽ giúp tôi bí mật nhận lại con gái."

Lạc Văn Chu ít nhiều không hiểu: "Bao nhiêu năm qua anh cũng chưa nghĩ cách nhận con, tại sao bây giờ vì nhận con mà mạng cũng không cần, bí mật nhận việc giết người? Anh không sợ 'công ty' biết được sẽ cho cả hai cha con anh chết không toàn thây?"

Lư Quốc Thịnh nghe hỏi ngớ ra, nhìn Lạc Văn Chu chốc lát, trong đôi mắt lé kia có một chút mù mờ.

Lạc Văn Chu tích tắc đã nghĩ thông điều gì: "Tức là anh không phải tự nhận việc riêng-"

"Lén nhận việc riêng? Tôi điên à?" Lư Quốc Thịnh nói, "Tên nhãi đó có 'thẻ đen' của Tổ Ong – thẻ VIP của Tổ Ong bình thường là ba loại vàng bạc kim cương, 'thẻ đen' thì chỉ khách hàng thật sự mới có, bên trong không có tiền, tất cả số đều ghi vào sổ của họ với công ty, cầm thẻ đen đến Tổ Ong, tìm người giúp họ lập kế, lại để chúng tôi ra tay. Nó mang theo thẻ đen và người bày kế cùng tới tìm tôi, đây là một 'việc sống', làm thành tôi cũng có một khoản tiền thưởng lớn, còn có thể nhận lại con gái, tại sao tôi không làm?"

Lạc Văn Chu loáng thoáng bắt được một manh mối: "Tức là thời gian, địa điểm và đường đi lại trong vụ giết Phùng Bân, đều là người bày kế này bày cho anh? Là hắn bảo anh giết Phùng Bân và để lại Hạ Hiểu

Nam?"

"Hạ Hiểu Nam?" Lư Quốc Thịnh hơi có vẻ hoài nghi, lập tức ngộ ra, "Anh nói cái con bé trên điện thoại có định vị à? Kẻ bày kế nói đó là người của chúng tôi, một con nhóc không biết từ đâu tìm tới, tôi thấy nó rất chưa trải đời, sợ muốn vãi ra quần, lo nó để lộ sơ hở, mới lấy thiết bị định vị trên người nó đi."

Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới: "Người bày kế là ai?"

"Số thứ tự A13." Lư Quốc Thịnh nói, "Tôi không biết hắn tên gì."

Lạc Văn Chu dùng tay ra hiệu về hướng camera, trong phòng giám sát, Đào Nhiên lập tức bảo đồng nghiệp bên cạnh: "Từ Tổ Ong bắt về những người nào? Đi chuẩn bị một bản tài liệu, để hắn xác nhận A13 là ai!"

Tiêu Hải Dương thật sự không nán lại trong phòng giám sát nổi nữa, chẳng nói một lời nhận lệnh quay người đi.

"Ngày 6 tháng 11, tại sao anh đến Bắc Uyển Long Vận Thành? Muốn đi gặp Lương Hữu Kinh?"

"Kẻ bày kế nói làm xong vụ này sẽ đưa tôi đi nơi khác trốn điều tra, người như chúng tôi, một khi bị đổi chỗ, nhiều khi dăm ba năm cũng chưa về, cho nên tôi giấu hắn lén thương lượng với Ngụy Văn Xuyên, xem nó có thể thực hiện hứa hẹn trước khi tôi đi không. Nó nhận lời, cho tôi đi gặp mặt trước, không được nói gì cả, chờ nó từ từ nói với con bé."

Lạc Văn Chu thấp giọng nói: "Long Vận Thành – anh không sợ có người nhận ra anh, hoặc là bị camera quay được?"

"Mười lăm năm rồi, còn ai có thể nhận ra tôi?" Lư Quốc Thịnh cười, "Ngụy Văn Xuyên là cậu chủ của Long Vận Thành, sẽ không để lại chứng cứ nó đi cùng tôi ngay cửa nhà mình, thằng nhãi đấy khôn ranh như quỷ, nó đã sớm xóa đoạn phim ấy rồi. Có điều tôi đoán nó chỉ quan tâm bên trong Long Vận Thành, ống kính liên quan đến nó, cổng và xung quanh chưa chắc sẽ để ý, cho nên vẫn chú ý – Thế nào, vẫn sơ sót à?"

Lạc Văn Chu ngoài mặt bình tĩnh mà trong lòng lại dậy sóng – Ngụy Văn Xuyên sớm xóa đoạn phim Lư Quốc Thịnh xuất hiện ở nhà hàng xoay tròn, tại sao người của Phí Độ còn có thể lấy được bản hoàn chỉnh?

Vậy sau đó đám người kia tra camera của Long Vận Thành mà không thể lập tức phát hiện, chẳng lẽ là vì đoạn băng trước mặt họ là bản lúc trước bị Ngụy Văn Xuyên cắt bớt?

Như thế băng theo dõi trong Long Vận Thành đã bị người ta âm thầm đổi hai lần!

Lạc Văn Chu đứng bật dậy.

"Này, đội trưởng Lạc," Lư Quốc Thịnh gọi anh lại, "Chắc tôi phải bị xử bắn nhỉ?"

Lạc Văn Chu dừng lại.

Lư Quốc Thịnh buông tay: "Tôi đời này cũng thế rồi, nhưng mà con gái tôi không phạm pháp – nó nên được biết mình do ai đẻ ra, bất kể có chấp nhận hay không, đến nông nỗi này rồi, anh bảo nó có thời gian thì đến thăm tôi đi."

Lạc Văn Chu quay người bỏ đi, chẳng thèm để ý đến hắn.

Cuối năm dương lịch năm này, người dân Yến Thành trong tuyết bay mù mịt đã tuân theo bản năng của dân tộc nông canh, bắt đầu chẳng còn tâm trạng làm việc, học sinh chuẩn bị nghỉ đông, người lớn chuẩn bị đổi lịch – các ngành các nghề đều mệt mỏi chờ đợi thưởng tết, hai vụ việc lớn lại khiến thị chính và hệ thống công an cả đến tổng kết cuối năm cũng không có thời gian viết.

Chuyện cha con Ngụy Triển Hồng doanh nhân nổi tiếng mua hung giết người, lợi dụng các trung tâm giải trí như Tổ Ong làm ngụy trang, nuôi dưỡng chứa chấp tội phạm truy nã, như một "truyền thuyết đô thị", càn quét trang nhất của các truyền thông lớn, quả thật tạo ra một cuộc cuồng hoan trà dư tửu hậu cho người dân đầu đường cuối ngõ.

Lạc Văn Chu ở trong phòng trực ban suốt bốn ngày bốn đêm, hoàn toàn không rõ sáng tối không hay ngày đêm.

Khi Đào Nhiên gọi anh dậy, anh vừa mới đắp áo khoác quân phục không biết cởi trên người ai xuống chợp mắt năm phút.

"Đã thẩm vấn hết lượt từ đầu đến cuối đám người của Tổ Ong," Đào Nhiên nói, "Không có A13 mà Lư Quốc Thịnh nói."

Lạc Văn Chu lấy một chai nước suối dưới giường xếp, uống hết hơn nửa chai, còn lại đều giội lên mặt, giật mình tỉnh táo lại.

"Ngụy Văn Xuyên khai, thẻ đen là nó trộm từ ba mình," Đào Nhiên nói, "A13 tiếp nó, nó cảm thấy lúc ấy kỳ thực A13 kia nhận ra tấm thẻ này là ăn trộm, chẳng những không vạch trần, còn làm việc giúp nó – có lạ không? Còn một chuyện càng lạ hơn, vài năm trước nó đã quen biết một người trên một diễn đàn tìm kiếm cái lạ tiểu chúng chuyên thảo luận cách giết người, tài khoản tên 'Gửi Lời Thăm Shatov'."

Khóe mắt Lạc Văn Chu giật nhẹ.

"Những cái gọi là 'chế độ' nó bày ra trong trường, có một nửa là học từ tiểu thuyết phim ảnh, còn một nửa là bàn với người này, tư liệu chi tiết vụ án 327 là do người này cho nó, bao gồm tin tức Lư Quốc Thịnh trốn ngay trong Tổ Ong." Đào Nhiên nói, "Chúng ta thông qua IP tra được địa chỉ người này, nhưng hắn đã trốn mất rồi."

Lạc Văn Chu nhắm mắt: "Nhân viên trong phòng giám sát của Long Vận Thành thì sao?"

"Tôi đang muốn nói với ông về việc này," Đào Nhiên nói, "Trong đó có một người đàn ông trung niên tên Vương Kiện, sau khi vụ án xảy ra đã mất tích một cách thần bí, ông ta làm ở Long Vận Thành năm năm, vậy mà không ai phát hiện giấy tờ là giả."

Lạc Văn Chu nặng nề thở ra một hơi, khoát tay với Đào Nhiên, rên một tiếng: "Ông mau cút đi, không có một tin nào tốt cả."

"Có tin tốt." Đôi mắt Đào Nhiên giăng đầy tia máu, lại sáng đến hãi người, "Đã so sánh ADN của Lương Hữu Kinh và Lư Quốc Thịnh, hai người căn bản không có quan hệ thân thuộc, tinh trùng của Lư Quốc Thịnh tỷ lệ sống rất thấp, rất khó có thế hệ sau, hơn nữa Ngụy Văn Xuyên thừa nhận, bản 'giám định ADN' là nó lừa Lư Quốc Thịnh dựa theo chứng vọng tưởng của hắn. Nhận thân nhận con gì đó, nó căn bản chưa từng nói với Lương Hữu Kinh, A13 bí mật nhận lời nó, giết Phùng Bân xong sẽ khiến Lư Quốc Thịnh 'chết tự nhiên', cho cảnh sát kết án, tổng cộng ba người, giữa hai hai đều bí mật có thỏa thuận, ông nói có buồn cười không – Mọi người đang định rút thăm trúng thưởng, ai may mắn sẽ đi nói tin này cho Lư Quốc Thịnh, ông có muốn thử không?"

Lạc Văn Chu hơi ngớ ra, rồi phì cười khoát tay: "Đừng làm trò, để Tiêu Hải Dương đi đi, đừng tranh với tên nhóc đó."

"Chuyện thứ hai, là hôm nay các lãnh đạo đều lên trên họp, sau Tết sẽ chính thức điều tra lại vụ án Cố Chiêu năm xưa." Đào Nhiên khó kiềm chế được nở nụ cười.

Lạc Văn Chu: "Thật à?"

"Ông mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi," Đào Nhiên kéo anh ta dậy, "Chuyện tốt thứ ba là người ấy nhà ông đang ở bên ngoài chờ đón ông về, kẻ ế nhìn hai người là gai mắt, mượn danh tôi choảng nhau nhiều năm, vừa quay đầu đã thành đôi – cái khỉ gì chứ, mau dẫn đi đi!"

Lạc Văn Chu không nói lời nào, nhảy bật dậy như đầy máu sống lại, chẳng hề oán than chịu một cú đấm của Đào Nhiên.

"Này, ông hãy để lại tài sản chung, cái áo khoác bông đó là bảo bối của phòng trực ban, đừng có giả ngu mặc đi!" Đào Nhiên giơ tay cởi áo anh như đang đùa giỡn.

"Tránh ra, ông đây vừa mới ủ ấm…" Lạc Văn Chu vội vàng che cổ áo, "Lưu manh!"

Đào Nhiên mượn đùa giỡn, nhanh chóng ghé vào tai anh nói câu gì đó, Lạc Văn Chu sửng sốt, Đào Nhiên liền thừa cơ cởi chiếc áo khoác bông lâu năm không khâu lại đã mất khuy, ôm lấy chạy mất.

Lạc Văn Chu gầm lên: "Đào Nhiên, nhà ngươi muốn tạo phản à!"

Đào Nhiên co cẳng chạy thật xa: "Ông cũng năm mới vui vẻ-"

129. Quyển 5 - Chương 1-1: Đọc To 4

Cục công an là một nơi rất thú vị, cách một con đường cái là khu buôn bán lâu đời của trung tâm thành phố, có khách sạn hạng sang và mấy cửa hàng lớn uy tín lâu năm làm bộ mặt, nhờ độ nóng do những "bộ mặt" này tụ đến, lại sinh ra một đống phố buôn bán nhỏ đẳng cấp khác nhau. Ra khỏi Cục công an băng qua đường, bãi đậu xe đối diện bị các quán ăn vặt đủ món bao vây, càng là ngày đông rét mướt thì càng nhộn nhịp, cũng chẳng biết tại sao bán được như thế – có thể là vì các đồng chí cảnh sát thế hệ này đều đặc biệt ham ăn chăng.

Một chiếc xe thể thao sang trọng không hợp với hoàn cảnh xung quanh nằm trong bãi đậu xe ngoài trời, không xa là xe bạch tuộc viên, người xếp hàng dài hơn chục mét như hàng rồng rắn, quả thật nhìn phát sợ.

Phí Độ thò đầu nhìn thoáng qua liền bỏ cuộc, lại nâng cửa kính xe lên, tán dóc với Lục Gia bên cạnh: "Sau khi nhận tiền thưởng tết thường là cao điểm nghỉ việc, sang năm anh có dự định gì không? Về sau muốn tiếp tục làm ở chỗ tôi hay định trải nghiệm một cuộc sống khác?"

Mấy bữa nay Lạc Văn Chu đến Cục công an tăng ca liên tục, đi ra đi vào lái xe mình tiện hơn, Phí Độ lái xe của chính hắn tới. Ghế lái của xe thể thao hơi chật chội đối với Lục Gia, không ưỡn được bụng, nghe hỏi hắn liền ngửa mặt dựa lên ghế: "Chủ tịch Phí, anh chê tôi ăn quá nhiều, tốn chỗ, sắp nuôi không nổi rồi à?"

"Không phải sao," Phí Độ nhìn lướt qua hướng Cục công an, "Chính tôi còn đang phải ăn cơm người ta nuôi đây."

Lục Gia im lặng cười một lúc, đèn hoa mới lên xuyên qua khe cửa không đóng kín, chiếu vào đôi mắt dài nhỏ, hắt chút ánh sáng như châm chọc lên khóe mắt hắn.

Sau đó nụ cười của hắn càng lúc càng nhạt, trầm mặc một hồi, Lục Gia nói: "Tôi nghe người ta nói, kết cấu sinh lý của đại não những người từng hút chích sẽ bị ma túy thay đổi – cách nói này nghe rất đáng sợ. Anh nghĩ xem, nếu những gì trải qua, tính tình, giáo dưỡng vân vân đều là phần mềm tháo gỡ được, thế đại não chắc chắn phải là phần cứng rồi. Đại não cũng thay đổi, chẳng khác nào từ 'ultrabook' thoáng cái biến thành 'tiểu bá vương', tương đương với nhục thể bị một hồn khác 'tá thi hoàn hồn', dù có ký ức trước kia cũng chẳng phải là người trước kia." (Tiểu bá vương là máy chơi game cũ rất đơn giản trong khi ultrabook là một loại laptop cao cấp)

Phí Độ không hề nói xen vào, hết sức kiên nhẫn lắng nghe.

"Nhưng đôi khi tôi cảm thấy, kỳ thực 'vết thương' cũng có chút tương tự," Lục Gia đổi giọng, tháo dây an toàn, hơi vươn vai, "Vết thương cũng sẽ khiến một người hoàn toàn thay đổi, đôi lúc anh nhìn người khác rồi lại soi gương, anh sẽ cảm thấy trong lòng đặc biệt mơ hồ, sẽ nghĩ, sao ta lại biến thành thế này? Chính ta cũng chẳng nhận ra ta nữa."

"Những thứ người bình thường theo đuổi, không ngoài nhà, xe, sự nghiệp, tình yêu, địa vị, lý tưởng, mỗi ngày đều bận rộn, mỗi người đều chất chứa việc phiền lòng và việc vui, phiền chân thật, vui nghiêm túc, họ không biết 'vô thường' là gì, chỉ cảm thấy hôm nay giống với hôm qua và ngày mai, sẽ không nghĩ 'ta là một con kiến trên chiếc lá khô trôi dưới sông, động nhẹ là lật'."

Phí Độ không bình luận gì, chống đầu "Ừm" một tiếng, chờ hắn nói tiếp.

"Nhưng chỉ mình anh khác biệt, chỉ mình anh không sống được cuộc sống thế này, anh như con gà mái bị pháo nổ dọa trụi lông, từ đây không đẻ được trứng nữa – anh nhìn người khác, cảm thấy mấy thứ họ theo đuổi đều là hoa trong gương trăng đáy nước, không thể coi là thật, nói mất là mất. Anh ngày ngày gặp ác mộng, trong đầu toàn là vọng tưởng, nóng nảy, lo âu, không dưng căng thẳng… Người ta nhìn anh hơi nhiều, là anh cảm thấy có thể hắn có ý đồ xấu, đi trên phố có người kéo anh lại hỏi đường, anh liền cảm thấy không khéo hắn có âm mưu gì, thậm chí đôi khi nhìn thấy ai sờ túi sờ cặp một lúc lâu, anh cũng hoài nghi người ta giấu hung khí trên người."

Tiếng Lục Gia càng lúc càng thấp xuống.

Tiếng người ồn ào nhốn nháo vọng vào khe hở của cửa kính xe, bao nhiêu cái miệng om sòm xen lẫn với lời nói của hắn, khiến hắn có vẻ càng không hợp, càng cô quạnh hơn.

"Lòng tin với xã hội và môi trường xung quanh là nền tảng của cảm giác an toàn," Phí Độ nói, "Không có nó, anh chỉ có thể lang bạt kỳ hồ luôn luôn nằm trong trạng thái căng thẳng, quả thật rất khổ sở, dẫu vết thương đã qua…"

"Không qua được, việc này vĩnh viễn không qua được, cho dù bắt được hung thủ cũng thế, 'người chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn người', tôi không biết anh có cảm giác này hay không," Lục Gia lắc đầu, "Có lúc tôi cảm thấy mình y như bị bệnh thần kinh, sống cũng đặc biệt chán chường."

Phí Độ im lặng vỗ vỗ bả vai rộng của hắn.

Lục Gia khoát tay: "Tôi đặc biệt thích trò chuyện với anh, mặc dù anh ngồi cả buổi cũng chẳng nói được mấy chữ."

"Theo phép xã giao, tôi nên an ủi anh vài câu, ví dụ như 'Mọi chuyện đều sẽ qua đi, rồi có một ngày thời gian sẽ làm anh mất đi ký ức và trí lực, đương nhiên cũng sẽ làm vết thương khỏi hẳn' nọ kia," Phí Độ nói đến đây, nghe thấy kế bên có xe bấm còi hai tiếng ngắn, hắn không nhìn ra ngoài cửa sổ, trực tiếp cầm áo khoác bên cạnh mặc vào, "Nhưng đây đều là những lời nhảm nhí vớ vẩn, dù anh muốn nghe tôi cũng lười nói."

Lục Gia bật cười: "Chủ tịch Phí, anh đơn thuần là kỳ thị mặt mũi phải không? Với tôi một chữ cũng lười nói nhiều, toàn là lời thật, phải chăng đổi một cô gái xinh đẹp ngồi đây, anh sẽ chú ý phép xã giao?"

"Thế vẫn là ngoại hình mộc mạc một chút may mắn hơn, muốn nghe lời nói thật của tôi không dễ đâu." Phí Độ nói cứ như thật, sau đó hắn bỗng nhiên quay sang Lục Gia, "Lão Lục, tôi vốn lười nói với anh, nhưng mà gần đây mới trò chuyện với một cô gái xinh đẹp, có sẵn vài câu, anh nghe không?"

Lục Gia bị kỳ thị làm ra vẻ rửa tai lắng nghe một cách bất đắc dĩ.

"Mỗi người đều sẽ bị thứ đến từ bên ngoài đắp nặn, hoàn cảnh, điều gặp gỡ, người mình thích, người mình ghét… thậm chí là người khiến anh hận không thể lột da rút gân như Lư Quốc Thịnh. Kẻ sát nhân sẽ thông qua vết thương để đắp nặn một phần máu và thịt của anh, đây là sự thật, bất kể anh có muốn hay không."

Lục Gia sững sờ nhìn hắn.

"Anh biết nếu là tôi, tôi sẽ làm thế nào chứ? Tôi sẽ xẻo miếng thịt đó, cho bát máu đó chảy ra, rồi lại dùng một nhát búa đập nát khúc xương dị dạng bên dưới. Tôi không phải là người nhìn vực sâu, mà tôi chính là vực sâu." Phí Độ quay sang hắn nở nụ cười mỉm hơi có huyết khí, song nụ cười còn chưa giãn ra, đã lại bị một tiếng còi ô tô phá bĩnh, Phí Độ bất đắc dĩ lắc đầu, mở cửa xuống xe, "Hối cái gì – anh lái xe đi giúp tôi, bên chỗ tôi hơi thiếu chỗ đậu xe, nếu thích nó anh cứ tùy tiện lái đi giải sầu. Năm mới vui vẻ!"

Lục Gia mấp máy môi, nhìn Phí Độ ngay cả biển số cũng chưa xác nhận đã trực tiếp mở cửa chiếc xe vừa đậu bên cạnh. Lạc Văn Chu uể oải xuống xe, đổi sang ghế lái phụ, vẫy tay chào Lục Gia, rồi cả hai nhanh chóng nghênh ngang lái đi.

Lạc Văn Chu không phải mới lần đầu tiên ở phòng trực ban nhiều ngày liên lục, nhưng trước kia ở thì ở, trừ phải tìm người cho mèo ăn ra thì anh cũng chẳng có mối bận tâm nào khác, không lần nào như lần này, cảm giác như thể mình đã ngủ trong phòng trực ban nửa đời rồi. Lúc anh bấm tiếng còi thứ nhất, liền nhìn thấy Phí Độ bắt đầu mặc áo khoác, biết đối phương đã nghe thấy, nhưng nhìn hắn mặc mỗi một cái áo rách mà mất cả phút đồng hồ, còn ở đó lề mề nói chuyện với tay béo kia, Lạc Văn Chu rốt cuộc không nhịn được rất thiếu kiên nhẫn bấm tiếng nữa.

Một ngày không gặp như cách ba thu – tính theo tỉ lệ này, Phí Độ lề mề một phút tương đương với 18.25 tiếng, nếu nhịn được thì còn gì không thể nhịn!

Vừa đóng cửa xe, Lạc Văn Chu đã gấp gáp muốn sàm sỡ người lái, song cân nhắc đến hoàn cảnh quá ồn ào, phía sau còn một tên béo mắt mù nhìn theo, anh dằn nỗi kích động xuống, hết sức bất mãn phàn nàn: "Hai người mật mưu lật đổ chính quyền hệ ngân hà à? Họp hành gì mà lâu thế?"

Phí Độ thở dài, vững vàng xoay vô-lăng, giữ nguyên tốc độ không nhanh không chậm lái vào đường chính, sau đó nhín thời gian lôi cái bàn tay dê xồm Lạc Văn Chu luồn vào phía dưới vạt áo ra: "Tôi sắp tông vào dải phân cách rồi."

Phí Độ không lộ ra mặt, kỳ thực trong lòng ít nhiều bối rối, bởi vì câu cuối cùng Lạc Văn Chu nói với hắn là "Ông nội cậu Phí Độ", thật sự không mấy ngọt ngào, mấy ngày nay việc lớn việc nhỏ tới tấp, chẳng ai rảnh để ý đến ai còn đỡ, bây giờ rỗi rãi chốc lát, hắn có cảm giác như chiến tranh lạnh hai ngày trở về cầu hòa vậy.

Phí Độ ngần này tuổi đầu, từng chơi với mạng, chơi với lửa, mà chưa từng chơi trò "chiến tranh lạnh hòa hảo" với ai, khí thế "tôi chính là vực sâu" khi nãy đã sớm theo khói xe phun lên chín tầng mây, hắn vắt óc suy nghĩ một lát: "Anh…"

Còn chưa "anh" xong, đã thấy Lạc Văn Chu chậm chạp rút bàn tay vừa giở trò trở về, để lên mũi ngửi một lát, sau đó liếm liếm ngón tay.

Phí Độ: "…"

"Lái nhanh lên," Lạc Văn Chu nói đầy ẩn ý, "Tôi sắp chết đói rồi."

Bình thường trong ngữ cảnh này, bất luận là xin lỗi hay giải thích đều không phải là thời cơ tốt, Phí Độ biết điều ngậm miệng, đạp chân ga đến tốc độ hạn chế.

Song không biết là hắn lái xe quá ổn định hay là thế nào, thần ngủ Lạc Văn Chu này giở đại chiêu lưu manh xong lại nghiêng đầu ngủ gục, quãng đường tổng cộng không tới mười mấy phút, anh đã kịp chợp mắt một giấc hiệu suất rất cao, khi bị Phí Độ lay dậy, Lạc Văn Chu học theo Lạc Một Nồi uể oải vươn vai một cái, thuận thế nắm cánh tay Phí Độ, dang hai tay ôm hắn vào lòng, mơ màng nói: "Buồn ngủ muốn chết."

Phí Độ: "Dậy đi, về nhà rồi."

"Không muốn nhúc nhích," Lạc Văn Chu nằm trên người hắn giả chết một lúc, kế đó trong đầu lóe sáng, chẳng biết nghĩ thế nào mà nói một câu nhớt nhợt, "Ông xã à, anh cõng em lên đi."

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu thấy hắn cứng đờ cả buổi trời không nói gì, nghĩ rằng chủ tịch Phí kiến thức rộng rãi đã bị mình không biết xấu hổ hù cho, cười run hết cả người.

Liền thấy Phí Độ đột nhiên cài khuy áo khoác, xuống xe vòng sang bên kia, đương khi Lạc Văn Chu há hốc miệng nhìn, hắn mở cửa xe, quay lưng lại quỳ xổm xuống: "Lên."

130. Quyển 5 - Chương 1-2: Edmond Dantès 1

Lạc Văn Chu sững sờ một lúc lâu: "Thật… thật hay giả?"

Phí Độ nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, khóe mắt hắn hơi cong tự nhiên, bị gió lạnh thổi qua lại phơn phớt đỏ.

Lạc Văn Chu tỉnh hẳn, chạm phải ánh mắt hắn lại hơi lạc hướng, như thể bị bỏ bùa, anh bước xuống xe theo động tác của Phí Độ, như tránh địa lôi mà cẩn thận sờ từ vai trái đến vai phải Phí Độ, giống như cách áo khoác dày cộp chạm đến xương thịt, sờ cũng chẳng dám sờ mạnh, chỉ đặt hờ nửa cánh tay trên vai Phí Độ, nửa ôm hắn, trong lòng chậm nửa nhịp nghĩ: "Đây là trò gì?"

Sau đó có làn gió se lạnh thổi qua, Lạc Văn Chu giật mình tỉnh táo lại và đã nhớ ra, anh thầm nghĩ: "Bảo cậu ta cõng mình, không phải là nói nhảm à?"

Lạc Văn Chu cười khan một tiếng, đang định ngượng ngùng rút tay về, lại bị Phí Độ nắm cổ tay, trực tiếp vác từ trong xe ra.

Lạc Văn Chu bị hắn dọa hồn vía lên mây, hốt hoảng ôm vai Phí Độ – đặc biệt là gã thanh niên này rõ ràng đã đánh giá thấp cân nặng của anh, khi đứng dậy chân run nhè nhẹ, còn hơi lảo đảo.

Lưỡi Lạc Văn Chu xoắn vào răng: "Chờ, chờ chờ chờ đã, hãy thả tôi, thả tôi xuống trước, tôi tôi ơ ơ, tôi sợ độ cao."

Phí Độ đứng vững vàng, bật cười một tiếng: "Khóa xe lại, chìa khóa ở trong túi quần tôi."

Lạc Văn Chu luống cuống tay chân móc đại: "Em yêu, có chuyện gì từ từ nói, anh hùng ngài… ngài thả tôi xuống… này, đừng quay! Sao chưa nhắc nhở 'ngồi cho vững vịn cho chắc' đã đi! Chậm thôi chậm thôi!"

Chỗ đậu xe cách cửa chung cư tổng cộng không được mấy bước, nhà Lạc Văn Chu lại ở tầng một, chỉ một đoạn đường ngắn như vậy, dù Phí Độ yếu hơn cũng không đến mức không cõng nổi anh. Thế nhưng Lạc Văn Chu rất giỏi tự dọa mình, trên đường kinh hồn táng đảm, cứ có cảm giác như mình đang lơ lửng hai chân nằm trên một cái bình sứ cổ, cái bình sứ này bình thường để trong lồng kính anh cũng sợ chưa đủ cẩn thận, bây giờ bị chính anh đè lắc lư, khiến anh thở mạnh cũng chẳng dám, chỉ lo tiếng thở lớn làm bong một miếng men của cái bình quý giá.

Anh có thể cảm nhận được hô hấp hơi dồn dập của Phí Độ, phả ra một chút độ ấm nhè nhẹ ở chỗ cổ áo, mái tóc dài bị khăn quàng cổ che khuất, chỉ rơi ra một lọn, mềm mại buông lên cổ áo, xương lưng rắn chắc của Phí Độ cấn ngực anh, khiến anh hơi đau lòng.

Vừa đau lòng là Lạc Văn Chu liền không nhịn được làm trò mất mặt, anh kề tới dùng mũi cọ nhẹ tóc Phí Độ, hít cổ áo hắn một hơi thật sâu, sau đó thì thầm vào tai hắn: "Tôi nhớ tới một câu."

Phí Độ: "Hửm?"

"Đường cổ," Lạc Văn Chu bớt ra một tay chỉ cầu thang, lại đặt bên tai cảm nhận gió lạnh đến từ Siberia, "Gió tây…"

Sau đó anh chọc vai Phí Độ: "Ngựa gầy… Này này, đừng đừng đừng, anh sai rồi anh sai rồi, bộ xương già của anh không chịu nổi ngã đâu, kiềm chế chút đi."

"Tuy rằng là da thật, nhưng quá gầy, cấn xương sườn tôi đau." Một lát sau, Lạc Văn Chu đã được lợi còn bày đặt phàn nàn, "Tôi vắng nhà, cậu lại không ăn uống đàng hoàng chứ gì, sau này hàng ngày tập luyện với tôi đi."

Phí Độ hơi thở hổn hển, bị anh chọc tức đến bật cười: "Đúng vậy, không trải mười hai lớp nệm, bắt công chúa điện hạ tạm bợ – sáu giờ sáng dậy tập luyện anh thấy sao?"

Lạc Văn Chu bị chọc trúng tử huyệt, giơ tay bóp cổ Phí Độ: "Nhóc con."

Bóp như thế lại đụng phải cằm Phí Độ, anh không nhịn được vuốt ve khuôn cằm hơi nhọn ấy: "Tôi nói, lần trước đến nhà Đào Nhiên ăn cơm, bảo ôm cái máy pha cà phê bé tí lên lầu cậu cũng chẳng làm, sao hôm nay tốt thế – có phải mấy bữa nay đã làm chuyện gì có lỗi với tôi không hả?"

Phí Độ nghĩ ngợi một chút: "Có một chuyện."

Lạc Văn Chu khựng lại.

Phí Độ nghỉ một lát rồi mới bước lên cầu thang: "Chưa được cho phép đã tự tiện đặc biệt thích anh, tôi xin lỗi."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh trầm mặc một thoáng, đột nhiên giơ tay nắm thành cầu thang kế bên, ép Phí Độ dừng chân, sau đó không nói một lời nhảy xuống, túm khăn quàng cổ của hắn.

Phí Độ bị anh lôi lên hai bậc cầu thang cuối cùng.

Lạc Văn Chu quờ quạng lấy chìa khóa ra, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, chỉ dựa vào bản năng mở cánh cửa đóng kín, đẩy Phí Độ vào, đè nghiến lên cửa.

Lạc Một Nồi nghe thấy tiếng mở cửa như thường lệ đi ra thò đầu dòm, bất hạnh bị Lạc Văn Chu có mắt như mù đạp trúng đuôi, ngài mèo rú lên một tiếng thảm thiết, nhảy lên hơn hai thước, đụng đầu vào giá áo kế bên.

Giá áo nhỏ và cao rất có cảm giác nghệ thuật mất thăng bằng, không chịu được con mèo béo mười lăm cân xô mạnh, đổ kềnh xuống, vừa vặn chặn giữa hai người, như Sở hà Hán giới chia rẽ uyên ương; tiếp đó cái móc dài uốn cong lại quét trúng đèn tường nhỏ ngay cửa, trong tiếng rít của Lạc Một Nồi, cả bóng lẫn chụp đèn cùng rơi xuống đất, làm một phát "toái toái bình an".

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu: "…"

Hai người nhìn nhau giây lát, Lạc Văn Chu gằn ra một câu: "Hôm nay tôi nhất định phải nấu cái con khốn có lông đó."

Lạc Một Nồi nghe câu ấy càng tức điên lên, từ trên kệ để giày phát động tấn công, đoạt mệnh liên hoàn trảo lao tới Lạc Văn Chu, tàn ác cào sứt chỉ tay áo khoác. Sau đó nó phẫn nộ phóng qua mảnh vỡ ngổn ngang, nhảy ba bậc liền lên nóc cái kệ cho mèo trèo, ngồi trên cao nhìn xuống mà dỗi.

Lạc Văn Chu: "Lạc Một Nồi, tao liều mạng với mày!"

Phí Độ phá lên cười.

Lạc Văn Chu trừng mắt nhìn hắn một hồi, thản nhiên lôi ra ngón chân bị giá áo đập lên, trong lòng chẳng nổi giận được.

Anh cảm thấy mình giống như Hoàng đế mất nước trong các tấm gương xấu, nghe yêu nghiệt hại nước hại dân cười một tiếng trăm năm khó gặp thì vong quốc hủy thân cũng là chuyện nhỏ, huống chi "đoạn tụ" dưới vuốt mèo?

"Xem mèo phá nhà có thể làm cậu vui?" Lạc Văn Chu bực bội làu bàu một câu, "Trên đường chẳng hé môi tiếng nào, lại còn nói gì cũng đồng ý, khiến lòng tôi thấp tha thấp thỏm, cho là cậu đang chuẩn bị đại chiêu gì."

Phí Độ sửng sốt, nụ cười hơi tắt.

"Tôi còn đang nghĩ, nếu tên nhóc nhà cậu còn nói mấy câu nhảm nhí 'không phù hợp chia tay đi' gì đó, tôi sẽ đè chết cậu, cho cậu sang năm cũng không xuống giường được," Lạc Văn Chu luồn tay vào tóc Phí Độ mà vò, "Tại sao vậy? Là… vì chuyện ở công viên sinh thái hôm đó?"

Phí Độ dừng một chút: "Tôi cho là anh sẽ cảm thấy…"

"Cảm thấy cậu thật sự chẳng tốt đẹp gì?" Lạc Văn Chu thở dài, cách đống đổ vỡ nhô người ra kéo cổ áo Phí Độ, môi phớt qua chóp mũi hắn như chuồn chuồn lướt nước, "Hôm đó cậu quả thật hơi đáng sợ, cậu có biết tôi nghĩ gì không?"

Phí Độ: "Anh nghĩ gì?"

"May mà có tôi nhìn cậu… Chậc, là một người đàn ông dùng sắc đẹp cứu thế giới, thật sự nên trao cho tôi một giải Nobel hòa bình."

Phí Độ: "…"

"Tôi đùa thôi," Lạc Văn Chu buông hắn ra, khom lưng nâng giá áo đổ dưới đất lên, "Không có tôi, cậu cũng lớn được như vậy rồi, tôi biết trong lòng cậu tự có chừng mực, đúng không?"

Phí Độ nhìn anh không chớp mắt, như muốn dùng ánh mắt khắc ghi dáng hình anh, thu vào nơi sâu nhất tối nhất dưới đáy lòng, không cho ai xem.

"Nhìn cái gì," Lạc Văn Chu da mặt vững như thành đồng bị hắn nhìn như thế cũng hơi xấu hổ – anh còn tưởng từ "xấu hổ" này đã bị mình xóa khỏi kho từ vựng rồi, "Còn không dọn phụ, chỉ biết đứng đó nhìn, không tinh ý gì cả, trừ tôi ra còn ai cần cậu nữa?"

Buổi tối ngày cuối cùng của năm nay, việc đầu tiên sau khi hai người vào nhà chính là dọn một đống ngổn ngang trước cửa.

Lạc Văn Chu gom mảnh vỡ của chụp đèn và bóng đèn thủy tinh lại, Phí Độ bắt đầu hì hục với xác đèn tử trận còn sót lại trên tường.

Hắn thay nốt nửa cái bóng đèn còn dính trên đó, không biết lại kiếm ở đâu một sợi kẽm, dùng kìm đầu nhọn vặn đại vài cái, liền ra một cái giá đỡ nhỏ, vừa vặn có thể kẹp lên bóng đèn. Sau đó hắn lại chạy xuống hầm, chẳng biết moi từ đâu ra một cái giỏ xe đạp méo mó.

Chờ sau khi Lạc Văn Chu chuẩn bị thức ăn sẵn sàng, lại dùng lửa nhỏ kho thịt, thấy Phí Độ đã cắt cắt sửa sửa mấy chỗ trên cái giỏ xe cũ kia, gác lên giá đỡ bằng sắt trên bóng đèn, giỏ xe lập tức thành một bộ chụp đèn cực kỳ thích hợp để chụp hình, rất hợp với giá áo ốm đói "gây chuyện" kế bên, giống như chúng vốn là một bộ vậy.

Nước trong nồi đất đã sôi, tỏa ra mùi thơm, Lạc Một Nồi nể món thịt, bố thí sự tha thứ giá rẻ cho tên hốt phân, lại lần nữa nhảy xuống đi quanh chân Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu dựa tường, tính thầm độ lửa, nhìn Phí Độ đưa lưng lại dọn dẹp bộ đồ nghề mới dùng và dây kẽm cắt ra.

Nhất thời, những nghi phạm điên cuồng, nạn nhân gào khàn cả giọng, bản án cũ rắc rối phức tạp, nội gian chưa rõ danh tính… bỗng nhiên đều tự động im lặng rời khỏi thế giới của anh.

Trong lòng anh yên tĩnh như canh hầm lửa nhỏ, từ từ bốc hơi nóng, rất lâu mới nổi bong bóng, bong bóng có một hay một, từ bắt đầu đến kết thúc không gấp gáp tẹo nào, căng hết cỡ mới nổ, sau đó mùi thơm phả vào mặt.

Đó là mùi gia đình, khiến người ta có cảm giác thỏa mãn chẳng còn ham muốn gì, giống như cuộc đời này có thể cứ thế đến khi tất cả kết thúc.

Lạc Văn Chu khoanh tay trước ngực, ngửa đầu ra sau, hơi nhắm mắt lại.

Lần này, anh cảm thấy thời cơ rốt cuộc đã chín muồi, câu nói từng vội vã kia như nước chảy thành sông chảy ra môi, anh mở miệng gọi Phí Độ một tiếng: "Này, Phí lắm chuyện."

"…" Phí Độ nói, "Gì thế cụ ông?"

Lạc Văn Chu nhìn trần nhà rồi lại nhìn sàn nhà, cúi xuống bế con Lạc Một Nồi nặng như heo lên, nắm chân mèo hỏi: "Định khi nào cho cụ ông này một danh phận?"

Phí Độ khựng lại, sau đó hắn cũng không nói gì, cúi đầu bới tìm trong mớ dây kẽm vừa cắt, cắt một đoạn độ dài thích hợp, hết sức khéo léo dùng kìm đầu nhọn vặn thành cái nhẫn hình xoắn ốc ba vòng chồng lên nhau, thổi mảnh vụn đi, đưa lên môi hôn một cái, rồi quỳ xuống.

Lạc Văn Chu và Lạc Một Nồi cùng xù lông lên, đồng thời lui lại, Lạc Một Nồi đụng vào bả vai Lạc Văn Chu, Lạc Văn Chu thì đụng vào tường.

Phí Độ: "Kích cỡ chắc chắn vừa vặn, anh có đồng ý đeo không?"

Hôm ấy, Lạc Văn Chu dùng chính bản thân mình chứng minh cho hắn thấy chỗ vô lý của biệt danh "cụ ông" này, quả nhiên khiến sếp Phí "sang năm mới có thể xuống giường".

Lạc Một Nồi lại lần nữa bị nhốt bên ngoài phòng ngủ, song bệ hạ mèo được một bát thịt kho chưa nêm gia vị, vì thế rộng lượng cắt phòng ngủ chính trong lãnh địa cho hai tên loài người, tạm thời không thèm truy cứu.

Một năm, lại là một năm mới.

Tiêu Hải Dương ra khỏi phòng thẩm vấn trong tiếng gầm của Lư Quốc Thịnh, tiếng chửi rủa điên cuồng ấy như chứa đựng ma lực nào đó, sáng lên nóng lên, phòng gió phòng lạnh, còn khiến người cậu nhẹ như chim én. Cậu chạy ra đường giữa gió lạnh rít gào, đi xuyên qua đám thanh niên canh đêm trên quảng trường, trên phố buôn bán, nhảy lên một chiếc xe buýt lái ra ngoài thành phố, ngồi hơn một tiếng tới trạm cuối, cậu lại không biết mệt mỏi dùng hai chân đi bộ hơn nửa tiếng, đến một nghĩa địa nhỏ hẻo lánh.

Nghĩa địa đương nhiên đã đóng cửa, Tiêu Hải Dương trổ "thân thủ nhanh nhẹn" có thể so với gấu chó, trèo tường chui vào nghĩa địa, tìm đến một tấm bia đá đơn giản.

Ngọn đèn đường cách không xa chiếu nghiêng xuống, Tiêu Hải Dương thấy rõ Cố Chiêu đen trắng trên bia, ông vẫn là dáng vẻ trẻ trung khỏe mạnh năm ấy, chỉ có điều biểu cảm hơi khác, do ông hơi sợ ống kính, hễ chụp ảnh là căng thẳng, thành thử ảnh luôn không đẹp bằng người thật.

Tiêu Hải Dương đột nhiên thấy tủi thân, giống như lúc còn rất nhỏ ở bên ngoài bị bắt nạt, cậu cố giữ thể diện đi về, cho đến khi nhìn thấy người đàn ông này, rốt cuộc mới không kìm được nữa, những tủi hờn nén xuống cắn ngược lại còn dữ dội hơn, luôn khiến cậu không nhịn được lao vào lòng ông gào khóc một trận.

Kính của cậu đã mờ, hơi nóng từ trong miệng mũi và hốc mắt cùng bay ra, khói trắng thành một cụm, như một cái lò hơi nước hình người. Lò hơi nước chầm chậm đi vài bước, khom lưng ôm tấm bia đá lạnh lẽo kia, muốn thoải mái trút hết ra như rất lâu về trước.

Đột nhiên, một thứ mùi thoang thoảng chui vào cái mũi hơi trì trệ của cậu.

Tiêu Hải Dương sửng sốt, ngay lập tức, cậu ý thức được mùi thơm ấy bay đến từ trên bia, như mùi dung dịch vệ sinh không cần rửa lại. Tiêu Hải Dương vội vàng chùi qua đôi mắt nhòe đi, bật đèn pin, phát hiện bia đã được ai đó lau chùi rất cẩn thận, ngay cả các góc các cạnh cũng không dính một hạt bụi, phía dưới bia mộ có một bó hoa tươi.

Tiêu Hải Dương chầm chậm nhíu mày, lẩm bẩm: "Chú Cố, ai vừa đến đây vậy?"

Xác Cố Chiêu năm đó do người mẹ già một mình lê thân thể bệnh nặng đến nhận, bởi vì nguyên nhân cái chết không hề vẻ vang, bà lão quật cường ấy không nói cho ai biết, lạnh lùng cự tuyệt các đồng nghiệp của Cố Chiêu âm thầm muốn giúp đỡ, im lặng dùng khoản tiền dành dụm mua nấm mộ nhỏ vừa xa vừa rẻ, để chú yên nghỉ ở đây.

Lúc ấy Tiêu Hải Dương cậy mình là trẻ con, mặt dày mày dạn đi theo bà, bà cụ thấy đuổi kiểu gì cậu cũng không đi, liền mặc kệ cho cậu theo. Tiêu Hải Dương nhớ rõ mồn một, Cố Chiêu không có lễ tang, cũng không báo cho bạn bè người thân, ngày hạ táng chỉ có mẹ chú và mình.

Vậy người lau chùi bia mộ và đặt hoa tươi là ai?

Hôm nay không phải ngày giỗ của Cố Chiêu, bản địa cũng không có tập tục tảo mộ Tết dương lịch.

Vị khách thần bí này đến viếng là vì vừa nhận được tin vụ án Cố Chiêu sẽ xử lại sao?

Nhưng việc đó còn chưa tuyên bố ra công chúng… Ngay cả nội bộ, cũng chỉ có các nhân viên liên quan phụ trách vụ án Lư Quốc Thịnh nghe được đôi chút.

Đó sẽ là ai?

131. Quyển 5 - Chương 2: Edmond Dantès 2

"Hiện giờ cảnh sát đã chính thức tiến vào tổng bộ Ngụy Thị, tình hình cụ thể còn phải chờ điều tra sâu thêm một bước – theo những gì phóng viên đài chúng tôi nắm được, Ngụy Thị trải qua ba mươi năm, hai thế hệ, lập nghiệp từ ngành ăn uống, dần dần hình thành tập đoàn ăn uống của riêng mình, mấy năm gần đây chuyển sang nhà đất, đột nhiên tiếng tăm tăng vọt, trở thành một trong các doanh nghiệp nổi danh của thành phố ta, năm ngoái được đề cử là doanh nghiệp dẫn đầu thành phố. Tiên sinh Ngụy Triển Hồng là chủ tịch vẫn rất kín tiếng, rất ít lộ diện công khai, nhưng liên tục truyền ra tin tức nhiệt tâm công ích, hình tượng trong công chúng cũng tương đối tốt, vậy hiện giờ là cái gì dẫn đến…"

Nữ MC trong ti vi miệng như hai cái lò xo, nói nhanh như đảo đậu, đang tập trung vào tin tức Ngụy Triển Hồng bị điều tra.

Cùng lúc đó, bốn chữ "mua hung giết người" sau khi ngắn ngủi hưởng thụ đãi ngộ hot nhất trên mạng, mau chóng bị các trang web lớn liệt vào từ cấm, hóa thân thành các loại ký tự hình dạng khác nhau.

Đào Nhiên trực ở Cục công an, Tiêu Hải Dương vành mắt thâm quầng ngồi trong phòng khách nhà Lạc Văn Chu, hai tay bưng ly trà, đôi mắt vô thần nhìn ti vi ngây người ra, ngay cả con Lạc Một Nồi thò vào ly uống trộm cũng không hay biết.

"Chú Cố không còn người thân nào khác," Trong thời gian quảng cáo, Tiêu Hải Dương đột nhiên nói không đầu không đuôi, "Em có thể xác định, vậy ai sẽ tảo mộ cho chú ấy?"

Lạc Văn Chu vỗ mông Lạc Một Nồi một phát đuổi nó đi, cầm ly nước nổi đầy lông mèo của Tiêu Hải Dương vào bếp rửa sạch sẽ, lại rót cho cậu ly khác: "Đồng nghiệp, nội ứng, bạn bè của ông ấy năm xưa, chú có biết không?"

Tiêu Hải Dương do dự chốc lát rồi chầm chậm lắc đầu: "Khi bà đến lo liệu hậu sự cho chú, quả thật có một số người lục tục đến thăm bà, chỉ có điều đều bị cự tuyệt ngoài cửa, những người đó tối đa đến một hai lần, như đèn kéo quân vậy, em cơ bản không nhớ ai cả."

Mười mấy năm trước, dù gì cậu vẫn còn quá nhỏ. Dẫu Tiêu Hải Dương trí nhớ siêu phàm, có thể nhớ mỗi một chuyện trải qua thời thơ ấu, nhưng muốn nhận ra người năm đó chỉ có duyên gặp mặt một lần, thì quá khó khăn. Mà các mối quan hệ, mạng lưới nội ứng của Cố Chiêu năm ấy thế nào, cũng sẽ không nói với một đứa trẻ mới tám chín tuổi.

Lạc Văn Chu trầm ngâm chốc lát: "Đã là mộ mua hợp pháp, lúc ấy chắc chắn có ghi chép lại, nếu là người trong hệ thống muốn tra, cũng không khó tra được…"

"Không phải, đội trưởng Lạc," Tiêu Hải Dương hơi căng thẳng nói, "Nghĩa địa đó hoạt động không tệ, quản lý khép kín, cũng coi như chặt chẽ cẩn thận, khách tảo mộ đều phải ghi tên, gặp thời điểm lưu lượng khách cao như thanh minh chẳng hạn, thì còn phải hẹn trước. Nhưng sáng sớm hôm nay em đã đến tra sổ ghi chép khách viếng, phát hiện mấy năm nay trừ em ra thì không còn ai khác. Trừ khi người đến viếng nửa đêm trèo tường vào như em hôm qua, nếu là người của chúng ta thì cần gì phải làm như vậy?"

Lạc Văn Chu nhíu mày – quả thật, bất luận Cố Chiêu bị oan hay thật sự phạm tội, người chết như đèn tắt, thị phi đúng sai khi còn sống đều xóa hết, cho dù đồng nghiệp bạn bè ngày xưa nghĩ tình nghĩa cũ đến viếng cũng chẳng có gì đáng trách, thực tình không cần lén lút như thế… Đặc biệt là vào thời điểm then chốt chuẩn bị điều tra lại bản án cũ này.

"Người bày kế 'A13' mà Lư Quốc Thịnh khai, bảo vệ mất tích một cách thần bí của Long Vận Thành, và bạn trên mạng của Ngụy Văn Xuyên với Phùng Bân, tính đến bây giờ, chúng ta chưa có một chút manh mối gì về những người này," Tiêu Hải Dương mím đôi môi khô đến tróc da, như lừa uống nước nốc một ngụm hết hơn nửa ly, mới khó khăn tiếp tục, "Cả quá trình cho em cảm giác, giống như là… giống như là… có người muốn dẫn dụ chúng ta điều tra lại vụ án năm đó vậy. Em cảm thấy…"

Lạc Văn Chu ngẩng lên nhìn cậu.

"Cảm thấy đối phương là vì báo thù cho Cố Chiêu." Phí Độ im ắng đi đến phía sau Tiêu Hải Dương, hù cậu trai bốn mắt giật nảy mình.

Sắc mặt Phí Độ hơi nhợt nhạt, mà môi không biết tại sao lại đỏ hơn bình thường, khi ngồi xuống hắn khẽ nhíu mày, đôi mắt như vẫn không mở ra, cơ hồ phải lún vào nệm sofa mềm mại: "Đầu tiên nhắm Ngụy Văn Xuyên làm mục tiêu, thông qua điều tra đọc trạng thái tâm lý của nó, dẫn dắt thích hợp, âm thầm tiếp cận."

Lạc Văn Chu: "Bao gồm hướng dẫn nó cách xưng vương xưng bá trong ngôi trường rác rưởi Dục Phấn?"

"À, Ngụy Văn Xuyên chẳng cần dẫn dắt cũng sẽ làm như vậy." Nói đoạn Phí Độ giơ tay lấy lon bia để tiếp khách trên bàn, bị Lạc Văn Chu dùng bút gel gõ mu bàn tay "Chát" một phát, ngay cả Tiêu Hải Dương hồn vía lên mây cũng liếc nhìn.

Phí Độ: "…"

Sau đó hắn vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, chuyển sang cầm tư liệu chi tiết về Ngụy Văn Xuyên trên bàn, ra vẻ đứng đắn đẩy kính: "Lư Quốc Thịnh khai, Ngụy Văn Xuyên gặp hắn ở Tổ Ong, cho nên hẳn là từ nhỏ nó đã theo cha là Ngụy Triển Hồng ra vào hố đốt tiền Tổ Ong này, Ngụy Triển Hồng làm gì đại khái cũng

không tránh đứa con độc nhất, nếu nhìn kỹ anh sẽ phát hiện, ngôn ngữ cơ thể Ngụy Văn Xuyên rất giống Ngụy Triển Hồng, nó sẽ bắt chước cha về các mặt, bao gồm đối nhân xử thế, yêu bản thân và quan niệm đạo đức ít ỏi – có điều phương pháp rất có khả năng là do 'Gửi Lời Thăm Shatov' thần bí kia dạy nó, loại ác độc thành hệ thống và có lý luận ủng hộ này giống thủ đoạn của người trưởng thành hơn."

"Nhưng mà," Tiêu Hải Dương hơi do dự, "Làm sao hắn có thể xác định Ngụy Văn Xuyên nhất định sẽ theo hắn dẫn dắt đi đến bước giết người?"

"Mua hung giết người với người bình thường là tội nặng có đi không về, chưa đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không đưa ra lựa chọn này, nhưng đối với Ngụy Văn Xuyên, đây là một thủ đoạn cao cấp giới hạn cho người lớn sử dụng, là đặc quyền của cha nó. Khát khao và tò mò với thế giới người trưởng thành của thiếu niên tuổi dậy thì là vô cùng mạnh, chỉ cần cho nó hai thứ, nó sẽ làm như vậy – cảm giác bành trướng tự cho là trưởng thành, và khả năng tiếp xúc đến 'phương tiện'." Phí Độ lướt đầu ngón tay qua ảnh Ngụy Văn Xuyên, "Một tay thành lập trật tự trong trường cho nó cảm giác bành trướng này, trùng hợp tiếp xúc với Lư Quốc Thịnh cho nó phương tiện, giống như đứa trẻ tay cầm mồi lửa, không kiềm chế được đi đốt chỉ là chuyện sớm muộn."

Lạc Văn Chu chững lại, không nhịn được hơi thất thần. Anh cảm thấy Phí Độ nói có lý, chính bởi vì có lý mới khiến anh cảm thấy không thích hợp – trẻ con ở độ tuổi như một tờ giấy trắng chưa biết phân biệt thiện ác, cha mẹ chính là đối tượng bắt chước, cách nhìn đối với một số thứ từ khi học nói đã bước đầu hình thành, thông qua giáo dục về sau cũng rất khó thay đổi, cho nên Ngụy Văn Xuyên lớn lên thành như vậy cũng chẳng lạ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hoàn cảnh trưởng thành của Phí Độ với Ngụy Văn Xuyên cơ hồ giống nhau như đúc, là điều gì khiến hắn phản kháng Phí Thừa Vũ dữ dội như vậy?

Lạc Văn Chu rất khó tưởng tượng nguyên nhân chỉ là do mẹ hắn.

Bởi rằng phần lớn mọi người cảm thấy xưng hô "mẹ" ấm áp và thần thánh, là vì khi học được phát âm và xưng hô này, đã gắn nó với hình tượng phụ huynh nuôi nấng giáo dục mình, chính vì ngập tràn tình cảm đối với người, mới cho từ này ý nghĩa đặc biệt. Nhưng nhìn từ dăm ba câu của Phí Độ, nhận thức sớm nhất của hắn với từ "mẹ", chỉ sợ là một bà điên bị bệnh tâm thần, suốt ngày bị trừng phạt do làm sai, đầu óc cũng không bình thường, địa vị còn chưa cao bằng cô giúp việc.

Người phụ nữ hình tượng như vậy, thật sự có thể dựa vào một mạng sống để xóa đi dấu vết Phí Thừa Vũ lưu lại sao?

Lạc Văn Chu lại không nhịn được nhớ tới khi họ điều tra hành tung của Lư Quốc Thịnh, Phí Độ đưa ra suy đoán kỳ lạ mà chuẩn xác đối với xe đưa đón, lúc ấy chưa kịp suy nghĩ kỹ, lúc này nghi hoặc lại trỗi lên.

Có lẽ do anh chăm chú nhìn Phí Độ quá lâu, Phí Độ cho anh một ánh mắt hơi nghi hoặc, Lạc Văn Chu đột nhiên phát hiện khóe mắt hắn vẫn chưa hết ửng đỏ, mạch suy nghĩ vốn nghiêm túc cẩn thận mỗi bước một dấu chân thoáng cái lảo đảo, suýt nữa trượt vào vực sâu hạ lưu, anh vội vàng thu ánh mắt về, ho khan một tiếng, ngồi ngay ngắn lại.

"Phùng Bân khi dẫn bạn bỏ trốn đã viết một bức thư, bị đăng lên mạng, tự dưng thành hot," Phí Độ nói tiếp, "Thể chế giáo dục và sự khỏe mạnh tâm lý thanh thiếu niên luôn là đề tài hấp dẫn, nên lúc ấy không ai hoài nghi, nhưng bây giờ nghĩ lại, sóng nhiệt này rất không bình thường, chắc chắn có dấu vết con người khống chế – ngay vào lúc mọi người sắp quên chuyện này, thì Phùng Bân chết, vấn đề bạo lực học đường của trung học Dục Phấn lập tức nóng lên, các bài thảo luận về bạo lực học đường ùn ùn đăng lên, xã hội cực kỳ quan tâm. Và hung thủ là tội phạm truy nã mười lăm năm, khiến vụ cướp của giết người vốn nên bị xã hội giở sang trang được chuyển lên Cục công an, trở thành tiêu điểm chú ý."

"Khoan đã," Lạc Văn Chu sực nhớ tới điều gì, "Một ngày trước hôm Phùng Bân chết, vụ học sinh trung học bỏ trốn này tự dưng bị hệ thống đưa đến chỗ tôi – nói cách khác, rất có thể không phải là trùng hợp!"

Phí Độ nhún vai: "Khi chúng ta không cẩn thận đánh rắn động cỏ, ngay cả anh cũng nghĩ, lần này sợ rằng không bắt sống được Lư Quốc Thịnh – nhưng kỳ thực cho dù Lư Quốc Thịnh chết rồi, sự tồn tại của công viên sinh thái kia cũng chắc chắn bại lộ, đoạn phim Ngụy Văn Xuyên tiếp xúc với Lư Quốc Thịnh trong

Long Vận Thành đủ để cho cảnh sát lý do điều tra nhà họ Ngụy, điều tra tiếp theo manh mối này, chưa hẳn không tóm được đám người này."

"Nhưng có người mạo hiểm đổi băng theo dõi của Long Vận Thành lần thứ hai, làm chậm động tác của đám Ngụy Triển Hồng." Lạc Văn Chu nhẹ nhàng nói, "Tôi hoài nghi cho dù lúc ấy chúng ta đặc biệt không gắng sức, được bật đèn xanh suốt dọc đường cũng không tới kịp, rất có thể A13 mất tích thần bí sẽ tự mình ra tay cứu Lư Quốc Thịnh."

Tiêu Hải Dương: "Chờ… chờ đã, tại sao?"

"Bởi vì chỉ có Lư Quốc Thịnh còn sống, mới có thể chính miệng chứng thực trước bàn dân thiên hạ, dấu vân tay tội phạm truy nã mười bốn năm trước không phải là giả dối ngụy tạo, không phải Cố Chiêu bịa ra để đòi hối lộ, trong vụ cháy Cung La Phù có oan tình." Phí Độ giơ tay gõ mặt bàn, "Tôi sẽ tìm người sàng lọc một lần tất cả ảnh chụp bằng máy bay hôm đó, chắc chắn lúc ấy A13 kia đang ở ngay gần công viên sinh thái."

Lạc Văn Chu gật đầu, lại nói với Tiêu Hải Dương: "Chú lấy danh nghĩa đào sâu điều tra vụ án Ngụy Văn Xuyên bày mưu hại bạn học, đến đồn công an tiếp nhận sớm nhất đi một vòng, lần lượt hỏi thử, anh muốn biết là ai đưa vụ án lên."

Tiêu Hải Dương mím môi, ngập ngừng muốn nói.

"Xác cảnh sát Cố do chính phòng pháp y của Cục công an tự mình kiểm tra, nhiều đôi mắt đồng nghiệp và chuyên gia nhìn chằm chằm như vậy, không thể ngay cả người chết là ai mà pháp y cũng nhầm, báo cáo kiểm tra thi thể liên quan đều có trong hồ sơ," Lạc Văn Chu tựa hồ nhận ra cậu đang nghĩ gì, nói rất khẳng định, "Tiểu Tiêu, anh không tin chuyện tá thi hoàn hồn."

Tiêu Hải Dương nhìn anh với thần sắc phức tạp, thở dài chẳng rõ là mất mát hay lấy làm may mắn: "Vâng, em biết."

"Về phần 'A13' kia rốt cuộc là người của ai, có phải âm thầm và công khai giúp chúng ta một phen hay không, mục đích cuối cùng là gì, đây là việc bước tiếp theo chúng ta cần điều tra, nhưng có một điều," Lạc Văn Chu giơ một ngón tay, nghiêm túc nói, "Hắn là một trong những kẻ hiềm nghi sát hại Phùng Bân, hiểu chưa?"

Tiêu Hải Dương: "Vâng!"

"Đi làm việc đi," Lạc Văn Chu nói, "Cục công an sắp bị đám tai mắt tạp nham xuyên lỗ chỗ thành cái sàng rồi, người tin tưởng được thật sự không nhiều, tôi sẽ đi tìm…"

Anh mới nói nửa chừng thì đột nhiên di động rung. Điện thoại của Lạc Văn Chu nhận được một tin nhắn gửi chung. Anh cúi đầu xem, thấy người gửi là Dương Hân – cô con gái nhỏ của Lão Dương.

Dương Hân nói: "Mẹ em hôm nay mới mổ xong, bác sĩ nói là không lạc quan, còn đang nằm trong ICU, cảm ơn người thân và bạn bè đã quan tâm, mọi người hỏi thăm nhiều quá, bây giờ em trả lời chung luôn, em sẽ cố gắng chăm sóc mẹ, sinh lão bệnh tử đều là chuyện bình thường, mọi người đều bảo trọng nhé."

Tim Lạc Văn Chu "Thịch" một phát, sửng sốt hồi lâu: "Tôi… tôi có chút việc, buổi chiều gặp đi."

Anh vội vàng chào một câu rồi chạy đến bệnh viện.

Lạc Văn Chu là người khôn khéo, song kỳ thật cũng không dễ tính, bản chất có chút tật thiếu gia. Tình cảm của anh với sư phụ không thua Đào Nhiên, ngày lễ ngày tết đều tặng quà cho họ qua Dương Hân, nếu nhà họ Dương có việc gì, một tin nhắn của Dương Hân là có thể gọi anh ra quên mình giúp đỡ, nhưng biết cô Giai Tuệ không thích gặp mình, anh cũng không như Đào Nhiên nhẫn nhịn nhìn cô mặt nặng mày nhẹ. Kể từ khi sư phụ mất, anh không hay tiếp xúc với cô.

Không ngờ khi gặp lại, giữa hai người đã cách cánh cửa phòng săn sóc đặc biệt đáng ghét.

Lạc Văn Chu chạy tới bệnh viện, trước tiên đi an ủi Dương Hân, rồi chạy đi trò chuyện một lúc với bác sĩ, khi đi ra, từ rất xa trông thấy Dương Hân đang nói chuyện với một người quen, anh ngẩn người, đoạn đi tới chào hỏi: "Cục trưởng Lục."

Lục Hữu Lương gật đầu chào anh, ôn hòa nói với Dương Hân: "Không sao đâu cháu gái, các chú đều ở đây, cần người hay cần tiền chúng ta đều có, đừng sợ, để chú bảo dì đến ở với cháu vài hôm, việc học bận rộn thì không cần vào bệnh viện thường xuyên, các chú sẽ trông mẹ giúp cháu."

Dương Hân vành mắt đỏ hoe gật đầu.

Lục Hữu Lương lại chỉ Lạc Văn Chu nói: "Vừa khéo, bảo anh cháu lái xe đưa cháu về, chú hôm nay cũng quá giang luôn."

Lạc Văn Chu trán hơi nhăn, không nói gì, chờ đưa Dương Hân về trường rồi, anh mới nhìn Lục Hữu Lương một cái qua kính chiếu hậu. Lục Hữu Lương vẻ mặt rất mệt mỏi, đang day ấn đường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lạc Văn Chu nhớ tới câu đêm qua trước khi đi Đào Nhiên nhân lúc đùa giỡn ghé vào tai anh nói – Đào Nhiên nói: "Hôm đó tôi đi theo cục trưởng Lục suốt, tôi cảm thấy không phải là ông ấy."

"Văn Chu à." Lục Hữu Lương đột nhiên mở miệng gọi anh.

"Dạ? Cháu đưa chú về đơn vị hay về nhà ạ?"

Lục Hữu Lương: "Cháu cứ lái đại đi, chú có chút việc muốn nói với cháu."

132. Quyển 5 - Chương 3: Edmond Dantès 3

Lục Hữu Lương chiếu một đoạn phim báo trước, sau đó tắt ngấm, tự chìm vào hồi ức, Lạc Văn Chu cũng không giục ông, chậm chạp lết về phía trước trong cảnh tắc cứng đường, hạ cửa kính xuống, đưa cho cục trưởng Lục một điếu thuốc.

Không đề cập tới việc khác, Lạc Văn Chu cảm thấy đồng chí Phí Độ có công lao rất lớn khi mình có thể nhẫn nại tốt như bây giờ.

Xe lết qua đoạn đường kẹt với vận tốc mười mét, cho đến khi Lạc Văn Chu rốt cuộc có thể nhích cái chân đạp thắng ra, Lục Hữu Lương mới thở dài: "Gần đây vất vả rồi, trọng trách đè trên vai cháu nặng lắm nhỉ?"

Nếu là người khác chắc chắn phải nói một câu khách sáo "vì nhân dân phục vụ", ai ngờ Lạc Văn Chu chẳng khiêm tốn tí nào, nghe vậy mắt sáng lên: "Đúng thế lãnh đạo, chú cũng đã nhìn ra, vậy tiền thưởng cuối năm nhớ tăng cho cháu, làm đàn ông chẳng dễ dàng gì, nuôi gia đình áp lực lớn lắm!"

"Cút đi!" Một bầu phiền muộn của Lục Hữu Lương bị da mặt Lạc Văn Chu dội lại, nhất thời suy nghĩ gì cũng chẳng còn, ông nói rất vô tình, "Vì nhân dân phục vụ, đây đều là việc cháu nên làm."

"Cháu vốn có thể dựa vào tài hoa ăn cơm, mà tổ chức khăng khăng bắt cháu dựa vào mặt," Lạc Văn Chu đau đớn lắc đầu vì số kiếp "hồng nhan bạc mệnh", sau đó chủ động quay lại chủ đề trước khi cục trưởng Lục cho một bạt tai, "Chú muốn nói với cháu chuyện tiền bối Cố năm đó à?"

"Cố Chiêu… Cố Chiêu." Lục Hữu Lương đọc mấy lần cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ này, kế đó ngửa mặt dựa lên ghế, do dự giây lát tựa hồ không biết nên bắt đầu từ đâu, "Sư phụ cháu là sư huynh chú, trên chú một khóa, ở trường cũng là một nhân vật làm mưa làm gió, ông ấy đã kể cháu nghe chưa?"

"Sao mà chưa được," Lạc Văn Chu hết sức thoải mái tiếp lời, "Lão Dương rỗi việc là bốc phét, nói gì mà ở trường có rất nhiều bạn nữ thích mình, cháu nói không thể nào, Đại học Công an Yến Thành chúng ta căn bản chẳng có 'rất nhiều bạn nữ', thế là bị đánh văng khỏi văn phòng."

Con người Lạc Văn Chu hình như trời sinh không biết câu nệ là gì, bất luận là với bậc cha chú hay cấp trên, trên mặt Lục Hữu Lương thoáng qua nét cười: "Các chú khi đó không như bây giờ, muốn điều lên Cục công an rất khó, vừa phải trẻ, vừa không thể quá trẻ, phải rèn luyện ở cơ sở đủ rồi, mới có tư cách tham gia cuộc thi, đám các chú đều vắt óc đấu thành tích, đấu lý lịch. Năm ấy không biết tại sao mà Cục công an đặc biệt có nhiều suất nhận người, Cố Chiêu, chú, Lão Trương, Lão Phan đều lên cục năm ấy – A, có thể cháu không biết Lão Phan, ông ấy nghỉ nghề này lâu rồi, hiện đang giảng dạy ở Đại học Công an Yến Thành, trong kế hoạch Tập Tranh lần này, ông ấy là người phụ trách bên phía trường, rất kiêu ngạo, cũng không thèm về thăm."

Lạc Văn Chu kéo cửa kính xe lên, từ dăm ba câu của cục trưởng Lục, anh giống như mở ra tấm ảnh cũ bày trong văn phòng cục trưởng.

"Chú và Cố Chiêu là bạn cùng lớp, Lão Phan là từ nơi khác điều về, Lão Trương hơi lớn hơn các chú, lập công, được Cục công an chỉ đích danh mời về. Lúc ấy trong đội hình sự có rất nhiều cao thủ và tiền bối, người trẻ tuổi mới tới đều phải làm việc vặt, bốn người các chú khi mới đến cơ bản chỉ làm chân sai vặt, ghi chép, bưng trà rót nước, mọi người gọi các chú là 'tứ đại nha hoàn'."

Lạc Văn Chu: "…"

Văn hóa đội cảnh sát sôi động này.

"Thêm một Lão Dương – Lão Dương là 'tổng quản nha hoàn', khi đó ông ấy cũng mới điều từ Liên Hoa Sơn về chưa được mấy tháng." Khóe mắt cục trưởng Lục thoáng hiện lên nếp nhăn khi cười, "Năm người các chú tuổi tác xấp xỉ, lại tham gia công tác gần như cùng một thời kỳ, cả ngày đi chung, tận dụng triệt để học hỏi các tiền bối, cùng nhau làm chân sai vặt, sắp xếp hồ sơ vụ án… Ngoại trừ Lão Dương sớm 'phản bội tổ chức', các chú đều còn là đàn ông độc thân lớn tuổi, đôi khi một người trực, mấy người khác rỗi việc còn xách cặp lồng chạy tới trực chung."

"Lão Dương kinh nghiệm phong phú nhất, can đảm cẩn trọng, trình độ nghiệp vụ cao nhất, Lão Trương gia đình kinh doanh, tiền bạc dư dả nhất, ra ngoài ăn cơm đều là ông ấy chủ động thanh toán, được quý nhất, là đại ca của các chú; Lão Phan khốn nạn nhất, tính tình khó ưa nhất, rất không hợp với chú, hai chú suốt ngày cãi nhau, nhưng không thù nhau, cãi xong một lúc là hòa, lát nữa không chừng lại trở mặt vì việc gì đó."

"Cố Chiêu nhỏ tuổi nhất, lúc đó các chú đều gọi ông ấy là 'Cố lão ngũ', không nói nhiều, rất biết quan tâm người khác, rõ ràng bản thân cũng nghèo rớt mồng tơi, nhưng chỉ cần người khác có khó khăn mở miệng, ông ấy đều trọng nghĩa khinh tài. Người còn cực kỳ chăm chỉ, ghi chú siêng nhất, tay không rời sách, tốt nghiệp bảy tám năm rồi, thời gian rỗi còn tự bỏ tiền về trường cũ học nghiên cứu sinh tại chức chuyên sâu."

Hiền lành, chăm chỉ, tốt bụng, hễ chụp ảnh là căng thẳng… lời kể của Lục Hữu Lương dần dần tô màu cho hình tượng Cố Chiêu, "hiệp sĩ xe đạp" dưới tà dương Tiêu Hải Dương miêu tả đã có máu có thịt, bước ra khỏi lý lịch sơ lược mờ nhạt mà lạnh như băng trên mạng nội bộ.

"Sau đó các tiền bối lui về tuyến hai, lão ngũ hậu sinh khả úy thành đội phó, các chú đều rất phục, bởi vì quả thật chẳng ai cố gắng được như thế. Khi cháu ở cùng một chỗ với ông ấy, dù làm việc hay chơi, đều cảm thấy lòng rất yên bình, cháu nhìn đôi mắt ông ấy, sẽ cảm thấy mình quá xốc nổi, sẽ không tự chủ được ổn định theo." Lục Hữu Lương dừng lại, "Án 327 là vụ án lớn đầu tiên Cố Chiêu xử lý sau khi làm đội phó, từng chấn động một thời, giải quyết cũng dứt khoát đẹp đẽ, điểm duy nhất không được hoàn mỹ, là Lư Quốc Thịnh chạy thoát."

"Cháu có thể tưởng tượng, vì tên tội phạm truy nã này còn lẩn trốn, người dân xung quanh quốc lộ 327 hoang mang lo sợ, trời vừa tối là không ai dám đi đường đó. Để bắt hắn, cảnh sát phát lệnh truy nã toàn quốc, tiền thưởng cuối cùng nâng lên mười vạn – mười lăm năm trước mười vạn thực sự không phải là con số nhỏ, cháu biết nội ứng lúc ấy mạo hiểm mạng sống giúp đỡ móc nối, bắt bọn buôn ma túy, xong việc cũng chỉ được dăm ba ngàn, đôi khi kinh phí còn phát không kịp thời. Đám nội ứng nghe nói việc này đều phát điên lên, một dạo có người đến cắm điểm ngay gần nhà cũ của Lư Quốc Thịnh, nhưng người này không còn xuất hiện, hắn giống như cứ thế bốc hơi khỏi thế gian, không làm sao tìm được."

Để nhà nước chi thêm mười vạn đồng treo thưởng, cần người phụ trách chạy hết các mối quan hệ, nói rách miệng, nhưng với đám Ngụy Triển Hồng Trịnh Khải Phong thì có tính là gì? Rơi xuống đất cũng lười cúi xuống nhặt.

Tiếc rằng, khi đó không ai biết đối thủ của mình là ai.

"Một năm sau Lư Quốc Thịnh tự mình say rượu bất cẩn để lại một dấu vân tay." Lạc Văn Chu phá tan sự im lặng, "Cục trưởng Lục, lúc ấy tiền căn hậu quả việc này như thế nào, chú có thể nói rõ chi tiết không?"

"Vân tay là do pháp y bên dưới phụ trách xử lý vụ ẩu đả trong quán bar kiểm tra ra, lúc ấy tổ chuyên án đã giải tán, biết Lư Quốc Thịnh còn ở bản địa, mọi người đều phấn khởi, các chú lập tức mở camera của

quán bar, không dừng chân chạy đi gặp người chứng kiến và nội ứng. Con gái Lão Dương bị bệnh, tình hình không tốt lắm, ông ấy vừa vặn xin nghỉ vắng mặt, việc này do Cố Chiêu phụ trách." Lục Hữu Lương nói, "Quán bar ấy kinh doanh không chính quy, camera cơ bản là bài trí, các chú cắm điểm gần đó hơn một tuần, tiện tay bắt hai nhóm nhỏ bán 'thuốc lắc', mà bóng Lư Quốc Thịnh cũng chưa thấy, đành phải rút đi – lúc ấy các chú đoán, Lư Quốc Thịnh bất ngờ bị cuốn vào vụ ẩu đả, kinh động cảnh sát, khả năng đã sợ hãi trốn khỏi Yến Thành rồi."

"Chưa chắc," Lạc Văn Chu nói, "Muốn chạy hắn đã chạy lâu rồi, sau vụ 327 hơn một năm còn ở bản địa, chắc chắn là ở Yến Thành có thứ gì làm hắn bận lòng, còn dám đi uống rượu, cho thấy hắn có nguồn thu nhập cố định và địa điểm ẩn thân, thậm chí có thể tài chính tương đối dư dả – các chú không đi điều tra công ty vận chuyển hắn từng làm việc ạ?"

"Phỏng đoán của cháu giống hệt Cố Chiêu, nếu ông ấy còn trên đời, hai người chắc có…" Khóe miệng Lục Hữu Lương thoáng qua nếp nhăn khi cười, song nói đến đây lại ưu sầu, "Các chú đã điều tra công ty vận chuyển, nhưng chuyện Lư Quốc Thịnh và bà chủ yêu đương vụng trộm giấu rất kín, nếu không phải hắn tự khai, cả tên anh ruột cùng giết người với hắn cũng không biết."

"Tay tài xế từng uy hiếp hắn thì sao?"

"Chạy rồi, chú đoán là đã nghe nói vụ án 327, biết cảnh sát chưa bắt được Lư Quốc Thịnh, sợ bị trả thù." Lục Hữu Lương nói, "Lúc ấy các chú không biết trong đây còn có nội tình nên không điều tra kỹ."

Dấu vân tay Lư Quốc Thịnh như hòn đá tung lên ngàn tầng sóng, song chỉ thoáng qua đã mất đi bóng dáng, đứt sạch manh mối.

"Các chú đã nghĩ hết các chiêu có thể nghĩ, cũng thử cả rồi, nhưng giống như mò kim đáy biển vậy, cháu chỉ biết dưới nước có, mà tìm không thấy. Kéo dài rất lâu, mà trên tay đâu phải không có việc gì khác, vụ án nào đưa đến Cục công an mà không quan trọng? Các chú thật sự hết cách, đành phải rút. Chỉ có Cố Chiêu vẫn âm thầm không bỏ cuộc, khoảng thời gian đó chú thấy ông ấy rõ ràng rất kẹt, mà hỏi không nói, người khác còn tưởng là đang yêu… Bây giờ nghĩ lại, khả năng là bí mật trợ cấp cho nội ứng rồi."

Lạc Văn Chu không xen vào, biết ông sắp nói đến chỗ mấu chốt.

"Chú nhớ hôm đó chú đến nhà cha vợ lần đầu tiên, uống ít rượu với ông cụ, lúc về đã sắp mười giờ đêm. Hơi say, chú một mình đi đường tắt lên xe buýt, trên đường đột nhiên nhận được điện thoại của Lão Dương, nói đã xảy ra chuyện. Lúc ấy chú cũng chưa biết cụ thể xảy ra chuyện gì, giống như trời xui đất khiến có cảm giác gì đó, trong chớp mắt đã giật mình tỉnh rượu."

"Lúc chú chạy tới, nhìn thấy Lão Dương đang túm cổ áo một người, gân cổ lồi lên rõ cao, như muốn đánh nhau vậy, một nhóm các anh em bên cạnh đang cố gắng kéo ông ấy lại – người ông ấy xách trong tay các chú đều biết, biệt danh 'Lão Xỉ Than', nghề nghiệp là nội ứng, làm nghề này đã bốn năm năm, đã có hồ sơ trong đội hình sự Cục công an, phối hợp với các chú trong rất nhiều lần hành động, từng cùng nhau vào sinh ra tử, có thể xem như nửa anh em bên mình."

Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút, cân nhắc từ ngữ: "Cung La Phù cháy lớn, cháu nghe nói có người chạy thoát, nhân chứng mục kích tố cáo Cố Chiêu là đầu sỏ gây nên vụ cháy – chính là 'Lão Xỉ Than' này ạ?"

"Là hắn. Lão Xỉ Than bị Lão Dương một tay xách lên, gào muốn đứt ruột, nói Cố Chiêu bình thường đối xử với hắn không tệ, hắn không thể làm như vậy, không thể nói." Lục Hữu Lương thì thào, "Chú lúc ấy vừa nghe câu này, lại nhìn sắc mặt Lão Dương, thì tim lạnh ngắt."

"Sau đó thẩm vấn kỹ càng mấy lần, Lão Xỉ Than rốt cuộc thừa nhận, nói Cố Chiêu lén đòi hối lộ đã không chỉ một lần, đều là dùng danh nghĩa tra án. Cho mấy nội ứng tương đối thân với ông ấy cầm mẫu vân tay Lư Quốc Thịnh, nhắm một mục tiêu, thăm dò hoàn cảnh, sau đó bỏ vân tay trong quán người ta, Cố Chiêu làm bộ nhận được tin tình báo đến lục soát. Trực tiếp ra giá, không nộp tiền thì nói nơi này chứa chấp tội phạm truy nã, có vân tay có 'nhân chứng', cho khỏi làm ăn tiếp."

"Chết không đối chứng, lời nói một phía," Lạc Văn Chu nói, "Các bằng chứng khác thì sao ạ?"

"Thứ nhất là kết luận khám nghiệm tử thi của pháp y, trước khi chết quả thật Cố Chiêu đã xảy ra xung đột tay chân với người phụ trách Cung La Phù, các chi tiết khớp với lời khai của nhân chứng mục kích."

"Thứ hai, là các chú tìm được một loạt mẫu vân tay giống nhau trong tủ đựng đồ cá nhân của Cố Chiêu ở phòng trực ban."

"Thứ ba là nhân chứng, mình Lão Xỉ Than nói, Lão Dương và các chú đều không tin, nhưng các chú tìm được một quyển sổ chưa đốt hết trên bộ xương cháy nham nhở ở hiện trường, là quyển bình thường Cố Chiêu mang theo người, đã cháy hết hơn một nửa, trên đó có thể loáng thoáng đọc ra vài địa danh và tên người, tên người đều là biệt danh của nội ứng, địa danh thì hẳn là thương hộ gần đây Cố Chiêu đến gặp – các chú triệu hết những người này tới thẩm vấn, chỉ có một thương nhân khả năng là sợ rầy rà, hỏi gì cũng đáp không biết, không chịu làm chứng, trừ ông ta ra, những người khác đều khai hết."

Lòng Lạc Văn Chu chùng xuống: "Nhân chứng đều là người theo nghề nội ứng từng lập hồ sơ?"

Nội ứng có rất nhiều loại, có người vì tiền thưởng, có kẻ làm thuê linh tinh, có kẻ lập công chuộc tội, còn có người theo nghề nội ứng, những người này có tư liệu trong đội cảnh sát, hợp tác với cảnh sát không chỉ một lần, đôi khi gần giống người nằm vùng của cảnh sát, độ tín nhiệm cao, quan hệ vô cùng mật thiết.

Các bằng chứng không đủ chặt chẽ, đương sự thì đã chết rồi, nhân chứng lại đều là loại này…

"Cố Chiêu khi còn sống là người trượng nghĩa, quan hệ với nội ứng tốt có tiếng." Lục Hữu Lương nói, "Các chú không thể không xem xét thận trọng lời khai của họ. Camera của quán bar xuất hiện vân tay Lư Quốc Thịnh sớm nhất không quay được Lư Quốc Thịnh, nhân viên quán bar không có ấn tượng với hắn ta, lại có một người pha chế rượu chỉ nhận Lão Xỉ Than, sau đó Lão Xỉ Than đã thừa nhận vân tay Lư Quốc Thịnh là do hắn ngụy tạo – nói cách khác, chuyện tội phạm truy nã mất tích một năm xuất hiện ở Yến Thành hoàn toàn là giả, do người bịa ra."

Nghĩ kỹ lại, một tên tội phạm truy nã gây ra vụ án chấn động ở bản địa, có thể nấp kín một năm không bị phát hiện, còn nghênh ngang ra ngoài uống rượu, bản thân chuyện này đã rất đáng nghi rồi. Lại thêm Cố Chiêu nhiệt tình và chấp nhất không bình thường đối với việc này, cùng hành vi hành động đơn độc, thậm chí che che giấu giấu… Lạc Văn Chu cảm thấy, chỉ nhìn bằng ánh mắt người ngoài cuộc, anh đã sắp bị kết luận này thuyết phục rồi.

"Nhưng nói ông ấy đòi hối lộ, tiền hối lộ đâu? Để ở chỗ nào? Sử dụng làm gì?"

"Tiền ở trong nhà, tiền mặt, lục soát ra dưới gầm giường, tổng cộng hơn năm mươi vạn, con số cơ bản khớp với nhân chứng khai – mẹ ông ấy bị ung thư, chính bà cụ cũng không biết, kết quả chẩn đoán bệnh đè dưới đống tiền. Gia cảnh Cố Chiêu rất bình thường, cha mẹ làm nông, cha mất sớm, nhà cũng không đông người, mẹ làm trong một công ty tổng hợp trên thị trấn, công việc thời vụ, công ty cũng không chính quy. Hồi đó mọi người chưa có ý thức đóng bảo hiểm, bệnh nặng một đợt, số tiền này sợ là còn chưa đủ."

Động cơ rõ ràng, vật chứng rành rành, lời khai của nhân chứng như sắt thép.

Đừng nói Cố Chiêu đã chết rồi, dù còn sống cũng chẳng biện bạch được.

"Hoàn cảnh xã hội lúc đó không thoải mái như hiện giờ, internet cũng chưa phát triển, Cục công an xảy ra vụ bê bối lớn như vậy, đương sự lại chết rồi, nên phản ứng đầu tiên của các lãnh đạo chính là bưng bít không cho nhắc lại, bây giờ cháu vào kho số liệu tra cũng chẳng ra… Đã mười bốn năm rồi."

Mười bốn năm rồi, chân tướng đến quá muộn.

Lạc Văn Chu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Cục trưởng Lục, có một điểm cháu cảm thấy rất kỳ lạ."

Lục Hữu Lương ngẩng lên, nhìn thẳng ánh mắt Lạc Văn Chu qua kính chiếu hậu.

"Tỷ lệ chúng ta phá án không phải trăm phần trăm, luôn có một số vụ án chưa kết thúc, trong tình huống lực lượng cảnh sát có hạn, phải xét theo nặng nhẹ tạm thời gác xuống, nhưng dù tổ chuyên án giải tán, vụ án vẫn còn đó, chỉ cần không trái quy định, không xung đột với công tác khác, người phụ trách tiếp tục điều tra là không có vấn đề gì cả." Lạc Văn Chu nói, "Tại sao lúc ấy Cố Chiêu nhất định phải hành động đơn độc?"

Dẫu ông không muốn tăng thêm gánh nặng cho đồng nghiệp, lựa chọn điều tra một mình, một khi tra ra chút tiến triển hoặc có ý kiến mới, nhất định phải tìm đồng nghiệp phối hợp – bởi vì theo quy củ, bằng

chứng cảnh sát tìm được trong tình huống âm thầm hành động, không thông báo cho bất cứ ai là không hợp quy định, cầm về cũng chỉ để tham khảo chứ không có giá trị.

Lục Hữu Lương im lặng chốc lát.

Lạc Văn Chu chậm rãi đậu xe ven đường, đầu xe quay thẳng vào cổng chính Cục công an, quốc huy lớn trên dấu hiệu công an khúc xạ ánh nắng giữa trưa.

"Chú Lục," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Ở đây chỉ có chú và cháu, những chuyện nên nói lẫn không nên nói, đều sẽ không vào tai người thứ ba."

Lục Hữu Lương cụp mắt xuống, rốt cuộc thì thào rất nhẹ: "Đúng, nếu Cố Chiêu oan uổng, thì chỉ có một khả năng, chính là đội ngũ chúng ta không sạch sẽ."

Trong xe chỉ có tiếng điều hòa "ù ù", Lục Hữu Lương chốc chốc gõ đầu gối mình.

Lục Hữu Lương: "Sau khi bất ngờ phát hiện dấu vân tay Lư Quốc Thịnh, chúng ta lại thêm năm vạn vào giải thưởng ban đầu, sau đó thường xuyên nhận được điện thoại báo tin, nói gặp người tương tự ở đâu đó. Bất kể đuổi đến nhanh cỡ nào đều chẳng thu hoạch được gì – về sau đây cũng thành một trong các bằng chứng cho thấy chuyện tội phạm truy nã là không có thật."

"Tư liệu của nội ứng đã lập hồ sơ đều bảo mật tuyệt đối, chỉ có người mình biết thân phận họ," Lạc Văn Chu nói, "Bọn trộm không thể chạy đến Cục công an trộm cắp, nếu Cố Chiêu bị hãm hại, nhét đồ vào tủ của ông ấy trong phòng trực ban cũng chỉ có thể là người mình – lúc ấy Cố Chiêu hoài nghi Cục công an có nội gian, nên lựa chọn bí mật điều tra, nhưng ông ấy cũng biết quy định, cuối cùng khi tra đến Cung La Phù, để bằng chứng nghiêm cẩn, nhất định đã chọn trong những người mình tin tưởng một người làm hợp tác, và người này đã lấy mạng ông ấy."

Lục Hữu Lương như chớp mắt đã già đi hàng chục tuổi.

Lạc Văn Chu quay đầu nhìn ông: "Chú Lục, chú còn việc gì khác muốn cho cháu biết không?"

Anh có cảm giác, nhất định Lục Hữu Lương đang có lời gì ngay trên môi, song đợi cả buổi, cục trưởng Lục rốt cuộc vẫn tránh ánh mắt anh: "Hết rồi, chú chỉ biết như thế thôi, đám già các chú đều là người hiềm nghi, chuyện này chỉ có thể dựa vào các cháu."

Lạc Văn Chu nhìn thật sâu vào mắt ông một cái, lái xe vào sân Cục công an, chu đáo đưa Lục Hữu Lương đến dưới lầu chỗ phòng làm việc.

Cho đến khi nhìn thấy anh lái xe đi rồi, Lục Hữu Lương mới thở dài khe khẽ, sờ túi áo khoác – trong đó có một thiết bị nghe trộm mini đã hết pin.

133. Quyển 5 - Chương 4: Edmond Dantès 4

"Chỉ có máu mới gột được vết bẩn trên danh dự." – Trích Bá tước Monte Cristo.

Nửa tháng sau.

Lang Kiều viết "ngày 6 tháng 1" lên cuối nhật ký công việc, lơ đãng kiểm tra một lần lỗi chính tả, lại sửa năm viết sai – quý đầu mỗi năm, ngày tháng đều dễ thuận tay viết thành năm ngoái, chờ tới khi chẳng dễ gì tiếp nhận năm dương lịch này, lại phải bắt đầu làm quen với năm kế tiếp.

Đồng nghiệp bên cạnh khều cô một cái, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Kiều, anh thấy Tết âm lịch năm nay chắc là đi tong rồi. Ôi, vốn anh đang định về quê một chuyến."

"Về quê cái gì," Lang Kiều không ngẩng đầu lên nói, "Không nghỉ là tốt nhất, ví tiền đỡ bị tụi nhãi con nhà cô dì chú bác cào chảy máu, vả lại…"

Cô chưa dứt lời, cửa văn phòng đã mở ra.

Mọi người lập tức im lặng, Tiêu Hải Dương trong góc phòng ưỡn lưng quá thẳng, cả người gần như hòa làm một thể với bức tường trắng phía sau. Lang Kiều giật mình, phút chốc ngậm miệng.

Chỉ thấy Lạc Văn Chu và Đào Nhiên một trước một sau đi vào.

Trên mặt Lạc Văn Chu là vẻ nghiêm túc trăm năm chưa chắc xuất hiện một lần, anh bỏ xấp tài liệu trong tay lên bàn làm việc của Lang Kiều, ra hiệu phát, sau đó hết sức máy móc mở miệng.

"Ngụy Triển Hồng để đạt được mục đích bất hợp pháp, đã mượn các nơi tiêu tốn cao cấp như Tổ Ong chứa chấp tội phạm truy nã, làm giả phi pháp hàng loạt giấy tờ thân phận, tình nghi dính đến nhiều vụ mưu sát, mua bán và tàng trữ súng ống phi pháp, tổ chức và lãnh đạo các tổ chức có tính chất xã hội đen, hiện tại một loạt người hiềm nghi liên quan đã chính thức bị bắt giữ, chờ tiến thêm một bước điều tra xét xử, trình lên viện kiểm sát." Lạc Văn Chu dừng lại, đảo ánh mắt qua mặt mọi người, dừng lại giây lát ở Tiêu Hải Dương, tiếp tục, "Một trong những kẻ tình nghi Lư Quốc Thịnh, cũng chính là một trong các chủ mưu vụ án quốc lộ 327 năm xưa, đã khai nhận sự thật tội ác của hắn năm đó, để thoát tội, hắn đã vu oan hãm hại và mưu sát viên cảnh sát hình sự Cố Chiêu."

Tiêu Hải Dương thở ra một hơi thật dài, nếm được mùi máu tươi trong miệng mình.

"Vụ án treo lơ lửng năm đó, hiện giờ rốt cuộc có manh mối mới, cho nên trong cục quyết định, chính thức khởi động lại cuộc điều tra vụ cháy Cung La Phù mười bốn năm trước, vẫn do đội trinh sát hình sự chúng ta dẫn đầu, đồng nghiệp các ngành khác sẽ toàn lực phối hợp. Mấy ngày nay tôi đã mở lại hồ sơ vụ án năm đó, nhưng mọi người cũng thấy rồi đấy, trước mắt chúng ta chỉ có tí tẹo thông tin như vậy, muốn nhiều hơn thì còn cần đi điều tra lần nữa."

Trong văn phòng vang lên tiếng nhỏ giọng bàn luận, lật lại án cũ, phúc thẩm án cũ, đây là hai việc gây đau đầu nhất, có thể so sánh với cơm sống cần nấu lại – thời gian qua đi mọi thứ đổi thay, mùi vị chẳng còn ngon lành gì.

"Tôi biết," Lạc Văn Chu gõ bàn ra hiệu cho mọi người trật tự, "Mười mấy năm qua đi, vật chứng đã sớm chôn vùi, đương sự và nhân chứng chưa chết thì cũng đi rồi, rất khó để điều tra, khoảng thời gian tới có khả năng mọi người sẽ phải đi công tác xa, không chừng còn có nguy hiểm, không khéo Tết âm lịch mỗi năm một lần sẽ phải đón ở phòng trực ban. Mùa đông khắc nghiệt, ngày vừa ngắn vừa lạnh, người ta đều ôm thiết bị sưởi ấm lướt web giải trí, hễ không có việc thì chẳng ai muốn đi làm hít gió Tây Bắc – về mặt này, tôi là một 'vua ngủ' bị ung thư lười nhiều năm, tương đối có tư cách thay mặt mọi người lên tiếng."

Lạc Văn Chu tương đối có thể tự dìm mình, dám thếp một mét vuông vàng lên mặt mình, cũng sẵn lòng lấy mình ra đùa, câu này khiến mọi người bật cười, bản thân anh lại không cười: "Đương sự qua đời đã nhiều năm, nói ra cũng chẳng ai biết Cố Chiêu này là ai, sau khi chết ngay cả một thân thuộc trực hệ cũng không có, càng không có ai chặn trước cổng Cục công an chờ đòi lại sự công bằng cho ông ấy. Điều tra vụ án này không có áp lực, không có động lực, cuối cùng tốn sức tra xong, trừ mấy đồng tiền tăng ca ngày lễ ra, khả năng cũng chẳng thưởng bao nhiêu. Không còn ai chẳng màng quan tâm hơn thua hơn người chết, người đã chôn dưới đất, thân phận là phạm nhân hay liệt sĩ, chắc cũng chẳng ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của ông ấy…"

Lạc Văn Chu nặng nề đảo ánh mắt qua văn phòng nhờ lấy ánh sáng tốt mà sáng trưng: "Nhưng các bạn, Cung La Phù đã cháy, Cố Chiêu đã chết, mà chúng ta vẫn phải sống tiếp ở đây. Chúng ta sống ở nơi như thế nào? Nếu thị phi bất phân không ai quản, trắng đen đảo lộn không ai màng, các bạn cảm thấy ăn tết còn vui vẻ gì không?"

"Đào Nhiên làm báo cáo vắn tắt, chuẩn bị khởi công!"

Mọi người lặng ngắt như tờ quay về chỗ, cả văn phòng nhất thời chỉ còn lại tiếng lật giấy.

Đào Nhiên chờ mọi người tiêu hóa xong một chút thông tin có hạn, mới mở miệng: "Cung La Phù, còn gọi là Bờ Phải Sông Seine, lúc ấy là một club lớn do trong nước và nước ngoài hùn vốn. Cổ đông lớn đến từ nước ngoài, sợ rằng rất khó điều tra, cổ đông trong nước thì là một công ty đầu tư tên 'Sự Thông', đã giải thể từ lâu, khi đó không có nghiệp vụ gì, cơ bản là công ty rỗng, đại diện pháp nhân của công ty đã không còn tồn tại này trùng hợp là 'cố vấn' của Ngụy Thị – cũng chính là kẻ chúng ta chặn ở Long Vận Thành, nhưng đến tận bây giờ, Ngụy Triển Hồng vẫn không chịu thừa nhận 'Cung La Phù' từng là sản nghiệp của hắn."

"Trong vụ cháy Cung La Phù, tổng cộng có hai mươi sáu người thiệt mạng, mấy chục người khác bị thương, thiệt hại rất nặng. Một người chứng kiến sau khi chạy ra đã khai là Cố Chiêu lỡ tay ngộ sát quản lý, là đầu sỏ gây ra vụ cháy Cung La Phù. Nhân chứng mục kích quan trọng này chính là nội ứng đêm đó nhận lệnh dẫn Cố Chiêu vào Cung La Phù, biệt danh 'Lão Xỉ Than', tên thật 'Doãn Siêu', nam, dân tộc Hán, năm nay năm mươi sáu tuổi, quê quán ở bản địa, sau vụ cháy Cung La Phù đã cắt đứt liên lạc với chúng ta, rời khỏi Yến Thành nhiều năm rồi."

"Ngoại trừ Lão Xỉ Than, các nhân chứng còn lại tổng cộng có sáu, ba làm nghề nội ứng, ba người khác là thương nhân khai rằng từng bị Cố Chiêu tống tiền – không một ngoại lệ, mấy người này đều đã mai danh ẩn tích, tôi tìm trên mạng nội bộ thấy đã chết hoặc đi nước ngoài rồi."

Lạc Văn Chu: "Lão Xỉ Than quê quán ở bản địa?"

Đào Nhiên: "Đúng, một trong các thị trấn thuộc thành phố ta, người thị trấn Nam Loan huyện Nam Loan."

"Tôi đã mời một số đồng nghiệp của Cố Chiêu ở Cục công an năm ấy, họ sẽ lục tục đến, hãy chuẩn bị hỏi chuyện; ngoài ra, Đào Nhiên, liên hệ với đồn công an Nam Loan, tra xem Lão Xỉ Than còn thân thích ở bản địa không, nếu lão còn sống, cần phải tìm được, người này rất quan trọng – còn nữa, đừng gửi gắm hi vọng vào một người, những người đã đi nước ngoài cũng mau chóng thử tiếp xúc."

Cả đội hình sự phản ứng hết sức mau lẹ, lập tức chia nhau hành động.

Tiêu Hải Dương: "Đội trưởng Lạc, em sẽ đi Nam Loan điều tra Lão Xỉ Than này."

Lạc Văn Chu nhìn cậu một cái, phát hiện cổ cậu như ẩn như hiện gân xanh, nếu không phải khoác da người, chỉ sợ đã nhe răng nanh, hận không thể xé thịt nhai xương Lão Xỉ Than rồi.

"Không," Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm nói, "Để Đào Nhiên đi, chú đi hiệu suất trao đổi quá thấp."

Đào Nhiên lập tức hiểu ý nhấc điện thoại gọi cho đồn công an Nam Loan.

Tiêu Hải Dương vội nói: "Đội trưởng Lạc, em…"

Lạc Văn Chu giơ tay cắt ngang, xách cổ áo cậu lôi vào văn phòng mình, thấp giọng hỏi: "Hôm đó là ai đưa vụ học sinh trường trung học Dục Phấn đi bụi lên Cục công an, chú điều tra được rồi à?"

Tiêu Hải Dương cố gắng định thần lại: "Phải… em đã đi tìm người phụ trách để tìm hiểu, người báo là một cảnh sát nhân dân trẻ mới đi làm chưa bao lâu dưới tay anh ta, hỏi gì cũng không biết, em đã điều tra qua bối cảnh, không thấy có vấn đề gì."

Lạc Văn Chu gật đầu: "À."

Tiêu Hải Dương: "Đội trưởng Lạc, anh để em…"

"Chú gọi Lang Kiều, đi điều tra giúp anh một việc khác rất quan trọng." Lạc Văn Chu cắt ngang, ghé vào tai cậu thì thầm, "Đi điều tra tình hình sửa chữa thiết bị theo dõi mấy năm gần đây, là vị lãnh đạo nào phê chuẩn, tìm công ty nào, công nhân sửa chữa là ai, người phụ trách là ai."

Tiêu Hải Dương ngớ ra.

"Trong vụ án chú Cố của chú, rốt cuộc là ai ở sau lưng hãm hại ông ấy, lúc đó là nội ứng nào bán đứng ông ấy, đều không phải là vấn đề then chốt, chú hiểu chứ?" Lạc Văn Chu nhấn từng chữ, "Mau lên."

Tiêu Hải Dương cắn răng, nhanh chóng gật đầu một cái, quay người đi.

Đào Nhiên đang chuẩn bị chào Lạc Văn Chu một tiếng rồi đi Nam Loan, phía trước gặp ngay một người quen đường quen lối đi vào văn phòng.

Đào Nhiên sửng sốt: "Phí Độ? Sao hôm nay em đã đến?"

"Em cùng thầy hướng dẫn đến phối hợp điều tra," Phí Độ quan sát anh một chút, tiện tay rót một ly cà phê nóng trong máy pha cà phê, mượn hoa hiến Phật đặt trước mặt anh, "Anh Đào Nhiên, sao mới vài ngày không gặp anh đã tiều tụy đi rồi? Không thể được đâu."

Đào Nhiên còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy trong văn phòng không đóng cửa của Lạc Văn Chu vọng ra một tiếng ho trầm bổng, hình như có người cảm thấy không hài lòng lắm với thứ tự thăm hỏi trước sau của sếp Phí.

Đào Nhiên: "…"

Mấy hôm nay đang là cao điểm đặt vé về quê Tết âm lịch, Đào Nhiên mới từ chối lời đề nghị đặt vé giúp mình cùng nhau về nhà của Thường Ninh, không riêng người tiều tụy, lòng cũng rất tiều tụy, thật sự chẳng rảnh mắt nhìn hai người họ, lập tức uể oải xua tay: "Em tránh xa anh ra, bớt ra vẻ trước mặt anh, là anh khỏe lắm rồi."

Phí Độ bị ghét bỏ chẳng lấy làm giận, nở nụ cười, quay người đi vào văn phòng Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu đã sớm dỏng thẳng tai, song còn làm bộ làm tịch, nghe thấy tiếng bước chân tới gần cũng không ngẩng đầu lên, tựa hồ rất bận rộn.

Phí Độ không khách sáo cầm ly của anh, ngón tay lướt nhẹ một vòng trên mép ly, sau đó dừng ở chỗ hơi đọng nước, nâng mí mắt lên như cười như không nhìn Lạc Văn Chu, ngay trước ánh mắt chăm chú của Lạc Văn Chu nếm thử ly nước, đánh giá: "Trà pha đặc quá!"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh cần một Khẩn Cô Chú hàng yêu trừ ma!

Đội trưởng Lạc hơi mất tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, "vờ đứng đắn" hỏi: "Có chuyện gì?"

"Đã có một chút manh mối về người anh nhờ tôi điều tra." Phí Độ liếc qua một phòng người không hề che chắn sau lưng, rút một cái túi đựng hồ sơ kẹp dưới cánh tay.

Trong túi đựng hồ sơ có mấy tấm ảnh chụp màn hình, hẳn là chụp từ đoạn phim quay bằng máy bay hôm bắt Lư Quốc Thịnh ở công viên sinh thái.

Đó là một người đàn ông trung niên mặt mũi chẳng có gì đặc biệt, vóc dáng không đẹp, tóc húi cua, mắt hí, da ngăm đen, bất luận là cách ăn mặc hay tướng mạo, xen lẫn trong một nhóm thôn dân làm việc nặng đều không hề gây chú ý: "Anh có thể đưa ảnh cho Lư Quốc Thịnh xem người này có phải chính là 'A13' hay không."

Lạc Văn Chu vội vàng vứt đi "bản thân" xấu xa, trang bị "siêu ta" yêu nghề kính nghiệp, tiến vào trạng thái nghiêm túc thực sự.

Phí Độ vòng đến cạnh bàn làm việc của anh, dùng lưng chặn các ánh mắt nhìn vào cánh cửa mở rộng.

"Tôi đã đến thôn ấy hỏi qua, người dân bản địa hôm đó có mặt cho tôi biết, có người dân trong thôn vừa vặn sửa nhà, người này tự xưng là nhân viên giao hàng mới của công ty vật liệu xây dựng, kéo một xe gạch men tới, vô cùng tự nhiên." Phí Độ nói, "Lúc ấy hắn mượn danh đánh bài với một nhóm người dân ở gần cây xăng, trà trộn trong đó giám sát hướng đi của 'chó chăn cừu'. Thiết bị theo dõi trước cửa phòng 'chó chăn cừu' bị xâm nhập, dưới bệ cửa sổ còn có máy nghe trộm, nếu lúc ấy chúng ta chậm một bước, hắn cũng có thể lập tức diệt trừ 'chó chăn cừu'."

Lạc Văn Chu nhíu mày: "Hắn theo dõi chó chăn cừu, có thể đề phòng đám kia chó cùng rứt giậu nổ công viên sinh thái, nhưng chưa hẳn có thể cam đoan Lư Quốc Thịnh không chết? Sống trong công viên sinh thái ấy toàn là tội phạm truy nã, trên tay mỗi kẻ đều có không chỉ một mạng người, một mệnh lệnh từ xa là có thể bảo chúng xử lý Lư Quốc Thịnh."

Phí Độ không lên tiếng, khóe môi mỉm cười nhìn anh, Lạc Văn Chu ngớ người, sau đó lập tức hiểu ra: "Ý cậu là, trong công viên sinh thái đó cũng có người của họ!"

Phí Độ: "Tôi đoán là người tiếp xúc với Lư Quốc Thịnh nhiều nhất, anh cảm thấy sao?"

Lạc Văn Chu đứng bật dậy: "Thẩm vấn Chột Mắt."

Lạc Văn Chu hấp tấp nhấc chân đi ngay, chốc lát sau lại nghĩ tới điều gì, quay đầu lao về phòng họp, kéo tay Phí Độ: "Cậu khoan đã."

Trước mắt họ đang phải đối mặt với ít nhất hai thế lực, một là bọn Ngụy Triển Hồng, và một nhóm nấp trong đây, thần thông quảng đại mà không gây chú ý, nhóm này dường như muốn lật lại bản án cũ, kết thúc với "đám người kia", mục tiêu tựa hồ nhất trí với cảnh sát.

Nhưng Lạc Văn Chu không tự chủ được liên tưởng đến mấy vụ án lớn suốt một năm qua – trong vụ án nhà họ Tô lừa bán bé gái, rốt cuộc là ai đem cách thức gây án và "chữ ký độc đáo" của Tô Tiểu Lam năm xưa tiết lộ cho Tô Lạc Trản, dụ con bé đi bắt chước? Trong vụ án Chu Tuấn Mậu, rốt cuộc là ai đem lý do thật sự khiến tài xế gây tai nạn Đổng Càn lái xe tông người ta tiết lộ cho Đổng Hiểu Tình? Và "Gửi Lời Thăm Shatov" thần bí trong vụ án Phùng Bân bị giết… Còn có "Người Đọc Diễn Cảm" luôn báo trước vụ mưu sát thông qua app đọc sách bí ẩn.

Nhớ lại từng vụ án, tựa hồ đều có bóng dáng thế lực thần bí này, mà cái bóng này bao phủ trên người sự âm u lạnh lẽo và mùi máu tanh khó nói thành lời.

Họ hai lần đổi băng theo dõi trong Long Vận Thành, vạch trần Ngụy Triển Hồng, đồng thời cũng chứng minh những người thần bí này đã sớm nhận ra động tác mờ ám của Phí Độ.

Phí Độ nghiêng đầu: "Hửm?"

"Cậu chờ tôi ở đây," Lạc Văn Chu nghiêm túc nói, "Bắt đầu từ bây giờ không được hành động đơn độc, bất kể muốn đi đâu, bất kể muốn làm gì, nhất định phải cho tôi biết."

Phí Độ suy nghĩ một chút, ghé sát vào tai anh.

Đương khi Lạc Văn Chu cho rằng hắn có việc gì quan trọng phải bí mật nói với mình, chuẩn bị rửa tai lắng nghe, thì cảm thấy mặt bị chạm nhẹ – Phí Độ mượn tư thế mờ ám này hôn má anh một cái.

Lạc Văn Chu: "…"

Tên này không có điều kiện cũng phải sáng tạo điều kiện để sàm sỡ anh!

Phí Độ nhìn theo Lạc Văn Chu lao ra với vẻ mặt "hãy đợi đấy", nụ cười vẫn chưa mất đi, điện thoại chợt rung, có người gửi cho hắn một tin nhắn: "Anh đã nói nếu em muốn cho một số người phải trả giá đắt, có thể trực tiếp gọi đến số điện thoại này."

Phí Độ nhíu mày – Vương Tiêu?

134. Quyển 5 - Chương 5: Edmond Dantès 5

Phí Độ gọi điện lại, bên kia truyền đến giọng thiếu nữ sợ hãi: "A lô…"

"Là anh đây," Phí Độ ngồi xuống bên cửa sổ, "Em bây giờ đã quyết định tìm anh sao?"

Vương Tiêu chần chừ một lúc lâu, mới nói nhỏ có phần khó khăn: "Chuyện ở trường, em… em có bằng chứng."

Phí Độ dựa bệ cửa sổ, máy sưởi của văn phòng áp vào lưng, hắn không hề mở miệng gặng hỏi bằng chứng là gì, cũng không lên tiếng, hô hấp cũng rất thấp, im lặng chờ cô bé tự nói ra.

Vương Tiêu như tuýp kem đánh răng hết sạch bị bóp móp, dùng hết sức lực mới nói ra được mấy chữ: "Là… quần, quần áo… quần áo khi đó, em chưa giặt…"

Phí Độ im lặng thở dài: "Em đang ở đâu, anh sẽ cho người đến đón em."

Vương Tiêu đáp khẽ một tiếng như muỗi kêu: "Em ở nhà chờ."

"Vương Tiêu," Trước khi cô bé cúp máy, Phí Độ nói một câu dịu dàng mà không mất đi sức mạnh, "Em có thể cho anh biết tại sao em đột nhiên đưa ra quyết định này hay không?"

Vương Tiêu trầm mặc hồi lâu: "Em sắp đi nước ngoài rồi."

Từ ngày bị bắt vào đây "Chột Mắt" đã biết, mình lần này là trốn kiếp nạn, dù ngậm miệng không nói một lời, chuyện trước kia làm đã đủ để hắn nhẹ nhất là không hẹn ngày về, hoặc hơn nữa.

Bởi vậy hắn cũng khá phối hợp, chẳng cần lãng phí nước bọt đã khai hết với Lạc Văn Chu.

"Tôi không muốn giết Lư Quốc Thịnh," Chột Mắt nói, "Anh cảnh sát, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, lúc ấy tôi còn mang cơm cho hắn mà. Chỗ chúng tôi có quy định, một kẻ làm lộ căn cứ, thì mọi người ở cùng phải chịu liên lụy, cho nên họ mới đều hận Lư Quốc Thịnh, vừa nghe nói hắn có thể bị lộ, không đợi bên trên lên tiếng đã tự động trói hắn lại, chỉ chờ đẩy ra chịu tội. Nhưng tôi thì khác, tôi trượng nghĩa, mẹ kiếp tôi không phải là loại người đó…"

"Vậy anh là loại người nào? Đức Mẹ Maria à?" Lạc Văn Chu lạnh lùng cắt ngang hắn, "Bớt dùng trò này đi, còn nói nhảm coi chừng tôi cho xơi kẹo đồng."

"Chột Mắt" bĩu môi, vai sụp xuống, ấp úng một lúc rồi thành thật khai ra: "… Họ đáp ứng sẽ đưa tôi đi."

Lạc Văn Chu ngẩng lên: "'Họ' là ai? Đáp ứng đưa anh đi đâu?"

"Chạy khỏi căn cứ," "Chột Mắt" thở dài, thấp giọng nói, "Đi nước ngoài, hoặc đến một nơi không ai biết – A13 nói thế, tôi biết trong công ty có rất nhiều người của họ. Anh đừng hỏi tôi lão đại của họ là ai, tôi ngay cả lão đại của mình là ai cũng tận đến lần này bị bắt mới biết, mẹ nó chứ đám 'đại nhân vật' đó đều nấp kín như chuột vậy. Tôi đã chịu đủ cuộc sống đó rồi, đôi khi tôi cảm thấy cũng chẳng khác gì với bị các anh tống vào tù, không chắc khi nào sẽ làm kẻ chết thay gánh tội cho ai."

Lạc Văn Chu nghe thế ngờ ngợ một lúc – điều này không giống lắm với phỏng đoán trước đó của anh.

Tuy thế lực thứ ba thần bí này không từ thủ đoạn, song chỉ xét mục đích bắt Lư Quốc Thịnh, làm lộ căn cứ, thì mục tiêu là giống cảnh sát, anh vốn tưởng đây là vai diễn tương tự với "cảnh sát nghĩa vụ" hoặc "kẻ báo thù", thậm chí Tiêu Hải Dương còn từng nghi ngờ "có liên quan với Cố Chiêu", nhưng bây giờ nghe… ngược lại giống như là một bọn với đám Ngụy Triển Hồng, chẳng qua sau đó nội chiến mà thôi.

Mấy tập đoàn tội phạm bây giờ nội chiến, đều bắt đầu thịnh hành lợi dụng cảnh sát?

Lạc Văn Chu hỏi tiếp: "Các anh giao hẹn như thế nào?"

"Họ yêu cầu, nếu có người báo cho chúng tôi xử lý Lư Quốc Thịnh, bất luận thế nào tôi cũng phải giữ mạng hắn lại, chỉ cần để hắn còn thở là được, về phần tàn phế hay trọng thương đều mặc xác, đến lúc ấy sẽ có người tiếp ứng, đưa chúng tôi đến nơi an toàn trước."

Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới: "Nơi an toàn ở đâu?"

"Chột Mắt" nghe hỏi bật cười: "Anh cảnh sát, nhận tiền làm việc, nhận tiền trước hay làm việc trước thì phải xem là ai cầu ai, chuyện này là tôi cầu người ta, tôi phải làm ổn thỏa việc người ta giao mới có thể có 'thu hoạch', trước đó họ không thể tin tưởng tôi, cũng không thể cho tôi biết sẽ đưa tôi đến đâu… Nhưng tôi chưa kịp làm gì thì đã bị các anh bắt vào đây. Tôi còn nghĩ A13 kia là cảnh sát trà trộn vào nằm vùng lừa tôi chứ – ha ha, bây giờ tôi đến nơi đây rồi, nói thế nào nhỉ, nơi đây cũng là một 'địa điểm an toàn', ít nhất ở đây ban đêm tôi có thể ngủ ngon, chẳng cần đề phòng nửa đêm có người vào đâm cho một nhát."

Khi Lạc Văn Chu thẩm vấn xong "Chột Mắt", nặng nề suy nghĩ đi ra, trông thấy Phí Độ đang chờ anh ngay cửa.

"Vương Tiêu đến rồi." Phí Độ ngắn gọn nói cho anh biết.

Lạc Văn Chu vẫn chưa định thần lại từ tin tức Chột Mắt tiết lộ, lập tức sửng sốt.

"Tôi mới gọi điện cho phụ huynh cô bé, cũng tìm một nữ cảnh sát bầu bạn rồi," Phí Độ nghiêm túc nói, "Nhưng việc này rất không bình thường, hôm trước tôi để lại số điện thoại cho Vương Tiêu, kỳ thật chỉ để an ủi cô bé. Tính cách do những gì trải qua trong quá trình trưởng thành và hoàn cảnh gia đình tạo ra, rất khó bị người ngoài dùng dăm ba câu ảnh hưởng, dù thay đổi cũng là một quá trình dài lâu, trong một lúc chưa thể đào thoát được gông cùm xiềng xích quan niệm cố hữu. Loại nữ sinh như Vương Tiêu, từ nhỏ thiếu quan hệ thân thiết, quen bị xem nhẹ, cực kỳ nhạy cảm với ánh mắt người khác, không phải kiểu dám đứng ra vì bản thân, đặc biệt là khi vết thương còn chưa lành."

"Vậy nguyên nhân là gì?"

Phí Độ nhíu mày: "Vương Tiêu nói mình chuẩn bị đi nước ngoài rồi."

Hắn cau mày, Lạc Văn Chu vô thức nhíu mày theo hắn, định thần lại, anh giơ một ngón tay đè ấn đường Phí Độ, tách hai hàng lông mày ra, hỏi: "Nhà cô bé đào đâu ra tiền, liệu có khả năng là nhà trường hoặc phụ huynh học sinh dính líu muốn dàn xếp êm xuôi hay không?"

Phí Độ bị anh đẩy hơi ngửa ra sau, có phần bất đắc dĩ, biểu cảm lại dịu đi theo đó: "Vừa nhận tiền dàn xếp của người ta, đã lập tức đến Cục công an báo án à?"

"Nếu là tôi, tôi sẽ làm thế, lừa tiền quân khốn nạn, lại bắt quân khốn nạn gọi mình là ba." Lạc Văn Chu bông đùa bá vai Phí Độ, đẩy hắn đi về phía trước, "Xảy ra vụ này, Vương Tiêu muốn chuyển trường là rất bình thường, vấn đề duy nhất chính là tiền – chuyện nào trong đây khiến cậu cảm thấy không đúng?"

Phí Độ ghé vào tai anh hạ giọng nói: "Tôi vốn định trả thay cô bé chi phí đi du học này, đợt trước đã báo cho người của quỹ, nhưng còn chưa kịp tiếp xúc."

Lạc Văn Chu híp khóe mắt, quay đầu lại nhìn Phí Độ.

"Bị người ta giành trước – có người đang chú ý chặt chẽ vụ án này, hơn nữa đang làm chuyện giống tôi," Phí Độ thì thầm, "Nhớ lại một chút, anh không cảm thấy lần này chúng ta có thể bắt được Lư Quốc Thịnh, xét đến cùng là do Vương Tiêu chỉ ra ngày 6 tháng 11 Lư Quốc Thịnh từng gặp mặt Ngụy Văn Xuyên ở Long Vận Thành à?"

Nếu không có manh mối quan trọng này, cha con Ngụy Văn Xuyên và Ngụy Triển Hồng vẫn có thể giảo biện.

Nếu không có manh mối này, cảnh sát thậm chí không tìm đến "Tổ Ong", càng không thể lần theo đó tìm được chúng ở "căn cứ" "công viên sinh thái". Chỉ sợ chờ bọn họ chậm chạp điều tra được manh mối khác, thì giòi trên xác Lư Quốc Thịnh đã hóa ruồi hết rồi.

Các em học sinh hôm đó tham gia bữa tiệc sinh nhật Ngụy Văn Xuyên, không ai biết chi tiết vụ án Phùng Bân bị mưu sát.

Mà mấy học sinh từng vì đi cùng Phùng Bân bị cảnh sát cho xem chân dung Lư Quốc Thịnh hỏi qua, cũng sẽ không được mời đến bữa tiệc riêng của Ngụy Văn Xuyên – đây vốn nên là hai đường thẳng song song không dính dáng đến nhau, chỉ bởi một đoạn Vương Tiêu nghe lén được trong nhà vệ sinh mà bị liên hệ lại bằng xác suất sao chổi va vào Trái Đất.

Lạc Văn Chu khựng bước: "Đi."

Một tiếng sau, Lạc Văn Chu và Phí Độ đến trường trung học Dục Phấn, thông qua giáo viên, tìm mấy nữ sinh mà Vương Tiêu nói đến hỏi chuyện.

Do vụ bê bối kinh thiên động địa này, trường không thể không nghỉ một tháng để điều tra, gần đây mới đi học lại, không ít học sinh đều chuyển trường, các bậc phụ huynh tập thể yêu cầu rút học phí. "Chị đại" Lương Hữu Kinh lúc trước hống hách ngang ngược như thành một người khác, môi khô nứt nẻ, mặc áo khoác đồng phục không vừa người, như một con bé nhà quê quấn bao tải, nữ sinh đi như gió trong hành lang, vừa đi vừa trang điểm như chỉ là một ảo ảnh vậy.

Lạc Văn Chu không thừa lời nhiều: "Hôm Ngụy Văn Xuyên tổ chức sinh nhật mời các em đi ăn, còn nhớ mấy đứa em về trường lúc nào không?"

Mấy nữ sinh mù tịt nhìn nhau, một con bé đánh bạo nói: "Hình như bọn em không về trường."

"Sau đó không phải đi KTV sao?"

"Đúng, bọn nó mang theo rượu, uống quá chén, thuê phòng ở KTV luôn."

Vẻ mặt giáo viên kế bên đã khó coi vô cùng – học nội trú ra vào chỗ ăn chơi, say rượu còn qua đêm bên ngoài không về, vậy mà nhà trường không quản.

"Khả năng Vương Tiêu nói dối là không lớn, một cô bé bình thường, bảo đi lừa cảnh sát thì hơi miễn cưỡng, lỡ như bị phát hiện, ngược lại càng dễ làm lộ bản thân." Lạc Văn Chu cho mấy nữ sinh xám xịt đi về, quay đầu nói với giáo viên trực ban vẻ mặt cứng đờ, "Phiền liên hệ với phòng bảo vệ, xem băng theo dõi tháng 11 của tòa nhà dạy học có còn không."

Băng theo dõi của trường bình thường giữ lại năm mươi ngày, có điều gần đây liên tục xảy ra chuyện, để tiện điều tra, những đoạn vốn nên xóa vẫn không dám động vào. Băng theo dõi hôm ấy nhanh chóng được mở ra, đang là ngày nghỉ, cả tòa nhà dạy học vắng tanh, vô cùng yên tĩnh.

Trong ống kính Vương Tiêu một mình ra khỏi lớp học, đến nhà vệ sinh.

"Chờ đã," Phí Độ đột nhiên nói, "Ở đây có người."

Giáo viên trực ban đi theo cơ hồ bị câu này dọa nổi da gà, nhìn kỹ lại, chỉ thấy đầu cầu thang khuất nẻo trong góc camera có một người phụ nữ trung niên trông như lao công nấp ở đó.

Giáo viên kia buột miệng nói: "Người… người này hình như không thuộc trường chúng tôi!"

Lạc Văn Chu: "Thầy xác định?"

Giáo viên trực tựa hồ muốn trốn tránh trách nhiệm, vội nói: "Thực sự không phải trường chúng tôi, ngày nào tôi cũng tuần tra tòa nhà dạy học, lao công tôi đều biết hết, không có người này!"

Chỉ thấy người phụ nữ trung niên ấy đi theo Vương Tiêu vào nhà vệ sinh, trước tiên tra xét bốn phía một vòng, xem gần đó có ai không, lại thò đầu vào nhà vệ sinh nhìn thoáng qua, đại khái là xác định Vương Tiêu đã vào phòng vệ sinh chưa, kế tiếp lấy thứ gì đó trong túi quần rồi đi vào.

Sau thời gian chừng mấy câu nói, người phụ nữ trung niên ra khỏi nhà vệ sinh, sụp mũ xuống, mau chóng đi mất.

Một lúc lâu, Vương Tiêu tựa hồ hơi căng thẳng đi ra, do dự về lớp, thoạt tiên vịn cửa sau lớp học nhìn cả buổi, xác định không có ai bên trong mới thở phào nhẹ nhõm mở cửa đi vào.

"Vương Tiêu không nói dối," Phí Độ dừng đoạn phim ở cảnh cô bé vịn cửa kính lớp học, "Em ấy quả thật nghe thấy tiếng đám con gái bắt nạt mình nói chuyện, anh xem chỗ này, cô bé lo lắng đụng phải đối phương trong lớp, mới có động tác này – hẳn là thiết bị ghi âm và phát chất lượng khá cao."

Lạc Văn Chu lấy điện thoại ra, gửi ảnh người phụ nữ trung niên trong đoạn băng cho đồng nghiệp: "Tra sơ danh tính người này."

Lúc này, Đào Nhiên đã rất có hiệu suất dẫn người tới huyện Nam Loan.

Ở xung quanh Yến Thành, Nam Loan rõ ràng thuộc về khu vực phát triển sau, còn không ít nhà ổ chuột và thôn trong thành phố, đang trong quá trình thay hình đổi dạng, tháo dỡ lộn xộn, đường cũng gồ ghề. Viên cảnh sát nhân dân đồn Nam Loan ra đón, hết sức nhiệt tình dẫn đường cho họ: "Doãn Siêu mà các anh nói, hộ khẩu còn ở chỗ bọn em, người thì dọn đi lâu rồi, khi nãy em đã hỏi đại khái, lúc nhà cũ giải tỏa ông ta cũng không về, em trai Doãn Bình cầm giấy ủy quyền nhận tiền tay."

Đào Nhiên không ngờ sẽ tìm được manh mối về "Lão Xỉ Than" dễ dàng như vậy, vội hỏi: "Tức là người này vẫn còn liên lạc với anh em mình?"

"Không có," Viên cảnh sát nhân dân kia nói, "Lãnh đạo, anh đoán thế nào, sáng sớm nhận được điện thoại của các anh, em đã đến nhà hỏi, kết quả là người tên Doãn Bình này cứ ậm à ậm ừ, né né tránh tránh, em liền cảm thấy không bình thường, tra hỏi mới biết giấy ủy quyền kia căn bản là ngụy tạo, chỉ để độc chiếm khoản đền bù của các cụ! Này, phía trước lái chậm thôi, đang sửa đường… Bị họ giải tỏa đến mịt mù chướng khí, gia đình ban đầu sống hạnh phúc trong căn nhà lụp xụp, bây giờ thì – chậc, cha mẹ không ra cha mẹ, con cái không ra con cái, anh chị em ruột vừa lớn lên, liền vì vài đồng tiền này mà mẹ kiếp suốt ngày chọi nhau như gà, bọn em gần đây ra ngoài chẳng có việc gì khác, chỉ toàn là vì mâu thuẫn này… Sắp đến rồi."

Gia đình Doãn Bình mới dọn khỏi nhà cũ, tạm thời ở nhà thuê, ba người sống chung, trong nhà lấy ánh sáng không tốt, tựa hồ cả lò sưởi cũng không có, hệt như hầm băng ẩm ướt lạnh lẽo vậy. Doãn Bình là em trai sinh đôi của "Lão Xỉ Than" Doãn Siêu, cũng năm mươi sáu tuổi, đốt nồi hơi ở một đơn vị, khuôn mặt gầy đét dài thượt, chi chít nếp nhăn tuổi tác, lộ ra sự sầu khổ không nói thành lời.

Đào Nhiên vừa gặp liền sửng sốt – hồ sơ tư liệu của "Lão Xỉ Than" ở Cục công an là từ hơn mười năm trước, song vẫn có thể nhìn ra chỗ tương tự trong ngũ quan với ông lão trước mắt, đúng thật là sinh đôi.

Làm việc thẹn với lòng, khi mở cửa nhìn thấy cảnh sát Doãn Bình biểu hiện hết sức e dè, vội vàng sai bà vợ sầu khổ y như mình bưng trà rót nước.

"Bị người ta điều tra ra vấn đề biết đã gây rắc rối rồi? Lúc ngụy tạo chữ ký của anh mình sao ông không nghĩ đến ngày hôm nay?" Viên cảnh sát nhân dân nghiêm mặt, "Việc này là trái pháp luật, ông hiểu không?"

Doãn Bình cúi đầu, không dám hó hé tiếng nào, đôi tay đặt trên đầu gối đeo bao tay bẩn lem nhem, bất an chà chà trên quần.

"Lần này chúng tôi đến đây, chủ yếu không phải truy cứu vấn đề này." Đào Nhiên dịu giọng, đặt thẻ công tác lên bàn.

Doãn Bình nhìn lướt qua thẻ công tác của anh, ngay cả động tác chà quần cũng dừng lại, toàn thân cứng đờ, sợ tới mức không biết nên làm thế nào.

"Doãn Siêu anh trai ông là nhân chứng quan trọng trong một vụ án của chúng tôi," Đào Nhiên nói, "Chúng tôi đang tìm ông ta, ông có phương thức liên lạc của ông ta không?"

Cằm Doãn Bình gần chạm đến ngực, lão khe khẽ lắc đầu.

Viên cảnh sát đồn Nam Loan nói: "Là không có hay không dám lấy ra? Ông có gan độc chiếm gia sản, không có gan nói chuyện với anh mình chứ gì? Loại người như các ông…"

Đào Nhiên khoát tay cắt ngang: "Doãn Bình, lần gần đây nhất ông liên lạc với Doãn Siêu là khi nào?"

Doãn Bình ngẩng lên nhìn Đào Nhiên, sau đó lại mau chóng trốn tránh ánh mắt anh, ngập ngừng hồi lâu: "Phải hơn mười năm rồi… Anh tôi nói mình ở Yến Thành đã đắc tội người ta, phải đi, mới đầu mẹ còn sống, lão còn hay gửi tiền về. Khoảng tám chín… mười năm trước, mẹ mất, chúng tôi cũng không liên lạc được với lão, tôi liền… tôi liền đến địa chỉ lão gửi tiền lần cuối để tìm."

"Ở nơi nào?"

"Tỉnh T," Doãn Bình nói, "Hỏi thăm khắp nơi, hơn nửa tháng mới tìm thấy. Lão trông rất giàu, sống cũng thoải mái, nhưng không muốn về, nói là kẻ thù quá lợi hại, về Yến Thành sẽ bị giết. Tôi dù sao… dù sao cũng chưa thấy kẻ thù của lão ở đâu, tức điên lên mắng 'Ông không về, coi như mẹ chưa từng đẻ ra ông, tên khốn quên nguồn cội, bất hiếu! Sớm muộn sẽ gặp báo ứng!'"

Doãn Bình ban đầu còn cẩn thận, tới mấy câu cuối chắc là nổi giận rồi, thái dương lồi gân xanh, gào lên khàn khàn.

Đào Nhiên khựng lại, nếu không phải tình cảm chân thật sợ rằng thực sự không diễn được giống như vậy: "Sau đó cũng không liên lạc nữa?"

"Còn gì để liên lạc, lão không còn là người nhà chúng tôi, có tư cách gì đến phân chia tài sản của các cụ?" Doãn Bình cứng cổ ngẩng đầu nhìn viên cảnh sát nhân dân vừa nói, "Tôi không làm trái pháp luật, tôi không sai!"

135. Quyển 5 - Chương 6: Edmond Dantès 6

Đôi mắt Doãn Bình ứ máu, mà sắc mặt lại trắng bệch, đôi môi khô khốc run rẩy không ngừng, hai má co giật mất tự nhiên.

Đào Nhiên đột nhiên mở miệng cắt ngang cuộc tranh cãi của viên cảnh sát với Doãn Bình, ánh mắt nhìn quét qua đôi tay đeo găng của lão, hỏi: "Sao ở nhà mà ông cũng đeo bao tay?"

Doãn Bình tựa hồ đang ở trong trạng thái căng thẳng, nghe tiếng lập tức cảnh giác nhìn Đào Nhiên, nhanh chóng nhỏ giọng nói: "Bị phỏng khi đốt nồi hơi."

Nói xong, giống như sợ Đào Nhiên không tin, lão cẩn thận kéo bao tay xuống một chút, cho các cảnh sát xem vết sẹo phỏng biến dạng trong lòng bàn tay, lại lập tức lấy tay về, tựa hồ tự xấu hổ vì đôi tay xấu xí, cúi đầu ngập ngừng nói: "Dù sao… lão không ra gì, tôi không thẹn với lòng."

Đào Nhiên thoáng cau mày, ngay sau đó ánh mắt thản nhiên nhìn quét một vòng căn nhà thuê cũ nát này – nhà nghèo nàn nhưng không thiếu hơi thở cuộc sống, nồi niêu chậu bát đầy đủ hết, trên bàn và ti vi cũ đều phủ vải thêu tay, màu nhạt, giặt rất sạch sẽ, hiển nhiên để gia đình sống tốt hơn, nữ chủ nhân đã dốc hết khả năng.

Trên bức tường bên cửa đối diện phòng khách dán không ít ảnh cũ, có ảnh một người, cũng có ảnh gia đình, bao quanh một tờ giấy khen kiểu cũ như sao vây trăng, trên giấy khen viết "Em Doãn Tiểu Long học kỳ 1 lớp 6 được bầu là học sinh ba tốt", trên một góc chặn một tấm ảnh bé trai khoảng chừng bảy tám tuổi, đánh má hồng, ôm một cây súng đồ chơi, nhìn ống kính cười chỉ thấy răng không thấy mắt đâu, chắc hẳn chính là "em Doãn Tiểu Long".

"Đây là con trai ông?" Đào Nhiên chỉ giấy khen và tấm ảnh trên tường hỏi.

Doãn Bình không ngờ anh sẽ hỏi việc này, hơi ngẩn người, mới ậm ừ gật đầu: "Ừ."

Đào Nhiên đi tới ghé sát vào ngắm tờ giấy khen tiểu học phát, tính từ thời gian chủ nhân tờ giấy khen lên lớp 6, cậu bé Doãn Tiểu Long năm ấy bây giờ cũng phải ngoài ba mươi rồi.

"Còn từng được khen thưởng, chắc thành tích học tập tốt lắm nhỉ?"

"Không tốt, từ nhỏ đến lớn chỉ được đúng một tờ giấy khen như vậy, chúng tôi dọn nhà cũng không nỡ vứt đi." Bà vợ như phông nền của Doãn Bình mở miệng, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, bà ta hết sức không quen, cúi đầu cạy da nứt trên ngón tay mình.

"Tên Doãn Tiểu Long phải không, đã kết hôn chưa?" Đào Nhiên mở miệng hỏi như tán gẫu, "Bây giờ anh ta đang làm gì?"

"Ừm, vẫn chưa có bạn gái, bằng cấp không tốt, điều kiện nhà chúng tôi cũng kém, nó vừa dốt vừa không giỏi ăn nói, người ta đều không thích." Người đàn bà nhỏ giọng nói, "Nó làm thuê ở cửa hàng 4S…"

Doãn Bình chợt thô lỗ cắt ngang: "Người ta chỉ thuận miệng hỏi, mà sao bà lắm lời thế?"

Người đàn bà co rúm lại, lúng túng không dám lên tiếng nữa.

Đào Nhiên cười với bà ta, lúc anh cười mang đến cảm giác như đắm mình trong gió xuân, luôn tự có khả năng tương tác dùng không hết: "Thế bác làm công việc gì?"

"Hai vợ chồng tôi chung một đơn vị," Ở trước mặt anh quả nhiên bà ta hơi thả lỏng, thấp giọng nói: "Ông ấy đốt nồi hơi, tôi thì dọn rửa trong căng tin."

"À, là đồng nghiệp," Đào Nhiên nghĩ một chút, lại hỏi, "Hai vị quen nhau qua công việc à, kết hôn đã bao nhiêu năm rồi?"

"Hơn ba mươi năm… sắp ba mươi hai năm rồi," Người đàn bà hơi ngượng ngùng cười, "Còn là do lãnh đạo đơn vị giới thiệu – hồi đó hai chúng tôi là 'vợ chồng công nhân viên', nghe còn rất dư dả, mấy năm nay đơn vị hiệu ích ngày càng kém, chúng tôi cũng sống tạm bợ theo… ừm… đồng chí cảnh sát, bác cả nhà tôi không về nữa rồi, lúc bà cụ còn sống, đã chính miệng nói phải cắt đứt quan hệ với bác ấy, nếu đã cắt đứt quan hệ, người lại không tìm được, ngôi nhà… ngôi nhà kia cũng không liên quan đến bác ấy, chúng tôi không thể tính là phạm pháp chứ?"

Doãn Bình quát to: "Được rồi, bà già ngu ngốc chẳng biết cái gì, bớt nói leo, đi nấu nước đi!"

Người đàn bà cúi đầu vâng một tiếng rồi ngậm miệng, lau tay lên tạp dề, xách ấm xuống bếp, hiển nhiên đã quen nhẫn nhục chịu đựng bị sai rồi.

Vợ chồng nghèo hèn, một nguyện đánh một nguyện chịu, cùng chung cuộc sống và công việc hơn ba mươi năm, có một con trai trưởng thành và còn ở chung, dù đơn vị như mặt trời sắp lặn, hai vợ chồng cũng không hề có ý định nghỉ việc.

Bảo thủ, an ổn, yếu đuối, giậm chân tại chỗ – là một gia đình điển hình hơi thủ cựu, so với cuộc sống của nội ứng chạy ở khu vực màu xám như "Lão Xỉ Than", thật sự không cùng một hành tinh, tựa hồ là bất luận thế nào cũng không nên có liên hệ gì.

Đào Nhiên im lặng thở ra một hơi, vừa vào cửa đã thình lình gặp một Doãn Bình quá giống Lão Xỉ Than, trong lòng anh đột nhiên trỗi lên cả đống hoài nghi có không, cơ hồ nghi ngờ "Lão Xỉ Than Doãn Siêu" chạy trốn không thành mạo danh em ruột trà trộn vào xã hội.

Hiện tại xem ra, ngược lại như là anh đã suy nghĩ hơi nhiều.

Nếu thật sự là như thế, cặp sinh đôi này chỉ ngoại hình giống nhau còn chưa đủ, sợ rằng còn phải có cảm ứng tâm điện, cấy ghép ký ức lẫn nhau, mới có thể mạo danh thế thân trong một đơn vị đã làm việc hơn ba mươi năm mà không để lộ một sơ hở.

Doãn Bình nhìn anh một cái: "Anh còn gì muốn hỏi không?"

"Được, vậy thì, phiền giúp tôi một việc – nhà các vị còn giấy tờ năm đó Doãn Siêu gửi tiền về không? Phong thư có địa chỉ gì đó cũng được, làm phiền cho chúng tôi mượn tham khảo." Đào Nhiên nghĩ ngợi một chút, lại hết sức uyển chuyển nói, "Ngoài ra, có thể ông ta đã liên lạc nhưng các vị đi làm hoặc bận việc khác không nhận được điện thoại. Để phòng ngừa vạn nhất, chúng tôi cũng phải theo trình tự sàng tra thư từ qua lại và lịch sử cuộc gọi gần đây của các vị…"

Doãn Bình gượng gạo nói: "Lão không hề liên lạc với chúng tôi."

Đào Nhiên bị cắt ngang cũng không nổi giận, chỉ mỉm cười nhìn lão.

Doãn Bình cứng đờ một lát, tựa hồ rốt cuộc tích đủ sức lực để đứng thẳng đi lại, chẳng rằng chẳng nói đi vào phòng ngủ bên cạnh tìm kiếm cái gì đó. Lát sau lão lấy ra một quyển sổ nhỏ bìa nhựa, chắc là dùng để ghi sổ sách, viết đầy củi gạo dầu muối bị cuộc sống bức bách, trong sổ kẹp rất nhiều thứ – thẻ điện thoại IC kiểu cũ, bưu thiếp kỷ niệm du lịch… Còn có một tấm vé xe lửa đã bấm lỗ.

"Tôi chỉ có cái này," Doãn Bình đưa vé xe lửa cho Đào Nhiên, nói, "Đây là cuống vé tàu chậm giữ lại lúc ấy khi tôi đến tỉnh T tìm lão. Những thứ lão gửi về… tôi không giữ lại một thứ nào hết, không còn là người nhà thì còn giả mù sa mưa làm gì?"

Anh em nhiều năm cắt đứt quan hệ, mẹ qua đời cũng không thèm về chịu tang, nghe quả thật chẳng có tình cảm gì, nếu Doãn Bình vẫn giữ lại phiếu gửi tiền của "Lão Xỉ Than" năm đó, thì còn có vài phần khả nghi, nhưng bây giờ…

Nhóm Đào Nhiên lại hỏi Doãn Bình về tung tích ông anh "Lão Xỉ Than" ở xứ khác, Doãn Bình vừa nhớ lại vừa nói, cũng không biết có chính xác hay không, thoạt nghe Lão Xỉ Than này như đã lang bạt kỳ hồ đi hơn một nửa Trung Quốc, không ở nơi cố định. Không có thu hoạch gì ở đây là chuyện trong dự kiến, tuy thất vọng song Đào Nhiên cũng chấp nhận kết quả này, thấy thật sự không hỏi được gì, họ đành phải chào Doãn Bình, chuẩn bị trở về tra kỹ lịch sử cuộc gọi của nhà họ Doãn, nếu quả thật không có vấn đề thì đến tỉnh T mà Doãn Bình nói để thử vận may.

Trước khi đi, Đào Nhiên phất tay ra hiệu cho hai vợ chồng Doãn Bình dừng bước: "Nếu nhớ ra chuyện gì về Doãn Siêu, làm phiền liên hệ với chúng tôi bất cứ lúc nào."

Doãn Bình lạnh lùng nói: "Tôi bình thường không nghĩ về lão."

Không đợi Đào Nhiên mở miệng, lão đã nói tiếp: "Lão sống không phải cuộc sống của người bình thường, lão đã không phải là người bình thường, sinh ra trong gia đình này, chính là quỷ đòi nợ từ kiếp trước, đó giờ chỉ rước họa không chiêu phúc, lớn tuổi mà chẳng vợ con gì, chỉ biết đi lêu lổng, khiến mọi người xung quanh lo sợ, đi… đi đã nhiều năm, còn rước lấy phiền toái cho chúng tôi."

Đào Nhiên sửng sốt, thấy khi Doãn Bình nói lời này, trong đôi mắt đùng đục vô thần lại không khống chế được lóe nỗi căm hận như ma trơi, chữ "đi" cơ hồ hơi biến âm.

Doãn Bình trước mặt anh giơ tay chỉ ra cửa, lạnh lùng nói: "Đừng đến đây nữa!"

Anh chàng cảnh sát nhân dân đồn Nam Loan tính nóng như lửa bên cạnh đã giậm chân mắng, Đào Nhiên thì hơi nhíu mày.

Chỉ là chút chuyện mâu thuẫn gia đình, mẹ qua đời không thèm về, quả thật sẽ khiến lòng người có khúc mắc, nhà ai có thân thích như vậy chắc cũng chẳng có gì hay để nhắc tới, nhưng tại sao Doãn Bình oán hận

Lão Xỉ Than sâu đến thế? Cơ hồ phải tràn ra.

Đào Nhiên thậm chí cảm thấy, nếu Lão Xỉ Than ở ngay trước mặt lão, có thể Doãn Bình sẽ lao thẳng tới.

Anh tiện đường lái xe đưa viên cảnh sát nhân dân về đồn Nam Loan, nghe anh ta còn đang hết sức căm phẫn: "Anh nhìn thấy không? Bằng phẩm chất này – em nói, đây rõ ràng là biểu hiện có tật giật mình mà!"

Đào Nhiên sửng sốt, nhìn viên cảnh sát bùng nổ tinh thần trọng nghĩa qua kính chiếu hậu.

Viên cảnh sát kia nói: "Loại người này em gặp nhiều lắm rồi, có một số việc rõ ràng là lão có lỗi với người ta, lão lại phải nhảy cao hơn ai khác, to tiếng hơn ai khác – kỳ thực trong lòng sáng tỏ, biết mình chẳng ra gì, càng chột dạ thì càng như thế, làm như la to một chút là có thể dồn nén lương tâm lại vậy. Hà, nói đến cùng, lão còn không phải là vì độc chiếm gia sản sao?"

Đào Nhiên giật mình.

Lúc này, cậu đồng nghiệp anh dẫn đi gặp Doãn Bình mở miệng: "Rốt cuộc gửi đến rồi, tốc độ đường truyền chậm quá – đội phó Đào, họ đã mở lại lời khai của Lão Xỉ Than năm đó, bản scan, vừa rồi tín hiệu không tốt, em vừa mở ra… Chậc, người này cũng chịu tội không ít, ai có thể nghĩ đến lão thất tín bội nghĩa làm chứng giả? Cục công an và các tiền bối đối xử với lão đâu có tệ."

Đào Nhiên lơ đãng hỏi: "Hửm?"

"Vụ cháy Cung La Phù, Lão Xỉ Than này cũng ở bên trong, suýt nữa không chạy ra được," Đồng nghiệp vừa lật xem tập tin scan hồ sơ cũ vừa nói, "Coi như lão thông minh, không hủy dung phá tướng, khi trốn ra hai tay đã vịn lan can sắt, phỏng bong một lớp da, năm ấy cả vân tay cũng chẳng lấy nổi."

Đào Nhiên đạp thắng gấp.

Cùng lúc đó, Lạc Văn Chu và Phí Độ đã trở lại Cục công an.

"Đội trưởng Lạc, đã tra được người đàn bà khi nãy anh gửi rồi."

Lạc Văn Chu hơi bất ngờ: "Nhanh thế cơ à?"

Người phụ nữ trung niên đi theo Vương Tiêu vào nhà vệ sinh đội mũ, đặc trưng khuôn mặt không dễ nhận ra, hơn nữa chỉ có ảnh chụp màn hình của một đoạn phim, dù là cảnh sát tìm kiếm cũng rất khó khăn, trừ khi…

"Người này có tiền án." Đồng nghiệp nói.

"Chu Phượng, nữ, bốn mươi hai tuổi, mười bốn năm trước chồng mới cưới của bà ta đi mua thức ăn, xảy ra tranh chấp với người khác, đối phương đột nhiên lấy ra một con dao bổ dưa hấu, đâm tám nhát liền vào bụng và ngực ông chồng, đưa đến bệnh viện thì đã không thể cứu. Sau đó chứng thực hung thủ này bị bệnh tâm thần, người nhà nói là nhất thời không coi chừng, để hắn chạy ra ngoài. Nghe nói khi xét xử vụ án này, hung thủ ở trên tòa nhìn thấy Chu Phượng người nhà nạn nhân còn cười hì hì làm mặt quỷ. Rồi hung thủ này bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, Chu Phượng vẫn cảm thấy hắn giả bệnh, nửa năm sau cầm dao muốn xông vào bệnh viện tâm thần báo thù không thành, bị bệnh viện bắt được báo cảnh sát."

"Bệnh tâm thần?" Lạc Văn Chu nghe vụ án này, tự dưng cảm thấy hơi quen tai.

"Một vụ án từng nghiên cứu trong kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên," Phí Độ nói, "Ngoại trừ vụ này, còn lại đều là án chưa kết, nhớ chứ? Hung thủ bị bệnh tâm thần này và những kẻ hiềm nghi không có chứng cứ khác sau đó đều chết một cách không rõ ràng."

Đồng tử Lạc Văn Chu phút chốc co lại.

Đúng lúc này, di động của anh đột nhiên rung như sốt rét.

Lạc Văn Chu: "Có chuyện gì vậy Đào Nhiên?"

"Tôi hoài nghi một việc," Đào Nhiên lái xe vun vút chỉ còn một cái bóng, gặp một ổ voi anh đạp chân ga phóng qua, xe cảnh sát cơ hồ nhảy trên con đường thị trấn bé tí gồ ghề, "Văn Chu, tôi hoài nghi nội ứng năm đó bán đứng Cố Chiêu không phải Lão Xỉ Than!"

Lạc Văn Chu: "Không phải Lão Xỉ Than thì là ai?"

"Là Doãn Bình, em trai sinh đôi của Lão Xỉ Than." Trong khi nói chuyện, Đào Nhiên đã thắng gấp xe dưới lầu nhà Doãn Bình, "Tôi không có bằng chứng, chỉ là trực giác, khó nói lắm – Doãn Bình rất oán hận thân phận nội ứng của anh mình, lão không sợ cảnh sát, nhưng sau khi nhìn thấy thẻ công tác của tôi, thái độ lại hết sức sợ hãi, tôi đoán bởi vì thấy tôi là người của Cục công an, lão nói chuyện cực kỳ cẩn thận, ngăn vợ để lộ tình hình nhà họ. Còn nữa, vợ lão vô tình nói một câu 'Bác cả sẽ không về', Doãn Bình còn nói anh mình năm xưa từng gửi tiền về nhà, nhưng địa điểm miêu tả quá phân tán, lại còn dài đến vài năm – cho dù Lão Xỉ Than đang trốn ai, chẳng lẽ mấy năm cũng chưa tìm được một chỗ ẩn thân? Điều này không hợp lẽ thường…"

"Thỏ khôn có ba hang" cũng phải có "hang", vài hôm đổi một nơi hoàn toàn xa lạ, không thể mang đến cảm giác an toàn cho lão nội ứng cẩn thận.

Nghe như là có người đóng hai vai, hơn nữa không hề cao minh, đến khi mẹ già qua đời liền ngừng bặt – giống như chỉ để lừa bà cụ vậy.

Lão Xỉ Than sống ngoài lề xã hội, bạn bè người thân ít, lập tức biến mất cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, trên thế giới chắc chỉ có mẹ ruột là sẽ thật lòng quan tâm lão.

Đào Nhiên sải bước lao lên cầu thang: "Cùng với vân tay – Lão Xỉ Than lúc ấy ra khỏi Cung La Phù liền đến thẳng bệnh viện, đôi tay bị phỏng nặng trong đám cháy, không cách nào lấy dấu vân tay, ông biết sinh đôi cùng chung một bộ ADN, thứ duy nhất không thể ngụy tạo chính là vân tay, ban nãy tôi thấy Doãn Bình đeo bao tay, trên tay cũng có vết phỏng!"

Lạc Văn Chu: "Thế Lão Xỉ Than thật đang ở đâu?"

Đào Nhiên chợt ngẩng đầu lên.

"Cảnh sát đây, mở cửa ra!"

"Doãn Bình, phiền theo chúng tôi về Cục công an phối hợp điều tra một chút!"

Cửa gỗ gãy hé ra một khe, vợ Doãn Bình sợ sệt mở cửa: "Ông ấy… ông ấy vừa đi ra ngoài…"

"Đi đâu?"

"Nói là đến đơn vị có chút việc, chạy xe đi…"

Đào Nhiên quay người lao đi: "Thông báo đồn công an, phân cục khu, ngành giao thông, tìm một chiếc xe điện màu đỏ-"

136. Quyển 5 - Chương 7: Edmond Dantès 7

Thị trấn Nam Loan như một khuôn mặt vừa phẫu thuật còn chưa tiêu sưng cắt chỉ, hận không thể thay hình đổi dạng trong một đêm, gấp gáp đến hơi nhếch nhác.

Dõi mắt nhìn, khắp nơi đều là công trường kiến trúc bụi mù và nguy hiểm, đường phố mọi người quen thuộc đều tách ra nhập lại, mảnh đất từng dùng chân đo hiện giờ ngay cả bánh xe chạy cũng không rõ lắm.

Thời đại là chiếc máy ủi phá hủy mọi thứ, bí mật đáng buồn mọi người tự cho là "chôn sâu" kỳ thực đều chỉ phủ một lớp đất mặt, thổi nhẹ là sẽ lộ ra thân hình xấu xí không che đậy được.

Bắt đầu từ khoảnh khắc giải tỏa di dời ùn ùn kéo tới phá tan cuộc sống yên bình của thị trấn nhỏ, Doãn Bình đã biết, mình cách ngày này không còn xa nữa.

Dúm đất ít ỏi mười bốn năm trước lão rắc lên, rốt cuộc là giấy không gói được lửa.

Chiếc xe điện màu đỏ sơn loang lổ phóng như bay trên mặt đất đóng băng, bị trượt quẹt trúng kính chiếu hậu của một chiếc xe con đậu ven đường, kính chiếu hậu rơi xuống vỡ nát, xe điện cũng bay đi theo.

Doãn Bình tập tễnh bò dậy, không buồn phủi bùn trên người, lôi chiếc xe điện ngã vẹo tay lái dậy, trèo lên phóng đi tiếp, dưới bao tay bị trầy lộ ra vết sẹo phỏng thành vùng. Chủ chiếc xe bị quẹt kính chiếu hậu vừa

vặn từ trong siêu thị nhỏ ven đường đi ra, đuổi theo vài bước, thấy người gây tai nạn lao đi mất, giậm chân chửi ầm lên mấy câu, rồi lấy di động ra báo cảnh sát.

Tin báo cảnh sát này truyền khắp hệ thống khổng lồ, Doãn Bình và chiếc xe điện màu đỏ của lão trở thành virus bị đánh dấu.

"Định vị được rồi," Đào Nhiên nhanh chóng nói một tiếng với Lạc Văn Chu qua điện thoại, "Tôi sẽ lập tức dẫn người đến đó."

Lạc Văn Chu đầu bên kia tựa hồ muốn nói gì, Đào Nhiên lại vội vàng cắt ngang: "Doãn Bình rất quan trọng, tôi biết, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ dẫn lão về."

Lạc Văn Chu: "Từ từ, để tôi giúp ông gọi…"

Hai chữ "chi viện" chưa kịp truyền đi theo tín hiệu, đã bị điện thoại cúp bật ngược lại.

Nếu Doãn Bình mới là người năm đó bán đứng Cố Chiêu, lão có khả năng là lối phá vỡ bế tắc duy nhất họ có thể tìm được, người này quá trọng yếu, không ai liệu được lão sẽ xuất hiện bất ngờ như thế.

Doãn Bình cơ hồ có thể nghe thấy từng trận tiếng còi cảnh sát bị gió Tây Bắc thổi đến, lão cảm thấy mình như một con bọ vùng vẫy trên mạng nhện, đôi mắt khô khốc bị gió lạnh thổi chảy nước mắt, lẫn với nước mũi chảy xuống, lão nhớ tới cái đêm cũng thấu xương mười bốn năm trước…

Doãn Siêu và Doãn Bình là anh em sinh đôi, giống như người phục chế từ một khuôn mẫu.

Thế nhưng, từ nhỏ cha mẹ đã thiên vị, khi nhắc tới với người ta, luôn nói đứa "học giỏi" là anh, đứa "nghe lời" là em.

"Nghe lời", đánh giá này thật sự thích hợp, đến chó cũng nghe lời.

Lớn lên cha qua đời, hai người lại biến thành anh "lang bạt bên ngoài" và em "không có triển vọng gì tiếp tục công việc của cha".

Rõ ràng là hai người giống nhau như đúc, mà một người giống như nhất tịnh trộm hết vận may lẫn tài hoa của người kia – cả đến bạn gái, bạn gái Doãn Siêu trông cũng "cao cấp" hơn rất nhiều.

Nhưng may sao cuộc hôn nhân này của Doãn Siêu đã thất bại, bởi vì đến thời điểm chuẩn bị cưới xin, cô gái bị giết trên đường đi làm về. Vận may Doãn Siêu "trộm đi" từ lão giống như cắn ngược lại toàn bộ, từ đó về sau, ông anh như trở thành một người khác, nghỉ làm, cũng chẳng xông xáo thế giới nữa, suốt ngày chơi bời lêu lổng chẳng biết đang làm gì, còn cắt luôn liên lạc với gia đình.

Ngày lễ ngày tết, mẹ lão luôn đốt nhang cầu thần bái phật, chờ ông anh Doãn Siêu từ trên trời rơi xuống như trúng vé số vậy.

Khi anh trai gặp chuyện, tuy rằng ngoài miệng không nói gì, trong lòng Doãn Bình khá là hả hê. Sự ghen ghét nhiều năm kìm nén như rễ cỏ trên đồng hoang, một đêm gió xuân thổi qua, sẽ mọc um tùm không diệt nổi, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt mẹ đầy cô đơn, lão đều rất muốn khoan khoái hỏi – không phải bà mở miệng ngậm miệng đều là Doãn Siêu à? Không phải bà ngày ngày nói hắn có bản lĩnh, có quyết đoán à? Hắn quyết đoán đến nhà cũng chẳng về, kết quả còn không phải là kẻ "không triển vọng" này dưỡng lão tang ma cho bà già chết tiệt nhà bà?

Nhưng rất nhanh, Doãn Bình phát hiện, bất kể ông anh như bóng ma kia biến thành thế nào, đều là thịt trong tim mẹ, bất kể mình ngày ngày chăm chỉ đi làm nuôi gia đình ra sao, trong mắt người mẹ thiên vị vẫn chỉ là món quà tặng kèm có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Khoảng thời gian đó Doãn Siêu chẳng biết mắc chứng gì mà dọn từ thành phố về thị trấn Nam Loan, thuê một ngôi nhà cách không xa, ngày sinh nhật Doãn Tiểu Long lại còn phá lệ xuất hiện trên bàn cơm nhà họ, mua bánh kem, ăn vận chỉnh tề một cách khác thường.

Doãn Siêu nói, hắn gần đây kiếm được ít tiền, nhớ trước kia mẹ từng cất kỹ một tờ quảng cáo du thuyền xa hoa, mình nhiều năm chẳng hiếu thuận mẹ, giờ rốt cuộc có khả năng thực hiện giấc mơ cho bà rồi, vừa vặn thằng cháu cũng đang nghỉ đông, hắn đã đăng ký cho mẹ và gia đình em trai ba người, cả nhà có thể đi cùng nhau.

Mùa đông là thời điểm phòng đốt nồi hơi bận nhất, Doãn Bình cảm thấy xin nghỉ lúc này hơi khó ăn nói với phía lãnh đạo đơn vị. Doãn Siêu lại cố ý hời hợt nói, nếu thật sự không có thời gian cũng chẳng có cách gì, dù sao một người hai vạn, tiền đã đóng, lấy lại cũng không được.

Bà già ngu ngốc nhà họ nghe số tiền này giận tím mặt – anh đã đập gần mười vạn đồng lên bàn, mà kẻ làm em chỉ nghỉ một tuần cũng không xin được? Lý nào lại thế.

Đến lúc này, Doãn Bình đã chắc chắn ông anh không có ý tốt, muốn hại mình. Nhưng ngoài phẫn nộ, lão lại cảm thấy không thích hợp, thời đó hai vạn thật sự không phải là nhỏ với người dân bình thường, Doãn Siêu đáng bỏ nhiều tiền như vậy để hại mình mất việc không?

Bỏ vốn lớn thế, có lẽ phải lấy mạng mình mới bõ.

Thế là buổi tối hôm ấy, Doãn Bình ôm một bụng nghi ngờ lén bám theo ông anh Doãn Siêu về ngôi nhà thuê trên thị trấn.

Doãn Siêu cảnh giác phát sợ, Doãn Bình năm lần bảy lượt suýt bị phát hiện, may mà lão rành rẽ đường sá ở thị trấn Nam Loan.

Sau đó, lão tận mắt thấy mấy người chặn Doãn Siêu trong sân ngôi nhà thuê.

Doãn Bình ngay cả thở mạnh cũng không dám, hận không thể chui vào hang chuột ở góc tường, lão cũng không biết mình đang sợ hãi gì, chỉ cảm thấy nguy hiểm theo bản năng.

Doãn Bình nghe thấy một người trong số đó nói: "Lão Xỉ Than, mày đã đăng ký cái gì cho gia đình? Du thuyền? Giờ đã muốn trốn rồi à? Tao nói cho mày biết, dù là tàu sân bay, tao bắt nó chìm nó cũng phải chìm. Không có nhiều thời gian, hãy dứt khoát đi, tao cho mày một đêm suy nghĩ lại – mày muốn năm mươi vạn tiền mặt, hay là muốn đầu mẹ mày em mày cháu mày?"

Doãn Bình nghe lơ mơ nửa hiểu nửa không, lại như rơi vào hầm băng, lão trước nay không sợ đo đoán anh mình bằng ác ý lớn nhất, song không ngờ anh lão còn có thể vượt khỏi tưởng tượng!

Doãn Bình không biết trốn bao lâu, suýt nữa đóng băng giữa đêm đông giá rét, tận đến khi mấy kẻ đó đi xa, ngôi nhà nhỏ sáng lên ánh đèn tù mù, lão mới chui ra như một cái xác không hồn.

Doãn Siêu vẻ mặt nặng nề, hình như định ra ngoài, mở cửa nửa chừng nhìn thấy Doãn Bình đứng đó liền giật mình.

Doãn Bình vừa mềm vừa rắn chặn Doãn Siêu lại, ép hỏi ra ông anh làm nội ứng cho một cảnh sát, biệt danh là "Lão Xỉ Than". Doãn Siêu nói, họ đang điều tra một vụ án rất nguy hiểm, sợ rằng đã đánh rắn động cỏ, nội bộ cảnh sát có người tiết lộ bí mật cho kẻ hiềm nghi, bây giờ không biết chúng từ đâu nắm được Doãn Siêu cũng tham gia trong đây, tìm tới uy hiếp dụ dỗ.

Doãn Siêu không nói cụ thể là vụ án gì, cảnh sát nào, nhưng Doãn Bình nghe dăm ba câu đã sợ phát điên, căn bản chẳng để ý chuyện khác, bất phân tốt xấu quỳ xuống, van xin anh mình nhận tiền, mau mau dừng tay chạy lấy người. Doãn Siêu bị em trai nhát gan lải nhải phiền lòng, nói: "Anh vốn định mượn du lịch để tạm thời đưa nhà mình đi, không ngờ cũng bị chúng phát hiện, chú đừng sốt ruột, anh sẽ nghĩ cách khác… Hôm nay chú cứ ở lại đây trước, anh ra ngoài tìm người hợp tác bàn bạc, xem có thể tìm người tin được bảo vệ cả nhà không."

Doãn Bình lăn tới túm hắn lại: "Anh, bọn họ là xã hội đen phải không? Xã hội đen không trêu vào được đâu, cảnh sát đến rồi đi, những người này thì thật sự có thể âm hồn bất tán, một con cá lọt lưới cũng có thể khiến gia đình mình không yên! Mẹ sắp bảy mươi rồi, còn có Tiểu Long… Tiểu Long còn nhỏ mà! Anh không thể…"

Doãn Siêu vội vàng hất lão ra: "Đừng làm rối thêm, anh sẽ giải quyết."

Thấy hắn hất mình ra muốn đi, Doãn Bình quýnh lên, quơ đại một cái gạt tàn kế bên, đập mạnh xuống gáy Doãn Siêu.

Lão vĩnh viễn không quên được cảnh ấy, lão giống như linh hồn bay ra, lại giống như đã nhiều lần tập luyện động tác này ở nơi nào rồi, nhìn Doãn Siêu không rên một tiếng ngã xuống, ngoài sợ hãi ra thì Doãn Bình

lại có sự hưng phấn không nói thành lời.

Khi ấy lão như bị ma nhập, đứng tại chỗ trố mắt nhìn một lát, sau đó tay chân không nghe bản thân sai sử, đi tới đập thêm vài phát vào đầu anh ruột, cho đến khi Doãn Siêu hoàn toàn tắt thở…

Tiếp đó, lão nhân trời tối đào hố dưới gốc đại thụ ở sân sau – gốc đại thụ này đã mấy trăm tuổi, vây hàng rào sắt xung quanh, là cổ thụ được bảo vệ, bản địa có chính sách, dù di dời sửa đường cũng sẽ không ai tùy tiện động vào nó, đây là một cái ô thiên nhiên.

Doãn Bình bình tĩnh đến đáng sợ, đâu vào đấy dọn sạch vết máu và hung khí, ném cơn ác mộng từ nhỏ đến lớn xuống hố, còn chưa kịp thở phào lấp đất, trong túi quần Doãn Siêu đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Tay chân Doãn Bình lạnh ngắt vì sợ, trong một chớp mắt, lão cảm thấy tiếng chuông điện thoại ấy đang gọi hồn Doãn Siêu.

Hồi chuông đầu kết thúc lão còn chưa kịp nghe, nửa phút sau điện thoại lại mau chóng đổ chuông lần thứ hai.

Doãn Siêu ma xui quỷ khiến nhảy xuống hố, lấy chiếc điện thoại cũ trong tay người chết: "… A lô?"

"Lão Xỉ Than!"

"… Là tôi đây!"

Người đàn ông đầu dây bên kia nói: "Cung La Phù, bảy giờ hai mươi tối ngày kia, bên phía tôi đều đã chuẩn bị sẵn sàng, ông cũng không thay đổi chứ?"

Doãn Bình cảm thấy khí quản mình như bị chặn kín, khó khăn thốt ra hai chữ: "… Không đổi."

Lão ngồi thừ ra một đêm trong ngôi nhà thuê của Doãn Siêu, chân tay tê rần, cả người như bị bóng đè, mà hết thảy những điều này quả thật cũng giống một cơn ác mộng.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng quạ kêu ngoài cửa sổ, trong lòng Doãn Bình mới trỗi lên kỳ vọng mỏng manh, cho rằng mình sắp tỉnh rồi, buổi sớm yên tĩnh lại đột nhiên vọng đến tiếng động cơ mô-tô.

Doãn Bình giật mình, đúng rồi, đám người đó nói, hắn chỉ có khoảng thời gian một đêm.

Lấy tiền hay toi mạng? Đáp án này không thể đơn giản hơn.

Trời còn chưa mờ sáng, kẻ đến tìm chắc là trước kia không quen Doãn Siêu, không nhận ra khác biệt rất nhỏ giữa sinh đôi, sau khi Doãn Bình nói ra thời gian địa điểm nghe qua điện thoại, đối phương cười, móc điện thoại ra đưa cho lão.

Kẻ đầu dây bên kia cười nói: "Thật ra tôi biết thời gian địa điểm các anh hẹn, tôi chỉ để thuộc hạ thử xem anh có nói thật hay không – ông anh có thành ý, tôi cũng có thành ý, thế nào, bây giờ anh biết tôi là ai rồi chứ? Hai ta là người trên cùng một con thuyền rồi."

Doãn Bình hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì, đành phải lúng túng trả lời, có lẽ đối phương cũng không ngờ thuộc hạ của mình sẽ nhận nhầm người, không hề hoài nghi thân phận của lão, thong thả nói: "Không cần căng thẳng, tôi sẽ cho ông anh biết phải làm như thế nào, cứ làm từng bước một, không sai được đâu."

Một công nhân nồi hơi thật thà, sao lại có lá gan lớn như vậy?

Suốt mười bốn năm sau đó, chính Doãn Bình cũng không hiểu nổi, lão khoác da người, trong lòng như có một con quái vật tự dưng sinh ra, cắn chết anh ruột, vì mạng sống, lão chỉ có thể to gan, gánh vong hồn dưới gốc hòe mà đi tiếp.

Ngày hôm sau, Doãn Bình đầu tiên xin đơn vị cho nghỉ, sau đó nói "công việc bận rộn không đi được" để lấp liếm người nhà. Lừa hai bên xong, lão lấy cớ "lãng phí cũng là lãng phí, không bằng cho người khác, vừa được ơn, vừa có thể giúp đỡ chăm sóc gia đình", tìm một người cầm giấy chứng minh thế chỗ mình, giả vờ gia đình bốn người đi du lịch, bản thân lén chạy đến nhà Doãn Siêu, mặc quần áo Doãn Siêu, đóng giả thành "Lão Xỉ Than".

Nguy cơ lớn dồn ra tất cả thông minh tài trí của lão, lúc ở trong đám cháy, Doãn Bình thậm chí nhớ tới lý luận "sinh đôi cũng khác dấu vân tay" không biết đọc trên tờ báo nào, chịu đau đốt phỏng tay mình.

Sau đó, chuyện này quả nhiên như người trong điện thoại nói, không hề gióng trống khua chiêng điều tra, chỉ che che giấu giấu gọi lão đến thẩm vấn vài lần, lần cuối đến Cục công an, lão gặp một cảnh sát, người đó nở nụ cười đầy ẩn ý, chào hỏi lão: "Đến rồi?"

Hai chữ này dọa Doãn Bình vã mồ hôi lạnh, bấy giờ lão mới biết, câu "phía cảnh sát có người để lộ bí mật" mà Doãn Siêu nói là ý gì – tay cảnh sát kia chính là người gọi điện cho lão!

Doãn Bình xưa nay tham tài, lúc ấy lại hiếm khi thông minh một lần, không dám ham năm mươi vạn đám người kia hứa hẹn, ngay đêm ấy thần không biết quỷ không hay cắt tóc, hô biến thành "công nhân nồi hơi bình thường", lôi đồ đạc của Doãn Siêu đến vùng núi hoang vắng đốt hết đi, để Lão Xỉ Than hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Lão chịu đau dùng nồi hơi làm bỏng mình lần nữa, mỗi ngày trong than tro biến mình thành mặt xám mày tro, co vai rụt cổ, triệt để nấp vào thân phận công nhân nồi hơi khúm na khúm núm.

Suốt mười bốn năm, lão giấu giếm, tạm bợ qua ngày, sống cuộc đời nhạt nhẽo và bần cùng.

Mẹ già mất, con trai trưởng thành, cây hòe đại thụ trải qua mưa gió lại yên ổn lớn thêm, chẳng ai biết dưới gốc cây chôn xác chết, dần dà ngay cả chính Doãn Bình cũng quên mất việc này, giống như vụ việc xen ngang kinh tâm động phách ấy chỉ là tưởng tượng, lão chưa bao giờ có một người anh vừa ghen tị vừa căm hận, chưa bao giờ chạm đến bóng đêm tựa hồ vĩnh viễn không sáng nổi…

Nhưng tại sao vận mệnh không chịu buông tha cho lão, tại sao Nam Loan bình yên nhiều năm như trúng tà, phải cải tạo, phải điều tra nhân khẩu, thậm chí có cảnh sát tới nhà tra Doãn Siêu?

Tại sao người đó đã thối rữa thành một bãi bùn dưới gốc hòe rồi mà âm hồn vẫn chưa chịu tan!

Chiếc xe điện ngã cơ hồ bung ra của Doãn Bình kêu "cạch cạch", mỗi một mối hàn đều run rẩy không chịu nổi tốc độ cao, lão lao qua đám đông la hét, cán thẳng qua sạp hàng rong bày dưới đất, nhắm mắt bịt tai trước những tiếng chửi rủa, liều mạng phóng tới nơi ấy – ở đó từng có một loạt nhà nhỏ cũ kỹ, hiện giờ viết chữ "dỡ" khắp nơi, chỉ có cây hòe già từ thời Tiền Thanh ung dung đứng đó, thương hại nhìn người qua kẻ lại.

Tiếng còi cảnh sát tới gần đâm xuyên chân trời, có người dùng loa kêu to tên lão, mà trong mắt Doãn Bình lại chỉ có cái cây kia.

Trong một chớp mắt, lão có cảm giác như mình đã trông thấy một bóng người bên trong hàng rào sắt, với cái gáy lõm vào, u ám thù hận nhìn lão chằm chằm…

Đào Nhiên đã nhìn thấy bóng lưng Doãn Bình, chẳng biết tại sao mà tim đập mạnh không thôi, anh đạp chân ga hết cỡ, phát huy hết mức kỹ thuật lái xe với mười năm kinh nghiệm, lao qua con đường nhỏ ngoằn ngoèo, viên cảnh sát nhân dân đi mô-tô bên cạnh vẫy tay ra hiệu mình đi trước, đúng lúc này chợt xảy ra vấn đề.

Hai chiếc xe bán tải đột nhiên chui ra, kẹp tới Doãn Bình!

Đào Nhiên chẳng kịp suy nghĩ, xoay vô-lăng chèn đồng nghiệp đi xe máy ra sau, tự mình lao tới.

Xe cảnh sát phóng vào giữa hai chiếc bán tải, kính chiếu hậu quẹt trúng tay lái của Doãn Bình, sau đó tiếng thắng gấp chói tai vang lên trong con hẻm, xe cảnh sát bay ra bằng tư thế suýt lật nghiêng, đụng chiếc xe điện của Doãn Bình văng lên trời, đồng thời, ba chiếc xe không thể tránh né tông vào nhau, mảnh kính vỡ bắn ra như bão tố, uỳnh một tiếng…

137. Quyển 5 - Chương 8: Edmond Dantès 8

Không biết làm sao mà đột nhiên nổi lên một trận gió tà, ngang nhiên xông vào qua khe cửa sổ, cửa kính mở hé để thoáng khí bị đập vào, ống đựng bút trên bệ cửa sổ rơi "Choang" xuống đất, Phí Độ bị quấy rầy ngẩng đầu lên, đồng thời, tiếng chuông điện thoại chói tai reo như sấm…

Lạc Văn Chu vừa vặn từ ngoài vào còn chưa kịp thở đều, nhấc điện thoại bàn lên: "A lô?"

Ngực Phí Độ căng thẳng không rõ vì nguyên nhân gì, ngay lập tức hắn nghe thấy tiếng Lạc Văn Chu đột nhiên đổi điệu: "Cái gì? Chú lặp lại lần nữa xem!"

"... Hai chiếc xe bán tải sinh sự trước đó đã để sẵn vật dễ cháy nổ, xe của đội phó Đào khi tông vào họ bị tóe lửa, thoáng chốc bùng cháy, một tài xế gây chuyện tử vong ngay tại chỗ, một kẻ khác bỏng nặng chết trên đường. Sếp, đây là rắp tâm..."

Một loạt mạch suy nghĩ ngay ngắn trật tự trong đầu Lạc Văn Chu thoáng cái chập hết một nửa, nổ uỳnh uỳnh: "Ở, ở đâu? Bệnh viện nào?"

Năm phút sau, cả Cục công an đều bị kinh động, toàn bộ đội trinh sát hình sự, bất kể là đang ở trong cục hay ra ngoài làm nhiệm vụ, đồng thời bỏ hết công việc trên tay xuống, phóng đến bệnh viện Đệ Nhị của Yến Thành.

Gió thổi ra từ điều hòa trên xe hết sức "láu cá", hơi nóng hanh khô không ngừng phả vào người, lại như trước sau cứ ở ngoài da, không chịu chui vào lỗ chân lông.

Lạc Văn Chu lái xe đến nửa đường, chợt nắm tay Phí Độ bên cạnh.

Tay Phí Độ như mới ướp trong tủ lạnh, lạnh đến cơ hồ mất đi sức sống, bắt đầu từ khi nhận được tin, hắn không nói một lời, bây giờ ngồi trong xe cũng không hề nhúc nhích, cả buổi mới chớp mắt một lần, như thể đã thành một vật trang trí hình người. Lúc này bị động tác nhỏ của anh quấy rầy, Phí Độ mới véo nhẹ bàn tay Lạc Văn Chu để an ủi.

Lạc Văn Chu nhìn hắn một cái, không sợ Phí Độ gây chuyện, chỉ sợ hắn không nói gì – anh kéo tay Phí Độ nắm chặt trong lòng bàn tay, dằn ba hồn bảy vía nổ bay lên trời về vị trí cũ, bấm điện thoại: "Là anh đây, năm phút nữa anh sẽ đến, các chú đang ở bệnh viện à? Tình hình bây giờ ra sao?"

Tiếng viên cảnh sát hình sự cùng Đào Nhiên đến nhà Doãn Bình điều tra tung tích Lão Xỉ Than khàn khàn, hơi nức nở, vừa nói chuyện với Lạc Văn Chu cậu vừa cố gắng kiềm chế, thoạt đầu dăm ba câu chỉ đường đến bệnh viện, sau đó thật sự không nhịn được nghẹn ngào: "Hôm nay bọn em vốn đã sắp về rồi, đội phó Đào đột nhiên nói Doãn Bình không bình thường, lúc bọn em trở lại tìm lão, Doãn Bình đã phóng xe điện chạy mất. Sau đó Doãn Bình dọc đường gây tai nạn bỏ chạy, nạn nhân báo cảnh sát, vừa vặn khoanh vùng đại khái hướng lão đi, em không biết tại sao đội phó Đào sốt ruột như thế, cũng không chờ chi viện đến đông đủ..."

Phí Độ nhìn chiếc di động bật loa ngoài của Lạc Văn Chu – Doãn Bình bỏ chạy, muốn bắt lão thì nhất định phải báo lên trên, phải làm theo trình tự, ít nhất khi hoàn toàn chưa có manh mối Doãn Bình sẽ đi đâu, phải nhờ cậy số lượng camera khổng lồ – như vậy nhất định phải yêu cầu hiệp trợ, không tránh khỏi kinh động rất nhiều người.

Tin báo cảnh sát "xe điện màu đỏ gây tai nạn" gửi đi, không biết đã vào tai ai, Đào Nhiên nắm rõ nguy cơ lộ bí mật, nên anh nhất định phải có dự tính tốt nhất và xấu nhất, chẳng ai chờ nổi, phải bắt Doãn Bình về trước khi đối phương kịp có phản ứng.

Nếu nội ứng năm ấy đi theo Cố Chiêu vào Cung La Phù thật sự là Doãn Bình mạo danh thay thế, vậy lão rất có khả năng là nhân chứng cuối cùng của vụ án cũ này, dù cho người này chẳng đáng một xu, bây giờ cũng quý giá đến độ có tư cách bỏ vào két sắt.

Đào Nhiên xử lý cực kỳ quyết đoán, nhưng tại sao đối phương phản ứng nhanh đến vậy?

Không nên như thế.

"Bọn em đuổi kịp Doãn Bình ở vùng lân cận thôn trong thành phố giải tỏa nửa chừng ở phía bắc huyện Nam Loan, nơi đó hơi khó đi xe, một người anh em đồn công an đi mô-tô vốn định đi trước, nhưng khi qua một ngã tư, hai chiếc bán tải đột nhiên lao tới, đội phó Đào lập tức đẩy mô-tô ra, tự mình phóng lên..."

Một tay khác của Phí Độ nắm bên người đột nhiên siết chặt lại.

"Đường quá chật, ba chiếc xe tông nhau ở ngã tư, bọn em đều không vào nổi, may nhờ người anh em kia nhìn thấy trong xe bán tải bén lửa, lập tức cảm thấy khác thường, lao tới đập bung cửa xe, vừa lôi người ra thì bên kia liền nổ, nếu không có anh ta…"

Nếu không có anh ta, bây giờ họ cũng chẳng cần phải chạy đến bệnh viện nữa.

Phí Độ bỗng nhiên hỏi xen vào: "Doãn Bình đâu, còn sống không?"

Viên cảnh sát đầu dây bên kia cảm xúc quá kích động, không nhận ra đã đổi người nói chuyện, lập tức trả lời theo kiểu báo cáo: "Doãn Bình bị đội phó Đào hất ra, có thể ngã không nhẹ, cẳng chân bị xe điện đè gãy xương, không biết có phải là bị vụ nổ ảnh hưởng hay không, ban nãy vẫn còn hôn mê, bây giờ cũng đang ở bệnh viện Đệ Nhị."

Phí Độ bình tĩnh đến đáng sợ, thần sắc không chút thay đổi, chẳng hề có sức sống hệt như tay hắn vậy.

Hắn ngước nhìn lên, đã có thể trông thấy kiến trúc bệnh viện cách đó không xa, Lạc Văn Chu lao thẳng qua dây giảm tốc độ của bãi đậu xe, thân xe cũng rung mạnh theo.

Phí Độ nắm tay vịn cửa, giọng điệu thì không tròng trành chút nào, "Tìm người tin được canh chừng Doãn Bình, bất kể lão nằm viện hay cấp cứu – 24 giờ một giây đều không thể lơi lỏng, Doãn Bình chưa chết, người diệt khẩu sẽ còn đến nữa."

"Vâng!"

Lạc Văn Chu vốn định bổ sung vài câu, mà suy đi nghĩ lại chốc lát thấy thật sự không còn gì để bổ sung, thế là chẳng nói một lời tắt điện thoại dừng xe.

"Chó cùng rứt giậu, xem ra phỏng đoán của Đào Nhiên hoài nghi năm đó Doãn Bình giả mạo Lão Xỉ Than không chỉ thích hợp, mà có thể Lão Xỉ Than giả còn từng tiếp xúc trực tiếp với nhân vật trung tâm." Phí Độ thong thả mở miệng, "Bởi vì khi Ngụy Văn Xuyên và Ngụy Triển Hồng bị triệu đến Cục công an, lại lập tức bị tạm giam, đối phương cũng không căng thẳng như vậy, điều này cho thấy chống chế của Ngụy Triển Hồng bấy lâu nay có thể không phải là chống chế – hắn thật sự chỉ nắm giữ một phần cổ quyền của Tổ Ong, mấy năm nay sử dụng 'tài nguyên' của đối phương, ông trùm sau màn của bên hợp tác là ai, hắn cũng không biết."

Lạc Văn Chu không lên tiếng, cúi đầu thoáng nhìn bàn tay Phí Độ bị anh nắm lấy.

Mạch Phí Độ đập rất nhanh, cơ hồ hơi lộn xộn, máu sôi trào ngược lại đang không ngừng mang đi độ ấm của tứ chi hắn, lòng bàn tay hắn chỉ có một tầng mỏng mồ hôi lạnh.

Nếu không phải cảm nhận được phản ứng sinh lý trên bàn tay này, Lạc Văn Chu cơ hồ có ảo giác, Đào Nhiên đối với Phí Độ mà nói chỉ là một người xa lạ chớ hề quan trọng, như đương sự trong các vụ án khác, chỉ là một mắt xích của vụ án phức tạp, chẳng đáng bỏ vào quá nhiều tâm sức và tình cảm. Logic của hắn vĩnh viễn không đứng im, vĩnh viễn phân tích cặn kẽ một cách khách quan.

Thế nhưng… thần kinh thực vật không biết dối gạt.

Cơ thể, cảm xúc của Phí Độ, thậm chí hắn đang nói gì nghĩ gì, tựa hồ đều tách rời, hắn như một thiết bị tinh vi vốn nên trọn vẹn một khối, bị tháo ra gắn vào quá nhiều lần, bánh răng không khớp xoay không linh hoạt lắm, một khi quá tải sẽ không khỏi có chút thiếu nhịp nhàng.

Lúc này, mấy chiếc xe cảnh sát vội vàng tương tự phóng vào, người trên xe cơ hồ không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống, chạy quá gấp gáp, đều không lưu ý đến nhóm Lạc Văn Chu cũng ở bãi đậu xe.

Lạc Văn Chu đột nhiên hỏi: "Cậu không vội vào thăm Đào Nhiên à?"

"Vào cũng chẳng gặp được," Thần sắc Phí Độ không thay đổi, "Trong đó đang cấp cứu, phòng cấp cứu lại không thể vào tùy tiện, vả lại nhìn thấy cũng vô dụng, tôi nào phải bác sĩ. Vào bệnh viện chờ và chờ trong xe cũng chẳng khác gì nhau."

Lạc Văn Chu trầm mặc.

"Đầu tiên, đám người năm đó hãm hại Cố Chiêu cũng giống nạn nhân, đều không biết Lão Xỉ Than bị một lão già hèn nhát mặc dù nhìn giống nhau nhưng trên khí chất khác biệt một trời một vực giả mạo, nếu không muốn giết Doãn Bình là quá dễ dàng, không thể tận đến bây giờ mới ra tay," Phí Độ không hề vội vã tháo dây an toàn, nói tiếp, "Mà đặt giả thiết đối phương sau khi bị tin tức mấu chốt Đào Nhiên yêu cầu truy bắt Doãn Bình kinh động mới ý thức được điều gì, phái đến hai chiếc bán tải diệt khẩu thì sao?"

Lạc Văn Chu: "Trừ khi chúng trùng hợp có hai chiếc bán tải chứa vật dễ cháy nổ, trùng hợp chờ sẵn ở Nam Loan chó ăn đá gà ăn sỏi. Nếu không theo lý mà nói chúng không nên nhanh hơn cảnh sát, càng không nên nhanh hơn Đào Nhiên đi trước tất cả."

"Thế nên thời gian chúng nhận được tin chắc chắn sẽ sớm hơn một chút." Phí Độ nói, "Lúc ấy bên cạnh Đào Nhiên có một người hợp tác đến từ Cục công an, một cảnh sát nhân dân dẫn đường của đồn Nam Loan, và…"

"Và hắn gọi cho tôi một cuộc điện thoại." Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Sau khi tìm được thiết bị nghe trộm trong cặp Đào Nhiên, chúng ta vẫn rất chú ý, lúc ấy hắn gọi vào số riêng của tôi, tôi có thể lấy tuổi nghề ngót mười năm ra đảm bảo, điện thoại của tôi trăm phần trăm không có vấn đề."

"Vậy có thể có vấn đề chính là hai người và một chiếc xe," Phí Độ thong thả nói, "Xe là xe công, đậu và sử dụng đều có ghi lại – phạm vi điều tra nghe nhỏ hơn phải không?"

Lạc Văn Chu cắn chặt răng, lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Hải Dương.

Chuông reo chưa được nửa hồi đã bắt máy, Tiêu Hải Dương nói không mạch lạc lắm: "Em sẽ lập tức đến bệnh viện, đội, đội trưởng Lạc, em…"

"Khoan hãy tới đây," Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Trong hành lang bệnh viện không thiếu người gác, anh muốn chú lập tức đi điều tra hành tung gần đây của hai người, họ tên và số hiệu cảnh sát lát anh sẽ gửi chú, và cả ghi chép sử dụng gần đây của chiếc xe công hôm nay Đào Nhiên lái, anh muốn biết nó đã đi đâu, những ai đã chạm vào – bao gồm nhân viên hằng ngày lau xe và bảo trì, hãy nhớ, là tất – cả – mọi – người."

Phí Độ: "Anh không tiện điều tra thì để tôi kêu đám Lục Gia tìm người phối hợp."

Tiêu Hải Dương bên kia dừng một thoáng, mũi hít mạnh, cả một tiếng "vâng" cũng chưa nói đã cúp điện thoại luôn.

Hai người ngồi trong chiếc xe đã tắt máy im lặng chốc lát, Lạc Văn Chu sắp xếp xong mọi việc, nhắm mắt ngửa đầu dựa lên ghế.

Anh nhất thời không thể đi suy nghĩ tình hình của Đào Nhiên hiện giờ ra sao, cấp cứu thế nào rồi, anh phải dùng toàn bộ tâm trí để lơ đi sự phẫn nộ và nóng lòng, xử lý việc cần anh xử lý.

Phí Độ thoáng do dự, đoạn hắn kéo vai anh tới, nghiêng người ôm anh, môi chạm nhẹ vào tóc anh, thì thầm: "Nếu khó chịu cần trút ra cũng không hề gì, dù sao chỉ có mình tôi ở đây thôi."

"Hồi còn đi học… có một bạn nữ vất vả lắm mới lấy đủ dũng khí hẹn hắn ra ngoài, hắn nhìn chằm chằm vành mắt người ta vẽ mà nói 'Bạn xem vành mắt bạn thâm quầng rồi kìa, mau về nghỉ ngơi đi, tôi nghe người ta nói phim đó dở lắm, trên mạng chấm cho mỗi năm điểm'… Cái loại này, có một dạo tôi còn tưởng hắn cũng cong như mình." Lạc Văn Chu thì thào rất khẽ, "Sau đó thấy hắn có bạn gái, mới phát hiện hắn không phải cong, mà là một tên ngốc, chẳng biết chiêu trò gì, thẳng đến nghiêm trang. Bạn gái ban đầu cảm thấy hắn dễ thương, đến khi sắp sửa tốt nghiệp mới phát hiện, trong thế giới phồn hoa, đàn ông chỉ dễ thương thôi là không được, tình cảm từ từ nhạt dần. Khi chia tay hắn lặng lẽ sa sút tinh thần hơn một tháng, sau đó còn vất vả giúp người ta dọn nhà khiêng hành lý, khiêng xong rủ tôi đi uống rượu, nôn thốc nôn tháo… Tôi nói 'Không sao người anh em, thiên nhai hà xứ vô phương thảo, mai mốt cưới một người tốt hơn em đó cả trăm lần, tôi làm phù rể cho ông'; hắn nói ở quê hắn chú trọng phù rể đều phải là nam thanh niên chưa kết hôn, người như tôi, không chừng ngày nào đó sẽ rời đoàn bỏ rơi hắn, tôi không nhịn nổi liền thú thật với hắn, tôi nói 'Tôi không kết hôn được, luật hôn nhân không cho'."

"Kết quả là cung phản xạ của tên đần đó dài tới mười vạn tám ngàn dặm, lúc ấy vẫn chưa hiểu, hơn nửa tháng sau mới ngộ ra, tái mặt chạy tới tìm tôi, lo lắng tôi sẽ bị ba đánh chết." Vành mắt Lạc Văn Chu hơi đỏ lên, "Đào Nhiên nếu… nếu…"

Phí Độ siết chặt hơn đôi tay ôm anh.

"Đào Nhiên nếu…" Ý nghĩ này theo lời Lạc Văn Chu nói, lóe lên trong lòng Phí Độ, lập tức bị hắn dập tắt, kể cả hết thảy hồi ức liên quan đến Đào Nhiên, giống như nhiều năm trước hắn theo tiếng nhạc đi lên lầu nhìn thấy người phụ nữ treo cổ sau cửa vậy.

Đây là Phí Thừa Vũ dạy hắn – vĩnh viễn giữ vững không chút động lòng, nếu không thể thì cố gắng học cách giả vờ, hơi có sơ hở là Phí Thừa Vũ sẽ lặp đi lặp lại dạy hắn hết lần này đến lần khác, cho tới khi hắn "học được" mới thôi, đây cơ hồ đã thành phản xạ có điều kiện khắc vào xương hắn, mỗi khi gặp chuyện không thể đối mặt đều tự khởi động, đảm bảo hắn có lựa chọn lý trí nhất.

"Tôi biết," Hắn dùng sự dịu dàng vừa đúng vỗ về lưng Lạc Văn Chu, "Tôi biết – đi thôi."

Đào Nhiên rất được mọi người quý mến, ghế dài ở khu chờ của bệnh viện ngồi không đủ, không ít người đều ngồi bệt dưới đất, ngay cả Dương Hân vốn ở bệnh viện với mẹ cũng nghe tin chạy đến, vừa thấy Lạc Văn Chu thì tất cả đều đứng dậy.

Lúc vào Lạc Văn Chu đã nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, khoát tay với mọi người, đang định nói gì đó thì đột nhiên cửa mở, một y tá sắc mặt khá nặng nề đi ra tháo khẩu trang, không đọc tên bệnh nhân thông báo cho bạn bè người thân hỗ trợ đẩy giường bệnh như bình thường, cô đảo mắt qua đám đông trước những ánh nhìn tha thiết: "Các anh đều là người của Cục công an à? Ừm… xin lỗi, bác sĩ chúng tôi thật sự đã cố hết sức…"

Trong đầu Lạc Văn Chu "Uỳnh" một tiếng, Phí Độ nắm chặt vai anh.

Y tá cố gắng tiếp tục: "… Bệnh nhân Khổng Duy Thần, vùng cổ bị mảnh vỡ sinh ra từ vụ nổ đâm xuyên, lúc đưa vào đã do mất máu quá nhiều…"

Khổng Duy Thần là viên cảnh sát ở đồn lúc ấy đi theo nhóm Đào Nhiên, cái tên này Lạc Văn Chu vừa gửi Tiêu Hải Dương, là một trong hai người hiềm nghi.

Một lúc lâu mới có người hoàn hồn, nín thở hỏi: "Vậy… người còn lại…"

"Vị còn lại chủ yếu là gãy xương và xuất huyết nội tạng do tông xe tạo thành, khi ô tô nổ được đồng nghiệp dùng lưng cản cho, cần nằm ở phòng theo dõi đặc biệt một đêm, nếu tình hình ổn định, chắc sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

Cả khu chờ lặng ngắt như tờ.

Khi Đào Nhiên phát hiện hai chiếc xe đó đến với ý đồ xấu, phản ứng đầu tiên là đẩy mô-tô ra, để đồng nghiệp chỉ đội mũ bảo hiểm lui lại đằng sau, mà người anh em kia khi ý thức được có thể sẽ nổ, không chút nghĩ ngợi xông lên lôi anh ra…

Không biết bao lâu sau, một đồng nghiệp từ đồn công an Nam Loan chạy tới mới bật ra một tiếng nghẹn ngào kìm nén.

Bên phía Cục công an thành phố còn chưa kịp thở phào, thì lại bị tiếng nức nở của người đàn ông ấy gợi lên suy nghĩ thỏ tử hồ bi.

"Đội trưởng Lạc?"

"Thông báo… Khụ," Tiếng Lạc Văn Chu hơi khàn, anh hắng giọng rồi mới tiếp tục, "Thông báo cho gia đình người anh em này chưa? Đi…"

Lời anh nói lại lần nữa bị mấy nhân viên y tế nhanh chóng chạy tới cắt ngang.

"Doãn Bình – người tên Doãn Bình này cũng là các anh đưa đến à?"

Lạc Văn Chu quay ngoắt đầu lại.

"Người này bao nhiêu năm không đi kiểm tra sức khỏe rồi, cao huyết áp mà bản thân không biết à? Huyết áp sắp đến một trăm ba rồi! Đầu va chạm dẫn đến xuất huyết não, phải lập tức mổ ngay, có ai có thể ký tên không?"

Lạc Văn Chu: "…"

Người xưa nói, ngẩng đầu ba thước có thần linh, làm việc thẹn với lòng sớm muộn sẽ bị báo ứng.

Nhưng báo ứng của Doãn Bình đến không khỏi quá nhanh rồi!

Lúc này, di động lại rung, Lạc Văn Chu cúi đầu xem giữa một mớ bòng bong, thấy là tin nhắn đến từ "ông già", đồng chí Lạc Thành "ông già" gửi tin nhắn chưa bao giờ dùng dấu câu, luôn luôn là một chuỗi – "Tổ điều tra kỳ quặc vụ án Cố Chiêu đã tiến vào trọng điểm điều tra người cũ Lão Lục của các con đã bị mời đi hỏi chuyện hãy kiên nhẫn".

138. Quyển 5 - Chương 9: Edmond Dantès 9

"Hầu Thục Phân, nữ, năm mươi ba tuổi, dân tộc Hán – bà và Doãn Bình có quan hệ thế nào?"

"Ông ấy… ông ấy là chồng tôi."

"À, bà và Doãn Bình là quan hệ vợ chồng, vậy bà biết Doãn Siêu anh trai Doãn Bình chứ?"

Người đàn bà im lặng gật đầu.

"Bà biết Doãn Siêu có thể đã chết rồi, mà hung thủ có thể chính là chồng mình Doãn Bình chứ?"

Người đàn bà sợ hãi ngẩng đầu nhìn viên cảnh sát hình sự thẩm vấn, mí mắt bị chùng đè đôi mắt chỉ còn lại một khe hở có vẻ mờ đục và hoang mang, nhưng không có kinh ngạc.

Viên cảnh sát nhìn chằm chằm bà ta, hơi lên giọng lặp lại câu hỏi: "Hầu Thục Phân, đang hỏi bà đấy."

Người đàn bà xoắn hai tay vào nhau, như cố ý như vô tình cạy da nứt trên tay, ấp úng nói: "Ông ấy chưa từng nói gì với tôi cả."

"Tôi không hỏi ông ta có nói hay không," Viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn loại người nào cũng gặp rồi, nhận ra bà ta đang tránh né, "Tôi chỉ hỏi bà, có biết chồng mình có thể đã giết người hay không, bà nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, nơi đây là Cục công an."

Người đàn bà sợ hãi tránh ánh mắt viên cảnh sát, cúi xuống nhìn chằm chằm đôi giày vải dính một vết bẩn của mình, nhấp nhổm như ngồi không yên: "… Có một dạo, ông ấy đặc biệt hay gặp ác mộng, nửa đêm bị bóng đè, luôn gào thét, còn nói mớ…"

"Nói mớ gì?"

"Nói 'Đừng bám lấy tao', 'Doãn Siêu mày âm hồn bất tán' đại loại vậy. Gia đình tôi ban đầu ở nhà trệt, có khoảng sân nhỏ tự vây, cổng có hai gốc hòe đại thụ đều sắp thành gỗ, ông ấy như mắc chứng gì, khăng khăng đòi chặt, chặt xuống chưa đủ, còn tìm người đào cả rễ, gỗ non choẹt đã bán, ai khuyên cũng không được… Ông ấy nói hai cái cây đó xui xẻo, sẽ khắc mình, khi ấy tôi đã cảm thấy hơi kỳ lạ."

Viên cảnh sát rất không tin, hỏi: "Bà chỉ cảm thấy kỳ lạ?"

Người đàn bà cằm chạm xuống ngực, chỉ lộ ra xoáy tóc, mái tóc lưa thưa, da đầu trắng ởn, trên sợi tóc còn dính một mảnh gàu xấu xí, im lặng hồi lâu bà ta ậm ừ lặp lại: "Ông ấy chưa hề nói gì với tôi cả."

Trên ghế dài trong hành lang bệnh viện, Lạc Văn Chu xem xong đoạn thẩm vấn vợ Doãn Bình, mặt không biểu cảm đậy laptop trên đầu gối: "Ông ấy chưa hề nói gì với tôi cả, cho nên tôi không phải là đồng phạm, tôi cũng không có trách nhiệm, tôi chỉ nhắm mắt bịt tai không suy nghĩ gì, yên ổn sống cuộc sống của tôi. Người chung chăn chung gối là kẻ sát nhân? Thích là gì thì tùy, chỉ cần ông ta chưa bị bắt, chỉ cần ông ta còn có thể đi làm kiếm tiền, cuộc sống vẫn tiếp tục như thường, thì chẳng sao hết."

Chất phác mà lại ngu xuẩn cỡ nào.

Lang Kiều đứng cạnh anh, lúc này cúi người xuống thấp giọng nói: "Trong khu vực lúc ấy Doãn Bình phóng xe đến vừa vặn có mấy gốc hòe đại thụ, chúng ta đã lần lượt kiểm tra, tìm được một xác chết nam dưới một gốc cây, pháp y hiện trường xem qua sơ bộ, nói người chết là nam giới, khoảng ngoài bốn mươi tuổi, cao tầm một mét bảy mươi lăm, khi còn sống bị vật cùn đập mạnh nhiều phát vào gáy. Tình hình cụ thể

còn phải chờ tài liệu chi tiết của bên pháp y, nhưng xét từ lượng thông tin trước mắt, bọn em đều cảm thấy người chết chôn dưới gốc cây quá nửa chính là Doãn Siêu."

Bộ xương chôn sâu dưới gốc cây rốt cuộc theo bản án cũ trồi lên mặt nước mà được gặp lại ánh mặt trời.

Lang Kiều nhìn cánh cửa nhỏ thấp lè tè của phòng bệnh, đột nhiên hạ giọng nói với Lạc Văn Chu: "Sếp, cục trưởng Lục… và vài cục phó khác đã nhiều ngày không đi làm, cuối năm rất nhiều tài liệu cần phê duyệt dồn hết lại, chỉ còn một chủ nhiệm Tăng, bây giờ cũng không biết phải làm thế nào, em…"

Lạc Văn Chu khẽ cắt ngang cô: "Anh bảo em tra hệ thống theo dõi trong Cục công an, em tra chưa?"

"Em đang định nói với anh đây," Lang Kiều nhỏ giọng nói, "Em viện cớ quét dọn đập vỡ ống kính 203, lúc báo sửa có hai người lạ đến chỗ chủ nhiệm, chủ nhiệm bảo em đi làm việc của mình, em cũng không thể nán lại, khi lết ra tới cửa, quay đầu lại nhìn thấy công nhân sửa chữa nói mấy câu với hai người lạ kia, bầu không khí lập tức trở nên khác thường… Bây giờ cả Cục công an đều đang đại kiểm tu…"

Xem ra chẳng những có vấn đề, còn là vấn đề rất lớn.

Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lang Kiều lau nhẹ lòng bàn tay mướt mồ hôi lên áo mình: "Sếp, cục trưởng Lục và các sếp khác rốt cuộc tình hình thế nào, việc này không phải do em quá lỗ mãng chứ?"

"Không liên quan đến em," Lạc Văn Chu lắc đầu, "Nói anh nghe phán đoán của em xem."

"Biên bản kiểm tu đều có, ngoại trừ lần năm kia là tình huống bất ngờ, còn lại cơ bản đều là nhà máy đến bảo trì hằng ngày… Mua thiết bị đều theo trình tự, em không tiện vô duyên vô cớ đi tra, phải nhân lúc chủ nhiệm hành chính vắng mặt lẻn vào xem, thủ tục đấu thầu năm đó không có vấn đề, biên bản tóm tắt cuộc họp liên quan cũng đủ hết, là một nhà máy đàng hoàng, không phải chỉ có mỗi Cục công an dùng." Lang Kiều nói rất nhanh, "Đại thể không có vấn đề gì, vấn đề chỉ có thể xảy ra trong lần sửa chữa bất ngờ năm kia – em cũng tra rồi, giấy tờ của thợ sửa chữa lúc ấy đã ghi vào sổ, số thẻ nhân viên và họ tên đều có đủ, nhưng khi em đến nhà máy hỏi, họ nói người này không lâu trước đã xin nghỉ việc."

Lang Kiều hơi khô cổ: "Ngày nghỉ vừa vặn là hôm chúng ta bắt được Lư Quốc Thịnh. Em đến địa chỉ hắn đăng ký tìm, phát hiện phòng đó đã cho người khác thuê hai năm, địa chỉ là giả."

Hôm ấy khi Lang Kiều hỏi chuyện các học sinh ở phòng 203, nội dung bị lộ, Ngụy Triển Hồng lập tức nhận được tin tức, sau đó Ngụy Triển Hồng bị khống chế, tương đương với nội quỷ trong Cục công an đã bị vạch trần.

"Đừng tìm nữa, anh đoán em tìm không ra đâu." Lạc Văn Chu nói, "Trình tự báo sửa có vấn đề không? Có người không nên hỏi can dự vào không?"

"Khả năng không lớn lắm," Lang Kiều nói, "Lúc ấy báo sửa, là bởi vì khi dùng phòng 203 thẩm vấn trùm băng cướp, đồng nghiệp trong phòng giám sát phát hiện camera đột nhiên dùng không tốt, rất nhiều người cùng báo."

Lạc Văn Chu day ấn đường.

"Sếp, trước đây chúng ta vẫn rất yên bình, nhưng từ sau khi cục trưởng Trương do Vương Hồng Lượng liên lụy bị điều đi, thì liên tiếp xảy ra chuyện, đầu tiên là ngày Trịnh Khải Phong bị nổ chết, lão biết trước tin tức bỏ trốn, còn có lần này…" Tiếng Lang Kiều càng lúc càng thấp xuống, đến cuối cùng cơ hồ đang dùng khẩu hình, "… Họ đều nói là cục trưởng Lục."

Lạc Văn Chu còn chưa kịp trả lời, Lang Kiều chống hai tay trên đầu gối, hít một hơi thật sâu, giọng hơi run run nói: "Không thể là cục trưởng Lục."

Lạc Văn Chu: "Tiểu Kiều…"

"Không thể là cục trưởng Lục, thật đấy, anh hãy tin em – lúc em học tiểu học, có một đám nghiện ma túy tụ tập trong công viên nhỏ cạnh trường, chơi thuốc nổi điên, xách dao xông vào trường, còn chém bảo vệ bị thương, trường khẩn cấp khóa cửa tòa nhà dạy học, nhưng lớp em vừa vặn học thể dục ở bên ngoài… Thầy giáo dẫn bọn em chạy vào trong, rất nhiều bạn đều sợ phát khóc, đám điên đó hò hét như quái thú trong

phim hoạt hình, cảnh sát đến rất nhanh, em nhớ rất rõ, dẫn đội là cục trưởng Lục. Ông có một vết sẹo ở thái dương, mà nhìn không đáng sợ chút nào, nhanh chóng bắt hết các phần tử xấu đi. Em lén chạy theo muốn cho ông một chai nước trái cây, nhưng ông tựa hồ đã hiểu lầm, cầm lấy mở giúp rồi trả lại cho em, còn nhỏ giọng nói 'Cháu bây giờ mau về đi, chú sẽ không mách giáo viên'… Vì việc này, lớp em ba mươi sáu người, về sau có bốn vào hệ thống công an, còn có sáu làm ngành nghề liên quan, một phần ba đều giống em… đang đuổi theo bước chân ông ấy… không thể là ông ấy được."

"Họ sẽ xử oan cho ông ấy chứ?" Lang Kiều mở to mắt, lông mi run nhè nhẹ, nước mắt rơi xuống, "Cảnh sát Cố cũng bị oan uổng, lỡ như…"

Lạc Văn Chu lặng lẽ nuốt xuống câu "con người sẽ thay đổi", đứng dậy đập laptop vào lòng Lang Kiều: "Không có lỡ như, nếu không cần em để làm gì? Em còn là đứa học sinh tiểu học ngay cả chai nước cũng không mở nổi kia à?"

Lang Kiều vô thức đón lấy máy tính, ngạc nhiên nhìn anh.

"Em ở trong Cục công an, có tư cách mặc đồng phục cảnh sát, có thể xin mang súng, có thể mang theo còng tay và dùi cui cảnh sát, cho nên em muốn biết cái gì thì hãy tự mình đi điều tra, cảm thấy ai oan uổng thì đi bắt một kẻ không oan uổng ra – anh thấy lúc tóm Ngụy Triển Hồng ở nhà vệ sinh nam em rất nhanh nhẹn mà, sao bây giờ càng ngày càng thụt lùi vậy?"

Lang Kiều sững sờ.

Lạc Văn Chu nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô một cái: "Làm việc đi, Tết này không nghỉ."

Lang Kiều quên khuấy chuyện căng da ra sẽ có nếp nhăn, dùng tay áo chùi mạnh mắt: "Vâng!"

Đúng lúc này, tiếng bước chân từ đầu kia hành lang vọng đến, là tiếng bước chân đặc biệt luôn luôn theo một nhịp điệu nào đó của Phí Độ, giống như trời sập cũng chẳng thể khiến hắn cất đôi chân như trang trí ấy chạy vài bước.

Đáng tiếc, lần này hắn mang đến lại không phải là tin gì tốt.

Phí Độ thoạt đầu thoáng nhìn phòng bệnh của Đào Nhiên, Đào Nhiên băng kín như xác ướp còn đang ngủ, Thường Ninh nghe tin chạy đến đang trông nom bên giường bệnh, chắc là hơi mệt, một tay chống trán ngồi trên ghế ngủ gật. Phí Độ đắp áo khoác cho cô, lại để một ly trà nóng cạnh tay cô, khẽ khàng đóng cửa phòng bệnh đi ra: "Kết quả cuộc phẫu thuật của Doãn Bình không lạc quan."

Lạc Văn Chu: "Ý cậu là gì?"

"Doãn Bình giết anh ruột, những năm qua bản thân sống cũng chẳng dễ chịu gì, trường kỳ mất ngủ, còn có thói quen nát rượu. Mà lão ta thu nhập có hạn, uống toàn rượu rẻ tiền không biết làm từ cái gì, tim gan thận đều có bệnh mãn tính mức độ khác nhau, nguy cơ tắc động mạch cũng rất cao, dù không có vụ tai nạn giao thông lần này, không chừng ngày nào đó sẽ phát bệnh đi đời nhà ma," Phí Độ nhanh chóng nói, "Bác sĩ nói tuy đã mổ xong nhưng khi nào tỉnh còn chưa biết, mà tỉnh lại nhất định sẽ có di chứng, lạc quan một chút có lẽ là bán thân bất toại, nói không lưu loát, còn có khả năng sẽ không thể khôi phục trình độ nhận thức bình thường."

Lang Kiều: "Cái gì?"

Lạc Văn Chu thở dài nặng nề: "Tức là bị đần ấy."

"Dựa vào đâu mà lão có thể đần!" Lang Kiều vừa nghe thế liền nổi sùng, lập tức ý thức được mình quá lớn tiếng, lại vội vàng nhỏ xuống, "Nếu lão đần, em sẽ bổ thêm một phát vào đầu lão, để lão sang bên kia tạ tội luôn cho xong!"

Trong Cục công an lòng người hoang mang, như rắn mất đầu, Đào Nhiên nằm viện, đồng nghiệp không biết ai có thể tin tưởng… Nhân chứng duy nhất thì bất tỉnh nhân sự.

Quả đúng là tứ diện Sở ca.

Lạc Văn Chu đi vài bước trong hành lang đầy áp lực, rất muốn cười khổ – từ xưa thích ra vẻ luôn bị sét đánh, anh vừa đổ nửa chậu xúp gà cho Lang Kiều, mà chỉ chớp mắt nói lật là lật luôn. (Xúp gà ở đây là

Chicken Soup for the Soul, tiện thì mình thấy mọi người thường viết súp nhưng tra từ điển thấy là xúp nên dùng vậy, mình cũng chẳng biết đâu)

Đúng lúc này, Tiêu Hải Dương gọi điện tới.

Ngón tay Lạc Văn Chu dừng một thoáng trên màn hình di động, mới quẹt qua nghe máy: "Bốn Mắt, nếu chú mà cũng không có tin tốt nữa, thì anh sẽ khai trừ chú."

139. Quyển 5 - Chương 10: Edmond Dantès 10

Tiêu Hải Dương đột nhiên nằm không cũng trúng đạn, chẳng hiểu gì hết, không mảy may nhận thấy tâm trạng lãnh đạo không mấy tốt, cậu rất đỗi nghiêm túc gặng hỏi đến cùng: "Tại sao, em lại vi phạm kỷ luật à?"

"…" Lạc Văn Chu bị cậu cắt ngang không trút giận nổi, á khẩu một lát mới bực tức nói, "Chú có chuyện gì?"

Ngữ khí Tiêu Hải Dương khá nghiêm trọng: "Đội trưởng Lạc, các anh còn ở bệnh viện không? Khoan hãy đi, em sẽ lập tức đến đó, phải gặp mặt nói chuyện."

Cậu trai bốn mắt này tương đối có ý thức thời gian, nói "lập tức đến" là năm phút sau liền bọc gió lạnh lao vào bệnh viện.

Khu nội trú đông người ồn ào, để thanh tĩnh, mấy người họ đến vườn hoa nhỏ phía sau tìm một cái bàn đá. Vườn hoa nhỏ dùng cho bệnh nhân nằm viện tản bộ, hiện giờ đang là mùa đông rét mướt, nước đóng thành băng, xung quanh đừng nói bệnh nhân tản bộ, ngay cả con quạ tự khoác áo lông cũng chẳng thấy bóng dáng.

Tiêu Hải Dương đặt hai bản lý lịch và một bảng kê đánh máy trên bàn đá, hít mạnh nước mũi: "Người và tình hình sử dụng chiếc xe đội phó Đào lái mà đội trưởng Lạc bảo em điều tra đều ở trong này, còn có hai bản lý lịch – hai người hôm ấy cùng đội phó Đào đến nhà Doãn Bình, một là anh Vũ đội chúng ta, một là Khổng Duy Thần viên cảnh sát nhân dân ở đồn Nam Loan…"

"Tiểu Vũ thì anh biết, sau khi tốt nghiệp vẫn ở trong tầm mắt anh, nếu không phải sư phụ xảy ra chuyện, năm ấy suýt nữa đã thành tiểu sư đệ của anh rồi," Lạc Văn Chu khoát tay, "Khổng Duy Thần cũng chưa cần phải nói, trọng điểm là…"

"Không, Khổng Duy Thần em phải nói trọng điểm." Tiêu Hải Dương dùng các ngón tay lạnh cóng không linh hoạt lắm rút ra bản lý lịch của Khổng Duy Thần, "Đội trưởng Lạc, anh biết 'Hạng mục đơn vị hành chính sự nghiệp quốc gia giúp đỡ người nghèo' mấy năm trước thành phố ta từng tiến hành chứ?"

Lạc Văn Chu nghi hoặc nhướng mày: "Ừm?"

Hoạt động kiểu này bình thường hình thức lớn hơn ý nghĩa thực tế, cơ bản là cho mọi người dựa theo cấp bậc móc ra khoản tiền một bữa cơm trưa, quyên góp ít tiền, sau đó chụp vài tấm ảnh viết bài báo là xong, không có ý nghĩa gì, tổ chức vài năm thì dẹp.

"Năm đó kết hợp với Cục công an chính là trường Hoành Chí của Nam Loan, mấy cán bộ Cục công an đã đến trường này tham quan một vòng, mỗi người móc ra hai ngàn đồng, một đối một tài trợ nhà trường chọn ra vài học sinh thành tích tương đối tốt, Khổng Duy Thần chính là một trong số đó." Tiêu Hải Dương nói, ba người quanh bàn đá đều trợn mắt nhìn cậu.

Lạc Văn Chu có dự cảm xấu, cảm thấy cái miệng chó của Tiêu Hải Dương chỉ sợ chẳng phun ra nổi ngà voi: "Thì sao?"

"Em đã đi tra hồ sơ lưu trữ của trường, mục người tài trợ cho Khổng Duy Thần năm đó viết là 'Trương Xuân Cửu' – A, chính là cựu cục trưởng nửa đầu năm Cục công an điều đi, trước khi dẫn nhóm đội phó Đào chạy tới nhà Doãn Bình, anh ta đã gọi điện thoại cho Trương Xuân Cửu."

Lang Kiều vẻ mặt mù mờ do lượng thông tin quá tải.

Phí Độ thì hơi nhíu mày.

Lạc Văn Chu thoắt chốc sầm mặt: "Tiêu Hải Dương, chú có biết mình đang nói gì không?"

"Em biết – em đã in lịch sử cuộc gọi ra rồi," Tiêu Hải Dương giơ tay chùi nước mũi, giống như thiếu đầu óc mà nhìn lại vào mắt anh, rút ra một tờ giấy, "Mặt khác, em đã chứng thực với anh Vũ, anh Vũ nói, trước khi họ xuất phát, quả thật nhìn thấy cảnh sát Khổng gọi điện thoại, anh ấy còn thuận miệng hỏi một câu, Khổng Duy Thần nói 'Lãnh đạo rất quan tâm việc này, tôi báo cáo một tiếng với sếp', anh Vũ cho là lãnh đạo trong đồn, cũng không để ý lắm. Em còn tra được, cảnh sát Khổng ban đầu bị phân tới huyện Thanh Nguyên, do cục trưởng Trương nói giúp mới được điều về quê nhà Nam Loan."

Một đám mây dày không thể tự chủ bị gió thổi dồn lại, che khuất mặt trời, nguồn nhiệt duy nhất cũng đã biến mất, xung quanh lập tức ngập tràn âm u.

Trong chòi đá nhỏ một lúc lâu không ai nói gì, Lang Kiều đột nhiên cảm thấy nhiệt độ cơ thể nhỏ nhoi của mình bỗng thiếu thốn vô cùng, ngồi cả buổi cũng chưa thể làm nóng ghế, hơi lạnh vẫn xuyên qua quần áo chui thẳng vào da, khiến cô run rẩy từ trong ra ngoài.

Không biết bao lâu sau, Lang Kiều mới từ từ định thần lại, sự phẫn nộ không thể tả rõ nổ tung như núi lở, như thể tín đồ nhìn thấy có người hắt nước bẩn lên tượng thần, cô đứng bật dậy: "Tiêu Hải Dương chú bị điên à? Từng nhận tài trợ, điều động công tác, việc bằng cái rắm này cũng phải đào hết gốc rễ ra? Chú là đặc vụ của Cục điều tra thống kê quân sự à? Có phải bình thường mọi người ngồi với nhau đánh bài chém gió cũng phải lôi từng câu từng chữ ra tra, xem bên trong phải chăng có ám hiệu hay không? Không cho chú sinh ra ở nước Đại Thanh làm văn tự ngục thật là uổng phí tài năng!"

Tiêu Hải Dương căn bản không nhìn sắc mặt người ta, giọng điệu cũng không hề lên xuống: "Khi cục trưởng Trương còn giữ chức, đồn công an thị trấn trực thuộc còn có thể miễn cưỡng tính là trong phạm vi quản lý, bây giờ điều đi rồi, Nam Loan chẳng có tí tẹo quan hệ nào với ông ta, cô có thể giải thích tại sao Khổng Duy Thần lại liên lạc với ông ta vào thời điểm thế này không? Tôi biết anh ta là liệt sĩ, tôi cũng biết những lời này nếu nói với người Nam Loan, họ sẽ đánh tôi – cô cũng muốn đánh tôi. Nhưng bất kể trên tình cảm các cô có tin hay không, đây là kết quả điều tra của tôi, đây chính là sự thật."

"Nói nhảm!" Lang Kiều nổi sùng lên, "Nếu là chú, chú sẽ hại người trước rồi cứu người, còn vì cứu người mà đẩy mình vào à? Cục trưởng Trương đã lui về tuyến hai mà cũng có thể bị chú lôi ra…"

Tiêu Hải Dương siết chặt hai tay, cố chấp nói: "Là tôi đương nhiên sẽ không làm thế, nhưng lối suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau, tôi không biết người khác nghĩ như thế nào."

Lang Kiều túm cổ áo cậu, Tiêu Hải Dương bị lôi đổ người về phía trước, xương sườn đập vào bàn đá, mắt kính trượt xuống dưới xương gò má.

Lạc Văn Chu: "Này…"

"Từ từ, hãy nghe tôi nói một câu." Phí Độ nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay Lang Kiều, tay hắn ban nãy vẫn đút trong túi, vương chút hơi ấm của áo khoác, đầu ngón tay chỉ có một tẹo huyết sắc, lộ ra một vòng cổ tay áo len màu vàng nhạt, gân cốt căng cứng xanh trắng đan xen trên mu bàn tay Lang Kiều không tự chủ được lỏng ra.

"Thứ nhất, cảnh sát Khổng trước đó nói chuyện với cục trưởng Trương và anh ta tiết lộ tin tức không có quan hệ nhân quả tất nhiên, trừ khi anh có được lịch sử cuộc gọi hoàn chỉnh, có chứng cứ xác thực chứng minh khi nhóm anh Đào Nhiên quay lại nhà Doãn Bình lần thứ hai cảnh sát Khổng đã dùng cách nào đó truyền tin," Phí Độ nhẹ nhàng dừng lại, "Thứ hai, cho dù tin tức của việc này thật sự là tiết lộ từ chỗ anh ta, cũng chưa chắc là anh ta chủ quan cố ý…"

Tiêu Hải Dương há miệng.

Phí Độ gỡ tay Lang Kiều khỏi cổ áo Tiêu Hải Dương, tách hai người ra: "Tôi dùng một cách so sánh không thỏa đáng, Hải Dương, anh nghe xong đừng giận – nếu cảnh sát Cố còn sống, là tiền bối và cấp trên của anh, ông ấy lấy cớ bí mật điều tra việc nào đó, yêu cầu anh làm một số việc anh không thể hiểu nổi, anh sẽ tuân theo vô điều kiện chứ?"

Không biết tại sao, có một số lời nói ra từ miệng Phí Độ, Tiêu Hải Dương luôn dễ nghe lọt hơn.

Cậu trầm mặc một lát: "Anh nói đúng."

Phí Độ hỏi: "Viên cảnh sát cùng xe còn lại thì sao, anh có tra chưa?"

"Tra rồi, hôm nay trong Cục công an lộn xộn, tôi thừa cơ trộm hồ sơ nhân sự của Tiểu Vũ, anh ta là người địa phương, đi làm chưa lâu, lý lịch và bối cảnh cá nhân đều tương đối đơn giản, tôi tạm thời chưa thấy chỗ nào khả nghi, sẽ tiến thêm một bước điều tra sâu hơn." Tiêu Hải Dương mặt không biểu cảm chỉnh lại cổ áo xốc xếch và cặp kính trượt xuống, "Về phần xe cảnh sát, chiếc xe hư hỏng rất nghiêm trọng, hiện tại đã kéo đến chỗ kiểm nghiệm dấu vết để kiểm tra kỹ hơn, vẫn chưa có kết quả. Nó gần đây không bảo dưỡng, nhưng sử dụng tương đối thường xuyên, từ sau khi đám Lư Quốc Thịnh bị bắt vẫn không để rỗi, cơ bản tất cả nhân viên ra ngoài làm nhiệm vụ đều chạm qua – nếu là vấn đề của xe, vậy mọi người trong đội chúng ta đều bị hiềm nghi."

Tiêu Hải Dương lại lần nữa thành công dùng lời nói khiến tất cả mọi người tịt ngòi.

Bất kể khi nào, điều tra người một nhà luôn là khổ sở nhất, chắc cũng chỉ có con lừa nhân tình thế thái nhất loạt mặc kệ như Tiêu Hải Dương mới gánh được việc máu lạnh vô tình như thế.

Tiêu Hải Dương nhìn quét một vòng qua mặt mấy người kia, thấy không ai tiếp lời lại tự mình tiếp tục: "Em cho rằng bây giờ…"

Lạc Văn Chu thật sự sợ cậu rồi, vội vàng cắt ngang: "Tổ tông, phiền câm miệng nghỉ một lúc."

"Em còn chưa nói xong," Tiêu Hải Dương đẩy kính, hoàn toàn mặc kệ người ta có muốn nghe hay không, đôi môi tự động lên xuống, "Em cho rằng bây giờ chúng ta nên mau chóng tra rõ động cơ cục trưởng Trương chú ý chuyện này, cùng với hai chiếc xe bán tải kia có liên quan đến ông ta hay không."

Lang Kiều: "Cục trưởng Trương đầu năm đã…"

"Cục trưởng Trương đầu năm đã điều đi rồi, cho nên bây giờ ngay cả tổ điều tra cũng chẳng tra lên đầu ông ta, nhưng cô đừng quên, thời điểm loạt camera phòng 203 kiểm tu, ông ta vẫn là người phụ trách của Cục công an." Tiêu Hải Dương hơi lên giọng, "Ông ta ở trên vị trí này đã bao lâu? Cho dù điều đi, sức ảnh hưởng cũng còn đó, cô biết có bao nhiêu người sẽ cố ý và vô tình tiết lộ chuyện gì cho ông ta chứ? Còn nữa, hệ thống sử dụng cho công tác bên ngoài của chúng ta hiện giờ cũng do ông ta làm, lúc bắt Trịnh Khải Phong, tại sao Dương Ba có thể lấy được bản danh sách đi làm nhiệm vụ mà bên mình cũng chưa chắc nắm rõ?"

Mồm mép Lang Kiều không lưu loát như cậu, nhất thời á khẩu, không nhịn được lại muốn ra tay.

"Bằng chứng – Tiêu Hải Dương, người chú tố cáo là cựu cục trưởng của Cục công an thành phố," Lạc Văn Chu mở miệng cắt ngang màn giương cung bạt kiếm của hai người, "Tìm được bằng chứng, anh sẽ trình lên trên thay chú, còn không thì, những lời hôm nay bọn anh có thể vờ như không nghe thấy, nhưng lúc hạ táng cảnh sát Khổng, chú phải dập đầu ba cái tạ tội với người ta, nếu không Đào Nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho chú."

Nghe thấy tên Đào Nhiên, Tiêu Hải Dương rốt cuộc im lặng, hơi căng thẳng mím môi.

Lạc Văn Chu rất phiền lòng phất tay đuổi cậu: "Cút đi."

Thế nhưng Tiêu Hải Dương không cút, cậu đứng nguyên tại chỗ một lát, đôi tay buông bên người cóng đến đỏ bừng buông lỏng rồi lại siết chặt.

Cậu trai bốn mắt này có khí chất kỳ lạ, tựa hồ bất luận là ở trong đám đông hay đứng một mình, cậu đều có vẻ lẻ loi, lẻ loi mà ôm đầy nghi ngờ, đối với không khí chui vào miệng và mũi cũng tràn ngập cảm giác không tin tưởng.

Ngoại trừ… Đào Nhiên.

Đào Nhiên ôn hòa hiền hậu, kiên nhẫn, nhìn như qua loa, sống hơi cẩu thả, lại luôn đang trông nom mỗi một người đi vào tầm nhìn của mình, tuy rằng ngoại hình và khí chất khác biệt một trời một vực, song luôn khiến cậu nhớ tới Cố Chiêu năm xưa. Bắt đầu từ lúc cậu còn ở phân cục khu Hoa Thị, lần đầu tiên hợp tác

cùng Cục công an điều tra vụ án Hà Trung Nghĩa, cậu đã có cảm giác thân thiết một cách tự nhiên này đối với Đào Nhiên.

Vụ mưu sát bất thình lình này cơ hồ khiến cậu cảm thấy thời gian quay ngược, cậu suýt trở thành một con nhím căng thẳng, phẫn nộ dựng hết gai lên.

Lạc Văn Chu: "Có chuyện gì thì nói đi."

Tiêu Hải Dương hơi chần chừ nói nhỏ: "Em… em muốn đi thăm đội phó Đào, được không?"

Lạc Văn Chu nhìn thật sâu vào mắt cậu một cái, sau đó gật đầu rất nhẹ, Tiêu Hải Dương mau chóng chạy đi.

Một bụng lửa giận của Lang Kiều theo Tiêu Hải Dương rời khỏi dần dần bị gió lạnh thổi tan, cô vô thức suy nghĩ theo những lời cậu nói, kinh hãi phát hiện mình đã bị cậu thuyết phục: "Đội trưởng Lạc, thời điểm kiểm tu thiết bị giám sát bất ngờ năm kia, hình, hình như quả thật là…"

"Lão Trương hơi lớn hơn các chú, lập công, được Cục công an chỉ đích danh mời về."

"Ông ấy được quý nhất, là đại ca của các chú."

"Gia đình kinh doanh…"

"Lúc ấy Cố Chiêu hoài nghi Cục công an có nội gian, nên lựa chọn bí mật điều tra, nhưng ông ấy cũng biết quy định, cuối cùng khi tra đến Cung La Phù, để bằng chứng nghiêm cẩn, nhất định đã chọn trong những người mình tin tưởng một người làm hợp tác…"

Tại sao những người đó "việc làm ăn" trải khắp toàn cầu, có năng lực rửa tiền gây án xuyên quốc gia, mà cứ điểm trọng yếu cuối cùng lại đặt ở Yến Thành?

Sau khi Cố Chiêu xảy ra chuyện, Dương Chính Phong là đội trưởng chịu trách nhiệm lãnh đạo trực tiếp nhất tịnh bị xử phạt, giao đội hình sự của Cục công an cho Trương Xuân Cửu kinh nghiệm xấp xỉ và cẩn trọng hơn. Đội hình sự vào tay ông ta càng thêm huy hoàng, những năm đó trị an tốt vô cùng, giống như phần tử phạm tội trái pháp luật toàn thành phố tập thể đi nghỉ phép hết, trong thời gian ông ta tại nhiệm, bất luận là tỷ lệ phạm tội hay phá án đều tương đối đẹp, mới từng bước một trèo lên chức vị cao.

Rốt cuộc là ông ta quản lý có tài, hay…

Lang Kiều nói đúng, mọi chuyện hầu như đều nổ ra sau khi cục trưởng Trương bị điều đi, lượng công việc hơn nửa năm nay của Cục công an cơ hồ sắp bằng mười năm trước. Rốt cuộc là vì Định Hải Thần Châm cục trưởng Trương này đi rồi, các lộ yêu ma quỷ quái đều ra gây sóng gió?

Hay ngược lại – chiếc ô kín bưng biến mất, không che được yêu ma quỷ quái bên dưới nữa?

"Tiểu Lang," Lạc Văn Chu nói, "Em ở lại bệnh viện, theo dõi chặt Doãn Bình, bất kể lão là đần hay là người thực vật, vô luận thế nào đều không thể để lão gặp vấn đề gì."

Lang Kiều lật đật gật đầu: "Vâng."

"Đừng dùng tay không," Lạc Văn Chu hạ giọng nói, "Đi xin mang súng."

Lang Kiều nổi da gà trên cổ, thoáng nhìn sắc mặt Lạc Văn Chu, không dám nói nhảm nữa, đứng dậy chạy ngay đi.

Lạc Văn Chu thở ra một hơi thật dài, nắm cổ tay Phí Độ mà xoa nắn xương. Nếu nội gian cùng thời với Cố Chiêu, nhất định đã là tiền bối đức cao vọng trọng, Lạc Văn Chu cho tới nay vẫn biết rõ, song chuyện đến trước mắt, trong lòng anh vẫn trống rỗng.

Quá khó khăn.

Đi chấp nhận, hoài nghi, điều tra, dùng thái độ đối đãi phần tử phạm tội giảo hoạt nhất, tội ác tày trời nhất… Quá khó khăn.

"Không có chứng cứ," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Bất kể là cục trưởng Lục bị tổ điều tra dẫn đi, hay cựu cục trưởng Trương – Tiêu Hải Dương làm việc toàn bằng tưởng tượng và trực giác, toàn là nói nhảm.

Ngay cả Ngụy Triển Hồng cũng không biết danh tính nội gian, trừ khi Doãn Bình tỉnh lại chỉ nhận… Cho dù Doãn Bình chỉ nhận, với nhân phẩm lão, nếu lão nói miệng không bằng chứng…"

140. Quyển 5 - Chương 11: Edmond Dantès 11

Lạc Văn Chu nói một hồi thì chẳng còn âm thanh gì nữa, anh khom lưng, chống khuỷu tay trên đầu gối mình, chốc chốc bóp tay Phí Độ – trước mắt anh không nơi báo cáo, không ai để xin chỉ thị, trong Cục công an lòng người hoang mang, mọi người qua lại đều nhìn thẳng phía trước. Bước tiếp theo nên làm thế nào, không ai cho anh một chủ ý chuẩn.

Anh cũng không có nơi nào để kể khổ, Đào Nhiên đã nằm viện, bọn Lang Kiều chưa trải đời nhiều, không phải hoảng thì là loạn, còn đều chờ nhìn sắc mặt anh.

Lạc Văn Chu im lặng quá lâu, Phí Độ nâng cằm anh lên ngắm nghía một lát: "Sao thế?"

Lạc Văn Chu ngước lên nhìn hắn, hơi thất thần, nghĩ Phí Độ không giống bất cứ một ai anh biết.

Những chai nhựa trong suốt hình người trẻ tuổi mà lòng dạ không thâm sâu đó, bên trong chứa nước trái cây hay Coca chỉ cần nhìn là biết ngay; lớn tuổi mà tâm cơ thâm trầm thì như chai thủy tinh mờ đục, phần lớn chứa chất lỏng đậm màu, không mở ra ngửi thử sẽ rất khó biết là xì dầu hay giấm.

Nhưng Phí Độ không phải cả hai, hắn giống kính vạn hoa hơn, trên thân có một ngàn mảnh thủy tinh nhỏ ghép lại, góc độ ghép bất đồng, ánh sáng xuyên qua sẽ bị khúc xạ vô số lần, ra vào đều không thể truy ngược.

Dẫu cho giờ đây anh nắm tay người này, có thể không kiêng dè chạm vào mỗi một tấc da hắn, anh vẫn thường xuyên không biết Phí Độ đang suy nghĩ gì.

Trong số các nhân vật gây đau đầu đời này Lạc Văn Chu từng đụng phải, ai đó họ Phí tuyệt đối xếp hạng nhất – bất luận là khi họ ngứa mắt lẫn nhau, gặp mặt là cãi nhau, hay bây giờ hận không thể ngậm hắn trong miệng đội hắn trên đầu.

Nếu một năm trước có ai nói cuối năm nay anh sẽ tứ cố vô thân giữa trời đông tuyết phủ, chỉ có thể nắm cổ tay Phí Độ làm an ủi như thế này, nhất định anh sẽ cảm thấy đầu đối phương bị đứt cầu chì.

"Không có," Lạc Văn Chu lắc đầu, hơi cười khổ, "Tôi chỉ đang cảm nhận sớm sự nghiêm trọng của nguy cơ trung niên thôi."

Phí Độ chớp chớp mắt, bỗng nhiên cười xấu xa ghé vào tai anh: "Sao vậy, sư huynh, cảm thấy mình lực bất tòng tâm rồi? Không chịu nói sớm, em thương anh."

Lạc Văn Chu: "…"

Sau đó anh định thần lại, véo mạnh hông Phí Độ một phát: "Cậu cũng muốn kiếm chuyện à? Vừa rồi tự tiện động tay động chân sờ tay người ta, tôi còn chưa tính sổ đâu."

Phí Độ không chịu mở hẳn mắt, ánh mắt uể oải lộ ra từ khoảng hở của lông mi, hắn liếm khóe môi: "Ồ, anh định tính món nợ này như thế nào?"

Lạc Văn Chu dở khóc dở cười: "Bảo bối à, tim ba đã tắc lắm rồi, con đừng góp một viên gạch chèn giữa tim ba nữa."

Nghe anh có thể huyên thuyên rồi, Phí Độ mới chậm chạp ngồi thẳng dậy, quay về chủ đề: "Anh đang lo lắng điều gì?"

Lạc Văn Chu thở ra một hơi, nụ cười trên mặt tối đi: "Cậu có biết việc này khiến tôi có cảm giác gì không?"

"Biết, Khổng Duy Thần liên lạc với cục trưởng Trương, trước khi sự việc xảy ra anh ta đã gọi điện cho cục trưởng Trương, những chuyện này đều quá dễ điều tra cũng quá rõ ràng, giống như có người chuẩn bị sẵn chứng cứ vậy," Phí Độ không nâng mí mắt lên, trả lời, "Người mình ngờ vực lẫn nhau, nhân chứng mấu

chốt chết không còn đối chứng, các bằng chứng nối tiếp nhau lên sân khấu dựa theo thứ tự xếp sẵn – anh đang nghĩ, vụ này quá giống vụ oan án mười bốn năm trước, tưởng như chuyện xưa tái diễn vậy."

Lạc Văn Chu nói với khuôn mặt không biểu cảm: "Tôi chỉ thuận miệng hỏi, cậu nói hết như thế làm gì – cậu như vậy sẽ khiến người ta thiếu cảm giác an toàn đấy, biết không?"

Phí Độ cố ý dỗ dành anh, ra vẻ kinh ngạc: "Anh ở bên tôi mà còn có thể có cảm giác an toàn? Đội trưởng Lạc, rốt cuộc là anh quá tự tin, hay là sức hấp dẫn của tôi giảm đi rồi?"

Lạc Văn Chu vỗ mu bàn tay hắn: "Nói tiếng người đi."

"Được rồi, lại nói," Phí Độ tiếp tục, "Nếu tôi nhớ không lầm, hồi tháng Năm trong vụ án Hà Trung Nghĩa, tôi đến văn phòng anh nhận thẩm vấn…"

Lạc Văn Chu ho một tiếng: "Đó là phối hợp điều tra, thẩm vấn cái gì, sao cậu nói khó nghe thế?"

"Được rồi, phối hợp điều tra," Phí Độ nghe lời sửa lại, "Khi đó tôi đã cảnh cáo anh, nhiệt độ vụ án này cao đến quỷ dị, có người đang chỉnh các anh."

"Bắt đầu từ vụ án Hà Trung Nghĩa, Đào Nhiên đã nghe thấy trên radio một người tên là 'Người Đọc Diễn Cảm' gửi bài dày đặc, theo tuyến này," Phí Độ cho tay vào túi áo khoác của Lạc Văn Chu, lấy ra một quyển sổ nhỏ, "Có manh mối gì anh có thể nói từ đầu, tôi nhớ lại giúp anh."

Lạc Văn Chu im lặng một lúc, chậm rãi túm chiếc khăn quàng chỉ để làm điệu trên cổ Phí Độ quấn vài vòng, cơ hồ cuốn lấy cằm hắn: "Cậu có bao giờ cảm thấy vô cùng sợ hãi không?"

Phí Độ khựng lại, suy nghĩ một chút theo lời anh, trong đầu thoáng qua một số ký ức rất vụn vặt, cửa tầng hầm mơ hồ và tiếng bước chân từ từ tới gần bay vút qua, nhẹ nhàng lóe lên, lại chợt biến mất chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn nhún vai, nói bằng giọng điệu tình nhân chuẩn xác nhất: "Có chứ, lúc sợ anh rời khỏi tôi."

Lạc Văn Chu bị các chiêu trò nối tiếp nhau của hắn quấy rầy thật sự chẳng suy nghĩ gì được, cảm thấy cuộc đời này mình có thể giải quyết một Phí Độ, ước chừng cũng là có chút bản lĩnh và vận cứt chó rồi, vừa nghĩ như vậy, lòng anh lại không tự chủ được thoải mái hơn không ít.

"Vụ án Hà Trung Nghĩa bị giết, sở dĩ Cục công an lập tức tham gia, là bởi vì chúng tôi còn đồng thời nhận được một tập tài liệu tố cáo, do Trần Chấn em trai nạn nhân Trần Viện trình lên – cậu hiểu ý tôi chứ? Không phải trình lên Cục công an, mà là trình lên trên, trên lệnh cho Cục công an tra rõ, chúng tôi không thể không điều tra."

"Trần Chấn không có nghề nghiệp đàng hoàng, là tài xế xe dù, khi mới tiếp xúc hắn cực kỳ không tin tưởng tôi, ban đầu tôi còn lấy làm lạ, hắn tự mình tố cáo Vương Hồng Lượng, tại sao người khác tới điều tra hắn ngược lại không phối hợp? Bây giờ nghĩ lại, Trần Chấn ban đầu trong sự kích động và phẫn nộ, hẳn đã không chỉ một lần muốn tố cáo Vương Hồng Lượng, nhưng sợ rằng đều là đá chìm đáy biển, dần dà, hắn căn bản không tin sẽ có người đến điều tra."

Phí Độ gật đầu: "Tố cáo chuyện giật gân như phân cục tham gia buôn ma túy, lại không có bất cứ bằng chứng vững chắc nào, thoạt nhìn giống như lời nói lung tung của kẻ điên. Mỗi ngày đủ loại đơn thư tố cáo như tuyết rơi, Trần Chấn lại không phải là người có thân phận địa vị, sẽ không ai để ý đến chuyện nghe rất vô lý này."

"Đúng, cục trưởng Trương phái tôi đi điều tra việc này, lúc ấy ông nói là, chuyện trong đơn tố cáo chắc chắn không có thật, nhưng không có lửa làm sao có khói, Vương Hồng Lượng này ăn trên ngồi trốc quen rồi, rất có thể là trên tác phong và công việc có vấn đề khác, khó trách người khác chỉnh lão. Điều tra cán bộ phân cục là chuyện dễ đắc tội, điều tra xong xử lý thế nào, cho người tố cáo câu trả lời ra sao, thì lại rất tế nhị, nên cần tôi đích thân đi một chuyến. Chỉ là…"

"Chỉ là, không ngờ nội dung tố cáo lại là thật." Phí Độ tiếp lời, "Nhưng theo lý thuyết, Vương Hồng Lượng biết anh, nếu lão đủ thông minh, nhìn thấy anh và Đào Nhiên ít nhiều nên hiểu vì sao các anh tới, khu Hoa Thị bao năm qua vẫn là thùng sắt, tại sao lão dễ dàng lộ ra sơ hở như thế?"

"Không phải tôi đặc biệt lợi hại, mà là có người cố ý khui chuyện này ra," Lạc Văn Chu nói, "Hung thủ Triệu Hạo Xương vứt xác dẫn đến sự chú ý lạ lùng, điểm vứt xác vừa vặn nằm trên tử huyệt của họ, đây là thứ nhất."

"Bộ não biến thái của Triệu Hạo Xương kia các phần tử phạm tội bình thường không thể đoán được, nếu Vương Hồng Lượng logic bình thường, thì lúc này lão nên phối hợp với Cục công an tích cực điều tra vụ án Hà Trung Nghĩa bị giết, lặng lẽ đi tìm bằng chứng cho thấy hiện trường đầu tiên Hà Trung Nghĩa tử vong không ở 'bãi đất trống Tam Giác Vàng', mau chóng dời tầm nhìn của các anh khỏi điểm giao dịch ma túy – kỳ thật chứng cứ này cũng không khó tìm, nạn nhân đêm ấy đến nhà hàng Thừa Quang, sau đó tôi và Đào Nhiên đã tìm ra bằng chứng," Phí Độ vẽ một đường trên quyển sổ của Lạc Văn Chu, viết ba chữ "Mã Tiểu Vĩ", "Nhưng còn chưa kịp, thì đã xảy ra chuyện bất ngờ."

"Mã Tiểu Vĩ khai lung tung như thiểu năng, thành công trở thành nghi phạm mưu sát Hà Trung Nghĩa. Đồng thời, cậu nhóc cũng giống một miếng băng keo hai mặt, dính chặt trọng điểm của chúng ta ở nơi đêm đó từng có giao dịch ma túy." Lạc Văn Chu hơi trầy trật nhớ lại một lát, "Đúng rồi, nghe cậu nói tôi mới nhớ, lúc ấy ngòi nổ của chuyện này là Mã Tiểu Vĩ xung đột với dân bản địa, châm lên thù hận chất chứa của hai bên, bấy giờ mới đánh nhau rồi cùng bị dẫn đi."

"Anh muốn nói là, vụ đánh nhau dẫn đến cảnh sát chú ý ấy chưa hẳn là ngẫu nhiên." Phí Độ hơi nghiêng đầu, "Lúc này Vương Hồng Lượng đã tương đối bị động, nhưng lão vẫn còn cơ hội, bởi vì kết quả kiểm tra nước tiểu của Mã Tiểu Vĩ cho thấy cậu nhóc quả thật nghiện ma túy, người dùng ma túy thần trí rối loạn nói lung tung cũng rất bình thường; hoặc lão có thể bắt một đám cừu thế tội, nói đêm ấy Mã Tiểu Vĩ tiến hành giao dịch ma túy với họ ở đó, vừa lập công vừa cho các anh câu trả lời, tự thoát ra không hề khó khăn, chỉ cần diệt khẩu thêm vài người thôi."

Song đúng lúc này, Trần Chấn không tin cảnh sát tự tiện hành động, bị nhốt ở cao ốc Hồng Phúc, khi Lạc Văn Chu nghe tin chạy đến, đụng ngay đám Hoàng Kính Liêm giết Trần Chấn. Sau đó Hoàng Kính Liêm chó cùng rứt giậu, điên cuồng muốn giết cả Lạc Văn Chu… Thế nhưng chứng cứ xác thực, kéo cả phân cục khu Hoa Thị xuống nước.

Vấn đề duy nhất trong đây là, Hoàng Kính Liêm căn bản không định, cũng không cần thiết gấp gáp giết Trần Chấn như thế.

"Kỳ thật còn một điểm đáng ngờ," Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút, nói, "Sau khi tôi xông vào cao ốc Hồng Phúc, cô bé tiếp tân đưa tôi một tờ giấy nhắc nhở, còn cố ý sắp xếp cho tôi vào phòng có cửa sổ bí mật, như vậy lỡ có chuyện gì, tôi có thể lập tức nhảy qua cửa sổ bỏ chạy – bèo nước gặp nhau, không quen biết gì, cô gái đó mạo hiểm giúp tôi… Tuy rằng đối với trai đẹp mà nói, nhân gian tự có chân tình, nhưng cô ta giống như biết trước bọn Hoàng Kính Liêm sẽ ra tay với tôi. Sau đó tôi đi điều tra, cô bé tiếp tân này đã không biết tung tích."

"Nếu Trần Chấn không chết, Hoàng Kính Liêm chưa chắc có lá gan này, mà nếu Trần Chấn không phải do Hoàng Kính Liêm giết, thì là ai giết?" Lạc Văn Chu nhìn Phí Độ viết hai chữ "Trần Chấn" trên sổ, lại tiếp, "Nhân vật mấu chốt thứ ba là một người thần bí, cũng chính là kẻ gửi tin nhắn vào di động của nạn nhân Hà Trung Nghĩa, lúc ấy chúng ta nhận định là Triệu Hạo Xương tự biên tự diễn. Nhưng nếu thật sự không phải Triệu Hạo Xương thì sao? Nếu Triệu Hạo Xương vứt xác ở khu tây Hoa Thị, chính bởi vì nhìn thấy chỉ dẫn của nhân vật thần bí ấy thì sao – đây là ba điểm then chốt để phá án, cũng là trùng hợp trí mạng đối với Vương Hồng Lượng."

Trùng hợp quá nhiều, nghe sẽ không giống thật.

Mà do Trương Đông Lai bất ngờ bị cuốn vào vụ án này, cựu cục trưởng Trương là họ hàng gần tránh đi, cả quá trình đều không kịp phản ứng.

"Bước đầu tiên, khiến nhân vật then chốt trên lĩnh vực then chốt xuống đài, từ đầu đến cuối mạch suy nghĩ đều rất rõ ràng." Phí Độ khoanh một vòng bên ngoài bút ký vừa rồi, "Một lần nữa nghe thấy 'Người Đọc Diễn Cảm' gửi bài, là trong vụ án lừa bán bé gái, vụ án này ngoại trừ rợn người thì không hề quá phức tạp, then chốt là Tô Lạc Trản bắt chước chữ ký của Tô Tiểu Lam khi gây án, làm lộ cả bọn và địa điểm vứt xác. Tô Lạc Trản là một đứa cuồng ngược đãi trời sinh, nếu biết Tô Tiểu Lam năm xưa đã làm gì người nhà nạn

nhân, chẳng cần nghi ngờ, nó nhất định sẽ bắt chước, mà còn lên cấp, vấn đề là, người tiết lộ chi tiết vụ án cũ cho nó rốt cuộc là ai."

"Sau đó là Chu Thị, Trịnh Khải Phong dùng Đổng Càn mưu sát Chu Tuấn Mậu, điều kỳ lạ là bưu phẩm lấy danh nghĩa Đổng Càn gửi Đổng Hiểu Tình, Đổng Hiểu Tình vì bưu phẩm thần bí này ra tay đâm Chu Hoài Tín, họ buộc phải giết người diệt khẩu, đồng thời để lộ sự thật có người chuyên môn bày ra tai nạn giao thông giả để mưu sát. Hôm ấy có người hack số của Đổng Hiểu Tình, gửi tin nhắn cho Tiêu Hải Dương, dụ cảnh sát tới cửa, lại đốt nhà cô ta." Lạc Văn Chu thở dài, "Cuối cùng là Ngụy Văn Xuyên mua hung giết người. Dựa theo khẩu cung của Ngụy Văn Xuyên, từ vài năm trước nó đã bắt đầu tiếp xúc với người bạn trên mạng thần bí kia, đối phương dùng kế hoạch và bước đệm lâu dài, từ địa điểm vứt xác ở Tân Hải, đến hang ổ tội phạm truy nã như ẩn như hiện, từng bước một dẫn dắt chúng ta bắt sống Lư Quốc Thịnh và chỗ hắn ẩn thân…"

Thổi đi bụi đất khó nhìn rõ, sự mạch lạc ban đầu như phủ kín sương mù bắt đầu lộ ra, bày trên quyển sổ cũ, vô cùng ghê người.

"Có mấy khả năng, thứ nhất, giống như Chột Mắt nói, tập đoàn tội phạm nội chiến, một thế lực trong đó làm chuyện năm ấy Phí Thừa Vũ từng nghĩ nhưng chưa thể hoàn thành – loại trừ những người bỏ vốn khác, một mình khống chế cả băng nhóm. Hoặc họ nhằm vào ai đó trong Cục công an, tất cả đều vì lật lại vụ án Cố Chiêu." Phí Độ co ngón tay lạnh cóng, lấy di động ra, "Giống như bài gửi kỳ này của Người Đọc Diễn Cảm – báo thù, anh tin cái nào hơn?"

Lúc này, một số điện thoại lạ đột nhiên gọi tới, nhảy lên trên ứng dụng đọc sách, Phí Độ nhìn Lạc Văn Chu một cái rồi nghe máy: "A lô?"

"Là tôi, Chu Hoài Cẩn," Người ở đầu dây bên kia hạ thấp giọng, "Hiện giờ tôi đang ở trong nước, anh có tiện gặp mặt tôi một lần không?"

Phí Độ bỏ điện thoại xuống, quay đầu hỏi Lạc Văn Chu: "Sư huynh, có một chàng trai lạ hẹn gặp mặt em, anh phê chuẩn chứ? Về nhà sẽ không bắt em quỳ bàn chà chứ?"

141. Quyển 5 - Chương 12: Edmond Dantès 12

Đó là một nhà hàng Nhật khá lịch sự, vào cửa phải cởi giày, không có đại sảnh, bên trong là từng phòng nhỏ trang nhã, Phí Độ theo lời mời một mình đi vào, mở cửa, suýt nữa không thể nhận ra Chu Hoài Cẩn.

Người thừa kế chính quy của Chu Thị mặc áo khoác màu đá giản dị, tóc không vuốt loại keo ngày xưa thường dùng, chiếc va li khổng lồ đứng dựa vào bức tường kế bên, trông có vẻ đường xa mệt mỏi. Sắc mặt anh ta cũng xem như dễ nhìn, nhưng cả người gầy đi trông thấy, ít nhiều phá tướng, mái tóc ngắn hết sức gọn gàng bạc hai bên tóc mai, nhìn hơi già trước tuổi.

Nếu nói Chu Hoài Cẩn trước kia giống công tử nhà giàu, thì giờ đây, tóc vừa bạc, cách ăn mặc vừa thay đổi, anh ta cơ hồ trở thành một người trung niên tang thương chán chường, có thể thấy được tấm da phú quý thanh xuân đẹp đẽ quả thật mỏng như cánh ve vậy.

"Tôi bị tóc bạc sớm, ngoài hai mươi đã hoa râm, lúc trước toàn nhuộm, gần đây không có tâm trạng làm điệu, để chủ tịch Phí chê cười rồi." Chu Hoài Cẩn cười nói với Phí Độ, "Mời ngồi, nhà hàng này là rất nhiều năm trước tôi với một người bạn bí mật mở chung, ngay cả người trong nhà cũng không biết, nói chuyện rất an toàn."

Phí Độ đảo ánh mắt qua một bức tranh sơn dầu trên tường, vẽ ánh chiều tà, đề tài có phần quá quen, lối vẽ cũng theo quy củ, không thấy chỗ nào xuất sắc, nhưng dùng màu phong phú và ấm áp, mặc dù không có giá trị nghệ thuật song rất phù hợp với thẩm mỹ đại chúng.

Phí Độ thuận miệng khen một câu theo phép lịch sự: "Rất có phong cách."

"Bức đó là Hoài Tín vẽ, lúc ấy tôi bảo nó vẽ cho tôi mấy bức tranh phong cảnh có thể treo trong phòng khách và phòng ngủ, nó nói nó không phải là thợ trang trí nội thất… Song cuối cùng vẫn bịt mũi vẽ cho tôi

vài bức… Đáng tiếc nó chưa từng đến đây." Chu Hoài Cẩn nhìn theo hắn, ánh mắt buồn bã, "Anh uống trà? Hay dùng một chút rượu trắng?"

"Trà là được, người trong nhà không cho tôi uống rượu."

Chu Hoài Cẩn lau sạch tay, rót cho Phí Độ ly trà: "Mời anh – khi ấy tôi chỉ nghĩ, một ngày kia rời khỏi nhà họ Chu, phải để lại đường lui cho mình, tính toán rất đẹp, muốn mở quán ăn nhỏ mỗi ngày chỉ tiếp mấy bàn khách trong ngõ sâu, khách quý ở tinh tế không ở đông, trong quán phải thanh thanh tĩnh tĩnh. Nhưng mà, tôi đã nghĩ quá đẹp rồi, làm ăn nào có dễ dàng như thế? Quán này từ lúc khai trương đến bây giờ một xu cũng chưa lời, mỗi năm còn cần tôi bù mấy chục vạn mới có thể miễn cưỡng duy trì."

Phí Độ cười cười không tiếp lời, cho dù Chu Hoài Cẩn là "đứa trẻ tội nghiệp" bà ngoại không thương cậu không yêu, cũng là một "đứa trẻ tội nghiệp" đeo vàng đeo bạc, đến cây nấm mọc ở góc tường biệt thự nhà họ Chu cũng to hơn nhà người ta.

"Bao năm qua, tôi căm hận nhà họ Chu, nhưng không bỏ được danh lợi, chần chừ lưỡng lự, chẳng tốt đẹp gì – Chủ tịch Phí, gia nghiệp khổng lồ, nếu là anh, anh có bỏ được không?"

"Anh Chu," Phí Độ thoáng nhìn đồng hồ, "Có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi, nếu chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh đã chẳng đến tìm tôi."

Chu Hoài Cẩn chạm vào ánh mắt hắn, im lặng nhìn nhau chốc lát, rồi anh gật đầu, có phần cô đơn nói: "Coi phú quý như mây bay, nếu tôi buông bỏ được như anh, Hoài Tín cũng không đến mức đi sớm. Mạo muội hẹn anh đến đây, là bởi vì sau khi trở về tôi đã điều tra được một số việc. Nhà họ Chu mặc dù ở trong nước mất hết danh tiếng, ở nước ngoài vẫn có thể nỗ lực chèo chống, nhưng hôm nay tôi nói ra những lời này, chỉ sợ về sau sẽ phải tay trắng dựng nghiệp."

Phí Độ: "Tôi xin rửa tai lắng nghe."

"Lúc mẹ tôi qua đời, để lại một hộp thuốc hết hạn trong két sắt, anh nhớ chứ? Là anh bảo tôi chú ý nó."

Phí Độ gật đầu – mẹ Chu Hoài Cẩn, cũng chính là vị Chu phu nhân mưu sát chồng kia, đổi ông chồng khác vẫn là hạng cặn bã, nghe Chu Hoài Cẩn miêu tả thì hạn sử dụng của cuộc hôn nhân thứ hai còn chẳng dài bằng sữa đậu nành mở nắp uống liền.

Nhưng mà quan hệ vợ chồng có thể tùy tiện chia tay, đồng minh mưu tài hại mạng thì không dám tùy hứng như vậy, bởi thế ngoại trừ cổ phần chung, nhất định trên tay Chu phu nhân có thứ gì uy hiếp được Chu Tuấn Mậu. Thế nhưng chờ bà mất, Chu Hoài Cẩn mở két sắt bà khóa cả đời, lại phát hiện chỉ có một hộp thuốc trợ tim hết hạn.

"Tôi trở về lật qua lật lại nghiên cứu hộp thuốc ấy rất lâu, thật sự không nghĩ ra thứ này có thể dùng làm gì, một dạo suy nghĩ kỳ lạ, cảm thấy đây có thể là chứng cứ Chu Tuấn Mậu mưu sát Chu Nhã Hậu, thậm chí nhờ người giám định trên đó có vết máu và ADN lưu lại hay không, nhưng chẳng có gì cả."

"Dù có thì cũng không thể làm bằng chứng, vết máu dính trên hộp giấy có thể do bất cứ ai bôi lên trong bất cứ trường hợp nào, nếu là lúc vụ án xảy ra, cảnh sát thu thập chứng cứ tại hiện trường còn có chút giá trị nghiên cứu, nhưng chờ thi cốt Chu Nhã Hậu đã lạnh mới cầm thứ này đi làm vật chứng, không khỏi quá sơ sài."

"Đúng, tôi thậm chí hoài nghi mẹ tôi để lại thứ như vậy, đơn thuần là hù dọa Chu Tuấn Mậu thôi – cho đến khi tôi vô tình nhìn thấy mã vạch trên hộp thuốc." Chu Hoài Cẩn lấy di động ra, mở hình ảnh, cho Phí Độ xem hộp thuốc thần bí kia, "Chính là cái này."

"Tôi không biết hồi nhỏ anh có làm loại huấn luyện đó hay không, chính là học thuộc lòng mấy cái mà trẻ con không hiểu như Đường thi Tống từ, số Pi nọ kia, để rèn luyện khả năng ghi nhớ máy móc. Lúc tôi còn nhỏ, mẹ bắt tôi học là con số mã vạch. Anh biết mã vạch hàng hóa bình thường đều là bộ mã hóa ENA, trong đó ba số đầu chỉ quốc gia tương ứng. Chủ tịch Phí, anh xem, hộp thuốc này sản xuất ở Mỹ, nhưng ba số đầu mã vạch đối ứng là '480'?"

"480 không phải mã số của Mỹ?"

"Là Philippines."

Phí Độ phóng to ảnh lên nhìn kỹ một lát: "Nhưng mã vạch này không hề là 13 số, khi in ấn ở giữa còn có khoảng cách nhỏ, nên tôi đoán không phải là xé từ hàng hóa nào đó của Philippines."

"Không phải," Chu Hoài Cẩn nói, "Sau '480' đi theo bốn số, kế đó là khoảng cách nhỏ – bốn số, anh nghĩ đến cái gì?"

Phí Độ cau mày: "Bất cứ thứ gì có thể mã hóa… Mã bưu chính nước họ là mấy số?"

"Anh đoán đúng rồi, mã bưu cục quốc nội Philippines vừa vặn là bốn số." Chu Hoài Cẩn không tự chủ được hạ thấp giọng, "Tiếp đó, mấy con số này không phù hợp với kinh độ và vĩ độ đối ứng trong nước Philippines, nên tôi đoán rất có thể là chỉ đường phố và số nhà, nói cách khác, đây không phải mã vạch hàng hóa, mà là một địa chỉ."

"Tôi đi tìm theo địa chỉ này – không hề dễ dàng, dù sao đã mấy chục năm rồi, đường phố sửa đổi hết, thay ba người dẫn đường, mất bao nhiêu công sức mới hỏi thăm ra người ngày trước sống ở địa chỉ này đã dọn đi đâu. Suy nghĩ của mẹ tôi đại khái là, rất có thể bà vừa mất Chu Tuấn Mậu sẽ gây bất lợi cho tôi, tôi nên lấy được thứ bà để lại, nhưng bà không ngờ đến, Chu Tuấn Mậu lại không ra tay với tôi, mà ngần ấy năm tôi vẫn tạm bợ trong Chu Thị, không hề có thành tựu, một bụng tà ma ngoại đạo, cũng chẳng thèm xem kỹ di vật của bà." Chu Hoài Cẩn thở dài, "Song lần này số tôi coi như may mắn, bà cụ đã ngoài tám mươi tuổi hãy còn sống, hơn nữa chưa lẩn thẩn, vẫn nhớ chuyện năm đó."

Phí Độ lập tức hỏi tới: "Người anh lần theo địa chỉ này tìm được là ai?"

"Bà ấy," Chu Hoài Cẩn mở album trên di động, cho Phí Độ xem một tấm ảnh chụp chung của anh ta với một bà lão, "Chính là bà cụ này, tôi mang máng có chút ấn tượng, lúc tôi còn rất nhỏ, bà làm giúp việc ở nhà tôi, rồi một ngày kia đột nhiên không biết tung tích. Tìm được bà tôi mới biết là mẹ tôi đưa bà đi."

"Ở chỗ bà ấy có cái gì?"

"Lúc Chu Nhã Hậu lên cơn đau tim, máy ghi âm trong nhà đang bật nhạc, ông ta giãy giụa bấm nhầm nút ghi âm, ghi lại cuộc đối thoại của Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong sau đó đến. Mẹ tôi lén cất cuộn băng ấy đi, nhờ người bảo quản, bản chính trong va li, đoạn ghi âm anh có thể nghe trước."

Nói xong anh ta mở đoạn ghi âm trong điện thoại.

Trong đoạn ghi âm đầu tiên là một tràng tiếng động, nghe âm thanh này cũng có thể cảm giác được người bên trong giãy giụa dữ dội cỡ nào, mơ hồ, kinh tâm động phách, rất lâu mới yên lặng – hẳn là Chu Nhã Hậu đã chết rồi. Một lát sau, tiếng bước chân vọng đến, có tiếng một người đàn ông nói: "Chết hẳn rồi, yên tâm đi."

Chu Hoài Cẩn: "Đây là Trịnh Khải Phong."

Trong đoạn ghi âm, Trịnh Khải Phong ba mươi tám năm trước cười xì một tiếng: "Anh Chu, vừa đến thời điểm quyết định anh liền lui lại, tên Chu Nhã Hậu này chết rồi, về sau gia sản lẫn người đẹp không phải đều là của anh à? Vẻ mặt anh nghiêm trọng thế làm gì?"

Một giọng nam khác hơi do dự mở miệng: "Nghĩ lại xem có bỏ sót cái gì không, lỡ rước phải hiềm nghi, bị cảnh sát điều tra sẽ không ổn đâu."

"Có bỏ sót cái gì? Chị dâu đi xem phim, người làm trong nhà nghỉ hết, về phần hai ta – chiều nay rủ nhau đi câu cá, anh quên rồi à? Dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta đi!" Trịnh Khải Phong điên cuồng cười một tiếng, "Vừa nghĩ đến về sau những thứ này đều là của tôi, tôi liền… Ha! Đây là số của tôi… Này, anh Chu, mấy cái khác đều không đáng kể, riêng biệt thự nhỏ của hắn anh phải cho tôi nhé."

Trong đoạn ghi âm tiếng bước chân đi xa.

Phí Độ nghiêng đầu: "Biệt thự nhỏ? Có ám chỉ gì à?"

"Chu Nhã Hậu có một biệt thự nhỏ riêng tư bí mật," Chu Hoài Cẩn bỏ di động xuống, "Tôi mất hơn một tuần vừa nài nỉ vừa cứng rắn, cuối cùng bà đã chịu mở miệng, nói ra chân tướng vụ Chu Nhã Hậu ngoại tình mà mẹ tôi không chịu nổi."

Phí Độ hơi nhướng mày: "Tôi cảm thấy chân tướng này nghe sẽ không vui vẻ gì."

"Chu Nhã Hậu thích thiếu nữ vị thành niên." Chu Hoài Cẩn khó khăn hạ giọng nói, "Đặc biệt là… đặc biệt là bé gái phương Đông mười ba mười bốn tuổi. Chu Nhã Hậu có một biệt thự, chuyên môn nuôi những… nuôi những…"

Phí Độ gặng hỏi: "Bé gái đến từ đâu?"

Chu Hoài Cẩn trầm mặc một lúc: "Viện phúc lợi, khi còn sống Chu Nhã Hậu cũng rất 'nhiệt tâm từ thiện', tài trợ mấy viện phúc lợi ở Đông Á, trong nước cũng có, nhờ đây để chọn các bé gái mình thích."

"Anh có bằng chứng không?"

"Có." Chu Hoài Cẩn mở va li hành lý kế bên, lấy ra một cái túi giấy, bên trong có một xấp ảnh cũ.

Các tấm ảnh đặt trên mặt bàn sạch sẽ mộc mạc, hoa cắm độc đáo trong bình cúi đầu, bóng hoa lòa xòa và ánh mắt Phí Độ cùng dừng trên số ảnh cũ không thật lắm – đó là bốn năm tấm ảnh chụp thiếu nữ nửa người, đều rất xinh xắn, ít nhiều ốm yếu do thiếu chất, mặc quần áo thời trang gợi cảm kiểu cũ theo thẩm mỹ hiện giờ thì trông hơi tục, trang điểm, quái dị không tả được.

"Anh muốn nộp cảnh sát cũng được, dù sao đương sự đã chết hết rồi – phía sau tấm ảnh là tư liệu của các cô bé, mấy cô bé này là người Trung Quốc, cũng có người Hàn Quốc và Nhật Bản, đều ở trong va li. Công việc của bà lão năm đó chính là giúp Chu Nhã Hậu chăm sóc các bé gái trong biệt thự, nuôi họ đến khoảng mười sáu tuổi, vóc dáng xấp xỉ người lớn, lão sẽ mất đi hứng thú, vứt bỏ họ, đưa đến chợ đen buôn người, thông thường, thông thường sẽ chết rất nhanh…"

Chu Hoài Cẩn không tiếp tục được, nhìn đi chỗ khác, một tay bịt miệng, hồi lâu mới nói: "Xin lỗi… tôi từng một dạo cho rằng Chu Nhã Hậu là cha ruột của mình, thời điểm khó khăn nhất ở nhà họ Chu, tôi từng coi lão là thần tượng tinh thần… Khụ, hơi buồn nôn."

"Bốn mươi năm trước trong nước chưa có internet, hồ sơ và tư liệu nhân khẩu chắc chắn bây giờ không thể truy ngược, hơn nữa các bé gái này vốn là trẻ mồ côi, rất khó…" Phí Độ vừa lật ảnh vừa thuận miệng nói, đột nhiên, không biết nhìn thấy cái gì mà hắn chợt ngồi thẳng dậy, nhặt ra một tấm ảnh trong số này.

Đằng sau tấm ảnh ấy viết, "Tô Tuệ, viện phúc lợi Hằng An, mười lăm tuổi".

Ngày tháng là ba mươi tám năm trước.

Phí Độ vội vàng lật tấm ảnh lại, nhìn kỹ mặt cô bé, từ trên ngũ quan loáng thoáng thấy một chút hình dáng quen thuộc, hắn lập tức lấy di động ra chụp lại.

Lạc Văn Chu ở cách nhà hàng nhỏ họ gặp mặt không xa, đậu xe ven đường, mới đốt một điếu thuốc đã nhận được ảnh Phí Độ gửi, sau khi nhìn thấy nội dung anh sửng sốt, lập tức chuyển cho đồng nghiệp, đồng nghiệp đội trinh sát hình sự hiệu suất cũng cực cao, mười phút sau đã trả lời.

"Đội trưởng Lạc, anh tìm được tấm ảnh này ở đâu vậy? Đúng, đây hẳn chính là Tô Tuệ kia – bà ngoại Tô Lạc Trản nghi phạm trong vụ án lừa bán bé gái, nhà họ Tô ba thế hệ làm nghề này, chính là bắt đầu từ bà ta. Trong hồ sơ của Tô Tuệ cho thấy bà ta quả thật là trẻ mồ côi, có điều viện phúc lợi bà ta sống lúc nhỏ đã đóng cửa từ lâu, nhiều năm trôi qua, người cũng chết gần hết rồi, cụ thể là viện phúc lợi nào, sợ rằng không dễ điều tra lắm, quả thật từng đi nước ngoài, song một năm sau lại về. Đặc trưng khuôn mặt phù hợp, nhưng tuổi tác hơi sai khác, tuổi tác đăng ký trên giấy tờ lớn hơn ghi chú trên ảnh hai tuổi, không loại trừ khả năng khai man tuổi."

Trong nhà hàng, Phí Độ đè tấm ảnh Tô Tuệ hỏi Chu Hoài Cẩn: "Anh có thể nói một chút về cô bé này không?"

"Đúng, cô bé này rất then chốt," Chu Hoài Cẩn chỉ ngày tháng sau tấm ảnh, "Đây là bé gái cuối cùng, anh xem, ngày ghi chú là tháng Tư, Chu Nhã Hậu chết vào tháng Sáu năm ấy. Bà cụ nhớ lại, nói cô bé này ở lại biệt thự thêm một thời gian, đi theo Trịnh Khải Phong."

Phí Độ nhíu mày: "Ý trên mặt chữ?"

"Ý trên mặt chữ," Chu Hoài Cẩn trầm giọng nói, "Sau đó bị mẹ tôi phát hiện, bà cảm thấy vô cùng ghê tởm, ra lệnh buộc Trịnh Khải Phong đưa cô bé này về nước, bà lão làm việc ở biệt thự cũng trở về nhà chính."

Phí Độ tự dưng muốn thở dài – sau đó nạn nhân cô khổ lẻ loi trưởng thành, rốt cuộc được như nguyện vọng bơi tới thượng du của "xích sản nghiệp" tội ác này, trở thành kẻ gây tội.

Bà ta giống như thiếu nữ loài người trong truyền thuyết phương Tây bị ma cà rồng bắt, quên mất hung thủ, trở thành hung thủ.

"Lần trước khi hai ta chia tay, anh bảo tôi rằng, bi kịch của cả nhà tôi nằm ngay ở vấn đề cha tôi rốt cuộc là ai. Về việc này, bà lão kia nói, lời đồn tôi có thể là con côi của Chu Nhã Hậu, chính là Tô Tuệ sau khi bị đuổi đi đã tung ra trong đám người giúp việc. Nghe có thể có chút thuyết âm mưu, nhưng dựa theo những gì tôi biết về Trịnh Khải Phong, người này thâm độc, tham lam, bụng dạ hẹp hòi, chuyện gì cũng làm được."

"Ý anh là, do Chu phu nhân đuổi Tô Tuệ đi, Trịnh Khải Phong ghi hận trong lòng, nên ác ý vu khống, nói anh không phải con ruột của Chu Tuấn Mậu." Phí Độ hỏi, "Anh có căn cứ gì không?"

"Có, anh biết ở nước ngoài lĩnh vực tương quan khởi bước khá sớm, nếu Chu Tuấn Mậu còn hoài nghi dòng máu của tôi, tại sao không đi giám định ADN? Chỉ dựa vào phỏng đoán đã tin chắc không nghi ngờ, không khỏi như trò đùa."

Phí Độ chậm rãi nói: "Quả thật không hợp lẽ thường."

Chu Hoài Cẩn thấp giọng nói: "Khi còn sống ở nước ngoài Chu Tuấn Mậu đã lập một bản di chúc, trong phụ lục về vấn đề tài sản của mình thuộc về ai, có một bản giám định ADN, giải thích tại sao tôi không phải là người thừa kế di sản, bản giám định hơn hai mươi năm trước vừa vặn ngược với kết luận của cảnh sát các anh."

Phí Độ: "Ý anh là, hơn hai mươi năm trước, khi anh còn là thanh thiếu niên, Chu Tuấn Mậu đã nhờ người làm giám định ADN, nhưng kết quả đã bị người ta giở trò?"

"Nghe quen tai chứ? Giống hệt thủ đoạn tôi chỉnh Dương Ba," Chu Hoài Cẩn cười khổ, "Thật là châm chọc, tôi mất bao nhiêu công sức tìm được người của công ty giám định năm đó, giám định này là Chu Tuấn Mậu nhờ Trịnh Khải Phong làm."

Đây không phải là chuyện vẻ vang gì cho cam, báo chí suốt ngày muốn đào bới mấy vụ bê bối nhà giàu, Chu Tuấn Mậu đương nhiên sẽ không gióng trống khua chiêng đi kiểm tra, nếu lão muốn làm giám định này, nhất định là nhờ thân tín bí mật làm.

Thân tín này chính là Trịnh Khải Phong từng giết người với lão. Nhưng hiển nhiên, chỉ có mình lão thân với Trịnh Khải Phong.

"Lần trước tôi nói, có một thời gian tôi rất sợ hãi, cảm thấy Chu Tuấn Mậu muốn lấy mạng mình, mỗi ngày nhất định phải đón Hoài Tín sang phòng mình mới dám ngủ, tôi vẫn cho là vì mẹ tôi sắp không qua khỏi, Chu Tuấn Mậu nhịn đủ rồi – cho đến khi tôi nhìn thấy ngày tháng của bản giám định kia, chính là dạo ấy."

Đó hẳn là hai mươi mốt năm trước, Chu Hoài Tín còn nhỏ, Chu Hoài Cẩn sống trong sợ hãi, đồng thời cũng vừa vặn là thời gian Chu Thị rùm beng về nước.

Để lót đường, Trịnh Khải Phong tạo ra một vụ tai nạn giao thông, tông chết đối thủ cạnh tranh…

Ngón tay Phí Độ chốc chốc gõ mép ly trà.

Chu Tuấn Mậu rất ít về nước, công việc trong nước chủ yếu đều do Trịnh Khải Phong quản lý, Trịnh Khải Phong vừa về nước liền móc nối với "đám người đó"… Phải chăng từ khi ấy, Trịnh Khải Phong con sói Trung Sơn giả vờ hiền lành này đã bắt đầu kế hoạch tương lai phải nhét Chu Thị vào túi?

Kỳ thực Phí Độ từng nghĩ, kim chủ nền móng nằm hết ở nước ngoài như Chu Thị, rốt cuộc làm cách nào trèo được lên thuyền của đám người đó?

Xem ra, bên trong còn có tầng liên hệ Tô Tuệ này.

Tô Tuệ lợi dụng con gái Tô Tiểu Lam lừa bắt các bé gái, sau khi mua bán giết người vứt xác, là ai xử lý thi thể giúp cô nhi quả phụ bọn họ?

Trước khi mảnh đất vứt xác Tân Hải được xây dựng, bà ta đã hợp tác với đám người đó rồi sao?

Nhiều năm sau Trịnh Khải Phong về nước, tìm được Tô Tuệ đã hoa tàn bướm ít, phải chăng ngược lại thành "khách hàng" của bà ta, nhờ vậy quen biết người xử lý xác chết?

Sợi dây bí ẩn xuyên qua thời gian lê thê, xâu chuỗi các sự kiện vụn vặt, đã mơ hồ hiện ra.

Nhưng trong đây còn thiếu một vòng, Phí Độ mơ hồ cảm thấy, đó sẽ là một vòng vô cùng then chốt.

"Dương Ba thì sao?" Hắn đột nhiên hỏi, "Anh điều tra được mối quan hệ của Trịnh Khải Phong với Dương Ba chưa?"

"Tôi đã điều tra, cha Dương Ba chết mười ba năm trước, là người có lỗi trong một vụ tai nạn giao thông…"

Chu Hoài Cẩn còn chưa nói xong, di động của Phí Độ đột nhiên rung lên đầy bất an.

Phí Độ lập tức nghe máy: "A lô?"

"Bệnh viện," Lạc Văn Chu mau chóng nói, "Bên phía Doãn Bình đã xảy ra chuyện!"

142. Quyển 5 - Chương 13: Edmond Dantès 13

Bệnh viện Đệ Nhị, nửa tiếng trước.

Đào Nhiên quấn băng và bó nẹp kín người, bị cố định nằm ngửa trên giường, một dúm tóc ngạo nghễ trên đỉnh đầu không chịu vâng lời vểnh cao lên, trông hơi buồn cười. Khi Tiêu Hải Dương vào thăm anh, trong phòng bệnh hết sức rộn ràng, Dương Hân con gái Dương Chính Phong và Thường Ninh đều có mặt.

Đào Nhiên nằm viện vài ngày, đã miễn cưỡng có thể mở miệng nói chuyện, chỉ có điều hơi cà lăm – mới đầu bác sĩ phụ trách chữa chính còn hết sức căng thẳng, hoài nghi triệu chứng này là do bị thương ở đầu, kéo ra ngoài kiểm tra một vòng, sau đó mới phát hiện, bệnh không ở đầu, mà ở con gái, nếu Thường Ninh không đến, anh nói chuyện còn rất lưu loát.

Có mặt Thường Ninh, ngay cả Tiêu Hải Dương tự dưng cũng cảm thấy không nên ở lâu, ngồi vài phút xác định Đào Nhiên không có gì nguy hiểm, cậu và Dương Hân một trước một sau rời khỏi.

"Anh Tiêu." Dương Hân gọi cậu lại, do Lão Dương, Dương Hân đối với tất cả những người mặc đồng phục cảnh sát vừa gặp đã thân, gặp mặt là kêu anh.

Tiêu Hải Dương không thích ứng lắm trả lời một tiếng.

Dương Hân hươ hươ di động: "Em đặt mấy thùng trái cây và đồ uống, đã đưa đến cổng bệnh viện, anh có thể khiêng giúp em không? Phải đưa đến trạm y tá, các y tá bên anh Đào và bên chỗ mẹ em đều cần tặng."

Mặc dù Tiêu Hải Dương có chút tứ thể bất cần ngũ cốc bất phân, nhưng con gái đưa ra yêu cầu cũng không tiện từ chối, đành phải im lặng đi theo Dương Hân làm phu khuân vác.

Đồ uống và trái cây đều khá nặng, từ cổng bệnh viện đến khu nội trú chỉ có vài bước, Tiêu Hải Dương cảm thấy chút cơ bắp ít đến tội nghiệp của mình đều sắp bị ép nổ, gân xanh đầy cổ mà nín thở, vã mồ hôi nóng giữa mùa đông rét mướt.

Thấy cậu như vậy Dương Hân thật sự rất áy náy, chủ động giúp cậu giảm bớt một chút sức nặng: "Chúng ta đi đường tắt đi – ôi, anh Tiêu à, anh như thế này làm sao bắt được tội phạm?"

Tiêu Hải Dương chẳng có thời gian trả lời, cậu đã mệt đến thở không ra hơi rồi.

Dương Hân quen đường thuộc lối dẫn Tiêu Hải Dương bảy quặt tám rẽ đến khu nội trú, trên đường nghe cậu cơ hồ thở ra mây hình nấm, bèn tìm một chỗ không cản đường, ra hiệu cho Tiêu Hải Dương bỏ đồ xuống nghỉ một lúc: "Đi tiếp về phía trước, qua cửa kia, rẽ thêm một lần, là đến tầng mẹ em, cứ nói 'người nhà Phó Giai Tuệ tặng', đến tầng anh Đào, cứ nói 'người nhà Đào Nhiên tặng', bệnh nhân nào tặng quà, người ta đều nắm được, về sau chăm sóc cũng sẽ tận tâm hơn – đây là các trưởng bối dạy em khi mẹ em mới nằm viện đó."

Cô bé này mới ngoài hai mươi, cha đã qua đời, chỉ cùng mẹ sống dựa vào nhau, đến bây giờ người sống dựa vào nhau lại không còn nhiều thời gian.

Dương Hân vừa đi học vừa phải chạy vào bệnh viện, học cách chú ý đến mọi mặt, Tiêu Hải Dương đã nghe nói về Dương Chính Phong cha cô, lúc này nhìn cô, trong lòng ít nhiều buồn bã, moi ruột moi gan một lúc lâu, cậu chỉ hết sức gượng gạo nói: "Anh biết ba em, ông ấy là một anh hùng."

"Anh hùng hay không thì bản thân ba cũng chẳng còn biết nữa," Dương Hân cúi đầu, sau đó hơi cười khổ, "Nghĩ kỹ lại, anh hùng với kẻ xấu đôi khi chung một kết cục, đều là cái chết, chết rồi đều là một đống xương vụn, so sánh mà nói, kẻ xấu khi còn sống coi trời bằng vung, còn có thể sảng khoái hơn."

Tiêu Hải Dương không biết nên tiếp lời thế nào, bị dăm ba câu của cô chạm đến nỗi lòng, hai người nhất thời trầm mặc một cách xấu hổ.

Sau lưng hai người vừa vặn là gian cầu thang, nhưng bình thường không nhiều người sử dụng, toàn khóa, Tiêu Hải Dương vừa hoạt động cổ tay cứng ngắc vừa thẫn thờ nhìn tấm kính trên cửa gian cầu thang. Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy một người mặc đồng phục hộ lý vội vàng đi qua.

Gian cầu thang tầng này khóa, Tiêu Hải Dương không ngờ còn có người lên lầu từ đây, không nhịn được nhìn một cái – cậu chú ý tới hộ lý kia lại là một người đàn ông còn cao hơn mình. Bất luận là y tá hay hộ lý đều rất ít gặp đàn ông, thỉnh thoảng gặp một hai người, phần lớn cũng là nam giới lớn tuổi, hầu như không thấy trai tráng.

Song người này vai rộng, vóc dáng cao to, bước chân rất nhanh, lao đi như gió, nhìn thân hình tuyệt đối không hơn bốn mươi tuổi.

Hắn mặc đồng phục hộ lý đúng tiêu chuẩn của bệnh viện Đệ Nhị, đeo khẩu trang to kín bưng, mặt che kín chỉ còn lại đôi mắt, hắn nhìn Tiêu Hải Dương một cái rồi lập tức dời ánh mắt đi, hơi gật đầu, vội vã đi qua.

Tiêu Hải Dương nhíu mày, chẳng biết có phải là ảo giác hay không, cậu cảm thấy ánh mắt đối phương có chút né tránh.

Tiêu Hải Dương còn chưa kịp nghĩ kỹ, Dương Hân kế bên chợt kéo nhẹ áo cậu.

Tiêu Hải Dương giật mình: "… Hả? Em nói gì cơ?"

"Em vừa hỏi," Dương Hân chống cằm hỏi cậu, "Có phải nghi phạm hại anh Đào nằm viện sắp ra khỏi phòng theo dõi đặc biệt không? Các anh sẽ để ông ta ở bệnh viện bao lâu, viện phí cũng không rẻ đâu."

Tiêu Hải Dương đơ mặt một lát: "Doãn Bình sắp ra khỏi phòng theo dõi đặc biệt? Em nghe ai nói?"

Bọn Lạc Văn Chu mới nhận được tin, nói kết quả giải phẫu của Doãn Bình không lạc quan, có thể từ đây sẽ mất đi thần trí…

"Buổi trưa lúc mua cơm cho mẹ ở căng tin em nghe người ta bàn tán… Ối, chờ đã!" Dương Hân ngồi trên thùng đồ uống, tựa hồ nhận ra điều gì, đột nhiên hơi căng thẳng, hạ giọng hỏi, "Anh Tiêu, việc này không phải hiện tại các anh còn đang giữ bí mật chứ?"

Tiêu Hải Dương trừng mắt nhìn cô hai giây, đột nhiên co giò chạy.

Dương Hân nhảy bật dậy: "Anh Tiêu!"

Tiêu Hải Dương quay đầu lại gào lên: "Em đợi ở đây, đừng chạy lung tung!"

Lời đồn Doãn Bình sắp chuyển ra khỏi phòng theo dõi đặc biệt là từ đâu truyền ra?

Ai đang tung tin?

Tại sao?

Bên ngoài phòng theo dõi đặc biệt có cảnh sát thường phục tuần tra, cũng có người của Phí Độ quanh quẩn ở xa hơn, do thân phận Doãn Bình đặc biệt, trong phòng bệnh vốn không phải thời gian thăm không cho phép người khác ngoài nhân viên y tế vào cũng sắp xếp cảnh sát hình sự trực canh chừng, họ mặc quần áo cách ly, 24 giờ luân phiên.

Lúc này còn cách thời gian thay ca nửa tiếng, viên cảnh sát canh bên trong đã ở một mình suốt ba tiếng rưỡi, tinh thần không khỏi hơi rã rời.

Đây là một công việc vô cùng cực khổ, tán dóc bấm di động là tuyệt đối không thể, mặc quần áo cách ly và đeo khẩu trang không thở nổi chưa nói, còn phải chú ý giữ trật tự, cố hết sức vờ như mình là một bông hoa trên tường, không ảnh hưởng nhân viên y tế làm việc. Viên cảnh sát hình sự chờ thay ca nhìn đồng hồ lần thứ ba, cậu đang rất thiếu oxy, đeo khẩu trang lại không tiện ngáp, cảm giác hai mí mắt mình khó lòng cản được lực vạn vật hấp dẫn, cơ hồ sắp rơi xuống sàn nhà.

Có người vào, viên cảnh sát không mở nổi mắt ngẩng đầu nhìn lên, lại thất vọng cúi đầu xuống – người vào là một hộ lý, không phải đồng nghiệp thay ca.

Y tá trực trong phòng theo dõi đặc biệt cứ cách mười mấy phút sẽ đến kiểm tra tình hình bệnh nhân một lần, y tá trẻ mới tuần tra xong đi ra ngoài, hộ lý vừa vào khả năng là không tìm được y tá, đi thẳng tới chỗ viên cảnh sát.

Hắn tiến sát tới nhìn, cậu cảnh sát mới phát hiện, hộ lý này lại là nam, mặt ở dưới khẩu trang, đôi mắt cong ra nét cười nịnh nọt.

Đối phương đi tới vỗ vỗ vai cậu, hình như có việc gì cần hỗ trợ mà y tá không ở đây, chỉ phía sau cậu.

Viên cảnh sát vô thức ngẩng đầu nhìn theo tay hắn, chút da cổ hở ra ngoài quần áo cách ly thình lình lành lạnh, bỗng nhiên bị đâm ống tiêm! Cậu giật mình, muốn giãy giụa song không kịp, kẻ kia rất khỏe, một tay bịt miệng cậu, giữ chặt hai tay cậu, chất lỏng trong ống tiêm nhanh chóng chảy vào mạch máu, viên cảnh sát giãy giụa càng lúc càng yếu, lát sau im lặng ngã xuống.

Nam "hộ lý" mặt không biểu cảm đỡ cậu ngồi trên cái ghế kê tạm bên cạnh, quay người đi tới giường bệnh của Doãn Bình.

Đúng lúc này, y tá trốn việc vừa vặn quay lại, ngẩng đầu nhìn thấy hộ lý đứng ở đầu giường bệnh nhân, lập tức sửng sốt, vẻ mặt hoài nghi – thời gian làm việc của hộ lý là cố định, phải do y tá trực thống nhất sắp xếp, hiện giờ hiển nhiên không phải là thời điểm hắn nên tới.

Y tá hơi dừng bước, mở miệng giữa tiếng máy móc chữa bệnh ồn ào: "Này, anh…"

Nam hộ lý chẳng thèm đếm xỉa đến tiếng gọi đột ngột này, nhanh chóng đưa một ống tiêm khác lên cổ Doãn Bình đang vô tri vô giác.

Y tá đã theo bản năng cảm thấy bất thường, xông lên vài bước, nhìn thấy động tác của hắn liền giật nảy mình. Cô đã không kịp gọi người, phản ứng đầu tiên chính là tự mình lao tới: "Anh làm gì đó!"

Đôi chân bỏ đi thuần túy là để giữ thăng bằng khi ngồi của Tiêu Hải Dương lúc này lại phát huy vượt mức, lao vút tới phòng theo dõi đặc biệt.

Một vòng cảnh sát thường phục theo dõi đều bị cậu kinh động, Tiêu Hải Dương chạy xây xẩm mặt mày, vịn tường thở hồng hộc: "Có, có người ngoài vào không?"

"Vào cửa phải quẹt thẻ, không phải người của chúng ta thì là bên phía bệnh viện," Lang Kiều nhìn thấy cậu còn hơi giận, ngữ khí cũng rất gượng gạo, sau đó nhớ tới điều gì, cô khựng lại, "Đúng rồi, vừa có một hộ lý vào…"

Đồng tử Tiêu Hải Dương co lại, cậu bỗng nhớ tới nam hộ lý kỳ lạ khi nãy đi lên từ cầu thang bị khóa.

Đúng lúc một bác sĩ kiểm tra phòng đi qua, Tiêu Hải Dương lao tới giật thẻ ra vào của bác sĩ.

"Này, làm gì thế!" Bác sĩ nọ ngớ ra, "Anh không thể vào đó! Khoan đã!"

Tiêu Hải Dương không giải thích gì xông vào phòng theo dõi đặc biệt.

Tiếng tông cửa vừa vặn hợp làm một với tiếng thét của y tá trẻ.

Y tá lao tới tay cầm ống tiêm của kẻ kia, bị đối phương bạo lực hất ra, chân cô lảo đảo nửa vòng, hai tay vẫn kéo cánh tay hắn không bỏ cuộc, thấy có người đến cô vội vàng hô to: "Cứu mạng! Người này không thuộc bệnh viện chúng tôi…"

Y tá còn chưa dứt lời thì đã bị lôi tới, ghì chặt cổ, một con dao găm kề lên động mạch: "Đứng im!"

Tiêu Hải Dương dừng khựng lại, hai bên nhất thời giằng co.

Khi Phí Độ nhận được điện thoại của Lạc Văn Chu, hắn giơ tay cắt ngang Chu Hoài Cẩn, Chu Hoài Cẩn tự dưng thấy thần sắc hắn ngày càng nghiêm trọng, không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Phí Độ: "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Chu Hoài Cẩn xua tay: "Chuyện quan trọng tôi đã nói xong rồi, nếu có việc gấp anh cứ đi trước đi, hôm khác chúng ta lại…"

"Anh Chu," Phí Độ đột nhiên cắt ngang, "Anh bằng lòng đi theo chúng tôi một chuyến chứ, để làm nhân chứng?"

Chu Hoài Cẩn chững lại.

"Tôi biết Chu Thị trừ anh ra, còn có số ít cổ đông, và cả gia tộc các anh," Phí Độ thong thả nói, "Anh có thể bí mật điều tra đến bước này, còn chia sẻ tin tức cho tôi, đã vô cùng không dễ dàng rồi, tôi hiểu anh không muốn bị cuốn vào sâu hơn."

Chu Hoài Cẩn mấp máy môi, ngồi trong căn phòng nhỏ thanh tịch bất an nhìn hắn.

"Anh cực kỳ vô tội, Hoài Tín cũng cực kỳ vô tội," Phí Độ trầm giọng nói, "Nhưng anh họ Chu, bắt đầu từ khi Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong năm đó mua hung – mưu sát Chu Nhã Hậu, anh đã định trước là sẽ bị cuốn vào. Anh Chu, đến nông nỗi này rồi, muốn chỉ lo thân mình là không thể."

Khóe mắt Chu Hoài Cẩn giật giật theo tính thần kinh, hồi lâu sau anh ta thì thào: "Anh nói đúng, có một số việc là số mệnh định trước."

Giống như anh đi đến thế giới này vào một thời khắc cực kỳ tế nhị, ngay cả người sinh ra anh cũng chẳng nói được máu xương anh thuộc về ai.

Phí Độ: "Trực giác của tôi bảo rằng vấn đề của Dương Ba rất trọng yếu."

Chu Hoài Cẩn hít một hơi, các ngón tay cơ hồ bấu vào ly trà.

Anh ta lấy danh nghĩa "du lịch", một mình lần theo mã vạch Chu phu nhân để lại tìm đến Philippines, kế đó lại lặng lẽ về nước, vốn không muốn kinh động bất cứ ai. Điều anh tra được nhìn mà ghê người, chỉ thẳng vào căn nguyên một loạt bê bối của Chu Thị, nhưng cũng chẳng qua là tìm cho mình một lời giải thôi, không có giá trị gì khác – người trong chuyện xưa bất luận là đáng thương hay đáng hận đều đã chết hết rồi – Chu Hoài Cẩn một phần là muốn tìm đến Phí Độ để dốc bầu tâm sự, cho nên hẹn hắn gặp mặt riêng, cũng đã đặt sẵn vé máy bay đi khỏi, định đến nơi năm xưa Chu Hoài Tín học vẽ để ẩn cư.

"Bí mật thế hệ trước anh đã biết rồi, nhưng còn một vấn đề chưa có đáp án chính xác," Phí Độ nói, "Trịnh Khải Phong sắp xếp cho Đổng Càn tông chết Chu Tuấn Mậu, tại sao Đổng Hiểu Tình bỏ qua Trịnh Khải Phong trong khách sạn, muốn tới bệnh viện ám sát anh?"

Chu Hoài Cẩn ngớ ra: "Không phải nói đó là do lúc Trịnh Khải Phong thuê hung thủ, để che giấu, đã mạo dùng danh nghĩa của tôi…"

"Hung thủ Trịnh Khải Phong hợp tác thuê có chế độ hội viên chặt chẽ, không phải ai cũng dùng được – anh Chu, anh là một thành viên của câu lạc bộ mưu sát à?"

Chu Hoài Cẩn thẳng thốt nói: "Cái gì?"

"Nếu anh không phải, Trịnh Khải Phong mạo dùng danh nghĩa của anh là không thể," Phí Độ nhấn từng chữ, "Huống chi bản ý của Trịnh Khải Phong chính là khiến Chu Tuấn Mậu thần không biết quỷ không hay chết vì tai nạn giao thông, để hết thảy thoạt nhìn đều là ngoài ý muốn, lão đã không phải là lần đầu tiên làm chuyện như thế, chưa bao giờ để lộ sơ hở, tại sao lần này phải chuẩn bị sẵn sàng mình mua hung sẽ bị phát hiện?"

Trong đầu Chu Hoài Cẩn đặc sệt như hồ, mạch suy nghĩ hoàn toàn không theo kịp những lời Phí Độ nói, cảm giác sự thật mà anh ta tự cho là đã làm rõ một chút sau non nửa năm ngược xuôi lại trở nên rối rắm.

Phí Độ nhìn thật sâu vào mắt anh ta một cái, đoạn đứng dậy muốn đi.

"Chờ đã!"

Hai phút sau, Chu Hoài Cẩn hủy hành trình, ngồi trên chiếc xe lao như bay đến bệnh viện Đệ Nhị.

"Tôi… tôi tra được cha Dương Ba chết từ mười ba năm trước," Chu Hoài Cẩn nói, "Tông một chiếc xe bảy chỗ, trên xe là đội ngũ của công ty kia đến đấu giá đất, vốn mười phần chắc chín."

"Cũng xử lý theo tai nạn bất ngờ à?" Lạc Văn Chu vừa lái xe vùn vụt vừa hỏi, "Tông một phát chết hết mọi người trên xe không hề dễ thực hiện, lại vừa vặn thời điểm ấy, không ai thuyết âm mưu, cảm thấy việc này không tự nhiên à?"

"Không có," Chu Hoài Cẩn nói, "Thật ra lúc xử lý vụ án này họ đã biết là mưu sát rồi, chỉ là năm đó dư luận không phát triển, bị bưng bít, tôi cũng phải vất vả nhờ cậy mấy người hợp tác làm ăn mới tìm hiểu được. Cha Dương Ba tên Dương Chí, lúc tông xe, quần áo trên người dùng chữ đỏ viết biểu ngữ phản đối cưỡng chế giải tỏa – mảnh đất đấu giá đó bị nghi ngờ cưỡng chế giải tỏa, nhà họ Dương là một trong các nạn nhân, giai đoạn trước công ty đấu giá đất từng không chỉ một lần phái xe đến khảo sát, người dân cũng không biết bên giải tỏa với bên phát triển không hề là một, chắc Dương Chí hiểu lầm xe của bên phát triển thành đầu sỏ giải tỏa. Sau đó chuyện này bí mật đền tiền giải quyết, chỉ công bố ra ngoài là tai nạn."

Lạc Văn Chu nhíu mày.

"Nhưng kỳ lạ là, sau khi cha Dương Ba chết, mẹ hắn cầm khoản tiền bồi thường dọn đến Yến Thành, sống trong một tiểu khu xa hoa tiền thuê rất cao, trên lý luận vượt khỏi khả năng chi trả của bà ta, còn đưa Dương Ba đi du học, gia nhập dự án giáo dục do Chu Thị tài trợ."

Lạc Văn Chu: "Vụ tai nạn giao thông của Dương Chí không hề là phục vụ cho Chu Thị, đám Chu Tuấn Mậu không cần bồi thường vượt mức, vậy thì tại sao?"

"Con tin." Phí Độ nói nhẹ tênh.

Lạc Văn Chu: "Dùng để uy hiếp ai?"

"Một thiếu niên tư chất tầm thường, đại khái cũng chỉ có thể uy hiếp cha mẹ." Phí Độ thì thào, "Dọn đến Yến Thành… Trịnh Khải Phong có thể dùng bà ta làm gì? Mười ba năm trước…"

Đột nhiên, không biết Phí Độ nghĩ tới điều gì, đôi mắt luôn mở không ra bỗng chốc trợn to.

143. Quyển 5 - Chương 14: Edmond Dantès 14

Tai Lạc Văn Chu giống như kiêm luôn chức năng đôi mắt, chẳng cần nghiêng đầu đã nhận ra thần sắc Phí Độ khác lạ: "Sao vậy?"

"Mười ba năm trước," Tiếng Phí Độ mơ hồ như chạm tới môi liền biến mất ngay, hắn thì thào, "Kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên cũng là mười ba năm trước…"

Chu Hoài Cẩn và Lạc Văn Chu một không biết hắn đang nói gì, một tuy biết lại không hiểu, đồng thời đưa ra nghi vấn.

Phí Độ trước nay thái độ tốt có hỏi tất đáp lại hiếm thấy không để ý đến người ta, hai tay chống cằm, im lặng ngẩn người, như đã chìm vào ký ức xa xưa.

Lúc này, tại bệnh viện Đệ Nhị.

Tiêu Hải Dương chặn ở cửa, nhìn hộ lý kia nắm cổ y tá như xách cổ gà con.

"Anh trốn không thoát đâu," Hơi thở ra từ cái phổi sắp nổ của cậu trai bốn mắt rất không ổn định, lời nói ra lại phát huy vô cùng ổn định, "Bên ngoài đều là người của chúng tôi, dù anh bắt con tin chạy khỏi nơi này thành công, anh cũng không trốn thoát được."

Nam hộ lý ánh mắt rất mất ổn định nhìn lung tung, trán rịn mồ hôi: "Đi tìm một chiếc xe cho tao!"

"Bệnh viện cách trung tâm thành phố không xa, camera đầy đường, anh đòi xe có tác dụng gì? Chưa ra khỏi thành phố đã bị chặn lại." Tiêu Hải Dương vừa nói vừa đánh bạo tiến lên một bước.

"Cút ngay, nếu không tao sẽ giết nó!"

Lang Kiều chạy tới, thấy chân Tiêu Hải Dương còn run, vội vàng nắm lưng áo khoác lôi cậu ra đằng sau.

Lang Kiều: "Anh giết cô ấy, bản thân anh cũng tuyệt đối không chạy thoát được, hãy dùng đầu óc suy nghĩ đi – nếu bây giờ ngoan ngoãn lăn ra đây, anh vẫn là phạm tội chưa thành, việc này nói nặng thì nặng mà nói nhẹ thì nhẹ, còn thương lượng được. Nhưng nếu anh cả gan động vào cô ấy, anh chính là tội phạm giết người không thể thay đổi, anh hãy suy nghĩ kỹ đi!"

Cô vừa nói vừa thoáng nhìn các đồng nghiệp phía sau, đồng thời rất có kỹ xảo nép sát chân tường, giữ nguyên hướng đối diện tên tội phạm mà đi vào phòng bệnh.

"Nam hộ lý" vô thức thay đổi hướng đứng theo sự di chuyển của cô, nôn nóng quát: "Đứng lại, còn tiến vào tao sẽ…"

"Anh đã nhìn thấy tình hình của Doãn Bình rồi," Tiêu Hải Dương ở cửa lên tiếng cắt ngang hắn, "Tôi không nói, chính anh có mắt cũng biết nhìn, lão ta phẫu thuật không thành công lắm, chưa biết sống được hay không, sống được cũng chưa biết liệu có biến thành người thực vật không. Cho dù lão đặc biệt may mắn, cuối cùng tỉnh lại, hóa dần và bán thân bất toại lão cũng trốn không thoát. Anh cảm thấy lão còn có thể xác nhận ai? Cái miệng của lão nửa đời sau cũng chỉ còn lại một chức năng chảy nước dãi – nếu lão còn có nửa đời sau."

Sự chú ý của "nam hộ lý" lại không tự chủ được bị cậu dẫn đi.

Lang Kiều: "Anh hãy bỏ dao xuống đi."

Tiêu Hải Dương: "Ôi trời, đến bây giờ anh còn chưa rõ à? Ai bảo anh Doãn Bình sắp khỏi hẳn? Rõ ràng là lừa gạt anh mà."

Lang Kiều nghe Tiêu Hải Dương nói mới biết còn có vụ này, sợ toát mồ hôi lạnh: "Thật hay giả vậy?"

"Thật," Ánh mắt Tiêu Hải Dương không rời khỏi tên tội phạm, "Bằng không một cái xác không hồn có gì đáng để bí quá làm liều?"

Hai người họ mỗi người đứng một bên, nối nhau nói cực kỳ nhanh, lời nói ra khi thì không liên quan, khi lại thành đối thoại, tạo thành hiệu quả "bảy tám miệng đua nhau nói", tên tội phạm đứng thành hình tam giác với họ nhất thời không biết nên đề phòng ai trước, ánh mắt do dự qua lại, chú ý không xuể: "Câm miệng! Câm miệng!"

Chợt Tiêu Hải Dương lại tiến lên một bước, đồng thời, mấy đồng nghiệp nghe tiếng chạy tới cùng nhau vào theo, thanh thế lớn từ cửa áp sát "nam hộ lý" nọ.

Trong sự hoảng loạn, tên tội phạm theo bản năng quay sang bên người đông thế mạnh, bắt y tá lui lại, khàn giọng gầm lên: "Cút ra!"

"Không," Tiêu Hải Dương nói, đồng thời nhìn về phía tay cầm dao của hắn, cậu nhìn thẳng bàn tay run rẩy dữ dội ấy mà nói, "Hiện tại rõ ràng là có người lừa anh đến chui đầu vào lưới, sự tình đơn giản như thế, anh không mau chóng khai ra kẻ lừa gạt kéo hắn xuống nước, còn định bắt cóc thay hắn, giết người thay hắn?"

Tay "nam hộ lý" càng run hơn – hắn nghe lọt, thừa nhận Tiêu Hải Dương nói quả đúng là sự thật.

Tiêu Hải Dương nhìn thẳng vào mắt hắn, lộ ra sự chế giễu biểu diễn bằng bản sắc: "Anh bị thiểu năng à?"

"Nam hộ lý" chợt cứng đờ cả người, đúng lúc này, y tá trẻ bị hắn bắt khả năng là có kinh nghiệm ứng phó người nhà bệnh nhân gây rối, nhân hắn phân tâm, đột nhiên "tài cao mật lớn" cắn gan bàn tay hắn, chọn thời cơ ổn chuẩn ác.

Tên tội phạm ấy trước sau bị Doãn Bình không giống đồn đãi và những lời của Tiêu Hải Dương liên tục đả kích, tâm thần dao động, bất ngờ trúng một phát răng sắt lợi đồng, hắn lập tức thét lên một tiếng, hất tay theo bản năng.

Y tá trẻ đạp mu bàn chân hắn một phát, Lang Kiều quát cô: "Cúi đầu!"

Y tá theo lời khuỵu gối, gần như đồng thời, một cái đĩa bay ngang tới, "Choang" một phát đập bay con dao của nam hộ lý đang định hành hung, y tá bị tiếng vỡ sượt qua đầu này dọa hét lên một tiếng, mấy cảnh sát hình sự ùa tới…

Sự trầm tư dài đến bất thường của Phí Độ bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, Lạc Văn Chu giơ tay bấm nghe điện thoại trên xe. Trong tín hiệu rất không ổn định, Lang Kiều báo cáo đơn giản sơ lược tiền căn hậu quả vụ bắt nghi phạm quy án: "Xin lỗi sếp, là em sơ sót, do tình hình của Doãn Bình rất thiếu ổn định, ban nãy lại không biết vì sao mà phải cấp cứu, bác sĩ đều nói không lạc quan, người đi ra đi vào rất nhiều, đều như đang giành giật mạng sống, bọn em cũng không có…"

"Anh chưa nói Doãn Bình là nhân chứng quan trọng? Một khi chuồn mất sẽ rắc rối lớn," Lạc Văn Chu nghe xong nghiến răng, "Mẹ kiếp thật là được lắm, tiền thưởng đều không thèm nữa chứ gì? Sao các cô cậu đều giỏi tiết kiệm tiền cho nhà nước thế?"

Lang Kiều không dám thanh minh thanh nga, ngoan ngoãn câm miệng nghe anh dạy dỗ.

"Dẫn hắn về." Lạc Văn Chu lạnh lùng nói, "Đừng tưởng các sếp không có mặt là tôi không làm gì được các cô cậu, tôi thấy các cô cậu đều viết kiểm điểm hơi ít rồi!"

Lạc Văn Chu nói xong cúp điện thoại luôn không cho giải thích gì, bực dọc xoay vô-lăng lái vào đường xe quay đầu.

Phí Độ không tiếp lời anh, tháo khăn quàng cổ, ngón tay vô thức cọ qua lại trên cổ, chân mày ngày càng nhíu chặt.

Chu Hoài Cẩn là một trong các nhân chứng quan trọng, đương nhiên phải có người tiếp đãi, đến Cục công an, Lạc Văn Chu tìm người dẫn anh ta vào trước, rồi quen đường nhét xe về bãi đậu. Sau khi tắt máy, nương hơi ấm còn sót lại, anh không vội xuống xe, quay đầu kéo bàn tay Phí Độ sắp chà rách da mình xuống: "Hãy nói cho tôi biết cậu đang nghĩ gì."

"Tôi là nhân vật mấu chốt mười bốn năm trước hãm hại Cố Chiêu," Phí Độ vừa mở miệng liền như muốn dọa người ta ngã ngửa, "Đầu tiên tôi nắm giữ hướng đi của Cố Chiêu trong tình huống ông ta không hề cảnh giác, sau đó ra tay với nội ứng bên cạnh ông ta, nội ứng sống ở vùng màu xám, định trước là không thể lâu dài, cũng sẽ có dự tính của riêng mình, bất luận uy hiếp hay dụ dỗ, chung quy có thể có tác dụng – nhưng trong quá trình này mạo hiểm cũng rất lớn, lỡ có tên ngu ngốc nào không biết tốt xấu đem chuyện này nói với Cố Chiêu, Cố Chiêu vừa nghe sẽ biết tôi là ai."

Lạc Văn Chu "Ồ" một tiếng.

"Vậy tôi phải làm thế nào đây?" Phí Độ thấp giọng hỏi, ngón tay hắn lướt qua môi trên của mình, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, âm cuối lại thoáng có ý cười, giống như hắn thật sự là con quái vật nấp trong bóng tối, đùa bỡn mọi người trong lòng bàn tay, "Tôi nhất định phải trong tình huống không làm lộ bản thân, khiến nhân vật mục tiêu phản bội Cố Chiêu trước."

Lạc Văn Chu thoáng suy nghĩ: "Ví dụ như, khiến nội ứng mục tiêu hiểu lầm đối phương là phần tử xấu bên phía Cung La Phù, cuộc điều tra của Cố Chiêu đã đánh rắn động cỏ, ép hắn nói ra kế hoạch của Cố Chiêu đại loại vậy?"

"Đúng, tôi là người hợp tác bí mật của Cố Chiêu, dĩ nhiên nắm được kế hoạch của Cố Chiêu, tôi rất dễ dàng biết họ nói là thật hay giả, cũng rất dễ dàng sàng chọn ra kẻ phản bội," Phí Độ nhẹ nhàng nói, "Làm cảnh sát, tôi đương nhiên quen thuộc mấy nội ứng có quan hệ mật thiết với Cục công an, Doãn Siêu và Doãn Bình tuy là sinh đôi nhưng tính cách khác xa nhau. Vậy… nếu Lão Xỉ Than là Doãn Bình mạo danh, tại sao tôi không nhận ra?"

"Bởi vì rất có thể ban đầu hắn không tiếp xúc trực tiếp với Doãn Bình, thuộc hạ của hắn không nhất định biết rõ về Lão Xỉ Than," Lạc Văn Chu đảo tròng mắt, nhanh chóng nói, "Về phần sau đó, do 'Lão Xỉ Than' phải đi làm chứng giả hãm hại người hợp tác, nên nội quỷ lúc ấy quan sát thấy lão có biểu hiện khác lạ cũng sẽ không để ý lắm!"

"Sau đó, để chuyện này thêm kín kẽ, tôi sẽ lặng lẽ xử lý các nhân chứng, đưa họ đi nước ngoài ẩn thân, hoặc diệt khẩu trên đường luôn… đều có khả năng, chỉ có Lão Xỉ Than giả là cá lọt lưới. Nói cách khác, rất có

thể Doãn Bình năm ấy ý thức được nguy hiểm, làm xong chuyện này không tham tài, lập tức cắt đứt liên lạc với bên kia, giả vờ Doãn Siêu mất tích, bản thân thần không biết quỷ không hay quay về thành công nhân nồi hơi mặt mày nhem nhuốc tro than." Phí Độ ngước nhìn lên, "Như vậy vấn đề đến rồi, tại sao tôi mặc cho Doãn Siêu 'mất tích', mà không đi điều tra sâu hơn về người nhà của lão?"

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Ý cậu là, rất có thể đầu sỏ hãm hại Cố Chiêu năm ấy cho rằng, trên tay Lão Xỉ Than này không hề có bằng chứng thực tế có thể tố cáo mình!"

"Năm ấy sở dĩ Doãn Bình trốn đi, rất có khả năng là đã nhận ra điều gì, nhưng nếu anh nói lão có chứng cứ thực tế gì, tôi vừa rồi đã suy nghĩ kỹ càng cả quá trình, cảm thấy rất khó." Phí Độ thay đổi ngôi xưng, cũng đổi về ngữ khí bình thường, "Vậy tại sao hung thủ sau màn gấp gáp muốn diệt trừ Doãn Bình như thế, đầu tiên luống cuống để lộ người liên lạc, kế đó lại đưa người của mình đến bệnh viện cho cảnh sát bắt?"

Huyệt thái dương Lạc Văn Chu cũng đã bắt đầu đau.

Phí Độ thong thả nói: "Nếu tôi đoán không sai, không chừng hôm nay các anh sẽ có được một người hiềm nghi lớn, người này chắc chắn quyền cao chức trọng, một khi xảy ra chuyện, sẽ là vụ bê bối lớn có thể ảnh hưởng đến sự công tín của hệ thống."

Phí Độ nói cứ như tiên tri vậy.

Thời khắc tế nhị tổ điều tra dõi chặt Cục công an, "nam hộ lý" trà trộn vào bệnh viện đã khai.

"Tôi vốn là hộ lý… trước kia từng làm ở bệnh viện này, rất quen thuộc, tôi cần một khoản tiền cứu mạng, thật sự không còn biện pháp nào khác… bị quỷ… bị quỷ ám. Ban đầu họ bảo tôi trà trộn vào bệnh viện, theo dõi Doãn Bình kia… kết quả hôm nay nghe người ta bàn tán, nói lão sắp tỉnh, còn nói người này có thể từng giết người, một khi tình hình hơi ổn định, cảnh sát sẽ đưa đi. Biết được chuyện này tôi liền nghĩ cách báo cho người thuê, sau đó họ bảo tôi… bảo tôi…"

"Vì tiền?" Lang Kiều đóng sổ, nhìn hắn ta bằng ánh mắt khó lòng tin nổi, "Anh không biết giết người là tội gì à?"

Tên kia lúng túng cúi đầu.

Tiêu Hải Dương: "Ai bảo anh theo dõi Doãn Bình? Ai sai anh giết người, anh đã gặp chưa?"

"Hai người đàn ông cầm tiền mặt tới nhà tôi, nói là ông chủ của họ, tôi… tôi còn nhìn thấy một chiếc xe đậu dưới lầu."

Một điều tra viên chăm chú xem camera thẩm vấn quay sang Lạc Văn Chu: "Đội trưởng Lạc, phiền anh mau chóng phối hợp, chúng ta phải mở camera gần nhà nghi phạm."

Sự tình đã đến nước này, Lạc Văn Chu chỉ có thể làm theo – tìm được năm mươi vạn tiền mặt ở nhà "sát thủ bệnh viện" này; đồng thời, một camera gần đó quay được một chiếc xe con sang trọng xuất hiện trước sau thời gian phạm nhân khai, qua phạm nhân chỉ nhận đã xác định, đây là chiếc xe lúc ấy đậu bên dưới nhà hắn.

Ống kính camera độ nét cao quay được cảnh tài xế quay đầu lại nói chuyện với ai đó trên ghế sau, người nọ hơi nhô người lên phía trước, mặt mũi rõ ràng dễ nhận ra – chính là Trương Xuân Cửu cựu cục trưởng Cục công an đầu năm đã điều nhiệm về tuyến hai.

Mà chiếc xe giá thị trường sáu trăm vạn ông ta ngồi, là xe công của tập đoàn đăng ký dưới danh nghĩa Trương Xuân Linh anh trai ông ta.

Trương Xuân Cửu và Cố Chiêu vào Cục công an làm việc cùng thời kỳ, hai người rất thân thiết, khi vụ án Cố Chiêu xảy ra, Trương Xuân Cửu cũng là nòng cốt của đội hình sự, hoàn toàn có điều kiện thần không biết quỷ không hay bỏ mẫu vân tay và tiền mặt vào; sau khi Cố Chiêu chết, Dương Chính Phong chịu trách nhiệm lãnh đạo chủ yếu bị xử phạt, Trương Xuân Cửu thế chức Dương Chính Phong chính vào lúc ấy, là người được lợi cuối cùng trong cái chết của Cố Chiêu; mà hệ thống ra ngoài làm nhiệm vụ bị nghi để lộ bí mật, thiết bị theo dõi có vấn đề, cũng đều lắp đặt thay đổi trong nhiệm kỳ của ông ta.

Quan trọng nhất là, xem lại hồ sơ mới phát hiện, năm ấy sở dĩ Trương Xuân Cửu được đặc cách điều lên Cục công an, là vì có biểu hiện lập công lớn trong khu vực trực thuộc – ông ta bắt được một băng cướp của giết người chạy qua hai mươi tỉnh, cực kỳ giảo hoạt, bị truy nã trong phạm vi toàn quốc hơn nửa năm, mỗi lần đều trơn như cá chạch, thế nhưng không biết làm sao khéo như vậy, lại rơi vào tay chàng thanh niên Trương Xuân Cửu chưa có tiếng tăm gì!

Thật sự là ông ta tỏ tường mọi việc, năng lực làm việc xuất sắc sao?

Thời trẻ ông ta đã thần như vậy, tại sao ngược lại càng già càng hồ đồ, trong thời gian tại nhiệm quản lý Cục công an, phân cục khu Hoa Thị sắp thành ổ buôn ma túy mà không hề phát hiện?

Tất cả đều đã giải thích được rồi, tổ điều tra vô cùng phấn khởi, phái hai người đích thân theo nhóm Lạc Văn Chu đến nhà mời cựu cục trưởng Trương đi. Hơn nữa không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật nảy mình – nhà cựu cục trưởng Trương ở trong tiểu khu cao cấp nổi tiếng Yến Thành, hai chiếc xe trong chỗ đậu xe dưới lầu tổng giá trị hơn ngàn vạn, trong nhà ngay cả ly uống trà cũng là hiệu nổi tiếng xa xỉ, đồ bằng da đơn giá hơn mười vạn xếp một hàng trong tủ, một trời một vực với hình tượng giản dị khiêm tốn ngày xưa xây dựng ở Cục công an.

"Chỉ mặc đồng phục", "tự mang nước trà", "điện thoại riêng không phải loại thông minh" gì đó… đủ các việc, lúc này trông thật chẳng khác nào trò cười quá khoa trương.

144. Quyển 5 - Chương 15: Edmond Dantès 15

"Cục trưởng Trương thật là giàu có, khu ông ở bao nhiêu tiền một mét vuông vậy? Tôi nghe nói không có tài sản hàng triệu thì không cho vào xem nhà đâu?"

"Căn nhà đó là của anh tôi, năm nay tôi thuyên chuyển công tác, chỗ làm hơi xa, vừa vặn anh tôi đã lớn tuổi, định dọn đến nơi thanh tĩnh hơn, liền cho tôi ở tạm ngôi nhà trong thành phố vài năm, dù sao tôi cũng sắp nghỉ hưu rồi."

"Anh? Anh em tình cảm tốt như vậy?"

"Anh tôi hơn tôi mười tuổi, cơ hồ là anh tôi nuôi tôi, nói giống cha tôi cũng không quá. Tôi và anh mình quả thật không khách sáo lắm, anh tôi lập nghiệp sớm, tích góp của cải từng chút một… Hổ thẹn, chuyện này là tôi suy nghĩ không chu toàn, chỉ mong thuận tiện, có thể đã tạo thành một số ảnh hưởng không tốt – nhưng tôi có thể cam đoan, việc làm ăn của anh tôi những năm qua không dính dáng gì tới quyền lực và trách nhiệm từ công việc của tôi, tôi cũng chưa từng lợi dụng chức vụ để giúp đỡ gì. Nếu tổ chức cảm thấy cuộc sống cá nhân của tôi quá xa xỉ, là trái luật, tôi cũng xin nhận xử lý, mau chóng tự kiểm điểm dọn về nhà mình… Nhưng ngoài việc này ra, các phương diện khác tôi không thẹn với lòng."

Điều tra viên hơi nở nụ cười: "Được rồi, chúng tôi sẽ đi xác minh lại điểm này – ông biết tại sao chúng tôi mời ông đến chứ?"

"Tôi biết."

"Thế ông có điều gì muốn nói không?"

Trương Xuân Cửu ngồi ngay ngắn trên ghế, vẫn gầy gò, sự gầy gò của người trung niên tự có cảm giác nghiêm khắc, đôi mày khá rậm, lâu ngày tạo thành một nếp nhăn lạnh lùng. Khuôn mặt nghiêm khắc này bất kể thế nào cũng rất khó liên hệ với ông anh cởi mở lại tốt tính trong hồi ức của cục trưởng Lục, khiến người khác không nhịn được hoài nghi – quãng thời gian hai mươi năm thay đổi con người ta nhiều đến thế ư?

Là cái gì đã thay đổi ông ta?

"Mấy hôm nay gọi điện cho Lão Lục không được, tôi đã cảm thấy là lạ, vì thế lại thử gọi cho mấy ông bạn khác, phát hiện đều không tiện nghe máy, ngay cả Lão Phan đã đi dạy học cũng thế, tôi liền nghĩ, sắp đến lượt tôi rồi." Trương Xuân Cửu bưng ly trà lên uống một hớp, thần sắc không thay đổi, "Tôi cũng không biết nên khai những gì, các vị cứ hỏi đi."

"Thế chúng tôi sẽ không khách sáo nữa," Điều tra viên nở nụ cười trong bông có kim, "Nghe ý ông, thì sau khi điều đi, ông còn thường xuyên liên lạc với đồng nghiệp cũ?"

"Không thường xuyên, có điều khoảng thời gian này tương đối đặc biệt, một là vụ án Cố Chiêu sắp điều tra lại, một là vợ Lão Dương – bà góa, bị bệnh nằm viện, mấy anh em tôi tương đối năng gọi điện."

"Ồ, vụ án Cố Chiêu," Điều tra viên đẩy kính, tự động lờ đi câu kia, "Ông còn nhớ rõ chi tiết không, đây là chuyện xảy ra từ mười bốn năm trước rồi."

Trương Xuân Cửu trầm mặc một lúc: "Cố Chiêu… Vụ án Cố Chiêu là cây dằm trong lòng tất cả chúng tôi, năm đó không ai tin, nhưng chứng cứ xác thực, chúng tôi không tin cũng không được. Nói thật, tôi không tin Cố Chiêu có thể làm chuyện như thế, đã bí mật tìm lãnh đạo nói chuyện rất nhiều lần, song không dám làm to lên – các anh em ý chí sa sút, các lãnh đạo rơi vào thế khó xử, tôi khi ấy trên có già dưới có trẻ."

Nói đến đây, trên mặt ông xuất hiện biểu cảm xen giữa mệt mỏi và buồn giận: "Khó lắm… Không ngờ từng ấy năm trôi qua, còn có một ngày điều tra lại, nếu Lão Dương biết…"

Điều tra viên khéo léo cắt ngang: "Cục trưởng Trương, nếu năm đó Cố Chiêu không hề đòi hối lộ hành hung, ông cảm thấy ông ta hàm oan mười mấy năm, là trách nhiệm của ai?"

"Tôi không tiện bình luận sau lưng ưu khuyết điểm của trưởng bối, nhưng tập thể nội ứng bên cạnh Cố Chiêu làm ngụy chứng, đối phương nắm rõ như lòng bàn tay hướng đi của ông ta… chứng minh bên phía chúng tôi rất có thể có người đang để lộ bí mật, hãm hại ông ta…" Nếp nhăn trên trán Trương Xuân Cửu sâu hơn, trầm ngâm một lúc lâu ông mới nói, "Tôi không biết là ai, cũng không muốn hoài nghi ai, các vị muốn hoài nghi tôi cũng tùy – nhưng nếu bảo tôi nói các anh em năm đó khả năng có ai phản bội, cũng giống như bảo tôi tin Cố Chiêu giết người đòi hối lộ là sự thật vậy, không thể."

Điều tra viên không hề xúc động trước "huynh đệ tình thâm", lòng dạ sắt đá tiến vào chính đề: "Cục trưởng Trương, ông nhớ năm đó có một nội ứng biệt danh 'Lão Xỉ Than', tên thật là Doãn Siêu chứ?"

Trương Xuân Cửu gật đầu: "Ừm, là người dẫn Cố Chiêu vào Cung La Phù phải không? Tôi nhớ rất rõ, chuyện năm ấy xảy ra không lâu thì người này liền mất tích, tôi vẫn cảm thấy hắn có vấn đề. Mấy năm trước tôi có một anh bạn trẻ vừa vặn điều đến Nam Loan làm việc, tôi biết Doãn Siêu còn thân thích ở bản địa, còn nhờ anh bạn trẻ ấy để ý giúp, lỡ như Doãn Siêu về thăm gia đình, thì lập tức bắt hắn lại."

Điều tra viên hơi ngồi thẳng lên, truy hỏi: "Anh bạn trẻ này của ông tên là gì?"

"Khổng Duy Thần."

"Khổng Duy Thần này lúc dẫn mấy cảnh sát hình sự của Cục công an đi điều tra Doãn Bình, đã gọi một cú điện thoại cho ông, anh ta đã nói những gì?"

"Nói Doãn Bình giả chữ ký Doãn Siêu lừa khoản tiền đền bù giải tỏa, họ đang đi điều tra, còn nói nếu có tin tức của Doãn Siêu, nhất định sẽ cho tôi biết, nhưng sau đó tôi không liên lạc được với cậu ta." Tựa hồ Trương Xuân Cửu đã ý thức được có gì không đúng, "Sao vậy? Khổng Duy Thần sao rồi?"

"Chúng tôi có căn cứ cho rằng, 'Lão Xỉ Than' năm đó vào Cung La Phù cùng Cố Chiêu kỳ thực chính là Doãn Bình, hơn nữa trên tay lão đang nắm giữ chứng cứ quan trọng của vụ án Cố Chiêu. Nhưng khi đi tìm, Doãn Bình đã sợ tội bỏ trốn, trong quá trình truy bắt, đội hình sự bị lộ hành tung, hai chiếc xe bán tải chứa vật phẩm dễ cháy nổ đột nhiên lao tới muốn diệt khẩu…"

Trương Xuân Cửu: "Cái gì!"

Điều tra viên phơi bày chân tướng, đột nhiên thu lại nụ cười ấm áp trên mặt: "Động tác diệt khẩu của đối phương còn nhanh hơn cảnh sát, chúng tôi có lý do để hoài nghi, thời gian họ nhận được tin là trước khi viên cảnh sát Đào Nhiên báo lên cấp trên, mà trong mấy người biết chuyện lúc ấy có mặt ở hiện trường, chỉ có Khổng Duy Thần từng liên lạc với bên ngoài, người liên lạc chính là ông. Cục trưởng Trương, ông có muốn giải thích gì không?"

"Các vị hoài nghi tôi…" Nói đến đây Trương Xuân Cửu đột nhiên cắn lưỡi, dẫn lại vẻ kinh ngạc và giận dữ, cố hết sức bình tĩnh hòa nhã nói, "Lúc Khổng Duy Thần gọi điện cho tôi, chỉ nói họ sắp đến nhà Doãn Bình, không hề nói Doãn Bình, Doãn Bình là…"

Trương Xuân Cửu nói cái tên này hai lần, rốt cuộc không thể kiềm chế, hơi lộ ra thần sắc khó tin nổi: "Sao Doãn Bình lại thành Lão Xỉ Than? Lão ta mạo danh thay thế khi nào, năm đó không ai nhận ra à? Chuyện này là ai nói, có căn cứ không?"

Điều tra viên mặt không biểu cảm nhìn ông ta một lát, thử nhìn ra chút gì đó từ trên khuôn mặt ấy: "Cục trưởng Trương, ông thật sự không biết sao? Vậy ông có biết người này không?"

Nói đoạn anh ta rút ra một tấm ảnh, ấn xuống trước mặt Trương Xuân Cửu.

Trương Xuân Cửu như còn chìm trong tin tức ly kỳ mới nghe, mau chóng cúi đầu nhìn lướt qua: "Không biết."

"Không biết? Ông hãy nhìn kỹ lại xem," Điều tra viên nhô về phía trước, "Doãn Bình do va chạm dẫn đến xuất huyết não, được đưa vào bệnh viện cấp cứu, đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chiều hôm qua người này giả mạo hộ lý lẻn vào phòng bệnh của Doãn Bình, ý đồ giết người diệt khẩu lần nữa nhưng chưa toại, bị chúng tôi bắt về – hung thủ này khai là ông sai hắn làm như vậy."

Trương Xuân Cửu trợn mắt á khẩu, chốc lát sau, giống như dở khóc dở cười chỉ mình: "Tôi?"

"Chúng tôi tìm được năm mươi vạn tiền mặt ở nhà tay sát thủ này, là tiền mua mạng Doãn Bình."

Ánh mắt Trương Xuân Cửu đột nhiên tập trung lại: "Bao nhiêu?"

"Năm mươi vạn."

Trên mặt Trương Xuân Cửu bỗng nhiên thoáng qua thần sắc khó nói thành lời, lát sau ông cười khổ một tiếng, thở ra một hơi dài, tư thế ngồi ngay ngắn sụp xuống, nặng nề dựa lên ghế: "Lúc ấy vật chứng lục soát được dưới gầm giường Cố Chiêu, chính là năm mươi vạn tiền mặt… Mười bốn năm rồi, sao, vẫn là số này à?"

Điều tra viên nhìn kỹ vẻ mặt ông ta: "Buổi chiều ngày 11 ông ở đâu?"

"Tôi không nhớ," Cục trưởng Trương day ấn đường, đôi mắt hai mí bị ông day ra mí thứ ba, vẻ mặt mệt mỏi hơn, "Có gợi ý không?"

"Khoảng hai giờ chiều ngày 11, có người nhìn thấy ông ngồi xe riêng đến gần tiểu khu 'Dương Thụ Lý', đúng không?"

"Tiểu khu Dương Thụ Lý? Không có ấn tượng gì," Trương Xuân Cửu có vẻ nghi hoặc, nhớ lại một lúc lâu, "Ngày 11… thứ Hai tuần trước à? Hôm đó xe tôi đến ngày hạn chế, tôi mượn xe nhà, đến gần cầu Lục An, quanh đó hình như có mấy khu dân cư, nhưng tôi không chú ý chúng tên gì."

"Ông đi làm gì?"

"Vốn là đến bệnh viện thăm người nhà Lão Dương, trên đường sực nhớ không mua ít quà đi cũng không thích hợp, bèn bảo tài xế xuống cầu vượt tại cầu Lục An, ở đó có một trung tâm thương mại rất lớn," Trương Xuân Cửu nói, "Hóa đơn tôi tiện tay vứt đi rồi, nhưng camera gần quầy thu ngân chắc còn tra được, mua đồ xong tôi đến bệnh viện luôn, Phó Giai Tuệ bà góa của Lão Dương và cô con gái Dương Hân đều có thể chứng minh, các vị có thể đi hỏi họ."

Khóe mắt điều tra viên giật nhẹ – khu tay sát thủ bệnh viện ở tên "Dương Thụ Lý", quả thật gần cầu Lục An, nhưng quy mô cực kỳ nhỏ, hơn nữa nhà cửa cũ kỹ, bảng số nhà cũng loang lổ không rõ, bên ngoài tiểu khu thậm chí không có tường vây.

Điều tra viên cố ý hỏi như vậy, là bởi vì người bình thường nếu chỉ đi ngang qua, rất khó chú ý tới một tòa nhà sáu tầng đâu đâu cũng gặp tên là gì. Nếu Trương Xuân Cửu trực tiếp trả lời "Tôi chỉ đi ngang qua", vậy hiềm nghi sẽ vô cùng lớn, thế nhưng…

Trương Xuân Cửu đang đóng kịch ư? Thế ông ta không khỏi quá cẩn thận, suy nghĩ cũng quá chu toàn, quá sức đáng sợ rồi.

Điều tra đến cục trưởng Trương thì không còn thuộc về đội hình sự quản, cuộc thẩm vấn này tiến hành bí mật, chỉ có Lạc Văn Chu được đặc biệt phê chuẩn đến bàng thính. Điều tra viên hỏi đi hỏi lại bốn năm lần

tất cả các vấn đề, trong đó có vô số bẫy ngôn ngữ, ròng rã hơn ba tiếng, người thẩm vấn và bị thẩm vấn đều mệt lử, ngay cả Lạc Văn Chu bàng thính khi đi ra cũng không nhịn được đứng ở cửa hút điếu thuốc trước.

Anh nặng nề tâm sự mà trầm tư một lát giữa khói thuốc lởn vởn, rồi mới đi sang bên kia đường – một chiếc SUV cao đến chẳng có bạn bè đang chờ ở đó.

Lạc Văn Chu vừa mở cửa xe, còn chưa kịp ngồi vào ghế lái phụ, Tiêu Hải Dương ghế sau đã sốt ruột nhô lên phía trước: "Đội trưởng Lạc, bây giờ em lại cảm thấy chuyện này còn nghi vấn, cục trưởng Trương có khả năng là bị hãm hại!"

Lạc Văn Chu quét mắt nhìn cậu, giơ đôi tay lạnh cóng lên trước điều hòa sưởi ấm, rì rì nói: "Đợt trước hận không thể trực tiếp đẩy cục trưởng Trương lên đoạn đầu đài là chú, bây giờ nói ông ấy oan uổng cũng là chú… Bốn Mắt à, may mà chú là dân thường thời nay, chứ nếu cho chú sinh ra ở nhà đế vương xã hội phong kiến, dưới tay chú phải có bao nhiêu oan hồn đây?"

Tiêu Hải Dương còn khuya mới thèm để ý Lạc Văn Chu nói gì mình, cậu cúi đầu rút một bìa đựng hồ sơ trong cặp, chỉ hai tấm ảnh bên trong nói: "Anh xem, đây là số tiền mặt phát hiện trong nhà tên sát thủ kia, tấm còn lại là chụp năm mươi vạn lúc ấy phát hiện trong nhà chú Cố, em tìm được trong hồ sơ cũ đã cất vào kho – để tiện kiểm kê, khoản tiền mặt lớn thường chia thành xấp một vạn, quầy ngân hàng sẽ buộc một tờ giấy, nhưng khoản tiền mặt phát hiện trong nhà tay sát thủ là trực tiếp bày chung một chỗ, giống hệt vật chứng mười bốn năm trước!"

Lang Kiều bên cạnh nói: "Đúng, em đã hỏi tay sát thủ bệnh viện kia, hắn nói tiền lúc đưa tới chính là như vậy, hắn còn lén đếm cả buổi."

Lạc Văn Chu nhận mấy tấm ảnh, cau mày.

Đột nhiên Tiêu Hải Dương không đầu không đuôi nói: "Đội trưởng Lạc, em xin lỗi, em sai rồi."

Cậu vừa dứt câu, ngay cả Phí Độ trên ghế lái cũng quay đầu lại, ba người sáu con mắt trong xe đều tập trung vào Tiêu Hải Dương, hệt như vây xem kỳ quan thiên cổ đá nở hoa vậy.

Tiêu Hải Dương đẩy kính theo thói quen, môi mím lại, cả người không biết là do căng thẳng hay bất an mà hình như hơi lắc lư, mở miệng bắn ra một tràng pháo liên châu: "Em sai rồi, em không nên kích động võ đoán, bắt được một chút chứng cứ ngoài mặt đã kết luận, thuận miệng nói oan cho liệt sĩ, em còn không nên…"

Lạc Văn Chu cắt ngang cậu: "Đoạn này chú viết lúc nào?"

Tiêu Hải Dương buột miệng trả lời: "Đêm qua."

Nói xong, cậu lập tức ý thức được mình đã làm chuyện ngu ngốc, liền im bặt, Lang Kiều kế bên bật cười "Phì" một tiếng, Tiêu Hải Dương mất tự nhiên cạy cạy mối may của quần, giống như sắp bốc hơi khỏi thế gian rồi.

"Đội chúng ta không chuộng đọc thuộc lòng bản kiểm điểm cá nhân bằng miệng, việc này cho qua, chú nhớ đãi một bữa là được." Lạc Văn Chu suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu, "Phải tự mình nấu, nấu ra thế nào, thì xem chú có thành tâm hay không."

Tiêu Hải Dương nghệt mặt ra, trông như muốn tự nêm gia vị nhảy thẳng vào nồi hấp vậy.

"Tôi đã nghe lời khai của cục trưởng Trương, tuy rằng bằng chứng rất bất lợi cho ông ấy, nhưng giải thích của ông ấy cơ bản đều hợp lý," Lạc Văn Chu nghiêm túc lại, "Hoặc là đẳng cấp ông ấy quá cao, hoặc là ông ấy bị hãm hại – lại nói, nếu ông ấy thực sự lợi hại như vậy, thì không nên để lại nhiều sơ hở đến thế trong quá trình hai lần ám sát Doãn Bình chưa thành."

Lang Kiều hỏi: "Vậy tức là, có người hãm hại ông ấy, giống thủ đoạn hãm hại Cố Chiêu? Tại sao? Ông ấy đã đắc tội ai?"

Lạc Văn Chu lắc đầu, ra hiệu cho Phí Độ lái xe về nhà.

Hồ sơ vụ án Cố Chiêu là gần đây lật lại điều tra mới tiết lộ, ai sẽ biết chi tiết vụ bày tiền mặt? Mà sau khi cục trưởng Trương bị điều tra, người cuối cùng liên quan đến vụ án năm xưa cũng bị mời tới, tổ điều tra xử lý thế nào, chỉ sợ đều không công khai, họ rất khó can thiệp…

Bản án cũ ngày càng rối này đã rơi vào bế tắc.

Lúc này, Phí Độ đột nhiên mở miệng: "Kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên khởi động sau vụ án Cố Chiêu khoảng một năm, người của tổ Tập Tranh có quyền xem hồ sơ – trong đó cũng bao gồm vụ án Cố Chiêu à?"

Lạc Văn Chu: "Ý cậu là…"

"Người dẫn đầu thần bí kia," Phí Độ nói, "Thật sự chết rồi sao?"

Lạc Văn Chu nhìn thật sâu vào mắt hắn một cái, vướng Lang Kiều và Tiêu Hải Dương còn ở đây, anh chỉ đáp cho có: "Lâu quá rồi, phải đợi mấy người cục trưởng Lục trở về hỏi sau."

Song nghi hoặc trong anh lại mơ hồ trỗi lên – kế hoạch Tập Tranh và vụ án Cố Chiêu nhìn ngoài mặt tựa hồ nên là hai việc không liên quan, tại sao Phí Độ năm lần bảy lượt đề cập, nhắc mãi không quên? Thậm chí bỏ mặc gia nghiệp khổng lồ để gia nhập kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai?

145. Quyển 5 - Chương 16: Edmond Dantès 16

"Sếp ơi," Lang Kiều hỏi, "Thế bây giờ tổ điều tra đưa người đi rồi, chúng ta làm gì đây?"

Kỳ thực Lạc Văn Chu cũng mù mờ, nhưng không thể biểu hiện ra trước mặt đám thanh niên cấp dưới, anh trầm ngâm một lát rồi nói: "Tên thiểu năng lẻn vào bệnh viện giết người còn trong tay chúng ta, phải tiếp tục thẩm vấn. Không phải hắn nói lúc ấy có hai người đem tiền đến cho hắn sao? Bây giờ hai người này cả tóc cũng chưa tìm được một sợi, ai biết có phải hắn nói lung tung hay không?"

Lang Kiều vội vàng lấy ra một quyển sổ nhỏ – thói xấu do giáo dục thi cử thống nhất dạy ra, hễ không biết phải làm sao là múa bút ghi chú, tạo thành ảo giác mình vẫn đang cố gắng, giống như làm thế là có thể ngồi chờ chân tướng từ trên trời rơi xuống vậy.

"Ngoài ra, tìm vài anh em đi theo tài xế của cục trưởng Trương, dùng chút thủ đoạn nghe lén," Lạc Văn Chu vừa nói vừa sắp xếp lại mạch suy nghĩ, "Tiêu Hải Dương tiếp tục chờ kết quả của vật chứng. Nếu khi nhóm Đào Nhiên đuổi theo Doãn Bình, là Khổng Duy Thần để lộ bí mật, vậy trước đó anh ta sẽ không công khai gọi điện cho cục trưởng Trương, cả hai đều là người mình, đương nhiên biết xảy ra chuyện chúng ta sẽ điều tra thế nào, hẳn sẽ không để lại chứng cứ hiển hiện như vậy – cho nên trong vụ tai nạn giao thông của Doãn Bình nhất định còn lỗ hổng khác."

Lần này Tiêu Hải Dương rốt cuộc không ý kiến gì nữa, vội vàng theo lời gật đầu.

"Mặt khác, tìm một cơ hội đến trung tâm cai nghiện, nếu có thể, hãy trò chuyện với Mã Tiểu Vĩ một chút." Lạc Văn Chu lại nói.

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương đối với yêu cầu này đều không hiểu gì hết, trố mắt nhìn anh.

Lạc Văn Chu: "Thời cơ Mã Tiểu Vĩ xuất hiện, và cả bí mật cậu nhóc 'vô tình' tiết lộ cho chúng ta, bây giờ nhìn lại, không thể nào đều là trùng hợp được. Mấy vụ án lớn đều xảy ra sau khi cục trưởng Trương bị điều đi, nếu những việc này đều có dự mưu, vậy rất có thể từ khi ấy đã bắt đầu, chắc chắn Mã Tiểu Vĩ cũng tham dự trong đây."

Tiêu Hải Dương tính gấp gáp như lửa, vội vàng nói: "Em đi ngay đây."

"Đi đâu, bây giờ đã qua thời gian thăm rồi, ngày mai hẵng đi – chú đã nghĩ kỹ nên hỏi thế nào chưa? Cái gì cũng gấp, không biết câu mài dao không lỡ việc đốn củi à?"

Các đồng chí cảnh sát hình sự vốn định tăng ca đến Tết âm lịch không có việc gì làm ra về đúng giờ, Phí Độ đưa Tiêu Hải Dương và Lang Kiều dẫn theo về nhà, lại mang ít đồ ăn đến bệnh viện cho Đào Nhiên thương gân động cốt cần một trăm ngày, dạy anh vài chiêu tán gái, giữa chừng bị Lạc Văn Chu ngứa tai lôi cổ về nhà.

Sau đó, hắn lại điềm nhiên kiêm nhiệm phu đẩy xe siêu thị, phu khuân vác và ví tiền, cùng Lạc Văn Chu đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn và thức ăn cho mèo, thái độ bình tĩnh và tự nhiên như thường ngày.

Đặc biệt là đến giờ ngủ, Phí Độ hiếm khi không cần Lạc Văn Chu ba giục bốn mời – mới nói lần thứ hai đã tắt máy tính rồi.

Phí Độ có một thói quen sinh hoạt không tốt lắm, đó là đêm không ngủ, sáng còn dậy sớm, sử dụng thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của đám người "Buffett", "Steve", "Kobe" trong Chicken Soup for the Soul.

Khi mới xuất viện không đủ tinh lực còn đỡ, tùy tiện xoa nắn một chút là nằm xuống, nhưng sau khi được Lạc Văn Chu chăm sóc tỉ mỉ một thời gian, trong nhà như thể nuôi một con Lạc Một Nồi tràn trề tinh lực khác – trừ khi nửa đêm choàng tỉnh giấc, nếu không Lạc Văn Chu giơ tay ôm trong trạng thái tỉnh táo, mười lần hết tám chín lần ôm hụt… Được cái ngài Phí phẩm chất tốt đẹp hơn ngài Nồi, tự mình dậy, không hề làm đồng hồ báo thức hình người phá hoại người khác.

Lạc Văn Chu nhìn hắn với vẻ mặt ngạc nhiên: "Hôm nay cậu sao vậy? Có chỗ nào không khỏe? Cảm à? Hay buổi tối ăn cái gì bị dị ứng rồi?"

"Không nghe khanh, khanh sẽ dùng bạo lực," Phí Độ hết sức bất đắc dĩ sờ soạng mặt anh, "Nghe lời khanh, khanh lại hoài nghi trẫm bị bệnh… Ái phi, khanh sớm nắng chiều mưa quá đó."

Khóe mắt Lạc Văn Chu thoáng hiện lên nét cười, sau đó anh nắm cổ tay Phí Độ, một câu hai ý: "Là tôi sớm nắng chiều mưa, hay cậu quân tâm khó dò?"

Phí Độ ngớ ra, Lạc Văn Chu nhìn hắn bằng ánh mắt hơi trầm xuống: "Mấy hôm nay hưng trí của cậu không cao lắm, làm sao vậy?"

Phí Độ như cười như không mà tránh né: "Ai nói hưng trí của tôi không cao? Chỉ cần nhìn thấy anh là 'hưng trí' của tôi luôn rất cao."

Lạc Văn Chu: "…"

Lời ai đó vừa dạy Đào Nhiên xong, ngay cả dấu câu cũng chưa thèm sửa đã áp dụng vào anh, nghĩ anh điếc lòi không nghe thấy à?

Thấy Phí Độ lại nói lung tung, Lạc Văn Chu đột nhiên giơ tay ôm hông hắn, nhấc hắn lên khỏi mặt đất.

Phí Độ: "Giày, từ từ, giày!"

Lạc Một Nồi nghe thấy động tĩnh, tận dụng triệt để nhảy qua, ngoạm chiếc dép lê bị hất ra của Phí Độ, coi là món đồ chơi lạ, hăm hở cắn xé.

Lạc Văn Chu không nói lời gì đóng sầm cửa phòng ngủ, đè hắn lơ lửng trên cửa: "Sư huynh em còn chưa già đến mức để em cần chạm chân xuống đất, em đòi giày làm gì?"

Trong lịch sử săn tình của chủ tịch Phí không có kinh nghiệm thực tiễn cho tư thế này, hắn hơi hoảng, mặc dù biết ngã một phát cũng chẳng chết nổi, vẫn rất thiếu cảm giác an toàn, hắn vịn tay nắm cửa cười miễn cưỡng: "Có thể đổi tư thế khác đừng kích thích thế này không? Tôi sợ mệt…"

Lạc Văn Chu híp mắt nhìn hắn, Phí Độ nhìn sắc mặt anh, sáng suốt nuốt lại chữ "anh" cuối cùng, nuốt nước bọt, co được dãn được vứt bỏ lòng tự tôn của đàn ông, sửa lại: "… Bản thân tôi."

Lạc Văn Chu ngẩng đầu nhìn hắn một lát, chậm rãi tới gần, cọ nhẹ chóp mũi Phí Độ.

Phí Độ cúi đầu hôn anh, song Lạc Văn Chu lui ra sau né tránh, nói một cách lạnh lùng và vô tình: "Cậu bỏ tay ra, ngoại trừ trên người tôi, không được phép đặt vào đâu khác, ai cho cậu biểu diễn xà đơn hả?"

Phí Độ: "…"

Lạc Văn Chu: "Hay cậu muốn bị còng?"

Phí Độ bình thường rất chiều anh, không nhẫn tâm làm anh cụt hứng, chọn một trong hai cái hại, đành phải dùng một tư thế cố hết sức vững vàng hơn ôm vai Lạc Văn Chu, chân kẹp hông anh.

Lạc Văn Chu chậm rãi dùng răng kéo áo ngủ lỏng lẻo trước ngực hắn ra: "Tôi là gì của cậu?"

Phí Độ ra vẻ kinh ngạc: "Đây là trách tôi chưa mua cho anh một cái nhẫn kim cương chính thức à? Hay bây giờ tôi đi đặt một quả trứng bồ câu nhé?"

Lạc Văn Chu nói: "Trứng bồ câu ăn không đủ no, tôi muốn trứng gà, hai quả."

Phí Độ: "…"

Thật là một hảo hán ăn được ngủ được.

"Tôi đã trị giá hai quả trứng gà-" Ánh mắt Lạc Văn Chu chậm chạp lướt qua ngực Phí Độ, xét cho cùng là người trẻ tuổi, qua một thời gian các dấu vết giật điện ngày trước lưu lại cơ bản đã biến mất, không còn những hình xăm dán lộn xộn đó che, lồng ngực hắn gầy gò mà trắng nõn, cơ hồ còn có một chút cảm giác thiếu niên cám dỗ.

Ngực mỏng như vậy, tim sâu như vậy.

Lạc Văn Chu ngắm đủ rồi mới nói hết câu nói kéo thật dài kia: "Cậu có thể tin tưởng tôi không?"

Đây là một câu hỏi cho không điểm, Phí Độ trả lời ngay chẳng cần suy nghĩ: "Sao tôi lại không… a…"

Lạc Văn Chu có dự cảm nói chuyện chưa chắc thuận lợi, bởi vậy mài răng trên người hắn trước.

"Nghĩ kỹ rồi hãy nói, Phí Độ, tôi cho cậu thêm một cơ hội."

Hoạt động của nửa người dưới của Phí Độ giống như không đến vùng cổ trở lên, đầu óc vẫn rất tỉnh táo, lập tức ý thức được Lạc Văn Chu có ẩn ý, hắn đổi ý nghĩ, từ bên trên nhìn xuống, bớt ra một tay nâng cằm anh: "Sao vậy, tại gần đây tôi nói ít, không bơm một đống quan điểm vào tai anh, khiến anh cảm thấy bất an à?"

Lạc Văn Chu hơi nhướng mày: "Tôi cảm thấy cậu có việc giấu tôi."

Lời như thế thông thường là điềm báo trước cho nguy cơ gia đình, Phí Độ nghiêm túc nhớ lại một lát: "Tôi gần đây nhờ bọn Lục Gia đi làm việc, đều là trước mặt anh, không âm thầm mưu tính muốn lấy mạng ai, cũng không muốn đi rút ống thở của Phí Thừa Vũ, tôi tuân thủ pháp luật, không đụng vào một giọt rượu, à, còn có cầu tất ứng, không giấu giếm gì anh đâu?"

Lạc Văn Chu một tay nâng hắn, một tay hết sức xấu xa luồn vào vạt áo choàng tắm của hắn, không biết chạm vào đâu mà cả người Phí Độ chợt cứng đờ, hắn lơ lửng, cảm giác mình "trên không tới thôn dưới không tới đất", vừa căng thẳng vừa khó chịu nổi: "Sư huynh, anh đây là… định nghiêm hình bức cung à?"

"Đúng thế," Lạc Văn Chu chậm rãi nói, "Khi Chu Hoài Cẩn nhắc tới 'mười ba năm trước', cậu nói 'kế hoạch Tập Tranh', hôm nay ở trên xe thảo luận cục trưởng Trương rốt cuộc có phải bị hãm hại hay không, cậu lại lần nữa nhắc tới kế hoạch Tập Tranh, thậm chí cậu có ý đồ khác tiếp cận tôi, cũng dùng danh nghĩa khởi động lại Tập Tranh…"

Phí Độ bật cười một tiếng: "Tôi có ý đồ khác tiếp cận anh, là dùng sắc đẹp."

"…" Lạc Văn Chu hơi á khẩu, "Ai cho cậu cướp lời thoại của tôi? Cậu gần mực thì đen nhanh quá đấy."

"Kế hoạch Tập Tranh lúc ấy dự định thành lập một hồ sơ phạm tội, mặc dù do trường dẫn đầu, nhưng nếu anh chú ý tới danh sách thành viên tham gia, anh sẽ phát hiện những cảnh sát hình sự tuyến một tựa hồ đều trải qua vụ án Cố Chiêu đó – cũng chính là người hiềm nghi," Phí Độ thở hổn hển một hơi, không nhịn nổi bắt lấy cái bàn chân dê của Lạc Văn Chu, "… Bảo bối, cưng còn như vậy là em không nói tiếp được đâu."

"Nhưng cậu không phải là đến vì vụ án Cố Chiêu."

"Tôi nhớ tôi từng nói với anh…"

"Tôi cũng nhớ," Lạc Văn Chu cắt ngang hắn, "Lần đầu tiên cậu bảo, trực giác mách rằng cái chết của mẹ cậu có liên quan đến Phí Thừa Vũ, hơn nữa cậu muốn biết tại sao mình lại có trực giác này, cho nên muốn ngược dòng nhớ lại chuyện hồi nhỏ; lần thứ hai cậu bảo rằng, kỳ thật cậu biết mẹ mình tự tử, cũng biết tại sao bà tự tử, còn mơ hồ phỏng đoán ra Phí Thừa Vũ đang bí mật làm trò gì; lần thứ ba khi chúng ta truy bắt Lư Quốc Thịnh, cậu ở trong tầng hầm nhà cậu thuật lại những lời năm ấy nghe thấy Phí Thừa Vũ nói, chuyện mười ba năm trước cậu nhớ rõ mồn một, căn bản chẳng cần ngược dòng."

Phí Độ giật mình, không ngờ Lạc Văn Chu nhớ rõ ràng rành mạch mỗi một câu nói lung tung của hắn.

Lạc Văn Chu vùng ra khỏi tay hắn, bóp phần thịt mềm giữa chân Phí Độ, vân vê qua lại, hơi cắn răng hỏi: "Bây giờ cậu có thể cho tôi biết, trong một đống lời nói tự mâu thuẫn này, câu nào là thật không?"

Phí Độ trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên giữ gáy Lạc Văn Chu mà cúi đầu hôn anh, hắn giống như trời sinh biết cách khơi gợi tình cảm, không hề dữ dội, lại khiến người ta có cảm giác mình được hắn yêu thắm thiết.

Đó là tình cảm đậm sâu không gấp gáp, chính xác và hoàn mỹ.

Nhưng giống như một loạt trùng hợp liên tiếp chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, biểu đạt vĩnh viễn chính xác nhất định cũng không phải là biểu lộ một cách tự nhiên. Lạc Văn Chu bỗng nhiên hơi thượng hỏa, anh xé quần áo lỏng lẻo trên người Phí Độ, biến khoảng cách bằng không thành âm, chỉ khi cảm nhận được thay đổi nhanh mạnh của nhịp tim Phí Độ, anh mới có một chút cảm giác chân thật người này đang ở trong tay mình.

Khi bị anh cõng lên giường đặt ngay ngắn, dường như Phí Độ đã sắp ngủ, Lạc Văn Chu hôn trán hắn một cái, lý trí quay lại, nghĩ: "Vẫn chưa hỏi ra."

Lúc này, Phí Độ chợt mở miệng: "Những lời tôi ba lần nói với anh, đều không hoàn toàn là bịa đặt."

Giọng hắn hơi khàn khàn, ma sát nhè nhẹ màng tai, Lạc Văn Chu khựng lại, "Ừm" một tiếng, duỗi đôi chân dài nằm trên cái ghế lười nhỏ cạnh giường.

"Tôi truy tra 'Tập Tranh', quả thật là vì ngược dòng chuyện hồi nhỏ, chi tiết về tầng hầm tôi không hoàn toàn nhớ rõ, hơn nữa trực giác bảo rằng phần bị quên rất quan trọng."

Lạc Văn Chu: "Tôi cho là trí nhớ của cậu không thua gì Tiêu Hải Dương."

"Tôi đâu thể gặp qua là không quên, cưỡi ngựa ngắm bia," Phí Độ bật cười, "Kỳ thật tôi từng hai lần chưa được cho phép đã vào tầng hầm của Phí Thừa Vũ, lần đầu tiên hoàn toàn là tình cờ, làm rơi đồ xuống dưới nhặt, vừa vặn lão không khóa cửa. Lần đó tôi lẻn vào nhìn thấy danh sách của kế hoạch Tập Tranh, đang lật xem thì Phí Thừa Vũ quay lại, tôi trốn vào cái tủ nhỏ bên dưới giá sách, may mà không bị phát hiện."

Lạc Văn Chu tự dưng cảm thấy trong câu này có chỗ nào đó không đúng, không đợi anh suy nghĩ kỹ, Phí Độ đã tiếp tục: "Bé trai trời sinh có lòng hiếu kỳ và sự phản nghịch truy đuổi kích thích, tôi lẻn vào được một lần liền muốn vào lần thứ hai, thế là nghĩ mọi cách tìm mật khẩu tầng hầm – không hề dễ dàng, Phí Thừa Vũ là người rất cẩn thận, cho nên khi tôi lần thứ hai thành công lẻn vào tầng hầm thần bí ấy, là gần nửa năm sau, tôi thấy bày trên bàn lão là bài luận văn nghiên cứu về nạn nhân trong các vụ án mang tính chất nghiêm trọng."

Lạc Văn Chu: "Luận văn của Phạm Tư Viễn, người dẫn đầu kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên?"

"Ừ."

Lạc Văn Chu nhíu mày – kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên nửa đường xảy ra chuyện, khi đó vụ án Cố Chiêu vừa qua chưa bao lâu, Cục công an thật sự không chịu nổi một vụ bê bối nào nữa, vừa phát hiện bất thường liền dừng khẩn cấp, tất cả thành viên tham gia đều bị điều tra, xử lý hết sức mau lẹ…

"Kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên, từ khi khởi động đến lúc bị dừng, hình như còn chưa đầy nửa năm," Lạc Văn Chu nói, "Tại sao Phí Thừa Vũ kéo dài hứng thú lâu như vậy?"

"Tôi bật máy tính của lão, mật khẩu giống cửa, nhìn thấy trên desktop có một tập tin tên là 'Tập tranh', nhưng không thể mở ra, bởi vì mật khẩu cho cửa không dùng được."

"Ý cậu là, 'kế hoạch Tập Tranh' có liên quan đến Phí Thừa Vũ?" Lạc Văn Chu hỏi tới, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi không nhớ rõ lắm, nhưng mà…" Phí Độ bỗng nhiên cảm thấy hơi khô cổ, nghiêng đầu ho vài tiếng, "Nhưng mà… khụ…"

Mới đầu Lạc Văn Chu cho rằng hắn tự sặc trong lúc nói chuyện, song anh nhanh chóng nhận thấy khác thường – Phí Độ ho mãi không dừng được.

Anh vội vàng đỡ Phí Độ dậy, vỗ lưng hắn: "Có chuyện gì vậy? Cảm lạnh à? Ai bảo không nghe lời!"

Phí Độ ho không thở nổi, thái dương cơ hồ lồi ra gân xanh, cả buổi mới đỡ, Lạc Văn Chu bưng tới một ly nước ấm: "Uống ít nước trước đi, bị cảm không vội uống thuốc, phát ra chưa hẳn là không có lợi, chừng nào nặng rồi tính tiếp."

"Tôi chỉ mang máng nhớ Phí Thừa Vũ không biết vì sao mà đột nhiên về nhà, phát hiện tôi lẻn xuống hầm, giống như vô cùng tức giận, nổi cơn tam bành sau đó dọn sạch tầng hầm," Phí Độ hơi trầy trật nói, "Nhưng mà... nhớ lại, hình như là bắt đầu từ khi đó, tôi mới có khái niệm đại khái với việc lão cụ thể đang làm gì, chắc chắn hôm ấy ở dưới hầm tôi đã rất tình cờ nhìn thấy thứ gì quan trọng."

146. Quyển 5 - Chương 17: Edmond Dantès 17

Một người trưởng thành không nhớ chuyện trước mười tuổi là rất bình thường, ví dụ như Lạc Văn Chu vẫn khăng khăng cho rằng, mấy việc mất mặt như "Nó hồi nhỏ giơ cây súng đồ chơi chiếm đống than đá", là đồng chí Mục Tiểu Thanh bịa ra để nói xấu mình thôi – nhưng không bình thường là, các chi tiết trước sau Phí Độ đều nhớ rất rõ, bao gồm giọng điệu khi Phí Thừa Vũ nói chuyện, tại sao hắn lại quên mỗi đoạn này?

Thế nhưng, tình hình của Phí Độ hiển nhiên không thích hợp để gặng hỏi nữa, Lạc Văn Chu đành phải tạm thời dừng lại, thử nhiệt độ của hắn, lại hoài nghi là khi nãy làm quá mức mới khiến hắn bị nhiễm lạnh. Song nhiệt kế biểu hiện nhiệt độ trong nhà hiện giờ là gần 27, mặc áo tay ngắn cũng không lạnh, Lạc Văn Chu nghĩ hoài không tài nào hiểu nổi, cuối cùng đành phải quy kết cho một nguyên nhân – có thể là Phí Độ cầm tinh con cá nhiệt đới, hư nhược.

Khả năng là thân thể quá mệt, tinh thần luôn sục sôi quá mức của Phí Độ không hề chịu ngoan ngoãn nằm trong thể xác yên lặng, trong giấc ngủ cứ quanh quẩn khắp nơi không mục đích.

Hắn thoạt tiên mơ thấy hình như mình lấy hộp thức ăn nhưng quên mở cho sếp Nồi, sau đó lại mơ thấy Lạc Văn Chu không biết khó chịu vì việc gì mà cứ hầm hừ, dỗ dành thế nào cũng chẳng ngó đến hắn; cuối cùng lại phẳng phất trở về ngày Đào Nhiên bị đẩy vào bệnh viện – nói đến cũng thật lạ, trong thế giới hiện thực, lúc Phí Độ và Lạc Văn Chu chạy tới Đào Nhiên đã bị đẩy vào phòng cấp cứu, cho đến sau khi tình hình ổn định đẩy vào phòng bệnh thường hai người mới vội vàng vào thăm một cái.

Nhưng trong giấc mơ hỗn loạn, Phí Độ lại cảm thấy giống như mình trơ mắt nhìn Đào Nhiên toàn thân đẫm máu, bộ xương trắng ởn dính thịt nát so le lòi ra ngoài, mặt anh sưng đỏ phát tím, đôi mắt trợn trừng lồi lên như sắp chết vậy.

Phí Độ choàng mở mắt tỉnh dậy.

Mí mắt hắn hơi nặng, song chỉ trong tích tắc mở mắt ra, mạch suy nghĩ lộn xộn lập tức được huấn luyện nghiêm ngặt quay trở về, Phí Độ cau mày nhớ lại giấc mơ hỗn loạn ban nãy, cảm thấy hơi sai sai, bởi vì các vết thương trên người Đào Nhiên là do tông xe, tại sao trong giấc mơ của hắn lại gán cho anh khuôn mặt ngạt thở?

Tựa hồ không hợp logic lắm.

Có điều, dù là Stephen Hawking chắc cũng chẳng cách nào yêu cầu mình nằm mơ đều theo logic, chút nghi vấn này thoáng qua trong đầu Phí Độ, sau đó hắn lại cảm thấy hơi khó chịu, mình mẩy có cảm giác đau mỏi như giữ nguyên một tư thế quá lâu. Phí Độ khẽ khàng dịch ra khỏi vòng tay Lạc Văn Chu ôm hơi chặt, trở mình, nhưng tấm nệm mềm mại thoải mái thường ngày như đột nhiên biến thành nền xi-măng, trở mình kiểu gì cũng cảm thấy cấn xương, điều hòa không khí rất nhẹ cũng ép hắn hơi khó thở, bất luận thế nào đều chẳng tìm được một tư thế thoải mái.

Phí Độ đang hết sức kiềm chế trở mình lần thứ ba, thì Lạc Văn Chu bình thường sét đánh cũng chẳng tỉnh bỗng nhiên bật đèn đầu giường lên: "Sao vậy?"

Phí Độ lười nói chuyện, vùi hơn nửa khuôn mặt vào gối tránh ánh đèn mà lắc đầu.

Lạc Văn Chu giơ tay sờ thử, giật mình ngồi bật dậy: "Sốt thành lò sưởi rồi còn lắc đầu!"

Phí Độ hơi mơ màng hé mắt, nhìn thấy Lạc Văn Chu lao ra tìm thuốc hạ sốt.

Trước kia khi Lạc Văn Chu sống một mình, thường dùng nhất phần lớn là mấy thứ như dầu gió đỏ, bạch dược Vân Nam, băng dán cá nhân và cồn i-ốt, dự trữ cả đống, ngược lại các thứ khác cơ bản đều hết hạn. Anh lục hòm bới tủ mướt mồ hôi, con Lạc Một Nồi bên cạnh còn không chịu im lặng, chẳng biết moi đâu ra một cái hộp chưa mở nắp, cào cào cấn cấn lăn lóc dưới đất, rơi lộp bộp ầm ĩ.

Lạc Văn Chu "Suỵt" một tiếng, nhỏ giọng mắng nó: "Còn ồn ào tao nhốt ra ban công bây giờ!"

Lạc Một Nồi chân đạp hộp, bất khuất vênh mặt trừng anh, trông như muốn đấu tranh đến cùng.

Lạc Văn Chu không có tâm trạng để ý tới nó, vất vả lắm mới tìm ra một hộp thuốc hạ sốt, chóng vánh xem xong hướng dẫn sử dụng và ngày sản xuất, phát hiện còn chưa hết hạn, vội vàng cầm vào cho Phí Độ.

Anh vừa để Phí Độ uống viên thuốc ngay trên tay mình, vừa không nhịn được muốn thở dài: "Cậu Phí ạ, thương lượng cái nhé, chúng ta có thể bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ra ngoài hoạt động một chút, làm việc và nghỉ ngơi khỏe mạnh không?"

Phí Độ chẳng có sức huyên thuyên với anh, chỉ ậm ừ nói một câu: "Ngày mai là khỏi thôi."

Hắn miễn cưỡng uống nửa ly nước, lảo đảo đẩy ly ra, vỗ nhẹ mu bàn tay Lạc Văn Chu hai cái bày tỏ cảm ơn, rồi co mình nằm im. Phí Độ bình thường rất giỏi kiếm chuyện, sau khi chậm nửa nhịp biết mình bị bệnh ngược lại ngoan ngoãn, giống như hết sức trật tự kiểm kê năng lượng có hạn của mình, giảm các hoạt động xuống thấp nhất một cách trí năng, dồn hết cho hệ thống miễn dịch.

Lạc Văn Chu rất không yên tâm ở bên cạnh quan sát một lúc, phát hiện bệnh nhân này hoàn toàn có thể tự lo liệu, không hề có thói xấu tung chăn đá chăn, đột nhiên hơi đau lòng sờ tóc hắn: "Trước kia khi bị bệnh ai chăm sóc cậu?"

Phí Độ muốn nói "Bệnh vặt không sao, bệnh nặng thì đi bệnh viện", song hắn thực tế chỉ mấp máy môi, chẳng nói ra lời. Hiệu quả gây ngủ của thuốc hạ sốt đến rất nhanh, tiếng Lạc Văn Chu đi lại như cách một tầng gì đó, càng lúc càng xa, mau chóng hóa thành một mảnh mông lung. Phí Độ bị thuốc kéo vào giấc ngủ cùng với câu trả lời chưa kịp nói ra, câu hỏi không an phận kia thoát ly ý thức, nhảy vào giấc mơ.

Hắn mơ thấy phòng ngủ của mình hồi nhỏ – cả biệt thự đều trang hoàng theo sở thích của Phí Thừa Vũ, phòng của vợ con cũng vậy, các món đồ dùng trong nhà màu sắc rất đậm đó luôn có khí thế riêng, lấn át hết hơi người của chủ nhà nhỏ tuổi, khắp nơi đều lạnh lẽo… Duy chỉ được cửa sổ hướng nam lấy ánh sáng không tệ.

Phí Độ mang máng nhớ, có một lần hắn dựa lên đầu giường, hơn nửa người bao phủ dưới ánh nắng, bởi vì cảm sốt bất thình lình bắt hắn nằm trên giường.

Nhân Phí Thừa Vũ vắng nhà, hắn lén lấy ra mẩu giấy nhỏ trong bóp viết của mình.

Trên mẩu giấy là ba chuỗi mật khẩu – chuyện như lẻn vào vùng cấm này, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, Phí Độ mất gần nửa năm, mỗi ngày im ắng quan sát tất cả của Phí Thừa Vũ, lặng lẽ góp nhặt các mật khẩu khác ông ta sử dụng trong cuộc sống thường ngày, làm tập hợp và thống kê đơn giản đối với quy luật đặt mật khẩu, phân tích ra mấy quy luật, thử suy đoán mật khẩu tầng hầm.

Hắn không có cơ hội thử sai, bởi vì nhập sai mật khẩu sẽ báo động, bất luận Phí Thừa Vũ ở đâu, ông ta đều sẽ lập tức nhận được thông báo. Phí Độ cuối cùng khoanh vùng ba tổ hợp mật khẩu Phí Thừa Vũ có thể sử dụng, nhưng rốt cuộc là số nào trong ba số này, hắn lại thật sự do dự.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, Phí Độ mới hoảng hốt nhét tờ giấy nhỏ "đại nghịch bất đạo" này về bóp viết, mẹ hắn liền bưng ly thuốc cảm đi vào.

Bà dịu dàng thay chiếc khăn đã bị nóng trên trán hắn, dùng khăn ngâm nước lạnh lau người cho hắn, cả quá trình như một người máy, làm chu đáo đâu vào đấy, lại không chịu nhìn thẳng vào mắt hắn, giống như tiếp xúc dư thừa sẽ dẫn tới tai họa cho họ vậy.

Phí Độ muốn gọi một tiếng "mẹ", lời ra đến cổ họng lại kẹt ở đó, chỉ há miệng.

Người phụ nữ cẩn thận lau mình cho hắn, trông khá hơn vẻ nặng nề u ám ngày xưa, đi lại thậm chí có phần nhanh nhẹn, Tiểu Phí Độ muốn nói một câu với bà, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, thấy bà

lại muốn đi, hắn vội vàng giơ tay với. Bóp viết chưa kéo khóa trên đầu gối rơi xuống, tờ giấy viết đầy mật khẩu thoáng cái trượt ra.

Không khí như đông lại.

Một lúc lâu, bà khom lưng nhặt bóp viết lên, cầm mẩu giấy kia, Phí Độ vô thức nín thở. Người phụ nữ rốt cuộc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, cậu bé không thể nhận ra suy nghĩ của bà, căng thẳng nắm chặt chăn.

Bà sẽ mách Phí Thừa Vũ chứ? Sẽ đột ngột nổi điên chứ?

Đương khi sự thấp thỏm của hắn không ngừng tăng lên, mẹ tựa hồ xem không hiểu, thản nhiên nhét tờ giấy về bóp viết, nhẹ nhàng để lại lên đùi hắn, hôn đầu hắn một cái rồi quay người đi.

Sau tiếng đóng cửa, Phí Độ chần chừ mở tờ giấy viết chi chít mật khẩu, nhìn thấy bên dưới một mật khẩu trong số đó có thêm một dấu móng tay.

Ba ngày sau, biết Phí Thừa Vũ đi công tác, hắn dùng mật khẩu này mở cánh cửa tầng hầm dày nặng. Tầng hầm ấy như vùng đất cấm, cầu thang chật hẹp quanh co, từ phía trên không nhìn thấy cuối, đèn tường u ám lóe ánh sáng lờ mờ, chiếu quần long dữ tợn há miệng muốn ăn thịt người trên giấy dán tường, bên trong như ẩn nấp một con quái vật ngoác cái miệng đáng sợ.

Trong giấc mơ, Phí Độ cảm thấy khi hắn từng bước một đi xuống, mẹ hắn đứng ngay trên tầng hai nhìn, hắn mở cánh cửa kia, trên tủ và bàn bốn phía như đều bao phủ trong màn sương đen lờ mờ, hắn do dự tới gần bàn, nhìn thấy một xấp luận văn đánh máy đặt ở nơi ấy.

Kế tiếp cảnh trong mơ đột nhiên hỗn loạn, nét mực in đột nhiên loang ra trên giấy như vết máu, tiếp đó, không gian hắn đứng rung lắc như sắp sập, trần và sàn nhà cùng vỡ tung, xen lẫn tiếng kính vỡ, tiếng bước chân khủng bố và tiếng thét của phụ nữ. Cảm giác ngạt thở đột nhiên kéo tới khiến hắn không thở nổi, đồng thời giống như có một người đàn ông nói ngay bên tai "Kế hoạch Tập Tranh của tôi cũng có thể khởi động rồi"…

Phí Độ vã mồ hôi lạnh ngồi bật dậy, lập tức lại cảm thấy trời đất quay cuồng ngã xuống, được Lạc Văn Chu ôm lấy.

"Đừng tung chăn ra." Lạc Văn Chu kéo hắn về, lau mồ hôi lạnh trên thái dương hắn, hết sức vui mừng khi thấy nhiệt độ quả thật đã giảm, liền dịu dàng hôn thái dương hắn, "Gặp ác mộng à? Uống thuốc hạ sốt quả thật dễ gặp ác mộng, tôi chờ cậu lao vào lòng cả đêm rồi, hãy đến đây tìm kiếm an ủi đi."

Cảm giác ù tai dữ dội rút đi, Phí Độ hơi do dự, thấp giọng nói: "Không hẳn là ác mộng, chỉ là có một số tình tiết rất kỳ diệu."

Lạc Văn Chu: "… Tình tiết kỳ diệu? Ví dụ như ngồi xe lửa lên trời?"

Mới sáng sớm đã đùa bậy với bệnh nhân, thật là hết nói nổi, Phí Độ không thể đáp gì được, dùng khuỷu tay thụi anh một phát.

"Ví dụ như mật khẩu của Phí Thừa Vũ năm đó tôi phá giải trong một lần duy nhất, kỳ thực là do có mẹ tôi gợi ý." Phí Độ nói, "Còn nữa… hình như Phí Thừa Vũ nói với ai một câu 'Kế hoạch Tập Tranh của tôi'…"

Lạc Văn Chu khựng lại: "Cậu không nhớ cậu mở cánh cửa mật khẩu kia như thế nào?"

"Nhớ chứ, tôi nhớ là tôi quy nạp ra mấy khả năng, sau đó đi thử, rất may mắn là, lần thử đầu tiên mật khẩu đã đúng…" Phí Độ đột nhiên dừng lại, cảm thấy hơi là lạ, hắn dùng thị giác của người đứng xem suy đoán trạng thái tâm lý của mình hồi nhỏ, cho rằng mình bất luận thế nào cũng không dám mạo hiểm chọc giận Phí Thừa Vũ, tùy tiện cầm một đống mật khẩu hoàn toàn không chắc chắn đi thử.

Vậy lúc ấy thật sự là mẹ hắn đã gợi ý cho hắn?

Tại sao hắn không nhớ chút nào hết?

Lạc Văn Chu giơ tay che mắt hắn: "Ngủ tiếp một lúc đi, hết bệnh rồi hao tổn tinh thần tiếp."

Chờ thu xếp xong cho Phí Độ, Lạc Văn Chu lặng lẽ bò dậy, hâm nóng bữa sáng bỏ vào hộp cơm giữ nhiệt, để lại tờ giấy rồi một mình đi đến phòng hồ sơ. Xem hồ sơ cần làm thủ tục chính thức, nhất là một số hồ sơ đã cất vào kho, nhưng trước mắt là thời điểm tế nhị, làm thủ tục cũng chẳng tìm được ai ký tên, nhân viên quản lý từng hút vô số hộp thuốc ngon của anh, mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Lạc Văn Chu tìm một vòng, quả nhiên chẳng tìm được thứ gì có giá trị, "kế hoạch Tập Tranh" chỉ có một quyển sách nhỏ mỏng dính, bên trong là một số lời giới thiệu cực kỳ hình thức, còn có mấy bài luận văn chẳng đâu vào đâu, thoạt nhìn hoàn toàn là từ nhiều nơi phục chế cắt ghép tạo vội ra. Người dẫn đầu kế hoạch Tập Tranh là giáo sư Phạm Tư Viễn của Đại học Công an Yến Thành lúc bấy giờ, nhưng trong bài luận văn cuối cùng lưu trữ, bất luận là tác giả hay thầy hướng dẫn đều không có chữ ký của ông ta.

Nội dung hồ sơ cá nhân của Phạm Tư Viễn cũng ít đến thảm, chỉ ghi lại đơn giản công việc đã làm và luận văn từng công bố, đến mười ba năm trước chợt dừng, cái chết ghi lại rất kỳ lạ, là mười năm trước – Lão Dương từng mập mờ nói rằng người này chết rồi, Lạc Văn Chu vẫn cho là sau khi kế hoạch Tập Tranh bại lộ, ông ta sợ tội tự sát hoặc là trên đường truy bắt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không ngờ sự thật không hề là như thế.

Mới sáng sớm, viên quản lý dặn Lạc Văn Chu một tiếng rồi đi toilet, Lạc Văn Chu nhân cơ hội nhanh chóng sao chép tất cả các hồ sơ vụ án từng đưa vào điều tra nghiên cứu trong kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên, nghiệp vụ thuần thục làm trộm một lần.

Trước khi đi, ánh mắt anh dừng lại giây lát trên kinh nghiệm làm việc của Phạm Tư Viễn, trong đầu đột nhiên sáng lên-

Đúng rồi, cục trưởng Lục có nói, sau khi đi làm, Cố Chiêu từng học nghiên cứu sinh tại chức ở Đại học Công an Yến Thành!

Cùng lúc đó, Tiêu Hải Dương sáng sớm đã đến trại cai nghiện, trại cai nghiện không như công viên nói đến là đến, cậu đứng ngồi không yên đợi cả buổi, cuối cùng mới gặp được Mã Tiểu Vĩ. Tiêu Hải Dương thầm thở phào nhẹ nhõm – những việc ngoài ý muốn trong khoảng thời gian này nhiều quá rồi, cậu chỉ sợ mình vừa tìm được một chút manh mối, đã được cho biết Mã Tiểu Vĩ cũng bị diệt khẩu rồi.

Mã Tiểu Vĩ hơi béo hơn độ trước, không còn dáng vẻ nghiện ngập, mà trạng thái tinh thần lại hơi uể oải, chút uể oải này chớp mắt khi nhìn thấy Tiêu Hải Dương đã không cánh bay mất, cả người trở nên căng thẳng.

147. Quyển 5 - Chương 18: Edmond Dantès 18

Tiêu Hải Dương muốn cười để làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng, song khóe miệng cậu nhếch lên lại thành bộ dạng cười không nổi phải gượng cười, hiệu quả rất tệ, Mã Tiểu Vĩ nhìn thấy sắc mặt càng tái đi.

Tiêu Hải Dương: "…"

Cậu đành phải từ bỏ đường hòa nhã, trưng ra khuôn mặt lạnh tanh như chiêu bài bắt đầu làm việc công: "Nhớ anh chứ?"

Mã Tiểu Vĩ câu nệ gật đầu: "Chào cảnh sát Tiêu."

"Anh bây giờ đã được điều lên Cục công an rồi," Tiêu Hải Dương nói, "Hôm nay anh đến đây, là muốn hỏi em vài việc."

Mã Tiểu Vĩ xoắn hai tay lại, đứng ngồi không yên mà cúi đầu, giống như lại bị lôi ra thẩm vấn lần nữa.

Tiêu Hải Dương chăm chú nhìn gã một lát: "Em từng hợp tác với cảnh sát bọn anh, bọn anh đã cứu mạng em, giúp em thoát khỏi hiềm nghi giết người, em gặp anh không nói đến mừng vui khôn xiết, ít nhất cũng không nên căng thẳng như thế – Mã Tiểu Vĩ, thực ra em biết anh muốn hỏi gì, đúng không?"

Gân xanh nổi lên trên mu bàn tay Mã Tiểu Vĩ.

Tiêu Hải Dương: "Buổi tối ngày hai mươi tháng Năm năm nay, em lấy điện thoại của Hà Trung Nghĩa bán cho bọn buôn ma túy, sau đó Hà Trung Nghĩa bị sát hại vứt xác đến nơi giao dịch ma túy, sáng sớm hôm

sau thi thể bị người qua đường phát hiện. Mà em ngay vào lúc cảnh sát đi xung quanh điều tra vụ án này, xảy ra xung đột với dân địa phương, cùng nhau bị bắt tới phân cục khu Hoa Thị, nhất thời lỡ miệng để bọn anh biết trước sau khi vụ án xảy ra em có mặt ở hiện trường, và tại hiện trường đã xảy ra một chuyện khác không thể nói ở phân cục."

Mã Tiểu Vĩ ấp úng nói: "Phải… những việc này lúc ấy em đã khai hết rồi."

"Anh biết," Tiêu Hải Dương bắn ánh mắt đe dọa từ sau cặp đít chai tới, "Anh muốn hỏi là, lúc ấy rốt cuộc là tự em lỡ miệng, hay có người dạy em nói?"

Mã Tiểu Vĩ thoáng run rẩy.

"Em gan nhỏ, hèn nhát, mà còn thích nói dối," Tiêu Hải Dương nói một câu trúng ngay tim đen, thấy Mã Tiểu Vĩ há miệng như định biện giải, cậu trực tiếp cứng rắn cắt ngang, "Không cần thiết phủ nhận, nhân cách kiểu trộm cắp, lừa dối là đặc trưng điển hình của con nghiện – lúc ấy không phải chính em khai, em lấy trộm di động của Hà Trung Nghĩa, còn lừa cậu ta sao?"

"Thế anh không hiểu," Tiêu Hải Dương nhẹ nhàng dựa ghế, "Em đã không phải là người thật thà không biết nói dối, tại sao cảnh sát chỉ hỏi vài câu cũng có thể lỡ miệng? Tất cả đều nói 'không biết' khó lắm à? Em biết rõ đêm hôm ấy người của Vương Hồng Lượng ở đó, còn cố ý lập lờ nước đôi, không sợ họ diệt khẩu à?"

Mã Tiểu Vĩ không trả lời được.

"Có phải người dạy em làm như vậy đã cam đoan với em, đám Vương Hồng Lượng sẽ lập tức ác giả ác báo, cho nên em không cần lo lắng?"

Mã Tiểu Vĩ hơi trợn mắt, gã xét cho cùng chỉ là đứa trẻ vị thành niên, vẻ kinh ngạc trong một tích tắc lập tức bán đứng gã.

Hôm qua về nhà Tiêu Hải Dương đã suy nghĩ cả đêm nên hỏi như thế nào, công sức không phụ lòng người, cậu nhìn sắc mặt Mã Tiểu Vĩ, mạch lạc nói ra một câu có sức nặng nhất: "Thế anh cho em biết một việc, em còn nhớ ngày anh đưa em đến Cục công an chứ? Kỳ thực đêm hôm ấy đám Vương Hồng Lượng có gửi một tin nhắn cho đồng lõa ở lại phân cục trực, bảo hắn mau chóng xử lý nhân chứng mục kích là em, nếu lúc ấy không phải anh vẫn giám thị họ, dẫn em trốn đi trước khi họ ra tay, bây giờ em đã thành một đống xương rồi."

Mã Tiểu Vĩ mặt cắt không còn chút máu: "Sẽ, sẽ không…"

"Khi đó em kỳ thực đã vô dụng," Tiêu Hải Dương từng bước ép sát, "Dù sao cảnh sát đã có được manh mối chính xác, sẽ nhanh chóng lấy được chứng cứ là đoạn phim phạm tội của Vương Hồng Lượng, em chết ở phân cục chẳng ảnh hưởng gì, cùng lắm là cho Vương Hồng Lượng thêm một tội danh, hắn căn bản không quan tâm tới em, chỉ muốn để em tự sinh tự diệt mà thôi."

Mã Tiểu Vĩ như bị sét đánh, Tiêu Hải Dương lập tức hỏi tới: "Là ai dạy em?"

Môi Mã Tiểu Vĩ run run một lát, hồi lâu gã mới thốt ra mấy chữ: "Là… là anh, anh Triệu."

"Anh Triệu nào?" Tiêu Hải Dương thoạt đầu ngớ ra, sau đó lập tức nhớ lại, "Em nói anh Triệu ở cùng phòng với các em, xưng là đồng hương của Hà Trung Nghĩa, tên 'Triệu Ngọc Long'?"

Mã Tiểu Vĩ cắn môi gật đầu.

Tiêu Hải Dương nhíu mày – cậu nhớ lúc ấy Vương Hồng Lượng định để Mã Tiểu Vĩ gánh tội thay, làm người hiềm nghi phạm tội, qua loa kết vụ án Hà Trung Nghĩa vô cùng quỷ dị cho Cục công an xem, nhưng cậu biết trong đây có lỗ hổng, thế là đi theo Đào Nhiên cũng còn nghi hoặc như mình, bí mật gặp mấy người quen của Hà Trung Nghĩa khi còn sống, bao gồm Triệu Ngọc Long.

Người này không hề là nhân vật then chốt gì, bởi vì khi vụ án xảy ra, nghe nói hắn đã về quê chịu tang, lúc Tiêu Hải Dương gọi điện hắn mới biết Hà Trung Nghĩa chết rồi, vội vã quay lại Yến Thành. Kỳ thực hắn ngay cả nhân chứng cũng chẳng phải, chỉ có thể nói là một lần gặp mặt bình thường để hiểu thêm về tình hình hoàn cảnh của nạn nhân.

Trừ cậu và Đào Nhiên ra, khéo những người khác còn chẳng biết có một người như vậy.

Nhưng nghĩ lại, manh mối do Triệu Ngọc Long như người qua đường Giáp này cung cấp tương đối then chốt – lai lịch chiếc điện thoại màu trắng của Hà Trung Nghĩa, xung đột của Hà Trung Nghĩa với Trương Đông Lai, đều là sau khi nói chuyện với hắn mới tiến vào tầm nhìn của cảnh sát, quan trọng nhất là, Hà Trung Nghĩa hôm ấy để đến nhà hàng Thừa Quang gặp Triệu Hạo Xương, đã ăn mặc khá trang trọng, đôi giày trên chân chính là hỏi mượn hắn, cho nên rất có khả năng Triệu Ngọc Long nắm giữ hướng đi của Hà Trung Nghĩa.

Lúc ấy tra đến "nhà hàng Thừa Quang" trước nhất kỳ thật là Phí Độ, bởi vì hôm đó trùng hợp hắn tình cờ gặp Hà Trung Nghĩa hỏi đường. Nhưng nghĩ kỹ lại, có lời khai của Triệu Ngọc Long, dù không có Phí Độ vô tình gặp, cảnh sát cũng sẽ rất tự nhiên chuyển hướng tầm nhìn đến nhà hàng Thừa Quang, kế tiếp ý thức được "hiện trường vụ án" mà Mã Tiểu Vĩ ấp úng không chịu nói có thể căn bản không phải là hiện trường vụ án, mà là có ẩn tình khác.

Chỉ chớp mắt, trong lòng Tiêu Hải Dương đã lướt qua vô số ý nghĩ, cậu hơi mím đôi môi khô khốc: "Không phải em nói Triệu Ngọc Long này đêm vụ án xảy ra đã về quê chịu tang à?"

"Anh ta nói về quê, nhưng tinh mơ hôm sau trời còn chưa sáng lại đột nhiên quay về, anh Trung Nghĩa không về, những người khác đi vắng, trong nhà trọ chỉ có một mình em," Mã Tiểu Vĩ nức nở nói, "Anh ta đột nhiên lay em dậy, đưa ảnh đăng trên mạng mà các anh chưa kịp xóa cho em xem, hỏi em chuyện này là thế nào… em vừa mở mắt liền nhìn thấy… nhìn thấy anh Trung Nghĩa… em… em…"

Mã Tiểu Vĩ vừa nhớ lại chuyện đó liền nghẹn ngào không nói thành lời, miệng một tràng "anh anh em em" lộn xộn cả buổi, thế rồi bưng mặt khóc.

Tiêu Hải Dương: "…"

Cậu giữ nguyên sự hờ hững của người đứng ngoài nhìn mà ngồi đờ ra giây lát, sau đó chẳng biết nghĩ thế nào, đột nhiên len lén giơ tay, đệm đầu ngón tay, cẩn thận vỗ vai Mã Tiểu Vĩ, chạm nhẹ rồi rụt về ngay, giống như Mã Tiểu Vĩ là một con nhím hình người sẽ đâm tay vậy.

"Anh Triệu hỏi em chuyện này là thế nào, còn nói anh Trung Nghĩa ở ngay dưới lầu, bên dưới toàn là cảnh sát, em không dám tin, kéo cửa sổ nhìn ra ngoài mới biết là thật, trong đầu 'Uỳnh' một tiếng. Sau đó em nghe thấy anh Triệu nói, 'Hình như họ phát hiện Trung Nghĩa ở tam giác kia', em nghe vậy sợ chết khiếp – đó chính là nơi đêm qua mua bán 'thứ kia', sao anh Trung Nghĩa lại dính dáng tới họ? Anh ấy chưa bao giờ đụng vào mấy thứ này, em biết… lúc ấy suy nghĩ đầu tiên của em chính là hỏng rồi, nhất định là cái điện thoại em bán đã gây ra chuyện."

"Em cho rằng Hà Trung Nghĩa nhìn thấy em bán chiếc điện thoại cưng mới toanh, nên xông lên nói phải quấy với bọn buôn ma túy, muốn lấy lại đồ của mình, kết quả bị những người đó giết?" Tiêu Hải Dương hỏi, "Là tự em nghĩ thế, hay người khác khiến em hiểu lầm?"

Mã Tiểu Vĩ hoang mang nhìn cậu.

"Được rồi," Tiêu Hải Dương hết cách, cậu nhóc ngốc này bị người ta lợi dụng cũng không biết, "Sau đó thì sao?"

"Anh Trung Nghĩa tốt với em lắm, nếu em không phải… em cũng chẳng trộm đồ của anh ấy! Em sợ hãi, liền nói hết với anh Triệu, hỏi anh ta nên làm thế nào, nhưng anh Triệu nói 'Nếu đám Vương Hồng Lượng giết người, anh Trung Nghĩa chết cũng là chết oan'."

Tiêu Hải Dương nghe ra điều gì đó, trầm giọng hỏi: "Ý em là, Triệu Ngọc Long cũng biết chuyện đám Vương Hồng Lượng – hắn cũng nghiện à?"

Mã Tiểu Vĩ lắc đầu: "Anh ấy không phải loại như bọn em, có điều anh Triệu sống ở đây rất nhiều năm rồi, thời gian dài hơn ai khác, nên chuyện gì cũng biết."

Tiêu Hải Dương lại cau mày – bởi vì khi họ nói chuyện với Triệu Ngọc Long, không nhìn ra Triệu Ngọc Long là người thần thông quảng đại "cái gì cũng biết", không chỉ thế, hắn còn giả vờ vừa từ quê quay lại, hoàn toàn không hay biết gì về nguyên nhân cái chết của Hà Trung Nghĩa!

Tiêu Hải Dương đột nhiên cảm thấy sống lưng hơi ớn lạnh: "Hắn bảo em làm gì?"

"Anh Triệu lặng lẽ xuống lầu nhìn một vòng, nói là có một chiếc xe cảnh sát chưa thấy bao giờ, có mấy cậu nhóc vây xem xung quanh, còn nhìn thấy phân cục trưởng cúi đầu khom lưng với người ta," Mã Tiểu Vĩ nhỏ giọng nói, "Anh Triệu nói hiện giờ chắc chắn đã lớn chuyện, bên trên phái người xuống điều tra, may ra bọn em sẽ có cơ hội giải oan cho anh Trung Nghĩa."

Tiêu Hải Dương không thể tưởng tượng nổi, hỏi: "Anh Triệu em đến cả xe cảnh sát nào không phải của phân cục cũng nhận ra? Hắn còn biết Vương Hồng Lượng người phụ trách phân cục?"

Mã Tiểu Vĩ gật đầu như một lẽ đương nhiên: "Anh Triệu quen biết rất nhiều người, chuyện gì cũng có thể hỏi thăm rõ ràng."

Tiêu Hải Dương không nói gì nổi, sự sùng bái của mấy cậu nhóc chưa lớn đã đến nơi phồn hoa lang bạt đối với "mạng lưới quan hệ" có thể so sánh với tà giáo, với chúng mà nói, không có gì là không thể dùng một câu "bên trên có người" để giải thích, nếu không thể thì thêm một câu "bên trong có anh em" nữa là được.

"Anh Triệu nói, theo lý thuyết cảnh sát sẽ tới nơi anh Trung Nghĩa ở để hỏi, nhưng giết người và điều tra đều là một bọn, tới hỏi cũng chỉ là làm theo trình tự cho cấp trên xem, nếu bọn em muốn giải oan, nhất định phải để người bên trên nghe thấy, phải đến phân cục quậy. Thế nhưng phân cục là địa bàn của họ, làm vậy chẳng khác nào tố giác họ ngay trước mặt họ, anh Triệu hỏi em có dám không, dám, thì làm theo lời anh ấy dạy, bảo đảm không việc gì, tối đa là nhốt vài hôm rồi thả, bên trên chắc chắn có người che chở cho em, không dám cũng không sao, dù gì anh Trung Nghĩa với em không thân chẳng quen, em cũng không có cố ý hại anh ấy."

"Anh Triệu còn nói rất nhiều lời từ tận đáy lòng, nói đã gặp rất nhiều người trẻ như em, cuối cùng đều thối rữa trong bùn lầy, bị người ta dùng chiếu cuộn lại rồi kéo ra ngoài thành phố đốt, ai may mắn thì có thể báo cho gia đình, một số xử lý như dân lang thang, cha mẹ người thân đều không biết. Anh ta nói em làm theo lời anh ta, nếu có thể tính là lập công, tội trộm cắp vặt và 'chơi thuốc' trước kia đều có thể xóa, sẽ không bỏ tù, còn được vào trại cai nghiện miễn phí, về sau ra ngoài lại giống mọi người bình thường, chẳng ai biết em từng lầm đường lạc lối."

Mã Tiểu Vĩ tủi thân lau nước mắt, Tiêu Hải Dương sinh ra một chút lòng trắc ẩn lạ lẫm, hiếm khi nuốt xuống câu nói lạnh lùng mà chân thật là "Hắn chỉ muốn lừa em đi làm vật hi sinh".

Tiêu Hải Dương trước sau trò chuyện với Mã Tiểu Vĩ hơn một tiếng, mới nắm được trong lòng, chào ra về, trước khi đi cậu đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, nâng kính, quay đầu lại hỏi: "Triệu Ngọc Long tuy nói dối đủ điều, nhưng không sai em làm việc gì phạm pháp, sao lúc anh vừa vào em giống như hơi sợ hãi vậy?"

Mã Tiểu Vĩ sắc mặt tái mét ngẩng đầu lên-

"Mã Tiểu Vĩ này nói, trên đường gã rời khỏi Cục công an đến trại cai nghiện, có một chiếc xe liên tục bám theo, sau đó giơ lên một dòng chữ, khen gã làm rất tốt, người trong xe đeo kính râm, tuyệt đối không phải là anh Triệu. Chuyện này đã dọa gã, Mã Tiểu Vĩ cho rằng đó là câu nói ngược, ý tương tự với 'xem chuyện tốt mày làm đi', chuyện gã và Triệu Ngọc Long bí mật bàn bạc đã bị người ta biết, băng đảng Vương Hồng Lượng có cá lọt lưới, đang đe dọa gã." Tiêu Hải Dương ngồi thẳng như cán bút trên sofa nhà Lạc Văn Chu mà báo cáo.

Sofa nhà Lạc Văn Chu rất mềm, ngồi lên sẽ lõm xuống, song Tiêu Hải Dương không chịu nước chảy bèo trôi theo sofa, giống như hơn người khác ba trăm khúc xương, ngồi sofa ra hiệu quả của ghế lạnh, hình thành sự đối lập rõ rệt với Phí Độ kế bên.

Phí Độ chống khuỷu tay lên thành sofa mà chống đầu, xiêu vẹo như không xương, Lạc Một Nồi bên cạnh học theo, vẹo cổ nằm ườn trên đùi hắn ngủ, biến thành một cái bánh mèo, cọ cái quần bảnh bao của chủ tịch Phí thành một cái quần lông.

Phí Độ, Tiêu Hải Dương, Lang Kiều và Lạc Văn Chu ngồi quanh bàn trà nhỏ, tạm thời coi phòng khách nhà Lạc Văn Chu thành cứ điểm, điện thoại trên bàn thông với Đào Nhiên còn đang nằm viện.

"Tôi có ấn tượng với Triệu Ngọc Long," Đào Nhiên đầu bên kia nói, "Không riêng Tiểu Tiêu, tôi cũng không phát hiện vấn đề gì, nếu là thật, không khỏi quá đáng sợ… A lô? Tín hiệu không tốt à, sao cứ có tạp âm vậy?"

Lạc Văn Chu đứng dậy, chẳng rằng chẳng nói xách con Lạc Một Nồi đang nằm nhoài lên đùi Phí Độ ngáy o o ném vào ổ.

"Em đã điều tra theo thông tin trên chứng minh thư lúc ấy hai ta ghi lại," Tiêu Hải Dương tiếp tục, "Quả thật có một người tên Triệu Ngọc Long, và quả thật từng đến Yến Thành, nhưng năm năm trước đã về quê, tiếng phổ thông rất kém, hoàn toàn không phải người hôm đó hai ta gặp, hơn nữa nghe nói anh ta từng đánh mất chứng minh thư ở nơi này."

"Sống ở dãy nhà trọ bên đó đều là người làm thuê trẻ tuổi nghèo khó nhất, họ mới đến, hai bàn tay trắng. Mặc dù Triệu Ngọc Long này đứng trong đám đông không chói mắt, nhưng lôi ra nhìn một mình quả thật có chỗ không giống đám thanh niên đó, nói thế nào nhỉ… chính là loại có thể diện rất sạch sẽ." Đào Nhiên đầu dây bên kia nói, "Việc này phải trách tôi, lúc ấy tôi chỉ cho là trong nhà hắn khả năng có khó khăn gì, không truy sâu."

"Vậy Triệu Ngọc Long giả này làm gì ở đây?" Lang Kiều hỏi, "Bí mật tìm kiếm bằng chứng đám Vương Hồng Lượng tham dự buôn ma túy, tự nguyện trừ hại cho dân?"

Phí Độ: "Nghe ý Mã Tiểu Vĩ thì người này ẩn nấp đã rất lâu, nếu thật sự muốn trừ hại cho dân thì đã trừ từ lâu rồi…"

"Chỉ là không dùng đến quân cờ này cho nên thấy chết không cứu mà thôi." Lạc Văn Chu tiếp lời, đồng thời trừng mắt nhìn Phí Độ, "Viêm họng thì bớt nói đi, nghe cậu nói chuyện là tôi khó chịu."

Lang Kiều: "…"

Cô cảm thấy mình đã đưa ra một câu hỏi cực kỳ sai lầm, cảm giác tầm nhìn không chỗ dừng, đành phải ném tới Tiêu Hải Dương bên cạnh cũng dư thừa y như mình: "Vậy Triệu Ngọc Long giả này rốt cuộc là ai?"

148. Quyển 5 - Chương 19: Edmond Dantès 19

Tiêu Hải Dương thoáng chần chừ: "Việc này tôi còn chưa điều tra được."

"Tôi thì đã có chút manh mối." Lạc Văn Chu đột nhiên xen vào, "Đây cũng là nguyên nhân tôi gọi tất cả tới."

"Lúc điều tra Vương Hồng Lượng, tôi đến tòa nhà Hồng Phúc cứu Trần Chấn, gặp một nhân viên phục vụ giả làm tiếp tân; sau đó, trong vụ án trung học Dục Phấn, Phùng Bân bị giết ở Chung Cổ Lầu, tôi với Phí Độ đã đi điều tra dọc theo tuyến đường hai em học sinh ấy đi qua…"

"Hả?" Lang Kiều nhạy bén bắt được tin tức mấu chốt, "Hai người các anh đi gương… chỗ đó, tra, tra án à?"

Cô nói xong, xung quanh liền yên tĩnh – Tiêu Hải Dương không hề biết cô đang nói gì, Phí Độ chống đầu nhìn cô như cười như không, như thể đại yêu quái chờ thời cơ nuốt hồn phách người, Lang Kiều sợ quá không dám nhìn hắn, im lặng chuyển dời tầm mắt.

Lạc Văn Chu thì "hiền từ" hơn hắn, chỉ lấy ra cái túi đựng hồ sơ rất cũ, điêu luyện đập trán Lang mắt to một phát: "Chỉ có em thông minh!"

Lang Kiều: "… Phụ hoàng, con ngốc!"

Lạc Văn Chu lườm cô một cái, vuốt phẳng túi đựng hồ sơ cũ sắp bung ra: "Bọn tôi gặp một tuần tra viên giả mạo danh thay thế ở nơi Phùng Bân xảy ra chuyện; khi truy bắt Lư Quốc Thịnh, camera của Long Vận Thành đã bị người ta đổi, sau đó bảo vệ 'Vương Kiện' mất tích – bảo vệ giả; về sau điều tra Vương Tiêu một lần nữa, bọn tôi đã xem lại đoạn băng theo dõi hôm mùng 6 tháng 11 của trung học Dục Phấn, phát hiện mấy nữ sinh Vương Tiêu nhắc tới trong lời khai không hề quay về trường, lúc ấy đi theo cô bé vào nhà vệ sinh kỳ thực là một lao công."

"Lao công giả." Lạc Văn Chu dừng lại, "Thêm một người này, Triệu Ngọc Long giả, nhận ra quy luật và cách thức gây án chưa?"

"Đều là tiểu nhân vật, thân phận bên ngoài là người một mình xa quê hoặc nhân viên tạm thời, các ngành nghề có tính lưu động rất cao, không khó ngụy trang." Tiêu Hải Dương lập tức hiểu ra, tiếp lời, "Hơn nữa hình như đều có nguyên mẫu, ví dụ như thật sự có một Triệu Ngọc Long, quê quán, họ tên, tuổi tác, thậm chí phần kinh nghiệm việc làm đều phù hợp, như vậy lỡ có người đi điều tra, chỉ cần không tra cặn kẽ gốc rễ, cũng không dễ phát hiện sơ hở!"

"Anh còn sót một người," Phí Độ nói rất khẽ, "Nhân viên chuyển phát giả Đổng Càn vẫn tiếp xúc trước khi tông chết Chu Tuấn Mậu cũng không tìm được. Trong tình huống không suy xét động cơ, tôi cảm thấy vụ án ấy quy về loại này càng thích hợp hơn."

"Nhân viên phục vụ, tuần tra viên, bảo vệ, lao công, nhân viên chuyển phát…" Lang Kiều rùng mình, phát hiện việc thế này không thể nghĩ nhiều, vì sẽ dễ mắc chứng hoang tưởng bị hại – nhân viên phục vụ có thể tùy tiện giở trò với rượu nước thức ăn, tuần tra viên và bảo vệ hầu như đều là tượng trưng cho an toàn, lao công như người ẩn hình trong bất cứ hoàn cảnh nào, ra vào đâu đều không gây hoài nghi, nhân viên chuyển phát có thể gõ mở cửa vô số ngôi nhà không hề cảnh giác.

Nhưng mâu thuẫn là, những ngành nghề phục vụ được giao phó lòng tin vượt mức này, đôi khi vừa vặn là nhân viên lưu động nhiều nhất, đổi người thường xuyên nhất, ra vào xét duyệt thiếu nghiêm ngặt nhất.

"Kẻ mạo danh bằng một tờ chứng minh thư giả có thể ẩn nấp lâu dài trong một thời gian nhất định, đây rất có thể là cùng một băng nhóm." Lạc Văn Chu lấy một tấm ảnh trong túi đựng hồ sơ, "Nhưng may mắn là, chúng ta đã tìm được một 'đầu mối' trong đó."

"Người đàn bà này tên Chu Phượng, chính là lao công giả lẻn vào trường Vương Tiêu, có thể xác nhận danh tính là vì từng có tiền án. Mười bốn năm trước, chồng mới cưới của Chu Phượng bị giết, hung thủ được phán là người có chướng ngại tinh thần không thể khống chế hành vi, miễn xử phạt hình sự. Sau đó Chu Phượng không phục, từng lẻn vào bệnh viện tâm thần ý đồ hành hung báo thù nhưng chưa toại, về sau vụ án này được vào kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên," Lạc Văn Chu dừng lại, rút trong túi ra bảy tập hồ sơ mỏng, đưa cho mọi người chuyền nhau xem, "Có thể các cô cậu còn chưa biết, kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên xảy ra một chút ngoài ý muốn."

Lang Kiều: "Chuyện gì ngoài ý muốn anh?"

"Kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên thu thập mấy vụ án chưa kết do các loại nguyên nhân mà không thể bắt được nghi phạm, chính là mấy bản trên tay mọi người, đều là án cũ, một số là kỹ thuật hạn chế, một số là thời gian qua đi mọi thứ đổi thay, không đủ bằng chứng… đủ các nguyên nhân, tóm lại nghi phạm đều không phải trả giá nên trả – thêm một kẻ bị tâm thần miễn xử phạt hình sự, tổng cộng bảy vụ án – chút tư liệu này tôi lừa gạt trộm cắp mới kiếm được, là trái quy định, phải bảo mật chặt chẽ, không được ra khỏi căn phòng này – sau khi những vụ án chưa kết này bị đưa vào kế hoạch Tập Tranh, mỗi một nghi phạm lớn nhất lại do không đủ chứng cứ mà không thể bị bắt đều trước sau chết một cách lạ lùng."

"Nguyên nhân cái chết cũng rất hay ho," Phí Độ chóng vánh xem lướt qua tập hồ sơ cũ, "Ví dụ như vụ án bệnh nhân tâm thần giết người, hung thủ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần này, nguyên nhân cái chết rất giống nạn nhân hắn sát hại trước khi nhập viện, đều là bị cùng một loại dao đâm nhiều nhát vào vùng ngực bụng, vết thương phân bố cũng gần như nhất trí. Hôm kẻ tâm thần này bị giết, bệnh viện đột nhiên cúp điện, camera không dùng được, có người thần không biết quỷ không hay đánh thuốc mê y tá trực, cạy khóa cửa – mà quần áo dính máu và hung khí đâm chết hắn cuối cùng tìm được ở phòng bệnh kế bên, trên hung khí còn phát hiện dấu vân tay bệnh nhân phòng bên… Có điều kẻ kia điên rất nặng, hầu như không thể trao đổi, không thẩm vấn được gì, cho dù thật sự là hắn giết cũng chỉ có thể bỏ vậy."

"Một kẻ tâm thần giết người, sau đó bị một kẻ tâm thần khác giết?" Đào Nhiên đầu dây bên kia nói, "Đây tính là gì? Nhân quả báo ứng?"

"Một vụ là nhân quả báo ứng, nhiều vụ liên tiếp xảy ra, chỉ sợ 'báo ứng' này không phải là tự nhiên." Phí Độ nở nụ cười, song không biết nghĩ tới điều gì mà nụ cười lập tức tiêu tan, ánh mắt hơi trầm xuống – dùng phương pháp nào đó âm thầm tập hợp nạn nhân trong các vụ án nghiêm trọng, bố trí họ như quân cờ, lợi dụng các tiểu nhân vật không hút mắt dệt thành một tấm lưới… Nếu không phải hắn sinh ra muộn mười mấy năm, Phí Độ cơ hồ hoài nghi việc này là do chính hắn làm, hắn không nhịn được quay đầu đi ho khan vài tiếng.

"Đã bảo bớt nói đi nghe chưa?" Lạc Văn Chu nhíu mày, đẩy một ly nước ấm đến trước mặt hắn, "Còn nói leo tôi dán miệng cậu bây giờ."

"Kế hoạch Tập Tranh lần trước vì vậy mà bị buộc dừng?" Lang Kiều hỏi, "Thế những người này là do ai giết?"

"Người phụ trách kế hoạch Tập Tranh lần đó là một giáo sư có thâm niên bên phía Đại học Công an Yến Thành, tên 'Phạm Tư Viễn', anh đã tra qua, Lão Dương, cục trưởng Lục, Cố Chiêu – những người từng học tập hoặc đào tạo chuyên sâu ở Đại học Công an Yến Thành, đều từng là học trò của ông ta, sau đó người này mai danh ẩn tích, hai ba năm sau trạng thái trong hồ sơ mới sửa thành 'đã chết'."

Tiêu Hải Dương nghe thấy hai chữ "Cố Chiêu", đại não liền chập mạch một nửa trước, nghệt mặt hỏi: "Ý là gì?"

"Ý là, rất có thể Phạm Tư Viễn này mất tích trước, rồi mấy năm sau 'chết'." Lạc Văn Chu nhấn từng chữ, "Rất có khả năng chỉ là 'chết' trên ý nghĩa pháp luật."

Tiêu Hải Dương ngẩng phắt đầu lên.

"Nhưng tại sao? Động cơ là gì?" Lang Kiều nói, "Sếp, em xin mượn câu cửa miệng của anh – căn cứ đâu?"

"Động cơ sợ rằng phải bắt được người mới biết, căn cứ thì cần các em đi tìm, chứ không anh gọi các em đến làm gì?" Lạc Văn Chu nhún vai, thành sếp chỉ có điểm này là tốt, có thể nghiêm khắc với người khoan dung với mình, khi hỏi người khác căn cứ thì thoải mái chìa tay, khi người khác hỏi căn cứ thì sai đám đàn em tự đi điều tra, "Lý luận tôi đã cho rồi, các đồng chí, việc nghiệm chứng lý luận phải dựa vào các bạn!"

Lang Kiều: "…"

"Bảy vụ án chưa kết này, phải từng vụ một đi điều tra, đi ngược dòng, đào xới họ hàng gần và bất cứ người nào có quan hệ thân cận với nạn nhân khi còn sống, bất cứ một ai đều không thể bỏ qua. Nếu như một loạt 'người giả' này thật sự đều là người dính dáng đến bản án cũ, vậy danh tính kẻ sau lưng không cần nói cũng biết – Tiêu Hải Dương, chú lại sao thế?"

Ngực Tiêu Hải Dương thoáng phập phồng mạnh, cậu ngước đôi mắt hơi đăm đăm: "Đội trưởng Lạc, Phạm Tư Viễn này đã được nhiều người tin tưởng như vậy, liệu có khả năng… liệu có khả năng ông ta cũng là người biết chuyện mười bốn năm trước? Khi chú Cố nghi ngờ Cục công an có nội gian, lại không thể phán đoán ai có hiềm nghi, liệu có tìm kiếm sự trợ giúp khác? Chẳng hạn như thầy của mình? Liệu có khả năng người bán đứng chú Cố căn bản không ở Cục công an?"

Lạc Văn Chu sửng sốt, còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đột ngột đổ chuông, anh dùng tay ra hiệu cho Tiêu Hải Dương rồi nghe máy: "Ừm… Hửm? Cái gì, hôm nay à? Được, tôi biết rồi, cảm ơn."

Mọi người nhìn anh, Lạc Văn Chu bỏ điện thoại xuống: "Tổ điều tra quyết định tạm kết thúc điều tra đối với cục trưởng Lục."

Lang Kiều thoạt đầu ngớ ra, sau đó vui mừng ra mặt: "Cục trưởng Lục thoát khỏi hiềm nghi rồi!"

"Không, chỉ là tạm thời," Lạc Văn Chu nhanh chóng nói, "Cuộc điều tra vẫn đang tiếp tục, trong khoảng thời gian này sếp không thể rời khỏi thành phố – như vậy, mọi người đi điều tra trước, Phí Độ chưa khỏi bệnh đừng chạy lung tung, hãy ở nhà tập hợp tin tức. Tôi đi thăm cục trưởng Lục, tiện thể hỏi kỹ hơn về chuyện 'Tập Tranh'."

Điều tra viên khách sáo tiễn Lục Hữu Lương ra cổng, còn điều một chiếc xe chuẩn bị đưa ông về: "Cục trưởng Lục, ông về đơn vị hay về nhà? Cục công an bây giờ quả thật cũng có rất nhiều công việc cần chủ trì."

Cục trưởng Lục thoáng dừng bước, đột nhiên nói: "Tôi có thể gặp Lão Trương một chút không?"

Điều tra viên sửng sốt, kế đó nói hết sức lễ độ: "Việc này chỉ sợ…"

"Đương nhiên không phải là gặp riêng, các anh phái người canh cũng được." Lục Hữu Lương nói, "Tôi và Lão Trương cộng tác với nhau đã rất nhiều năm, trên tình cảm và trên lý trí tôi đều không muốn tin ông ấy

có vấn đề, để hai chúng tôi trò chuyện vài câu, biết đâu có thể nhớ ra chỗ nào bị sót – không thì anh cứ hỏi ý cấp trên trước đi?"

Điều tra viên nhìn thật sâu vào mắt ông một cái, đoạn cầm điện thoại đi sang một bên.

Một tiếng sau, Trương Xuân Cửu và Lục Hữu Lương được dẫn đến phòng tiếp khách nhỏ đơn giản, hai người nhìn nhau, đều nở nụ cười khổ như đã cách cả đời – Trương Xuân Cửu trông gầy hơn, tóc mai Lục Hữu Lương đã bạc thêm một nửa so với mấy hôm trước, hẳn nhiên đều bị giày vò không ít.

"Là tôi không quản lý tốt công việc anh để lại, mới chưa đầy một năm đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến anh bị liên lụy." Lục Hữu Lương nói.

Trương Xuân Cửu lại giơ một tay, hơi gấp gáp cắt ngang: "Lão Lục, năm đó không phải là anh."

Lục Hữu Lương không ngờ ông ta ngay cả bước chào hỏi cũng lược bớt, muốn vào thẳng chủ đề, không khỏi nhìn điều tra viên bàng thính bên cạnh, điều tra viên im lặng bật bút ghi âm.

"Tôi biết không phải anh," Lục Hữu Lương thở dài, nói, "Chúng ta làm anh em bao nhiêu năm, đều biết rõ về nhau."

"Năm đó anh không hề hay biết chuyện Cố Chiêu lén điều tra Cung La Phù, nhất định là hắn đã chọn một người tin tưởng nhất," Trương Xuân Cửu hạ giọng, "Chú biết người hắn tin tưởng nhất là ai!"

Lục Hữu Lương ngớ ra, lập tức định thần lại: "Ý anh là…"

"Chú hãy nghe anh nói, mấy hôm nay ở đây phối hợp điều tra, người ta lôi hết công việc những năm gần đây anh bố trí ra tra một lượt, có người hỏi anh tại sao xin khởi động 'kế hoạch Tập Tranh' lần thứ hai," Trương Xuân Cửu nhanh chóng nói, "Lúc ấy anh nghe mà ngớ người, hỏi 'Kế hoạch Tập Tranh gì?', họ liền đưa anh xem bản báo cáo anh đánh – Lão Lục, anh quả thật đã làm một bản báo cáo, chú biết anh vẫn muốn hoàn thiện việc quản lý hồ sơ điện tử nội bộ chúng ta, ngoại trừ hệ thống đi làm nhiệm vụ thông minh, anh còn muốn phân loại hồ sơ vụ án, thêm thành quả nghiên cứu lý luận, để về sau tham khảo phá án, trong báo cáo anh chỉ nói ra những việc này, chưa hề đặt tên cho hạng mục này, càng chưa hề nói nó tên là 'kế hoạch Tập Tranh'!"

Lục Hữu Lương chợt trợn to mắt, vô thức siết chặt bàn tay trong túi áo khoác.

"Hạng mục này là sau khi anh rời nhiệm mới phê duyệt," Trương Xuân Cửu nói, "Lão Lục, ai đặt cho nó cái tên 'Tập Tranh'? Tại sao phải đặt tên này?"

Lục Hữu Lương há miệng, một lúc lâu mới hơi ngắc ngứ nói: "Nếu không phải anh, thì là… bên phía Đại học Công an Yến Thành."

"Phạm Tư Viễn chết thật rồi sao?" Trương Xuân Cửu ngắt từng chữ, "Ai muốn hồi sinh 'u linh' này? Ai muốn vu oan hãm hại anh – chúng ta? Ai nấp trong đội ngũ lén truyền tin tức ra ngoài? Lão Lục, hãy cho bọn trẻ dưới tay chú đi điều tra, bắt được người này mới có thể trả lại cho anh sự trong sạch!"

Lục Hữu Lương cơ hồ hồn lìa khỏi xác ngồi lên xe, ông biết tài xế trên danh nghĩa là đưa mình về, thực tế còn đang âm thầm quan sát mình, song mấy câu khi nãy Trương Xuân Cửu nói liên tục quanh quẩn bên tai – chú biết người hắn tin tưởng nhất là ai!

Khi Cố Chiêu học chuyên sâu ở Đại học Công an Yến Thành, quan hệ với thầy hướng dẫn Phạm Tư Viễn quả thật rất tốt, lúc ấy ông ta cảm thấy trong Cục công an có nội gian, ai cũng không an toàn, cho nên đã lựa chọn thầy hướng dẫn sao?

Hay… ông ta tin tưởng nhất chính là người đó?

Cục công an sẽ không sắp xếp cho cảnh sát hình sự người hợp tác cố định theo tính cưỡng chế, chỉ là khi làm nhiệm vụ thực tế, ai cũng có người quen hành động cùng, ví dụ như Lạc Văn Chu và Đào Nhiên bây giờ – Cố Chiêu và Dương Chính Phong năm ấy.

Khi lần đầu tiên phát hiện vân tay Lư Quốc Thịnh, Dương Chính Phong vừa vặn đi vắng, vậy sau đó thì sao? Nếu Cố Chiêu hoài nghi xung quanh có người tiết lộ bí mật, thế Dương Chính Phong lúc ấy vắng mặt

chẳng phải là vừa khéo có thể đứng ngoài cuộc tẩy sạch hiềm nghi? Ông ta và Cố Chiêu một đội trưởng một đội phó, trong công việc luôn đi chung nhiều nhất, hợp cạ nhất…

Nếu không phải Dương Chính Phong ba năm trước đã hy sinh, bây giờ lật lại vụ án Cố Chiêu, trọng điểm hoài nghi tuyệt đối sẽ là ông ta.

"Cục trưởng Lục, đến nhà ông rồi."

Lục Hữu Lương giật mình định thần lại, gượng cười với tài xế, khi xuống xe suýt nữa vấp vỉa hè – lưng ông vã mồ hôi lạnh, ông bước nhanh lên lầu, lấy một thiết bị nghe trộm đã hết pin trong ngăn bí mật của giá sách.

Lục Hữu Lương chăm chú nhìn thiết bị nghe trộm kia hồi lâu, đoạn bỏ vào túi, ra ngoài nói với người vợ vẻ mặt lo lắng một câu: "Tôi đi bệnh viện một chuyến."

Nói xong, ông không để ý vợ hỏi một tràng, rảo bước ra khỏi nhà.

Trong bệnh viện Đệ Nhị, Đào Nhiên đã kết thúc cuộc họp qua điện thoại có lượng thông tin bùng nổ, còn chưa kịp làm rõ những chuyện vừa nghe, thì phòng bệnh đã có khách tới thăm – Tiểu Vũ cậu cảnh sát hôm đó theo anh đi điều tra Doãn Bình xách túi lớn túi nhỏ trái cây và thực phẩm bổ dưỡng đến, chất đầy bệ cửa sổ.

"Chú làm gì vậy?" Đào Nhiên vội vàng nói, "Tiền thưởng còn chưa phát đâu, không cần sống nữa à? Tết âm lịch đã mua gì cho ba mẹ chưa? Cầm quà về hết đi, vừa vặn biếu các cụ."

Tiểu Vũ xoa tay, ngồi xuống bên cạnh: "Đội phó Đào, anh cứ để em biếu anh trước đi, hôm ấy rõ ràng em đi theo ngay đằng sau anh, nếu không phải em phản ứng chậm chạp… em… em… em còn mang ít tiền đến cho gia đình Khổng Duy Thần – không nhiều lắm, tại em cũng khá kẹt mà, nhưng làm như thế em cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn."

Đào Nhiên đánh giá thần sắc cậu, thấy sắc mặt tiểu sư đệ này cực kỳ tiều tụy, vành mắt sắp chùng xuống cằm, cậu đứng ngồi không yên mà ngập ngừng muốn nói: "Tiểu Vũ, chú làm sao vậy?"

"Anh," Tiểu Vũ ấp úng rất lâu mới khó khăn mở miệng, "Có việc này, em… em không biết nên nói như thế nào… mẹ kiếp em thật là…"

Đào Nhiên nghi hoặc hỏi: "Việc gì?"

Đôi mắt Tiểu Vũ ứ máu, giống như có thể lập tức bật khóc, cậu ngẩng đầu nhìn Đào Nhiên băng kín người, cúi xuống vùi mặt vào bàn tay: "Hôm ấy chúng ta đi bắt Doãn Bình, kết quả chúng ta còn chưa phối hợp xong thì người diệt khẩu đã đến, bây giờ họ đều nói là Khổng Duy Thần gọi điện thoại cho ai… Em cũng không biết tình hình cụ thể thế nào… Em nghe người nhà Lão Khổng nói, có người đến nhà anh ta điều tra mấy lần, có thể ngay cả 'liệt sĩ' cũng…"

Đào Nhiên nhíu mày nhìn cậu.

"Thực ra… thực ra không phải anh ta."

"Tiểu Vũ," Đào Nhiên trầm giọng nói, "Ý chú là gì?"

Tiểu Vũ chầm chậm lấy trong túi quần ra cái túi vật chứng nhỏ, bên trong là một máy nghe trộm cỡ bằng cúc áo, đồng tử Đào Nhiên chợt co lại.

"Phát hiện trong ví của em," Tiểu Vũ khàn khàn nói, "Hôm trước cháu nhà chị em đòi lì xì, lục ví em ra mới thấy, đã hết pin, đến bây giờ em cũng không biết… việc này… việc này em không biết nên nói với ai, em thật sự không biết anh ơi, đều do em… đều do em!"

Đào Nhiên nhìn thiết bị nghe trộm mini kia – giống như đúc cái lúc ấy Lạc Văn Chu tìm ra trong cặp của anh, trong lòng anh thấp thoáng lóe lên điều gì: "Được rồi, khóc thì có tác dụng gì? Khoảng thời gian này chú đã đi những đâu? Tiếp xúc với những ai?"

Tiểu Vũ mù mờ nhìn anh: "Em… không đi đâu, vẫn tăng ca suốt, nhà với đơn vị hai điểm một đường…"

Không, không thể là gắn ở Cục công an, sau khi phát hiện thiết bị nghe trộm trên người mình, họ đã vừa bí mật vừa công khai sàng tra nhân viên nội bộ không biết bao nhiêu lần – trong đầu Đào Nhiên suy nghĩ rất nhanh, hơn nữa tại sao không gắn trên người Lạc Văn Chu? Lạc Văn Chu chức quyền cao, tin tức cũng nhiều, chẳng lẽ người gắn thiết bị nghe trộm cho rằng Lạc Văn Chu tỉnh táo hơn bất cứ ai trong số họ, nghe trộm anh không dễ?

"Trừ đơn vị ra chú còn đi đâu?" Đào Nhiên gượng thân thể bán thân bất toại dậy, cơ hồ muốn xuống giường bệnh, "Tiểu Vũ, suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói."

"Thật sự không có… mấy ngày trước khi điều tra Doãn Bình, em thật sự…" Tiểu Vũ nhíu mày, "Ngoại trừ đi nhà trẻ đón cháu một chuyến, đi bệnh viện thăm cô một chuyến… ngay cả bạn gái em cũng chẳng có thời gian quan tâm, em… đội phó Đào!"

Đào Nhiên chợt dùng một tay túm lấy cậu.

149. Quyển 5 - Chương 20: Edmond Dantès 20

Tay trái và chân phải của Đào Nhiên bị cột thành một đường chéo, cả người vốn đã như con cá khô rải ra phơi nắng trong nhà ngư dân, đột nhiên làm động tác cá khô xoay người có độ khó cao như vậy, kim truyền dịch trên tay bay thẳng lên không.

Tiểu Vũ sợ quá nhảy bật lên: "Anh làm gì vậy? Nằm, nằm nằm… mau nằm xuống, để em gọi…"

Thái dương Đào Nhiên rịn mồ hôi lạnh, xương cốt sai vị tập thể ầm ĩ phản đối, nhịp tim tăng vọt lên khiến hô hấp biến thành thở dốc, anh lại không màng kêu đau, nhìn bàn tay sưng phù nắm chặt tay áo Tiểu Vũ: "Chú đi… đi thăm cô lúc nào?"

"Cô?" Tiểu Vũ không hiểu gì hết, không rõ tại sao anh muốn hỏi việc này, "Cô… cô không phải bị ung thư à? Thế em nhất định phải đi thăm chứ, cô vào bệnh viện này mổ, còn là em lái xe đưa đi mà, vốn em định chờ cô mổ xong sẽ hỗ trợ chăm sóc, ai ngờ xảy ra chuyện – sao vậy anh?"

Đào Nhiên không nói gì, trong lòng như Bắc Băng Dương bị bão cuốn qua, sóng to gió lớn, băng tuyết lẫn lộn.

Lần trước ăn lẩu ở nhà Lạc Văn Chu, phát hiện máy nghe trộm trong cặp anh, lúc đó mấy người họ đã thảo luận, rất có thể máy nghe trộm ấy không phải do người trong đội bỏ vào, nhân chứng, nội ứng… thậm chí người nhà nạn nhân Đào Nhiên một mình đi gặp, tất cả đều làm được.

Đêm đó đi nằm, anh trằn trọc trở mình không ngủ được, âm thầm cân nhắc hết lượt những người mình từng tiếp xúc riêng, quả thật có một chớp mắt, trong đầu anh thoáng qua bóng dáng cô Phó Giai Tuệ – lần đó là cô gọi anh đến nhà họ Dương, cô còn giao di thư của Lão Dương cho anh, và trong bức di thư vừa vặn nhắc tới "Cố Chiêu" với vụ án "quốc lộ 327" lúc ấy còn hết sức thần bí.

Ngay sau khi họ có được bản di thư tuyệt mật này chưa đến mấy hôm, câu "Có một số người đã thay đổi" nhìn mà đau lòng của Lão Dương cũng còn chưa kịp tiêu hóa, nhân vật chính của vụ án "quốc lộ 327" đã hóa trang lên sân khấu, giết Phùng Bân ở Chung Cổ Lầu.

Đây là trùng hợp ư?

Hung thủ đâu phải máy gieo hạt tự động, làm sao có thể là trùng hợp được!

Thế nhưng người kia là cô.

Khi họ thảo luận chủ đề bẩn thỉu như "máy nghe trộm" "nội gian" "kẻ phản bội", trong đầu thoáng qua nhớ tới cô, giống như cũng là không tôn trọng cô.

Ai dám mảy may hoài nghi cô?

Tại sao cô làm như thế? Cô muốn nghe trộm cái gì? Tin tức giết Doãn Bình diệt khẩu có phải do cô truyền ra hay không?

Và tại sao trước đó cô phải đem bức… di thư không biết thật giả của Lão Dương giao cho anh?

Đào Nhiên nhớ rõ mồn một, hôm ấy nhận được điện thoại của cô, anh vội vàng vác một hộp thịt khô theo lời mời đến thăm. Nhà Lão Dương ở chung cư nhỏ sáu tầng kiểu cũ, không có thang máy, thịt khô là thân thích ở quê anh tự làm, hộp dán rất ẩu, xách lên sẽ bung, anh phải cố hết sức đỡ đáy hộp, vừa vác vừa ôm hơn mười lăm kí đồ lên tầng sáu, khi gõ cửa tay hãy còn run.

Sau đó với mùi thịt khô đặc biệt đầy tay, anh nhận được tin dữ và chân tướng như sấm giữa trời quang.

Khi tiễn anh ra cửa, Phó Giai Tuệ đưa anh bức di thư ấy, thần sắc cực kỳ phức tạp, giống như là đau khổ, trong mắt lại tựa hồ lóe vẻ khác thường.

Đào Nhiên nhớ cô nói: "Những việc này, nên có một kết thúc rồi."

Mà anh lúc ấy bị đả kích vẫn chưa hoàn hồn, nhận bức di thư kia, tay còn run rẩy một cách kém cỏi, lại không thể nghe ra vạn ngàn tầng ý nghĩa trong câu này.

Lão Dương nói "Có một số người đã thay đổi".

Vậy… cô cũng thay đổi rồi ư?

"Anh phải ra ngoài," Đào Nhiên đột nhiên thẫn thờ nói, "Anh phải ra ngoài gặp một người, ngay bây giờ, nhất định phải đi, Tiểu Vũ, giúp anh một chút!"

Tiểu Vũ nhìn tạo hình như cá khô của đội phó Đào, lại nhìn vẻ mặt anh, câu "Anh điên rồi sao" sắp buột miệng thốt ra.

Đúng lúc này, từ cửa phòng bệnh vọng vào tiếng con gái, Thường Ninh xách cặp lồng đi vào hỏi: "Giúp bạn cái gì?"

Lạc Văn Chu vốn định đi đón cục trưởng Lục bị chậm một bước, biết được cục trưởng Lục đã về nhà, anh thật sự một phút cũng không muốn chờ, muốn lập tức hỏi rõ hết thảy về Phạm Tư Viễn, vì thế rất phiền phức theo địa chỉ đuổi tới nhà cục trưởng Lục, không ngờ lại hụt mất.

"Bệnh viện?" Lạc Văn Chu và vợ cục trưởng Lục cũng không hiểu gì hết trố mắt nhìn nhau, "Dì ơi, chú Lục không nói đi bệnh viện làm gì ạ?"

"Không," Bà Lục lắc đầu, "Vừa vào cửa đã như bị ma nhập, áo khoác không cởi, giày cũng không thay, lao thẳng vào thư phòng, chưa đầy hai phút lại đột nhiên chạy ra, chẳng biết ông ấy muốn làm gì."

Lạc Văn Chu nhíu mày, lơ đãng chào vợ cục trưởng Lục đi về.

Cục trưởng Lục mới từ tổ điều tra trở về, không làm bạn với người nhà hãy còn lo lắng, cũng không đến Cục công an chủ trì đại cục, mà một mình chạy tới bệnh viện, đây là đạo lý gì?

Ông đã biết chuyện gì rồi?

Lạc Văn Chu càng đi càng chậm, đặt một tay trên cửa xe mình hồi lâu, đột nhiên không biết nghĩ tới điều gì, anh kéo cửa chui vào, đạp chân ga "Grừm" một tiếng, gầm rú lao đến bệnh viện Đệ Nhị.

Lục Hữu Lương hai tay trống trơn đi vào khu nội trú, khác hẳn với những người thăm bệnh xách túi lớn túi bé qua lại, khi đi tới cửa phòng Phó Giai Tuệ, thần sắc phức tạp nhìn số phòng hồi lâu, hít sâu một hơi, rồi giơ tay gõ cửa.

Người phụ nữ trên giường bệnh hành động chậm chạp nghiêng đầu nhìn ông một cái, bà ta gầy gò, nhợt nhạt, nhợt đến cơ hồ hòa làm một thể với quần áo bệnh nhân, môi cũng chẳng thấy chút máu, kim truyền dịch cắm vào mu bàn tay gần như trong suốt, mu bàn tay bị kim đâm nhiều lần xanh tím, sự suy nhược nhìn thấy mà đau lòng.

Phó Giai Tuệ thấy ông không nói gì cũng không cười, vẫn khuôn mặt lạnh vạn năm chẳng thay đổi, ánh mắt cao ngạo và hờ hững, tước sạch quyền lợi và địa vị của người đàn ông trung niên trước mặt, chỉ nói: "Đến rồi à? Ngồi đi."

Lục Hữu Lương kéo cái ghế tròn bên cạnh, co chân ngồi tạm: "Con gái chị không có ở đây à?"

“Không cần hỏi han nữa, anh đâu phải đến thăm bệnh.” Phó Giai Tuệ không trả lời, trực tiếp cắt ngang, “Đi thăm bệnh không thể nào ngay cả ít trái cây cũng không mang tới.”

Lục Hữu Lương lúc này mới nhớ ra, hơi ngại ngùng cúi đầu nhìn đôi tay trống trơn: “Tôi…”

“Có chuyện gì anh cứ nói đi,” Phó Giai Tuệ nhàn nhạt nói, “Thời gian tôi có thể nghe thấy cũng không còn nhiều, hãy lược bớt những lời dư thừa đi.”

Lục Hữu Lương trầm mặc một lúc lâu, ngón tay gõ nhẹ đầu gối, đắn đo hết mức mà mở miệng: “Tôi tháng trước mới biết kết quả chẩn đoán bệnh của chị, lúc ấy giật nảy mình, sợ gia đình mẹ góa con côi, trong thời gian chữa bệnh lắm việc lắt nhắt ứng phó không xuể, lại không biết bệnh nặng như vậy phải tốn bao nhiêu tiền, bảo hiểm y tế có thể gánh bớt mấy phần, sợ kinh tế chị eo hẹp, lòng như lửa đốt mà cầm tiền đến nhà chị.”

Phó Giai Tuệ mím môi, cười cho qua chuyện: “Cục trưởng Lục, việc này tôi phải cảm ơn anh.”

“Nhưng chị nhân lúc tôi ra ban công hút thuốc, lại nhét tiền vào ví của tôi.”

“Tôi mấy năm nay cũng dư dả, không cần dùng tiền của anh.” Phó Giai Tuệ nói, “Thế nào, không thiếu chứ?”

“Không thiếu,” Lục Hữu Lương nhìn bà bằng ánh mắt bi ai lạ lùng, nói khẽ, “Còn thừa.”

Phó Giai Tuệ ý thức được điều gì, bỗng im lặng, hai người một ngồi một nằm, như hai bức tượng cơ thể người không mấy mỹ quan, ngưng đọng sự tiều tụy già nua trong dòng thời gian đằng đẵng, sau đó cục trưởng Lục nhẹ nhàng lấy máy nghe trộm kia ra, đặt ở đầu giường bà.

“Tôi biết ví bị động vào, nhưng tôi không nghĩ nhiều, bởi vì nhìn là biết chị lén nhét tiền lại, tôi sẽ không vì vậy mà mất công kiểm tra kỹ,” Trong mắt Lục Hữu Lương thoáng có tia máu, ông nói, “Chị dâu, khi Lão Dương còn sống hay nhắc đến chị, luôn nói chị can đảm cẩn trọng, không gì không dám làm, chúng tôi đều chê cười anh ấy cuồng vợ, bây giờ tôi tin rồi.”

Phó Giai Tuệ nhìn ông với khuôn mặt không biểu cảm: “Cục trưởng Lục giỏi kiềm chế thật.”

“Chuyện của tôi không có gì không thể công khai, muốn nghe cứ tùy tiện, vả lại một lão già xấu xí như tôi đâu sợ người khác lợi dụng, chẳng có gì phải ngượng quá hóa giận,” Lục Hữu Lương cúi đầu, siết chặt nắm tay, hít sâu một hơi, “Chị dâu, tôi chỉ hỏi chị một việc – hôm ấy bọn Lạc Văn Chu đi bắt Lư Quốc Thịnh, trước đó suýt nữa bị lộ tin tức, có phải… có phải chị không?”

Lạc Văn Chu đang chuẩn bị gõ cửa đi vào đứng ở cửa phòng bệnh, giơ một tay, dừng khựng lại.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng xe lăn, Lạc Văn Chu cứng đờ cổ quay đầu, trông thấy Thường Ninh không biết kiếm đâu ra một chiếc xe lăn, đẩy Đào Nhiên vốn nên nằm trên giường đến đây. Lạc Văn Chu biểu cảm trống rỗng cùng Đào Nhiên nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy mình như quay về ba năm trước ngày biết Lão Dương gặp chuyện, tai nghe thấy, đưa đến trung khu thần kinh, trung khu thần kinh từ chối tiếp nhận xử lý, để anh tự mình trơ mắt nhìn mình.

Không biết bao lâu sau, trong phòng bệnh vọng ra một tiếng cười khẽ, Phó Giai Tuệ nói: “Cục trưởng Lục, anh thấu tỏ mọi việc, không phải đều biết hết rồi sao?”

Lạc Văn Chu hơi loạng choạng, vịn khung cửa.

“Tại sao?” Lục Hữu Lương đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, mà nghe câu này vẫn thấy ngực nghèn nghẹn, nói không mạch lạc lắm, “Tôi không hiểu, không… có phải chị bị ai uy hiếp hay không? Hả? Là con chị đúng không – nhất định vậy… chị có thể nói với chúng tôi, tôi phái người bảo vệ sát sao hai mươi bốn giờ, vợ con anh em cũng không bảo vệ được, mẹ kiếp chúng tôi chẳng còn mặt mũi nào làm tiếp nghề này…”

Phó Giai Tuệ ngắt lời ông: “Chính Lão Dương cũng chẳng biết là bị ai hại chết, chúng tôi thì có thể tính là gì!”

Lục Hữu Lương nhìn bà khó lòng tin nổi.

"Thế nào, tôi nói câu này anh thấy rất kỳ lạ?" Phó Giai Tuệ cười khẩy, "Ôi, cục trưởng Lục, không phải anh mới bị điều tra xong à? Anh không biết Cố Chiêu làm sao mà chết, Lão Dương lại là làm sao mà chết à? Lão Dương ngay cả di thư cũng đã viết xong, chuẩn bị sẵn sàng tất cả, vẫn là đạo cao một thước, ma cao một trượng, các anh cứu được ông ấy ư? Các anh kịp ư?"

Lục Hữu Lương: "Lão Dương… Lão Dương cũng…"

"Tôi sắp rồi," Phó Giai Tuệ hoàn toàn không để ý tới ông, vẫn tiếp tục, "Tôi cũng sắp chết rồi… Lão Lục, tôi không phải cuối năm khám tổng quát mới phát hiện bệnh – sớm đã có triệu chứng rồi, chờ anh đi đến bước này, anh sẽ biết, con người cũng có thể nhìn thấy trước ngày chết của mình, cho nên tôi nói với các anh chị em của tôi, chắc tôi sắp đợi không nổi nữa rồi."

"Các… anh chị em nào của chị?" Lục Hữu Lương sởn gai ốc.

"Các anh chị em số phận giống tôi," Giọng Phó Giai Tuệ thấp xuống, "Gặp phải sự bất công lớn nhất trên thế giới này, cảnh sát không cách nào bắt tội phạm cho anh, pháp luật không cách nào đòi lại công bằng giúp anh, anh kêu gào thảm thiết, mọi người đều nhìn anh, nhỏ vài giọt nước mắt, nói anh tội nghiệp, khi đó anh tự cho là có thể có được sự ủng hộ của toàn thế giới. Nhưng thời gian qua đi mọi thứ đổi thay, anh phát hiện mọi người tội nghiệp xong liền quên anh đi, nếu vẫn không chịu từ bỏ, sẽ thành chị Tường Lâm… Sự công bằng anh muốn, phải tự mình đi đòi, một người đòi không được, thì mọi người cùng chung tay – không phải có hiệu quả rồi sao? Các anh rốt cuộc đã bắt đầu thanh tra nội gian, lật lại bản án cũ."

"Chuyện tiết lộ bí mật, tôi nói một câu xin lỗi anh, mọi chuyện đều do cơ thể tôi mới gấp gáp khởi động, một số chi tiết chuẩn bị chưa toàn vẹn. Kẻ địch của chúng tôi âm hiểm giả dối, cũng rất nguy hiểm, trong vụ nhà họ Chu chúng tôi đã đánh rắn động cỏ, lần Ngụy Triển Hồng càng thế, lúc ấy một người anh em bị chúng bắt, chúng lấy được lịch sử cuộc gọi của chúng tôi từ chỗ anh ta, may mà không ảnh hưởng đại cục."

Lục Hữu Lương nghe ra điều gì đó từ dăm ba câu không rõ ràng này, trong tai nhất thời kêu "ong ong": "Chu Thị… Ngụy Triển Hồng… Vụ án Lư Quốc Thịnh giết người, là các chị dẫn dắt, các chị bày ra? 'Gửi Lời Thăm Shatov' trong vụ án Lư Quốc Thịnh giết người cũng là người của các chị? Chị biết trước cậu bé đó sẽ chết, chỉ, chỉ ở ngay bên cạnh chờ xem? Chị dâu, cậu bé đó còn nhỏ hơn Hân Hân, chị… chị điên rồi à? Hân Hân có biết việc này không?"

Phó Giai Tuệ không trả lời, bình tĩnh nói: "Anh chưa nghe bao giờ à? Kẻ xấu do người tốt biến thành." (Câu Kẻ xấu do người tốt biến thành nằm trong tác phẩm Lạc đà tường tử của Lão Xá)

Trong tích tắc, Lạc Văn Chu ngoài cửa chợt nhớ – Tiêu Hải Dương từng nói, lúc ấy cậu nghe Dương Hân "vô tình" nhắc tới lời đồn nghe được trong giờ cơm trưa, mới nhận thấy khác thường. Dương Hân thật sự là vô tình nghe thấy lời đồn ư? Hay biết có người muốn đi biểu diễn vở tuồng ám sát Doãn Bình, cố ý thúc các diễn viên phản ứng chậm chạp vào vị trí?

Dương Hân biết chuyện, chẳng những biết chuyện, thậm chí còn tham dự. Chỉ là tuổi còn nhỏ, diễn hơi gượng, không thể tự nhiên như người lớn… Nhưng lừa Tiêu Hải Dương cũng đủ rồi.

Đó là cô bé anh nhìn lớn lên, lúc học cấp hai Lạc Văn Chu từng dẫn người đi đánh du côn quấy rối giúp cô, hồi cấp ba thì giúp liên hệ gia sư, trước kỳ thi đại học mỗi lần có kết quả thi mô phỏng, Lão Dương đều chẳng cần biết lớn nhỏ lải nhải đầy tai anh…

Lạc Văn Chu nghe thấy Lão Lục lớn tiếng hỏi: "Các chị rốt cuộc là ai? Ai là người dẫn đầu? Ai là người bày kế?"

Phó Giai Tuệ thì thào rất khẽ: "Chúng tôi là người… đem chuyện… quá khứ… từng vụ một, không sót chút nào… một lần nữa đưa đến trước mặt các anh, chúng tôi là người đọc diễn cảm câu chuyện xưa, chúng tôi…"

Trong phòng bệnh đột nhiên không còn âm thanh gì, sau đó vọng ra tiếng Lão Lục vừa phẫn nộ vừa sợ hãi: "Chị dâu! Chị dâu!"

Lạc Văn Chu đẩy cửa phòng bệnh, thấy người phụ nữ sắc mặt trắng bệch trên giường đã nhắm mắt, khóe môi thoáng nét cười, không lạnh lẽo cũng không chế giễu, gần như an tường.

An tường như đang ngủ yên vậy.

Nhiều năm qua, Lạc Văn Chu rất ít đến trước mặt bà để tự chuốc bực vào người, đã rất lâu không nhìn bà cho tử tế, ngay cả bà nằm viện cũng là cùng người khác vội vàng đến bệnh viện điểm danh, nhất thời lại cảm thấy bà xa lạ đến có phần không nhận ra.

Cục trưởng Lục ngẩng đầu lên nói to: "Đi tìm bác sĩ!"

Lạc Văn Chu như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Anh vừa chạy ra phòng bệnh thì nhìn thấy một bóng người lướt qua trong hành lang, hình như là Dương Hân!

Lạc Văn Chu quay đầu vội vã nói với Thường Ninh một câu "Mau đi gọi người", sau đó co cẳng đuổi theo.

Phí Độ rúc trong sofa nhà Lạc Văn Chu, nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức nhích từ từ trên bức tường màu trắng, cau mày suy nghĩ điều gì đó.

Bỗng nhiên, trong bếp vọng ra một tiếng "Ầm", cắt ngang mạch suy nghĩ của Phí Độ.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, vừa vặn trông thấy con Lạc Một Nồi không biết từ đâu ngã xuống, "tư thế oai hùng" phịch mông dưới đất.

Trước Tết cha mẹ Lạc Văn Chu có đến một chuyến, mua quá nhiều đồ ăn vặt cho "mèo ruột" Lạc Một Nồi, chỗ ban đầu nhét không hết, Lạc Văn Chu bèn dọn cho sếp Nồi một cái tủ chuyên để đồ dùng của thú cưng, tủ đó kê trong bếp, nóc đụng trần nhà, trên cửa không có tay nắm, tay người mở đương nhiên không thành vấn đề, song chân mèo lại hơi khó khăn.

Chỉ cần không khóa, Lạc Một Nồi bình thường mở cửa tủ hoàn toàn chẳng khó gì, ăn vụng tương đối thạo nghề, lại thêm mấy bữa nay bị bắt khống chế cân nặng, thèm thuồng đến cồn cào ruột gan, không nhịn được tự mình ra chân cơm no áo ấm – đầu tiên nó nhảy từ nóc tủ lạnh qua, vô cùng chuẩn xác tông vào cửa tủ, cố gắng quơ cào một trận để mở cửa, ai ngờ tủ trơn bóng không có chỗ nào bám, nó đập lên tủ thành một hình mèo dẹp lép, rồi lại múa may chân trượt xuống.

Mà nó còn chưa từ bỏ ý định, lặp lại trò cũ thử lần nữa.

Phí Độ chớ hề biết cảm thông ở bên cạnh xem sự thảm bại của Lạc Một Nồi, ánh mắt dừng trên cái hộp rỗng trong thùng rác chưa kịp vứt, trong đầu sực nhớ ra – đúng rồi, hôm ấy hắn quả thật lấy hộp thức ăn cho Lạc Một Nồi, sau đó bị việc khác trì hoãn quên khuấy đi, không ngờ trong mơ lại nhớ tới.

Hắn mở di động, bật phần ghi chú, nhìn ghi chú sáng sớm hôm ấy khi sốt đến mơ hồ mình lưu lại – hộp thức ăn cho mèo, Lạc Văn Chu tức giận, Đào Nhiên bị thương, ngạt thở, nguồn gốc của mật khẩu, tiếng thét của phụ nữ…

150. Quyển 5 - Chương 21: Edmond Dantès 21

Phí Độ bước đến một góc phòng khách, ở đó dựng một tấm bảng trắng nhỏ đầy tính văn nghệ, bảng này là do hắn mua về, không ngờ bản thân chẳng dùng mấy lần, ngược lại làm lợi cho một Đường Tăng họ Lạc – Lạc Văn Chu trước kia chỉ dài dòng, bây giờ ngoài lải nhải còn muốn đem ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi đã lải nhải ra phân tích cặn kẽ rồi quy kết tổng kết, treo cao trên bảng, thực hiện dạy dỗ tận tâm mọi hướng cho mắt và tai Phí Độ, điên rồ hết sức.

Phí Độ hơi do dự, nể tình ai đó hì hục viết cả buổi, không nỡ xóa đi, hắn lật tấm bảng lại, lấy bút marker ra, vẽ một hệ tọa độ, trục hoành là thời gian, trục tung là nguồn áp lực.

So sánh với chuyện vừa mới xảy ra, tính dẻo của ký ức hơi xa sẽ mạnh hơn, khả năng bị đại não tăng giảm chỉnh sửa một cách thích hợp sẽ lớn hơn.

Mà so sánh với một số việc nhỏ nhặt râu ria, ảnh hưởng của nguồn áp lực đối với người này càng lớn, cảm giác khó chịu tạo thành sẽ càng mạnh, thể hiện trong cảnh mơ của ý thức tầng sâu, khả năng bị bóp méo cũng lớn hơn.

Chuyện mở hộp thức ăn cho mèo đối với Phí Độ đêm hôm ấy, là việc nhỏ vừa xảy ra, ký ức tầng ngoài rất cạn, thay vì nói là mơ thấy, chẳng bằng nói là bản thân trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh nhớ đến việc này. Hắn gạch một đường nghiêng từ điểm khởi đầu trong hệ tọa độ.

Kế tiếp là cảnh "Lạc Văn Chu nổi giận, dỗ dành thế nào cũng không được".

Buổi tối hôm ấy Lạc Văn Chu đúng thật hơi sốt ruột, Phí Độ cảm nhận được, nhưng không đến mức tức giận, chỉ là đến cuối cùng Phí Độ quả thật không rõ mình có dỗ được đối phương hay không. Có lẽ là vì vậy, hắn ở trong mơ ít nhiều lo nghĩ, mà giấc mơ của hắn không biết tại sao phải đem chuyện bé xé ra to, phóng đại chút lo nghĩ nhỏ tẹo này.

Phí Độ hơi nghi hoặc, cảm thấy gần đây mình nhọc lòng ít quá, thành thử chuyện bằng cái rắm cũng có thể chiếm một chỗ. Hắn nghiêng đầu đắn đo chốc lát, dọc theo trục tọa độ của "độ sâu nguồn áp lực", dịch xuống một chút, vẽ đường thứ hai.

Như vậy kế tiếp là "Đào Nhiên bị thương" và "ngạt thở", hai việc không liên quan gì đến nhau bị trộn vào cùng một cảnh tượng.

Phí Độ viết đến đây bỏ bút marker xuống, cau mày đi vài bước trước tấm bảng, có phần không thể phân tích tiếp.

Trong ý thức và ký ức của con người cất giấu sự chiếu vô cùng phức tạp và sự vặn vẹo vô cùng vi diệu, logic tầng ngoài và tầng sâu tựa hồ không dùng chung một ngôn ngữ, cho dù Phí Độ tự thấy đã cực kỳ thành thật với bản thân, vẫn rất khó giải mã khách quan một loạt giấc mơ hôm đó khiến hắn như bị hóc xương.

Dựa theo lẽ thường, một giấc mơ có thể khiến người ta choàng tỉnh dậy, nhất định là đã chạm đến nỗi lo âu và sợ hãi kìm nén rất sâu trong lòng người này.

Nhưng Phí Độ tự hỏi lòng mình, cảm thấy mình không hề có lo âu, càng không thể nói tới sợ hãi, "sợ hãi" đối với hắn giống như ngôi sao trong phim ảnh trên ti vi vậy – biết người này, cách màn hình nhìn thấy mỗi ngày, nhưng trong hiện thực rốt cuộc như thế nào, tính tình ra sao… thì không có duyên được biết.

Hắn không cảm thấy mình sau khi nghe tin Đào Nhiên được đưa vào bệnh viện cấp cứu có gì mất bình tĩnh, tai nạn đã xảy ra, cứu chữa được chỉ có thể là bác sĩ, chẳng có việc gì của hắn, Phí Độ nhớ mình chỉ là dọc đường suy xét tiền căn hậu quả của chuyện này mà thôi.

Chẳng lẽ đối với hắn, chuyện "Đào Nhiên bị thương" từng là một nguồn áp lực cực lớn, sâu đến độ đủ để chạm tới một thứ khác sâu hơn và dữ dội hơn ẩn nấp trong ký ức?

Trong giấc mơ, Đào Nhiên bị tông xe xuất hiện khuôn mặt ngạt thở, phỏng đoán theo lối suy nghĩ này thì "khuôn mặt ngạt thở" hẳn cũng là thứ trong ký ức của hắn… Nhưng hắn đã gặp ở đâu?

Lạc Một Nồi thử mấy lần cũng chẳng mở được cái tủ chết toi kia, đành phải dựng đuôi chạy tới làm nũng Phí Độ, nó nịnh nọt dùng cái đầu tròn xoe cọ ống quần Phí Độ, còn giơ chân trước dùng đệm thịt vỗ chân hắn.

Phí Độ khom lưng, xách chân trước của Lạc Một Nồi ôm lên trước mắt, con Lạc Một Nồi này lúc xin ăn luôn rất ngoan hiền, nó vẫy đuôi, muốn nặn khuôn mặt hung dữ ra biểu cảm đáng yêu "hồn nhiên ngây thơ", họng phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Phí Độ ngắm nghía mặt mèo một lúc, cảm thấy hẳn mình sẽ không đem khuôn mặt lũ động vật nhỏ ngạt thở giãy giụa kia chồng lên khuôn mặt người, cấu tạo ngũ quan khác nhau quá xa.

Lạc Một Nồi tưởng có hi vọng, vội "Meo" một tiếng trầm bổng.

"Không được," Phí Độ lạnh lùng vô tình thả Lạc Một Nồi lại xuống đất, tuyên bố, "Động vật tao bế không nổi có một Lạc Văn Chu là đủ rồi."

Lạc Một Nồi: "…"

Cái bọn đi bằng hai chân đều chẳng tốt đẹp gì!

Phí Độ suy nghĩ một chút, lau sạch chữ trên bảng, gửi cho Lạc Văn Chu một tin nhắn "Tôi về nhà lấy vài thứ", rồi mặc áo khoác đi ra ngoài.

Hắn quyết định trở về tầng hầm ở nhà cũ xem thử, ở nơi ấy hắn từng trải qua thời thơ ấu tăm tối ngột ngạt, chịu vô số lần uốn nắn bằng điện giật và thuốc, thậm chí chứng kiến cái chết của mẹ, Phí Độ thật sự không hiểu, tại sao ký ức của hắn lại xuất hiện sai lệch trên chuyện lẻn vào tầng hầm.

Lạc Văn Chu không rảnh xem điện thoại, anh đang đuổi theo Dương Hân vừa lao vụt qua.

Vừa chạy đến đầu cầu thang, Lạc Văn Chu liền đụng phải một đoàn người nhà bệnh nhân, chắc là một đại gia đình kéo cả họ đi, bên trong còn có mấy cụ già chống gậy, chặn kín đầu cầu thang, vừa vặn tách anh với Dương Hân ra.

Lạc Văn Chu nhìn mấy ông bà cụ run rẩy kia, tuyệt đối không muốn ra tay đẩy một nhóm các ông bà già cần dưỡng lão, nhưng Dương Hân trong giây lát anh chần chừ đã không thấy bóng dáng. Trước tình thế cấp bách, Lạc Văn Chu quay đầu đẩy cửa sổ hành lang, giữa tiếng thét của một hộ lý đi ngang qua, anh trực tiếp đạp lên bệ cửa sổ bò ra từ tầng ba, mượn bệ cửa sổ hơi nhô ra của tầng hai giảm lực, tiếp đó nhảy lên bãi cỏ nhân tạo dưới lầu, lăn một vòng tại chỗ, đoạn co cẳng chạy trước khi người dân vây xem nhao nhao giơ di động lên.

Trong đại sảnh chật ních người, nhưng cũng ngay ngắn trật tự, Lạc Văn Chu đằng đằng sát khí lao vào, làm các nhân viên y tế đang trực giật nảy mình, an ninh của bệnh viện lập tức đến hỏi, Lạc Văn Chu qua quýt đập thẻ công tác ra cho an ninh xem: "Cảnh sát đây, các anh có nhìn thấy một cô gái ngoài hai mươi mới từ trên lầu chạy xuống không?"

An ninh còn chưa kịp nói gì, Lạc Văn Chu đã liếc thấy Dương Hân ở đầu kia hành lang vừa đến tầng một. Dương Hân bất ngờ đụng phải ánh mắt anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo xuất hiện một biểu cảm rất phức tạp, như là một nỗi đau đớn và phẫn nộ muốn nói lại thôi, sau đó cô dứt khoát lao tới cửa sau.

Lạc Văn Chu tức đến mức phổi muốn bốc hơi lên qua đầu: "Em đứng lại cho anh!"

Cửa sau khu nội trú có một con đường nhỏ, đi qua là đến bãi đậu xe ở cổng sau bệnh viện, khoảng cách giữa Lạc Văn Chu và Dương Hân đang không ngừng rút ngắn, đúng lúc này một chiếc xe con đột nhiên lao từ bãi đậu xe ra, tông thẳng vào anh, Lạc Văn Chu chạm mặt người lái – chính là tuần tra viên giả hôm đó anh với Phí Độ gặp ở hiện trường giết người Chung Cổ Lầu!

Trước tình thế khẩn cấp anh nhảy lên nắp capo, thuận thế lăn sang bên kia, may là tài xế cũng không định tông chết anh, cửa kính xe hạ xuống một nửa, khóe miệng hắn như hơi lộ ra nụ cười, hắn lịch sự gật đầu chào Lạc Văn Chu, rồi lập tức đạp chân ga hết cỡ, nhanh như chớp lao khỏi bãi đậu xe, và lúc này Dương Hân đã nhảy lên một chiếc xe khác, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Lạc Văn Chu bị xe quẹt vào đùi đau buốt, không nhịn được phun ra một câu chửi thề: "Mẹ nó!"

Phó Giai Tuệ bị đẩy vào phòng cấp cứu, Thường Ninh rất tế nhị né đi, xuống lầu mua đồ uống cho họ, Lục Hữu Lương và Đào Nhiên im lặng chờ trong hành lang bệnh viện đầy áp lực, cùng ngẩng đầu nhìn Lạc Văn Chu trở về với sự giận dữ và bụi đất đầy người.

Lạc Văn Chu tìm một góc, phủi mạnh đất trên người: "Chạy rồi, hai chiếc xe, một Bora một Jinbei, biển số tôi nhớ, đã kêu người đi chặn rồi."

Lục Hữu Lương không nói gì, ngẩng đầu nặng nề dựa lên tường.

Đào Nhiên trầm mặc một lúc: "Trước Tết khi điều tra vụ án Phùng Bân, cô từng gọi tôi đến nhà, đưa cho tôi di thư của sư phụ, còn… còn nhân lúc tôi thất thần bỏ máy nghe trộm vào cặp, giống hệt cái trên người cục trưởng Lục và Tiểu Vũ. Hôm nay lúc Tiểu Vũ nói với tôi, tôi còn… tôi còn…"

Đào Nhiên không thể nói tiếp, trừng mắt nhìn chằm chằm mặt đất một lúc lâu, anh mới khó khăn tiếp tục: "Xem xong di thư của sư phụ, có một dạo tôi còn cảm thấy hơi vui mừng, cho là thái độ lạnh như băng của cô nhiều năm qua không phải là bản ý của cô, cô không hận, không ghét gì chúng ta, chỉ là sư phụ dặn phải xa lánh chúng ta mà thôi."

Nhưng bây giờ nghĩ lại, chỉ là xa lánh do có nỗi khổ tâm, đám cảnh sát hình sự dựa vào thấu tỏ mọi việc để kiếm cơm như bọn họ thật sự không cảm nhận được chút nào ư? Nếu không phải là ghét thật sự, có thể khiến Lạc Văn Chu hơn ba năm không muốn đến thăm ư?

"Tiểu Vũ? Ông nói vụ tông Doãn Bình cũng là họ bày ra?" Bộ não lửa giận sôi trào của Lạc Văn Chu từ từ hạ nhiệt, anh hơi mệt mỏi ngồi xuống cạnh cục trưởng Lục.

Lục Hữu Lương hỏi: "Cũng là vì hãm hại Lão Trương?"

"Đúng vậy, cháu hoài nghi cô bị người ta lừa," Đào Nhiên nói khàn khàn, "Kẻ sau màn bày ra hết thảy mới là người năm ấy hãm hại Cố Chiêu, sau đó hại chết sư phụ. Nếu Lão Xỉ Than năm ấy thật sự là Doãn Bình giả mạo, rất có khả năng trong tay lão có manh mối quan trọng, cho nên họ muốn giết người diệt khẩu, người không chết, còn muốn lợi dụng lão lại lần nữa hãm hại cục trưởng Trương… Đối với cô cũng dễ giải thích, họ chỉ cần nói trong tay Doãn Bình không hề có chứng cứ, dù ra làm chứng, lời chứng cũng không đủ tin cậy, chẳng bằng lợi dụng lão bày cục."

Lạc Văn Chu chống khuỷu tay trên đầu gối, hai tay nhẹ nhàng hợp lại, chống cằm: "Chú Lục, hôm nay cháu đến đây, thật ra là muốn hỏi thăm chú về một người."

Lục Hữu Lương: "Cháu muốn hỏi về Phạm Tư Viễn à?"

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Làm sao chú biết?"

Lục Hữu Lương trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Đoán… Ngữ khí và giọng điệu hôm nay bà ấy nói chuyện với chú, khiến chú bỗng nhớ tới người này."

Lạc Văn Chu và Đào Nhiên cùng tập trung ánh mắt vào ông.

"Kỳ thực Phạm Tư Viễn cũng là thầy của chú… hắn cũng từng dạy Lão Dương." Lục Hữu Lương suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, "Lúc ấy ông ta còn trẻ, chẳng lớn hơn các chú mấy tuổi, nhưng cực kỳ có sức hấp dẫn, đôi khi cháu cảm thấy ông ta nhìn cháu một cái, là biết trong lòng cháu đang nghĩ gì, người cũng có tài, học rộng hiểu nhiều, từng có rất nhiều tác phẩm văn chương, giảng dạy đặc biệt giỏi… Khi đó chưa phổ biến học sinh chấm điểm cho giáo viên, chứ không hàng năm ông ta nhất định đều được bình là giáo viên được học sinh chào đón nhất. Thỉnh thoảng có một số học sinh cứng đầu có vấn đề, văn phòng và giáo viên kỷ luật đều không làm gì được, tìm ông ta đến bảo đảm hữu dụng. Ký túc xá các chú lúc ấy cũng có một người, cứng cổ bị ông ta gọi đi nói chuyện một tiếng, chẳng biết ông ta đã nói gì, mà người anh em ấy trở về gào khóc nức nở, hận không thể làm người lại lần nữa."

Lạc Văn Chu: "Cố Chiêu cũng có qua lại với ông ta, đúng không ạ? Cháu đã tra qua lý lịch làm việc của ông ta, lúc cảnh sát Cố đi học nghiên cứu sinh, vừa vặn do ông ta hướng dẫn."

"Ừ," Lục Hữu Lương gật đầu, "Cố Chiêu chăm chỉ, về trường học nghiên cứu sinh tại chức không phải để kiếm học vị thăng quan phát tài, mà là thật sự muốn học, rất bỏ công, sách đọc qua đều ghi chú lại, cuối tuần chưa bao giờ nghỉ ngơi, không hiểu thì nhất định phải hỏi rõ, có một dạo mở miệng ngậm miệng toàn là thầy Phạm. Lúc tốt nghiệp ông ấy mời khách, mấy anh em các chú và Phạm Tư Viễn đều tham gia."

"Mối quan hệ của ông ấy và Phạm Tư Viễn rất tốt."

"Rất tốt…" Lục Hữu Lương hơi chần chừ, lại nói, "Ừm, rất tốt, kỳ thực Cố Chiêu không phải là người đặc biệt sôi nổi hướng ngoại, rất phân biệt thân sơ, có thể nhìn ra ông ấy đối với Phạm Tư Viễn là thật sự rất tốt, nhưng ai biết người kia nghĩ như thế nào?"

Lạc Văn Chu lại hỏi: "Kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên là do ông ta đề xuất? Cụ thể như thế nào? Chú Lục, Phạm Tư Viễn thật sự chết rồi ư?"

Có một bác sĩ vội vã đi qua, Lục Hữu Lương bất an thoáng nhìn cuối hành lang, giống như lo lắng bên kia sẽ truyền đến tin tức gì không tốt.

"Kỳ thực về sau nhìn lại, một số luận văn khi ấy ông ta viết đã có mầm cực đoan," Lục Hữu Lương nói, "Chỉ là các chú năm đó đều không lưu ý. Lúc ấy kỹ thuật 'phác họa tâm lý' trong nước mới phát triển, Phạm Tư Viễn dẫn đầu xin dự án 'thành lập hồ sơ phác họa tâm lý phần tử phạm tội' này, muốn thông qua tập hợp nghiên cứu, để xem kỹ lại một số vụ án chưa kết, tìm đường mới phá vỡ bế tắc, điểm một loạt cảnh

sát hình sự tuyến một ở Cục công an… Dự án nghiên cứu thuộc về nhân vật chính trị ngoài công việc hằng ngày, tham gia hay không đương nhiên toàn là tự nguyện, nhưng các chú đều tham gia – bởi vì 'vụ án quốc lộ 327' chưa bắt thủ phạm chính về quy án cũng nằm trong đó. Khi ấy Cố Chiêu mới gặp chuyện chưa đầy một năm, các chú đều chưa quên, theo chú biết, có vài người anh em vẫn đang âm thầm tìm kiếm điều tra."

"Nhưng kỹ thuật phác họa tâm lý không thể dùng làm bằng chứng trên tòa," Lạc Văn Chu nói, "Các vụ án chưa kết trong kế hoạch Tập Tranh kỳ thực đều có đối tượng khả nghi, không có chứng cứ thuyết phục, trừ khi vu oan giá họa, nếu không…"

"Điều đó là không thể," Cục trưởng Lục hơi cười khổ, "Lúc ấy Cố Chiêu có một tội danh chính là cảnh sát lạm dụng chức quyền, các chú khi đó nhất cử nhất động đều có người nhìn chằm chằm, đều phải cắp đuôi làm người, một số việc trái với lệ thường đều không dám làm… Chú từng theo thầy Phạm đi điều tra một vụ án, sau khi trở về ông ta đột nhiên nói với chú, 'Đôi khi suy nghĩ, thật không biết pháp luật và quy tắc rốt cuộc là để bảo vệ ai, hạn chế vĩnh viễn đều là người tuân thủ pháp luật, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh', chú cảm thấy ông ta hơi là lạ, song cũng không nghĩ nhiều… Nhưng tiếp đó, sự tình bắt đầu khác thường."

Lạc Văn Chu: "Ý chú là những người hiềm nghi lần lượt tử vong một cách lạ lùng?"

"Đúng, thủ pháp giống hệt nạn nhân của vụ án tương ứng, mà rất nhiều tình tiết trong vụ án các chú chưa từng công bố ra ngoài, cho nên kế hoạch Tập Tranh bị buộc dừng khẩn cấp, tất cả các thành viên liên quan đều đình chỉ công tác để điều tra." Lục Hữu Lương nói, "Phạm Tư Viễn chính là mất tích khi nhân viên điều tra đến tìm, ở nhà, ở trường… mọi nơi đều không có, lúc ấy ông ta bị nhận định có hiềm nghi lớn, nhưng hiềm nghi thì hiềm nghi, chứng cứ không có, trong cục tranh luận rất lâu về việc rốt cuộc định tính ông ta là 'mất tích' hay là 'nghi phạm bị truy nã', sau đó vì suy nghĩ cho hình tượng của Cục công an, chỉ công bố là ông ta 'mất tích'. Tất cả hồ sơ của kế hoạch Tập Tranh cái thì xử lý cái thì niêm phong cất vào kho, chỉ tiếp tục điều tra trong bí mật."

"Ba tháng sau, người thân của ông ta nhận được một bức di thư, đồng thời, trong cục nhận được tuyến báo nói Phạm Tư Viễn từng xuất hiện ở khu Tân Hải, khi ấy Tân Hải còn hoang vắng hơn bây giờ, các chú tìm đến đó, suýt nữa bắt được ông ta."

"Suýt nữa?"

"Trong quá trình truy bắt, Phạm Tư Viễn đã nhảy xuống biển," Lục Hữu Lương nói, "Trên đá ngầm có vết máu, song không vớt được xác, đành phải để ông ta tiếp tục mất tích. Thế nhưng người này từ đây mai danh ẩn tích, vụ án tương tự cũng không xuất hiện nữa… Các cháu cũng biết, sát thủ liên hoàn một khi đã giết người là rất khó dừng lại, nên dần dần mọi người cảm thấy ông ta chết thật rồi. Vài năm sau nhà ông ta liên quan đến vấn đề giải tỏa đền bù, người thân vì tài sản đến xin chứng nhận tử vong, Phạm Tư Viễn chính thức 'chết' trên hồ sơ."

151. Quyển 5 - Chương 22: Edmond Dantès 22

Phí Độ rất nhanh gọi được xe ở dưới lầu, hắn đeo tai nghe một bên, cười với tài xế, nói địa chỉ.

Tài xế nhìn hắn vài cái qua kính chiếu hậu, không cẩn thận gặp phải ánh mắt Phí Độ, sững ra, đoạn cười hơi nịnh nọt: "Chỗ đó toàn người giàu ở, tôi chỉ có thể đậu bên ngoài cho anh thôi, không vào được đâu."

Phí Độ đang lướt di động tranh thủ gật đầu: "Được."

Sắp đến Tết, nhân khẩu Yến Thành như chim di cư từ phương nam bay về phương bắc hết hơn một nửa, đường phố lập tức trống trải hẳn, taxi cũng hơi khó làm ăn. Tài xế đại khái nằm một mình chờ việc đã quá lâu, không hề nhận ra khách không thích buôn chuyện lắm, vẫn chưa bỏ cuộc cố bắt chuyện: "Anh sống ở bên đó hay là đi thăm bạn bè người thân?"

Cùng lúc đó, một câu xin chỉ thị truyền vào tai nghe của Phí Độ: "Chủ tịch Phí, có một chiếc xe vẫn đi theo anh, chúng tôi đang bám đuôi, tựa hồ họ vừa nhận thấy khác lạ, hiện tại đang muốn chạy."

"Đã đưa đến cửa, đương nhiên phải chặn lại." Phí Độ hờ hững phân phó, sau đó hắn ngẩng lên nhìn kính chiếu hậu ở đằng trước.

Tài xế một lần nữa gặp ánh mắt hắn, tự dưng cảm thấy sống lưng ớn lạnh, bản thân như thành con ếch bị rắn độc theo dõi.

Phí Độ nhìn hắn ta như cười như không, lịch sự hỏi: "Ngại quá, tôi không nghe rõ, anh vừa nói gì?"

Tài xế không dám lắm lời nữa, dọc đường câm như hến, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu, nhanh chóng và vững vàng đưa Phí Độ đến bên ngoài ngôi nhà cũ, bấm đồng hồ tính tiền: "Tiên sinh, đến nơi rồi, anh có cần hóa đơn không ạ?"

Phí Độ ngồi im không nhúc nhích.

Tài xế quay đầu nhìn hắn, có thể là điều hòa mở hơi nóng quá, thái dương lại hơi rịn mồ hôi. Với mồ hôi nóng trên đầu, tài xế cười nói với Phí Độ: "Tiên sinh, tôi chỉ có thể lái đến đây thôi, khu nhà anh hình như không cho xe bên ngoài tùy tiện vào."

"Khu nhà tôi? Tôi có nói nhà tôi ở khu này à?" Phí Độ bắt chéo chân, chống khuỷu tay lên cửa, tư thế ngồi hết sức nhàn nhã thả lỏng, ánh mắt lại có chút nguy hiểm, "Bác tài biết xem tướng à?"

Ánh mắt tài xế hơi lóe lóe, hắn miễn cưỡng chữa lại một câu: "Tôi thấy cách ăn mặc của anh giống người thuộc đẳng cấp này…"

Phí Độ nở nụ cười không ra tiếng, quét mắt nhìn xung quanh như không mục đích, tài xế vô thức nhìn theo ánh mắt đối phương, vừa vặn trông thấy một chiếc SUV cỡ nhỏ từ bên kia đường lái đến, càng lúc càng chậm, cuối cùng lại đậu ngay ven đường, toàn thân hắn căng cứng, một tay vô thức thò xuống hông.

"Trước đây tôi vẫn cho rằng tới tìm tôi trước sẽ là 'họ'," Phí Độ thủng thỉnh nói, "Không ngờ họ giỏi kiềm chế hơn tôi tưởng, cũng cẩn thận hơn nhiều, đến cuối cùng vẫn chỉ dám nói bóng nói gió, không tiếp xúc chính diện. Mãi cho đến khi Ngụy Triển Hồng bị tóm, chút ý đồ xấu của tôi với 'họ' sợ rằng đã bị lộ, bây giờ đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió này, chắc 'họ' chỉ hận không thể chui đầu xuống mười tám tầng địa ngục không lên nữa, về sau muốn họ chủ động liên lạc với tôi là không thể… Có điều, tôi quả thật không ngờ, đến tìm tôi trước sẽ là các anh."

Phí Độ dùng bàn tay thuôn thuôn chống đầu, chốc chốc gõ huyệt thái dương, tần suất cùng tiếng hít thở căng thẳng của tài xế làm bật nhau lên – mỗi lần đối phương thở ra nặng nề, hắn sẽ gõ nhẹ thái dương một cái, giống như đang rượt đuổi hô hấp của đối phương, tạo sự bức bách có nhịp điệu rõ ràng, khiến tài xế kia càng thêm hoảng sợ hụt hơi.

"Khi nãy tôi suy nghĩ suốt dọc đường, tôi với các anh có tiếp xúc gì à? Hình như không có, hay vị đại nhân vật sau lưng anh nảy ra suy nghĩ kỳ lạ, định gặp mặt tôi một lần? Đúng rồi, các anh xưng hô vị đó như thế nào?"

"Gọi là 'thầy'," Vẻ láu cá và nịnh nọt giả vờ trên mặt tài xế không còn sót lại chút nào, thần sắc hắn ngoài căng thẳng còn có chút âm trầm không nói thành lời, "Anh đã cuốn vào chuyện này, thì không thể nói là không có tiếp xúc gì với chúng tôi. Mặt khác – chủ tịch Phí ạ, tôi chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt làm chân sai vặt, không có tác dụng gì, dù bắt tôi cũng chẳng hỏi được chuyện gì hữu dụng. Nhưng anh thì khác, bất kể anh có thủ đoạn cao siêu cỡ nào, bây giờ anh chung quy ngồi một mình trong xe tôi, người của anh ít nhiều sẽ sợ ném chuột vỡ đồ chứ?"

Ngón tay Phí Độ chống huyệt thái dương trượt xuống gần môi, một sợi lông mày cũng chưa nhúc nhích, khóe mắt là vẻ không nhịn được cười có chút hài hước, giống như uy hiếp vừa nghe ấu trĩ đến đáng yêu. Tài xế tự dưng bị cuốn vào cái vẻ như cười như không của hắn, cơ hồ hoài nghi phải chăng mình đã nói một câu ngu xuẩn, nắm chặt hung khí trên hông, gân xanh bò lên cổ.

Lúc này, Lạc Văn Chu trong bệnh viện đang suy xét kỹ càng câu chuyện năm xưa mà cục trưởng Lục vừa kể.

Anh không nhịn được nghĩ, tại sao lại là Tân Hải? Nhà họ Tô chôn xác các bé gái lừa bắt ở Tân Hải, Phạm Tư Viễn cũng chọn nhảy xuống ở Tân Hải, mảnh đất Tân Hải ấy lại thuộc về quỹ Quang Diệu thần bí – họ từng điều tra "quỹ Quang Diệu", đã hẹn gặp người phụ trách công ty, song quả nhiên như Phí Độ nói, nó chỉ là cái xác yếu ớt, là một xúc tu có thể cắt đứt bất cứ lúc nào.

Ba người đàn ông chìm vào những suy nghĩ của riêng mình, nhất thời đều im lặng, phòng mổ cuối hành lang sáng lên quầng sáng mờ nhạt, chiếu con đường tin buồn đến gần.

Lạc Văn Chu phiền muộn muốn lấy điện thoại ra xem giờ, đúng lúc này anh phát hiện đèn báo liên tục lóe sáng, tức là có cuộc gọi nhỡ hoặc tin nhắn chưa đọc, anh tiện tay mở ra, bấy giờ mới nhìn thấy tin nhắn của Phí Độ.

Phí Độ bình thường thỉnh thoảng phải về công ty, trước khi nghỉ đông hầu như phải đến trường mỗi ngày, tuy rằng không đi đàn đúm ăn chơi với đám bạn xấu nữa, cũng sẽ có một số xã giao cần thiết, không hề luôn ru rú trong nhà. Nhưng hắn làm việc rất chu đáo, bất kể đi đâu đều báo một tiếng, mấy giờ đi mấy giờ về đều có nói, hơn nữa luôn giữ lời, nói về giờ nào sẽ về giờ đó, rất đúng giờ.

"Về nhà lấy đồ" không thuộc phạm vi "chạy lung tung", Lạc Văn Chu vốn nên xem qua rồi thôi, nhưng có lẽ do bệnh viện là nơi tạo áp lực, trong lòng Lạc Văn Chu bỗng hơi bất an, chờ đến khi anh hoàn hồn, anh phát hiện mình đã gọi điện lại rồi.

Lạc Văn Chu cảm thấy mình hơi phiền phức, vừa áp điện thoại lên tai vừa cân nhắc tìm lý do gì để che đậy cho sự bám người của mình, sau đó anh nghe thấy giọng nữ máy móc vang lên: "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận…"

Lạc Văn Chu khựng lại, cúp điện thoại, không yên lòng đợi hai phút rồi gọi lại lần nữa – vẫn bận máy!

Phí Độ không phải là người thích nấu cháo điện thoại, Lạc Văn Chu biết thói quen của hắn, bình thường cầm điện thoại lên, cùng lắm chào hỏi hai câu, sau đó sẽ đi thẳng vào vấn đề, hơn một phút chưa nói rõ thì hắn sẽ hẹn ra ngoài gặp mặt trò chuyện, điện thoại rất ít khi bận.

Lạc Văn Chu đứng dậy, đúng lúc này, một y tá dáng vẻ vội vàng đi tới: "Ai là người nhà của Phó Giai Tuệ? Ai có thể ký tên? Tình hình của bệnh nhân không được tốt lắm."

Đào Nhiên thoắt cái biến sắc, Lục Hữu Lương bật dậy, di động của Lạc Văn Chu đột ngột đổ chuông, anh còn tưởng là Phí Độ, không kịp nhìn đã gấp gáp nghe máy, nhưng bên kia lại truyền đến tiếng đồng nghiệp: "Đội trưởng Lạc, tìm được xe rồi, người trên xe đã vứt xe bỏ chạy!"

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi, nghe thấy y tá bên kia nói với hai người cục trưởng Lục: "Không được đâu, phải là người thân ký…"

Đồng nghiệp đầu bên kia hỏi: "Đội trưởng Lạc, bây giờ phải làm thế nào?"

Lạc Văn Chu ném ánh mắt tới cục trưởng Lục đang sốt ruột nói gì đó với y tá, kế đó lại lướt qua họ nhìn phòng mổ không thể nhìn xuyên – anh không rõ Lão Dương ở dưới suối vàng có biết, liệu có đang nhìn hay không, nhìn thấy trong lòng sẽ có cảm giác gì.

Lạc Văn Chu: "Gọi tăng viện, rà soát hết các camera xung quanh, liên hệ bên radio giao thông, và cả khu mua sắm, tàu điện ngầm gần đó, phát xen tin tìm người, tìm Dương Hân, cứ nói…"

"Nói gì ạ?"

"Nói mẹ cô ta sắp không qua khỏi rồi, bảo cô ta mau lăn về bệnh viện ký tên!"

Lạc Văn Chu nói xong cúp máy, giơ tay ấn nhẹ bên vai còn tạm ổn của Đào Nhiên.

"Ông có việc thì cứ đi đi," Đào Nhiên thấp giọng nói, "Ở lại đây cũng chẳng làm được gì, tôi nghĩ nếu cô thực sự có bất trắc, muốn nhìn thấy cuối cùng cũng không hề là chúng ta… Đi đi."

Lạc Văn Chu không nói một lời quay lưng bước đi.

Trong tai nghe đang bận máy của Phí Độ lần thứ ba vang lên âm nhắc có người muốn gọi điện, hắn không để ý, chẳng hề có thành ý nói với tài xế kia như thể đang dỗ con nít: "Được rồi, sự đe dọa của anh rất có sức uy hiếp – vậy được chưa? Anh nên nói rõ mục đích chuyến này đi?"

"Có người nhờ tôi chuyển một câu đến chủ tịch Phí," Tài xế hết sức căng thẳng nói, "Ông ấy nói anh đã từng gặp ông ấy, lần này thật đáng tiếc không thể tự mình đến đây…"

Phí Độ khẽ nhướng mày: "Tôi đã gặp ông ta?"

Tài xế không hề trả lời, chỉ làm tròn nhiệm vụ của một cái máy chuyển lời: "Có một số việc nhìn rắc rối phức tạp, là bởi vì kẻ kia quá giảo hoạt, nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, trên thế giới không có bức tường nào gió không lùa qua, bàn tay từng dính máu vĩnh viễn không rửa sạch được, 'hắn' bây giờ hẳn đã Kiềm lư kỹ cùng – có một manh mối quan trọng, anh nên biết."

Phí Độ nghe câu chuyển lời lạ lùng này, nhíu mày hỏi ngược: "Tôi nên biết cái gì?"

"Việc đó thì tôi cũng không biết – ông ấy còn nói, hi vọng vụ án này xử công khai, minh bạch, nghiêm ngặt hợp quy, đừng để lại điểm nào đáng ngờ nữa, cuối cùng có thể đưa ra một câu trả lời không hề tỳ vết." Tài xế chậm rãi hỏi, "Chủ tịch Phí, tôi có thể đi được chưa?"

Phí Độ quét ánh mắt qua bả vai căng cứng của hắn: "Dao? Thuốc mê? Kìm chích điện? Hay là… súng? Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người tay cầm hung khí hỏi tôi rằng mình có thể đi hay không."

Sau đó, không đợi tài xế nói gì, hắn đã cười nhẹ một tiếng, lấy trong ví ra tờ tiền mặt một trăm đồng bỏ lên chỗ ngồi, trực tiếp mở cửa xuống xe: "Hóa đơn không cần, tiền thừa khỏi thối."

Nói xong, hắn đút hai tay vào túi áo khoác, không hề quay đầu đi đến khu biệt thự bên kia đường.

Tài xế lưng đẫm mồ hôi lạnh, quay đầu lại phát hiện trên chiếc SUV đậu ở đối diện vậy mà bước xuống một cô gái trẻ nổi giận đùng đùng, cô ta giơ túi xách lên tức tối đập kính chiếu hậu một phát, giậm chân chửi một câu, sau đó một anh chàng trên ghế lái vội vàng nhảy xuống, xe cũng không khóa, đuổi theo cô gái lôi lôi kéo kéo giải thích gì đó.

Tài xế thở ra một hơi nặng nề, không ngờ trên chiếc xe khiến mình kiêng dè cả buổi lại là một đôi người qua đường chẳng liên quan, cặp tình nhân trẻ giữa đường cãi nhau mới đậu xe lại, hắn bị Phí Độ lừa rồi!

Nhìn lại, đã không thấy bóng dáng Phí Độ đâu.

Tài xế ý thức được mình đã mắc mưu, đập vô-lăng một phát, tức tối kéo cần lần nữa, đạp chân ga lái xe đi… Không chú ý tới phía sau một chiếc xe con sang trọng ít gây chú ý từ trong khu biệt thự chạy ra, bám theo không xa không gần.

152. Quyển 5 - Chương 23: Edmond Dantès 23

Biệt thự tự cung cấp hơi ấm, tự mình điều chỉnh nhiệt độ cao thấp, sau khi vào đông Phí Độ chỉ về đúng một chuyến, còn là từ lúc thẩm vấn tài xế Tổ Ong dưới tầng hầm thời điểm bắt Lư Quốc Thịnh, bởi vậy không bật thiết bị cung cấp hơi ấm.

Bên ngoài lạnh, trong nhà cũng lạnh, bên ngoài là cái lạnh không hề che chắn của gió lạnh gào thét, trong nhà là cái lạnh buốt xương của sự yên tĩnh.

Lúc hắn vào, cửa chính "két" một tiếng, bài trí trong nhà như tiêu bản bị quấy rầy, bụi bặm bay lên, Phí Độ chùi bụi dính trên ngón tay vào lòng bàn tay, ánh mắt còn sự lạnh lẽo đảo qua hoa giả "chết héo" ngay cửa. Người vẫn nối máy với hắn trong tai nghe báo cáo: "Chủ tịch Phí, chúng tôi đã theo dõi chiếc taxi ban nãy, anh hãy yên tâm – xe anh thật là không tệ."

"Sau khi xong việc anh cứ lái đi." Phí Độ nói xong lại dặn một câu "Cẩn thận", bấy giờ mới cúp máy.

Mỗi lần đến đây, tâm trạng hắn đều không vui vẻ lắm, luôn cảm thấy thứ như nhà cửa mặc dù là vật chết, cũng có thể ngưng tụ mùi đặc thù của riêng mình, nhà có nữ chủ nhân tinh tế thoảng mùi nước hoa, chủ nhân siêng năng thì nhà tràn ngập mùi ánh dương sáng sủa sạch sẽ, nhà Lạc Văn Chu thì là một thứ mùi đặc biệt của rượu vang thượng hạng – tuy rằng trong tủ rượu vạn năm khóa kín không hề có thứ này, nhưng cứ khiến người ta vừa chui vào liền muốn say chết trong đó.

Ở nơi này thì là mùi hôi, giống như các quý tộc châu Âu không tắm rửa thời Trung cổ, hàng tấn hương liệu cũng chẳng át được mùi hôi hám.

Phí Độ im lặng hà ra một luồng hơi lạnh, nhanh chóng kết thành sương trắng nhìn thấy được, hắn nhớ tới các cuộc gọi nhỡ khi nãy trên đường không ngừng muốn xen vào, thờ ơ cúi đầu mở ra.

Chỉ xem qua, Phí Độ liền trầm mặc, ngài Phí khiến phần tử xấu theo dõi sợ tới mức phải rút dao khóe miệng giật giật, phản ứng đầu tiên là nhanh chóng nhét di động về túi áo khoác, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nào ngờ Lạc Văn Chu đầu dây bên kia giống như có thiên lý nhãn, nhân điện thoại của hắn còn nóng, một lần nữa tận dụng thời cơ gọi tới.

Tay Phí Độ run run, trong phòng khách biệt thự lạnh buốt, lưng hắn cơ hồ rướm mồ hôi nóng, hắn hít sâu một hơi mới nghe máy: "A lô…"

Đầu bên kia thoáng dừng, ngay sau đó Lạc Văn Chu trầm giọng nói: "Ban nãy cậu bận máy ít nhất hai mươi lăm phút."

Phí Độ: "Tôi…"

"Cậu gọi điện thoại lên vệ tinh thăm dò Mặt Trăng à?"

Phí Độ: "…"

Tuy rằng Phí Độ chưa nói gì, nhưng Lạc Văn Chu giống như thông qua trực giác thần kỳ nào đó, cảm thấy bên này đã xảy ra chuyện gì: "Cậu đang ở đâu?"

Phí Độ: "… Ở biệt thự."

"Cậu một mình chạy tới đó làm gì?" Chẳng biết Lạc Văn Chu liên tưởng đến cái gì mà giọng đột nhiên đổi điệu, "Chờ tôi ở đó!"

Phí Độ còn chưa kịp trả lời, Lạc Văn Chu đã thở hồng hộc cúp máy. Phí Độ quẹt chóp mũi lạnh ngắt, cảm giác mùi hôi thối như ảnh sống dậy trong nhà bị Lạc Văn Chu ồn ào một chặp thổi đi rồi, ngược lại trong nhà lâu ngày không thông gió hơi ngột ngạt, hắn bật điều hòa và máy tinh lọc không khí, sau khi hơi ấm lên, đi thẳng vào tầng hầm.

Hình rồng cuộn hai bên cầu thang có khác biệt rất nhỏ với hình vẽ u ám khủng bố trong giấc mơ, chắc là do người cao lớn rồi, thị giác cũng thay đổi theo. Nếu nhìn kỹ, những khuôn mặt rồng ấy đều có bọng mắt to, quai hàm cát tường như ý phồng lên, hai chòm râu như cá chép bay lên với các tư thái khác nhau, trên đầu là một đôi sừng ngắn, còn có chút chất phác.

Phí Độ với rồng chất phác trố mắt nhìn nhau một lát, sau đó hắn quen đường thuộc lối đi đến tầng hầm mở cửa ra.

Mật khẩu đã đổi thành của chính hắn, bày biện trải qua Càn Khôn Đại Na Di, ghế giật điện và rạp chiếu phim gia đình bị Lạc Văn Chu dùng tấm vải nhung lớn che lên chiếm nửa giang sơn, không giống căn phòng Phí Thừa Vũ từng dùng chút nào.

Phí Độ không mục đích đi ba vòng trong tầng hầm, không thể gợi dậy một chút ký ức, đành phải trở lại phòng khách ngồi, chốc chốc bóp ấn đường, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện này có thể cần một bậc thầy thôi miên đến giải quyết.

Tiếc rằng thôi miên không phải vạn năng, bởi vì một số người có thể cả đời cũng chẳng cách nào tiến vào trạng thái thôi miên, Phí Độ cũng không cảm thấy mình có thể thả lỏng trước mặt người khác… Trừ khi người thôi miên đẹp trai như Lạc Văn Chu.

Lúc này, không biết từ đâu thổi đến một trận gió tà, song cửa sổ trên cao kêu vi vu, một gốc đại thụ chết héo trước cửa bị gió Tây Bắc thổi ngã rạp, cành khô đeo lá héo úa không ngừng đập vào cửa sổ thủy tinh trên hành lang tầng hai, trông như lũ quỷ múa may, Phí Độ bị tiếng ấy kinh động ngẩng đầu nhìn lên, trong đầu bỗng có cái gì đó vụt qua.

Hắn đứng bật dậy, tiện tay cầm một quả cầu thủy tinh dùng trang trí trên bàn, không biết lại lấy từ đâu ra một cái cà vạt, bịt kín mắt mình, một lần nữa đi đến đầu cầu thang tầng hầm.

Khi lại một cơn gió thổi qua, Phí Độ nhẹ nhàng buông tay, để quả cầu thủy tinh lăn xuống cầu thang, tiếng lăn nặng nề xen lẫn tiếng cành cây đập vào cửa sổ, đụng cửa tầng hầm "Đinh" một phát, Phí Độ bịt mắt chậm rãi hít sâu vài hơi, giơ tay sờ bức tường gian cầu thang lạnh lẽo.

Hắn nhớ… ngày đó mình lần đầu tiên lén chui vào tầng hầm của Phí Thừa Vũ, thời tiết cũng thế này, quả cầu lăn xuống hòa với gió Bắc gào thét, mà trong không khí có một thứ mùi… một thứ mùi như thế nào?

Đúng rồi, là dung dịch vệ sinh.

Thường thì điều đó có nghĩa là Phí Thừa Vũ đoạn thời gian này đang ở nhà, cho nên một động tác đơn giản như xuống lầu nhặt đồ hắn cũng hết sức sợ hãi. Nhưng lúc ấy không biết Phí Thừa Vũ ra ngoài làm gì, hắn đứng trên cầu thang, chần chừ một lúc lâu, vẫn không nhịn được bước xuống dưới.

Khi cất bước chân đầu tiên, một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên như tia chớp đánh trúng hắn, Phí Độ sửng sốt, vô thức quay đầu lại "nhìn" hướng nào đó trên lầu, cảm thấy nơi ấy như có ai đang nhìn hắn. Sau đó, bên tai hắn phảng phất vang lên một tiếng mở cửa như ảo giác.

Phí Độ giật cà vạt bịt mắt, phát hiện mình đang ngẩng đầu quay mặt về hướng phòng ngủ tầng hai – cũng chính là gian mẹ hắn từng ở khi còn sống.

Phí Độ từ từ nhíu mày, nghĩ thầm: "Mẹ từng ở nơi ấy nhìn mình sao?"

Nhưng cửa phòng yên tĩnh không biết trả lời hắn, mà Phí Độ đột nhiên phát hiện, ngoại trừ phần hoàn toàn không nhớ ra, những ký ức lấp lửng đó tựa hồ đều liên quan đến mẹ hắn. Hắn tiếp tục đi xuống dưới, nhặt quả cầu thủy tinh mình ném, một lần nữa bịt mắt, dò dẫm đẩy cánh cửa khóa bằng mật khẩu mở hé kia.

Quả cầu thủy tinh lạnh ngắt cấn bàn tay, Phí Độ nhớ, khi đó mình đứng một lúc lâu trước "vùng cấm" này, rốt cuộc không nhịn nổi "sự cám dỗ của Râu Xanh", ma xui quỷ khiến đi vào.

Khi tầng hầm này thuộc về Phí Thừa Vũ, bày biện bên trong đầy và cầu kỳ hơn, tựa hồ cũng là khắp nơi thoang thoảng mùi nước vệ sinh kia. Chính giữa tầng hầm trải một tấm thảm dày cộm, sofa kê một vòng hai bên, bức tường bây giờ Phí Độ dùng để gắn màn hình rạp chiếu phim gia đình khi đó có một loạt giá sách, góc hầm có một két sắt kiểu phòng bí mật xây trong tường, Phí Thừa Vũ dùng một bức tranh che đi, nghe nói có thể chịu được động đất trên cấp tám.

Trước giá sách là một cái bàn học lớn bằng gỗ lim, Phí Độ lần theo ký ức đi đến trước "bàn học" không hề tồn tại kia, giơ hai tay trong hư không – lúc ấy hắn nhìn thấy chi tiết về "kế hoạch Tập Tranh" trên cái bàn này.

Trương Xuân Cửu, đội trưởng tạm thời, em trai cổ đông lớn tập đoàn Xuân Lai; Lục Hữu Lương, phụ tá của Trương, vị hôn thê là giáo viên của trường trung học Đệ Cửu; Phan Vân Đằng, cha mẹ ở tại ký túc xá của đơn vị sự nghiệp X; Dương Chính Phong, con gái học tiểu học, lớp là…

Sau khi bị cà vạt che thị giác, tư duy tựa hồ nhạy bén hơn, các thông tin năm đó từng nhìn thấy trên cái bàn này không phân biệt lớn nhỏ quay về đại não Phí Độ, hắn đột nhiên nhớ ra – đúng rồi, bản danh sách thành viên tham dự kế hoạch Tập Tranh đó quá đầy đủ, bao gồm thân phận của mọi người, thông tin về thân thuộc, chỉ có khả năng là nội gian lúc ấy ở Cục công an cung cấp… Như vậy, xét theo lẽ thường, nội gian tựa hồ nên là người nằm ngoài bản tư liệu này, nếu không khi âm thầm cấu kết với Phí Thừa Vũ, có cần thiết vẽ rắn thêm chân đưa cả tư liệu của mình vào không?

Nhưng bản danh sách này gần như bao gồm tất cả các cảnh sát hình sự tuyến một của Cục công an năm ấy, nếu là người bên ngoài bản danh sách này, quan hệ không khỏi quá xa, có thể gọi là "nội gian" không?

Tựa hồ lại có chút không thuyết phục.

Như vậy…

Phí Độ chợt ngẩng đầu lên – tựa hồ chỉ còn một khả năng, "nội gian" hại chết Cố Chiêu nằm trong số này, nhưng Phí Thừa Vũ không hề biết hắn là người nào!

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập bỗng nhiên từ bên ngoài vọng vào, Phí Độ bịt mắt còn chìm trong bản danh sách "kế hoạch Tập Tranh" kia, nhất thời chưa hoàn hồn, tiếng bước chân thoáng cái trùng khít với ký ức ấu thời – Phí Độ giật mình, hắn lúc ấy cũng đang kinh ngạc và ngờ ngợ lật xem nửa chừng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân Phí Thừa Vũ trở về, đến gần tầng hầm giống như bây giờ.

Vừa đi, ông ta còn vừa gọi điện thoại, ngữ khí bình tĩnh mà tàn khốc.

Thời gian cách mười ba năm, mạch đập và huyết áp của Phí Độ có phản ứng chính xác với việc này, cả người phát rét, trong lòng lại bị một cảm xúc kỳ quái xa lạ bao phủ, tứ chi hắn như bị đóng băng, lòng bàn tay rịn mồ hôi li ti, nhịp thở không tự chủ được tăng tốc.

Tầng hầm chỉ có một cánh cửa, một lối ra, lúc này chạy ra chắc chắn sẽ đụng đầu Phí Thừa Vũ!

Phí Độ nhớ, lúc ấy hắn đã không kịp trốn, trong tình thế cấp bách, hắn nhanh chóng dựa vào trí nhớ để văn kiện bị mình lật lung tung trên bàn về vị trí cũ, sau đó cậy tuổi nhỏ thấp bé, chui tọt vào cái tủ nhỏ dưới giá sách.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, dường như đã tới cửa rồi, Phí Độ bị cà vạt bịt mắt vô thức lui vài bước về hướng giá sách trong ký ức, nhưng ở đó đã không còn giá sách, hắn đâm sầm vào cái tủ nhỏ cạnh màn hình rạp chiếu phim gia đình, tủ đổ sang một bên, thuốc an thần và gây nôn "rào rào" rơi ra khắp nơi, cùng lúc đó, có người đá bay cánh cửa mật khẩu hắn không khóa.

Chớp mắt, trong đầu Phí Độ như có một sợi dây đàn bị gảy mạnh một phát, "tằng" một tiếng vọng lại, kinh thiên động địa mà nổ tung gần huyệt thái dương, một mảnh vụn ký ức như viên đạn xuyên qua xương sọ hắn – tiếng tủ đổ trùng khít với âm thanh nào đó trong trí nhớ.

Lạc Văn Chu xông vào nhìn thấy lọ thuốc lăn lóc đầy dưới chân hắn, liên tưởng đến "tiền án" của Phí Độ, sợ tới hồn bay phách tán.

Lạc Văn Chu lao tới ôm lấy Phí Độ: "Sao vậy? Sao vậy? Cậu lại đụng vào mấy thứ thuốc đó phải không? Phí Độ? Phí Độ, nói một câu đi nào!"

Lạc Văn Chu xông vào cường thế cắt ngang hồi ức của hắn, Phí Độ nhất thời hơi mơ màng, đôi môi nhợt nhạt thoáng run rẩy, ngay lập tức, cà vạt bịt mắt bị kéo xuống, Lạc Văn Chu giống như sợ mất hắn, cánh tay siết chặt khiến hắn hơi đau.

Lạc Văn Chu cơ hồ vừa kéo vừa xách hắn ra khỏi hầm, đè trên sofa dư dả ánh nắng nhất. Phí Độ giơ tay che ánh sáng, máu trên mặt như bị tầng hầm quỷ quái hút mất, Lạc Văn Chu túm cổ tay hắn, nắm cằm hắn vặn mặt hướng về mình, sa sầm mặt: "Tôi chưa nói cậu không được chạy lung tung?"

Phí Độ ngớ người nhìn anh chòng chọc một lát, bỗng nhiên kéo cổ áo Lạc Văn Chu, đè anh trên sofa mà cúi đầu hôn.

Lạc Văn Chu không biết đãi ngộ tốt bất thình lình này từ đâu mà đến, thoáng sửng sốt, anh vội vàng ôm lấy Phí Độ, cảm nhận được sự nôn nóng khó có thể nói ra miệng của đối phương, cơ hồ muốn khảm anh vào sofa. Lạc Văn Chu một tay nắm gáy Phí Độ, vuốt ve nhè nhẹ, đồng thời khó khăn nghiêng đầu đi: "Thở… thở không nổi, bảo bối à."

Động tác của Phí Độ nhẹ hơn, sau đó hắn khẽ hôn vành tai anh một cái, Lạc Văn Chu lập tức hít một hơi, cảm giác lưng mềm nhũn, giơ tay túm lại Phí Độ đang chuẩn bị rời khỏi: "Gặm suông thế à?"

Phí Độ: "Anh muốn cái gì?"

Lạc Văn Chu liếm môi chăm chú nhìn hắn.

"Lấy đi," Phí Độ hết sức hào phóng khoát tay, "Cả người lẫn tim, mua một tặng một, khỏi cần thối lại."

Lạc Văn Chu: "…"

Anh á khẩu giây lát, cẩn thận nghĩ lại câu này một chút, tai vậy mà hơi nóng lên.

Nước suối trong biệt thự đều đã hết hạn, hai người đành phải tìm ấm tự đun, Phí Độ không biết kiếm đâu ra bánh trà Phổ Nhĩ lâu năm, dùng dùi gõ một ít ra pha uống.

"Tôi vừa nhớ ra, lần đầu tiên tôi vô tình chui vào tầng hầm của Phí Thừa Vũ, giữa chừng lão đúng lúc trở về, tôi chui vào cái tủ nhỏ dưới giá sách, nhưng kỳ thực lúc ấy lão không vào, bởi vì tựa hồ mới đi tới cửa thì mẹ tôi trên lầu liền phát bệnh, gắt gỏng đập vỡ cái gì đó, Phí Thừa Vũ chửi một câu, vội vàng đi ra ngoài." Phí Độ rửa trà động tác thành thạo, lập tức pha nước thứ nhất, mùi trà đậm nhanh chóng bay ra, hắn túm lưới lọc lá trà lại, rót cho mình và Lạc Văn Chu mỗi người một ly, "Tôi thừa cơ chạy ra."

Lạc Văn Chu: "Mẹ cậu thì sao?"

Phí Độ trầm mặc một lúc, ngón tay xoay ly trà nóng hôi hổi: "Không biết, tôi trốn vào phòng, không dám nhìn – không phải anh đi đón cục trưởng Lục à, thế nào rồi?"

Vừa nhắc tới việc này, trong đầu Lạc Văn Chu liền có đủ chuyện khó nói hết trong một lời, anh ngửa đầu dựa ra đằng sau, hồi lâu mới uể oải nói về cái ngày lật nhào tam quan này: "Bây giờ còn chưa rõ, có việc Đào Nhiên sẽ gửi tin nhắn cho tôi, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất."

"Người Đọc Diễn Cảm…" Phí Độ hơi suy tư lắc lắc ly trà, "Nói vậy, khi nãy tới tìm tôi nên là người của họ."

Lạc Văn Chu suýt nữa bắn lên khỏi sofa: "Cái gì?"

Phí Độ suy nghĩ chuyện của mình, không chú ý tới sắc mặt Lạc Văn Chu, hơi lơ đãng nói: "Ban nãy ra ngoài gặp phải một tài xế taxi, hẳn là đặc biệt chờ tôi ở đó… Á…"

Lạc Văn Chu túm cổ áo hắn, kiểm tra hết lượt từ đầu đến chân, thấy cả một sợi chỉ dư thừa cũng chưa bung ra, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời một ngọn lửa đốt từ gan bàn chân tới đỉnh đầu: "Tôi bảo cậu cẩn thận một chút, mẹ kiếp cậu coi lời tôi nói là gió thoảng qua tai! Phí Độ tôi nói cho cậu biết, nếu cậu… nếu cậu…"

Anh tức giận không nói được thành lời, quên luôn phải nói gì.

Phí Độ sửng sốt chớp chớp mắt, hai tay nắm bàn tay nổi đầy gân xanh của Lạc Văn Chu, đôi mắt hoa đào cong lên hết sức vô lại: "Sư huynh, em yêu anh."

Lạc Văn Chu: "…"

Lần nào cũng chiêu này, ngay cả trò cũng lười đổi!

Ngay sau đó, Phí Độ hơi nghiêm túc lại: "Người của tôi đã đi theo, có điều tay tài xế kia nói, tôi từng gặp 'thầy' của hắn."

"Trên đường tới tìm cậu tôi nhận được một tin tức," Lạc Văn Chu nói, "Cục trưởng Trương nói, kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai không phải do ông đặt tên, hiện tại tầm nhìn của tổ điều tra đã chuyển dời sang Đại học Công an Yến Thành, đặc biệt là…"

"Ông thầy hướng dẫn nóng tính của tôi?" Phí Độ hỏi.

"Cậu nhớ đơn tố cáo của Trần Chấn mà tôi từng nói không?" Lạc Văn Chu nói, "Có thể trình thẳng lên trên, chắc chắn phải có đường, thầy Phan từng làm cảnh sát hình sự, sau đó lại thành người có địa vị trong ngành, quan hệ khá rộng, dư sức làm được – ông ta còn biểu hiện sự hứng thú không bình thường đối với một số đầu đề Phạm Tư Viễn để lại, thậm chí viết vào giáo trình nội bộ…"

Lạc Văn Chu thoáng dừng lại, lắc đầu: "Người cậu từng gặp ấy, liệu có phải chính là ông ta không?"

"Không, hẳn là không phải," Phí Độ thoáng suy nghĩ, ngay sau đó hắn tựa hồ đã quyết tâm điều gì, ngẩng đầu lên, "Lão Lạc, khả năng là tôi cần anh giúp tôi một chút."

153. Quyển 5 - Chương 24: Edmond Dantès 24

Xung quanh Yến Thành cũng có thôn trấn nhỏ bị thành phố lớn hút khô tủy xương và sức lao động, hai mươi năm như một ngày ì ạch chẳng chịu phát triển. Tiêu Hải Dương tự mình lái xe đến đây, do mắt kém cứ gặp hố là lọt, xóc nảy khiến mặt không còn chút máu, xuống xe còn bị trượt vụn băng trên mặt đất ngã lăn quay, tập tễnh bị một con chó vàng to rất láo toét theo đuôi suốt nửa thôn, rốt cuộc gặp được viên cảnh sát nhân dân bản địa trước đó đã liên lạc.

Viên cảnh sát nhân dân đuổi con chó vàng bắt chước dáng đi của người què: "Chuyện năm ấy tôi vẫn còn nhớ, Lão Tôn có hai con trai, nhà ông em đẻ con hĩm, chỉ nhà ông anh có một thằng đích tôn bảo bối, độc đinh, chiều chuộng như vua. Năm ấy, thằng ranh láo toét kia vì chuyện sửa nhà, khả năng là không muốn trả tiền cho chú mình, cảm thấy mình là đích tôn, đồ của cả nhà đều nên là của mình, một đám thân thích ngày tết ngày nhất cũng cãi nhau om sòm, chưa đến hai hôm đứa con gái nhà ông chú liền rơi xuống hố băng chết đuối, mới ba tuổi, vớt lên đã biến dạng."

Viên cảnh sát dẫn Tiêu Hải Dương tới một đồn công an nhỏ. Bộ phận quản lý hộ tịch không có văn phòng riêng, chỉ ngăn ra một phòng nhỏ ngay bên cạnh, treo tấm bảng, một nữ cảnh sát trực bên trong, một ông cụ ngồi đối diện, không biết là đến chứng giấy tờ gì.

Viên cảnh sát nhân dân chào một câu rồi đi thẳng vào, lấy hồ sơ đã chuẩn bị sẵn, chỉ một tấm ảnh trong đó nói: "Đây chính là cha bé gái chết vì tai nạn, con thứ nhà họ Tôn, tên Tôn Kiện."

Tiêu Hải Dương chẳng màng quan tâm nước mũi chảy ra, hít mạnh một hơi, nhìn kỹ, đoạn lấy ra ảnh bảo vệ giả "Vương Kiện" ở Long Vận Thành: "Anh xem giúp tôi, đây có phải là cùng một người không?"

Bảo vệ giả "Vương Kiện" sợ rằng già đi không chỉ mười mấy tuổi, dáng vẻ hom hem, xương má thay đổi hình dạng, thịt trên mặt thiếu chống đỡ cùng chùng xuống, mũi thì cao không tự nhiên lắm, xương sụn gồ lên cơ hồ đâm qua da, khiến hốc mắt càng hõm sâu, trông hơi nham hiểm.

Tiêu Hải Dương đã đi hỏi ý kiến chuyên gia, khuôn mặt bảo vệ giả "Vương Kiện" này ắt từng sửa.

Một bên là bảo vệ trung niên âm trầm, rõ ràng không dễ chọc, một bên là người cha nhã nhặn trẻ tuổi, thoạt nhìn tuyệt đối không có ai liên hệ họ với nhau.

Viên cảnh sát nhân dân căng mắt nhìn một lúc lâu: "Hơi giống, đặc biệt là nốt ruồi trên cằm… Ôi, nhưng mà thay đổi quá nhiều, tôi không dám nói chắc."

Tiêu Hải Dương: "Các anh có lưu lại ADN và dấu vân tay không?"

"Chà, cái này thì thực sự không có," Viên cảnh sát nhân dân lắc đầu, "Lâu quá rồi, khi đó cũng không chú trọng nhiều. Tuy rằng cha mẹ bé khăng khăng là do thằng cháu làm, nhưng không ai nhìn thấy, không có bằng chứng, bản thân nó lại thà chết không thừa nhận, chúng tôi cũng chẳng có cách gì – em bé nhỏ tí như vậy, đi còn chẳng xong, theo lý thuyết sẽ không tự mình chạy ra giữa trời băng đất tuyết, cái chết quả thật rất kỳ lạ, nhưng cũng không thể nói ai thì là người đó, điều tra mãi cuối cùng đành phải bỏ dở… A, đúng rồi, lúc ấy lấy lời khai xong ông ta có ký một chữ, hẳn còn lưu trữ, anh có cần không?"

Người này vốn tên "Tôn Kiện", bảo vệ giả mạo tên "Vương Kiện", có một chữ giống nhau, bảo vệ khi trực ở Long Vận Thành phải ký tên mỗi ngày, tinh thần Tiêu Hải Dương lập tức phấn chấn: "Được, cho tôi xem thử!"

Viên cảnh sát nhân dân nhanh chóng tìm giấy tờ ký tên năm đó cho cậu, Tiêu Hải Dương phán đoán bằng mắt thường, hai chữ ký này hẳn là từ cùng một ngòi bút của một người: "Tôi cần tìm chuyên gia giám định bút tích đưa ra ý kiến chuyên nghiệp, cảm ơn anh."

Viên cảnh sát nhân dân hết sức nhiệt tình tiễn cậu ra cửa: "Việc nên làm mà, có vấn đề gì anh cứ tới hỏi bất cứ lúc nào."

Lúc này, ông lão đang chứng giấy tờ bỗng nhiên quay đầu lại, mở to đôi mắt mờ đục nhìn Tiêu Hải Dương: "Năm đó thằng khốn nạn nhà họ Tôn ném con bé mới ba tuổi xuống hố băng chết đuối, các người cũng không quản, còn thả nó, sau đó thì thế nào? Thằng ranh ấy cũng tự ngã xuống sông băng chết đuối, báo ứng, ha!"

Viên cảnh sát nhân dân rầu rĩ đi tuyên truyền giáo dục pháp chế cho ông lão, Tiêu Hải Dương lại ngẩn người, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, đúng lúc này điện thoại đổ chuông, cậu định thần lại, vội vàng đi ra khỏi đồn.

Lang Kiều ở đầu dây bên kia nhanh chóng nói: "Chú thế nào rồi? Bên phía tôi đã tìm được manh mối về nhân viên phục vụ giả làm lễ tân, người này tên thật phải là 'Vương Nhược Băng', có một chị gái. Mười mấy năm trước có vụ án giáo viên lớp bổ túc quấy rối tình dục học sinh nữ, lúc ấy chuyện này rất ầm ĩ, nhưng nạn nhân đều không muốn đứng ra, không đủ bằng chứng, chỉ có thể thả người, chị gái Vương Nhược Băng là một trong số các nạn nhân, vì việc này mà tự tử."

"Tôi đã tìm được bảo vệ giả," Tiêu Hải Dương trầy trật giơ cánh tay lạnh cóng lên mở túi hồ sơ, "Tên thật có thể là 'Tôn Kiện', con gái ông ta lúc ba tuổi bị người ta đẩy xuống hố băng, địa điểm xảy ra vụ án tương đối xa xôi, nhưng năm đó là khu trực thuộc Yến Thành, từng được Cục công an đưa vào hồ sơ… Triệu Ngọc Long giả không cần tìm nữa, là chồng của một trong các nạn nhân của vụ án chưa kết, lúc nhận xác đã

ký tên, hẳn hắn ta cũng từng sửa mặt, tôi tìm chuyên gia xem rồi, trừ xương cằm, mũi và trán ra, các đặc trưng khác của khuôn mặt cơ bản khớp hết."

"Nhân viên chuyển phát giả và tuần tra viên giả đều chỉ có tấm ảnh nhỏ trên giấy tờ giả, đặc biệt tuần tra viên giả, chứng minh thư giả còn là sếp dùng di động chụp ban đêm, khá khó để nhận diện," Lang Kiều nói, "Nhưng tôi đã xem mấy vụ án chưa kết còn lại, phát hiện có mấy họ hàng gần của nạn nhân dường như phù hợp… Này, Bốn Mắt, phải chăng bây giờ chúng ta cơ bản đã có thể xác định, đám người vẫn xe chỉ luồn kim, làm gậy chọc cứt trong đây, chính là nạn nhân của các vụ án chưa kết lúc ấy kế hoạch Tập Tranh tập hợp?"

Trong đầu Tiêu Hải Dương còn đang nhớ lại "báo ứng" nghiến răng nghiến lợi của ông cụ ban nãy, cậu lơ đãng đáp một tiếng.

Lang Kiều hỏi: "Họ muốn làm gì, thay trời hành đạo?"

Tiêu Hải Dương trầm mặc một lúc: "Cô chờ một chút, để tôi liên lạc với đội trưởng Lạc."

Song không liên lạc được với Lạc Văn Chu, điện thoại của anh đang tắt chuông nằm trong túi áo khoác.

Lạc Văn Chu khoanh tay đứng kế bên nhìn Phí Độ viết viết vẽ vẽ trên giấy, chần chừ nói: "Nghe nói chuyện gọi dậy ký ức phải tìm chuyên gia thôi miên, tôi cảm thấy về mặt này e rằng tôi không có tác dụng gì, dù sao nhìn thấy thanh niên đẹp trai sôi nổi ấm áp như tôi càng dễ làm người ta quý trọng hiện tại nhìn về tương lai hơn."

"Tôi không cần người thôi miên, cũng không cần gọi dậy ký ức, tôi cần suy luận ra một chân tướng." Phí Độ không ngẩng đầu lên, nói, "Đôi khi đại não sẽ tự động chế tạo một số ký ức giả dối, nhưng ký ức bịa ra sẽ mơ hồ chi tiết, toan tính xáo trộn logic cố hữu của sự kiện, tôi cần anh đưa ra câu hỏi từ góc độ của người bàng quan, giúp tôi tìm được thứ bị ký ức che giấu."

Lạc Văn Chu nhíu mày: "Cậu tin lời tay tài xế kia nói?"

"Họ tự xưng là 'Người Đọc Diễn Cảm'," Phí Độ ném cây bút trên đầu ngón tay lên bàn, dừng một chút, "Nói thật, sư huynh, anh không cảm thấy Người Đọc Diễn Cảm này rất giống tôi à?"

Lạc Văn Chu sắc mặt lạnh tanh, gượng gạo nói: "Hoàn toàn không cảm thấy."

Phí Độ nở nụ cười, không để tâm, tiếp tục nói: "Tôi vẫn cho rằng tôi tập hợp nạn nhân, lợi dụng nhược thế trên vật chất hoặc tình cảm của người ta để làm việc cho tôi là học theo 'chúng', nhưng hiện tại tôi cảm thấy, chuyện tôi làm ngược lại giống 'Người Đọc Diễn Cảm' hơn – nếu giữa hai việc, hai người thoạt nhìn tựa hồ có liên hệ gì, vậy rất có thể chúng có liên hệ nào đó thật."

Lạc Văn Chu nhíu mày.

"Tay tài xế kia nói, người cầm đầu Người Đọc Diễn Cảm, cũng chính là 'thầy' của họ, bây giờ không thể tới gặp tôi – có hai khả năng, thứ nhất, lo lắng người của tôi sẽ lập tức bán hắn cho cảnh sát; thứ hai, ý trên mặt chữ, chính là bản thân hắn 'không thể' tới gặp tôi, có khả năng là không được tự do, hoặc vì nguyên nhân sức khỏe. Khi tay tài xế thuật lại, hắn dùng 'rất đáng tiếc không thể tự mình đến đây', nên tôi nghiêng về khả năng sau."

Lạc Văn Chu thong thả đi hai bước: "Thầy Phan hiện tại bị liệt vào đối tượng điều tra trọng điểm, nhà cũng không thể về, ông ta là không được tự do, còn có cô… cô đang nằm viện, là do nguyên nhân sức khỏe, cậu hoài nghi ai trong hai người họ?"

"Hai người họ đều có một vấn đề."

Lạc Văn Chu: "Vấn đề gì?"

"Tiền." Phí Độ nói, "Tạo thân phận giả cũng thế, nuôi một đám thuộc hạ cũng vậy, nghe trộm, theo dõi, mua vũ khí phi pháp – mỗi một kế hoạch, mỗi một hành động, đều cần khoản tài chính khổng lồ, không hề rẻ hơn nuôi tội phạm truy nã. Hoặc là chính hắn có tiền, hoặc là có người giúp đỡ, chỉ một điều này đã có thể thu rất nhỏ phạm vi người hiềm nghi, nếu là trong phạm vi Yến Thành, một đôi tay có thể đếm hết, trong số đó có tôi."

"Phí Độ, có việc gì cứ nói thẳng đi," Lạc Văn Chu quay đầu lại, hiếm khi nghiêm túc nhìn hắn, "Tôi không thích cậu dùng giọng điệu này."

Bình thường anh hùng hùng hổ hổ, bản thân cũng chưa hẳn để bụng, mà khi nổi giận thật, thần sắc ngược lại càng bình tĩnh lạnh lùng.

Phí Độ không đáp lại, hơi tránh né ánh mắt anh, tiếp tục: "… Phí Thừa Vũ cũng tính là một, nếu lão chưa nằm xuống."

Lạc Văn Chu dùng ánh mắt không vui vẻ lắm cúi đầu nhìn chòng chọc thái dương hắn một lát: "Nghi thần nghi quỷ mà nghĩ, nếu có thể mua hộ lý, ngụy trang thành người thực vật, không phải là không khả thi."

Phí Độ thoáng cười: "Khi Phí Thừa Vũ cấp cứu ở bệnh viện, tôi phái người theo dõi bác sĩ chữa chính sát sao hai mươi bốn giờ, hộ lý mỗi tuần đổi một người, tất cả lý lịch sơ lược của mỗi người bắt đầu từ khi sinh ra đều có ở chỗ tôi, mãi đến khi bệnh viện cho tôi biết, não lão đã bị tổn thương không thể cứu chữa, tôi lấy cớ tìm kiếm phương án trị liệu mới, chuyển viện vài lần, xác định nhận được kết quả chẩn đoán tương đồng, mới chuyển lão qua viện an dưỡng. Dù thế, tôi vẫn cho người theo dõi hơn một năm, tận đến khi cơ bản đã nắm giữ tập đoàn của lão."

Lạc Văn Chu: "… Sao cậu không lấy chăn bịt chết ông ta luôn cho xong?"

"Từng cân nhắc, có điều sau đó tôi lại nghĩ, làm lão chết ngộp chẳng có tác dụng gì khác ngoài để lộ bản thân sớm," Phí Độ nói, "Tôi muốn lôi ra cái bóng sau lưng lão, để lại một hơi cho lão, vừa khéo cũng khiến đối phương như bị hóc xương trong cổ."

Lạc Văn Chu ngồi xuống đối diện hắn.

"Lần đầu tiên tôi xông vào tầng hầm, may mắn không bị phát hiện," Phí Độ nói đơn giản, "Nửa năm sau tôi lại lẻn vào lần nữa, nhưng lần này không may lắm, bị bắt tại trận, sau đó Phí Thừa Vũ dọn sạch tầng hầm… đại khái là quá trình như vậy. Nhưng lúc ấy tôi vào bằng cách nào, sau khi bị bắt lại xảy ra chuyện gì, ấn tượng vẫn rất mơ hồ."

Lạc Văn Chu nghĩ ngợi một thoáng rồi nói: "Bắt đầu từ cậu vào bằng cách nào đi – lúc ấy trong tay cậu có mấy mật khẩu chuẩn bị thử?"

Phí Độ: "Có ba đáp án khả năng lớn nhất được chọn."

"Mật khẩu tầng hầm nhà cậu nhập sai một lần sẽ báo động, nói cách khác, xác suất thành công thấp hơn ba mươi phần trăm," Lạc Văn Chu nói, "Nếu là tôi, có thể tôi sẽ thử, cùng lắm thì bị ba tôi đánh một trận – nhưng theo những gì tôi biết về cậu, cậu hẳn nhiên sẽ cẩn thận hơn."

Cho dù Phí Độ trời sinh không phải người cẩn thận, hoàn cảnh lớn lên cũng định trước là hắn sẽ cẩn thận chặt chẽ hơn người ta, bởi rằng bị Phí Thừa Vũ bắt được, không phải là vấn đề đánh một trận, ngồi chồm hổm ngoài cửa viết bản kiểm điểm mà thôi.

Phí Độ thong thả gật đầu.

"Trừ khi có người gợi ý cho cậu, người này không giống Phí Thừa Vũ lắm, không thể là cô giúp việc thay liên tục như đèn kéo quân nhà cậu, những người ngoài khác… tôi cảm thấy khả năng cậu cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, dùng phép loại trừ, cộng thêm thực sự đã có người cho cậu gợi ý, vậy đó chỉ có thể là mẹ cậu," Lạc Văn Chu nói, "Khớp với chuyện hôm ấy cậu mơ thấy."

Phí Độ: "Ừm."

"Vấn đề thứ hai, cậu vừa nói, khi cậu vào tầng hầm lần đầu tiên, cậu cảm thấy mẹ đang nhìn mình, sau đó còn yểm hộ cậu chạy ra. Thế lần thứ hai, bà ấy đã gợi ý mật khẩu, càng nên biết cậu đã lén chui xuống hầm, tại sao lần này bà không kịp yểm hộ cậu?"

Phí Độ chống hai khuỷu tay trên đầu gối, đầu ngón tay chống cằm, không tự chủ được nhíu mày – chỗ này ký ức của hắn càng mơ hồ hơn, thật sự không nhớ nổi.

"Được rồi," Lạc Văn Chu đợi chốc lát, "Trước khi bị Phí Thừa Vũ phát hiện, cậu đang làm gì? Thứ cuối cùng cậu nhìn thấy là gì?"

"… Máy tính?" Phí Độ cân nhắc rất lâu, "Hẳn là thế, mật khẩu máy tính giống tầng hầm."

Lạc Văn Chu: "Cậu đang xem máy tính của ông ta thì Phí Thừa Vũ đột nhiên đi vào à?"

Phí Độ nhíu mày sâu hơn, một lúc lâu mới tiếc chữ như vàng nói: "… Hẳn không phải."

Hẳn không phải – cảnh tượng này chỉ nghe miêu tả đã khiến hắn sởn gai ốc, nếu thật là thế, Phí Độ cảm thấy về sau khi mình bật mấy thứ như máy tính laptop, nhất định đều sẽ có phản ứng.

"Chắc chắn không phải," Phí Độ nghĩ một chút theo mạch này, "Tôi cảm thấy có thể trước đó tôi đã nghe thấy cái gì mà trốn vào đâu rồi."

Lạc Văn Chu xét cho cùng không phải chuyên gia, không biết lúc này nên nói gì, đành phải im lặng chờ Phí Độ từ từ suy nghĩ. Anh đột nhiên cảm thấy Phí Độ khi nhớ về Phí Thừa Vũ không giống bé trai sợ cha, thậm chí không giống đang nhớ về một kẻ cặn bã bạo lực gia đình, hắn như đang nhớ lại một con quái vật – loại quái vật đáng sợ nghiến răng hút máu trong cơn ác mộng.

Tại sao?

Phí Thừa Vũ thật sự chưa bao giờ làm gì "người thừa kế" này ư?

Lạc Văn Chu bỗng nhiên nắm chặt ly trà, đáy ly đập xuống bàn, phát ra vài tiếng vang nhỏ.

Lúc này, Phí Độ chợt nhìn thẳng ly trà của anh: "Đồ sứ… tôi nghe thấy tiếng ly tách bằng sứ va chạm, Phí Thừa Vũ nói một câu…"

Phí Thừa Vũ nói gì?

Huyệt thái dương Phí Độ như có một cây gai đâm không dứt, càng lúc càng đập nhanh, chừng như sắp nổ tung.

"'Không cần'." Phí Độ thấp giọng nói như ngủ mê, "Lão nói… 'Chúng tôi không cần'."

"Ông ta nói 'Chúng tôi không cần'," Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới, "Nói cách khác ông ta dẫn theo khách về, mẹ cậu bưng trà cho họ? Khách là ai?"

Trong đầu Phí Độ thấp thoáng xuất hiện một cái bóng mơ hồ, nhưng người ấy là ai thì hắn lại chẳng nhớ nổi, giống với điểm kiến thức tưởng đúng mà sai gặp trong kỳ thi – rõ ràng từng thấy, rõ ràng mỗi chữ mỗi câu xung quanh đều nhớ rõ, thế nhưng điểm chính giữa lại không nghĩ ra.

Hắn không khỏi hơi tức ngực, ho sù sụ như không thở nổi.

Lại là phản ứng này, đồng tử Lạc Văn Chu co lại, anh trầm giọng hỏi: "Phí Thừa Vũ đã làm gì cậu?"

Phí Độ chỉ xua tay không trả lời.

Lạc Văn Chu nắm chặt vai hắn: "Phí Độ, cậu là chuyên gia, cậu hãy nói cho tôi biết 'chướng ngại căng thẳng sau sang chấn' là khái niệm gì, sẽ có triệu chứng gì?"

Phí Độ khó khăn thở mạnh ra một hơi: "Tôi không có…"

"Không có cái gì?"

"Sang chấn," Phí Độ nhận thấy tiếng mình khàn khàn, hắn hắng giọng thật mạnh rồi nói tiếp, "Phí Thừa Vũ thật sự chưa từng đánh đập tôi, cũng không tạo thành tổn thương trên thân thể, nếu không sau đó tôi không phải đi bệnh viện à? Nếu thật sự từng lớn chuyện như vậy, không thể nào ngay cả việc này mà tôi cũng không nhớ được."

Lạc Văn Chu nhất thời hơi kinh ngạc nhìn Phí Độ: "Khi nào 'sang chấn' là chỉ riêng sang chấn trên thân thể, trò Phí Độ à, trò hãy khai thật đi, cuộc thi cuối kỳ đủ đậu chứ – không sao, thi lại anh không chê cười đâu."

"Tôi không tồn tại vấn đề sang chấn tinh thần," Phí Độ hơi dựa ra sau, khẽ nhướng mày, "Anh nên nhận thấy được, khả năng thấu cảm của tôi rất kém, sự cảm thông hầu như không có, thiếu hụt cảm giác xấu hổ, sợ hãi cũng trì trệ hơn người ta, hoạt động phản ứng của thần kinh tự chủ liên quan đến lo âu rất yếu –

nếu thêm tính công kích cao, thì cơ bản không khác gì Phí Thừa Vũ, tôi không muốn giống lão lắm, nên về sau mượn giật điện để uốn nắn lại."

Lạc Văn Chu cảm thấy mình rốt cuộc đã chạm đến vấn đề cốt yếu của hắn, nhất thời hơi há hốc miệng nhìn gã thanh niên mặt mũi thanh tú đối diện. Trước đây anh vẫn cảm thấy "đánh giá tồi tệ" thỉnh thoảng của Phí Độ đối với bản thân là giận dỗi, là kiếm chuyện, thậm chí là một cách tự tìm khó chịu khi tâm trạng không tốt. Nhưng anh không ngờ, thì ra với Phí Độ, những lời hắn từng nói không hề là "đánh giá tồi tệ", mà là cách nói khách quan giống như trình bày "họ tên giới tính tuổi tác dân tộc" của mình vậy.

"… Không," Lạc Văn Chu hơi ngắc ngứ nói, "Tôi không cảm thấy."

Phí Độ chạm phải ánh mắt anh, đột nhiên không biết vì sao, hắn hối hận khi để Lạc Văn Chu giúp hắn nhớ lại chuyện này, liền đứng bật dậy, "Thật sự không nhớ ra thì thôi, để tôi đi hỏi xem họ có đuổi theo được tay tài xế kia không, Người Đọc Diễn Cảm đã trồi lên mặt nước, rồi sẽ có dấu vết để lần theo, thông qua phương thức khác cũng là một…"

Lạc Văn Chu kéo hắn lại, cùng lúc đó, điện thoại di động của Phí Độ đổ chuông.

Phí Độ: "Chờ…"

Lạc Văn Chu kéo hắn lảo đảo, ôm ghì lấy hông hắn từ đằng sau, đè lại bàn tay chuẩn bị nghe điện thoại: "Cậu nói khi cậu xông vào tầng hầm của Phí Thừa Vũ lần đầu tiên, là mẹ cậu thu hút sự chú ý của ông ta, sau đó cậu thừa cơ chạy ra, tại sao cậu không dám nhìn xem ông ta đối xử với bà như thế nào?"

Các ngón tay Phí Độ không tự chủ được run rẩy.

Lạc Văn Chu giơ tay ấn ngực hắn: "Không cứu mẹ mình, trong lòng cậu hổ thẹn chứ? Khó chịu chứ? Cậu vẫn còn khó chịu đến tận bây giờ, đúng không? Vậy nên cậu chưa bao giờ nhớ lại, cơ hồ cho rằng mình đã quên rồi. Phí Độ, cậu thực sự quên rồi ư?"

Phí Độ vô thức giãy giụa: "Tôi không có…"

"Không phải cậu bảo khi Phí Thừa Vũ ngược đãi bà từng cho cậu ở bên xem à?" Lạc Văn Chu ghé vào tai hắn nói khẽ, "Cậu đóng cửa lại cũng biết bà sẽ gặp phải những gì, đúng không? Hãy nói cho tôi biết…"

Tiếng ca từ chuông điện thoại của Phí Độ phảng phất lạc điệu, như tiếng ca nghe thấy buổi cuối tuần ấy khi hắn từ trường trở về nhà, nhìn thấy thi thể đã lạnh của bà, trong nháy mắt, hắn nhớ tới một cảnh mơ dường như đã lặp lại rất nhiều lần: người phụ nữ với khuôn mặt ngạt thở, sắc mặt xanh xám nằm bò dưới đất, chất vấn hắn: "Tại sao con không cứu mẹ?"

Hắn vô thức giãy giụa dữ dội, xô đổ bộ ấm chén trà trên bàn, chén trà nhỏ bằng sứ rơi xuống sàn nhà rắn chắc, hòa với nước nóng vỡ nát đầy đất, tiếng vỡ vụn ấy trùng lên ký ức-

Hắn bị tóm từ cái tủ nhỏ dưới giá sách ra, sau đó nghe thấy tiếng thét của phụ nữ, đồ sứ đắt tiền vỡ vụn đầy dưới đất, Phí Thừa Vũ túm tóc bà lôi thẳng qua mảnh vỡ ngổn ngang, bên cạnh có một người hờ hững xem trò hề này.

Hắn vô thức coi vị khách cao to ấy thành lá chắn, trốn ra đằng sau, người ấy cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cười với hắn, thậm chí dịu dàng vuốt tóc hắn, nói: "Con trai chỉ biết trốn là không được đâu."

Phí Thừa Vũ tựa hồ đã chú ý tới hắn, đôi mắt ứ máu nhìn qua, Phí Độ cảm thấy tim đập như gián đoạn một nhịp.

Cảm giác ngạt thở quen thuộc kéo đến, Phí Thừa Vũ đeo cái vòng kim loại kia lên cổ hắn.

Song lần này, đầu còn lại không phải chó mèo con bình thường dùng để "huấn luyện", mà là…

154. Quyển 5 - Chương 25: Edmond Dantès 25

Sau mịt mùng sương mù lừa mình dối người, khuôn mặt ngạt thở kia rốt cuộc không còn gì che chắn, lộ ra chân tướng phủ bụi.

Phí Thừa Vũ gắn đầu còn lại của vòng kim loại trên cái cổ gầy guộc của vợ, ngồi xổm xuống, cực kỳ dịu dàng hỏi hắn: "Bảo bối à, là ai cho con mật khẩu?"

Sắc mặt thằng bé trắng bệch như búp bê gốm quỷ quái, nó dường như đã mất đi khả năng nói.

Hắn từng yếu đuối và bất lực như vậy, tứ chi chỉ để trưng, không nắm được vận mệnh của mình, cũng chẳng thoát được lao tù của người khác.

"Con đã nghe thấy gì?" Bàn tay có mùi tanh của Phí Thừa Vũ xuyên qua tóc cậu bé, "Trẻ ngoan không nên nghe lén người lớn nói chuyện, ta biết con không cố ý – con không cố ý đúng không?"

Phí Độ nhớ thằng bé ngu xuẩn kia vô thức lắc đầu.

Tại sao phải lắc đầu? Phí Độ nghĩ, nếu con người có thể quay ngược thời gian, có thể mặt đối mặt với mình của quá khứ, thế chuyện thứ nhất hắn muốn làm chính là đi vặt đầu thằng bé đó.

Trong tất thảy tình cảm tiêu cực lắng sâu trên thế giới, căm hận bản thân yếu đuối vô năng vĩnh viễn là dữ dội nhất, khắc sâu vào xương nhất, đến mức mọi người thường không cách nào chấp nhận, bởi vậy họ luôn vòng vo quay sang oán trách những người và việc khác.

Phí Thừa Vũ nhìn thấy cái lắc đầu rất nhẹ này của hắn thì cười, chỉ người phụ nữ lăn dính đầy mảnh thủy tinh dưới đất nói: "Con trẻ không phải cố ý phạm lỗi, nếu phạm lỗi, nhất định là do người lớn xấu xa dẫn dụ, vậy chúng ta trừng phạt bà ta có được không?"

Phí Độ vốn không dám nhìn vào mắt bà, nhưng hắn vẫn bị ép nhìn thấy, ánh mắt bà ảm đạm, tê lặng như thường ngày, hệt như một xác chết u ám, người ngày đó bước chân nhanh nhẹn hôn hắn tựa hồ chỉ là ảo giác do hắn tưởng tượng ra.

Phí Thừa Vũ vẫy tay gọi hắn, nhưng Phí Độ không ngừng lui lại, khiến ông ta mất kiên nhẫn, trực tiếp đóng vòng kim loại trên cổ cậu bé – hai cái vòng đeo trên hai cái cổ, một đầu siết chặt thì một đầu mới có thể hơi nới lỏng, mà quyền khống chế thì nằm ngay trên đôi tay nhợt nhạt bất lực của Tiểu Phí Độ.

Hắn chỉ cần siết chặt tay là có thể giải thoát khỏi cảm giác ngạt thở khó lòng chịu nổi, mà động tác này, qua vô số lần tăng cường và huấn luyện lặp lại, cơ hồ đã thành phản xạ.

Tại sao hắn lại quên mất mình tiến vào tầng hầm như thế nào?

Tại sao hắn phải làm mờ đi tất cả ký ức liên quan đến mẹ hắn?

Tại sao người phụ nữ trong giấc mơ của hắn luôn tràn ngập oán hận?

Tại sao khuôn mặt ngạt thở ấy có thể ghép vào bất cứ ai, quấy rầy giấc ngủ của hắn bất cứ khi nào?

"Phí Độ, Phí Độ!"

Cơ thể Phí Độ run lên bần bật, bị Lạc Văn Chu lắc mạnh, Phí Độ bỗng chốc hoàn hồn, ngay sau đó giống như có người bóp cổ hắn, hắn sặc sụa không thở nổi.

Lạc Văn Chu không ngờ mình hỏi hai câu lại gây ra phản ứng mạnh như vậy, lập tức hoảng hồn. Nghe âm thanh xé tim xé phổi này, Lạc Văn Chu hoài nghi hắn sắp ho văng cả phổi ra, không nhịn được sờ cổ hắn, ai ngờ mới giơ tay chạm nhẹ Phí Độ liền giật mình đẩy mạnh anh ra, chân lảo đảo vài bước, chật vật quỳ giữa đống bàn trà ly trà rơi vãi tứ tung.

Có một chớp mắt, Lạc Văn Chu cảm thấy trong đôi mắt hơi nhạt màu của hắn lóe lên bóng tối dữ dội, như yêu quái bị phong ấn rất nhiều năm thấy máu xông ra vậy.

Lạc Văn Chu nín thở, cẩn thận ngồi xổm xuống theo, kinh hồn táng đảm giơ một tay huơ huơ trước mắt Phí Độ: "Bảo bối, là tôi đây."

Lông mi ở đuôi mắt Phí Độ hơi dài hơn chỗ khác, thoáng bị mồ hôi lạnh làm ướt, khiến khóe mắt đặc biệt đen và dài, như dùng mũi dao khắc thành. Ánh mắt ấy cũng tựa mũi dao khắc, chăm chú dừng một lát trên bàn tay Lạc Văn Chu tới gần, rồi hồn phách Phí Độ giống như mới quay về nguyên vị, hắn hơi cụp mắt xuống, mặc cho tay anh đặt trên đầu vai mình.

Lạc Văn Chu vuốt ve nhè nhẹ cánh tay hắn, cảm giác cánh tay giơ cũng lười giơ lên giờ căng cứng: "Nói một câu với tôi đi."

Phí Độ mở miệng, mùi máu tanh bốc lên cổ, không thể phát ra tiếng.

"Thế tôi…" Lạc Văn Chu hơi bối rối, ngay lập tức ánh mắt dừng trên đôi môi nhợt nhạt không thấy màu máu của Phí Độ, anh buột ra một câu, "Tôi hôn em một cái chắc là được chứ?"

Nói xong chính anh cũng cảm thấy câu này nghe thật không ra gì, song không tiện chữa lại, bèn tự chủ trương nắm cánh tay Phí Độ kéo hắn tới, dừng một chút ở khoảng cách cực gần đối phương, nhìn vào mắt hắn. Đồng tử kia dường như hơi to lên, ngay sau đó tựa hồ nhận ra anh, lại mau chóng vùng vẫy cố bình tĩnh lại.

Lạc Văn Chu thở dài, quanh quẩn một vòng trên trán, mũi và môi hắn.

Phí Độ nhắm mắt, hạ hô hấp dồn dập xuống cực thấp và cực chậm, hắn quen như vậy, vĩnh viễn kín đáo, vĩnh viễn kiềm chế, vĩnh viễn không hề quan tâm cảm nhận của bản thân, mà thông qua phản ứng của người khác để phán đoán mình nên như thế nào.

Thậm chí hắn thử cười với Lạc Văn Chu, khiến anh càng thêm kinh hồn táng đảm.

"Phí… khụ, Phí Thừa Vũ dẫn về một người, sau khi vào nhà đi thẳng xuống hầm, họ đến quá nhanh, mẹ tôi thử ngăn cản nhưng không thành công," Phí Độ nói giọng khàn khàn, "Tôi nghe thấy tiếng động, nghe thấy họ trò chuyện, lại mau chóng để mọi thứ về vị trí cũ, trốn vào cái tủ kia, cho rằng lần này cũng có thể trót lọt, nhưng tôi đã sơ sót một điểm."

"Điểm gì?"

"Tôi đã chạm vào máy tính của lão, Phí Thừa Vũ giơ tay sờ, phát hiện laptop còn nóng."

Lạc Văn Chu nghĩ bụng cứ như phim chiến tranh tình báo vậy, anh vuốt ve cổ tay Phí Độ, dịu giọng hỏi: "Cậu đã nhớ ra rồi?"

"Tôi chỉ mới mười tuổi, Phí Thừa Vũ không tin mật khẩu do tôi tự tìm ra, hôm ấy mẹ tôi lại thử ngăn cản lão một lần ở bên ngoài tầng hầm, nên Phí Thừa Vũ cho là bà xúi giục tôi đi lục lọi tầng hầm, bà không còn 'nghe lời'." Phí Độ ấn cổ mình, tựa hồ lại muốn ho, sau đó cố nén xuống, "Trước mặt người ngoài, thú cưng mình nuôi lại dám tạo phản, hôm ấy Phí Thừa Vũ rất tức giận, suýt nữa đã giết bà."

"Trước mặt người ngoài… và cậu?" Lạc Văn Chu hỏi khẽ, "Vì vậy cậu mới quên đoạn ký ức ấy?"

Phí Độ không muốn lừa dối anh, nhưng cũng không muốn nhắc đến với ai, bởi vậy không tiếp lời, gượng gạo đổi đề tài: "Người Phí Thừa Vũ dẫn về nhà rất cao – Phí Thừa Vũ cao hơn một mét tám, mà người đó còn cao hơn lão gần nửa cái đầu, tầm ba bốn mươi tuổi, đeo kính, khóe mắt có một nốt ruồi lệ, tôi chỉ gặp người này đúng một lần."

Trong lòng Lạc Văn Chu tắc nghẽn một ngàn vấn đề, nghe những lời này anh cũng chỉ đành để chúng qua bên xếp hàng trước: "Đeo kính, khóe mắt có một nốt ruồi, cậu xác định?"

Nói rồi anh vội vàng lấy di động ra, không kịp xem một đống cuộc gọi nhỡ, mở một tờ hồ sơ chụp bằng điện thoại, phóng to tấm hình thẻ mờ căm trên đó: "Là người này à?"

Phí Độ nhìn thấy trên lý lịch sơ lược bên cạnh tấm ảnh ghi rõ ràng ba chữ "Phạm Tư Viễn".

"Tôi chỉ tìm được trong hồ sơ tờ này có ảnh, bèn lén chụp lại," Lạc Văn Chu dừng một thoáng, "Khoan đã – không phải cậu đã thấy danh sách và tư liệu chi tiết của người tham gia kế hoạch Tập Tranh à? Ngay cả con gái Lão Dương học trường tiểu học nào cũng biết, mà cậu chưa thấy ảnh Phạm Tư Viễn?"

"Không," Phí Độ chầm chậm lắc đầu, trong lòng lại mau chóng đảo qua vô số suy nghĩ, "Không có – trong bản tư liệu ấy có thông tin chi tiết về anh trai cục trưởng Trương, đơn vị công tác của vợ chưa cưới của cục trưởng Lục, thậm chí địa chỉ của cha mẹ thầy Phan… Nhưng không có Phạm Tư Viễn, cái tên này tựa hồ chỉ được nhắc sơ qua ở phần giới thiệu người dẫn đầu kế hoạch Tập Tranh."

Nói cách khác, trong tài liệu năm đó nội gian cung cấp cho Phí Thừa Vũ, chỉ có phần về Phạm Tư Viễn là hết thảy giản lược!

"Cậu nói đó là mùa đông," Lạc Văn Chu gặng hỏi, "Cậu chắc chắn là mùa này chứ?"

"Chắc chắn, lúc đó tôi đang nghỉ đông." Phí Độ ngẩng đầu lên, "Phạm Tư Viễn 'nhảy xuống biển' khi nào?"

"Trước Tết dương lịch," Lạc Văn Chu ngồi luôn xuống sàn, "Nói cách khác, năm ấy Phạm Tư Viễn thật sự chưa chết, còn có liên hệ với Phí Thừa Vũ!"

Tổ chức kia tập hợp vô số tội phạm truy nã đang lẩn trốn cùng hung cực ác như Lư Quốc Thịnh, mà Phạm Tư Viễn khi ấy cũng là nghi phạm bị truy nã đang lẩn trốn!

"Lúc ấy họ nói gì dưới tầng hầm?"

Phí Độ nhắm mắt lại.

"Muốn hoàn toàn nắm giữ họ cũng không khó," Người đàn ông đeo kính thong thả nói, "Anh biết ngao ưng chứ? Nếu muốn thuần phục nó, phải làm yếu nó trước, không được đau lòng, đói một bữa thích hợp là cần thiết."

Phí Thừa Vũ hỏi: "Đói một bữa?"

"Anh cho nó ăn no quá rồi, chủ tịch Phí, dần dà nó sẽ lòng tham không đáy, công cụ không nghe lời thì phải mài, nào có đạo lý người mài dao sợ mài gãy dao?" Tiếng cười của người đàn ông ấy nghe lạnh lẽo, "Anh biết trên tay tôi có một số người, nhưng không nhiều, nếu anh muốn tôi giúp anh làm việc này, anh phải cho tôi nhiều nguồn lực hơn mới được."

Phí Thừa Vũ bật cười: "Người của anh… Nói như thế nào nhỉ? Những người anh đã 'cứu vớt' khi hành hiệp trượng nghĩa?"

"Chủ tịch Phí đừng mỉa mai tôi," Người kia bật cười, "Nhưng không sai, họ hữu dụng, mà còn nghe lời. Thù hận và vết thương đều là tài nguyên rất tốt, có thể khiến người ta tri ân báo đáp, chỉ xem anh lợi dụng nó như thế nào."

"Hẳn là Phí Thừa Vũ phát hiện 'chúng' có người giúp đỡ khác, sinh lòng bất mãn, muốn hoàn toàn khống chế 'chúng'." Phí Độ thấp giọng nói, "Phạm Tư Viễn là 'cố vấn' của lão."

Bộ não Lạc Văn Chu hoạt động tốc độ cao: "Chúng tập hợp đám tội phạm truy nã không nơi nương nhờ đang lẩn trốn, trong đó bao gồm Phạm Tư Viễn một sát thủ liên hoàn kỹ lưỡng lại hiểu cảnh sát, nhưng kỳ thực Phạm Tư Viễn với Phí Thừa Vũ đã có liên hệ từ trước, ông ta làm việc cho Phí Thừa Vũ, lẻn vào đó, cài người khắp nơi…"

Phí Độ tiếp lời anh: "Thành lập liên minh báo thù 'Người Đọc Diễn Cảm' này, lợi dụng họ hại những người tài trợ khác ngoại trừ Phí Thừa Vũ, khiến tổ chức bị tổn thất nặng nề, cùng đường bí lối, sau chót để mình Phí Thừa Vũ khống chế."

Tất cả các ý tưởng của Phí Độ, thậm chí một số phương pháp của chính hắn, đều không phải tự dưng mà có, tự mình phát minh, mầm mống của những ý nghĩ đó đều nằm sâu trong ý thức.

Còn có tiền – thực hiện kế hoạch này cần khoản tài chính và tinh lực khổng lồ, thoáng cái đều đã có nguồn – chẳng qua nguồn này từ mười mấy năm trước chứ không phải hiện tại, kế hoạch này còn tốn thời gian hơn tưởng tượng, mà "Người Đọc Diễn Cảm" đã là thế lực thứ ba độc lập bên ngoài, trà trộn vào nội bộ tổ chức qua mười mấy năm chuẩn bị.

Tân Hải nơi chôn xác, Chu Thị, Ngụy Triển Hồng, Tổ Ong… những sào huyệt và nguồn tài chính này như năm đó Phí Thừa Vũ hi vọng, lần lượt bị đào ra chặt đứt, nếu không phải Phí Thừa Vũ đã không còn ý thức, thì lão sắp được thỏa mãn nguyện vọng rồi.

"Từ từ," Lạc Văn Chu khoát tay, "Đợi đã, không phải cậu nói, cậu xác định Phí Thừa Vũ ba năm trước đã biến thành người thực vật à? Một người thực vật là bàn tay đen sau màn?"

Phí Độ lẳng lặng nhìn anh.

Trong chớp mắt Lạc Văn Chu tựa hồ cảm giác được hắn muốn nói gì, anh đứng bật dậy.

Phí Độ nhấn từng chữ: "Phí Thừa Vũ đã biến thành người thực vật, nhưng tôi còn sống."

Lạc Văn Chu trở nên nóng nảy: "Câm miệng!"

"Ai cho anh biết Phí Thừa Vũ đã biến thành người thực vật?" Phí Độ không để ý tới anh, cũng không hề bận tâm vạt áo khoác ngấm ướt nước trà, "Là tôi."

Lạc Văn Chu: "Phí, Độ!"

"Tôi qua lại mật thiết với cảnh sát, tôi còn dùng mọi thủ đoạn gia nhập kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai, có thể thực thời theo dõi tiến triển của mỗi một vụ án, giúp các anh có được báo cáo kết án 'lý tưởng'." Phí Độ nói, "Tôi còn có người của mình, lối suy nghĩ giống hệt Phạm Tư Viễn – có thể Phí Thừa Vũ căn bản đang giả vờ, tôi là đồng lõa, hoặc là tôi trực tiếp giết cha, thành người thừa kế duy nhất của lão…"

Lạc Văn Chu lôi hắn từ dưới đất dậy: "Tôi đã nói tôi không thích…"

"Sư huynh," Phí Độ thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay anh, "Tôi chỉ đang nói khả năng hợp lý nhất hiện giờ, chứ đâu nói thật sự là tôi làm, lừa tài không lừa sắc là một phẩm hạnh cơ bản của phần tử xấu có tố chất, nếu tôi tiếp cận anh có mục đích, thì không thể phát triển với anh đến bước này."

Lạc Văn Chu: "…"

"Làm thế quá bỉ ổi, không phù hợp thẩm mỹ." Phí Độ kéo cổ áo mình ra khỏi tay Lạc Văn Chu, vuốt phẳng nếp nhăn trên vạt áo, đồng thời cầm điện thoại lên, cuộc gọi nhỡ biểu hiện là "viện an dưỡng Tân Hải", Phí Độ nhìn Lạc Văn Chu một cái, bật loa ngoài gọi lại ngay trước mặt anh.

Điện thoại vừa đổ chuông, bên kia liền vội vã bắt máy: "Chủ tịch Phí! Chủ tịch Phí tôi gọi ba cuộc điện thoại mà anh đều không nghe, làm tôi sốt ruột muốn chết – ba anh mất tích rồi!"

Phí Độ điềm tĩnh hỏi: "Mất tích nghĩa là sao?"

"Không, không biết, băng theo dõi bị cắt mất, đêm qua lúc kiểm tra phòng còn bình thường, mà mới sáng sớm đã mất tăm!"

Phí Độ cúp điện thoại: "Xem ra kịch bản họ chọn tương đối ôn hòa, không để tôi 'giết cha'."

Trong bệnh viện Đệ Nhị, không biết Lục Hữu Lương nhìn thấy ai mà đột nhiên đứng dậy, Đào Nhiên cử động bất tiện, nhất thời chưa quay lại được, chỉ có thể nghe thấy một tràng tiếng bước chân vội vã đến gần.

Lục Hữu Lương: "Các vị, đây là…"

"Cục trưởng Lục," Người vừa tới mở miệng nói, "Chúng tôi vừa được biết, đội hình sự đang truy lùng hai chiếc xe khả nghi, trên một chiếc xe có một người tên Dương Hân, bà Phó Giai Tuệ mẹ cô ta bị nghi ngờ tham gia nghe trộm phi pháp và tiết lộ bí mật, chúng tôi nhận định bà ta là nghi phạm trong vụ án mưu sát Doãn Bình."

Đào Nhiên cuối cùng dùng một tay miễn cưỡng cử động được quay xe lăn lại, nhìn thấy một loạt điều tra viên đến bệnh viện, Tiểu Vũ giống như đã làm sai chuyện gì, hốt hoảng theo sau họ.

"Đội phó Đào," Tiểu Vũ lí nhí nói, "Họ… các vị lãnh đạo này đột nhiên hỏi em, em em em không, không dám giấu giếm…"

Cùng lúc đó, Lang Kiều tạm thời không thể liên lạc được với Lạc Văn Chu mới về Cục công an liền nhìn thấy hai điều tra viên vừa vặn dẫn chủ nhiệm Tăng đi.

"Chủ nhiệm," Lang Kiều trợn trừng mắt, "Có chuyện gì vậy?"

Tăng Quảng Lăng lắc đầu với sắc mặt nặng nề.

"Hiệp trợ điều tra," Một điều tra viên rất đỗi ôn hòa gật đầu chào Lang Kiều, "Đồng chí này, phiền các vị cũng tạm thời viết tiến triển công việc trong tay thành báo cáo trình lên, cảm ơn phối hợp."

Lang Kiều: "Này…"

Một đồng nghiệp bên cạnh kéo cô lại, chờ nhóm người chủ nhiệm Tăng đi xa rồi, anh mới nhỏ giọng nói với Lang Kiều: "Em biết chúng ta có mấy camera có vấn đề chứ?"

Lang Kiều hoang mang nhìn anh ta.

"Vì việc này, cựu cục trưởng Trương đã lui về tuyến hai còn bị dẫn đi điều tra, nhưng bởi vì việc lắp đặt và sửa chữa chi phí tương đối thấp, theo quy định ký duyệt cuối cùng không cần đến chỗ lãnh đạo lớn, công tác hành chính lúc đó vừa vặn do chủ nhiệm Tăng quản, nghe nói bên phía nhà máy kia có chút vấn đề."

Phí Độ trong biệt thự vừa kết thúc cuộc gọi đến viện an dưỡng Tân Hải thì trợ lý Miêu lập tức gọi tới, cô hơi hoảng loạn: "Chủ tịch Phí… anh bây giờ có thể về công ty một chuyến không?"

Phí Độ không mấy bất ngờ hỏi: "Sao thế?"

"Có người tự xưng là cảnh sát, muốn điều tra một khoản đầu tư của công ty chúng ta trước kia…"

155. Quyển 5 - Chương 26: Edmond Dantès 26

"Tình hình hiện giờ là thế nào?" Lưng Lạc Văn Chu đột nhiên rịn mồ hôi lạnh, "Khoan đã – cậu đi đâu đó?"

"Thay quần áo." Phí Độ quay người đi lên tầng hai.

Lạc Văn Chu bị lượng thông tin trong ba chữ này đập tối sầm mắt, chưa kịp đuổi theo thì chiếc điện thoại tắt chuông ban nãy vẫn bị anh phớt lờ càng lóe sáng nhanh hơn.

"Văn Chu, là tôi đây," Gọi đến trước hết là Đào Nhiên, Đào Nhiên gấp gáp nói, "Cô vẫn chưa cấp cứu xong, nhưng người của tổ điều tra đã đến đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dương Hân thế nào rồi, bên phía ông có tin tức gì không?"

"Tôi…" Lạc Văn Chu vừa mở miệng thì di động liền nhắc nhở có một cuộc gọi khác, anh thấy biểu hiện "Lang Kiều", đành phải quay sang bảo Đào Nhiên, "Ông chờ một chút – Tiểu Kiều?"

"Cảm ơn trời đất anh nghe điện thoại rồi," Lang Kiều hơi run run, "Ban nãy Bốn Mắt mãi không liên lạc được với anh. Sếp, có mấy chuyện đặc biệt quan trọng – một loạt giấy tờ giả mạo ngụy tạo kia cơ bản đã có thể xác định, chính là người nhà nạn nhân của các vụ án chưa kết trong kế hoạch Tập Tranh năm đó. Còn, còn nữa, chủ nhiệm Tăng mới bị dẫn đi, nhà máy lắp đặt mấy camera bị nghi để lộ bí mật kia có vấn đề, họ nói là chủ nhiệm ký duyệt… còn bảo em viết báo cáo nói rõ tình hình điều tra giai đoạn hiện tại, sếp ơi, em nên viết như thế nào đây?"

"Không sao đừng hoảng," Lạc Văn Chu dịu giọng lại, "Báo cáo cứ chờ anh về, anh sẽ bày cho em…"

Lạc Văn Chu lần thứ hai bị nhắc nhở cuộc gọi mới cắt ngang, anh thở ra một hơi dài, phát hiện cú điện thoại này cũng không thể không nghe, tức thì cảm thấy "đầu đến khi dùng mới hận ít", không có ba đầu sáu tay còn không mượn nóng được!

"Văn Chu à," Cuộc gọi thứ ba đến từ điều tra viên hôm trước dẫn anh vào bàng thính toàn bộ quá trình thẩm vấn cục trưởng Trương, do mối quan hệ với cha anh, miễn cưỡng xem như có một chút quan hệ cá nhân với Lạc Văn Chu, không nhiều lắm, chỉ trị giá một cuộc điện thoại, "Có chuyện này chú phải hỏi cháu một chút, cháu với Phí Độ kia có quan hệ thế nào?"

Lạc Văn Chu ngẩng đầu thoáng nhìn phòng ngủ tầng hai yên tĩnh, cổ họng nhúc nhích, thấp giọng trả lời: "Chính là loại quan hệ mà chú biết."

Điều tra viên tựa hồ không ngờ thanh niên thời nay đi ngược lại đạo nghĩa như vậy, chuyện kiểu này mở miệng nhận ngay chẳng thèm che giấu, á khẩu một lát sau đó thở dài, giọng hơi lạnh đi: "Thế chú không nói nhiều lời dư thừa nữa, cháu chuẩn bị chuyển giao công việc trên tay để tránh hiềm nghi đi."

Lạc Văn Chu nuốt lại câu "Các chú không cần tra luôn cả cháu à" đã ra đến môi – dù sao thì anh đã không còn là tên bệnh trung nhị giữa đường giữa phố chửi bà già vứt thẻ công tác năm xưa.

"Nên làm thế," Anh kiềm chế, khách sáo nói, "Cháu sẽ tuân theo sự sắp xếp, đã không giúp được gì, thì cháu cũng phải cố hết sức không gây thêm rắc rối – chỉ là… chú có thể hơi tiết lộ để cháu biết đường mà tính không?"

Đối phương hơi ngần ngừ.

"Có liên quan đến chuyện mười lăm năm trước ạ?" Lạc Văn Chu cố hết sức để âm điệu dịu đi, "Mười lăm năm trước cậu ấy mới bảy tám tuổi, còn chưa biết gì, việc này với cậu ấy có thể có…"

"Chú biết, bọn chú chỉ mời cậu ta đến phối hợp điều tra một chút, hỏi vài vấn đề," Điều tra viên dừng một thoáng rồi vẫn bổ sung, "Hiện tại bọn chú có bằng chứng cho thấy, đằng sau kế hoạch Tập Tranh và việc tiết lộ cơ mật của Cục công an các cháu, rất có thể đều liên quan đến một băng nhóm tội phạm. Kế hoạch Tập Tranh mười mấy năm trước bị buộc dừng, bây giờ có người nhắc lại chuyện xưa, là có rắp tâm gì? Chú không tiện nói quá rõ, chỉ có thể cho cháu biết, người này ở Đại học Công an Yến Thành, có liên hệ mật thiết với Phí Độ. Đồng thời, nhà máy sửa chữa hệ thống camera bị nghi ngờ tiết lộ bí mật cũng có quan hệ với tập đoàn Phí Thị… Dù các điều trên đều là trùng hợp, thì cậu ta cũng là người liên quan trọng yếu, hi vọng cháu hiểu."

Lạc Văn Chu nhanh chóng rút ra hai tin tức từ đoạn này-

Có quan hệ mật thiết với Phí Độ ở Đại học Công an Yến Thành, chỉ có thể là Phan Vân Đằng thầy hướng dẫn của hắn, điều tra viên đang ám chỉ, kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai khởi động ngoài mặt do cục trưởng Trương dẫn đầu, kỳ thực là Phan Vân Đằng ngầm thúc đẩy, tại sao? Ông ta cũng dính dáng đến "Người Đọc Diễn Cảm" ư?

Thứ hai, hệ thống camera tiết lộ cơ mật bên phía Cục công an quanh co lòng vòng thế nào mà lại dính dáng tới nhà họ Phí. Đây rốt cuộc là vấn đề lịch sử sót lại do Phí Thừa Vũ không xử lý sạch sẽ, hay là do ai bày ra?

"Chú tin tưởng nhân phẩm và gia phong của Lão Lạc, có điều thanh niên các cháu bây giờ không như các chú ngày xưa, quá nhiều ý tưởng mới và các chuyện lộn xộn, cám dỗ bên ngoài cũng quá nhiều," Điều tra viên nói rất mập mờ, "Cháu vừa rồi gọi chú một tiếng chú, chú nói thế này là đã hơi nhiều rồi – Văn Chu, cháu không còn nhỏ nữa, phải biết chừng mực."

Người trung niên đối với thế hệ sau hầu hết cẩn trọng, dù là nhắc nhở cũng phải khéo léo, không gay gắt, giữ phép lịch sự phương Đông, nhưng dẫu chỉ là ám chỉ lịch sự khéo léo như thế, Lạc Văn Chu vẫn cảm thấy chối tai, giống như màng tai bị tùng xẻo một trận vậy.

Phí Độ như một gốc thực vật có độc, bộ rễ đã cắm vào tim anh ba thước, hơi có gió thổi cỏ lay là sẽ xé rách vảy ngược ăn liền với máu thịt, Lạc Văn Chu rất muốn quát vào điện thoại một câu "Mẹ kiếp chỉ giỏi nói nhảm, ông coi cậu ấy là ai".

Thế nhưng phẫn nộ chẳng giải quyết được bất cứ việc gì, phải dùng cả gầm thét lẫn nắm đấm – đây là điều vô số thế hệ đi trước dùng máu và nước mắt, thậm chí là tính mạng dạy anh.

Lạc Văn Chu dần lửa giận như nham thạch nóng chảy dưới thể xác rắn chắc, cảm ơn rồi cúp điện thoại, sau đó anh nhìn thấy Phí Độ từ trên tầng hai đi xuống.

Chiếc áo khoác màu xám đậm của Phí Độ đường cắt dứt khoát mà khắt khe, thoáng có ánh sáng, hắn thay khăn quàng cổ mềm mại bằng đồng hồ vỏ thép tinh luyện, cặp kính không gọng một lần nữa che đi tầm mắt, hắn giống như không phải thay bộ quần áo dính nước, mà là mạ một lớp rìa ngạo mạn lạnh băng vậy.

Phí Độ gật đầu chào anh: "Tôi đi một chuyến đây."

Lạc Văn Chu không nói một lời nắm lấy cổ tay hắn.

"Không cần căng thẳng, đã tốt hơn dự tính của tôi rồi – Phí Thừa Vũ chỉ hơn người chết một hơi, tôi xác định một trăm hai mươi phần trăm, lão tuyệt đối không thể tự chạy, hiện giờ lão mất tích là chuyện tốt cho tôi, đây là có người đang bảo vệ tôi." Phí Độ nói, "Nếu Phí Thừa Vũ quả thật là người không thể hành động, thì tôi bây giờ chính là người hiềm nghi duy nhất, nhưng lão không rõ hành tung, cho nên tôi mới chỉ là tự mình đi phối hợp điều tra, thay vì chờ người ta đến nhà bắt."

Lạc Văn Chu nhìn hắn bằng đôi mắt ứ máu.

"Mười ba năm trước, Phí Thừa Vũ và Phạm Tư Viễn bắt tay thúc đẩy cục diện hiện tại, Phí Thừa Vũ đã nằm xuống, mà Phạm Tư Viễn không biết do nguyên nhân gì, một mình xúc tiến kế hoạch này, ép tổ chức kia trước sau vứt bỏ Trịnh Khải Phong và Ngụy Triển Hồng. Trịnh Khải Phong và Ngụy Triển Hồng như hai tấm áo giáp chúng dựa vào để sinh tồn, tổ chức bây giờ sợ rằng đã ở trạng thái 'trần truồng' xấu hổ, vung dao lần nữa là sẽ chém vào thịt, chúng không thể không phản kích, ngoại trừ phản kích, chúng còn cần một tấm mộc để kim thiền thoát xác lần cuối. Đó chính là tôi."

"Cậu cảm thấy người hiện tại kéo cậu vào không phải là Người Đọc Diễn Cảm." Lạc Văn Chu ngắc ngứ nói, "Phí Thừa Vũ ba năm trước gặp tai nạn, sau đó Lão Dương lại chết cực kỳ lạ lùng, cho nên có khả năng... có khả năng là 'Người Đọc Diễn Cảm' ẩn nấp bên trong tổ chức đã bị lộ?"

"Nhưng 'Người Đọc Diễn Cảm' cắm rễ quá sâu, đã rất khó nhổ ra." Ánh mắt Phí Độ xuyên qua kính nhìn anh.

"Người Đọc Diễn Cảm" đang bố trí, tổ chức cũng không thể bó tay chờ chết, nếu kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai, hệ thống camera có vấn đề đều là cục đã bắt đầu bày ra từ khi đó thì sao?

Vậy có thể làm được điểm này chỉ có...

Lạc Văn Chu hít sâu một hơi.

Phí Độ lấy điện thoại di động trong túi đưa anh: "Cho anh mượn dùng người của tôi đây, Lục Gia anh đã biết, cần ai làm gì, anh có thể cho hắn truyền đạt thay, mặc dù không nói ra miệng nhưng hắn vẫn rất cảm kích anh, anh mở miệng là hắn sẽ không từ chối đâu."

"Lục Gia bây giờ đang ở đâu?"

"Ở bên cạnh Chu Hoài Cẩn. Chu Hoài Cẩn rất then chốt, nhà họ Chu không giống với Phí Thừa Vũ và Ngụy Triển Hồng, đại bản doanh của họ ở nước ngoài, mặc dù Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu đều chết rồi, nhưng đã qua biên giới, bất kể là cảnh sát hay bọn chúng, đều không khỏi ngoài tầm tay với. Không ai biết trong Chu Thị liệu có còn manh mối bất lợi cho 'chúng' hay không, mà Chu Hoài Cẩn là người thừa kế duy nhất, bởi cái chết của em trai, anh ta sẽ phối hợp vô điều kiện với cảnh sát, cho nên nếu tôi là 'chúng', tôi sẽ rất muốn lấy mạng anh ta," Phí Độ nói, "Tuyệt đối, tuyệt đối bảo vệ anh ta an toàn, không thể để anh ta gặp bất trắc."

Lạc Văn Chu siết chặt cả tay hắn lẫn điện thoại.

"Tay tài xế kia nói ở chỗ tôi có manh mối trọng yếu, tôi đoán hẳn 'manh mối' này không phải ám chỉ chuyện Phí Thừa Vũ và Phạm Tư Viễn rắn chuột một ổ. Ban nãy tôi đã nhớ lại tỉ mỉ một lần cuộc đối thoại của Phạm Tư Viễn với Phí Thừa Vũ lúc đó, nếu tôi nhớ không lầm, lúc ấy Phí Thừa Vũ đã nói một câu rất kỳ lạ."

"Câu gì?"

"Lão nói với Phạm Tư Viễn, sáu vụ án thay trời hành đạo đó anh xử lý thật là đẹp, tôi cũng không thể không phục'."

Lạc Văn Chu miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc nôn nóng: "Câu này có vấn đề gì?"

"Vấn đề là 'sáu vụ'," Phí Độ nói, "Trong tài liệu hôm trước anh lấy trộm, Phạm Tư Viễn bị nghi dính dáng đến tổng cộng bảy vụ án – anh đoán là khả năng Phí Thừa Vũ không biết đếm lớn, hay trong bảy vụ án này có nghi vấn lớn hơn?"

"Nhưng năm đó quả thật là bảy vụ án," Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Điểm này tôi đã hỏi cục trưởng Lục."

"Ban nãy tôi đã suy nghĩ qua, trong bảy vụ án này, có một vụ có chút vấn đề," Phí Độ thong thả nói, "Sư huynh, mục đích ban đầu của kế hoạch Tập Tranh là đi sâu vào nghiên cứu kỹ thuật phác họa tâm lý tội phạm, đem vụ án hiện có lập hồ sơ để tham khảo, và cũng tìm kiếm hướng giải quyết mới cho các vụ án chưa kết bị bế tắc – đã như vậy, tại sao lại có vụ án bệnh nhân tâm thần giết người? Vụ án này chứng cứ

xác thực, hung thủ quy án, không hề thuộc về án chưa kết, hơn nữa người gây án không có khả năng tự chủ hành vi, cũng không đủ giá trị để nghiên cứu rộng rãi, tại sao nó được đưa vào kế hoạch Tập Tranh?"

Lạc Văn Chu ngẩn người.

Phí Độ giật tay ra khỏi tay anh, vừa đi ra ngoài vừa nghĩ mình còn để sót gì hay không, sau đó hắn nói: "Đúng rồi, mật khẩu khóa màn hình của điện thoại tôi là…"

"Tôi biết," Lạc Văn Chu không mấy tập trung nói, "Ngày đó… ngày cậu phát hiện mẹ tự tử."

Phí Độ dừng lại cách vài bước: "Không đúng."

Lạc Văn Chu hơi bất ngờ ngẩng đầu lên.

Phí Độ nhìn anh, đột nhiên hơi mỉm cười, có điều ngược sáng nên không thấy rõ lắm.

Hắn nói: "Là ngày tôi gặp được anh."

Trương Xuân Cửu khi bị mời vào không tính là khách sáo, khi đi ra đối xử trái lại tốt hơn rất nhiều, ít nhất có người tiễn.

"Cục trưởng Trương, trong thời điểm đặc biệt, hi vọng ông có thể thông cảm, chúng tôi cần ông phối hợp giữ liên lạc thông suốt, còn nữa, sắp tới xin đừng rời khỏi thành phố."

Những việc này đều là lệ thường, Trương Xuân Cửu rất hiểu, gật đầu.

Lúc này, một chiếc xe đậu trước cổng, Trương Xuân Cửu nhìn tới, thấy một thanh niên trông hơi quen bước xuống xe, ánh mắt giấu sau cặp kính không thấy rõ lắm, tựa hồ liếc nhìn ông một cái, rồi người thanh niên ấy nhếch khóe môi lên nụ cười không rõ ý nghĩa, đi ngang qua ông.

"Cục trưởng Trương? Cục trưởng Trương, mời đi bên này, có cần chúng tôi điều xe đưa ông về không?"

"Hả?" Trương Xuân Cửu định thần lại, vội vàng thu tầm mắt về, khách sáo nói, "A, không cần, nhà tôi có người đến đón rồi."

Điều tra viên tiễn ông ngẩng đầu lên, thấy bên kia đường quả nhiên đậu một chiếc xe con, rút ra bài học, xe lần này lái tới không nổi lắm, không có tài xế riêng, một người đàn ông đã luống tuổi tự mình ra khỏi ghế lái, vẫy tay chào họ.

Người đó khoảng ngoài sáu mươi, tóc mai hoa râm, trông khá quen mắt, ăn mặc tương đối cầu kỳ, giơ tay nhấc chân cũng có thể nhìn ra không phú thì quý, trên mặt là nụ cười khéo léo đến hơi giả dối, giống như chờ chụp ảnh lên trang bìa tạp chí vậy.

Trương Xuân Cửu nói: "Đó chính là anh tôi."

Điều tra viên "A" một tiếng, chợt nhớ ra, vị cổ đông lớn của "tập đoàn Xuân Lai" này quả thật nhiều lần lên các tạp chí tài chính kinh tế, có điều chắc do ánh sáng và trang điểm, người thật nhìn già và thâm trầm hơn trên ảnh. Hai anh em không giống nhau lắm, nếu không phải lần này xảy ra chuyện, người ngoài cũng rất khó liên hệ cục trưởng Trương uy nghiêm với ông chủ lớn bụng phệ này.

Trương Xuân Cửu lịch sự bắt tay chào điều tra viên, tự mình làm tài xế thay Trương Xuân Linh.

Xe lái đi xa rồi, Trương Xuân Cửu mới nhìn ông anh trai ngồi ghế sau qua kính chiếu hậu.

"Không sao rồi," Trương Xuân Cửu nói, "Chỉ nói trong khoảng thời gian này không cho em rời khỏi bản địa, giữ liên lạc để tiện điều tra bất cứ lúc nào – những việc này đều là thông lệ, thường thì sẽ không tra thêm nữa, nếu không phải xác định em không có vấn đề, họ sẽ không thả em ra khách sáo như vậy."

Trương Xuân Linh tiếc chữ như vàng gật đầu: "Ừ."

Trương Xuân Cửu: "Cái người… thanh niên vừa rồi em nhìn thấy, là người nhà họ Phí à?"

Trương Xuân Linh: "Con trai Phí Thừa Vũ."

"Em cho là anh sẽ…" Trương Xuân Cửu nói đến đây, đôi mắt thoáng nhìn xuống, nheo lại hơi ánh lên sát ý.

"Vốn định như thế," Trương Xuân Linh nói, "Tên oắt đó quá giảo hoạt, từ lúc ra khỏi biệt thự người của anh đã theo nhầm xe, đến khi phát hiện thì nó đã đi cùng cảnh sát, ra tay sẽ quá rõ ràng. Vả lại Phí Thừa Vũ hiện tại không rõ tung tích, tên nhãi này sống hay chết không quan trọng."

"Phí Thừa Vũ?" Trương Xuân Cửu chợt biến sắc, "Không thể, em xác định hắn đã..."

"Anh cũng xác định," Trương Xuân Linh sắc mặt hơi âm trầm cắt ngang, "Nhưng bây giờ hắn đang ở đâu?"

Hệ thống sưởi trong xe chưng mặt người, khiến người ta bực dọc, Trương Xuân Cửu trầm mặc một lát: "Em xác định bên phía em không có sơ hở, mỗi một bước đều đi theo kế hoạch. Anh, Phạm Tư Viễn đã thò đầu ra, lần này lão tuyệt đối không chạy thoát được, lão chạy không thoát, Phí Thừa Vũ đương nhiên cũng là châu chấu sau mùa thu hoạch, quan tâm làm gì hắn là thực vật thật hay thực vật giả?"

Trương Xuân Linh ngả ra sau, tựa hồ do cơ thể quá đồ sộ mà thở hơi khó khăn: "Lần cuối rồi."

"Cuối cùng phải có một ngày như vậy," Trương Xuân Cửu nhẹ giọng nói, "Anh, đây không phải là công việc có thể gia truyền, nối nghiệp cũng không có người, anh đã lớn tuổi, em cũng sắp nghỉ hưu. Bây giờ không bằng trước kia, sau này sẽ ngày càng khó hơn, chúng ta đừng chờ đi đến bước Chu Tuấn Mậu, nếu không có họ Phạm, sợ là chúng ta muốn dứt ra cũng không dễ dàng – nói tới ngược lại nên cảm ơn lão, trong nhà đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi chứ?"

Trương Xuân Linh "Ừ" một tiếng: "Chờ vụ này qua sẽ đưa bọn nó đi nước ngoài."

Trương Xuân Cửu: "Hai anh em ta, nhiều năm như vậy, dù gì vẫn có chút vận may."

"Vận may?" Trương Xuân Linh nở nụ cười không thành tiếng, nhe hàm răng lạnh lẽo, như một con cá mập mới ăn thịt người, "Anh bắt đầu từ lúc sinh ra đã hai bàn tay trắng, chưa bao giờ biết vận may là gì, nhưng vậy thì thế nào? Anh đi đến bước hôm nay, không phải dựa vào vận may."

Dừng một chút, Trương Xuân Linh lại tiếp, "Tên nhãi thành sự không đủ bại sự có thừa nhà họ Chu đã về nước, biết hắn trốn ở đâu không?"

"Đại khái nắm được," Trương Xuân Cửu nói, "Hôm trước hắn đã lộ mặt một lần."

"Để an toàn, xử lý đi."

Trương Xuân Cửu vâng một tiếng, lái xe xuyên qua gió Bắc lạnh buốt xương.

156. Quyển 5 - Chương 27: Edmond Dantès 27

Những ngày cuối năm, Lạc Thành ngược lại bận rộn, Mục Tiểu Thanh đi giảng dạy xa nhà, còn lại mỗi mình ông, ăn một mình khá chán, thế là ông cả ngày ăn cơm ở căng tin đơn vị luôn.

Khi tài xế đưa ông về nhà, đã sắp chín giờ rồi.

Sau đó ông nhặt được một đứa con trai ngay trước cửa.

Lạc Văn Chu chẳng biết đã đợi ngoài cửa bao lâu, cũng không sợ lạnh, chàng trai ngốc ngủ giường lạnh, toàn dựa vào sức chịu lạnh giỏi. Chiếc áo khoác lông mặc trên người không biết làm sao mà khiến anh trông hơi bất lực, như thể nhét cái gối dựa lớn trong lòng, anh đang ngồi trên cầu thang cúi đầu nghịch di động, tóc một thời gian không cắt tỉa hơi bù xù, dưới chân còn để cái ba lô tổ tướng kiểu chạy nạn.

Lạc Thành chắp tay sau lưng ngắm nghía con trai một chút, cảm thấy hình tượng này thật sự khó coi, thế là tiến lên đá nhẹ: "Này, đi chỗ khác ăn xin đi, hôm nay chỗ ba cũng không có cơm đâu."

Lạc Văn Chu ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng "Meo", Lạc Thành nghe meo mà nổi da gà, nhìn kỹ lại mới phát hiện "gối dựa" trong lòng Lạc Văn Chu là một sinh vật còn sống.

Lạc Thành hỏi: "Con chờ ở đây bao lâu rồi, sao không biết gọi điện thoại kêu ai?"

"Tạm ổn," Lạc Văn Chu không mấy để ý, "Lạnh một lúc trợ giúp cho cảm ngộ cuộc đời ba ạ."

Lạc Thành vô tình liếc chiếc điện thoại di động anh vừa hí hoáy bấm, phát hiện tài liệu "cảm ngộ cuộc đời" của người này lại là ảnh tự sướng các góc độ, chợt thấy tiêu hóa không tốt, cảm thấy Lạc Văn Chu ngày càng dày mặt.

Năm phút sau, Lạc Thành cho con trai nhặt bụi tre và mèo ruột thịt cùng vào nhà, đồng thời tự mình xắn tay áo, đeo kính lão, xem hướng dẫn lắp kệ cho Lạc Một Nồi trèo.

"Đồ hộp và đồ ăn vặt con đều không mang đến, cho nó ít thức ăn cho mèo là được rồi, ba cũng đừng mua mấy thứ linh tinh đó nữa, con heo này nên giảm cân rồi, trĩu hỏng cả khóa kéo áo lông của con."

Lạc Một Nồi đến chỗ lạ hơi sợ, nó nằm trên một cái dép lê Lạc Văn Chu đã xỏ, co tròn thành một cục lông mười lăm cân sáu lạng, cảnh giác nhìn trái ngó phải.

Lạc Thành bắn ánh mắt qua cặp kính lão: "Mèo để ở chỗ ba, không sợ không dắt về được à?"

Lạc Văn Chu: "Ba đừng nổ nữa, mẹ con mà đồng ý, thì ba đã biến nhà thành sở thú từ lâu rồi, chứ còn cần ké mèo của con?"

Lạc Thành: "…"

Lạc Văn Chu không khách sáo lấy một bát cơm rang thừa trong tủ lạnh, thuận tay đổ vào nồi đảo sơ rồi bưng ra ăn ngấu nghiến, anh nói: "Tiệm thú cưng cuối năm tăng giá dịch vụ gửi nuôi, còn phải đánh nhau với lũ mèo khác giành địa bàn, vấn đề là cái con hèn nhát này đánh không lại người ta, con cảm thấy ví và mèo đều rất dễ bị thương."

Lạc Thành: "Thế ba nuôi giúp đến đầu xuân, dài hơn mẹ con sẽ không chịu đâu."

Lạc Văn Chu dừng lại, cảm thấy cơm thừa nuốt trộng nghẹn ở ngực, bất luận làm thế nào cũng không xuống, đành phải bưng ly uống một hớp nước lạnh, uống xong lạnh run, nói: "Không cần, Tết âm lịch bọn con đến chúc tết ba, tiện thể đón đi luôn."

Lạc Thành nghe xong, không hỏi tại sao anh phải gửi nuôi mèo, cũng không hỏi tại sao Phí Độ không đi cùng, đương nhiên, ông giống như chuyện gì cũng biết hết, chỉ nói: "Trừ nuôi mèo ra, con còn chuyện gì muốn nhờ vả ba?"

Lạc Văn Chu ngồi một lát, cuối cùng cắn chặt răng không hé môi một tiếng, sau đó đứng dậy cầm bát đi rửa.

Lạc Thành cũng không giục, kệ cho mèo trèo vốn chỉ là một đống linh kiện nhanh chóng thành hình trông rất khá, Lạc Một Nồi không kiềm chế được tò mò, rốt cuộc cẩn thận bỏ dép lê, nhón chân đi đến, vòng quanh dưới kệ mà ngửi.

"Ba," Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Có phải đôi lúc con rước lấy rất nhiều lời ong tiếng ve cho ba hay không?"

Lạc Thành ngạc nhiên nhìn anh: "Uống lộn thuốc chạy đến chỗ ba sám hối à?"

Lạc Văn Chu hơi nặng nề ngồi xuống bên cạnh ông: "Từ đó tới giờ ba chưa nói gì con."

Lạc Thành: "Ba nói con sẽ nghe sao?"

Lạc Văn Chu thoáng suy nghĩ: "… À, con không nghe đâu, dù sao Phí Độ cũng là của con."

Lạc Thành á khẩu một lúc, đương khi Lạc Văn Chu cho rằng ông già sắp nổi giận, Lạc Thành lại cười: "Con đâu phải trẻ lên ba, từng này tuổi rồi, nếu chuyện bằng cái rắm như là muốn sống với ai còn cần ba phê duyệt, thì con sống còn ý nghĩa gì? Người ta thích nói gì thì nói, dù sao cũng chẳng dám nói trước mặt ba, cũng có thể họ yêu cầu đặc biệt cao – nhưng ba cảm thấy con…"

Lạc Thành dừng lại, Lạc Văn Chu tự dưng căng thẳng.

Kính lão phóng đôi mắt ông đặc biệt to, phá hủy cảm giác nghiêm túc bình thường, Lạc Thành dùng ánh mắt không mấy nghiêm túc nhìn anh bĩu môi: "Coi như tạm, miễn cưỡng giống người."

Bắt đầu từ thời thanh xuân, Lạc Văn Chu vẫn không ngừng đi trên con đường mà bậc cha chú và đại chúng không tán đồng, được ăn cả ngã về không, bởi vậy dù rằng mạnh miệng, anh vẫn hoài nghi mình, hoài nghi

mình ôm đồm nhưng không có thiên phú và năng lực như mình tưởng tượng, hoài nghi mình rời khỏi bậc cha chú chở che, e rằng sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Mười mấy năm, mấy chục năm, nơi vô số tiền bối ngã xuống, hiện giờ cần anh kết thúc, anh có thể kết thúc viên mãn không?

Lúc về nhà dọn đồ đem mèo đi gửi, Lạc Văn Chu cảm thấy hai chân sa trong bùn, nước bùn lạnh ngắt dính bết chân anh, đi một bước cũng khó. Nhưng câu đánh giá hầu như không thể tính là hay này rơi vào tai anh lại như một cái máy sấy khô cấp tốc, tích tắc xua tan loại run rẩy thảm hại đó.

Lạc Văn Chu ngớ ra hồi lâu, đột nhiên quẹt mũi, đứng dậy nói: "Thế con đi đây."

Lạc Thành: "Khoan đã, con thực sự không có…"

"Không ạ," Lạc Văn Chu thay giày, khom lưng cột dây, "Năm đó khi con đăng ký thi vào trường cảnh sát, không phải ba đã nói, con đường tự chọn phải tự mình bò đi, về sau có chuyện gì ba cũng sẽ mặc kệ, bây giờ thì thế nào? Già rồi nên mềm lòng à?"

Lạc Thành mắng: "Ranh con, xéo!"

Lạc Văn Chu đứng dậy nhảy hai cái, đưa chiếc di động khiến ba anh khá khó ở lên môi hôn nhẹ: "Con đâu phải trẻ lên ba."

Nói xong, anh trùm mũ áo khoác, đội gió đi ra ngoài.

Năm ấy, Lão Dương chê anh không thể gánh vác, đến chết cũng không tiết lộ một tí tẹo cho anh, thậm chí sau khi chết vẫn để lại di thư, ép buộc cô giữ im lặng.

Nếu anh có thể "hiểu chuyện" sớm vài năm, tiếp nhận trọng trách trên vai bậc cha chú sớm vài năm, phải chăng cô cũng chẳng cần phải đi đến bước này?

Nhưng việc đã đến nước này, truy ngược những điều này đã chẳng còn ý nghĩa gì.

Ít nhất anh còn có Phí Độ, còn có các anh em, còn có oan khuất thế hệ trước chưa thể giải quyết. Đến cả ông già cũng nói anh "giống người", dù tốt dù xấu anh cũng phải làm một chút chuyện cho giống con người.

"Là tôi đây." Lạc Văn Chu bấm điện thoại gọi cho Lục Gia, "Sếp Phí của các anh đã giao anh cho tôi, bây giờ các anh đang ở đâu?"

Lục Gia dẫn Chu Hoài Cẩn đến một tiểu khu hoa viên.

"Chính là đây," Chu Hoài Cẩn xem địa chỉ trên tay, "Mẹ con Dương Ba năm đó sống ở nơi này!"

Lục Gia đậu xe ngay ngắn, thò đầu dòm dòm, bảo vệ tiểu khu lập tức cảnh giác nhìn tới, cho đến khi thấy chiếc xe Lục Gia lái, vẻ mặt lại dịu đi.

Lục Gia cười cười, đi vào một cửa hàng tiện lợi, mua đại vài món lặt vặt, bắt chuyện với thu ngân: "Đó là tiểu khu nào vậy? Nhìn rất không tệ, tính riêng tư cũng tốt."

Nhân viên thu ngân thoáng nhìn theo hướng hắn chỉ: "À, 'Ngân Hà Thành', tính riêng tư của Ngân Hà Thành đương nhiên là tốt rồi – anh muốn mua nhà hay làm gì? Nếu mua nhà, tôi khuyên anh đừng mua."

Lục Gia: "Tại sao vậy?"

"Quyền tài sản không phải là nhà ở, anh xem, họ bảo vệ hai tư trên hai tư, cửa sân cửa lầu hành lang ba cửa canh nghiêm ngặt, ra vào toàn xe sang, nếu anh lái xe hơi bình thường, bảo vệ sẽ chặn lại vặn hỏi cả buổi, anh hiểu chứ?" Thu ngân hết sức mờ ám nháy mắt với Lục Gia, "Nơi này còn gọi là 'chung cư bồ nhí', nếp sống không tốt, nhưng nếu anh không muốn ở thì cho thuê cũng được."

Lục Gia: "Nói vậy tiền thuê rất cao?"

"Phí quản lý cũng cao, mười năm trước đã năm đồng một mét vuông, tiền thuê dĩ nhiên càng cao hơn," Thu ngân tìm tiền lẻ, cười xì một tiếng, "Người không có tiền sẽ không làm ba cái trò này."

Lục Gia và Chu Hoài Cẩn liếc nhìn nhau, sau khi dọn đến Yến Thành, mẹ Dương Ba không có công ăn việc làm ổn định, cơ hồ sống "ẩn dật nơi thành phố", dựa vào đâu thuê được nhà ở đây?

"Nghe nói bà ta mở một quán ăn tự nấu theo bí quyết riêng ở chỗ này," Chu Hoài Cẩn nói, "Loại nhà tự làm, mỗi lần chỉ kê một cái bàn, phải hẹn trước, một tháng cũng chẳng mở được hai lần, khi em tôi và Dương Ba quan hệ căng thẳng nhất từng định đến điều tra, kết quả căn bản không hẹn được, người ta không tiếp nó, Trịnh Khải Phong hình như là khách quen, có điều, a…"

Chu Hoài Cẩn cúi đầu nhìn ảnh người đàn bà trong điện thoại, người này tuy diện mạo không xấu nhưng cũng chẳng dính đến "xinh đẹp", thời trẻ là một người qua đường, sau đó thì là một phụ nữ trung niên bình thường đến mức dễ dàng quên đi khác biệt giới tính, ngay cả Chu Hoài Cẩn cũng cảm thấy quả thật không phải khẩu vị của Trịnh Khải Phong.

"Bà ta bị bệnh chết, thời gian chết rất khéo," Lục Gia ra hiệu cho Chu Hoài Cẩn lên xe, "Vừa vặn là trước sau khi Đổng Càn bắt đầu tiếp xúc với nhân viên chuyển phát giả, dự mưu muốn giết Chu Tuấn Mậu… Nếu Dương Ba không phải là con riêng của Trịnh Khải Phong, tôi ngược lại cảm thấy có một khả năng."

Chu Hoài Cẩn: "Khả năng gì?"

"Người liên lạc," Lục Gia khởi động xe, "Trịnh Khải Phong không giống với Ngụy Triển Hồng, căn cơ không ở quốc nội, nếu đúng như chủ tịch Phí phỏng đoán, lão ban đầu thông qua Tô Tuệ bắt bạn với đám chuyên nghề mưu tài hại mạng trong nước, sau đó duy trì quan hệ, ủy thác nghiệp vụ, đều cần một người liên lạc đáng tin cậy – Tô Tuệ năm xưa tự chà đạp mình, mười mấy năm trước thân thể đã yếu, chết cũng sớm, vậy người liên lạc này liệu có khả năng là mẹ Dương Ba hay không?"

Chu Hoài Cẩn: "Ý anh là, Trịnh Khải Phong và Chu Tuấn Mậu nuôi con trai bà ta bên cạnh làm con tin để đề phòng bà ta giở quẻ!"

"Nếu thật là như thế, bà ta phục vụ Trịnh Khải Phong mười mấy năm, rất có thể có giữ lại, nên dù bà ta chết rồi, Chu và Trịnh cũng không dám bạc đãi Dương Ba, thậm chí mặc nhận lời đồn 'con riêng'," Lục Gia nói, "Người đàn bà này đại khái rất đáng tin cậy, thế nên sau khi bà ta chết, nhân viên chuyển phát giả mới có thể thừa cơ chui vào, giở trò với Trịnh Khải Phong… Nhưng vấn đề là, tại sao dùng bà ta? Bà ta rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt…"

Lục Gia đang nói nửa chừng thì đột nhiên im lặng.

Chu Hoài Cẩn đợi cả buổi không thấy đoạn sau, không khỏi nghi hoặc nhìn Lục Gia.

"Chu tiên sinh," Lục Gia thấp giọng hỏi, "Áo chống đạn hôm trước chuẩn bị anh đã mặc chưa?"

Chu Hoài Cẩn hơi giật mình, vội vàng dáo dác nhìn quanh: "Sao, sao vậy? Sao vậy? Chúng ta đang ở trong nước, chẳng lẽ chúng còn dám…"

"Đừng nhìn quanh nữa, chính là chiếc xe màu đen đi theo đằng sau, chuyện gì bọn chúng cũng dám cả." Lục Gia ngắt lời anh ta, gửi vị trí của mình cho đồng đội và Lạc Văn Chu, đồng thời xoay vô-lăng, bất thình lình rẽ ngay ngã tư, "Không cắt đuôi hắn, tôi không dám đưa anh về khách sạn – Chu tiên sinh, hãy cài chắc dây an toàn, anh không say xe chứ?"

Chu Hoài Cẩn còn chưa kịp trả lời, chiếc xe con màu đen bám đuôi từ phản ứng của người bị theo dõi phán đoán ra bản thân đã bị phát hiện, chẳng những không dừng, ngược lại hung hãn tăng tốc, bám riết không bỏ.

Đêm gần Tết âm lịch, đường phố Yến Thành trống trải như nông thôn Australia, Lục Gia không chút tiếc rẻ coi xế xịn đang ngồi thành xe đua F1, bánh xe khi quẹo phát ra tiếng ma sát lớn, Chu Hoài Cẩn vịn thành ghế, hoài nghi xe sắp lật.

Đúng lúc này, một chiếc SUV màu trắng từ trước mặt phóng tới, đột ngột mở đèn chiếu xa, ánh sáng mạnh bất ngờ khiến người ta không mở nổi mắt, đồng thời xe cũng không mảy may giảm tốc độ, lao thẳng tới họ.

Lục Gia mắt không nhìn xéo mà đạp chân ga hết cỡ, gầm rú lao đến như định chết chung với đối phương. Chu Hoài Cẩn vô thức nhắm mắt, chỉ nghe một tiếng nổ lớn bên tai, ngay sau đó là tiếng ma sát ghê răng khi kính chiếu hậu quẹt vào tường, bấy giờ Chu Hoài Cẩn mới phát hiện, Lục Gia vừa rồi trong lúc chỉ mành

treo chuông quẹo vào một ngõ nhỏ cực kỳ chật chội, xe đạp ở đầu ngõ bị tông bay thẳng lên trời, hắn trong tốc độ cao nhét xe vào con hẻm không đủ rộng!

Con xe màu trắng đối diện khi nãy phản ứng không kịp, tài xế thắng gấp, đèn lớn chưa kịp tắt, xe màu đen đuổi theo Lục Gia hoa mắt, hai xe tông thẳng vào nhau, lửa tóe ra chiếu sáng bóng đêm!

Chu Hoài Cẩn quay ngoắt đầu lại nhìn Lục Gia, nhìn thấy một người đàn ông kiểu đặc công trong phim từ cơ thể béo núc ấy: "Anh… anh…"

Lục Gia nhún vai, đốt một điếu thuốc ngậm vào miệng: "May là tiền sửa xe có chủ tịch Phí chi trả – Chu tiên sinh, giờ mới bắt đầu, anh còn chịu nổi không?"

Chu Hoài Cẩn thở hồng hộc mấy hơi, một tay chùi mồ hôi lạnh trên trán, tại thời khắc hung hiểm như thế anh ta lại còn nói: "Nói vậy tôi là một nhân vật rất quan trọng? Xem ra mấy việc chết tiệt tôi điều tra được… về Tô Tuệ, Trịnh Khải Phong, đều là manh mối trọng yếu!"

Lục Gia kinh ngạc nhìn anh ta.

Chỉ thấy người thừa kế Chu Thị hào hoa phong nhã lại bật cười: "Thế tôi yên tâm rồi!"

157. Quyển 5 - Chương 28: Edmond Dantès 28

Trong khi nói chuyện, Lục Gia đã lao ra khỏi hẻm nhỏ, chui vào một con đường khác – thành phố phát triển tốc độ cao thường có vấn đề như vậy, ban đầu kiến thiết không tính đến chỗ đậu xe, rất nhiều nơi cực kỳ thiếu chỗ, xe nhà không chỗ đậu liền dán phương thức liên lạc để phi pháp ngay ven đường, ban đêm và ngày nghỉ thường có thể tự phát xếp hàng ngay ngắn, đây là một điểm đặc sắc lớn của Yến Thành.

Lúc này loạt xe ven một bên đường lẳng lặng tắm mình dưới ánh đèn đường chán chường, nóc xe kết sương trắng li ti, giống như đã ngủ say lâu ngày.

Chu Hoài Cẩn thò đầu thoáng nhìn kính chiếu hậu bị quẹt rơi chết tươi: "Cắt đuôi rồi à?"

Lục Gia không nói gì, Chu Hoài Cẩn còn chưa thở phào xong, đã thấy tay béo kia đột nhiên không biết mắc chứng gì, đang yên lành đi nửa chừng hắn lại bất thình lình rẽ ngoặt lần nữa, bánh xe cán qua vụn băng hơi trượt, cốp sau tông mạnh vào cột đèn cũ kỹ, Lục Gia không thèm nhìn, đạp chân ga chói tai một tiếng, một lần nữa quẹo vào ngõ nhỏ chật hẹp, khiến chiếc xe gầy hẳn đi, rơi nốt kính chiếu hậu bên kia!

Chu Hoài Cẩn bị dây an toàn thít đau, quay đầu trông thấy một chiếc xe con vốn đậu ở ngã tư đột nhiên khởi động như xác chết vùng dậy, chỉ chậm hơn Lục Gia một bước, nơi đây lại còn có mai phục!

Chu Hoài Cẩn ngạc nhiên: "Làm sao anh biết hay vậy?"

"Trực giác." Lục Gia rất bất lịch sự búng tàn thuốc vào đống tuyết ở góc đường, "Bị đánh nhiều, anh khắc sẽ biết kẻ trùm bao tải thích chọn ra tay ở chỗ nào."

Chu Hoài Cẩn chỉ biết người này là Phí Độ phái tới chăm sóc mình, đoán chắc là nhân vật như kiểu "trợ lý" nọ kia, nghe câu đó cuối cùng không nhịn được hỏi: "Anh rốt cuộc làm nghề gì vậy?"

"Du côn." Lục Gia mới đầu thuận miệng nói, sau đó cảm thấy câu trả lời này hơi mất mặt Phí Độ, vội vã sửa lại, "Không đúng… tôi nên tính là, ừm tổng giám hành chính của cái quỹ khỉ kia…"

Chu Hoài Cẩn ngớ ra hỏi: "Quỹ gì?"

Lục Gia: "…"

Danh thiếp in ra chưa từng xem kỹ, không nhớ nổi.

Hai người đối mặt im lặng một lát, bỗng nhiên Lục Gia biến sắc: "Đệch!"

Xuyên qua con hẻm, phía trước lại không hề rộng rãi sáng sủa, mà là một đống đường nhỏ càng chằng chịt phức tạp hơn, nhìn chóng hết cả mặt. Lục Gia không biết lấy đâu ra một tấm kính be bé, hạ cửa sổ xuống thay kính chiếu hậu thủ công, chỉ thấy phía sau đèn xe hung ác đan nhau lao đến, mấy chiếc mô-tô từ con hẻm nhỏ bên trái đuổi ra.

Bấy giờ Chu Hoài Cẩn mới biết Lục Gia chửi đổng không phải vì không nhớ nổi chức vụ của mình, vội vàng nhìn bên ghế lái phụ: "Bên này cũng có!"

"Xem ra bọn chúng chọn ra tay ở nơi đây là có nguyên nhân cả," Lục Gia trầm giọng nói, "Đoán trước được chúng ta sẽ đến điều tra Dương Ba, cố ý vây đuổi chặn đường ép chúng ta vào, đây là muốn 'đánh sói'… Anh làm gì vậy?"

Chu Hoài Cẩn lấy điện thoại di động ra: "A lô, 110, có một đám giang hồ đuổi theo chúng tôi!"

Lục Gia: "…"

Thật đúng là một công dân văn minh tuân thủ pháp luật.

Tiếc thay cảnh sát không có cánh cửa thần kỳ, không thể lập tức hưởng ứng cuộc gọi từ trên trời rơi xuống, ngay cả người của chính Lục Gia cũng chẳng đến nhanh được như vậy.

Chờ đến khi Chu Hoài Cẩn vất vả nói rõ vị trí của mình cho tổng đài viên giữa tiếng động cơ chói tai và tiếng đánh nhau, hai người đã hoàn toàn bị chặn giữa con đường nhỏ.

Xung quanh không có đèn đường, đèn xe đan nhau đã lóa không mở nổi mắt.

Chu Hoài Cẩn chưa từng trải qua trận chiến thế này, nhìn trái ngó phải tìm kiếm: "Làm thế nào đây, phải đánh nhau à? Anh có vũ khí không?"

"Dưới ghế sau có…" Lục Gia thoạt đầu nói mấy chữ, sau đó nhanh chóng đánh giá sơ qua phần cứng phần mềm của Chu thiếu gia, "Ôi, anh thôi đi, hãy tự trốn đi đừng nạp mạng cho người ta."

"Trốn… trốn đi?" Chu Hoài Cẩn đảo ánh mắt qua vòng vây đằng đằng sát khí, "Không… đàm phán trước không được sao?"

Anh ta chưa dứt lời, đám người bao vây đã tranh thủ từng giây lao tới đập xe, Lục Gia lấy một cái mũ bảo hiểm dưới gầm ghế ném cho Chu Hoài Cẩn: "Đội lên, tìm cơ hội chạy đi."

Trong cảnh ồn ào, Chu Hoài Cẩn không nghe thấy gì, đành phải la to: "Anh – nói – cái – gì?"

Lục Gia giật áo khoác trên người ra, bên trong vậy mà chỉ mặc áo phông bó sát, sau đó hắn trực tiếp tung cửa xe móp méo, dùng sức tay đánh bay một kẻ, cầm côn sắt quét ngang, tiếng côn sắt nện lên cơ thể nghe ghê người.

Chu Hoài Cẩn bản ý muốn hỗ trợ, nhưng chuyện đến trước mắt lại hoàn toàn không biết phải giúp từ đâu, anh ta vừa nhét cái đầu văn nhã yếu đuối vào mũ bảo hiểm thì cửa kính bên cạnh đã bị đập nát, mảnh thủy tinh vụn như thể mưa rơi. Thời gian như bỗng nhiên bị kéo dài vô tận, Chu Hoài Cẩn nhìn thấy kẻ đập xe lỗ mũi phun ra khói trắng, khuôn mặt dữ tợn, lao tới anh như dã thú. Tứ chi anh chưa qua ý thức chỉ huy đã dùng cả tay lẫn chân hoảng hốt chui bừa vào ghế sau.

Gió lạnh gầm thét thốc vào, hai con dao từ cửa xe vỡ nát đâm thẳng tới lưng anh ta. Lúc này, Chu Hoài Cẩn đột nhiên phát hiện mình không hề sợ hãi – chẳng kịp, anh ta chỉ vừa cố gắng co tròn lại vừa tự hỏi: "Áo chống đạn có thể chống dao không? Cùng một nguyên lý chứ?"

Ngay lập tức, thân xe rung mạnh, nhiều thủy tinh vỡ hơn đổ ập xuống đầu, dao chém qua cẳng chân Chu Hoài Cẩn. Cùng lúc đó, mấy kẻ dùng dao hành hung bị đánh lén sau lưng đập lên thân xe, một thứ mùi ôi thiu khó tả lan ra bốn phía.

Chu Hoài Cẩn nhìn kỹ lại, chỉ thấy thùng rác to vốn đứng yên lành ven đường cũng tự dưng gia nhập cuộc chiến, bị Lục Gia khỏe vô cùng đập bay tới. Khu vực này quản lý lỏng lẻo, thùng rác bằng sắt lưng lửng bụng, bên trong chắc còn là rác cũ lâu ngày, trong những tháng năm cô độc đã xảy ra phản ứng kỳ diệu, mùi có thể sánh bằng vũ khí có tính sát thương quy mô lớn!

Chỉ giây lát, Lục Gia đã bê bết máu, không biết là của người ta hay của chính hắn, hắn xách Chu Hoài Cẩn xuống xe, cánh tay vạm vỡ hơn cả chân quặc cổ anh ta: "Chạy!"

Mũ bảo hiểm của Chu Hoài Cẩn bị xô lệch, nặng trịch che hết nửa tầm nhìn, anh ta có cảm giác mình đã thành một cây nấm đầu to ngã xiêu ngã vẹo, hoàn toàn bị Lục Gia lôi đi.

Đột nhiên, mũ bảo hiểm bị thứ gì đó đập trúng, tựa hồ là hòn đá nhỏ văng lên, "Cốp" một phát, âm thanh rất lớn, Chu Hoài Cẩn đang xây xẩm mặt mày, thì cái tay đè trên cổ đột nhiên ấn xuống, đè anh thấp đi nửa thước, lao vào một ngõ nhỏ trong trạng thái cô đặc.

Chu Hoài Cẩn giơ tay sờ soạng, trong tay toàn cảm giác lạnh ngắt dinh dính, Lục Gia hít thở rất nặng nề, anh vội vàng xoay mũ bảo hiểm bị lệch về vị trí cũ, bấy giờ mới phát hiện phía bên phải mũ vậy mà toàn vết nứt đâm tay, cánh tay Lục Gia vừa nãy quàng trên cổ thì máu thịt bầy nhầy.

Chu Hoài Cẩn chợt biến sắc: "Sao bọn chúng còn có cả súng?"

Lục Gia không nói gì, hô hấp nặng nề có âm rung đau đớn, một tay sờ hông, trên thắt lưng giắt một con dao bấm, cán dao lạnh lẽo cấn lòng bàn tay, trên người Lục Gia toát ra mồ hôi tanh mùi máu.

Song hắn chỉ sờ một chút, ngay lập tức, hắn chợt đẩy mạnh Chu Hoài Cẩn ra đằng sau, một lần nữa xách cây côn đã cong – dao là dao tốt, hung khí tốt, hắn lao ra đâm chết mấy tên không có vấn đề gì, hắn có bản lĩnh này, cũng có đủ phẫn nộ và huyết khí.

Nhưng không thể, bởi vì hắn là… "tổng giám hành chính" của "cái quỹ khỉ gì đó".

Tuy rằng không nhớ tên quỹ, nhưng hắn biết tiền quay vòng bên trong dùng làm gì – đó là để mua bánh mì cho những người chi chít vết thương, không cửa khẩn cầu, mặc dù không thể chữa lành vết thương tinh thần vĩnh viễn không nguôi ngoai, ít nhất giúp họ không đến mức cùng đường trên mặt vật chất.

Dẫu trong lồng ngực hắn có thanh trường đao vạn cổ, hắn cũng không thể đại diện cho Phí Độ đi chém nhau, càng không thể đại diện cho những con người đáng thương quen hoặc không quen đó đi chém nhau.

"Chạy!" Lục Gia rùng mình, bảo Chu Hoài Cẩn, "Tôi cản cho anh, anh chạy đi tìm cảnh sát, tìm Lạc Văn Chu!"

Chu Hoài Cẩn nghĩ bụng chẳng phải là nói nhảm à, một đám giang hồ vác dao cầm súng ở phía trước đòi mạng, vị Lục tiên sinh này xách một cây côn sắt cong queo tính ngăn cản thiên quân vạn mã?

"Tôi không…"

Lục Gia đẩy anh ta lảo đảo, ngay sau đó vung gậy đập bay một kẻ đuổi theo. Cùng lúc ấy, hắn vừa thò đầu ra, trên bức tường bên cạnh liền vang lên một trận "độp độp", viên đạn nhảy loạn trên tường, bụi đất bay lên. Lục Gia buộc phải lùi về sau bức tường lè tè, chính lúc này, tiếng động cơ chợt vang lên, một chiếc mô-tô hung hãn lao tới chỗ hắn trốn!

Để tránh đạn, Lục Gia vừa vặn nép vào góc tường, mắt thấy không chỗ lui tránh, sắp bị mô-tô cán chết, thì bỗng nhiên, trong bóng tối có thứ gì đó bay ngang tới, vừa vặn đập trúng bánh trước của mô-tô, xe hai bánh tốc độ cao chợt mất thăng bằng, lộn nhào bay đi.

Lục Gia quay đầu nhìn thấy Chu Hoài Cẩn vừa chạy đi lại trở về, không biết còn kiếm đâu ra mấy cục gạch, ném một cục rồi hãy còn cầm hai cục trên tay!

Lục Gia: "Không phải tôi bảo anh…"

"Những chuyện tôi biết tôi đã nói hết với Phí Độ rồi," Chu Hoài Cẩn giơ hai cục gạch phòng thân, lớn tiếng nói, "Cho dù tôi chết, họ cũng có thể tiếp tục điều tra, cũng có thể đoán được tại sao chúng muốn giết tôi! Tôi sợ ai chứ?"

Chu Hoài Cẩn, bên ngoài là vàng ngọc, trong ruột là bông rách.

Anh ta nhu nhược vô năng, nửa đời trước đều quanh quẩn trong sự run rẩy hoảng sợ không chịu nổi dù là một ngày.

"Thật là hèn nhát." Anh ta nghĩ, "Mẹ kiếp ai tao cũng không sợ!"

Vẻ mặt Lục Gia hơi khó tả được, song lúc này hắn đã không kịp nói gì nữa, tiếng động cơ lớn hơn lập tức vang lên, các mô-tô khác cũng học theo, Chu Hoài Cẩn giở lại trò cũ, đáng tiếc không phải tuyển thủ chuyên nghiệp, hai cục gạch bay ra liên tục không chuẩn, đã vô kế khả thi.

Anh ta giơ tay che đèn xe chói mắt theo bản năng, bị một bầu nhiệt huyết làm lâng lâng, lại có chút buồn bã – Lục Gia vốn muốn anh ta ngoan ngoãn ở trong khách sạn, là tự anh ta không buông được mẹ con Dương Ba như câu đố, không biết lượng sức khăng khăng đi ra điều tra.

Anh cảm thấy chuyện Hoài Tín vẫn chưa xong, mình còn chưa có được câu trả lời cuối cùng.

Tự chui đầu vào lưới, chỉ sợ còn liên lụy người khác.

Hoài Tín ở trên trời vẫn đang nhìn chứ? Chu Hoài Cẩn nghĩ, nếu còn nhìn, có thể cho ông anh vô dụng mượn một chút vận may hay không?

Anh hai đời này chẳng có sở trường gì khác, chắc cũng chỉ có thể dựa vào vận may để lật ngược thế cờ.

Lúc này, một tiếng còi cảnh sát ngắn và chói tai đột ngột vang lên, Chu Hoài Cẩn ngớ ra, còn tưởng là ảo thính.

Sau đó, tiếng còi cảnh sát kia tiếp tục như một tiếng thở dốc, ánh đèn xanh đỏ giao nhau xoay rất nhanh dưới bầu trời đêm, lao thẳng đến vị trí của họ.

Tranh Chu Hoài Tín vẽ treo trong nhà hàng của anh, tên Chu Hoài Tín bày trên bàn thờ trong lòng anh, đáp lại cầu nguyện trong tuyệt cảnh cùng đường bí lối.

Họa sĩ gà mờ chuyên nghề vẽ xương khô ở trong lòng anh trai đủ tư cách làm "tín ngưỡng".

Chỉ tiếc cảnh sát tuy chạy tới song không tiện chui vào ngõ hẹp như Lục Gia, nhất thời không vào được "phong thủy bảo địa" này. Một tên đi mô-tô huýt một tiếng chói tai, vung dao chém xuống, chóng vánh giải quyết đồng bọn nằm bẹp dưới đất, không để lại một kẻ sống sót, số còn lại cấp tốc chạy trốn theo hẻm nhỏ tính trước – đường đi về tính toán hết sức chính xác, nếu không phải Lục Gia khó giải quyết ngoài dự tính, cảnh sát lại tới quá nhanh như ăn gian, đây quả thật là một vụ ám sát hoàn mỹ và ung dung!

Lục Gia loạng choạng, Chu Hoài Cẩn vốn định kéo hắn, cũng không biết là tay mình quá yếu hay Lục tiên sinh siêu nặng mà chẳng kéo nổi, hai người đồng cam cộng khổ cùng ngồi bệt dưới đất, tiếng bước chân dồn dập ùa tới, một giọng nói quen thuộc hỏi: "Không sao chứ, người đâu?"

"Tôi đoán ngay là anh." Lục Gia nắm cánh tay chảy máu không ngừng, miễn cưỡng cười với Lạc Văn Chu vội vã chạy tới, "Chờ tổng đài viên thông báo rồi điều động cảnh sát, chắc xác hai chúng tôi đã lạnh hết rồi."

"Trên di động của Phí Độ có định vị chính xác của hai người các anh," Lạc Văn Chu cau mày nhìn kỹ vết thương của Lục Gia, "Đừng nhiều lời, đi bệnh viện trước đã."

"Sếp," Lang Kiều dẫn mấy cảnh sát hình sự đi một vòng lật xem các xác chết, nói, "Mấy kẻ nằm lại đều tắt thở hết rồi."

"Mang đi, kiểm tra đối chiếu ADN và vân tay." Lạc Văn Chu trầm giọng nói, ngay sau đó không biết nghĩ tới điều gì, anh nhìn Lục Gia một cái thâm sâu.

"Phòng vệ chính đáng, dao cũng chưa dùng," Lục Gia nhận ra ngay anh đang lo lắng điều gì, ung dung cười nói, "Tôi còn sợ anh đến đây một thân một mình, không ngờ đại anh hùng này trừ biết đánh lén sau lưng, còn không được can đảm cho lắm – sao, chủ tịch Phí xảy ra chuyện, mà anh còn chưa bị đình chỉ công tác à?"

"Tôi đâu có ngu," Lạc Văn Chu khom lưng, cùng Chu Hoài Cẩn vác Lục Gia lên, "Đình chỉ thì đình chỉ, người của tôi vẫn là của tôi, tôi vẫn nói được, phải chứ các hài nhi?"

Lang Kiều, Tiêu Hải Dương, Tiểu Vũ, và một đoàn tinh anh của đội hình sự Cục công an, cả đang trực lẫn đang nghỉ đều bị anh điều động, còn có một Đào Nhiên không thể tới vẫn sát cánh với mọi người qua bộ đàm, Đào Nhiên nói: "Dù sao chăng nữa đều là được ông cho ăn lớn lên."

Lang Kiều dõng dạc không ngượng: "Dù sao chăng nữa em vẫn là tâm phúc."

Tiêu Hải Dương đanh mặt: "Dù sao chăng nữa em không tin được người khác."

"Bản mặt già sắp bị mọi người nói đỏ rồi," Lạc Văn Chu mặt không đổi sắc xua tay, "Trước tiên xác định danh tính người chết, khả năng đều có tiền án, sau đó dựa vào đây truy tiếp, lấy danh nghĩa Cục công an,

khẩn cấp xin chi viện hiệp trợ từ phân cục, đồn công an các khu, cứ nói có một băng cướp có súng đang chạy trốn – Bốn Mắt và Nhị Lang đợi một lát, cùng anh đưa người bị thương vào bệnh viện trước, mưu sát chưa toại, anh sợ chúng sẽ giở trò khác, tốc độ!"

Anh ra lệnh một tiếng, người phong tỏa hiện trường, kẻ gọi chi viện, tất cả nhịp nhàng hành động.

Phí Độ không biết đoạn kinh tâm động phách bên ngoài này, hắn đang "phối hợp điều tra" với thái độ rất tốt.

"Anh không biết cha anh đang ở đâu?"

"Trước khi đến đây tôi mới nhận được điện thoại của viện an dưỡng," Phí Độ dửng dưng nhún vai, "Còn chưa kịp xác nhận, sao thế, xem ra là sự thật rồi?"

Điều tra viên quan sát cẩn thận Phí Độ này – hắn trẻ tuổi, ưa nhìn, chăm chút từ sợi tóc tới móng tay, cổ tay áo thoảng mùi nước hoa hòa trộn của trắc bách diệp, húng quế và tuyết tùng, mồn một chữ "ăn chơi trác táng" viết to. Điều tra viên không nhịn được cúi đầu xem lướt qua tư liệu cơ bản của Phí Độ, hơi trẻ quá, còn là sinh viên: "Anh không lo lắng chút nào cho ông ấy?"

"Lo lắng cái gì? Phí Thừa Vũ bị người ta bắt cóc à?" Phí Độ cười, nụ cười lại không qua xương gò má, "Ông ta hơn ba năm qua vẫn dựa vào máy móc duy trì nhu cầu sống cơ bản, não đã không thể khôi phục, anh nói ông ta là người cũng đúng, nói là một đống bùn cũng chẳng có gì sai. Vài năm trước mấy lão già trong công ty không phục tôi, có một 'thái thượng hoàng' ngắc ngoải như vậy dọa họ rất tốt, bây giờ Phí Thừa Vũ chẳng còn tác dụng gì, chỉ là một gánh nặng, thích bắt thì cứ bắt đi, tốt nhất là giết quách đi cho rồi."

Điều tra viên nhìn thẳng vào mắt hắn: "Anh nói não Phí Thừa Vũ đã không thể khôi phục, việc này là ai cho anh biết?"

Phí Độ ngơ ngác nhướng mày: "Bệnh viện chứ ai, việc này còn có thể là do tôi bịa ra sao? Nhị Viện, Ngũ Viện, bệnh viện não Bắc Uyển – còn cả viện an dưỡng Tân Hải, anh có thể lần lượt hỏi… Không phải chứ, anh không cảm thấy là tôi vì gia sản mà làm gì ông ta chứ?"

Thần sắc điều tra viên khá nghiêm trọng.

Phí Độ cười "Ha", vẻ mặt không thèm giải thích – bất kể nói như thế nào, khi Phí Thừa Vũ gặp tai nạn hắn mới mười tám tuổi, phú nhị đại con một mười tám tuổi giết cha mưu đoạt gia sản, nghe cứ như tình tiết trong tiểu thuyết viễn tưởng ấy.

Điều tra viên phát hiện, tựa hồ Phí Độ không mảy may ý thức được, nếu Phí Thừa Vũ thật sự là người thực vật, vậy bản thân hắn chính là nghi phạm, dường như hắn thậm chí không biết mình bị gọi đến đây vì việc gì.

Thái độ cái gì cũng không biết này giống như ngược lại vô tình phủi sạch can hệ cho hắn, nếu đây cũng là đóng kịch, thì bụng dạ người thanh niên này không khỏi quá thâm sâu.

Điều tra viên hắng giọng: "Vài năm trước – cũng chính là không lâu trước khi cha anh gặp tai nạn giao thông, một công ty cho thuê tài chính bên dưới quý công ty từng có một vụ làm ăn, bên hợp tác là 'công ty trách nhiệm hữu hạn kỹ thuật số Thái Hoa', anh có biết vụ hợp tác này không?"

"Không biết," Phí Độ bình tĩnh nhớ lại một lát, ánh mắt chẳng hề gợn sóng, "Trước khi ba tôi gặp tai nạn, tôi chỉ biết ngửa tay xin tiền, không hề tham gia vào công việc."

"Vậy sau khi anh thế tay thì sao? Đây là chuyện không lâu trước khi anh thế tay."

Phí Độ nhìn anh ta, đột nhiên nở nụ cười.

158. Quyển 5 - Chương 29: Edmond Dantès 29

"Công ty cho thuê tài chính mà anh nói tôi có biết, ngoài mặt chúng tôi chiếm 45% cổ phần, là cổ đông lớn nhất, nhưng người khống chế thực tế không phải là tôi. Nếu anh đã điều tra kỹ thì sẽ biết, ba cổ đông nhỏ chia đều cổ phần còn lại trên thực tế hành động nhất trí," Dường như để giải thích rõ ràng cho đối phương,

Phí Độ lại hết sức kiên nhẫn đổi một cách nói khác, "Nói cách khác ba cổ đông nhỏ kỳ thật là một nhà phân liệt ra, cổ đông lớn trên danh nghĩa tôi đây không có quyền quyết định."

"Tại sao lại xuất hiện tình huống này?"

Phí Độ thoáng thay đổi tư thế ngồi, nhẹ nhàng dựa lưng lên ghế, hiện ra một chút khí chất đặc biệt vừa ngây ngô vừa lõi đời: "Bản thân cổ đông nhỏ nằm dưới danh nghĩa tập đoàn thực tế khống chế công ty cũng là tầng cao bên trong tập đoàn. Lưng dựa đại thụ, ra ngoài làm ăn sẽ có rất nhiều tiện lợi, chẳng khác nào dùng tài nguyên của tập đoàn cho tài sản cá nhân của chính họ quá giang – có điều, đây cũng là biện pháp tốt để lôi kéo người cũ, khiến họ để bản thân và gia đình ở chỗ tôi, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, lợi ích luôn có thể đổi thành trung thành. Chuyện này là Phí Thừa Vũ ngầm đồng ý, nước quá trong sẽ không có cá, tôi không cần thiết vừa nắm quyền đã đập bát cơm của người ta."

"Người phụ trách là ai?"

"Tô Trình, một trong mấy phó tổng của tập đoàn," Phí Độ nói, "Về phần công ty kỹ thuật số gì đó mà anh nói…"

"Công ty kỹ thuật số Thái Hoa." Điều tra viên ngay cả một tí xíu biểu cảm trên mặt hắn cũng không bỏ qua.

"Tôi chưa từng nghe nói," Phí Độ khẽ nhún vai, "Có thể là quy mô không lớn chăng, mấy ngàn vạn đồng tiền lẻ không qua hội đồng quản trị và họp cổ đông, cũng sẽ không đặc biệt báo cáo với tôi. Sao vậy? Họ trốn thuế lậu thuế, hay làm trái chính sách gì?"

Ánh mắt điều tra viên trầm xuống, đang định nói gì thì lại nghe Phí Độ tiếp tục: "Chắc không đến mức đó, hàng năm đều có thanh tra, dù có người giở trò cũng phải khoác lớp da hợp pháp hợp quy đánh bóng sát biên, không dễ dàng bị tra ra vấn đề, vậy rốt cuộc có vấn đề gì? Anh thật sự khiến tôi hơi hoang mang đấy."

Vấn đề vừa định nói ra bị chính Phí Độ tự nói, câu kế không tiếp tục được, điều tra viên nhất thời hơi á khẩu.

Người thanh niên này, hoặc là thành thật có sao nói vậy, hoặc là quá kín đáo, bất luận tình huống nào, đều không thích hợp tiếp tục vòng vo.

Điều tra viên bất thình lình "nói toạc móng heo", hỏi thẳng luôn: "Chủ tịch Phí, nhà anh làm ăn lớn như vậy, anh lại vất vả lắm mới đứng vững chân, tại sao anh bỗng nhiên bỏ gia nghiệp ở đó, chạy tới Đại học Công an Yến Thành học nghiên cứu sinh chẳng có tác dụng gì cho mình?"

Phí Độ nói ngay không chút do dự: "Tôi muốn tìm một người tên 'Phạm Tư Viễn'."

Điều tra viên đã chuẩn bị sẵn sàng phải nghe một đống viện cớ và trả lời lấy lệ, không ngờ tới đáp án này, lập tức như bước hụt chân, câu tiếp theo gần như vô thức hỏi: "Phạm Tư Viễn, anh biết Phạm Tư Viễn là ai?"

"Đại khái biết lão từng là giảng viên của Đại học Công an Yến Thành," Phí Độ thản nhiên nói, "Nhưng chuyện cụ thể hơn, tôi tìm người điều tra rất lâu, mà mãi không có kết quả, đành phải tự mình đi tìm kiếm đáp án."

"Vậy tại sao anh muốn tìm Phạm Tư Viễn?"

Một tiếng sau, điều tra viên nhận được điện thoại của đồng nghiệp, anh ta thoáng nhìn Phí Độ ngồi đối diện mân mê ly trà, cảm giác tin tức ban nãy nghe được hơi khó tiêu hóa – Phí Độ kể cho anh ta một câu chuyện khó tin, Phạm Tư Viễn sau khi đã "nhảy xuống biển mất mạng" trên lý luận, lại cùng Phí Thừa Vũ đồng thời xuất hiện ở nhà họ Phí, khoanh tay đứng nhìn kẻ cuồng ngược đãi Phí Thừa Vũ dùng thủ đoạn khó tưởng tượng nổi bạo hành vợ con, thậm chí đề xuất nên làm sao để hoàn toàn "thuần hóa" một người, từ "thuần hóa" này là kẻ thủ ác dẫn đến vài năm sau mẹ Phí Độ tự tử.

Những gì hắn nói rốt cuộc là thật hay giả?

Điều tra viên từng tiếp xúc với vô số người, anh ta cảm thấy khi nhớ lại vụ việc đó thứ Phí Độ đè nén là tình cảm chân thật, làm bộ hoặc đóng kịch sẽ không biểu đạt được cảm xúc ấy.

Nhưng nếu là như thế, mối quan hệ của cha con nhà họ Phí nhất định tương đối căng thẳng, không hề có lòng tin, Phí Thừa Vũ thật sự dám giả vờ là người không thể hành động trước mặt đứa con trai căm hận mình như vậy? Ông ta mưu đồ cái gì, không sợ làm giả hóa thật à? Nếu Phí Thừa Vũ đúng như Phí Độ nói, là một người thực vật, vậy rốt cuộc là ai âm thầm bắt cóc ông ta?

Bắt cóc Phí Thừa Vũ, chắc chắn không đòi được một xu nào từ Phí Độ, thế thì…

Nếu không phải Phí Độ này vì tiền giết cha, tiếp quản tất cả của Phí Thừa Vũ, còn giả vờ vô tội, thì là có người cố tình vu oan, lấy Phí Thừa Vũ ra làm tấm mộc.

Điều tra viên vừa thầm suy đoán trong lòng vừa nghe điện thoại của đồng nghiệp: "A lô?"

"Về điểm này hẳn Phí Độ không nói dối, người khống chế thực tế của công ty cho thuê tài chính đầu tư cho nhà máy bị nghi dính dáng đến nghe trộm quả thật không phải hắn ta, mà là một quản lý cấp cao tên 'Tô Trình'. Bọn tôi đã điều tra, Tô Trình ban đầu chỉ chiếm 20% cổ phần, khi Phí Thừa Vũ mới gặp tai nạn nhân trống chui vào, trên cuộc họp ban giám đốc tập đoàn năm đó, Phí Độ còn từng yêu cầu ông ta giải thích, nhưng 'Hoàng đế băng hà, Thái tử tuổi nhỏ, nhiếp chính vương một tay che trời', Tô Trình liên hợp một đám người cũ đi theo Phí Thừa Vũ, suýt nữa 'ép vua thoái vị' thành công, khiến người thừa kế hết sức chật vật, chuyện này về sau cũng đành phải vậy."

Điều tra viên nhìn Phí Độ một cái, trầm giọng nói: "Mời Tô Trình đến phối hợp điều tra."

"Tôi đang muốn nói với ông việc này đây, Tô Trình chạy rồi."

"Cái gì?"

"Vợ lão nói hôm nay lão nghe một cú điện thoại, liền vội vàng thu dọn hành lý, chỉ nói phải đi công tác, song hộ chiếu cũng mang theo. Thế nhưng bên phía công ty nói trong nhật trình của lão không có sắp xếp đi công tác, cũng không có ai đặt vé máy bay cho lão. Cùng mất tích với Tô Trình còn có một nữ trợ lý, trong nhà trọ đã trống rỗng không còn ai, bên quản lý nhà nói từng không chỉ một lần nhìn thấy Tô Trình ra vào nhà trọ của trợ lý này, hoài nghi Tô Trình và cô ta khả năng có quan hệ bất chính, có thể còn có vấn đề chuyển dời tài sản, phải tiến thêm một bước điều tra sâu hơn."

Chuyển dời tài sản, trốn chạy trong đêm, bỏ vợ lại dẫn bồ nhí đi…

"Kiểm tra sân bay, nhà ga, cần phải bắt lão về!"

Mặc dù không nghe thấy đầu dây bên kia nói gì, song Phí Độ có thể phán đoán ra một phần từ phản ứng của điều tra viên đối diện, hắn im lặng bưng ly trà lên, mượn ly trà hình dáng đơn giản che khóe môi hơi nhếch lên.

Lúc họ bắt Lư Quốc Thịnh, trong Cục công an phơi bày vấn đề tiết lộ bí mật, nội gian nấp kỹ như vậy, sẽ dễ dàng để lộ ra hắn giở trò với camera sao?

Lúc ấy Phí Độ đã cảm thấy hơi thiếu tự nhiên, hiện tại xem ra, đây chỉ là một nước cờ đẩy cừu thế tội ra mà thôi.

Chủ nhiệm Tăng là một con cừu thế tội. Chuyên gia kỹ thuật bị đẩy lên cương vị quản lý này quả thật hơi kém về mặt quản lý, mấy năm nay Trương Xuân Cửu vẫn bồi dưỡng trọng điểm, hiển nhiên không phải là thích chuyên ngành của ông. Chủ nhiệm Tăng từng một dạo đổi công tác liên tục, nhìn bề ngoài là để ông mau chóng trở thành một nhân viên quản lý toàn năng lo được hết mọi việc, kỳ thực là để ông khi căn bản chưa kịp biết rõ trong một việc có lỗ hổng gì, đã bị công việc bề bộn dội bom xuống đầu, lơ mơ nhảy xuống không biết bao nhiêu cái hố.

Một con cừu thế tội khác, hiện tại xem ra chính là nhà họ Phí. Chỉ cần cảnh sát điều tra ra nhà máy sản xuất camera có vấn đề, lần theo manh mối tìm đến nhà họ Phí chỉ là vấn đề thời gian. Năm xưa khi Phí Thừa Vũ làm kim chủ, một phần tài chính từng đi qua tập đoàn, đến nay vẫn còn dấu vết để lại, chuyện chính Phí Độ cũng tra được, cảnh sát kinh tế đương nhiên liếc qua là thấy. Mà Phí Thừa Vũ đã là người thực vật, chỉ cần lại khiến Phí Độ gặp đại chuyện bất trắc gì đó, chết không đối chứng, là vụ án này đã có kết luận, chắc hẳn đám người đó ngay cả báo cáo kết án cũng soạn sẵn giúp cảnh sát rồi-

Bán đứng Cố Chiêu là pháp y trẻ Tăng Quảng Lăng mới đi làm, do ông ta không thuộc đội trinh sát hình sự, kinh nghiệm làm việc lại ít, nên bất luận là Cố Chiêu hay các cảnh sát hình sự kỳ cựu sau đó hoặc âm thầm hoặc công khai có hoài nghi với vụ án Cố Chiêu, đều không nghi ngờ ông ta. Mà ngoại trừ Trịnh Khải Phong và Ngụy Triển Hồng, bàn tay đen sau màn cuối cùng chính là Phí Thừa Vũ, thân phận, động cơ, khả năng kinh tế, vợ và cha vợ có nguyên nhân cái chết kỳ lạ… nhìn kiểu gì thì Phí Thừa Vũ cũng là tài liệu tốt để làm một "bàn tay đen".

Tiếc rằng Phí Độ không chịu ngoan ngoãn gặp chuyện bất trắc.

"Tô Trình này buổi chiều hôm nay còn xuất hiện ở tập đoàn Phí Thị, khi chúng ta liên hệ với Phí Độ, Tô Trình ở ngay bên cạnh, lúc ấy không ai chú ý tới lão, cũng không biết lão làm gì. Tôi nhớ xe đi đón Phí Độ cũng là lão sắp xếp, chúng tôi vừa được tin, chiếc xe ấy trên đường trở về đã chết máy giữa chừng, theo tài xế nói thì còn suýt bị tông vào đuôi." Điều tra viên nghe đồng nghiệp đầu bên kia nói, tức thì toát mồ hôi lạnh – Phí Độ "thanh niên thiếu kiên nhẫn", sau khi nhận được tin không đợi người đi đón, tự mình vội vã chạy đến trước, nếu lúc ấy hắn ngồi trên chiếc xe kia, phải chăng sẽ không còn là vấn đề "suýt bị tông vào đuôi"?

Điều tra viên nghĩ lại còn sợ, quay sang nhìn Phí Độ, lại thấy người thanh niên ấy đang uống ly hồng trà họ bưng cho với vẻ mặt xoi mói, khóe mắt đuôi mày đầy vẻ gợi đòn "đây đang bịt mũi uống cám heo", hoàn toàn không biết mình vừa thoát khỏi kiếp nạn.

"Đi hỏi vợ lão," Điều tra viên không rảnh để ý gã thanh niên "mạng lớn" này, đứng dậy đi ra ngoài, "Lão nuôi bồ nhí ở bên ngoài mà vợ lão không hay biết gì à? Tôi không tin…"

Đoạn sau không nghe thấy, một nhân viên khách sáo mời Phí Độ đi nghỉ ngơi, mặc dù tạm thời bị hạn chế tự do nhưng hắn được đối xử không tệ.

Phí Độ thong dong cười hỏi nhân viên dẫn đường: "Có thể cho tôi mượn thứ gì giết thời gian không? Tiểu thuyết hay máy chơi game không nối mạng đều được."

Các điều tra viên trong khoảng thời gian ngắn chắc hẳn chẳng có sức đâu để ý đến hắn, bởi vì họ sẽ nhanh chóng phát hiện, vợ Tô Trình vẫn thuê thám tử tư chụp trộm bằng chứng Tô Trình ngoại tình, mặc dù nghề "thám tử tư" này không hợp pháp lắm, nhưng cũng rất chuyên nghiệp, ngoại trừ số ảnh giao cho bà Tô, còn tiện thể lưu giữ toàn bộ hành trình gần đây của Tô Trình.

Tất cả những người từng có tiếp xúc với Tô Trình đều sẽ bị liệt vào danh sách điều tra.

Năm ấy hắn bẻ sạch nanh vuốt của Phí Thừa Vũ, duy chỉ để lại Tô Trình một kẻ ngu xuẩn chí lớn nhưng tài mọn, thậm chí mắt nhắm mắt mở cho lão chiếm một phần nhỏ tài sản, cũng chính là vì hôm nay.

Phí Thừa Vũ bị con quái vật mình nuôi cắn ngược, Phí Độ chuẩn bị bắt hổ lột da, đương nhiên trước đó phải tìm mấy kẻ chết thay. Tô Trình chính là một mồi nhử, là "một mặt" trong "lưới mở một mặt", là một "bia ngắm" để lại cho đối phương, khi biết bọn chúng cài người bên cạnh Tô Trình, Phí Độ liền biết bọn chúng đã cắn câu – đám người đó đắc ý quá lâu, cũng quá ngạo mạn rồi, luôn cảm thấy mình có thể khống chế hết thảy.

Có Lục Gia và Lạc Văn Chu, bọn chúng không dễ động vào được Chu Hoài Cẩn – bây giờ Phí Thừa Vũ mất tích, Tô Trình thất bại chạy trốn, tất cả đều đang mất khống chế, đám người đó tính toán làm như thế nào đây?

Hi vọng chúng làm việc cẩn thận, đừng chừa lại khúc đuôi nhỏ chưa cắt sạch ở chỗ Tô Trình.

Nếu không sẽ rất nhanh chóng có người cần phải sợ tội bỏ trốn.

159. Quyển 5 - Chương 30: Edmond Dantès 30

"Ông ta đã nói gì?"

"Lão nói… 'Người là một loài động vật rất kỳ lạ, ví dụ như rèn luyện thân thể, kết hợp vận động mạnh thiếu oxy cường độ cao và đi lại tiêu hao thấp thời gian dài, hiệu quả tốt hơn nhiều so với chạy chậm giữ nguyên

cường độ trung bình. Khi rèn luyện tinh thần cũng chung một đạo lý, chỉ là đánh chửi không thay đổi, cô ta sẽ thích ứng, mất cảm giác, thậm chí sẽ đánh bóng sát biên thử làm phản, cho nên mấu chốt là anh bình thường phải tạo một quy củ và bầu không khí, phải thưởng phạt phân minh, khi cô ta làm tốt, anh phải cho phần thưởng thích hợp, khi chạm đến quy tắc, thì phải cho trừng phạt nghiêm khắc nhất, cường độ khi nãy là được, nếu anh thoáng cái đánh tan cô ta'…"

Điều tra viên bấm dừng cây bút ghi âm bật công khai, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện.

Phan Vân Đằng đã bị thay phiên thẩm vấn nửa tuần, khó khăn giữ nguyên sự trấn tĩnh, song trong mắt đã có tia máu, biểu cảm vốn hơi đờ đẫn, thế nhưng biểu cảm đờ đẫn này khi nghe ghi âm nửa chừng đã nứt ra, ông khó tin nổi ngẩng đầu nhìn điều tra viên, lại nhìn chằm chằm cây bút ghi âm bé tí kia, giống như sẽ có yêu quái từ bên trong nhảy ra: "Ông ta… nói như vậy?"

"Nguyên văn của Phạm Tư Viễn, trên lời khai có Phí Độ kí tên xác nhận," Điều tra viên nói, "Thầy có cần xem không?"

Phí Độ và Phan Vân Đằng hoàn toàn là hai thái cực, một có hỏi tất đáp, một miệng kín như con trai. Trương Xuân Cửu nói kế hoạch Tập Tranh không phải do mình đặt tên, đẩy Phan Vân Đằng lên nơi đầu sóng ngọn gió, song ông ta ngoại trừ thừa nhận kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai là do mình đặt tên, trước sau không nói một lời nào.

"Thầy biết Phạm Tư Viễn chưa chết," Điều tra viên nhìn thẳng vào mắt ông ta, "Cho nên đặt tên là kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai."

Tư thế ngồi của Phan Vân Đằng hơi cứng đờ.

"Thầy nặc danh tố cáo Vương Hồng Lượng phân cục Hoa Thị tham gia buôn ma túy, lợi dụng chức vị đi đường đặc biệt, trong nửa sau lá đơn tố cáo kia, thầy ám chỉ cựu cục trưởng Trương Xuân Cửu lơ là nhiệm vụ, thậm chí cố ý bao che, còn nghi ngờ trong nhiệm kỳ của ông ta tỷ lệ phạm tội hình sự thấp đến có vấn đề. Do nghi ngờ ở phần sau không hề có căn cứ nên đã bị giữ lại – là ai đưa thầy tài liệu tố cáo?"

"Tôi là một công dân, có quyền nặc danh tố cáo phần tử không tuân thủ pháp luật, cũng có quyền đảm bảo an toàn và tự do nhân thân của mình không vì vậy mà bị uy hiếp!" Phan Vân Đằng cắn răng nói, "Ai cho các anh quyền cưỡng chế tôi nói ra nguồn tin?"

Điều tra viên: "Có thể nặc danh tố cáo, nhưng không nói thầy có thể nặc danh vu cáo hãm hại, nặc danh ăn nói lung tung."

"Vương Hồng Lượng bằng chứng xác thực, đây là vu cáo hãm hại à?"

"Thế còn lên án nhằm vào Trương Xuân Cửu? Cũng có bằng chứng à? Nếu có, mời lấy ra."

Phan Vân Đằng hơi á khẩu.

"Toàn dựa vào phỏng đoán," Điều tra viên nhìn ông ta, giơ tay đập cây bút ghi âm bên cạnh, "Giáo sư Phan, vậy thầy đã đoán ra Phạm Tư Viễn là loại người này?"

Ánh mắt Phan Vân Đằng hơi mập mờ, nhìn chằm chằm cây bút ghi âm kia chẳng nói một lời.

"Tại sao thầy cho phép một sinh viên mới nhập học tham gia kế hoạch Tập Tranh?"

Hai má Phan Vân Đằng căng lên.

"Bởi vì thầy đã xem bài luận của cậu ta, cậu ta từng nộp luận văn về 'nạn nhân trong vụ án hình sự có tính chất nghiêm trọng' và 'phạm tội mang tính quần thể', đó chính là lĩnh vực nghiên cứu của Phạm Tư Viễn năm ấy trước khi phát điên!"

"Tôi…"

"Thầy cho rằng cậu ta là do Phạm Tư Viễn phái tới, thầy cho rằng cậu ta gia nhập kế hoạch Tập Tranh với mục đích giống mình! Thầy không ngờ được cậu ta là nạn nhân trong những bài luận văn này." Điều tra viên đập bàn, "Giáo sư Phan, thầy là bậc tiền bối trong ngành, bây giờ lại là người thầy, rất được kính trọng, mà thầy lại cùng một giuộc với loại người như thế?"

Phan Vân Đằng: "Tôi không phải…"

"Lúc bắt Lư Quốc Thịnh, thầy đã bàng thính thẩm vấn," Điều tra viên lạnh lùng nói, "Tôi không biết thầy có nghe thấy đoạn đó hay không, trong vụ án Phùng Bân bị giết, có một kẻ tên 'Gửi Lời Thăm Shatov' thần bí, còn có một nhân vật số hiệu 'A13', là bọn họ khiến Lư Quốc Thịnh từng bước một lộ mặt, thầy đoán việc này là do ai sắp xếp? Tôi lại nói cho thầy biết, về điểm này, cục trưởng Lục đã chính miệng chất vấn Phó Giai Tuệ, bà ta không phủ nhận. Họ dùng trẻ vị thành niên vô tội làm đạo cụ, làm tế phẩm, giáo sư Phan, thầy không hay biết gì về chuyện này à?"

Phan Vân Đằng không nhịn được nữa, tháo kính xuống, chống khuỷu tay lên bàn, hai tay xoa bóp mạnh gò má tiều tụy.

"Giáo sư, lương tâm của thầy đâu?"

"Tài liệu tố cáo Vương Hồng Lượng… là chị dâu, Phó Giai Tuệ đưa cho tôi."

Nghe ông rốt cuộc mở miệng, điều tra viên thầm thở phào một hơi, ra hiệu cho nhân viên kế bên ghi lại.

"Tôi xem xong rất kinh hãi, hỏi chị ấy thứ này từ đâu ra, chị ấy nói là em trai một nạn nhân tên Trần Chấn, qua nhiều đường cầu tới chỗ một người bạn cũ của mình. Tôi không dám cả tin, bí mật gặp mặt Trần Chấn một lần, còn nghĩ cách xem lại chi tiết vụ án Trần Viện, phát hiện cái chết của cô bé quả thật rất kỳ lạ, nếu chuyện này là thật, tôi đã biết, thì nhất định không thể mặc kệ. Nhưng có một điểm rất lạ lùng, tôi hỏi Phó Giai Tuệ, tôi đã rời Cục công an từ lâu, tại sao lại tìm đến tôi, tại sao không đưa thẳng mấy thứ này cho Trương Xuân Cửu? Cho dù qua tôi, tôi cũng chỉ tìm Lão Trương giải quyết, tôi không thể vượt mặt đưa chuyện này lên trên, bảo Lão Trương phải làm thế nào, chẳng phải hại ông ta bất nghĩa à? Không thể làm như vậy được."

Phan Vân Đằng chầm chậm ngẩng đầu lên: "Phó Giai Tuệ nói… chị ấy nói 'Ai chẳng biết chuyện này là do lão quản? Chú cảm thấy lão sẽ quản chứ? Chú còn chưa biết Cố Chiêu và Lão Dương làm sao mà chết, đúng không?' Sau đó chị ấy lấy di thư của Lão Dương ra cho tôi xem, bấy giờ tôi mới biết, thì ra ba năm trước khi hi sinh vì nhiệm vụ, ông ta đang bí mật điều tra lại vụ án Cố Chiêu năm xưa. Tôi xem ảnh ông ta chụp trộm, chỉ thiếu một chút là tìm được hang ổ đám tội phạm truy nã tụ tập, lúc này sức của một mình ông ta đã không đủ, nhất định phải tìm người hiệp trợ, và ông ta đã phạm vào lỗi giống Cố Chiêu, tin người không nên tin."

"'Người không nên tin' chính là chỉ Trương Xuân Cửu."

"Tôi không nghĩ ra còn ai khác." Phan Vân Đằng thấp giọng nói, "Tôi gặng hỏi chị ấy, 'bạn cũ' mà chị ấy nói rốt cuộc là ai, mới biết ông… ông ta còn chưa chết."

"Ông ta" này hiển nhiên là chỉ Phạm Tư Viễn, điều tra viên hỏi tới: "Thầy đã tiếp xúc với Phạm Tư Viễn? Thầy đã chính mắt gặp người này?"

"… Ừm."

Tuy rằng sớm có dự đoán, nhưng thình lình nghe ông ta xác nhận người kia chết đi sống lại, điều tra viên vẫn rùng mình: "Khi nào?"

"Mùa hè năm nay, cuối tháng Bảy, để tôi nghĩ xem… hẳn là ngày cuối cùng của tháng Bảy. Ngày đó người nhà đi vắng hết, Lão Lục chỉ có một mình, bèn đến nhà tôi ăn cơm, vợ tôi là em bà con xa của ông ấy, năm xưa hai chúng tôi biết nhau còn là qua Lão Lục giới thiệu, hai nhà khá thân nhau. Chưa ăn xong thì ông ấy đã nghe một cuộc điện thoại, tôi nghe thấy ông ấy gọi 'chị dâu', liền biết là Phó Giai Tuệ tìm, lúc ấy tim tôi thịch một phát, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó. Phó Giai Tuệ đầu dây bên kia nói, Dương Hân ở trường có việc, mà mình đã đi công tác, nên muốn nhờ giúp đỡ, Lão Lục vừa nghe thế, cơm cũng chưa ăn xong đã lật đật đi mất, ông ấy mới đi chưa đầy năm phút thì chuông cửa nhà tôi reo."

"Phạm Tư Viễn đã đến nhà thầy?" Điều tra viên ngồi thẳng dậy, không tự chủ được nói nhanh hơn, "Một sát thủ liên hoàn chết đi sống lại đứng trước mặt, mà thầy không báo cảnh sát?"

"Bởi vì Phó Giai Tuệ đi cùng ông ta." Phan Vân Đằng nặng nề thở ra một hơi, "Ông ta ngồi trên xe lăn, già nua đến biến dạng, nếu không phải thần thái không thay đổi, tôi suýt nữa đã không nhận ra. Lúc ông

ta vào, câu đầu tiên chính là 'Lâu quá không gặp, Tiểu Phan, em có muốn biết người bán đứng anh em rốt cuộc là ai không'."

"Ông ta bảo thầy làm gì?"

"Ông ta không bảo tôi làm gì cả," Ánh mắt Phan Vân Đằng hơi trống rỗng, ông cười khổ một chút, "Tài liệu tố cáo tôi đã trình lên, kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai tôi cũng đã khởi động, không còn việc gì cần dùng đến tôi. Ông ta nói ông ta chỉ đến chào từ biệt, còn bảo tôi mượn kế hoạch Tập Tranh lần thứ hai mà xem cho tử tế, tất cả đều sắp kết thúc rồi."

Tất cả đều sắp kết thúc rồi.

Ngày hai mươi bảy tháng Chạp, vận tải tết đã hừng hực khí thế.

Chưa đến năm giờ sáng, Chu Hoài Cẩn bị một tràng Bài ca năm vòng to rõ đánh thức.

Vì suy tính cho an toàn của bản thân, Chu Hoài Cẩn không về khách sạn, nơi ở tạm thời biến thành phòng khách nhà Lạc Văn Chu – phòng nhường hết cho người bị thương và phụ nữ ở, đám đàn ông khác ngổn ngang tìm một chỗ nằm đại, lăn dính đầy lông mèo.

Chu Hoài Cẩn mơ mơ màng màng hé mắt ra, nhìn thấy Lạc Văn Chu nghe điện thoại.

Lạc Văn Chu ngồi trên ghế mây nhỏ ngoài ban công, gạt tàn trước mặt đầy ứ sắp vỡ, cũng không biết anh đã hút bao nhiêu điếu rồi. Trời còn chưa sáng anh đã ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt tỉnh táo, không biết là dậy sớm hay căn bản không ngủ: "A lô, Đào Nhiên à?"

Đào Nhiên ngồi trên xe lăn, người nhà bệnh nhân tỉnh khác tiếc tiền không ra ngoài ở khách sạn ngủ đầy hai bên hành lang bệnh viện, tuy nhiều người song không mấy ai thức, chỉ có hai người của tổ điều tra đang trao đổi gì đó với bác sĩ trước cửa phòng săn sóc đặc biệt, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Đào Nhiên cả buổi chẳng hé môi, Lạc Văn Chu thoáng nhìn đồng hồ, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

"Văn Chu, cô mất rồi."

Lạc Văn Chu sững sờ, trong lòng nhất thời không nói rõ được là mùi vị gì.

Khi Phó Giai Tuệ còn sống, mối quan hệ với anh không hề tốt, hôm ấy nghe thấy cuộc đối thoại của bà với cục trưởng Lục ở bên ngoài phòng bệnh, anh nhất thời càng không biết nên đối mặt làm sao, bây giờ thì đỡ rồi, "Chúng tôi là người đọc diễn cảm câu chuyện xưa" đã thành di ngôn của bà.

Có mấy người không ngủ say, cũng bị tiếng chuông điện thoại vui vẻ quấy rầy như Chu Hoài Cẩn, thấy Lạc Văn Chu có biểu cảm khác lạ đều lặng lẽ ngồi dậy nhìn anh.

Tín hiệu điện thoại xuyên qua gió Bắc gầm thét, cả âm thanh cũng có vài phần giá lạnh, Đào Nhiên hỏi: "Dương Hân… Dương Hân vẫn chưa tìm được sao?"

Lúc này, Lục Gia treo lủng lẳng tay bị thương từ trong phòng ngủ đi ra, áo khoác rộng thùng thình của Lạc Văn Chu hắn không cài được khuy, chỉ có thể khoác trên người, trên mặt còn có vết thương và vết bầm nửa đêm kinh hồn lưu lại, đi đến đâu cũng có cảm giác tồn tại rất mạnh.

"Hôm ấy có người giả làm tài xế taxi, đưa chủ tịch Phí đến biệt thự, sau đó chúng tôi nghĩ cách bám theo họ, phát hiện họ trực tiếp ra khỏi thành phố, đến thành phố L gần Tân Hải, dừng chân ở một thị trấn gần đó tên 'Tây Nhị Điều'."

Tiêu Hải Dương đeo lại cặp kính đã chùi xong, nói với một chút giọng mũi: "Em biết chỗ đó, là chợ bán sỉ tiểu thương phẩm, các cửa hàng online và chợ bán sỉ xung quanh đều đến đó lấy hàng, lưu lượng người lớn, tốt xấu lẫn lộn, rất dễ ẩn thân."

"Đúng, họ đang thuê một nhà kho nhỏ rất khuất nẻo, không chỉ có một chỗ đậu xe, nhìn giống một cứ điểm, người của chúng tôi không đánh rắn động cỏ, cắm điểm cạnh đó hai ngày, vừa mới nhìn thấy một chiếc xe lạ chạy vào," Lục Gia đưa mấy tấm ảnh chụp bằng điện thoại gửi tới cho Lạc Văn Chu, "Các anh đang truy nã chiếc xe này à?"

Lạc Văn Chu mới đầu chưa xem biển số, chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của một cô gái trẻ mặc áo lông trắng liền nhận ra ngay đây là Dương Hân.

"Sếp ơi," Tiểu Vũ ngày đó không bắt được đội xe mô-tô cùng hung cực ác kia, vừa nghe lại có tin tức liền vội vàng xoa tay sán tới, "Làm thế nào đây, bắt chứ?"

Đào Nhiên đầu dây bên kia cũng im lặng chờ anh trả lời.

Lạc Văn Chu xem kỹ số ảnh gửi về từ đầu đến cuối: "Tiểu Vũ, chú dẫn mấy người, thuê một chiếc xe tải đi Tây Nhị Điều, gọi đặc công chi viện, cần phải bắt hết về không sót một ai."

Tiểu Vũ bật dậy như cá sống.

Lục Gia: "Để tôi gọi người của tôi phối hợp."

"Khoan đã!" Lạc Văn Chu gọi cậu ta lại.

"Còn làm gì nữa sếp?"

Lạc Văn Chu do dự chốc lát: "Cẩn thận… cẩn thận một chút, mục tiêu của chúng ta là người sau lưng bọn họ, bắt về phải thẩm vấn, cố hết sức đừng làm họ bị thương."

Tiểu Vũ ngẩn người, đã hiểu được ý anh, cậu "Ôi" một tiếng, đoạn dẫn người đi.

Phòng khách mới chật ních người chợt vắng hết một nửa, Tiêu Hải Dương đã rửa mặt xong: "Đội trưởng Lạc, bước tiếp theo chúng ta làm gì đây?"

"Về mẹ Dương Ba điều tra thế nào rồi, chú nói anh nghe xem."

"Bà ta tên Trác Nghênh Xuân, mười tám tháng trước bị bệnh qua đời, khi chết năm mươi ba tuổi, hộ tịch và quê quán đều ở thành phố H, nhưng nơi sinh không rõ," Tiêu Hải Dương nói, "Em đã hỏi rồi, người ta nói thông tin trên giấy tờ không nhất định là thật, người tuổi này không phải vừa ra đời đã có chứng minh thư, rất nhiều thông tin đều là về sau tự khai, một số có thể ngay cả tuổi tác cũng không đúng. Trong thông tin người thân bà ta khai chỉ có phần về người nhà họ Dương sau khi kết hôn, cha mẹ anh em ruột thịt không rõ, công an quản lý hộ tịch nói, theo tình huống này, bà ta có khả năng là trẻ mồ côi, cũng có khả năng từng bị lừa bán, chuyện mấy chục năm trước đều không nói chính xác được, có thể cần đến địa phương hỏi thử."

"Đi," Lạc Văn Chu đứng dậy, "Tất cả đừng ngủ nữa, giải quyết việc này rồi trở về ngủ bù sau."

Mùa đông, ít nhất phải gần bảy giờ trời mới tờ mờ sáng, đêm dài chưa hết khiến con người và động vật đều uể oải, cũng có người đang lang thang nơi đầu đường xó chợ.

Một chiếc xe riêng không mấy nổi bật xen lẫn trên đường cao tốc kẹt cứng vì đại quân về quê, chậm chạp tới gần trạm thu phí, lòng bàn tay Tô Trình nắm vô-lăng mướt mồ hôi lạnh.

160. Quyển 5 - Chương 31: Edmond Dantès 31

"Tại sao kẹt cứng như vậy?"

"Bác tài cho hỏi, anh xếp hàng được một tiếng chưa?"

"Một tiếng? Sắp nửa đời người rồi! Nghe nói là phía trước đang kiểm tra an ninh."

"Vào thành phố kiểm tra, ra khỏi thành phố cũng phải kiểm tra, chính phủ bị khùng à? Đường cao tốc kẹt thành bãi đậu xe có thể thu thêm phí đậu xe chắc?"

Tài xế bị kẹt ở trạm thu phí đường cao tốc lũ lượt xuống xe xem, chỗ nào cũng nghe tiếng than.

"Phía trước đang kiểm tra ngẫu nhiên chứng minh thư và bằng lái." Cô nàng trên ghế lái phụ hạ giọng nói.

Tô Trình nặng nề "Ừ" một tiếng, hai tay trượt nhẹ trên vô-lăng, quẹt rơi mồ hôi trong lòng bàn tay, lão đội tóc giả và mũ, dán khóe mắt lên, gắn một vòng râu giả, nhìn y như một lão già thô bỉ lôi thôi, lão tự tin bộ dạng này không hề giống "phó tổng Tô" bình thường khá chỉn chu, không dễ bị nhận ra, trốn khỏi thành phố ắt hẳn không khó.

Chỉ tiếc thời gian gấp gáp, chứng minh thư chưa kịp tạo giả, thì đã đâm vào họng súng.

Hơn một nửa Yến Thành đều tập trung rời đi trong vài ngày này, nơi đây trở thành một thành phố ma vắng tanh, đường cao tốc ra khỏi thành phố lại kẹt cứng. Ban đầu Tô Trình cho rằng chỉ là ùn tắc do đông người tạo thành, chờ đến khi biết phía trước có kiểm tra an ninh, muốn quay đầu chạy trốn là không thể, xe cộ xung quanh cơ hồ chen vai thích cánh, tất cả tài xế đều lom lom đề phòng người khác chen ngang, trừ khi bỏ xe, nếu không mọc cánh cũng khó bay thoát.

Nhưng Tô Trình xưa nay quen sống an nhàn sung sướng, bình thường đi vài bước cũng lo mòn bàn chân, thấy xung quanh camera lớn bé, cảnh sát trải rộng, lão cúi đầu thoáng nhìn đôi chân dùng làm trang sức, thật sự không có dũng khí mở cửa xe ra.

"Không sao," Tô Trình cố cười với cô bồ trẻ, nói như tự an ủi bản thân, "Kiểm tra an ninh kiểu này thường chỉ kiểm xe tải và xe khách lớn, xe riêng cho qua rất nhanh, em yên tâm đi."

Cô bồ lườm lão, lão già bộ dạng thô tục đã đáng ghét lắm rồi, nếu còn thêm ngu xuẩn, thì thật sự đáng ghét đến độ khiến người ta hận không thể hủy diệt nhân đạo lão ngay tại chỗ – kiểm tra an ninh thường chỉ tra xe vào thành phố, ra khỏi thành phố kiểm nghiêm ngặt như thế hiển nhiên là không bình thường.

Cô nàng túm tay Tô Trình: "Đi, chúng ta xuống xe."

"Xuống, xuống xe?" Tô Trình thoáng nhìn xung quanh, lúc này, xe phía trước lết mấy mét như ốc sên, lão nhất thời chần chừ, không lập tức đi theo, thấy xe bên cạnh muốn chen ngang, đằng sau tiếng còi nối nhau, Tô Trình hệt như một A Đấu bùn loãng không thể trát tường, do dự lưỡng lự một lát, lại chậm chạp nhấn ga đuổi theo.

"Không được," Lão tự cho là có lý nói, "Như thế rõ ràng quá, lỡ bị người ta chặn lại thì phải làm sao? Hơn nữa bỏ xe ở đây, chúng ta còn đi làm sao được?"

Cô bồ trợn mắt dưới cặp kính râm, sau đó cô ta tháo kính nhét vào túi xách, rút một tờ khăn ướt tẩy trang, nhanh chóng chùi sạch son môi và phấn mắt, buộc túm mái tóc dài, lại rướn người lên từ ghế sau vớ cái gối ôm, quấn tròn khăn quàng cổ nhét vào bụng, trước ánh mắt trợn trừng của Tô Trình, tích tắc đã từ đại mỹ nhân gọn gàng chỉn chu biến thành một "thai phụ" mặt mày xám xịt.

"Kiểm tra an ninh có lẽ chính là vì chặn anh," Cô nàng cắn đầu lưỡi, cố nuốt xuống hai chữ "ngu xuẩn", lôi Tô Trình, "Đi theo em!"

Tô Trình hoàn toàn không có chủ ý gì, đành phải mù mờ làm cái đuôi của cô nàng.

Mọi người cùng nhau xếp hàng nhích lên phía trước, đang nhích yên lành thì đột nhiên có kẻ giữa chừng bỏ xe đi, tài xế nóng tính phía sau nhảy dựng lên, không nhịn nổi bấm còi chuẩn bị chửi, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, đã thấy rõ trong hai người xuống xe có một là thai phụ, "thai phụ" sắc mặt nhợt nhạt nhìn hắn cười rất áy náy, tài xế đành phải nuốt lại chửi rủa đã ra đến môi, phẫn nộ đập còi một phát.

Lưng Tô Trình đã ướt sũng mồ hôi lạnh, tay đầm đìa mồ hôi nắm cổ tay cô nàng kia, khiến cô ta hơi gớm.

Có lẽ lão già này không tích đức dẫn đến số thật sự chẳng ra làm sao, lão vừa xuống xe thì đường phía trước lại thông thoáng lạ lùng, xe đằng trước vốn nằm tê liệt thoáng cái đi mười mấy mét, xe làn bên lập tức không chút do dự lách vào, các chủ xe đằng sau Tô Trình chỉ hận không thể tông cái xe cản đường này bay thẳng ra tầng khí quyển, tiếng còi liên tiếp vang dội bầu trời.

Rốt cuộc thu hút sự chú ý của nhân viên an ninh.

Tô Trình quá do dự, mãi không hạ được quyết tâm như mắc chứng lề mề, khi bị cô bồ lôi xuống xe đã cực gần trạm thu phí, một nhân viên kiểm tra an ninh mới được đồng nghiệp thay đi nghỉ ngơi bị tiếng còi ô tô liên tiếp kinh động, ngẩng đầu trông thấy một "ông lão" dắt một "thai phụ" loạng choạng đi qua dòng xe cộ.

Dòng xe cộ chậm chạp cũng là dòng xe cộ, cũng có nguy hiểm, nhân viên kiểm tra an ninh lập tức chạy đến hỏi: "Sao ông đột nhiên xuống xe vậy, ông có cần hỗ trợ gì không?"

Tô Trình bị nhân viên kiểm tra an ninh bỗng nhiên chặn đường dọa giật nảy mình, lỗ chân lông toàn thân chớp mắt nở hết ra, ba hồn bảy vía suýt bốc hơi theo, cột sống cứng đờ như đá, song cô bồ cái khó ló cái khôn đột nhiên ôm bụng dừng lại, vẻ mặt đau đớn cứ như thật, cô ta chỉ rên hừ hừ không nói gì.

Bấy giờ Tô Trình mới chậm nửa nhịp định thần lại: "Xin lỗi, đồng chí cảnh sát, vừa rồi ở trên xe vợ tôi đột nhiên nói đau bụng, chúng tôi không ngờ kẹt lâu như thế… Thật sự không có cách nào, liệu có thể phiền anh…"

Nhân viên kiểm tra an ninh giật mình: "Thế đừng để vợ ông ngồi xổm trên đường, ông mau bế lên đi, tôi gọi xe cấp cứu cho."

Nói xong anh ta co giò chạy, người đàn bà vốn ngồi xổm dưới đất kéo Tô Trình, vừa dắt vừa lôi lão chạy đi. Đến nông nỗi này rồi, Tô Trình cũng bất chấp "thân kiều thể quý", rảo bước đi như bay, một hơi theo cô bồ lao ra ven đường, hai người trực tiếp nhảy qua hàng rào xuống cao tốc, chui vào cánh rừng nhỏ của vành đai xanh hóa.

Nhân viên kiểm tra an ninh vội vàng gọi đồng nghiệp tới hỗ trợ khiêng người nhanh chóng quay lại, bất ngờ phát hiện hai người đã đi mất, tiền bối anh ta gọi tới nghe xong đầu đuôi, thần sắc bỗng nhiên thay đổi, giây lát sau, từ một trạm kiểm tra an ninh đường cao tốc bé tí vậy mà lao ra một loạt xe công vụ, phóng ra bốn phương tám hướng lục soát kiểu trải thảm.

Tiếng người, tiếng xe, thậm chí còn có tiếng sủa của chó cảnh sát lùng tìm không ngừng tới gần, như thể tứ diện Sở ca, Tô Trình thật sự chạy không nổi nữa, thất tha thất thểu buông tay cô bồ, gấp gáp và nôn nóng nói: "Anh đã bảo không nên chạy mà! Lái xe qua đâu nhất định sẽ bị kiểm tra, bây giờ thì thế nào, chúng ta lộ rồi, ngay cả một phương tiện thay đi bộ cũng không có, em muốn để anh mệt chết à?"

Cô bồ không rảnh để ý tới lão.

Tô Trình túm bả vai cô nàng: "Bây giờ làm thế nào, hả? Em bảo xem làm thế nào…"

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên có người hỏi: "Là Tô tiên sinh à?"

Tô Trình hơi run run, kinh ngạc và ngờ ngợ quay đầu lại, một gã mặc đồng phục trạm thu phí đứng đằng sau tươi cười nhìn lão: "Ông chủ chúng tôi biết ông gặp rắc rối, ông ấy không cố ý không nghe điện thoại, chỉ là lo lắng ông đã bị cảnh sát nghe lén, để cẩn thận, chỉ có thể làm như vậy. Ông chủ kêu tôi đến giúp ông, cần phải bảo đảm ông được an toàn, xin hãy đi theo tôi."

Tô Trình ngẩn người, lập tức vui mừng ra mặt, gạt tay cô bồ phía sau đang kéo mình ra, tiến lên một bước hớn hở như gặp được thân nhân: "Đúng đúng, tôi gọi điện rất nhiều lần mà mãi không được, sao các vị tìm được tôi? Hãy nghe tôi nói, tôi đã bị cảnh sát phát hiện, hiện tại…"

Gã đàn ông lịch sự nhìn lão mỉm cười, trong cổ tay áo đồng phục giơ ra một đôi tay đeo găng, đặt lên vai Tô Trình.

Đồng tử cô bồ co lại, cô ta nhỏ giọng gọi: "Phó tổng Tô!"

Tô Trình bực dọc hỏi: "Làm sao?"

Đúng lúc này, lão liếc thấy ánh sáng lạnh lóe lên, trong tay gã đàn ông đeo găng kia không biết từ khi nào giơ lên một con dao bấm, nhân khi Tô Trình không hề cảnh giác đâm thẳng tới ngực lão!

Thành phố H một thành phố nhỏ của tỉnh T.

Nơi đây cách Yến Thành năm giờ đi xe, không xa lắm, nhưng do lúc ra khỏi thành phố bị kẹt xe nên nhóm Lạc Văn Chu đi hết một ngày, rạng sáng xuất phát mà khi đến mặt trời đã ngả về tây.

Nơi này dựa núi sát biển, đông ấm hạ mát, trên núi còn dồi dào tài nguyên suối nước nóng, mùa đông đặc biệt náo nhiệt. Mấy năm gần đây do phát triển du lịch, một số từ địa phương nhỏ chưa ai biết tiếng đã thay hình đổi dạng, tràn ngập hơi thở hiện đại.

Khách sạn chưa đặt trước, thật sự là quá thiếu, may mà dẫn theo Chu Hoài Cẩn – mặc dù nhà họ Chu sa sút, nhưng lạc đà gầy còn to hơn ngựa, Chu thiếu gia làm ông chủ, Lạc Văn Chu dẫn vài viên cảnh sát hình

sự và cả Lục Gia vào một biệt thự suối nước nóng nói là sáu sao, bao một biệt thự nhỏ tách riêng ra nghỉ tạm.

"Vùng nhà Dương Ba ngày xưa là một thôn, tên 'Dương Trang Tử', nằm dưới chân núi, nghe nói còn rất hẻo lánh, sau đó khai thác suối nước nóng trên núi, bên ấy liền thành khu nghỉ dưỡng, người dân cũng giải tỏa dọn đi hết rồi," Tiêu Hải Dương được phái đi liên hệ với công an bản địa ôm một đống tư liệu cũ photo chạy về, cắn một miếng hết nửa cái bánh bao, "Nhưng thứ nhất người dân trong Dương Trang Tử vốn không nhiều, thứ hai năm đó phần lớn lấy tiền, chỉ có một phần rất nhỏ nhận sự sắp xếp dọn đến khu tây thành phố, em đã hỏi được cả địa chỉ lẫn phương thức liên lạc rồi."

Lạc Văn Chu: "Đi!"

Đoàn người bắt đầu từ rạng sáng đã không nhàn rỗi, cơ bản là thay phiên lái xe, thay phiên nghỉ ngơi, đến tỉnh T, ăn hai ba miếng xong bữa cơm qua loa lại lên đường tiếp không nghỉ chân, nhưng kết quả không hề như ý.

Mười mấy năm qua đi, cảnh còn người mất, trong mấy địa chỉ Tiêu Hải Dương tìm đến, hoặc đã dọn đi từ lâu, hoặc là người già mất, lớp trẻ hỏi gì cũng không biết, ngay cả ký ức hồi nhỏ sống trong thôn cũng mơ hồ cả rồi.

Đi hỏi một vòng không thu hoạch được gì, Chu Hoài Cẩn cảm thấy bữa tối vội vàng ứ trong dạ dày, nặng trịch không xuống, có chút không tiêu, không nhịn được cười khổ nói với Lạc Văn Chu: "Tôi tưởng công việc của các anh bình thường chính là giơ súng, quát tội phạm 'không được nhúc nhích' chứ, sao toàn là chạy chân không có kết quả vậy?"

"Ai nói chúng tôi toàn là chạy chân? Chúng tôi còn phải họp hành viết báo cáo không ngừng nữa cơ." Trong gió lạnh thấu xương, Lạc Văn Chu dụi đầu thuốc lá trên thùng rác, anh ngoài mặt bình thản, trong lòng cũng nôn nóng, không nhịn được lại lấy hộp thuốc ra.

"Này," Lục Gia không nhịn được cản lại, "Đủ rồi đó ông anh, lượng 'thất khiếu bốc khói' của ông anh sắp vượt qua máy bay phản lực rồi."

Lạc Văn Chu cười uể oải, không tiếp lời, lại ngậm một điếu, nghĩ bụng: "Liên quan gì đến ông anh?"

Lục Gia: "Chủ tịch Phí ghét nhất trong văn phòng có người phì phèo hút thuốc không ngừng, anh bình thường cũng hút như vậy mà anh ấy không nói gì à?"

Lạc Văn Chu khựng lại, mặt không biểu cảm nhét điếu thuốc về, vẫy tay: "Đi, nhà cuối cùng."

Hộ cuối cùng năm đó từ Dương Trang Tử dọn tới, mở cửa là một thanh niên ngoài hai mươi, Tiêu Hải Dương kiểm tra sơ lại thông tin địa chỉ: "Xin hỏi nhà Dương Diệu Tông ở đây à?"

"Vâng, đó là ba tôi." Thanh niên nọ nghi hoặc nhìn cậu, "Xin hỏi các anh là…"

"Cảnh sát," Tiêu Hải Dương tốn công vô ích cả đêm, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hi vọng, mắt lập tức sáng lên, vội vàng đưa giấy tờ ra, "Chúng tôi đang điều tra một vụ án, một đương sự năm xưa từng ở Dương Trang Tử, muốn hỏi thăm một chút, xin hỏi ba anh…"

"E rằng khó lắm, ba tôi hai năm nay bị bệnh, chỗ này-" Anh ta chỉ huyệt thái dương mình, "Hơi lẩn thẩn."

Chờ đi vào gặp, mấy người họ mới biết ông lão không phải chỉ "hơi lẩn thẩn" mà thôi.

Ông lão gầy gò ngồi trên sofa, đang giật quả quýt trong tay đứa bé một hai tuổi, em bé nói chưa sõi, ông lão cũng nói không rõ, lát sau đứa bé không giật được òa khóc to, ông lão nghe tiếng không chịu thua, cũng ngoác miệng chân tình thật cảm học theo, một già một trẻ chiếm hai góc sofa thi nhau khóc tang, ầm ĩ rung trời, cô gái trẻ bên cạnh chắc là con dâu mãi đã thành quen, mí mắt cũng không buồn nâng lên, lấy cho khách cái ghế dài.

Mấy người chỉ cảm thấy như bị tạt thẳng một chậu nước lạnh vào mặt.

Lạc Văn Chu quay đầu hỏi con trai ông cụ: "Xin hỏi, anh còn nhớ lúc ấy ở Dương Trang Tử, có một người là 'Trác Nghênh Xuân' không?"

Người kia suy nghĩ một chút, lực bất tòng tâm lắc đầu: "Hình như chưa nghe bao giờ."

Với tuổi anh ta, chuyện mười mấy năm trước không nhớ mới tương đối bình thường, Lạc Văn Chu cũng không hề bất ngờ, chỉ rất đỗi thất vọng. Rời khỏi Yến Thành một ngày, không chắc lại xảy ra biến cố gì, mà Trừ tịch lại gần thêm một ngày, trước mắt anh vẫn mịt mù chẳng một manh mối.

Tiêu Hải Dương: "Đội trưởng Lạc?"

"Đi thôi," Lạc Văn Chu lắc đầu, "Lại đi tìm chỗ khác xem…"

Đúng lúc này, ông lão lẩn thẩn vốn gào đua với em bé đột nhiên nói một câu: "Tiểu Hoa Áo!"

"Ba, ba nói gì ạ?"

Ông lão lẩn thẩn nước mũi nước mắt vẫn chưa khô, lại mở cái miệng sứt răng, như dừng không được mà tự mình vui vẻ, chảy nước dãi ậm ừ nói: "Trác… Tiểu Hoa Áo!"

Người con sửng sốt: "Người họ nói là Tiểu Hoa Áo à!"

Lạc Văn Chu bỗng chốc dừng bước.

"Thì ra người các anh hỏi thăm là 'Tiểu Hoa Áo' à," Người con khá bất ngờ nói, "Xin lỗi, tôi không biết tên thật của bà ta là gì – bà ta có con trai xấp xỉ tuổi tôi đúng không?"

"Đúng," Tiêu Hải Dương nói, "Tên Dương Ba!"

"Tôi không biết hắn ta tên là gì," Người nọ nói, "Chúng tôi hồi nhỏ đều không gọi tên thật – 'Tiểu Hoa Áo' lúc ấy còn rất nổi tiếng, là người đến từ bên ngoài. Năm đó chỗ chúng tôi chưa phát triển, còn có nạn buôn người, bà ấy là được mua về, ban đầu làm vợ một ông què, mới gả đến chưa được vài hôm thì ông què chết, trở thành quả phụ, nhà họ cảm thấy không thể phí phạm tiền, để các cụ làm chủ, lại gả bà ta cho một anh em họ của ông què. Tôi nhớ người sau đó bà ta gả là thuộc nhóm lái xe chở hàng sớm nhất, không hay nói, chỉ biết cắm đầu làm việc kiếm tiền, nhà rất dư dả, 'Tiểu Hoa Áo' quanh năm ăn mặc rực rỡ, rất nhiều người trong thôn đều thích nói xấu sau lưng, còn đặt cho bà ta biệt danh như vậy – về sau người chồng thứ hai cũng chết, do vụ giải tỏa đền bù, khi ấy chuyện này rất um sùm, mọi người đều nói bà ta khắc chồng, rồi sau cũng chẳng biết đã dẫn con chuyển đi đâu."

Tiêu Hải Dương vội hỏi: "Anh có biết bà ta bị lừa từ đâu tới không?"

"Không phải lừa," Anh ta nói, "Mà là mua về, hồi nhỏ tôi nghe các cụ nói, là bọn buôn người có đường, tìm trẻ mồ côi trong thành phố, không gốc gác, cũng không xinh lắm, mất một người cũng chẳng ai tìm, song nhất định sạch sẽ… Nhưng đây đều là tập tục xấu từ mấy thập niên trước, chắc chắn từ lâu đã không còn, anh đừng hiểu lầm."

"Anh có biết là trẻ mồ côi ở đâu không?"

"Làm sao tôi biết được?" Người con bật cười, "Đều là nghe nói thôi, có điều tôi nhớ 'Tiểu Hoa Áo' năm ấy nói tiếng phổ thông rất tốt, không giống người địa phương, có lời đồn nói bà ta lớn lên ở Yến Thành."

Trẻ mồ côi, buôn người, thiếu nữ Tô Tuệ bị bán ra nước ngoài… Còn nữa, tại sao lại chọn một người đàn bà bình thường như Trác Nghênh Xuân mẹ Dương Ba làm người móc nối?

Trong chớp mắt tựa hồ đã có một manh mối nối liền!

161. Quyển 5 - Chương 32: Edmond Dantès 32

"Địa chỉ cũ của viện phúc lợi Hằng An ở ngoại ô Yến Thành, có điều niên đại quá xa xưa, bên đó đã trở thành sân trượt tuyết từ lâu," Trong biệt thự nghỉ dưỡng đang ở tạm, Chu Hoài Cẩn bày tài liệu lấy từ chỗ bà cụ người hầu cũ nhà mình ra cho mọi người xem, "Người này – cô bé này tên Tô Tuệ, chủ tịch Phí từng nói với tôi rằng đây là một nhân vật rất quan trọng, từng là một trong các bé gái được viện phúc lợi Hằng An nhận nuôi."

Một vòng người ngồi đây đều trầm mặc, bởi vì trừ Chu Hoài Cẩn ra, không ai không biết "Tô Tuệ", khỏi cần anh ta đặc biệt nhấn mạnh.

Tô Tuệ bán con ruột kiếm tiền, sau đó hành vi phạm tội lại lên cấp, lợi dụng con gái mình lừa bán các bé gái khác, lừa, bán, giết trọn bộ, còn truyền qua ba thế hệ.

Cô thiếu nữ trên tấm ảnh cũ trời sinh mặt mày thanh tú, hơi ăn diện là có thể thành một cảnh đẹp thế gian vui mắt, ai có thể nhìn ra nợ máu chồng chất trên tay cô ta? Thậm chí mãi đến sau khi cô ta chết mười mấy năm, tội ác mới bị lộ ra trước thiên hạ.

Khiến người ta như bị hóc xương là, kết cục của các đầu sỏ trong tội ác nghe sởn gai ốc diễn ra suốt hơn hai mươi năm này đều không được như mong muốn – Tô Lạc Trản chưa đầy mười bốn tuổi, miễn xử phạt hình sự, mà Tô Tiểu Lam và Tô Tuệ đều đã nhắm mắt xuôi tay, nằm trên xác các bé gái túy sinh mộng tử, cuối cùng ngoại trừ danh tiếng nhỏ nhặt hư ảo, cả đời chưa từng phải trả giá gì cho việc này.

"Việc cân bằng thu chi của viện phúc lợi tư luôn là một vấn đề, cuối cùng thông thường là hai con đường, hoặc nghĩ cách 'tư chuyển công', hoặc tìm được nguồn quyên trợ lâu dài cố định. Năm xưa có một số viện phúc lợi được Hoa kiều hải ngoại đầu tư quyên trợ, Hằng An chính là một trong số đó, sau có lẽ do người quyên trợ bất ngờ qua đời, viện phúc lợi này không thể tiếp tục, đành phải sống chết mặc bây." Chu Hoài Cẩn dừng lại, "Người quyên trợ của nó chính là Chu Nhã Hậu – khi nãy tôi nghĩ, mẹ Dương Ba và Tô Tuệ đều là trẻ mồ côi, lại đều đến từ Yến Thành, thời đó thành phố chưa mở rộng, Yến Thành có thể có bao nhiêu nhân khẩu, có thể có mấy viện phúc lợi? Liệu có khả năng họ đến từ cùng một viện phúc lợi hay không?"

"Xinh xắn bị bán giá cao ra nước ngoài, số còn lại móc nối với bọn buôn người, đổ vào thị trường mua bán nhân khẩu." Lạc Văn Chu suy nghĩ một thoáng, hơi gật đầu, "Ý kiến này có đạo lý nhất định, nhưng cũng có một vấn đề nhỏ – theo cách làm 'nuôi trẻ bán trẻ' này, viện phúc lợi Hằng An chẳng những có nguồn thu nhập, còn nên rất lời mới đúng. Cho dù không có người quyên trợ Chu Nhã Hậu này, cũng không đến mức đóng cửa chứ?"

Tiêu Hải Dương nói: "Cũng có khả năng là sự việc bại lộ nên bị đóng cửa chăng?"

"Viện phúc lợi bị đóng cửa vì buôn bán nhân khẩu, chuyện này dù không thể gây chấn động một thời gian, chắc chắn cũng có hồ sơ lưu lại." Lạc Văn Chu lắc đầu, "Sẽ không biến mất không thấy tăm hơi như vậy."

Mọi người nhất thời vừa mệt mỏi vừa chẳng có đầu mối gì, tất cả đều im lặng, một lúc lâu không ai lên tiếng.

Lúc này, Chu Hoài Cẩn đột nhiên hắng giọng, phá tan sự yên lặng: "Tôi nghĩ… tôi dự định lập tức quay về nhà cũ một chuyến."

Thấy mọi người đều tập trung ánh mắt vào mình, Chu Hoài Cẩn lại nói: "Tôi theo chỉ dẫn của mẹ tôi, kiếm đại cái cớ nghỉ phép rời khỏi tổng bộ Chu Thị, tìm được bà lão người làm kia, nghe được những chuyện rợn người này từ bà lão, sau đó tôi liền bay thẳng về nước tìm chủ tịch Phí, chưa kịp, cũng không nghĩ tới phải đi điều tra tỉ mỉ về Chu Nhã Hậu – nếu tất cả mọi chuyện thật sự không thoát được quan hệ với viện phúc lợi năm đó lão quyên trợ, tôi cảm thấy, chỉ cần là chuyện đã làm, thì không thể hoàn toàn không có dấu vết, nhất định sẽ có manh mối."

"Nếu thật là như thế, bây giờ tôi ngược lại có thể hiểu được, tại sao bọn chúng phải cùng hung cực ác truy sát anh," Lạc Văn Chu thong thả nói, "Chu tiên sinh, anh đi nước ngoài một mình sợ rằng không an toàn, hay là chờ vài hôm để tôi nghĩ cách tìm người…"

"Tôi có thể đi cùng," Lục Gia kế bên nói xen vào, "Tôi có thể dẫn thêm mấy anh em cùng đi với Chu tiên sinh, yên tâm đi, đoàn vệ sĩ riêng bỏ tiền thuê cũng không ổn thỏa hơn chúng tôi đâu."

"Đi nước ngoài đâu phải tùy ý bay đến đảo Hải Nam một chuyến," Lạc Văn Chu nhíu mày, "Các anh bây giờ mới làm hộ chiếu sợ rằng không tiện lắm."

"Hộ chiếu làm xong rồi, đều có sẵn cả," Lục Gia cười tít mắt, nhìn đặc biệt chiêu tài, "Đợt trước chủ tịch Phí nói, phúc lợi của công nhân viên năm nay chính là cho tập thể chúng tôi đi nước ngoài chơi một vòng, vốn còn cho là làm phí, bây giờ trái lại vừa khéo."

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Chuyện từ khi nào?"

Lục Gia: "Mùa thu năm ngoái, lúc anh ấy mới ra viện."

Chu Hoài Cẩn không nhịn được trợn mắt – Phí Độ từng hẹn gặp mặt ở bệnh viện, giúp anh ta vạch rõ các tình tiết khả nghi trong vụ án Trịnh Khải Phong mưu sát Chu Tuấn Mậu, còn gợi ý trở về xem lại di ngôn của mẹ, anh ta đi chưa bao lâu, Phí Độ lại lập tức cho bọn Lục Gia chuẩn bị đi nước ngoài… Trên thế giới lắm quốc gia, lắm điểm du lịch như vậy, tại sao hắn lại sắp xếp địa điểm "nghỉ phép" ở nơi ấy?

Hắn đã bắt đầu bố trí từ khi đó rồi sao?

Ngay đến Chu Hoài Cẩn cũng nhận ra, cảnh sát hình sự ai nấy đều nhạy bén dĩ nhiên càng hiểu, Lục Gia hết sức thản nhiên nhận mọi người nhìn chăm chú, không hề giải thích, chỉ ẩn ý cười nói: "Thế tôi đi đặt chuyến bay đây."

"Sáng mai chia nhau hành động," Lạc Văn Chu thu ánh mắt lại đầu tiên, "Các anh đi điều tra nhà họ Chu cũ, chúng tôi đi tìm xem có manh mối gì về viện phúc lợi Hằng An hay không, tùy thời giữ liên lạc, tuyệt đối chú ý an toàn – còn bây giờ đừng suy nghĩ gì nữa, hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức."

Mọi người đã quen nghe anh ra lệnh, đồng loạt đứng dậy về phòng, định mượn sáu sao hiếm được ở một lần để bù lại sự tạm bợ khi phải ngủ ổ mèo đêm hôm trước, riêng Tiêu Hải Dương lại dừng bước, nhìn về phía Lạc Văn Chu chỉ nói mà không nhúc nhích: "Đội trưởng Lạc, anh còn chưa ngủ à?"

"Bên phía Tiểu Vũ vẫn chưa có tin tức, anh không yên tâm lắm, muốn đợi thêm một lát." Lạc Văn Chu khoát tay, "Chú đi trước đi."

Tiêu Hải Dương "À" một tiếng, bị anh lừa đi.

Trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình Lạc Văn Chu, anh đứng bên cửa sổ sát sàn, ngẩng đầu liền trông thấy chòm sao Orion treo giữa trời. Ba ngôi sao lớn ngang hàng tạo thành "thắt lưng thợ săn" sáng rực, thong thả xếp ra giữa bầu trời đêm trong vắt.

Lạc Văn Chu vốn đã lấy hộp thuốc ra, cầm trong tay nhìn nhìn, chẳng biết nghĩ đến điều gì mà lại nhét vào túi, sau đó anh mở cửa sổ, nhờ gió lạnh đêm đông để tỉnh táo. Dăm ba câu khi nãy khiến Lạc Văn Chu khó lòng kiềm chế nhớ Phí Độ da diết, tuy rằng thời gian chia xa còn chưa bằng đi công tác ngắn một chuyến, anh lại có chút ảo giác cả đời chưa gặp được Phí Độ.

Thời điểm Phí Độ mới xuất viện… Khi đó mối quan hệ của hai người rất tế nhị, Phí Độ miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, không một câu nào là thật, anh một mặt cảnh cáo mình không thể nóng vội, một mặt lại hận không thể lập tức chộp hắn vào tay.

Lạc Văn Chu nhớ khi đó tinh thần Phí Độ rất kém, giống như mọi lúc mọi nơi đều có thể dựa vào đâu đó ngủ gục, ngay cả Lạc Một Nồi cũng không hay để ý, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hắn ngồi ngẩn người trên ban công, không nói gì, dáng vẻ hơi suy tư.

Khi ấy trong lòng hắn đang suy nghĩ những gì?

Lúc này, phía sau có người đột ngột lên tiếng: "Chủ tịch Phí nói, mọi chuyện đều nên có một ngọn nguồn, những người thoạt nhìn không thể tưởng tượng nổi, thường cũng có quá khứ không thể tưởng tượng, truy ngược đến ngọn nguồn ấy, là một số việc có thể đơn giản hơn rất nhiều."

Lạc Văn Chu quay đầu lại, nhìn thấy Lục Gia treo lủng lẳng một tay đi tới, vết đạn trên tay với hắn chỉ như trầy da, chẳng hề ảnh hưởng, Lục Gia tiện tay lấy một hộp quả hạch to trong tủ lạnh phải trả tiền, mở nắp mời Lạc Văn Chu: "Anh ăn không?"

"… Không," Lạc Văn Chu nhìn vết lõm trên mu bàn tay Lục Gia, "Ăn hết tám múi cơ bụng, về sau tôi lấy gì thi triển mỹ nam kế?"

Lục Gia bị sự mặt dày vô sỉ dưới vẻ đàng hoàng của Lạc Văn Chu dọa run run, lại gấp gáp tự mở một chai Coca uống cho đỡ giật mình.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Lục Gia hỏi, "Nghĩ tại sao chủ tịch Phí có thể sắp xếp trước nhiều như thế à?"

"Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong vì mưu đoạt gia sản nhà họ Chu, hợp sức giết Chu Nhã Hậu, mười mấy năm sau, công ty của họ vẫn chưa đứng vững ở quốc nội, họ bèn tìm người tông chết vật cản, một là mưu tài hại mạng, một là mua hung giết người, tuy rằng thủ pháp thoạt nhìn không giống nhau lắm, nhưng kỳ thực hai vụ án có chỗ tương tự – đều là hợp tác phạm tội, đều cần giữa đồng phạm hợp mưu có lòng tin trên mức độ nào đó, đều là mưu sát ngụy trang thành tai nạn," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Hai người Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong sẽ như 'chó ỉa ba đống cứt', mỗi lần đều đổi người hợp tác, ném thóp của mình ra khắp thế giới sao? Cho nên giữa hai vụ án nhất định có liên hệ trên mức độ nào đó, đây là phỏng đoán hợp lý, cậu ấy an bài trước cũng không lạ, chỉ là nghĩ đến hơi sớm hơn người khác mà thôi."

Lục Gia mặc áo tay ngắn, uống Coca ướp đá giữa gió lạnh ngoài cửa sổ, giống như không sợ nóng lạnh, hắn im lặng nhìn Lạc Văn Chu mà không nói gì.

Lạc Văn Chu dừng lại một chút: "Sao thế, anh sợ tôi sẽ cảm thấy cậu ấy quá tâm cơ, biết trước đến quá khả nghi à?"

Lục Gia nhún vai không tỏ ý kiến gì: "Không phải ai cũng có thể chấp nhận loại người… ôm bí mật và vết thương, cách người khác một tầng gì đó như chúng tôi."

"Người anh em," Lạc Văn Chu vỗ vai hắn, chân thành nói, "Anh luôn lo nghĩ thay hoa đã có chủ như vậy, ra ngoài rất dễ bị ăn đòn đấy."

Lục Gia cười "ha ha": "Chủ tịch Phí đã cứu mạng tôi, vì anh ấy, bị đòn có là gì?"

Lạc Văn Chu: "Phí Độ đối xử với các anh rất tốt."

Lục Gia: "Anh ấy không tốt với anh à?"

"Bình thường chỉ biết ngon ngọt ngoài miệng, ở nhà chưa bao giờ chủ động làm việc, đẩy thì nhích, kéo mới xoay, rỗi việc còn toàn chọc tức tôi," Lạc Văn Chu thoạt đầu thận trọng nói với khuôn mặt không biểu cảm, "Rất thiếu giáo dục."

Lục Gia không nói gì nổi, vẻ mặt phỉ nhổ "cẩu nam nam suốt ngày khoe khoang".

Lạc Văn Chu lại không nhịn được phì cười: "'Vết thương' anh vừa nói là gì?"

"Không biết, anh ấy chưa bao giờ đề cập," Lục Gia hơi do dự nói, "Chính là một loại cảm giác, cảm giác không tin tưởng người ngoài, ăn bữa hôm lo bữa mai. Đôi khi anh cảm thấy mình rất gần anh ấy, như giơ tay là chạm đến, nhưng anh ấy vừa ngước nhìn tới thì bỗng nhiên lại xa tít."

Lạc Văn Chu khựng lại.

Ký ức một dạo mơ hồ của Phí Độ, cơn ho không dừng được, phản ứng căng thẳng kỳ lạ, thân thể căng cứng trước tầng hầm… Đây là điển hình của chướng ngại căng thẳng sau sang chấn.

Nhưng ngày đó Phí Độ cuối cùng không nói gì cả, bị hắn lảng sang chuyện khác.

Trong đoạn ký ức từng bị hắn lãng quên rốt cuộc đã xảy ra những gì?

Vừa cứng vừa mềm thời gian dài như vậy, Lạc Văn Chu cảm thấy mình mỗi ngày đều đang bận lột lớp họa bì Phí Độ phủ trên người, lột xong một lớp lại đến lớp khác, giống như búp bê gỗ Nga, đến bây giờ anh rốt cuộc cảm thấy mình chỉ còn cách hạch tâm cuối cùng một lớp mỏng như cánh ve…

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, Lạc Văn Chu cúi đầu thấy hiển thị cuộc gọi là "Tiểu Vũ", liền gấp gáp dọn dẹp vạn ngàn mối suy nghĩ để nghe máy.

"Sếp," Tiểu Vũ ở bên kia hạ giọng nói, "Bọn em đã tìm được nhà kho họ dùng làm cứ điểm, đám người này rất cảnh giác, Dương Hân lại biết bọn em, thành thử vẫn không dám tới quá gần. Các anh em đều mai phục tại đây một ngày rồi, vừa vặn bây giờ bên ngoài ít người, bọn em đang chuẩn bị lập tức bắt giữ."

"Ừ," Lạc Văn Chu gật đầu, "Nhớ cẩn thận."

"Còn có một người khác ngoài Dương Hân," Tiểu Vũ dùng cổ kẹp điện thoại, tay cầm ống nhòm, nói với Lạc Văn Chu, "Hình như là Chu Phượng mà các anh nói, chính là người có chồng bị kẻ tâm thần đâm chết, khoảng bảy giờ tối đến cùng một nhóm người khác."

Lạc Văn Chu nhíu mày, nhớ tới những lời Phí Độ vội vàng nói trước khi đi…

Kế hoạch Tập Tranh quy nạp sắp xếp đặc trưng tâm lý tội phạm, không cần phải đưa cả người không thể khống chế hành vi kích động giết người vào dự án nghiên cứu, mà Phạm Tư Viễn còn từng nói, ông ta chỉ gây ra sáu vụ án…

Như vậy, liệu có khả năng vụ án kẻ tâm thần giết người năm ấy căn bản không phải do Phạm Tư Viễn đưa vào kế hoạch Tập Tranh? Mà là ai đó lén trà trộn vào, sau đó dùng thủ pháp phạm tội bắt chước, bắt chước "xử quyết bằng hình phạt riêng" của Phạm Tư Viễn, giết hung thủ tâm thần kia.

Như thế, sau khi Phạm Tư Viễn mất tích, vụ án này tự nhiên sẽ bị đổ lên đầu ông ta, không gây chú ý!

Nhưng trong đây có vài vấn đề: đầu tiên, phải đảm bảo Phạm Tư Viễn chết hoặc mất tích, nếu không một khi ông ta bị bắt, có thể nhanh chóng thẩm vấn ra ông ta đã làm gì và không làm gì, đến lúc đó chẳng những không thể đạt được hiệu quả "giấu kín", ngược lại sẽ thu hút sự chú ý – như thế trái lại dễ giải thích, Phạm Tư Viễn sau khi giết người lẩn trốn, mặc dù không chính thức phát lệnh truy nã, cũng là một trong các tội phạm truy nã tiềm tàng, tội phạm truy nã là đồ sưu tập của "đám người đó", nhân vật xấu xa chuyên nghiệp như Phạm Tư Viễn càng nên là hàng cao cấp trong "bộ sưu tập", đạt đến cấp bậc bỏ vào lồng kính, phải nhanh chóng được bảo vệ, nội gian kia biết ông ta sẽ tuyệt đối không rơi vào tay cảnh sát.

Nhưng mà, tại sao phải hao tổn tâm cơ giết một người bệnh tâm thần?

"Biết rồi," Lạc Văn Chu bảo Tiểu Vũ, "Chu Phượng là nhân chứng quan trọng, nhất định phải bắt sống trở về."

Tiểu Vũ cúp điện thoại, dùng tay ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh, nhờ bóng đêm che khuất, tay súng bắn tỉa mau chóng vào vị trí, đặc công huấn luyện nghiêm ngặt tới gần nhà kho từ ba mặt, các cảnh sát hình sự chia nhau sơ tán những người không liên quan ở xung quanh, tình hình hết sức căng thẳng.

Đột nhiên, một gã ra khỏi nhà kho, chắc là tuần tra canh đêm, gã quá nhạy bén, vừa bước ra một bước liền lập tức ngửi thấy mùi lạ trong không khí. Một đặc công cách đó không xa phản ứng cực nhanh, một viên đạn gây mê bay "vút" ra trúng thẳng vào người nọ, gã lập tức ngã ngửa ra sau, chớp mắt khi ngã xuống gã giơ tay gạt cái gì đó, tiếng báo động chói tai tức khắc vang lên inh ỏi, đèn trong nhà kho sáng lên hết!

"Trực tiếp xông vào! Chặn cửa sau!"

"Mau mau mau!"

Bóng người lắc lư nhanh chóng lướt qua, ngay sau đó tiếng súng khiến người ta căng thẳng vang lên!

Tiểu Vũ ngứa ran da đầu – trước đó Lạc Văn Chu đã dặn, trong đây có nhân chứng quan trọng, Dương Hân lại đi cùng họ, cho nên cố hết sức đừng làm họ bị thương, cảnh sát sẽ không nổ súng trước, như vậy…

Nếu nói Dương Hân lúc trước chỉ là biết chuyện không báo, chỉ là chạy trốn, thậm chí do mục đích nào đó mà cố ý để Tiêu Hải Dương phát hiện sát thủ bệnh viện vân vân, đều không phải là vấn đề lớn mang tính nguyên tắc, về sau phối hợp, lại là người nhà liệt sĩ, thậm chí có thể miễn xử phạt, nhưng bây giờ công nhiên chống cự, dùng súng phi pháp, còn giằng co với cảnh sát, tính chất sẽ khác!

Tiểu Vũ cắn răng một cái, mặc áo chống đạn lao ra.

Mặc dù người trong nhà kho có vũ khí, nhưng khi đánh nhau thật thuộc về trình độ đám ô hợp – đặc biệt là họ còn đậu xe chung một chỗ, phương tiện đi lại bị khống chế, đặc công bên ngoài tạo vòng vây đèn đóm sáng trưng, còi cảnh sát vang lên khắp nơi, hoàn toàn bị chặn trong nhà kho.

Tay súng bắn tỉa mỗi phát một người, bắn ngã hai kẻ canh cửa, đạn đều bắn vào đùi, cả đến vị trí cũng cơ bản giống nhau, hai người kia chưa kịp phản ứng thì đã bị cảnh sát phá cửa sổ xông vào khống chế. Tiểu Vũ dẫn người lao vào, bắt được ba bốn người ở bên ngoài kho hàng, sau đó cậu nhác thấy bóng áo lông màu trắng đi tới ngôi nhà lầu nhỏ đằng sau, liền quay người đuổi theo.

Tiếng súng lẻ tẻ trong bóng đêm hết sức chói tai, không khí lạnh buốt thấu xương nồng nặc mùi khói thuốc súng, chúng ùa vào phổi, rát bỏng sặc người.

Tiểu Vũ gầm lên: "Dương Hân! Em ra đây cho anh!"

Cậu xông vào ngôi nhà lầu kia, đằng xa một viên đạn cũng bắn vào theo, "Đoàng" một phát giòn giã, bóng người vốn trốn sau cửa sổ thủy tinh nhanh chóng né đi, Tiểu Vũ nứt hết gan mật quát vào bộ đàm: "Mẹ kiếp là ai bắn? Đã nói đừng nổ súng mà!"

Cậu vừa mắng vừa đuổi theo, nhớ lại khi mới đi làm lần đầu tiên đến nhà Lão Dương, cô bé sắp thi đại học giải đề không ra, dỗi không chịu ăn cơm, đám người lớn xưng là "tốt nghiệp đại học" bị Lão Dương bắt phụ đạo cho tiểu sư muội, kết quả phát hiện đám bỏ đi này đã sớm đem "bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học" trả lại cho giáo viên trung học, mấy người chế giễu nhau suốt bữa cơm…

Người vừa rồi trốn sau cửa sổ tựa hồ không phải Dương Hân, cũng là nữ, hơi loắt choắt, có vẻ đã luống tuổi, Tiểu Vũ càng đuổi càng tới gần, nhận ra hình như là Chu Phượng.

Cậu không cần biết đúng sai lao tới, Chu Phượng bị cậu túm lưng áo, với tay lại ném thứ gì đó, Tiểu Vũ nhanh nhẹn tránh đi, vặn mạnh cổ tay chị ta, Chu Phượng "A" một tiếng, hung khí trong tay rơi xuống đất.

Tiểu Vũ thở hồng hộc còng chị ta lại: "Dương Hân ở đâu? Các chị còn có…"

Đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng súng.

Cả người Tiểu Vũ cứng đờ.

Chớp mắt ấy, cậu không cảm thấy đau, chỉ có cảm giác bị đẩy mạnh một phát, trong đầu "Ong" một tiếng.

Một viên đạn bắn xuyên qua cổ cậu, cô gái mặc áo lông trắng hai tay run rẩy, chính bản thân cũng trợn mắt khó lòng tin nổi.

Tiểu Vũ ngã nghiêng xuống, không thể khống chế lăn tới góc tường, toàn thân co giật, đối thẳng với ánh mắt ngơ ngác của Dương Hân.

"Em…"

Cậu cố gắng làm một khẩu hình, song không thể nói ra tiếng.

Mẹ em vừa rồi cấp cứu không thành công, ở trong bệnh viện…

Tiểu Vũ nghĩ.

Sao em còn không về?

Sao em không hiểu chuyện như thế?

Một bụng những lời dạy dỗ cậu chuẩn bị sẵn, không ngờ đều là phí công vô ích.

162. Quyển 5 - Chương 33: Edmond Dantès 33

Nhà hàng Thừa Quang nơi trung tâm thành phố Yến Thành.

Chỗ này khi mới khai trương cũng từng xem trọng phong cách, đình đài lầu các khắp nơi, giống như vào đây đều phải đi nhẹ nói khẽ mới được. Đáng tiếc địa linh mà nhân không kiệt, không chịu nổi "Đàm tiếu vô hồng nho, vãng lai giai hoàn khố(*)", đến bây giờ nhà hàng Thừa Quang đã bị đánh về nguyên hình – vẫn là một tửu trì nhục lâm. (*Nguyên gốc Đàm tiếu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đinh, một câu trong bài Lậu thất minh của Lưu Vũ Tích, đại khái là nói cười toàn các bậc hồng nho, người qua lại không có ai tầm thường. Tuy nhiên câu trong này bị bẻ đi thành cười nói không có ai là hồng nho, qua lại toàn đám con nhà giàu chỉ biết ăn chơi)

Đang đợt cuối năm, nơi đây rất đông khách, xe qua lại chở từng tốp khách tìm vui say khướt, ánh đèn phù phiếm chiếu lung tung một chặp lên bầu trời đêm, khiến trăng sao nhất tịnh mờ đi dưới khói lửa thế gian. Trong một chiếc xe con bình thường nơi góc đường, Lang Kiều buồn ngủ không mở nổi mắt, vừa mơ màng liền đập trán vào vô-lăng. Cô giật mình ngồi thẳng dậy, vội lấy ống nhòm ra xem, thấy chiếc xe mình theo dõi còn đây, bấy giờ mới thở phào, lấy mấy viên kẹo bạc hà trong túi nhai cho tỉnh táo.

Khoảnh khắc suýt ngủ lại giật mình tỉnh dậy, nhịp tim sẽ tăng, Lang Kiều dụi mắt, nhai nát kẹo bạc hà, cảm thấy thời gian tim đập đợt này hơi dài, tim đập nhanh phát hoảng, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì.

Điện thoại rung, Lang Kiều không rời mắt khỏi chiếc xe nhận lệnh theo dõi, tiện tay bắt máy: "A lô, sếp… ừm, Trương Đình gần đây hình như đang xin nghỉ bệnh, vẫn ở nhà tĩnh dưỡng, Trương Đông Lai bây giờ còn ở trong nhà hàng Thừa Quang… Yên tâm, em đang theo dõi hắn đây-"

Cô nói nửa chừng lại bị một cái ngáp cắt ngang: "Lại nói, tại sao em phải theo dõi hắn? Sếp, nếu anh còn hoài nghi cục trưởng Trương, cho em đi theo dõi chính chủ không được à? Như thế em còn có vẻ có việc làm."

Lạc Văn Chu trầm mặc một lúc, giọng hơi gượng gạo: "Không được, quá nguy hiểm, cũng dễ đánh rắn động cỏ."

Lang Kiều hít hơi lạnh của bạc hà qua kẽ răng và môi: "Sếp, anh thật sự cho rằng cục trưởng Trương có vấn đề à?"

Lạc Văn Chu bên kia không nói gì, Lang Kiều cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì Lạc Văn Chu gọi điện cho cô nhất định là có việc, rất ít khi ba câu chưa nói xong: "A lô? A lô? Còn nghe thấy không, hai anh em mình ai tín hiệu không tốt vậy?"

Lúc này, một tràng hi hi ha ha từ hướng nhà hàng Thừa Quang vọng ra, Lang Kiều vội vàng nhìn qua, thấy Trương Đông Lai trái ôm phải ấp bị một đám các cô nàng lòe loẹt vây quanh, hai chân như muốn xoắn thành quẩy bất cứ lúc nào, hắn đi rất có dáng của đại ương ca Đông Bắc.

"Tên lỏi Trương Đông Lai này rốt cuộc ra rồi," Lang Kiều lập tức tỉnh táo, vừa khởi động xe vừa nói khẽ với Lạc Văn Chu, "Sếp, anh còn đó không – Đúng rồi, bên phía Tiểu Vũ thuận lợi chứ? Đã bắt được Dương Hân về chưa?"

Lạc Văn Chu nói câu gì đó, tiếng anh chìm trong tiếng động cơ, ngay sau đó xe của Lang Kiều đột ngột vọt lên phía trước một chút, bánh trước lao thẳng lên vỉa hè, cô đạp thắng dừng gấp, cả người bị dây an toàn kéo đập mạnh vào ghế.

Lang Kiều một tay cầm điện thoại, một tay nắm chặt vô-lăng, ánh mắt vẫn đi theo Trương Đông Lai trước cổng nhà hàng Thừa Quang.

Trương Đông Lai quấn nhau với mấy cô nàng rất ảnh hưởng thuần phong mỹ tục một lúc, rồi đuổi hết đi, một mình ngồi dạng chân dạng tay trên ghế đá cạnh đó cho tỉnh rượu chờ tài xế lái thay, phun vòng thuốc hoàn chỉnh ra trời đêm chơi.

Mà Lang Kiều ở cách trăm mét đột nhiên run rẩy khe khẽ.

"Anh nói cái gì…" Cô nghe thấy tiếng mình như phát ra từ nơi khác, ra khỏi miệng chớp mắt liền không thành âm, "Sếp, anh nói cái gì? Anh hãy lặp lại lần nữa, em không nghe rõ…"

"Lang Kiều." Lạc Văn Chu trầm giọng gọi cô.

Lạc Văn Chu bình thường gọi cô không phải "Lang Ngốc", "Lang Mắt To", thì là "Nhị Kiều", mỗi khi có việc lớn xảy ra mới nghiêm túc gọi tên thật, dần dà cơ hồ tạo thành phản xạ có điều kiện, vừa nghe tên đầy đủ của mình ra từ miệng Lạc Văn Chu là cô muốn bật khóc.

"Nhưng tại sao? Tại sao chứ!"

Bi kịch thường khiến người ta cảm thấy không chân thật, kế đó lại khiến người ta không nhịn được muốn hỏi rõ ngọn ngành, cầu một "nguyên cớ", bất kể là bi kịch của mình hay người khác.

Giống như làm vậy là có thể thông qua vết xe đổ rút ra bài học kinh nghiệm tránh chuyện xấu.

Nhưng trời muốn đổ mưa, mẹ muốn lấy chồng, nước lũ xô tan ổ kiến – nào có lắm điều "tại sao" như thế?

Một chiếc xe từ xa lái đến, dừng lại đối diện Trương Đông Lai, hai người bước xuống, hơi kỳ lạ, bởi vì tài xế lái thay sẽ không lái xe mình đi làm việc. Trương Đông Lai tựa hồ cũng rất bất ngờ, hắn xiêu vẹo phân ra một chút thần trí, vất vả ngồi dậy, vẻ mặt mù mờ nói gì đó với đối phương.

Hai người vừa tới gật đầu, sau đó cùng nhau cực kỳ cung kính đỡ hắn nhét vào xe.

"Có người… có người tới đón Trương Đông Lai," Lang Kiều cố kéo sự chú ý quay lại trước mắt, tầm nhìn vừa chuyển dời thì nước mắt lại rơi xuống làm nhòe mắt, chùi đi lại chảy, "Hai người đến, lái một chiếc SUV màu đen, biển số là 'Yến BXXXXX', một người lái chiếc xe khi đến về theo đường cũ, một người khác xuống làm, làm tài xế cho Trương Đông Lai."

Lạc Văn Chu: "Người như thế nào?"

Lang Kiều nghẹn ngào không thở nổi, cô không nhịn được nữa mà cúi đầu, khuôn cằm nhọn cơ hồ chạm đến ngực, khó khăn nói: "Nam, chiều cao… chiều cao xem chừng đều hơn một mét bảy mươi lăm, thể trạng cường tráng, rất cảnh giác, giống như vệ sĩ – họ sắp đi rồi."

"Đừng đuổi theo!" Lạc Văn Chu lập tức nói, "Em cài thiết bị nghe trộm và định vị trên xe chưa?"

"Rồi, nhưng…" Tiếng Lang Kiều bị giọng mũi nặng chèn chỉ còn một đường, "Cài gấp quá, em không biết liệu họ có phát hiện hay không."

Lạc Văn Chu lại hỏi: "Trương Đông Lai lúc đến nhà hàng Thừa Quang cũng tiền hô hậu ủng à?"

"Không có, hắn tự lái xe chở theo mấy cô nàng, trừ em ra không còn ai đi theo hắn cả."

"Tức là buổi tối đã xảy ra chuyện gì khiến bọn họ căng thẳng." Lạc Văn Chu trầm ngâm một lát, thấp giọng nói, "Em hãy nghe lời anh, rút lui trước, tùy thời báo cáo tin tức theo dõi, Dương Hân… Đám người hiềm nghi Dương Hân đã bị bắt, đang trên đường áp giải về Cục công an, đến lúc đó gặp nhau ở cục."

"Sếp," Lang Kiều hỏi khẽ, "Về Cục công an cũng không gặp được Tiểu Vũ nữa, phải không?"

Lạc Văn Chu không biết phải nói gì.

"Em biết rồi, em sẽ… em sẽ xử lý tốt."

Lang Kiều vừa khóc vừa quay đầu xe, cúp điện thoại, bật định vị. Cô nhìn điểm sáng nhỏ đại diện cho Trương Đông Lai đang đi không ngừng, tạp âm truyền về cho thấy thiết bị nghe trộm còn ở trên chiếc xe đang chạy, âm nhạc trên xe xa xôi và không thể bắt giữ, dù rằng không ai nói gì, cô vẫn bật ghi âm.

Tiếng hát truyền qua thiết bị nghe trộm hẳn là từ kênh giao thông nào đó, âm nhạc đứt quãng, chốc chốc lại bị cắt ngang bởi quảng cáo và báo giờ. Lang Kiều đeo tai nghe, đi trên đường phố trống trải, nhớ lại khi cô vừa đến Cục công an làm việc, mọi người đều là tiền bối, ai cũng lớn hơn mình, hằng ngày đi làm, từ cổng vào đến văn phòng toàn phải chào anh chị. Vất vả lắm mới chờ được Tiểu Vũ nhập chức còn muộn hơn mình một năm, cô cơ hồ cảm thấy mình đã lên một vai vế, ấn đầu Tiểu Vũ bắt gọi "chị", sau đó vô tình xem chứng minh thư của cậu mới biết, thì ra Tiểu Vũ còn lớn hơn mình hai tháng, là một "đàn em" lớn tuổi.

Chỉ là, đàn em lớn tuổi không có duyên phận với họ lắm, đến vội vã, đi cũng vội vã.

Lúc này, trong thiết bị nghe trộm rốt cuộc có người mở miệng nói câu đầu tiên, chắc là tài xế, hắn nói với Trương Đông Lai: "Giám đốc Trương, dậy đi, sắp đến nhà rồi."

Trương Đông Lai rầm rì một tiếng, mơ màng hỏi: "Hử? Đây là đâu? Nhà nào?"

Tài xế trả lời: "Chỗ chủ tịch Trương, cục trưởng Trương cũng có mặt."

"Á đệch," Trương Đông Lai ngồi bật dậy, "Ai cho anh lôi tôi đến chỗ ông già? Không phải… anh trực tiếp lôi tôi về nhà cũng không bàn bạc trước với tôi. Đại ca à, làm ơn đi, lúc anh say quắc cần câu thế này anh có dám về nhà gặp ba không?"

Tài xế hết sức kiên nhẫn nói: "Đây là chủ tịch Trương căn dặn, nói là lâu không gặp, hơi nhớ cậu, vừa vặn trong nhà đang có chút việc. Ngài biết hôm nay cậu ở nhà hàng Thừa Quang, xã giao không thể thiếu rượu thuốc, chẳng phải còn đặc biệt phái tôi đi đón cậu sao?"

Trương Đông Lai vừa nãy ngồi dậy nhanh dẫn đến chóng mặt hoa mắt một trận, còn hơi buồn nôn, ngớ ra hỏi: "Trong nhà? Trong nhà có thể có việc gì?"

Tài xế cười khách sáo và lấy lệ: "Tôi cũng không biết, cậu có thể tự về hỏi xem – tới rồi."

Cuộc đối thoại trong thiết bị nghe trộm kết thúc.

Lang Kiều nghiêng đầu thoáng nhìn thông tin định vị của xe Trương Đông Lai, phát hiện địa chỉ vừa khéo là khu nhà cao cấp nơi tổ điều tra mời cựu cục trưởng Trương đi, lập tức gửi cho Lạc Văn Chu.

Trương Đông Lai mặt mày nhăn nhó vào nhà, trước tiên đứng ở cửa hà một hơi vào lòng bàn tay, cảm thấy trên đường đã tan bớt, mùi rượu không còn nồng nặc lắm, bấy giờ mới lề mề đi vào trong. Vừa vào cửa hắn liền sửng sốt, bởi vì nhìn thấy Trương Đình đang ngồi trong phòng khách bấm điện thoại, dưới chân chất một đống va li.

"Sắp đi chơi à?" Trương Đông Lai hỏi, "Em đi với ai, đi đâu?"

Trương Đình cũng sửng sốt: "Không phải đi cùng anh à?"

Trương Đông Lai: "Hả?"

"Đi du học, đợt trước em nói không muốn đi làm, ba liền bảo em là được rồi, đã liên hệ xong xuôi với trường ngôn ngữ, ba còn kêu em dẫn cả anh đi."

Trương Đông Lai hơi chóng mặt, một tay vịn cửa, cảm thấy quả nhiên là mình say rồi, thật sự chẳng hiểu Trương Đình đang nói gì, hắn đứng tại chỗ ngớ ra giây lát, mù mờ bóp mũi, nghi hoặc tự hỏi bản thân: "Mình sắp đi nước ngoài?"

Hắn tự thấy chỉ uống say tám phần, lúc này lại đột nhiên có cảm giác mình đã say quắc cần câu.

Ngay sau đó, Trương Đông Lai hoàn hồn: "Anh cho dù đi nước ngoài cũng không thể là vì du học, anh chịu khổ trong trường bao nhiêu năm, tốt nghiệp khỏi đó dễ dàng lắm chắc, vất vả lắm mới 'mãn hạn phóng thích', ai cũng đừng hòng nhét anh về đó!"

"Ba đâu?" Không đợi Trương Đình trả lời, Trương Đông Lai đứng bật dậy, đi gõ cánh cửa khóa trái, "Ba, con muốn nói với ba một câu, ba dựa vào đâu mà bắt con đi đày? Con gần đây đã làm gì?"

Trong thư phòng, Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh ngồi đối diện, Trương Xuân Linh nghe tiếng kêu gào của con trai bên ngoài liền thở dài thườn thượt, lúc còn nhỏ ông ta đã chịu khổ quá nhiều, nên đến thế hệ sau luôn muốn bù đắp nhiều hơn: "Anh chưa bao giờ cho chúng dính vào mấy thứ này, luôn nghĩ cuộc đời anh ân ân thù thù, cửu tử nhất sinh đã đủ rồi, lớp sau nên thay đổi, sống một cuộc sống bình thường không buồn không lo, anh đã sai rồi ư?"

Trương Xuân Cửu không trả lời, vẻ mặt nghiêm trọng bỏ điện thoại xuống.

Trương Xuân Linh ngẩng đầu lên hỏi: "Sao rồi?"

"'Đinh' cắm bên cạnh Tô Trình xảy ra vấn đề, đã mất tung tích lão." Trương Xuân Cửu hạ giọng nói.

Vẻ mặt Trương Xuân Linh trở nên khó coi: "Đinh lại xảy ra vấn đề, là ai?"

"Một cô gái, tên thật là 'Vệ Lan', kẻ dưới thu từ nơi khác, nghe nói từng giết người, ngoại hình trái lại tàm tạm…"

"Lại là lão đó," Trương Xuân Linh gằn từ kẽ răng ra một câu, "Không phải anh bảo chú cẩn thận lão lợi dụng sơ hở, cố hết sức dùng người biết rõ gốc gác sao?"

Trương Xuân Cửu không thể tiếp lời, họ đi đến bước hôm nay, thành một vật kềnh càng chiếm cứ trong bóng tối, nào phải tiểu đoàn thể dăm ba người, làm sao có thể biết rõ gốc gác tất cả? Lại nói, "biết rõ gốc gác" là thế nào? Phạm Tư Viễn ngủ đông gần mười năm, ai biết lão ta xâm nhập bao sâu.

Trương Xuân Cửu đổi chủ đề: "Bắt đầu từ lúc Tô Trình rời khỏi nơi ở, đã cắt đuôi người của em hai lần, may là đã tìm người theo dõi chỗ thuê xe trước, không ngờ họ gặp kiểm tra an ninh ở trạm thu phí, lại bỏ xe chạy."

Trương Xuân Linh lạnh lùng hỏi: "Không phải anh bảo chú mau chóng xử lý lão sao?"

"Vâng, em biết, trước đó lão chạy quá nhanh nên chưa kịp, cuối cùng cả người phái đi xử lý lão cũng nhất tịnh mất liên lạc – anh, Tô Trình không thể cảnh giác như vậy, cho dù cảnh giác, lão cũng không có bản lĩnh này, em không ngờ dưới đèn còn có một vết đen như thế, Vệ Lan kia…"

Trương Xuân Linh cắt ngang: "Đây không phải là lúc để nói những việc này, đừng hoảng, cả chú lẫn anh chưa ai từng tự mình tiếp xúc với Tô Trình, luôn là người bên dưới dùng danh nghĩa công ty giao thiệp với lão, những người từng tiếp xúc với lão đâu?"

"Đều tập trung đưa đi rồi," Trương Xuân Cửu trầm giọng nói, "Còn có tuyến trên dưới của Vệ Lan kia."

Trương Xuân Linh đứng dậy đi hai vòng: "Không sao, đừng tự hù dọa bản thân."

"Đêm qua phái người đi giải quyết Chu Hoài Cẩn cũng rất không thuận lợi, cảnh sát tới quá nhanh, gần đây em không dám thò tay sang bên đó, căn bản chẳng biết được chuyện gì," Trương Xuân Cửu thở dài, "Anh, em có dự cảm xấu."

Hai người nhìn nhau một cái, đúng lúc này cửa thư phòng lại bị gõ, lần này là một giọng nói hết sức bình tĩnh: "Chủ tịch Trương, là tôi đây."

Trương Đông Lai gào thét lăn lộn ngoài cửa thư phòng chẳng ai thèm đếm xỉa, lúc này lại giật mình nhìn thấy tài xế kéo hắn về gõ nhẹ một cái cửa liền mở ra ngay.

Trương Đông Lai: "Ba! Chú! Chuyện này là sao! Con…"

Trương Xuân Linh lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, Trương Đông Lai tức thì im lặng không kêu gào nổi nữa, hơi ngập ngừng nói nhỏ: "Không phải, sao không ai bàn một tiếng với con chứ, khi không con đi nước ngoài làm gì, con còn công…"

Hai chữ "công việc" chưa nói xong, Trương Xuân Linh đã mặt không biểu cảm cho tài xế vào phòng, một lần nữa nhốt đứa con hư đốn ngoài cửa. Trương Đông Lai giơ tay muốn đập cửa, song nhớ tới ánh mắt Trương Xuân Linh vừa rồi lại không dám.

Trương Đình không biết đến đằng sau hắn từ lúc nào, nhỏ giọng nói: "Anh, có phải chúng ta đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Hai anh em đơn thuần vô tội ngơ ngác nhìn nhau.

Trong thư phòng, tài xế lấy trong túi quần ra một thiết bị nghe trộm đã tháo pin: "Chủ tịch Trương, cái này phát hiện trên xe thiếu gia."

Trương Xuân Cửu vừa nhìn đã nhận ra nguồn gốc thiết bị nghe trộm: "Cảnh sát dùng."

Sắc mặt Trương Xuân Linh phút chốc sầm xuống: "Có người theo dõi các chú cũng không biết?"

Tài xế vội vàng nói: "Chủ tịch Trương, tuyệt đối không có, lúc lái xe bị theo dõi, tôi không thể nào không phát hiện được!"

"Đám người dưới lầu làm ăn kiểu gì không biết, mau lục soát xung quanh." Trương Xuân Linh lại nhíu mày nhìn Trương Xuân Cửu, "Chuyện gì đang diễn ra, không phải chú nói việc điều tra chú đã kết thúc rồi à?"

"Không nên là người của tổ điều tra," Trương Xuân Cửu trầm ngâm giây lát, "Người của tổ điều tra muốn nghe trộm cũng là trực tiếp nghe trộm em, sẽ không tìm đến Đông Lai, trừ khi…"

Trừ khi đối phương biết Trương Xuân Cửu là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, một khi thủ đoạn nghe trộm bị phát hiện sẽ lập tức đánh rắn động cỏ, không khéo còn mất cả chì lẫn chài, cho nên mới vòng vèo sang Trương Đông Lai! Bởi vì con cháu thế hệ sau đều là thóp, một khi họ có gió thổi cỏ lay, tất nhiên sẽ thu xếp cho anh em Trương Đông Lai trước.

Trong tích tắc, Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh nhìn nhau, Trương Xuân Cửu nói: "Khả năng là người của Lạc Văn Chu, đừng kéo dài nữa, anh, hãy đưa hết những người từng liên hệ với Tô Trình và bọn Đông Lai đi ngay đêm nay. Mặt khác, Chu Hoài Cẩn mặc dù hôm qua thoát chết, em đoán hắn cũng không dám ở lại trong nước nữa, giải quyết hắn ở bên kia cũng thế thôi."

Trương Xuân Linh ẩn ý nói với Trương Xuân Cửu: "Hai chúng ta cũng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Yên tâm, cứ xem tình hình trước, không được chưa đánh đã khai." Trương Xuân Cửu gật đầu, "Đường thoát thân em đã sắp xếp xong rồi, có thể đi bất cứ lúc nào!"

Trong đêm đông lê thê, có người gào khóc, có người lẩn trốn, có người chưa biết tương lai.

Khi nắng mai vừa ló dạng, Chu Hoài Cẩn suốt đêm không ngủ và Trương Đông Lai bị một ly nước hạ gục đã xuất phát từ hai nơi khác nhau, đi đến cùng một quốc gia.

Đồng thời, đám nghi phạm Dương Hân, Chu Phượng mười bốn người bị bắt ở "Tây Nhị Điều", áp giải về Cục công an, cùng về Yến Thành với họ, là Tiểu Vũ chưa kịp nhắm mắt.

Sáu giờ sáng, đồng hồ sinh học đúng giờ đánh thức Phí Độ, hắn đâu vào đấy chải chuốt gọn gàng, không mảy may nhìn thấy sự thảm hại khi bị giam lỏng điều tra, hơn nữa sau bữa sáng đã đợi được chiếc di động tắt máy mấy ngày của mình. Một điều tra viên nói với hắn: "Phí tiên sinh, anh có thể về nhà trước, sắp tới chú ý giữ liên lạc thông suốt, chúng tôi sẽ liên hệ bất cứ lúc nào, và cũng đừng rời khỏi thành phố."

163. Quyển 5 - Chương 34: Edmond Dantès 34

Phí Độ có hai chiếc di động, một tương đối sạch sẽ, ngoại trừ rỗi việc lưu một số tác phẩm nhiếp ảnh cá nhân, còn lại đều là nghe gọi điện thoại, liên lạc cũng toàn là người quan trọng, trước khi đi đã giao cho Lạc Văn Chu.

Một chiếc khác mang theo người, thứ tạp nham vớ vẩn gì cũng có, vừa mở máy là quảng cáo ào ào kéo tới, đám hồ bằng cẩu hữu thăm hỏi, còn có nhắc nhở cập nhật phần mềm, suýt nổ luôn điện thoại. Hắn không tỏ ra vui mừng lắm khi nghe nói mình được thả: "Tôi có thể ra ngoài rồi? Các anh thẩm vấn Tô Trình rồi à, lão rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Điều tra viên á khẩu trước câu hỏi bất thình lình của hắn, bởi vì họ căn bản không tìm được một cọng lông Tô Trình.

Tìm được một chiếc xe thuê bị bỏ lại gần trạm thu phí đường cao tốc Yến Bắc, trên vô-lăng có vân tay Tô Trình, đó là dấu vết cuối cùng lão để lại, sau đó lão như thể bốc hơi khỏi thế gian, chạy không thấy tăm hơi… Không, nếu lão chạy thoát thật còn là chuyện tốt, kết cục xấu nhất là, e rằng lão đã bị diệt khẩu.

Song những tình tiết trong cuộc điều tra này không tiện nói với Phí Độ, bởi vậy điều tra viên chỉ né tránh nói: "Về vấn đề tài sản khả nghi bên dưới quý công ty và Tô Trình, chúng tôi còn đang điều tra, trước khi vụ án lộ rõ chân tướng, hiềm nghi của anh cũng không nhỏ, cho nên dù là thả anh, có thể chúng tôi vẫn phải tiến hành thêm một số điều tra, đến lúc đó mong anh thông cảm."

Phí Độ ngước nhìn lên, ánh mắt giấu sau kính tự dưng khiến toàn thân điều tra viên không thoải mái, nhất thời, anh ta thậm chí cảm thấy màu tròng đen của Phí Độ hơi ma quái, không phân biệt được Phí Độ chỉ thuận miệng hỏi, hay nhân vật khả nghi đợi điều tra này đang thăm dò ngược lại mình.

Giọng điệu điều tra viên không tự chủ được lạnh đi: "Có cần chúng tôi điều xe đưa anh về không?"

Trên kính của Phí Độ chợt lóe ánh sáng, cắt ngang ánh mắt vừa rồi, hắn lắc mình biến hóa ngay tại chỗ, lại thành gã trai trẻ hơi khôn vặt nhưng chưa trải đời: "Tôi nghe anh điều tra viên trước bảo, chiếc xe công ty vốn phái đi đón tôi nửa đường gặp tai nạn – có người muốn giết tôi phải không?"

Điều tra viên nói: "Chúng tôi có thể phái người hộ tống, cố hết sức bảo đảm an toàn cho anh."

Phí Độ đẩy kính, cười khổ: "Cho dù trên đường không sao, lỡ như họ chơi trò vào nhà cướp của, tôi cũng không chịu nổi, không khéo còn phải liên lụy hàng xóm. Mấy ngày nay đang nghỉ, thuê người làm theo giờ cũng không được, vệ sĩ càng khỏi cần suy nghĩ – không thì thế này đi, anh xem, tôi có thể ở lại đây một lát, chờ người trong nhà đến đón không?"

Ai đã điều tra bối cảnh của Phí Độ, đều biết "người trong nhà" này là chỉ Lạc Văn Chu, điều tra viên cảm thấy rất ảnh hưởng thuần phong mỹ tục, song cũng chẳng thể bắt bẻ gì yêu cầu này: "Không phải không được, có điều anh chờ thì chờ, nhưng không thể đi lung tung."

"Tôi ở ngay đây, không đi đâu cả," Phí Độ giơ di động lên, "Chỉ cần các anh cho tôi mượn đồ nạp pin."

Điều tra viên nhìn hắn một cái, vẫn cảm thấy ở Phí Độ có vài phần là lạ – cái nhìn của cả tổ điều tra đối với Phí Độ chia làm hai cực, một số người cảm thấy hắn là một thanh niên tuổi hai mươi xốc nổi, vô tội và không liên quan, nếu không phải mạng lớn, không chừng đã bị Tô Trình hãm hại chết rồi. Một số người khác lại cảm thấy hắn không đơn giản, trước tết bị nhốt lại điều tra mấy ngày, đối với bất cứ ai mà nói đều là tai bay vạ gió, nhưng nghĩ kỹ lại, trong cả quá trình Phí Độ đều "tích cực phối hợp, không hề bối rối", hỏi gì nói nấy, chẳng mảy may có cảm xúc chống đối.

Trong trạng thái căng thẳng, người tính tình ôn hòa hơn cũng sẽ có tính công kích và tính chống cự nhất định, người bị tạm giam điều tra mà không định nhận tội, thông thường sẽ lớn tiếng không ngừng nhấn mạnh mình vô tội, hoặc sẽ như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không ngừng hỏi "Các anh rốt cuộc cảm thấy tôi đã làm gì", bởi vì lo âu, một khi đương sự đưa ra câu hỏi này, sẽ không ngừng lặp lại.

Phí Độ thì chỉ có lúc ban đầu hỏi một lần với thái độ rất tốt, sau đó không nhắc lại nữa.

Giống như thể…

Giống như thể hắn không lo lắng chút nào đối với chuyện mình bị điều tra, trong lòng hắn biết, thời cơ thích hợp nào đó vừa đến, hắn nhất định sẽ được thả ra bình an vô sự, những lời hắn nói đều chỉ để phù hợp với lời thoại của nhân vật trong tình cảnh trước mắt.

Điều tra viên đi khỏi không hề yên tâm, im lặng mở camera quan sát Phí Độ.

Phí Độ bằng một tư thế cực kỳ thả lỏng, thoải mái ngồi dựa ở đó bấm điện thoại, không buồn để ý ống kính trên đầu, xuyên qua ống kính, người trước camera thậm chí có thể nhìn thấy chữ trên màn hình điện thoại.

Phí Độ như các thanh niên khác, điện thoại có quá nhiều chức năng, vô cùng bận rộn – hắn đăng Weixin, trả lời các tin nhắn nhận được trong mấy ngày tắt máy, trong lúc này lại có vài người biết được hắn đang online bắt đầu gửi tin nhắn, Phí Độ cùng một thời gian chat chit với khoảng năm sáu người liền, lúc thì báo bình an, lúc lại bảo người ta mang đồ từ nước ngoài về cho hắn, lúc lại rất không an phận trêu đông ghẹo tây, ấy thế mà không bị rối, công tử ăn chơi kỹ năng chuyên nghiệp cấp tám.

Điều tra viên nghe vài câu – mới đầu không biết ai làm Phí Độ vui, hắn cười tít mắt nói một câu với người bên kia điện thoại: "Thật vậy à? Tôi không đi các anh tiếc nuối như thế? Vậy phải làm sao đây, hay là tăng chi phí đi đường cho mỗi người thêm hai vạn, không đưa vào sổ sách công ty, tôi mời, hãy chơi thật vui vẻ."

Nghe như là công ty tổ chức cho công nhân viên đi du lịch, dựa theo mức này mà xem, chỉ sợ còn là du lịch nước ngoài xa xỉ, điều tra viên không mấy để ý nghĩ như vậy, lòng hơi xót xa – họ chi trả tiền cơm cũng phải chạy một tá thủ tục, mà thiếu gia môi trên chạm môi dưới đã tăng hai vạn cho mỗi người.

Một lát sau, từ camera có thể nhìn thấy, trên điện thoại của Phí Độ có một người bạn ghi chú là "Triết Học Gia" gửi Weixin: "Phí gia! Ông trốn thuế lậu thuế bao nhiêu tiền hả! Sao bị nhốt lâu quá vậy!"

Khi Phí Độ bị đưa đi điều tra, lý do công bố là phối hợp điều tra vấn đề kinh tế của một công ty bên dưới, không hề nói đến việc khác.

Phí Độ còn chưa trả lời, "Triết Học Gia" kia lại gửi liền mấy tin: "Ông cũng không gặp người anh em này lần cuối! Tôi bị ba tôi đày đến vùng đất mọi rợ rồi!"

Người này chắc chỉ biết dùng dấu chấm than ngắt câu, hò hét liên tục.

Phí Độ xem xong vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác, gửi tin nhắn thoại: "Ba ông rốt cuộc hết chịu nổi phá gia chi tử này rồi à?"

Điều tra viên thở dài, xem ra đây là hồ bằng cẩu hữu của hắn, bị cha mẹ dạy dỗ đến kể khổ. Anh ta đổi màn hình theo dõi – cảm thấy nghe tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, Phí Độ chỉ đang giết thời gian. Phí Độ đâu mù, dĩ nhiên biết có camera quay hắn, chắc cũng sẽ không ngu ngốc tự khai gì.

Bên dưới thiết bị theo dõi, Phí Độ cầm di động, nghe tin nhắn thoại "Triết Học Gia" gửi.

Tiếng đàn ông tựa hồ từ một hoàn cảnh hết sức ồn ào truyền đến, nói chuyện như đánh chữ, tự có dấu chấm than: "Ông đoán thế nào, tôi lại bị một ly nước hạ gục ở ngay nhà mình, hôm nay vừa mở mắt, mẹ kiếp còn tưởng mình say quá, kết quả dậy nhìn mới thấy, đậu má, đây là đâu? Tôi thế mà đã sang bên kia đại dương

ông biết không? Đi cùng Trương Đình, ngay trong đêm! Ông nói ba tôi có phải đến tuổi mãn kinh không? Có phải bị điên không! Tôi bây giờ ngay cả sóng điện thoại cũng không có, phải chui vào toilet khách sạn xài chùa wifi!"

Phí Độ giống như không hề để ý mà hỏi: "Ông xài chùa wifi trong toilet, mùi vị thế nào?"

"Triết Học Gia" nói: "Biến! Ba tôi phái người giám sát tôi, đi đâu theo đó, căn bản không cho tôi liên lạc với người khác. Còn không cho tôi đổi sim, khiến tôi chỉ có thể chui vào toilet!"

Phí Độ bật cười.

"Tôi hôm nay là chuyên môn đến cho ông giải trí phải không – Phí gia, nói thật, bây giờ tôi đang lo nhà tôi xảy ra chuyện gì rồi, ông có nghe thấy tin tức gì không?"

Phí Độ mặt không đổi sắc: "Không nghe nói, có thể có chuyện gì? Tôi thấy có chuyện là ông thì có, gần đây ông lại gây ra chuyện gì phải không?"

"Không có đâu!"

Phí Độ: "Với tính nết của ông, gây xong chính bản thân cũng chẳng biết."

"Cũng phải." "Triết Học Gia" lại còn tự mình thừa nhận, sau đó hắn rên rỉ một tiếng, "Nhưng chết cũng phải cho tôi chết minh bạch chứ – dù bắt tôi cuốn gói cút đi, cũng phải cho tôi ít thời gian tạm biệt các anh em chứ? Còn ông nữa, hơn nửa năm qua chẳng biết vào động Bàn Tơ của yêu tinh nào vui đến quên cả đường về, bóng cũng chẳng tìm thấy!"

Phí Độ nghe cách hình dung "động Bàn Tơ" này, không biết nghĩ tới điều gì, không nhịn được phì cười một lúc, sau đó hắn hỏi: "Đúng rồi, ông bây giờ đang ở đâu?"

"Triết Học Gia" nói ra quốc gia và địa danh.

"Trùng hợp vậy?" Phí Độ "ngạc nhiên" như thật, "Đám lính dưới tay tôi vừa vặn nghỉ đông ở bên đó, chắc là chân trước chân sau với ông thôi, nếu ông thật sự chán quá, thì đi tìm họ chơi vài hôm, coi như tôi tự mình tiễn ông vậy."

"Triết Học Gia" nghe xong lập tức mắng một câu: "Không chịu nói sớm, mau cho tôi phương thức liên lạc, Miêu Miêu cũng đi à – ông tuyển trợ lý toàn là đại mỹ nữ, mỗi ngày Hoàn béo Yến gầy vây quanh một mình ông, mẹ kiếp quá khốn nạn mà!" (Hoàn béo Yến gầy: Hoàn là Dương Quý Phi một người đẫy đà, Yến tức Triệu Phi Yến người nổi tiếng mảnh mai nhẹ nhàng như chim én, cả hai dù béo hay gầy đều xinh đẹp)

Trương Đông Lai ngủ một giấc tỉnh dậy phát hiện mình đã ở nơi đất khách quê người bịt mũi chờ trong toilet một lát, Phí Độ mau chóng gửi cho hắn một tài khoản Weixin, chỉ nói đây là người dẫn đầu, Trương Đông Lai hào hứng kết bạn, đối phương chấp nhận rất nhanh, còn hết sức khách sáo gửi mặt cười chào hắn: "Chào giám đốc Trương, chủ tịch Phí bảo em chăm sóc anh, có chuyện gì anh cứ việc sai bảo."

Avatar của đối phương là con thỏ nhỏ đầu thắt nơ, mặc dù không gửi giọng nói, nhưng giọng điệu này hẳn nhiên là một cô gái trẻ hoạt bát đáng yêu, Trương Đông Lai vừa chảy nước dãi đoán đây là người đẹp nào trong công ty Phí Độ, vừa hăng hái chat chit với người ta, ngay cả Phí Độ cũng chẳng thèm ngó ngàng nữa.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, một người đi theo Trương Đông Lai khả năng là cảm thấy hắn ở bên trong quá lâu nên cố ý đến gõ cửa: "Giám đốc Trương, anh xong chưa?"

"Làm gì thế!" Trương Đông Lai bực dọc quát, "Ỉa cũng hối, có cho người ta ỉa nữa không?"

Lúc này, di động rung nhẹ, Trương Đông Lai cúi đầu xem, đối phương gửi đến một tấm ảnh chụp chung, mấy cô gái xinh đẹp khá quen mắt hi hi ha ha ôm nhau, quay về ống kính cười tươi như hoa, chẳng khác nào một tia sáng, soi rọi trái tim buồn khổ của Trương Đông Lai.

Thỏ nơ nói: "Bọn em đã bao hết hồ bơi của khách sạn, tính mở tiệc áo tắm, anh tới không?"

Đầu Trương Đông Lai nóng lên: "Đập nồi bán sắt cũng đi!"

Weixin của Phí Độ hiển thị có tin tức mới, hắn mở ra xem qua, một người bạn avatar hình thỏ nơ vừa đăng một trạng thái: "Các mỹ nhân hãy ăn diện thật đẹp, buổi tối có khách quý thần bí đó!"

Lúc Phí Độ cúi đầu, nụ cười trên mặt rút đi như thủy triều, hắn đóng trang đang xem, nhìn thấy ngày tháng trên điện thoại, hai mươi tám tháng Chạp.

Hắn khẽ nhắm mắt, thở dài không thành tiếng.

Trong phòng thẩm vấn của Cục công an, Dương Hân đã không nói một câu ngồi im đó cả ngày, dầu muối không ngấm, mềm cứng không ăn, mặc cho người khác khuyên nhủ, chửi mắng, thậm chí có cảnh sát hình sự cảm xúc mất khống chế vành mắt đỏ hoe nhảy dựng lên muốn đánh cô.

Bỗng nhiên, cửa phòng thẩm vấn lại mở ra, Dương Hân thần sắc u ám ngước mắt lên, cùng Lang Kiều đi vào nhìn nhau – Lang Kiều chính là người suýt nữa ra tay đánh cô, giữa chừng bị đồng nghiệp kéo lại. Lang Kiều mặt không biểu cảm nhìn cô một cái, song không vào, quay lại kéo cửa, nói với người phía sau: "Chậm thôi, cửa này hơi chật, anh coi chừng đụng trúng."

Tiếp đó, tiếng lộc cộc truyền vào, Dương Hân thấy rõ người đằng sau Lang Kiều, trên khuôn mặt cứng đờ rốt cuộc lộ ra sự thảng thốt không giấu được – xe lăn cố gắng lách vào cửa trong sự trợ giúp của Lang Kiều, lại là Đào Nhiên bị thương vốn nên nằm ở bệnh viện quay về!

Nằm viện hiển nhiên không hề dễ chịu, Đào Nhiên gầy đi không ít, hai má hóp vào, khiến đường nét khuôn mặt hiền hòa thêm vài phần sắc bén.

"Hân Hân," Đào Nhiên nhìn cô một lúc, mở miệng nói câu đầu tiên, "Có đánh chết anh cũng không ngờ được, một ngày kia anh sẽ nói chuyện với em ở đây."

Dương Hân vốn tưởng rằng mình lòng dạ sắt đá, song chớp mắt nhìn thấy Đào Nhiên, lòng người trong cô liền thò mặt ra không đúng lúc, trong khoảnh khắc quân lính tan tác.

Nhiều năm qua, bất kể mẹ cô mặt nặng mày nhẹ như thế nào, Đào Nhiên chưa bao giờ để bụng. Anh như một ông anh tốt tính, ấm áp cẩn thận đến hơi lắt nhắt, đôi khi cô ở trường tiện tay đăng lên mạng vài câu than thở, thường hôm sau sẽ có bưu phẩm gửi đến – vé vào cửa giành không được, sách không còn tái bản tìm khắp nơi không có, đồ ăn vặt muốn ăn lại không có chỗ mua… Đào Nhiên bị điều tạm đến công tác ở thành phố nơi cô học, làm xong việc công lập tức xách túi lớn túi bé đến trường thăm cô.

Thậm chí có bạn học đùa giỡn nói cô có một anh bạn trai kiểu mẫu yêu xa, không biết xuất phát từ tâm lý gì mà cô cũng không hề phản bác.

Đào Nhiên cúi đầu thoáng nhìn cánh tay bó bột của mình: "Lúc ấy nếu là anh, em cũng sẽ nổ súng bắn anh sao?"

Dương Hân bỗng chốc đỏ hoe vành mắt, cô há miệng, vô thức lắc đầu.

"Anh thà rằng người em bắn là anh," Đào Nhiên nói khẽ, "Mấy năm nay sư phụ đi, anh vốn nên chăm sóc cho em và cô, nhưng anh lại không hề biết trong lòng em có bao nhiêu oan ức, anh không làm tốt, anh có lỗi với em, có lỗi với sư phụ, đáng ăn một viên đạn."

Nước mắt của Dương Hân tuôn rơi như vỡ đê: "Anh Đào Nhiên…"

Đào Nhiên mím môi: "Nhưng Tiểu Vũ không có lỗi gì với em, mẹ và chị gái cậu ấy đều đến đây, bây giờ ở ngay dưới lầu, anh từ xa nhìn thấy, vội vã bảo Tiểu Kiều đẩy anh đi cửa hông tránh họ…"

Dương Hân run rẩy hít vào một hơi, hai tay ôm đầu, còng va vào nhau kêu "leng keng".

Cổ họng Đào Nhiên nhích nhẹ: "Bởi vì anh không biết nên nói thế nào với họ."

"Em không cố ý." Dương Hân suy sụp gào khóc, "Em không cố ý…"

Lạc Văn Chu đậu xe ven đường chờ Phí Độ ra, đồng thời nghe Lang Kiều báo cáo qua điện thoại: "Dương Hân nói nhà kho đó là một cứ điểm của họ, họ vốn định ở lại một ngày rồi đi gặp 'thầy'. Hôm ấy họ phản ứng dữ dội như vậy, là vì trước đó nhận được điện thoại của một người thuộc phe mình, nói địa điểm nhà kho đã bị kẻ phản bội bán."

Lạc Văn Chu liếc thấy Phí Độ đi ra, vừa mở cửa xuống xe vừa nói với Lang Kiều: "Cô bé không nói tại sao phải chống cự quyết liệt?"

"Có, cô ta nói cục trưởng Trương… Trương Xuân Cửu, chính là người hại chết Lão Dương và Cố Chiêu, trong đội ngũ cảnh sát đều là người của ông ta, ông ta nhất định sẽ lợi dụng cảnh sát diệt khẩu thay mình, hắt nước bẩn lên người 'thầy'. Cô ta còn nói không phải muốn hại Tiểu Vũ, lúc đó chỉ muốn hù cậu ấy, để cậu ấy thả Chu Phượng ra… Cô ta chưa từng chạm vào súng, không ngờ sức giật mạnh vậy, viên đạn bay ra…"

Lúc này, vài điều tra viên hộ tống Phí Độ ra, Phí Độ kéo lại áo khoác, đột nhiên gọi họ lại: "Ừm… thực ra tôi còn muốn hỏi một chút, thầy Phan rốt cuộc thế nào rồi?"

Điều tra viên dừng bước.

Phí Độ nói: "Xin lỗi, tôi hơi lắm miệng – mặc dù tôi chỉ học một học kỳ, dù sao thầy ấy cũng là thầy tôi, vợ thầy Phan đối xử với tôi cũng rất tốt, nếu anh không tiện nói thì thôi. Bởi vì anh hỏi ngày ba mươi mốt tháng Bảy đã xảy ra chuyện gì, tôi mới sực nhớ ra, ngày đó trước khi gặp tai nạn giao thông, tôi vốn định đi gặp vợ thầy…"

Điều tra viên hơi biến sắc, suy tư chốc lát, nhìn chằm chằm Phí Độ mà nói: "Lần đó anh đi không thành, có một người hiềm nghi lớn đến nay chưa tìm được đã đến nhà gặp ông ta."

Phí Độ thoạt đầu sửng sốt, sau đó điều tra viên phát hiện, không biết người trẻ tuổi khá thờ ơ này nghĩ tới điều gì mà sắc mặt đột nhiên thay đổi.

164. Quyển 5 - Chương 35: Edmond Dantès 35

"Không thể nào." Trước mặt điều tra viên, Phí Độ nhanh chóng thu lại biểu cảm mất khống chế.

Điều tra viên quan sát hắn không chớp mắt.

"Không thể nào," Phí Độ lặp lại lần nữa, "Vợ thầy Phan từng phụ đạo tâm lý nhiều năm cho tôi, hai vợ chồng thầy đều là người rất đàng hoàng."

Điều tra viên nghe thế có ý muốn để hắn nói nhiều hơn: "Có lẽ là anh tri nhân tri diện bất tri tâm."

"Nếu năm ấy thầy có quan hệ với kẻ bán đứng đồng nghiệp, thầy sẽ không từ chức đi dạy học, với lý lịch của thầy Phan, ở lại Cục công an, hiện tại chức vị sẽ không thấp, bất cứ tin tức gì đều có thể lập tức nhận được. Ở trường thầy có thể tiếp xúc đến cái gì? Bất cứ tài liệu nào, sau khi chúng tôi yêu cầu xem, đều phải làm đủ thủ tục mới lấy được, ít nhất cần năm người kí tên phê chuẩn, cao nhất đến chỗ cục trưởng Lục, không khỏi quá phiền toái."

"Nhưng đây là Phan Vân Đằng chính miệng thừa nhận, không cần nghi ngờ," Điều tra viên lại thử một câu, "Có lẽ sau khi rời Cục công an ông ta mới liên lạc với kẻ hiềm nghi, có lẽ ông ta bị che mắt."

Phí Độ nhíu mày: "Ý anh là, đầu sỏ thật sự đem chuyện hắn làm vu oan cho người khác, lừa thầy Phan tin tưởng hắn, rồi lại lợi dụng thầy Phan để đạt mục đích?"

Điều tra viên không trả lời thẳng câu hỏi của Phí Độ, chỉ nhàn nhạt nói: "Những điều này đều có khả năng."

Xét tổng thể, trước mắt các bằng chứng vẫn chỉ thẳng tới Phạm Tư Viễn, dù sao năm đó ông ta giết người bỏ trốn là sự thật không thể tranh cãi, mà Phí Độ và Phan Vân Đằng cũng đồng thời chứng thực sự thật Phạm Tư Viễn chưa chết. Nhưng đối với tổ điều tra, sự mất tích của Tô Trình và Phí Thừa Vũ khiến những việc này càng phủ đặc sương mù.

"Thầy Phan từng làm cảnh sát hình sự, cảnh sát hình sự xem trọng bằng chứng nhất, hơn nữa luôn bới lông tìm vết đối với tính chặt chẽ của logic," Phí Độ nói, "Thầy sẽ không dễ dàng bị người ta che mắt như vậy."

Điều tra viên vốn trông chờ nghe thêm vài tin tức có giá trị từ miệng Phí Độ, nghe đến cuối cùng phát hiện căn cứ của hắn toàn là phỏng đoán của chính bản thân, không khỏi hơi thất vọng, vì thế cười đáp lấy lệ: "Có thể anh không hiểu ông ta như vậy – chủ tịch Phí, xe đón anh đến rồi."

"Chuyện thầy ấy bới lông tìm vết tôi vẫn nắm được, chẳng giấu gì anh, lúc tôi mới mở máy, đã có không ít sư huynh hỏi thăm tình hình thầy Phan, có người vì một bài luận văn mà bị thầy hành mấy học kỳ, vất vả

lắm mới sắp có thành tích, thì lại xảy ra việc này." Phí Độ hơi mỉm cười, "Xin lỗi, đã làm mất thời gian của anh."

Nói đoạn hắn hết sức lịch sự lui vài bước, rồi mới quay người đi về hướng Lạc Văn Chu.

Điều tra viên nhìn theo hắn lên xe, trong lòng bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ: "Ban nãy Phí Độ đã trao đổi với người khác chuyện Phạm Tư Viễn sao? Họ đã nói những gì?"

Trở về có lẽ nên mở đoạn băng Phí Độ bấm điện thoại cả buổi xem xét một chút.

Lạc Văn Chu thấy Phí Độ đứng ở cổng nói chuyện với điều tra viên không đi tới, sắc mặt trầm tĩnh chờ trước cửa xe. Đại khái là mấy ngày liên tiếp lang thang vật vạ không được nghỉ ngơi, lúc này anh bỗng nhiên hơi mơ màng, tầm nhìn như không ngừng thu nhỏ, thu nhỏ hơn, cuối cùng chỉ còn cao bằng một người, rộng bằng một người – chắc chừng có thể chứa vừa khít một Phí Độ, quấn trên người hắn, co lại từng tấc.

Song giữa ban ngày ban mặt, ánh mắt điều tra viên lại như thể đèn pha, Lạc Văn Chu đương nhiên cũng không đến một mình – trước khi đi Lục Gia đã cho anh phương thức liên lạc của một nhóm người dưới tay Phí Độ, lúc này ở góc đường, bên kia đường, bãi đậu xe gần đó, thậm chí "người bán hàng rong" gấp gáp chạy xe điện ba bánh đi ngang qua đều là người một nhà – Lạc Văn Chu thật sự không tiện làm hành động gì không phù hợp trước mắt bao người, bởi vậy anh chỉ kiềm chế mở cửa xe, nhẹ nhàng đỡ vai Phí Độ, tay đặt trên người hắn, trái tim lơ lửng nhiều ngày "thịch" một tiếng rơi xuống ngực, Lạc Văn Chu thản nhiên thở ra một hơi.

Phí Độ chạm vào đôi mắt giăng đầy tia máu của anh, thấp giọng nói: "Để tôi lái xe cho."

Lạc Văn Chu không lên tiếng, chẳng rằng chẳng nói gật đầu. Khi không nhìn thấy Phí Độ, anh như một cỗ máy vận chuyển tốc độ cao, nicotine và nỗi lo âu chính là thuốc kích thích, giúp anh có thể xử lý vô số thông tin trong cùng một thời gian, có thể không ngủ không nghỉ, bất phân ngày đêm sáng tối bôn ba khắp nơi.

Nhưng lúc này, bi phẫn kìm nén và mệt mỏi khôn cùng đột nhiên ùn ùn kéo đến, tất cả cùng nhấn chìm anh, Lạc Văn Chu đầu óc trống rỗng bị Phí Độ nhét vào ghế lái phụ, thấp giọng nói: "Hôm qua đã tìm được một cứ điểm của họ, bắt được Chu Phượng và Dương Hân, còn có tay tài xế từng tiếp xúc với cậu. Bắt những người đó, Tiểu Vũ… Tiểu Vũ…"

Nói đến đây, anh lặp lại mấy lần như đã quên từ.

Phí Độ dừng lại, giơ tay che mắt anh: "Vất vả rồi."

Lạc Văn Chu nhắm mắt lại theo động tác của hắn, Phí Độ đưa mắt nhìn lướt xung quanh, sau đó nhanh chóng nghiêng người chạm nhẹ khóe môi anh: "Anh cứ nghỉ ngơi một lúc trước đi, có việc tôi sẽ gọi."

Lạc Văn Chu chẳng nói một lời dựa lưng lên ghế, bàn tay che trên mắt anh liền rời khỏi, rồi lập tức trong lòng anh lại hết sức không vững vàng, anh chưa chịu từ bỏ giơ tay đặt lên người Phí Độ.

Anh không biết mơ màng đi khi nào, ngay sau đó lại bị tiếng chuông điện thoại của mình đánh thức.

Chớp mắt bừng tỉnh dậy, Lạc Văn Chu cảm thấy như ở trên cao bước hụt chân, anh giật mình, gần như hoảng hốt thất thố giơ tay túm lấy, áo khoác lông phẳng phiu bị anh vò nhăn, Phí Độ nắm nhẹ xương cổ tay anh, dùng ngón tay cọ cọ vài cái.

Lạc Văn Chu nghiêng đầu nhìn thấy hắn, ba hồn bảy vía suýt nữa bay lên đỉnh đầu lúc này mới hưởng ứng lực vạn vật hấp dẫn trở về vị trí cũ, anh ấn huyệt thái dương, bật loa ngoài: "Ử, anh đây."

"Bọn em vừa thẩm vấn Chu Phượng," Lang Kiều nói, "Chu Phượng thừa nhận chuyện mình giả làm lao công bám theo Vương Tiêu hơn nữa bật máy ghi âm để cô bé hiểu lầm, chị ta nói đây là một khâu trong kế hoạch lớn của 'thầy', để ác giả ác báo. Chu Phượng thái độ cực kỳ không tốt, phòng bị rất cao, không có một chút lòng tin với chúng ta – mặt khác, khi nãy chị ta để lộ một tin, em cảm thấy cần mau chóng cho anh biết."

Lạc Văn Chu: "Tin gì?"

"Chồng Chu Phượng trên đường ra ngoài bị sát hại, sau đó hung thủ bị bắt, nhưng trong quá trình thẩm vấn phát hiện hung thủ là người không tự chủ được hành vi, cuối cùng chuyện này kết thúc bằng hung thủ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần – Chu Phượng khăng khăng nói trong đây có nội tình, phạm nhân đã bị đánh tráo."

Lạc Văn Chu: "Ý chị ta là gì khi nói phạm nhân bị đánh tráo?"

"Chu Phượng vẫn không chấp nhận được kết quả phán quyết hung thủ không cần đền mạng, từng ý đồ lẻn vào bệnh viện tâm thần ám sát hung thủ kia. Bệnh viện tâm thần quản lý có lỗ hổng, kỳ thực lúc ấy chị ta đã trà trộn vào, sở dĩ không ra tay, là vì chị ta phát hiện người bị nhốt trong đó căn bản không phải kẻ giết chồng mình. Chu Phượng cho rằng hung thủ này một hơi mua hết công kiểm pháp, giấy tờ chứng minh bệnh tâm thần là giả, sau đó lại tìm một người rất giống mình vào bệnh viện thay, bản thân nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Cho nên cảnh sát và pháp viện đều cùng một giuộc, không kẻ nào tốt đẹp."

Lạc Văn Chu giật mình trước khí thế của thuyết âm mưu này: "Một hơi mua hết hệ thống công kiểm pháp?"

"Đừng nhìn tôi," Phí Độ nói, "Tôi cũng không mua nổi đâu."

"Không… khoan đã," Lạc Văn Chu nghĩ một chút, "Chu Phượng nói năm đó chúng ta tìm một người 'rất giống' làm thế thân… Đây là tình tiết gì? Sinh đôi? Phẫu thuật thẩm mỹ? Vả lại, đã rất giống rồi thì làm sao chị ta biết phạm nhân bị đánh tráo? Thay đổi rất nhỏ của đặc trưng tướng mạo rất có thể là do nằm viện và dùng thuốc tạo thành, có người sẽ thay đổi chóng mặt khi đổi hoàn cảnh khác mà."

"Sếp đợi một chút." Lang Kiều nói xong, lát sau gửi một đoạn ghi âm cho Lạc Văn Chu.

Phí Độ đã đậu xe vào chỗ bên dưới nhà Lạc Văn Chu, giơ tay ra ngoài cửa sổ ra hiệu, những chiếc xe ban nãy âm thầm đi theo hộ tống họ liền tản ra hết, ở gần đó tùy thời đợi lệnh, Lạc Văn Chu bật đoạn ghi âm kia, bên trong là giọng nữ khàn khàn.

"Chồng tôi tên Dư Bân, 'văn võ' bân, là một giáo viên mỹ thuật… Người rất hiền lành, tính tình cũng tốt, học sinh từng dạy không ai là không khen. Ông ấy chỉ dạy học, không trực, tương đối dư dả thời gian, cho nên việc đi chợ nấu cơm đều do ông ấy đảm nhận. Sáng sớm hôm đó chúng tôi cùng nhau ra ngoài, ông ấy phải đi chợ, tôi tiện đường đi làm. Vừa mới tách ra, nhớ buổi tối ông ấy có tiết, mà tôi không mang chìa khóa, tôi lại quay về tìm, từ rất xa đã nghe thấy tiếng ồn ào, tôi đến gần, đám đông đột nhiên hỗn loạn, có người lớn kêu la, trẻ nhỏ gào khóc… Sau đó một người đàn ông toàn thân đẫm máu cầm dao lao tới tôi! Lúc ấy tôi đứng đực ra, chỉ nhớ kẻ đó rất cao, vóc dáng rất vạm vỡ, cả người lẫn mặt cùng lấm lem bùn đất, đầu bù xù, tóc như nùi giẻ lau nhà, hệt những người lang thang dưới gầm cầu… Tôi không biết máu trên người hắn là của Đại Bân nhà chúng tôi, nếu không tôi… tôi…" (Chữ bân ghép từ văn và võ)

"Đầu óc tôi trống rỗng, nghe người ta la 'Chạy mau, kẻ điên giết người', lúc ấy tôi căn bản không kịp phản ứng, nhìn hắn lao tới mình, sợ quá đẩy chiếc xe đạp trong tay vào hắn, chiếc xe vừa vặn xô lên người hắn, tay lái kéo tay áo hắn lên, tôi nhìn thấy trên cánh tay hắn có một vết sẹo rất dài, như con rết vậy."

Trong đoạn ghi âm có một cảnh sát hỏi: "Thông tin này không có trên hồ sơ, chị chưa từng nói với cảnh sát à?"

"Tại vì không ai hỏi tôi, giết người ngay giữa đám đông, tất cả đều nhìn thấy, lúc ấy có người kêu bảo vệ, cảnh sát xung quanh, bảo vệ và mấy người qua đường to gan nhiệt tình cùng giúp đỡ đuổi theo, tên đó bị bắt rất nhanh, dao ở trong tay hắn, máu bắn lên người hắn, vụ án này căn bản chẳng có gì phải điều tra. Nhưng tôi không ngờ, vụ án như vậy cũng có thể bị giở trò, kẻ trong bệnh viện tâm thần cái gì cũng không biết, tiếng người còn chẳng hiểu, thoạt nhìn chính là hung thủ giết chồng tôi, nhưng trên tay hắn không có vết sẹo kia!"

165. Quyển 5 - Chương 36: Edmond Dantès 36

"Trong kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên, sáu vụ án chưa kết, thêm một hung thủ là người không có khả năng khống chế hành vi, tổng cộng bảy vụ án 'không trọn vẹn', người hiềm nghi lớn nhất trước sau chết một cách lạ lùng. Trong đó vụ án thứ bảy, tức vụ Dư Bân chồng Chu Phượng bị giết hơi đặc biệt." Lạc Văn Chu nhận một tập hồ sơ cũ Tiêu Hải Dương đưa, mở ra trên bàn trà cho mọi người xem. Thời gian anh và

Phí Độ ở riêng bên nhau chỉ có một đoạn ngắn trên đường, trong nhà từ lâu đã thành cứ điểm bên ngoài của Cục công an, đâu đâu cũng là đầu lọc thuốc lá và chai lon đồ uống chỉ còn một nửa.

Lạc Văn Chu: "Chu Phượng khăng khăng cho rằng người bị nhốt vào bệnh viện tâm thần là kẻ thay thế, bởi vì đặc trưng cơ thể không phù hợp với hung thủ chị ta gặp ở hiện trường."

"Hung thủ giết người trên đường này tên 'Tiền Trình', sống ở gần địa điểm xảy ra vụ án, hàng xóm láng giềng xung quanh đều biết hắn, do chướng ngại tinh thần, Tiền Trình không đủ khả năng sống độc lập, ngoài bốn mươi tuổi vẫn sống với cha già, sau khi cha qua đời gửi gắm hắn cho một người bà con, người này nhận tiền nhưng chẳng quan tâm, một tuần mới tới dòm một lần, mặc cho hắn lang thang khắp nơi, đói bụng moi rác ăn. Nhưng mà điên thì điên, hàng xóm đều nói hắn không chủ động trêu ghẹo ai, tính tình cũng tương đối ôn hòa, không có tính công kích mạnh, ban đầu nghe nói hắn giết người, mọi người đều không dám tin – người trên ảnh chính là hung thủ Tiền Trình."

Tiêu Hải Dương giơ tay chỉ ảnh trong tập hồ sơ cũ, một tấm là khi vừa bắt về, người và quần áo rách rưới đen sì, hoàn toàn không ra con người, như một miếng giẻ lau biết đi; tấm thứ hai thì sạch sẽ hơn, đã ăn bận gọn gàng, cắt tóc, thay áo tù, lần này có thể nhìn ra diện mạo thật, hắn dường như là một người đàn ông trung niên mặt mũi đàng hoàng, song ánh mắt và biểu cảm hơi là lạ, trông không giống người bình thường tỉnh táo.

"Tư pháp giám định người gặp chướng ngại tinh thần là người không có khả năng khống chế hành vi có quy trình nghiêm ngặt, cho dù mười mấy năm trước quản lý mảng này vẫn chưa hoàn thiện, ngụy tạo cũng không dễ dàng như người ngoài tưởng, hơn nữa nếu có người không đồng ý kết quả giám định, còn có thể ngay trên tòa án xin để tổ chức khác đưa ra một ý kiến nữa." Lạc Văn Chu nói, "Hung thủ này ở địa phương có tên có họ, mọi người xung quanh đều biết hắn, cũng đều biết hắn bị bệnh, khả năng giả là không lớn."

"Vả lại, người này là một kẻ tâm thần moi rác ăn, không tiền của không gia thế, cả họ hàng cũng chẳng ngó ngàng, nói một câu hơi khó nghe, hắn chính là một gánh nặng," Một viên cảnh sát khác nói, "Ai sẽ tốn công sức mạo hiểm tạo giả cho hắn? Em cảm thấy không thể tin Chu Phượng được."

Phí Độ chóng vánh xem lướt qua phần miêu tả vụ án trong hồ sơ.

Hung thủ hành hung xong bỏ chạy… cảnh sát cấp tốc đến… dưới sự trợ giúp của quần chúng nhiệt tình… chặn ở ngõ nhỏ… hung khí… vết máu…

Hắn nhướng mày, chợt nhìn về phía hai tấm ảnh Tiêu Hải Dương vừa lấy ra.

"Nói đúng lắm, họ hàng coi hắn là gánh nặng, bình thường mắt không thấy lòng khỏi phiền, chỉ hận hắn không thể biến mất, mất rồi cũng chẳng ai thèm tìm." Phí Độ thấp giọng nói, "Có bản đồ quanh địa điểm xảy ra vụ án lúc ấy không?"

"Có!" Tiêu Hải Dương làm việc rất cẩn thận, nghe vậy lập tức lấy ra một tấm bản đồ cũ đánh dấu chi chít.

"Địa điểm xảy ra vụ án nằm trên một con đường buôn bán nhỏ hình thành tự phát, tôi đã sắp xếp sơ qua lời khai của các nhân chứng, lúc ấy nạn nhân Dư Bân nên là ở đây – trước một quầy bán thịt chỗ ngã tư cãi vã với hung thủ, kế đó xung đột tăng cao, hung thủ đột nhiên cầm con dao trên quầy thịt đâm chết nạn nhân, sau đó chạy trốn tới con đường bên kia ngã tư, còn đụng vào Chu Phượng vội về lấy chìa khóa ở bên đường. Sau khi bỏ dậy, hắn múa may hung khí dính máu chạy tiếp, băng qua đường, vài phút sau cảnh sát và đội bảo vệ đuổi tới, lại có một số quần chúng to gan chỉ đường hỗ trợ tìm kiếm. Khoảng mười mấy phút gì đó – đây là ghi lại dựa trên lời khai của các nhân chứng, có thể có sai lệch – cảnh sát bắt được Tiền Trình trong một con hẻm."

Phí Độ: "Địa điểm bắt giữ đại khái ở nơi nào?"

Tiêu Hải Dương xem kỹ lại, khoanh một vòng trên bản đồ: "Nên là ở đây, bên kia đường là một khu ổ chuột chờ giải tỏa."

Lạc Văn Chu: "Sao vậy, có vấn đề gì à?"

"Tôi cảm thấy có hai phỏng đoán tương đối thích hợp," Phí Độ nói, "Thứ nhất, chuyện hung thủ bị mạo danh thay thế là giả, Chu Phượng tự mình nói lung tung…"

"Thứ hai, hung thủ quả thật đã bị đánh tráo, nhưng không phải trong quá trình bắt giữ xét xử, mà là trước khi hắn bị bắt."

Lạc Văn Chu ngớ ra, sau đó lập tức hiểu ý hắn: "Ý cậu là, hung thủ giết người trên đường và Tiền Trình lúc ấy cảnh sát bắt được ở hiện trường không phải là một người?"

"Hung thủ giết người, cùng với Tiền Trình khi bị bắt, đều là cả người bẩn thỉu, ăn mặc kiểu dân lang thang điển hình, ngũ quan căn bản không nhìn rõ, chỉ cần đặc trưng bề ngoài tương tự, trong tình huống đột ngột đó, trừ khi là người quen, nếu không những người qua đường kia không nhận ra khác biệt là rất bình thường."

Tiêu Hải Dương: "Tiền Trình là một người có chướng ngại tinh thần không ai quan tâm, chỉ sợ không có người quen."

Phí Độ nói tiếp: "Mà khi ấy ngoại trừ nhân chứng mục kích, bằng chứng mang tính quyết định chính là quần áo dính máu và hung khí. Nếu đúng như Hải Dương nói, hung thủ chạy trốn và cuối cùng bị bắt có sai lệch thời gian nhất định, vậy giở trò trong đây không khó – đầu tiên hắn cần tìm một chỗ ở khu ổ chuột chờ giải tỏa, bắt cừu thế tội Tiền Trình đi, sau khi giết người nhân cảnh hỗn loạn thoát khỏi tầm nhìn của mọi người, trốn vào khu ổ chuột, xóa dấu vân tay của mình, nhét quần áo dính máu và hung khí cho Tiền Trình."

"Kẻ lang thang mặc quần áo dính máu cầm hung khí vừa xuất hiện, nếu lúc này có ai quát to một tiếng 'hung thủ ở đó', những người đuổi bắt lùng tìm hung thủ sẽ lập tức vô thức đuổi theo, còn cho rằng mình đã bắt được hung thủ. Dù sao kẻ điên này nói còn chẳng biết nói, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì, càng khỏi nói tới biện hộ cho bản thân." Phí Độ dừng lại, "Giữa nơi đông người giết người không dấu vết, chỉ cần tính toán đường rút lui thích hợp, không có gì bất ngờ xảy ra, tính khả thi cao hơn mua công kiểm pháp."

Tiêu Hải Dương nghe hắn nói mà rùng mình.

"Hàng xóm của Tiền Trình đều nói người này mặc dù không bình thường nhưng tính tình ôn hòa, Chu Phượng lại khai tính Dư Bân không thích xảy ra xung đột, hai người này đều không giống kiểu đánh nhau trên đường vì vài chuyện vặt vãnh," Phí Độ thấp giọng nói, "Đây là rắp tâm mưu sát."

"Nhưng mà… tại sao phải giết một giáo viên mỹ thuật bình thường?"

"Vấn đề này rất then chốt," Phí Độ ngước lên nhìn Lạc Văn Chu, "Còn nữa, người về sau bị đâm chết ở bệnh viện tâm thần là ai? Là hung thủ thật sự? Hay là Tiền Trình cừu thế tội xui xẻo?"

"Là Tiền Trình," Tiêu Hải Dương nói, "Thông tin cơ bản của Tiền Trình đã được lưu lại khi bị bắt, xác nhận danh tính thì thể dĩ nhiên cũng phải qua pháp y kiểm tra, giữa chừng đổi người chắc chắn đã sớm bại lộ. Vả lại Chu Phượng cũng nói, hung thủ giết chồng chị ta vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, chị ta không thừa nhận kẻ chết ở bệnh viện tâm thần là hung thủ thật sự giết Dư Bân – điều này cho thấy vấn đề gì?"

Phí Độ: "Nếu các phỏng đoán trên là đúng, Tiền Trình không phải do 'Người Đọc Diễn Cảm' giết, bởi vì hắn vô tội."

"Cậu cảm thấy Người Đọc Diễn Cảm không giết người vô tội?" Thần sắc Lạc Văn Chu hơi âm trầm, "Vậy Trần Chấn, Phùng Bân, còn có Tiểu…"

"Không," Phí Độ cắt ngang anh, "Người Đọc Diễn Cảm sẽ không dùng thủ pháp chứa sắc thái mang tính nghi thức này giết người vô tội."

Nói đoạn hắn đứng dậy, đi ra ban công nối liền với phòng khách. Nơi xa vang lên tiếng pháo lác đác, năm nay nội thành quản không chặt, không ít người lén đốt pháo sớm, khiến không trung mới trong chưa được mấy hôm lại mịt mù khói.

"Tôi bây giờ đại khái có thể làm một phác họa tâm lý đơn giản cho Người Đọc Diễn Cảm."

Phí Độ hơi nhắm mắt lại, người đàn ông như u linh xuất hiện dưới tầng hầm của Phí Thừa Vũ nhiều năm trước ở sâu trong ký ức hắn nở nụ cười quỷ bí, người này thân hình cao to, hốc mắt rất sâu, trong mắt là

bóng tối dày đặc không tan nổi, lại khúc xạ ánh sáng cơ hồ chói mắt… Sắc bén, lạnh lẽo, lại phảng phất là thù hận.

"'Người Đọc Diễn Cảm' là một tổ chức hỗ trợ do các nạn nhân tạo thành. Vết thương thời gian dài không được chữa lành chính xác sẽ ảnh hưởng đến lòng tin, có khi sẽ kèm theo bệnh trạng cảnh giác quá độ, tính công kích mạnh, sẽ thay đổi nhân cách một người, dẫn đến tự mình dị hóa, cô độc, cảm giác ngăn cách với những người khác trên xã hội không ngừng tăng lên, chỉ khi đối mặt với nhóm người cảnh ngộ tương tự, mới có thể sinh ra cảm giác thân thuộc – đây là nguyên nhân tổ chức hỗ trợ sở dĩ có ích."

"Nhưng tổ chức hỗ trợ bình thường sẽ để người bị tổn thương sống trong một hoàn cảnh tương đối thoải mái, có cảm giác thuộc về, do người chuyên nghiệp dẫn dắt, trong trao đổi qua lại khơi thông áp lực, để họ chấp nhận sự thật, từ từ ra khỏi vòng tròn nhỏ hẹp, trở lại cuộc sống bình thường, chứ không phải để họ đắm chìm trong hiệu ứng ngược tiêu cực của đối phương, tăng thêm ngăn cách với bên ngoài, cuối cùng phát triển thành một tiểu đoàn thể khép kín, cô lập, xóa bỏ ý thức độc lập."

"Có rất nhiều tài liệu lịch sử về nghiên cứu tâm lý mang tính quần thể, vụ thảm sát tháng Chín Paris nổi tiếng, nạn diệt chủng Rwanda đều là điển hình, mà kẻ khởi xướng 'Người Đọc Diễn Cảm' là chuyên gia trong lĩnh vực này, hắn xây dựng thành công một đoàn thể như vậy – họ cho rằng mình bị bức hại, sự cảnh giác quá độ của chính nghĩa và tổn thương bị tăng lên không ngừng, thù hận đối với kẻ làm hại ban đầu sẽ như một bát nước đổ đầy, chảy tràn khuếch tán ra mọi người bên ngoài – sự bất công họ cảm thấy đều là lỗi của xã hội, là lỗi của mỗi một người trên xã hội này, về phần cảnh sát vốn nên chủ trì chính nghĩa, càng lơ là vô năng, tội không thể tha."

"Cuối cùng người bên ngoài tiểu đoàn thể bị vật hóa, có thể dễ dàng trở thành công cụ báo thù, dẫu hại đến người vô tội, cũng bị coi là sự hy sinh cần thiết trên con đường báo thù và chính nghĩa," Phí Độ quét ánh mắt qua tất cả các cảnh sát phẫn nộ, "Nhưng 'công cụ báo thù' và 'đối tượng báo thù' là không giống nhau, để tăng sức ngưng tụ của đoàn thể, họ tất nhiên tồn tại tín ngưỡng nhất định, gây dựng loại tín ngưỡng này thì cần cảm giác nghi thức – ví dụ như 'ăn miếng trả miếng' với kẻ phạm tội, cho hắn chết bởi chính tội ác của hắn."

"Ý cậu là, Phạm Tư Viễn kẻ khởi xướng Người Đọc Diễn Cảm, bắt đầu từ khi giết người thứ nhất trong kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên, đã thiết kế đoàn thể này." Lạc Văn Chu hỏi, "Giết người là một phần trong kế hoạch của lão, không phải là phát điên theo kiểu 'dõi nhìn vực sâu'."

"Không phải," Phí Độ nói, "Đoàn thể này cấu tạo ổn định, thành viên tinh giản, tính ngưng tụ mạnh, cực kỳ trung thành, là Phạm Tư Viễn bồi dưỡng ra một cách có ý thức, lão ta ban đầu làm 'cảnh sát nghĩa vụ', giết người hiềm nghi không nhận được sự trừng phạt, không phải do phẫn nộ trước việc trái đạo nghĩa. Nếu Phạm Tư Viễn sớm tiếp xúc với Chu Phượng, thì nên ý thức được kẻ bị nhốt trong bệnh viện tâm thần không phải hung phạm, giết hắn là không có ý nghĩa."

"Thời gian Chu Phượng xông vào bệnh viện tâm thần và thời gian Tiền Trình cuối cùng bị giết rất gần nhau," Lạc Văn Chu trầm ngâm một lát, nói, "Liệu có khả năng là thế này, hung phạm nghe thấy Chu Phượng khiếu nại, ý thức được chuyện mình đổi người không hề kín kẽ như vậy, trùng hợp lúc ấy kế hoạch Tập Tranh có vấn đề, hắn mượn gió bẻ măng kéo vụ án này vào – cho người ta một ấn tượng vô thức, Tiền Trình là đối tượng bị trả thù, vậy nên hắn chính là hung phạm, sau đó mọi người sẽ theo suy nghĩ ban đầu, không truy xét kỹ càng nữa."

Tiêu Hải Dương nhảy bật lên: "Vậy tức là vụ án mưu sát Dư Bân chồng Chu Phượng, là do nội gian trong Cục công an năm ấy bố trí!"

Lạc Văn Chu: "Đi điều tra những người khi còn sống Dư Bân từng tiếp xúc, trường học, học sinh từng dạy, các nơi đã đi qua."

Tiêu Hải Dương nhảy bật dậy.

Lúc này, một cảnh sát khác hỏi: "Đội trưởng Lạc, nội gian năm đó đã có đối tượng hoài nghi rồi phải không? Chúng ta có cần đi theo dõi không?"

Lạc Văn Chu còn chưa kịp nói gì, Phí Độ lại thoáng nhìn đồng hồ.

"Tạm thời chưa cần," Phí Độ nói, "Đến giờ rồi, sẽ có người đi."

Sau khi tiễn Phí Độ, điều tra viên phụ trách hắn không khỏi quay lại xem kỹ đoạn băng theo dõi Phí Độ – thời gian rất dài, tán dóc với nhiều người khác nhau suốt mấy tiếng, tin tức ngổn ngang. Trước tiên anh ta tìm đến các đoạn liên quan tới Phan Vân Đằng, xem một lần từ đầu tới cuối, quả nhiên như Phí Độ nói, đều là các sinh viên không rõ chuyện nghe ngóng và chào hỏi, chẳng có giá trị gì. Điều tra viên hơi thất vọng, đang định bỏ cuộc, lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào khiến anh ta như bị hóc xương.

Khi một lần nữa sắp xếp các tin tức từ đầu đến cuối, anh ta bỗng nhiên chú ý tới cái gì, lập tức ấn dừng rồi tua lại.

Trên màn hình, trên mặt Phí Độ thoáng qua thần sắc là lạ, sau đó hắn giống như cố ra vẻ trấn tĩnh mà gửi tin nhắn thoại: "Không nghe nói, có thể có chuyện gì?"

Điều tra viên ngẩn người, lập tức mở lại lần nữa từ đầu đến cuối cuộc đối thoại của Phí Độ với "Triết Học Gia" này, sau đó gọi nhân viên kỹ thuật tới – Phí Độ không đeo tai nghe, lúc nghe tin nhắn thoại cũng không để sát điện thoại vào tai, trong thiết bị nghe trộm cũng có thể loáng thoáng nghe thấy giọng nam, sau khi thông qua kỹ thuật tăng âm lượng, tin nhắn thoại "Triết Học Gia" gửi tới nghe rõ mồn một.

Từ mấu chốt "Trương Đình" khiến điều tra viên giật mình.

Cùng lúc đó, Chu Hoài Cẩn lặng lẽ trở về nhà cũ dẫu gì cũng là người thừa kế duy nhất còn lại của nhà họ Chu, hiệu suất rất cao, đã có được tung tích trợ lý cũ của Chu Nhã Hậu ba mươi tám năm trước.

166. Quyển 5 - Chương 37: Edmond Dantès 37

"Trợ lý của Chu Nhã Hậu là một người chi bên nhà họ Chu, tên tiếng Trung là 'Chu Siêu', sau khi Chu Tuấn Mậu lên nắm quyền, người này liền bị bỏ tù vì tội tham ô công quỹ," Chu Hoài Cẩn vừa nhìn bản đồ vừa nói, "Sau đó do ở trong tù đánh người ta bị thương, lại nhiều lần toan tính vượt ngục, thời hạn thi hành án không ngừng bị kéo dài. Tôi vất vả nhờ người tìm được một chút manh mối, nghe nói người này còn sống, đã ngoài bảy mươi, sau khi ra tù mai danh ẩn tích, trốn ở một thị trấn nhỏ của tỉnh C. Kể cũng khéo, thời gian ông ta ra tù vừa vặn là năm Trịnh Khải Phong giao kết quả ADN giả cho Chu Tuấn Mậu, anh nói liệu có…"

Lục Gia cầm cây kem, đang hơi suy tư nhìn bốn phía, nghe vậy cười nói: "Rất có thể, mẹ anh cũng tưởng lầm anh không phải con ruột của Chu Tuấn Mậu, để bảo vệ anh, người làm mẹ chuyện gì cũng làm được, Chu Siêu này mãi không bị tìm thấy, không khéo là do bà ấy giấu đi."

Trải qua vận tốc sinh tử ở Yến Thành, Lục Gia vừa cảnh giác quay đầu Chu Hoài Cẩn liền căng thẳng, cũng vội vàng nhìn quanh theo hắn: "Sao vậy, không phải lại có người bám theo chúng ta chứ?"

Lục Gia híp mắt bật cười: "Anh mới phát hiện à? Chắc từ lúc anh vừa về nhà cũ đã bị người ta theo dõi rồi."

Chu Hoài Cẩn: "Cái gì?!"

Đêm hôm trước, Lục Gia lấy cớ "người quá đông, đừng phiền hà thêm", không về ở nhà họ Chu với Chu Hoài Cẩn, chỉ phái hai vệ sĩ đi theo anh ta, số còn lại đến ở khách sạn đã đặt sẵn.

Lúc ấy Chu Hoài Cẩn cũng không để ý, bởi vì chẳng mấy khi trở về nơi quen thuộc, anh ta không tự chủ được thả lỏng ngon giấc, tuyệt đối không ngờ đám người muốn giết mình vậy mà âm hồn bất tán bám theo đến tận đây.

Chu Hoài Cẩn vội quay đầu nhìn Lục Gia: "Anh sớm biết…"

"Yên tâm, hôm qua bọn chúng sẽ không động tới anh đâu," Lục Gia liếm một vòng cây kem, đầu lưỡi hắn như có xước mang rô, liếm một phát mà cây kem đã biến mất một nửa, "Chúng ở bên này quen biết không rộng như anh, đầu tiên phải biết rõ anh muốn đi tìm ai, mới dễ bề lấy khỏe chờ mệt, một lưới bắt hết."

Chu Hoài Cẩn: "…"

Không thấy có chỗ nào đáng để yên tâm cả.

Lục Gia sụp soạp liếm kem, gác tay lên vai Chu Hoài Cẩn, không cho anh ta nhìn lung tung, đẩy đi về phía trước: "Anh không phát hiện người của tôi cũng chưa đến đủ à? Đi thôi, anh không tin được tôi, còn không tin được chủ tịch Phí sao?"

Ông lão từng đi theo Chu Nhã Hậu sống ở nơi hết sức hẻo lánh, một khoảng sân nhỏ đổ nát, trong nhà không có đồ trang trí gì. Cổng vừa quét, cũng coi như sạch sẽ, Lục Gia đưa mắt ra hiệu cho một anh bạn trẻ đi theo, mấy người lập tức thông minh tản ra bốn phía, mai phục sẵn sàng ở sân sau.

Bấy giờ Chu Hoài Cẩn mới đi tới gõ cửa, giây lát sau, một người phụ nữ nước ngoài trả lời qua điện thoại ở cửa, hỏi là ai.

Chu Hoài Cẩn nhìn Lục Gia, Lục Gia gật đầu, ý bảo cứ nói thật. Thế là anh ta hắng giọng, nói ra tên giả của Chu Siêu: "Xin hỏi ông ấy sống ở đây à? Tôi họ Chu, là con trai một người bạn cũ."

Trong nhà im lặng một lúc, một người phụ nữ trung niên trông như người Đông Nam Á thò đầu ra, căng thẳng nhìn nhóm khách không mời, hết sức miễn cưỡng cười nói: "Tôi nghĩ người các anh nói khả năng là chủ trước của nơi này, chúng tôi tháng trước mới dọn đến."

Chu Hoài Cẩn nhíu mày, lấy tấm ảnh chụp một ông cụ từ trong túi quần ra: "Vậy xin hỏi hộ gia đình trước chị có gặp chưa, là người này à?"

Người phụ nữ hơi do dự, lề mề nhận tấm ảnh, không biết là bị chứng mù khuôn mặt hay là bệnh gì, lật qua lật lại xem cả buổi mới ấp a ấp úng nói: "Tôi không chắc lắm…"

Đúng lúc này, sân sau vọng đến một tiếng quát to: "Đứng lại!"

Người phụ nữ run tay, rốt cuộc giấu không được vẻ kinh hoảng, đánh rơi tấm ảnh xuống đất – thì ra bà ta đang kéo dài thời gian!

Lục Gia thong thả nhìn qua, chỉ thấy một ông lão tóc hoa râm vượt nóc băng tường nhảy qua hàng rào sân sau, nhân lúc người giúp việc ngoài cổng thu hút sự chú ý của khách không mời, ông lão co cẳng bỏ chạy, nhìn là biết không bị bệnh phong thấp, chân cẳng nhanh nhẹn có thể đi tham gia Parkour chứ chẳng đùa. (Parkour là một môn thể thao mạo hiểm)

Lục Gia thò đầu nhìn, cảm thán: "Chậc, càng già càng dẻo dai!"

Tiếc rằng Chu Siêu không nghĩ tới người đến tìm mình sớm có chuẩn bị, vừa thấy ông ta lộ diện thì đám người mai phục ở sân sau ôm cây đợi thỏ lập tức ùa lên, mau chóng bắt ông lão chạy như thỏ quay lại. Lục Gia khom lưng nhặt tấm ảnh người phụ nữ lỡ tay đánh rơi, vốn định nói gì đó, vắt óc một lúc lâu, phát hiện ngoại ngữ năm xưa học ở trường chỉ còn lại "cảm ơn", "tạm biệt" và "chào buổi sáng", đành phải ngậm miệng mỉm cười cao thâm khó lường như đại tiên.

Cảnh này bị người ta chụp lại.

Phía sau bọn Lục Gia không xa, trong một chiếc xe thương vụ màu trắng không mấy nổi bật, có một người đàn ông võ trang đủ bộ bỏ ống nhòm xuống, hơi điều chỉnh góc độ của súng bắn tỉa, đồng thời gửi ảnh Chu Hoài Cẩn, Lục Gia và ông lão bị một đám người đè xuống, hỏi người thuê: "Xác nhận chưa? Chúng tôi sắp ra tay rồi."

Tại Yến Thành Trung Quốc chênh với thị trấn nhỏ của tỉnh C mười mấy tiếng, lúc này màn đêm đã buông xuống.

Trương Xuân Cửu cầm điện thoại lên, im lặng nghe một lát, đột nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói với Trương Xuân Linh: "Có người đến công ty tìm Đông Lai."

Để che giấu, sau khi bí mật đưa anh em Trương Đông Lai đi, Trương Xuân Cửu tìm người đóng giả Trương Đông Lai, xuất hiện ở công ty như bình thường – mấy ngày nay trong công ty không nhiều người, cũng không có việc gì, Trương Đông Lai giả đeo khẩu trang và kính râm, chỉ cần tránh nói quá nhiều với công nhân viên là không có vấn đề gì, có thể vờ như "tập đoàn Xuân Lai" tất cả như cũ… Miễn là không có ai đặc biệt đến tìm hắn.

Tại sao tổ điều tra đột nhiên muốn tìm Trương Đông Lai?

Rốt cuộc là ai để lộ tin tức?

Hai anh em nhìn nhau một lát, Trương Xuân Cửu kéo màn nhìn ra bên ngoài, trong thành phố đèn hoa mới lên, xuyên qua màn sương mù mông lung, không khí vui mừng tràn khắp mọi nơi, là cảnh yên tĩnh tường hòa.

Yên tĩnh đến mức khiến trong lòng ông ta sinh ra dự cảm xấu.

Lúc này, có người gõ nhẹ cửa, trầm giọng nói: "Chủ tịch Trương, chúng tôi đã tóm được Chu Hoài Cẩn, hắn tìm đến một lão già tên Chu Siêu, muốn xin chỉ thị từ ngài, lập tức ra tay chứ?"

Trương Xuân Linh cầm điện thoại từ tay hắn, nhìn thấy ảnh gửi tới rất rõ nét, ông già người Hoa đang hoảng sợ nhìn Chu Hoài Cẩn, vẻ mặt tang thương, mặt mày xám ngoét, nhưng cách nhiều năm Trương Xuân Linh vẫn nhận ra ngay: "Là người bên cạnh Chu Nhã Hậu, từng đến Hằng An."

Trương Xuân Cửu giật lấy chiếc điện thoại: "Tại sao lão còn sống? Ngần ấy năm qua Chu Tuấn Mậu và Trịnh Khải Phong đã làm gì?"

"Anh lại không cảm thấy kỳ lạ, Trịnh Khải Phong tham tài háo sắc, Chu Tuấn Mậu thiếu quyết đoán, hai người thân như anh em lại bằng mặt không bằng lòng, còn có ả đàn bà của Chu Nhã Hậu chen vào giữa, sơ suất cũng là bình thường – cứ yên tâm, vừa vặn lần này nhổ cỏ tận gốc, cho họ ra tay đi." Trương Xuân Linh ung dung nói, "Không sao, anh không tin bọn chúng có thể có chứng cứ gì, anh cũng không tin chuyện bốn mươi năm trước, chúng còn có thể đào ra manh mối gì, Đông Lai vắng mặt thì làm sao? Đưa con trai đi nước ngoài thì phạm vào điều luật nào?"

Trương Xuân Cửu định thần lại: "Anh, anh nên lánh mặt trước đi."

Trương Xuân Linh không tỏ ý kiến: "Chú thì sao?"

"Việc điều tra em vẫn chưa kết thúc, trốn đi ngược lại là chưa đánh đã khai, em ở lại xử lý những chuyện tiếp sau." Trương Xuân Cửu nói, "Anh yên tâm, em có thể thoát thân."

Trương Xuân Linh nhìn thật sâu vào mắt ông ta một cái.

"Anh," Trương Xuân Cửu đột nhiên nói không đầu không đuôi, "Em nhớ năm ấy cũng là mùa đông, anh giấu em… anh giấu em trong một cái giỏ trúc đựng than, toàn tro là tro, dính đầy người, mặt mũi nhem nhuốc, em nhìn qua kẽ giỏ trúc…"

Trương Xuân Linh biến sắc cắt ngang: "Được rồi, nói những việc này làm gì?"

Trương Xuân Cửu cúi đầu, gió sương hơn năm mươi năm rèn đúc ông ta thành mình đồng da sắt, ông ta làm mưa làm gió, không gì quật ngã nổi, nếp nhăn như luôn không thể giãn ra trên trán thoáng giãn ra chốc lát, ông ta lấy áo khoác trên giá áo, cung kính khoác lên vai Trương Xuân Linh, lại đưa khăn quàng cổ, nói: "Cũng phải, em nói những việc này làm gì? Anh, đi đường cẩn thận."

Trương Xuân Linh hơi chần chừ, nhận khăn quàng cổ, đưa tay ra hiệu cho người bên cạnh, mấy người theo sau ông ta, im ắng nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Di động rung nhẹ, Lang Kiều cúi đầu xem, là ba cô hỏi đợt tăng ca lê thê này chừng nào mới kết thúc, Tết có thời gian đi thăm họ hàng với ba mẹ không, cô chưa kịp trả lời thì đã trông thấy thầy chủ nhiệm trường cầm một xâu chìa khóa đi ra, vẫy tay gọi cô.

"Xin lỗi thầy," Lang Kiều vội vàng bỏ điện thoại riêng vào túi, "Ngày tết ngày nhất, làm phiền thầy nửa đêm nửa hôm cất công đi một chuyến."

Dựa theo lời khai của Chu Phượng, Lang Kiều đã tìm đến trường trung học Đệ Tứ nơi Dư Bân giáo viên mỹ thuật bị giết từng dạy học khi còn sống.

"Không sao, bọn trẻ đi du lịch rồi, chỉ còn lại hai ông bà già, coi như thể dục sau bữa ăn." Thầy giáo già nói, "Ôi, tính ra cũng hơn mười năm rồi, tôi không ngờ còn có người đến điều tra vụ án thầy Dư năm ấy. Thảm quá, một chàng trai tốt, nhắc tới là đau lòng – A, tới rồi."

Lang Kiều ngẩng đầu, nhìn thấy trên cửa viết "phòng học mỹ thuật".

"Mấy năm nay đều chạy theo tỷ lệ lên lớp, thể dục có điểm cộng còn tạm, riêng môn âm nhạc và mỹ thuật cơ bản đều là bài trí," Thầy giáo già nói, "Lúc ấy còn thầy Dư, trường còn có học sinh năng khiếu mỹ thuật, sau thay đổi chính sách, trường chúng tôi không nhận 'năng khiếu mỹ thuật' nữa, phòng học mỹ thuật cũng thành nơi dùng để tham quan… Để tôi xem có phải chìa khóa này hay không."

Nói xong, cửa mở "tách" một tiếng, một thứ mùi thiếu hơi người thốc vào mặt.

Thầy giáo già bật đèn, chỉ một bức tranh sơn dầu vẽ chân dung trên tường nói: "Em xem, bức ấy là thầy Dư vẽ đấy."

Lang Kiều ngẩn ra, cô là người ngoài nghề, không biết vẽ đẹp hay xấu, chỉ cảm thấy bức chân dung đó rất thật, thật đến mức cô vừa nhìn là nhận ra ngay, cô gái trẻ cười tươi như hoa trên tranh có đôi mắt phượng và má lúm đồng tiền giống hệt Chu Phượng, cô ta mặc váy, khóe mắt cong cong cười với người ngoài tranh, vừa nhìn liền sinh ra thiện cảm.

Dưới bức tranh sơn dầu dán nhãn, viết chủ đề, tác giả và ngày tháng.

Dư Bân vẽ mười lăm năm trước, tác phẩm tên là "Tình nhân trong mộng".

Đến bây giờ, nụ cười thoát tục trong tranh vẫn y nguyên, mà người bên ngoài lại biến thành một người đàn bà chất chứa thù hận, mặt mũi đáng ghét.

"Ở đây này," Thầy giáo già mở một cái tủ trưng bày, nói với Lang Kiều, "Em đến đây nhìn xem – có phải là thứ em muốn tìm hay không?"

Lang Kiều vội vàng tiến lại, thầy chủ nhiệm mở một tấm giấy khen ra cho cô xem: "Trước khi gặp chuyện, thầy Dư dẫn các học trò đi vẽ vật thật, một em học sinh trong số đó dùng bài tập khi ấy tham gia một cuộc thi, còn giành giải thưởng, giấy khen có một bản của tác giả và một bản của thầy hướng dẫn… Đáng tiếc thầy Dư trở về không lâu thì xảy ra chuyện, không kịp nhìn thấy tờ giấy khen này. Lúc ấy vợ thầy Dư tinh thần không tốt lắm, nhìn thấy đồ của thầy là đau lòng, nên thứ này cũng để lại trường."

Lang Kiều nhận lấy, trên giấy khen có kèm theo bản sao tác phẩm đoạt giải, là một bức tranh phong cảnh bờ biển đẹp vô cùng, bên trong giấy khen kẹp một tờ giấy ố vàng, vừa mở liền rơi ra.

"Đây là em học sinh viết, tình cảm của em ấy với thầy Dư rất tốt."

Lang Kiều đeo bao tay, cẩn thận mở tờ giấy kia ra, chỉ thấy trên đó viết: "Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở, kỷ niệm chuyến đi Tân Hải lần cuối cùng với thầy Dư."

Dư Bân trước khi chết từng đến Tân Hải!

Đồng tử Lang Kiều khẽ co lại: "Thầy, thầy có thể giúp em liên lạc với học sinh này không ạ?"

167. Quyển 5 - Chương 38: Edmond Dantès 38

"Bốn Mắt! Hải Dương! Chú hiện giờ có xe không… cùng tôi ra sân bay một chuyến, cấp tốc, lập tức!"

Lang Kiều vội vội vàng vàng gọi Tiêu Hải Dương – tìm một học sinh tốt nghiệp mười mấy năm không hề dễ dàng, thầy chủ nhiệm trường đeo kính lão, lật tìm trong danh sách học sinh cả buổi. Các giáo viên năm ấy từng dạy học sinh này bây giờ người thì về hưu, người thì nghỉ việc, chỉ có thể hỏi thăm lòng vòng khắp nơi, gọi điện thoại cả hơn một tiếng, khi rốt cuộc liên hệ được với học sinh mỹ thuật này, đã gần nửa đêm rồi.

Người này đang ở sân bay, chuẩn bị đi du lịch với gia đình, nghe nói là chuyến bay đêm.

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương phóng như bay đến đó, lao vào quán McDonald's đã hẹn.

Trong quán thức ăn nhanh sau 0 giờ chật ních hành khách mệt mỏi, hết sức yên tĩnh, có người gối lên va li nhắm mắt nghỉ ngơi, người còn tỉnh táo cũng phần lớn không nói chuyện, đều chúi mũi vào điện thoại máy tính, nhìn qua một vòng, nơi đây tựa như một không gian đứng im vậy. Tiêu Hải Dương bị Lang Kiều kéo chạy như điên, thở hồng hộc, mỗi một bước giẫm trên mặt đất đều nặng như đeo chì, quấy rầy vài khách

ba lô đang chợp mắt, bị người ta phẫn nộ nhìn theo, cuối cùng tìm được học sinh của Dư Bân trong một góc quán.

Nam sinh trung học mười mấy năm trước đã trưởng thành, qua tuổi nhi lập, trên môi để một vòng ria nhỏ, từ trên cách ăn mặc có thể thấy được điều kiện kinh tế không tệ.

"Tôi có thể xem thẻ công tác một chút không?" Anh ta tỏ thái độ lịch sự, nhưng hết sức cẩn thận, trước tiên hỏi thẻ công tác của Lang Kiều và Tiêu Hải Dương, soi vào ánh đèn kiểm tra kỹ càng dấu hiệu phòng ngụy, lúc này mới trả lại hai tấm thẻ với vẻ hơi xin lỗi, "Tôi xin lỗi."

"Không sao, đây là quyền của công dân mà." Lang Kiều lôi từ ba lô ra bằng khen và tờ giấy kẹp trong tác phẩm cô lấy ở trường, "Hai thứ này là của anh à?"

"Bức tranh đoạt giải là tôi vẽ," Anh ta cúi đầu, hơi hoài niệm mà lật xem, ngắm bản sao bức tranh trên giấy khen một lát, đoạn cười khổ nói, "Đây là tác phẩm chưa hoàn thiện thời học sinh, lúc đó linh cảm thật là dư thừa… Vùng Tân Hải ấy cực kỳ đặc biệt, biển rộng mênh mông, song không biết bởi vì sao mà khiến người ta cảm thấy hoang vu và trống trải, nhất là lúc hoàng hôn nổi gió, lùa vào kẽ đá ngầm, xung quanh như văng vẳng tiếng khóc, vừa u ám vừa quạnh hiu."

Tiêu Hải Dương và Lang Kiều hai người theo chủ nghĩa duy vật biết rõ về Tân Hải nghe miêu tả tràn đầy nghệ thuật này cùng rùng mình.

"Lúc ấy tôi đã sắp lên lớp 12, theo lý thuyết nên tập trung chuẩn bị môn chuyên ngành cho kỳ thi đại học, lần đó đến Tân Hải, kỳ thực là đi chơi vài hôm với các bạn, vẽ đại một chút luyện tập, cũng không định thi thố gì. Nhưng vẽ xong kết quả tốt ngoài mong đợi, thầy Dư rất thích, mãnh liệt đề cử tôi đi ghi danh, vốn cũng không mong giành thứ hạng gì, nào ngờ vô tình được giải… Tờ giấy cũng là sau khi lĩnh thưởng trở về kẹp vào." Nói đến đây, anh ta trầm mặc một lúc, vẻ mặt hơi ảm đạm lắc đầu, "Kỳ thực mấy năm nay đôi lúc tôi nghĩ, Tân Hải nơi ấy… liệu có như dân gian nói, hơi tà ma? Không phải tôi mê tín, chỉ là đôi khi nhìn thấy bức tranh này, cứ cảm thấy có mùi xui xẻo."

Lang Kiều lấy sổ ra: "Xin hỏi, anh còn nhớ lúc ấy các anh có bao nhiêu người cùng đi? Ở lại Tân Hải bao lâu không?"

"Ừm… bốn năm người, tôi, thầy, còn có mấy em lớp 10, đều là 'năng khiếu mỹ thuật'," Anh ta nói, "Thời gian hẳn là cuối tuần, lúc ấy học bù đầu bù cổ, trừ cuối tuần ra cũng không còn thời gian rảnh khác, tôi nhớ chúng tôi ở đó hai đêm… Hẳn là thứ Sáu đi, Chủ Nhật về."

"Ở tại Tân Hải à?"

"Không, lúc ấy vùng đó ngay cả người còn chẳng có, căn bản không có nơi ngủ trọ, chúng tôi ở tại một khu giải trí nhà nông lân cận đó – coi như là lân cận đi, kỳ thực lái xe cũng mất khoảng hơn nửa tiếng, chúng tôi thuê xe bên đó, ban ngày đi lấy cảnh, buổi tối về làng nông nghiệp nghỉ ngơi."

Lang Kiều vội vàng hỏi tới: "Lúc vẽ tranh ở Tân Hải, các anh có gặp phải người hay việc gì kỳ lạ không?"

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, mở miệng lại đáp một nẻo: "Cảnh sát Lang, thật ra hôm nay tôi đồng ý chờ gặp các anh chị ở đây, là bởi vì ngày trước có người từng hỏi tôi vấn đề tương tự."

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương đồng thời sửng sốt.

"Xin lỗi, khi nãy tôi cẩn thận kiểm tra thẻ công tác của hai anh chị cũng là vì việc này," Anh ta nói, "Sau khi thầy Dư gặp chuyện, chắc khoảng hơn một năm, hẳn là khi tôi học năm nhất đại học, đã có người đến tìm tôi. Nam, rất cao, trung niên, tự xưng là cảnh sát xử lý vụ án thầy Dư – Tôi không biết phải hình dung như thế nào, tự dưng cảm thấy hơi sợ ông ta, có thể các anh chị đã nhận ra, con người tôi hơi nhạy cảm, lúc ấy tôi không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta lắm."

"Ông ta đã nói những gì với anh?"

"Lúc ấy ông ta nói muốn hỏi tôi mấy chuyện liên quan đến vụ án thầy Dư bị giết. Tôi cũng thấy rất lạ, không phải hung thủ giết thầy Dư đã bị bắt rồi à, còn hỏi gì nữa? Nhưng người đó nói, có một số việc không đơn giản như ngoài mặt thoạt nhìn, ông ta hoài nghi thầy Dư bị giết có ẩn tình, hơn nữa liên quan tới vùng Tân Hải mà chúng tôi từng đến."

Tiêu Hải Dương hỏi: "Viên cảnh sát này tên là gì?"

"Tên Cố Chiêu."

Khuỷu tay Tiêu Hải Dương run run, đụng đổ một ly Coca, đá văng ra đầy bàn, vẻ mặt cậu rất khó tả: "Anh nói cái gì?"

"Cố Chiêu – 'kim đao' chiêu, nếu tôi nhớ không lầm thì chính là tên này, sao vậy?" (Chữ chiêu ghép từ bộ kim và bộ đao)

Các ngón tay Tiêu Hải Dương vô thức run rẩy: "Có thể… có thể phiền anh hình dung kỹ hơn một chút, ông ta trông như thế nào không? Có phải ba lăm ba sáu tuổi, hơi gầy, khoảng một mét bảy mươi lăm…"

"Tuổi hơi khó đoán, nhưng tôi cảm thấy phải hơi lớn hơn, chiều cao cũng không chỉ một mét bảy mươi lăm," Anh ta nhớ kỹ lại một lát, "Lúc vào đại học kết quả kiểm tra sức khỏe của tôi là một mét bảy mươi chín, người đó cao hơn tôi, hơn nữa khi đứng trước mặt tạo cảm giác áp lực rất mạnh, mặt chữ điền, nét nào ra nét đó. Sao vậy, anh quen à? Thế ông ta rốt cuộc có phải là cảnh sát giả hay không?"

Theo hình dung của anh ta, vẻ mặt Tiêu Hải Dương thay đổi liên tục, trước là hoang mang, sau đó thấp thoáng bùng lên lửa giận – đây không phải là Cố Chiêu, sau khi Dư Bân bị giết hơn một năm, tính theo thời gian, Cố Chiêu đã chết oan rồi, vậy mà có kẻ cả gan giả mạo thân phận ông ra ngoài lừa gạt!

Chớp mắt cậu cảm thấy như nơi sạch sẽ nhất trong tim mình bị kẻ khác vấy bẩn, nếu trên người cậu có lông, khéo Tiêu Hải Dương đã xù lên thành một cục lông rồi, cậu siết chặt nắm tay "Rắc" một tiếng, nói lạnh tanh: "Không, hắn chính là giả, hắn hỏi những gì?"

"Giống các anh, ông ta cũng hỏi tôi rất cặn kẽ chuyến đi Tân Hải lúc ấy có những ai, hành trình sắp xếp thế nào, trên đường có gặp phải ai không, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không. Tôi nói tôi không nhớ, người đó nghĩ một chút, lại hỏi tôi, 'Thầy Dư Bân của các cháu lúc ấy có ra ngoài một mình không'?"

Tiêu Hải Dương và Lang Kiều liếc nhìn nhau – đúng rồi, nếu Dư Bân bị giết thật sự liên quan đến việc ông ta từng đi Tân Hải, vậy tại sao các học sinh đi cùng không bị làm sao? Phần tử tội phạm không có nguyên tắc không giết trẻ vị thành niên, nên rất có thể là ông ta đã gặp chuyện gì lúc đi riêng.

"Ông ta nói thế tôi mới nhớ, quả thật có. Đêm trước hôm chúng tôi chuẩn bị về, do đã bàn bạc là sáng sớm hôm sau sẽ xuất phát quay về, sau bữa cơm tối thầy Dư đặc biệt dặn mọi người dọn sẵn đồ, lúc này có một bạn nữ đột nhiên nói không tìm thấy máy chụp ảnh. Chúng tôi giúp cô bạn ấy nhớ lại, cảm thấy có khả năng là rơi ở nơi lấy cảnh rồi. Máy chụp ảnh là vật phẩm quý giá với học sinh, thầy Dư vừa nghe liền lập tức quay lại tìm giúp. Do lúc đó đã quá muộn, thầy lái xe đi một mình không dẫn học sinh theo, trên đường va quẹt với người ta, việc này hôm sau thấy thầy đi tính tiền thuê xe tôi mới biết. Người tự xưng là Cố Chiêu kia…"

Tiêu Hải Dương đột nhiên cắt ngang anh ta: "Đừng gọi hắn bằng cái tên này."

Người đàn ông kia và Lang Kiều đều sửng sốt, Tiêu Hải Dương định thần lại, hơi cúi đầu: "Xin lỗi, nhưng hắn không phải Cố Chiêu, xin đừng gọi hắn bằng cái tên này."

Dù rằng cậu cố gắng lịch sự, lời nói vẫn cứng nhắc, Lang Kiều đang định thử giảng hòa, đối phương lại rất khéo hiểu lòng người, sáng tỏ mà nói: "À, tôi biết rồi, người hắn giả mạo là một vị cảnh sát đức cao vọng trọng phải không? Thế tôi nói 'cảnh sát giả' là được rồi."

Tiêu Hải Dương nghe thấy từ "đức cao vọng trọng" này, nhất thời chẳng biết là cảm giác gì.

"Cảnh sát giả đó gặng hỏi tôi, hỏi thầy quẹt phải ai. Tôi cũng không biết, tôi đâu có ở hiện trường, chỉ nghe thầy nói lúc ấy trời tối, thầy lại hơi mất tập trung, khi đi qua sườn núi gần biển, một chiếc xe đột nhiên lao từ trong rừng ra, thầy phản ứng không kịp, không cẩn thận quẹt trúng cửa xe người ta. Song đối phương hẳn rất có giáo dục, không nói gì, ngược lại là tự thầy áy náy, nhất định phải đuổi theo cho đối phương cách liên lạc, bảo người ta gửi biên lai sơn sửa xe cho mình. Chỉ có vậy thôi, tai nạn giải quyết hòa bình, thầy Dư không phải là hạng người không biết phải trái."

Tiêu Hải Dương và Lang Kiều nhìn nhau.

Tiêu Hải Dương: “Anh có nhớ biển số xe đối phương không?”

“Có lẽ thầy Dư nhớ, nhưng cũng không đặc biệt nói với tôi.” Anh ta nhún vai.

Quả thật cũng phải, Tiêu Hải Dương không khỏi hơi thất vọng, Lang Kiều lại hỏi: “Làm sao anh biết người tìm anh hỏi chuyện lúc ấy là cảnh sát giả?”

“Nhưng mà…”

“Trước khi đi, tôi lại nhớ ra một việc, vốn định trở lại nói với ông ta, nhưng mới quay đầu liền phát hiện sắc mặt người đó âm trầm đến đáng sợ, hoàn toàn không giống với vẻ hòa ái dễ gần vừa rồi. Lúc ấy trường đang tiến hành tuyên truyền phòng chống lừa đảo, tôi đột nhiên không yên tâm lắm, liền hỏi ông ta thẻ công tác – nhưng tôi khi đó cũng chẳng có thường thức gì, không biết giấy tờ là thật hay giả, lén mở mẹo phòng lừa đảo giáo viên tư chính gửi trong di động, nhìn thấy điều thứ nhất chính là ‘Cảnh sát thu thập chứng cứ bình thường là hai người trở lên cùng hành động, gặp người đơn thương độc mã cần cẩn thận’.”

Lang Kiều: “Anh vốn định nói chuyện gì với ông ta?”

“Là tranh.” Anh ta nói, “Thầy Dư là một người rất chăm chỉ, tập kí họa không rời người, nhìn thấy cái gì có cảm xúc đều tiện tay vẽ lại, lần đó đi Tân Hải tập kí họa của thầy vừa vặn dùng hết rồi, có mấy bức vẽ trên giấy… phác thảo sân vườn nọ kia của khu giải trí làng nông nghiệp, trước khi đi tôi hỏi xin, kết quả phát hiện bên trong có một tờ phác họa người, vẽ một nam một nữ. Tôi chưa gặp hai người này bao giờ, tôi đoán có lẽ là người đêm ấy thầy ra ngoài đụng phải.”

Tiêu Hải Dương: “Anh còn giữ bức tranh đó không?”

“Di vật của thầy Dư, đương nhiên còn giữ.”

Khi Lạc Văn Chu nhận được điện thoại của Tiêu Hải Dương, Bốn Mắt quả thật nói hơi lộn xộn.

“Bọn em đã đến dưới lầu nhà anh ta, bây giờ sẽ đi lấy vật chứng!”

Lạc Văn Chu thở dài: “Hai người cảm ơn người ta chưa?”

Lúc này Tiêu Hải Dương mới nhớ, học sinh của Dư Bân vốn định lên chuyến bay đêm rời khỏi Yến Thành, vội vàng quay đầu lại hỏi người đàn ông khệ nệ hành lý: “Việc này… sẽ không làm lỡ chuyến bay của anh chứ?”

“Máy bay của tôi đã cất cánh rồi.” Anh ta nhún vai, “Vợ tôi và cha mẹ hai chúng tôi đã đi trước.”

“Thế…”

“Không sao, để tôi xem có thể đổi vé không, nếu vé máy bay khó kiếm quá thì thôi, đi chơi thôi mà, bớt một chuyến cũng chẳng chết ai. Nhưng nếu vụ án thầy Dư thực sự có ẩn tình khác, sau khi kết án các anh có thể gọi cho tôi một cú điện thoại, báo cho tôi một tiếng không?” Học sinh mỹ thuật năm đó nói, “Thầy Dư đối xử với chúng tôi rất tốt, có thể làm một chút việc vì thầy, bất kể hữu dụng hay không, tôi đều thấy lòng thanh thản, tôi cảm thấy thầy nên sống lâu trăm tuổi.”

Lạc Văn Chu quay đầu nhìn camera phòng thẩm vấn, một cảnh sát hình sự đang thẩm vấn Chu Phượng về vụ án trường trung học Dục Phấn.

“Chị giả làm lao công, dùng băng ghi âm lừa Vương Tiêu, là ai sai sử? Chị biết mình đang làm gì chứ?”

Chu Phượng không trả lời, chỉ cười khẩy.

“Chị nói mục đích của các chị là lôi Lư Quốc Thịnh và nơi hắn ẩn thân ra, được,” Viên cảnh sát nói, “Nhưng chị biết chuyện này dẫn đến cái chết của một cậu bé chứ? Cậu bé chẳng những chết, còn chết không toàn thây!”

Chu Phượng nhìn anh ta với khuôn mặt không cảm xúc, hai đường hằn ở khóe miệng kéo khóe miệng xệ xuống rất thấp.

“Chị đã theo dõi Vương Tiêu, không biết cô bé ấy đã trải qua những gì trong vụ bạo lực học đường sao? Chị chẳng những khoanh tay đứng nhìn, còn lợi dụng cô bé?”

Chu Phượng kéo bằng khóe miệng mình, lạnh lùng nói: "Không phải nó còn chưa chết à?"

"Chị nói cái gì?"

"Mười mấy nhát, Đại Bân bị đâm mười mấy nhát… không thành nhân dạng, không phải các người đều khoanh tay đứng nhìn à?" Chu Phượng nói giọng khàn khàn, "Nó đâu đã chết, già mồm làm gì?"

Không biết tại sao, lời này như nghẹn trong cổ Lạc Văn Chu, anh phun ra một hơi khí bẩn, ngậm điếu thuốc ra khỏi phòng giám sát, sờ soạng khắp người, phát hiện quên mang bật lửa.

Lúc này, bên cạnh "Tách" một tiếng, một ngọn lửa nho nhỏ bùng lên, đưa tới trước mặt anh.

Lạc Văn Chu nghiêng đầu, Phí Độ chẳng biết kiếm đâu ra một cái bật lửa, hỏi anh: "Châm không?"

Lạc Văn Chu: "…"

Anh á khẩu một lát, im lặng xua tay, bỏ điếu thuốc xuống. Đúng lúc này điện thoại rung, Tiêu Hải Dương gửi một bức tranh, Lạc Văn Chu mở ra xem, thấy đó là một bức phác họa bút chì, trang giấy đã ố vàng, kẹp trong bìa nhựa, bảo quản không tệ. Trên đó vẽ một nam và một nữ, trong góc là ngày tháng và chữ ký của Dư Bân.

Vẽ rất sống động, Lạc Văn Chu xem xong thở dài một hơi: "Tô Tuệ, và…"

"Người đứng đầu tập đoàn Xuân Lai." Phí Độ thò đầu nhìn một cái.

Mười mấy năm trước, Trương Xuân Linh và Tô Tuệ đêm hôm khuya khoắt đi Tân Hải, bị giáo viên mỹ thuật Dư Bân quay lại tìm máy chụp ảnh cho học sinh bắt gặp.

Họ đi làm gì?

Trong cốp sau có xác bé gái chứ?

Có phải Tô Tuệ vẫn làm người liên lạc của Trịnh Khải Phong và Trương Xuân Linh, sau khi bị Dư Bân bắt gặp bà ta và Trương Xuân Linh đi cùng nhau, để an toàn, người liên lạc của Trịnh Khải Phong mới đổi thành Trác Nghênh Xuân mẹ Dương Ba?

Lạc Văn Chu đấm mạnh tường một phát: "Một bức tranh… quá vớ vẩn, huống hồ chúng ta ngay cả bức tranh này có phải do chính Dư Bân vẽ hay không, vẽ trong trường hợp nào cũng không chứng minh được. Cho dù pháp viện và viện kiểm sát đều là cha ruột của tôi, cũng không thể dựa vào thứ này ký lệnh bắt… Phí gia, việc này có gì buồn cười hả?"

"Ở chỗ tôi chắc có thứ anh có thể dùng được." Phí Độ nói.

168. Quyển 5 - Chương 39: Edmond Dantès 39

Thị trấn nhỏ thuộc tỉnh C nước M.

Họng súng của tay súng bắn tỉa mai phục lần lượt lia qua Lục Gia, Chu Hoài Cẩn, cuối cùng nhắm vào ông lão Chu Siêu bị đẩy về trong sân – hắn đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn trên xe – trước tiên bắn chết lão già đã nên chết từ lâu, tiếp đó xử lý tên chó đẻ Chu Hoài Cẩn, số còn lại chia nhau giải quyết.

Trong sân, Chu Siêu đang rất đỗi hoảng sợ kêu gào gì đó, Lục Gia hỏi Chu Hoài Cẩn với vẻ mặt hoang mang: "Lão Tây rởm này la lối gì vậy?"

Chu Hoài Cẩn e dè trả lời: "Khen anh là cướp."

"Ối chà, phải không?" Lục Gia nghe thế chỉnh lại cổ áo, đứng ngay ngắn, "Khen như vậy tôi xấu hổ lắm – tiên sinh Lão Chu, nếu ông khăng khăng không phối hợp cũng được, có điều…"

Ánh mắt hắn tụ lại, hắn nhìn thấy một điểm đỏ nhỏ lóe qua trên mặt Chu Siêu.

Lục Gia: "Tránh ra!"

Gã thanh niên đè Chu Siêu sớm có chuẩn bị, phản ứng cực nhanh, ấn đầu ông già xuống, kéo tránh đi. Ngay sau đó, viên đạn xoay tròn sượt qua mái tóc hoa râm, gầm rít bắn vỡ cửa sổ thủy tinh phía sau, người giúp việc Đông Nam Á thét lên cùng Chu Siêu la hét om sòm tạo thành màn đồng ca nam nữ.

"Bà nó, báo trước cũng không báo, bọn này vừa ra nước ngoài đã coi trời bằng vung rồi!" Lục Gia một tay xách Chu Hoài Cẩn, một tay xách người giúp việc Đông Nam Á lên, dùng "vô ảnh cước" đá tung cửa, lao vào nhà Chu Siêu.

Chu Hoài Cẩn không tự chủ được bị hắn kéo đi, đồng thời nhớ tới một câu hát – tay trái một con gà, tay phải một con vịt, không đúng lúc chút nào.

Lúc này, sân sau vang lên ba tiếng còi ô tô, Lục Gia huýt sáo một tiếng, nói "Đi", dắt díu nhau nhờ ngôi nhà của Chu Siêu yểm hộ, dẫn người đi xuyên qua, một chiếc xe lớn có thùng đã chờ tiếp ứng ở đằng sau: "Lão Lục!"

Lục Gia thở dài: "Ngại quá tính nhầm rồi, còn phải phiền ông nhảy hàng rào lần nữa."

Hắn chưa dứt lời, Chu Siêu, Chu Hoài Cẩn và người giúp việc cả ba vị đồng thời la hoảng, cùng nhau bị ném qua, đám sát thủ cầm súng sau đợt tập kích thứ nhất thất bại, lập tức vây đuổi chặn đường, tiếng súng dày đặc không ngừng tới gần.

Giờ thì cả Chu Siêu cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể sấp ngửa leo lên chiếc xe giặc của Lục Gia.

"Đại chiêu đâu?" Lục Gia đoạn hậu đóng sầm cửa thùng xe, viên đạn bắn lõm cánh cửa sắt đầy nguy hiểm, không biết hắn gầm lên với ai, "Còn che giấu làm gì, tiếp tục lề mề thì cả đám đều bị bắn thành cái sàng hết!"

Chưa dứt lời, tiếng động cơ xe đã từ bốn phương tám hướng kéo đến, mấy chiếc xe bám riết không buông tha đã vòng qua sân nhà Chu Siêu. Xe tải lớn nhìn rất chắc chắn nhưng kỳ thực không linh hoạt lắm, lập tức tiến thoái lưỡng nan.

Đối phương đại khái nhìn ra Lục Gia sớm có chuẩn bị, để tốc chiến tốc thắng, càng điên rồ hơn, hai chiếc SUV loại nhỏ một trước một sau kẹp tới, trên xe đều có súng, tài xế xe tải xoay vô-lăng gấp giữa làn mưa đạn, người trong thùng xe lập tức cùng lăn rầm rầm như bị bỏ vào máy giặt.

Tiếng súng, tiếng bánh xe quẹt mặt đất, tiếng va chạm bên ngoài, lại thêm tiếng thét và kêu rên trong thùng xe… Chẳng cần mở mắt nhìn đã có thể tưởng tượng ra một cuộc chiến ngàn cân treo sợi tóc kinh tâm động phách.

Xe tải tránh được cường địch phía trước nhưng không tránh thoát truy binh đằng sau, thùng xe thủng lỗ chỗ bị tông vào đuôi "Rầm" một tiếng, nó lắc lư mạnh, lão già Chu Siêu kia sợ quá ôm đầu, vãi đái ra quần.

Chu Hoài Cẩn cũng bị lắc lư buồn nôn, năm ngón tay bám vách thùng xe như co giật, anh ta cắn răng giơ hai tay lên, làm động tác phòng ngự trong quyền anh học được từ chương trình ti vi, khả năng là định biểu diễn màn tay không đánh bay viên đạn.

Tim anh ta thót lên tận cổ thế nhưng cú tông lần thứ hai trong dự đoán không đến, xe tải sau khi bị tông không hề dừng lại, ngược lại mượn sức lao ra phá vòng vây, và bên ngoài sau một trận xóc nảy ầm ĩ, vậy mà cứ thế yên tĩnh!

Một hồi lâu, trong thùng xe chỉ có thể nghe thấy tiếng thở hồng hộc nặng nề và tiếng rên hơi nức nở của Chu Siêu, không ai nói gì, sau đó không biết là ai bật đèn lên. Chu Hoài Cẩn chùi mồ hôi lạnh trên thái dương, cùng những người bạn thoát nạn ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Gia trái lại cực kỳ điềm tĩnh, không hoảng chút nào, hắn hết sức thong dong nhìn Chu Hoài Cẩn: "Anh ổn chứ?"

"Rất ổn," Chu Hoài Cẩn cười khổ, "Tôi cảm thấy tôi cũng sắp quen rồi… Tình huống hiện tại lại là thế nào?"

"An toàn rồi yên tâm đi, hẳn bọn chúng không dám đuổi theo đâu." Lục Gia chẳng hề để ý xắn tay áo, nhăn nhó xách Chu Siêu lên, "Ông già, cơ thể ông không tệ mà tố chất tâm lý thì tệ quá."

"Không dám đuổi theo? Tại sao?" Trong thùng xe đóng kín, không nhìn thấy tình hình bên ngoài, Chu Hoài Cẩn liên tưởng đến "đại chiêu" ban nãy Lục Gia la lên, không khỏi triển khai trí tưởng tượng phong phú với người cầm lái, "Đêm qua ở trong khách sạn các anh đã chuẩn bị cái gì? Chỗ tài xế có vũ khí gì mang tính sát thương cao à?"

Đại bác? Đạn hỏa tiễn? Hay là bom sinh hóa?

Chu Hoài Cẩn không khỏi hết sức lo lắng: "Sẽ không rùm beng quá chứ, kinh động cảnh sát bên này thì phiền lắm."

"Không phong cách Tây thế đâu," Lục Gia im lặng chốc lát, rồi xua tay khiêm tốn nói, "Cách nhà quê thôi."

Chu Hoài Cẩn rất tò mò: "Cách nhà quê gì?"

"Lúc ở trong nước anh chưa từng nhận điện thoại quấy rối thần bí à?" Lục Gia nở nụ cười, "Thằng nhãi nhà ông nằm trên tay tôi."

Trong biệt thự anh em Trương Đông Lai đang ở, Trương Đình thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện giờ cô vẫn cảm thấy rất không thật, mơ hồ còn hơi bất an, vừa nghĩ đến mình xa nhà vạn dặm, cả một người để trò chuyện cũng không có, cô lại không nhịn được phiền muộn.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vọng vào tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bị gõ hai cái, không chờ Trương Đình trả lời, người bên ngoài đã gần như thất lễ trực tiếp mở cửa. Trương Đình ngạc nhiên quay đầu lại, thấy ông anh "quản gia" đi cùng chăm sóc họ sắc mặt xanh mét hỏi: "Trương tiểu thư, cô có biết anh cô đi đâu không?"

Phòng Trương Đông Lai kéo màn, bắt đầu từ đêm qua đã đóng chặt cửa, trước khi vào phòng hắn còn cầm hai chai rượu, ra vẻ tính túy sinh mộng tử, ngủ hết 24 tiếng lệch giờ.

Là kẻ ăn chơi nổi danh Yến Thành, tính nết Trương Đông Lai thế nào thì mọi người đều rõ, biết hắn chắc chắn phải ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào, buổi sáng cũng không ai dám đi quấy rầy, kết quả là không ai biết hắn trốn đi khi nào!

Chỗ này an ninh bậc nhất, thần không biết quỷ không hay lẻn vào, còn bắt đi một gã to xác như Trương Đông Lai, độ khó quá cao – chỉ có thể là hắn tự chuồn đi.

"Cậu ta có thể đi đâu? Cậu ta sẽ liên lạc với ai?"

Trương Đông Lai ở nơi đây lạ nước lạ cái, ngoại ngữ khỏi cần nói, đọc hết được bảng chữ cái đã là không phụ chín năm giáo dục bắt buộc rồi, để hắn một mình đi mua gói thuốc còn chẳng xong, thì có thể chạy đi đâu?

Sở dĩ anh em Trương Đông Lai bị đưa đi nước ngoài, chính là vì sự an toàn của hai người, không ngờ hai anh em ở trong nước nơi gió nổi mây đùn vẫn nguyên vẹn, vừa đến nơi "an toàn" ngược lại ngựa mất móng trước, đã mất ngay một người!

Trương Đình sợ hãi không dám nói gì.

"Quản gia" nhận lệnh trông nom hai anh em cúi đầu thoáng nhìn di động, vừa rồi có người gửi cho hắn một tấm ảnh, trên ảnh Trương Đông Lai co ro nằm đó, bên cạnh còn để một chai rượu hôm qua hắn tự cầm đi, nhắm mắt chẳng biết là đang ngủ hay… Bên dưới tấm ảnh gửi kèm một câu: "Còn đuổi theo, thì chúng tôi chỉ có thể đem người xé chẵn ra lẻ trả lại cho quý ngài."

Tay quản gia hơi run run, Trương Xuân Linh chỉ có một đứa con trai cưng, coi như mạng sống, trước khi đi bên trên đã đặc biệt dặn dò, những việc khác mặc kệ, tất cả lấy hai anh em họ làm đầu, lỡ như xảy ra chuyện gì trong tay hắn…

"Đông Lai biết Chu Hoài Cẩn à?"

"Hả?" Trương Đình thoạt đầu hơi ngớ người, một lúc lâu mới nghĩ ra, "Không, cháu chưa từng nghe nói, họ Chu hình như anh ấy chỉ biết mỗi một người, chính là người đợt trước xảy ra chuyện, hơn nữa qua lại cũng không nhiều lắm, anh cháu nói người đó là một kẻ… một kẻ ngốc."

Trước đây người phụ trách khu Trung Quốc của Chu Thị là Trịnh Khải Phong, Chu Hoài Cẩn không vô tâm vô tư như Chu Hoài Tín, chưa đến vạn bất đắc dĩ anh ta sẽ không lộ diện trên địa bàn của lão, cơ bản không về nước. Vả lại người này là tinh anh xuất thân trường xịn, như hai thế giới với đám ăn chơi trác táng Trương Đông Lai, đái chẳng vào một bình, cũng chẳng tiếp xúc, "quản gia" thật sự không nghĩ ra họ Chu rốt cuộc bắt Trương Đông Lai đi bằng cách nào.

"Sao vậy ạ?" Trương Đình vô tình trông thấy tấm ảnh trên điện thoại của hắn, túm tay "quản gia", "Có phải anh cháu đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Anh ấy… anh ấy hôm qua còn ổn mà, là bị người ta bắt cóc ư?"

"Quản gia" bị cô lắc túa mồ hôi lạnh.

Trương Đình hoảng loạn nói: "Nhưng… nhưng cháu ở ngay phòng bên cạnh, không nghe thấy tiếng động gì cả. Vả lại chúng ta đông người như vậy… Nếu sớm biết nước ngoài trị an kém thế này, cháu đã chẳng đòi đi. Chú ơi, bây giờ làm thế nào đây? Họ đòi bao nhiêu tiền? Để cháu gọi điện cho ba."

"Không, khoan đã!" "Quản gia" nghe câu cuối cùng run bắn lên, vội vàng gượng cười, "Ở đâu ra lắm bắt cóc tống tiền như vậy? Có thể anh cháu bị bạn gọi ra ngoài, lại ham chơi thôi, không sao đâu, trên người anh cháu có thiết bị định vị, cháu cứ yên…"

"Quản gia" chưa dứt lời, lại một tấm ảnh được gửi đến, hắn rốt cuộc không giữ nổi nụ cười miễn cưỡng nữa – chiếc di động không thể dùng trên người Trương Đông Lai, thiết bị theo dõi trong khuy áo, thắt lưng, không sót một cái, đều bị tìm ra để chung một chỗ, đối phương còn nhắn rằng: "Muốn tới tìm chúng tôi à?"

Vẻ mặt "quản gia" hung ác nham hiểm, tay run rẩy nhắn lại: "Rốt cuộc thì mày muốn gì?"

"Tít" một tiếng, tin nhắn đáp lại tương đối nhanh, một tấm hình thẻ được gửi tới, "quản gia" sửng sốt, chầm chậm ngẩng đầu lên, nhất thời ánh mắt mọi người đều theo hắn tập trung vào một người trong biệt thự.

Tin nhắn thần bí nói: "Tao muốn dùng người này trao đổi."

"Quản gia" giật mình, người này là lần này Trương Xuân Linh đặc biệt dặn dò, đưa đi nước ngoài cùng anh em Trương Đông Lai để tránh điều tra, là người móc nối với Tô Trình!

Tin nhắn thần bí lập tức gửi thời gian và địa chỉ: "Phải sống, không đưa đến trong thời gian quy định, thì cắt một chút gì đó trên người cậu chủ nhỏ tặng cho mày, đừng giở trò, cậu chủ nhỏ đáng giá hơn đám bỏ đi này."

"Quản gia" tức tối ném điện thoại trước ánh mắt rưng rưng của Trương Đình.

Yến Thành.

Khi tổ điều tra lại lần nữa bí mật chuyển hướng trọng điểm điều tra sang Trương Xuân Cửu, Lạc Văn Chu đã quay về Cục công an như rắn mất đầu.

"Cậu có cái gì?" Lạc Văn Chu lấy làm lạ hỏi Phí Độ.

"Cái này." Phí Độ lấy ra chiếc điện thoại di động toàn mấy thứ linh tinh, mở Weixin cho Lạc Văn Chu xem, một người bạn tên ghi chú là "Triết Học Gia" đăng hai tấm ảnh, đặt tiêu đề "Chán ngắt", một tấm là ảnh tự sướng, một tấm khác thì là cảnh trong một phòng khách, một nhóm người mang theo một đống va li, giống như đang ba chân bốn cẳng sắp xếp hành lý, xem chừng định ở lâu.

"Đây là Trương Đông Lai?" Lạc Văn Chu sửng sốt, anh nhìn quét một vòng mà không nhận thấy điều gì từ hai tấm ảnh, "Giờ này hắn còn gửi ảnh gì? Ảnh này làm sao?"

"Anh đương nhiên không biết, nhưng Tô Trình chắc chắn có biết, chẳng những biết, hắn còn qua lại khá chặt chẽ, vì họ từng hợp mưu định tông chết tôi trên đường về công ty để điều tra…"

Lạc Văn Chu: "Cái gì!"

"Suỵt-" Phí Độ giơ một ngón tay, đặt trước môi Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu đáp lại bằng một cái tát vào gáy hắn, lạnh lùng vô tình cắt ngang Phí Độ giả thần.

Phí Độ: "…"

Mái tóc gọn gàng không rối một sợi bị Lạc Văn Chu vò xù lên, nụ cười vài phần quỷ bí trên mặt sếp Phí tức khắc nứt ra.

"Tên khốn Phí Độ, lúc ấy không phải cậu thề thốt nói không sao à? Mẹ kiếp thế mà tôi còn tưởng rằng tin được cậu!"

"Vốn không sao mà," Phí Độ im lặng lui hai bước, đề phòng Lạc Văn Chu lại động tay động chân, "Tô Trình chí lớn gan nhỏ, cảm giác được tôi đề phòng lão liền biết sự việc bại lộ, chắc chắn sẽ lập tức chạy trốn. Loại vô dụng như lão, trừ diệt khẩu ra thì chẳng còn tác dụng nào khác. Nhưng Tô Trình trên đường mất tích một cách lạ lùng, dựa theo phong cách xử lý trước kia của Trương Xuân Linh, lúc này lão nên lập tức có phản ứng, đồng thời bố trí đường lui cho mình. Người tiếp xúc với Tô Trình không thể là đám tội phạm truy nã lão nuôi, tôi đoán vào lúc thế này lão sẽ không tùy tiện xử lý tâm phúc của mình, khả năng lớn nhất là đưa tất cả những người từng tiếp xúc với Tô Trình và thóp của bản thân lão đến một nơi lão tự cho là an toàn."

Lạc Văn Chu túm cổ áo lôi hắn trở lại trước mặt mình: "Trương Đông Lai tự đào hố chôn mình cũng quá trùng hợp rồi."

"Không phải trùng hợp đâu, hắn tin tưởng tôi." Phí Độ nói, không biết tại sao lần này hắn không cười, cũng không dùng giọng điệu khoe khoang với người mình thích như khi nãy, chỉ nói đơn giản, "Trương Đông Lai là một người không chịu nổi cô đơn, cũng thiếu kiên nhẫn, đột nhiên đến nơi xa lạ, sẽ lập tức kể khổ với người hắn cảm thấy tin cậy được, là tôi lừa hắn ra, ảnh là tôi bảo người ta giả làm mỹ nữ lừa hắn chụp."

"Cậu bố trí từ lúc nào?"

"Trên đường đến công ty để điều tra." Phí Độ nói, "Tô Trình là mồi nhử tôi cố ý để lại, bên cạnh lão có người của tôi dõi chặt."

Lạc Văn Chu: "Bây giờ Tô Trình đang ở đâu?"

Phí Độ từ túi áo trước ngực Lạc Văn Chu lấy ra chiếc điện thoại mình để ở chỗ anh, bấm một số, đối phương giống như vẫn đang chờ hắn, vừa gọi liền bắt máy ngay.

"Vệ Vệ," Giọng Phí Độ nghe hết sức dịu dàng, "Là tôi đây."

"Chủ tịch Phí, trời ơi, em chờ điện thoại của ngài lâu lắm rồi!" Giọng thiếu nữ vang lên trong loa ngoài, cô nói nhanh đến hơi lộn xộn, "Em lo lắng muốn chết rồi, nhóm anh Lục thuận lợi chứ? Ngài mãi không liên lạc… em cũng không biết nên làm thế nào!"

Phí Độ thoáng cười: "Sắp sửa kết thúc rồi – chị em có ở đó không?"

"Có, ngài chờ một chút."

Chốc lát sau, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ hơi trầm thấp: "Tôi là Vệ Lan."

Cha ruột Vệ Vệ chết sớm, mẹ thì là một con ma men vô trách nhiệm, ở địa phương tiếng xấu truyền khắp, hồi nhỏ lũ trẻ khác bắt nạt, đều chửi cô là "con của gái điếm". Cô có một người chị lớn hơn bảy tuổi, từ nhỏ đã che chở cô, kiệt ngạo bất tuân, sớm nghỉ học bỏ nhà đi, muốn xông xáo ra một khoảng trời đất riêng, dẫn em gái thoát khỏi ngôi nhà quỷ tha ma bắt này, nhưng trời đất như ngục tù, nào có dễ dàng xông pha?

Sau khi chị gái đi, Vệ Vệ tuổi nhỏ theo mẹ tái hôn, song cuộc sống chẳng tốt lên, ngược lại do nương nhờ nhầm người mà càng tồi tệ. Cha dượng cầm thú tạo thành cơn ác mộng cả đời khó quên cho cô, tận đến khi cô rốt cuộc lấy hết dũng khí trốn khỏi ngôi "nhà" đáng sợ, được quỹ của Phí Độ cứu trợ.

Mới đầu, quỹ vừa giúp cô tìm kiếm người chị bỏ nhà đi nhiều năm, vừa nghĩ cách đòi lại công bằng cho cô, nhưng khi bằng chứng xác thực, cảnh sát đến bắt người, cha dượng của Vệ Vệ sợ tội bỏ trốn, sau đó xác bị phát hiện trong một hồ nước cách nhà chừng ba cây số, chết do bị dao đâm, toàn thân trần truồng, nhiều bộ phận bị cắt lìa, đầu chúi xuống ngâm trong bùn.

Sau khi xử lý xong xác chết, hung thủ hết sức bình tĩnh mang theo vết máu rời khỏi, trên đường gặp một nhân chứng mục kích đi ngang qua, lại còn cười với nhân chứng, mà hung khí cắm ngay trên ngực xác chết, dấu vân tay hung thủ nghênh ngang nằm trên đó.

Cảnh sát địa phương thông qua hoàn nguyên chân dung của nhân chứng mục kích và dấu vân tay trên hung khí đưa ra kết luận, Vệ Lan chị gái Vệ Vệ xa quê nhiều năm có hiềm nghi lớn, đồng thời ban lệnh truy nã ở địa phương.

Mấy năm nay quỹ và cảnh sát đều đang tìm kiếm, mà cô ta tan biến vào hư không, trở thành một thành viên trong đám tội phạm truy nã được nuôi, cho đến khi người Phí Độ cài bên cạnh Tô Trình giám thị lão ngu xuẩn đó báo lên, nói Tô Trình thuê một nữ trợ lý không rõ lai lịch.

"Bây giờ tôi có thể tung lão này ra rồi chứ?" Vệ Lan cười nhẹ một tiếng.

Phí Độ trầm giọng dặn: "Cô phải cẩn thận."

Vệ Lan dửng dưng hừ một tiếng: "Cần cưng lắm miệng? Cục cưng à, khi bà đây chém người, cưng còn ở nhà bú tí mẹ đấy."

Phí Độ không để ý cô ta nói năng lỗ mãng, chỉ hỏi: "Cô suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

Dù sao cô ta cũng từng giết người, là tội phạm truy nã, lần này bị lộ, nửa đời sau sẽ phí hoài trong tù.

"Việc đó không cần anh nhọc lòng," Vệ Lan nói, "Phí Độ, hãy nhớ chuyện anh đã đáp ứng tôi."

169. Quyển 5 - Chương 40: Edmond Dantès 40

Lạc Văn Chu chẳng cần đi điều tra kỹ, cũng có thể từ giọng điệu coi trời bằng vung của Vệ Lan suy đoán đại khái ra cô ta là ai, ánh mắt nhìn Phí Độ càng ấp ủ dông bão, anh chưa nổi cơn tam bành, chờ Vệ Lan cúp máy mới trầm giọng hỏi: "Cậu đã đáp ứng cô ta chuyện gì?"

"Chăm sóc Vệ Vệ."

Ngay sau đó Lạc Văn Chu lại hỏi: "Cậu liên hệ với cô ta từ khi nào?"

Ánh mắt Phí Độ mập mờ, chuyện này như trẻ nhỏ không mẹ vậy, nói ra rất dài dòng.

Lạc Văn Chu: "Hửm?"

"Lúc tôi mới xuất viện," Phí Độ tiếc chữ như vàng mà trả lời, sau đó chẳng biết là lông mi lại cọ trúng kính hay là thế nào, hắn nghiêm túc chùi kính, cũng dứt khoát chuyển dời đề tài, "Có Tô Trình tự thú làm chứng, có ảnh Trương Đông Lai gửi, nếu như may mắn, có lẽ còn có thể dẫn độ kẻ móc nối với Tô Trình về nước, anh cảm thấy xét các điều kiện này, xin lệnh bắt Trương Xuân Linh được chứ?"

Lạc Văn Chu trừng mắt nhìn hắn với khuôn mặt không biểu cảm.

Phí Độ không hề tiếp chiêu, giơ tay cài một khuy trên chiếc áo khoác mở rộng của anh, ánh mắt quét qua thắt lưng được quần áo tôn lên, khóe mắt híp lại: "Thời gian cập nhật trạng thái của Trương Đông Lai là năm phút trước, tôi có thể nhìn thấy, anh em Trương Xuân Linh cũng sẽ nhìn thấy, nếu còn không nhanh lên, thì sẽ không kịp đâu."

"Chờ tôi trở về sẽ tính sổ với cậu sau!" Lạc Văn Chu vớ lấy điện thoại, quay người chạy đi.

Anh chỉ nghe một góc núi băng, đã biết những chuyện Phí Độ giấu giếm không chỉ có vậy, trong lòng Lạc Văn Chu mơ hồ cảm thấy không đúng, song lúc này lửa sém lông mày, chẳng còn thời gian truy xét cẩn thận.

Phí Độ nhìn theo bóng lưng Lạc Văn Chu đi khỏi, sau đó chống hai tay lên bệ cửa sổ bên cạnh, thở ra một hơi thật dài.

Qua nửa đêm, đã đến ngày cuối cùng của năm âm lịch.

Con giáp đổi nhau, pháo bỏ lệnh cấm.

Sau khi từ chỗ Phí Độ "bất ngờ" biết được anh em Trương Đông Lai bí mật đi nước ngoài, tổ điều tra lập tức tăng mạnh theo dõi đối với tập đoàn Xuân Lai và hai anh em này, dõi chặt nhà họ Trương hai mươi bốn giờ không gián đoạn, mỗi một chiếc xe ra vào đều phải rà soát cẩn thận, đảm bảo anh em Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh ở trong tầm nhìn của tổ điều tra.

Một giờ rưỡi sáng theo giờ GMT cộng tám, một tiếng nổ bừng tỉnh bóng đêm, nhà họ Trương gió êm sóng lặng như bị nổ thứ gì đó, cửa sổ vỡ nát, ngọn lửa ngay lập tức lan ra như một cái lưỡi, "đôi mắt" theo dõi chặt nhà họ Trương giật mình ngây ra, song không chờ anh ta kịp có phản ứng báo lên trên, đã nhận được lệnh phối hợp bắt giữ anh em Trương Thị.

Nơi như Yến Thành, dù là khu dân cư mật độ thấp hơn cũng có hàng xóm, lại đúng lúc có gió, ngọn gió khô hanh đẩy đám cháy quỷ dị lan ra khắp nơi, chớp mắt đã không thể cứu vãn, tiếng kêu cứu và tiếng còi báo cháy chói tai đua nhau vang lên, cảnh sát và tổ điều tra đồng thời chạy đến bao vây hiện trường ruồi bay không lọt.

Trong đám cháy có vật dẫn cháy, càng dập thì lửa càng bùng cao, sóng nhiệt cơ hồ xua tan sự giá lạnh đêm đông, đội cứu hỏa không ngừng gọi tăng viện, trổ hết võ nghệ ra. Lát sau, một chiếc xe cứu hỏa giả giống như thật lặng lẽ đậu ở bên ngoài, "lính cứu hỏa" trang bị đầy đủ ra ra vào vào, không ai biết nó lại lái đi khi nào.

Mất hơn nửa tiếng mới khống chế được thế lửa, cảnh sát khẩn cấp lao vào lục soát, chỉ nhìn thấy một đống hỗn độn, người đi nhà trống!

Đến đây, Trương Xuân Cửu được yêu cầu giữ liên lạc thông suốt mất liên lạc, xác định đã bỏ trốn.

Xe cảnh sát gầm rú lao đi trên đường. Sân bay, nhà ga, camera giao thông, thậm chí tỉnh thành xung quanh đều nhận được thông báo hỗ trợ bắt Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh.

Cùng lúc đó, Trương Xuân Linh đã kim thiền thoát xác trừng mắt nhìn "ảnh Trương Đông Lai đăng", vẻ mặt cực kỳ âm trầm liên lạc với người đi theo thằng con phải gió: "Thằng khốn Trương Đông Lai kia… Cái gì!"

Tin Trương Đông Lai mất tích rốt cuộc giấy không gói được lửa, từ bên kia đại dương truyền về.

Hai giờ mười lăm phút sáng, phát hiện một chiếc xe cứu hỏa bị bỏ lại gần sông Đông Bá, trong hệ thống camera trải rộng các nơi rốt cuộc tìm được một chút manh mối ở gần đó – camera cho thấy, trên một chiếc xe thương vụ màu đen có người nghi là anh em Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh, sau khi qua Đông Bá đang lái về hướng đông nam ra khỏi thành phố.

Chướng ngại vật trên đường, máy bay không người lái được điều động khẩn cấp. Cùng lúc đó, tổ điều tra theo dõi tập đoàn Xuân Lai phát hiện, một quản lý cấp cao ở lại tập đoàn Xuân Lai im hơi lặng tiếng thay quần áo, giả làm một người giao cơm, đeo cái ba lô to thường thấy ở nhân viên giao cơm đón xe đi khỏi, cũng là hướng đông nam ra khỏi thành phố!

Tổ điều tra lập tức phái nhân viên theo dõi, bám đuôi kẻ tự cho là bí mật kia.

"Đuổi theo! Lập tức đuổi theo!"

"Từ từ!" Lạc Văn Chu dẫn người chạy tới chỉ nghe một chút đã cảm thấy bất thường – không có căn cứ gì, chỉ là với kinh nghiệm và khả năng phản trinh sát của Trương Xuân Cửu, không nên bị phát hiện tung tích nhanh như vậy, "Chờ đã, tôi đề nghị rà soát lại cẩn thận các camera quanh nhà họ Trương vài ngày gần đây…"

"Đội trưởng Lạc, đã quét được dấu vân tay Trương Xuân Cửu trong chiếc xe cứu hỏa kia."

"Đội trưởng Lạc, anh xem cái này. Đây là camera lắp trên một chiếc xe riêng ở gần đó."

Cảnh sát rà soát kiểu trải thảm xung quanh chiếc xe cứu hỏa bị bỏ lại, camera của một chiếc xe riêng cạnh đó vừa đúng góc độ, quay được cảnh người trên xe cứu hỏa giả bỏ xe chạy trốn, một người đàn ông vừa đi vừa tháo ngụy trang, tư thế đi và động tác rất nhỏ của người ấy…

Đột nhiên như nhận thấy điều gì, ông ta quay sang thoáng nhìn xung quanh, chính là Trương Xuân Cửu!

"Đây là Trương Xuân Cửu à? Phải không?" Một điều tra viên ồn ào hỏi Lạc Văn Chu, "Các anh ở Cục công an nhiều năm như vậy, không nhận nhầm chứ? Không tiếc giá nào bắt ông ta về!"

Cuộc truy bắt như thiên la địa võng trải ra nội thành phía đông nam tĩnh mịch, chờ một con côn trùng độc lao vào.

Phí Độ mở cửa sổ chờ đợi gió đêm, bỗng nhiên tiếng xe lăn "lọc cọc" vọng đến, hắn không quay đầu lại, hỏi: "Sao người bị thương cũng không nghỉ ngơi cho khỏe?"

"Anh không ngủ được." Đào Nhiên đẩy xe lăn, chậm chạp đến bên cạnh hắn.

Phí Độ đỡ tay vịn xe lăn, với tay đóng cửa sổ, lại cởi áo khoác ra choàng lên cho anh.

Đào Nhiên là một xác ướp yếu ớt, không chối từ hắn chăm sóc, ngồi thừ ra một lúc lâu trong hành lang tối om.

"Khi cô đưa di vật của sư phụ cho anh, anh cũng không ngủ được. Mỗi một dấu câu của bức di thư ấy anh đều có thể thuộc nằm lòng, anh cảm thấy nó đáng sợ hơn bất cứ tên tội phạm cùng hung cực ác nào. Anh xem bức di thư ấy một đêm, ngày hôm sau tự cho là đã chuẩn bị sẵn sàng…" Đào Nhiên cúi đầu cười khổ một tiếng, "Không ngờ chuẩn bị không đúng phương hướng."

Lão Dương nói "Có một số người đã thay đổi", thật là châm chọc lắm thay, bởi vì hiện tại xem ra, e rằng kẻ đầu sỏ không hề như lúc đầu họ phỏng đoán, bị tiền tài quyền lực gì đó đục rỗng, người ta là vững như bàn thạch, xấu xa từ đầu đến cuối, ngược lại người bảo quản bức di thư này đã bị đao gió kiếm sương gọt thành một hình dạng khác.

Đào Nhiên khàn khàn hỏi: "Rốt cuộc cục trưởng Trương vì sao mà làm như thế? Ông ấy thiếu tiền ư? Thiếu quyền lực ư?"

"Em nghĩ khả năng là vì cái này." Phí Độ lấy điện thoại di động ra, đưa một tấm ảnh cũ trắng đen cho Đào Nhiên xem.

Đó là một tấm ảnh chụp chung, tương đối lâu năm, trên ảnh có mười mấy đứa trẻ, từ mấy tuổi đến mười mấy tuổi không đồng đều, toàn thể mặt không biểu cảm, đứng thành hai hàng, vây quanh hai người đàn ông, hai người kia một âu phục phẳng phiu hất cằm, một mặt bóng nhẫy, còn hói đầu, mỗi người cầm một góc, cùng giơ một tấm giấy cứng, trên đó viết "Tập đoàn Chu Thị thương nhân Hoa kiều yêu nước quyên tặng" vân vân.

Hai người đàn ông trung niên ngạo mạn và lũ trẻ u ám xung quanh hình thành sự đối lập rõ rệt, nhìn kỹ cơ hồ khiến người ta thấy hơi sợ.

Trên một góc tấm ảnh viết "Viện phúc lợi Hằng An thành phố Yến Thành", thời gian là khoảng hơn bốn mươi năm trước.

"Ảnh này là Lục Gia vừa gửi tới, họ đã tìm được trợ lý của Chu Nhã Hậu năm xưa."

Lão già Chu Siêu mới đầu không phối hợp, sau đó bị truy sát sợ vỡ mật, biết mình đã lộ hành tung, không phối hợp chỉ có một con đường chết, lão tuy già nhưng vẫn sợ chết, không nói hai lời khai hết ra – người đại diện cho tập đoàn Chu Thị quyên tiền trên ảnh chính là Chu Siêu.

"Viện phúc lợi Hằng An," Đào Nhiên nương ánh đèn xem kỹ tấm ảnh, "Là… nơi Tô Tuệ từng ở? Ồ, hình như anh đã nhận ra ai là bà ta."

"Anh nhìn kỹ lại xem, vẫn còn người quen đấy." Phí Độ nói, "Cậu bé rụt vào một góc, và thiếu niên đứng bên cạnh viện trưởng viện phúc lợi."

Bé trai khoảng năm sáu tuổi, gầy như que củi, nắm chặt chéo áo thiếu niên kia, ánh mắt tối tăm từ trên ảnh bắn ra, nắm tay nhỏ buông bên người siết rất chặt. Đào Nhiên mới nhìn cảm thấy cậu bé hơi quen mắt, nhíu mày nhìn kỹ một lúc lâu, anh đột nhiên nhận ra một chút manh mối từ trên tấm ảnh trắng đen đã lâu năm này.

Đào Nhiên ngẩng đầu nhìn Phí Độ, khó mà tin nổi: "Đây… đây là…"

Trên khuôn mặt chưa to bằng bàn tay của cậu bé như chỉ chứa được một đôi mắt, hơn năm mươi năm sống trong nhung lụa cũng chẳng thể mang đi cái gầy từ bé đã ăn vào xương, mặt mày loáng thoáng có thể nhận ra bóng dáng sau khi trưởng thành – Đào Nhiên nhớ tới tấm ảnh chụp lúc họ còn trẻ trên bàn cục trưởng Lục mà mình từng nhìn thấy vô số lần: "Đây không thể là cục trưởng Trương chứ?"

"Ông chủ tập đoàn Xuân Lai không thích lộ diện, nhưng ảnh chụp nơi công cộng cũng có," Phí Độ dùng di động tìm kiếm trên mạng một lát, tìm được một tấm ảnh Trương Xuân Linh lúc hơi trẻ hơn, đặt cạnh thiếu niên đứng kế viện trưởng, "Giống chứ?"

"Cục trưởng Trương… Trương Xuân Cửu và Trương Xuân Linh xuất thân từ viện phúc lợi Hằng An? Trẻ mồ côi?" Đào Nhiên khó khăn điều chỉnh tư thế ngồi, "Không, từ từ, anh nhớ các em nói viện phúc lợi này là ổ buôn người, vậy…"

"Lục Gia nói, viện trưởng năm đó nhận quyên tặng tên 'Hách Chấn Hoa', là người Yến Thành, sinh ra vào tháng 5 năm 19XX, có tên có họ có quê quán và năm tháng ra đời, có thể tra được tung tích của ông ta không?"

"Em đợi một chút." Đào Nhiên quét sạch sự chán chường vừa rồi, ra hiệu cho Phí Độ đẩy anh vào phòng làm việc, bắt đầu gọi điện thoại tra.

Có thông tin cụ thể tra tiện hơn rất nhiều, Đào Nhiên vừa xin lỗi vừa đánh thức một loạt nhân viên trực đang ngái ngủ, chốc lát sau lại thật sự tìm được một người tuổi tác và tên họ trùng khớp.

"Có một vụ án như thế này – nạn nhân Hách Chấn Hoa, nam, năm đó bốn mươi sáu tuổi, chết vì bị dao đâm. Hung thủ sau khi gõ mở cửa đã đâm ba nhát liền vào phần ngực bụng nạn nhân, nạn nhân chảy máu nội tạng, chạy vào nhà trốn, vết máu kéo dài từ cửa đến phòng ngủ, hung thủ đuổi theo vào, lại cầm bình hoa bằng đồng trong nhà, đập mạnh vào đầu nạn nhân nhiều phát liên tục cho đến khi chết… Hiện trường một đống hỗn độn, nghe nói đầu thi thể bị đập nát như quả dưa hấu thối. Tất cả vật phẩm quý giá và tiền mặt trong nhà bị càn quét sạch, lúc ấy cảnh sát kết luận đây là một vụ cướp của."

"Sau đó thì sao?" Phí Độ không biết tìm từ đâu một gói sữa bột, pha với nước ấm, lại bỏ thêm đường, đặt cạnh Đào Nhiên, hỏi, "Vụ cướp của giết người này xảy ra khi nào?"

"Sau đó chẳng giải quyết được gì, rồi thành phố tập trung tổ chức vài lần diệt trừ xã hội đen, xóa sổ mấy băng đảng tội phạm bạo lực, có đám cùng hung cực ác, có khả năng chính bản thân cũng không biết mình đã gây ra bao nhiêu vụ án, nhất tịnh lơ mơ nhận hết." Đào Nhiên thuận tay cầm ly sữa uống một hớp, suýt phun luôn, hoài nghi Phí Độ run tay đổ hết lọ đường vào, ngọt phát đắng, "Vụ giết người xảy ra vào năm thứ hai sau khi Chu Nhã Hậu chết, đội trưởng Lạc và mọi người hôm đó nói có lý, viện phúc lợi Hằng An này không phải vì cái chết của Chu Nhã Hậu mới đóng cửa… Đồng chí Phí Độ, làm mứt cũng không cần lượng đường này đâu."

"Ngọt quá à?" Phí Độ nhướng mày rất vô tội, giơ tay nói, "Vậy đưa em uống cho."

Đào Nhiên từ sau ba tuổi đã biết ngại không đưa đồ thừa mình nuốt không nổi cho người khác, vội vàng xua tay, giống như để tỏ vẻ mình cũng có thể miễn cưỡng, anh lại uống một ngụm to hết hơn nửa ly: "Nói cách khác, rất có thể viện trưởng viện phúc lợi là nạn nhân đầu tiên, lũ trẻ mồ côi năm xưa báo thù, ngụy trang thành cướp bóc giết viện trưởng, hồi đó các phương pháp trinh sát hình sự chưa phát triển, người nhà nạn nhân cũng không truy đến cùng, cho nên cứ thế kết án qua loa."

"Chắc người nhà viện trưởng Hách Chấn Hoa cũng biết lão ta buôn bán cái gì," Phí Độ nói, "Cho dù biết hung thủ là ai, họ chưa chắc dám truy cứu, chết vì cướp của giết người còn có thể được cảm thông, nói ra chân tướng không khéo thân bại danh liệt… Họ đại khái đã nếm được miếng ngọt từ đây, bắt đầu đi lên con đường này – anh, anh buồn ngủ rồi à?"

Có lẽ là hơi ấm trong phòng quá dư dả, hoặc giọng nói trầm thấp hòa hoãn của Phí Độ quá thôi miên, Đào Nhiên cảm thấy mình đột nhiên nghe nội tình rúng động như vậy, thần kinh nên hưng phấn mới phải, thế nhưng anh tự dưng lại thấy mí mắt hơi nằng nặng.

"Không có," Đào Nhiên mơ màng dụi mắt, "Em nói tiếp đi."

Phí Độ mở lớn âm lượng di động, bật tin nhắn thoại của Lục Gia.

Lục Gia nói: "Lúc ấy trong viện phúc lợi nhận nuôi phần lớn là bé gái, lễ Giáng Sinh hàng năm, mấy viện phúc lợi Chu Nhã Hậu đầu tư xây dựng đều sẽ đưa ảnh các bé gái từ 12 đến 15 tuổi tới cho lão chọn, chọn trúng đưa đi nước ngoài, tính tiền theo số lượng người, thanh toán cho viện phúc lợi bằng hình thức quyên góp, bé gái đưa đến bình thường nuôi trong biệt thự của Chu Nhã Hậu, đôi khi cũng chiêu đãi đám bạn bè cặn bã như lão."

"Các bé gái còn lại nuôi lớn bán cho bọn buôn người. Về phần bé trai – khi đó bé trai dễ được nhận nuôi hơn, nên bé trai khỏe mạnh còn lại trong viện phúc lợi không nhiều, chỉ có vài đứa như vậy."

"Các bé gái phải để lại cho các kim chủ, nhìn tốt xấu gì cũng phải ra con người, bình thường viện phúc lợi sẽ không quá đáng với các em, cho nên các bé trai kim chủ không cần sẽ phải chịu ngược đãi nặng nề hơn, chỉ cần có thể đi vững là sẽ không được nhàn rỗi, qua bảy tám tuổi, mỗi tháng phải nộp tiền cơm cho viện phúc lợi, làm lao động trẻ em hay trộm cướp gì cũng được, nộp không đủ kết cục sẽ rất thê thảm, đánh chửi là cơm bữa, hơn nữa…"

Tin nhắn thoại của Lục Gia gián đoạn, hình như trượt tay, chưa nói xong đã không cẩn thận gửi đi.

Một lát sau, đoạn còn lại của Lục Gia mới gửi đến: "Hơn nữa các bé gái chờ bị bán phải 'nguyên vẹn', số còn lại không tồn tại vấn đề này, cho nên… chủ tịch Phí, anh hiểu đấy."

170. Quyển 5 - Chương 41: Edmond Dantès 41

Đào Nhiên nghe Lục Gia thao thao bất tuyệt báo cáo, đầu lại càng lúc càng nặng, tầm nhìn cũng ngày càng mơ hồ, trên xe lăn như sinh ra sức mạnh kỳ quái nào đó, không ngừng kéo anh xuống, Phí Độ đi qua đi lại trước mặt anh có hai cái bóng, như thể ma quỷ vậy. Đào Nhiên rốt cuộc ý thức được đây không phải là phản ứng sinh lý bình thường, lúc này tầm nhìn đã mờ đến khó có thể tụ tiêu cự, anh trầy trật giơ tay nắm áo Phí Độ.

Phí Độ hơi cúi đầu, cặp kính ấy phản quang, Đào Nhiên không thấy rõ ánh mắt gần trong gang tấc của hắn.

Đào Nhiên khẽ mấp máy môi: "Phí…"

Phí Độ bỏ di động xuống bên cạnh, gỡ tay Đào Nhiên khỏi người mình.

Đào Nhiên liều mạng muốn mở to mắt, rốt cuộc không có sức chống cự, sự mệt mỏi vô bờ nhấn chìm anh: "Em…"

Trong tích tắc, ly sữa ngọt gắt vừa rồi bốc lên mùi vị kỳ lạ trên đầu lưỡi, một suy nghĩ lập tức lướt qua trong đầu Đào Nhiên – tại sao Phí Độ cho phép Trương Đông Lai công khai đăng hai tấm ảnh kia… Thậm chí có thể là chính Phí Độ bảo người ta đăng?

Trương Đông Lai đã nằm trên tay hắn, nếu chỉ là làm bằng chứng, cứ trực tiếp nộp ảnh trong điện thoại cho cảnh sát không được sao?

Phí Độ, em muốn làm gì?

Ý thức của Đào Nhiên phát ra một tiếng nói mê không nghe thấy cuối cùng, rồi tan tác không thành quân mà tiêu tan ngay tại chỗ.

Phí Độ ghép ghế vào, chu đáo trải một tầng áo khoác bông, lại tiện tay nhặt một chiếc áo khoác không biết ai cởi ra, cuộn thành cái gối, tránh vết thương trên người Đào Nhiên, cẩn thận ôm anh đến ghế dài đặt nằm ngay ngắn.

Hắn đánh giá sơ qua khuôn mặt ngủ không cam nguyện của Đào Nhiên, sau đó pha cho mình một ly cà phê, đeo tai nghe, dùng quyền hạn và thiết bị truyền tin của Đào Nhiên xem tiến trình cảnh sát truy bắt anh em Trương Xuân Cửu.

Hai giờ bốn mươi phút rạng sáng, đám người Trương Xuân Cửu chạy trốn tới gần đường cao tốc Yến Hải, một số lạ gọi vào di động của Phí Độ.

Phí Độ: "Xin chào."

Đầu dây bên kia im lặng chốc lát: "… Không ngờ chim sẻ đứng sau sẽ là cậu."

"Chủ tịch Trương," Phí Độ cười không ra tiếng, "Vừa rồi tôi còn đang nghĩ, khi nào ông mới gọi điện cho tôi. Ông cũng kiên nhẫn thật đấy."

Bắt cóc xuyên quốc gia, cảnh sát không làm được, nếu họ thực sự có bằng chứng bất lợi cho lão, thì đã sớm cầm lệnh bắt tới nhà tìm lão rồi.

Chu Hoài Cẩn… Người nhà họ Chu không có thủ đoạn này.

Mà bên cạnh Trương Đông Lai đều là người cũ tin được, biết rõ gốc gác, có một số thậm chí đi theo họ từ thời Hằng An, nếu tay Phạm Tư Viễn thật sự vươn được dài như vậy, thì chẳng cần chờ tới bây giờ.

Trương Đông Lai tuyệt đối không phải là bị bắt cóc, hắn nhân đêm tự mình chuồn đi, thay quần áo, xách rượu theo, dáng vẻ tính toán ăn chơi trác táng với đám hồ bằng cẩu hữu, hiển nhiên là có một "người quen" hắn tin tưởng lừa hắn đi, từ các điều trên, nếu còn không đoán ra là Phí Độ, Trương Xuân Linh có thể đi dốc nước trong não ra được rồi.

Mà sau khi bắt Trương Đông Lai, điều kiện đối phương đưa ra là đòi một người, vừa vặn là kẻ móc nối với Tô Trình, vậy Tô Trình mất tích rốt cuộc rơi vào tay ai, chẳng cần nói cũng biết.

Trương Xuân Linh trầm giọng nói: "Tô Trình là mồi nhử của cậu, bắt đầu từ lúc cậu tránh thoát ám sát, đáng ra tôi đã nên nhận thấy sự bất thường – đó không phải là trùng hợp, cũng không phải là mạng cậu lớn."

"Tôi đây vận may luôn chẳng ra làm sao, không dám đánh cược 'trùng hợp'. Sau đó đại khái thấy tôi ngoan ngoãn bị tổ điều tra nhốt lại thẩm vấn, còn dính kiện tụng không đâu, chủ tịch Trương đã xem nhẹ tôi, không coi tôi như một con người." Phí Độ chống khuỷu tay lên thành ghế, hai ngón tay chống huyệt thái dương mình, thong dong xoay nửa vòng trên ghế, "Tô Trình mất tích, ông cho rằng lão rơi vào tay Phạm Tư Viễn, để phòng ngừa vạn nhất, thỏa đáng mà đưa con cái đến nơi an toàn… hòng yên lòng cha mẹ chủ tịch Trương à."

"Không ngờ là đưa vào tay cậu." Trương Xuân Linh lạnh lùng nói, "Chủ tịch Phí, đúng thật là hậu sinh khả úy."

"Đâu có," Phí Độ nói hơi bỡn cợt, "Lừa một cô bé ngốc bên cạnh Tô Trình mà thôi, chẳng có kỹ thuật gì cao siêu, để chủ tịch Trương chê cười rồi."

Trương Xuân Linh chắc phải bắn một phát vào đầu Phí Độ mới hả giận, lão gằn từng chữ: "Đừng nói thừa nữa, rốt cuộc cậu muốn gì?"

"Tôi muốn gì?" Phí Độ giống như hết sức nghiền ngẫm hỏi lại một câu, "Chủ tịch Trương, câu này nghe không thân thiện lắm rồi, tôi là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, luôn hỗ trợ cảnh sát phá án…"

"Dựa vào bắt cóc hỗ trợ cảnh sát phá án?" Trương Xuân Linh hừ lạnh một tiếng, "Cậu cố ý dẫn người của tôi ra nước ngoài, là vì hỗ trợ cảnh sát Trung Quốc phá án? Chủ tịch Phí, tính tôi tương đối thẳng thắn, không thích vòng vo, chúng ta là người đàng hoàng không quanh co, một đứa con trai, đâu phải tôi không đẻ được nữa, tốt nhất là cậu đừng quá xem trọng nó."

Phí Độ không nói gì, tháo một bên tai nghe, áp di động lên đó.

Tiếng người nói lộn xộn trong tai nghe lập tức xuyên qua điện thoại, theo tín hiệu truyền vào tai Trương Xuân Linh.

"Các tổ đội chú ý, đã tập trung được vị trí của nghi phạm!"

"Tổng cộng năm chiếc xe, biển số lần lượt là…"

"Chú ý, trên tay nghi phạm khả năng có vũ khí."

"Đội đột kích đã vào vị trí…"

Trương Xuân Linh hít thở hơi chậm lại.

"Tôi nghe nói các ông lớn lên ở viện phúc lợi, tuổi tác lại chênh nhiều như vậy, xem ra cục trưởng Trương không phải em ruột của ông rồi," Phí Độ lại cầm điện thoại lên, giả vờ giả vịt cảm khái một câu, "Không phải ruột thịt còn có tình có nghĩa như thế, thật là không dễ dàng, chẳng trách ông vẫn yên tâm để ông ta đảm đương nhân vật chủ chốt trên vị trí chủ chốt này."

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, Phí Độ nhắm mắt, gần như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt vặn vẹo vì phẫn nộ của đối phương.

"Chủ tịch Trương, cho dù hôm nay ông chạy thoát, về sau sợ rằng cũng là tội phạm truy nã toàn cầu, cả đời phải trốn chui trốn nhủi, không khéo ngày nào đó sẽ bị dẫn độ về xơi 'kẹo đồng'. Đi đến bước này không dễ dàng gì, ông cam tâm với kết cục này ư?" Phí Độ hạ giọng nói, "Tôi chỉ cho ông một con đường sáng, ông thấy sao?"

Trương Xuân Linh vẫn không nói gì, nhưng cũng không cúp máy.

"Ông vừa nghe thấy rồi đấy – tin tức nội bộ cảnh sát trước kia cục trưởng Trương có thể lấy được, tôi cũng lấy được, tôi quan hệ rộng hơn, có thủ đoạn hơn, lắm tiền hơn ông ta, quan hệ cá nhân với quý công tử cũng không tệ. Tôi còn rất hào phóng, sẽ không so tính quá nhiều như Phí Thừa Vũ, ngay cả mảnh đất hoang cũng không chịu tài trợ, tôi là một người hợp tác rất lý tưởng đúng không?" Phí Độ thong thả nói, "Tôi yêu cầu cũng không cao, chỉ cần một chút trung thành của ông, không được sáng ba chiều bốn, cấu kết với một đám họ Chu họ Trịnh… Đi chung với đám ăn hại đó, trừ tự dẫn lửa đốt mình ra thì còn có thể có lợi ích gì? Chủ tịch Trương, điểm này hẳn ông rất hiểu nhỉ?"

Trương Xuân Linh rốt cuộc mở miệng, nghiến răng nói: "Phí Độ, cậu quả đúng là con trai Phí Thừa Vũ, tham lam ác độc y như nhau."

"Ôi, không dám nhận, có điều so với lão Phí Thừa Vũ bỏ đi đó thì tôi hơn một chút," Giọng Phí Độ trầm thấp, ngữ điệu gần như dịu dàng, ai không biết sợ rằng còn tưởng hắn đang dỗ dành người yêu bé nhỏ qua điện thoại, chứ không phải uy hiếp dụ dỗ một người trung lão niên xấu xí, hắn nói, "Tôi đoán Phí Thừa Vũ đến chết cũng chỉ tìm được dấu vết của hạng Ngụy Triển Hồng, không hề biết thân phận của chủ tịch Trương nhỉ? Yên tâm, tôi không phải Phí Thừa Vũ, chủ tịch Trương cũng không phải là ông của ba năm trước, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ."

Trương Xuân Linh nói lạnh tanh: "Tôi lại không biết mình có thay đổi gì."

"Thứ cho tôi nói thẳng, ba năm trước ông nấp sau màn nắm chắc thắng lợi, bây giờ thì…" Phí Độ nở nụ cười không thành tiếng, "Ông là một con chó nhà có tang cùng đường bí lối."

Trong điện thoại có thể nghe thấy Trương Xuân Linh hít sâu một hơi.

"Kim chủ, anh em, danh dự, địa vị, quyền lực – chớp mắt đều mất hết, chủ tịch Trương, ông hãy suy nghĩ thật kỹ, ông muốn từ đây cô độc, một thân một mình trốn chui trốn nhủi, hay là nghe tôi sắp xếp, để tôi lo cho ông và đám… người có bản lĩnh dưới tay ông? Tôi rất sẵn lòng, dù sao Đông Lai cũng rất hợp duyên tôi, tôi không muốn thấy hắn đau lòng lắm."

Trương Xuân Linh im lặng rất lâu, rốt cuộc cứng rắn nói: "Làm sao tôi biết cậu không giở trò?"

Câu này vừa ra khỏi miệng, coi như lão đã nhận thua.

"Chủ tịch Trương," Phí Độ thở dài, "Ông đã không còn giá trị để tôi giở trò, Trương Đông Lai nằm trong tay tôi, nếu tôi thực sự tính toán bán ông cho cảnh sát, tôi sẽ không để Trương Đông Lai đăng trạng thái kia, sẽ không đánh rắn động cỏ, như vậy ông bây giờ không chừng cũng đang bị cảnh sát vây đuổi chặn bắt khắp nơi như cục trưởng Trương, nào còn thời gian cò kè mặc cả với tôi? Tôi cho rằng thành ý của bên Giáp tôi đây đã đủ rồi, ông cảm thấy sao?"

Trương Xuân Linh bị á khẩu một lúc lâu, lão không thể không thừa nhận Phí Độ nói có lý, rốt cuộc thỏa hiệp: "Để Trương Đông Lai nói với tôi một câu, tôi sẽ gửi địa điểm gặp mặt cho cậu, chủ tịch Phí, đừng có mà không dám tới."

Nói xong, đầu bên kia trực tiếp cúp máy.

Phí Độ đứng dậy, khẽ khàng đắp một tấm chăn cho Đào Nhiên, đoạn cầm áo khoác đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua góc hành lang, có người thấp giọng hỏi hắn: "Cậu xác định làm thế có thể dụ lão tới?"

Phí Độ vừa đi vừa mặc áo khoác, không ngẩng đầu lên: "Chúng tôi đã 'đường cùng lộ mặt', lão còn không chịu lộ diện chính là nhận thua, với lão mà nói, bắt một Trương Xuân Cửu chẳng có bất cứ ý nghĩa gì. Trừ khi lão chết rồi, nếu không lão nhất định sẽ có phản ứng."

Người kia lại hỏi: "Tại sao không nói với bọn Văn Chu?"

Phí Độ: "Để thật hơn."

Người ấy không hề chấp nhận cách giải thích cho có này: "Quá giống thật, thật đến cơ hồ như thật – tôi có thể tin cậu không, Phí Độ?"

Phí Độ không dừng bước, chỉ hơi nhếch khóe miệng không rõ lắm.

"Cục trưởng Lục," Hắn nói khá là ngứa đòn, "Tâm thành thì linh."

Đoạn đường đông nam ra khỏi thành phố đã bị phong tỏa kín, tiếng còi cảnh sát rung trời, đèn đường lúc dài lúc ngắn lia qua người Trương Xuân Cửu, mặt ông ta như tảng đá. Một đội xe cảnh sát đột nhiên từ ngã tư phía trước lao tới, tích tắc xuất hiện nhấp nhoáng ánh đèn xanh đỏ, căn bản không thấy rõ có bao nhiêu xe.

Tài xế bị bao vây rõ ràng hơi hoảng loạn: "Cục trưởng Trương!"

"Rẽ hướng đông, lao thẳng xuống." Trương Xuân Cửu mặt không đổi sắc phân phó.

"Cục trưởng Trương, đi tiếp về hướng đông chính là công viên thể dục và sân trượt tuyết Đông Sâm, bên đó…"

"Tôi biết." Trương Xuân Cửu không nhẹ không nặng cắt ngang, "Lái đi, đừng nói nhiều."

Công viên thể dục và sân trượt tuyết khổng lồ chia nội thành Yến Thành và vùng ngoại ô Đông Sâm làm đôi, nó nằm ở giao giới, tựa hồ không ai quản lý, ngoại trừ khu mua sắm nhỏ xây dựa vào công viên thể dục, xung quanh toàn là thôn quê thành phố kết hợp chẳng ăn nhập gì nhau, đèn đường rất thưa thớt, kẹt xe quanh năm.

Song rạng sáng ngày Trừ tịch, nơi đây lại yên tĩnh hiếm thấy, năm chiếc xe bị cảnh sát bao vây lao thẳng xuống hàng rào bảo vệ, bốn bánh xe như rời khỏi mặt đất, từ sườn dốc lớn hai bên phóng xuống đầy nguy hiểm.

Trương Xuân Cửu bình tĩnh nói: "Cho đám cao da chó bám riết đó biết tay một chút."

Xe cảnh sát bám riết không bỏ đã tới gần, chiếc xe đi cuối cùng đoạn hậu của nhóm Trương Xuân Cửu đột nhiên mở cửa sổ, có người ném thứ gì đó ra ngoài, trong cảnh tối như hũ nút, mấy chiếc xe cảnh sát đi đầu không thấy rõ đó là cái gì, khi cảm thấy khác thường thì đã không còn kịp. Thứ trong xe ném ra vừa chạm đất lập tức nổ tung, sau một tiếng nổ, thiết bị báo động trên xe rú lên điên cuồng, mấy chiếc xe cảnh sát cơ hồ đồng thời bị hất đi, lửa bùng lên thành một bức tường lửa ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong năm chiếc xe chở những kẻ liều mạng đồng thời giơ súng, dưới sự yểm hộ của đám cháy và vụ nổ, mưa đạn tầm tã bắn ra.

Rạng sáng yên tĩnh như chiếc bình sứ rơi từ trên cao xuống, vỡ tung chói tai, cuộc đấu súng đến bất ngờ không kịp chuẩn bị.

"Xe cấp cứu đuổi theo, xe chống bạo động đi lên phía trước, chia làm hai đường vây chặn, nhất định phải bắt được họ – đưa bản đồ cho tôi, để ý khu tụ cư của người dân xung quanh…" Lạc Văn Chu đang nói bỗng nhiên dừng lại.

"Đội trưởng Lạc, mấy thôn trong thành phố bên này chủ yếu tập trung ở phía tây, không phải hướng này, anh cứ yên tâm, đi tiếp về phía trước chỉ có công viên thể dục và sân trượt tuyết Đông Sâm, sân trượt tuyết từ hôm kia đã bắt đầu đóng cửa đến mùng 3, mấy ngày nay không có ai, chặn họ ở đó không có vấn đề gì cả!"

Lạc Văn Chu chợt nheo mắt lại, nhớ tới một câu Chu Hoài Cẩn từng nói khi họ âm thầm truy tra Dương Ba và mẹ hắn – địa chỉ cũ của viện phúc lợi Hằng An ở ngay ngoại ô Yến Thành, bên ấy đã sửa thành sân trượt tuyết từ lâu.

Đông Sâm… sân trượt tuyết.

"Hai chi đội đi theo tôi, những người khác tiếp tục đuổi theo đường cũ!"

Nơi đây sẽ là địa chỉ cũ của viện phúc lợi Hằng An sao?

Sẽ là nơi hết thảy bắt đầu, hết thảy kết thúc sao?

Lạc Văn Chu ớn lạnh sống lưng, đột nhiên có dự cảm xấu.

Phí Độ đi tới công viên Nhai Tâm hẹn trước, nhìn xung quanh không thấy tung tích Trương Xuân Linh, song hắn không bất ngờ, chỉ im lặng ngồi trong xe chờ đợi.

Tiếng ca "You raise me up" không ngừng lặp lại, hắn dùng ngón tay gõ nhẹ vô-lăng đánh nhịp.

Đột nhiên, một viên đạn sượt qua thân xe, bắn vào hòn đá cạnh bánh trước, viên đạn dội lại bật lên cao, đập vào kính chống đạn, "Cạch" một tiếng làm người ta giật mình.

Phí Độ liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy mấy chiếc xe âm thầm đi theo hắn không kiềm chế được di chuyển.

Lúc này, điện thoại trên xe đổ chuông, tiếng chuông giống hệt đơn khúc đang lặp đi lặp lại, chúng chồng lên nhau, tạo ra hiệu quả êm tai bất ngờ cho phần điệp khúc.

Phí Độ không nhịn được nghe thêm một lúc, mới giơ tay nhấc điện thoại: "Chủ tịch Trương, tôi đến cứu ông, ông cho tôi một phát súng là thế nào? Tôi không phải là không thể thiếu ông, ông đã không muốn sự tự do và tính mạng của con trai lắm, thì chúng ta có duyên sẽ gặp lại…"

"Khoan đã," Trương Xuân Linh cắt ngang hắn, "Cắt đuôi người của cậu."

Phí Độ cau mày.

"Cắt – đuôi người của cậu," Trương Xuân Linh cương quyết nói, "Tôi đã nói rồi, tự cậu đến đây một mình."

Phí Độ trầm mặc, hai người giằng co chốc lát trong im lặng.

Trương Xuân Linh: "Chủ tịch Phí, cậu không dám à?"

Phí Độ chậm rãi hạ cửa kính xuống, dùng tay ra hiệu cho phía sau.

"Đi từ cổng sau công viên, tôi sẽ chỉ đường cho cậu."

Trương Xuân Linh bảo hắn đi tới đi lui vài vòng quanh công viên, đại khái xác định hắn đã cắt đuôi những người đi theo, lúc này mới nói: "Lái về phía trước hai trăm mét, dừng ven đường, đã chuẩn bị xe đón cậu, mời chủ tịch Phí."

Phí Độ đạp thắng, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe con đậu cách không xa, không nhịn được thọc Trương Xuân Linh một câu: "Hai ta bây giờ lợi ích nhất trí, lại là quan hệ hợp tác, chủ tịch Trương, ông biết rõ tôi sẽ chỉ che chở cho ông, còn phòng bị cao như vậy… Người làm ăn, lúc nên hào phóng phải hào phóng."

"Người hào phóng đều chết sớm." Trương Xuân Linh lạnh lùng nói, rồi lập tức cúp điện thoại.

Phí Độ biết ý đối phương là gì, bèn bỏ hết di động, ví tiền và chìa khóa lại trong xe, đi tay không đến. Trong chiếc xe chờ sẵn lập tức bước xuống hai người, họ nhìn Phí Độ lom lom như hổ đói, không khách sáo cầm thiết bị kiểm tra rà soát hết lượt người hắn, chỉ hận không thể lột da hắn.

"May mà chưa đặt stent mạch vành," Phí Độ giễu cợt, "Không thì còn phải làm phiền hai vị moi tim ra."

Hai kẻ lục soát không hề trả lời, một kẻ ngẩng đầu u ám nhìn hắn, đoạn kéo cửa xe ra hiệu cho Phí Độ lên.

"Chủ tịch Trương," Một thuộc hạ của Trương Xuân Linh nói, "Có mấy chiếc xe năm phút sau đã đuổi kịp, hiện tại một đám người đang tụ tập quanh chiếc xe Phí Độ bỏ lại, lấy một chiếc điện thoại di động chắc là có gắn định vị từ trong xe ra, bây giờ mấy người đó đang cuống lên, tìm kiếm tung tích hắn khắp nơi."

Trương Xuân Linh không hề bất ngờ – nếu Phí Độ ngay cả một chút thủ đoạn nhỏ cũng không dùng, lão ngược lại sẽ cảm thấy kỳ lạ: "Biết rồi, dẫn hắn đến đây, nhớ cẩn thận."

Phí Độ trước sau đổi ba xe, mỗi khi đổi một xe phải bị soát người một lần, đổi đến chiếc cuối hắn giống như cũng chẳng còn biết cáu, chỉ nhìn đối phương hơi chế giễu. Đúng lúc này một kẻ trông như tài xế đột nhiên mở miệng với thái độ khác lạ: "Chủ tịch Phí bảo hổ lột da, lá gan không nhỏ đâu."

"Thế nào, nhìn tôi giống kẻ rất sợ chết à?" Phí Độ nhún vai, sau đó hắn thoáng nhìn đồng hồ, "Sắp bốn giờ rồi, tôi nhắc nhở các vị một tiếng, nếu tôi mất liên lạc quá lâu, có thể người chăm sóc Trương thiếu gia sẽ rất bất an, đến lúc ấy e rằng sẽ phát sinh một số chuyện mà mọi người đều không muốn nhìn thấy."

Tài xế kia nói: "Vậy xem ra chúng ta không còn nhiều thời gian."

"Một tiếng," Thần sắc Phí Độ đã lạnh đi, "Tôi kiên nhẫn cũng có hạn, tối đa khoan nhượng sự nghi kị vớ vẩn của ông chủ các anh thêm một tiếng, xin hãy chuyển lời giúp, có cần con trai hay không, bảo ông ta tự xem mà làm."

Tài xế kia tựa hồ hết sức tận tụy với công việc, lập tức quay người đi báo cáo gì đó. Ngay chớp mắt Phí Độ quay lưng chuẩn bị lên chiếc xe thứ ba, một tiếng động cổ quái đột nhiên vang lên bên tai, sau đó có thứ âm ấm bắn lên chỗ da cổ phơi ra. Phí Độ quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy kẻ mới soát người đập thẳng xuống hắn, gần như bị một nhát dao chém đứt nửa cái cổ, máu ở động mạch cổ phun đầy người hắn. Phí Độ vô thức giơ tay chặn, cơ hồ bị xác chết đè bên dưới, áo khoác phẳng phiu nhuộm đẫm máu, kế đó một bàn tay bắt lấy hắn, bóp chặt cổ hắn…

171. Quyển 5 - Chương 42: Edmond Dantès 42

Mùi máu tươi nồng nặc thốc vào mặt khiến Phí Độ không thở nổi, cảnh này gây chấn động quá mạnh với người sợ máu, trước mắt hắn cơ hồ tối sầm đi.

Sau đó, xác chết đè trên người Phí Độ bị đá sang một bên, kẻ bóp cổ nhét hắn vào trong xe, lưng hắn đập vào cửa xe lạnh ngắt.

Bàn tay ấy lạnh lẽo và rắn chắc, dường như thoang thoảng mùi kim loại, Phí Độ cơ hồ sinh ra ảo giác, cảm thấy một thứ mùi hơi ẩm thuộc về tầng hầm pha lẫn mùi máu tươi chặn kín khí quản, trong chớp mắt thậm chí đánh bại chứng sợ máu, khiến hắn giãy giụa dữ dội.

Đối phương bực tức đấm vào vùng dạ dày hắn chỗ không có xương sườn bảo vệ, Phí Độ không thở được, mất vài phút đau đến không còn tri giác, bị trói gô lại ném vào ghế sau.

Trên mỗi chiếc xe Trương Xuân Linh phái tới đều có hai người, một lái xe một lục soát. Mà tài xế trên chiếc xe này sau khi nói vài câu với hắn lại bất thình lình kiếm chuyện, một nhát dao làm thịt đồng bọn không đề phòng.

Tên tài xế kéo cửa xe, nhìn xuống Phí Độ toàn thân đẫm máu, đột nhiên cười gằn một tiếng, vặn khuôn mặt nhợt nhạt của Phí Độ lại, tháo cặp kính trên mũi hắn. Gọng kính tinh xảo "Rắc" một tiếng gãy làm đôi trên tay tên đó, để lộ thiết bị theo dõi định vị giấu bên trong.

Phí Độ sớm đoán được Trương Xuân Linh chắc chắn không yên tâm về hắn, soát người là khó tránh khỏi. Nhưng đồng thời, Trương Đông Lai nằm trong tay hắn, chưa biết chừng hắn lại là kim chủ và phiếu cơm tương lai của đám người đó, bởi vậy soát thì soát, Trương Xuân Linh ít nhiều phải kiêng dè, sẽ không bất lịch sự chạm vào đầu hắn, dĩ nhiên cũng bỏ qua cặp kính quanh năm nằm trên mũi.

Tài xế mặt không biểu cảm đạp nát cặp kính của Phí Độ dưới đất: "Rác rưởi."

Sau đó hắn nghiêng người lên xe, đạp chân ga, lao như bay đến một hướng khác.

Cùng một thời gian, Trương Xuân Linh đang chờ Phí Độ ý thức được có chuyện không ổn, chiếc xe cuối cùng lão phái đi đón Phí Độ đã mất liên lạc!

Suy nghĩ đầu tiên của Trương Xuân Linh là Phí Độ giở trò, thế nhưng sau đó lão lại nghĩ, họ Phí trước sau mất bao nhiêu công sức, còn chưa kịp đến nơi lão ẩn thân tạm thời, hắn có cần thiết giở trò tại thời điểm dang dang dở dở như thế này không?

Bắt một tài xế, một kẻ sai vặt có tác dụng gì? Ngay cả cảnh sát cũng chẳng thiếu nhân chứng.

Trương Xuân Linh đứng bật dậy, lưng rịn mồ hôi lạnh.

Lúc này, điện thoại trên chiếc xe mất khống chế một cách thần bí lại gọi về, Trương Xuân Linh đẩy đám lính lác ra, đích thân nghe máy: "A lô!"

Trong điện thoại không ai nói gì, có tiếng rè rè rất nhỏ, sau đó có người bật một đoạn ghi âm-

"… Nếu tôi mất liên lạc quá lâu, có thể người chăm sóc Trương thiếu gia sẽ rất bất an…"

"Vậy xem ra chúng ta không còn nhiều thời gian."

"… Tối đa khoan nhượng sự nghi kị vớ vẩn của ông chủ các anh thêm một tiếng…"

Mồ hôi lạnh đua nhau chảy ra lỗ chân lông Trương Xuân Linh: "Mày là ai?"

Tiếng "rè rè" của ghi âm phát lại tràn ngập màng tai lão, đối phương không hé môi một tiếng.

"Họ Phạm, mẹ mày…"

Điện thoại cúp cái rụp, chỉ để lại cho lão một tràng âm bận, Trương Xuân Linh đấm bàn một phát.

Gần công viên Nhai Tâm, Lục Hữu Lương đích thân đến hiện trường, chỉ có điều ngồi trong xe chứ không lộ diện.

Một cảnh sát thường phục ngụy trang thành thuộc hạ của Phí Độ lục soát hết lượt chiếc xe, cầm di động và ví tiền Phí Độ bỏ lại: "Cục trưởng Lục, ngoại trừ hai thứ này, anh ta không để lại thứ gì khác. Điện thoại khóa, ví cũng đã kiểm tra, trừ một ít tiền mặt và thẻ ra thì không còn thứ gì dư thừa."

Lục Hữu Lương nhíu mày, trừng mắt nhìn màn hình chiếc điện thoại khóa của Phí Độ một lúc, không biết chạm phải đâu mà nhận diện vân tay đột nhiên nhảy ra.

Lục Hữu Lương sửng sốt: "Đây là cái gì?"

"Tức là trừ mật khẩu ra, dùng vân tay của chủ máy cũng có thể mở khóa," Cảnh sát thường phục kiên nhẫn giải thích cho ông già không theo kịp thời đại, "Cần chính bản thân Phí Độ ấn…"

Anh ta chưa dứt lời, đã thấy Lục Hữu Lương móc túi quần, lấy ra một cái màng vân tay. Sau đó trước mặt viên cảnh sát thường phục há hốc miệng, ông để màng vân tay vào chỗ nhận diện: "Mở thế này à?"

Màn hình thoáng cái trượt ra, phần ghi chú mở ngay trên trang chủ.

Chỉ thấy câu đầu tiên trong phần ghi chú chính là: "Nếu tín hiệu định vị trên người tôi biến mất, có nghĩa là tôi đã rơi vào tay Người Đọc Diễn Cảm…"

Lục Hữu Lương giật mình, không đợi ông kịp tiêu hóa lượng thông tin khổng lồ trong câu này, liền nghe bên cạnh có người hô: "Cục trưởng Lục, không hay rồi, tín hiệu của thiết bị định vị trên người Phí Độ đột nhiên biến mất!"

Trong ghi chú của Phí Độ lại viết: "Nếu tôi không đoán sai, ông chủ đầu tư sau lưng Cung La Phù năm xưa Cố Chiêu điều tra là Phí Thừa Vũ. Người Đọc Diễn Cảm cho rằng kẻ từng phạm tội cần phải nhận được báo ứng giống hệt, đây là tín ngưỡng và nghi thức của họ, vậy nên Trương Xuân Cửu khiến Cố Chiêu gánh tiếng nhơ phải bị bắt công khai công chính, thân bại danh liệt trả lại sự trong sạch cho người ta, kẻ làm chủ Cung La Phù cũng phải nhận lấy vận mệnh thuộc về mình – Trương Xuân Linh là một, người 'kế thừa y bát Phí Thừa Vũ' tôi đây là một, cho nên tôi đoán, nơi bắt đầu chính là nơi kết thúc."

"Nếu tôi đoán sai…"

Nội dung dừng tại đây, Lục Hữu Lương suýt nữa đứng tim vì chỗ ngắt câu này.

"Nơi bắt đầu chính là nơi kết thúc", có thể đối với một số người mà nói, mạng sống như một vòng tròn quanh đi quẩn lại, đi từ đầu này đến đầu kia, suốt đời bị vây bên trong, vĩnh viễn chẳng cách nào thoát khỏi.

Nhóm Trương Xuân Cửu năm chiếc xe, bị đặc công chặn từ lối vào đường cao tốc Yến Hải tới công viên thể dục.

Công viên thể dục chiếm diện tích rất lớn, khi thời tiết đẹp thường xuyên có vận động viên nghiệp dư luyện chạy Ma-ra-tông, do ngày xưa nơi đây được thiết kế như "lá phổi thành phố", bởi vậy ra sức trồng các loại thảm thực vật, dày cứ như rừng rậm nguyên thủy. Năm chiếc xe vào "rừng nguyên thủy nhân tạo", thật tình y như chuột chui vào nhà kho cũ, chui đông lủi tây khó tìm ra bóng chưa nói – trời hanh vật khô, họ ném đại quả bom trong rừng thì không vui đâu.

Cả khu vực bị giới nghiêm, cảnh sát nhiều lần điều động tăng viện, vây kín mấy tầng quanh công viên thể dục, một loạt xe cứu hỏa sẵn sàng đợi lệnh, cuộc lùng bắt Trương Xuân Cửu diễn ra đã sắp hơn hai tiếng.

Đám tội phạm truy nã cũng sắp hết đạn cạn lương, năm chiếc xe mất ba, tất cả loa trong công viên đều đang đồng thanh kêu gọi họ ngưng chống cự và đầu hàng, Trương Xuân Cửu không thèm nghe: "Dừng ở đây, phía trước có một cái hồ, hãy lái xe xuống nước cho bọn cảnh sát đi tìm."

Chỗ ông ta nói là khu vực gần một dốc núi nhỏ nằm sâu trong công viên thể dục – ngọn núi nhỏ dường như có từ trước khi xây dựng công viên, vẫn chưa khai phá xong, tựa hồ còn đang thi công, giăng dây xích và bảng "du khách dừng bước".

Trương Xuân Cửu dẫn một kẻ béo đóng giả Trương Xuân Linh và mấy thuộc hạ băng qua hàng rào phòng hộ, quen đường thuộc lối đi đến ngọn núi nhỏ hoang vắng kia.

Một đám tội phạm truy nã bị cảnh sát ép cùng đường, thấy ông ta tỏ thái độ bình tĩnh như thể có hậu chiêu liền vội vàng đuổi theo. Họ đi trong cánh rừng không có dấu vết nhân tạo khoảng mười phút, đều không hiểu gì cả, sau đó lại phát hiện không rõ làm thế nào mà họ đã ra khỏi công viên thể dục, thần không biết quỷ không hay trốn khỏi vòng vây của cảnh sát rồi!

"Cục trưởng Trương," Tay béo đóng giả Trương Xuân Linh mở miệng nịnh bợ, "Ngài rất rành đường bên này."

Trương Xuân Cửu không trả lời.

Cây cao lên, đường hẹp lại, nơi từng hoang vu không một bóng người vậy mà cũng thành một điểm du lịch, từ trên cao trông xuống, nắng mai chưa lên, đèn đóm sáng rực, là một dải phồn hoa cảnh còn người mất.

Ông ta từng vô số lần chạy lên ngọn núi nhỏ này, thậm chí run bần bật qua đêm tại đây trong đêm tối tương tự, rồi vẫn bị bắt về.

Trương Xuân Cửu chợt ngẩng đầu nhìn dốc núi bóng đen lắc lư, cứ có cảm giác như mình nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Ông ta vô thức cầm khẩu súng lục trong túi – bé trai từng yếu đuối không chỗ dựa đã biến thành một người đàn ông mạnh mẽ, mà nỗi sợ hãi khi ấy như vẫn khắc trong xương… Dẫu ông ta đã tự tay đâm kẻ kia mười ba nhát dao.

"Cục trưởng Trương, sân trượt tuyết Đông Sâm ở bên kia!"

Trương Xuân Cửu hoàn hồn, không nói một lời đi đến hướng sân trượt tuyết – đường rộng rãi bằng phẳng, sân trượt tuyết hình dạng đặc biệt, mọi thứ xung quanh… vào mắt ông ta đều nhất tề vặn vẹo biến dạng, quay về "nguyên hình" bốn mươi năm trước.

Công viên thể dục đồ sộ và các công trình kiến trúc lần lượt sập xuống, trở lại thành ngọn núi hoang và viện phúc lợi Hằng An xấu xí, quốc lộ trong mắt ông ta sụp đổ tan tành, quay về thành một mảnh đất hoang rậm rạp cỏ lau và cao lương.

Mảnh đất hoang ấy vô cùng đáng sợ, người đi trong đó không thấy đầu, đi hai bước là bùn lầy đầy chân, sau cơn mưa còn có thằn lằn và cóc qua lại, bên trong vọng ra tiếng kêu gào thảm thiết không biết là của ai, hòa cùng tiếng chó sủa dữ tợn của viện phúc lợi…

Trương Xuân Cửu thoáng giật mình, trong gió Bắc lạnh lẽo thấu xương, trán rịn mồ hôi li ti.

Ông ta nhớ cổng viện phúc lợi có một dấu hiệu trái tim, nhưng lâu năm đã rớt mất một góc, treo cao trước cổng khoảng sân nhỏ đổ nát, hai bên đều là hàng rào như lồng sắt, luôn có lũ trẻ con vịn song sắt nhìn ra bên ngoài.

"Tô Tuệ, Tô Tuệ chạy mau! Chạy mau!"

Năm ấy Tô Tuệ mới bảy tuổi, như một đóa hoa nhỏ chậm phát triển, song đám người đó đã gấp gáp muốn "thu hoạch" cô bé. Chu Nhã Hậu vốn không thích loại gà con chưa bước vào tuổi dậy thì này, nhưng ngoại hình cô bé quá chói mắt, bên trên xem ảnh xong muốn đưa cô bé đi trước, xem như là quà tặng cũng được.

Ông ta nhớ hôm đó là lễ Giáng Sinh, viện phúc lợi Hằng An nơi lai Tây này treo đầy đồ trang trí đỏ rực, trong loa phát thánh ca loáng thoáng, thỉnh thoảng lạc điệu, tỏa ra sự âm trầm quỷ dị.

Cô bé con đầu tóc bù xù, người dính đầy bùn. Bé trai quá nhỏ không biết trời cao đất dày kéo tay chị mình. Chúng sợ hãi tột độ lao đến mảnh đất hoang kia, lũ chó nhe răng sủa ầm ĩ, một con trong số đó lại không xích, khi hai đứa bé sắp chạm đến cổng sắt lớn kia, nó phóng tới cắn chân bé gái.

"Bọn nhãi con ở đằng đó!"

Bé trai bám trên hàng rào sắt sợ sắp ngất đi, nỗi tuyệt vọng khổng lồ bao trùm cậu, cậu trơ mắt nhìn con súc sinh kia cắn xé thân thể cô chị, người bị đàn chó dẫn đến không ngừng tới gần…

Lúc này, một bóng người đột nhiên chạy tới, bế bé trai xuống khỏi hàng rào.

Đó là anh cậu, cậu không biết cha mẹ mình là ai, cũng không biết mình họ gì tên gì, bắt đầu từ khi có trí nhớ, đã là anh chăm sóc cậu, anh cho cậu tên họ.

Anh nhét cậu vào một cái giỏ trúc đựng than, dùng một mớ giỏ trúc khác che kín, cầm một khúc gỗ lên cố gắng đuổi con chó cắn cô bé, con súc sinh kia chảy nước dãi, thả bé gái toàn thân đẫm máu ra, gườm gườm nhìn cậu thiếu niên.

Bé trai trong giỏ trúc nhìn con chó khổng lồ xô ngã thiếu niên gầy gò. Đám người kia chạy tới, chửi rủa xách đi bé gái ngất xỉu, họ cho là anh trai muốn bắt trộm Tô Tuệ, vô cùng tức giận, ra lệnh cho chó săn cắn xé anh, dùng roi da quất anh, mùa đông rét mướt hắt nước lạnh có băng vụn lên người, thậm chí xé quần áo anh, đạp anh dưới đất, lộ ra thân thể dơ bẩn của đám đàn ông…

Trên giỏ trúc dính đầy tro than, trong ký ức của Trương Xuân Cửu, lễ Giáng Sinh ấy cũng thành màu xám tro, cậu yếu đuối co ro trong giỏ trúc, ngồi giữa đống tro tàn mà nhìn.

Cứ nhìn mãi.

"Có xe có xe!" Tiếng kêu kích động của thuộc hạ chùi đi sắc xám tro trước mắt Trương Xuân Cửu, viện phúc lợi cũ u ám tan thành khói bụi.

Ba chiếc xe chuẩn bị sẵn từ trước xếp thành một hàng cung kính chờ đợi, bên trong thậm chí đã có vũ khí, đám tài xế lo lắng không biết chờ bao lâu rồi: "Cục trưởng Trương, đã chuẩn bị xong cả rồi."

"Cục trưởng Trương, cảnh sát hiện giờ đều đang ở công viên thể dục, chúng ta hãy mau chóng…"

Đúng lúc này, đèn lớn trên sân thể dục đột ngột bật lên, sáng lóa không mở nổi mắt, tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên, mấy họng súng nhắm vào đám người Trương Xuân Cửu, ngay lập tức năm sáu chiếc xe cảnh sát từ bốn phương tám hướng lao đến bao vây.

Lạc Văn Chu im lặng xuống xe, đứng lại cách vài bước, vẻ mặt phức tạp nhìn thủ trưởng ngày xưa.

172. Quyển 5 - Chương 43: Edmond Dantès 43

"Lạc Văn Chu." Trương Xuân Cửu bỗng nhiên thở dài khe khẽ.

"Tìm Lạc Văn Chu, bảo cậu ta đích thân dẫn người đi một chuyến."

“Kêu Lạc Văn Chu của đội trinh sát hình sự mở họp.”

“Bảo Lạc Văn Chu lăn đến văn phòng tôi!”

“Lạc Văn Chu đâu… Cái gì, còn ngủ trong phòng trực ban? Mấy giờ rồi còn ngủ, sao khỏe ngủ thế!”

Lúc cựu cục trưởng Trương còn giữ chức, đối xử với tiểu bối không hiền hòa như cục trưởng Lục, thường dùng cả tên lẫn họ quát đến quát đi đám thanh niên bên dưới. Lạc Văn Chu là bị ông ta quát nhiều nhất, cái tên này đã vô số lần phun ra từ miệng Trương Xuân Cửu, có lúc bảo đi làm việc, có lúc gọi đến nghe chửi.

Lạc Văn Chu chưa từng nghĩ đến, một ngày kia khi cựu cục trưởng Trương lại lần nữa mở miệng gọi anh, sẽ là trong tình huống này.

Trong tay cảnh sát có súng, trong tay phần tử tội phạm cũng có súng, song phương không ai chịu bỏ xuống trước, cùng chỉ thẳng vào nhau, nhất thời giằng co ở đó.

Trương Xuân Cửu quay đầu lại thoáng nhìn kẻ đóng giả Trương Xuân Linh, vóc dáng, thân hình, cách ăn mặc, tư thế được một nhóm người vây vào giữa giống như thật, trừ khi là người quen ghé sát vào nhìn kỹ, bằng không rất khó phát hiện sơ hở… Nếu cảnh sát có thể ghé sát vào nhìn kỹ, tức là chuyện nơi đây đã kết thúc, anh mình chắc đã an toàn trốn đi lâu rồi?

“Có thể đuổi đến đây, cũng có chút khả năng đấy.” Trương Xuân Cửu quay sang Lạc Văn Chu, “Âm thầm cứu đi Chu Hoài Cẩn, theo dõi Đông Lai, xem ra cũng đều là cậu.”

Lạc Văn Chu không trả lời mấy chuyện thừa thãi này, phớt lờ họng súng của hai bên, trực tiếp tiến lên vài bước: “Cục trưởng Trương, tôi muốn thỉnh giáo ông một việc.”

Trương Xuân Cửu mặt không đổi sắc nhìn anh.

“Ba năm trước, Lão Dương trong lúc nghỉ đông đi qua một đường hầm, vì bảo vệ người dân mà bị một tên tội phạm truy nã đâm chết – Lão Dương bị đau đầu gối, ông ấy không có lý do gì mà bỏ lối đi bộ để đi đường hầm, tôi đã viết báo cáo rất nhiều lần về điểm đáng ngờ này, đều bị ông ém đi, ông có thể giải thích một chút cho tôi không?”

“Việc này thì có gì phải giải thích, hôm ấy không phải ông ta đi mua thức ăn, mà là nhận được tin báo đi điều tra một nhân vật khả nghi, xách thức ăn để ngụy trang, bám theo hắn xuống đường hầm.” Trương Xuân Cửu nhàn nhạt nói, “Người không đuổi kịp, lại gặp phải tội phạm truy nã chờ sẵn từ lâu.”

“Nhân chứng mục kích nói con chó đột nhiên nổi điên, xui xẻo chọc giận tên tội phạm truy nã,” Lạc Văn Chu trầm giọng nói, “Kỳ thật quan hệ nhân quả ngược rồi, là chó nhận thấy ác ý của tên tội phạm trước mới sủa, bởi vì hắn vốn đã tính toán dựa vào tấn công người qua đường hoặc chạy trốn để dụ Lão Dương ra.”

Dương Chính Phong, một ông già sắp nghỉ hưu, đi đường hầm cũng không dám một bước qua hai bậc thang, vừa gout vừa gai xương, sính anh hùng làm gì? Ông ta lại còn tưởng mình là trai trẻ có thể tay không đoạt dao sắc, bắt đại một người qua đường cũng có thể dụ ông ta xuất hiện. Lừa ông ta quá dễ dàng, quả thật cũng chẳng đáng nhắc tới.

“Nhưng Lão Dương trước khi chết không nhắc đến kẻ mình vốn đang theo dõi, mà nói với Đào Nhiên tên một kênh radio không biết có ý nghĩa gì-” Lạc Văn Chu nói đến đây dừng lại, bởi vì anh nhìn thấy Trương Xuân Cửu cười.

Lạc Văn Chu sửng sốt chốc lát, đột nhiên ngộ ra điều gì, lẩm nhẩm như độc thoại: “Kỳ thực câu này của ông ấy không phải để lại cho Đào Nhiên, mà là để lại cho ông? Ông ấy còn một hơi cuối cùng, không nhắc đến nhân vật khả nghi chạy trốn, bởi vì cảm thấy kẻ đó chắc chắn sẽ bị bắt… Lúc đó bên cạnh ông ấy nhất định có một người hợp tác, camera xung quanh không quay được, là vì hai người không hành động cùng nhau, một người đuổi còn một người vòng lên phía trước chặn, sự ăn ý không cần dùng miệng trao đổi này, phải là đồng đội lâu năm mới có – người kia chính là ông!”

“Mới đầu, là có người nặc danh gửi cho ông ta một số thứ, so sánh vân tay và ADN, còn có một xấp ảnh, vân tay và ADN đều là của tội phạm truy nã, ảnh là cho biết địa điểm thu thập dấu vân tay. Dương Chính

Phong không báo cáo lên trên."

"Bởi vì những thứ này khiến ông ấy nhớ tới Cố Chiêu?"

"Không, bởi vì kẻ gửi cho ông ta, chẳng những là hung thủ giết người, còn là một 'người chết'."

Lạc Văn Chu thấp giọng nói: "Phạm Tư Viễn."

Trương Xuân Cửu cười giễu một tiếng: "Tôi không biết Phạm Tư Viễn bỏ bùa mê thuốc lú gì, để ông ta lựa chọn giấu nhẹm chuyện này, tự mình bí mật điều tra. Người Đọc Diễn Cảm gửi bài trên kênh radio kia, chính là Phạm Tư Viễn đang ám chỉ vụ án nào thoạt nhìn ngoài ý muốn, kỳ thật là có ẩn tình – ông ta cũng rất bảo vệ lão thần kinh đó, tận đến trước khi chết mới cho tôi biết. Phạm Tư Viễn chính là một kẻ thần kinh, năm xưa lão giết sáu người liền, bị cảnh sát truy nã phải nhảy xuống biển, là tôi quý lão có tài hoa phái người cứu lão, không ngờ cứu trúng một con sói Trung Sơn."

"Ông chưa từng tự mình tiếp xúc với Phạm Tư Viễn."

"Tôi và anh tôi không trực tiếp gặp ai, kể cả đám Trịnh Khải Phong. Bình thường liên hệ với khách hàng, chạy chân làm việc, đều là dùng người tin cậy bên cạnh."

"Trong quá trình điều tra, Lão Dương khó tránh khỏi sẽ dùng quyền hạn của mình tra một số hồ sơ cũ, bị ông phát hiện cũng không hề kỳ lạ." Lạc Văn Chu nói, "Nhưng kẻ ông ấy điều tra là nội gian, làm sao ông giành được lòng tin của ông ấy?"

"Cậu nói ngược rồi," Trương Xuân Cửu nở nụ cười quái đản, "Là ông ta làm sao giành được lòng tin của tôi."

Lạc Văn Chu sửng sốt.

"Cách tốt nhất để lấy được lòng tin của một người, không phải ra sức chứng minh mình và hắn là một phe, mà ngược lại, khiến hắn ý thức được bản thân mới là người bị đề phòng, cậu phải dẫn dụ hắn nghĩ mọi cách giành lấy lòng tin của cậu." Trương Xuân Cửu nói, "Tôi giả vờ cũng đang âm thầm điều tra vụ án Cố Chiêu, còn hết sức cẩn thận, vừa tra vừa che đậy dấu vết, chỉ 'vô tình' bị ông ta phát hiện một chút manh mối. Tôi khiến ông ta ý thức được rằng, tôi không chỉ đang điều tra, còn do nguyên nhân nào đó mà hoài nghi ông ta, tôi kiên nhẫn chơi trò 'thử' và 'bị thử' với ông ta hơn nửa năm – cuối cùng là Dương Chính Phong rốt cuộc làm cho tôi 'tin tưởng', ông ta không phải là nội gian."

Nói đến đây Trương Xuân Cửu nhìn Lạc Văn Chu, đột nhiên đổi giọng: "Nghe rất khó tin? Phí Độ không phải cũng đối phó cậu như vậy à?"

Lạc Văn Chu nhíu mày.

"Trước tiên trăm phương nghìn kế tiếp cận cậu, rồi lại không cẩn thận lộ ra sự phòng bị, khiến đầu óc cậu rối mù, toàn lực ứng phó mà chạy theo hắn, vắt óc suy tính tự chứng minh, giành lấy lòng tin của hắn, chờ đến khi cậu hoàn toàn rơi vào bẫy của hắn, còn vì mình trăm cay nghìn đắng hạ được 'gò đất' mà đắc chí – cậu thực sự cho rằng hắn là người tốt?" Trương Xuân Cửu lắc đầu, "Lạc Văn Chu, cậu với sư phụ cậu đều chủ quan như nhau."

Lạc Văn Chu thở dài: "Cục trưởng Trương, đã đến nước này rồi, ông đừng bận tâm chuyện người khác nữa."

"Đương nhiên, trừ với trừ thành cộng," Trương Xuân Cửu xòe tay, vẻ mặt khó nói rõ là ý gì, "Kẻ tội ác tày trời như tôi nói hắn không phải người tốt, có lẽ vừa vặn chứng minh nhân phẩm hắn không tệ, điều này cũng không hẳn, phải xem cậu suy nghĩ thế nào, biết đâu hắn gần bùn không hôi thì sao. Nhà họ Phí ban đầu làm ăn đã chẳng đàng hoàng gì, sau đó Phí Thừa Vũ mưu tài hại mạng, mua hung giết bố vợ, qua vụ này mới dần dần có mối quan hệ chặt chẽ với chúng tôi. Kẻ đó – Phí Thừa Vũ, tham lam như một con quái vật đội lốt người. Là hắn có mưu mô với chúng tôi trước, mười ba năm trước chính là hắn và Phạm Tư Viễn mật mưu, từ từ xâm nhập, lại lợi dụng cảnh sát lần lượt xử lý từng khách hàng lớn khác, để chúng tôi chỉ có thể như chó nhà có tang dựa vào hắn, trở thành thanh đao trong tay hắn."

Lạc Văn Chu: "Cho nên bước đầu tiên của hai người đó chính là lợi dụng điểm đáng ngờ trong vụ án Cố Chiêu, dẫn Lão Dương đi điều tra mấy cứ điểm chứa chấp tội phạm truy nã – mấy cứ điểm đó là của ai?"

"Phần lớn nền móng yếu là do Ngụy Triển Hồng bỏ tiền xây dựng, Ngụy Triển Hồng trẻ tuổi mà dã tâm hừng hực, quả thật hơi điên rồ, hắn hoạt động quá chói mắt, đám Phí Thừa Vũ và Phạm Tư Viễn định khai đao với hắn trước." Trương Xuân Cửu lắc đầu, "Nhưng hai kẻ đó thật là coi thường người ta quá."

"Ông lợi dụng Lão Dương, ngược lại lôi họ ra," Lạc Văn Chu trầm giọng nói, "Vụ tai nạn của Phí Thừa Vũ cũng do ông sắp đặt."

Trương Xuân Cửu nhếch môi, xem như thừa nhận tội danh này.

"Nhưng Phạm Tư Viễn chạy thoát, ông biết người này vẫn chưa chịu thôi, ông cũng biết trong 'đế quốc' các ông một tay xây dựng bị lão trộn vào virus không diệt sạch được, cho nên ông chuẩn bị sẵn để phòng họa chưa xảy ra. Trước tiên ông nhân lúc Phí Thừa Vũ bị tai nạn, nhà họ Phí rối ren, thừa nước đục thả câu lừa Tô Trình lên con thuyền giặc của mình, sau đó cố ý giở trò với thiết bị theo dõi trong cục – như vậy dù ông về hưu hoặc thuyên chuyển công tác, cũng có thể có được tin tức ông muốn bất cứ lúc nào. Mà lỡ như sự việc bại lộ, chủ nhiệm Tăng sẽ lơ mơ trở thành cừu thế tội, Tô Trình và nhà họ Phí chính là 'bàn tay đen sau màn' có sẵn."

Trương Xuân Cửu không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

"Ông còn cố ý nhắc lại 'Tập Tranh' – đúng, 'kế hoạch Tập Tranh' là do thầy Phan đặt tên, nhưng hạng mục gần như giống hệt 'Tập Tranh' năm ấy là do ông đề xuất."

Trương Xuân Cửu nhướng mày.

"Bởi vì trong kế hoạch Tập Tranh lần đầu tiên, ông núp bóng Phạm Tư Viễn, tự mình giết một người."

"Tại sao tôi phải làm thế?" Trương Xuân Cửu nói, "Chỉ mong sao người khác tra đến mình à?"

"Bởi vì so với Phạm Tư Viễn, ông càng biết giáo viên mỹ thuật và kẻ điên xui xẻo kia tại sao phải chết, ông biết vụ án ấy dẫu tra nát nước cũng chẳng tra ra có tí xíu can hệ gì với ông. Người bình thường sẽ cảm thấy, nếu là hung thủ thật, nhất định chỉ hận không thể xóa chuyện này khỏi thế giới, tuyệt đối không chủ động nhắc lại – Lão Dương chết, rất có thể Phạm Tư Viễn sẽ thông qua dấu vết để lại theo dõi ông, ông muốn dùng cách này để xóa đi sự hoài nghi của ông ta. Thậm chí khi tổ điều tra điều tra tới mình, ông còn lợi dụng phục bút này kéo cả Phạm Tư Viễn lẫn thầy Phan vào, đúng thật là thần bút."

"Đừng giễu tôi nữa, hiệu quả chẳng lý tưởng tí nào cả," Trương Xuân Cửu khá dửng dưng nói, "Con chó điên Phạm Tư Viễn đó không bị đòn hỏa mù lừa, cứ nhận định là tôi – chẳng biết tại sao, có lẽ là vì tôi không xuất thân từ Đại học Công an Yến Thành như họ chăng?"

Lạc Văn Chu một lúc lâu không nói ra lời.

"Cục trưởng Trương," Anh hơi cúi đầu, hết sức khó khăn tiếp tục, "Ngày… ngày đưa tiễn Lão Dương, ông đích thân đến dặn mỗi người chúng tôi mặc đồng phục, tự mình dẫn chúng tôi đi tham gia lễ tang, lúc ấy trong lòng ông nghĩ gì?"

Trong một chớp mắt, biểu cảm trên mặt Trương Xuân Cửu đã xảy ra thay đổi rất nhỏ, khóe môi mỏng dính mím lại, cằm căng thành một đường.

"Lão Dương và ông là bạn bè hai mươi năm, là sinh tử chi giao có thể gửi gắm vợ con, không có lỗi gì với ông, cảnh sát Cố lên Cục công an cùng một năm với ông, coi ông như anh, hai người họ vào thời điểm nguy hiểm nhất đều tin tưởng ông, giao lưng mình cho ông, lúc ông đâm chết họ bằng một nhát dao, trong lòng ông vui vẻ chứ? Chê cười họ ngu ngốc chứ?"

Trương Xuân Cửu trầm mặc rất lâu, cười miễn cưỡng: "… Cậu nói những điều này, là muốn khiến lương tâm tôi lên tiếng à?"

Lạc Văn Chu chỉ kẻ béo nấp trong đám người phía sau ông ta mà nói: "Trương Xuân Linh là anh em của ông, Lão Dương với cảnh sát Cố thì không phải là anh em của ông à?"

Không biết tại sao, nghe thấy ba chữ "Trương Xuân Linh", dao động rất nhỏ trên mặt Trương Xuân Cửu chợt chẳng còn sót lại chút nào, ông ta như một con sông thời điểm còn hơi lạnh chưa ấm hẳn, nhân tính

như gió xuân phất qua, ngấn ngủi tan chảy tầng băng dày dưới da, song rất nhanh, hơi lạnh khốc liệt hơn cuốn đến, lại lần nữa đông tim thành sắt đá.

"Đội trưởng Lạc!"

Trương Xuân Cửu bất thình lình lấy cái tay đút trong túi áo khoác ra, một phát súng bắn thẳng tới Lạc Văn Chu.

Tiếc thay, mặc dù ngoài miệng đặc biệt chân tình thật cảm nhưng Lạc Văn Chu không thả lỏng cảnh giác, vai Trương Xuân Cửu vừa nhúc nhích anh liền đề phòng, đồng thời, một đặc công võ trang hạng nặng bên cạnh đẩy anh, viên đạn bắn vào khiên chống bạo động, Lạc Văn Chu lập tức lăn đi.

Cuộc đối thoại hòa bình kết thúc ở đây, Trương Xuân Cửu nổ ba phát súng liền nhằm vào anh: "Đứng đực ra làm gì, còn không…"

Ông ta đột nhiên ngẩn ra, bởi vì mấy người vốn đến chi viện đeo súng tự động trên cổ, toàn thể giữ nguyên tạo hình rất ngầu này mà giơ hai tay lên.

Trương Xuân Cửu chớp mắt đã hiểu điều gì đó, quay ngoắt sang nhìn Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu phủi đất trên người: "Tôi biết nơi đây từng là viện phúc lợi Hằng An."

Sắc mặt Trương Xuân Cửu chợt thay đổi.

"Ngại quá cục trưởng Trương, điều tra được một số chuyện ông không muốn để ai biết, nên đến sớm một bước chờ sẵn ở đây," Lạc Văn Chu thấp giọng nói, "Cục trưởng Trương, trút những đau khổ bản thân ông từng phải chịu lên người khác, bao nhiêu năm qua có hữu dụng không?"

"Ông biết rõ Trịnh Khải Phong với Chu Nhã Hậu là một loại, còn cùng một giuộc với bọn họ," Lạc Văn Chu nhắm mắt bịt tai, "Ông có gặp ác mộng không? Ông có mơ thấy lũ quái vật ngày bé từng tổn thương ông không? Có phải ngần ấy năm qua ông vẫn luôn sợ hãi, cảm thấy mình căn bản không chiến thắng được chúng, căn bản không cách nào đối mặt, cho nên đành phải biến thành đồng loại của chúng…"

"Câm miệng!"

"Ông biết Trương Xuân Linh căn bản không khống chế được bản thân, ông ta thậm chí từng đến chỗ Tô Tuệ, như Chu Nhã Hậu, như lũ khốn nạn óc đầy bụng phệ kia, trên nhật kí của Tô Tiểu Lam viết, một bé gái mới vào tiểu học-"

"Trương Xuân Linh coi cô bé thành ai? Tiểu Tô Tuệ trong viện phúc lợi Hằng An năm xưa à?"

Trương Xuân Cửu trợn trừng mắt: "Mày biết cái đếch gì!"

Ánh mắt Lạc Văn Chu và Trương Xuân Cửu gặp nhau giữa không trung, anh nhìn thấy trong mắt người đàn ông ấy giăng đầy tia máu, như một con thú bị ép đến bước đường cùng. Trương Xuân Cửu đột nhiên cười nhẹ một tiếng, chầm chậm ấn ngực mình: "Mày thì biết cái đếch gì – Lạc Văn Chu, Lạc thiếu gia… Mày có từng bị đánh chưa? Bị đói chưa? Biết thế nào là lo sợ không chịu nổi một ngày chưa?"

Ông ta vừa nói vừa chậm rãi lấy bàn tay trong túi áo trước ngực ra, bảy tám họng súng của cảnh sát đồng thời tập trung vào ông ta – Trương Xuân Cửu cầm trong tay một thiết bị kích nổ be bé!

"Mày cái gì cũng không biết, thì đừng có mà đứng nói chuyện không đau lưng." Trương Xuân Cửu gằn từng chữ, "Tao cho mày biết thêm một bí mật…"

Đúng lúc này, một cú điện thoại gọi vào tai nghe của Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu vốn không rảnh phân tâm, lại nghe thấy bên kia truyền đến tiếng thở dốc như sắp đứt hơi đến nơi, Đào Nhiên cố gắng phun ra hai chữ bằng giọng khản đặc-

"Phí, Phí Độ…"

"Phí Độ là một cậu bé tốt." Trương Xuân Cửu hạ giọng một cách quỷ dị, vừa vặn trùng khít với tiếng "Phí Độ" của Đào Nhiên trong tai nghe, đồng tử Lạc Văn Chu chợt co lại.

Trương Xuân Cửu bất thình lình ấn thiết bị kích nổ.

173. Quyển 5 - Chương 44: Edmond Dantès 44

Tiếng nổ trong dự kiến không hề vang lên.

"Dưới lòng đất chôn bom, trên nền cũ của viện phúc lợi Hằng An, chôn từ công trình kiến trúc năm đó đến sân sau," Lạc Văn Chu nói, "Chúng tôi đã tháo gỡ – cục trưởng Trương, viện phúc lợi cũng đã dỡ bỏ rất nhiều năm rồi, bất kể năm xưa ông hận nó cỡ nào, nơi đây đã biến thành như vậy, còn ý nghĩa gì nữa đâu?"

Trương Xuân Cửu chầm chậm buông bàn tay cầm thiết bị kích nổ xuống.

Lạc Văn Chu một tay ấn tai nghe, dù rằng bây giờ anh chỉ hận không thể chui qua điện thoại, lại vẫn phải phân tâm ứng phó người trước mắt: "Kết thúc rồi, cục trưởng Trương."

Khóe miệng Trương Xuân Cửu hơi mỉm cười: "Ồ, thế sao?"

Lạc Văn Chu giật mình nhận thấy khác thường, ngay lập tức một luồng sóng nhiệt nổ tung "Ầm" một phát, khiến tai anh điếc tạm thời, có thứ gì đập lên áo chống đạn, anh giống như bị đẩy mạnh một phát, đồng tử bị cường quang kích thích co lại – "Trương Xuân Linh" trốn trong đám người phía sau Trương Xuân Cửu nổ rồi!

Trong đám lửa phừng phừng bay lên máu thịt không nhận ra diện mạo ban đầu, một kẻ giơ tay đầu hàng vừa vặn đứng kế quả bom người, hai tay giơ lên đã không cánh bay mất một, da mặt bị cháy non nửa, chẳng biết đã sợ đần ra hay là thế nào, mà hắn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cao giọng gào thét thảm thiết.

Tất cả khiên chống bạo động đồng thời giơ lên, các đặc công huấn luyện chuyên nghiệp lập tức tách ra tìm chỗ nấp, Trương Xuân Cửu đổ về phía trước, nặng nề ngã quỵ xuống đất, lưng đau rát tựa hồ cháy rồi, đất đá tung lên đổ ập xuống người. Ông ta nhìn thấy cảnh sát rối loạn, trong tai nổ ran, không nghe thấy gì cả, chỉ có thể từ chấn động của mặt đất cảm giác được vụ nổ rất đẹp.

Mùi máu tanh và khói thuốc súng nồng nặc phát ngộp, điểm duy nhất không được hoàn mỹ, là mặt đất sửa chữa nhiều lần đã thay đổi, biến thành hỗn hợp nhựa đường, xi-măng, cao su… không còn là bùn đất có mùi tanh năm ấy.

Cả trong mơ Trương Xuân Cửu cũng có thể ngửi thấy thứ mùi tanh của bùn đất ấy, bởi vì lúc nhỏ không chỉ một lần bị đạp đầu vào đó, nỗi căm hận khắc ghi vào xương tủy chảy xuống theo đó, như độc tố ngấm vào bùn đất, đến bây giờ sau nhiều năm, chất độc rốt cuộc bùng lên như thể giếng phun.

Trừ đi tay béo đóng giả Trương Xuân Linh, ông ta tổng cộng dẫn đến năm người, trên mỗi người đều có một két sắt mini cài mật khẩu, Trương Xuân Cửu bảo họ trong đó là tiền mặt và vàng thỏi dùng khi khẩn cấp, để họ chia nhau giữ, bảo quản sát người, kẻ đóng giả Trương Xuân Linh không cần tự mình xách túi, bởi vậy bom giấu vào vật độn trong bụng hắn.

Ông ta đã có sẵn hai sự chuẩn bị, lỡ như không thể kích nổ bom dưới lòng đất, năm quả bom người cũng đủ nổ tung khu này – các cảnh sát ở đây đều là đệm lưng, đến lúc ấy đối mặt với một đống xác chết nát bét, sợ rằng pháp y phải tăng ca đến tết Nguyên tiêu mới tách được đám máu thịt lẫn lộn vào nhau, Trương Xuân Linh đã thoát thân từ lâu rồi.

Ông ta lập kế hoạch rất tốt.

Quan trọng nhất là, ông ta có thể thoải mái kết thúc tất cả, khỏi cần rơi vào tay cảnh sát, bị tra hỏi và thẩm vấn.

Bọn họ không có tư cách – không ai trên thế giới này có tư cách phán tội ông ta.

Trương Xuân Cửu nằm dưới đất, hơi nghiêng đầu nhìn về hướng sân thể dục, sân luyện tập nhỏ được hàng rào bảo vệ ngăn ra tĩnh mịch và trầm lặng nhìn lại ông ta. Sau đó sân luyện tập dần dần tan ra, hóa thành khoảng sân cũ vây hàng rào sắt, lũ trẻ ấy im lặng, đầy vẻ chết chóc nhìn ông ta chăm chăm, như một loạt tiểu quỷ u ám.

Ông ta cười với chúng.

Đúng lúc này, ngực chợt trống rỗng, ảo giác tường vây cũ và bọn tiểu quỷ phút chốc tiêu tan, cả người bị thô lỗ xách lên khỏi mặt đất, Trương Xuân Cửu còn hoa mắt, nhất thời chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, cổ tay đã bị khóa thứ gì, Lạc Văn Chu nắm cổ áo ông ta quát câu gì đó, Trương Xuân Cửu chợt trợn mắt, lập tức ý thức được khác thường.

Mặt đất đã thôi chấn động!

Không biết sức lực từ đâu tới, Trương Xuân Cửu nhất thời giãy ra khỏi tay Lạc Văn Chu, quay phắt người lại – ngoại trừ kẻ béo đóng giả Trương Xuân Linh, năm quả "bom" khác tịt hết! Mấy kẻ nhát gan kia run bần bật trốn đông trốn tây, cũng chẳng màng để ý va li trên người, một va li rơi bung khóa, văng ra một đống giấy vụn và đá, bom ban đầu đã không cánh mà bay!

Báo cũ nhét trong va li phần lớn đã bị cháy, có một góc nhẹ tênh bay đến trước mặt Trương Xuân Cửu, bên trên còn một số chữ lờ mờ đọc được, thời gian là mười bốn năm trước, đưa tin vụ cháy Cung La Phù.

Trương Xuân Cửu gào thét, bị cảnh sát xông lên ba chân bốn cẳng đè xuống đất.

Lạc Văn Chu còng Trương Xuân Cửu rồi lập tức ném cho đồng nghiệp, giơ tay chùi vết trầy nhỏ trên trán, sau đó gọi lại cú điện thoại vừa rồi không rõ vì sao ngắt mất, song Đào Nhiên đã tắt máy!

Đào Nhiên không biết mất bao lâu mới thoát khỏi ác mộng, tỉnh lại thấy bên ngoài vẫn tối om om, anh căn bản cũng không biết mình đã mê man bao lâu, cả người vừa hoảng vừa lơ mơ. Phản ứng đầu tiên chính là bốc điện thoại gọi cho Lạc Văn Chu, ai ngờ vừa bắt máy còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia đột nhiên nổ uỳnh một tiếng, Đào Nhiên hoảng quá run tay, lăn thẳng từ trên ghế xuống, văng cả pin điện thoại ra. Là một bệnh nhân bán thân bất toại, Đào Nhiên phải dốc hết sức lực bình sinh mới lật được người lại, vội vàng bò khắp nơi mò tìm linh kiện di động.

Lạc Văn Chu gọi điện sáu lần đều không được, lại nghĩ đến câu "Phí Độ" dang dở của Đào Nhiên ban nãy, lo cuống lên, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Lúc này, đồng nghiệp đã cấp tốc kiểm tra các vật dễ cháy nổ khác trên người nghi phạm, một viên cảnh sát chạy tới: "Đội trưởng Lạc, một chết một bị thương nặng, người chết hình như là Trương Xuân Linh, chất nổ rất có thể là gắn sát người."

Các ngón tay Lạc Văn Chu cơ hồ vô thức bấm số điện thoại lần nữa: "Không thể, Trương Xuân Linh không thể tự mình làm quả bom người đầu tiên, hơn nữa tên béo phía sau ban nãy chưa nói một câu, cũng không giống phong cách của Trương Xuân Linh, chắc hẳn là ngụy trang."

"Hả? Ngụy trang?" Đồng nghiệp đã hiểu, ánh mắt hơi phức tạp nhìn Trương Xuân Cửu bị nhét vào xe cảnh sát cách đó không xa, "Ý anh là cục trưởng Trương… không phải, Trương… người đó, ông ta tự mình dụ chúng ta đi, là để yểm hộ Trương Xuân Linh? Vậy Trương Xuân Linh đi đâu rồi?"

Lạc Văn Chu không rảnh trả lời – cú điện thoại thứ bảy thông!

Đào Nhiên xụi lơ dưới đất, cảm thấy mình thật sự chẳng còn nhân dạng, thở hồng hộc nói với Lạc Văn Chu: "Phí Độ… Phí Độ đánh thuốc mê tôi, tôi… tôi bây giờ không biết cậu ta đã đi đâu…"

Nói đoạn Đào Nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, máy tính anh dùng để tra thông tin về Hách Chấn Hoa đang mở, phía dưới màn hình là bộ đàm và một chiếc điện thoại di động khác của anh – không ít cảnh sát bình thường đều dùng hai điện thoại, điện thoại cá nhân và một chiếc là của đơn vị cấp thống nhất, chuyên dùng cho công việc.

"Trước khi đi cậu ta đã động vào máy tính, bộ đàm và điện thoại công việc của tôi," Đào Nhiên khó khăn lê cái chân bó thạch cao cứng ngắc đến cạnh ghế mở máy tính, "Khi nãy… khi nãy theo dõi tình hình các ông truy bắt cục trưởng Trương, còn có Weixin Trương Đông Lai đăng… A, tên ranh con này!"

Đào Nhiên muốn trèo lên ghế mà không thành công, thật sự không nhịn nổi phun ra một câu chửi tục hai mươi năm cũng khó gặp một lần: "Ảnh Trương Đông Lai đăng rất không bình thường, hắn không phải đăng cho chúng ta xem, mà là…"

Ban nãy thần kinh Lạc Văn Chu vẫn căng thẳng tập trung vào Trương Xuân Cửu, chưa kịp suy nghĩ kỹ, giờ đây nghe câu này của Đào Nhiên đã hiểu ra, anh ngẩng đầu nhìn Trương Xuân Cửu, vết máu chảy xuống

hai tai ông ta đã khô, xuyên qua cửa kính xe, ông ta đang lạnh lùng nhìn anh chằm chằm.

Khi nãy Trương Xuân Cửu cố ý nhắc tới Phí Độ, ắt là để anh phân tâm hòng thuận lợi kích nổ bom… Nhưng tại sao ông ta lại nói tới Phí Độ? Hai tấm ảnh Phí Độ đăng bằng tài khoản của Trương Đông Lai là cho ai xem? Trương Xuân Linh đang ở đâu?

Còn nữa… vở kịch Trương Xuân Cửu chuẩn bị thời gian dài như vậy, tuyệt đối không nên chỉ là hiệu quả một chết một bị thương nặng, số bom khác ở đâu, tại sao không nổ?

Mấy cảnh sát khẩn cấp xử lý hiện trường đang chạy khắp nơi nhặt báo vụn trong va li rơi ra, Lạc Văn Chu nhìn lướt qua, chớp mắt đã hiểu điều gì đó, không đợi Đào Nhiên nói gì, anh đã trực tiếp cúp máy, nghiến răng nghiến lợi bấm một số khác: "Cục – trưởng – Lục, chú được lắm."

Phí Độ bị lay tỉnh, ý thức mới hơi quay về thì hắn đã bị người ta lôi dậy ném xuống xe, bốn phía tối om, chân hắn vẫn nhũn ra, vừa chạm đất liền loạng choạng, hai tay bị trói ra sau lưng không thể giữ thăng bằng, ngã xuống đất khá thảm hại.

Mùi máu dính trên người khiến hắn buồn nôn, Phí Độ cũng lười giãy giụa, hắn cứ bằng tư thế ngã dưới đất tùy tiện lật người lại, rồi phá lên cười.

Tay tài xế bắt hắn thấy hắn ngông cuồng như vậy ngứa mắt liền đạp ngực hắn một phát: "Mày cười cái gì!"

Phí Độ thật sự không phải là tuyển thủ chuyên về thể lực, cơ hồ bị vô ảnh cước của đối phương đá bay sát đất một đoạn, lập tức ho sặc sụa, mái tóc dài dính máu rũ xuống che một mắt, hồi lâu hắn mới thở được, khẽ cảm thán một tiếng: "Thật dã man quá, thầy Phạm à, anh bạn thuộc hạ của thầy dọc đường cứ động tay động chân với tôi, phản trí, thật là quá thiếu đẳng cấp."

"Kẻ dã man" nghe những lời này lập tức tiến lên một bước, tính cho hắn biết thế nào là động tay động chân thật sự, đúng lúc này, không xa chợt truyền đến một tiếng ho nghe hơi yếu, một người đàn ông tựa hồ khí huyết không đủ mở miệng: "Được rồi, đừng để người ta cười chê."

Tay tài xế bắt cóc dã man nghe câu này, tích tắc liền từ dã thú nhe răng hút máu biến thành con gia súc được thuần dưỡng, ngoan ngoãn vâng một tiếng, lui ra phía sau vài bước.

Phí Độ vất vả nghiêng đầu, nhìn thấy một cô gái đẩy xe lăn đi tới – nếu là Lạc Văn Chu ở đây, anh có thể nhận ra cô gái đẩy xe lăn chính là tiếp tân ở tòa nhà Hồng Phúc lúc trước đã nhét cho anh tờ giấy.

Ngồi trên xe lăn là một người đàn ông, khung xương có sẵn miễn cưỡng chống đỡ cho cái xác cao to, người thì đã gầy tong gầy teo phá tướng, đầu đội cái mũ len giản dị, cổ mệt mỏi ngoẹo sang một bên, như cười như không chăm chú nhìn Phí Độ…

Dẫu cho người này từng để lại một nhát dao sâu hoắm trong ý thức của Phí Độ, hắn cũng hầu như không nhận ra.

174. Quyển 5 - Chương 45: Edmond Dantès 45

Phí Độ hơi cúi đầu, để mắt không thấy lòng khỏi phiền, hắn lắc mái tóc dài dính đầy máu từ trước mắt ra, gật đầu chào người vừa đến: "Thầy bị bệnh à?"

Người trên xe lăn nhìn Phí Độ một cái bằng ánh mắt khá hứng thú, ra hiệu cho cô gái đằng sau đẩy mình tới gần. Tay tài xế dã man lập tức đi tới cạnh ông ta, canh phòng nghiêm ngặt, như một con chó cỡ bự tận tụy với công việc, nhìn Phí Độ lom lom như hổ đói – Phí Độ hết cách đành phải nở nụ cười với hắn, tỏ vẻ mình chỉ là con ma ốm có thể bị sút bay lên trời, không hề có khả năng nhảy lên cắn người trong tình huống thế này.

Đây là một bãi đậu xe dưới hầm bỏ không đã lâu, có lẽ là một tòa nhà xây dang dở, hoặc nhà xưởng bỏ hoang, thị giác của Phí Độ có hạn nên không thể nhận ra.

Nền xi-măng xung quanh và trần nhà đều chưa trang trí, bám một lớp bụi lâu năm, mấy sợi dây điện không biết từ đâu nối tới vất ở đó rất nguy hiểm, dưới dây đồng treo hai ba bóng đèn, độ sáng miễn cưỡng đủ dùng, chỉ hơi có gió nhẹ là bóng đèn sẽ đu đưa theo, nhìn lâu dễ chóng mặt hoa mắt.

Bóng người lắc lư như ẩn như hiện dưới ánh đèn, trong các góc ở bốn phương tám hướng không biết nấp bao nhiêu người, tiếng vọng của bước chân nối tiếp nhau, trong này đại khái có Vương Kiện bảo vệ giả của Long Vận Thành, tuần tra viên giả của Chung Cổ Lầu... vân vân, họ bình thường trốn trong một góc người khác không chú ý, như một đạo cụ hình người chẳng rằng chẳng nói, không ai biết phanh ngực họ ra bên trong có bao nhiêu thù hận chứa không nổi.

Phí Độ cơ hồ có thể cảm giác được ánh mắt đám người đó nhìn hắn, lạnh như băng – là loại lạnh lẽo khi xét xử, nếu không phải hắn còn hữu dụng, chắc họ rất muốn dựng cái đài cỏ, học theo người Trung Cổ hỏa thiêu phù thủy, đốt hắn ngay tại chỗ.

"Thầy Phạm," Phí Độ nói với người kia, "Mười ba năm trước tôi từng gặp thầy một lần ở nhà, có điều thời gian xa xưa quá rồi hơi khó nhận ra, tôi không gọi sai chứ?"

"So với Phí Thừa Vũ, cậu bình tĩnh hơn, ẩn nhẫn hơn, kiềm chế hơn, cũng giỏi ngụy trang hơn," Người trên xe lăn mở miệng, ông ta nói rất chậm, tiếng cũng không lớn, như là không đủ sức vậy, đầy cảm giác ốm yếu, "Còn trẻ trung như thế, thật là quá đáng sợ."

Phí Độ nghe khen ngợi như vậy tựa hồ hơi ngạc nhiên, hắn thử cựa cựa, thấy sườn đau nhức, hoài nghi là khi nãy tay tài xế kia đã đá nứt xương sườn. Phí Độ cố gắng thở nhẹ hơn, tự tìm một tư thế thoải mái: "Một kẻ bị giam cầm như tôi thì đáng sợ chỗ nào?"

Phạm Tư Viễn vẫy tay, vài người đẩy một giường bệnh đến, trên giường bệnh có một số thiết bị đơn giản duy trì mạng sống, quấn quanh một người đã nằm suốt ba năm, chính là Phí Thừa Vũ mất tích một cách thần bí khỏi viện an dưỡng.

Phí Thừa Vũ không hề nhúc nhích, bắp thịt đã teo tóp hết, cánh tay như da bọc xương đặt bên người, da trắng bệch rất lỏng lẻo, sờ như bánh bột lên men ủ hỏng. Phí Độ hờ hững nhìn ông ta một cái, mau chóng thu ánh mắt về, chẳng hề cảm thấy bất ngờ khi Phí Thừa Vũ xuất hiện ở đây.

"Cậu ngất xỉu suốt dọc đường, chắc bây giờ không biết đây là nơi nào, thiết bị định vị trên người bị lấy hết, lẻ loi một mình, rơi vào tay tôi, nhưng cậu không hoảng cũng không sợ." Phạm Tư Viễn thản nhiên nhìn hắn, chỉ Phí Thừa Vũ, "Kẻ này, hắn có quan hệ huyết thống chặt chẽ nhất với cậu, từng dùng cách ngược đãi để bóp nặn, giam cầm cậu, thế nhưng ánh mắt cậu nhìn hắn chẳng mấy oán hận, thậm chí không hề dao động, như nhìn một đống thịt hết hạn vậy. Cậu không biết sợ hãi, không biết khổ đau, cho nên có thể chính xác và tàn nhẫn, Phí Thừa Vũ cả đời chẳng là cái chó gì, nhưng bồi dưỡng ra cậu, đại khái cũng có chút thành tựu, cậu đúng thật là một con quái vật lý tưởng."

Phí Độ cười không ra tiếng, dè dặt tỏ vẻ mình nhận lời tán dương này.

"Chúng ta còn phải đợi một lát nữa," Phạm Tư Viễn nói, "Có một nhân vật chủ chốt vẫn chưa đến, tôi có thể trò chuyện vài câu với cậu, cậu có muốn nói gì không?"

Phí Độ lập tức hỏi ngay không chút khách sáo: "Đây là nơi nào?"

Phạm Tư Viễn chỉ cười không đáp.

"A, hiểu rồi, không phải chuyện gì cũng có thể nói." Phí Độ nghĩ một chút, lại hỏi, "Tôi thấy thân thể thầy không khỏe lắm, có chuyện gì vậy?"

"Khối u, ban đầu là ung thư phổi, bây giờ đã di căn, không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể hóa liệu. Hóa liệu đau lắm, tôi đến tuổi này rồi, cũng không định tiếp tục giày vò mình nữa," Phạm Tư Viễn thản nhiên trả lời, "Cho cậu một lời khuyên của người già, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe."

"Tôi không có sở thích xấu phương diện này, nếu mấy người bạn thuộc hạ của thầy cũng dễ nói chuyện như bản thân thầy, có lẽ tôi còn có thể khỏe mạnh hơn một chút." Phí Độ khách sáo nói, rồi lập tức khá phiền muộn thở dài, "Trương Xuân Linh đúng là đồ bỏ đi, bản thân còn chưa chết đã luống cuống tay chân, cho người ta lỗ hổng lớn như vậy."

"Nếu không phải như thế, làm sao tôi biết được chủ tịch Phí vô tội mới là con chim sẻ thu lưới? Đám già chúng tôi bị cậu đùa giỡn xoay vòng vòng, tâm kế thật là quá sâu," Phạm Tư Viễn nói, "Nhưng nói trở lại,

tôi cũng không bất ngờ, dù gì cậu cũng là con trai Phí Thừa Vũ, từ khi sinh ra trong máu xương đã có độc rồi."

"Thầy Phạm, thầy nói như thế rất bất công, nếu không phải tôi nhúng vào một chân, khiến anh em nhà họ Trương triệt để biến thành hạng liều mạng cùng đường, người của thầy có thể chui vào nội bộ phe địch thuận lợi thế không? Hai chúng ta vốn là đồng minh trời sinh, mà thầy lại muốn dùng cách này gọi tôi đến, quá thiếu thân thiện rồi."

"Câm miệng!" Phạm Tư Viễn còn chưa nói gì, tay tài xế canh bên cạnh đã nổi giận trước, "Ai đồng minh với mày, quân rác rưởi! Tội phạm!"

Phí Độ nhún vai, nụ cười lộ ra sự giảo hoạt không nói thành lời: "Thầy mười mấy năm trước đã hợp tác khăng khít với cha tôi, bây giờ chúng ta rốt cuộc bắt được đám Trương Xuân Linh… Dĩ nhiên, trong đây tôi chỉ bỏ chút sức, công của thầy vẫn là lớn nhất. Thầy Phạm, thầy là bề trên, chỉ cần thầy nói một tiếng, con chó già Trương Xuân Linh này tôi đương nhiên dâng hai tay."

Tài xế nghe giọng điệu chia tang vật của hắn liền tức điên lên, chắc là cảm thấy hắn thở ở đây cũng ô nhiễm không khí, đỏ mặt tía tai nói: "Thầy làm thế là vì…"

Phạm Tư Viễn khoát tay cắt ngang kẻ thuộc hạ: "Tôi không cảm thấy hứng thú đối với việc nắm ai trong tay, cũng không muốn để Trương Xuân Linh trở thành chó của tôi, ngay từ ban đầu tôi đã chỉ muốn tiêu diệt chúng mà thôi."

Phí Độ ra vẻ kinh ngạc nhướng mày: "Thầy Phạm, thầy không định nói với tôi, thầy là người nằm vùng của cảnh sát trà trộn vào chứ? Nếu giết sáu người liền mới có thể trà trộn vào, bậc cửa nằm vùng này cũng cao quá rồi."

"Lũ cặn bã đó bị trừng phạt đúng tội!" Không biết từ miệng tín đồ nào phun ra một câu như vậy, bốn chữ "trừng phạt đúng tội" bay qua bay lại trong tầng hầm trống rỗng, đầy vẻ u ám.

"Mặc dù tôi không phải là cảnh sát, nhưng năm ấy xuất thân chính quy phần lớn là học trò của tôi, tôi hiểu họ," Phạm Tư Viễn nói, "Cảnh sát xét trên ý nghĩa nào đó chỉ là công cụ máy móc, tuân theo chế độ cố định, phục tùng lưu trình cố định. Mà một phần rất lớn trong số họ cũng chỉ là dựa vào công việc này nuôi gia đình thôi, cực kỳ bất lực. Công bằng, chính nghĩa? Thứ này…"

Nói đến đây Phạm Tư Viễn cười khẩy một tiếng, tất cả tín đồ phía sau ngàn người một khuôn mặt căm phẫn trào dâng theo, lòng căm phẫn thành kính lạ thường, Phí Độ cảm thấy giống như mình đã vào nhầm tổ chức tà giáo vậy.

"Nhưng năm đó tôi không nhìn thấy con quái vật khổng lồ này rốt cuộc ở đâu, cũng không biết điều tra từ đâu, trong Cục công an có đôi mắt của chúng, những kẻ này không đâu không có mặt, hơi chạm tới bên cạnh nó, sẽ như…" Phạm Tư Viễn dừng lại, đoạn sau biến mất, một lúc lâu mới nói tiếp, "Chẳng còn cách nào, muốn tới gần nó, thì nhất định phải tự mình chìm vào tăm tối, chìm xuống vực sâu, hòa làm một thể với chúng… tôi chẳng còn cách nào khác."

"Hủy diệt một người, một gia đình, thật sự quá dễ dàng, cậu cảm thấy lũ rác rưởi ác độc đó đáng chết, chúng lại có thể dễ dàng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, cho dù nạn nhân đủ may mắn, ác ma đền tội, thì thế nào? Phần lớn giết người chẳng cần đền mạng, phần lớn kẻ đáng chết chỉ cần ở trong tù ăn uống miễn phí vài năm, cái giá bọn chúng trả căn bản không đủ để chuộc tội."

Lần này Phí Độ chẳng cần làm bộ, một cách tự nhiên bắn ra một ánh mắt "ông bị khùng hả": "Ồ… thầy đây là quan tòa nghĩa vụ không cần lương?"

Phạm Tư Viễn phớt lờ hắn, ánh mắt lướt qua đầu hắn, xuyên qua tường và trần xi-măng, như nhìn về nơi rất xa: "Rất nhiều lúc nghiên cứu tâm lý tội phạm là một việc khiến người ta rất không vui, bởi vì càng hiểu thì cậu càng nắm rõ, những kẻ đó – đặc biệt là những kẻ tội ác tày trời điên rồ nhất, dù bị bắt về quy án, căn bản cũng chẳng biết hối hận là gì, một số kẻ thậm chí đắc chí vì mình nắm trong tay mạng sống của người khác, giống như cậu vậy, chủ tịch Phí."

Phí Độ cảm thấy lúc này tốt nhất là mình nên câm miệng, vì thế đành phải mỉm cười.

"Mấy chuyện này, càng hiểu thì cậu sẽ càng thất vọng; thế nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài người cho cậu niềm an ủi, khiến cậu cảm thấy thế giới này vẫn có hi vọng, trong hệ thống này còn có thứ để cậu lưu luyến, một số việc cậu làm, không hoàn toàn là phí công vô ích."

Phí Độ: "Thầy nói không phải là Cố…"

Một viên đạn bỗng chốc sượt qua hắn, Phạm Tư Viễn nâng mí mắt lên: "Tôi không muốn nghe thấy tên người ấy từ miệng cậu lắm."

Phí Độ thờ ơ nhún vai, ngậm miệng.

"Sau vụ cháy mười bốn năm trước, ý nghĩa còn lại trong cuộc đời tôi, chính là khiến những kẻ đáng chết đều nhận được kết cục mình nên nhận."

Phí Độ giống như im lặng tiêu hóa một lúc: "Đám Trương Xuân Linh chứa chấp tội phạm truy nã, vậy nên thầy biến mình thành tội phạm truy nã, thành công chui vào nội bộ họ. Nhưng sau khi vào lại phát hiện tổ chức này còn khổng lồ hơn thầy tưởng, thầy vẫn là một nhân vật bên lề, nên thầy và Phí Thừa Vũ ấp ủ mưu mô riêng, hợp tác và lợi dụng lẫn nhau – lão muốn làm yếu tổ chức để một mình nắm giữ, thầy muốn giết hết họ… Thầy Phạm, tôi thật sự tán thưởng loại điên rồ như thầy."

"Thầy," Cô gái đẩy xe lăn nhìn Phí Độ bằng ánh mắt căm hận, "Loại rác rưởi này không đáng để thầy hao tâm tốn sức."

Phí Độ hơi ngả ngớn nhướng mày nhìn cô ta: "Này, cô gái, tôi đã đắc tội với cô à?"

Ánh mắt cô gái đẩy xe lăn như một lưỡi dao, trong khoảnh khắc đâm Phí Độ thủng lỗ chỗ: "Loại cặn bã mắc nợ như mày đáng bị trừng phạt!"

"Mắc nợ? Tôi nợ ai?" Phí Độ nhìn cô ta bật cười, đôi mắt hoa đào cong cong, dưới mí mắt một cách tự nhiên xuất hiện đôi bọng mắt nhẹ nhàng, "Tôi chưa bao giờ nợ một cô gái xinh đẹp, trừ khi là…"

Phí Độ còn chưa dứt lời, đột nhiên một viên đạn từ trên cao bắn xuống, xuyên thẳng qua mắt cá chân hắn.

Đau nhức khiến hắn gập người lại, Phí Độ rên một tiếng, máu toàn thân như hóa thành mồ hôi lạnh chảy ra, hai chân hắn đau đớn co giật, lập tức để lại một vết máu dài trên mặt đất, thở dốc đổi điệu lại làm nặng thêm vết thương dưới sườn, Phí Độ rốt cuộc không giữ nguyên được tư thế ngồi, xụi lơ dưới đất.

Phạm Tư Viễn ngẩng đầu, chỉ thấy trên cao một người mặt mũi gần như chất phác cầm súng trong tay: "Thầy, thầy nhìn thấy rồi đấy, loại người này căn bản chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Câu này cơ hồ gợi dậy "dân phẫn", bốn phương tám hướng truyền đến những tiếng lao nhao –

"Bọn chúng căn bản không biết hổ thẹn!"

"Pháp luật là cái chó gì? Căn bản không phân rõ thiện ác, hạng người này nói không chừng nộp ít tiền phạt là có thể thoát thân, vẫn có quyền thế, tiếp tục hại người như cũ."

"Hắn căn bản không thể tính là người!"

"Xì!"

"Một phát súng bắn chết hắn là quá hời cho hắn, phải lăng trì!"

Phí Độ không ngờ tới một ngày kia mình lại có thể đối mặt với cục diện nghìn người chỉ như thế này, chịu qua cơn đau nhức ban đầu, hắn thở không ra hơi mà cười: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ… phụt… ha ha ha, các vị phu nhân tiên sinh, không giấu gì các vị, dù thấy quan tài tôi cũng sẽ không đổ lệ."

Các tín đồ của Phạm Tư Viễn đã thành đòn "ăn miếng trả miếng" hình người, trong đầu cơ bản chẳng chứa được cái gì khác, nghe hắn đến lúc này còn dám phát ngôn bừa bãi, thật sự tức điên lên, tính toán cùng xông tới đạp hắn một vạn phát.

"Thầy Phạm," Trong sự tức giận của mọi người, Phí Độ lật người lại, bỏ đại mắt cá chân bị thương qua một bên, nằm dưới đất thả lỏng cơ thể, nhàn nhã khép hờ mắt, thủng thỉnh nói giữa tiếng gầm muốn lột da rút

gân hắn, "Phiền thầy quản một chút, tôi dễ chết lắm đấy, còn đụng vào tôi nữa, tôi sẽ không cầm cự nổi đến khi các vị xử tội tôi đâu."

Hắn vừa nói thế, xung quanh tức thì im lặng.

"Các vị mỗi ngày hoang tưởng mình là quan tòa chính nghĩa, cao trào chính là người khác ở trước mặt mình khóc lóc chảy nước mắt, quỳ xuống sám hối, tuyệt vọng và hối hận chờ các vị lạnh lùng vô tình tuyên án không tha thứ – đúng không? Tội phạm làm sao có thể sống đến hết thọ? Làm sao có thể thong dong đi chết? Làm sao có thể chưa qua các vị xét xử định tội, đã dễ dàng tự mình đi chết? Người chết dẫu sao cũng chẳng cảm thấy cái gì hết, đúng không?" Phí Độ dửng dưng nghiêng đầu phun một búng máu mình vừa cắn ra, nụ cười nơi khóe môi càng rõ hơn, "Chỉ có kẻ cuồng ngược đãi mới có thể biết kẻ cuồng ngược đãi đang nghĩ gì, thế nào, tôi hiểu các vị chứ?"

Phạm Tư Viễn nhìn hắn với khuôn mặt không biểu cảm.

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập đột nhiên đập tan sự giằng co im lặng, một người trung niên lao vào, khom lưng nói gì đó với Phạm Tư Viễn, ngay sau đó bên ngoài vang lên tiếng súng.

Phí Độ nhướng mày: "Ồ, vị khách đợi lâu đã tới rồi – thầy nói lão sẽ bắn thầy trước, hay bắn tôi trước?"

Hai người một trái một phải đi tới, bạo lực lôi hắn dậy.

Nội thành Yến Thành.

Còi cảnh sát gầm thét bao vây nơi từng là Cung La Phù, nơi đó qua nhiều lần sang tay sửa lại, đã trở thành thể tổng hợp của thành phố gồm rạp chiếu phim, siêu thị, chỗ ăn chơi.

Lục Hữu Lương vừa nhìn thấy nơi này liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Người phụ trách ca trực thấp thỏm theo sau cảnh sát, vẻ mặt mù tịt: "Các anh cảnh sát, chỗ bọn em mười giờ mới mở cửa, bây giờ chưa có ai đến đâu, bảo vệ trực đêm thì chỉ có vài người, đều ở đây cả, các anh muốn tìm cái gì?"

"Camera, tất cả camera xung quanh!"

Camera khu buôn bán, bãi đậu xe ngầm, thậm chí tất cả camera giao thông trong phạm vi một cây số đều bị mở ra, mọi người toát mồ hôi khẩn cấp rà soát – song chẳng có gì cả.

Bóng đêm yên ả như nước, camera tua nhanh bị mở đi mở lại bao nhiêu lần…

Đám người Phạm Tư Viễn căn bản không có ở đây!

Lục Hữu Lương ngứa ran da đầu, ông nghe nói Phí Độ là một người rất đáng tin, tiếp xúc cũng luôn cảm thấy hắn trừ tâm cơ sâu ra thì không có thói xấu khác, chững chạc không giống một thanh niên sẽ đứt xích vào thời khắc sống còn, nào ngờ mình thành người thứ nhất bị hắn hại!

175. Quyển 5 - Chương 46: Edmond Dantès 46

Lạc Văn Chu: "Chú nói cái gì?"

Tiếng anh không lớn, chỉ xét trên mặt chữ thì cơ bản cũng là tiếng người, nhưng cục trưởng Lục nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, ông cảm thấy Lạc Văn Chu đầu dây bên kia sẽ lập tức phun ra những lời thô tục tắc nghẽn tín hiệu điện thoại – đương nhiên, dù Lạc Văn Chu thật sự nói năng lỗ mãng, ông cũng chẳng còn cách nào khác ngoài bao dung.

Song hai người cách điện thoại trầm mặc năm giây, Lạc Văn Chu lại không phun trào núi lửa: "Phí Độ nhắn lại rằng, 'Nơi bắt đầu chính là nơi kết thúc', nhưng ở chỗ Cung La Phù xưa không có ai cả."

Lục Hữu Lương trầm giọng nói: "Trương Xuân Cửu phản bội Cố Chiêu, để ông ta chịu tiếng nhơ, chết trong oan ức. Mà Cố Chiêu chết trong vụ cháy Cung La Phù, Cung La Phù do Phí Thừa Vũ bỏ tiền, Trương Xuân Linh xây dựng, hai người này nên tính là đầu sỏ hại chết Cố Chiêu. Nghi thức của Người Đọc Diễn Cảm chính là hình phạt riêng xét xử theo kiểu 'ăn miếng trả miếng', cho nên người vu oan hãm hại là Trương

Xuân Cửu nhất định phải nhận lại tội danh mình vu cho Cố Chiêu – vậy nếu chú không hiểu sai, hung thủ Trương Xuân Linh nên bị chết cháy ở Cung La Phù xưa, nhưng tại sao họ không có ở đây?"

Lạc Văn Chu đeo tai nghe, thật sự không kiềm chế được bản thân, trên đường lao vùn vụt mở cửa sổ ra, gió lạnh thấu xương bị tốc độ tăng thêm ào ào cuốn vào, đồng nghiệp lái xe rùng mình vì gió lạnh, song lặng lẽ nhìn lướt qua sắc mặt Lạc Văn Chu lại không dám hó hé gì.

Lạc Văn Chu nhắm mắt, sự nôn nóng trong lòng ngày càng dồn nhiều, có thể nổ Trái Đất văng lên cái thìa lớn chòm sao Bắc Đẩu.

Anh vô thức nắm các khớp ngón tay mình: "Phí Độ sẽ không cố ý làm chúng ta lạc hướng, không cần thiết, cậu ấy đâu định tự tử."

Lục Hữu Lương: "Chú không hiểu, cậu ta đã có dự cảm thiết bị định vị sẽ bị tháo, tại sao không thể cho một địa điểm chính xác…"

"Bởi vì cậu ấy cũng không chắc chắn," Lạc Văn Chu chầm chậm phun ra một hơi khói trắng, "Cậu ấy đâu phải con giun trong bụng Người Đọc Diễn Cảm – Phạm Tư Viễn kia, dù biết đại khái suy nghĩ của đối phương, cũng chẳng thể đọc tâm chính xác. Vậy nên mới mơ hồ địa chỉ, để lại lối suy nghĩ cho chúng ta. Cháu cảm thấy phương hướng này chắc chắn không sai, nhưng 'nơi bắt đầu' mà Phạm Tư Viễn nghĩ với chúng ta tưởng tượng sợ rằng không phải là cùng một chỗ… Cung La Phù là nơi oan án của Cố Chiêu xảy ra, sân trượt tuyết trước kia là viện phúc lợi Hằng An, cũng là nơi xuất thân của anh em Trương Xuân Cửu – nếu hai chỗ này đều không đúng, thì còn có thể là chỗ nào?"

Còn chỗ nào khác?

Gần qua bốn giờ rưỡi khuya, trời còn chưa có vẻ sắp sáng, sao Mai đang thong thả mọc lên.

"Phí Độ… Phí Độ người đó to gan lớn mật, chuyện gì cũng dám làm, nhưng rất cẩn thận chứ không lỗ mãng. Nếu ám chỉ cậu ấy để lại chỉ về hướng Cung La Phù xưa, tức là cậu ấy cảm thấy Phạm Tư Viễn tám phần có thể sẽ đến đó, đáng để cược một keo, nhưng khả năng xác suất thấp còn lại, cậu ấy cũng có thể sẽ cố ý hoặc vô tình đề cập vài câu. Chú Lục, cầu xin chú giúp cháu… giúp cháu nghĩ xem…"

Lạc Văn Chu mới đầu nói năng còn rất mạch lạc, đến cuối cùng chẳng biết làm sao mà lạc giọng, anh hắng giọng mạnh hai lần liền mà họng vẫn bị chặn kín, không thể nói nốt phần sau.

Lục Hữu Lương đứng trong gió lạnh, quay đầu nhìn kiến trúc phía sau – chỗ nóc nhà cao cao kiểu dáng cổ quái kia hẳn là rạp chiếu phim, nghe nói vé trước mùng hai tết đều đã không đặt được nữa, mấy năm gần đây chẳng biết làm sao mà mọi người hay ra ngoài ăn cơm tất niên, mười mấy tiếng sau, nơi đây chắc hẳn sẽ là cảnh tượng đèn đóm sáng trưng, ồn ào náo động.

Mười bốn năm qua đi, ông còn nhớ rõ mồn một đám đổ nát sau vụ cháy khắc sâu tận xương ấy, còn nhớ rõ cảm giác như sét đánh khi mình chợt nghe Cố Chiêu xảy ra chuyện.

Lục Hữu Lương hít sâu một hơi: "Đào Nhiên – Đúng! Chú nhớ ra rồi, trước khi đi, cậu ta liên lạc với một người bạn đang ở nước ngoài ngay trước mặt Đào Nhiên. Nghe nói anh ta và nhóm Chu Hoài Cẩn đã tìm được một người ngày xưa từng làm việc ở nhà họ Chu, họ nhắc tới viện phúc lợi Hằng An, sau đó cậu ta còn bảo Đào Nhiên dựa theo lời khai của người này, lần tìm được hồ sơ vụ viện trưởng viện phúc lợi Hằng An bị giết!"

Phí Độ chuốc thuốc ngủ Đào Nhiên, liều thuốc vốn dĩ không nặng, vào lúc thế này càng nên để anh đi ngủ sớm, chứ không phải nói đến chuyện bản án cũ khiến anh tỉnh táo hơn… Vậy, lúc ấy hắn đã nghĩ tới điều gì?

"Hách Chấn Hoa là viện trưởng viện phúc lợi Hằng An, khi mở cửa bị đâm ba nhát, sau đó lại bị hung thủ dùng vật cùn đập đầu đến chết, tắt thở rồi hung thủ vẫn chưa thỏa mãn, đâm nạn nhân thêm chục nhát, tội danh này bị gán lên đầu một băng cướp," Đào Nhiên bán thân bất toại kẹp điện thoại, "Khi vụ án xảy ra, nạn nhân Hách Chấn Hoa đang ở một mình trong ngôi nhà ngoại thành – không, không phải biệt thự, lúc ấy chưa có khái niệm biệt thự, không biết ông ta thông qua thủ đoạn gì kiếm được một nền ở quê tự xây nhà, chuyên dùng để cất các vật phẩm quý giá, giống một kho báu bí mật – có địa chỉ, tôi gửi ông rồi. Nhưng bên đó hai mươi năm trước do sửa đường đã đào xới tất cả, tôi mới định vị thử trên máy tính, hẳn

vừa vặn là nơi cao tốc Yến Hải xuyên qua, bất luận thế nào Người Đọc Diễn Cảm cũng không thể đi lên đường cao tốc chứ?"

Lạc Văn Chu không kịp đáp, gấp gáp mở bản đồ – "cao tốc Yến Hải" ở phía đông nam Yến Thành, nối Yến Thành với khu Tân Hải giáp giới, lối vào nằm ngay chỗ sân trượt tuyết Đông Sâm, đám Trương Xuân Cửu đã lao xuống đường chính từ chỗ đó rồi rẽ vào công viên thể dục.

Sân trượt tuyết cũng chính là nơi viện phúc lợi Hằng An tọa lạc, lão viện trưởng khốn nạn năm xưa thông qua viện phúc lợi điên cuồng vơ vét của cải, không tiện công khai để trong nhà, vì thế đều đưa đến kho báu ở quê, địa điểm xây "kho báu" rất hay, nằm trong khu trực thuộc Yến Thành, lại là chỗ giáp giới của Yến Thành và khu Tân Hải…

Cao tốc Yến Hải… khu Tân Hải…

Đào Nhiên nói: "Viện trưởng Hách Chấn Hoa này bị giết năm thứ hai sau khi Chu Nhã Hậu chết, khoảng ba mươi bảy năm trước, tính ra khi đó Trương Xuân Cửu vừa vặn đang tuổi dậy thì, Trương Xuân Linh tầm hai mươi lăm tuổi. Phương pháp giết người của vụ án này tương đối đẫm máu, hành vi ngược đãi xác chết và chém giết quá độ cho thấy cảm xúc của người ra tay rất mất ổn định, hiện trường thể hiện rõ sự nóng nảy và thiếu trật tự. Khi mở cửa nạn nhân không hề cảnh giác, một mặt có khả năng là quen biết hung thủ, mặt khác cũng có khả năng nạn nhân cho rằng hung thủ không hề nguy hiểm – tổng hợp các điểm trên, tôi đoán người đâm lúc ấy rất có thể là Trương Xuân Cửu mới mười mấy tuổi, mà sau đó vét sạch của cải, bình tĩnh dọn dẹp hiện trường, nên có người thành niên hỗ trợ. Về sau vụ giết người này trùng hợp bị gán cho một băng cướp, tôi và Phí Độ đã phân tích, cho rằng đây có khả năng là vụ án đầu tiên của họ, lối suy nghĩ và phương pháp gây án sau đó rất có thể đều tham khảo kinh nghiệm từ lần nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật này."

"Vét sạch của cải?" Lạc Văn Chu lập tức hỏi tới, "Hung thủ lấy đi bao nhiêu thứ trong nhà nạn nhân?"

"Không rõ," Đào Nhiên nói, "Mấy cái tủ đứng to ở hiện trường đều bị lục tung, cơ bản trống không, nếu tiền của bên trong đều bị lấy hết, sợ rằng số lượng rất nhiều. Thế nhưng để che giấu chân tướng, gia đình nạn nhân khăng khăng nói mấy cái tủ đó vốn trống, vụ án này lúc ấy kết án mơ hồ, không truy sâu."

Ẩn nấp, giết người, tạo hiện trường giả, ôm số của cải khổng lồ trốn đi… Nếu chỉ là tiền mặt còn dễ nói, nhưng nếu là thứ khác – tiền của có thể đựng đầy mấy cái tủ đứng, ít nhất họ phải có một cứ điểm ở gần đó.

Rất có thể cứ điểm ấy là ngọn nguồn bắt đầu hành vi phạm tội của anh em Trương Xuân Linh!

Nhưng nó sẽ nằm ở đâu?

Đúng rồi, còn có Tân Hải nơi Tô Tuệ vứt xác – năm xưa đất đai bỏ hoang chờ quy hoạch ở vùng ngoại thành xung quanh Yến Thành như khu Tân Hải có rất nhiều, đều chẳng đáng bao nhiêu tiền, chỗ nào không nhanh và tiện hơn Tân Hải nơi đã sang khu vực hành chính khác?

Tại sao đám người Trương Xuân Linh lại lựa chọn Tân Hải?

Thầy giáo mỹ thuật Dư Bân từng tình cờ gặp Trương Xuân Linh và Tô Tuệ ở Tân Hải, cũng vì vậy mà bị diệt khẩu. Đó là chuyện mười bốn năm trước, lúc ấy tổ chức đã thành hình, với thế lực và sự cẩn thận của Trương Xuân Linh, lão sẽ đích thân cùng Tô Tuệ đến nơi quỷ tha ma bắt ấy vứt xác sao?

Điều này không hợp lẽ thường.

Nhưng nếu không phải là vứt xác, thì lão đến nơi đó làm gì?

Liệu có khả năng cứ điểm lúc ban đầu của đám Trương Xuân Cửu ở ngay…

"Dừng xe!" Lạc Văn Chu đột nhiên nói, "Tôi có chuyện muốn hỏi Trương Xuân Cửu!"

Lạc Văn Chu không đợi xe dừng hẳn đã lao xuống, lôi Trương Xuân Cửu ra khỏi xe cảnh sát áp giải: "Các ông năm xưa giết Hách Chấn Hoa viện trưởng viện phúc lợi Hằng An, cứ điểm theo dõi và chia tang vật ngay tại Tân Hải, đúng không? Ở nơi nào?"

Trương Xuân Cửu nhất thời chưa hiểu anh hỏi những việc này để làm gì, hơi ngớ ra, song ông ta âm mưu thất bại, lúc này thật sự hận Lạc Văn Chu thấu xương, bởi vậy chỉ cười khẩy, chẳng nói một lời.

Nếu như có thể, Lạc Văn Chu thật muốn dốc ngược đầu Trương Xuân Cửu xuống, đổ những lời giấu trong bụng ra. Anh hung tợn nắm cổ áo Trương Xuân Cửu, ông ta loạng choạng bị anh xách lên, mặt tím lại vì ngạt thở, mắt nhìn thẳng đôi mắt ứ máu của Lạc Văn Chu, nở nụ cười khẩy.

"Ông có nói hay không!"

Đúng lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng Lục Hữu Lương: "Văn Chu, cháu để chú nói với ông ấy một câu."

Lạc Văn Chu miễn cưỡng dằn lại nham thạch nóng chảy không ngừng trào lên trong ngực, rút tai nghe ra, áp điện thoại vào tai Trương Xuân Cửu đang sặc sụa ho không ngừng nổi.

"Lão Trương, là tôi đây."

Ánh mắt Trương Xuân Cửu hơi lóe lên – cục trưởng Lục với ông ta dẫu sao cũng là bạn bè hơn hai mươi năm.

Song Lục Hữu Lương chẳng có tâm trạng ôn chuyện: "Hãy nghe tôi nói một câu, anh trai ông Trương Xuân Linh và Người Đọc Diễn Cảm – cũng chính là đám người Phạm Tư Viễn, bây giờ hắn đều ở bên đó, Phạm Tư Viễn dùng mạng cháu ông dụ anh ông tới, ông ta muốn làm gì chắc không cần tôi nói."

Sắc mặt Trương Xuân Cửu rốt cuộc thay đổi.

"Chúng tôi bắt được Trương Xuân Linh, chắc chắn là theo trình tự thẩm vấn xong nộp lên viện kiểm sát, cho dù pháp luật tối cao phán ông ta tử hình ngay lập tức, cũng có thể chết thoải mái có tôn nghiêm, ông cũng còn cơ hội gặp lại, nhưng rơi vào tay Phạm Tư Viễn… Ông tự xem mà làm…"

Phí Độ căn bản không đứng dậy nổi, hoàn toàn bị người ta kéo đi, nghe tiếng súng bên ngoài không ngừng tới gần, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Trương Xuân Linh, một lão khốn nạn vượt thời đại điên rồ, tội ác tày trời, có thể chiếm trang nhất các trang mạng xã hội lớn trong Tết âm lịch, lúc này đang vừa nghiến răng nghiến lợi hận không thể băm vằm hắn ra, vừa tranh thủ thời gian, bịt mũi liều chết liều sống muốn cứu hắn ra còn sống trước khi trời sáng.

Phí Độ tìm vui trong khổ, cảm thấy mình như pháp sư loài người triệu hoán ác ma địa ngục, đồng chí Trương Đông Lai chính là một tờ khế ước không thể làm trái – mùi hèm rượu, hình người.

"Đến lúc này còn cười được, bây giờ thì tôi tin cậu thấy quan tài cũng không đổ lệ rồi." Phạm Tư Viễn khẽ thở dài bên tai hắn, "Khi tôi gặp cậu lần đầu tiên, chứng kiến Phí Thừa Vũ lôi cậu ra khỏi tủ, đánh đập mẹ cậu, đeo vòng kim loại hai chọn một kia lên cổ cậu và mẹ, mẹ cậu suy sụp tại chỗ, mà cậu trước sau không hé môi một tiếng, một giọt nước mắt cũng chẳng có… Lúc ấy tôi đã cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc là thứ gì sống trong thân thể cậu bé xinh xắn đáng yêu như vậy?"

Phí Độ cười xì một tiếng: "Thầy Phạm siêu anh hùng, cô nhi quả phụ chịu tra tấn như vậy trước mặt thầy, sao thầy không đến cứu vớt chúng tôi?"

"Mẹ cậu vì Phí Thừa Vũ mà hại chết cha mình, cậu thì là sự kéo dài của dòng máu dơ bẩn, hai mẹ con cậu đều là một phần của Phí Thừa Vũ, còn giả vờ đáng thương làm gì? Tôi nhìn ánh mắt cậu là biết, chờ cậu đủ lông đủ cánh, nhất định sẽ cắn ngược Phí Thừa Vũ, cha con giết nhau, tôi chỉ mong sao được thấy kết cục của hắn, thì tại sao phải ngăn cản? Đáng tiếc thời gian không chờ tôi, tôi chưa được xem kịch hay thì đã bị ung thư, đành phải tự mình ra tay trước."

Trong khi nói chuyện, cuộc đấu súng bên ngoài đã càng thêm gay cấn, đám liều mạng thuộc hạ của Trương Xuân Linh hiển nhiên hơn một bậc, nhanh chóng lao vào, Phạm Tư Viễn ngồi trên xe lăn thật sự không hề hợp với xung quanh, vô cùng chói mắt, đối phương vừa lao vào liền trông thấy họ, không nói năng gì, nã thẳng một băng đạn vào Phạm Tư Viễn.

Phạm Tư Viễn không hề hoảng hốt, nền xi-măng trước mặt đột nhiên dựng lên, chặn viên đạn gầm rít lao đến, đồng thời lộ ra một đường hầm, cô gái đẩy ông ta chui tọt vào, Phí Độ bị túm lên vác trên vai, ngực

đập vào đầu vai rắn chắc của đối phương, trước mắt suýt nữa tối sầm –

Sau khi đưa cựu học sinh mỹ thuật về nhà, Tiêu Hải Dương và Lang Kiều mang theo bản phác họa Dư Bân dùng mạng sống lưu lại, theo miêu tả của anh ta đi tìm nơi lúc ấy xảy ra vụ việc, mới đại khái tìm đến địa điểm thì đúng lúc nhận được một cú điện thoại điều động.

"Chú ý – bờ Đông Hải đằng sau ngọn núi đá về phía tây hai mươi cây số, có một trung tâm cho thuê xe bỏ hoang, định vị đã gửi cho mọi người, một đám tội phạm đang bắt giữ con tin, trong tay đối phương có vũ khí, chú ý an toàn, xin lặp lại lần nữa, trong tay đối phương có vũ khí…"

Tiêu Hải Dương và Lang Kiều liếc nhìn nhau.

"Trung tâm cho thuê xe bỏ hoang?" Tiêu Hải Dương trầm ngâm một lát, "Có phải anh học sinh của Dư Bân đã nói, năm xưa họ thuê xe đi từ chỗ trọ đến điểm du lịch?"

Lang Kiều mau chóng xem qua bản đồ: "Không xa, đi!"

176. Quyển 5 - Chương 47: Edmond Dantès 47

"Chúng ta đã bắt được nghi phạm Trương Xuân Cửu, theo ông ta khai, năm xưa Trương Xuân Linh từng làm việc chui trong một nhà máy gỗ theo kiểu xưởng tư nhân ở Tân Hải, nuôi mấy người nhỏ tuổi bọn họ đi học. Song xưởng gỗ kinh doanh không tốt, chẳng bao lâu đã đóng cửa, sau khi ông chủ ôm tiền bỏ trốn, họ liền biến xưởng gỗ hoang vắng thành cứ điểm, thông qua đủ các thủ đoạn phi pháp – bao gồm cướp của, giết người, tích lũy một phần tài sản."

"Do lúc ấy nơi đây rời xa đám đông, lưng dựa núi rừng, tương đối kín đáo, cho nên đã phát triển thành hang ổ ẩn náu đầu tiên của đám phần tử tội phạm, lão đại chính là Trương Xuân Linh, nên xem là tiền thân của tổ chức có tính chất xã hội đen 'tập đoàn Xuân Lai' này."

"Sau đó du lịch phát triển, khu Tân Hải không còn hoang vắng như trước kia, họ liền cải tạo mở rộng hang ổ này, đồng thời mở dịch vụ cho thuê xe, thứ nhất là để che giấu, thứ hai tin tức sẽ nhanh nhạy hơn."

"Thế nhưng cảnh đẹp chẳng dài, không biết có phải do chôn nhiều xác chết hay không mà vùng đất Tân Hải này rất tà, làm ăn gì đều không được, du lịch cuối cùng cũng ngắc ngoải, người không tụ tập lại. Theo tập đoàn Xuân Lai mở rộng, họ cũng dần dần chuyển dời, đến bây giờ dịch vụ cho thuê xe đã hoàn toàn bị bỏ."

"Trời ơi," Lang Kiều thán phục, "Các anh đào sâu thế!"

Đào Nhiên thở dài: "Buộc lòng phải thế, bởi vì hiện tại tình hình không được tốt lắm, Người Đọc Diễn Cảm đã dụ Trương Xuân Linh đang lẩn trốn tới bên đó…"

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương đồng thanh nói: "Cái gì!"

Chưa dứt lời, cách họ không xa đột nhiên vang lên một tràng tiếng súng.

Lang Kiều giật mình, cảm thấy lông tơ toàn thân dựng hết lên, quay đầu lại trợn mắt to gấp đôi: "Súng thật? Hay là có người đốt pháo chơi?"

Tiêu Hải Dương bất luận là kinh nghiệm bắn súng hay đốt pháo đều rất có hạn, đành phải thô lố mắt nhìn nhau với cô.

Lang Kiều ấn tay lên hông: "Bốn Mắt, hãy nói với tôi chứng chỉ bắn súng của chú không phải là mua."

"Đậu sát mép, nhưng đừng hỏi tôi làm sao đậu được," Tiêu Hải Dương trả lời, "Họ đều nói là bởi vì trước khi thi tôi đã mất năm trăm đồng."

"Có chuyện gì vậy?" Đào Nhiên nghe thấy âm nền qua loa ngoài, "Khoan đã, hai em bây giờ cụ thể đang ở vị trí nào?"

"Đội phó Đào," Tiêu Hải Dương trầm giọng nói, "Mười mấy năm trước, dịch vụ cho thuê ô tô ở nơi thế này sẽ không nhiều lắm, anh nghĩ… chiếc xe mà thầy giáo mỹ thuật Dư Bân và các học sinh thuê năm ấy, liệu có trùng hợp là của đám người đó không?"

Đào Nhiên lúc này chẳng có lòng dạ nào thảo luận bản án cũ với cậu ta, hiếm khi ngữ khí cứng rắn cắt ngang: "Hãy dẹp chuyện đó sang một bên trước, hai người các em đã đến quá gần rồi, lập tức dừng lại tại chỗ đợi lệnh, nhóm đội trưởng Lạc sẽ đến ngay!"

Lang Kiều: "Ơ, nhưng…"

Tiêu Hải Dương đạp thắng gấp, đồng thời giơ tay tắt điện thoại của Lang Kiều.

Lang Kiều: "Chú làm gì vậy?"

Tiêu Hải Dương sờ khẩu súng trên hông, súng này là trong đội thống nhất xin cấp lúc đám Trương Xuân Linh phái người truy sát Chu Hoài Cẩn, đến bây giờ Tiêu Hải Dương còn chưa thể quen với nó, cứ cảm thấy giắt bên hông hơi cấn, cậu đột nhiên mở khóa cửa xe, nói với Lang Kiều: "Cô hãy xuống xe, chờ đội trưởng Lạc ở đây."

Lang Kiều: "Không phải… chú muốn làm gì?"

Tiêu Hải Dương mím môi, tiếng súng cách đó không xa sau khi gầm lên đâm xuyên bầu trời đêm ỷ vào nơi đây hoang vắng càng ngông cuồng dày đặc, cậu bỗng nhiên không nói một lời mở cửa xe lao thẳng ra ngoài.

Lang Kiều: "Đờ mờ!"

Cô vội vàng đuổi theo, nắm vai Tiêu Hải Dương ấn cậu lại: "Chú từng ra ngoài làm nhiệm vụ chưa? Từng bắn súng chưa? Chú đánh đấm được hay chạy được hả thiếu gia, tôi phục chú rồi!"

Tiêu Hải Dương xanh xám mặt, bởi vì Lang Kiều nói đúng, ngay cả một cô gái trông hơi mảnh khảnh như cô đều có thể dễ dàng đè cậu lại, nhưng mà, nhưng mà…

"Trong thông báo sớm nhất nhận được nói, bọn tội phạm đã khống chế con tin. Nếu hiện tại là tập đoàn Xuân Lai và Người Đọc Diễn Cảm đấu súng, con tin phải làm thế nào?"

Dù rằng lúc này Đào Nhiên còn chưa kịp cho họ biết "con tin" là ai, Lang Kiều vẫn nhíu mày.

"Đương nhiên, đây là cái cớ của tôi." Tiêu Hải Dương thở dài, lập tức cũng mặc kệ Lang Kiều có hiểu hay không, vẫn thấp giọng nói, "Ngần ấy năm qua, tôi vẫn muốn biết rốt cuộc là tại sao… Tại sao trên thế giới có người như đám Lư Quốc Thịnh, tại sao còn có người chứa chấp chúng như báu vật, ôm dụng ý xấu xa hơn, lợi dụng chúng làm nhiều việc xấu hơn, ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn tự tay bắt hắn…"

Nói rồi Tiêu Hải Dương giãy mạnh… Vẫn không thể thoát khỏi đòn cầm nã thủ của Lang Kiều, ngược lại lúc giãy giụa va trúng điện thoại di động không cất kỹ trong túi áo khoác của cô, chẳng biết làm sao trùng hợp vậy, màn hình đập xuống đất, lại bị hòn đá sắc lẻm bắn lên, lập tức vỡ thành hình mạng nhện.

"Thả tôi ra, thả tôi ra!" Tiêu Hải Dương hạ giọng rất thấp, gần như nhún nhường nài nỉ, "Mười mấy năm rồi, mười mấy năm qua không một ngày nào tôi không muốn kết thúc chuyện này, tôi sống bằng này tuổi đầu, văn không thành võ không tựu, chẳng có nguyện vọng gì khác… Dẫu chết chung với bọn chúng ở đây, tôi cũng cam tâm tình nguyện, cô không hiểu đâu, buông ra!"

Hỉ nộ ai lạc mà Tiêu Hải Dương lý giải vĩnh viễn hơi khác người ta, dẫn đến khi trao đổi với người khác cậu luôn giống như cách một tầng, như một quái nhân chẳng hiểu sự đời, Lang Kiều chưa bao giờ gặp nỗi đau đớn và sự liều mạng cảm xúc sâu đến vậy ở cậu, cô vô thức buông tay.

Tiêu Hải Dương lảo đảo lui một bước theo quán tính, nhìn Lang Kiều chốc lát, sau đó cậu giống như không thầy tự thông đột nhiên học được tiếng người, bỏ lại một câu "Cô hãy tự chú ý an toàn", rồi quay người muốn đi.

"Chờ đã!" Lang Kiều khom lưng nhặt chiếc điện thoại rơi vỡ, tim đau như cắt – đây không phải đồ dỏm Cục công an phát, mà là di động của chính cô, ngót một tháng lương, chưa kịp dán màn hình đã hi sinh, cô cất chiếc điện thoại vỡ màn hình vào sát người, "Chú biết không, trước khi thi đại học tôi cũng từng đánh rơi một chiếc điện thoại mới, kết quả lần đó môn toán lại được đến hơn một trăm điểm, hơi giống nguyên lý thi chứng chỉ bắn súng của chú phải không?"

Tiêu Hải Dương: "…"

“Chú có tin huyền học không?” Lang Kiều kéo cửa xe, “Lên đây!”

Hai người nhanh chóng đến gần bãi đậu xe bỏ hoang – là một xưởng gỗ cũ, nơi này rất trống trải, sau lưng là một ngọn núi nhỏ độ dốc thấp, trên núi có rừng cây thành dải, mặc dù cỏ cây đã héo tàn quá nửa, nhưng cành khô lá úa và cây cối mãi xanh miễn cưỡng có thể ẩn nấp.

Lang Kiều mau lẹ giấu kỹ xe, xem xét qua hoàn cảnh xung quanh, vẫy tay gọi Tiêu Hải Dương: “Đi theo tôi.”

Biểu cảm của Tiêu Hải Dương hơi phức tạp: “Thật ra cô không cần thiết…”

“Đừng lắm lời – Chậc… Đội phó Đào cũng không nói nơi này lớn như vậy!” Lang Kiều nhanh nhẹn lần theo rừng cây chạy lên cánh rừng nhỏ phía sau nhà xưởng cũ, thò đầu xuống nhìn thoáng qua, rùng mình trước.

Xưởng gỗ lẫn chỗ cho thuê xe hiện giờ đều đã tan hoang, xung quanh cỏ dại um tùm. Diện tích lại khiến người ta thán phục, rộng bằng một ngôi trường, một vòng xe vây bên ngoài, tiếng súng dày đặc vang lên bên trong, Lang Kiều trông thấy một chuỗi vết máu gai mắt.

“Ngoài mặt là nơi đậu xe cho thuê, thực tế ẩn náu tội phạm truy nã, cấu tạo bên trong có thể càng phức tạp hơn, để tôi nghĩ xem, chúng ta nên bắt đầu từ đâu…” Lang Kiều còn chưa dứt lời, Tiêu Hải Dương đột nhiên ấn đầu cô xuống.

Lang Kiều chợt bị cắt ngang, thoạt tiên sửng sốt, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân sột soạt.

Hai người trốn sau mấy gốc đại thụ mọc sóng đôi, không dám thở mạnh, nghe tiếng bước chân vội vã kia dần tới gần, cơ hồ đi ngang qua họ, lại chạy đến một hướng khác. Một lúc lâu, Lang Kiều mới cẩn thận thoáng nhìn chỗ cô giấu xe, lại ấn họng súng run rẩy của Tiêu Hải Dương xuống – may là cậu nhóc này căng thẳng quên mở chốt, chứ không cướp cò tại chỗ là vui luôn.

Cô không biết lấy đâu ra một cái ống nhòm nhỏ, thấy đám kia có khoảng mười mấy người, ai nấy đều cầm vũ khí, bước đi rất nhanh, chạy tới hướng nhà xưởng xây dựa núi.

“Đám người này làm gì thế nhỉ?”

“Tôi nghĩ là thuộc hạ của Trương Xuân Linh,” Tiêu Hải Dương thì thào rất khẽ, “Cô xem, bọn họ giống như đặc biệt quen thuộc địa hình.”

“Khoan đã, tôi nhớ hình như đội phó Đào nói… là Người Đọc Diễn Cảm kia dụ Trương Xuân Linh tới đây? Nhưng nơi đây không phải là hang ổ của tập đoàn Xuân Lai à? Ra tay trên địa bàn của người ta, đầu óc của kẻ dẫn đầu Người Đọc Diễn Cảm kia không bị làm sao chứ?”

“Anh em họ Trương vẫn nấp sau màn, ắt là người rất cẩn thận và sợ chết, nơi xa lạ chưa chắc dám đến nhanh như vậy. Có thể mục đích của Người Đọc Diễn Cảm chính là để họ không kiêng dè gì.” Tiêu Hải Dương dừng lại, nói tiếp, “Chị Tiểu Kiều, bây giờ chúng ta làm thế nào đây?”

Lang Kiều lòng đầy lo ngại nghe cậu gọi sửng sốt, tim bất thình lình “thịch” một phát, ký ức không đúng lúc như một cây kim nhỏ, đâm cô một phát không nhẹ không mạnh.

Chị Tiểu Kiều…

Chỉ có Tiểu Vũ khi vừa đến Cục công an mới gọi cô như vậy.

“Đi,” Ánh mắt cô trở nên sắc bén, “Đi theo họ.”

Lang Kiều đoán không sai, cấu tạo bên dưới bãi đậu xe bỏ hoang quả thật còn phức tạp hơn bề ngoài, y như hang kiến vậy.

Nhà kho, các lối đi nhỏ hẹp giao nhau, đâu đâu cũng là tường giả và mật đạo, hoàn mỹ tách nơi nguỵ trang kinh doanh và nơi chứa chấp bẩn thỉu ra.

Phí Độ nhìn lướt qua đại khái, đã lờ mờ đoán được – nơi đây rất có thể là tiền thân của “Cung La Phù” và “Tổ Ong”.

Phạm Tư Viễn không biết trước đó đã đến điều tra bao nhiêu lần mà rất quen thuộc đường đi, trong sự bao vây tấn công hỏa lực mạnh của Trương Xuân Linh, dẫn một nhóm người mau chóng rút xuống lòng đất.

Dưới lòng đất có một không gian bốn phía đều là tường xi-măng nặng nề, xây dựng phỏng theo hầm trú ẩn, chỗ lối vào là một cánh cửa an toàn dày nặng, đóng cửa lại có thể không một kẽ hở, cửa an toàn và tường xung quanh là một màu xám xịt giống hệt nhau, không ghé sát vào nhìn kỹ, hầu như không phát hiện được nơi đây còn có lối khác.

Trên cửa có kính quan sát và ô nhỏ để đạn bay, có thể gác hơn mười khẩu súng, thực tình y như một pháo đài vậy.

Phí Độ bị thô lỗ ném xuống nền xi-măng, nghiêng đầu nhìn thấy, trong tình huống hỗn loạn như vậy, đám người Phạm Tư Viễn lại còn lôi cả gánh nặng Phí Thừa Vũ đến đây. Chẳng biết có phải do mất máu hay không mà tầm nhìn hơi tối đi, Phí Độ nhắm chặt mắt một lúc, thấp giọng nói như độc thoại: "Tôi đoán nơi này hẳn không xa chỗ Tô Tuệ vứt xác, đúng không thầy Phạm?"

Trong không gian đóng kín nói chuyện có tiếng vọng, hắn vừa lên tiếng, mấy tín đồ của Phạm Tư Viễn xung quanh lập tức rất thiếu thân thiện chỉ thẳng họng súng vào hắn.

Phí Độ hoàn toàn chẳng thèm để ý: "Thầy đi theo Hứa Văn Siêu và Tô Lạc Trản tìm đến nơi này à? Thảo nào…"

Phạm Tư Viễn: "Thảo nào cái gì?"

"Thảo nào Tô Lạc Trản biết chi tiết Tô Tiểu Lam gây án hơn hai mươi năm trước." Phí Độ nói, "Tô Lạc Trản là một con bé biến thái ghen ghét thành tính, tra tấn người khác làm niềm vui, nếu nó 'tình cờ' biết điện thoại quấy rối năm ấy Tô Tiểu Lam sáng tạo, nhất định sẽ không nhịn được bắt chước – thật là thủ đoạn cao minh tứ lạng bạt thiên cân."

"Câm miệng!" Cô gái vẫn đẩy xe lăn cho Phạm Tư Viễn đột nhiên lên tiếng.

Phí Độ ở nơi tối om om nhìn cô ta một cái, như cười như không nói: "Trong quá trình này, nhất định các vị đã nhiều lần tận mắt thấy xác các bé gái bị chở đến đây nhỉ? Thật là tội nghiệp, các bé gái nhỏ như vậy, nhiều như vậy, nụ hoa còn chưa kịp nở, đã bị người ta làm nhục đến chết, thành xác chết lạnh lẽo…"

Cô gái kia không nhịn được nữa, sải bước tới nắm cổ áo Phí Độ.

Phí Độ: "Thầy Phạm, hãy yêu quý đạo cụ quan trọng một chút được không?"

Phạm Tư Viễn thở dài, quát người bên dưới dừng lại: "Nhược Băng."

Đôi tay cô gái run rẩy, bàn tay giơ lên dừng lại giữa chừng.

Phí Độ kinh ngạc phát hiện, trong mắt cô ta vậy mà ngấn lệ.

Phạm Tư Viễn trầm giọng nói: "Có lẽ chúng tôi có thể ngăn cản một hai vụ án, cứu vài cô bé, nhưng như vậy thì thế nào? Bắt một Hứa Văn Siêu và một Tô Lạc Trản cũng chẳng thay đổi được gì, Hứa Văn Siêu chỉ là một con rối biến thái, cái gì cũng không biết, quái vật con đời thứ ba nhà họ Tô căn bản ngay cả tuổi chịu trách nhiệm hình sự còn chưa đến. Tập đoàn Xuân Lai sau lưng họ mới là kẻ đầu sỏ, chặt một xúc tu của nó căn bản chẳng ăn thua gì, vì nhỏ mất lớn, sẽ chỉ khiến càng nhiều người gặp khổ đau – Nhược Băng, một số hy sinh là cần thiết."

"Em biết," Cô gái thì thào, "Thưa thầy, em hiểu."

Phí Độ hơi nhíu mày: "Ồ, phải không? Nhưng theo tôi biết, các vị không chỉ thấy chết không cứu đâu. Triệu Hạo Xương giết Hà Trung Nghĩa quả thật là một kẻ cặn bã, nhưng cặn bã ra tay giết người cũng có phí tổn, chưa đến vạn bất đắc dĩ thì ai lại dùng thủ đoạn này? Là ai khiến hắn kiên định cho rằng Hà Trung Nghĩa là một con nghiện như ký sinh trùng? Tin nhắn ám chỉ 'bãi đất trống Tam Giác Vàng' kia là ai gửi? Tôi đã có duyên nói chuyện vài câu với Hà Trung Nghĩa, anh ta vừa hướng nội vừa nhát gan, bao lâu nay tôi vẫn chưa nghĩ thông, lúc ấy anh ta làm sao dốc hết dũng khí đi 'quấy rầy' cô gái xa lạ Trương Đình?"

"Còn có Đổng Hiểu Tình, sau khi Trác Nghênh Xuân người liên lạc đời thứ hai của Trịnh Khải Phong chết, người của các vị nhân trống chui vào, biết Trịnh Khải Phong định gà nhà đá nhau với Chu Tuấn Mậu, nên

đã sắp xếp hung thủ hoàn hảo Đổng Càn này cho lão – giống như sắp xếp Lư Quốc Thịnh giết Phùng Bân vậy – sau đó lừa cô nhóc ngu ngốc Đổng Hiểu Tình…"

"Bọn tao không lừa cô ta!" Cô gái lớn tiếng phản bác, "Bọn tao chỉ cho cô ta biết chân tướng! Chẳng lẽ cô ta không có quyền được biết nguyên nhân cái chết thật sự của cha mẹ mình?"

"Đâu chỉ là nguyên nhân cái chết thật sự của cha mẹ cô ta, sợ rằng các vị còn cho cô ta biết bí mật trong cảnh sát có nội gian." Phí Độ thở dài, "Lão già Trịnh Khải Phong đó thật sự rất giảo hoạt, đầu tiên dùng một bản giám định ADN rởm chia rẽ cha con Chu Tuấn Mậu và Chu Hoài Cẩn, phục một quân cờ, lại âm thầm mua hung giết người, cứ như vậy, dù kẻ theo thuyết âm mưu phát hiện Chu Tuấn Mậu chết bất thường, hiềm nghi đều chỉ về đại thiếu gia Chu Hoài Cẩn thân thế thành câu đố, không khéo đến cả Đổng Càn cũng nghĩ người thuê là Chu Hoài Cẩn – nhưng người đẹp à, đừng bảo với tôi rằng thầy Phạm thần thông quảng đại của các cô cũng bị lão lừa."

Cô gái ngớ ra.

Phí Độ cười thành tiếng: "Tại sao không cho Đổng Hiểu Tình biết Trịnh Khải Phong mới là kẻ đầu sỏ, hả thầy Phạm?"

Cô nàng kia cãi bướng: "Bởi vì… bởi vì Đổng Hiểu Tình căn bản không tới gần Trịnh Khải Phong được, cho cô ta biết thì thế nào? Kết cục cuối cùng cũng chỉ là bị lão cặn bã đó im ắng xử lý!"

"Sau khi đâm chết Chu Hoài Tín, không phải cô ta cũng bị đối phương diệt khẩu sao?" Tầm nhìn của Phí Độ lướt qua cô nàng, ghim vào Phạm Tư Viễn, "Thầy Phạm, thầy biết rõ trước khi việc này kết thúc, bên cạnh Đổng Hiểu Tình sẽ có người của Trương Xuân Linh theo dõi, thầy còn sợ cảnh sát chậm chạp không phát hiện được dấu vết của tổ chức, dẫn cảnh sát đến nhà Đổng Hiểu Tình trước khi họ xử lý cô ta, phóng hỏa dẫn dụ cảnh sát đi tra camera đối diện…"

Phạm Tư Viễn hơi sầm mặt, đưa mắt ra hiệu cho hai người đàn ông kế bên, hai người kia lập tức đẩy cô gái ra tiến lên.

Phí Độ nhanh chóng nói: "Thật ra thầy vốn đã muốn dụ Đổng Hiểu Tình đi giết Chu Hoài Cẩn – Đúng, vốn mục tiêu là Chu Hoài Cẩn, bởi vì Chu Hoài Tín ngốc hơn, dễ khống chế hơn! Tại sao Đổng Hiểu Tình biết Chu Hoài Cẩn hôm ấy xuất viện ở đâu? Đó là thầy bố trí sẵn cho cô ta! Chu Hoài Tín vốn đã bất mãn với gia đình, nếu cha và người anh sống nương tựa vào nhau lại trước sau chết oan chết uổng, thầy có thể thừa cơ tiếp cận, lợi dụng anh ta, giúp thầy điều tra nhà họ Chu và viện phúc lợi Hằng An… A…"

Phí Độ rên một tiếng, một kẻ bóp cổ hắn, đấm vào bụng hắn một phát, cắt ngang hắn, đồng thời một kẻ khác thô bạo dùng băng keo dán miệng hắn.

Mồ hôi lạnh chảy từ trán Phí Độ xuống, rất nhanh dính ướt lông mi, hắn đau đớn co người lại, song đôi mắt trước sau vẫn nhìn chằm chằm cô gái bên cạnh Phạm Tư Viễn, bắt được sự bối rối thoáng qua trên mặt cô ta.

Phạm Tư Viễn vẫy tay gọi cô gái kia: "Nhược Băng, tên này giảo hoạt và giỏi mê hoặc lòng người cỡ nào, chẳng lẽ em không biết?"

Cô gái chần chừ lui một bước.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng nói, kẻ vẫn ôm súng cảnh giới trước cửa an toàn quay đầu lại nói với Phạm Tư Viễn: "Thầy ơi, chúng đuổi tới rồi!"

Chưa dứt lời, tiếng súng dồn dập đã đến gần – dẫu sao nơi này cũng do một tay Trương Xuân Linh xây dựng, có mấy hang chuột lão đều nắm rõ, đuổi đến đây chỉ là vấn đề thời gian, mọi người đều căng thẳng đề phòng.

"Đi đến bước hôm nay, đã hi sinh bao nhiêu người của chúng ta? Bao gồm các anh chị em vừa rồi còn đứng bên nhau, để dụ Trương Xuân Linh đến đây, máu họ đều đã chảy trên mặt đất dơ bẩn này," Phạm Tư Viễn lạnh lùng nói, "Nhược Băng, em đang nghĩ gì?"

Cô gái cúi gằm đầu không dám nói tiếng nào.

Phạm Tư Viễn nhìn Phí Độ một cái bằng ánh mắt như nhìn vật chết: "Đeo xích cho hắn, cuộc xét xử cuối cùng có thể bắt đầu rồi."

Cô gái hơi chần chừ nhìn Phí Độ một cái, từ từ đi đến bên giường bệnh di chuyển được của Phí Thừa Vũ, kéo tấm chăn đắp trên người lão xuống.

Sắc mặt Phí Độ rốt cuộc thay đổi.

Bốn giờ năm mươi phút sáng, "pháo đài dưới lòng đất" chỗ đám người Phạm Tư Viễn gặp phải cuộc tấn công hỏa lực mạnh như chiến trường, đáng tiếc một bên không vào được, một bên không ra được, song phương cứ thế giằng co.

Trương Đông Lai nằm trong tay Phí Độ, Phí Độ tuyên bố hắn chỉ "kiên nhẫn một tiếng", lúc này trời Yến Thành đã sắp tờ mờ sáng, không ai biết Trương Đông Lai bị nhốt nơi đất khách quê người sẽ gặp phải chuyện gì. Trương Xuân Linh quả thật sắp phát điên, chừng như muốn nổ cây gậy chọc cứt Phạm Tư Viễn này bay lên trời.

Phạm Tư Viễn không hề dao động, chẳng mảy may lo lắng mình hết đạn cạn lương bị giam chết ở chỗ này, cùng hao phí thời gian với họ.

Bốn giờ năm mươi lăm phút, Trương Xuân Linh hết kiên nhẫn trước.

Một chiếc di động trên người tay tài xế bắt cóc Phí Độ đột ngột đổ chuông, hắn cung kính đưa cho Phạm Tư Viễn: "Thưa thầy."

Khóe miệng Phạm Tư Viễn hơi mỉm cười: "Chủ tịch Trương, tôi tưởng ông không định liên lạc với tôi chứ."

Trương Xuân Linh nghiến răng: "Mày muốn thế nào?"

"Xuống đây ôn chuyện đi," Phạm Tư Viễn nói, "Ông tự mình đến, bằng không họ Phí không nhìn thấy mặt trời mọc, quý công tử sẽ nguy hiểm."

"Mày chờ đó-"

"Tôi có thể chờ," Phạm Tư Viễn cười, "Mặc dù tôi sắp không ổn rồi, nhưng chút xíu thời gian này vẫn có, chỉ sợ người của chủ tịch Phí chờ không được thôi, đúng không hả chủ tịch Phí?"

Phí Độ không thể trả lời, Trương Xuân Linh bên kia nhanh chóng cúp điện thoại.

"Thầy, đám người bên ngoài đã ngừng bắn, bọn chúng muốn…"

Kẻ đang áp vào cửa an toàn nhìn ra ngoài nói nửa chừng đột nhiên bị một tiếng nổ cắt ngang – pháo đài dưới lòng đất kiên cố vậy mà sập mất một mặt tường.

Đất đá khói bụi đổ ập xuống đầu, một góc bức tường trong cùng thế mà là rỗng, chỗ đó có một lỗ hổng to bằng một người!

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương dọc đường đầy nguy hiểm bám theo đám người kia vòng đến chân núi, trông thấy họ chui vào một ngôi nhà tranh nhỏ lụp xụp, sau đó lật sàn nhà lên chui thẳng xuống.

Lang Kiều há hốc miệng, không khỏi nhớ tới "trận đánh dưới địa đạo" hồi nhỏ nhà trường tổ chức cho tập thể xem, cô túm Tiêu Hải Dương đang muốn đi thẳng xuống, cẩn thận tra xét bốn phía, rồi mới dùng tay ra hiệu, hai người một trước một sau chui vào theo. Đây hình như là một mật đạo nhỏ dùng để chạy trốn, chỉ vừa một người, không cẩn thận sẽ bị cát đá xung quanh cứa vào mặt, may mà đã có người mở đường.

Đương khi địa đạo quanh co khúc khuỷu sắp rẽ, đằng trước đột nhiên vọng đến một tiếng nổ, Lang Kiều vô thức với tay lại bịt miệng Tiêu Hải Dương, đè cậu bên cạnh.

Tiếp đó, cô nghe thấy tiếng một người ở đằng xa.

Người ấy nói: "Năm xưa bọn tao xây dựng chỗ này phòng hờ để lánh nạn, không ngờ bị mày tìm được – Phạm Tư Viễn, mày không cho rằng bọn tao xây chỗ tránh nạn này, chính là muốn giam chết mình ở đây chứ?"

177. Quyển 5 - Chương 48: Edmond Dantès 48

"Đội trưởng Lạc, hai mươi phút trước camera ở lối vào một quốc lộ gần đó cho thấy, có mười mấy chiếc xe lái đến mục đích, hoài nghi là người hiềm nghi."

"Đội trưởng Lạc, hai người Tiêu Hải Dương và Lang Kiều đang ở gần đó, tôi bảo họ ở tại chỗ đợi lệnh, nhưng hiện tại không liên lạc được với họ nữa…"

Lạc Văn Chu: "Còn bao xa?"

"Sắp đến rồi, máy bay không người lái vào vị trí-"

"Văn Chu," Lục Hữu Lương đầu bên kia đột nhiên thấp giọng nói, "Chuyện này hôm nay là chú làm chủ phê chuẩn, cũng là chủ ý của chú, lỡ như xảy ra vấn đề gì, chú…"

"Đội trưởng Lạc, gần nhà xưởng có vết máu và dấu vết nghi là đấu súng, không thấy Lang Kiều với Tiêu Hải Dương đâu."

Lạc Văn Chu nhắm mắt, cắt ngang cục trưởng Lục: "Không phải chú, chú Lục, cháu biết, là tên khốn nạn Phí Độ kia bố trí. Hắn ta còn bảo chú giấu cháu, điều này cháu cũng đoán được."

Cục trưởng Lục vừa nghĩ đến câu "tâm thành thì linh" ra vẻ thần bí của Phí Độ trước khi đi là muốn nhồi máu cơ tim, không thốt nên lời, im lặng hồi lâu ông mới nói: "… Chú có hỏi cậu ta là tại sao, cậu ta không nói thật – tại sao vậy?"

Tiếng gió gầm thét và tiếng còi cảnh sát hợp tấu, đèn xe đan nhau dưới màn trời tối đen như mực, chiếu đi thật xa ở vùng Tân Hải trống trải và hoang vắng.

Cổ họng Lạc Văn Chu động nhẹ: "Bởi vì Chu Phượng."

Lục Hữu Lương: "Cái gì?"

"Bởi vì Chu Phượng, Dương Hân, cô… Phó Giai Tuệ, những người này không giống với đám tội phạm truy nã của bọn Trương Xuân Linh, không gây chú ý, việc rất nhiều người trong số này làm thậm chí không thể nói là phạm tội, quay người đi là có thể tùy tiện tìm chỗ trốn, bình thường trông chẳng khác gì ai – thế nhưng họ như bom mìn sau chiến tranh, nếu không thể nổ an toàn, về sau sẽ gây hại vô cùng. Cho nên nhất định phải có một 'kíp nổ'."

Trương Xuân Cửu bị bắt, Trương Xuân Linh bị truy nã, tập đoàn Xuân Lai đã là nỏ mạnh hết đà.

Một năm qua, cả tập đoàn Xuân Lai không ngừng yếu đi, thậm chí hiện giờ sụp đổ, Trương Xuân Linh bị lộ thân phận, lại đang trên đường chạy trốn, rất dễ dàng bị Người Đọc Diễn Cảm trà trộn đến bên cạnh – Phạm Tư Viễn có thể im ắng bắt cóc Phí Độ chính là một minh chứng – muốn khiến Trương Xuân Linh chết oan chết uổng không hề khó. Đến lúc đó đám "quan tòa chính nghĩa" đáng sợ này sẽ công thành lui thân, lặng lẽ chìm xuống lòng đất, e rằng khó tìm được nữa.

"Kíp nổ" phải cho họ cảm giác nguy cơ lớn hơn, phải bổ khuyết được thù hận trống ra không có gì lấp đầy – vào lúc thế này, còn lý do gì có thể khiến họ mừng rỡ hơn "bàn tay đen sau màn" chơi trò "chim sẻ đứng sau"?

Phí Độ bắt Trương Đông Lai không chỉ vì tóm Trương Xuân Linh và dụ Người Đọc Diễn Cảm ra, sợ rằng hắn còn chuẩn bị nhanh chóng làm gay gắt thêm mâu thuẫn của hai bên, như vậy kéo lưới lên tất cả những người bắt được đều sẽ là "phần tử xã hội đen dùng súng phi pháp", chẳng ai chạy được…

Tên điên Phí Độ này!

"Tên điên" tính toán tới tính toán lui, chẳng biết có tính tới thảm trạng thoi thóp của mình không.

Trên cổ hắn đeo hờ một cái vòng kim loại di chuyển được, một đầu khác nối với cổ Phí Thừa Vũ người thực vật không có tri giác, đứng trước bạo lực hắn giữ im lặng chốc lát, không còn cơ hội "yêu ngôn hoặc chúng".

Xung quanh ba bốn nòng súng đồng thời chĩa vào hắn, một khẩu súng gí vào gáy hắn, bảo đảm hơi có gió thổi cỏ lay là có thể bắn hắn thủng lỗ chỗ.

Phí Độ có phần không thẳng nổi lưng, bèn dựa luôn lên họng súng – kẻ cầm súng sau lưng tay rất vững, chẳng hề nhúc nhích mặc hắn dựa, có điều chất hơi cứng nên không thoải mái lắm.

Hắn không mở miệng được, bèn chớp chớp mắt với Trương Xuân Linh "từ trên trời giáng xuống", trong đôi mắt bị mồ hôi lạnh ngấm đỏ lại vẫn có thể nhìn ra một chút chế nhạo, hình như cảm thấy Trương Xuân Linh đến lúc này còn phải bịt mũi bảo vệ hắn vô cùng thú vị.

Trương Xuân Linh không nhìn hắn cho khỏi phiền lòng, lướt thẳng qua "xác" Phí Thừa Vũ không còn nhân dạng, tập trung vào Phạm Tư Viễn.

Không biết tại sao, tích tắc nhìn thấy Trương Xuân Linh, đôi tay Phạm Tư Viễn đặt trên xe lăn đột nhiên run rẩy.

Trương Xuân Linh lạnh lùng nói: "Nghe nói mày muốn gặp tao, tao đến rồi đây."

"Trương Xuân Linh." Phạm Tư Viễn ngậm cái tên này trong miệng nhai nát ba lần, đôi mắt do bệnh tật mà mờ mờ chợt sáng lên như hồi quang phản chiếu, như thể bùng lên hai ngọn lửa vậy.

Phí Độ thờ ơ nhìn, bỗng nhiên có ảo giác, hắn cảm thấy trong chớp mắt này, hắn đã nhìn thấy một chút hơi người nơi người đàn ông này.

Kể cũng lạ, Trương Xuân Linh kỳ thật đã là một con chó rơi xuống nước cùng đường, nhất thời sơ sẩy còn bị Phí Độ tóm cái chân đau, thành kẻ thua lớn nhất trong trò chơi "đen ăn đen" này. Xét từ góc độ của Người Đọc Diễn Cảm, bất luận thế nào cũng nên là Phí Độ "ăn tuốt" này nguy hiểm hơn, "ác độc" hơn. Nhưng Phạm Tư Viễn miệng nói Phí Độ "đáng sợ", mà không thể hiện đủ kính ý với sự "đáng sợ" của hắn, trước mặt hắn vẫn có thể ung dung giả thần giả quỷ.

Ngược lại khi đối mặt với Trương Xuân Linh dường như đã "chẳng đáng nhắc tới" lại thất thố.

Thần linh và ác quỷ đều sẽ không thất thố, chỉ có con người mới vậy.

Tấm lưng gầy đét của Phạm Tư Viễn cong như cây cung, cổ nhô về phía trước, ông ta mở miệng bằng ngữ khí phức tạp khó phân biệt lại gần như trống rỗng: "Mười lăm năm trước, trên quốc lộ 327, có một thanh niên không nghề ngỗng tên Lư Quốc Thịnh, cùng hai người khác một nam một nữ, liên tục giết ba tài xế qua đường, khi bị cảnh sát truy nã đã mất tích một cách thần bí, là ông chứa chấp hắn."

Má Trương Xuân Linh hơi giật giật: "Mười ba năm trước, có một học giả tâm lý tội phạm giết sáu người liền, bị cảnh sát bí mật truy bắt, cũng là tao chứa chấp hắn, tao cho hắn ăn xương, cho hắn chuồng, đến bây giờ hắn lại muốn tới cắn ngược tao."

Các tín đồ của Phạm Tư Viễn nhao nhao phẫn nộ như tín ngưỡng bị khinh nhờn, mà bản thân "tín ngưỡng" lại chẳng hề kích động, ông ta giống như không nghe thấy Trương Xuân Linh nói gì: "Lư Quốc Thịnh trốn ở Cung La Phù, một lần vô tình để lại dấu vân tay, dẫn đến cảnh sát chú ý, cảnh sát treo giải thưởng tìm kiếm tung tích hắn, một tuần nhận được hơn hai chục cuộc điện thoại, có một số tin báo chuẩn xác, nhưng bất kể cảnh sát đến nhanh cỡ nào, tất cả đều chẳng thu hoạch được gì – bởi vì các người có một 'đôi mắt' báo tin ở Cục công an."

"Có một cảnh sát sinh nghi, sau khi vụ án bị gác lại, anh ta bắt đầu tự mình bí mật điều tra, lần theo manh mối tra đến Cung La Phù… Nhưng thời điểm mấu chốt điều tra thu thập chứng cứ, anh ta đã chọn nhầm người hợp tác, tin nhầm người."

"Có chuyện này," Trương Xuân Linh bình tĩnh nói, "Bọn tao bị buộc phải bỏ Cung La Phù, tao nhớ tay cảnh sát lắm chuyện đó hình như tên là…"

Tiêu Hải Dương nghe lén ở cuối mật đạo siết chặt nắm tay, đột nhiên không nói một lời đi lên phía trước.

Lang Kiều giật mình, vội vàng đuổi theo, vừa cố gắng túm Tiêu Hải Dương lại, vừa lấy thiết bị truyền tin ra định gọi chi viện, ai ngờ nhìn di động mới phát hiện, dưới lòng đất không có tín hiệu!

Chẳng trách di động của cô im lặng như vậy!

Lang Kiều dựng ngược lông tơ, vừa không lưu ý thì Tiêu Hải Dương đã chui đến cửa mật đạo, sau đó đột nhiên không biết nhìn thấy cái gì mà cậu lui phắt về một bước, tự mình rụt lại. Lang Kiều hơi lấy làm lạ,

thận trọng nhìn quét qua theo ánh mắt cậu, lập tức che miệng – không ai cho cô biết "con tin" lại là Phí Độ!

Sao Phí Độ lại bị cuốn vào?

Tại sao hắn ở đây?

Hắn ở đây làm gì?

Tình hình bây giờ là thế nào?

Lang Kiều và Tiêu Hải Dương tích tắc trao đổi mấy ánh mắt – song trao đổi không có hiệu quả cũng không ăn ý, chỉ phát hiện đối phương mất bình tĩnh y như mình.

Ngay sau đó, một viên đạn chợt bắn về phía Phí Độ, hai thanh niên cùng thót tim, Lang Kiều suýt nữa lao thẳng ra – viên đạn sượt qua Phí Độ, đáng ngạc nhiên là, Trương Xuân Linh trông còn căng thẳng hơn họ.

Chớp mắt Phạm Tư Viễn nổ súng, bả vai Trương Xuân Linh phút chốc căng cứng, tất cả những người phía sau lão cùng giơ súng nhắm thẳng Phạm Tư Viễn trên xe lăn, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

"Không cho phép mày nói tên người đó." Tiếng Phạm Tư Viễn như đẩy từ trong họng ra, "Không cho phép mày nói!"

Khi ông ta cảnh cáo Phí Độ không được nhắc tới "Cố Chiêu", là lạnh băng và nghi thức hóa, giống như Cố Chiêu là tấm bài vị cao tít trên bàn thờ, là một sự tượng trưng, trên lý luận thần thánh không thể xâm phạm, ông ta phải bảo vệ theo chức trách.

Nhưng lúc này, đối mặt với Trương Xuân Linh, thần kinh phản xạ tê lặng nhiều năm tựa hồ đột nhiên sống lại, Phạm Tư Viễn như một người mới tỉnh dậy khỏi giấc ngủ đông dài lâu, lớp băng kiên cố bao phủ trên người từ từ nứt ra, nỗi bi phẫn kìm nén nhiều năm một lần nữa thức tỉnh, phai màu, ký ức không chân thật khơi lại đống tro tàn, trong cổ họng có âm rung.

Lang Kiều đẩy Tiêu Hải Dương, làm khẩu hình "Lạc", lại đưa điện thoại không tín hiệu cho cậu xem, dùng ánh mắt ra hiệu – chị ở đây theo dõi, chú ra ngoài tìm đội trưởng Lạc và mọi người.

Tiêu Hải Dương sắc mặt nặng nề lắc đầu.

Lang Kiều trừng mắt nhìn cậu – đây không phải là lúc để sính anh hùng!

Tiêu Hải Dương dùng tay ra dấu, lại lắc đầu – Lang Kiều đã hiểu ý cậu, cậu nhóc bốn mắt này nói, vừa rồi cậu ta cắm đầu lao vào theo mình, địa hình nơi đây quá phức tạp, cậu ta không tìm được đường trở ra.

Lang Kiều: "…"

Tiêu Hải Dương chỉ chỉ Lang Kiều, lại chỉ chỉ mình, giơ ngón cái, gật đầu một cái, ý là "Chị mau đi đi, em ở lại đây canh, em có chừng mực, chị cứ yên tâm".

Lang Kiều không thể yên tâm, song lúc này chẳng còn cách nào khác, cô biết rằng, trì hoãn thêm một giây không chừng sẽ phát sinh chuyện không thể tưởng tượng được.

Lang Kiều cắn răng nhét bùa hộ mệnh – chiếc điện thoại vỡ màn hình vào tay Tiêu Hải Dương, rồi quay người chui ra ngoài mật đạo.

Phạm Tư Viễn còn đang tiếp tục lên án: "… Nội ứng… lũ rác rưởi đó phản bội anh ta, tranh nhau làm chứng giả, anh em tốt, bạn bè tốt, đều không hó hé một tiếng, chẳng ai nói giúp anh ta, chẳng ai giải oan cho anh ta, chỉ năm mươi vạn và một màng vân tay có thể tùy ý phục chế, họ liền nhận định anh ta có tội, hồ sơ của anh ta bị niêm phong cất vào kho, tên bị gạch đi…"

Trương Xuân Linh chẳng hề xúc động: "Đây là vấn đề của cảnh sát, mày không thể tính lên đầu tao."

"Mày nói đúng, đây là cảnh sát dửng dưng và vô dụng," Phạm Tư Viễn nói, "Muốn triệt để hủy diệt bọn mày, tao chỉ có thể lựa chọn con đường này."

Biến thái như Trương Xuân Linh nghe câu này nhất thời cũng không nhịn được ngạc nhiên: "Năm đó mày giết người, khiến mình thân bại danh liệt, chính là để trà trộn vào điều tra tao?"

Phạm Tư Viễn nói lạnh tanh: "Tao giết toàn là những kẻ đáng chết."

Cô gái bên cạnh Phạm Tư Viễn lúc này không biết tại sao mà vô thức cúi đầu nhìn Phí Độ, nào ngờ gặp ánh mắt Phí Độ, ánh mắt hắn bình tĩnh và thấu hiểu, như một tấm gương có thể soi vào trong lòng, cô ta nhất thời không nhịn được sinh ra tức giận, phút chốc cau mày, Phí Độ lại híp khóe mắt, im lặng cười với cô ta.

"Trên mảnh đất hoang Tân Hải chôn toàn là oan hồn, từ hơn ba mươi năm trước đến nay, số người bị bọn mày hại chết đếm không hết." Phạm Tư Viễn bỗng ngẩng đầu lên, "Trương Xuân Linh, mày có nhận tội không?"

Trương Xuân Linh như nghe một câu chuyện cười muốn vỡ bụng: "Ha! Là mày sắp đặt để Đổng Càn xúi quẩy kia làm sát thủ cho Trịnh Khải Phong, tông chết Chu Tuấn Mậu, cũng là mày dụ thằng nhãi ngu xuẩn nhà Ngụy Triển Hồng mua hung giết người. Để vu oan giá họa, mày tìm người đến bệnh viện giết một tên nội ứng vô dụng, người của mày và cảnh sát choảng nhau túi bụi – tao nói, hai ta tám lạng nửa cân, mày dựa vào đâu mà hỏi tội tao?"

Phạm Tư Viễn nhìn lão bằng ánh mắt khiến người ta sởn gai ốc: "Chỉ bằng tao có thể cho mày gặp báo ứng, hôm nay mày sẽ chung một kết cục với người bị mày hại chết, mày có tin không?"

Tiêu Hải Dương nhất thời dựng ngược lông tơ, nổi hết da gà – cậu dĩ nhiên biết nguyên nhân cái chết của Cố Chiêu, mà không gian dưới đất kiểu này, mật đạo chằng chịt, lại có các kho hàng quỷ dị và không gian nhỏ sát nhau, quả thật là địa điểm tuyệt hảo để chôn dầu hỏa và bom!

Quả nhiên, cậu lập tức nghe thấy Phạm Tư Viễn nói: "Trương Xuân Linh, mày có dám cúi đầu nhìn hay không, dưới chân mày chính là lửa mạnh, mày chạy không thoát đâu!"

Máy bay không người lái của cảnh sát đã chạy tới hiện trường trước người một bước, truyền về hình ảnh hỗn loạn, ngay sau đó xe cảnh sát đi sớm nhất cũng tới rồi.

Xe cảnh sát kinh động quạ đen trên núi hoang, loài chim xui xẻo toàn thân đen sì ấy thét khàn khàn bay lên trời, mấy kẻ Trương Xuân Linh để lại canh gác bên ngoài liếc nhìn nhau, quay người đi đến nhà tranh nhỏ thông xuống lòng đất báo tin.

Lang Kiều đã nhìn thấy ánh sáng ở lối vào, lại đột nhiên dừng bước – cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập!

Lang Kiều hít sâu một hơi, áp tai lên tường mật đạo lạnh lẽo ẩm ướt, nhắm mắt lại – hai… ba, đối phương có khoảng ba người, chắc chắn có mang vũ khí, cô không thể nổ súng, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không Tiêu Hải Dương và Phí Độ bên trong đều nguy hiểm…

"Đội trưởng Lạc, nơi này không bình thường, nó quá yên tĩnh."

Xe chưa dừng hẳn Lạc Văn Chu đã lao xuống, chạy tới cửa nhà xưởng cũ – tiếng súng và tiếng người nhất loạt không nghe thấy, ngoại trừ máu chảy khắp nơi và xác chết rải rác cho biết nơi đây từng diễn ra một cuộc đấu súng dữ dội, thật sự lặng ngắt như tờ vậy.

Lạc Văn Chu nhìn máu khắp nơi, tim "Thịch" một tiếng, giống như bất thình lình ngã từ trên cao xuống, nếm được mùi máu tanh trên đầu lưỡi.

"Không thể nào," Lạc Văn Chu kéo lại hồn phách bay ra, "Không thể nào, máu vẫn chưa khô, chạy cũng chưa chạy xa được – nghe tôi nói đây, năm xưa đám Trương Xuân Linh dùng nơi này giấu tội phạm truy nã, không thể bày bên ngoài được, đừng dừng lại, tiếp tục lục soát, hãy dắt chó theo!"

Lang Kiều nép sát vào tường mật đạo, nấp trong góc tối của lối rẽ, chớp mắt kẻ đi đầu đi ngang qua, cô chợt giơ chân ngáng hắn, hắn ta nhất thời chưa kịp phản ứng, chửi một câu ngã nhào về phía trước, tích tắc hắn ngã xuống, Lang Kiều đập mạnh vào gáy hắn. Kẻ thứ hai không biết tại sao đồng bọn đột nhiên ngã, khom lưng định kiểm tra, trong bóng tối bỗng nhiên lao ra một người, bất ngờ thúc đầu gối vào bụng hắn, kẻ ấy chưa kịp ra tiếng đã bị nắm cổ, sau đó mắt tối sầm, bổ nhào về phía trước, Lang Kiều thuận tay lấy súng và gậy hắn giắt trên hông.

Kẻ thứ ba đã nhìn thấy người đánh lén trong bóng tối, lập tức mở miệng muốn la lên, đồng thời lao tới cô. Lang Kiều đã thích ứng với bóng tối nhanh tay lẹ mắt thọc mạnh gậy vào cổ họng đối phương, chặn lại một tiếng la suýt ra. Kẻ đó túm tay cô, Lang Kiều rụt cả người vào áo khoác, đạp mạnh mu bàn chân đối phương, gậy thụi từ dưới lên trúng vào cằm, lại lần nữa ép hắn ngậm miệng, ngay lập tức gí họng súng vào ngực hắn.

Kẻ đó đầm đìa mồ hôi lạnh giơ hai tay lên, lui lại theo sức của cô, hai người một tiến một lùi, lui đến lối vào mật đạo.

Lang Kiều hạ giọng: "Quay người lại!"

Đối phương không dám không quay, giơ cao hai tay chậm chạp quay lại, còn chưa kịp đứng vững thì đã bị bàn tay chém một nhát vào gáy, im lặng gục xuống.

Lang Kiều tìm được một sợi dây thừng trên người hắn, nhanh nhẹn trói hắn lại, sau đó cởi áo khoác, nhét tay áo vào miệng kẻ xúi quẩy ấy, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm – phát huy vượt mức, may là việc chạy chân này không để cho Tiêu Hải Dương.

Tiêu Hải Dương hoàn toàn không biết phía sau đã xảy ra chuyện kinh tâm động phách gì, cả người căng thẳng – Phí Độ quá xa cậu, lao từ đây đến ít nhất phải giải quyết năm sáu tên!

Không chờ cậu tính toán đường xong, đã nghe thấy Phạm Tư Viễn nói: "Đốt lửa!"

Trong đầu Tiêu Hải Dương "Uỳnh" một tiếng, cậu rút súng, song vụ cháy trong dự đoán không xảy ra, dưới hầm yên tĩnh chốc lát, Trương Xuân Linh đột nhiên phá lên cười, mặt lão hơi méo, cười nhìn rất xấu xa: "Mày không cho là tao không biết mày làm trò gì ở đây chứ? Phạm Tư Viễn, đây là địa bàn của tao, là tao từng hòn gạch từng viên ngói, dùng máu và nước mắt xây thành, mày quá tự mãn rồi!"

Tiêu Hải Dương không ngờ được biến chuyển này, chân mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp mặt.

Nhưng cậu còn chưa kịp thở phào, đã nhìn thấy Phạm Tư Viễn đột nhiên giơ súng chỉ về hướng Phí Độ, giống như bị ép đến bước đường cùng, sau đó ông ta lại nở nụ cười.

"Địa bàn của mày? Nói đúng lắm. Giết người phóng hỏa đều là nghề của mày, tao làm sao có thể qua được mày?" Giọng ông ta khàn khàn, nghe như cú đêm, "Nhưng cái mạng nhỏ của con trai mày đang nằm trong tay tao."

Kẻ gí súng vào Phí Độ xé băng keo bịt miệng hắn ra.

Phạm Tư Viễn không hề quay đầu lại: "Chủ tịch Phí, đến lượt cậu rồi."

178. Quyển 5 - Chương 49: Edmond Dantès 49

"Tôi hơi xấu hổ, phải theo ý kẻ địch, uy hiếp phía đối tác còn chưa kịp hóa thù thành bạn." Phí Độ nói hết sức khó khăn, mặc dù vòng kim loại trên cổ chưa hoàn toàn siết chặt, song cảm giác quen thuộc đã khiến hắn khó thở, âm thanh ấy như sẽ rách theo cổ họng bất cứ lúc nào, "Chắc chắn chủ tịch Trương bây giờ rất muốn bắn thủng đầu tôi."

"Bác sĩ nói tao không sống hơn ba tháng, đối với tao thì cái chết chỉ là một chốn về đến muộn." Phạm Tư Viễn nói với Trương Xuân Linh, giơ tay chỉ Phí Độ, "Bây giờ mày có thể cho tao một viên đạn, chỉ cần mày sẵn lòng đặt cược – mày giết tao nhanh hơn, hay tao giết nó nhanh hơn."

"Tôi không muốn chết lắm, dù sao tôi cũng chẳng bị bệnh gì," Phí Độ nói, "Cho nên… chủ tịch Trương à, Trương Đông Lai đã liên lạc với ông chưa?"

Câu nói đầy ám chỉ này thành công khiến thái dương Trương Xuân Linh nổi đầy gân xanh – điện thoại của Trương Đông Lai mỗi phút gửi cho lão một tấm ảnh, Trương Đông Lai bị trói gô, ôm một cái đồng hồ đếm ngược cực to, số trên đồng hồ không ngừng giảm bớt, trên tấm ảnh mới nhất chỉ còn lại ba phút.

Nơi đây là địa bàn của Trương Xuân Linh, lão có thể dễ dàng loại bỏ dầu hỏa dưới đất, dẹp sạch mai phục của Phạm Tư Viễn, giơ tay là có thể bắn đám người này thành dưa hấu thối. Thế nhưng họng súng của

Phạm Tư Viễn gí vào đầu Phí Độ, mà Phí Độ giữ Trương Đông Lai trong tay, Trương Xuân Linh từ nhỏ chẳng có mấy người thân, cưng chiều con cái và chấp niệm máu mủ là khắc vào trong xương, Trương Đông Lai nơi đất khách quê người là mạng sống của lão.

Ba nhân vật chính trong cuộc, cộng thêm Trương Đông Lai một kẻ chơi bời vô tội bên ngoài, nối thành vòng tròn một mất một còn, vượt qua múi giờ hơn mười tiếng và đại dương mênh mông, thành một vòng giằng co hoàn mỹ.

Chỉ có thời gian đang không ngừng trôi đi.

"Trong bốn người chúng ta, xem ra nhất định phải chết một người mới có thể phá vỡ sự cân bằng, ai chết trước đây?" Phạm Tư Viễn tươi cười quỷ bí nhìn Trương Xuân Linh, "Địa bàn của mày, mày quyết định."

Tiêu Hải Dương nấp trong một góc vốn đã chuẩn bị sẵn sàng lao ra, lại đơ ra trước "mối quan hệ tay tư" phức tạp này, nhất thời không biết phải chen vào từ đâu.

Lang Kiều chạy một hơi tới cửa mật đạo, đang định nhảy lên thì đột nhiên không biết nghĩ tới điều gì mà dừng bước, trước khi thò đầu ra, cô gõ nhẹ cửa hai cái. Dường như chiếc điện thoại vỡ ở trên trời phù hộ, sự cơ trí bất thình lình này của Lang Kiều đã lập công lớn – vừa gõ xong bên ngoài liền có người trả lời, một kẻ vừa đi tới lối ra vừa hạ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Ba kẻ vừa rồi quả nhiên để lại người ở bên ngoài canh chừng!

Lang Kiều thở ra một hơi, chớp mắt đối phương thò đầu nhìn xuống, đột nhiên dùng còng tay tùy thân ném ra như côn nhị khúc, quấn lấy chân kẻ kia, sau đó cô giật mạnh, hắn ta hét to một tiếng mất thăng bằng ngã ngửa, một chân đạp tới Lang Kiều.

Lang Kiều rụt đầu né được, sau đó nhanh chóng chui ra ngoài. Nhưng chân cô còn chưa bước trên đất, tiếng gió sắc bén đột nhiên thổi qua tai, Lang Kiều vô thức chặn hai tay trước người, "Chát" một tiếng, một cây gậy bay tới nện lên đôi tay cô.

Cánh tay cô đau nhức một trận kế đó tê rần, súng cũng tuột tay – không chỉ có một kẻ canh chừng nơi này!

Cùng lúc đó, kẻ bị cô kéo ngã cũng bò dậy, rút dao đâm tới.

Chỗ này không bằng mật đạo chật hẹp, không thể cho cô đánh lén bất ngờ, Lang Kiều lập tức rơi vào thế bị động, còng tay mới chật vật cuốn dao của đối phương ra, thì bả vai lại trúng một gậy. Gậy giáng cái chát làm ngũ tạng lục phủ đều rung ba phát theo, cô lảo đảo quỳ xuống, đột nhiên, nhờ ánh sáng le lói, cô trông thấy kẻ dùng gậy đánh mình giắt súng ở hông.

Có súng, tại sao còn phải dùng dao và gậy? Để chụp ảnh à?

Người Đọc Diễn Cảm cơ bản đã tập trung hết dưới lòng đất, vậy đám này sợ kinh động ai?

Tích tắc, trong lòng Lang Kiều lóe lên một ý nghĩ – cô chật vật lăn trên mặt đất, lao tới cây súng mới bị đánh bay. Cây gậy to bằng cánh tay từ bên trên nện xuống lưng cô, Lang Kiều tưởng như mình bị đánh gãy thành hai đoạn, kẻ cầm dao theo sát đến đâm cô: "Mày chết đi!"

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng chẳng biết từ đâu chiếu tới quét vào gian nhà tranh không mấy nổi bật này, hai tên tội phạm đều giật mình, Lang Kiều thừa cơ nghiêng người, thuận tay bốc một nắm cát dưới đất, quay đầu ném vào mặt đối phương, mũi dao đâm nghiêng vào áo len của cô, mũi dao lạnh ngắt sượt qua da, áo len đan xoắn thoáng cái biến dạng, cô dùng hết bốn chân vùng vẫy trên mặt đất, tay mò đến súng, đối phương giáng gậy xuống đầu cô.

Cùng lúc đó, Lang Kiều lên nòng súng, quay đầu bắn hai phát liền vào cẳng chân tên tội phạm.

Tiếng súng đột ngột trong khu rừng ở chân núi khiến Lạc Văn Chu đang lục soát nhà xưởng cũ ngẩng phắt đầu lên.

Lúc này, di động trong túi quần Trương Xuân Linh lại rung, biểu hiện có tin nhắn.

Trương Xuân Linh chẳng cần xem cũng biết, đồng hồ đếm ngược như đòi mạng bên cạnh Trương Đông Lai còn mỗi hai phút!

Nếu không ai phá được cục diện bế tắc, người chết đầu tiên tất nhiên là Trương Đông Lai!

Trương Xuân Linh túa mồ hôi lạnh.

"Trương Xuân Linh, mày tội ác chồng chất, hãy nhìn người thực vật nằm trên giường bệnh kia đi, năm đó khi bọn mày và Phí Thừa Vũ rắn chuột một ổ, có nghĩ đến một ngày kia sẽ gặp mặt nhau trong tình huống thế này hay không?"

Trương Xuân Linh: "Câm miệng… câm miệng!"

"Về phần Phí Thừa Vũ, kẻ này vốn là con nhà nghèo khó, từ nhỏ cha đã vào tù vì tội cố ý giết người, gia đình không có nguồn kinh tế, dựa vào một nhà hảo tâm giúp đỡ tạm bợ qua ngày, nhà hảo tâm kia giúp hắn đến đại học, cho đến khi hắn thèm nhỏ dãi cô con gái độc nhất của người ta – A, tao nói sai rồi, hắn thèm nhỏ dãi không phải đứa con gái ngu xuẩn và vô dụng kia, mà là gia tài kếch xù của người ta. Người giúp đỡ nhìn thấu bản chất thật dưới vẻ ngoài đàng hoàng của kẻ này, cấm con gái qua lại với hắn, cũng dừng giúp đỡ hắn… Kết cục sao, đương nhiên chẳng cần tao nói, Phí Thừa Vũ tự cho đây là một quyển 'Đồi gió hú', tao thấy kỳ thực là 'Người nông dân và rắn' thì đúng hơn. Tôi nói đúng không hả chủ tịch Phí?"

Phí Độ hơi nhếch đôi môi không còn chút máu.

"Cậu kế thừa hết thảy của hắn, tài sản, sự ti tiện, và cả thủ đoạn dơ bẩn, nếu chủ tịch Trương quyết định vứt bỏ đứa con trai cưng, tôi cũng chỉ có thể vứt bỏ quân bài cậu, nhưng cậu tựa hồ còn chưa từng giết người, vậy nên để công bằng, tôi sẵn lòng cho cậu một chút ưu đãi… một lựa chọn, cậu thấy thế nào?"

Phí Độ nhìn vòng kim loại đeo hờ trên cổ – chiếc vòng kim loại này quen thuộc và xa lạ như thế.

Khi hắn còn rất nhỏ, đầu kia là chiếc nhẫn đơn giản, ép buộc hắn trong sự ngạt thở phải nắm chặt các ngón tay, bóp cổ lũ động vật nhỏ.

Sau đó, chiếc vòng kim loại ấy bắt đầu nối với thiết bị phức tạp, một đầu khác cài trên cổ người, ở giữa có một cái vòng be bé để nắm, chỉ cần hắn vô thức siết chặt, là có thể nhìn khuôn mặt kinh hoàng và ngạt thở của đối phương mà… thở thêm một hơi.

Đây là dụng cụ tra tấn do Phí Thừa Vũ tự phát minh, tràn đầy sức tưởng tượng ác độc.

Bây giờ, đầu kia phát minh vĩ đại của lão – chiếc vòng kim loại, gắn trên chính cổ lão.

"Chủ tịch Trương còn khá do dự – cậu Phí, chúng ta chơi trò gì giết thời gian trong lúc chờ đợi ông ấy đi. Cậu cảm thấy cậu muốn bản thân chết, hay có oan báo oan có thù báo thù, để Phí Thừa Vũ chết trước thay cậu?"

Ông ta chưa dứt lời, một thuộc hạ lập tức tiến lại, nắm vòng kim loại trên cổ Phí Độ, xách hắn lên.

Phí Độ căn bản không có đường phản kháng, bị nhấc cả người lên, sự bình tĩnh tựa hồ vĩnh viễn sao cũng được rốt cuộc biến mất khỏi mặt hắn, hắn ho sặc sụa theo phản xạ. Tiêu Hải Dương không nhịn được nữa, chùi mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay lên quần, cầm súng xông ra, cao giọng quát một tiếng: "Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!"

Chữ "sát" trong "cảnh sát" nửa chừng lạc giọng, điệu bay tận lên đỉnh tầng hầm, trước mắt bao người, đám tội phạm cầm súng lom lom mắt hổ cùng quay đầu lại, im lặng nhìn chàng thanh niên bốn mắt chui vào cửa mật đạo – chân chàng thanh niên ấy run lẩy bẩy, đến mức ống quần không có gió thổi cũng tự rung, "không được nhúc nhích" một nửa, cậu mới nhớ là mình lại quên mở chốt, thế là lại luống cuống tay chân, y như đùa giỡn vậy.

Trong nháy mắt, ngay cả trên mặt Phí Độ cũng thoáng qua biểu cảm không nỡ nhìn.

Tiêu Hải Dương hoàn toàn không nhận ra tình cảnh xấu hổ của mình, chưa chịu bỏ cuộc muốn đọc nốt lời thoại, quát: "Các người đã bị bắt! Bỏ súng xuống! Giơ tay lên!"

… Song chẳng ai thèm để ý đến cậu.

"Thầy Phạm, để tôi phá vỡ sự 'cân bằng' này vậy." Ánh mắt Phí Độ lóe lóe, chớp mắt mọi người phân tâm, hắn đã chờ được cơ hội mở miệng, tuy rằng miệng nói "thầy Phạm", hắn lại quay sang cô gái tên "Nhược

Băng" kia, "Trước khi Chu Phượng và Dương Hân bị bắt, một tài xế taxi tìm tới tôi, tự xưng là người của thầy. Hắn cực kỳ bất cẩn, dễ dàng bị bám đuôi, để cảnh sát lần theo hắn bắt được đám Dương Hân, đây là thầy cố ý phải không?"

Cô gái bên cạnh Phạm Tư Viễn ngẩn ra, lập tức buông tay khỏi lưng xe lăn như thể bị bỏng.

"Phó Giai Tuệ bị lộ, Dương Hân cũng vô dụng rồi, để cô ta chạy trốn bên ngoài sẽ chỉ nhiễu loạn tầm nhìn của cảnh sát, để đám Trương Xuân Linh thừa cơ, nên thầy cố ý khiến cô ta và Chu Phượng hai manh mối quan trọng cùng…"

Nhược Băng lại ý thức được điều gì đó từ lời hắn nói, lui một bước nhỏ, khó lòng tin nổi mà lắc đầu.

Phạm Tư Viễn quát kẻ giữ chốt mở vòng kim loại: "Đứng đực ra đó làm gì?!"

"… Bị lộ, rồi lại cho bọn họ cảnh cáo gây nhầm lẫn và vũ khí, bởi vì…"

Tiếng Phí Độ ngừng bặt theo vòng kim loại siết chặt, bóng tối vô biên đến theo cảm giác ngạt thở quen thuộc cuốn sạch hết thảy, ký ức ngoác cái miệng dữ tợn. Tầng hầm, xác chết lạnh lẽo, da lông dính máu, tiếng thét của phụ nữ… ầm ầm nổ tung, người đàn ông đeo vòng kim loại vào cổ hắn cắt dây thừng trói chặt tay hắn ra, vòng nắm trí mạng kia gần ngay trước mắt, hắn giơ tay bắt lấy theo bản năng.

Cùng lúc đó, Nhược Băng đã hiểu những lời Phí Độ chưa kịp nói ra-

Bởi vì…

Bởi vì Phạm Tư Viễn hiểu rõ đám rối gỗ giật dây dưới tay mình, biết họ đều đẽo từ gỗ từng ngâm chất độc, biết tội họ không thể tha thứ. Ông ta cũng tuyệt đối không tin Phí Độ vô tội như ban đầu hắn biểu hiện, chắc chắn hắn sẽ theo dõi nhà kho đám Dương Hân ẩn nấp. Đến lúc đó song phương nhất định sẽ xảy ra xung đột, dùng súng phi pháp bạo lực gây đổ máu, cảnh sát trăm phần trăm sẽ bị kinh động, ông ta có thể nhất tiễn song điêu, nổ mớ rác vô dụng lẫn Phí Độ thâm trầm nổi lên mặt nước.

Nhưng sự tình có sai lệch, Phí Độ kiềm chế được, không tùy tiện hành động, để cảnh sát tìm đến nhà kho kia trước.

Trong tình thế cấp bách, đầu óc Tiêu Hải Dương trống rỗng, cậu bỗng chốc quay nòng súng chỉ tới Phạm Tư Viễn: "Ông thả anh ta ra!"

Trong đầu Trương Xuân Linh lại "Uỳnh" một phát, lão đã nghe ra ý khác từ tình cảnh này và dăm ba câu của Phí Độ – Phạm Tư Viễn cố ý tiết lộ nhà kho đám Dương Hân và Chu Phượng nấp cho Phí Độ, song kẻ vốn nên bị Phí Độ theo dõi tự dưng lại rơi vào tay cảnh sát.

Rồi cả khi họ truy sát Chu Hoài Cẩn âm thầm cấu kết với Phí Độ, tốc độ cảnh sát chạy đến nhanh không bình thường.

Phí Độ có thể dễ dàng lấy được tin tức nội bộ cảnh sát, ngoại trừ cảnh sát bị hắn quay như chong chóng, còn có khả năng là…

Lại nhìn anh chàng bốn mắt tự xưng "cảnh sát" trước mặt, Trương Xuân Linh còn gì chưa hiểu?

Màn câu cá này của Phí Độ rõ ràng không hoàn toàn kín kẽ, song Trương Xuân Linh và Phạm Tư Viễn một kẻ quan tâm con trai quá đâm rối, một kẻ khác theo ấn tượng ban đầu, nhận định Phí Độ không phải là người tốt, một số chi tiết vậy mà không suy xét kỹ, sợ rằng đến bây giờ Phạm Tư Viễn còn chưa nhận ra!

"Mày bảo tao chọn tháo cái vòng này như thế nào?" Vẻ mặt Trương Xuân Linh trong phút chốc thay đổi xoành xoạch, lão giơ súng lên giữa sự bất ngờ của mọi người, cười gằn một tiếng, bắn thẳng tới Phí Độ.

Sự cân bằng đã bị phá!

Mấy kẻ vốn đang khống chế Phí Độ vô thức lôi hắn đi, viên đạn sượt đầu vai Phí Độ ghim vào chân giường bệnh của Phí Thừa Vũ, thế cục lại lần nữa xoay một trăm tám mươi độ, người của Trương Xuân Linh và Phạm Tư Viễn đã nổ súng.

Tiêu Hải Dương dựng ngược lông tơ, lao tới Phí Độ giữa cảnh hỗn loạn.

Đúng lúc này, Nhược Băng lui đến góc hầm, đột nhiên hô to một tiếng: "Ông ấy cài bom trên giường bệnh, nắm vòng là sẽ dẫn…"

Còn chưa dứt lời thì một viên đạn đã bắn trúng cô, cô gái la lên một tiếng, gục thẳng xuống.

Tiếng la của cô gái này như tiếng sấm đánh vào tai mọi người. Phạm Tư Viễn bỗng chốc nhìn về phía Phí Độ – vòng kéo bằng kim loại trí mạng bị Phí Độ nhón trong tay, song không biết hắn mắc chứng gì mà thà bị bóp gãy cổ cũng không chịu nắm, ý thức còn sót lại giúp hắn dùng đôi mắt mơ hồ nhìn về phía Phạm Tư Viễn, lại gượng mỉm cười như thấu tỏ điều gì.

Chữ "bom" vừa ra khỏi miệng, Trương Xuân Linh căng thẳng, mấy kẻ thuộc hạ bên cạnh không chút nghĩ ngợi lao lên, muốn yểm hộ lão chạy ra ngoài trong sự phản kích của đám Phạm Tư Viễn như thể chó điên; đồng thời, Trương Xuân Linh lại bắn tới Phí Độ đang giữ vòng kéo.

Tiêu Hải Dương quát to một tiếng, lôi mạnh giường bệnh của Phí Thừa Vũ, lao lên người Phí Độ, kéo hắn xuống gầm giường, thứ gì đó trong túi áo và súng cùng văng ra. Cùng lúc đó, Phạm Tư Viễn không biết sức lực từ đâu tới, đẩy xe lăn ra, nhờ xác thuộc hạ yểm hộ, như một con quái vật bò sát, vừa nổ súng vừa tới gần đám Phí Độ.

Đột nhiên, Trương Xuân Linh đã lui đến cửa mật đạo chợt nghe thấy thuộc hạ kinh hoàng la to một tiếng: "Chủ tịch Trương, có…"

Trương Xuân Linh chưa kịp quay đầu lại, tiếng súng đã vang lên, tay cầm súng đau nhức – một viên đạn tinh chuẩn xuyên qua bàn tay lão.

Lần này là hàng thật giá thật-

"Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!"

Phạm Tư Viễn bất chấp tất cả chĩa súng vào Tiêu Hải Dương đang che trước người Phí Độ: "Ấn xuống đi! Mày ấn xuống đi! Phí Thừa Vũ dùng thứ này huấn luyện mày siết cổ mẹ mày vô số lần! Mày quên rồi sao! Không phải mày nằm mơ cũng muốn giết cha sao? Hả!"

179. Quyển 5 - Chương 50: Đọc To 5

Chớp mắt ấy, cả người Tiêu Hải Dương như bị chém thành ba mảnh, mảnh thứ nhất trợn mắt há hốc miệng chất vấn tai mình: "Lão chết tiệt này đang nói cái gì vậy?"

Mảnh thứ hai thì điều khiển đôi tay cậu, muốn tháo vòng kim loại trên cổ Phí Độ. Đáng tiếc cảnh sát Tiêu mặc dù có bản lĩnh xem qua là nhớ, song đối với máy móc và thiết bị nhỏ cơ bản mít đặc, lại nghe cô gái vừa rồi nói "có bom" gì đó, cậu càng hết đường xoay xở, không biết phải tháo từ đâu, cuống hết cả lên.

Toàn bộ tâm thần còn lại đều ở trên lưng, chuẩn bị cản viên đạn sắp sửa đâm xuyên thân xác. Mặc dù chưa được sống ngày nào yên bình, nhưng cậu cũng chưa bao giờ bị người ta chỉ súng vào, như một tử tù nằm dưới dao chém, chưa hành hình đã tưởng tượng ra tử trạng của mình.

Do lưng đeo gông xiềng, tử tù nằm dưới dao chém không thể nhúc nhích.

Tiêu Hải Dương cũng không rõ mình đeo gì trên lưng, đầu óc mù tịt gánh nỗi sợ hãi khổng lồ, chính cậu cũng chẳng nghĩ thông tại sao mình không né đi.

Cậu cứ không né tránh.

Tiếng súng đột ngột vang lên sau lưng, Tiêu Hải Dương cứng đờ cả người, trong lòng lóe lên một suy nghĩ: "Sắp chết rồi."

Cảm hoài "sắp chết" chỉ thoáng qua chừng một tích tắc, cậu không kịp nhìn lại cuộc đời ngắn ngủi của mình, cũng chưa hề đau buồn nhớ lại như trong tác phẩm văn học miêu tả, lòng cậu rất rối, như một vùng biển rộng không biết phải nói từ đâu, vạn ngàn ý nghĩ nhấp nhô vùi chôn như thủy triều, cao vút lên là: "Cái vòng này rốt cuộc mở làm sao đây?"

Ngay sau đó, Tiêu Hải Dương bị đẩy ra, cậu giữ nguyên tư thế cứng ngắc hồn bay phách tán ngã nghiêng sang một bên, lúc này mới ý thức được đau nhức trong tưởng tượng lại không đến, chỉ có túi áo thủng một lỗ.

Chớp mắt Phạm Tư Viễn nổ súng bị Lạc Văn Chu lao tới đá trúng, viên đạn chếch đi, sượt chéo áo Tiêu Hải Dương, bắn vào chiếc điện thoại vỡ màn hình Lang Kiều để lại, chiếc điện thoại vốn chỉ vỡ màn hình lập tức hi sinh, hoàn toàn không sửa được nữa. Đồng thời bộ xương yếu ớt của bệnh nhân nan y không chịu nổi cú đá này, cánh tay Phạm Tư Viễn gãy cái "rắc", bị Lang Kiều theo sát tới nhanh nhẹn còng lại.

Bắt đầu từ lúc nghe nói Phí Độ mất tích, cả người Lạc Văn Chu đã nằm trong trạng thái căng thẳng cao độ – anh thô bạo dỡ thất tình lục dục ra ném xuống đất, thân thể chạy mười vạn tám ngàn dặm, đá bay súng của Phạm Tư Viễn, lôi Tiêu Hải Dương ra, một loạt động tác liền mạch. Anh quỳ xuống đất, căn bản không nhìn Phí Độ, chặn hết những gì vừa nghe thấy, nhìn thấy ở bên ngoài ý thức, toàn bộ tinh lực co lại còn một đường bé tẹo, tức tốc nhìn quét qua cấu tạo của vòng kim loại, tìm đến sau cổ Phí Độ một cách rõ ràng trật tự.

Đồng thời, anh còn có thể mạch lạc phân công: "Gọi chuyên gia gỡ bom đến đây."

"Tách" một tiếng, chiếc vòng kim loại mở ra.

Không khí cấp tốc ùa vào như cuồng phong quét qua cổ họng bị thương của Phí Độ, quấy nhiễu ý thức sắp sửa tan rã, cơn ho dữ dội khiến hắn co giật một trận, cái vòng nắm trí mạng rốt cuộc tuột tay. Lạc Văn Chu ôm lấy hắn, cho đến lúc này, ống quần bị máu nhuộm đỏ một nửa và vết thương trên người Phí Độ mới như một cây kim đâm nhói mắt anh, tất cả âm thanh, phẫn nộ, lo âu và sợ hãi khi nãy bị anh chặn hóa hết thành nước lũ vỡ đê, ầm ầm nhấn chìm anh.

Lạc Văn Chu mềm nhũn người, cơ hồ không ôm được Phí Độ.

Đồng nghiệp khi nãy rớt lại phía sau anh vội vàng chạy đến.

"Đội trưởng Lạc, thả cậu ấy xuống!"

"Đặt bằng! Đặt bằng để cậu ấy thở!"

"Chậm một chút… Qua đây hỗ trợ!"

Lạc Văn Chu trên tay dính máu Phí Độ, loáng thoáng ý thức được là nhân viên cấp cứu bất chấp hiện trường chưa dọn sạch đã lao tới, lơ mơ đi theo chỉ thị của nhân viên cấp cứu.

Phí Độ, giống như một chậu cảnh chưa từng bị gió sương quật gãy.

Hắn không khó nuôi, thường ngày chỉ có hai thứ không ăn – đây không ăn, kia cũng không ăn nốt. Lời ngon tiếng ngọt đẳng cấp quốc tế, có đủ tư cách truyền dạy môn "tìm hoan mua vui".

Hắn như lưu ly, yếu ớt không tỳ vết.

"Siết cổ đối phương đến chết, là một cách giết người theo kiểu hưởng thụ, khe nhỏ sông dài."

"Dì có thể… cho cháu cơ hội vờ như nhìn thấy mẹ mình một lần nữa hay không?"

"Thứ vây tôi không phải là nguyên nhân cái chết của mẹ."

"Trên thế giới có hàng ngàn hàng vạn tòa nhà cao tầng, tại sao bà ta chỉ lựa chọn nơi này?"

"Tôi không có… vết thương."

Tầng hầm lạnh lẽo ẩm ướt, cất giấu hồi ức bí mật vô biên, cơn ho mỗi khi nhắc tới là hắn sẽ không tự chủ được, bài hát vĩnh viễn phát đi phát lại…

Các loại dấu hiệu đều bị dăm ba câu của Phạm Tư Viễn xâu chuỗi lại, chân tướng tăm tối khó lòng tưởng tượng bất ngờ lao đến, chớp mắt khoét rỗng lồng ngực Lạc Văn Chu.

Anh nhớ tới cậu thiếu niên mùa hè năm ấy dựa lưng vào tòa biệt thự cô độc, dường như không cách nào hòa nhập với thế giới, nhớ tới đôi mắt thấu tỏ, cố chấp, tựa hồ ẩn giấu vô số bí mật kia.

Anh không thể xé thời không, sải bước xông vào bảy năm trước, bế cậu bé trầm mặc ấy lên, hai tay nâng vết sẹo cậu chưa từng để lộ, nói với cậu một câu rằng "Xin lỗi, anh đã đến muộn".

"Anh đã đến muộn…"

Cho đến khi lên xe cấp cứu, Phí Độ mới hơi có ý thức, ánh mắt khó có thể tụ tiêu cự dừng lại hồi lâu trên mặt Lạc Văn Chu, đại khái đã nhận ra anh, lại mỉm cười.

Lạc Văn Chu khó khăn đọc hiểu khẩu hình hắn không nói thành tiếng.

Hắn nói: "Hết rồi… quái vật đều đã bị diệt sạch, tôi là con cuối cùng, anh có thể nhốt tôi ở nhà anh không?"

Ba thế hệ, do tiền tài và dục vọng dơ bẩn khởi đầu, thù hận kéo dài không ngừng lên men, bành trướng… Đến đây, cuối cùng đã kết thúc rồi.

Lạc Văn Chu rốt cuộc không nhịn được nữa.

Có thể họ Phí thật sự đều là những kẻ cuồng ngược đãi trời sinh, chỉ còn thoi thóp một hơi mà cũng có thể chắp vá ra một cực hình lớn nhất trong cuộc đời để tra tấn anh.

"Này, Bốn Mắt, không sao chứ?" Lang Kiều lau mồ hôi lạnh trên trán, giơ tay kéo Tiêu Hải Dương, áo khoác của cô đã không cánh mà bay từ lâu, áo len đan khá mốt chẳng biết đã trải qua biến cố gì, biến thành thời trang ăn mày càng "mốt" hơn, nếu rửa mặt sạch sẽ, tạo hình khác người này chắc có thể đến tuần lễ thời trang chụp vài tấm ảnh ngoài đường mới lạ.

Tiêu Hải Dương bấy giờ mới như vừa tỉnh khỏi giấc mơ mà bò dậy, nhìn thấy Lang Kiều cậu đột nhiên nhớ tới cái gì, cho tay vào túi sờ: "Chị Tiểu Kiều, điện thoại của chị…"

Tiêu Hải Dương đang nói bỗng nhiên sửng sốt, sờ soạng hết người mình.

Lang Kiều: "Điện thoại không sao, chú tìm cái gì vậy?"

"Vừa rồi thẻ công tác bị rơi." Tiêu Hải Dương lẩm bẩm một tiếng, ngón tay xuyên qua túi áo cháy đen thủng lỗ, cau mày tìm kiếm khắp nơi.

"Để lát bảo họ tìm giúp chú," Lang Kiều túm tay cậu nhường đường cho chuyên gia tháo bom đi qua, "Nơi đây không an toàn, rút trước đã."

"À… Ôi, em nhìn thấy rồi!" Thẻ công tác của Tiêu Hải Dương bay đi cùng súng, rơi cách đó không xa, ngay dưới chân Phạm Tư Viễn bị hai cảnh sát nhấc lên, khi ví da rơi xuống bị bung ra, trong thẻ công tác của Bốn Mắt còn kẹp một tấm ảnh Cố Chiêu.

Tiêu Hải Dương không thích tấm ảnh thờ đen trắng của Cố Chiêu, cậu mang theo tùy thân một tấm ảnh chụp chung, chụp ở công viên vào ngày nghỉ khi Cố Chiêu dẫn cậu đi chơi. Người đàn ông trên đó nhìn trẻ hơn, thả lỏng hơn, ấn đầu cậu bé, tay cầm cây kẹo bông giúp cậu, quay về ống kính mỉm cười có chút không tự nhiên, không giống trên di ảnh lắm.

Không biết tại sao mà Phạm Tư Viễn cứ nhìn chằm chằm tấm ảnh ấy, cảm thấy chàng trai trên ảnh vô cùng quen mắt, lúc bị cảnh sát kéo đi, ánh mắt vẫn dính chặt lên đó.

Tiêu Hải Dương đi tới một bước nhặt lại, khá đau lòng chặn đường nhìn của Phạm Tư Viễn, chùi bụi đất đi.

"Chú kẹp ảnh ai vậy?" Lang Kiều vừa giục cậu đi nhanh vừa thuận miệng hỏi.

Tiêu Hải Dương: "Chú Cố."

"Hả," Nữ cảnh sát trẻ tuổi giọng lanh lảnh nói, "Là cảnh sát Cố Chiêu à? Chú thật sự quen ông ấy? Này, cho chị xem với…"

Phạm Tư Viễn giật mình, như thể bị sét đánh, ông ta quay ngoắt đầu lại, giãy giụa muốn lao tới hướng Tiêu Hải Dương: "Chờ chút!"

Viên cảnh sát hình sự áp giải cho rằng ông ta lại muốn làm trò gì, đè chặt lại, lạnh giọng quát: "Làm gì đó! Yên xem nào!"

"Chờ chút… chờ chút! Cho tôi xem! Quay lại! Cho tôi xem cậu ấy một cái…"

Nhưng Tiêu Hải Dương chỉ lạnh lùng quay đầu lại nhìn ông ta một cái, chẳng hề dừng bước.

Phạm Tư Viễn hai chân không chạm đất bị cảnh sát áp giải đi, cổ xoay một góc khó tin, cứ ngoái đầu lại không chịu bỏ cuộc.

Mười bốn năm rồi, Cố Chiêu ở trong lòng ông ta đã sống thành dáng dấp trên tấm ảnh thờ kia, vĩnh viễn là một biểu cảm đó, có một chút khác biệt, thành thử ông ta không nhận ra.

Chàng thanh niên ngại ngùng và ôn hòa đạp xe dưới lá ngô đồng xào xạc rơi ở Đại học Công an Yến Thành… đã tan thành khói bụi, chẳng còn dấu vết gì, đến lúc này ông ta mới giật mình phát giác, hóa ra mình đã quên mất Cố Chiêu, quên mất dáng hình người ấy khi cười rồi.

Mười mấy năm qua, trong lòng ông ta vậy mà chỉ còn lại một Trương Xuân Linh và một Trương Xuân Cửu.

Tập đoàn Xuân Lai đã để lại trên người ông ta dấu ấn ăn sâu vào xương tủy, ăn liền với bản thân, bóp méo ông ta thành hình dáng hiện giờ.

Trương Xuân Linh trơ mắt nhìn Phí Độ bị khiêng đi, ngay sau đó, cảnh sát còng lão lục soát người lão, tìm được điện thoại di động trong túi, chớp mắt khi lấy ra, hiển thị có tin nhắn vừa vặn chiếu sáng màn hình, nội dung tin nhắn đã nhảy lên màn hình bị khóa: "Hết giờ, trò chơi kết thúc rồi [hình ảnh]".

Trong trạng thái khóa màn hình không thể xem hình ảnh, Trương Xuân Linh sốt ruột, chủ động đọc mật khẩu: "Đây là mật khẩu khóa màn hình, cho tôi xem nó một cái, cho tôi xem nó!"

Viên cảnh sát bắt lão bỏ điện thoại vào túi đựng vật chứng, cách lớp túi trong suốt, anh ta rủ lòng từ bi mở khóa cho Trương Xuân Linh xem ảnh. Các số trên đồng hồ đếm ngược đã về không hết, Trương Đông Lai nhắm mắt ngã xuống, sơ mi trắng bị máu nhuộm đỏ tươi, chẳng hề nhúc nhích.

"Không! Không…"

"Không không không, đừng đổ nữa, dính ghê quá!" Lúc này, Trương Đông Lai đang ở bên kia đại dương đột nhiên nhảy bật dậy, người còn trói dây thừng, "Rượu vang cũng mất tiền mua đó! Hơn nữa các em không thể chỉ để một mình anh chơi được!"

Các cô nàng vây xung quanh cười hi hi ha ha, một cô gái trẻ mặt trái xoan hươ hươ di động của hắn: "Thua rồi thua rồi! Anh Trương à, người nhận được tin nhắn không thèm để ý đến anh, hoặc là anh làm người quá thất bại, hoặc là đã bị người ta nhìn thấu, dù sao anh cũng thua rồi, không thể ăn gian đâu!"

Trương Đông Lai cười hì hì để cô gái cởi dây thừng giúp hắn, lắc bay rượu trên đầu – hắn đang chơi trò "Lời thật lòng hay đại mạo hiểm" nhàm chán với mấy cô gái, khi đến lượt mình hắn chọn "đại mạo hiểm", mọi người yêu cầu hắn giả vờ bị bắt cóc, gửi ảnh cho một người thân hoặc bạn bè rồi xem phản ứng của đối phương.

Trương Đông Lai bị một đám các cô nàng xinh đẹp líu ríu chuốc rượu chếnh choáng, chẳng mảy may suy nghĩ đến cách chơi này không ổn chỗ nào, thoải mái đồng ý, quả nhiên bị hành rất thảm: "Thôi đừng phá nữa, cho anh xem, rốt cuộc ai mà không quan…."

Hắn ngừng bặt, nhìn thấy rõ đối tượng tán phét liền lập tức nhảy bật dậy: "Ơ đệch! Bà chị giỏi lắm, có biết mình đã gửi tin nhắn cho ai không? Là ba tôi đó!"

Cô nàng cầm di động của hắn chụp ảnh nghiêng đầu đầy vô tội: "Anh ghi chú ba anh là 'đại lão'?"

"Lão già ấy mà," Trương Đông Lai ợ một cái, tùy ý kéo cổ áo ướt sũng rượu, "Ở nhà nghiêm túc lắm, anh chưa thấy ổng cười bao giờ, hồi anh còn nhỏ, ổng thỉnh thoảng về nhà một lần, khi nói chuyện bảo anh và con em gái cách ổng hai mét, cứ như báo cáo công tác ấy. Anh nhớ hồi nhỏ có một lần Trương Đình lén mặc váy hoa nhí dưới đồng phục học sinh, giáo viên ở trường cũng không nói gì, kết quả để ông già nhìn thấy, ôi trời, chỉ có việc bằng cái rắm này, mà nổi điên đến chú anh cũng không dám khuyên, khiến Trương Đình không dám làm điệu nữa, một cô bé mười mấy tuổi, cả ngày mặt mày xám xịt… Nhưng mà lớn lên bọn anh trái lại thân với ổng hơn không ít, có thể là do ông già cao tuổi rồi."

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên ngớ ra, bởi vì phát hiện ánh mắt cô gái khi nãy chơi hăng quá còn lấy rượu hắt hắn rất kỳ lạ, trong đôi mắt bị che hai tầng bởi lớp trang điểm đậm và kính áp tròng màu lại lộ ra một chút thương xót không nói thành lời, nụ cười như hoa cũng trở nên miễn cưỡng. Trương Đông Lai hỏi: "Sao vậy?"

"Không sao hết, em đang nhớ lại đồng phục học sinh bi kịch hồi nhỏ thôi," Cô nàng chớp mắt đã thay đổi biểu cảm, "Còn chưa phạt xong đâu, anh đừng đánh trống lảng, mau đi mở rượu nào!"

Trương Đông Lai bị một đám con gái tra tấn ngọt ngào, không biết nên khóc hay nên cười: "Tha cho anh đi!"

Chu Hoài Cẩn đứng trên cao nhìn lướt qua nhóm nam nam nữ nữ vây quanh bể bơi, lặng lẽ đi ra ngoài.

Tà dương đã bắt đầu lặn xuống, anh ta nghe thấy Lục Gia ở cách không xa chẳng biết đang gọi điện thoại cho ai, sắc mặt Lục Gia vẫn rất căng thẳng, hỏi đầu dây bên kia hai lần liền "Anh xác định không sao rồi" mới hơi dịu đi, sau đó giọng nhẹ nhàng hơn, Chu Hoài Cẩn loáng thoáng nghe thấy hắn nói: "Hai hôm nữa chúng tôi sẽ trở về, yên tâm đi."

Trở về – Chu Hoài Cẩn thất thần nghĩ, về đâu đây?

Trong nước anh ta không quen thuộc, nhà cũ của nhà họ Chu cũng không phải là nhà anh ta, thân nhân vỏn vẹn đã ly tán giữa dòng Vong Xuyên mất rồi.

Còn có thể trở về đâu?

Một lúc lâu sau, Lục Gia thần không biết quỷ không hay đi tới bên cạnh, chẳng rõ kiếm đâu ra hai cây kem, đưa một cây cho Chu Hoài Cẩn – theo Lục Gia nói, vị giác bọn Tây không nhạy, kem làm ngọt hơn trong nước, rất hợp khẩu vị hắn, nhất định phải ăn cho đã mới về.

Chu Hoài Cẩn chưa từng nghiên cứu vấn đề trong lĩnh vực mùi vị kem, giữa cơn gió se lạnh nếm một miếng mà run lên. Hai người đàn ông tạm coi như đã bước vào trung niên ngồi sóng vai trên bậc đá lạnh ngắt ở sân sau khách sạn, Lục Gia nói: "Đã bắt được hết rồi."

Chu Hoài Cẩn quay đầu sang.

"Người đứng đầu tập đoàn Xuân Lai – chính là đám người bữa trước truy sát anh – còn có đám thần kinh hại chết em trai anh, đều đã bắt được." Lục Gia dừng một chút, sắp xếp lại đại khái đầu đuôi cho anh ta nghe.

Ân oán nhà giàu vớ vẩn, Trịnh Khải Phong âm hiểm, cha con nhà họ Đổng bị lợi dụng… Còn có Chu Hoài Tín vào nằm trong quan tài thay anh ta.

Ngọn nguồn hết sức phức tạp, dù sao cũng là thâm thù đại hận kéo dài suốt bốn năm mươi năm, anh em họ chỉ bị cơn bão thù hận quét vào một góc, chiếm một vai rất rất nhỏ chẳng đáng kể trong câu chuyện.

Diễn viên phụ cũng chẳng phải, chắc chỉ xứng gọi là "đạo cụ" thôi.

Chu Hoài Cẩn gật đầu, chậm rãi ăn một miếng kem Lục Gia cho, cảm thấy có thể là vị giác mình bị đóng băng rồi, chẳng hề nếm ra chua ngọt đắng cay. Anh ta ngồi đó ngẩn người với khóe miệng dính bơ, đột nhiên chầm chậm gục đầu xuống, vùi mặt thật sâu vào giữa hai đầu gối mà khóc.

Chiều tà nương tiếng khóc của anh ta chôn vùi mình của ngày hôm nay, ngày Trừ tịch ở Yến Thành hẳn là trời đã sáng rồi, tiếng pháo lác đác dần dần vang lên, các cảnh sát tăng ca vội vàng rửa mặt, mở một cuộc họp ngắn như chiến đấu, rồi đều bận rộn việc mình. Vệ Lan tự thú trong phòng thẩm vấn trên mặt còn sót lại lớp trang điểm cách đêm, hai tay ôm thái dương, giơ tay ra hỏi xin cảnh sát điếu thuốc.

"Tôi tên thật là Vệ Lan, tôi từng giết người, sau đó bỏ trốn, họ chứa chấp tôi, cho tôi một thân phận giả."

"Ừm… có thể, tôi có thể làm chứng."

"Hối hận?" Vệ Lan dừng lại, cúi đầu cười, búng tàn thuốc, gần đó không biết lại là ai dậy sớm đốt pháo, khiến ô tô ven đường đồng thanh inh ỏi, ngay cả trong phòng thẩm vấn cũng có thể loáng thoáng nghe thấy. Vệ Lan lắng tai nghe một lát, hơi thất thần, đoạn cô thì thào đáp một nẻo, "Sắp sang năm mới rồi à?"

180. Quyển 5 - Chương 51: Đọc To (kết Thúc)

Người đàn ông tóc mai hoa râm mặc chiếc áo jacket giặt đến bạc màu, trông có chút co quắp đứng ngồi không yên, một tình nguyện viên đi tới, ông ta lập tức như học sinh tiểu học phạm lỗi, đặc biệt đứng dậy nói chuyện với người ta.

Tình nguyện viên chỉ là một thanh niên ngoài hai mươi, khả năng còn đang đi học, vội vàng nói: "Chú Quách Hằng, chú hãy thả lỏng, đừng khách sáo như thế, chú uống nước không ạ?"

Quách Hằng câu nệ cười với cô: "Không cần, cảm ơn, đến lượt tôi nói chuyện rồi à?"

"Bạn cháu đang thử microphone, sắp sửa đến chú, nó bảo cháu nói một tiếng với chú."

"A, được được…" Quách Hằng hơi kéo chéo áo xuống, hình như cảm thấy hai vai không cân, cố gắng hoạt động một chút, thái dương rướm mồ hôi, ngôn ngữ lộn xộn mà gọi tình nguyện viên lại: "Này, cô bé ơi, bọn họ đều biết chú sẽ đến đúng không? Cũng biết chú là ai, các cháu đã nói với họ rồi chứ?"

"Đều đã thông báo rồi ạ," Tình nguyện viên nói, "Chúng cháu cũng không ngờ sẽ đông người như vậy, cháu vừa nghe nói hình như bên phía Cục công an thành phố cũng có người đến, không biết đã đến chưa…"

Cô đang nói đến đó thì một tình nguyện viên khác đằng xa vẫy tay gọi: "Microphone điều chỉnh xong rồi."

Quách Hằng cứng đờ người, vội vàng tranh thủ uống một ngụm nước làm trơn họng, nghe người dẫn chương trình gọi tên mình, ông cùng tay cùng chân đi tới. Ông nhận lấy microphone, nhìn lướt qua các thính giả của mình – chỗ này là một phòng học xếp theo hình bậc thang của đại học Yến Thành, sinh viên vẫn chưa nhập học, tạm thời cho họ thuê.

Phía dưới ngồi hơn hai mươi người, trẻ nhất khoảng ba lăm ba sáu tuổi, còn lại cơ bản đều là trung lão niên, có lẽ tuổi tác chưa hẳn già như bề ngoài, nhưng đã bị năm tháng hủy hoại không thành hình dạng. Quách Hằng mím môi, ánh mắt đảo qua hàng trên cùng, nhìn thấy một người phụ nữ hơi quen mắt – hình như là mẹ của Khúc Đồng cô bé bị hại năm ngoái, Quách Hằng đã thấy trên báo rồi.

Mọi người ngồi ở bên dưới đều từng có một cô con gái hoạt bát thông minh, nhưng cô bé đã vĩnh viễn dừng lại ở đầu cành đậu khấu, ngày càng xa cha mẹ già đi nơi trần thế.

"Tôi…" Quách Hằng không cẩn thận chĩa microphone vào thiết bị khuếch âm, loa lập tức rú lên một tiếng chói tai, xuyên vào hai tai ông, các thính giả lặng ngắt như tờ, không ai phản đối. Tiếng rú tan đi, Quách Hằng hắng giọng, trước tiên gập lưng hơn chín mươi độ chào mọi người.

"Tôi tên Quách Hằng," Ông mở miệng, giơ lên một tấm ảnh cũ, "Đây là con gái tôi Quách Phỉ, hơn hai mươi năm trước, nhà chúng tôi ở Liên Hoa Sơn…"

Lạc Văn Chu lặng lẽ đi vào từ cửa sau, ngồi ở dãy cuối cùng, nghe người đàn ông trên bục kể chuyện con gái lúc nhỏ, rồi lại khóc lóc xin lỗi – vì ông từng nhất thời kích động đâm chết Ngô Quảng Xuyên, dẫn đến hung phạm nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật hơn hai mươi năm.

Một tiếng sau, buổi giao lưu kết thúc, Quách Hằng đôi mắt đỏ hoe đi xuống bục giảng, mẹ Khúc Đồng hơi do dự đưa cho ông một bịch khăn giấy.

Quách Hằng không biết nói gì, chỉ đành phải nhận lấy bằng cả hai tay.

Lúc này, có người chậm rãi đi qua bên cạnh, vỗ vỗ cánh tay ông.

Quách Hằng sửng sốt: "Đội trưởng Lạc?"

"Hôm nay tôi thay mặt Cục công an đến đây, cho mọi người một câu trả lời với chuyện này," Lạc Văn Chu hiếm khi mặc đồng phục cảnh sát, sự lông bông bình thường cũng bị đồng phục chỉnh tề đè xuống, "Cuối năm ngoái, chúng tôi đã bắt Trương Xuân Linh chủ tịch tập đoàn Xuân Lai và em trai, cùng một đám đồng đảng, hiện tại những người dính líu chủ yếu đã khai toàn bộ quá trình họ giúp đỡ và tham dự vào vụ Tô Tuệ, Tô Tiểu Lam và Tô Lạc Trản bắt cóc giết hại bé gái. Dựa theo lời khai của băng đảng tội phạm, chúng tôi lại tìm được hai địa điểm vứt và chôn xác, lần này hẳn là chứng cứ chính xác, các bé… các bé ngày trước

chưa thể tìm được hoặc không thể tìm đủ đều đã có tung tích, chờ bên phía pháp y kiểm tra xong, là có thể cho các vị đưa về nhà… xin hãy bớt buồn đau."

Anh chưa dứt lời, đã có người nức nở ra tiếng.

Lạc Văn Chu thở dài, trầm mặc cúi đầu xin lỗi mọi người, rời khỏi phòng học có tiếng vọng, lại phải đến nơi kế tiếp – anh mua quà đến thăm nhà Khổng Duy Thần của đồn công an Nam Loan.

Hôm bắt Doãn Bình, Khổng Duy Thần do trước đó gọi một cuộc điện thoại cho Trương Xuân Cửu, chẳng những mất vinh quang "liệt sĩ", còn bị hiềm nghi. Đến lúc này, các nghi phạm hai phe đã quy án, vụ án diệt khẩu rối mù rốt cuộc cũng sáng tỏ theo.

Lư Quốc Thịnh bị bắt, vụ án Cố Chiêu bất ngờ bị lật lại, đinh Trương Xuân Cửu cắm trong Cục công an cơ bản lộ hết, bản thân ông ta đã mất nguồn tin tức. Nhưng ông ta ở Cục công an nhiều năm, nắm rõ hết thảy thói quen làm việc của đội hình sự, biết muốn điều tra lại vụ án Cố Chiêu, cảnh sát chắc chắn phải đi tìm mấy nhân chứng then chốt năm xưa. Dĩ nhiên các nhân chứng đã xử lý sạch sẽ, bốc hơi khỏi nhân gian, cảnh sát chỉ có thể đi tìm người thân bạn bè – Doãn Bình đã sớm có người theo dõi, chẳng qua ban đầu ngay cả Trương Xuân Cửu cũng không ngờ được công nhân nồi hơi bình thường này to gan như vậy, dám thay mận đổi đào.

"Hôm xảy ra vụ án, sau khi đồng nghiệp của chúng cháu rời khỏi nhà Doãn Bình, một trong hai chiếc bán tải bám theo xe cảnh sát, trên đường phát hiện họ quay lại, đồng thời Lão Xỉ Than bỏ trốn, nghi phạm ý thức được khác thường, lập tức thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tính toán diệt khẩu…" Lạc Văn Chu nói với người nhà Khổng Duy Thần bằng ngữ khí nhẹ nhàng hết sức có thể, "Là chúng cháu làm việc sơ suất, không liên quan đến cú điện thoại của Tiểu Khổng – nghi phạm thừa nhận, nếu biết trước Doãn Bình có vấn đề, lúc ấy ông ta căn bản sẽ không nhận điện thoại của Tiểu Khổng, đỡ phải dính hiềm nghi."

Khổng Duy Thần gia cảnh nghèo khó, ngay cả sau khi đi làm, dựa vào vài đồng lương còm của công an quèn trong đồn cũng rất khó giàu, nhà vẫn lụp xụp, sofa lõm xuống khó mà tiếp khách, chỉ có thể để Lạc Văn Chu co chân ngồi tạm trên một cái ghế đẩu nhỏ.

"Khổng Duy Thần trong sạch," Anh nói, "Bác yên tâm, việc bình liệt sĩ này, cháu… và đồng nghiệp được Tiểu Khổng cứu, chúng cháu sẽ cố gắng hết sức – xin bác hãy bớt buồn đau."

Rời khỏi nhà Khổng Duy Thần, Lạc Văn Chu lại đến nhà Phùng Bân, nhà học sinh của thầy giáo mỹ thuật Dư Bân… Anh cảm thấy mình như một người báo tang, dọc đường khuyên người ta bớt buồn đau, cuối cùng đi đến trước mặt Dương Hân.

Sau khi Dương Hân bị bắt, luôn là Đào Nhiên tiếp xúc với cô, Lạc Văn Chu chưa tới thăm lần nào – anh thật sự chẳng có chuyện gì để nói với cô.

Lúc này cách một cái bàn và một bộ còng tay, hai bên đều cảm thấy đối phương xa lạ. Dương Hân cúi đầu, mái tóc mới cắt vén ra sau tai, đưa xoáy về phía Lạc Văn Chu, không dám nhìn anh, lí nhí nói: "Em đã nói hết với anh Đào Nhiên rồi."

"Anh không đến để thẩm vấn em." Lạc Văn Chu nói, "Hôm nay anh đến đây, là đặc biệt cho em biết chân tướng cha em hi sinh – Dương Hân, em hãy ngẩng đầu lên nghe cho rõ."

Dương Hân hơi e dè ngẩng đầu lên.

"Ba năm trước, Lão Dương nhận được thư nặc danh của Phạm Tư Viễn, bắt đầu điều tra lại vụ án Cố Chiêu, phương thức liên lạc của họ là giấu tên qua radio, Lão Dương tin nhầm Trương Xuân Cửu, bị ông ta bày kế giết ở đường hầm kia – những việc này, anh nghĩ Phạm Tư Viễn đã nói với em rồi."

Dương Hân gật đầu.

"Ông ta còn chưa cho em biết." Lạc Văn Chu nói với khuôn mặt không biểu cảm, "Ba năm sau, nhờ mẹ em bắc cầu, Phạm Tư Viễn đi gặp Phan Vân Đằng, muốn nhờ tố cáo chuyện Vương Hồng Lượng phân cục khu Hoa Thị hiềm nghi buôn bán ma túy, thừa cơ kéo Trương Xuân Cửu xuống đài, lúc ấy ông ta đích thân đi. Em không cảm thấy kỳ lạ à, tại sao khi liên lạc với cha em ông ta trốn trốn tránh tránh, mà đi gặp Phan Vân Đằng lại thoải mái?"

Vẻ mặt Dương Hân rất mù mờ.

"Nhất định Phạm Tư Viễn còn nói với em, ông ta không có chứng cứ chứng minh Trương Xuân Cửu là nội gian, nên phải từng bước một ép họ lòi ra cái đuôi hồ ly – vậy em có thấy kỳ lạ không, ông ta đã không có chứng cứ, tại sao khẳng định Trương Xuân Cửu chính là nội gian? Ông ta phí nhiều công sức như thế, không sợ hoài nghi sai người, cuối cùng thiếu một sọt đất mà công cốc à? Nếu ông ta thật sự đã hoài nghi Trương Xuân Cửu từ lâu, tại sao chưa bao giờ tiết lộ với cha em, dẫn đến cha em dễ dàng bị Trương Xuân Cửu lừa lấy lòng tin, chết oan chết uổng? Còn nữa, em không cảm thấy so với thủ pháp ba năm sau đi bước nào vững bước ấy, cuối cùng khiến tập đoàn Xuân Lai sụp đổ, việc ba năm trước gửi tài liệu nặc danh cho một cảnh sát già là quá cẩu thả, quá khác phong cách bày mưu nghĩ kế của ông ta sao?"

Dương Hân mở miệng: "Anh Lạc…"

Lạc Văn Chu nhếch khóe môi, nhấn từng chữ: "Lúc bị bắt, Trương Xuân Cửu vẫn rất không hiểu, tại sao ông ta đã khởi động lại kế hoạch Tập Tranh để tung hỏa mù, mà Phạm Tư Viễn vẫn như rùa cắn quả cân khăng khăng là ông ta – để anh cho các em biết đáp án."

Dương Hân tựa hồ ý thức được điều gì, kinh hoàng trợn mắt, cả người run rẩy, vô thức lắc đầu.

"Rất đơn giản, lúc ấy Phạm Tư Viễn khám ra bản thân bị bệnh nặng, đành phải đẩy nhanh tốc độ hành động, đối tượng hoài nghi chủ yếu tập trung vào hai người, một là Lão Dương năm xưa hợp tác với Cố Chiêu nhiều nhất, một là Trương Xuân Cửu nhờ việc này mà thăng tiến. Ông ta trước tiên gửi tài liệu nặc danh cho Lão Dương để 'câu cá', sau nhiều lần tiếp xúc cơ bản loại trừ hiềm nghi khỏi Lão Dương, vì thế đặt trọng điểm vào Trương Xuân Cửu."

"Tại sao Lão Dương dễ dàng tin tưởng Trương Xuân Cửu như vậy?" Lạc Văn Chu nhìn bức Dương Hân, "Anh nói cho em biết, không phải vì Trương Xuân Cửu cao minh, cũng không phải vì ba em khinh suất cả tin – mà là Phạm Tư Viễn liên tục ám chỉ Trương Xuân Cửu đáng tin."

Dương Hân: "Không…"

"Thầy Phạm của em, dùng ba em làm đá dò đường, cố ý lợi dụng ông vạch mặt Phí Thừa Vũ với Trương Xuân Cửu, tiện thể mượn tay anh em Trương Thị diệt trừ Phí Thừa Vũ, tự mình hợp nhất thế lực của Phí Thừa Vũ, trốn ra sau màn – anh em nhà họ Trương cho rằng họ đã phát hiện con virus Phạm Tư Viễn, kỳ thực là virus cố ý để lộ, đã khoanh vùng thân phận hai người họ."

Còng tay của Dương Hân kêu leng keng: "Không! Không phải! Không thể nào!"

Lạc Văn Chu lạnh lùng nói: "Dù em tin hay không thì đây cũng là sự thật."

Đây là người nhà nạn nhân cuối cùng anh đến thăm, cũng là người anh không muốn gặp nhất, Dương Hân suy sụp òa khóc nức nở, Lạc Văn Chu không muốn nhìn thấy cô nữa, đứng dậy đi ra cửa.

"Anh Lạc!" Dương Hân luống cuống gọi anh một tiếng.

Lạc Văn Chu hơi dừng bước, song không quay đầu lại, chỉ cho cô một bóng lưng đầy thất vọng.

Hôm nay thời tiết hơi ấm lên, trong gió cuốn theo một chút hơi ẩm, báo trước gió ấm đến từ hướng đông nam sắp tràn lên Yến Thành phương bắc.

Lạc Văn Chu về đến nhà thì trời đã nhá nhem tối, anh xách một bọc hạt dẻ rang đường và một đống thực phẩm bổ máu mở cửa ra, phát hiện con mèo bình thường canh cửa không thấy đâu cả.

Lạc Văn Chu giơ chân đóng cửa, huýt sáo gọi trong nhà: "Các hài nhi?"

Gọi một tiếng không ai trả lời, Lạc Văn Chu thoáng cái túa mồ hôi lạnh, đây là chứng bệnh mắc phải sau khi anh bế Phí Độ khỏi Tân Hải, một lúc không nhìn thấy hắn là nhịp tim có thể bỗng chốc tăng lên một trăm tám. Đào Nhiên nói anh cũng bị "PTSD" cường độ thấp. (PTSD là chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn)

Anh vứt hết đồ đạc trong tay xuống, giày cũng chưa thay đã lao vào phòng ngủ – phòng khách, thư phòng, phòng ngủ… ban công, đều không có, cảm giác sợ hãi khó lòng hình dung thoáng chốc bóp nghẹt tim anh.

Lạc Văn Chu: "Phí Độ!"

Anh gọi lạc cả giọng, chắc cả hàng xóm cũng có thể bị quấy rầy, dưới hầm đột nhiên "Rầm" một tiếng, giống như rơi thứ gì đó.

Lạc Văn Chu quay đầu lao xuống.

Tầng hầm sáng đèn, mắt cá chân bị thương của Phí Độ còn chưa thể chạm đất, hắn chống gậy đứng đó đưa lưng về phía Lạc Văn Chu… Đang giằng co với một con mèo béo phị.

Thật sự nhìn thấy người, Lạc Văn Chu thở phào một hơi, chân mềm nhũn, vội vàng vịn tường.

Phí Độ lúc này mới bị tiếng bước chân dồn dập của anh quấy rầy: "Anh về lúc nào vậy, em cũng chẳng nghe thấy."

Lạc Văn Chu định thần lại, chẳng nói một lời đi tới ôm hắn, Phí Độ tự dưng bị anh ghì vào ngực, cả người cơ hồ gập ra sau, thật sự khó có thể đứng vững bằng tư thế kim kê độc lập, đành phải giơ tay vịn lưng Lạc Văn Chu, vô tình chạm phải nhịp tim dồn dập, hắn hơi sửng sốt: "Anh…"

Lạc Văn Chu vỗ mông hắn một phát, tiếng nói không rõ lắm: "Đồ khốn nạn, em bị điếc à?"

Anh không muốn biểu hiện quá nhiều bất an trước mặt Phí Độ, ra vẻ điềm nhiên mà đanh mặt, giật gậy của Phí Độ ném đi, bế hắn lên: "Ai cho em đi cầu thang, em xuống lầu làm gì?"

Phí Độ: "Em tìm mèo, nó giận rồi."

Bấy giờ Lạc Văn Chu mới chú ý tới, đồng chí Lạc Một Nồi đang đứng trên nóc tủ của phòng chứa đồ, vẻ mặt hận đời nhìn họ chằm chằm, trên người… hình như thiếu thiếu cái gì.

Lạc Văn Chu chấn động trước tạo hình mới của Lạc Một Nồi: "Ai cạo lông mèo vậy?"

Phí Độ: "Mẹ anh."

"Em kêu ai thế?" Lạc Văn Chu hơi mất vui trừng mắt nhìn hắn, "Tiền lì xì hôm tết cầm suông vậy đó à?"

Phí Độ rõ ràng hơi khựng lại.

Lạc Văn Chu vốn chỉ thuận miệng nói đùa, thấy hắn chần chừ, đột nhiên định thần lại, tim đau nhói – "ba mẹ" mà người bình thường có thể tùy tiện nói ra, đối với Phí Độ lại là một bậc cửa không bước qua được.

Có lẽ phải bước rất lâu, lâu như cả một đời vậy.

Lạc Văn Chu biết mình đã nói sai, đành phải nhảy qua đề tài này: "Trời lạnh đi cạo lông mèo, nữ đồng chí Mục Tiểu Thanh này sao mà rảnh vậy…"

Phí Độ bỗng nhiên lên tiếng: "Mẹ nói làm như vậy có thể giúp nó đối mặt với hiện thực, để nó khỏi cảm thấy mình chỉ rậm lông béo giả thôi…"

Những lời còn lại, Lạc Văn Chu nhất loạt không thể nghe vào tai, chân bước trên bậc thang cuối cùng của tầng hầm, anh ngây người quay sang Phí Độ.

Phí Độ điềm nhiên như không tránh ánh mắt nóng rực của anh: "Hình như em ngửi thấy mùi hạt dẻ rang."

"Mỗi một ngày đều là một cuộc sống mới, gặp may mắn đương nhiên là tốt, nhưng tôi thà rằng làm không sai chút nào, như vậy khi vận may đến, bạn đã có chuẩn bị rồi." – Trích Ông già và biển cả – Hemingway.

181. Quyển 5 - Chương 52: Ngoại Truyện 1

Lạc Văn Chu nửa đêm choàng tỉnh giấc, tim đập như nổi trống, cơ hồ hoảng loạn giơ tay sờ, chạm đến một cánh tay Phí Độ để bên ngoài chăn, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Văn Chu lau mồ hôi lạnh, cúi đầu nhìn thấy nguồn gốc cơn ác mộng – con mèo trọc Lạc Một Nồi.

Mặc dù việc cung cấp hơi ấm năm nay đã gần kết thúc, song hơi nóng vẫn đặc biệt mạnh, trong nhà ấm áp quá mức, bởi vậy ban đêm không đóng cửa phòng, dù sao với tình hình thân thể Phí Độ cũng chẳng làm

được chuyện gì "không phù hợp với mèo con", thế là đồng chí Lạc Một Nồi chẳng những công khai "vào phòng vào buồng", còn nằm dạng chân đè nửa người trên ngực Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu trước tiên cẩn thận nhét tay Phí Độ về trong chăn, sau đó lại nâng Lạc Một Nồi lên, mời cụ mèo di giá lên tủ đầu giường, may mà bản thân anh thân cường thể tráng, nếu không sớm muộn cũng có một ngày bị cái mông của sếp Nồi đè tắc nghẽn cơ tim.

Anh ngồi dậy, dùng ánh mắt chất vấn trừng Lạc Một Nồi bị anh đánh thức, song sếp Nồi chẳng hề sợ hãi, chân vịn mặt tủ đầu giường, vươn cái lưng dài hai thước, quay về Lạc Văn Chu nhe răng ngáp một cái, rồi lại dương dương tự đắc nằm xuống, hoàn toàn chẳng buồn để ý mình còn đang mang tội.

Không sai, Lạc Một Nồi hôm nay quả thật đã gây họa.

Tối hôm trước Lạc Văn Chu nấu cơm, sau khi bỏ thức ăn vào nồi, anh phát hiện nhà không còn rượu gia vị, đành phải mở tủ rượu, lấy một chai rượu Hoa Điêu dùng tạm, do quá trình chiên xào nấu nướng rườm rà bận bịu, anh liền quên béng chuyện khóa tủ.

Giờ cơm trưa hôm nay không yên tâm về Phí Độ, như thường lệ gọi điện về nhà, còn chưa nói được hai câu, đã nghe một tràng "loảng xoảng" và tiếng vật nặng rơi xuống đất vọng vào điện thoại – Lạc Văn Chu rất quen thuộc âm thanh này, hồi mới nuôi mèo chưa có ý thức đề phòng, bình quân một ngày anh có thể nghe hai lần trực tiếp hiện trường "Lạc Một Nồi đập lu". (Đập lu còn có nghĩa là chém gió)

Lần này, thứ Lạc Một Nồi đập không phải lu, mà là rượu.

Không biết nó làm sao cạy được tủ rượu, một chai rượu vang cao nhỏ để ở mé ngoài cùng mất thăng bằng, bất hạnh chết thảm dưới vuốt mèo. Dù rằng Phí Độ nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, nhà bếp vẫn để lại không ít chứng cứ phạm tội – trong kẽ sàn nhà có chút ít chất lỏng màu đỏ, bên cạnh tủ lạnh có nửa dấu chân mèo nồng mùi rượu vang Phí Độ không chú ý tới… Còn có bằng chứng mang tính quyết định, cái đuôi của nghi phạm mèo Lạc Một Nồi.

Nghi phạm mèo mặc dù bị cạo trọc, nhưng đầu và chóp đuôi đều chừa lại một dúm lông, lông trên đuôi đã bị nhuộm đỏ.

Nhưng mà bằng chứng chính xác thì thế nào? Tiền án chồng chất thì thế nào?

Dù sao Lạc Một Nồi lông cũng cạo rồi, sản cũng triệt rồi, tự thấy quãng đời còn lại tứ đại giai không, đã chẳng còn gì đáng nhớ lại, nó công khai liếm đuôi ngay trước mặt Lạc Văn Chu, chẳng hề coi đe dọa của tên xúc phân ra gì.

Lạc Văn Chu: "…"

Lạc Văn Chu chẳng có cách gì với nó, đành phải mắt không thấy lòng khỏi phiền, nằm xuống lại, nương ánh sáng mờ mờ ngắm nhìn Phí Độ.

Phí Độ hít thở nhẹ và lâu, nửa khuôn mặt vùi vào gối, sau khi nhắm mắt ngược lại càng có thể nhìn rõ hình dạng mắt hắn, tóc mềm mại rũ xuống, uể oải vắt lên cằm, hắn nhìn không cường thế cũng không giảo hoạt, chỉ là một người đẹp ngủ trong rừng yên lặng.

Chỉ nhìn khuôn mặt khi ngủ này, bất luận thế nào cũng không tưởng tượng ra được hắn đã trải qua những gì, đã làm những gì.

Lạc Văn Chu bỗng nhiên không còn buồn ngủ, giơ tay vén vài lọn tóc trên cổ Phí Độ, thấy máu bầm đáng sợ đã tan gần hết, chỉ còn lại vài vết mờ, anh chăm chú nhìn dấu mờ ấy một lúc, không nhịn được dùng ngón tay vuốt ve.

Khả năng là cổ quá nhạy cảm, Phí Độ vô thức né tránh, sau đó trở mình, Lạc Văn Chu sợ hắn nhúc nhích lộn xộn đè trúng mắt cá chân vẫn chưa khỏi hẳn, vội vàng ôm hắn về, đè trong lòng.

Phí Độ giống như đã bị quấy rầy, nhưng không tỉnh dậy, chỉ mơ mơ màng màng vỗ mu bàn tay anh, nghiêng đầu hôn cổ anh một cái.

Lại nằm im.

Tên quỷ đáng ghét Phí Độ này, các loại động tác thân mật bất cứ lúc nào cũng tiện tay làm được ngay, khi nửa ngủ nửa tỉnh cũng có thể tài tình giở chiêu. Lạc Văn Chu bị hắn hôn nóng hết cả người, máu toàn thân trực tiếp tăng lên tốc độ vũ trụ cấp hai, kêu gào muốn thoát khỏi lực hút Trái Đất.

Đáng tiếc giờ này phút này, anh chỉ có thể ôm Phí Độ, trừng mắt nhìn trần nhà suy ngẫm cuộc đời, một mình chịu đựng vụ "cướp cò" đơn phương.

Đương khi sắp nhịn ra một hệ thống triết học, Lạc Văn Chu bỗng nhiên ý thức được một vấn đề – anh nghiêng đầu thoáng nhìn cái đồng hồ báo thức nhỏ trên tủ đầu giường, kim đồng hồ huỳnh quang đã chỉ qua năm giờ sáng, theo lý thuyết mỗi ngày vào lúc này Phí Độ đã sắp thức dậy một cách tự nhiên, giấc ngủ vốn không say lắm sẽ trở nên rất tỉnh, sao hôm nay hắn ngủ như chết vậy?

Bình thường tình huống như thế này, ngoại trừ Phí Độ bị bệnh, thì chỉ có…

Ban ngày hắn đã uống rượu hoặc cà phê.

Thể chất Phí Độ rất đặc biệt, uống rượu hoặc cà phê số lượng vừa phải đều có thể giúp tỉnh táo, thế nhưng chờ một chút tinh thần ấy qua đi, nếu không thêm một ly, tinh lực trước đó sẽ như bị cạn kiệt, thường thì buổi tối sẽ buồn ngủ tương đối sớm, ngủ cũng khá say.

Lạc Văn Chu nghiêng đầu nhìn Lạc Một Nồi, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy khả nghi, thế là cẩn thận dịch tay Phí Độ đặt bên hông anh ra, chạy ra phòng khách mở tủ kính đựng ly uống rượu. Ly uống rượu vang lớn bé tổng cộng chín cái, xếp làm ba hàng, Lạc Văn Chu lần lượt lấy ra kiểm tra, rốt cuộc ở góc khuất nhất tận cùng bên trong, tìm được một vòng nước đọng để lại trên miệng ly.

Lạc Văn Chu: "…"

Nhân lúc tủ rượu không khóa uống trộm rượu, uống xong chẳng những hủy thi diệt tích, còn giả vờ giả vịt giá họa cho một con mèo!

Chủ tịch Phí càng ngày càng giỏi.

Thế là sáng sớm hôm nay, Lạc Một Nồi hàm oan nhận được trợ cấp bồi thường từ "chính phủ" – một hộp thức ăn loại xịn, "bàn tay đen sau màn" thật sự thì bị thẩm vấn gia đình.

Lạc Văn Chu: "Em hãy nói thật cho anh."

Phí Độ ung dung kẹp một miếng rau xà lách vào lát thịt xông khói, cuốn thành một cuốn nhỏ: "Em chưa hề nói dối."

Lạc Văn Chu không thể nói gì được.

Cũng phải, sau khi nghe thấy tiếng động trong điện thoại, là chính anh hỏi một câu "Con mèo chết tiệt làm đổ thứ gì", Phí Độ trả lời là "Hình như anh quên khóa tủ rượu rồi" – tám chữ, không bắt bẻ được.

Phí Độ gắp miếng thịt xông khói đã cuộn xong đút vào miệng Lạc Văn Chu: "Chỉ có nửa ly thôi, tại em cần xử lý một chút việc của công ty."

Lạc Văn Chu: "Cấm thuốc cấm rượu cấm bánh Custas, em đã hứa gì với anh?"

Phí Độ ngoan ngoãn nhận lỗi: "Em sai rồi."

"Nhà không phải là nơi để nói lý lẽ", đây là nguyên tắc làm người cơ bản của chủ tịch Phí, hễ có chút chuyện nhỏ nhặt lắt nhắt, hắn luôn nhận lỗi trước, lời ngon tiếng ngọt, nhân nhượng cho êm… Sau đó có hối cải hay không thì phải xem tâm trạng.

Lạc Văn Chu mặt không biểu cảm nghĩ: Câu tiếp theo chắc chắn là "Sư huynh em yêu anh".

Phí Độ nói ngọt như mía lùi: "Phạt em làm gì cũng được, chẳng qua nửa ly rượu chỉ có hai trăm mililít, không đến mức dùng hình phạt 'anh nổi giận' nghiêm trọng như vậy chứ?"

Lạc Văn Chu: "…"

Chiêu trò còn có thể định kỳ đổi mới nâng cấp!

Phí Độ quét ánh mắt qua cổ áo mặc ở nhà rộng thùng thình của Lạc Văn Chu, thưởng thức xương quai xanh và cơ bắp đường nét rõ ràng, dòm tận vào bên trong, liếm môi: "Phục vụ đặc biệt cũng được mỹ nhân à."

Lạc Văn Chu cự tuyệt hắn bằng ý chí vững như sắt thép: "Cút!"

Là một người đàn ông thoát khỏi hứng thú cấp thấp, Lạc Văn Chu nốc một ly nước lạnh, nghĩ ra một chủ ý "tuyệt hảo", linh cảm đến từ bóng ma thời thơ ấu của chính bản thân anh – viết kiểm điểm.

"Ít nhất một ngàn chữ, viết tay," Lạc Văn Chu vừa thay giày chuẩn bị đi làm vừa nói, "Đọc vào buổi tối trước khi ăn cơm."

Phí Độ khó mà hiểu nổi, hỏi: "… Hai trăm mililít phải viết một ngàn chữ?"

"Không chỉ là chuyện hai trăm mililít." Lạc Văn Chu thoáng dừng lại, trở nên nghiêm túc, quay đầu nhìn thật sâu vào mắt Phí Độ – anh muốn nói, còn có chuyện em giấu anh dính vào hiềm nghi; chuyện em cố ý chọc giận Phạm Tư Viễn, khiến bản thân thương tích đầy mình; chuyện anh suýt nữa không còn được nhìn thấy em; và cả chuyện… cái người mà em khoét rỗng tim anh khó khăn lắm mới nhét vào được thỉnh thoảng lại nói năng không lễ độ.

Những việc này thật sự không thể suy nghĩ kỹ, Lạc Văn Chu cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhớ lại tỉ mỉ, vì thế anh gấp gáp nuốt xuống đoạn sau, vội vàng đi làm.

Phí Độ nhạy bén cảm giác được lời anh chưa nói, hắn ngẩn người, chống gậy lê cái chân bị thương băng kín, chậm rãi bước về thư phòng.

Lạc Văn Chu chỉ thuận miệng nói, buổi tối đi làm về đã quên việc này… Cho đến khi nhìn thấy Phí Độ lấy ra hai tập giấy cỡ 16. (Giấy cỡ 16 là 195mm x 271mm)

"Phí Độ" và "viết kiểm điểm", đây hoàn toàn là hai từ không liên quan gì đến nhau, chữ Khải viết tay ngay ngắn trên giấy, có một chút sức mạnh bức người, đầy kín giấy, ước lượng tổng số chữ tuyệt đối hơn một ngàn. Lạc Văn Chu nhận lấy một đống lộn xộn: "Em thật đúng là…"

Phí Độ nghiêng người tránh đi: "Không phải anh bảo em đọc à? Ngồi xuống đi."

Lạc Văn Chu và Lạc Một Nồi song song ngồi trên sofa, hoang mang nhìn nhau một cái.

Phí Độ đặt một tay ra sau lưng, hơi cúi người như chuẩn bị lên đài biểu diễn, đứng một chân vẫn phát huy tốt không bị ảnh hưởng, hết sức tiêu sái. Sau đó hắn đưa bàn tay giấu sau lưng ra, trong tay hắn vậy mà còn cầm một đóa hoa hồng chớm nở, cài lên cổ áo Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu: "…"

Anh đã dự cảm được nội dung "kiểm điểm" là gì, song vẫn không dám tin, họ Phí có thể không biết xấu hổ đến mức tự mình đọc.

Nhưng chủ tịch Phí chính là người không biết xấu hổ như vậy.

Phí Độ hắng giọng, trước Lạc Một Nồi vẻ mặt hoang mang, không chút ngại ngùng đọc thư tình tên là "bản kiểm điểm" của hắn: "Tim tôi có một khóm hoa, đón nắng gắt nở ra…"

"Em có thấy buồn nôn không Phí Độ, em bệnh à!"

"… Thơm hơn mọi loại rượu ngon."

"Nhóc con, bảo chú viết kiểm điểm, chú lại lôi anh chú ra giải trí, thật sự cho là anh không trị được chú hả!"

"Nóng rực… Ơ này, quân tử động khẩu bất động thủ…"

Lạc Văn Chu phủi hết da gà da vịt, nhổ mầm bệnh buồn nôn Phí Độ về trồng trong phòng ngủ. Lạc Một Nồi ôm dúm lông đuôi còn sót lại gặm một lúc, đôi tai dựng thẳng giật giật theo tiếng cười đùa và tiếng xin tha trong phòng vọng ra, tiếp tục tứ đại giai không làm bạn với lông đuôi.

Tim tôi có một khóm hoa đón nắng gắt nở ra,

Thơm hơn mọi loại rượu ngon,

Hương thơm nóng rực tràn ngập lồng ngực bù nhìn,

Tinh thần cỏ bện từ đây vạn thọ vô cương.

182. Quyển 5 - Chương 53: Ngoại Truyện 2

Một vụ tai nạn giao thông tông hỏng đầu óc Phí Thừa Vũ, lão nằm trên giường hơn ba năm, thành con cua để lâu trong tủ lạnh – bề ngoài hoàn chỉnh nhưng đã teo tóp thành cái xác rỗng.

Phạm Tư Viễn bắt trộm lão đi, khiến lão lang thang vất vưởng chưa nói, còn suýt chế tạo thành quả bom cơ thể người, chắc hẳn trong cả quá trình đối với lão cũng không khách sáo lắm. Khi cảnh sát và xe cấp cứu đào lão từ dưới "hầm trú ẩn" ra, Phí Thừa Vũ đã có vẻ thoi thóp sắp chết, ngoắc ngoải mấy tháng, cuối cùng đã đứt bóng.

Lúc này, vụ đại án dẫn đến sóng to gió lớn trong Tết âm lịch đã dần dần đi ra Weixin của người dân thành phố, Phí Thừa Vũ thân bại danh liệt, chết chưa hết tội, cũng không thể thu hút ánh mắt ai nữa. Phí Độ quyết định tháo các máy móc còn dùng được trên người lão cống hiến cho y học hiện đại, hết thảy còn lại giản lược, tìm một nhà hỏa táng xa tít mù tắp không cần xếp hàng thiêu lão đi.

Vết thương của Phí Độ đã gần khỏi hẳn, chỉ là chân bị thương tạm thời chưa thể đi xa hoặc vận động mạnh. Nhưng cũng chẳng hề gì, dù sao nói theo lời Lạc Văn Chu thì là, tác dụng của đôi chân hắn nhất quán là méo mó có còn hơn không, không có cố nhiên hơi bất tiện, có… cơ bản cũng chẳng có công dụng gì lớn.

Khu chờ của người nhà ở nhà hỏa táng hết sức đơn sơ, bài trí cơ bản chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế dài, trong lò thiêu bốc khói đen, Phí Độ nhờ ánh sáng tự nhiên của cửa sổ mân mê một cái đồng hồ – trên đường đến đây đồng hồ của Lạc Văn Chu bị lỏng khóa, bên trong có một chốt không gài được, Phí Độ mượn nhân viên ở đây cây kim, sửa thủ công.

Phí Độ rất tĩnh tâm, bảng rườm rà, linh kiện nhỏ lắt nhắt, dây nhợ xoắn lại gỡ không ra… đủ các thứ có thể khiến người dân thành thị hiện đại lắm mối lo âu phải suy sụp, vào tay hắn đều không thành vấn đề.

Chốt trên khóa đồng hồ của Lạc Văn Chu rất nhỏ, không biết gài vào đâu, ngắm cả buổi mới móc được, không móc vào vị trí thích hợp lại tự bật về, hiển nhiên là tiết tấu muốn bức tử người bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Song Phí Độ sau mười mấy lần liên tục lặp lại các động tác trên, tần suất hô hấp không thay đổi tẹo nào, gió thổi đến bên cạnh hắn đều tự động yên lặng thành không khí bình thường, khiến người ta đứng ngoài nhìn một lúc cũng không tự chủ được bình tĩnh theo.

"Khá thần kỳ." Lạc Văn Chu ngồi bên cạnh chống đầu nhìn hắn, trong lòng nghĩ như vậy.

Phí Độ thuộc hệ tấn công tinh thần, hắn muốn người ta suy nghĩ vẩn vơ là có thể khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ, muốn người ta ban ngày tham thiền là có thể khiến người ta mở mắt ngồi thiền.

Chốt gài lại lần nữa thất bại trong gang tấc bật về, Phí Độ cũng không có vẻ gì là sốt ruột, chỉ hơi thay đổi tư thế ngồi, vô tình chạm phải ánh mắt Lạc Văn Chu, hắn ném ra một ánh mắt thắc mắc.

"Thôi bỏ đi," Lạc Văn Chu như một Đăng Đồ Tử nói, "Làm chút vật lý trị liệu nào."

"…" Phí Độ nói, "Chúng ta đang ở nhà hỏa táng, anh có thể trang nghiêm một chút không?"

Lạc Văn Chu sửng sốt: "Em mà cũng biết nói người khác không trang nghiêm?"

Phí Độ vặn lại: "Không phải anh cũng thường xuyên nói người khác không biết xấu hổ à?"

Logic này không thể bắt bẻ, Lạc Văn Chu không nói gì được, đành phải dùng cơ thể – đạp hắn một phát dưới gầm bàn.

Phí Độ vội né: "Đừng phá rối, khó khăn lắm mới khều ra được, lại bị anh làm bật về rồi."

Lạc Văn Chu: "Không sửa được thì thôi, anh cũng đâu có đeo đồng hồ mỗi ngày."

"Không sao, không khó." Phí Độ quay ra sáng quan sát cẩn thận vị trí gài chốt, ngón tay hắn thuôn dài, các đốt vừa phải, không thô to đột ngột, cũng không mảnh mai không thấy xương, tạo cảm giác mạnh mẽ hết sức dịu dàng, giống như bất luận thứ gì đặt vào đôi tay ấy đều sẽ có được sự sắp xếp thỏa đáng nhất.

Lạc Văn Chu vươn vai: "Sao em kiên nhẫn quá vậy?"

"Không hẳn là kiên nhẫn," Phí Độ nheo mắt, nói vẻ không hề để ý, "Chẳng qua thời gian có hạn, phải phân biệt nặng nhẹ, tốn chút thời gian cho việc quan trọng cũng không tính là gì."

Lạc Văn Chu không hiểu, hí hoáy sửa cái đồng hồ sao có thể tính là "mục công việc quan trọng"?

Lúc này, Phí Độ rốt cuộc gắn cái chốt bị trật về vị trí chính xác, khóa đồng hồ lại "Tách" một tiếng, đóng mở vài lần, thấy đã linh hoạt như lúc ban đầu.

"Được rồi," Phí Độ như cười như không đưa đồng hồ cho anh, "Làm cho anh vui chính là việc quan trọng nhất."

Mặt đồng hồ kim loại bị hắn cầm trong tay quá lâu đã nóng lên, nhiệt độ từ cơ thể hắn toàn bộ bao vây cổ tay Lạc Văn Chu, anh "Ối" một tiếng, tay trái trĩu xuống như không kham nổi.

Phí Độ: "Kẹp vào thịt à?"

"Kẹp vào xương," Lạc Văn Chu xoay xoay cổ tay, cau mày nói cứ như thật, "Cảm giác… a… cảm giác xương cổ tay như bánh quy giòn rụm ấy."

Phí Độ túm bàn tay sờ đùi hắn ở bên dưới bàn: "Vậy đây lại là cái gì?"

Lạc Văn Chu thản nhiên trả lời: "Chân dê giòn rụm."

Nét cười thấp thoáng lan ra từ khóe mắt Phí Độ, đúng lúc này tiếng bước chân vọng đến, hai người nhanh chóng thôi móc móc ngoéo ngoéo dưới bàn, dựa ghế ngồi ngay ngắn đầy đứng đắn. Hai nhân viên nhà hỏa táng một trước một sau đi vào, một xách tro cốt quấn lụa đỏ, một ôm hũ tro cốt.

Phí Thừa Vũ hồi còn sống gây sóng gió, sau khi chết hóa ra cũng chẳng cháy lâu hơn ai. Lúc này, lão náu thân trong hũ tro cốt nhỏ hẹp, như đống xỉ than kém chất lượng, một đống xám trắng, chẳng biết được trung gian thiện ác.

Nhân viên nhà hỏa táng hỏi: "Gia đình có muốn bỏ di vật khi còn sống người chết thích vào không?"

Phí Độ lấy một cặp nhẫn trong túi, ngay cả hộp đựng cũng không có, ném thẳng vào gói lụa đựng tro cốt.

Bỏ thứ gì vào hũ tro cốt cũng có, từ lâu nhân viên nơi đây đã không lấy làm ngạc nhiên, nhận ra đây là một đôi nhẫn cưới, thấy thái độ của Phí Độ cũng đoán được đại khái – chỉ sợ cái vị trong hũ này khi còn sống chưa từng đối xử tử tế với vợ con, sau khi chết con trai quyết định, ném nhẫn cưới vào tro cốt để cắt đứt mối quan hệ vợ chồng như nghiệt duyên.

Nhân viên nhà hỏa táng rất thông minh, mở miệng nuốt lại câu "Người đã khuất rồi, xin hãy bớt buồn đau" thường nói, lâm thời sửa lời: "Âm dương ngăn cách, ân oán xóa sạch. Sau này cầu về cầu, đường về đường, không ai trở ngại ai."

Phí Độ: "…"

Sao điếu văn của nhà hỏa táng này trong lành thoát tục quá vậy?

Nhân viên hỏa táng lại thừa cơ chào hàng: "Chúng tôi hiện đang có chương trình gửi lâu dài, một năm chỉ cần một ngàn chín trăm chín mươi tám đồng, đóng một lần đủ năm vạn là anh có thể gửi không thời hạn ở đây, khi nào tiện thì lấy. Anh nghĩ xem, bây giờ ở ngoại thành mộ rẻ nhất cũng hơn mười lăm vạn, mà chỉ có quyền sở hữu hai mươi năm, nào có lời như gửi chỗ chúng tôi?"

Cứ thế, Phí Thừa Vũ chiếm được một góc nhỏ rất "lời" ở nhà hỏa táng nhỏ xa tít mù tắp này, treo cuộc đời đê tiện của lão trên tường.

Nhà hỏa táng nằm ở khu vực xa xôi, lò thiêu xây ngay lưng chừng núi, khi ra vào cần qua một đoạn đường núi không dễ đi lắm, Lạc Văn Chu sợ Phí Độ trẹo chân, một tay ôm hờ phía sau hắn, đột nhiên do dự nói: "Mẹ em lúc… hình như trên tay không đeo cái nhẫn đó."

"Mẹ tự tháo ra," Phí Độ nói, "Ném vào ống đựng bút trong phòng ngủ của em, Phí Thừa Vũ không tìm được, nhiều ngày sau em mới phát hiện."

Mẹ Phí Độ, có lẽ không hề là một người đàn bà điên sinh ra đã yếu đuối, trong cuộc đời bà chỉ làm sai một việc, đó chính là tin nhầm Phí Thừa Vũ.

Hai hôm trước mới mưa to, mặt đất hơi lầy lội trơn trượt, Phí Độ trượt chân, cổ chân hắn tạm thời không chịu được lực, không đợi hắn giơ tay, Lạc Văn Chu đã ôm hắn: "Em có thể nói một chút với anh không?"

Anh từ chỗ Phạm Tư Viễn biết được hết thảy xảy ra dưới tầng hầm năm ấy, chỉ đôi câu vài lời đã vô cùng ghê người rồi.

Phí Độ thở dài: "Anh muốn hỏi từ lâu rồi phải không?"

Lạc Văn Chu siết chặt cánh tay.

"Không có gì là không thể nói cả," Phí Độ vỗ vỗ cánh tay anh, mở miệng với ngữ khí rất đỗi bình thản, "Phí Thừa Vũ lúc trẻ ngoại hình cũng được, xuất thân không tốt lắm, nhưng trong mắt người bên ngoài chắc có thể tính là một tấm gương cố gắng, lão còn rất giỏi ăn nói, trời sinh biết làm sao để người ta đầu óc rối mù đi quanh mình."

Điểm này là không thể nghi ngờ – mặc dù Lạc Văn Chu không muốn thừa nhận lắm, nhưng Phí Độ quả thật càng giống Phí Thừa Vũ hơn, trừ khi là xu hướng tình dục không hợp, nếu không trên tình trường, bất kể với nam hay nữ, chỉ bằng khuôn mặt ấy là đủ để hắn đánh đâu thắng đó.

Huống chi hắn còn tàn nhẫn giảo hoạt, trăm phương ngàn kế.

"Lúc mới kết hôn, bà đại khái cũng sống được vài ngày tốt lành, tốt đến mụ mị đầu óc, cho đến khi ông ngoại em qua đời, Phí Thừa Vũ thành người thừa kế hợp pháp, lão đã chiếm được mọi thứ mình muốn, đương nhiên cũng lộ ra bộ mặt thật." Phí Độ dừng lại, "Trong đây chẳng có yêu đương gì cả, từ đầu đến cuối chính là âm mưu và trả thù, kết cấu bộ não của Phí Thừa Vũ không đủ để lão sinh ra thứ như tình cảm."

"Trả thù?"

"Ông ngoại em từng tài trợ cho lão học đại học, sau đó cảm thấy nhân phẩm lão có vấn đề, dừng tài trợ giữa chừng, 'ơn một lít gạo, thù một đấu gạo', đến cuối cùng, người Phí Thừa Vũ hận nhất chính là ông. Sau đó lão coi mẹ em là đại diện cho người 'cao cao tại thượng khinh thường lão', nên dốc hết khả năng ngược đãi mẹ."

Lạc Văn Chu hỏi khẽ: "Em thì sao?"

"Em…" Phí Độ vừa nói một chữ, cảm giác cánh tay Lạc Văn Chu vòng qua người dường như lại siết chặt hơn, cơ trên tay căng cứng gần như hơi run rẩy, hắn chăm chú nhìn triền núi bằng phẳng dịu dàng trước mặt, cổ họng khẽ động động, nuốt vào câu "Em thì không có gì" suýt buột miệng ra.

"Em khiến lão không hài lòng lắm, Phí Thừa Vũ cảm thấy em là một thứ hàng chỉ đẹp mã ngoài, trong xương cốt chảy dòng máu của mẹ em, yếu đuối và ngu xuẩn, lão hi vọng có thể uốn nắn các khuyết điểm trời sinh của em. Bắt đầu từ động vật nhỏ có độ khó thấp, bởi vì trẻ em thường trải qua giai đoạn nhân hóa một số động vật nhỏ, trong giai đoạn này, cảm thụ tâm lý của loại huấn luyện này không khác giết người là mấy." Phí Độ cúi đầu nhìn tay mình, "Mèo con, chó con, thỏ con, gà con… đều có. Nếu pháp luật quy định hành hạ động vật đến chết cùng tội với giết người, chắc em có thể đủ lĩnh mấy chục án tử hình rồi."

Lạc Văn Chu trầm giọng hỏi: "Bắt đầu từ khi nào?"

Phí Độ im lặng nhớ lại chốc lát, lắc đầu: "Em không nhớ rõ… mẹ em bảo em nhớ, nhưng em vẫn không nhớ rõ."

Lạc Văn Chu lấy làm kinh hãi: "Mẹ em bắt em nhớ cái gì?"

"Chúng đều là bị bóp cổ không thở được, chết trong sự giãy giụa và tuyệt vọng dài lâu, mẹ bắt em nhớ cảm giác ngạt thở, nhớ chúng đều là chết thay em."

Bà tăng thêm đau đớn cho hắn, lo lắng hắn sẽ tạo thành vết chai mất cảm giác trên vết thương như Phí Thừa Vũ hi vọng, vì thế dùng con dao càng sắc hơn không ngừng tăng thêm đau đớn của hắn, xuyên qua máu và thịt, khắc vào tận xương tủy, cạo xương trừ độc.

"Nhưng em đại khái cũng không giống mẹ hi vọng," Phí Độ nói, "Em yếu đuối hơn mẹ tưởng tượng, em chưa từng tán đồng Phí Thừa Vũ, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch lão…"

"Phí Độ," Lạc Văn Chu bỗng nhiên cắt ngang hắn, "Em hãy nghĩ kỹ lại cho anh, ngược đãi một phụ nữ bình thường thành bệnh tâm thần, bà còn chạy không được, trốn không thoát, phản kháng không thể, bà có thể làm thế nào? Cái chết chính là sự tự do duy nhất. Nhưng bà đã sống cuộc sống thế này mười bốn năm, không nói người khác, anh cảm thấy bản thân anh nhất định không thể làm được, mà bà đã làm được, em có biết tại sao bà chịu đựng qua nhiều năm như vậy không?"

Phí Độ sửng sốt.

"Bởi vì em đã mười bốn mười lăm tuổi, đã biết cách bảo vệ mình trước mặt Phí Thừa Vũ, còn vì qua mười bốn tuổi, em không còn là người chưa có khả năng khống chế hành vi làm gì cũng không bị xử phạt hình sự, chỉ cần Phí Thừa Vũ không muốn mạo hiểm để con trai độc nhất vào tù, lão sẽ cố hết sức tránh để em tự mình làm những chuyện không thể cứu vãn đó. Ngày ấy tại tầng hầm, vòng kim loại thít trên cổ bà, em nghĩ bà sợ chết ư?" Lạc Văn Chu nắm bả vai Phí Độ quay hắn lại, "Em thông minh thế, chẳng lẽ không biết cái chết là cõi về bà khao khát nhất. Bà căn bản không sợ chết, chỉ sợ cứ thế chết trên tay em, bà sợ em cả đời cũng không thể rửa sạch tay…"

Phí Độ vô thức giãy giụa.

"Mẹ yêu em, anh cũng yêu em."

Phí Độ: "Văn Chu…"

Lạc Văn Chu không hề cho hắn cơ hội nói: "Hôm Trừ tịch anh dẫn người đi Tân Hải, cuộc đời này anh chưa từng sợ hãi như vậy, sợ đến mức bây giờ cũng không dám nghĩ lại, vừa nghĩ đến là tay run rẩy. Không phải anh sợ em đấu không lại… hạng Trương Xuân Cửu, Phạm Tư Viễn, hai kẻ đó hợp lại có thể bị em xào chín, anh sợ em không biết tiếc mạng, đem tim gan của anh đi cho chó ăn thôi!"

Câu nói như bom hẹn giờ này kìm nén trong lòng Lạc Văn Chu đã lâu, bỗng nhiên cứ thế buột miệng ra, nổ tung tảng đá tắc nghẽn bao lâu nay trong ngực anh, để gió nhẹ pha lẫn mùi bùn đất thông thoáng thổi qua.

Đồng tử Phí Độ hơi co lại, cái người mồm mép tép nhảy này đột nhiên bị câm.

Khắp núi các gốc hòe già uy nghiêm, tiếng thông reo như giận dữ, lao xao trong gió nhẹ.

Không biết bao lâu sau, Phí Độ mới khẽ cựa cựa, hắn giơ bàn tay khớp xương cứng đờ, ấn lên ngực Lạc Văn Chu.

"Xin lỗi, em…" Hắn một lúc lâu chưa thể "em" được gì, giống như đã cạn sạch vốn từ, đành phải khẽ nhắm mắt, lắng nghe nhịp tim rối loạn và nhanh mạnh của Lạc Văn Chu.

Lạc Văn Chu ngây người, lửa giận lẻ tẻ ầm ầm tan ra, bởi vì anh nhìn thấy bọng mắt khi không cười cũng loáng thoáng lộ ra ba phần hình dạng và khóe mắt dài của Phí Độ lại đỏ lên, tuy rằng chỉ hơi hơi, giống như pha loãng màu nước phết lên vậy.

"… Xin lỗi." Phí Độ lặp lại một lần.

Lạc Văn Chu không trả lời, anh nhận câu xin lỗi muộn này, im lặng nắm lấy tay hắn, kéo hắn đi xuống chân núi.

"Em không lừa anh đâu."

"Không lừa anh cái gì?"

"Câu 'Làm cho anh vui là quan trọng nhất' em nói lúc ở trong phòng chờ tro cốt ấy."

"..."

"Câu đó là thật lòng, không phải lời đường mật lừa dối."

Kỳ hạn là từ nay về sau.

"... Ừ."

Tin tưởng em thêm một lần, mặc dù em có nhiều "tiền án" không đáng tin cậy như vậy, lại khiến anh đau lòng...

Hình như cũng không thể không yêu em.

Thật sự là bại trên tay tên khốn này rồi.

183. Quyển 5 - Chương 54: Ngoại Truyện 3

Bởi vì trong các hình phạt của xã hội đương đại không hề có "tiên thi", nên dù rằng Phí Thừa Vũ khi còn sống làm nhiều việc ác độc, lúc này đã hóa thành tro cốt, tự nhiên cũng liền miễn bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Nhưng mà những gì khi còn sống lão đoạt được phi pháp thì vẫn phải xử lý.

May là Phí Độ sớm có chuẩn bị, nên tách thì tách, nên phủi sạch cũng phủi sạch rồi. Vì rằng trong kế hoạch ban đầu của hắn không hề trù tính một kết cục tốt cho mình, nên bất luận thế nào, hắn phải để lại đường lui cho những người đi theo hắn. Chỉ có điều bây giờ "đường lui" này phải do bản thân hắn tự mình quản lý.

Tóm lại, hắn không thể tiếp tục cuộc sống của một tay "ăn chơi trác táng" nhàn hạ phá của trước kia, mặc dù bản thân Phí Độ chỉ cần một hớp cháo loãng là có thể sống qua ngày, nhưng hắn còn phải nuôi cả đống người, đành phải bị ép đi lên con đường tổng tài trăm công nghìn việc, ngày nào cũng phải đi làm.

Lạc Văn Chu kiếm được một chỗ trong tiểu khu vốn thiếu chỗ đậu xe – vị trí ấy thiết kế có vấn đề, người bình thường căn bản không đậu được, có một người mua lại nhà dọn đến mới biết đã bị lừa, hết sức thoải mái chuyển nhượng giá thấp cho Lạc Văn Chu, kỹ thuật luyện ra từ các cuộc đua xe vùng núi của chủ tịch Phí năm xưa cuối cùng đã có đất dụng võ.

Lại nói, những tháng ngày ăn chơi đàng điếm lêu lổng đua xe như đều đã thành chuyện đời trước, nhưng bản thân "bận rộn" tuyệt đối không phải là một nỗi khổ, chỉ cần biết tại sao mình bận rộn.

Mỗi tối, Phí Độ có thể ôm laptop ngồi trên cầu thang thông xuống tầng hầm tăng ca, đó là chỗ ngồi cố định của hắn, nệm ngồi nệm dựa đầy đủ hết, còn có một cái kệ để ly nhỏ. Bên tay phải hắn để một bát nước lê đường phèn, bên tay trái thì để một con Lạc Một Nồi – Lạc Một Nồi nằm kế lỗ tản nhiệt của máy tính sưởi ấm, co chân trước nhắm mắt lim dim – sau khi chăm chú nhìn màn hình thời gian dài, Phí Độ còn có thể ngẩng đầu ngắm mỹ nam để nghỉ ngơi đôi mắt.

Đặc biệt là mỹ nam mồ hôi như mưa tự thấy mình quá đẹp trai, chỉ mặc đúng một cái quần thể dục rộng thùng thình.

Trong tầng hầm nhà Lạc Văn Chu ngoại trừ mấy thứ đồ linh tinh và con ngựa sắt nhị bát, còn có trọn bộ máy móc tập thể hình tại nhà, máy chạy bộ, bao cát, máy Smith... đầy đủ hết.

Anh nhảy xuống máy chạy bộ còn đang chuyển động theo quán tính, cầm khăn lông lau mồ hôi loang loáng trên người, phơi cơ ngực và cơ bụng múi nào ra múi nấy như triển lãm, đi đến cạnh Phí Độ: "Ngày ngày ở đây làm khán giả, không phải lần trước bác sĩ bảo em có thể hoạt động thích hợp rồi à?"

Phí Độ gõ nốt dấu chấm cuối cùng rồi gửi mail, trả lời cho có lệ: "Chờ em đi làm thẻ đã."

Lạc Văn Chu bưng nửa bát nước lê hắn chưa kịp uống hết lên uống hai ngụm, sau đó nhe hàm răng trắng với Phí Độ: "Làm thẻ làm gì, trong nhà nhiều máy móc như vậy không đủ phát huy à? Vả lại, huấn luyện viên có thể 'phục vụ sát người' chu đáo như anh không?"

Phí Độ ngẩng đầu nhìn "huấn luyện viên" mưu toan chào hàng nhục thể, lại nhìn phòng tập thể thao gia đình trước mắt, vẻ mặt khó xử giơ tay chỉ: "Anh xem, đêm hôm khuya khoắt, trong một căn phòng nhỏ không thấy ánh mặt trời, trên một cái… máy chạy bộ vận tốc đều xoay tròn chạy tại chỗ – anh không cảm thấy hoàn cảnh này giống một quả cầu chuột chạy à?"

Lạc Văn Chu: "…"

Do ăn nói lung tung, sếp Phí bị con chuột bự tha đi tại chỗ.

Lạc Một Nồi đứng dậy, sợ hãi mở to đôi mắt mèo, sau đó nó phán đoán mình chưa chắc đấu lại chuột tinh, đành phải phiền não đuổi theo đuôi mình vài vòng, hèn nhát thấy chết không cứu.

Ngày hôm sau, Phí Độ bị tiếng va chạm rất nhỏ khi cài thắt lưng của Lạc Văn Chu đánh thức, trong một chớp mắt hắn tưởng rằng mình đã ngủ quên, lập tức ngồi bật dậy… Hông mềm nhũn lại ngã xuống.

Lạc Văn Chu quấn cả người lẫn chăn lại, hôn tóc hắn một cái, dịu dàng nói: "Chưa đến giờ em dậy đâu, ngủ thêm một lúc đi."

Bấy giờ Phí Độ mới phát hiện, hôm nay Lạc Văn Chu mặc đồng phục cảnh sát. Họ bình thường không yêu cầu mặc đồng phục, xem ra hôm nay phải tham dự hoạt động đặc biệt rồi.

Lạc Văn Chu: "Còn nhìn, nhắm mắt lại."

Phí Độ: "Chú cảnh sát à, với sắc đẹp của chú, nếu bằng lòng nghỉ việc đến chỗ chúng cháu làm, mỗi ngày ngủ đến trưa cũng được."

Lạc Văn Chu chỉnh cổ áo, ngạc nhiên nói: "Ban ngày ban mặt cướp người của cục trưởng Lục, có tiền đồ đó chàng trai – à mà em có biết cục trưởng Lục đã cho em vào danh sách đen chưa?"

Phí Độ: "…"

"Thật ra ông ấy vốn không biết block đâu, lần này ông ấy đặc biệt xuống lầu tìm Đào Nhiên hỏi, hỏi xong liền thực tiễn vào em. Một người đàn ông trung lão niên ngoài ngũ tuần đi sau thời đại ba mươi năm, chuyên môn vì em mà học một kỹ năng mới, bảo bối à, em có thấy vẻ vang không?"

Kể từ lúc bắt Trương Xuân Linh và Phạm Tư Viễn, Phí Độ lấy thân mạo hiểm suýt nữa mất khống chế, cục trưởng Lục liền nhận định hắn là một gã thanh niên không tin cậy được, sau đó ông còn phát hiện, Weixin của thanh niên này không đăng thì thôi, hễ đăng toàn là Lạc Văn Chu với con mèo ú mặt phị lút cổ nhà họ, nhàm chán hết sức.

Hai hôm trước hiếm lắm mới có một đoạn nội dung hơi dài, tiêu đề là "Vạn biến bất ly tông". Cục trưởng Lục còn tưởng rằng chủ tịch Phí phát biểu cao luận gì với thị trường kinh tế thay đổi từng giây, tính đọc xem thời điểm nào mua nhà cho con thì thích hợp, ai ngờ mở ra xem mới phát hiện là một bài tổng kết "thuật lừa bịp" do tên này tự mình viết, từ nguyên tắc đến phương pháp luận đầy đủ hết, rõ ràng mạch lạc, khiến cục trưởng Lục bỗng chốc nhớ tới kinh nghiệm bị hắn lừa, tức thì nổi giận, block hắn luôn để mắt không thấy lòng khỏi phiền.

Phí Độ nói khô khốc: "Thế thì tiếc quá."

"Đúng vậy, ông cụ không được nhìn thấy trai đẹp dưới kính lọc nữa, anh chỉ có thể chịu mệt một chút, tự mình đến lượn vài vòng trước mắt ông ấy." Lạc Văn Chu thoạt tiên xòe đuôi xoay một vòng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lập tức thôi đùa giỡn, "Không được, anh phải đi thật rồi."

Phí Độ sờ soạng mép giường, tìm được áo ngủ cuộn thành một cục, giũ ra khoác lên người: "Sao hôm nay anh đi sớm thế?"

Lạc Văn Chu đứng đắn lại, soi gương chỉnh lại trang phục: "Hôm nay là ngày giỗ của Cố Chiêu, phải chính thức truy phong liệt sĩ cho ông ấy và bọn Tiểu Vũ, có một nghi lễ."

Phí Độ sửng sốt.

Địa điểm diễn ra nghi lễ ở nơi chôn Cố Chiêu.

Nghĩa địa ấy vị trí khuất nẻo, diện tích cũng không lớn, tựa hồ là năm đó có một dạo phổ biến đầu cơ mộ địa đã xây dựng lên.

Để có thể bán thêm ít tiền, khoảng cách giữa các mộ rất hẹp, như một cái chuồng bồ câu cắm xuống đất, giữa hai hàng mộ bia chắc chỉ cách nhau tầm hơn một mét, miễn cưỡng đủ để đặt hai vòng hoa, người tưởng nhớ nhiều là sẽ không đủ chỗ.

Sống không thể ở chung với nhiều người, chết trái lại có thể rộn ràng ngủ cùng nhau.

Cố Chiêu chôn ngay trong "chuồng bồ câu" chật chội này.

Mặt trời mới mọc, trước cổng nghĩa địa nhỏ chẳng có tiếng tăm gì đã đậu đầy xe.

Nghi lễ muộn màng này tổ chức hết sức long trọng, ba hàng trước sau mộ bia đều đứng đầy người, bên ngoài còn có cánh truyền thông không ngừng kéo tới, các ống kính đến muộn không thể chen vào.

Cục trưởng Lục đang đọc một bài điếu văn soạn sẵn.

Tiêu Hải Dương ôm bó hoa đứng bên cạnh không tập trung, bùn dinh dưỡng ẩm ướt dính đầy tay.

Lạc Văn Chu dùng khuỷu tay huých cậu: "Cục trưởng Lục sắp đọc xong rồi, sếp đọc xong chú lên tặng hoa, đừng đứng đây mộng du, 'truyền hình vệ tinh Yến Thành' đang lia ống kính qua chú kìa."

Tiêu Hải Dương hoàn hồn, thoáng liếc nhìn, quả nhiên thấy có một camera chỉ thẳng vào mình, người quay phim chú ý tới ánh mắt cậu, từ xa cười với cậu, khiến Tiêu Hải Dương bỗng nhiên nhớ tới một chuyện cũ.

Đó là khi cậu còn nhỏ, trường tổ chức đến quân doanh biểu diễn động viên, chọn một nhóm con nít tròn tròn biểu diễn đại hợp xướng "trăm người", có đài truyền hình bản địa đi theo đưa tin, nghe nói được lên bản tin chiều. Tiêu Hải Dương không biết gặp vận cứt chó gì mà được chọn, do vóc dáng thấp bé chậm phát triển nên được xếp ở góc ngoài cùng hàng đầu.

Từ thuở lọt lòng đây là lần đầu tiên Tiêu Hải Dương đứng trước ống kính, dù rằng cậu chỉ là một trong một trăm thành viên của dàn hợp xướng, đóng một vai không thể nhỏ hơn, nhưng được "lên ti vi", đối với một cậu bé năm đó còn chưa hận đời mà nói, vẫn rất đáng để chờ mong.

Cậu đặc biệt hỏi cô giáo ngày chiếu bản tin, đặc biệt canh giờ chiếu buổi chiều hôm ấy chạy sang nhà Cố Chiêu, kéo chú cùng chờ xem. Thế nhưng rất đáng tiếc, cả buổi biểu diễn đưa tin chỉ không đầy một phút, "dàn hợp xướng trăm người" thanh thế lớn cũng chỉ may mắn được một cảnh, vừa vặn sắp lia đến cậu đứng ở góc ngoài thì cắt mất.

Mong đợi rất lâu muốn "lên ti vi" mà bóng cũng chẳng có, Tiêu Hải Dương vô cùng thất vọng, càng nghĩ càng tủi thân, ngồi chồm hổm trong phòng khách nhà Cố Chiêu gào khóc.

Cố Chiêu đành phải luống cuống dỗ dành cậu: "Cháu xem, cháu mới sáu tuổi rưỡi đã suýt được lên ti vi, chờ đến bảy tuổi rưỡi không chừng có thể đứng giữa ti vi, giỏi hơn chú nhiều, chú bằng này tuổi mà còn chưa được lên ti vi bao giờ, cuộc đời này chắc cũng vô vọng rồi…"

Có lẽ Cố Chiêu không ngờ được, một ngày kia di ảnh của mình sẽ cùng Tiêu Hải Dương xuất hiện ngay giữa ống kính.

Một mai sinh tử cách trở, vinh và nhục trên thế gian đều ngoài tầm tay với.

Cục trưởng Lục đọc xong điếu văn, Tiêu Hải Dương theo đúng trình tự tiến lên tặng hoa, sau đó toàn thể cúi chào, tiếng màn trập máy ảnh vang lên khắp nơi, xem như thêm một dấu chấm trên vụ án lớn rắc rối phức tạp này, chỉ có mẹ Tiểu Vũ đứng giữa đám đông im lặng rơi nước mắt, bà thật sự không kiềm chế được, liền bịt chặt miệng mình… Bởi vì sợ mình phát ra tiếng nghẹn ngào không phù hợp, quấy rầy sự trang nghiêm thần thánh của nơi đây lúc này.

"Tiền trợ cấp của Chú Cố không có ai lĩnh." Tiêu Hải Dương nhìn mọi người rời khỏi, thì thào rất khẽ, "Chú không có người nhà."

Lạc Văn Chu dừng bước. Anh nhìn thấy Tiêu Hải Dương như một quả bóng hình người bị xì, cả người sụp xuống, cậu tựa hồ chẳng cảm thấy vui mừng mấy, ngược lại không biết phải làm sao.

Tiêu Hải Dương trời sinh tiểu não không phát triển lắm, là tài liệu tốt để làm mọt sách, hồi nhỏ các môn tự nhiên tầm tầm, ngược lại môn văn rất nổi trội, giáo viên thấy cậu tính tình khó ưa đến cốt cách thanh kỳ, cho rằng cậu có thể thành một nhân tài khoa học xã hội, chẳng ai ngờ được cậu lại đi làm cảnh sát. Làm cảnh sát hình sự ngoại trừ phải tham gia kỳ thi công chức, đương nhiên cũng không thể là một khúc củi mục đuổi theo xe buýt mà thở hồng hộc, Tiêu Hải Dương nhớ lại, cảm thấy mình có thể thần xui quỷ khiến tiến vào Cục công an, vận may quả thật không thể giải thích bằng "huyền học", tựa hồ số mệnh định trước Cố Chiêu có thể được giải oan vào năm này, đẩy cậu dọc đường vừa lăn vừa bò đeo trên xe, đi đến kết cục hiện giờ. (Cốt cách thanh kỳ thường dùng trong tiểu thuyết võ hiệp, ý nói người này có khả năng trở thành cao thủ võ lâm)

Mười mấy năm qua, Tiêu Hải Dương chỉ muốn làm cảnh sát, điều tra bản án cũ, giải oan cho một người, chưa bao giờ suy nghĩ điều tra xong phải đi làm gì. Đôi khi, kết cục đối với người đang còn sống mà nói, không phải là giải thoát xong hết mọi chuyện, chỉ có thể giúp người ta choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng mãi quấy rầy, có khả năng nhìn về phía trước mà thôi.

Lạc Văn Chu: "Vẫn muốn tiếp tục công việc chứ?"

Tiêu Hải Dương mù mờ nhìn anh.

Lạc Văn Chu lại hỏi: "Vậy chú có kế hoạch gì khác không?"

Tiêu Hải Dương im lặng lắc đầu.

"Đội trưởng Lạc," Lang Kiều giơ điện thoại rảo bước tới, "Đã tìm được hang ổ của băng lừa đảo gây án xuyên tỉnh kia, bắt chứ?"

Không đợi Lạc Văn Chu lên tiếng, Tiêu Hải Dương đã hết sức chuyên nghiệp quét sạch sự hoang mang trước đó: "Khoan đã, chị Tiểu Kiều, em hoài nghi cứ điểm của bọn chúng không chỉ có một!"

Lạc Văn Chu vẫy tay gọi cậu: "Vừa đi vừa nói."

Tiêu Hải Dương vừa đuổi theo bước chân Lạc Văn Chu vừa triển khai "vô ảnh chủy", thao thao bất tuyệt nói: "Từ tháng trước em bắt đầu tìm hiểu quy luật gây án và mô hình hành vi của chúng, phát hiện…"

Đi về phía trước, nhìn về phía trước, dẫu cho con đường phía trước mịt mù, dẫu chỉ dựa vào quán tính tiếp tục tiến bước…

Rồi có một ngày, sẽ tìm được phương hướng từ trong những dấu chân dài dằng dặc của mình.

Chỉ là, có lẽ cần một chút kiên nhẫn.

184. Quyển 5 - Chương 55: Ngoại Truyện 4: Cuộc Sống Lông Mèo Bay Lung Tung

"Có một việc." Lạc Văn Chu ra vẻ đứng đắn đẩy cửa đi vào văn phòng, mọi người thấy vẻ mặt anh nghiêm túc còn tưởng lại có vụ án gì lớn, đồng loạt dừng công việc trong tay ngẩng đầu nhìn anh.

Lạc Văn Chu lại thủng thỉnh bưng ly trà lên, chậm rì rì hươ hươ một xấp trông như vé vào cổng: "Anh biết việc này nói ra các cô cậu sẽ kích động, có một hoạt động quan hệ hữu nghị tập thể miễn phí, thời gian là hai giờ chiều Chủ Nhật tuần sau, chi trả tiền xe đi lại, cơ hội có hạn…"

Lạc Văn Chu còn chưa dứt lời, các ánh mắt xem thường ùn ùn ném đến đã chôn vùi anh.

"Thái độ gì thế? Tổ chức lo lắng cho sự khỏe mạnh của thân thể và tinh thần đám chó độc thân các cô cậu nên cố ý tổ chức, thư mời chỉ cho đội ta mấy tờ thôi," Lạc Văn Chu phát huy phong cách hết sức, nói, "Nếu hôm đó ai vừa vặn phải trực mà vẫn muốn đi, cứ nói một tiếng với anh trước, anh thay ca cho. Người đã yên bề gia thất cũng chỉ có thể hi sinh cho các cô cậu một lần."

Song không ai cảm ơn sự "dâng hiến vô tư" của đội trưởng Lạc, nghe những lời này mọi người đều rất muốn tạo phản ngay tại đây, đánh người lãnh đạo trực tiếp thành một quả bóng rồi đá bay ra khỏi cửa.

"Thư mời anh để trên máy nước nóng lạnh, ai muốn đi thì tự mình tới lấy, không độc thân thì đừng bon chen góp vui. Lát nữa nếu lỡ không đủ chia, mọi người hãy nhường nhịn nhau, trẻ tuổi tự giác xếp sau." Nói đoạn, Lạc Văn Chu cách bàn làm việc của Tiêu Hải Dương, thuận tay vò mái tóc bù xù của cậu trai bốn mắt, ẩn ý nhìn Tiêu Hải Dương, chỉ cậu mà nói, "Phải bắt lấy cơ hội, thanh niên ạ."

Tiếc thay, Tiêu Hải Dương không thể thông qua "mắt đi mày lại" để hiểu ý anh, cậu đang nhét bánh mì vào miệng, nghiên cứu các vụ án cũ chẳng để ý đến chuyện bên ngoài, tự dưng bị Lạc Văn Chu vò đầu, chân kính lập tức méo xẹo đeo trên quai hàm phồng lên, Tiêu Hải Dương ngớ người, mặt không biểu cảm nhìn Lạc Văn Chu một cái, hoài nghi anh có vấn đề.

Thanh niên trai tráng không có hứng thú với buổi xem mắt do các bô lão tổ chức, Lang Kiều hôm qua trực đêm, mới giao ban xong, cô ngáp một cái, uể oải dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về, vừa đi vừa nói: "Hồi đi học bị yêu sớm cản bước chân đuổi theo chân lý, bị trễ nải thành một người lớn bình thường, bây giờ thì hay rồi, chẳng những hụt giải Nobel, còn phải vì không có bồ mà đi xem mắt, đáng buồn đáng tiếc quá các bạn ạ! Ai thích đi thì đi, dù sao tôi không đi."

Tiêu Hải Dương trong góc phòng ngẩng đầu lên, im lặng thoáng nhìn bóng lưng lảo đảo của cô.

Lạc Văn Chu: "Đó gọi là quan hệ hữu nghị, xem mắt xem mũi cái gì?"

Lang Kiều: "Quan hệ hữu nghị, chính là chia ra nam nữ ngồi hai bàn, trên bàn để ít cam quýt hạt dưa nước suối, mọi người đều chung một hệ thống, thô lố mắt nhìn nhau, xấu hổ báo cáo công tác…"

"Ai nói với em đều là chung một hệ thống?" Tiếng Lạc Văn Chu từ phòng làm việc bên trong vọng ra, cắt ngang phát ngôn ẩu tả của cô, "Đó là do nhà tài trợ của đoàn ca múa chỗ phu nhân cục trưởng Lục tổ chức, Lão Lục phải mạo hiểm quỳ bàn chà nhờ vả vợ mình đấy."

Anh chưa dứt lời, các nam thanh niên nhạy bén bắt được ba từ then chốt "đoàn ca múa", mấy người nhảy lên tranh nhau thư mời: "Hoạt động sắp xếp là xem triển lãm trước, buổi tối có một vở kịch… Á đù, còn có tiệc tối buffet!"

Lang Kiều vốn đã lắc lư đi đến cửa văn phòng đứng khựng lại: "Tiệc tối buffet?"

Đồng nghiệp nói tên một nhà hàng: "Món ngon đặc trưng các nước, hải sản cao cấp không hạn chế, kem thủ công của Ý…"

Lang Kiều chưa nghe xong đã hét toáng lên: "Em! Em đi!"

Nếu đem các "công chúa" từ xưa đến nay ra bình bầu, chắc công chúa Tiểu Kiều chỉ có thể có thành tựu về mặt "tham ăn" này.

Lạc Văn Chu rất nhức răng: "Lang mắt to, anh bình thường bỏ đói cô à? Xem cô có triển vọng chưa kìa!"

Lang Kiều rất được chân truyền từ đội trưởng Lạc, chẳng cần da cũng chẳng cần mặt, mau chóng rút một lá thư mời, nhanh nhẹn trả lời: "Phụ hoàng, con không có triển vọng."

Hành vi chen ngang của cô lập tức dẫn đến quần chúng bất mãn: "Một con nhãi ranh như em mới bao nhiêu tuổi, có biết thứ tự lớn bé không, mau xuống đằng sau xếp hàng, nộp ra đây!"

Lang Kiều ném ba lô, ngang ngược giơ nắm đấm: "Có bản lĩnh thì tới đây giành đi!"

"Này, đừng vội nội chiến, có một đặc vụ trà trộn vào trong chúng ta."

"Ê ông anh kia, con trai ông đã hai tuổi rồi, còn biết xấu hổ không vậy!"

Thư mời khi nãy chẳng ai hưởng ứng chớp nhoáng biến thành nóng phỏng tay, đám thanh niên chưa kết hôn xô xô đẩy đẩy, chung tay ném kẻ không độc thân toan tính ăn chùa ra khỏi đội ngũ tranh giành.

Tiêu Hải Dương tựa hồ bị họ làm ồn không chịu nổi, im lặng ngẩng đầu nhìn một cái. Tuy rằng cậu từ lâu đã không còn mình đầy gai như khi mới tới, nhưng do tính tình nên cũng không hòa đồng lắm, đến nay vẫn không tham gia vào các trò đùa giỡn hằng ngày như thế này. Mỗi khi đến trường hợp này là cậu lại trở thành một khán giả, như một chậu trầu bà lánh đời, đứng trên cao khinh bỉ nhìn xuống cảnh gà bay chó sủa khắp nơi.

Lúc này, Đào Nhiên bỗng nhiên đi tới gõ bàn cậu, sau đó không đợi Tiêu Hải Dương mở miệng, giơ ngón trỏ "Suỵt" một tiếng, lén đưa một lá thư mời qua dưới bàn, chẳng hiểu anh làm sao thần không biết quỷ không hay giành được trong tình huống như vậy.

Tiêu Hải Dương sửng sốt, Đào Nhiên nhỏ giọng nói: "Lặng lẽ vào thôn, không được bắn súng – em có đi không?"

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Hải Dương chính là lắc đầu, lắc nửa chừng ánh mắt cậu lại lần nữa từ các đồng nghiệp thiểu năng chạy đuổi đùa giỡn, chuyển qua… người trực một đêm còn có thể dễ dàng quật ngã đàn anh, cái đầu đang lắc như kẹt lại.

Đào Nhiên cười tủm tỉm hỏi: "Hửm?"

Tiêu Hải Dương căng thẳng đẩy kính, lí nhí một tiếng như muỗi vo ve: "… Đi."

Đào Nhiên vỗ gáy cậu, ẩn sâu công và danh quay người về chỗ ngồi: "Việc này thì có gì phải xấu hổ chứ."

Anh vừa đi hơn một mét, đầu óc thường xuyên chậm nửa nhịp của Tiêu Hải Dương rốt cuộc theo kịp nhịp, cậu nhận ra – hình như lá thư mời này là Đào Nhiên lén "nhường" cậu.

Tiêu Hải Dương hiếm khi "hiểu chuyện một lần", vội vàng hỏi: "Đội phó Đào, sao anh lại cho em, anh không muốn đi à?"

Đào Nhiên: "…"

Sợ rằng nam thanh niên Tiêu Hải Dương không biết từ "lặng lẽ" này nghĩa là gì, cậu la cho cả văn phòng đều biết, mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn Đào Nhiên.

Liền nghe Tiêu Hải Dương chính trực lại chính trực bổ sung một câu: "Hay anh đã có bạn gái rồi?"

Lạc Văn Chu ở phòng làm việc phía trong sặc nước trà, rất muốn bật ngón cái khen Tiêu Hải Dương.

Tin tức này tiết lộ thật sự là tương đối kịp thời. Người khác không rõ, riêng Lạc Văn Chu lại biết nguyên nhân Đào Nhiên cuối tuần trước hiếm khi về đúng giờ – anh ta đi nghe hòa nhạc với một cô gái, vé còn là do Phí Độ nhờ người kiếm giúp.

Xuất phát từ thiên tính "nhân chi sơ, tính bản tiện", sau khi biết được việc này, Lạc Văn Chu rất muốn khoe chuyện bát quái độc quyền này ra khắp thiên hạ, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được một tư thế thích hợp – làm sao mới có thể vừa giữ nguyên khí chất vĩ quang chính của bản thân, vừa vĩ quang chính tung tin bát quái? (Vĩ quang chính là vĩ đại, quang vinh, chính xác, tuy nhiên hiện tại từ này được dùng để châm biếm nhiều hơn)

Lạc Văn Chu suy tính mấy ngày cũng chưa ra, nhịn đến cào tim cào gan, đương khi anh cảm thấy mình sắp phải nói mớ, thì đồng chí Tiêu Hải Dương thần khí đã thình lình xuất hiện.

"Không không không…" Mặt Đào Nhiên đỏ lựng đi bằng tốc độ nhìn thấy được, anh biến thành một kẻ cà lăm ngay tại chỗ, "Tôi, tôi không phải bạn gái…"

Trước lời nói sai run rẩy của đội phó Đào, mọi người im lặng giây lát, rồi tập thể hét ầm lên. Đào Nhiên xấu hổ muốn chui đầu vào kẽ bàn phím, vừa trốn vừa xua tay: "Thôi nào thôi nào, chữ bát còn thiếu một nét phẩy mà."

Lạc Văn Chu chỉ sợ thiên hạ không loạn: "Thiếu nét phẩy cũng không sao, có nét mác là được."

Tiêu Hải Dương nghe câu cà lăm quen thuộc này, lập tức nhớ tới cô gái chăm sóc Đào Nhiên rất lâu khi anh nằm viện, thật thà hỏi: "Em biết rồi, có phải là cái chị trong bệnh viện không?"

Lạc Văn Chu hết sức mờ ám nói: "Thảo nào nhờ tôi tìm 'cái kia' cho ông."

Lang Kiều: "Ai cơ?"

Đào Nhiên: "Lạc Văn Chu!"

Lạc Văn Chu vắt chân chữ ngũ, ung dung nhìn Đào Nhiên bị một đám người đè lên bàn.

Đúng lúc này, cái miệng quạ đen long trời lở đất của Lang Kiều lại phun ra một câu: "Có lần còn tặng hoa cho anh phải không?"

Đào Nhiên ngớ ra: "Hả?"

"Một bó to!" Lang Kiều dùng tay ra dấu, "Còn có một tờ giấy nhỏ viết thư tình, kí tên một chữ 'Phí'!"

Đào Nhiên bị đè trên bàn làm việc: "…"

Lạc Văn Chu đang xem kịch ngon lành: "…"

Lang Kiều hào hứng cảm khái: "Ối chà trùng hợp quá, cũng họ Phí, họ hàng với chủ tịch Phí!"

Có câu "Bệnh vào từ miệng, họa ra từ miệng", lời nói thật hữu hình thường kèm theo tai vạ và vận rủi vô hình, câu này của Lang Kiều đã đặt trước điểm tâm nửa cuối năm cho cô – toàn là rau ngò.

Mà sếp Phí bát tự xung khắc với cảnh sát Lang cũng lại lần nữa thành cá chậu bị vạ lây.

Phí Độ tan tầm vừa về nhà liền cảm thấy khác lạ, Lạc Một Nồi không thò đầu ra cửa đón, khi Phí Độ vào nhà, nó đang cuộn tròn trên kệ để giày trước cửa, ôm đuôi im thin thít. Không biết hai ngài này trao đổi như thế nào, chỉ biết Phí Độ nhìn Lạc Một Nồi một cái, sau đó hắn lập tức nhạy bén ngửi thấy không khí khác thường – hắn nhanh nhạy dừng bước, trong đầu nhanh chóng lướt qua một lần những việc gần đây mình làm.

Đi sớm về muộn luôn báo cáo đủ không sót, không tham dự hoạt động vui chơi giải trí không lành mạnh, nói ít làm nhiều, kiên định chấm dứt các hành vi "trêu ghẹo khắp nơi" do Lạc Văn Chu định nghĩa, ngay cả quá tốc độ và vượt đèn đỏ cũng không nốt. Chẳng lẽ là do trưa hôm qua trong bữa tiệc làm ăn đã uống ít rượu? Không đến mức là hôm qua khi xe bị hạn chế, đi tàu điện ngầm quẹt phải son môi của em gái nào chứ? Phí Độ tự dưng chột dạ kiểm tra mình một lần từ trên xuống dưới – quần áo chỉnh tề, không có gì khác lạ cả.

Thế chẳng lẽ là…

Phí Độ ra hiệu cho Lạc Một Nồi im lặng, quay lại kéo cánh cửa chưa đóng chặt, rón rén chuồn ra ngoài, suy tính trong đầu một cái cớ tăng ca.

Lạc Một Nồi nghiêng đầu kêu: "Meo?"

Phí Độ: "…"

Hắn cảm thấy tình hữu nghị của mình với con mèo này sợ rằng đã kết thúc rồi.

Một bàn tay đột nhiên từ bên cạnh giơ ra, lướt qua Phí Độ đóng cửa lại.

Lạc Văn Chu đọc thầm tấm card tặng hoa hồi trước ai đó tự tay viết, chuẩn bị một bụng nợ nần chờ tính sổ sau mùa thu hoạch, kéo dài giọng hỏi: "Chủ tịch Phí, vừa về đã lại đi đâu thế?"

Phí Độ giật mình, sau đó bàn tay đóng cửa không giải thích gì ôm hông hắn, Lạc Văn Chu vặn người hắn lại, ngoài cười trong không cười mà hỏi: "Chạy cái gì?"

Phí Độ vừa thấy sự việc bại lộ, lập tức nhận lỗi: "Em sai rồi."

Lạc Văn Chu: "Em sai ở đâu?"

Phí Độ đành phải khai đúng sự thật: "Đêm hôm kia nhân anh đi trực, chơi game đến ba giờ sáng."

Lạc Văn Chu: "…"

Hà, còn có thu hoạch bất ngờ.

Phí Độ vừa thấy vẻ mặt anh liền biết mình đã khai sai, vội vàng chữa lại: "Trưa hôm qua uống hai lạng rượu – tối đa hai lạng, không hơn."

Lạc Văn Chu mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt hiền lành như đồ tể nhìn con dê đợi làm thịt, im lặng đánh giá nên thọc dao từ đâu: "Còn gì nữa?"

Phí Độ: "… Tuần trước ly trà của anh là do em không cẩn thận đánh vỡ, không phải mèo."

Lạc Một Nồi vẻ mặt mất cảm giác ngồi bên cạnh liếm chân, hình bóng tiêu điều.

Lạc Văn Chu chưa từng ý thức được, nhà anh quả thật nuôi hai con mèo. Nghi phạm trong mọi chuyện xấu đều không chỉ mình Lạc Một Nồi. Phí Độ dựa theo kinh nghiệm, cảm thấy trong tình huống thế này, chủ động bán mình mới là thượng sách, thế là quyết đoán đè tay Lạc Văn Chu lại, kề tới hôn chóp mũi và môi anh, như cười như không mà hạ giọng nói: "Em đền anh cái khác."

Lạc Văn Chu còn chưa hiểu hắn muốn đền cái gì, Phí Độ đã xông vào môi anh, chạy khắp một lần trong ngoài, Lạc Văn Chu đột nhiên siết chặt các ngón tay – trước khi rút lui Phí Độ còn liếm nhẹ kẽ môi anh: "Em làm trơn họng cho anh."

Lạc Văn Chu: "…"

Kỹ năng tìm đường chết của tên này thật sự quá chuyên nghiệp!

Lạc Văn Chu thở dài, ghé sát vào tai Phí Độ, thấp giọng nói câu gì đó, Phí Độ chợt tái mặt, quay người muốn chạy, bị Lạc Văn Chu chặn ngang hông: "Không phải là em tự mình chép từng chữ một?"

Phí Độ vội nói: "Những cái đó đều là chép lại, riêng viết tặng anh là tự sáng tác!"

Trọng điểm của hắn là "tự sáng tác", song người nói và người nghe luôn lệch nhau, trọng điểm của Lạc Văn Chu một cách tự nhiên nằm ở từ khác, đôi mắt anh nheo lại: "Những cái đó?"

Phí Độ: "…"

Lạc Một Nồi muốn vây xem, hăm hở nhảy xuống kệ để giày dép bám theo, bị đóng sầm ở ngoài cửa, biến thành một cái bánh hình mèo đứng thẳng chân sau dính trên cửa. Nó rất không cam lòng, bởi vì cảm thấy các khoản nợ máu vẫn chưa thanh toán xong – ví dụ như cái áo len thủng lỗ của Lạc Văn Chu, rõ ràng là khóa kéo trên tay áo của Phí Độ móc rách, căn bản không phải là nó rảnh quá tha vào ổ cào, còn có…

Trong thư phòng vọng ra một tiếng "Rầm", tiếp đó là tiếng sách rơi xuống đất, Lạc Một Nồi giật giật đôi tai dựng thẳng, râu hơi run run, sợ quá nép chân tường trốn biệt.

Đêm còn rất dài, và nợ nần phải tính còn rất nhiều.

185. Quyển 5 - Chương 56: Ngoại Truyện 5

Cuối thu, một tổ chức cứu trợ động vật lang thang của Yến Thành lập một điểm trong công viên nhỏ gần công ty Phí Độ, dựng cho lũ mèo một số nhà đơn giản để tránh rét qua mùa đông. Công viên bị một vòng cao ốc văn phòng và quảng trường buôn bán bao vây, bình thường náo nhiệt qua lại đều là thành phần trí thức đô thị, hiếm khi thấy có động vật đến, chúng như một bầy ong vỡ tổ đến kiếm ăn, dần dần hình thành một thôn tự nhiên của mèo hoang.

Hôm nay Phí Độ ra đường từ sáng sớm, đi vòng một chút, sau khi đậu xe ngay ngắn, hắn xách mấy hộp thức ăn đi tới thôn mèo hoang.

Mấy hộp thức ăn này vốn là của Lạc Một Nồi, đêm hôm trước Lạc Văn Chu và Lạc Một Nồi anh qua tôi lại cãi nhau một trận, rốt cuộc là vì sao thì Phí Độ bị Lạc Văn Chu dùng hết tứ chi quấn suốt một đêm cũng chưa tìm hiểu được, chỉ có thể thông qua hành động trút giận khác thường của Lạc Văn Chu để phán đoán, trong trận đại chiến người và mèo này, khả năng là mèo hơi chiếm thượng phong.

Lạc Văn Chu đem tất cả các hộp thức ăn cho mèo đóng gói dọn sạch khỏi tủ, còn tuyên bố rằng, anh thà giữ lại tự mình ăn, cũng không để béo tên oắt con Lạc Một Nồi này.

Đồng chí Lạc Văn Chu này bình thường ra ngoài trông đàng hoàng, chứ ở nhà một khi trở nên ấu trĩ thì lục thân không nhận. Không để Lạc Văn Chu nói là làm bưng đồ ăn cho mèo lên bàn ăn của mình, Phí Độ đành phải tự mình xử lý thay anh, sáng sớm đến sưởi ấm thôn mèo hoang.

Ở trong thôn mèo hoang đều là "lãng tử" lang bạt kỳ hồ, bình thường đều dựa vào tài nghệ xin ăn, không hống hách ngang ngược như con Lạc Một Nồi. Ngửi thấy mùi thơm, trong nhà mèo thoạt tiên cẩn thận thò

ra mấy cái đầu, chờ một con mèo to màu xám đầu lĩnh trinh sát xong, dẫn đầu nếm thử, lũ mèo khác mới chen lấn nhau ra ăn.

Lúc này, Phí Độ chú ý tới trong một góc có ngôi nhà mèo hỏng đã sập một nửa, chỉ còn cái nóc lắc lư chực đổ, một con mèo trắng xấu xí vô cùng từ trong ngôi "nhà nguy hiểm" thò đầu ra, động tác có chút e dè. Nó mù một mắt, hai tai cũng không đối xứng, trên nửa khuôn mặt có một vết sẹo không theo quy tắc gì, không mọc nổi lông, có thể là người, cũng có thể là chó hay mèo lang thang khác làm bị thương, môi trường bên ngoài vốn không hề thân thiện mà.

Con mèo trắng nhô đầu ra, con mắt sót lại là màu lam nhạt, gặp ánh mắt Phí Độ, nó cũng không kêu, chỉ tha thiết nhìn hắn, tự dưng khiến người ta cảm thấy một chút linh tính khác với lũ súc vật bình thường.

Trên tay Phí Độ còn lại một hộp cuối cùng, cho ai cũng là cho, thế là hắn đi tới ngôi "nhà nguy hiểm" ấy. Đến gần mới phát hiện, thì ra con mèo trắng ấy không sống một mình, trong ngôi "nhà nguy hiểm" còn mấy con mèo nhép chỉ to bằng con chuột, đều là giống lai tạp, một con màu lông hơi giống Lạc Một Nồi, thấy người cũng chẳng biết sợ, tròn xoe đôi mắt to vô tri mà thò cổ nhìn hắn.

Phí Độ mở hộp thức ăn đặt cạnh ngôi nhà mèo sập một nửa, song con mèo trắng kia không ăn, ngược lại co người, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, móng vuốt cắm xuống đất, giống như chuẩn bị đánh nhau với ai.

Phí Độ ngẩng đầu, nhìn thấy mấy con mèo to im lặng vây tới, vừa liếm mép vừa tham lam nhìn chằm chằm gia đình toàn già yếu bệnh tàn của con mèo trắng này, chỉ chờ người vừa đi sẽ lao đến cướp. Lũ mèo con trong ổ nép vào nhau, kích cỡ chỉ bằng con chuột, tiếng kêu "chít chít" cũng không khác chuột là mấy, cái đuôi dựng thẳng lên đều chỉ có một đoạn ngắn tũn, cùng nhau run rẩy, không biết là lạnh hay là sợ.

Lũ động vật nhỏ sinh ra vào mùa đông này, tựa như những con người sinh ra trong buổi loạn lạc, mạng sống rẻ mạt, chết như ngả rạ, chẳng tội nghiệp hết được.

Phí Độ nhìn đồng hồ, song dù gì ông chủ cũng là chính hắn, chẳng cần phải quẹt thẻ, thế là hắn ngồi xuống cạnh ngôi nhà của con mèo trắng.

Đại khái là do khí trường, đám mèo hoang xã hội đen hình như hơi sợ hắn, lũ mèo to cụp đuôi đứng đằng xa thèm thuồng, không dám đến trước mặt hắn làm càn, thấy hắn không có vẻ muốn đi, đành phải tan đi một cách không cam nguyện. Một lúc lâu con mèo trắng mới thả lỏng, thận trọng liếm hộp một cái, sau đó mở cái miệng khàn khàn, quay về Phí Độ kêu một tiếng.

Phí Độ đang đeo tai nghe, cầm điện thoại kiểm tra mail, không để ý đến nó. Khoảng mười mấy phút sau, gia đình mèo rốt cuộc ăn no nê, Phí Độ thoáng liếc qua, thấy con mèo nhỏ trông rất giống Lạc Một Nồi to gan lớn mật bò khỏi nhà, bốn chân non nớt loạng choạng, run run rẩy rẩy đi tới hắn, muốn cọ cái tay hắn để trên đầu gối.

Ngoại trừ Lạc Một Nồi sống với nhau đã quen, Phí Độ vẫn không có thói quen gần gũi động vật nhỏ, cũng không hề có ý định kết bạn với một con mèo nhép chưa tròn trăng, thế là hắn đứng dậy tránh đi.

Mèo con thất vọng kêu một tiếng, đúng lúc này, có người ở phía sau hắn thở dài khe khẽ: "Nó chỉ là thích anh, anh đã lòng dạ sắt đá, thì còn ban ơn cho chúng làm gì?"

Phí Độ dừng bước – một người thanh niên vừa quen thuộc vừa xa lạ ngồi trên ghế đá cách không xa. Người ấy mặc áo khoác màu nâu nhạt không hề nổi, chiếc quần thoải mái không chăm chút lắm hơi nhăn, tóc cũng hơi dài quá, ngũ quan vẫn như cũ, song bên dưới như đã đổi một linh hồn khác, mới nhìn căn bản không nhận ra đây là tay chơi nổi tiếng Yến Thành năm nào… Trương Đông Lai.

Trương Đông Lai nhìn thẳng vào mắt Phí Độ, chậm rãi đứng dậy, hai người đứng giữa bầy mèo nhìn nhau, cảnh còn người mất, nhất thời hai bên đều không nói gì.

Trong ấn tượng, hễ hai người tụ lại, xung quanh không phải tiệc tùng linh đình thì là xa hoa trụy lạc, tiếng cười ầm ĩ và mùi nước hoa nồng nặc luôn như bóng với hình, ai có thể nghĩ đến một ngày kia gặp mặt sẽ là trong tình cảnh thế này?

Phí Độ tháo tai nghe, mở miệng trước: "Lâu lắm không gặp."

Trương Đông Lai nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp khó tả, gật đầu gần như câu nệ.

Phí Độ đi đến cạnh hắn, chỉ ghế đá kế bên mà hỏi: "Tôi có thể ngồi đây không?"

Trương Đông Lai khóa chặt ánh mắt trên người hắn, không biết vì sao đến bây giờ Phí Độ vẫn thản nhiên như thế, thản nhiên như thể mình chưa bao giờ làm những việc đó vậy.

Trừ tịch năm ấy, hắn bò ra khỏi một cuộc tìm hoan mua vui điên đảo, men say chưa hết, đã ngã vào cơn ác mộng băng tuyết ngập trời. Hắn như vào nhầm một thế giới song song hoang đường, những lắt léo li kì nằm mơ cũng không nghĩ đến nện hết xuống đầu, những người quen thuộc bên cạnh đều thay hình đổi dạng, trở thành yêu quái đội lốt người.

Người cha hắn luôn tôn trọng kính sợ là một kẻ cuồng sát máu lạnh biến thái, người chú chính trực khiến hắn thường xuyên tự thẹn vì làm xấu mặt gia đình trên tay chồng chất nợ máu, còn có bạn hắn… Phí Độ bạn hắn.

Bạn ăn chơi cũng là bạn.

Phí Độ thú vị, dám chơi, giới nào cũng gia nhập được, hơn nữa tam quan giống Trương Đông Lai, tôn thờ tận hưởng lạc thú trước mắt, chưa từng lấy làm hổ thẹn khi mình học hành dốt nát, toàn tâm toàn ý đóng vai một tên ngốc vui vẻ. Trong đám tay chơi ở Yến Thành, Trương Đông Lai tán thưởng nhất là hắn, thân thiết nhất là hắn, thậm chí khi hoang mang nơi đất khách quê người, vô thức cầu trợ và tin tưởng, vẫn là hắn.

Trương Đông Lai coi Phí Độ là tri âm trên trường phù hoa, nhưng hóa ra, kỳ thực chỉ có Phí Độ tri âm hắn – còn hắn là một kẻ điếc có tai.

Phí Độ duỗi chân ngồi trên ghế đá bên cạnh: "Hơn một năm không có tin tức gì của ông, ông sống thế nào, Đình Đình vẫn tốt chứ?"

Trương Đông Lai hỏi ngược lại: "Nếu là anh, anh sẽ tốt chứ?"

Phí Độ im lặng nhìn hắn, không nói một lời.

Trương Đông Lai lần đầu tiên phát hiện, mình chưa bao giờ nhìn kỹ mắt Phí Độ, trong ấn tượng, Phí Độ luôn hờ hững, đồng tử giống như không đúng tiêu cự, một ánh mắt đảo qua, sau đó sẽ lại lần nữa ẩn đi sau tròng kính… hoặc sau thứ gì khác. Hắn nghĩ, nếu hắn sớm chú ý tới đôi mắt ẩn giấu vực sâu này, nhất định hắn sẽ không ngây ngô coi người này thành đồng loại.

Hắn nói với giọng khá gay gắt: "Tôi chưa từng biết anh, chủ tịch Phí, đúng không?"

Phí Độ thản nhiên trả lời: "Có thể nói như vậy."

Trương Đông Lai bị chặn họng suýt ngã ngửa, đôi mắt giăng đầy tia máu hung tợn trừng hắn ta.

"Ông cũng chưa từng biết cha ông, chú ông, và những người bên cạnh họ," Phí Độ bình tĩnh nói, "Ông vừa sinh ra, đã bị chụp lên người cái lồng Utopia, phía ngoài lồng kính dán đầy gấm hoa rực rỡ, không hở tẹo nào, ông chưa từng nhìn trộm ra bên ngoài. Cha ông gấp gáp đem tất cả những thứ mình mong muốn mà không thể có được chất hết lên người anh em ông, ông ta coi hai anh em ông thành sự kéo dài của sinh mệnh mình, giống như làm vậy là có thể được bù đắp."

Trương Đông Lai thở dồn dập, một tay vô thức đút vào túi áo khoác.

Song Phí Độ giống như chưa nhìn thấy gì, tiếp tục nói: "Tôi phá hủy Utopia của ông mà không báo tiếng nào, tôi có lỗi, cho nên hôm nay ông đến đây là muốn kết thúc à?"

"Tôi có không ít bạn bè, nhưng anh là người có sức nặng nhất," Giọng Trương Đông Lai khàn khàn, "Anh nói gì tôi cũng tin, thật đấy, Phí Độ, tôi đối với anh… Tôi đối với anh không nói moi tim moi gan, nhưng cũng chẳng kém là bao nhiêu, tôi chưa bao giờ gán hai chữ 'hoài nghi' lên anh, nghĩ cũng chưa từng… Nhưng anh coi tôi là ai? Tên ngốc đưa đến cửa à! Tôi đã làm gì có lỗi với anh?"

"Không, là tôi có lỗi với ông," Phí Độ nói, "Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, nếu quay trở lại, tôi vẫn sẽ làm như vậy."

"Anh…"

Phí Độ giơ hai tay ra trước Trương Đông Lai, tay hắn thuôn thuôn nhợt nhạt, cổ tay áo khoác phẳng phiu lộ ra một đoạn tay áo sơ mi không dính một hạt bụi: "Trong túi áo ông có cái gì? Là dao, hay súng?"

Môi Trương Đông Lai run lên bần bật: "Anh cho là… anh cho là tôi không dám?"

"Nếu ông muốn giết tôi báo thù, một con dao rọc giấy là đủ rồi," Phí Độ thở dài, nhẹ nhàng nói, "Làm thế lỡ như chuyện đến trước mắt ông đổi ý thì vẫn còn đường. Nhưng nếu ông mang theo dao bị cấm hoặc là…"

Trương Đông Lai quát to một tiếng, túm cổ áo Phí Độ, lũ mèo hoang nhạy bén cảm nhận được không khí khác thường, tất cả đều im bặt như ve sầu mùa đông mà trốn đi, chỉ có con mèo xám lông rậm ban nãy ăn đầu tiên đứng dậy cẩn thận tiến lên vài bước, như một thủ vệ canh gác, nhìn chằm chằm động tĩnh bên này.

Phí Độ thấy cổ lành lạnh, một con dao rọc giấy gí vào bên cổ hắn, không biết là da cổ hắn quá non, hay tay Trương Đông Lai run quá, dưới lưỡi dao nhanh chóng xuất hiện một vết máu nhỏ. Phí Độ từ xa dùng tay ra hiệu cho con mèo xám xù lông, kỳ lạ là, con mèo đột nhiên cụp tai ra sau, giống như đã hiểu, nó nhìn ngó xung quanh, rồi lại nằm xuống.

Phí Độ thoáng nhìn xuống, bật cười: "Đúng là dao rọc giấy à."

Trương Đông Lai gằn từ kẽ răng ra một câu: "Anh lợi dụng tôi, hủy hoại gia đình tôi!"

"Tôi lợi dụng ông một lần, tôi đã nói xin lỗi ông, nếu ông bằng lòng, về sau tôi có thể dùng bất cứ phương thức nào trong khả năng cho phép để bồi thường ông, không bằng lòng cũng không sao, ông có thể cứa một nhát tại đây." Phí Độ chậm rãi ấn bàn tay Trương Đông Lai đang run rẩy không ngừng, "Tốt nhất tìm thứ gì đó che đi, bằng không máu sẽ bắn đầy người ông, cứa dứt khoát vào, tối đa năm sáu phút hai ta sẽ kết thúc – ông yên tâm, mèo không biết gọi cấp cứu đâu."

Hắn nói đến đây, đột nhiên ấn tay Trương Đông Lai xuống, nhịp đập của động mạch cổ theo lưỡi dao truyền đến tay Trương Đông Lai, máu thoáng cái trào ra nhiều hơn, bỗng chốc nhuộm đỏ cổ áo sơ mi. Trương Đông Lai xét cho cùng chỉ là một công tử lớn lên trong nhung lụa, cơ hồ bị sự liều mạng trước đây chưa từng gặp ở Phí Độ dọa vỡ mật, thoáng cái buông tay ra, tránh Phí Độ như tránh tà, hoảng sợ trợn trừng mắt.

Phí Độ nhét dao rọc giấy về vỏ nhựa, nghiêng đầu dùng cổ áo chùi vết máu: "Ông là người tốt, lỗi lầm lớn nhất từng phạm vào chính là lái xe quá tốc độ quẹt trúng cột điện, dù đánh nhau với người ta cũng chưa bao giờ quá nặng tay, Đông Lai, ông không giống bọn tôi. Con dao này tôi coi như quà chia tay, sau này ông hãy dẫn Đình Đình đi sống cuộc sống của người bình thường đi."

Trương Đông Lai nhìn Phí Độ bằng ánh mắt khác lạ, cho đến lúc này, hắn rốt cuộc xác định, hắn không biết Phí Độ, bạn hắn là một tên phá gia chi tử đua xe trên núi trong đêm mưa tầm tã ngay cả mũ bảo hiểm cũng không đội, hắn không biết gã trai đáng sợ mặt mày vô cảm ngắm nghía con dao rọc giấy giống như không có cảm giác trước mắt.

"Lần đó ở Tây Lĩnh, mấy người chúng ta vào góp vui, giúp cảnh sát tìm kiếm một bé gái mất tích, Weixin bị ảnh cô bé đó phủ kín, cả biết lẫn không biết đều chuyển tiếp, đáng tiếc cuối cùng không tìm thấy, cảnh sát chỉ đào được xác cô bé," Phí Độ nói, Trương Đông Lai lại run rẩy theo những lời của hắn, "Sau khi sự tình truyền ra, tôi thấy các ông lại đăng đầy một lần nữa, ông còn đốt ba cây nến, sau đó mọi người liền quên đi việc này, tôi cảm thấy bây giờ ông nên biết chân tướng rồi."

Trương Đông Lai biết, hắn mất hơn một năm để đi tìm kiếm, nhớ lại, nghe, nhìn… Hắn biết cô bé từng dừng lại thoáng chốc trên điện thoại của hắn đã bị người ta đưa đi trong một đêm mưa lầy lội, chết oan chết uổng trong nỗi sợ hãi cùng cực, cơ thể bị băm thành một đống thịt nát, không nhắm được mắt mà vùi thân ở nơi vứt xác cha hắn tự tay mua. Hắn từng một dạo mất ngủ, luôn cảm thấy cô bé ấy còn nấp trong điện thoại như bóng với hình, khoan khoái nhìn hắn bừng tỉnh khỏi sự vô tri đáng giận, mỗi ngày bị chân tướng hành hạ, không chịu nổi dù là một ngày.

"Tôi không hủy hoại gia đình ông," Phí Độ nói, "Cái gọi là 'gia đình' của ông, ngay từ đầu đã là một lời nói dối, mà nói dối thì không thể tồn tại lâu dài được."

Trương Đông Lai biết rõ những điều Phí Độ nói đều là sự thật, song tình cảnh của hắn xấu hổ như vậy, bất luận chấp nhận hay không, tựa hồ đều không hề có đạo lý, hắn hoang mang bối rối, bỗng nhiên bị sự uất ức ngập trời nhấn chìm, không chịu nổi nữa mà bật khóc.

Con người vừa chào đời, sẽ bị bác sĩ đỡ đẻ đánh khóc một lần, từ đây rời khỏi cơ thể mẹ, bắt đầu tự chủ hô hấp.

Sau đó lại sẽ bị chân tướng vô tình đánh khóc vô số lần, dần dần rời khỏi thời thơ ấu, rời khỏi "thôn tân thủ" yên bình, đi đến tương lai càng xa, càng không tốt đẹp, càng không thể biết.

Đến bây giờ, cậu bé to xác dậy thì chậm chạp Trương Đông Lai rốt cuộc cao giọng gào khóc.

Phí Độ không quấy rầy hắn nữa, chỉ im lặng ngồi đó, chờ Trương Đông Lai khóc đến mệt lử, sau đó không nhìn mình thêm một lần nào, bỏ đi chẳng hề ngoảnh đầu lại. Phí Độ biết rằng, Trương Đông Lai sẽ không quay về nữa. Hắn sờ cổ mình, đã cầm máu đóng vảy rồi, Phí Độ thở dài, lấy ra con dao rọc giấy khi nãy.

"Hắn đi rồi?" Trong bụi cây đằng sau nhà cho mèo hoang, Lục Gia và Chu Hoài Cẩn vẻ mặt nghiêm trọng đi ra. Chu Hoài Cẩn khom lưng sờ đầu con mèo xám, mèo hình như rất quen anh ta, vểnh đuôi cao ngạo cọ tay anh ta một cái, rồi uể oải đứng dậy đi.

Phí Độ "Ừm" một tiếng, tháo vỏ nhựa của dao rọc giấy, rút ra một mẩu giấy nhỏ, trên mẩu giấy viết một địa chỉ.

"Hẳn là cá lọt lưới của tập đoàn Xuân Lai," Phí Độ đưa tờ giấy cho Lục Gia, "Tìm người theo dõi, nặc danh báo án."

Lục Gia vâng một tiếng, cầm tờ giấy chạy đi. Chu Hoài Cẩn thì khom lưng nhíu mày chăm chú nhìn vết máu ở cổ áo Phí Độ: "Anh có choáng không, có buồn nôn không? Mau đi bệnh viện đi."

"Chỉ trầy da thôi, tôi hết sợ máu lâu rồi." Phí Độ xua tay, khi đứng dậy chân lại hơi lảo đảo – không còn choáng nữa nhưng vẫn hơi có di chứng.

"Tôi đã bảo mà!" Chu Hoài Cẩn đỡ hắn, "Ai kêu khi không chơi dao, dao là tùy tiện đùa giỡn được sao…"

Phí Độ bất đắc dĩ: "Anh Chu."

Chu Hoài Cẩn nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc.

Vụ án lớn của Chu Thị và tập đoàn Xuân Lai kết thúc, Chu Hoài Cẩn không biết đi đâu lang thang mấy tháng, rồi cô độc về nước. Người thừa kế tập đoàn tài chính bạc tỷ năm ấy, bây giờ làm tổng giám tài vụ dưới tay Phí Độ, ban đầu mọi người gọi anh ta là "tổng giám Chu", sau đó không biết làm sao mà "tổng giám Chu" liền thành "anh Chu", cả công ty từ trên xuống dưới bất kể nam nữ già trẻ thống nhất gọi như vậy. Tinh anh bình thường ở bên ngoài vẻ mặt cao quý lạnh lùng, vừa trở về sẽ thành ông anh cả dông dài quản nọ quản kia, giống như toàn thế giới đều là đám em út thích gây rắc rối lại không tin cậy được của anh ta.

Cảnh sát phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn đối với bốn chữ "tập đoàn Xuân Lai", sau khi nhận được tin báo, nhanh như chớp lao tới hang ổ đám cá lọt lưới này tụ tập, nhân khi đối phương không hề phòng bị một lưới hốt gọn. Trương Đông Lai im lặng đến Yến Thành, lại im lặng rời khỏi, cả đời không trở về nữa.

Những ân oán mắc míu không ngừng suốt hai thế hệ, đến đây rốt cuộc gió thổi mây tan.

Chập tối, Phí Độ ngồi trong xe mình, cùng một con mèo hoang không to bằng bàn tay nhìn nhau – khi nãy hắn vừa lên xe, còn chưa khởi động máy thì một bóng trắng đột nhiên nhảy lên nắp capo, con mèo trắng mù một mắt nhìn hắn một cái rồi thả con mèo nhép rất giống Lạc Một Nồi trên xe, không đợi Phí Độ kịp có phản ứng, đã quay đầu bỏ chạy, ép mua ép bán.

Mèo hoang nhép dựng đuôi, hình như sợ lạnh, không ngừng rúc vào lòng hắn.

Phí Độ xách cổ lôi mèo ta xuống: "Trở về nói với mẹ mày, tao không định nhận nuôi mèo."

Mèo con trả lời: "Meo."

Phí Độ: "Nhà tao đã có một con mèo rồi, mang mày về, nó có thể vả một phát dẹp lép mày."

Mèo con rướn cổ, nheo mắt ngửi ngửi người hắn, lại nhìn hắn trông chờ.

Phí Độ: "… Lạc Văn Chu nhất định sẽ cào chết tao."

Mèo con "Meo" một tiếng họa theo, giơ móng vuốt bé tí níu áo khoác của hắn.

Phí Độ nhìn chú mèo con còn chưa biết thu móng vuốt, lại sờ băng cá nhân trên cổ, đột nhiên nhanh trí: "Có lý."

Mèo hoang nghiêng đầu, người lơ lửng, nó bất an vùng vẫy tứ chi, ngơ ngác nhìn Phí Độ bóp móng vuốt be bé của mình, chỉ vết thương trên cổ mà nói: "Nhớ lấy, đây là do mày cào, nếu không làm lộ tao sẽ nuôi mày."

Trong tiếng động cơ ô tô, mèo con rùng mình một cái, dường như có một dự cảm xấu.

Lúc này, điện thoại di động của Phí Độ rung, "Bài ca năm vòng" đột nhiên vang lên khiến chú mèo hoang run bắn, Phí Độ vừa thong thả lái xe ra bãi đậu vừa nghe máy: "Ừm, hết giờ làm rồi, đang đi trên đường… Buổi tối à? Em muốn ăn tôm hấp… Không được, ăn đồ anh nấu cơ…"

Người đầu dây bên kia phàn nàn một tiếng gì đó.

Phí Độ cười giảo hoạt: "Đúng rồi, em còn mang một 'món quà' về cho anh đó… Hửm? Không có tiêu xài lung tung đâu."

"Chắc chắn anh sẽ thích."

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/doc-tham